

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਜੈਨ ਵਿਸ਼ਵ ਭਾਰਤੀ ਵਰ੍ਹੇਮਾਨ ਗ੍ਰੰਥਾਗਾਰ

ਦਾਦਲ [ਰਾਜਸਥਾਨ]

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ

ਸਟੀਕ

(ਫਰੀਦਕੋਟ ਵਾਲਾ ਟੀਕਾ)

ਜਿਲਦ ੪



ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

੧੯੭੦

ਆਦਿ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਸਟੀਕ
(ਵਹੀਦ ਕੋਟ ਵਾਲਾ ਟੀਕਾ)

ਪ੍ਰਫੁੱਲਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ੧੯੭੦
੩੦੦੦ ਕਾਪੀਆਂ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ :
ਸ: ਲਾਲ ਸਿੰਘ
ਭਾਇਰੋਕਟਰ, ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ

ਪ੍ਰਿੰਟਰ :
ਸ: ਪਵਿੱਤਰ ਸਿੰਘ ਵਾਲੀਆ
ਡਿਪਟੀ ਕੰਟਰੋਲਰ, ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਅਤੇ ਸਟੇਸ਼ਨਰੀ, ਪੰਜਾਬ

ਛਾਪਕ :
ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਪ੍ਰੈਸ, ਚਾਵੜੀ ਬਾਗ਼ਾਰ, ਦਿੱਲੀ

ਕੀਮਤ . ੧੪ ਰੁਪਏ

ਦੇ ਸ਼ਬਦ

ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀ ਨੂੰ "ਪੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ" ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਬਣਨ ਦਾ ਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਬਾਣੀ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਕੰਠ ਵਿਚੋਂ ਗੂੰਜੀ ਤੇ ਮੁੜ ਦੂਜੇ ਗੁਰੂ-ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਰਾਹੀਂ ਅਵਤਰਿਤ ਹੋਈ। ਇਸ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਸੰਕਲਿਤ ਰੂਪ ਬਾਬਾ ਮੋਹਨ ਜੀ ਦੀਆਂ ਪੋਥੀਆਂ ਸਨ; ਦੂਜਾ ਪਰਮਾਣਿਕ ਰੂਪ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਾਲੀ ਥੀੜ ਹੈ, ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਦੇ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਤੋਂ ਉਚਾਰੀ ਗਈ ਤੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਦੀ ਲੇਖਣੀ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ। ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਸਰੂਪ ਦਮਦਮਾ ਸਾਹਿਬ ਵਾਲੀ ਥੀੜ ਦੇ ਨਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੈ ਜੋ, ਸ੍ਰੀ ਦਸਮੇਸ਼ ਜੀ ਨੇ ਉਚਾਰੀ ਤੇ ਭਾਈ ਮਨੀ ਸਿੰਘ ਜੀ ਨੇ ਲਿਖੀ। ਇਹੋ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ "ਬਾਣੀ ਕਾ ਬੋਹਿਬ" ਅਖਵਾਇਆ।

ਆਮ ਲੋਕ ਬਾਣੀ ਦਾ ਭਾਵ ਸਮਝਣ ਲਈ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਤਾਂ, ਮਹਾਤਮਾ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖਾ ਦੀ ਸੰਗਤ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਅਤੇ ਇਉਂ ਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਸੀਨਾ ਬਸੀਨਾ ਚਲਦੀ ਰਹੀ। ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਵਿਦਵਾਨ ਲੋਕ ਵਿਦਵਤਾਂ ਦਾ ਚਮਤਕਾਰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਗੇ ਅਤੇ ਇਉਂ ਬਾਣੀ ਦੇ ਸਪਸ਼ਟ ਭਾਵ ਨੂੰ ਹੁੰਦਲਾਉਣ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣ ਗਏ।

ਜਦੋਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਅੰਗਰੇਜ਼ਾਂ ਤੇ ਪੰਜਾਬੀਆਂ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚ ਚੌਥਾ ਪਾੜਾ ਪੈ ਚੁਕਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ ਸਨ। ਅੰਗਰੇਜ਼ ਹਾਕਮਾਂ ਨੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਪੰਜਾਬੀ ਜਨਤਾ ਦੀ ਨੇੜਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਜਤਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜਤਨਾਂ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਵਿਚ ਤਰਜਮਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੰਮ ੧੮੬੯ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਇਕ ਜਰਮਨ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਡਾਕਟਰ ਟਰੰਪ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਗ ਤੇ ਰਾਗ ਮਾਝ ਦੀਆਂ ਬਾਣੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁਝ ਕੁ ਚੋਟਵੀਂ ਬਾਣੀ ਤੇ ਭਗਤ ਬਾਣੀ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤਰਜਮਾ ੧੮੭੭ ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਤਰਜਮਾ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਸਿੱਖ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੇ ਮਨ ਰੋਸ ਨਾਲ ਭਰ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਵਾਦਕ ਨੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅਨਰਥ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਮੌਕੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਦੇ ਸ਼ਰਧਾਲੂਆਂ ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਆਸ਼ੇ ਨੂੰ ਸੰਪਰਦਾਈ ਟੀਕੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਪਰਮਾਣਿਕ ਅਰਥਾਂ ਨਾਲ ਛਾਪਣਾ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਵਰਨਾ ਬਾਣੀ ਦੇ ਡੂੰਘੇ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਸਰੂਪ ਵਿਚ ਸਮਝਣਾ ਤੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਮੁੱਖ ਰੱਖਦਿਆਂ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਪਹਿਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਵਿਦਵਾਨ ਗਿਆਨੀ ਬਦਨ ਸਿੰਘ ਸੇਖਵਾ ਵਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਟੀਕਾ ਲਿਖਵਾਉਣਾ ਅਰੰਭ ਕਰਵਾਇਆ।

ਜਦੋਂ ਇਹ ਟੀਕਾ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਸੂਝਵਾਨ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਪਟਨੇ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮਹੰਤ ਬਾਬਾ ਸੁਮੇਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਹੇਠ ਅੱਠ ਸੰਪਰਦਾਈ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦੀ ਇਕ

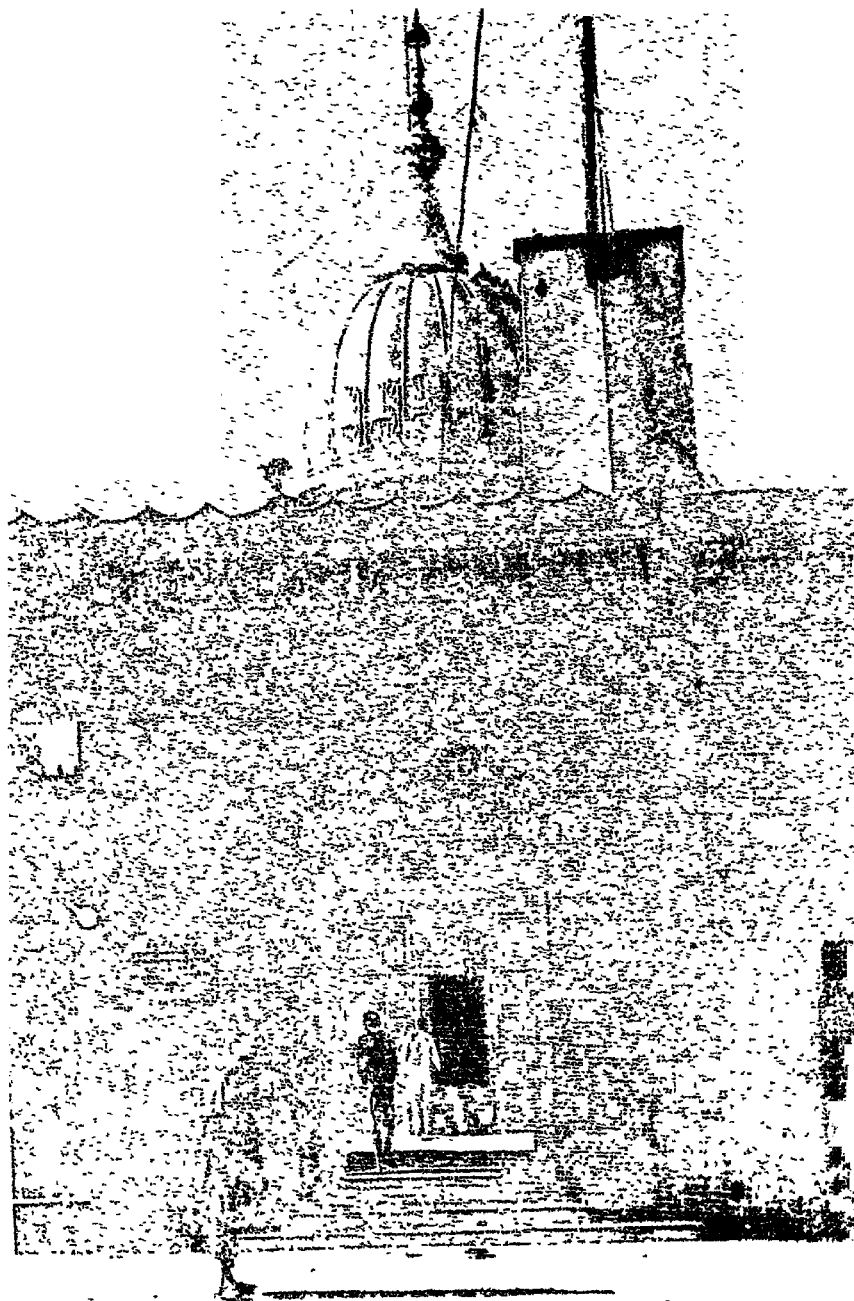
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਮੇਟੀ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜੋ ਸਮੁੱਚੇ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਆਪਸੀ ਵਿਚਾਰ ਉਪਰੰਤ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਰੂਪ ਦੇਵੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਬ ਸਾਝੀ ਵਿਚਾਰ ਉਪਰੰਤ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਦੇ ਸੰਪਰਦਾਈ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਟਕਸਾਲੀ ਰੂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਲਿਖਵਾਉਣ ਤੇ ਛਪਵਾਉਣ ਦਾ ਮਾਨ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਪਹਿਲੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਗੁਰੂ ਬਾਣੀ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਇਸ ਦੀ ਮੰਗ ਵਧਣ ਲਗੀ। ਫਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਨੇ ਇਸ ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਦੂਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਛਪਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਕੇ ਜਸ ਖੋਟਿਆ।

ਇਸ ਤੋਂ ਪਿਛੋਂ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਾਲ ਪੰਜਾਬ ਦੀਆਂ ਰਿਆਸਤਾਂ ਪੈਪਸੂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਵਟ ਗਈਆਂ ਅਤੇ ਵਧੇਰੇ ਵੱਖ ਦਰਬਾਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿਭਾਗ ਪਾਸ ਦਿਕਰੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ। ਮੌਜੂਦਾ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ, ਪੰਜਾਬ ਅਜੋਹੀਆਂ ਅਮੁੱਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਨੂੰ ਅਨੁਭਵ ਕਰਕੇ ਮੁੜ ਛਾਪਣ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲੈਂਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਪਹਿਲਾਂ "ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਰਤਨਾਕਾਰ" ਮਹਾਨ ਕੋਸ਼ ਜੋ ਰਿਆਸਤ ਪਟਿਆਲਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਵਡੇ ਆਕਾਰ ਵਿਚ ਅਰਥਾਤ ਚਾਰ ਜਿਲਦਾਂ ਵਿਚ ਛਪੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਫੋਟੋ ਸਟੈਂਟ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਇਕ ਜਿਲਦ ਵਿਚ ਛਾਪਿਆ ਤੇ ੧੧੦/- ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਮੁਲ ਘਟਾ ਕੇ ੪੨/- ਰੁਪਏ ਵਿਚ ਇਹ ਅਮੁੱਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਪੰਜਾਬੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕੀਤੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੁਣ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦਰਬਾਰ ਦੇ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਵਧਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਨੇ ਇਸ ਮਹਾਨ ਰਚਨਾ ਨੂੰ ਫੋਟੋ ਆਕਾਰ ਵਿਚ ਫੋਟੋ ਸਟੈਂਟ ਵਿਧੀ ਨਾਲ ਛਾਪਣ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਬੋਧਕ ਤੇ ਆਤਮਕ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੋ ਸਕੇ।

ਅਸੀਂ ਮਹਾਰਾਜਾ ਹਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਫਰੀਦਕੋਟ ਦੇ ਸਭੇ ਦਿਲੋਂ ਪੰਨਵਾਦੀ ਹਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾ ਪੂਰਨ ਉਦਾਰਤਾ ਨਾਲ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਛਾਪਣ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਸਿਰੇ ਚਾੜ੍ਹਿਆ ਸੀ ਤੇ ਹੁਣ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਨੂੰ ਤੀਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਛਾਪਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹ ਦਿਤਾ ਹੈ। ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੰਤ ਭਾਸ਼ਾ ਹੈ ਜ ਰਾਸਟਰ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਮਾਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਤੀਜੀ ਐਡੀਸ਼ਨ ਪੰਜਾਬੀ ਲਿਪੀ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਪਰ ਜੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਹਿੰਦੀ ਪਾਠਕਾਂ ਨੇ ਪੂਰਨਾ ਦਿੱਤੀ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਹਾਨ ਟੀਕਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਦੇਵਨਾਗਰੀ ਲਿਪੀ ਵਿਚ ਸਮੂਹ ਭਾਰਤੀ ਪਾਠਕਾਂ ਦੀ ਭੇਟਾ ਕਰਨ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਲਵਾਂਗੇ।

ਸਾਨੂੰ ਪੂਰਨ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਬਿਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਬੈਠੇ ਭਾਰਤੀ ਪਾਠਕ "ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ" ਦੇ ਸੰਪਰਦਾਈ ਟਕਸਾਲੀ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਦਾ ਫਲ ਮਾਨਣਗੇ।

ਦਾਸ, ਲਾਲ ਸਿੰਘ



ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ			
ਰਾਗ ਰੂਪਾਰੀ (ਮਹਲਾ ੧) ਰੂਪਤਿਕਿਰਤਕਰੀਮਾ ਪਹਿਲੀਪਹਿਰੈਨੈਣ ਤਾਰਾਰਜਿਆਲੀਮਾ ਭੋਲਾਵਭੈਭੁਲੀਭੁਲ ਮੇਰੇਲਾਲਚੰਗੀਲੇ ਦੇਮਨਮੇਰਿਆਭੂ (ਮਹਲਾ ੪) ਅੰਤਰਿਪਿਰੀ ਹਰਿਹਰਿਅਗਮ ਰੂਪਗਜੀਵਨੁ ਨਾਵਨੁਪੁਰਖੁ (ਮਹਲਾ ੫) ਘੋਲਿਘੁਮਾਈ	ਰੇਵੀਪਾਯਦੇਵਚਲੇ ਚਾਰਦਿਨਅਪਨੀ (ਸੀਰਵਿਦਾਸ ਜੀ) ਖਟੁਕਰਮਰੁਲ ਰਾਗ ਭੈਰਉ (ਮਹਲਾ ੧) ਰੂਭਤੋਬਾਹਰਿਕਿਭੂ ਗੁਰਕੇਸਥਤਿਤਰੇ ਨੈਨੀਦਿਸਦਿਨਹੀ ਰੂਭੀਚਾਲਚਰਦ ਸਗਲੀਰੋਇਸੇਵਤ ਗੁਰਕੇਸੀਗਰਹੀ ਹਿਰਦੈਨਾਮੁਸਰਬ ਜਗਨਹੈਮੁਪ੍ਰਿਨਤਪ (ਮਹਲਾ ੩) ਜਾਤਿਕਾਗਰਬੁਨ ਜੋਗੀਗ੍ਰਿਹੀਪੀਭਿਤ ਜਾਕਉਰਾਖੀਆਪਣੀ ਮਕਾਮਇਮੇਰਾਕੰਤੁ ਸੋਮੁਨਿਜਿਮਨਕੀ ਰਾਮੇਨਾਮੁਜਗਤ ਨਾਮਉਚੇਰੇਸਭ ਗੋਵਿੰਦਪੀਤਿ ਕਲਜੁਗਮਹਿਰਾਮ ਕਲਜੁਗਮਹਿਬਹੁ ਦੁਬਿਧਾਮਨਮੁਖ ਮਨਮੁਖਿਦੁਬਿਧਾ ਦੁਬਿਧਿਸੀਸੈਦੁਖਿ ਸਬਦੁਬੀਚਾਰੇਸੋਜਨੁ ਮਨਮੁਖਆਸਾਨਹੀ ਕਲਿਮਹਿਪ੍ਰੇਤ ਮਨਸਾਮਨਹਿ ਬਾਝਗੁਰੂਜਗਤੁ ਹਉਮੈਮਾਇਆਮੇਰੁ ਮੇਰੀਪਈਆਲਿਖ ਆਪੋਦੈਤਲਾਇਦਿ (ਮਹਲਾ ੪) ਹਰਿਜਨਸੰਤਕਰਿ ਕੋਲਹਰਿਨਾਮੁ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਤਕਰਲੀਸਾਹੁ ਸਭਿਘਾਤਿਤੋਰੇਤੁਸਭ ਹਰਿਕਾਸੰਤੁਹਰਿਕੀ ਤੋਸਾਧੁਹਰਿਮੇਲਹੁ	੨੩੦੩ ੨੩੦੩ ੨੩੦੪ ੨੩੦੪ ੨੩੦੫ ੨੩੦੫ ੨੩੦੬ ੨੩੦੭ ੨੩੦੭ ੨੩੦੮ ੨੩੦੯ ੨੩੦੯ ੨੩੧੦ ੨੩੧੦ ੨੩੧੧ ੨੩੧੧ ੨੩੧੨ ੨੩੧੨ ੨੩੧੩ ੨੩੧੩ ੨੩੧੪ ੨੩੧੪ ੨੩੧੫ ੨੩੧੫ ੨੩੧੬ ੨੩੧੬ ੨੩੧੭ ੨੩੧੭ ੨੩੧੮ ੨੩੧੮ ੨੩੧੯ ੨੩੧੯ ੨੩੨੦ ੨੩੨੦ ੨੩੨੧ ੨੩੨੧ ੨੩੨੨ ੨੩੨੨ ੨੩੨੩ ੨੩੨੩ ੨੩੨੪ ੨੩੨੪ ੨੩੨੫ ੨੩੨੫ ੨੩੨੬ ੨੩੨੬	ਸਰਸੰਗਤਿਸਾਈ (ਮਹਲਾ ੫) ਨਗਲੀਬੀਤਿਪਾਸਿ ਉਨਤਸੁਖੀਆਬੈਠਤ ਵਰਤਨਰਹਉ ਦਸਮਿਰਗੀਸਹਜੇ ਜੇਸਉਲੋਚਿਲੋਚਿ ਜੀਉਪ੍ਰਾਣਸਿਨਿ ਆਗੈਦਯੁਪਾਛੈ ਕੋਟਿਮਨੋਰਥਆਵ ਲੇਪੁਨਲਾਗੀਤਲ ਬੁਝਪੁਝਪੁਝਪੁਝ ਸਾਰਪਦਾਰਥਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੁਸੇਵਿ ਅਪਣੇਦਾਸਕਉ ਸ੍ਰੀਧਰਮੇਹਨ ਬਨਮਹਿਪਿਓ ਨਿਕਟਿਬੈਸੋਬਰਾ ਜਿਸੁਭੁਰਾਖੀਹਤਿਸੁ ਤਉਕਛੀਯੋਜੋਹੈ ਬਿਨੁਬਾਜੋਕੋਸੋਨਿਰ ਹਉਮੈਰੇਗੁਮਾਨੁਖ ਗੀਤਿਆਵੈਤਾਮਹਾ ਬਾਪੁਹਮਾਰਾਸਦ ਨਿਰਵੈਰਪੁਰਖੁ ਸਤਿਗੁਰੁਮੇਰਾ ਨਾਮੁਲੋਤਮਨੁ ਨਮਸਕਾਰਤਾਕਉ ਮੋਹਿਦੁਹਾਗਨਿ ਬਿਤਵਤਪਾਪਨ ਆਪਣੀਦਇਆ ਨਾਮੁਹਮਾਰੈਅੰਤਰ ਤੁਮੈਪਿਆਤੁਰੈ ਸਭਤੋਉਚਜਾਕਾ ਰੋਵਨਹਾਰੀ ਸੰਤਹੀਨਿਦਾਸੋਨੀ ਨਾਮੁਹਮਾਰੈਬੇਦ ਨਿਰਪਨਕਉਤੁਮ ਸੰਤਮੰਡਲਮਹਿ ਰੋਗੁਕਵਨਜਾਰਥੈ ਤੋਰੀਦੇਕਰਹਾਕ ਪ੍ਰਥਮੇਭੋਗੀਪਰਾਈ ਸੁਖਨਾਹੀਬਹੁਤੈ ਗੁਰਮਿਲਿ	੨੩੨੭ ੨੩੨੭ ੨੩੨੮ ੨੩੨੮ ੨੩੨੮ ੨੩੨੯ ੨੩੨੯ ੨੩੩੦ ੨੩੩੦ ੨੩੩੧ ੨੩੩੧ ੨੩੩੨ ੨੩੩੨ ੨੩੩੩ ੨੩੩੩ ੨੩੩੪ ੨੩੩੪ ੨੩੩੫ ੨੩੩੫ ੨੩੩੬ ੨੩੩੬ ੨੩੩੭ ੨੩੩੭ ੨੩੩੮ ੨੩੩੮ ੨੩੩੯ ੨੩੩੯ ੨੩੪੦ ੨੩੪੦ ੨੩੪੧ ੨੩੪੧ ੨੩੪੨ ੨੩੪੨ ੨੩੪੩ ੨੩੪੩ ੨੩੪੪ ੨੩੪੪ ੨੩੪੫ ੨੩੪੫ ੨੩੪੬ ੨੩੪੬ ੨੩੪੭ ੨੩੪੭ ੨੩੪੮ ੨੩੪੮ ੨੩੪੯ ੨੩੪੯ ੨੩੫੦ ੨੩੫੦ ੨੩੫੧ ੨੩੫੧	ਸਭਤੋਉਚਾਜਾਕਾ ਜਿਸੁਸਿਮਰਤਮਨਿ ਲਾਜਮਾਰੈਜੋਨਾਮੁਨ ਗੁਰਸੁਪ੍ਰਸੰਨਹੋਏ ਕਰਦਕਾਰਦ ਮਨੁਤਨੁਹਾਤਾਰਾਮ ਨਾਮੁਲੋਤਕਿਭੂ ਆਪੇਸਾਸਤੁਆਪੇ ਭਗਤਾਮਨਿਆਨੰਦੁ ਭੈਕਉਤਉਪਾਛਿਆ ਪੰਚਮਜਮੀਜੋਪੰਚਮ ਨਿੰਦਕਉਢਿਦਕੋ ਦੁਇਕਰਜੋਰਿਕਰਉ ਸਤਿਗੁਰਅਪੁਨੇ ਪਰਤਿਪਾਲਪੁਭ ਮਯਾਅਸਰਪਈਆਂ ਅਤਮਮਹਿਰਾਮੁ (ਮਹਲਾ ੩) ਤਿਨਿਕਰਤੈਇਕੁ ਗੁਰਸੇਵਾਤੋਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਾਮਾਸਰਪਈਆ ਜਿਸੁਨਾਮੁਦਿਸੈਈ ਕੋਟਿਬਿਸਨਕੀਨੇ ਸਤਿਗੁਰਮੇਕਉ (ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ) ਇਹੁਧਨੁਮੇਰੇਹਰਿ ਨਾਗੋਆਵਨੁਨਾਗੋ ਮੈਲਾਬੁਹਮਾਮੇਲਾ ਮਨੁਕਰਿਮਕਾ ਗੰਗਾਕੇਸੰਗਸਲਤਾ ਮਾਭੈਤਿਲਕੁਹਬਿ ਉਲਟਿਜਾਤਿਕੁਲ ਨਿਰਧਨੁਆਦਰੁ ਗੁਰਸੇਵਾਤੋਭਗਤ ਸਿਵਵੀਪੁਰੀਬਸੈ ਸੋਮੁਲਾਜੋਮਨਸਿਉ ਜੋਪਾਥਰਕਉਕਹਤੇ ਜਲਮਹਿਮੀਨ ਜਬਲਗਮੇਰੀਮੇਰੀ ਸਤਗੋਸੈਇਸਲਾਹੁ ਸਭਕੋਈਚਲਨ ਕਿਉਲੀਜੇਗਾਭੂ ਗੰਗਾਗੁਸਾਇਨ ਅਗਮਦੁਗਮਗੀਤਿ	੨੩੫੧ ੨੩੫੨ ੨੩੫੩ ੨੩੫੩ ੨੩੫੪ ੨੩੫੪ ੨੩੫੫ ੨੩੫੫ ੨੩੫੬ ੨੩੫੬ ੨੩੫੭ ੨੩੫੭ ੨੩੫੮ ੨੩੫੮ ੨੩੫੯ ੨੩੫੯ ੨੩੬੦ ੨੩੬੦ ੨੩੬੧ ੨੩੬੧ ੨੩੬੨ ੨੩੬੨ ੨੩੬੩ ੨੩੬੩ ੨੩੬੪ ੨੩੬੪ ੨੩੬੫ ੨੩੬੫ ੨੩੬੬ ੨੩੬੬ ੨੩੬੭ ੨੩੬੭ ੨੩੬੮ ੨੩੬੮ ੨੩੬੯ ੨੩੬੯ ੨੩੭੦ ੨੩੭੦ ੨੩੭੧ ੨੩੭੧ ੨੩੭੨ ੨੩੭੨ ੨੩੭੩ ੨੩੭੩ ੨੩੭੪ ੨੩੭੪ ੨੩੭੫ ੨੩੭੫ ੨੩੭੬ ੨੩੭੬ ੨੩੭੭ ੨੩੭੭ ੨੩੭੮ ੨੩੭੮

ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ
ਕੋਟਸੁਰਜਾਕੋ (ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)	੨੩੭੯	ਬਿਨੁਕਰਮਾਸਟ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੋਤਸਿਗੁਰੂ	੨੪੦੩
ਰੋਜਿਹਬਾਕਰਉ	੨੩੮੦	ਗੁਰਸਬਦੀਹਰਿ	੨੪੦੪
ਪਰਪਨਪਰਦਾਹ	੨੩੮੧	ਤੋਰਾਕੀਆਕਿਰਮ	੨੪੦੪
ਦੁਧਕਟੋਰੈਗਡਵੈ	੨੩੮੧	ਬਨਸਪਤਮਉਲੀ	੨੪੦੫
ਮੈਥਉਰੀਮੇਰਾਰਾਮ	੨੩੮੧	ਸਤਿਜੁਗਿਤੋਰੈਕੀਤੇ	੨੪੦੫
ਕਬਹੁਖੀਰਿਖਾਭ	੨੩੮੨	ਤਿਨਬਸੰਤੁਜੋਹਰਿ	੨੪੦੫
ਹਸਤਖੇਲਤਤੋਰੈ	੨੩੮੨	ਬਸੰਤੁਕੁਜਿਆ	੨੪੦੬
ਜੈਸੀਭੂਖੇਪ੍ਰੀਤ	੨੩੮੨	ਗੁਰਕੀਬਾਣੀ	੨੪੦੬
ਘਰਕੀਨਾਰਿ	੨੩੮੩	(ਮਹਲਾ ੪)	
ਸੰਭਾਮਰਕਾਸਾਇ	੨੩੮੪	ਜਿਉਪਸਰੀਸੂਰਜ	੨੪੦੭
ਸੁਲਤਾਨਪੁਛਿਸੁਨਰੈ	੨੩੮੫	ਰੈਣਿਦਿਨਸੁਦੁਇ	੨੪੦੭
ਜਉਗੁਰਦੇਉਤ	੨੩੮੭	ਰਾਮਨਾਮੁਰਤਨ	੨੪੦੮
(ਸ੍ਰੀਰਵਿਦਾਸਜੀ)		ਤੁਮਵਡਪੁਰਖ	੨੪੦੮
ਬਿਨਦੇਖੇਉਪਜੈਨ	੨੩੮੮	ਮੇਰਾਇਕੁਪਿਨੁ	੨੪੦੯
(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)		ਮਨੁਖਿਨੁਖਿਨੁ	੨੪੦੯
ਆਉਕਲਦਰ	੨੩੮੯	ਆਵਣਜਾਨੁ	੨੪੧੦
ਰਾਗ ਬੰਸਤ		(ਮਹਲਾ ੫)	
(ਮਹਲਾ ੧)		ਗੁਰਮੈਦਵਿਕਰਿ	੨੪੧੧
ਮਾਹਾਮਾਹਮੁਮਾਰਖੀ	੨੩੯੦	ਹਟਵਾਣੀਪਨਮਾਲ	੨੪੧੧
ਗੁਤਿਆਈਲਸਰਸ	੨੩੯੦	ਤਿਸੁਬਸੰਤੁ ਜਿਸੁ	੨੪੧੨
		ਜੀਆਪ੍ਰਣਤੁਮ	੨੪੧੨
ਸੁਇਨੋਕਾਰਉਗ	੨੩੯੧	ਪ੍ਰਭਪ੍ਰੀਤਮਮੇਰੈ	੨੪੧੩
(ਮਹਲਾ ੩)		ਮਿਲਪਾਈਜਿਉ	੨੪੧੪
ਬਸਤੁਉਤਾਰਿ	੨੩੯੨	ਤੁਮਬਡਾਤੋਦੇਰਹੈ	੨੪੧੪
(ਮਹਲਾ ੧)		ਤਿਸੁਤੁਸੇਵੈ	੨੪੧੫
ਸਗਲਭਵਨਤੋਰੀ	੨੩੯੨	ਜਿਸੁਦੋਲਤਮੁਖ	੨੪੧੫
ਮੇਰੀਸਖੀਸਹੇਲੀ	੨੩੯੩	ਮਨਤਨਭੀਤਰਿ	੨੪੧੬
ਆਪੇਕੁਦਰਤਿਕਰੈ	੨੩੯੪	ਰਾਮਰੀਗਿਸਭਗਏ	੨੪੧੬
ਸਾਹਿਬਭਾਵੈਸੇਵਕੁ	੨੩੯੪	ਸਰਪਰਮੇਸਰੁਨਿਤ	੨੪੧੭
ਸਾਲਗ੍ਰਾਮਭਿਪਪੂਜਿ	੨੩੯੫	ਗੁਰਚਰਣਸਰੋਵਤ	੨੪੧੭
ਸਾਹੁਰੀਤਵਸੁਭੁ	੨੩੯੫	ਸਗਲਇਛਾਸਪਿ	੨੪੧੮
ਰਾਜਾਬਾਲਕੁ	੨੩੯੬	ਕਿਲਬਿਖਥਿਨਜੇ	੨੪੧੮
ਸਾਰਾਸਾਹੁਗੁਰੂਸੁਖ	੨੩੯੭	ਰੋਗਮਿਟਾਏਪੁਕੁ	੨੪੧੯
(ਮਹਲਾ ੩)		ਗੁਰਮੁਖਿਰਾਕੋਨੈ	੨੪੧੯
ਮਾਹਾਰੂਤੀਮਹਿਸਦ	੨੩੯੭	ਦੁਖਫੁਲਫੁਲਫੁਲੈ	੨੪੨੦
ਰਾਤੋਸਾਹਿਗਹਿ	੨੩੯੮	ਹੋਇਇਕਤੁਮਿਲਹੁ	੨੪੨੦
ਹਰਿਸੇਵੈਸੋਹਰਿਗ	੨੩੯੯	ਤੋਰੀਦੁਰਤਿਤੁਰੈ	੨੪੨੧
ਅੰਤਰਿਪੂਜਾਮਨਤੋ	੨੪੦੦	ਮੁਲਨਤੁਝੈਆਪੁਨ	੨੪੨੨
ਧਰਤਿਦਲਹਰਿ	੨੪੦੦	(ਮਹਲਾ ੬)	
ਮਾਇਆਹੁਸਾਸਦ	੨੪੦੦	ਸਾਹੋਇਹਤੁਨ	੨੪੨੨
ਪੂਰਾਸਾਹਿਸੁਕਾਰ	੨੪੦੧	ਪਾਪੀਹੀਅੰਮਕਾਮੁ	੨੪੨੨
ਧਰਤਿਕਰਹਿਜਨੁ	੨੪੦੧	ਮਾਈਮੈਧਨੁਪਾਸਿ	੨੪੨੩
ਨਾਮਿਰ-ਲੁਲਾਕੁ	੨੪੦੨	ਮਨਕਹਾਇਸਾਰਿਉ	੨੪੨੩
ਕਹਾਭੂਲਿਓਰੋਤੁਨ	੨੪੨੩	ਮਝਾਅਸਟਾਪਜੀਆਂ	੨੪੨੩
ਜਗੁਕਉਆਨਮੁ	੨੪੨੪	ਮਨੁਫੁਲਉਭਰਮਿ	੨੪੨੪
ਦਰਸਨਕੀਪਿਆਸ	੨੪੨੪	ਚੰਚਲਚੀਤੁਨਪਾਵੈ	੨੪੨੪
ਮਤੁਭਸਮਅੰਧਲੈ	੨੪੨੪	ਦੁਖਿਧਾਦੁਰਮਤਿ	੨੪੨੪
ਆਪੇਭਵਰਾਭੂਲਏ	੨੪੨੪	(ਮਹਲਾ ੧)	
ਨਉਸਤਚਉਦਹਿ	੨੪੨੪	(ਮਹਲਾ ੪)	
(ਮਹਲਾ ੪)		ਕਾਇਆਨਗਰ	੨੪੨੪
ਸੁਣਿਸਾਖੀਮਨਜਾਪਿ	੨੪੨੪	(ਮਹਲਾ ੫)	
ਅਨਿਕਜਨਮਕ੍ਰਮੇ	੨੪੨੪	ਸੁਣਿਸਾਖੀਮਨਜਾਪਿ	੨੪੨੪
ਬਸੰਤਕੀਵਾਰਮਝਮ	੨੪੨੪	ਅਥਪ੍ਰਭੋਕਿਆਕਹਾ	੨੪੨੪
ਹਰਿਕਾਨਾਮੁ	੨੪੨੪	ਮਾਈਪੀਚਿਰਹੀ	੨੪੨੪
(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)		ਮੈਰੈਮਥਾਸਿਥੇ	੨੪੨੪
ਪੰਡਿਤਜਨਮਾਤੋ	੨੪੨੪	ਅਥਮੋਹਿਰਾਮ	੨੪੨੪
ਜੋਇਖਸਮਹੈਜਾਇ	੨੪੨੪	ਓਇਖਸਮਹੈਜਾਇ	੨੪੨੪
ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਪਨਾਏ	੨੪੨੪	ਬਿਖਧਾਇਨੁਰੈਨਿ	੨੪੨੪
ਇਸੁਤਨਮਨਮਧੇ	੨੪੨੪	ਅਵਰਸਾਭਿਭੂਲੇਕ੍ਰਮ	੨੪੨੪
ਨਾਇਕੁਦੇਕੁਬਨਜਾ	੨੪੨੪	ਅਨਦਿਨੁਰਾਮਕੇ	੨੪੨੪
ਮਾਤਾਜੂਹੀਪਤਾਭਾ	੨੪੨੪	ਬਲਿਹਾਰੀਗੁਰਦੇਵ	੨੪੨੪
(ਸ੍ਰੀਰਾਮਾਨੰਦਜੀ)		ਗਾਇਓਰੀਮੇਗੁਰ	੨੪੨੪
ਕਤਿਜਾਈਐਰੇ	੨੪੨੪	ਕੈਸੇਕਹਉਮੋਹਿਰੀ	੨੪੨੪
(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)		ਰੇਮੂਝੇਕੁਕਿਉ	੨੪੨੪
ਸਾਹਿਬਸੇਕਟਵੈਸੇਵ	੨੪੨੪	ਕਿਉਜੀਵਨੁਪ੍ਰੀਤਮ	੨੪੨੪
ਲੋਭਲਹਰਅਤਿ	੨੪੨੪	ਉਆਉਸਰਕੈ	੨੪੨੪
ਸਰਜਾਅਵਲਿਧੂਜਿ	੨੪੨੪	ਸੋਨੋਰਥਪੁਰੈ	੨੪੨੪
(ਸ੍ਰੀਰਵਿਦਾਸਜੀ)		ਮਨਕਹਾਲੁਭਾਈਐ	੨੪੨੪
ਤੁਝਹਿਸੁਝੀਤਾਕਫੂ	੨੪੨੪	ਮਨਸਦਾਮੰਗਲ	੨੪੨੪
(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)		ਹਰਿਜਨਸਗਲ	੨੪੨੪
ਤੁਰਕੀਜੈਸੀਤੋਰੀ	੨੪੨੪	ਹਰਿਜਨਰਾਮਰਾਮ	੨੪੨੪
ਰਾਗ ਸਾਦੇਰਾ		ਮੋਹਨਘਰਿਆਵਹੁ	੨੪੨੪
(ਮਹਲਾ ੧)		ਅਥਮੋਹਿਸਰਥ	੨੪੨੪
ਅਪਨੋਨਾਕੁਰਕੀ	੨੪੨੪	ਅਥਮੋਹਿਲਥਧਿਰ	੨੪੨੪
ਹਰਿਬਿਨੁਕਿਉ	੨੪੨੪	ਮੇਰਾਮਨੁਦੇਖੋਹੀ	੨੪੨੪
ਵਰਿਨਾਹੀਮੇਰੋਪੁਕੁ	੨੪੨੪	ਅਥਮੋਹਿਠਾਕੁਰ	੨੪੨੪
(ਮਹਲਾ ੪)		ਮੋਹਮਨਿਰੀਤਿ	੨੪੨੪
ਹਰਿਕਸੰਤਜਨਾਕੀ	੨੪੨੪	ਹਰਿਜੀਉਕੇਦਰਸ	੨੪੨੪

ਅਖਮੋਰੋਪੰਚਤੰਸਿੰਗੁ	੨੪੬੮	ਜਿਹਵੇਅੰਮ੍ਰਿਤਗੁਣ	੨੪੮੩	ਤਾਤੋਕਰਣਪਲਾਹ	੨੪੯੮	(ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵਜੀ)	
ਅਖਮੋਰੋਨਾਕੁਰ	੨੪੬੮	ਹੋਤੀਨਹੀਕਵਨਕਛੁ	੨੪੮੪	ਹਰਿਕੋਨਾਮਕੋਜਨ	੨੪੯੯	ਕਾਇਰੋਮਨਬਿਖਿਆ	੨੫੫੦
ਮੋਹਨਸਾਭਿਜੀਅਤੋਰੇ	੨੪੬੯	ਭੀਕੋਹਰਿਕੋਨਾਮੁ	੨੪੮੪	ਮਾਖੀਰਾਮਕੀਤੂ	੨੪੯੯	ਬਣਦੁਰੀਨਰੋਡਮਾਧ	੨੫੫੧
ਅਖਮੋਹਿਧਨਪਾਇ	੨੪੬੯	ਆਇਓਸੁਨਨਪਗ	੨੪੮੫	ਮਾਈਰੀਕਾਣੀਜਮ	੨੫੦੦	ਦਾਸਅੰਨਿਨਮੋਰੇ	੨੫੫੧
ਮੈਰੈਮਨਿਮਸਦ	੨੪੬੯	ਧਨਵੰਤਨਾਮਕੇ	੨੪੮੫	ਮਾਈਰੀਅਰਿਰਿ	੨੫੦੦	ਤੈਨਰਕਿਆਪੁਰਾਨ	੨੫੫੨
ਰਸਨਾਰਾਮਕਹਤ	੨੪੭੦	ਪੁਛਜੀਮੋਹਿਕਵਨੁ	੨੪੮੫	ਨੀਕੀਰਾਮਕੀਧੁਨਿ	੨੫੦੦	ਛਾਡਮਨਹਰਿ	੨੫੫੨
ਨੈਨਹੁਏਖਿਓਚਲਤੁ	੨੪੭੦	ਆਵੈਰਾਮਸਰਾਣਿ	੨੪੮੫	ਹਰਿਕੋਨਾਮਕੀਮਾਤਿ	੨੫੦੧	(ਸ੍ਰੀਸੁਰਦਾਸਜੀ)	
ਚਰਨਹਰੀਖੰਦਮਾਰ	੨੪੭੦	ਜਾਤੋਸਾਧੂਸਰਾਣਿ	੨੪੮੬	ਮਾਨੀਤੂਰਾਮਕੈਦਰਿ	੨੫੦੧	ਹਰਿਕੋਸੰਗਬਖੇ	੨੫੫੨
ਧਿਆਇਓਅੰਤਿ	੨੪੭੧	ਰਸਨਾਰਾਮਕੋਜਸੁ	੨੪੮੬	ਤੁਅਚਰਨਆਸਰੇ	੨੫੦੧	(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)	
ਗੁਰਮਿਲੀਐਸੇਪੂਰੁ	੨੪੭੧	ਬੈਥੁੰਨਹੋਖਿੰਦਚਰਨ	੨੪੮੬	ਹਰਿਭਜਿਆਨਕਰ	੨੫੦੨	ਹਰਿਬਿਨੁਕਉਨੁ	੨੫੫੩
ਮੈਰੈਮਨਿਸਥਾਇ	੨੪੭੨	ਸਾਚੇਸਤਿਗੁਰਦਾਤਾ	੨੪੮੭	ਸੂਝਬਚਨਬੋਲਿਗੁਣ	੨੫੦੨		
ਹਰਿਹਰਿਨਾਮੁਦੀਓ	੨੪੭੨	ਗੁਰਕੋਚਰਨਬਖੇ	੨੪੮੭	ਕੰਠਨਾਥਹੁਦਤਕਰਾ	੨੫੦੩	ਰਾਗ ਮਲਾਰ	
ਰੇਮੁਜੀਅਨਕਾਰੇ	੨੪੭੨	ਜੀਵਨਤਉਗਨੀਐ	੨੪੮੭	ਰਾਮਰਾਮਰਾਮਜਾਪਿ	੨੫੦੩	(ਮਹਲਾ ੧)	
ਓਅੰਪੁਆਪ੍ਰੀਤਿ	੨੪੭੩	ਸਿਮਰਨਰਾਮਕੋ	੨੪੮੮	ਹਰਿਹਰੇਹਰਿਮੁਖਹੁ	੨੫੦੩	ਭਾਲਪੀਣਾਹਸਲਾ	੨੫੫੪
ਮਨਓਇਟਿਨਸ	੨੪੭੩	ਦੁਰਤੁਸੋਈਜਿਧੁਰ	੨੪੮੮	ਨਾਮਭਗਤਿਮਾਗੁ	੨੫੦੪	ਕਰਉਬਿਨਉਗੁਰ	੨੫੫੪
ਅਖਮੋਰੋਸਹਸਾਦੁਖ	੨੪੭੩	ਹਰਿਹਰਿਸਤਜਨਾ	੨੪੮੮	ਗੁਨਲਾਲਗਾਵਉ	੨੫੦੫	ਸਾਫ਼ੀਸੁਰਤਿਨਾਮੁ	੨੫੫੫
ਪ੍ਰਭੁਮੋਇਤਿਉਤਿ	੨੪੭੪	ਹਰਿਕੋਨਾਮਗੀਨ	੨੪੮੯	ਮੁਨਿਬਿਰਾਗੀਰੀ	੨੫੦੫	ਜਿਨਿਧਨਪਿਰਕਾ	੨੫੫੬
ਅਪਨਾਮੀਤੁ	੨੪੭੪	ਮਨਿਤਨਰਾਮਕੋ	੨੪੮੯	ਐਸੀਹੋਇਪਰੀ	੨੫੦੫	ਪਰਦਾਰਾਪਰਧਨੁ	੨੫੫੭
ਓਦਸਤਾਣੀਪੁਛਜੀ	੨੪੭੪	ਹਰਿਕੋਨਾਮੁਹੀਨ	੨੪੮੯	ਲਾਲਲਾਲਮੋਹਨ	੨੫੦੫	ਪਵਣੈਪਾਣੀਜਾਟੈ	੨੫੫੮
ਪ੍ਰਭੁਸਿਮਰਤਦੁਖ	੨੪੭੫	ਚਿਤਵਦਿਓਅਉਸ	੨੪੯੦	ਕਰਤਕੋਲਬਿਖੇਮੋਲ	੨੫੦੬	ਦੁਖਵਿਛੋੜਾਇਕੁ	੨੫੫੮
ਮੈਰੈਮਨਜਤਕਤ	੨੪੭੫	ਮੇਰਾਪ੍ਰਭੁਸੋਗੋਅੰਤਰ	੨੪੯੦	(ਮਹਲਾ ੯)		ਦੁਖਮਹੁਰਾਮਾਰੋ	੨੫੫੯
ਮਨਤੋਭੈਓਦੁਹਿਰਿ	੨੪੭੫	ਜਕੈਰਾਮਕੋਬਲੁ	੨੪੯੦	ਹਰਿਬਿਨੁਤੋਰੋਕੋਨ	੨੫੦੬	ਬਾਗੋਕਾਪਲਬੋਲੈ	੨੫੬੦
ਅੰਮ੍ਰਿਤਨਾਮੁਮਨਹਿ	੨੪੭੬	ਜੀਵਤੁਰਾਮਕੋਗੁਣ	੨੪੯੧	ਕਹਾਮਨੁਬਿਖਿਆ	੨੫੦੬	(ਮਹਲਾ ੩)	
ਬਿਨੁਪ੍ਰਭੁਰਹਨੁ	੨੪੭੬	ਮਨਰੋਰਾਮਕੋਸੁਖ	੨੪੯੧	ਕਹਾਨਰਾਮਪਨੋਜਨ	੨੫੦੭	ਨਿਰੰਕਾਰੁਆਕਾਰੁਹੈ	੨੫੬੧
ਰਸਨਾਜਪਤੀਤੁਹੀ	੨੪੭੭	ਬਿਰਾਜਿਤਰਾਮਕੋ	੨੪੯੧	ਮਨਕਰਕਬਹੁਨ	੨੫੦੭	ਜਿਨੀਉਕਮੁ	੨੫੬੧
ਜਾਗੁਰਾਧੂਅਪੁਨਹੀ	੨੪੭੭	ਆਤੁਰਨਾਮੁਬਿਨ	੨੪੯੨	ਅਸਦਪਦੀਆਂ		ਗੁਰਮੁਖਿਕੋਈ	੨੫੬੨
ਭੂਨਮਾਇਆਕੋਮਦੁ	੨੪੭੭	ਮੇਲਾਹਰਿਕੋਨਾਮੁ	੨੪੯੨	ਹਰਿਬਿਨੁਕਿਉ	੨੫੦੭	ਗੁਰਮੁਲਾਹੀਸਦਾ	੨੫੬੩
ਅਪੁਨੀਇਤਨੀਕ	੨੪੭੮	ਰਮਣਕਉਰਾਮਕੋ	੨੪੯੨	ਹਰਿਬਿਨੁਕਿਉ	੨੫੦੮	ਭਾਣਗੋਪਰਬਨਾਮ	੨੫੬੪
ਮੋਹਨੀਮੋਹਤਰਹੈਨ	੨੪੭੮	ਕੀਨੋਪਾਪਕੋਬਹੁਕੋਟ	੨੪੯੩	ਅਸਦਪਦੀਆਂ		ਸਤਿਗੁਰਤੋਪਾਵੈਧੁਰ	੨੫੬੫
ਕਹਾਕਰਹਿਕੋਇਤਿ	੨੪੭੮	ਅੰਧੋਥਾਵਹਿਬਿਸੁਕੋ	੨੪੯੩	ਮਨਮੇਰੇਹਰਿਕੋ	੨੫੧੦	ਜੀਉਪਿੰਡਪ੍ਰਾਣ	੨੫੬੬
ਗੁਰਜੀਉਸੰਗਿਤੁਹਾ	੨੪੭੯	ਤੂਰੀਨੀਦਕਕੀਅਧ	੨੪੯੪	ਮਨਮੇਰੇਹਰਿਕਾ	੨੫੧੧	ਮੇਰਾਪ੍ਰਭੁਸਾਚਾਦੁਖ	੨੫੬੬
ਹਰਿਹਰਿਦੀਓਸੇਵ	੨੪੭੯	ਬ੍ਰਿਸਨਾਰਚਲਤਬਹੁ	੨੪੯੪	ਮਨਮੇਰੇਹਰਿਕੀ	੨੫੧੨	ਭਉਮੋਬਿਸੁਖ	੨੫੬੭
ਤੁਮੋਰੋਮੀਤਸਥਾ	੨੪੭੯	ਰੇਵਾਪ੍ਰੀਤਿਕਵਨ	੨੪੯੪	ਅਸਦਪਦੀਆਂ		ਇਹਮਨੁਗਿਰੀ	੨੫੬੮
ਕਰਹੁਗਤਿਦਇਆ	੨੪੮੦	ਮਾਈਰੀਚਰਨਹ	੨੪੯੫	ਗੁਸਾਈਪਰਤਪੁ	੨੫੧੩	ਕ੍ਰਿਮਕ੍ਰਿਮਜਿਨੋਮਨ	੨੫੬੮
ਨਾਕੁਰਾਨਤੀਕਰ	੨੪੮੦	ਮਾਈਰੀਮਨਮੋਰੇ	੨੪੯੫	ਅਗਮਅਗਾਧਿਸੁਨ	੨੫੧੪	ਜੀਵਤਮੁਕਤਗੁਰ	੨੫੬੯
ਜਾਕੀਰਾਮਨਾਮ	੨੪੮੦	ਮਾਈਰੀਆਨਿ	੨੪੯੫	(ਮਹਲਾ ੫)		ਰਾਮਨਾਮਸੁਭਕੋਈ	੨੫੭੦
ਅਬਜਨਉਪਰਿਕੋਨ	੨੪੮੧	ਹਰਿਕਾਈਕੁਟਿਲ	੨੪੯੬	ਸਭਦੇਖੀਐਅਨੰਤ	੨੫੧੬	(ਮਹਲਾ ੬)	
ਹਰਿਜਨਛੋਡਿਆ	੨੪੮੧	ਪੰਥੀਪਰਮੇਸਰਕਾ	੨੪੯੬	ਸਾਰੰਗ ਕੀ ਵਾਰ		ਅਨੰਤਨੁਹਾਰਿਹਰਿ	੨੫੭੦
ਮੈਰੈਗੁਰਮੋਰੇਸਹ	੨੪੮੧	ਵ੍ਰਣਾਸਰਬਥਾਈਮਹ	੨੪੯੬	(ਮਹਲਾ ੬)		ਗੋਗਾਜਾਨਾ	੨੫੭੧
ਸਿਮਰਤਨਾਮੁਪੂਨ	੨੪੮੨	ਗੋਬਿੰਦਜੀਉਤੁਮੋਰੇ	੨੪੯੭	ਆਪੋਆਪਿ	੨੫੧੮	ਤਿਸੁਜਨਕਉਹਰਿ	੨੫੭੨
ਅਪੁਨੇਗੁਰਪੁਰੇ	੨੪੮੨	ਨਿਬਹੀਨਾਮਕੀਸਭੁ	੨੪੯੭	(ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)		ਜਿਤਨੋਜੀਅੰਜਤ	੨੫੭੨
ਬਿਨੁਹਰਿਹੈਕਰਾ	੨੪੮੨	ਮਾਈਰੀਪੇਖਿਰੀ	੨੪੯੭	ਕਹਾਨਰਗਰਥਸਿ	੨੫੧੮	ਜਿਨਕੋਹੀਅਰੋਥਸਿ	੨੫੭੩
ਠਾਕੁਰਦੁਖ	੨੪੮੩	ਮਾਈਰੀਮਾਤੀ	੨੪੯੮	ਰਾਜਾਸ੍ਰੀਮਮਿਤਿ	੨੫੧੮	ਭਾਗਮਅਗੋਰੁਰੁ	੨੫੭੪
ਹਰਿਕੋਨਾਮਕੀਗਤਿ	੨੪੮੩	ਬਿਨਸੇਕਾਰਕੇ	੨੪੯੮			ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ	੨੫੭੪

ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ	ਪੰਨੇ
ਹਰਿਜਨਬੋਲ ਰਾਮਰਾਮਬੋਲ (ਮਹਲਾ ੫)	੨੫੭੫ ੨੫੭੬	(ਮਹਲਾ ੫) ਪ੍ਰੀਤਮਪ੍ਰੇਮਭਗਤਿ ਮਲਾਰਕੀਵਾਰਮਧ	੨੫੭੭ ੨੫੭੮
ਕਿਆਤੁਸੇਵਹਿ ਖੀਰਅਧਾਰਿਥਾਰਿ ਸਗਲਾਥਿਧੀਸੁਰਿ ਰਾਜਤੀਦਕੀਦਤੀ ਪ੍ਰਭਮੇਰੋਇਓ ਮਾਏਮਿਹਿਪ੍ਰੀਤਮ ਬਰਸੁਮੇਘਾਨੀਤਿਲ ਪ੍ਰੀਤਮਸਾਰਾਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭਮੇਰੋਪ੍ਰੀਤਮ ਅਥਾਪਨੋਪ੍ਰੀਤਮ ਘਨਹਰਿਬਰਸਿ ਬਿਛੁੜਤਿਕਿਉਨੀਵੇ ਹਰਿਕੇਥਜਨਿਕਉ ਆਜੁਮੇਥਿਸਿਓਹਿਰਿ ਬਹੁਥਿਮਾਏਆ ਦੁਸਰਮੁਏਖੁ ਮਨਮੇਰੋਹਰਿਕੇ ਪ੍ਰਭਕਭਗਤਿਬਛਲੁ ਗੁਰਮੁਖਿਦੀਸਹਿ	੨੫੭੯ ੨੫੮੦ ੨੫੮੧ ੨੫੮੨ ੨੫੮੩ ੨੫੮੪ ੨੫੮੫ ੨੫੮੬ ੨੫੮੭ ੨੫੮੮ ੨੫੮੯ ੨੫੯੦ ੨੫੯੧ ੨੫੯੨ ੨੫੯੩ ੨੫੯੪ ੨੫੯੫ ੨੫੯੬ ੨੫੯੭ ੨੫੯੮ ੨੫੯੯	ਆਪਨੈਆਪੁਸਾਜੁ (ਸ੍ਰੀਨਾਮਦੇਵੀ) ਸੋਦੀਲੋਗੋਪਾਲ ਸੋਹਉਤ੍ਰੰਨਥਿਸਾਰਿ (ਸ੍ਰੀਰਵਿਦਾਸਜੀ) ਨਾਗਰਜਨਮੇਰੀ ਹਰਿਜਪਤਤੋਊਜਨਾ ਮਿਲਤਪਿਆਰੇ ਰਾਗ ਕਾਨੜਾ (ਮਹਲਾ ੪) ਮੇਰਾਮਨੁਸਾਧਜਨਾ ਮੇਰਾਮਨਸੰਤਜਨਾ ਜਪਿਮਨਰਾਮਨਾਮੁ ਮੇਰੀਮਨਰਾਮਨਾਮ ਮੇਰੇਮਨਹਰਿਹਰਿ ਜਪਿਮਨਰਾਮਨਾਮ ਮਨਜਾਪਹੁਰਾਮ ਹਰਿਗੁਨਗਾਵਯਗ ਭਜੁਰਾਮੋਮਨਿਰਾਮ ਸਤਿਗੁਰਚਾਰਉ ਜਪਿਮਨਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿਜਸੁਗਾਵਹੁ (ਮਹਲਾ ੫) ਗਾਈਐ ਗੁਣ ਆਰਾਧਉ ਤੁਝਹਿ ਕੀਰਤਿਪ੍ਰਭਕੀ ਐਸੀਮਾਗੁਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤਭਗਤਜਨੁ ਤੋਰੇਜਨੁਹਰਿਜਸੁ ਸਿੰਤਨਪਹਿਓਆਪਿ ਥਿਸਰਿਗਈਸਭ ਠਾਕੁਦੀਨੀਉਤਾਰੇ ਸਾਧਸਰਨਿਚਰਨ ਹਰਿਕੇਚਰਨਹਰਦੈ ਕਬੀਐਨਿਸੰਗਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿਨਧਿ ਸਾਧੁਹਚਿਰਤੇਗੁਨ ਪੋਖਿਪਖਿਭਗਨਾ ਸਾਜਨਾਸੰਤਆਉ ਚਰਨਸਰਨਪਾਲ	੨੫੮੦ ੨੫੮੧ ੨੫੮੨ ੨੫੮੩ ੨੫੮੪ ੨੫੮੫ ੨੫੮੬ ੨੫੮੭ ੨੫੮੮ ੨੫੮੯ ੨੫੯੦ ੨੫੯੧ ੨੫੯੨ ੨੫੯੩ ੨੫੯੪ ੨੫੯੫ ੨੫੯੬ ੨੫੯੭ ੨੫੯੮ ੨੫੯੯ ੨੬੦੦ ੨੬੦੧ ੨੬੦੨ ੨੬੦੩ ੨੬੦੪ ੨੬੦੫ ੨੬੦੬ ੨੬੦੭ ੨੬੦੮ ੨੬੦੯ ੨੬੧੦ ੨੬੧੧ ੨੬੧੨ ੨੬੧੩ ੨੬੧੪ ੨੬੧੫ ੨੬੧੬ ੨੬੧੭ ੨੬੧੮ ੨੬੧੯ ੨੬੨੦ ੨੬੨੧ ੨੬੨੨ ੨੬੨੩ ੨੬੨੪ ੨੬੨੫ ੨੬੨੬ ੨੬੨੭ ੨੬੨੮ ੨੬੨੯ ੨੬੩੦ ੨੬੩੧ ੨੬੩੨ ੨੬੩੩ ੨੬੩੪ ੨੬੩੫ ੨੬੩੬ ੨੬੩੭ ੨੬੩੮ ੨੬੩੯ ੨੬੪੦ ੨੬੪੧ ੨੬੪੨ ੨੬੪੩ ੨੬੪੪ ੨੬੪੫ ੨੬੪੬ ੨੬੪੭ ੨੬੪੮ ੨੬੪੯ ੨੬੫੦ ੨੬੫੧ ੨੬੫੨ ੨੬੫੩ ੨੬੫੪ ੨੬੫੫ ੨੬੫੬ ੨੬੫੭ ੨੬੫੮ ੨੬੫੯ ੨੬੬੦ ੨੬੬੧ ੨੬੬੨ ੨੬੬੩ ੨੬੬੪ ੨੬੬੫ ੨੬੬੬ ੨੬੬੭ ੨੬੬੮ ੨੬੬੯ ੨੬੭੦ ੨੬੭੧ ੨੬੭੨ ੨੬੭੩ ੨੬੭੪ ੨੬੭੫ ੨੬੭੬ ੨੬੭੭ ੨੬੭੮ ੨੬੭੯ ੨੬੮੦ ੨੬੮੧ ੨੬੮੨ ੨੬੮੩ ੨੬੮੪ ੨੬੮੫ ੨੬੮੬ ੨੬੮੭ ੨੬੮੮ ੨੬੮੯ ੨੬੯੦ ੨੬੯੧ ੨੬੯੨ ੨੬੯੩ ੨੬੯੪ ੨੬੯੫ ੨੬੯੬ ੨੬੯੭ ੨੬੯੮ ੨੬੯੯ ੨੭੦੦ ੨੭੦੧ ੨੭੦੨ ੨੭੦੩ ੨੭੦੪ ੨੭੦੫ ੨੭੦੬ ੨੭੦੭ ੨੭੦੮ ੨੭੦੯ ੨੭੧੦ ੨੭੧੧ ੨੭੧੨ ੨੭੧੩ ੨੭੧੪ ੨੭੧੫ ੨੭੧੬ ੨੭੧੭ ੨੭੧੮ ੨੭੧੯ ੨੭੨੦ ੨੭੨੧ ੨੭੨੨ ੨੭੨੩ ੨੭੨੪ ੨੭੨੫ ੨੭੨੬ ੨੭੨੭ ੨੭੨੮ ੨੭੨੯ ੨੭੩੦ ੨੭੩੧ ੨੭੩੨ ੨੭੩੩ ੨੭੩੪ ੨੭੩੫ ੨੭੩੬ ੨੭੩੭ ੨੭੩੮ ੨੭੩੯ ੨੭੪੦ ੨੭੪੧ ੨੭੪੨ ੨੭੪੩ ੨੭੪੪ ੨੭੪੫ ੨੭੪੬ ੨੭੪੭ ੨੭੪੮ ੨੭੪੯ ੨੭੫੦ ੨੭੫੧ ੨੭੫੨ ੨੭੫੩ ੨੭੫੪ ੨੭੫੫ ੨੭੫੬ ੨੭੫੭ ੨੭੫੮ ੨੭੫੯ ੨੭੬੦ ੨੭੬੧ ੨੭੬੨ ੨੭੬੩ ੨੭੬੪ ੨੭੬੫ ੨੭੬੬ ੨੭੬੭ ੨੭੬੮ ੨੭੬੯ ੨੭੭੦ ੨੭੭੧ ੨੭੭੨ ੨੭੭੩ ੨੭੭੪ ੨੭੭੫ ੨੭੭੬ ੨੭੭੭ ੨੭੭੮ ੨੭੭੯ ੨੭੮੦ ੨੭੮੧ ੨੭੮੨ ੨੭੮੩ ੨੭੮੪ ੨੭੮੫ ੨੭੮੬ ੨੭੮੭ ੨੭੮੮ ੨੭੮੯ ੨੭੯੦ ੨੭੯੧ ੨੭੯੨ ੨੭੯੩ ੨੭੯੪ ੨੭੯੫ ੨੭੯੬ ੨੭੯੭ ੨੭੯੮ ੨੭੯੯ ੨੮੦੦ ੨੮੦੧ ੨੮੦੨ ੨੮੦੩ ੨੮੦੪ ੨੮੦੫ ੨੮੦੬ ੨੮੦੭ ੨੮੦੮ ੨੮੦੯ ੨੮੧੦ ੨੮੧੧ ੨੮੧੨ ੨੮੧੩ ੨੮੧੪ ੨੮੧੫ ੨੮੧੬ ੨੮੧੭ ੨੮੧੮ ੨੮੧੯ ੨੮੨੦ ੨੮੨੧ ੨੮੨੨ ੨੮੨੩ ੨੮੨੪ ੨੮੨੫ ੨੮੨੬ ੨੮੨੭ ੨੮੨੮ ੨੮੨੯ ੨੮੩੦ ੨੮੩੧ ੨੮੩੨ ੨੮੩੩ ੨੮੩੪ ੨੮੩੫ ੨੮੩੬ ੨੮੩੭ ੨੮੩੮ ੨੮੩੯ ੨੮੪੦ ੨੮੪੧ ੨੮੪੨ ੨੮੪੩ ੨੮੪੪ ੨੮੪੫ ੨੮੪੬ ੨੮੪੭ ੨੮੪੮ ੨੮੪੯ ੨੮੫੦ ੨੮੫੧ ੨੮੫੨ ੨੮੫੩ ੨੮੫੪ ੨੮੫੫ ੨੮੫੬ ੨੮੫੭ ੨੮੫੮ ੨੮੫੯ ੨੮੬੦ ੨੮੬੧ ੨੮੬੨ ੨੮੬੩ ੨੮੬੪ ੨੮

ਪੰਨੇ

ਪੰਨੇ

ਪੰਨੇ

ਪੰਨੇ

ਮਸਤਿਕਹਉਮੁਰਖੁ
ਖਾਇਆਮੈਲੁ
ਗੀਤਨਾਵਹਰਖ
ਅੰਤਰਿਦੋਖਿਸਬਦਿ
ਬਾਰਹਮਹਿਰਾਵਲ
ਸੰਤਾਕੀਰੇਣੁਸਾਧ
(ਮਹਲਾ ੩)
ਗੁਰਮੁਖਿਵਰਲਾ
ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ
ਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿ
ਜੋਤੀਸਰਣਾਈ
ਗੁਰਮੁਖਿਹਰਿਜੀਉ
ਆਪੰਡਾਤਿਬਣਾਏ
ਮੇਰੇਮਨਗੁਰ
(ਮਹਲਾ ੪)
ਰਸਕਿਰਸਕਿਗੁਨ
ਉਗਵੈਸੂਰ
ਇਕੁਖਿਨੁਹਰਿ
ਅਗਮਦਇਆਲ
ਮਨਿਲਾਕੀਪ੍ਰੀਤਿ
ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਿ
ਜਪਿਮਨਹਰਿਹਰਿ
(ਮਹਲਾ ੫)
ਮਨੁਹਰਿਕੀਆ
ਪ੍ਰਭਕੀਜੇਵਾਜਨਕੀ
ਗੁਨਗਾਵਤਮਨਿ
ਸਗਲੇਦੁਖਮਿਟੇ
ਸਿਮਰਤਨਾਮੁ
ਕਰਿਕਿਚਪਾ
ਜੇਧਨਵੇਤਸੋਈ

੨੬੯੬ ਗੁਰਪੂਰਾਪੂਰੀ
੨੬੯੭ ਸਤਿਗੁਰਪੂਰੇ
੨੬੯੮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਪ੍ਰਭੁ
੨੬੯੯ ਕਰਬਾਣੁਜਾਈ
੨੬੯੯ ਗੁਰਗੁਰੁਕਰਤਾ
੨੭੦੦ ਅਵਰੁਨਦੂਜਾਨਾਉ
ਰਮਰਾਮਰਾਮਰਾਮ
੨੭੦੦ ਚਰਨਕਮਲਸਰਨਿ
੨੭੦੧ ਮਝ੧ਅਸਟਪਦੀਆਂ
੨੭੦੨ ਦੁਖਿਧਾਉਰੀਮਨੁ
੨੭੦੨ ਮਾਇਆਮੋਹਿ
੨੭੦੩ ਨਿਵਲੀਕਰਮ
੨੭੦੪ ਗੋਤਮਤਪਾ
੨੭੦੪ ਆਖਣਸੁਨਣਾਨਾਮੁ
੨੭੦੫ ਗਾਮਨਾਮੁਜਪਿ
੨੭੦੬ ਇਕਿਧੁਰਿਬਖਸਿ
(ਮਹਲਾ ੩)
੨੭੦੬ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦੀਵੇਖੁਤੁ
੨੭੦੭ ਤਿਭਾਇਸਾਗੇਸੇਜਨ
੨੭੦੭ ਮਝ੧ ਅਸਟਪਦੀਆਂ
੨੭੦੮ ਮਾਤਪਿਤਾਭਾਈਸੁਤ
੨੭੦੮ ਮਨਮਹਿਕ੍ਰੋਧਮਹਾ
ਸਿਮਰਤਨਾਮੁ
੨੭੦੯ (ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)
੨੭੧੦ ਮਰਨਜੀਵਨਕੀ
੨੭੧੧ ਅਲਹਏਕੁਮਸੀਤਿ
੨੭੧੧ ਅਵਲਅਲਹਨੁਰੁ
੨੭੧੨ ਬਿਦਕਤੋਬਕਹਹਮਤ
੨੭੧੨ ਸ੍ਰੀਨੁਸੰਧਿਆਤੋਰੀ
੨੭੧੩ (ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵਜੀ)

੨੭੧੩ ਮਨਕੀਬਿਰਥਾਮਨ
੨੭੧੪ ਆਦਿਜੁਗਾਦਿ
੨੭੧੪ ਅਕੁਲਪੁਰਖਇਕੁ
(ਸ੍ਰੀਬੋਲੀਜੀ)
੨੭੧੫ ਤਨਿਚੰਦਨਮਸਤਕਿ
੨੭੧੫
੨੭੧੬ ਜੈਜਾਵੰਤੀ
(ਮਹਲਾ ੯)
੨੭੧੬ ਰਾਮਸਿਮਰਗਾਮ
੨੭੧੭ ਰਾਮਭਜੁਰਾਮਭਜੁ
੨੭੧੮ ਰੇਮਨਕਉਨਗਾਤਿ
੨੭੧੯ ਬੀਤਜੈਹੋਬੀਤਜੈਹੋ
੨੭੨੦
੨੭੨੧ ਸਲੋਕ
੨੭੨੨ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ
(ਮਹਲਾ ੧)
੨੭੨੩ ਪ੍ਰਭੂਪ੍ਰਸੂਕਸੰਧਿਆ
(ਮਹਲਾ ੫)
੨੭੨੪ ਕਤੀਰਮਾਤਾਕਤੀਰ
(ਗਾਥਾ ਮਹਲਾ ੫)
੨੭੨੫ ਕਰਪੂਰਪੁਰਪ
(ਫੂਨਹੇ ਮਹਲਾ ੫)
੨੭੨੬ ਹਾਥਿਕਲੰਮਅਗੰਮ
(ਚਉਬਲੇਮਹਲਾ ੫)
੨੭੨੭ ਸੰਮਨਸਉਦਿਸਪ੍ਰੇਮ
(ਸਲੋਕਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ)
੨੭੨੮ ਕਬੀਰਮੇਰੀ
੨੭੨੯ ਸਲੋਕਸੇਖਵਰੀਦਫੇ
੨੭੩੦ ਸਿਤੁਦਿਹਾਝੇਧਨ
ਸਵਯੋਸ੍ਰੀਮੁਖਵਾਕ

੨੭੩੫ (ਮਹਲਾ ੫)
੨੭੩੫ ਆਦਿਪੁਰਖਕਰਤਾ
੨੭੩੬ ਕਾਹੀਦੇਹਮੋਹਹੁਨਿ
(ਸਵਯੋਮਹਲਾ ੧)
੨੭੩੬ ਇਕਮਨਿਪੁਰਖ
(ਮਹਲਾ ੨)
੨੭੩੭ ਜੋਈਪੁਰਖਪੰਨੁਕਰ
(ਮਹਲਾ ੩)
੨੭੩੮ ਜੋਈਪੁਰਖਸਿਵਾਰਿ
(ਮਹਲਾ ੪)
੨੭੩੮ ਇਕਮਨਪੁਰਖ
(ਮਹਲਾ ੫)
੨੭੩੯ ਸਿਮਰੀਜੋਈਪੁਰਖ
੨੭੪੦ ਸਲੋਕਵਾਰਤਿ
ਵਧੀਕ
(ਮਹਲਾ ੧)
੨੭੪੦ ਉਤੀਗੀਪੈਓਹਰੀ
(ਮਹਲਾ ੩)
੨੭੪੧ ਅਭਿਆਗਤਏਹਨ
(ਮਹਲਾ ੪)
੨੭੪੨ ਵਡਭਾਗੀਆ
(ਮਹਲਾ ੫)
੨੭੪੨ ਰਤੇਸੋਈਜਿਮੁਖ
(ਮਹਲਾ ੯)
੨੭੪੩ ਗੁਨਗੋਬਿੰਦਗਾਇਉ
ਮੁਣਾਵਟੀਮਹਲਾ ੫
੨੭੪੪ ਥਾਲਵਿਚਤੀਤਿਨ
(ਰਾਗਮਾਲਾ)
੨੭੪੫ ਰਾਗਏਕਸੰਗਿਪੰਚ

੨੮੨੫
੨੮੨੮
੨੮੩੩
੨੮੩੭
੨੮੪੦
੨੮੪੯
੨੮੭੧
੨੮੭੮
੨੮੮੫
੨੯੦੩
੨੯੧੦
੨੯੧੪
੨੯੧੯
੨੯੨੨





ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸਰ ਅਗੇ ਗੁਣ ਕਥਨ ਸਹਿਤ ਜਗਾਨਾਸੂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਕਿਰਤ ਕਰੰਮਾ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਜੋ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਪੁਰਬ (ਕ੍ਰਿਤ) ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਸੁਖ ਸਹੰਮਾ ਦੇਹਿ ਸੁ ਤੂੰ ਭਲਾ ॥

ਤੁਹਾਡੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਤੂੰ ਸੁਖ ਅਰ (ਸਹੰਮਾ) ਦੁਖ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਅਰਥਾਤ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰਕੇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਹਮ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੋ ਤੂੰ ਭਲਾ ਹੋਂ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਰਦੋਸ਼ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਰਚਨਾ ਤੇਰੀ ਕਿਆ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਲਗਾ ਰਹੀ ਹੈ ਯਾਤੇ ਮੇਰੀ ਕਯਾ ਗਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਇਕਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੂੰ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਬਾਬੁ ਦੁਹੇਲੀ ਕੋਇ ਨ ਬੋਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਾਂ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਏ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋਜਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰੂੰ ॥

ਰਚਨਾ ਰਾਚਿ ਰਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮਨਿ ਕਰਮੁ ਸੁ ਕਰਮਾ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮ ਜੀਵ (ਨਿਰੰਕਾਰੀ) ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੀ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੀ ਰਚਨਾ ਮੈਂ ਰਚ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪਕਾ ਜੋ ਮੰਨਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਯਹ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ (ਪ੍ਰ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ਹੈ ਆਪ ਰਚਨਾ ਕੋ ਰਚ ਰਹੇ ਹੋ ਅਰ ਹਮਾਰੇ ਸਮਾਨ ਕਰਮਾ ਕੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤੇ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਪੰਥੁ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਧਨ ਤੂੰ ਸੁਣਿ ਆਤਮ ਰਾਮਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਆਤਮ) ਸਭਕਾ ਆਪਣਾ ਆਪ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ (ਸਾਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪ ਕਾ (ਪੰਥ) ਰਸਤਾ (ਨਿਹਾਲੇ) ਦੇਖੀਤਾ ਹੂੰ ਹੇ (ਰਾਮ) ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਰੂਪ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਏ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਬੋਲੇ ਕੋਕਿਲ ਬਾਣੀਆ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਆਪਕੇ ਜਸਕੇ ਜਿਨਾ ਕਾ ਚਿਤਰੂਪੀ ਬਾਬੀਹਾ ਬੋਲਤਾ ਭਾਵ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾਹੈ ਔਰ ਕੋਕਿਲ ਬਾਣੀਆ ਭਾਵ ਜਿਹਵਾ ਜਿਨਕੀ (ਆ) ਵਸੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਕੋ ਬੋਲਤੀ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧਨ ਸਭਿ ਰਸ ਬੋਲੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੀਆ ॥

(ਸਾ) ਵਧੁ ਜੀਵ ਰੂਪ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ (ਅੰਕਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਣੀ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸਭ ਰਸ (ਬੋਲੇ) ਪਾਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੀ ਜਾ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਣੀ ਸਾ ਸੋਹਗਾਣਿ ਨਾਰੇ ॥

ਜਾਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਈ ਤੋਂ (ਅੰਕਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੀ ਭਈ ਅਰ (ਸਾ) ਵੇਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈ ॥

ਨਵ ਘਰਿ ਬਾਪਿ ਮਹਲ ਘਰੁ ਉਚਉ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਹੇ (ਮਹਲ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਨਵ ਘਰਿ) ਨਵੇਂ ਗੋਲਕੇ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਘਰਕੇ (ਬਾਪਿ) ਰਚ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਘਰ ਦਸਵਾਂ ਵਵਾਰ ਤੈਨੇ ਉਚਾ ਰਚਾ ਹੈ ਤਿਸ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਤੂੰ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਸਭ ਤੇਰੀ ਤੂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨਿਸਿ ਬਾਸਰੁ ਚੰਗਿ ਰਾਵੈ ॥

ਸਭ ਸਿਸਦੀ ਰਚੀ ਹੁਈ ਤੇਰੀ ਆਗਯਾ ਮੈ ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮਹੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ (ਚੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮਕਰਕੇ ਤੇਰੇਕੋ (ਰਾਵੈ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਚਵੈ ਬਾਬੀਹਾ ਕੋਕਿਲ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਵਾ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਪਪੀਹਾ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਰਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾਹੈ ਅਰਜਿਹਵਾ ਰੂਪੀ ਕੋਕਿਲ ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਬਦ ਕੋ (ਚਵੈ) ਉਚਾਰਤੀ ਹੁਈ ਸਭਾ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੂ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭਿੰਨਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਆਪਣੇ ॥

ਹੇ ਆਪਣੇ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਹਮਾਰੇ ਅੰਤਰਿਕਰਣ ਆਦਿ ਸਨਿਸ਼ਧ ਹੁਏ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਤ ਰਵੈਨੇ ਘੜੀ ਨ ਬੀਸਰੈ ॥

ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਰਵਤ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ (ਰਵੈਨੇ) ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਘੜੀ ਮਾੜ ਭੀ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਕਿਉ ਘੜੀ ਬਿਸਾਰੀ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਹਉ ਜੀਵਾ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥

ਕਿਉਂ ਘੜੀ ਮਾੜ ਵਿਸਾਰੇਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤੀ ਹੂੰ ॥

ਨਾ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਹਉ ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਏ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਯਾਤੇ ਮੈਂ ਭੀ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮਾਰੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੇ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਓਟ ਗਹੀ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਸਿਭੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੀਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਪਕੜੀ ਹੈ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਚਰਣਾਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੀਰਘ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਨੁ ਧੀਰਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਮਨ ਧੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਵਡੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਵੈਰਾਗ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਬ੍ਰੰਦ ਸੁਹਾਵਣੀ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰਾ ਬਰਸਤੇ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਚਾਕ੍ਰਿਕ ਕੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਦੇਹ ਵਾ ਬੁਧੀ ਸੁਹਾਵਣੀ ਭਾਵ ਸਵਲੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਮਿਲੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਣੀ ॥

ਜਿਨਕੋ ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਉ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਸਜਨ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਣ ਗਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਆਵੈ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਪਨ ਉਭੀ ਗੁਣ ਸਾਰੀ ॥

ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਈਏ ਤਬ ਤੂੰ ਅੰਦਰ ਆਵਤਾ ਹੈਂ ਕਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਤ ਕ ਜਾਨ ਕਰ ਮੈਂ ਜੋ(ਪਨ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਾਂ (ਉਭੀ) ਖੜੀ ਹੋਕੇ ਅਰਥਾਤ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਸਮਾਲਤੀ ਹੂੰ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਕੰਤੁ ਰਵੈ ਸੋਗਗਣਿ ਹਉ ਕਿਉ ਕੰਤਿ ਵਿਸਾਰੀ ॥

ਹੇ ਕੰਤ ਹਰੀ ਤੂ (ਘਰਿ ਘਰਿ) ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਤਿ ਹੈਂ ਔਰ ਸੁਹਾਗਣੀਏ ਕੋ ਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਪਤੀਤੈਨੇਮੈਂ ਕਿਉਂ ਬਿਸਾਰੀ ਹਾਂ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਪਰ ਭੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਵਾ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਹਾਗਣੀਆ ਆਪਣੇ ਆਪਣੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਾਵਤੀਆ ਹੈਂ ਔ ਹੇ ਕੰਤ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿਉਂ (ਵਿਸਾਰੀ) ਭੁਲਾ ਦੇਵੇਂ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭੁਲਾਵਨਾਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੀ ਹੂੰ ॥

ਉਨਵਿ ਘਨ ਛਾਏ ਬਰਸੁ ਸੁਭਾਏ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਖਾਵੈ ॥

ਗੁਰ ਰੂਪ ਬਾਦਲ ਛਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਉਨਵਿ) ਬੂੜ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਚੜ੍ਹਾਲ ਹੋਕੇ (ਸੁਭਾਏ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬਰਖਾ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤਨ ਮਨ ਵਿਖੇ ਤੇਰਾ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਖਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਿਆਰ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਵਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਵ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਕੋ ਬਰਖਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਹੇ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਰਾਰੰਭ ਕਰਕੇ ਅਬ ਬਾਰਾ ਮਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਅਧਕਾਰੀਓ ਪ੍ਰਤਿ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸੇ ਵਿਯੋਗ ਵਤੀ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਕੀ ਅਖਾਂਖਾ ਕਰਤੀ ਹੈਤੈਸੇਹੀ ਗੁਰੂਜੀ ਆਪਣੀ ਸਰਧਾ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਾਹਜ ਅਰਥ ਤੇ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੀ ਹੈ ਅੰਤਰੀਵ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚੇਤੁ ਬਸੰਤੁ ਭੁਲਾ ਭਵਰ ਸੁਹਾਵੈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਚੇਤਕਾ ਮਹੀਨਾ (ਭੁਲਾ) ਉਤਮ ਚੜ੍ਹਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨੁਖ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜਗਜਾਸੂ ਜਨ ਭਵਰ ਸੋਭਨੀਕ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧੀ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਨ ਫੂਲੇ ਮੰਝ ਬਾਰਿ ਮੈ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਬਾਹੁੜੈ ॥

ਬਨਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰੁ(ਮੰਝ)ਬਾਰ(ਬਾਰਿ)ਜਲ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਸਮਾਜ ਮੇਂ ਹੋ(ਪਿਰੁ)ਪਤੀ ਮੇਰੇਘਰਿ ਬਾਹੁੜੈ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹੁ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਚੇਤ੍ਰ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਵਰਖਾ ਕੇ ਸਬਬ ਬਨਾਸਪਤੀ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅੰਕੁ ਬ੍ਰਿਹਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸ ਸਮਾਜ ਅਪਨੇ ਪਤੀਕੀ ਉਤਪੰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਉਭੀਕ ਕਰਤੀਹੋ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਪਤੀ ਘਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਵਹੁ ਦੁਖੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਤ ਜਨ ਬਨ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ਫੂਲੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਐਰ ਤਿਨ ਕੋ ਬੀਰ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਹੈ ਤਿਸ ਸਮਾਜ ਕੋ ਹੋਤੇ ਭੀ ਹੋ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੇਰੀ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹੁ ॥ ਅਬ ਪਤੀ ਕੀ ਅਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਦੁਖ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ਧਨ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਬਿਰਹਿ ਬਿਰੋਧ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥

ਹੋ ਪਤੀ ਸਭ ਤਕ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਤਬ ਤਕ ਮੈਂ (ਧਨ)ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੋਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਰਹੇ ਬਰੋਧੀ ਕਰਕੇ ਵਾ ਬਿਰਹੇ ਪਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਰੋਧੀਓਂ ਕਰ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਛੀਜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕੋਕਿਲ ਅੰਬਿ ਸੁਹਾਵੀ ਬੋਲੈ ਕਿਉ ਦੁਖੁ ਅੰਕਿ ਸਹੀਜੈ ॥

ਅੰਬ ਰੂਪ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਨਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਕੋਕਿਲ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਬੋਲਤੀ ਸੋਭ ਰਹੀ ਹੈ ਹੋ ਪਤੀ ਤੇਰਾ ਵਿਯੋਗ ਰੂਪ ਦੁਖ ਮੇਰੇ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕੈਸਾ ਸਹਾਰਾ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਭਵਰੁ ਭਵੰਤਾ ਫੂਲੀ ਭਾਲੀ ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮਰੁ ਮਾਏ ॥

ਫੂਲੀ ਹੋਈ ਭਾਲੀ ਕਰਣਾ ਮੁਦਿਤਾ ਆਦਿਕੋਂ ਪਰ ਜਗਨਾਸੂ ਰੂਪ ਭਵਰਾ ਗੁੰਜਾਰ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਰਸ ਕੋ ਪੀ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਭਾਲੀਆ ਬੇਦ ਸਾਖਾ ਸੰਤਹੁ ਕੇ ਜੋ ਗੁਣ ਬੇਦ ਨੇ ਕਥਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਵੁਲ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਪਰ (ਭਵੰਤਾ) ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਸਮੇਂ ਹੋ(ਮਾਏ)ਆਪਾ ਪਤੀ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨਾ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ ਮੈਂ ਮਰ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਹੋਵੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਚੇਤਿ ਸਹਜਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਜੇ ਹਰਿ ਵਰੁ ਘਰਿ ਧਨ ਪਾਏ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਰੂਪ ਬਸੰਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਚੇਤ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਹੋ ਹਰੀ (ਵਰੁ) ਪਤੀ ਜੇਕਰ ਜਗਨਾਸੂ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ (ਸਹਜਿ) ਅਦੁਤ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲਵੈ ॥ ੫ ॥

ਵੈਸਾਖੁ ਭਲਾ ਸਾਖਾ ਵੇਸ ਕਰੇ ॥

ਵਾ ਵਾਧਯ ਅਰਥ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ॥ ਵੈਸਾਖ ਦੁਆਰਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਭਲਾ(ਸਾਖਾ)ਪਤਿ ਵਾਲਾਹੋ ਜੋ ਬੇਦ ਕੀਆ ਸਾਖਾ ਅਰਥਾਤ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮ੍ਰਤੀਆਰੋਂ ਤਿਨਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋਵੇਸ ਭੋਖਧਾਰਨ ਕਰਤਾਹੋ ਭਾਵੇਸੇ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕਰਤਾਹੋ ॥

ਧਨ ਦੇਖੈ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ ਆਵਹੁ ਦਇਆ ਕਰੇ ॥

ਹੋ ਹਰੀ ਮੈਂ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਇਸਬਤ ਹੋਈ ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਘਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈਏ ॥

ਘਰਿ ਆਉ ਪਿਆਰੇ ਦੁਤਰ ਤਾਰੇ ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਅਭੁ ਨ ਮੋਲੈ ॥

ਹੋਪਿਆਰੇ ਮੇਰੇਰਿਦੇ ਘਰਮੈਂ ਆਵਹੁ ॥ਜੇ ਕਹੈ ਆਉਟੇਸੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ? ਤਿਸਪਰ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ॥ਜਿਨਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਪਾ ਹੈਂ ਜੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ (ਦੁਤਰ) ਕਠਨ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤੈਨੇ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ (ਅਭੁ) ਕੋਭੀ ਭੀ ਮੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਉਲੁ ਕਰੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵਾਂ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ ਢੋਲੈ ॥

ਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੋਂ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇ ਜਾਵੋਂ ਤੋ ਮੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕੌਨ ਕਰ ਸਕੇਗਾ ॥ ਜੇਕਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਕਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ਹੋ(ਢੋਲ)ਪੰਜਾਰੇ ਯਦਪਿ ਤੂੰ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈਂ ਤਦਪ ਤੇਰਾ ਸ੍ਰਰੂਪ ਤੇ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵੋਂ ਤਾਂਤੇ ਇਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥

ਦੁਰਿ ਨ ਜਾਨਾ ਅੰਤਰਿ ਮਾਨਾ ਹਰਿ ਕਾ ਮਹਲੁ ਪਛਾਨਾ ॥

ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੈਂ ਦੂਰ ਨਾ ਜਾਨ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਮਾਨ ਲੋਵੋਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰਾ (ਮਹਲੁ) ਸਰੂਪ ਜੋ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਅਕਾਸ ਸਮ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਯਥਾਰਥ ਪਛਾਨ ਲੋਵੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਵੈਸਾਖੀ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਵੈ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਗਿਆਤ ਪੂਰਬਕ ਮਨ ਮੈਂ ਮੰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ (ਵੈ) ਵਹੁ ਹੋ ਸਾਖੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਮਾਹੁ ਜੇਨੁ ਭਲਾ ਪੀਤਮੁ ਕਿਉ ਬਿਸਰੈ ॥

ਮਾਹੁ (ਜੇਨੁ) ਬਭਾ ਜੋ ਤਰ ਤੀਬਰ ਬੈਰਾਗ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਹੋ ਭਲਾ ਪੀਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਉਂ ਬਿਸਰੇਂ ਭਾਵ

ਯਹਿ ਕਿ ਮੰਦ ਵੈਰਾਗੀ ਮੈਂ ਵਿਸਰਨੇ ਕਾ ਅਸਚਰਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੋਨੋਂ ਲੋਕ ਕਾ ਸਹਾਇਕ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸੁੰ ਭਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਮਿਲੇ ਜੋ ਦੁਖ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਲ ਤਾਪਹਿ ਸਰ ਭਾਰ ਸਾਧਨ ਬਿਨਉ ਕਰੈ ॥

ਤੇਰੇ ਵਿਯੋਗ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਕਰ (ਬਲ) ਅੰਤਹਿਕਰਣ (ਭਾਰ) ਭਨ ਕੀ(ਸਰ) ਸਾਦਰਸ ਤਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ (ਸਾ) ਮੈਂ (ਪਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ॥

ਪਨ ਬਿਨਉ ਕਰੇਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੇਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੀ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵਾ ॥

ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ(ਬਿਨਉ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਐਸ ਤੇਰੇ ਕਿਰਪਾਲਤਾਇ ਗੁਣ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੰਭਾਲਤੀ ਹੂੰ ਗੁਣ ਸੰਭਾਲਣੇ ਤੇ ਯਹ ਲਾਭ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਗੁਣ ਸੰਭਾਲੇਗੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੇਗੀ ਅਰਥਾਤ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗੀ ਜੇ ਕਹੈ ਗੁਣ ਸੰਭਾਲਣੇ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਹੋਗਈ ਤੇ ਫਿਰ ਕਿਆ ਕਸਰ ਰਹੀ ਹੂੰ ਮੇਰੇਕੋ ਆਇ ਮਿਲ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ॥

ਸਾਰੈ ਮਹਲਿ ਰਹੈ ਬੈਰਾਗੀ ਆਵਣ ਦੇਹਿ ਤ ਆਵਾ ॥

ਹੇ (ਬੈਰਾਗੀ) ਨਿਰਲੇਪ ਸਰੂਪ ਸੂੰ ਆਪਣੇ ਜਾਣੇ (ਮਹਲਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਰਹੈ) ਇਸਥਤ ਹੈਂ ਵਾ ਸੂੰ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਸਰੇ ਮਹਿਲਿ ਮੈਂ ਇਸਥਤ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਬਿਘਣ ਗਨ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਆਵਣ ਦੇਵੈ ਤੇ ਆਵੇ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਬਸ ਨਹੀਂ ਵਾ ਆਵਣੇ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਤਤੁ ਮਿਥਾਨਾ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੈ ਤੇ ਤੇਰੀ ਓਰ ਆਵੇਂ ਤਾਂਤੇ ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਬਸ ਨਹੀਂ ਹੈਜੇਆਗੇ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ॥

ਨਿਮਾਣੀ ਨਿਤਾਣੀ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਮਹਲੀ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਮਨ ਕਰ ਮੈਂ ਨਿਮਾਣੀ ਹੂੰ ਅਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਨਿਤਾਣੀ ਹੀ ਗੁਣ ਸਾਰਨ ਆਦਿਕ ਸਾਧ ਤੇ ਆਸਕਤ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਬਿਨਾਂ (ਮਹਲੀ) ਸਰੂਪ ਸੁਖ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵੇਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜੇਨਿ ਜਾਣੈ ਤਿਸੁ ਜੈਸੀ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਗੁਣ ਗਹਿਲੀ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ(ਜੇਨਿ)ਤੀਬਰ ਬੈਰਾਗਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਾਣੇ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇਜੈਸੀਹੀ ਹੈਪਰੰਤੂ ਜੋ ਤੇਰੀ (ਕਰਮਿ) ਕਿਰਪਾ ਬਖਸ਼ੀਸ ਕਰ ਸੁਭ ਗੁਣ ਮੈਂ ਮਿਲੀ ਹੈਸੋਤੁਮਨੇ(ਗਹਿਲੀ)ਪਕੜ ਲਈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰਲਈ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਆਸਾਝੁ ਭਲਾ ਸੂਰਜੁ ਗਗਨਿ ਤਪੈ ॥

ਸਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਾਜ਼ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਸੂਰਜ (ਭਲਾ) ਅਤੀ ਤਪਤਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਆਸਾ ਰੂਪ ਅਸਾਝ ਮੈਂ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਰਾਗ ਵੈਖ ਕਿਰਣੋਂ ਕਰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ (ਗਗਨਿ) ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਪ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਧਰਤੀ ਦੂਖ ਸਹੈ ਸੋਧੈ ਅਗਨਿ ਭਧੈ ॥

ਮੇਰੀ ਭੁਧੀ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ਦੂਖ ਸਹਾਰਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਗਯਾਨ ਸੂਰਜ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ਜਲ ਕੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜੋ ਸੋਖਨਕਰਤਾਹੈ ॥ ਐਂ ਅਗਨਿ ਵਤ ਤਪ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅਗਨਿ ਵਤ ਭੁਧੀ ਭਖ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਅਗਨਿ ਰਸੁ ਸੋਧੈ ਮਰੀਐ ਧੋਧੈ ਭੀ ਸੋ ਕਿਰਤੁ ਨ ਹਾਰੇ ॥

ਅਗਨਿ ਵਤ ਤਪ ਕਰ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ(ਰਸੁ) ਜਲਕੇ ਸੁਕਾਵਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ (ਧੋਧੈ) ਸੋਧੈ ਮੈਂ ਮਰੀਤਾ ਹੈ (ਭੀ) ਬਹੁਕੇ ਅਗਯਾਨ ਸੂਰਜ ਤਪਾਉਣ ਰੂਪ ਅਪਨੇ ਕਰਮ ਕੋ ਹਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਯਹਕਿ ਅਗਯਾਨ ਜੀਵ ਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਤਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰਬੁ ਫਿਰੈ ਛਾਇਆ ਧਨ ਤਾਕੈ ਟੀਡੁ ਲਵੈ ਮੰਝਿ ਬਾਰੰ ॥

ਬਹੁਕੇ ਜਬ ਅਸਾਝ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਬ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਤ੍ਰਾਇਣ ਦਖਯਾਇਣ ਕੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਬਿਛਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਛਾਯਾ ਕੋ ਤਕਤੀ ਹੈਂ ਐਂਰ (ਬਾਰੇ) ਉਜਾੜੋਂ ਕੇ ਬੀਚ (ਟੀਡੁ) ਬਿੰਡੇ (ਲਵੈ) ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਃ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਅਰਥ ਜਬ ਅਗਯਾਨ ਕਾ ਰਬੁ ਫਿਰਾ ਤਬ ਜਗਯਾਸੁ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਵਾ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਕੋ ਤਕ ਰਹੀ ਹੈਂ ਐਂਰ ਕਾਮ ਰੂਪਾਇ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਬਿੰਡੇ ਅੰਤਹਿਕਰਣ ਵਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ (ਬਾਰੇ) ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਵਿਸਿਓਂ ਕੀ ਬੰਚ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਵਗਣ ਬਾਧਿ ਚਲੀ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ਸੁਖੁ ਤਿਸੁ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲੇ ॥

ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਗਣੋਂ ਕੀ ਗਨਤੀ ਬਾਧ ਕਰ ਭਾਵ ਔਗਣੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਸੰਸਾਰਮੈਂ(ਚਲੀ) ਬਿਰਤਤੀ ਹੈ ਵਾ ਪੁਲਕ ਮਾਚਲੀ ਤਿਸਕੋ (ਆਗੈ) ਪੁਲਕ ਮੈਂ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਂਰ ਸਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਸਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੁਖ ਤਿਸਕੋ ਕੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸਨੇ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਆ ਮਰਣੁ ਜੀਵਣੁ ਪੁਭ ਨਾਲੇ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਿਸ ਆਪਕੋ ਮੈਨੇ ਦੇਹੁ ਮਨੁ ਦੇ ਦੀਆ ਹੈ ਮਰਣਾ ਜੀਵਣਾ ਭੀ ਮੇਰਾ ਤਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ॥ ਯਥਾ ਪਰਮਾਣ ਮਥ ॥ ਮਰਣੇ ਬਿਸਦਣੇ ਗੋਬਿੰਦਹ ਜੀਵਣੇ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਹ ॥ ਵਾ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ ਪਾਚਉ ਟੁਕੋਂ ਕਾ ਆਸਾਝ ਕਾ (ਆ) ਵਸੋਜ ਕਰਕੇ (ਮਾਝ) ਤਪ ਤਪਣਾ (ਭਲਾ) ਅਧਿਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੇਹਿ ਅਧਿਆਸ ਰੂਪ ਸੂਰਜ

ਆਸੂਰੀ ਸੰਪਤਾ ਕਾ ਸੰਘਟੁ ਭਇਆ ਤਬ ਸੇ ਮੈਂਪਸਰਾਤਾਪ ਕਰਤੀਹੂੰ ਆਸੂਰੀ ਰੂਪ ਜੋਬਨ ਕੇ ਸਵੁਟ ਕਰਤੇਹੁਏ ਕਹਿਤੇਹੈਂ॥

ਜਲ ਥਲ ਨੀਰਿ ਭਰੇ ਬਰਸੁ ਰੁਤੇ ਚੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥

ਜੈਸੇ ਬਾਹਰ ਜਲ ਕਰ ਸਰ ਭਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਅੰਤੀਵ ਜਲ ਕੇ (ਥਲ) ਅਸਥਾਨ ਇੰਦ੍ਰਾ ਸਬਦ ਸਪਰਸ ਰੂਪ ਰਸ ਗੰਧ ਆਦਿ ਨੀਰ ਸੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਐਸੀ ਰੁਤ ਵਿਖੇ ਮੇਰ ਰੂਪ ਬਾਦਲ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਬਰਖਾ ਕਰਤਾਹੈ ਭਾਵਸੇਮੋਹਕਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਪਕੜ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਅੰਤਹਿਕਰਣ (ਚੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਉਪਰਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥

ਬਰਸੈ ਨਿਸਿ ਕਾਲੀ ਕਿਉ ਸੁਖ ਬਾਲੀ ਦਾਦਰ ਮੋਰ ਲਵੈਤੇ ॥

ਇਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਬਰਖਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਦੁਤਿਯ ਅਵਸਥਾ ਵਾ ਅਵਿਦਯਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਾਲੀ ਹੈ ਤ੍ਰਿਤੀਏ ਅਨਭੂਲ ਪਤਿਭੂਲ ਕਥਨ ਤੇ ਰਾਗ ਦੁਵੈਖ ਰੂਪ ਦਾਦਰ (ਲਵੈਤੇ) ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਰੂਪ ਮੋਰ ਭੋਗ ਰੂਪ ਸਰਪ ਕੇ ਖਾਣੇ ਹਾਰੇ ਫੁੰਕਾਰੇ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਉਦਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ਇਤਨੇ ਬਿਘਨੋਂ ਕੇ ਹੋਤੇ ਮੁਖ (ਬਾਲੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਹੋ ਪਤੀ ਆਪ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ਜੋ ਅਚਾਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਅਰ ਚਿਤ ਕੋ ਪੀਆ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅਰਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਰਵੈ ਬਬੀਹਾ ਬੋਲੇ ਭੁਇਅੰਗਮ ਵਿਰਹਿ ਡਸੇਤੇ ॥

ਤਿਨਕਾ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਦਰਸਨ ਰੂਪ ਸੁਆਤਿ ਬੁੰਦ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਕੇ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਹਿ ਕਰ ਪੁਕਾਰਤਾਹੈਪੁਨਾ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਸਰਪ ਬਝੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਈਹਾ ਦੁਵੈਤ ਰੂਪ ਭਾਵੇਂ ਮੈਂ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਸਰਪ ਭੰਗ ਮਾਰਤੇ ਵਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ ਮਛਰ ਕਾ ਝੰਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਛਰ ਭੰਗ ਸਾਇਰ ਭਰ ਸੁਭਰ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਕਿਉ ਸੁਖ ਆਈਐ ॥

ਮਤਸਰ ਰੂਪ ਮਛਰ ਕਾ ਝੰਗ ਹੈ ਸੰਸਾਰ (ਸਾਇਰ) ਸਮੁੰਦਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਜਲ ਕਰਕੇ (ਸੁਭਰ) ਲਥਾਲਥ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਆਪ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਆਪ ਮਲਾਹਹੋਕਰਮੇਰੇ ਕੇ ਪਾਰ ਕੀਜੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਛਿ ਚਲਉ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਜਹ ਪ੍ਰਭੁ ਤਹ ਹੀ ਜਾਈਐ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੈ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਸਾਧਨ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ਸੋ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇਪ੍ਰਭਕਰਤਿਸਮੈਂ (ਚਲਉ) ਪਰਵਿਤਰ ਹੋਵਉ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਹਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰੂ ਦਸੇ ਤਹਾ ਹੀ ਜਾਈਐ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਸਾਧਨ ਕਰੇ ਸੋ ਕਰਨੇ ਸੋਤੇਰੀਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥ ਅਥ ਅੰਸੂ ਕੇ ਅਲੰਕਾਰ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਸਨ ਆਉ ਪਿਰਾ ਸਾਧਨ ਬੁਰਿ ਮੁਈ ॥

ਜੋ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਯਹੀ ਅਸੂ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਹੋ (ਪਿਰਾ) ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਈਏ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ (ਸਾਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇਰੇ ਵਿਛੋੜੇ ਸੇ ਬੁਰ ਕਰ ਮਰਤੀ ਹੂੰ ਤਾਇ ਸੀਘਰ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ॥

ਤਾ ਮਿਲੀਐ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਲੇ ਦੂਜੈਭਾਇ ਖੁਈ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ (ਦੂਜੈ) ਦੁਵੈਤ ਭਾਉ ਮੈਂ (ਖੁਈ) ਭੁਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਤੇ ਮਿਲਵਾਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਭੂ ਨਿਰਦੇਸ ਹੈਂ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੂਠਿ ਵਿਗੁਤੀ ਤਾ ਪਿਰ ਮੁਤੀ ਕੁਕਧ ਕਾਹ ਸਿਫਲੇ ॥

ਮੈਂ ਬੂਠ ਨੇ (ਵਿਗੁਤੀ) ਖਰਾਬ ਕਰੀ ਹਾ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਮੈਂ ਤਉ ਤੈਨੇ (ਮੁਤੀ) ਤਿਆਗੀ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਅਸੂ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਪਿਲਛੀ ਅਰ ਕਾਹੀ ਭੂਲਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੀਸ ਅਰ ਦਾੜੀ ਕੇ ਕੋਸ ਸਿਯਾਮਤਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਸੇਕਾਹੀਵਤਚਿਟੇਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਆਈ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈਂ ਅਥ ਤੋ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਕਰ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਰੀ ਘਾਮ ਪਿਛੈ ਰੁਤਿ ਜਾਡਾ ਦੇਖਿ ਚਲਤ ਮਨੁ ਭੋਲੇ ॥

ਪਹਿਲੇ (ਘਾਮ) ਧੁਪ ਤੇਜ਼ ਸੀ ਅਰਥਾਤ ਜੁਵਾ ਅਵਸਥਾ ਥੀ ਸੋ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਿਛੇ (ਜਾਡਾ) ਜੜ੍ਹਤਾ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਆਈ ਹੈ ਅਥ ਬਰਤਮਾਨ ਮੈਂ ਐਸਾ ਗਲਿਤੁ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਭੋਲ ਰਹਾਹੈਕਿਉਂਕਿਬ੍ਰਿਧਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸਾਧਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਤਾਂਤੇ ਇਕ ਆਸਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਹਦਿਸਿ ਸਾਖ ਹਰੀ ਹਰੀਆਵਲ ਸਹਜਿ ਪਕੈ ਸੋ ਮੀਨਾ ॥

ਬਾਹਰ ਅਰਥ ਤੋ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ।ਯਥਾ ਜੋ ਅੰਨ ਸਨੇ ਸਨੇ ਪਕੇ ਸੋ ਮੀਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਅਪ੍ਰਪਕ ਕਟੀਏ ਸੋ ਤੈਸਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅੰਤੀਵ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੀਆ ਸਾਖਾ ਜੋ ਸਾਮ ਰਿਗ ਆਦਿਕ ਬੇਦ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਹਰਿਆਵਲੀ ਹੈ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਨ ਬੇਦੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਸਨੇ ਸਨੇ ਪ੍ਰਪਕ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਅਭੋਲ ਨਿਸਰੇ ਕਰ ਜੋ ਅਨੇਦੁ ਪਾਪਤ ਹੋਤਾਹੈ ਸੋ ਮੀਨਾ ਹੈ ਕਿਆ ਅਨੰਦਵਾਨ ਹੋਤਾਹੈ ਜਾ ਦਸੋਦਿਸਾ ਮੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਸਾਖਾ ਰੂਪ ਸਾਰੇ ਹਰਿਆਵਲ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਭਗਤ ਤਾਰੇਹੈ ਐਸਾ ਗੁਨਾਨਵਾਦ ਕਰਤਾ ਹੁਆ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਕਰ (ਪਕੈ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਸੋ ਮੀਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕਰ ਸੁਗਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਸਾਖੋਂ ਕੀ ਹਰਿਆਵਲੀ ਦਸੋ ਦਿਸਾਂ ਮੈਂ (ਹਰੀ) ਅਤੀ

ਸਬਜ਼ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਜੋ (ਸਹਜਿ) ਗਯਾਨ ਕਰ (ਪਕੇ) ਪਰਪਕ ਹੋਵੈ ਸੋ (ਮੀਨਾ) ਭਾਵ ਮੀਨਾ ਰਸ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਅਨੰਦੀ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅਪਰ ਸਾਧਨੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋਸੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੀਘਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਗੁਰੇ ਰੂਪ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਿਖ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਸੁਨਿ ਮਿਲਹੁ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਬਸੀਨਾ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਆਸਾ ਰੂਪ ਅਸੂ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਹੈ ਹੋ ਪਿਆਰੇ ਇਮ ਮੈਂ ਮੁਝਕੋ ਮਿਲੀਏ ਅਬ ਆਪਕੋਅਰ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਬਸੀਨਾ) ਬਕੀਲ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਕਤਕਿ ਕਿਰਤੁ ਪਇਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥

ਲੋਕ ਕਤਕ ਮੈਂ ਤਲਾਵੋਂ ਪਰ ਦੀਪਕ ਬਾਲਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਦੀਪਕ ਕਾ ਕ੍ਰਿਤ ਉਸ (ਕਤਕਿ) ਜੀਵ ਕੋ ਪੜਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਦੀਪਕ ਸਹਜਿ ਬਲੈ ਤਤਿ ਜਲਾਇਆ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਟਿਟੇ ਮੈਂ (ਸਹਜਿ) ਗਯਾਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਬਲਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਤਤਿ) ਸਾਰ ਗ੍ਰਹਟ ਰੂਪ ਤੇਲ ਕਰ ਜਲਾਯਾ ਹੈ ਯਥਾ ਪਰਮਾਣੁ ॥ ਤਤ ਤੇਲੁ ਨਾਮੁ ਕੀਆ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕੁ ਦੇਹ ਉਜਿਆਰਾ ॥

ਦੀਪਕ ਰਸ ਤੇਲੋ ਧਨ ਪਿਰ ਮੇਲੋ ਧਨ ਓਮਾਹੈ ਸਰਸੀ ॥

ਦੀਪਕ ਗਯਾਨ ਰਸ ਸਬਦ ਤਤੁ ਕਾ ਪਰਯਾਯ ਹੈ ਵਾ ਤਤ ਸੋ ਪ੍ਰੇਮ ਤੇਲ ਜਲਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਰਕਾਸ ਕਰ ਧਨ ਪਿਰ ਕਾ ਮੇਲ ਭਾਇਆ ਹੈ ਮੇਲਕੇ (ਓਮਾਹੈ) ਉਤਸਾਹ ਕਰ ਧਨ ਸਰਸੀ ਭਈ ਵਾ ਮਨ ਕਰਉਮਾਹ ਅਰ ਤਨ ਕਰ ਸਰਸੀ ਭਈ ॥

ਅਵਗਣ ਮਾਰੀ ਮਰੈ ਨ ਸੀਝੈ ਗੁਣਿ ਮਾਰੀ ਤਾ ਮਰਸੀ ॥

ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾਮਾਇ ਅਵਗੁਣੋਂ ਨੇ ਮਾਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੋ ਨਹੀਂ ਮਰਤੀ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੀਝਤੀ ਨਹੀਂ ਜਬ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਨੇ ਮਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹਟੀ ਤੋ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੋ ਮਰੇਗੀ ਮਰੇਗੀ ਤੋ ਸੀਝੇਗੀ ॥

ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਦੇ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਠੇ ਅਜਹੁ ਤਿਨਾੜੀ ਆਸਾ ॥

ਜਿਨਕੋ ਨਾਮਜਾਪ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਆਪਨੇ ਦੀਨੀ ਹ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸ੍ਰੋ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਮੇਰੇਕੋ ਅਬ ਤਕ ਭੀ ਤਿਨਕੀ ਆਸਾ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਿਲਹੁ ਕਪਟ ਦਰ ਖੋਲਹੁ ਏਕ ਘੜੀ ਖਟੁ ਮਾਸਾ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਮੇਰੇ ਵਿਖੇ ਕਪਟ ਰੂਪੀ ਦਰ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਖੋਲਹੁ ਅਰਥਾਤ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਸੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮਿਲੀਏ ਤਾਤੇ ਤੇਰੇ ਵਿਯੋਗ ਕੇ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ਏਕ ਘੜੀ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਕੀ ਪਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਆਗੇ ਸੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤੋ ਤੁਮ ਮਿਲੋਗੇ ਜਬ (ਦਰ) ਅੰਦਰੋਂ ਕਪਟ ਰੂਪ ਕਪਾਟ ਖੋਲੋਗੇ ਏਕ ਘੜੀ ਕੋ ਖੋਲੋ ਵਾ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਕੋ ਖੋਲੋ ਤਬੀ ਮਿਲੋਗੇ ॥ ੧੨ ॥

ਮੰਘਰ ਮਾਹੁ ਭਲਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵਏ ॥

ਹੋ ਹਰੀ ਜਿਨਕੇ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੰਘਰ ਕਾ ਮਹੀਨਾ ਭਲਾ ਹੈ ਵਾ (ਮੰ) ਮੇਰਾ (ਘਰ) ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ (ਮਾਹੁ) ਅਤਿਸੇ ਕਰ ਭਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਮਨੁਖ ਸਰੀਰ ਸਰਬ ਜੋਨੀਓਂ ਸੋ ਉਤਮ ਹੈ ਪਰਮਾਣ ਯਥਾ— “ਅਵਰੁ ਜੋਨਿ ਤੇਰੀ ਪਨਿਹਾਰੀ” ਕਿਉਂਕਿ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਮੇਰੇ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਭਲਾ ਉਤਮ ਹੈ ॥

ਗੁਣਵੰਤੀ ਗੁਣ ਰਵੈ ਮੈ ਪਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਭਾਵਏ ॥

ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੀਆ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਹੋਂ ਸੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣਹੁ ਕਰ ਤੁਝ ਕੋ ਰਾਵਤੀਆ ਹੈ ਔਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਹੋ (ਨਿਹਚਲੁ) ਅਚਲ ਪਤੀ ਤੂੰ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਹਚਲੁ ਚਤੁਰੁ ਸੁਜਾਣੁ ਬਿਧਾਤਾ ਚੰਚਲੁ ਜਗਤੁ ਸਥਾਇਆ ॥

ਛੁੰ (ਨਿਹਚਲੁ) ਅਥਿਨਾਸੀ ਹੈਂ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੇ ਸਿਧ ਕਰਨੇ ਕੋ ਚਤੁਰ ਹੈ ਘਟ ਘਟਕੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਕੋ ਸੁਜਾਣ ਪੁਨਾ (ਬਿਧਾਤਾ) ਫਲ ਪਰਵਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭੀ ਜਗਤ ਬਿਜੁਲੀ ਸਮ ਚੰਚਲ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸਮਾਣੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣੇ ਤਾ ਭਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਰਿਦਿਓਂ ਮੈ ਅਗਯਾਨ ਧਿਆਨ ਆਦੀ ਗੁਣ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਏ ਹੈਂ ਅਰ (ਤਾ) ਤਿਸ ਤੇ ਤਿਨਕੋ ਤੂੰ ਭਾਇਆ ਹੈ ਵਾਜਬ ਗਿਆਨ ਆਦਿਗੁਣ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਤਬ ਹੋ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਏ ਔਰ ਤੂੰ ਹਮਕੋ (ਭਾਇਆ) ਪਿਆਰਾ ਲਗਾ ਹੈ ॥

ਗੀਤ ਨਾਦ ਕਵਿਤ ਕਵੇ ਸੁਣਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ॥

(ਗੀਤ) ਰਾਗ (ਨਾਦ) ਵਾਜੇ ਅਰ ਕਵੀਯੋਂ ਕੇ ਕਵਿਤ ਭੀ ਸੁਣੇ ਤਿਨਹੁ ਕਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਨਾ ਹੁਏ ਅਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਰ ਦੁਖ ਭਾਰੀ ਹੈਂ ਵਾ ਗੀਤ ਗਾਵਨ ਹਾਰੇ ਨਾਦ ਪੂਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕਵਿਤਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਇਨ ਸਭਕੇ ਦੁਖ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਭਾਰੀ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਧਨ ਨਾਹ ਪਿਆਰੀ ਅਭ ਭਗਤੀ ਪਿਰ ਆਰੀ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਨਾਹ) ਸੁਆਮੀ ਸੋਈ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ (ਅਭ) ਰਿਦੇ ਕਰਕੇ ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ (ਆਰੀ) ਸਨਮੁਖ ਹੋਇ ਕਰ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥੧੩॥ ਅਥ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕੀ ਬਹੁਲਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੋਖਿ ਤੁਖਾਰੁ ਪੜੈ ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਨੁ ਰਸੁ ਸੋਖੇ ॥

(ਪੋਖਿ) ਬ੍ਰਿਧਾਪਨੁ ਹੋਣੇ ਤੇ ਜਗਤਾ ਰੂਪ (ਤੁਖਾਰੁ) ਬਰਫ ਪੜੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬੁਧੀ ਸਿਥਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ (ਵਣੁ) ਸਰੀਰ ਯਥਾ'ਫਰੀਦਾ' ਰੁਤ ਫਿਰੀ ਵਣੁ ਕੀਥਿਆ' (ਤ੍ਰਿਨੁ) ਇੰਦ੍ਰੇ ਇਨਹੁ ਮੈਂ ਜੋ ਸਕਤੀ ਰੂਪ ਰਸ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸੋਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੇ ਆਸਕਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰਮਾਤਮ ਯਥਾ 'ਫਰੀਦਾ' ਅਖੀ ਦੇਖਿ ਪਤੀਣੀਆ ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਚੀਣੇ ਕੰਨ' (ਚੀਣੇ) ਸਕਤੀ ਸੇ ਖਾਲੀ ਹੁਏ ॥

ਆਵਤ ਕੀ ਨਾਹੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਹਿ ਮੁਖੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਐਸੀ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਵੇਤੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਦੂਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਐਰ ਮੁਖ ਉਪਲਬਧ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਤਾ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣੀ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਤੂੰ ਮਨ ਤਨ ਵਿਖੇ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤੇਰੇ ਅਨੰਦਕੋ (ਮਾਣੀ) ਭੋਗੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਡਜ ਜੋਰਜ ਸੋਤਜ ਉਤਭੁਜ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਅੰਡਜ ਜੋਰਜ ਸੋਤਜ ਉਤਭੁਜ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਖਾਣੀ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਚੈਤਨ ਸਤਾ ਸਮਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤੇ ਗਤਿ ਪਾਵਉ ਮਤਿ ਦੇਹੋ ॥

ਹੇ ਦਯਾ ਪਤ ਦਾਤੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਗੁਰਾ ਦਾ ਦਰਸਨ ਦੇਹੁ ਤਿਨਾ ਦੁਆਰੇ ਆਤਮ ਵਸੋਣੀ ਮਤਿ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸਤੇ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ

(ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਵਾ ਇਸਥਤੀ ਪਾਵੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਰਵੈ ਰਸਿ ਰਸੀਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਨੇਹੋ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਸ ਰਸੀ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਯਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਜੀਏ ਕਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਯਜਾਨ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਭੀ ਤੇਰੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਵਣਾ ਕਰੇਅਰੁ ਤਨੁ ਕਰਕੇ ਭੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਮਨੁ ਬਾਣੀ ਕਾ ਸਨੇਹੁ ਭੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੋਵੈ ॥ ੧੪ ॥

ਮਾਘਿ ਪੁਨੀਤ ਭਈ ਤੀਰਥੁ ਅੰਤਰਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਯਥਾ ਮਾਘ ਮਾਸ ਮੈਂ ਜਨ ਗਨ ਪ੍ਰਯਾਗਮੈਂ ਮਸਨ ਕਰਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇਹੈਂ ਤਥਾ ॥ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸਤਸੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਰਾ ਪਵਿਤਰਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮਾਘ ਸਤੋ ਗੁਣ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਤਸੰਗ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਪਵਿਤਰ ਭਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਤੀਰਥੁ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਿਦੈ ਬੀਚ ਮੈਨੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਵਾ ਇਸੀ ਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮੈਨੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਯਾਗ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਹੈ ਅਥ ਵਸੋਸਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਯਾਗ ਤੋ ਬਥੇ ਕਸਰ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਗੁਣ ਗਹਿ ਅੰਕਿ ਸਮਾਨਿਆ ॥

ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਸਹਜੇ ਹੀ ਮਿਲੇਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸੁਲਭ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਵਸੋਸ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਯਾਗਮੈਂ ਤੋ ਪੁੰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਅੰਕ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ (ਸਮਾਨਿਆ) ਸਮਾਇਆ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋਆ ਹੂੰ ਯਹ ਪੁੰਨ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਣ ਅੰਕਿ ਸੁਣਿ ਪੁਭ ਬੰਕੇ ਤੁਹੁ ਭਾਵਾ ਸਰਿ ਨਾਵਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਬੰਕੇ) ਸੁੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਵਣ ਕਰੀਏ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਭਾਤੇ ਯਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਇਸੀ ਸਾਧ ਸਮਾਗਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰ ਤੈਨੂੰ ਹਫਾ ਲਗਾ ॥

ਗੰਗ ਜਮੁਨ ਤਹ ਬੇਣੀ ਸੰਗਮ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸਮਾਵਾ ॥

(ਗੰਗ) ਭਗਤੀ (ਜਮੁਨ) ਕਰਮ ਕਥਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬਿਚਾਰ ਸੂਸੁਤੀ ਯਹੀ ਤ੍ਰਿਬੇਣੀ ਕਾ ਸੰਗਮ ਹੈ ਚਤੁਸਦੇ ਸਾਧਨ ਸੂਰਨ ਮਨਨ ਨਿਧਨਾਸਨ ਯਹ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ (ਸਮਾਵਾ) ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਚਤੁਸਦੇ ਸਾਧਨ ਕਾ ਰੂਪ ਕਹਤੇਹੈਂ ਪ੍ਰਥਮ ਵੈਰਾਗ ਸੋ ਵੈਰਾਗੁ ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਮੰਦ ੧ ਤੀਬਰ ੨ ਤੀਬਰ ਤਰ ਮੰਦ ਕਾ ਰੂਪ ਕਿਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਧਨ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਕ੍ਰਹਸਤ ਕਾ ਤਨਾਗ ਕਰ ਵਿਰਕਤ ਹੋਜਾਨਾ ਜੋ ਵਹੀ ਪਟਾਰਬ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਤਹਾ ਗਿਰ ਪੜਾ ਆਗੇ ਤੀਬਰ ਕਾ

ਸਰੂਪ ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਭੋਰੇਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੁਰਗ ਆਈ ਸੁਖੋਂ ਕੀਮਨਮੈਂ ਇਛਾਭਾਨੀ ਰਹਿਣੀ ਤੀਬਰਤਰਕਾ ਸਰੂਪ ਪਿਯਹ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਲੋਕ ਪ੍ਰਸੰਤ ਸੁਖ ਕਾਗ ਬਿਸਰਾਕੇ ਤੁਲ ਜਾਨਣੇ ਬਿਬੇਕ ਕਾ ਸਰੂਪ ਪਿਯਹ ਹੈ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਥਯਾ ਅਰਪਮਿਸਰਕੇ ਸਤ ਜਾਨਣਾ ॥ ਖਟ ਸੰਪਤੀ ਕਾ ਸਰੂਪ ਪਿਯਹ ਹੈ ੧ ਸਮ ਮਨ ਵਿਸਯੋਂ ਸੇ ਰੋਕਣਾ ੨ ਦਮ ਇਵੈਂ ਵਿਸਯੋਂ ਸੇ ਰੋਕਣੇ ੩ ਸਰਧਾ ਗੁਰੂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਕਹਣਾ ਸਤ ਜਾਨਣਾ ੪ ਸਮਾਧਾਨ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤਿਆਂ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇਵਾਕ ਸੁਣਤਿਆਂ ਮਨਕੋਂ ਇਕਾਗਰ ਰਖਣਾ ਪਉਪਰਤੀ ਸਾਧਨਹੁ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸਭ ਕਰਮਹੁ ਕਾ ਤਯਾਗੁ ਕਰਨਾ ਔਰਥਿਕਰੂਪਜਾਨਕੇ ਸਭ ਵਿਸਯੋਂ ਕਾ ਤਯਾਗ ਕਰਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਥਿਤ ਮੈਂ ਗਿਲਾਨੀ ਹੋਵੈ ਪਿਯ ਉਧਰਾਮਤਾ ਹੈ ਏ ਤਤਿਖਪਾਪਰਮੇਸੁਰਪ੍ਰਾਪਤੀਹੇਤ ਰੂਪ ਅਸਤੀਤ ਭੂਖ ਪ੍ਰਾਜਾ ਸਹਾਰਨੀ ਇਨ ਛੇਵੇਂ ਕਾ ਏਕ ਸਾਧਨ ਹੈਂ ਆਗੇ ਮੋਖਇਛਾਯਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅੰਬਧਕੀ ਰਾਨੀ ਮੋਖ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੋਖ ਕੀ ਚਾਹਿ ਰਹਿਨੀ ਇਸ ਕਾ ਨਾਮ ਮਮੋਖਯਤਾ ਹੈ ਪਿਯ ਚਾਰ ਸਾਧਨ ਕਹੇ ਹੈਂ ਆਗੇ ਸਰਵਣ ੧ ਮਨਨ ੨ ਨਿਯਯਾਸਨ ਕੇ ਸ੍ਰਵਣ ਖਟ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਉਪ ਕਰਮ ਉਪਸੰਹਾਰ ੧ ਅਭਯਾਸ ੨ ਤੀਸਰਾਵਲੁਭ ਅਪੂਰਬਤਾ ੪ ਪੰਜਵੇਂ ਅਰਥ ਵਾਟ ੫ ਉਪਪਤਿ ਏ ਪਿਯ ਸ੍ਰਵਣ ਕੇ ਛੇ ਲਿੰਗ ਚਿੰਨੇ ਕੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਆਟ ਮੈਂ ਜੋ ਅਰਥਗੁੰਬਰੇ ਧਰਣਾ ਤਿਸੀ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਤੀਪਾਦਨ ਕਰਨਾ ਤਿਸੀ ਅਰਥ ਮਹਿ ਸਮਾਪਤਿ ਕਰਣਾ ਇਸਕਾਨਾਮ ਉਪਯੁਕਤ ਉਪਸੰਹਾਰ ਹੈ ੧ ਇਸ ਪੁਰ ਸ੍ਰੀਮੁਖਿਵਾਕ ਉਦਾਹਰਣਾ ॥ ਆਇ ਸਬੁ ਜੁਗਾਇ ਸਬੁ ॥ ਹੈਭੀ ਸਬੁ ਨਾਨਕ ਹੋਸੀਤੀ ਸਬੁ ॥ ਜੇਵਰਤੁਕਹਿਣੇਯੋਗ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਕਹੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਅਭਯਾਸ ਹੈ ਜੈਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀਨਿ ਕਹਾ ਹੈਂ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਚਨਾਇਓ ਇਤਯਾਈ ॥ ਜੋ ਅਭਯਾਸੁ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਤੀ ਪਾਦ ਅਦੁਤੀ ਵਸਤੁ ਹੈ ਉਸਕੋ ਅਵਰ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਕਰ ਕਹਣਾ ਏਬੁ ਸੱਚ ਹੈ ਦੂਜਾ ਐਸਾਨਹੀ ਹੈ ਗੁਰੂਵਾਕ ॥ ਕਥਨਾ ਕਥੀਨਾ ਆਵੈਤੋਤਿ ॥ ਕਥਿਕਥਿ ਕਥੀ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿਕੋਤਿ ॥ ਕਹਣਾ ਕਥਨਨਜਾਈ ॥ ਵਾਰਿਆਨਜਾਵਾਏਕ ਵਾਰ ॥ ਪਿਯ ਤੀਸਰਾ ਸ੍ਰਵਣ ਅਪੂਰਬਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਤਖਨ ਆਇ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਕਾ ਜੋ ਵਿਸ਼ਨ ਨਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਨ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਜੋ ਆਤਮ ਗਯਾਨ ਹੈ ਇਸਕੋ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਭੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਫਲ ਭੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪਰ ਗੁਰੂਵਾਕ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੇਦੋ ॥ ਗੁਰਾ ਇਕ ਵੇਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਗਯਾਨਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਹੀ ਹੈ ਤਤਿਨਿਤਸਤਿ-ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾਕਰਨੀ ਯੋਗ ਹੈ ਜਹਾ ਐਸੇ ਕਥਨ ਹੋਵੈ ਜੋ ਅਰਥਬਾਟ ਹੈ ਅਰਥਬਾਟ ਨਾਮ ਉਸਤਤੀ ਕਾ ਹੈ ਬਰਨਨ ਜੋਗ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਉਸਤਤੀ ਹੋਵੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਵਾਕ ਪ੍ਰਮਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਗੁਣ ਕਰੇ ਗੁਣਵੈਤਿਆ ਗੁਣ ਦੇਇ ॥ ਤੇਹਾ ਕੋਇ ਨ ਸੁਝਈ ਜਿ ਤਿਸੁਗੁਣਕੋਇ ਕਰੇ ॥ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੀਆਪਿਪ੍ਰਮੇਸਰਾ ॥ ਇਤਯਾਈ ਜਹਾ ਕਥਨ ਹੋਵੈ ਜੋ ਅਰਥ ਵਾਟੁ ਹੈ ॥ ਅਥ ਖਸਟਮ ਉਪਪਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਕਰਣ ਕਰ ਪ੍ਰਤਪਾਦਨ ਕੀਯਾ ਅਰਥੁ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਅਰਥ ਕੇ ਸਿਧ ਕਰਨੇ ਕੋ ਤਿਸੀ ਪਰਕਰਣ ਜੋ ਜੁਗਤਿ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀ ਹੈ ਉਸਕਾ ਨਾਮੁ ਉਪਪਤੀ ਹੈ ਉਪਪਤੀ ਨਾਮ

ਜੁਗਤੀ ਕਾ ਹੈ ਜੁਗਤੀ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਕਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ ਗੁਰੂ ॥ ਵਾਕ ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਿਏਤੀ ਸੁਰਤਿਨਪਾਈਆ ॥ ਨਦੀਆ ਅਤੀ ਵਾਹ ਪਵਹਿ ਸਮੁੰਦ ਨ ਜਾਣੀਆਹਿ ॥ ਨਦੀ ਰੂਪੁ ਈਸਰ ਵਾਹ ਨਾਮ ਨਾਲੇ ਕਾ ਹੈ ਨਾਲਾ ਰੂਪੁ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮਸਮੁੰਦ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਨਦੀ ਵਾਹ ਵੇਨੇ ਨਾਮ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਣੇ ਤੇ ਈਸ ਜੀਵਨਾਮਕੋ ਉਨਹੀ ਰਹਿਤਾ ਏਕ ਚਿਦ ਘਨ ਦੇਵ ਹੀ ਹੈ ਕੋਟ ਜੁਭਨ ਕੀਤੇ ਜੋ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਸਮੁੰਦ ਜੋ ਜੁਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਐਸੀ ਜੁਗਤੀਓਂ ਕਾਨਾਮ ਉਪਪਤੀ ਰੂਪ ਖਸੁਮੈਂ ਸ੍ਰਵਣਹੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਛਾਂਦੇਗ ਨਾਮੁ ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਦੇ ਖਸਟਮੋਪਿਆਹਿ ਮੈਂ ਲਿਖਾਹੈ ਕਿ ਸਿਖ ਇਸ ਰੀਤਿ ਜੋ ਆਤਮ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੇ ਸਰਵਣ ਖਟ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਾਪਤੀ ॥ ਆਗੇ ਮਨਨ ਚਲਾ ਵਿਜਾਤੀ ਪ੍ਰਤੋਕਾ ਤ੍ਰਿਸਕਾਰਸਜਾਤੀ ਪ੍ਰਤੋਪ੍ਰਵਾਹਕਾਨਾਮੁ ਮਨਨ ਹੈ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਭੇਦ ਕੀ ਬਾਧਕ ਐ ਅਭੇਦ ਕੀ ਸਾਧਕ ਯੁਕਤਿਓਂ ਜੋ ਅਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮਕਾ ਚਿੰਤਨਮਨਨਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ਅਨਾਤਮਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਬਿਬਧਾਨ ਰਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀ ਇਸਬਿਤੀ ਨਿਧਯਾਸਨ ਕਹੀਏ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ ਗਤਿ ਸੰਸੇ ਸ੍ਰਵਣਾ ਸ਼ੁਰੁ ਹੋਵੈ ਹੈ ॥ ਐ ਪ੍ਰਮੇ ਯੁਗਤਿ ਸੰਸੇ ਮਨਨ ਜੋ ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਹੈ ਬਿਪ੍ਰੀਤਿ ਭਾਵਨਾ ਨਿਧਯਾਸਨ ਜੋ ਦੂਰਹੋਤੀ ਹੈ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਕਤਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਯਾਸਨ ਹੈ ਇਸੀ ਨਿਧਯਾਸਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਭੂਤ ਸਮਾਧੀ ਹੈ ॥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੀ ਅਤੀਗਾਝਤਕਾ ਨਾਮੁ ਸਮਾਧੀ ਹੈ ਜੋ ੨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ਸਵਿ ਕਲਪ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਭੇਦ ਤੇ ਜੋ ਆਗੇ ਖਟ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਹੈ ॥ ਤੀਨ ਅੰਤਰ ਤੀਨ ਥਾਹਰ ਛੇ ਮੈਂ ਜੋ ਦੇ ਨਿਰਵਿਕਲਪ ਚਾਰ ਸਾਵਿਕਲਪ ਬਿਸਤਾਰ ਕੇ ਭਨ ਜੋ ਈਹਾ ਇਨਕਾ ਸਰੂਪ ਨਹੀਂ ਕਹਾਏਹ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਜੋ ਸਾਰ ਸਾਧਨ ਕਹੇ ਗਏ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਤ ਸਮਾਗਮ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਹਮੇਸ਼ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਏਕੇ ਜਾਤਾ ॥

ਮਾਘ ਮਾਸ ਮਕਰ ਰਾਸ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜਸ ਸੂਰਜ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਨ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਈਹਾ ਸਾਂਭਣ ਗੁਣ ਮਾਘ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਰਧਾ ਰੂਪ ਮਕਰ ਰਾਸ ਮੈਂ ਗਯਾਨ ਭਾਨ ਕਾ ਹਮੇਸ਼ ਪੁਰਬ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਅਥਪਰ-ਸੰਗ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਸਜਣ ਰੂਪ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਹਮਨੇ ਪੁਨ ਦਾਨ ਪੂਜਾ ਆਦਿਕ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕੋਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਏਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੰਤਹੁ ਵਾਰਾ ਨਿਸਰੇ ਪੁਰਬਕ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁੰਨ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਦਾਨ ਹਮੇਸ਼ਦੇਨਕਾਨਾਮੁ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਾਘਿ ਮਹਾ ਰਸੁ ਹਰਿ ਜਪਿ ਅਨਸਨਿ ਤੀਰਥ ਨਾਤਾ ॥ ੧੫ ॥

ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਜਪੁ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਈਹਾ ਸੰਤ ਪ੍ਰਯਾਗ ਮੈਂ ਸੰਤੋ ਗੁਣ ਮਾਘ ਵਿਖੇ ਹੈ ਹਰੀ ਤੂੰ ਜੋ ਮਹਾ ਰਸੁ ਰੂਪੁ ਹੈ ॥ ਆਤਮਰਸ ਜਿਹ ਜਾਨਿਆ ਇਸ ਕਥਨ ਤੇ ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਤਮਾ ਰਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਇਹ ਜੀਉ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਥਨ ਤੇ ਹੋ ਹਰੀ ਏਕ ਰਸ ਤੇਰੇ ਕੇ ਰਸ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ

ਅਨ ਸਨ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਸਤਿਸੰਗ ਤੀਰਥ ਮੇਂ ਅਨਾਹਨ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ਅਥ ਸਤਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਭਗਵੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ।

ਫਲ ਗੁਨਿ ਮਨਿ ਰਹਸੀ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਭਾਇਆ ॥

ਜਥ (ਫਲ ਗੁਨਿ) ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਗੁਣੇ ਕਾ ਫਲ ਹੁਆ ਤਥ (ਮਨਿ) ਮਨਨ ਕਰਕੇ (ਰਹਸੀ) ਅਨੰਦ ਭਈਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦ੍ਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜੇਕਰੈ ਵਹੁ ਅਨੰਦ ਵਿਖੇ ਅਨੰਦਸਮਿਖਿ ਭੰਗਰ ਹੋਵੇਗਾ ਤਿਸਪਰਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਅਨਤ੍ਰਿਨੁ ਰਹਸੁ ਭਾਇਆ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਨਤ੍ਰਿਨ ਏਕ ਸਵਾ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੰਦਕ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਕੁ ਜੋ ਆਪਾਭਾਉ ਬਾ ਸੋ ਗਵਾਇਾ ਦੀਆ ਹੈ ਜੋ ਕਹੈ ਆਪਾ ਭਾਉ ਕੋਜੇ ਦੂਰ ਹੁਆ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਮੋਹੁ ਬੁਕਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਘਰਿ ਆਓ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ (ਜਾ)ਜੋ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਪਾ ਤੋਂ ਆਪਾਭਾਵ ਕਾ ਕਾਰਨ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ (ਮੋਹੁ) ਅਗਿਆਨ ਬਾ ਜੋ ਆਪਨੇ ਬੁਕਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਅਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਤੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ (ਘਰਿ) ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਜੀਏ ਭਾਵ ਸਾਖਜਾਤ ਹੋਈਏ ਜੋ ਕਹੈ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਕਰੁ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁਤੇ ਵੇਸ ਕਰੀ ਪਿਰ ਬਾਝਹੁ ਮਹਲੀ ਲਹਾ ਨ ਥਾਓ ॥

ਹੇ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੇਕਰ ਮੇਂ ਹੋਤਾ ਕਰਕੇ ਸਾਧਨ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਵੇਸ ਕਰੋਂ ਤੋ ਭੀ ਤੇਰੇ (ਮਹਲੀ) ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਵਾ ਮੇਂ ਜਗਜਾਨੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਥਾਉਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੂੰ ਤਾਤੇ ਇਹ ਨਿਸਚੈ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੀ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਤਸੰਗ ਬਹੁਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਭਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਆਪਾ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਮੋਹ ਬੁਕਾਇਆ ਤਥ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਾਰ ਭੋਰ ਰਸ ਪਾਟ ਪਟੰਬਰ ਪਿਰਿ ਲੋੜੀ ਸੀਗਾਰੀ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਹਾਰ ਬ੍ਰਿਤੀ ਭੋਰ ਸੁਭ ਕਰਮ ਰਸੁ (ਪਾਟ) ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਸਮਾਨ ਬਸਤ੍ਰ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਪਟੰਬਰ ਹੇ (ਪਿਰਿ) ਪਤੀ ਜਿਸ ਪੂਰਬੋਕਤਿ ਸਿੰਗਾਰ ਕੋ ਮੇਂ (ਲੋੜੀ) ਰਾਹਤੀ ਥੀ ਵਾ ਹੇ ਪਤੀ ਜਥ ਤੈਨੇ ਰਾਹੀ ਤਥ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਮੇਂ (ਸੀਗਾਰੀ) ਭੁਖਯਤ ਕਰੀ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਲਈ ਗੁਰਿ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਨਾਰੀ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਨਾਰੀ ਜਥ ਅਪਣੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮੇਲ ਲਈ ਤਥ ਮੈਂ ਨਾਰੀ ਨੇ ਹੇ (ਵਰੁ) ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਪਣੇ ਘਰ ਮੇਂ ਹੀ ਪਾਇ ਲੀਆ ਤਾਤੇ ਹੇ ਪਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਕਾ ਕਾਰਨੁ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥ ਅਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਬੇ ਦਸ ਮਾਹ ਰੁਤੀ ਥਿਤੀ ਵਾਰ ਭਲੇ ॥

(ਬੇ) ਦੋ ਅਰ ਦਸ ਬਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਤਿਨ ਮਹਿਖਟ ਰੁਤੇ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਮੇਂ ਪੰਦ੍ਰਹ ਤਿਥ ਤਿਨ ਮਹਿ ਸਾਤ ਵਾਰ ਭਲੇ ਹੈਂ ॥

ਘੜੀ ਮੂਰਤ ਪਲ ਸਾਚੇ ਆਇ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ॥

ਪੁਨਃ ਏਕ ਵਾਰ ਮੇਂ ਚੌਸਠ ਘੜੀਆ ਤਿਨ ਮੈਂ (ਮੂਰਤਿ) ਦੋ ਘੜੀਆ ਤਾ ਮੇਂ ਸਾਨ ਫਲ ਹੋਵਹਿ ਤੋ ਏਕ ਘੜੀ ਬਨਤੀ ਹੈ ਤੀਸ ਚੌਸੇ ਕਾ ਪਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੰਦ੍ਰਹ ਵਿਸਿਓ ਕਾ ਏਕ ਚੌਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੰਦ੍ਰਹ ਨਿਮੇਖ ਕਾ ਏਕ ਵਿਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਿਮੇਖ ਨੌਤ੍ਰਹ ਕੇ ਮੀਲਨ ਉਨ ਮੀਲਨ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸਿਧਾਤ ਇਹੁ ਹੈ ਕਿ ਨਿਮੇਖ ਸੇ ਲੇਕਰ ਬਰਸ ਪ੍ਰਯੋਤ ਸਭ (ਸਚੇ) ਸਵਲ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ (ਸਹਜਿ) ਅਰਤ ਸਰੂਪ ਜੋ ਆਇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲੇ ਪਿਆਰੇ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ਕਰਤਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥

ਜਥ ਪ੍ਰਭੁ ਪਸਾਰੇ ਮਿਲੇ ਤਥ ਸਭੀ ਕਾਰਜ ਹਮਾਰੇ (ਸਾਰੇ) ਸਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਇਸ ਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਕਰਤਾ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਬਿਧੀਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤੋ ਸਭ ਬਿਧਾ ਭਈ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਸੀਗਾਰੀ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਰੀ ਮੇਲੁ ਭਾਇਆ ਰੰਗੁ ਮਾਣੈ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮੈਂ ਸੀਗਾਰੀ ਹੂੰ ਤਿਸ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਲਗੀ ਹੂੰ ਅਥ ਤਿਸ ਕੋ ਸਾਥ ਮੇਲ ਹੁਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤੀ ਹੂੰ ਅਥ ਪਰੇਪਰਾ ਕਾਰਣ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਾਟ ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਜਾ ਪਿਰਿ ਰਾਵੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੋ ॥

ਜੋ ਮੈਂ ਪਤੀ ਕੋ ਭਾਈ ਤੋ ਸਗੋਰ ਘਾਟ ਮੇਂ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਸੇਜ ਸੋਭਨਾਕ ਹੋਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੇ ਦੁਆਰੇ ਨਮਾਏ ॥ ੧੭ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਅਹਿਨਿਸਿਰਾਵੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹਰਿ ਵਰੁ ਬਿਰੁ ਸੋਹਾਗੋ ॥ ੧੭ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ (ਅਹਿਨਿਸਿ) ਨਿਰੰਤਰ ਵਾ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋ ਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਹਰੀ ਵਰਕਾ ਸੁਹਾਗਬਿਰ

ਹੁਆ ਹੈ॥ਯਥਾ—“ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਵਰੁ ਪਾਇਆ ਅਥਿਨਾਸੀ ਨਾ ਕਦੇ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇਆ” ॥ ਤੀਨ ਵਿਸੇਸਨੋ ਸੇ
ਤ੍ਰਿਕਾਲਾਬਧ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥ ੧ ॥

ਰੂਪਕ ਅਲੰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰਾਤ੍ਰਿਕੇ ਚਾਰ ਪਹਿਰੇਂ ਵਤ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਚਾਰ ਭਾਗ ਕਰ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਹਿਲੈ ਪਹਰੈ ਨੈਣ ਸਲੋਨਕੀਏ ਰੈਲਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਨੇਤ੍ਰੇਂ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਹੇ ਪੁਨਵਾਨ ਵਾ ਸੁਰਤੀ ਸਿਮਰਤੀ ਨੇਤ੍ਰੇਂ ਵਾਲੀ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾਤੇਰਾ
ਜੋ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਾ ਪਹਿਲਾ ਪਹਿਰੇ ਹੈ ਜੋ (ਰਾਮ) ਬ੍ਰਜਾਪਕ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਅੰਧਾਰੀਅਰਥਾਤਜਲ
ਅਵਸਥਾ ਹੈ ॥

ਵਖਰੁ ਰਾਖੁ ਮੁਈਏ ਆਵੈ ਵਾਰੀ ਰਾਮ ॥

ਰਾਮ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਵਖਰ) ਮਾਲ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਰਾਖ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੀ ਮਰਦੇ ਕੀ ਵਾਰੀ ਆਵੇਗੀ ॥

ਵਾਰੀ ਆਵੈ ਕਵਣੁ ਜਗਾਵੈ ਸੂਤੀ ਜਮ ਰਸੁ ਦੂਸਦੇ ॥

ਜਬ ਤੇਰੀ ਵਾਰੀ ਆ ਜਾਵੇਗੀ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੋਠ ਜਗਾਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਮੋਹ ਰੂਪ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਸੂਤੀਏ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਰੂਪ
ਰਸ ਕੋ ਜਮ ਰੂਸ ਲੇਵੇਗਾ ਭਾਵਸੇ ਖੈਂਚ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਰੈਲਿ ਅੰਧੇਰੀ ਕਿਆ ਪਤਿ ਤੇਰੀ ਚੋਰੁ ਪੜੈ ਘਰੁ ਮੂਸਦੇ ॥

ਅਗਿਆਨ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕਿਆ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਾ ਹੈ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰ ਪੜ ਕਰ ਤੇਰਾ ਘਰੁ (ਮੂਸਦੇ)ਲੂਟੀਜਾਤੇ
ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣ ਲਈ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਰਾਖਣ ਹਾਰਾ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ਸੁਨਿ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀਆ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਹੇ ਕਾਮਾਦਿਕੋ ਸੇ ਰਖਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਰੇ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਮੂਰਖੁ ਕਬਹਿ ਨ ਚੇਤੇ ਕਿਆ ਸੁਝੈ ਰੈਲਿ ਅੰਧੇਰੀਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਬੀ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਲ ਅਵਸਥਾ ਭਾਵ ਮੋਹ ਮੈਂ
ਕਯਾ ਸੁਝਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਸੁਝਤਾ ॥ ੧ ॥

ਦੂਜਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ ਜਾਗੁ ਅਚੇਤੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ(ਅਚੇਤੀ)ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਸੋਈ ਹੁਈਏਹ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਾ ਦੂਸਰਾ ਪਹਿਰਹੁਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ
ਪਰੀਸ ਬਰਸ ਤੇ ਉਪਰ ਪਰਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਦੂਜਾ ਪਹਰੁ ਹੈ ਅਥ ਰਾਮ ਕੋ ਭਜਨ ਮੈਂ ਜਾਗਣਾ ਕਰੁ ॥

ਵਖਰੁ ਰਾਖੁ ਮੁਈਏ ਖਾਸੈ ਖੇਤੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ (ਮੁਈਏ)ਪ੍ਰਯਾਤੀਏ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰੋਂ ਸੇ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਵਖਰ ਕੋ ਬਚਾਉ ਰਾਮ ਜੋ ਬੇਮੁਖ ਹੋਏ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸ੍ਰਾਯੋਂ ਰੂਪੀ
ਖੇਤੀ ਕਾਲ ਕਰ ਖਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਰਾਖਹੁ ਖੇਤੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਹੇਤੀ ਜਾਗਤ ਚੋਰੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਹਰੀ ਅਰੁ ਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਹਿਤੁ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਖੇਤੀ ਕੋ ਰਾਖਹੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਜਾਗਤੇ ਹੁਏ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਚੋਰ ਨਹੀਂ
ਲਾਗਤੇ ॥

ਜਮ ਮਹਿ ਨ ਜਾਵਹੁ ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਜਮ ਕਾ ਭਰੁ ਭਉ ਭਾਰੀ ॥

ਜਮ ਕੇ ਰਸਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਓਗੇ ਅਰ ਨਾ ਕੋਈਦੁਖ ਪੀ ਪਾਓਗੇ ਪੁਨਾ ਜਮਕਾ ਭਰੁ ਅੰਤ ਇਤਰ ਜੀਵੋਂਕਾ ਭੈਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਰਵਿ ਸਸਿ ਦੀਪਕ ਗੁਰਮਤਿ ਦੁਆਰੈ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਧਿਆਵਏ ॥

ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਜਿਸਕੇ ਦੀਪਕ ਹੈ ਵਾ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਣਾ ਲੋਕਰ (ਦੁਆਰੈ) ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਤਿਸ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੇ ਵਾ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਜਪੇ ॥

ਨਾਨਕ ਮੂਰਖੁ ਅਜਹੁ ਨ ਚੇਤੇ ਕਿਵੇ ਦੂਜੈ ਸੁਖੁ ਪਾਵਏ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਅਥ ਭੀ ਅਥਕਾ ਭਾਵ ਏਹੁ ਹੈ ਕਿ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਬੀ ਸੁਖਾ ਮੈਂਤਿਸਭ
ਕਣੂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਜਹੂਰ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਯਾਤੇ ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗਾ
ਹੁਆ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਦੂਸਰੇ ਪਹਿਰੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਤੀਜਾ ਪਹਰੁ ਭਇਆ ਨੀਦ ਵਿਆਪੀ ਰਾਮ ॥

ਜਬ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਤੀਸਰਾ ਪਹਿਰ ਹੁਆ ਅਰਥਾਤ ਜਬ ਸਾਨ ਸਤ੍ਰ ਬਰਸ ਕੀ ਆਯੁ ਹੁਈ ਤਬ ਨਿੰਦਾ ਅਧਕ ਵਿਆਪੀ
ਭਾਵ ਵਿਛੋਪ ਅਰ ਮਮਤਾ ਸਕਤੀ ਅਧਕ ਵੈਲੀ ਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਇਆ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਦੁਖਿ ਸੰਤਾਪੀ ਰਾਮ ॥

ਯਿਹ ਮੇਰੀ ਮਾਯਾ ਯਿਹ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਇਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਇਸ ਮਮਤਾ ਕੇ ਦੁਖ ਕਰ ਬੁਧੀ ਸੰਤਪਤ ਭਈ ॥

ਮਾਇਆ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਜਗਤ ਪਿਆਰਾ ਚੋਗ ਦੁਰੀ ਨਿਤ ਫਾਸੈ ॥

ਮਾਯਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਮੋਹ ਜਗਤ ਮੈਂ ਮੀਠਾ ਲਾਗਤਾ ਭਯਾ ਅਰ ਜੀਵ ਵਿਸਯ ਰੋਗ ਕੇ ਕੁਭਾਤ ਹੂਆ ਵਾਸਨਾ ਜਾਲ ਮੈਂ ਨਿਕਰੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੈ ਤਾ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਲੁ ਨ ਗ੍ਰਾਸੈ ॥

ਜੇਕਰ ਜਾਵ ਨਾਮ ਕੇ ਧਰਾਵਨਾ ਕਰੇ ਤੋ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਣੇ ਕਰ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਖਾਤਾ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਕਾਲੁ ਨਹੀ ਛੋਡੈ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਸੰਤਾਪੀ ॥

ਜਨਮ ਕਾਲ ਅਰ ਮਰਣ ਕਾਲ ਤਿਸਕੇ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਬੁਧੀ ਸਦੀਵ ਸੰਤਪਤਿ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤੀਜੈ ਤ੍ਰਿਬਿਪਿ ਲੋਕਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੀ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੀਜੇ ਪਹਿਰ ਮੈਂ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਤ੍ਰਿਬਿਧੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹਿ ਮੈਂ (ਵਿਆਪੀ) ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਚਉਥਾ ਪਹਰੁ ਭਾਇਆ ਦਉਤੁ ਬਿਹਾਰੈ ਰਾਮ ॥

(ਰਾਮ)ਹੋ ਭਾਈ ਜਬ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀਕਾ ਰੋਥਾਪਹਿਰਾ ਹੂਆ ਭਾਵ ਅਸੀ ਸੇ ਸੋਵਰਸ ਤਕ ਅਵਸਥਾ ਭਈ ਅਰਥਾਤ ਅਤੀ ਬੁਢੇਪਾ ਆਯਾ ਤਬ ਕਾਲ ਰੂਪ (ਬਿਹਾਰੈ) ਦਿਨ (ਦਉਤੁ) ਉਦੇ ਹੋਣ ਕੀ ਸਮੀਪਤਾ ਹੁਈ ਭਾਵ ਮਰਨ ਨਜ਼ੀਕ ਆਯਾ ॥

ਤਿਨ ਘਰੁ ਰਾਖਿਅਛਾ ਜੋ ਅਨਦਿਨੁ ਜਾਗੈ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਮੈਂ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਜਾਗੈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਘਰੁ ਰੋਹੋਂ ਸੇ ਬਚਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪੂਛਿ ਜਾਗੈ ਨਾਮਿ ਲਾਗੈ ਤਿਨਾ ਰੈਣਿ ਸੁਹੇਲੀਆ ॥

ਸੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪੁੱਛ ਕਰ ਜਾਗੈ ਐਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੈ ਹੈਂ ਤਿਨਤੀ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਸੁਖਦਾਇਕ ਭਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਕਮਾਵਹਿ ਜਨਮਿ ਨ ਆਵਹਿ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬੇਲੀਆ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਕਮਾਵਤੇ ਹੋਂ ਵਹੁ ਜਨਮ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵੈ ਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਤ੍ਰ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਕਰ ਕੰਪਿ ਚਰਣ ਸਰੀਰੁ ਕੰਪੈ ਨੈਣ ਅੰਧੁਲੈ ਤਨੁ ਭਸਮ ਸੇ ॥

ਹਾਥ ਕਾਪੜੇ ਹੈਂ ਚਰਨ ਭੋਲਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨ੍ਹ ਸਰੀਰ ਭੀ ਕੰਪਤਾ ਹੈਂ ਐਰ ਨੇਤ੍ਰ ਅੰਧੁਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਐਰ ਸਰੀਰ ਭਸਮ ਸਦਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਖੁਸ਼ਕ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਖੀਆ ਜੁਗ ਚਾਰੇ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਹਰਿ ਕੇ ਮਨਿ ਵਸੇ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਬਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਦੁਖੀਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈਂ ਜਬ ਕਾਲ ਰੂਪ ਦਿਨ ਉਦੇ ਹੂਆ ਤਬ ਕਯਾ ਹੂਆ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥

ਖੂਲੀ ਰੀਠਿ ਉਠੈ ਲਿਖਿਆ ਆਇਆ ਰਾਮ ॥

ਜਬ ਨਾਭੀ ਅਸਥਾਨ ਤੋ ਪ੍ਰਾਨ ਆਪਨ ਵਾਧੂ ਕੀ ਗੰਢ ਖੂਲੀ ਤਬ ਜਮਵੁਤੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਅਰੋ ਉਠ ਕਰ ਚਲੋ ਤੇਜੇ ਵਾਸਤੇ ਰਾਮ ਕਾ ਲਿਖਾ ਹੂਆ ਹੁਕਮੁ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਰਸ ਕਸ ਸੁਖੁ ਠਾਕੈ ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਤਬ ਰਸ ਕਸਾਇਕ ਸ੍ਵਾਦ ਅਰ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਜੀਵ ਵਾ ਜੀਵ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਸਖ (ਠਾਕੇ) ਰੋਕੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ਅਰੁ ਜਮ ਨੇ ਬੰਧ ਕੇ ਚਲਾਯਾ ॥

ਬੰਧਿ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ਨਾ ਦਾਸੈ ਨਾ ਸੁਣੀਐ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਭਾਯਾ ਤਬ ਜੀਵ ਬੰਧ ਕਰ ਚਲਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਸ ਪਠਨੇ ਕੇ ਸਮਝ ਨਾ ਕੁਝ ਦੀਖਤਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਕੁਝ ਸੁਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣ ਵਾਰੀ ਸਭਸੈ ਆਵੈ ਪਕੀ ਖੇਤੀ ਲੁਣੀਐ ॥

ਆਪਣੀ ਵਾਰੀ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਕੋ ਐਸਾ ਦਿਨ ਆਵੇਗਾ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੇਤੂ ਪਕੀ ਖੇਤੀ ਤੋ ਅਵਸਥਾ ਲੁਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬਿਧਿ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਤੋ ਆਵਸਯ ਮਰਣਾ ਹੈ ॥

ਘੜੀ ਚਸੇ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲੀਜੈ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਸਹੁ ਜੀਆ ॥

ਵਹਾਂ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਆਧੂ ਕੀ ਘੜੀ ਅਰ ਪਲ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਕਜਮ ਕੀਏ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਭਲੇ ਤਬਾ ਬੁਰੇ ਕਰਮ ਕਾ ਵਲ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਹਾਰਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਰਿ ਨਰ ਸਬਾਇ ਮਿਲਾਏ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਰਨੁ ਕੀਆ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੈ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਦੇਵਤਾ ਅਰਮਾਨੁਖ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਤੁ
ਕਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਹੀ ਨਾਮ ਤੁਰੀਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਤਾਰਾ ਚੜਿਆ ਲੰਮਾ ਕਿਉ ਨਦਾਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ਰਾਮ ॥
(ਰਾਮ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਤਾਰਾ ਲੰਮਾ ਅਰਥਾਤ ਵੇਸ ਕਾਲ ਵਸਤੂ ਕੇ ਪ੍ਰਫੇਦ ਸੇ ਰਹਿਤ (ਚੜਿਆ) ਉਦਤਹੇ ਰਹਾ ਹੈਸ਼ੋਨਦਰ
ਕਰਕੇ ਕੈਸੇ (ਨਿਹਾਲਿਆ) ਦੇਖਾ ਜਾਵੇ ॥

ਸੇਵਕ ਪੂਰ ਕਰੰਮਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਬਾਇ ਦਿਖਾਲਿਆ ਰਾਮ ॥

ਜੋ ਪੂਰੇ ਕਰਮੋਂ ਵਾਲਾ ਸੇਵਕੁ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦ ਦੇਕਰ ਦਿਖਾਲਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਾਇ ਦਿਖਾਲਿਆ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿਆ ਅਹਿਨਿਸਿ ਦੇਖਿ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥

ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦ ਦੇਕਰ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਸੱਚ ਕੋ ਸਮਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ
ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਤੋ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਧਾਵਤ ਪੰਚ ਰਹੇ ਘਰੁ ਜਾਣਿਆ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਮਾਰਿਆ ॥

ਜਬ ਅਪਨਾ (ਘਰੁ) ਸੂਰੂਪ ਜਾਨ ਲੀਆ ਤਬ ਪੰਚ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਜੋ ਧਾਵਤੇ ਕੇ ਸੋ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੇ ਹਟ ਰਹੇ ਹੋਂ ਔ
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਬਿਖ ਰੂਪ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਮਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਭਈ ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਚੀਨੇ ਰਾਮ ਕਰੰਮਾ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਜਾ ਕਰ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤੀ ਕੀ (ਜੋਤਿ) ਗਜਾਤ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਬਡੇ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਰਾਮ ਜੀ (ਚੀਨੇ) ਜਾਣੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਪਤੀਛੇ ਤਾਰਾ ਚੜਿਆ ਲੰਮਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੈ ਹੈਂ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੌਮਾਰ ਕਰ ਜੋ ਲੰਮਾ ਤਾਰਾ ਚੜਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪਤੀ ਆਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ
ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗਿ ਰਹੇ ਦੂਕੀ ਅਭਿਮਾਨੀ ਰਾਮ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਰਾਮ ਭਜਨ ਮੈਂ (ਜਾਗਿ) ਸਾਵਧਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨ ਕੀ (ਅਭਿਮਾਨੀ) ਹੰਤਾ ਦੂਕੀ ਨਿਬੂਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥

ਅਨਾਦਿਨੁ ਭੋਰੁ ਭਾਇਆ ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੀ ਰਾਮ ॥

(ਅਨਾਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰਿ ਗਜਾਨ ਰੂਪ (ਭੋਰੁ) ਦਿਨ ਹੂਆ ਹੈ ਸਾਚ ਰੂਪ ਰਾਮ ਵਿਖੇ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥

ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨਿ ਭਾਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਬਤੁ ਜਾਗੇ ॥

ਸਚੇ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਬੁਧੀ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਈ ਹੈ ਵੱਧੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭਜਨ ਮੈਂ
ਜਾਗੇ ਹੁਏ ਸਾਬਤੁ ਹੈ ॥

ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥

ਜਿਸਕ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਬਿਰਤੀ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਜੋਤਿ) ਗਜਾਤ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਜੋਤਿ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ
ਬੁਧੀ ਭ੍ਰਮ ਮੈਂ ਭੁਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭੋਰੁ ਭਾਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਜਾਗਤ ਰੈਨਿ ਵਿਹਾਣੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੈ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਗਜਾਨ ਰੂਪੀ ਦਿਨਹੂਆ ਹੈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਮੈਂ ਮਨ ਮਾਨਾ ਗਿਆ ਹੈ ਭਜਨ ਮੈਂ ਜਾਗਤਯੋਂ ਕੇ
ਤਿਨਕੀ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਬਿਤੀਤ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਅਬ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਵਲੁ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਉਗੁਣ ਵੀਸਰਿਆ ਗੁਣੀ ਘਰੁ ਕੀਆ ਰਾਮ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਸੇ ਔਗੁਣੇ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਬਿਸਰ ਗਯਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੇ (ਘਰੁ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੁਣੋਂ ਨੇ ਨਿਵਾਸ
ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਯੋਗ ਨਿਸਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਏਕੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਬੀਆ ਰਾਮ ॥

ਏਕੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਸਰਬ ਥਾਂ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ (ਬੀਆ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸੋਈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਸੋਈ ਵਾਹਗੁਰੂ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ (ਮਨ ਹੀ) ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਜੋ ਮਨ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ਵਾ ਸੁਖ ਮਨ ਕਰਕੇ
ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਮਾਣ ਯਥਾ 'ਮਨਹੀਂ ਮਨ ਸਿਉ ਕਹੇ ਕਬੀਰਾ ਮਨਸਾ ਮਿਲਿਆ ਨ ਕੋਇ' ॥

ਜਿਨਿ ਜਲ ਥਲ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਘਟੁ ਘਟੁ ਥਾਪਿਆ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਨਿਆ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਜਲ ਥਲ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੇ ਇਸਥਤ ਕੀਆ ਹੁਆਹੈ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰਾ ਤ੍ਰਿਬਿਧਿ ਮੇਟਿ ਸਮਾਈ ॥

ਜੇ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਰਜੇ ਤਮੋਂ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਮੇਟ ਕਰ ਤਿਸਮੋਂ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਵਗਣ ਗੁਣਹ ਸਮਾਣੇ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਐਗੁਣ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈ ॥

ਆਵਨ ਜਾਣ ਰਹੇ ਦੂਕਾ ਭੋਲਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੁ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਭੁਲਾਵਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਮਿਲੇ ਸਾਚਾ ਚੋਲਾ ਰਾਮ ॥

ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਚੋਲਾ ਸਚਾ ਭਾਵ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਗੁਰਿ ਖੋਈ ਪਰਗਟੁ ਹੋਈ ਦੂਕੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੈ ॥

ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਭੁਰੋਂ ਨੇ ਖੋਈ ਹੈ ਐ ਸੋਭਾ ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ਸਭ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋਤੀ ਅੰਦਰਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਆਪੁ ਪਛਾਤਾ ਆਪੈ ॥

ਜੋਤੀ ਕੀ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਗਾਤਰ ਵਾ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਅਪਣੇ ਆਪ ਪਛਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਪੋਈਅੜੈ ਘਰਿ ਸਬਦਿ ਪਤੀਣੀ ਸਾਹੁਰੜੈ ਪਿਰ ਭਾਣੀ ॥

ਜੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪਤੀਆਈ ਹੈ ਐ (ਸਾਹੁਰੜੈ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਪਤੀ ਕੇ ਭਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੋਲਿ ਮਿਲਾਈ ਦੂਕੀ ਕਾਣਿ ਲੋਕਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਕਟੋਭ ਸਭ ਦੂਕ ਗਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹਾਲ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਭੋਲਾਵੜੈ ਭੁਲੀ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਪਛੋਤਾਣੀ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ (ਭੋਲਾਵੜੈ) ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਭੁਲੀ ਹੈ ਸੇ ਸਰੂਪ ਸੇ ਭੁਲ ਕਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਪਸਰਾਤਾਪੁ ਕਰਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥

ਪਿਰਿ ਛੋਡਿਅੜੈ ਸੁਤੀ ਪਿਰਕੀ ਸਾਚ ਨ ਜਾਣੀ ॥

ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਕੀ ਸਾਚ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਜੋ ਪਤੀ ਨੇ ਅਵਿਦਯਾ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੁਤੀ ਪੜੀ ਛੋਡ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸਰੁ ਉਸ ਪਰ ਅਤੀ ਨਿਰਾਸ ਹੈ ॥

ਪਿਰਿ ਛੋਡੀ ਸੁਤੀ ਅਵਗਣਿ ਮੁਤੀ ਤਿਸੁ ਧਨ ਵਿਧਣ ਰਾਤੇ ॥

ਪਤੀ ਕੇ ਛੋਡ ਰਾਕੇ ਜੋ ਸੁਤੀ ਹੈ ਇਸ ਅਵਗਣ ਕਰਕੇ ਪਤੀ ਨੇ (ਮੁਤੀ) ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਆਯੁ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰੀ (ਵਿਧਣ) ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ਵਿਗੁਤੀ ਹਉਮੈ ਲਗੀ ਭਾਤੇ ॥

ਜੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਕਰ (ਵਿਗੁਤੀ) ਖਰਾਬ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਵਾ ਹੰਕਾਰ ਕੀ (ਭਾਤੀ) ਰਾਹਵਾ ਤਪਤਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਉਭਾਰਿ ਹੰਸੁ ਚਲਿਆ ਫੁਰਮਾਇਆ ਭਸਮੈ ਭਸਮ ਸਮਾਣੀ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਫੁਰਮਾਯਾ ਤਬ (ਹੰਸ) ਜੀਵ ਦੇਹ ਸੇ (ਉਭਾਰਿ) ਨਿਕਸ ਚਲਾ ਦੇਹ ਭਸਮ ਰੂਪ ਹੋਇਕਰਭਸਮੀ ਸਮਾਇ ਗਈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਹੂਣੀ ਭੁਲਿ ਭੁਲਿ ਪਛੋਤਾਣੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੁਲ ਭੁਲ ਕਰ ਪਸਰਾਤਾਪ ਕਰਤੀ ਭਈ ॥੧॥ ਦੇਹਿ ਰੂਪਇਸਤ੍ਰੀ ਜੀਵ ਪਤੀ ਕੋ ਜੋ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨਾਵਤੀ ਹੈ ਸੇ ਤਤਸਤ ਹੋਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਸੁਣਿ ਨਾਹ ਪਿਆਰੇ ਇਕ ਬੇਨਤੀ ਮੇਰੀ ॥ ਤੂ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਸਿਅੜਾ ਹਉ ਰੁਲਿਭਸਮੈ ਵੇਰੀ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਪਤੀ ਇਕ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਨ ਕਰੀਏ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਔਰ ਘਰ ਵਿਖੇ ਬਸਤਾਹੈਂ ਭਾਵ ਹੋਰ ਦੇਹ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਰੁਲ ਕਰ ਭਸਮ ਕੀ ਵੇਰੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਤੂੰ ਭਾਵ ਬੇਨਤੀ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਦੇਹ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨ ਅਪਨੇ ਨਾਹੈ ਕੋਇ ਨ ਚਾਹੈ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਚਾਹਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਕਯਾ ਕਹੀਏ ਔਰ ਕਿਆ ਉਖਾਉ ਕਰੀਏ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਸਨ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥

ਤਾਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਰਸੋਂ ਸੇ ਬੋਰਸ ਹੋਕਰ ਰਸਨਾ ਦੁਆ ਪੀਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੇ ਸੰਗਿ ਨ ਸਾਥੀ ਆਵੈ ਜਾਇ ਘਨੇਰੀ ॥

ਨਾਮ ਜੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸੰਗੀ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਇਸੀ ਤਰਾ ਬਹੁਤੀ ਸ਼ਿਸ਼ੀ ਜਮਤੀ ਮਰਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਲਾਹਾ ਲੈ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ਸਾਚੀ ਸਚੁ ਮਤਿ ਤੇਰੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਤਬ ਤੇਰੀ ਸ਼ਾਹੀ ਮਤਿ ਹੈ ਜੇ ਜਨਮ ਕਾ ਲਾਭ ਲੈਕਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਈਏ ॥ ੨ ॥

ਸਾਜਨ ਦੇਸਿ ਵਿਦੇਸੀਅਯੋ ਸਾਨੇਹਯੋ ਦੇਦੀ ॥

ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਸਾਜਨ ਰਿਦੇ ਦੇਸ ਜੇ ਵਿਦੇਸ ਹੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ (ਸਾਨੇਹਯੋ) ਜੰਦੇਸੇ ਈਹਾ (ਦੇਵੀ) ਪਦਕਾ ਪ੍ਰਭਤੀ ਹੁੰ ਸੰਕੇਤਕ ਅਰਥ ਹੈ ਵਾ ਸੁਨੇਹੋ ਦੇਤੀ ਹਾ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ਅਪਨੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹਾ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਮੇਰੇ ਕੇ ਮਿਲਾਓ ॥

ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੇ ਤਿਨ ਸਜਣਾ ਮੁੰਧ ਨੈਣ ਭਰੇਦੀ ॥

ਤਿਨ ਸਜਣੋਂ ਕੀ ਸਾਰ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਮੈਂ ਮੁੰਧ ਜਲ ਰਹਕੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਭਰ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥

ਮੁੰਧ ਨੈਣ ਭਰੇਦੀ ਗੁਣ ਸਾਰੇਦੀ ਕਿਉ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਾ ਪਿਆਰੇ ॥

ਮੈਂ ਮੁੰਧ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਭਰਤੀ ਹੂੰ ਅਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸੰਭਾਲ ਰਹੀ ਹੂੰ ਅਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਕੈਸੇ ਮਿਲੋਂ ॥

ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਨ ਜਾਣਉ ਵਿਖੜਾ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਪਿਰੁ ਪਾਰੇ ॥

ਮਾਰਗੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਪੰਥੁ ਜੋ (ਵਿਖੜਾ) ਕਠਨੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੀ ਹੂੰ ਤਾਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋਕਰ ਪਾਰੇ ਪਤੀ ਕੇ ਕੈਸੇ ਪਾਈਏ ਵਾ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕਾ ਪਾਰ ਕੈਸੇ ਪਾਈਏ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ। ਜੇ ਕਰੋਂ ਤਿਸ ਬਿਅੰਤ ਸੇ ਕੈਸੇ ਮਿਲੀਏ ? ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲੈ ਵਿਛੁੰਨੀ ਤਨੁ ਮਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖੈ ॥

ਜੇਕਰ ਤਨੁ ਐ ਮਨੁ ਪਤੀ ਕੇ ਆਗੈ ਰਾਖ ਦੇਵੇ ਤੋ ਪਤੀ ਸੇ (ਵਿਛੁੰਨੀ) ਵਿਛੜੀ ਹੁਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦਕਰ ਮਿਲਤੀ ਹੈ।

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਮਹਾਰਸ ਫਲਿਆ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਬਿਛੁ ਹੈ-ਅਰੁ (ਮਹਾਰਸ) ਆਤਮਾ ਨੰਦ ਰਸਕਰ ਫਲਾਹੁਆ ਹੈ ਗੁਰੂਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਜੀਉ ਤਿਸਕੇ ਰਸਕੇ ਚਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਇਓ ਬਿਲਮੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਤਰਫ ਪਰੇਰੀ ਭੁਧੀ ਵਾਲੀਏ ਮਿਲਨੇ ਮੇ (ਬਿਲਮੁ) ਦੇਰਿ ਨਾ ਕਰ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਤਭੀਏ ਸਹਜਿ ਮਿਲੀਜੈ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਰਤੀਏ ਹੋਈਏ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਕਰ ਪਤੀ ਕੋ ਮਿਲੁ ॥

ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲੀਜੈ ਰੋਸੁ ਨ ਕੀਜੈ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਗਿਆਨ ਕਰ ਮਿਲੁ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਵੈਗਾ ਅਰ ਰੋਸੁ ਨਾ ਕਰੁ ਜਿਸਨੇ ਗਰਬੁ ਨਿਵਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥

ਸਾਚੈ ਰਾਤੀ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਈ ਮਨਮੁਖਿ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥

ਸਾਚ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਿਲਾਈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਅਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਆਵਣਜਾਣੀ ਬਣੀਰਹਤੀ ਹੈ।

ਜਬ ਨਾਚੀ ਤਬ ਘੁੰਘਟੁ ਕੈਸਾ ਮਟਕੀ ਫੋਝਿ ਨਿਰਾਰੀ ॥

ਜਬ ਨਾਚੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਕੇ ਜਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਰਤ ਹੁਈ ਤਬ ਲੋਕ ਮੁਲਾਹਜੇ ਰੂਪ ਘੁੰਘਟ ਕੈਸਾ ਰਹਾ ਐ ਲਾਜ ਰੂਪ ਮਟਕੀ ਕੋ ਫੋਝ ਕਰ (ਨਿਰਾਰੀ) ਅਲਗ ਹੋਗਈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆ ਤਤੁ ਮਿਥੜਾ ਕੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੈਂ ਜੋ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮੇਰੇ ਲਾਲ ਰੰਗੀਲੇ ਹਮ ਲਾਲਨ ਕੇ ਲਾਲੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਲਾਲ) ਪ੍ਰਯਾਤੇ (ਰੰਗੀਲੇ) ਅਨੰਦ ਵਾਲੇ ਹਮ ਆਪਕੇ ਦਾਸੇ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਭਾਲੈ ॥

ਹੇ ਅਲਖ ਰੂਪ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਲਖਾਯਾ ਹੈਂ ਅਥ ਅੌਰ ਕਿਸੀ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਹਮ (ਭਾਲੈ) ਭੁੰਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਇਆ ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਇਆ ਜਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਬ ਆਪ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਧਾਰੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਅਰ ਜਬ ਤਿਸਕੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭਾਯਾ ਹੇ ਅਲਖ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਲਖਾਇ ਦੀਆ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ (ਦਾਤਾ) ਹੇ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਬਨਵਾਰੀ ਤੂੰ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਕਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਵਰਿ ਕਰਹਿ ਤੂ ਤਾਰਹਿ ਤਰੀਐ ਸਚੁ ਦੇਵਹੁ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਤਾਰੋਂ ਤੋਂ ਜੀਵ ਕਾ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਸਾਥਾ ਨਾਮ ਦੀਜੀਏ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਤੂੰ ਅਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਭਰਿਪੁਰਿ ਧਾਰਿ ਰਹੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸਬਦੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰ ਰੂਪਿ ਮੁਰਾਰੇ ॥

ਹੇ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ਤੁਮ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ (ਗੁਰ) ਪੂਜਨ ਰੂਪ ਤੁਮ (ਸਬਦੇ) ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਗੁਰ ਰੂਪ ਮੁਰਾਰੇ ਕ੍ਰਿਭਵਣ ਧਾਰੇ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪੂਜਨ ਰੂਪ ਮੁਰਾਰੀ ਇਹ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨ ਆਪਕੇ ਧਾਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ (ਤਾਕਾ) ਤੇਰਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਰੰਗੀ ਜਿਨਸੀ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚੜ੍ਹੈ ਸਵਾਇਆ ॥

(ਰੰਗੀ) ਸ੍ਰੋਤ ਪੀਤ (ਜਿਨਸੀ) ਜਾਤੋਂ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਮਾਨੁਖ ਪਸ਼ੂ ਪੰਖੀ ਆਦੀ ਜੀਵ ਤੇਨੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਖਾਨ ਪਾਨ ਸਵਾਇਆ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅੌਰ ਤੇਰਾ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਜਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਰੰਪਰੁ ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਵੈ ॥

ਅਪਰ ਜੀਵੋਂ ਜੇ ਪਰੇ ਹੈਂ ਥਾਪ ਕਰ ਅਘੇ (ਉਥਾਪੇ) ਉਠਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਜੋ (ਤਿਸ) ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹੀਰਾ ਹੀਰੈ ਬੋਧਿਆ ਗੁਣ ਕੈ ਹਾਰਿ ਪਰੇਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਖ (ਗੁਣਕੋ) ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਹਾਰ ਪਰੇਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਜਿਸਨੇ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਹੀਰਾ ਮਨੁ ਸੁਖ (ਹੀਰੈ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਖੇ (ਬੋਧਿਆ) ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਣ ਗੁਣਹਿ ਸਮਾਣੇ ਮਸਤਕਿ ਨਾਮ ਨੀਸਾਣੇ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕਿ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਾ ਨੀਸਾਣੋਂ ਅਰਥਾਤ ਲੇਖ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮੰਦ ਗੁਣ ਸੁਖ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ (ਸਮਾਣੇ) ਲੈ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਸਮਾਇਆ ਚੂਕਾ ਆਵਣ ਜਾਣੇ ॥

(ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਾਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ਅੌਰ ਆਵਣ ਜਾਵਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤਿਸਕਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਪਛਾਤਾ ਸਾਚੈ ਰਾਤਾ ਸਾਚੁ ਮਿਲੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥

ਜੋ ਸਾਚ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਚ ਕੋ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਸਚੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੀ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੇ ਉਪਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਸਾਚੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਉਪਰ ਤਿਨਕੋ ਅੌਰ ਕੋਈ ਦੀਖਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਬੰਧਨ ਖੋਲਿ ਨਿਰਾਰੇ ॥

(ਮੋਹਨਿ) ਹਰੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹ ਲੀਆ ਹੈ ਅੌਰ ਜਨਮਾਦਿ ਬੰਧਨ ਤੋੜ ਕਰ ਨਜ਼ਾਰੇ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਜਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤਿ ਪਿਆਰੇ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਾ ਆਪਣੇ ਅਤੀ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲਾ ਤੂੰ ਤਿਉਂ ਜੋਤੀ ਮੈਂ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਚ ਘਰੁ ਖੋਜਿ ਲਹੇ ਸਾਚਾ ਗੁਰ ਥਾਨੇ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਾਚਾ ਥਾਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੋ ਖੋਜ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਨਹ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੇ ॥

ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਕਰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੇਵੇ ਸਦੁ ਦਾਨੋ ਸੇ ਪਰਵਾਨੇ ਸਦ ਵਾਤਾ ਵਡ ਵਾਣਾ ॥

ਜਿਸਕੋ ਆਪਣਾ ਸਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਦਾ ਵਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਡਾ ਦਨਉ ਹ ਵਾ ਵਡਾ ਹੈ ਅਰ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਅਮਰੁ ਅਜੋਨੀ ਅਸਥਿਰੁ ਜਾਪੈ ਸਾਚਾ ਮਹਲੁ ਚਿਰਾਣਾ ॥

ਅਮਰ ਹੈ ਅਜੋਨੀ ਹੋ ਅਸਥਿਰ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚਾ (ਮਹਲੁ ਚਿਰਾਣਾ) ਪੁਰਾਤਨ ਸ਼੍ਰੋਤ੍ਰ ਹੈ ॥

ਦੋਤਿ ਉਚਾਪਤਿ ਲੇਖੁ ਨ ਲਿਖੀਐ ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥

ਐਸੇ ਮੁਰਾਰੀ ਕੀ ਜੋਤਿ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਜੋ (ਉਚਾਪਤਿ) ਦੋਤਿ ਉਨੀ ਤਿਸਕਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀਤਾ ਭਾਵ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਕਿਰਪਾ ਮਾਣ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲਿਖੀਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਸਾਚੈ ਰਾਚਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਾਚੇ ਮੈਂ ਰਾਚਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਾਚਾ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਵਾਚੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ (ਤਾਰੀ) ਨਦੀ ਤਰ ਜਾਣੀਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ੨ ਮਨ ਮੋਰਿਆ ਤੂ ਸਮਝੁ ਅਚੇਤ ਇਮਾਨਿਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਚੇਤ ਹੇ ਮੁਰਖਾ ਤੂੰ ਰਾਮ ਨੂੰ ਸਮਝ ॥

ਏ ਮਨ ਮੋਰਿਆ ਛੋਡਿ ਅਵਗਣ ਗੁਣੀ ਸਮਾਣਿਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਔਗੁਣੇ ਕੋ ਛੋਡਿ ਕਰ ਗੁਣੇ ਮੈਂ ਵਾ (ਗੁਣੀ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਰਮਣ ਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਬਹੁ ਸਾਦ ਲੁਭਾਏ ਕਿਰਤ ਕਮਾਏ ਵਿਛੜਿਆ ਨਹੀ ਮੇਲਾ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਬਹੁਤੇ ਵਿਸਥੋਂ ਕੇ ਸਾਦ ਮੈਂ ਲੋਭਾਇਮਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਪੁਰਖ ਕਰਮ ਕਮਾਏ ਹੁਏ ਐਸੇ ਹੀ ਹੈਂ ਤਿਨ ਵਿਛੜਿਓਂ ਕਾ ਕਬੀ ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਦੁਤਰੁ ਤਰੀਐ ਜਮ ਡਰਿ ਮਰੀਐ ਜਮ ਕਾ ਪਖੁ ਦੁਹੇਲਾ ॥

ਫਿਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਦੁਤਰੁ) ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਮਕੇ ਡੈ ਕਰ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਮਕਾ (ਪੰਖੁ)

ਰਸਤਾ ਅਤੀ ਕਠਨ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤੂੰ ਅਤੀ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਮਨਿ ਰਾਮੁ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਸਾਝ ਪ੍ਰਭਾਤਾ ਅਵਧਾਟਿ ਰੁਧਾ ਕਿਆ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੈਨੇ ਜੰਧਣਾ ਪ੍ਰਭਾਤਾ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ (ਅਵਧਾਟਿ) ਕਠਨ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਮ ਕੇ ਵਸ ਪਛਾ ਗੁਆ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ॥

ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਆ ਇਨ ਬਿਧਿ ਛੂਟੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵੇ ਨਰ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥

ਬੰਧਨੋਂ ਮੈਂ ਬੰਧਾਇਮਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸੀ ਬਿਧੀ ਕਰ ਛੁਟਤਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇ ਕਰ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਮੋਰਿਆ ਤੂ ਛੋਡਿ ਆਲ ਜੰਜਾਲਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ (ਆਲ) ਘਰ ਕੇ ਸਭ ਧੰਧਿਓਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੁ ॥

ਏ ਮਨ ਮੋਰਿਆ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਾਲਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ (ਨਿਰਾਲਾ) ਅਸੰਗ ਪੁਰਖ ਰਮਣ ਰੂਪ ਕੋ ਸੇਵਨੁ ਕਰੁ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਏਕੈਕਾਰੁ ਸਾਚਾ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਜਿਨਿ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹਰਿ ਏਕਕਾਰ ਸਚੇ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਅਗਨਿ ਬਾਧੇ ਗੁਰਿ ਖੇਲੁ ਜਗਤਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਪਉਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਆਦਿ ਤਤ (ਬਾਧੇ) ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਜਗਤ ਰੂਪ (ਗੁਰਿ) ਵਡਾ ਖੇਲ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਚਾਰਿ ਤੂ ਵੀਚਾਰਿ ਆਪੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਜਮ ਜਪ ਤਪੋ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ (ਸੰਜਮ) ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕੋ ਜੀਤ ਕਰ ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ (ਆਚਾਰਿ) ਕਰਤੱਬਜ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਪ ਤਪ ਕਰ ॥

ਸਖਾ ਸੈਨੁ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕਾ ਜਪੁ ਜਪੋ ॥ ੨ ॥

(ਸਖਾ) ਮਿਤ੍ਰ (ਸੈਨ) ਸਾਥੀ ਔਰ ਪਿਆਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਤਤਿ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਸਦੀਵ ਜਪੁ ਜਪੋ ॥ ੨ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਬਿਰੁ ਰਹੁ ਚੋਟ ਨ ਖਾਵਹੀ ਰਾਮ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹੁ ਤੋਂ ਜਮ ਕੀ ਚੋਟ ਨਹੀਂ ਖਾਵੇਂਗਾ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵਹੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕੇ ਗਾਵੇਂਗਾ ਤੋਂ (ਸਹਜਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਗੁਣ ਗਾਇ ਰਾਮ ਰਸਾਇ ਰਸੀਆਹਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਾਰਹੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਾਂਗੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਕੇ ਪਾਇਕਰ ਰਾਮ ਰਸੀਏ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਅੰਤਰਕਰਨੋਂ ਕੇ ਰਸਾਵਨਾ ਕਰੇ ॥

ਤੂੰ ਲੋਕ ਦੀਪਕੁ ਸਬਦਿ ਚਾਨਣੁ ਪੰਰ ਦੂਤ ਸੰਘਾਰਹੇ ॥

ਜੋ ਤਿਲੋਕੀ ਕਾ ਦੀਪਕ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਚਾਨਣ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪਾਂਚੇ ਦੂਤਾਂ ਕੇ ਸੰਘਾਰ ਕਰ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਭੈ ਕਾਟਿ ਨਿਰਭਉ ਤਰਹਿ ਦੁਤਰੁ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਕਾਰਜ ਸਾਰਏ ॥

ਭੈ ਕੇ ਕਾਟ ਨਿਰਭੈ ਹੋਕਰ ਕਣਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਨ ਜਾਵੇ ਗੇ ॥

ਰੂਪ ਚੰਗੁ ਪਿਆਰੁ ਹਰਿ ਸਿਉ ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਏ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਰੂਪ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰ ਮਨ ਕਾ (ਚੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਪਯਾਰ ਕਰ ਤਬ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਆਪ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸ਼ਟ ਧਾਰੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤੂ ਕਿਆ ਲੈ ਆਇਆ ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਇਸੀ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਤੂੰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਲੈਕਰ ਕਿਆ ਆਯਾ ਥਾ ਅਰ ਅਥ ਯਹਾ ਸੇ ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਖਾਲੀ ਆਯਾ ਖਾਲੀ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਤਾ ਛੁਟਸੀ ਜਾ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਸੀ ਰਾਮ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ਤੂੰ ਤਬ ਛੁਟੇਂਗਾ ਜੋ ਭਰਮ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰੇਂਗਾ ॥

ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਖਰੁ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਭਾਉ ਪਛਾਣਹੇ ॥

ਤਾਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਾਪ ਰੂਪ ਧਨ ਅਰ (ਵਖਰੁ) ਮਾਲ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਵਿਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਅਪਨੇ (ਭਾਉ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਮੈਲੁ ਪਰਹਰਿ ਸਬਦਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਸਰੁ ਜਾਣਹੇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਰਾਗ ਵੈਸ ਮੈਲ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਹੋਹੁ ਤਬ ਤੂੰ ਸਰੂਪੁ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਹੀ ਜਾਨ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਪਤਿ ਨਾਮੁ ਪਾਵਹਿ ਘਰਿ ਸਿਧਾਵਹਿ ਝੋਲਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਰਸੇ ॥

ਜਬਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪਾਵੇਗਾ ਤੋਂ ਪਤਿ ਸਹਿਤ ਪ੍ਰਲੋਕ ਘਰ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਤਾਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇ ਚਿਤ ਸੇ (ਝੋਲਿ) ਹਵਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੁ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਪਿਆਈਐ ਸਬਦਿ ਰਸੁ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗਿ ਜਪੀਐ ਹਰਿ ਜਸੇ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਸ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਪਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸੁ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਜਪਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਬਿਨੁ ਪਉੜੀਆ ਮੰਦਰਿ ਕਿਉ ਚੜੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਭਾਈ ਗਿਆਨ ਭੂਮਕਾ ਰੂਪ ਪੋੜੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਰਾਮ ਮੰਦਰ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕੇ ਆਧਾਰ ਰੂਪ ਵਿਖੇ ਕੌਸੇ ਇਸਥਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਏ ਮਨ ਮੇਰਿਆ ਬਿਨੁ ਬੋੜੀ ਪਾਰਿ ਨ ਅੰਬੜੈ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਭਾਈ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਬੋੜੀ ਬਿਨਾ ਪਾਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ॥

ਪਾਰਿ ਸਾਜਨੁ ਅਪਾਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਲੰਘਾਵਏ ॥

ਮਨਕਾ ਸਾਜਨ ਤਨਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ (ਅਪਾਰੁ) ਬਯੋਤ ਸਰੂਪ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ (ਪਾਰ) ਪਰੇ ਹੈ ਤਿਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਯਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਜਨ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਅਸੰਗ, ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਨੀਵ ਤੂੰ (ਅਪਾਰ) ਉਰਾਰ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਪਾਰ ਹੂਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤੇ ਗੁਰੂ ਹੀ ਸਬਦ ਕੀ ਗਿਆਨ ਦੇਕਰ ਲੰਘਾਵੇਗਾ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਰਹਿ ਰਲੀਆ ਫਿਰਿ ਨ ਪਛੋਤਾਵਏ ॥

ਜਬ ਤੂੰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਸੇ ਮਿਲਿਤਰ ਖੁਸ਼ੀਓਂ ਕਰੇਗਾ ਤੋਂ ਵੇਰਤੋਂ ਕੇ ਪਛਤਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਅਥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਕਰਿ ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਸਾਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ॥

ਹੇ ਸਾਰੇ ਵਡਾਲ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਇਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਸਤਸੰਗਤ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ॥

ਨਾਨਕੁ ਪਇਅੰਪਿ ਸੁਣਹੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਸਮਝਾਵਹਿ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂਕੋ ਸਬਦ ਅਰ ਅਪਨੇ ਮਨਕੋ ਸਮਝਾਵੋਂ ॥੫॥੬॥
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੪ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਅੰਤਰ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ ਕਿਉ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਜੀਵੀਐ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਯਾਨੁ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਜੀਵੀਏ ਭਾਵ ਜੋ ਜੀਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਦਰਸੁ ਨ ਹੋਇ ਕਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੀਐ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜਬ ਤਕ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨੁ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਤਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਆਤਮਾਨੰਦ ਕੈਸੇ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ॥

ਕਿਉ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵੀਐ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੀਵੀਐ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਏ ॥

ਹੇ ਰਜੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਜੀਵਣਾ ਹੋਵੇ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੇ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਔਰ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪੀਵੀਏ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਪਿਰ ਬਿਨੁ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਏ ॥

ਮੈਂ (ਅਨਦਿਨੁ) ਏਕ ਰਸ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਰਕਰ ਪੁਕਾਰਤੀ ਹੂੰ ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਪਿਆਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦ ਸਾਰਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਆਪਣੀ ਏਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦੀਵ (ਸਾਰਿਆ) ਸਮਾਲਣ ਕਰਾ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਿਆ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਰਹੁ ਵਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਿਸ ਗੁਰ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰੁ ਕੋ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਦੇਖਾਂ ਪਿਰੁ ਪਿਆਰਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਸਿ ਰਵਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਪਤੀ ਰਾਮ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖੋਂਗਾ ਜਬ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰਗਾ ॥

ਮੇਰੀ ਅੰਤਰਿ ਹੋਇ ਵਿਰਾਸੁ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਸਦੁ ਨਿਤ ਚਵਾ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਿਯ ਪ੍ਰਿਯ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹਾਂ ਔ (ਸਦੁ) ਨਿਸਰੈ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਚਿੰਟੇ ਅੰਤਰ (ਵਿਗਾਸੁ) ਅਨੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਚਵਾ ਪਿਆਰੇ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਕ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਆਵੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਪਤੀ ਤੇਰੇ (ਚਵਾ) ਉਚਾਰੋਂ ਤੂੰ ਸਬਦ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਨਿਸਤਾਰੇਗਾ ਔ ਮੁਛੇ ਤੇਰੇ ਦੇਖੇਬਿਨਾ ਕ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਸਬਦਿ ਸੀਗਾਰੁ ਹੋਵੈ ਨਿਤ ਕਾਮਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵਈ ॥

ਜਬ ਜਗਜਾਸੂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਨਿਤ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਸੀਂਗਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਦਇਆ ਦਾਨੁ ਮੰਗਤ ਜਨ ਦੀਜੈ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਏ ॥

ਮੈਂ ਭਿਛਕ ਜਨ ਪਰ ਦਾਨਾ ਕਰੇ ਅਰ ਇਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ (ਦੇਹਿ) ਸਰੀਰ ਸਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੀ ਮਿਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕੀਜੀਏ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਰੁ ਗੋਪਾਲੁ ਪਿਆਈ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਰਹੁ ਘੁਮਾਏ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨਤੋਨੂੰ ਪਿਆਵਤਾਹੂੰ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ (ਘੁਮਾਏ) ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾਹੂੰ २ ॥

ਹਮ ਪਾਥਰ ਗੁਰੁ ਨਾਵ ਬਿਖੁ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੀਐ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਭਗਤੀ ਨਾਵ ਦੇਕਰ ਹਮ ਪੱਥਰ ਵਤ ਜੜੋਂ ਕੋ ਵਿਖ ਰੂਪ (ਭਵਜਲੁ) ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰੀਏ ॥

ਗੁਰ ਦੇਵਹੁ ਸਬਦੁ ਸੁਭਾਇ ਮੈ ਮੂੜ ਨਿਸਤਾਰੀਐ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ (ਸੁ) ਸੋਸਰ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਦੇਕਰ ਮੂੜ ਮੂਰਖ ਕੋ ਤਾਕ ਲੀਜੀਏ ॥

ਹਮ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਕਿਛੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈ ਤੂ ਅਗੰਮੁ ਵਡ ਜਾਣਿਆ ॥

ਹਮ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਤੇਰੀ ਬੋਝੀ ਭੀ (ਮਿਤਿ) ਮਿਰਯਾਦਾ ਨਹੀ ਪਾਈ ਤੂੰ ਅਗਮ ਜੇ ਔਰ ਸਭ ਸੇ ਤੇਰੇ ਏ ਵਡਾ ਕਰਕੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਹਿ ਹਮ ਨਿਰਗੁਣੀ ਨਿਮਾਣਿਆ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਦਯਾਲ ਹੈਂ ਔਰ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਔ ਹਮ ਗੁਣਹੀਨ ਔਰ ਮਾਨ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਪਾਪ ਕਰਿਭਰਮੇ ਹੁਣਿ ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ ਆਏ ॥

ਹਮ ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਰਹੇ ਅਥ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਮ ਲਾਗਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰੋ ਜਨਮੋਂ ਜੋ ਰਾਖ ਲੇਵਹੁ ਔਰ ਹਮ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਰਹੀਏ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਪਾਰਸ ਹਮ ਲੇਹੁ ਮਿਲਿ ਕੈਚਨੁ ਹੋਇਆਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਜੋ ਲੇਹਾ ਰੂਪ ਥਾ ਗੁਰੂ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਸੁਰਨ ਹੁਆ ਤੂੰ ਭਾਵ ਸੁਖ ਰੂਪ ਅਰ ਅਮੋਲਕ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੂੰ ॥

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ਕਾਇਆ ਗੜੁ ਸੋਹਿਆ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋਤੀ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਜੋਤਿ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਕਰਦੇਹ ਰੂਪ ਗੜੁ ਸੋਭਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਕਾਇਆ ਗੜੁ ਸੋਹਿਆ ਮੇਰੈ ਪ੍ਰਭਿ ਸੋਹਿਆ ਕਿਉ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਵਿਸਾਰੀਐ ॥

ਕਾਯਾ ਗੜੁ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਮਨਕੇ ਤੈਨੇ ਮੋਹਿਤ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਾਸ ਸਾਸ ਕੈਸੇਭੁਲਾਵਦਾਕਰੂੰ ॥

ਅਵਿਸਤੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਕੜਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀਐ ॥

ਹੇ ਵਿਸਰ ਅਗੋਚਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਮੰਨੇ ਪਕੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਸ਼ਚਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਸਬਦ ਦਾਤਾ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਸੀਸੁ ਭੇਟ ਦੇਉ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਰੇ ਭਾਵੈ ॥

ਜੇ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵੈ ਭਾਵ ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਅਪਕਾਰੀ ਜਾਨ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵਨ ਤੋ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਸੀਸ ਭੇਟ ਕਰ ਦੇਵੈ ॥

ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ਨਾਨਕ ਅੰਕਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾਤੇ ਮੇਰੇ ਪਰ ਆਪ ਦਯਾ ਕਰੋ ਤੋਂ ਹਮ ਤੇਰੇ (ਅੰਕ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਅਪਰੰਪਰ ਅਪਰ ਪਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਰਬ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਨ ਤੇ ਅਗਮ (ਅਗਾਧਿ) ਅਥਾਹ ਰੂਪ ਜੋ ਇਤਰ ਜੀਵ ਹੈਂ ਅਰ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਹੈਂ ਤੂੰ ਤਿਨ ਕਾਭੀ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਤੁਮ ਧਿਆਵਹਿ ਜਗਦੀਸ ਤੇ ਜਿਨ ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰਾ ॥

ਹੇ ਜਗਦੀਸ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੁਝਕੇ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਸੰਸਾਰ ਬਿਖਮ ਜੋ ਤਰਾ ਹੈ ॥

ਬਿਖਮ ਭਉ ਤਿਨ ਤਰਿਆ ਸੁਹੇਲਾ ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਕਨਨ ਸੰਸਾਰੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਸੁਹੇਲਾ) ਸੁਖੇਨ ਹੀ ਤਰ ਲੀਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਧਿਆਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਵਾਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਭਾਇ ਚਲੇ ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾਕੋਂ ਅਨਸਾਰ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਧਰਣੀ ਧਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਧਰਣੀਧਰ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਜੋ (ਜੋਤੀ) ਰੰਦਮਾ ਸੂਰਜਾਦਕ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਜਥ ਤੈਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਥ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਅਪਰੰਪਰ ਅਪਰ ਪਰਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਇਤਰ ਜੀਵ ਔਰ ਦੇਵਤਾ ਪੁਨ੍ਹ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਰਬਕਾ ਪਰਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਅਗਮ ਔਰ ਅਥਾਹ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂ (ਘਟਿ ਘਟਿ) ਸਰਬ ਘਟੇ ਮੈਂ ਬਨਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਤੂ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਅਗੰਮੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿ ਲਹਿਆ ॥

ਤੂੰ ਅਲਖ ਹੈਂ ਅਭੇਉ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਪੁਨ੍ਹ ਅਗੰਮ ਹੈ (ਗੁਰ) ਪੂਰਜ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਧਿਕਾਰੀਓਂ ਨੇ ਲਖਾ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਪੰਨੁ ਤੇ ਜਨ ਪੁਰਖ ਪੂਰੇ ਜਿਨ ਗੁਰ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਗੁਣ ਰਵੇ ॥
ਵਹੁ ਪੂਰੇ ਪੁਰਖ ਜਨੁਪੰਨਤਾ ਜੋਗ ਪੰਨ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਿ ਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਉਚਾਰਨ ਕੀਏਹੋਂ ॥
ਬਿਬੇਕ ਭੁਪਿ ਬੀਚਾਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੁਰ ਸਬਾਦਿ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਨਿਤ ਚਵੇ ॥
ਬਿਬੇਕ ਭੁਪੀ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹੋ ਹਰੀ ਖਿਨ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਿਤ (ਚਵੇ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾ ਬਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਬੋਲਹਿ ਜਾ ਖੜੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ ॥
ਜਬ ਗੁਰਮੁਖ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਬ ਗੁਰਮੁਖ ਖੜੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਭੀ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤੁਮ ਸੁਆਮੀ ਅਗਮ ਅਥਾਹੇ ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਅਗਮ ਅਥਾਹੇ ਹੋ ਅਰ ਤੂੰ ਘਟ ਘਟੇ ਮੈਂ ਬੜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੇਵਕ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਪਰਵਾਨੁ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰੇ ॥
ਜੋ ਸੇਵਕ ਜਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਤੈ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਵਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਏ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਕੇ ਕੋਟਿ ਸਭਿ ਪਾਪ ਖਿਨੁ ਪਰਹਰਿ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਕਰੇ ॥
ਤਿਨਕੇ ਕਰੋੜ ਹੀ ਪਾਪ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਹੋ ਹਰੀ ਆਪਨੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਦੇਖ ਸਭਿ ਬਿਨਸੇ ਜਿਨ ਮਾਨਿ ਚਿਤਿ ਇਕੁ ਅੰਗਾਧਿਆ ॥
ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਅਰ ਦੇਖ ਸਭੀ ਨਸੂ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਅਰ ਚਿਤ ਕਰਤੇ ਦੇਖ ਤੇਰਾ ਹੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲਿਓ ਸਭੁ ਕੀਆ ਕਰਤੈ ਜਿਨ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਭੁ ਭਾਖਿਆ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਸਰ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਹੋ ਕਰਤੇ ਤਿਨਤਾ ਜਨਮੁ ਸਭੀ ਆਪਨੇ ਸਫਲ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤੇ ਪੰਨੁ ਜਨ ਵਡ ਪੁਰਖ ਪੂਰੇ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ਭਉ ਬਿਖਮੁ ਤਰੇ ॥
ਤੇਜਨ ਪੰਨਤਾਜੋਗ ਹੈਂ ਅਰੁਵਹੁ-ਵਡੇ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਸੋਰੇਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋਜਪਕਰਕਠਨਸੋਸਾਰਜਮੁਦ੍ਰੇਸ਼ਤਰੇਹੋਂ ॥

ਸੇਵਕ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਪਰਵਾਨੁ ਜਿਨ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰੇ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਸੇਵਕ ਜਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਵਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਵਾਨ ਵਹੁ ਹੁਏ ਹੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਆਪਿ ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਵਹਿ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਤਿਵੈ ਚਲਾ ॥
ਹੋ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ਹੋ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜਿਸਤਰਾ ਤੂੰ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤਰਾ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ॥

ਹਮਰੇ ਹਾਥਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ਜਾਤੁ ਮੇਲਹਿ ਤਾ ਹਉ ਆਇ ਮਿਲਾ ॥
ਹਮਾਰੇ ਹਾਥ ਚੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਵੇ ਤੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲੋਂ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਤੂ ਹਰਿ ਮੇਲਹਿ ਸੁਆਮੀ ਸਭੁ ਤਿਨਕਾ ਲੇਖਾ ਛੁਟਕਿ ਗਇਆ ॥
ਜਿਨਕੋ ਹੋ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਮੇਲਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖਾ ਸਭ ਛੁਟ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈਂ ਅਰ ਧਰਮ ਰਾਜ ਅਪਨੇ ਦੂਤੋਂ ਕੋ ਅੰਜੇ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਗਣਤ ਨ ਕਰਿਆਹੁ ਕੋ ਭਾਈ ਜ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲਾਇਆ ॥
ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਗੁਰ ਬਚਨੋਂ ਵਾਹਾ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੀਆ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਨਕੀ ਕੋਈ ਗਿਣਤੀ ਮਤਿ ਕਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਦਇਆਲੁ ਹੋਆ ਤਿਨ ਉਪਰਿ ਜਿਨ ਗੁਰਕਾ ਭਾਣਾ ਮੀਨਿਆ ਭਲਾ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਭਾਣਾ ਭਲਾਕਰਕੇ ਮਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਉਪਰ ਵਹਿਗੁਰੂ ਦਯਾਲਗੁਆਰੈ ॥

ਤੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹਰਿ ਆਪਿ ਜਿਉ ਤੂ ਚਲਾਵਹਿ ਪਿਆਰੇ ਹਉ ਤਿਵੈ ਚਲਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਭਾਏ ਹੋ ਹਰੀ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਆਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ਜਿਸਤਰਾ ਤੂੰ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸੀਤਰਾ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਤੁਥਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਤੂ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਜਗਾਦੀਸੁ ਸਭ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨਾਥੁ ॥
ਤੂੰ ਜਗਤ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਅਰ ਸੁਆਮੀ ਐ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਤੂ ਪਿਆਇਆ ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ ਜਿਨਕੈ ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ਮਾਥੁ ॥
ਹੋ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਰਾਮ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਯਯਾਯਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਆਇ ਸੇ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖੁ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜਿਨਕੋ ਆਪਨੇ ਆਦਿ ਸੇ ਉਤਮ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥
 ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਇਕ ਨਿਮਖ ਸਭਿ ਲਾਥੇ ਜਿਨ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਹਰਿ ਜਾਪਿਆ ॥
 ਤਿਨਕੇ ਸਭੀ ਪਾਪ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮੈ ਉਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ॥
 ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਤੇ ਜਨ ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਤਿਨ ਦੇਖੇ ਹਉ ਭਇਆ ਸਨਾਥੁ ॥
 ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਧੰਨਹੋਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁਕੇ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇਦੇਖਟੇਕਰਮੈ (ਸਨਾਥੁ) ਸ਼੍ਰੀਗੁਰਬਭਗਾਧੀ ॥
 ਤੂ ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਜਗਦੀਸੁ ਸਭ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨਾਥੁ ॥ ੧ ॥
 ਤੂੰ ਜਗਤ ਕਾ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਰ ਜਗਤ ਕਾ ਪ੍ਰੇਰਕੁ ਹੈਂ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੂ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਪੂਰਿ ਸਭ ਉਪਰਿ ਸਾਚੁ ਧਣੀ ॥
 ਤੂੰ ਜਲ ਬਲ ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭਕੇ ਉਪਰ ਤੂੰ ਸਚਾ ਧਣੀ ਮਾਲਕੁ ਹੈਂ ॥
 ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਹਰਿ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਮੁਕਤੁ ਘਣੀ ॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਕੀ ਤੇ ਕਿਆ ਕਹੇਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਜਪ ਕੇ (ਘਣੀ) ਬਹੁਤੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੁਕਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਹਰਿ ਤੇ ਮੁਕਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਨਕੇ ਉਜਲ ਮੁਖ ਹਰਿ ਦੁਆਰਿ ॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇਭਏਹੈਂ ॥
 ਓਇ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਨ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ਹਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਰਖਨ ਹਾਰਿ ॥
 ਵਹੁ ਪੁਰਸ (ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ) ਲੋਕ ਪਤਲੋਕ ਮੈਂ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ਤਿਨਕੋਆਪਨੇਰਾਖਲੀਆਹੈ ॥
 ਹਰਿ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਜਨ ਸੁਣਹੁ ਭਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਸਵਲ ਬਣੀ ॥
 ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸਤਸੰਗਤ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਭਾਵਤ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਕਾ ਜਸ ਸੁਨਾਜਾਤਾਹੈਜਿਨੋਂਨੇਸੁਨਾਹੈਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹੋ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਹਿਤ ਵਲੋਂ ਕੇ ਹੋ ਕਰਕੇ ਬਨਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥

ਤੂ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਭਰਪੂਰਿ ਸਭ ਉਪਰਿ ਸਾਚੁ ਧਣੀ ॥
 ਤੂੰ ਜਲ ਬਲ ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਕੇ ਉਪਰ ਤੂੰ ਸਚਾ ਧਣੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥
 ਤੂ ਥਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹਰਿ ਏਕੇ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਥਾਨ ਬਨੰਤਰੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਹੀ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਸਰਬ ਥਾ ਜਾਨ ਕਰ ਜਪਾ ਹੈ ॥
 ਵਡਿ ਤ੍ਰਿਨਿ ਤ੍ਰਿਭਵਨਿ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਚਵਿਆ ॥
 ਹੇ ਵਡੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਕਨ ਤ੍ਰਿਨ ਤ੍ਰਿਨੋਂ ਭਵਨ ਰੂਪ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥
 ਯਾਭ ਚਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤੇ ਅਸੰਖ ਅਗਣਤ ਹਰਿ ਧਿਆਵਏ ॥
 ਜੇ ਕਰਤੇ ਸੂਭੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਹੇ ਅਸੰਖ ਅਗਣਤ ਹੀ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਸੰਤ ਸਾਧੂ ਜੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੇ ਭਾਵਏ ॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਸੰਤ ਸਾਧੂ ਤੇਰਾ ਧੰਨਯਤਾ ਜੋਗ ਧੰਨ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਕਰਤੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥
 ਸੇ ਸਵਲੁ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਕਰਤੇ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਦ ਚਵਿਆ ॥
 ਹੇ ਕਰਤੇ ਜੋ ਸਵਲ ਦਰਸਨ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦੇਖੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕਰ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਜਾਵੇ ॥

ਤੂ ਥਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹਰਿ ਏਕੇ ਏਕੁ ਰਵਿਆ ॥ ੩ ॥
 ਅਰਥ ਯੂਨਕ ਵਤ ॥ ੩ ॥
 ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੈਫਾਰ ਅਸੰਖ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਮਿਲਹਿ ॥
 ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਭੈਫਾਰ ਅਸੰਖਯਤ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥
 ਜਿਸਕੋ ਮਸਤਕਿ ਗੁਰ ਹਾਥੁ ਤਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਟਿਕਹਿ ॥
 ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਗੁਰੇ ਕਾ ਹਾਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ (ਟਿਕਹਿ) ਠਹਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥
 ਹਰਿ ਗੁਣ ਹਿਰਦੈ ਟਿਕਹਿ ਕਿਸਕੋ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਭਉ ਭਾਵਨੀ ਹੋਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਰਿਕਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਭੈ ਅਰ ਭਾਵਨੀ ਚੋਤੀ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਭੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਇਆ ਬਿਨੁ ਭੈ ਪਾਰਿ ਨ ਉਤਰਿਆ ਕੋਈ ॥

ਭੈ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਭਜ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਕੋਈ ਭੀ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਉਤਰਾ ਹੈ ॥

ਭਉ ਭਾਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਨਕ ਤਿਸਹਿ ਲਾਗੈ ਜਿਸੁ ਤੂ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਭਉ ਮਨ ਵਿਖੇ ਭਾਉ ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਅਸੰਖ ਜਿਸੁ ਤੂ ਦੇਵਹਿ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਮਿਲਹਿ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਅਸੰਖਯਾਤ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਤੂੰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਸਮਯ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਪਰ ਲਾਹੌਰ ਮੈਂ ਅਕਬਰ ਪਾਤਿਸਾਹ ਪਾਸ ਜਾਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਕਿ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਛਤ੍ਰੀ ਜਨਮ ਹੋਕਰ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਸਭ ਛੋਡ ਦਿਏ ਹੈਂ ਔਰ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਔਰ ਹਿੰਦੂਓਂ ਨੇ ਭੀ ਕਰਮ ਛੋਡ ਦਿਏ ਹੈਂ ਗੈਰਾਦਿਕ ਤੀਰਥ ਕਬੀ ਭੀ ਪਰਜੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਤੀਰਥ ਜਾਤਾ ਕਰਤੇ ਥੋਂ ਅਥ ਨਹੀਂ ਜਾਏ ਉਨਕੋ ਦੇਖ ਔਰ ਹਿੰਦੂਓਂ ਨੇ ਭੀ ਤੀਰਥੋਂ ਪਰ ਜਾਣਾ ਛੋਡਿ ਦੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਆਪ ਉਨਕੇ ਕਹਿਏ ਕਿ ਤੀਰਥ ਪਰਸਾਕਰੋ ਬਾਦਸਾਹਿ ਨੇ ਉਨਕਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਯਦਪਿ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਕੇ ਉਪਰ ਸ੍ਵਾਧਾ ਤੀ ਰਖਤਾ ਥਾ ਤੇ ਭੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਬੁਲਾਇਭੇਜਾ ਕਿ ਆਪ ਲਾਹੌਰ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ਤਬ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਕਿ ਤੁਮ ਲਾਹੌਰ ਜਾਵੋ ਤਬ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਤੋਂ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਾ ਪੜ੍ਹਤੋਂ ਕੇ ਉਤਰ ਕੈਸੇ ਦੇਵੋਗਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜਬ ਤੁਮ ਅਪਨੀ ਦਹਨੀ ਭੁਜਾ ਦੇਖੋਗੇ ਤਬ ਬੇਦ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਸਭ ਤੁਮਾਰੇ ਦਾਹਨੇ ਖਯੇ ਹੋਵਹਿਗੇ। ਤਬਗੁਰੂ ਜੀ ਗਏ ਤੇ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਿਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਿੰਦੂਓਂ ਕਾ ਕਰਮ ਸਭ ਛੋਡ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਦੇਖਾ ਦਾਹਨੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਖਯੇ ਹੈਂ ਤਬ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਇਨਕਾ ਜੋ ਮੁਖ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਸੋ ਸੁਣਾਵਹਿ ਤਬ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਕਹਾ ਆਪ ਸੁਣਾਵਾਏ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਕਹਾ ਇਸ ਸਭਾ ਮੈਂ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਸੁਣਾਵਨੇ ਕਾ ਦੋਸੁ ਕਿਸਕੋ ਹੋਗਾ ਤਬ ਖਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮਾਰੇ ਸਿਰ ਦੋਸੁ ਹੋਗਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ

ਪਾਠ ਅਰ ਅਰਥ ਸੁਣਾਯਾ ਤਬ ਬਾਦਸਾਹ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਅਰਬ੍ਰਹਮਣ ਸਰਮਿੰਦੇ ਹੁਏ ਤਬ ਪਾਤਿਸਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੀ ਤਰਫ ਸੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਕਿ ਆਪ ਤੇ ਈਸ਼੍ਵਰ ਹੇ ਮੇਰੀ ਬੇਨਤੀ ਮਾਨ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਲਯਾਨ ਅਰਥ ਏਕ ਬਾਰ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੀ ਯਾਤ੍ਰਾ ਆਪ ਭੀ ਕਰ ਆਵੋਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬਾਦਸਾਹ ਕਾ ਬਰਨ ਮਾਨ ਕਰ ਕੁਰਛੋਤ੍ਰ ਪੁਰਬ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰ ਗੰਗਾ ਪ੍ਰਾਪ੍ਤਿ ਜਾਤੇਭਏ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਗੁਰਿਆਈਕੋ ਪਾਇਕਰ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀਕੀ ਤੇਰੀਸਵੈਂ ਵਾਰ ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਸੁਣਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਨਾਵਨੁ ਪੁਰਬੁ ਅਭਾਚੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸੁ ਭਇਆ ॥

ਕੁਰਛੋਤ੍ਰ ਵਿਖੇ (ਅਭੀਚੁ) ਅਮਾਵਸ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਗ੍ਰਹਣ ਅਭਜਿਤੁ ਨਿਛਤੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੇ ਅਭੀਚੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰਬ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਥਾ ਤਿਸ ਸਮਯ (ਗੁਰ) ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸ੍ਰੀਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੀਸੰਗਤੋਂ ਕੇ ਹੋਤਾਭਯਾ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੀ ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੇਰੁ ਗਇਆ ॥

ਤਿਨਕੀ ਬੋਠੀ ਮਤਿ ਰੂਪੀ ਮੈਲੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਨੇ ਹਿਰ ਲਈ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਦੂਰ ਹੋਗਾ ॥

ਗੁਰ ਦਰਸੁ ਪਾਇਆ ਅਗਿਆਨੁ ਗਵਾਇਆ ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਵਾਧਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ਤਿਨਕਾ ਅਗਿਆਨੁ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੀ ਗਿਆਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਗਈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਅਥਿਨਾਸੀ ॥

ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਆਦਿਕ ਦੁਖ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਨਸ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਔਰ ਹਰਿ ਅਥਿਨਾਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਕਰਤੇ ਪੁਰਬੁ ਕੀਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੁਲਖੇਤਿ ਨਾਵਣਿ ਗਇਆ ॥

ਯਿਹ ਪੁਰਬ ਜਬ ਆਪਿ ਹਰੀ ਕਰਤੇ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਇਸ਼ਾਨ ਹੋਤ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਨਾਵਨੁ ਪੁਰਬੁ ਅਭੀਚੁ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰਸੁ ਭਇਆ ॥ ੧ ॥

ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ (ਅਭੀਚੁ) ਅਭਜਿਤ ਨਿਛਤ੍ਰ ਕੇ ਪਰਬ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕੇ ਸਮਯ (ਗੁਰ) ਪੂਜਨ ਸਤਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੀ ਸੰਗਤੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨੁ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੧ ॥

ਪਹਿਲੇ ਤੇ ਸਮੁੱਚਾ ਕਹਿ ਦੀਆ ਹੈ ਅਥ

ਰਸਤੇ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਚਲੇ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾ ॥

ਕੁਲ ਖੇਤ੍ਰਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਲੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪੰਥਿ ਮੈਂ ਪਿਛੇ ਸਿਖੋਂ ਕੇ (ਸੰਗਿ) ਸਮਦਾਇ ਚਲਤੇ ਭਏ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਬਣੀ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਿਮਖ ਵਿਖਾ ॥

(ਨਿਮਖ ਵਿਖਾ) ਚਰਨ ਚਰਨ ਮੈਂ ਔਰ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਰਸਤੇ ਮੈਂ (ਅਨਦਿਨੁ) ਇਕ ਰਸ ਵਾ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨਭਗਤੀ ਬਣ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋੜਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਬਣੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇਰੀ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਵੇਖਣਿ ਆਇਆ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਭਗਤੀ ਬਣੀ ਹੈ ਸਭੀ ਲੋਕ ਦੇਖਣੇ ਕੇ ਆਇਆ ਕਰੇ ॥

ਜਿਨ ਦਰਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਰੂ ਕੀਆ ਤਿਨ ਆਪਿ ਹਰਿ ਮੇਲਾਇਆ ॥

ਜਿਨਨੇ ਪੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਤਿਨਕੇ ਆਪ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਜੇ ਕਹੈ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੇ ਆਪ ਸਮਰਥ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਕੇ ਤੀਰਥੋਂ ਪਰ ਕਿਉਂ ਗਏ ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੀਰਥ ਉਦਮੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀਆ ਸਭ ਲੋਕ ਉਪਰਣ ਅਰਥਾ ॥

ਤੀਰਥ ਜਾਤਾ ਕਾ ਉਦਮੁ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕੀਆ ਥਾ ਜੋ ਕੇਵਲ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਉਧਾਰ ਨਮਿਤ ਕੀਆ ਥਾ ॥

ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਚਲੇ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਸਿਖਾ ॥ ੨ ॥

ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪੰਥਿ ਮੈਂ ਪਿਛੇ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਭਾਵ ਸਮਦਾਇ ਚਲਤੇ ਭਏ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਆਏ ਕੁਲਖੇਤਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਬੁ ਹੋਆ ॥

ਔਰ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ (ਪ੍ਰਥਮ) ਪਹਿਲੇ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਭਏ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰਕੇ ਬਡਾ ਪੁਰਬ ਹੁਆ ॥

ਖਬਰਿ ਭਈ ਸੰਸਾਰਿ ਆਏ ਤ੍ਵੈ ਲੋਆ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀਕੇ ਆਵਣੇ ਕੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਖਬਰ ਹੁਈ ਤਬ ਤ੍ਵਿਲੋਕੀ ਕੇ ਜੀਵ ਦਰਸਨ ਹੋਤ ਆਵਤੇ ਭਏ ॥

ਦੇਖਣਿ ਆਏ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸਭਿ ਆਇਆ ॥

ਤੀਨ ਲੋਕ ਕੇ ਜੀਵ ਦੇਖਣੇ ਵਾਸਤੇ ਆਵਤੇ ਭਏ ਪੁਨਾ ਦੇਵਤਾ ਮਾਨੁਖ ਔਰ ਸਭੀ ਮੁਨੀ ਜਨੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇਆਵਤਭਾਜਾ ॥

ਜਿਨ ਪਰਸਿਆ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਤਿਨਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਨਾਸ ਗਵਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਪੂਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਪਰਸਣ ਕੀਆ ਤਿਨਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ॥

ਜੋਗੀ ਵਿਗੀਬਰ ਸੰਨਿਆਸੀ ਖਟੁ ਦਰਸਨ ਕਰਿਗਏ ਗੋਸਟਿ ਢੋਆ ॥

ਜੋਗੀ ਅਰੁ (ਵਿਗੀਬਰ) ਨਗਨ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਦਿ ਖਟ ਦਰਸਨੀ (ਢੋਆ) ਦੁਕ ਕਰਕੇ ਵਾ ਢੋਆ ਅਰਥਾਤ ਭੋਟਾ ਦੇਕੇ (ਗੋਸਟਿ) ਬਚਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਆਏ ਕੁਲਖੇਤਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਬੁ ਹੋਆ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਤੀਰਥੋਂ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਪੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰਭੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਆਏ ਇਸੀ ਤੇ ਵਡਾ ਪੁਰਬ ਹੁਆ ॥ ੩ ॥

ਦੁਤੀਆ ਜਮੁਨ ਗਏ ਗੁਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨੁ ਕੀਆ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ (ਦੁਤੀਆ) ਦੂਜੇ ਜਮਨਾ ਤੀਰਥ ਪਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਤਹਾਂ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪ ਕੀਆ ॥

ਜਾਗਤੀ ਮਿਲੇਦੇ ਭੇਟ ਗੁਰ ਪਿਛੇ ਲੰਘਾਇ ਦੀਆ ॥

ਤਹਾਂ ਕੇ (ਜਾਗਤੀ) ਮਸੂਲਾਏ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਭੇਟ ਜੇਕਰ ਮਿਲੇ ਕਿਯੋਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਥਾ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੋ ਅਰ ਤਿਨਕੇ ਸਿਖੋਂ ਸੇ ਮਸੂਲ ਨਹੀਂ ਲੇਣਾ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁ ਰਧਾਜ ਪੈਸੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਆਦਿ ਭੇਟਾ ਦੇਤੇ ਭਏ ਔਰ ਗੁਰੂਜੀ ਕੇ ਪੀਛੇ ਸਭੀ ਸੰਗਤੋਂ ਕੋ ਨਈਂ ਜੋ ਪਾਰ ਕਰ ਦੀਆ ਤਾਤਪਰਜ ਇਹ ਕਿ ਜਿਸ ਪਾਸੋਂ ਜਾਗਤੀਏ ਮਸੂਲ ਮਾਂਗਤੇ ਥੇ ਵਹੀ ਕਹ ਦੇਤਾ ਥਾ ਕਿ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹੂੰ ॥

ਸਭ ਫੁਟੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਿਛੇ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕੀਆ ਥਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭੀ ਸੰਗਤ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪੀਛੇ ਫੁਟ ਜਾਤੀ ਫੁਟੀਸਿਖ ਕੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਯਹੀ ਜਾਨੀ ਜੋ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਜਾਵੇ ਤਿਸਕੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਸਮਝ ਕੇ ਜਾਗਤੀ ਪੂਛਤੋਂ ਨਹੀਂ ਥੇ ਜੋ ਨਾਮ ਲੈਣੇ ਸੇ ਜਾਗਤੀਏ ਨਜੀਕ ਨਹੀਂ ਆਏ ਧਿਰ ਕੋਨਸੀ ਬਡੀ ਥਾਤ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਮਾਰਗਿ ਜੋ ਪੰਥਿ ਚਾਲੇ ਤਿਨ ਜਮੁ ਜਾਗਤੀ ਨੇੜਿ ਨ ਆਇਆ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦੇ ਬਚਨੋਂ ਰੂਪੀ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਚਲੇ ਹੋਂ ਤਿਨਕੇ ਜਮ ਰੂਪ ਜਗਾਤੀਸਮੀਪਨਹੀਂ ਆਯਾਹੈ॥

ਸਭ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬੋਲੈ ਗੁਰਕੈ ਨਾਇ ਲਾਇਐ ਸਭਿ ਫੁਟਕਿ ਗਇਆ॥

ਸਭੀ ਸੰਸਾਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਪੰਨ ਗੁਰੂ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਗੁਰੋਂ ਦੇ ਨਾਮ ਲੈਣੇ ਸੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਜਾਗਾਤੀਓਂ ਜੇ ਫੁਟ ਜਾਤਾ ਭਇਆ॥

ਦੁਤੀਆ ਜਮੁਨ ਗਏ ਗੁਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਜਪਨੁ ਕੀਆ॥ ੪॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਦੂਸਰੇ ਜਮਨਾ ਤੀਰਥ ਪੁਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਤਹਾਂ ਸਭ ਸੰਗਤ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪ ਕੀਆ॥ ੪॥

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਆਏ ਸੁਰਸਰੀ ਤਹ ਕਉਤਕੁ ਚਲਤੁ ਭਇਆ॥

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਤੀਸਰੇ ਤੀਰਥ (ਸੁਰਸਰੀ) ਗੰਗਾ ਜੀ ਪਰ ਆਵਤੇ ਭਏ ਤਹਾਂ (ਕਉਤਕੁ) ਤਮਸਾ (ਚਲਤੁ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਭਯਾ॥

ਸਭ ਮੋਹੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਗੁਰ ਸੰਤ ਕਿਨੈ ਆਵੁ ਨ ਦਾਮੁ ਲਾਇਆ॥

ਸਤਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੋਹਤ ਹੋਗਈ ਕਿਸੀ ਜਗਾਤੀਏ ਨੇ ਕਿਸੀ ਸੇ (ਆਵੁ) ਕੋਭੀ (ਦਾਮੁ) ਦੇ ਕੋਭੀਆਂ ਕੁਛ ਭੀ ਮਸੂਲ ਨ ਲੀਆ॥

ਆਵੁ ਦਾਮੁ ਕਿਛੁ ਪਇਆ ਨ ਬੋਲਕ ਜਾਗਾਤੀਆ ਮੋਹਣ ਮੁੰਦਰਿ ਪਈ॥

ਪੈਸੇ ਕੇ ਚੋਦਸਵੇਂ ਹਿਸੇ ਕਾ ਨਾਮ ਦਾਮ ਹੈ (ਆਵੁ ਦਾਮੁ) ਆਧਾ ਦਾਮ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਕੋਭੀ ਭੀ ਗੋਲਕ ਮੈਂ ਨਾ ਪਛੀ ਐਰ ਜਾਗਾਤੀਆਂ ਕੇ ਮੋਹਨਤਾ ਰੂਪੀ ਮੁੰਦਰ ਪਛ ਜਾਤੀ ਭਈ ਵਾ ਮੂੰਹ ਮੰਦਰ ਪਛ ਗਈ ਭਾਵ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੋਗਏ ਐਰ ਆਪਸ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹ ਕਹ ਬਾਤਾ ਕਰਨੇ ਲਗੇ॥

ਭਾਈ ਹਮ ਕਰਹ ਕਿਆ ਕਿਸੁ ਪਾਸਿ ਮਾਰਾਹ ਸਭ ਭਾਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਿਛੈ ਪਈ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਕਿਆ ਕਰੋਂ ਜਾਗਾਤੀ ਕਿਸ ਸੇ ਮਾਂਗੇ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਿਛੈ ਭਾਗ ਕਰ ਪੈਛੇ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸਤਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਕਰਾਵਣ ਲਗ ਗਏ ਹੈ॥

ਜਾਗਾਤੀਆ ਉਪਾਵ ਸਿਆਣਪ ਕਰਿ ਵੀਚਾਰੁ ਛਿਨ ਛਿਨਿ ਬੋਲਕਾ ਸਭਿ ਉਠਿ ਗਇਆ॥

ਜਾਗਾਤੀਓਂ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਉਪਾਵ ਭੀ ਕੀਆ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਚਤੁਰਾਈ ਭੀ ਕਰੀਐਰ ਮਨ ਸੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮੇਲੇ ਬੀਚ ਹਮਕੋ ਮਿਲਤਾ ਕਛ ਨਹੀਂ ਸੇ ਯਹ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਜਾਗਾਤੀਏ ਰੋਧ ਸੇ ਅਪਣੀ ਗੋਲਕੋਂ ਕੋ ਤੋੜ ਭੰਨ ਕੇ ਆਪਨੇ ਘਰੋਂ ਕੋ ਚਲੇ ਗਏ ਉਠ ਜਾਣੇ ਕਾ ਤਾਤਪਰਯ ਉਨੋਂ ਨੇ ਯਹਿ ਸੋਚਾ ਕਿ ਹਮ ਬਾਵਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਅਰਜਕਰ ਕੇ ਕੁਛ ਮਸੂਲ ਕੀ ਰਿਆਇਤ ਕਰਾ ਲੇਵੇਗੇ॥

ਤ੍ਰਿਤੀਆ ਆਏ ਸੁਰਸਰੀ ਤਹ ਕਉਤਕੁ ਚਲਤੁ ਭਇਆ॥ ੫॥

ਤੀਸਰੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਤੀਰਥ ਪਰ ਆਵਤੇ ਭਏ ਤਹਾਂ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਤਮਸਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ॥ ੫॥

ਮਿਲਿ ਆਏ ਨਗਰ ਮਹਾਜਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਗਹੀ॥

ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਨਖਲ ਪਹੁਚੇ ਤਬ ਤਹਾਂ ਜਵਾਲਾ ਪੁਰ ਕੇ ਮਹਾਜਨ ਲੋਗ ਯਥਾਯੋਗ ਭੇਟਾ ਲੈਕਰ ਆਵਤੇ ਭਏ ਐਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੁਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਓਟ ਧਾਰਨ ਕਰੀ॥

ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਪੁਛਿ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਕੀਤਾ ਸਹੀ॥

(ਗੁਰੁ) ਪੁਜਣੇ ਜੋਗ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਸੇ ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦ ਜੀਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈਂ ਐਸੇ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਓਂ ਵਾਰੇ (ਸਹੀ) ਨਿਸਚੈ ਕੀਆ ਹੈ॥

ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਨੁ ਸਭਨੀ ਸਹੀ ਕੀਤਾ ਸੁਕਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ

ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕਰਿ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ ਪਿਆਇਆ॥

ਸਭੀ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਸਾਸਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਗੋਵਿੰਦ ਰੂਪ ਸਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਕੋਈ ਪੁਰਨ ਜੋਤਿਸੀ ਸੀ ਓਸਨੇ ਕਹਾ ਏਹੁ ਈਸ਼ਰ ਅਵਤਾਰ ਹੈਂ ਸੁਕਦੇਵ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਆਇਕੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਗੋਵਿੰਦ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਯਯਾਗਾ ਹੈ॥

ਦੇਹੀ ਨਗਰਿ ਕੋਟਿ ਪੰਚ ਚੋਰ ਵਟਵਾਰੇ ਤਿਨਕਾ ਬਾਉ ਬੇਹੁ ਗਵਾਇਆ॥

ਸੁਖਮ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਅਰ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਜਿਸਕਾ ਕੋਟੁ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ (ਵਟਵਾਰੇ) ਰਸਤਾ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ ਸੋ ਚੋਰ ਬੇ ਸੋ ਤਿਨ ਕਾ ਸਰੀਰ (ਬੇਹੁ) ਪਿੰਡ ਮੈਂ ਸੇ ਬਾਉ ਹੀ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ॥

ਕੀਰਤਨ ਪੁਰਾਣ ਨਿਤ ਪੁੰਨ ਹੋਵਹਿ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਨਾਨਕਿ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਲਹੀ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਨਿਤਾਪੁਤਿ ਕੀਰਤਨ ਐਰ ਪੁੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਰ ਪੁਰਾਣ ਪੜੀਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕਰਹੋਰੇ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੇ ਮਾਨ ਕਰ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਪਾਈ॥

ਮਿਲਿਆਏ ਨਗਰ ਮਹਾਜਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਓਟ ਗਹੀ॥ ੬॥ ੪॥ ੧੦॥

ਜੋ ਨਗਰ ਭਾਵ ਕਨਖਲ ਬਾਸੀ ਮਹਾਜਨ ਲੋਗ ਆਏ ਐ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੁਜਣੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਣ

ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਤੀ ॥ ੬ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਤੁਖਾਰੀ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਘੋਲਿ ਘੁਮਾਈ ਲਾਲਨਾ ਗੁਰਿ ਮਨੁ ਦੀਨਾ ॥

(ਲਾਲਨਾ)ਹੇ ਪਯਾਰੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਰ ਵਾਰਨੇ ਸਦਕੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੈਨੇ ਅਪਨਾ ਮਨੁ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸੁਣਿ ਸਬਦੁ ਤੁਮਾਰਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ॥

ਤੁਮਾਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਨਕੇ ਤੁਮਾਰੇ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ (ਭੀਨਾ) ਸਨਿਗਧ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਜਿਉ ਜਲਮੀਨਾ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ਮੁਰਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਮੇਂ (ਮੀਨਾ) ਮਛੀ ਸਨਿਗਧ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੇਰਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਨਿਗਧ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਹੇ ਮੁਰਾਰੀ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਰੰਗੁ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ਨਾਕੁਰ ਤੇਰਾ ਮਹਲੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਹੇ ਨਾਕੁਰ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਔਰ ਤੇਰਾ (ਮਹਲੁ) ਸ਼ੁਰੂਪੁ (ਅਪਾਰਾ) ਬੇਅੰਤੁ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਬਿਨਉ ਸੁਨਹੁ ਇਕ ਦੀਨਾ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਮੁੜ ਦੀਨ ਕੀ ਏਕ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ॥

ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੀਅਯਾ ਬਲਿ ਬਲਿ ਕੀਨਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਦੇਹੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਤੇਰਾ ਸਭਿ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ॥ ਖੰਨੀਐ ਵੰਞਾ ਦਰਸਨ ਤੇਰੇ ॥

ਇਹ ਸਗਾਰੁ ਅਰ ਮਨੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਗੁਣ ਭੀ ਆਪਕੇ ਹੀ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਦਰਸਨ ਸੇ (ਖੰਨੀਐ)ਤੁਕੜੇ ਹੋਜਾਤਾਹੂੰ ॥

ਦਰਸਨ ਤੇਰੇ ਸੁਣਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਨਿਮਖ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਣੋਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾਹੂੰ ਜੋ ਤੁਮ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਦੇਖਹੁਗੇ ਤੋਂ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂਗਾ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮ ਸੁਨੀਜੇ ਤੇਰਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹਿ ਤ ਪੀਵਾ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੁਨੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੇਕਰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੇ ਤੋ ਪੀਵੇਂ ॥

ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਪਿਰਕੈ ਝਾਈ ਜਿਉ ਚਾੜ੍ਹੁ ਬੂੰਦੇਰੇ ॥

ਹੇ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ (ਝਾਈ) ਵਾਸਤੇ ਆਸਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ ਜੋਸੇ ਪਪੀਹਾ ਸ੍ਰਾਤਿ ਬੂੰਦ ਕੇ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤ੍ਰਿਖਾਤਰ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀਅਯਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਦਹੁ ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਆਪਕੇ ਉਪਰਸੇ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ਵਾਰਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇਕੇ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਤੂ ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਸਾਹੁ ਅਮਿਤਾ ॥

ਹ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਸਾਚਾ ਹੈਂ ਔਰ (ਅਮਿਤਾ) ਬੇਅੰਤ ਪਾਤਸ਼ਾਹੁ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਪਿਆਰਾ ਪ੍ਰਾਨ ਹਿਤ ਚਿਤਾ ॥

ਤੂੰ ਮਨਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਸੇ ਪਯਾਰਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸਗਲ ਰੰਗ ਬਨਿਆਏ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜਿਸਨੇ (ਗੁਰਮੁਖਿ) ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਰਬ ਆਨੰਦ ਆਨ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਤੇਰੇ ਅਨੰਦ ਕੇ ਅੰਤਰੀਵ ਸਭ ਅਨੰਦ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਕਰਮੁ ਕਮਾਵੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੇਹਾ ਤੂ ਫੁਰਮਾਏ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਜੋਸਾ ਕਰਮ ਫੁਰਮਾਵਤਾ ਹੈਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੈਸਾ ਹੀ ਕਰਮੁ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸੁਰਿ ਤਿਨਿ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਜਿਤਾ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸਰ ਜਿਸਕੋ ਆਪਨੇ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਕਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਜੀਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੀਅਯਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੀਉ ਪਿਛੁ ਤਉ ਦਿਤਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜੀਉ ਅਰ ਸਰੀਰੁ ਤੇਰੇ ਪਰ ਸੇ ਵਾਰਨੇ ਅਰਥਾਤ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਮੈਂ
ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਕਯੋਕਿ ਜੀਉ ਅਰ ਸਰੀਰ ਮੇਰਾ ਤੈਨੇ ਦੀਆਹੈ॥ ਅਥ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇਹੈ॥੩॥

ਨਿਰਗੁਣੁ ਰਾਖਿ ਲੀਆ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸਦਕਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰ ਆਪਨੇ ਮੁਖ ਨਿਰਗੁਣ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਢਾਕਿ ਲੀਆ ਮੋਹਿ ਪਾਪੀ ਪੜਦਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਖ ਪਾਪੀ ਕਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੜਦਾ ਢਾਕ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਢਾਕਨ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ॥

ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰਾ ਪੜਦਾ ਢਾਕਨ ਹਾਰੇ ਜੀਉ ਆਪ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਅਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ॥

ਅਥਿਨਾਸੀ ਅਥਿਗਤ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਥਿਧਾਤੇ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਅਥਿਨਾਸੀਹੋ ਅਥਗਤ ਹੋਪੁਨਾ ਹੋ ਪੁਰਖ ਥਿਧਾਤੇ ਤੁਮ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਤੁਮਾਰੀ ਵਉਣੁ ਕਹੈ ਤੂ ਕਦਕਾ ॥

ਤੁਮਾਰੀ ਉਸਤਤੀ ਕਥਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਔਰ ਯਹ ਬਾਤ ਕੋਨ ਕਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੂੰ ਕਥਸੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਅੰਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਤਾਕੈ ਬਲਿਹਾਰੀ ਮਿਲੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਿਮਕਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੈਂ (ਤਾਕੇ) ਤਿਸ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਵਾਹਿ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋਂ ਕਾ (ਨਿਮਕਾ) ਲੂਣਸਮ ਰਸ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਵਾਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰਮੇਰੇਕੋ ਮਿਲੈ॥੪॥੧॥੧੧॥

ਕੇਵਾਰਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਿਤ ਗਾਵੀਐ ਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਾ ਪਿਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਨਿਤਾਪੁਤਿ ਗਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਨ ਜਾਈ ਹਰਿ ਲਖਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮਿਲੈ ਲਖਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਾ ਅਗਮ ਹੈ ਅੰਰ (ਅਗੋਚਰੁ) ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਯ ਹੈ ਇਸੀ ਤੋ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤੋ ਲਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਆਪੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੀਐ ਰੇ ॥

ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਹਰੀ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਕੋ ਭਗਤਿ ਕਹੇ ਹਰਿ ਕੇਰੀ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥਾਇ ਪਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਕੋਈ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ (ਥਾਇ) ਪ੍ਰਵਾਨਪਾਵੀਤੀ ਹੈ ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਹਰਿ ਦੇਵੈ ਤਾ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੀਐ ਰੇ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ ਹਰੀ ਆਪ ਦੇਵੇ ਤੋ ਨਾਮ ਕਾ ਪਿਆਵਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਨੋ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਲੇਖਾ ਸਭੁ ਛਡਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖਾ ਸਭ ਛੁਡਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ਸੇ ਧੰਨੁ ਜਨ ਕਹੀਅਹਿ ਤਿਨ ਮਸਤਕਿ ਭਾਰਾਧਰਿ ਲਿਖਿਪਾਵੀਐਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਧੰਨਜਾਤਾ ਯੋਗ ਕਰੀਤੋ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਕਾ ਹੁਕੋਂਹੀ ਉਤਮ ਭਾਗ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਦੇਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਜਿਉ ਸੁਤੁ ਮਿਲਿ ਮਾਤ ਗਲਿ ਲਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪ੍ਰਬਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਤਰਾਂ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਮਾਤਾ ਮਿਲ ਕਰ ਗਲ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਲੇਤੀ ਹੈ ਅਰ ਅਨੰਦ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਤਾਂਏ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਮੋਕਉ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਪਾਵੀਐ ਰੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਹਮ ਆਪਕੇ ਬੰਦੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਯਹ ਮਤ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰ ਤੇਰੇਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਜਾਵੇ ॥

ਜਿਉ ਬਛੁਰਾ ਦੇਖਿ ਗਊ ਸੁਖੁ ਮਾਨੈ ਤਿਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗਲਿ ਲਾਵੀਐ ਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਛਰੇ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਗਊ (ਸੁਖ) ਅਨੰਦੁ ਮਾਨਤੀ ਹੈ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਅਪਨੇ ਗਲੇ ਲਗਾਇ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਜੀਏਂ ਦੇਹ ਪਦ ਮੂਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਭੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਕੇਵਾਰਾ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਕਹੁ ਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪ੍ਰਯਾਤੇ ਵਾ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੁਜਹੁ ਇਨ ਬਿਧਿ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹੁ ਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਕਰ ਪੁਜਨ ਕਰ ਅਰ ਇਨ ਬਿਧੀਓਂ ਕਰ ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ (ਲਹੁ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਬਿਖੈ ਰਸ ਇਨ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਤੂ ਰਹੁ ਰੇ ॥

ਪੁਨਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨ ਅਰ ਬਿਖੌਂ ਕੇ ਰਸ ਜੋ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਨਕੀ ਸੰਗਤ ਤੋ ਬਚ ਰਹੁ ॥

ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀਜੇ ਹਰਿ ਗੋਸਟਿ ਸਾਧੂ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ

ਰਸਾਇਣੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਾਮ ਰਮਹੁ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਗੋਸਟ ਮੈਂ ਜੋ ਹਰੀਕੀ ਗੋਸਟ ਕਰੇ ਔਰ ਰਸਾਇਣੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਉਤਮ ਰਸਾਯਨ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਕਰੋ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਹੋ ਭਾਈ (ਰਮਹ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤਰ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਜੋਰੂ ਤੂ ਕਿਛੁ ਕਿਛੁ ਜਾਨਤਾ ਇਹੁ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ ਆਪਨ ਰਾਹੁ॥
ਅੰਤਰ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ਜੋ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ-ਕਾ ਜੋਰ ਜੋ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਬਾਨੀ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਜੋ ਕੁਛ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਹ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹ ਔਰ (ਆਪਨ) ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਨਾ ਕਰ ਵਾ ਹੋ ਭਾਈ ਆਪਨੋ ਸਰੂਪ ਕੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨ ਔਰ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਹੁ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿਸੰਤਨਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਿ ਹਰੇ ॥੨॥੧॥੨॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸਰਬ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਜਨ ਧੂਪਰ ਵਜਾਲ ਹੋਈਏ ਅਰ ਆਪਨੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਬਰਨ ਧੂਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੀਏ ॥੨॥੧॥੨॥ ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਅਪਨੀ ਉਮੰਗ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਕੇਦਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੂ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਈ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਜਾਗੀ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗ ਦੇਖੈ ਜਪਤੀ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਕੋ ਭਜਨ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਜਾਗੀ ਹੈ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਪਤੀ ਕੋ ਦੇਖਤੀ ਭੀ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ (ਨਿਧਾਨੀ) ਨਿਧੀਓਂ ਕੀ ਕੋਠੜੀ ਰੂਪ ਵਾ ਖਜਾਨਾ ਰੂਪ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੀ ਹੈ ਵਾ ਮੈਂ (ਨਿਧਾਨੀ) ਨਿਧਾਵਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹਾ ॥

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਲੋਚਨ ਤਾਰ ਲਾਗੀ ਬਿਸਰੀ ਤਿਆਸ ਬਿਛਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੀ (ਤਾਰ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਿਸਕੀ ਓਰ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ੋਗਾਨੀ ਪ੍ਰਯਾਸ ਅਰਥਾਤ ਇਛਾ ਬਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਨਿਬਿੜ ਭਈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਬ ਗੁਰੁ ਪਾਇਓ ਹੈ ਸਹਜ ਸੁਖਦਾਇਕ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਮਨੁ ਲਪਟਾਨੀ ॥

ਅਬ (ਸਹਜ) ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਤਿਸ ਮੈਂ ਮਨ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਪਟਾਨੀ ਹੈ ॥

ਦੇਖਿ ਦਮੋਦਰ ਰਹਸੁ ਮਾਨਿ ਉਪਜਿਓ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਦਮੋਦਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਹਸੁ) ਅਨੰਦ ਉਤਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਹਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੀ ਬਾਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅਮਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਕੇਦਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੂ ੩ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਦੀਨ ਬਿਨਉ ਸੁਨੁ ਦਇਆਲ ॥

ਹੋ ਵਜਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖ ਦੀਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰੀਏ ॥

ਪੰਚ ਵਾਸ ਤੀਨਿ ਦੇਖੀ ਏਕ ਮਨੁ ਅਨਾਥ ਨਾਥ ॥ ਰਾਖਹੋ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੰਚ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰ ਹੈਂ ਮਨ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਵਾਸ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਵਾਸ ਵਿਉਂ ਅਰ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਭੀ ਮਨਕੇ ਦੇਖੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹੋ (ਨਾਥ) ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਨਾਥ ਏਕ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤਿਸਕਾ ਔਰ ਕੋਈ ਰਖਯਕ ਨਹੀਂ ਅਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਕਰ ਮਨ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੇ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਗਵਨੁ ਕਰਉ ॥ ਖਟੁ ਕਰਮ ਜੁਗਤਿ ਧਿਆਨੁ ਧਰਉ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਅਨੇਕ ਦਿਸਾ ਕੋ ਗਵਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਖਟ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਕਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਪ ਹੋਮ ਸੰਯਮਾ ਦੇਵ ਅਰਾਗ ਇਸਨਾਨ ਅਤਿਥ ਪੂਜਾ ਏਹ ਖਟ ਕਰਮ ਹੈਂ ॥

ਉਪਾਵ ਸਗਲ ਕਰਿ ਹਾਰਿਓ ਨਹ ਨਹ ਹੁਟਹਿ ਬਿਕਰਾਲ ॥ ੧ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਯਹਿ (ਬਿਕਰਾਲ) ਭੈਣਾਇਕ ਕਾਮਾਦਿ ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਹੁਟਹਿ) ਬਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਔਰ ਖਟ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਬਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਪਿਛੇ ਕੋ ਛੱਡਤੇ ਨਹੀਂ ॥ ੧ ॥

ਸੰਗਲਿ ਬੰਦਨ ਕਰੁਣਾਪਤ ॥ ਭਵ ਹਰਣੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥

ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਅਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤੂੰ (ਭਵ ਹਰਣ) ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਹਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਜਿਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਦੁਖ ਤੋਨੇ (ਹਰੇ) ਨਸਟ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਏਕ ਤੂਹੀ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਨਾਨਕ ਅਸਰੇ ॥

ਦੇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਦੀਨੈ ਪਰਦਯਾਲਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤੇਰੇ ਹੀ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ॥

ਉਧਾਰੇ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਸਾਗਰ ॥ ਲਾਗਿ ਸੰਤਨਾ ਪਗ ਪਾਲ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਭਰਮ ਅਰ ਮੋਹ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਤੈਨੇ (ਉਧਾਰੇ) ਨਿਕਾਸੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸੰਤੋਂ ਕੇ (ਪਗ) ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਪੜ ਕਰ ਤੇਰੇ (ਪਾਲ) ਲੜ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਰਨੀ ਆਇਓ ਨਾਥ ਨਿਪਾਨ ॥

ਹੇ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਘਰ ਸਾਮੀ ਮੇਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨੀ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਮਨਿ ਭੀਤਰਿ ਮਾਗਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਿਖੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਹੈ ਯਹੀ ਦਾਨ ਮਾਗਨੇ ਵਾਸਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਸਹਿਣ ਲਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖਦਾਈ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖਹੁ ਮਾਨ ॥

ਹੇ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਾਨੁ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਕਿਆ ਮਾਗਤੋ ਹੋਂ ਜੋ ਕਹਤੋ ਹੈਂ ॥

ਦੇਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਰਸਨ ਬਖਾਨ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਾਮੀ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਰਸਨਾ ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਦਮੋਦਰ ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ ਗਿਆਨ ॥

ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰ ਹੇ ਗੁਪਾਲ ਹੇ ਦਯਾਲ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਦਮੋਦਰ ਅਰ ਤੇਰੀ ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਨੇ ਅਰ ਸ਼੍ਰੁਤ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਦੀਜੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰਾਗਹੁ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ਪਿਆਨ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੁਝਕੇ ਆਪਣੇ ਸ਼੍ਰੁਤ ਕੇ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਰੰਗੇ ਔਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਧਿਆਨੁ ਰਹੇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਚਾਉ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਭੁਮ ਦੇਵਹੁ ਅਪਨੇ ਨਾਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਸੰਗ ਮੇਂ ਮਿਲਾ ਦੇਵੋ ਅਰ ਭੁਮ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੋ ॥

ਕਰਉ ਸੇਵਾ ਸਤਪੁਰਖ ਪਿਆਰੇ ਜਤ ਸੁਨੀਐ ਤਤ ਮਨਿ ਰਹਸਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ (ਸਤਪੁਰਖ) ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋ ਔਰ (ਜਤ) ਜਗਾਂ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਉਨਕੇ ਮੁਖਵਾਰਾ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋਂ (ਤਤ) ਤਰਾ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਹਸਾਉ) ਅਨੰਦ ਹੋਵੋਂ ॥

ਵਾਰੀ ਵੇਰੀ ਸਦਾ ਘੁਮਾਈ ਕਵਨੁ ਅਨੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਆਪਕੇ ਵਾਰਨੇ ਜਾਣਾ ਚੁੰ ਪੁਨਾ ਤੇਰਾ ਵਹ ਕੰਨ ਉਪਮਾ ਤੇ ਪਰੇ ਅਸਥਾਨੁ ਹੈ ਜਗਾਂ ਤੂੰ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰ ਸਭ ਘਟਾ ਮੈਂ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਹਿ ਸਗਲ ਸਮਾਲਹਿ ਸਗਲਿਆ ਤੇਰੀ ਛਾਉ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੀ ਸਮਾਲ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰਾਦਿਕ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤੇਰੀ (ਛਾਉ) ਓਰ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੇ ਪੁਛ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਭੁਝਹਿ ਦਿਖਾਉ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਮਾਰੇ (ਬਿਧਾਤੇ) ਫਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਪੁਰਸ਼ ਮੈਂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਯਾਪਕ ਦੇਖਾਂ ਅਰ ਜਗਜਾਗ੍ਰਓਂ ਕੋ ਦਿਖਾਵਾਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੀ ॥

ਹੇ ਪਤੀ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੁਝਕੇ ਪਿਆਰੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਮਗਨ ਮਨੇ ਮਹਿ ਚਿਤਵਉ ਆਸਾ ਨੈਨਹੁ ਤਾਰ ਤੁਹਾਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਮਗਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੂੰ ਔਰ ਆਸਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਤਾਰ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਓਇ ਦਿਨ ਪਹਰਮੂਰਤ ਪਲ ਕੈਸੇ ਓਇ ਪਲ ਘਰੀ ਕਿਆਰੀ ॥

ਵਹੁ ਦਿਨ ਅਰ ਪਹਿਰ ਮਹੂਰਤ ਪੁਨਾ ਪਲ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇਗੇ ਅਰ ਵਹੁ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਪਲਕ ਅਰ ਘੜੀ

(ਕਿਹਾਰੀ) ਕੈਸੀ ਹੋਵੇਗੀ ॥

ਖੂਲੇ ਕਪਟ ਧਪਟ ਬੁਝਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜੀਵਉ ਪੇਖਿ ਦਰਸਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਕਿ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਕਪਟ ਰੂਪ ਗਾਠ (ਧਪਟ) ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਖੂਲ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਬੁਝ ਜਾਵੇਗੀ ਅਰ ਤੇਰੇ ਸਰਗੁਲ ਵਾ ਨਿਰਗੁਲ ਦਰਸਨ ਕੇ ਵੇਖ ਕਰ ਜੀਵੇਂਗੀ ॥ ੧ ॥

ਕਵਨ ਸੁ ਜਤਨੁ ਉਪਾਉ ਕਿਨੇਹਾ ਸੇਵਾ ਕਉਨ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾ ਕੋਨਸਾ ਜਤਨੁ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਕਰਤੈ ਕੈਸਾ ਉਪਾਏ ਕਰਤਾ ਜੇਤੁ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਨ ਕਰਕੇ ਕੋਨਸੀ ਸੇਵਾ ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਸਾਧਨ ਸਤਸੰਗ ਦੇ ਅੰਤ੍ਰ ਹੋ ॥

ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਤਜਿ ਨਾਨਕ ਸੰਤਹ ਸੇਗਿ ਉਧਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਮਾਨ ਅਭਿਮਾਨ ਅਰ ਮੋਹ ਕੇ ਤਜਾਗਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋਂ ਗਾਵਣਾ ਕਰੋਂ ॥

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੋਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵਹੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੋ ਔਰ ਮੇਰੇ ਸੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੋ ॥

ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭ ਆਨ ਬਿਖੈ ਤੇ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਨੁ ਲਾਵਹੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਲਗਾਇ ਦੇਵੋ ਅਰ ਹੋਰ ਵਿਖਿਓ ਸੇ ਕਾਢ ਲੀਜੀਏ ॥

ਕੁਮੁ ਭਉ ਮੋਹੁ ਕਟਿਓ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਅਪਨਾ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ ਕੁਮੁ ਔ ਜਮਾਈ ਭੈ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਮੋਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਆਪਨੇ ਕਾਟਿ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋਅਪਨਾ ਦਰਸਨੁ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੋ ਵਾ ਤਿਨੋਂ ਵਾਰਾ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦਰਸਨੁ ਦਿਖਾਵੋ ॥

ਸਭਕੀ ਰੇਨੁ ਹੋਇ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਅਹੰਬੁਧਿ ਤਜਾਵਹੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤੇਰੇ ਸਭੀ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀਧੁਰੀ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਹੋਜਾਵੇ ਔਰ ਹੰਕਾਰਬੁਧੀ ਮੇਰੇ ਸੇ ਤਿਆਗਨ ਕਰਾਇਦੀਜੀਏ ॥

ਅਪਨੀ ਭਗਤਿ ਦੇਹਿ ਦਇਆਲਾ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਪੁਨਾ ਹੇ ਵਡਾਲ ਮੇਰੇ ਕੇ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਵਡਭਾਗੀ ਹੋ ਜਾਵੋਂ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਜਨਮੁ ਬਜਰਥ ਹੀ ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤਸਿ ਗੋਪਾਲ ਆਨ ਰੰਗਿ ਰਾਚਤ ਮਿਥਿਆ ਪਹਿਰਤ ਖਾਤ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੇ ਤਜਾਗ ਕਰ ਔਰ ਰੰਗੋਂ ਮੈਂ (ਰਾਚਤ) ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਾ ਜੋ ਪਹਿਰਤੇ ਖਾਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਸਭ ਮਿਥਣਾ ਭਾਵ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੀ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਜੋਬਨੁ ਸੰਪੈ ਸੁਖ ਭੋਗਵੈ ਸੰਗਿ ਨ ਨਿਬਹਤ ਮਾਤ ॥

ਧਨੁ ਅਰ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਪੁਨਾ ਸੰਪਦਾ ਅਰ ਭੋਗੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਜੋ ਹੈ (ਵੈ) ਸੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਮਾਤ) ਤੁਛ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀਵਾਮਾਤਾ ਆਇ ਸਨਬੰਧੀ ਕੋਈ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਨਿਭਤਾ ਹੈ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੇਖਿ ਰਚਿਓ ਬਾਵਰ ਦੁਮ ਛਾਇਆ ਰੰਗਿ ਰਾਤ ॥ ੧ ॥

ਜਿਹ ਸਭ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ ਜਲਵਤ ਔ ਬਿਛ ਕੀ ਛਾਯਾ ਵਤ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਥਣਾ ਅਰ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਤਥਾ ਕਮਲਾ ਹੈ ਪੁਰਸੁ ਤਿਸੁ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੁਆ (ਰਚਿਓ) ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਨ ਮੋਹ ਮਹਾ ਮਦ ਮੋਹਤ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧ ਕੈ ਖਾਤ ॥

ਮਾਨ ਮੋਹ ਅਰ ਅਭੀ (ਮਦ) ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੁਆ ਜੀਵ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਰੂਪੀ (ਖਾਤ) ਹੋਏ ਵਿਖੇ ਪਛ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੋਹੁ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਹੋਇ ਸਹਾਤ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇ ਮੁੜ ਦਾਸ ਕਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਲੀਜੀਏ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕੋਇ ਨ ਚਾਲਸਿ ਸਾਥ ॥

ਉਪਦੇਸ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ॥ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਕਰੁਣਾਪਤਿ ਸੁਆਮੀ ਅਨਾਥਾ ਕੇ ਨਾਥ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੋ (ਪਤਿ) ਇਸਤ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਸੁਆਮੀ ਅਰ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ॥

ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਭੋਗਵਤ ਨਹ ਨਿਬਹਤ ਜਮ ਕੇ ਪਾਥ ॥

ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਅਰ ਸੰਪਤੀ ਪੁਨਾ ਬਿਜਨ ਰਸੋਂ ਕਾ ਜੋ ਭੋਗਣਾ ਹੈ ਸੋ ਜਮਕੇ (ਪਾਥ) ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਨ੍ਰਿਬਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਸਭ ਸਨਬੰਧੀ ਅਰ ਭੋਗ ਈਹਾ ਹੀ ਰਹ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੁ ਗਾਉ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਉਧਰੁ ਸਾਗਰ ਕੇ ਖਾਤ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਿਪੋਂ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਾਇ ਔਰ ਬਾਣੀ ਰਹ ਤਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰਾਇਸਤੇ ਹੋ ਜੀਵ (ਸਾਗਰ) ਸਮੁਦ੍ਰ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਖਾਤੇ ਸੇ (ਉਧਰੁ) ਨਿਕਸ ਭਾਵ ਸੁਨੀਓਂ ਕੇ ਗਰਭ ਸੇ ਨਿਕਸ ॥ ੧ ॥

ਸਰਨਿ ਸਮਰਥ ਅਕਥ ਅਗੋਚਰ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖ ਲਾਥ ॥

ਜੇ ਸਰਨ ਦੇਣੇ ਕੋ ਸਾਮਰਥ ਅਰ ਅਕਥ ਪੁਨਾ ਅਵਿਸਰਯਤ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਸਰਥ ਦੁਖਲਗਜਾਤੇਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦੀਨੁ ਧੂਰਿ ਜਨ ਬਾਛਤ ਮਿਲੈ ਲਿਖਤੁ ਧੂਰਿ ਮਾਥ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦੀਨ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਬਾਛਤਾ ਹੂੰ ਅਰ ਵਹੁ ਧੂਰੀ ਤੋਂ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਆਇ ਸੇ ਮਾਥੇ ਪਰ ਲਿਖੀ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੮ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਬਿਸਰਤ ਨਾਹਿ ਮਨ ਤੇ ਹਰੀ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੇ ਹਰੀ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਅਥ ਇਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਹਾ ਪ੍ਰਬਲ ਭਈ ਆਨ ਬਿਧੈ ਜਰੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਥ ਇਹ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਤਯੋਗ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ (ਆਨ) ਦੂਸਰੇ ਜੋ ਵਿਸਯੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੀ ਸੇ ਜਲ ਗਈ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸਤਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੰਦ ਕਹਾ ਤਿਆਗਿ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੀਨ ਰਹਤੁ ਨ ਘਰੀ ॥

ਪਪੀਹਾ ਸੁਆਤੀ ਬੰਦ ਕਥ ਤਿਆਗ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਛੀ ਭੀ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਰਹ ਸਕਤੀ ਭਾਵ ਯਹਕਿ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭੀ ਐਸੀ ਹੈ ॥

ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਉਚਾਰੁ ਰਸਨਾ ਟੇਵ ਏਹ ਪਰੀ ॥ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਤਾ ਹੂੰ ਇਹ (ਟੇਵ) ਬਾਣ ਪੜ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾਨਾਦ ਕੁਰੰਗ ਮੋਹਿਓ ਬੋਧਿ ਤੀਖਨ ਸਰੀ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਮਹਾਨਾਦ) ਘੋੜਾ ਹੋਛੇ ਕੇ ਸਥਦ ਕਰ ਮ੍ਰਿਗ ਮੋਹਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਤੀਖਨ (ਸਰੀ) ਕਾਨੀ ਭਾਵਮੁਖੀ ਲੋਹੇ ਦਾ ਬਾਣ ਵਾ ਬਰਛੀ ਕਰਕੇ ਵੇਧਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਹਟਾਈ ਹਰਤੀ ਨਹੀਂ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਸਾਲ ਨਾਨਕੁ ਗਾਨਿ ਬਾਧਿ ਧਰੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਜੋ ਚਰਨ ਕਮਲ (ਰਸਾਲ) ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਰਸ ਕਾ ਘਰੁ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਗੰਭੀਰ ਬੰਨਕੇ ਅਰਥਾਤ ਇਥ ਕਰਕੇ ਧਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਸਤਰਿਦ ਮਹਿ ਬੋਰ ॥

ਹੋ ਪਯਾਰੇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ (ਬੋਰ) ਗੁਫਾ ਮੈਂ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਭਰਮ ਭੀਤਿ ਨਿਵਾਰਿ ਠਾਕੁਰ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਅਪਨੀ ਓਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਠਾਕੁਰ ਭਰਮ ਕੀ ਜੋ (ਭੀਤਿ) ਕੰਧ ਅਰਥਾਤ ਪੜਦਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹਟਾਇ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਖਿੱਚ ਲੀਜੀਏ ॥

ਅਧਿਕ ਗਰਤ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਕਰਿ ਦਇਆ ਚਾਰਹੁ ਧੋਰ ॥

ਸੰਸਾਰ ਜਲਮੈਂ ਮੈਂ ਸੇਹ ਰੂਪ ਬਡਾ ਥਾਡਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਧੋਰ) ਧੌੜੇ ਭਾਵ ਉਰੇ ਅਜਥਾਨ ਮੈਂ ਵਾ (ਧੋਰ) ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਚੜਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥

ਸੰਤ ਮੰਗਿ ਹਰਿ ਚਰਨ ਬੋਧਿਥ ਉਪਰਤੇ ਲੈ ਮੋਰ ॥ ੧ ॥

ਹੋ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਸੰਗਕਾਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਮੈਨੇ (ਬੋਧਿਥ) ਜਾਗ੍ਰਤ ਰੂਪ ਕੀਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਲੇਕਰ ਉਪਰੋਂ ਹੋਵੇਂਗੇ ॥ ੧ ॥

ਗਰਭ ਕੁੰਦ ਮਹਿ ਜਿਨਹਿ ਧਾਰਿਓ ਨਹੀ ਬਿਖੈ ਬਨ ਮਹਿ ਹੋਰ ॥

ਜਿਸ ਤੇਨੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਰੂਪੀ ਕੁੰਦ ਮੈਂ ਰਖਤਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਡੇਰੇ ਬਿਨਾ ਬਿਖੈ ਰੂਪ ਬਨ ਮੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਰਖਨਕ ਨਹੀਂ ॥

ਹਰਿ ਸਕਤ ਸਰਨ ਸਮਰਥ ਨਾਨਕ ਆਨ ਨਹੀ ਨਿਹੋਰ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਕਤੀ ਸਪੰਨ ਹਰੀ ਮੈ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕਾ (ਨਿਹੋਰ) ਅਹਿਸਾਨ
ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਬਖਾਨੁ ॥
ਉਪਦੇਸ਼ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਹਥਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਉਚਾਰੁ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਭਏ ਕਲਮਲ ਹਾਨ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਸਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ (ਕਲਮਲ) ਪਾਪ ਸਭ ਨਸ਼ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਤਿਆਗਿ ਚਲਨਾ ਸਗਲ ਸੰਪਤਿ ਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਪਰ ਜਾਨੁ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਪਦਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਐਰ ਕਾਲ ਸਿਰਪਰ ਆਯਾ ਜਾਨੁ ॥

ਮਿਥਨ ਮੋਹ ਦੁਰੰਤ ਆਸਾ ਝੂਠੁ ਸਰਪਰ ਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨ ਮਿਥਯਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ (ਦੁਰੰਤ) ਦੂਰ ਹੈ ਅੰਤ ਜਿਸਕਾ ਐਸੀ ਆਸਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ (ਸਰਪਰ)
ਜਹੂਰ ਹੀ ਝੂਠ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਲੇ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਰਿਵੈ ਧਾਰਹੁ ਧਿਆਨੁ ॥
ਜਿਸਕਾ ਸ਼ੁਰੂਪ ਕਾਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਸਤ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਧਿਆਨੁ ਧਾਰੇ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਲਾਭੁ ਨਾਨਕ ਬਸਤੁ ਇਹ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੋ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜੋ ਲਾਭ ਵਾਲਾ ਖਜਾਨਾ ਰੂਪਹੈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵਕੇ ਪ੍ਰਵਾਣ ਬਹਾਉਨ ਵਾਲੀ
ਯਹੀ ਵਸਤੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੧ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥
ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਨ ਕਛੁ ਬਿਆਪੇ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕਲੀ ਕਾ ਕਛੁ ਕਲੇਸ ਹਮਕੋ ਬਯਾਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੈਨੇ ਬਯੋਹਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਆਪਿ ਰਾਖਿਓ ਨਹ ਉਪਜਤੁ ਬੇਕਾਰੁ ॥
ਤੁਮਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪ (ਰਾਖਿਓ) ਬਰਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਬ ਕਾਮਾਦੀ ਬਿਕਾਰੁ ਕੋਈ ਉਪਜਤਾ
ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਸਿਮਰੈ ਤਿਸੁ ਦਹਤੁ ਨਹ ਸੰਸਾਰੁ ॥
ਜਿਸਕੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ਜੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਦਗਧਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥੧॥
ਸੁਖ ਮੰਗਲ ਆਨੰਦ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਚਰਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰੁ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਔਰ (ਮੰਗਲ) ਉਤਸ਼ਵ ਔਰ ਆਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ
ਅਨੰਦੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਰਨਾਗਤੀ ਤੇਰੇ ਸੰਤਨਾ ਕੀ ਛਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੂੰ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਏ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਧਿਰੁ ਸੋਤੁ ॥
ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਸਰਬੰਸ ਕੀ ਬਯਰਥਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਣੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਸੋਤੁ ਇੰਦ੍ਰਿ ਹੈਂ
ਤਿਸਕੋ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਬਿਸਾਰਿ ਜੀਵਹਿ ਤਿਹ ਕਤ ਜੀਵਨ ਹੋਤੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਜੀਵਨਾ ਕਹਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਧੁ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੈਂ ਵਹੁ
ਖਾਤੇ ਪੀਤੇ ਹੈਂ ? ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖਾਤ ਪੀਤ ਅਨੇਕ ਬਿੰਸਨ ਜੈਸੇ ਭਾਰ ਬਾਹਕ ਖੋਤੁ ॥
ਵਹੁ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨੋਂ ਕੋ ਜੋ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਦੁਖ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਪੀਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਭਾਰਉਨਾ ਵਟੇਵਾਲਾ ਖੋਤਾ
ਰੁਕੀ ਪਰ ਸੇ ਪੈਟ ਭਰ ਲੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਠ ਪਹਰ ਮਹਾ ਸ਼੍ਰੋਮੁ ਪਾਇਆ ਜੈਸੇ ਬਿਰਖ ਜੰਤੀ ਜੋਤਿ ॥ ੧ ॥

ਆਨੋਂ ਪਹਿਰ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਅਤੀ ਕਸ਼ਟ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਬ੍ਰਿਖ) ਬ੍ਰਿਖਭ ਅਰਥਾਤ ਬੈਲ (ਜੰਤੀ) ਕੋਲੁ ਮੈਂ ਜੋਜਿਆ ਹੁਆ ਕਸ਼ਟ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਜਿ ਗੁੱਪਾਲ ਜਿ ਆਨ ਲਾਗੇ ਸੇ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਰੋਤ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਔਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਅੰਤ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰੋਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰ ਜੋਰਿ ਨਾਨਕ ਦਾਨੁ ਮਾਰੀ ਹਰਿ ਰਖਹੁ ਕੰਠਿ ਪਰੋਤ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਪ ਸੇ ਧਿਰ ਦਾਨ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਕੰਠ ਮੈਂ ਪਰੋਈ ਰਖੋ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੰਤਹ ਧੂਰਿ ਲੇ ਮੁਖਿ ਮਲੀ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਲੈਕਰ ਅਪਨੇ ਮੁਖ ਪਰ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਗੁਣਾ ਅਚੁਤ ਸਦਾ ਪੂਰਨ ਨਹ ਦੋਖ ਬਿਆਪਹਿ ਕਲੀ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ (ਅਚੁਤ) ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਸਦਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤਿਸਕੋ ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਦੋਖ ਨਹੀ ਲਾਗਤੇ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਕਾਰਜ ਸਰਬ ਪੂਰਨ ਈਤ ਉਤ ਨ ਹਲੀ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਬਚਨਕਰ ਤਿਸਕੋ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਪੂਰਨ ਹੁਏਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ (ਈਤ ਉਤ) ਇਧਰ ਉਧਰ ਭਲਤੀ ਨਹੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਏਕ ਅਨਿਕ ਸਰਬਤ ਪੂਰਨ ਬਿਖੈ ਅਗਨੀ ਨ ਜਲੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਕਰ ਸਰਬਤ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਬੁਧੀ ਵਿਸ਼ਯ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀ ਜਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੀਨੋਂ ਦਾਸੁ ਅਪਨੇ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਰਲੀ ॥

ਜਿਸ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਭੁਜਾ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਜੋਤਿ (ਜੋਤੀ) ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਮਿਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਚਰਨ ਸਰਨ ਅਨਾਥੁ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਚਲੀ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੪ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ (ਅਨਾਥ) ਦੀਨ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਚਲੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੪ ॥ ਇਹ ਸਬਦ ਬੇਨਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਨ ਰੁਚੈ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੀ (ਰੁਚੈ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਸਾਂਤਿ ਅਨੰਦ ਪੂਰਨ ਜਲਤ ਛਾਤੀ ਬੁਝੈ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕੋਟੀਂ ਸਾਂਤੀ ਅਰ ਅਨੰਦ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਛਾਤੀ ਉਪਲਬਤ ਬੁਧੀ ਬੀਚ ਤੇ ਬਿਸਯਾ ਵਾਸਨਾ ਵਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਜਲਤੀ ਹੁਈ ਬੁਝ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਮਾਰਗਿ ਚਲਤ ਪਾਨੀ ਪਤਿਤ ਉਧਰੇ ਮੁਝੈ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਾਰਗ ਚਲਤੇ ਹੁਏ ਪਾਪੀ (ਪਾਣੀ) ਜੀਵ (ਮੁਝੈ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਉਧਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਰੇਨੁ ਜਨ ਕੀ ਲਗੀ ਮਸਤਕਿ ਅਨਿਕ ਤੀਰਥ ਸੁਚੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਸੇ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥ (ਸੁਚੈ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਗੀ ਹੈ ਵਾ ਚਰਨ ਰੇਨ ਸੇ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੀ ਸੂਚਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਧਿਆਨ ਭੀਤਿ ਘਟਿ ਘਟਹਿ ਸੁਆਮੀ ਸੁਝੈ ॥

ਮਨ ਕੋ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਵਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਸੁਆਮੀ ਬ੍ਰਜਪਕ ਸੁਝਤਾ ਹੈ ॥

ਸਰਨਿ ਦੇਵ ਅਪਾਰ ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਜਮੁ ਨਹੀ ਲੁਝੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ (ਦੇਵ ਅਪਾਰ) ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ ਸਰਨ ਲੈਨੇ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤੇ ਪੁਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਜਮੁ (ਲੁਝੈ) ਲੜਤਾ ਭਾਵ ਝਗੜਤਾ ਨਹੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੫ ॥

ਕੇਦਾਰਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮਿਲੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਿਆਰਿਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆ ਕਰਕੇ ਮਿਲੀਏ ॥

ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਤੁ ਮੈਂ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਮਾਰਗੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਹਰਿ ਕਾਮਾ ਸਤਨ ਸੰਗਿ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਮਿਲਣੇ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਇਹੁ ਨਿਸਰੇ ਕੀਆ ਹੈ ਕੇ ਸੂੰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗੁ ਤੇ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਜਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਹੇ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖੁ ਤੇਰੇ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਨਦਰੀ ਸਰਬ ਘਟੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਪਕ ਦੱਖਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਸਰਨੀ ਆਵੈ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਭੰਨੈ ਘਾਲਿਆ ॥

ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਆਵਤਾ ਹੈਸੇ ਪੁਰਸਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੋਪਾਵਤਾਰੇ ਤੂੰ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਕਿਸੀਕੀਘਾਲਕਰੀ ਹੁਣੇ ਕੋਤੋੜਤਾਨਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਏ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ਪ੍ਰੇਮ ਮਹਾਰਸ ਮਾਤਾ ॥

ਹੇ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਹਰੀ ਜਿਨ ਪੁਰਸ ਨੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੋ ਸੇ ਪੁਰਸ (ਸੁਭਾਏ) ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਣੇ ਹੋਂ ਔਰ ਤੇਰੇ ਮਹਾ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਅਤੀ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ (ਮਾਤਾ) ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਤੂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਨੀ ਆਯਾ ਤੂੰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ (ਪੁਰਖੁ) ਬ੍ਰਹਮਪਕ ਹੋਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾ (ਬਿਧਾਤਾ) ਰਖਕ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਜਨ ਬੋਧਿਆ ਸੇ ਆਨ ਕਤ ਜਾਹੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਮੈਂ ਬੋਧਾ ਗਿਆ ਜੇ ਸੇ ਪਰਸ ਔਰ ਕਹਾ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੀਨੁ ਬਿਛੋਹਾ ਨਾ ਸਹੈ ਜਲਿ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਪਾਹੀ ॥

ਜੇਸੇ ਮੱਛੀ ਜਲਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ਅਰ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਜੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾ

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਦੁਖਿ ਕਿਨਿ ਸਹੀਐ ਚਾਤ੍ਰਕ ਬੁੰਦ ਪਿਆਸਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਰਹਿਸਕੀਏ ਔਰ ਵਿਛੋੜੇ ਕੇ ਦੁਖ ਕੇ ਕੈਸੇ ਸਹਾਰੀਏ/ਯਥਾ ਪਾਪਹੋਰਾ ਸ੍ਰੁਤੀ ਬੁੰਦ ਕਾਪਯਾਸਾਕਬੀ

ਰਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ? ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾ ॥

ਕਬ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਵੈ ਚਕਵੀ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸੂਰਜ ਕਿਰਣਿ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ॥

ਚਕਵੀ ਐਸੇ ਕਹਤੀ ਹੈ ਕਿ ਕਦੋਂ ਰਾਤ੍ਰ ਬੀਤੀ ਹੋਵੈਗੀ ਅਰੁ ਸੂਰਜ ਕੀਆ ਕਿਰਣ(ਆ)ਸਰਬ ਓਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੇ ਪੁਨਾ ਹਮ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ॥ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾ ਮੈਂਤੈਸੇ ਹੀ ਜਥਾਅਵਿਦਯਾ ਰੂਪ ਰਾਤ੍ਰੀ ਬੀਤੀ ਹੋਵੈ ਅਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪਸੂਰਜ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰੇ ਤਬ ਜਗਤਸੂਰੂਪ ਚਕਵੀ ਕੋ ਤੇਰੇ ਸੂਰੂਪ ਕਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਦਿਨਸੁ ਸੁਭਾਗਾ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਹੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਸੋਈ ਦਿਨ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਔਰ ਸੁਭਾਗੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਮਨ ਲਾਗਾ ਗਿਆ ਔਰ ਜਿਸਕਾ ਮਨੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ਸੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੈ ਬੇਨੰਤੀ ਕਤ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਾਣ ਟਿਕਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਦਾਸ ਭਾਵ ਕਰ ਆਪ ਪ੍ਰਾਸਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਤੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਣ (ਕਤ) ਕਬ ਠਹਿਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰ ਸਕਤੇ ॥ ੨ ॥ ਔਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ॥

ਸਾਸ ਬਿਨਾ ਜਿਉ ਦੇਹੁਰੀ ਕਤ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ਼ਾਸੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦੇਹੀ ਕਹਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ਕਾਕੋਕਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾ ਮੈਂ ॥

ਦਰਸ ਬਿਹੁਨਾ ਸਾਧ ਜਨੁ ਖਿਨੁ ਟਿਕਣੁ ਨ ਆਵੈ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧੂ ਜਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਸਕਤਾ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਜੈ ਰਹਣਾ ਨਰਕੁ ਸੋ ਸਹਣਾ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਬੋਧਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਕੇ ਜੋ ਰਹਿਣਾਹੈ ਸੇ ਨਰਕ ਸਹਾਰਨੇਕੇ ਤੁਲ ਹੈ ਯਾਹੀ ਤੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਮੈਨੇ ਵੇਖਾ ਅਰਥਾਤ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਸਿਕ ਬੈਰਾਗੀ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਇ ਨਿਖੇਧਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਵੈਰਾਗਾਵਾਨੁ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਕਹੀ ਨਖੇਧੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਿਉ ਜਾਇ ਮਿਲਣਾ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਰਹਣਾ ਸੋ ਸੁਖ ਅੰਕਿ ਨ ਮਾਵੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਜੋ ਮਿਲ ਰਹਣਾ ਅਰ ਤਿਸ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਜੋ ਸੁਖ ਹੈ ਵਹੁ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀਸੁਆਮੀਸ਼ ਦਾਸਕੇਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲਹੋਵਹੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਕੇਸਾਥ ਮੇਰਾਮਨੁਸਮਾਇਜਾਵੈ॥੩॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਕਰੁਣਾ ਧਾਰੇ ॥

ਹੇ (ਕਰੁਣਾ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਧਾਰਨੇਹਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੁਖਕੋ ਉਚਤੇ ਉਚਤੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੋ ॥

ਨਿਰਗੁਣੁ ਨੀਚੁ ਅਨਾਥੁ ਮੈ ਨਹੀ ਦੋਖ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਮੈਂ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂੰ ਨੀਚ ਅਰ ਅਨਾਥ ਹੂੰ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਦੋਖ ਬੀਚਾਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਨਹੀ ਦੋਖ ਬੀਚਾਰੇ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਸਾਰੇ ਪਾਵਨ ਬਿਰਦੁ ਬਖਾਨਿਆ ॥

ਹੇ ਪੂਰਨ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਹਰੇ ਆਪਕਾ ਬੇਦੋਂ ਨੇ (ਪਾਵਨ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਕਾ(ਬਿਰਦੁ)ਧਰਮ ਬਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਵਡਲੁ ਸੁਨਿ ਅੰਚਲੇ ਗਹਿਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰ ਸਮਾਨਿਆ ॥

ਮੈਂ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪਯਾਰਾ ਸੁਨ ਕਰ ਆਪਕਾ ਪੱਲਾ ਪਕੜਾ ਹੈ ਐਰ ਹੂੰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਸੁਖ ਸਾਰਹੋ ਪਾਇਆ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਹਾਰੇ ॥

ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਹਾਯ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੋਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਸਹਿਜੇਹੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੂਆ ਹੈ ਐਰ ਤਿਸਨੇ ਜਨਮ ਮਰਨਾਇ ਦੁਖ ਸਭ ਹਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਦੀਏ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਿਹਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਾਰ ਪਾਯਾ ਹੇ ਜੋ ਦਾਸ ਤੈਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸੋਤੇ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਕੇਦਾਰਾ ਬਾਣੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਵੇਉ ਬਿਬਰਜਿਤ ਤਜਹੁ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨਾ ॥

ਜੋ ਉਸਤਤ ਅਰ ਨਿੰਦਾ ਵੇਨੇ ਸੇ(ਬਿਬਰਜਿਤ) ਰਹਿਤ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਨ ਅਰ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਭੀ ਤਜ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਲੋਹਾ ਕੰਚਨੁ ਸਮਕਰਿ ਜਾਨਹਿ ਤੇ ਮੂਰਤਿ ਭਗਵਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਲੋਹਾ ਅਰ ਸੂਰਨ ਕੋ ਬਰਾਬਰ ਸਮਝਾ ਹੈ ਹੇ ਭਗਵਨ ਸੋ ਪੁਰਸ ਆਪਕਾ ਸੂਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਜਨੁ ਏਕੁ ਆਪੁ ਕੋਈ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ

ਬਿਬਰਜਿਤ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨੈ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਕੋਈ ਏਕ ਆਪਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੇ ਵਾ ਏਕ ਗੜਾਨਵਾਨ ਆਪਾ ਜਗਾਸੂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਪੁਰਸ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਸੇ ਰਹਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਪਦ ਕੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ (ਚੀਨੈ)ਜਾਨਜਾਹੈ ॥੧॥

ਰਜ ਗੁਣ ਤਮ ਗੁਣ ਸਤ ਗੁਣ ਕਹੀਐ ਏਹ ਤੇਰੀ ਸਭ ਮਾਇਆ ॥

ਜੋ ਰਜੋਗੁਣ ਅਰ ਤਮੋਗੁਣ ਪੁਨਾ ਸਤੋਗੁਣ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ॥

ਚਉਥੇ ਪਦ ਕਉ ਜੋ ਨਰੁ ਚੀਨੈ ਤਿਨਹੀ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

(ਚਉਥੇ ਪਦ)ਤੁਹਾਆਸਾਖੀਕੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਪਦ ਕੋ ਅਰਥਾਤਮੋਖਕੋਪਾਯਾਹੈ॥੨॥

ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਸਦਾ ਰਹੈ ਨਿਹਕਾਮਾ ॥

ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤ ਅਰ ਨੇਮ ਪੁਨਾ ਸੋਥ ਸੰਜਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਭੀ ਸਦੀਵ ਨਿਸਕਾਮ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰੁ ਮਾਇਆ ਭ੍ਰਮੁ ਦੂਕਾ ਚਿਤਵਤ ਆਤਮ ਰਾਮਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਰ (ਮਾਇਆ) ਛਲ ਅਰ ਭਰਮ ਦੂਕ ਗਿਆ ਹੈ ਐਰ (ਆਤਮ ਰਾਮ)ਆਪਕੇ ਬੜਾਪਕ ਰੂਪ ਜਾਣਕਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜਿਹ ਮੰਦਰਿ ਦੀਪਕੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਅੰਧਕਾਰੁ ਤਹ ਨਾਸਾ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਅੰਤਰਕਰਣ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧਕਾਰ ਨਸ਼ਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਿਰਭਉ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਭ੍ਰਮ ਭਾਗਾ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜਨ ਦਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਨਿਰਭਉ ਤਿਸਨੇ ਆਪਕੋ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਜਾਨ ਹੈ ਅਰ ਭਰਮ ਤਿਸਕਾ (ਭਾਗਾ) ਦੂਰ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀਕਹਤੇ ਹੈਂ 'ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥' ਅਥ ਬਨਜ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਨਾਮਕੀ ਮਹਤਤਾ ਅਰ ਅਪਨਾ ਨਿਸਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਨਹੀ ਬਨਜਿਆ ਕਾਂਸੀ ਤਾਂਬਾ ਕਿਨਹੀ ਲਹਿਗ ਸੁਪਾਰੀ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕਾਂਸੀ ਤਾਂਬਾ ਖਰੀਦ ਕੀਆ ਪੁਨਾਕਿਸੀਨੇਲੋਂਗ ਸਪਾਰੀ ਆਇ ਬਸਤੂਓਂਕਾ ਬਨਜ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸੰਤਹੁ ਬਨਜਿਆ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿੰਦਕਾ ਐਸੀ ਖੋਪ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਬਨਜਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੀ ਖੋਪ ਭੀ ਐਸੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਆਪਾਰੀ ॥ ਹੀਰਾ ਹਾਥਿ ਚੜਿਆ

ਨਿਰਮੋਲਕ ਛੂਟਿ ਗਈ ਸੰਸਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਜੋ ਵਪਾਰੀਸ਼ੀਤ ਜਨ ਹੋਂ ਤਿਨਕੋ ਭੁਧੀ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਮੈ ਗਿਆਨ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਅਮੋਲਕ ਹੀਰਾ ਚੜ੍ਹ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਐਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਅਸੁਭ ਕਿਰਿਆ ਤਿਨਕੀ ਛੂਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚੇ ਲਾਏ ਤਉ ਸਚ ਲਾਗੇ ਸਾਚੇ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਹਮ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਲੱਗਾਏ ਤੋਂ ਸਚ ਨਾਮ ਜਾਪ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਅਥ ਤੋਂ ਸਾਚੇ ਕੇ ਹੀ ਬਿਵਹਾਰੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯਥਾ ਪ੍ਰਮਾਣ 'ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਤਿਲੋਚਨਾ ਮੁਖਤੇ ਰਾਮ ਸਮਾਲਿ ॥ ਹਾਥ ਪਾਉ ਕਹਿ ਕਾਮ ਸੁਭ ਚੀਤ ਨਿਰੰਜਨਿ ਨਾਲਿ' ॥

ਸਾਰੀ ਬਸਤੁ ਕੇ ਭਾਰ ਚਲਾਏ ਪਹੁਚੇ ਜਾਇ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਚਿਟੇ ਰੂਪ ਖਜਾਨੇ ਸੇ ਸਾਰੀ ਵਸਤੂ ਜੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭਾਰਚਲਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਆਪ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਅਵਰੋਂਸੇ ਕਰਾਵਣੀ ॥ ਯਥਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ॥ "ਹਉ ਵਾਰੀ ਜੀਉ ਵਾਰੀ ਆਪ ਭਗਤਿ ਕਰਨ ਅਵਰਾ ਭਗਤਿ ਕਰਾਵਣਿਆ"

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਭੰਡਾਰੀ ਹੋਕਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪਹੁਚੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਅਥਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਨਿਸਰਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਹਿ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਨਿਕ ਆਪੈ ਹੈ ਪਾਸਾਰੀ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਆਪ ਹੀ (ਰਤਨ) ਵੈਰਾਗ ਹੈ ਐਰ (ਜਵਾਹਰ) ਸਾਖਜਾਤਕਾਰ ਅਰ (ਮਾਨਿਕ) ਮੰਨਨ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਐਰ(ਪਾਸਾਰੀ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾ ਕਰਤਾ ਵਾ ਇਨ ਗੁਣ ਕਾ ਪਾਸਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਭੀਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਆਪੈ ਵਹਦਿਸ ਆਪ ਚਲਾਵੈ ਨਿਹਚਲੁ ਹੈ ਬਿਆਪਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਐਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਖੋਪ ਚਲਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਅਰ ਅਚਲ ਵਪਾਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਸਤਾ ਸਦੁਚਤੀ ਜੋ ਉਤਪਤੀ ਪਾਲਨ ਸੰਘਾਰ ਕਰਤਾਂ ਹੁਆ ਹੀ ਅਸੰਗ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਵਾਪਾਰ ਮੈਂ ਬੈਨ ਗੁਣ ਆਦਿਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ? ਯਹਿ ਕੌਣ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਕਰਿ ਬੈਲੁ ਸੁਰਤਿ ਕਰਿ ਪੈਡਾ ਗਿਆਨ ਗੋਨਿ ਭਰਿ ਭਾਰੀ ॥

ਅਸਮਾਦਿਕ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੋ ਬੈਲ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਾਯਾ ਹੈ (ਸੁਰਤਿ) ਸੁਸ਼ਟ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਾਰਗ ਕੀਆ ਹੈ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਗੁਣ ਸੁਭ ਗੁਣ ਕੇ ਸਾਥ ਭਰ ਕਰ ਮਨ ਰੂਪ ਬੈਲ ਕੇ ਉਪਰ (ਭਾਰੀ) ਪਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣ ਸਭੀ ਗਿਆਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਆ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਨਿਬਹੀ ਖੋਪ ਹਮਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਰੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸੁਣ ਕਰੋ ਅਥ ਹਮਾਰੀ ਖੋਪ ਨਿਭੀ ਹੈ ॥੪॥੨॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੀ ਕਲਵਾਰਿ ਗਵਾਰਿ ਮੂਢ ਮਤਿ ਉਲਟੇ ਪਵਨੁ ਫਿਰਾਵਉ ॥

ਹੇ (ਕਲਵਾਰਿ) ਕਲੋਸ ਵਾਲੀ ਗਾਵਾਰ (ਮੂਢ) ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਭੁਧੀ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਉਲਟੀ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਤਰਫ(ਫਿਰਾਵਉ)ਮੌੜੇ ਵਾ ਪਰਤਖ ਪ੍ਰਾਣ ਪਵਨਕੋ ਨੀਹੋ ਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ਮੇਂਦੁਆਰਕੋਮੌੜੇ ॥

ਮਨੁ ਮਤਵਾਰ ਮੇਰਸਰ ਭਾਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ਬੁਆਵਉ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮਤਵਾਰੋਂ ਮਸਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਐਰ (ਮੇਰਸਰ) ਮੇਰੂ ਪਰਬਤ ਕੋ ਸਮਾਨ ਮੁਖ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭਾਨੀ ਕਰ ਵਾ ਮੇਰੂ ਜੋ ਦਸਵਾਂ ਦਵਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭਾਨੀ ਕੀ ਸਦਰਸ ਕਰ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਤਖਨ ਦਸਮੇਂ ਦੁਆਰੇ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰ ਕਿਵੇਂ ਆਤਮਾਨੰਦ ਕੋ ਬੁਆਉਣਾ ਕਰੋ ਭਾਵ ਸਾਖਜਾਤ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥

ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ ਰਾਮ ਕੀ ਦੁਹਾਈ ॥ ਪੀਵਉ ਸੰਤ ਸਦਾ

ਮਤਿ ਦੁਰਲਭ ਸਹਜੇ ਪਿਆਸ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਮਕੋ ਰਾਮ ਕੀ (ਦੁਹਾਈ) ਸਪਤ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਰਾਮ ਕੀ ਸਾਰੇ ਦੁਹਾਈ ਵਿਚ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਸੰਤੋਂਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਯਾ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਦੁਰਲਭ ਆਤਮਾਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਪੀਵੈ ਜਿਨੋਨੇ ਪੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨੇ ਤਿਨਕੀ ਵਿਸ਼ਵ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਬੁਝਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥

ਭੈ ਬਿਚਿ ਭਾਉ ਭਾਇ ਕੇਉ ਬੁਝਹਿ ਹਰਿ ਰਸ ਪਾਵੈ ਭਾਈ ॥

ਭੈ ਕੇ ਵਿਖੇ (ਭਾਉ) ਗ਼ਜ਼ਾਨੁ ਹੈ ਭਾਵ ਪਹਲੇ ਭਜ ਹੋਵੇਗਾ ਤੋ ਔਰ ਸਾਧਨੋਂ ਵਾਰੇ ਗ਼ਜ਼ਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਔ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗ਼ਜ਼ਾਨ ਕੇ ਮਹਾਤਮ ਕੋ ਕੋਉ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਵਹੀ ਪੁਰਖੁ ਹਰੀ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਰਸ ਕੇ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ਰਸਪਦ ਆਨੰਦ ਕਾ ਪ੍ਰਯਾਪ ਹੈ ॥

ਜੇਤੇ ਘਟ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਭਹੀ ਮਹਿ ਭਾਵੈ ਤਿਸਹਿ ਪੀਆਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਤਨੇ ਘਟ ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਭ ਹੀ ਮੈਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਗਰੀ ਏਕੈ ਨਉ ਦਰਵਾਜੇ ਧਾਵਤੁ ਬਰਜਿ ਰਹਾਈ ॥

ਦੇਹ ਰੂਪ ਨਗਰੀ ਏਕ ਹੈ ਅਰ ਨਉ ਗੋਲਕ ਤਿਸਕੇ ਦਰਵਾਜੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਜੋ ਸ਼੍ਰਿਤੀ ਵਾ ਪਵਨ ਧਾਵਤੀ ਥੀ ਸੋ ਰੋਂਕ ਕਰ ਨਹਿਰਾਈ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ ਛੂਟੈ ਦਸਵਾ ਦਰੁ ਖੁਲੈ ਤਾ ਮਨੁ ਖੀਵਾ ਭਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਧਯਾਤਾ ਧਯਾਨ ਧੇਧ ਆਦਿਕ ਤ੍ਰਿਕੁਟੀ (ਛੂਟੈ) ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਜਾਵੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਿਤੀ ਗ਼ਜ਼ੀ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤੋ ਹੇ ਭਾਈ ਦਸਵਾਂ (ਦਰ) ਵਾਰਾ ਪੂਰਬੋਕਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਖੁਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੋਹੀ ਮਨ (ਖੀਵਾ) ਅਮਲੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਤਮ ਆਨੰਦੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਭੈ ਪਦ ਪੂਰਿ ਤਾਪ ਤਹ ਨਾਸੇ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਅਭੈ ਪਦ ਮੈਂ ਜਿਨੋਨੇ ਮਨਕੋ ਪੂਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਲਗਾਯਾ ਹੇ ਤਿਸਕੋ ਅਧਯਾਤਮ ਆਦੀ ਤਾਪ ਨਸ਼ ਹੁਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥

ਉਥਰ ਚਲੰਤੇ ਇਹੁ ਮਦੁ ਪਾਇਆ ਜੈਸੇ ਖੋਂਦ ਖੁਮਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਉਲਟ ਕਰ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਉਨੋਂ ਨੇ ਯਿਹ ਮਦੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਸਥਦ ਮੈਂ ਕਹਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮਧਕਾ (ਖੋਂਦ) ਪਾਲਾ ਪੀਣੇ ਤੇ ਪੁਰਸ ਕੋ ਖੁਮਾਰੀ ਚੜ੍ਹਤੀ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ (ਖੋਂਦ) ਸੁੰਘ ਕੇ ਧਰਤੀ ਸੁੰਘਨੇ ਸੇ ਖੁਮਾਰੀ ਚੜ੍ਹਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਖਾਤਾ ਮੀਨਾ ਜਲੁ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਕਰਮਸਤੁਆ ਹੈ ॥੪॥੩॥ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ ਲੀਨੇ ਗਤਿ ਨਹੀ ਏਕੈ ਜਾਨੀ ॥

ਫੂਟੀ ਆਖੈ ਕਛੂ ਨ ਸੁਝੈ ਬੁਝਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਅਰ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ (ਲੀਨੇ) ਮਾਰੇ ਹੁਏ ਵਾ ਇਨਕੋ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਬਿਧੀ ਨਾ ਜਾਨੀ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਵਾ ਵੈਰਾਗ ਬਥੇਕ ਰੂਪੀ ਆਖੈ ਫੂਟ ਗਈਓਂ ਕਛੂ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੋਤਾਪਾਨੀਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਜੀਵ ਇਸ ਮੈਂ ਫੂਥ ਮੁਏ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਸ਼ਵ ਵਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪ ਪਾਨੀ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਮਿਥਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੋ ਭੀ ਜੀਵ ਲੰਪਟ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਚਲਤ ਕਤ ਟੇਢੇ ਟੇਢੇ ਟੇਢੇ ॥ ਅਸਤਿ ਚਰਮ

ਬਿਸਤਾ ਕੇ ਮੁਏ ਦੁਰਗੰਧ ਹੀ ਕੇ ਬੇਢੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰੋਸੋ ਮਨ ਤਨ ਥਾਈ ਕਰਕੇ ਟੇਢੇ ਹੋਕਰ ਕਿਉਂ ਚਲਤੇ ਹੋ ਯਿਹ ਜੋ ਸਰੀਰੁ ਹੈ (ਅਸਤ) ਹਾਤ ਔਰ ਵਿਸਰਾਇ ਦੁਰਗੰਧਤਾ ਕਰ (ਮੁਏ) ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰ ਚਰਮ ਕਰਕੇ ਉਪਰ ਸੇ (ਬੇਢੇ) ਵਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨ ਜਪਹੁ ਕਵਨ ਭ੍ਰਮ ਭੂਲੇ ਤੁਮ ਤੇ ਕਾਲੁ ਨ ਦੂਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਰਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੋ ਕਿਸ ਭ੍ਰਮ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਭੂਲ ਰਹੇ ਹੋ ਤੁਮਾਰੇ ਸੇ ਕਾਲ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਕਟ ਹੀ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਇਹੁ ਤਨੁ ਰਾਖਹੁ ਰਹੈ ਅਵਸਥਾ ਪੂਰੇ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਨੇਕ ਜਤਨੋਂ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੋ ਚਾਹੇ ਕਿਤਨਾ ਰਖਣੇ ਕਾ ਜਤਨ ਕਰੋ ਪਰੰਤੂ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ ਸੇ ਰਹੇਗਾ ॥ ਭਿੰਨੁ ਨ ਰਹੇਗਾ ਵਾ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪੂਰੇ ਹੋਣੇ ਤਕ ਰਹੇਗਾ ਆਗੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਆਪਨ ਕੀਆ ਕਛੂ ਨ ਹੋਵੈ ਕਿਆ ਕੇ ਕਰੈ ਪਰਾਨੀ ॥

ਜਾ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਬਖਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਆਪਣਾ ਕੀਆ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਯਾ ਕਰ ਲੇਵੇਗਾ ਜੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਾਵਤਾਰੀ ਤੋ ਤਿਸੁ ਕੋਸਤਿ-
ਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਅੰ ਅਦੁਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਲੁਆ ਕੇ ਘਰੁਆ ਮਹਿ ਬਸਤੇ ਫੁਲਵਤ ਦੇਹ ਅਇਆਨੇ ॥

ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਮੋਟੇ ਰੋਤੇ ਕਾ ਘਰ ਬੰਦਾ ਕਰ ਬੈਸੇ ਤੋ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਨਸੂ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਫੁਲ ਬੋਲੇ ਟਿਨ ਮੈਂ ਮੁਰਬਾਇ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੋ ਇਯਾਨੇ ਜੀਵ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਿਹ ਦੇਹੀ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜਿਹ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਬੂਝੇ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਨੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਯਾਦ ਕੀਆ ਹ ਚਾਹੇ ਵਹੁ ਬਝੇ ਸਿਆਨੇ ਭੀ ਥੋ ਤੋਭੀ ਵਹੁਭੂਥੇ
ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਟੇਢੀ ਪਾਗ ਟੇਢੇ ਚਲੇ ਲਾਗੇ ਬੀਰੇ ਖਾਨ ॥ ਭਾਉ

ਭਗਤਿ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੁਐ ਮੇਰੇ ਕਾਮੁ ਦੀਵਾਨ ॥ ੧ ॥

ਸਿਰ ਪਰ ਟੇਢੀ ਹੀ ਪਗੜੀ ਬਾਧ ਲੀਨੀ ਔਰ (ਟੇਢੇ) ਆਕੜ ਮਰੋੜ ਨਾਲ ਚਲਦੇ ਲਗ ਪੜੇ ਔਰ ਪਾਨੋ ਕੋਬੀਝੇਖਾਣੇ
ਲਗ ਪੜੇ ਵਾ ਸੂਰਮੇ ਖਾਨ ਸੁਦਾਰ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਾ ਰਖਾ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਬੀ ਸਤਿ-
ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਚਲਨਾ ਚਾਹੀਏ ਤੋ ਉਤ੍ਰ ਦੀਆ ਕਿ ਹੋ ਭਾਈ ਮੇਰਾ ਕਾਮ ਦੀਵਾਨ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਰਾਜ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਜਾਣੇਕਰੀ ॥

ਰਾਮ ਬਿਸਾਰਿਓ ਹੈ ਅਭਿਮਾਨਿ ॥ ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ

ਮਹਾ ਸੁੰਦਰੀ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਸਬੁ ਮਾਨਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਅਭਿਮਾਨ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਰਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ (ਕਨਿਕ) ਸੁਰਨਾਦਿ ਧਨ ਅਰ ਮਹਾ ਸੁੰਦਰੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਬਰੀਬਾਰ ਦੇਖ ਕਰ (ਸਬੁ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਭਯਾ ॥

ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਬਿਕਾਰ ਮਹਾ ਮਦ ਇਹ ਬਿਧਿ ਅਉਧ ਬਿਹਾਨਿ ॥

ਲਾਲਚ ਝੂਠ ਔ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਅਤੰਤ ਮਦ ਮੈਂ ਉਨਮਦ ਹੋਕਰ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭ ਆਪੁ ਬਤੀਤ ਕਰ ਲਈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਅੰਤਕੀ ਬੋਰ ਆਇ ਲਾਗੇ ਕਾਲੁ ਨਿਦਾਨਿ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵਕੋ ਨਾਸੁ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ (ਨਿਦਾਨਿ) ਅੰਤ ਕੀ ਬੋਰ ਕਾਲ ਆਨ ਲਾਗਾ ਭਾਵ ਆਕਰ
ਪਕੜ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਚਾਰਿ ਦਿਨ ਅਪਨੀ ਨਉਬਤਿ ਚਲੇ ਬਜਾਇ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਚਾਰ ਦਿਨ ਜੀਵ ਅਪਨੀ ਅਪਣੀ (ਨਉਬਤਿ) ਨਗਾਰਾ ਭਾਵ ਵਾਜਾ ਬਜਾਇ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਇਤਨਕੁ ਖਟੀਆ ਗਣੀਆ ਮਟੀਆ ਸੰਗਿ ਨ ਕਛੁ ਲੈਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਤਨਾ ਕੁ ਧਨੁ (ਖਟੀਆ) ਇਕਤ੍ਰ ਕੀਆ ਕਿਛੁ ਤੋ (ਗਣੀਆ) ਬੈਲੀਓ ਬੰਧੀ ਹੁਈ ਅਰਕੁਛ (ਮਟੀਆ) ਮਿਟੀ ਮੈਂ ਦਬਾਯਾ
ਹੁਆ ਵਾ ਵਾ ਕਛੁ ਗਾਨ ਮੈਂ ਰਖਤਾ ਵਾ ਅਤ੍ਰ ਕਛੁ ਮਟੀਆ ਭਰ ਰਾਖੀ ਵੀ ਪਰੰਤੂ ਅੰਤ ਕੋ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਕੁਛ ਭੀ
ਨਹੀਂ ਲੇ ਜਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਦਿਹਰੀ ਬੈਠੀ ਮਿਹਰੀ ਰੋਵੈ ਦੁਆਰੈ ਲਉ ਸੰਗ ਮਾਇ ॥

ਦਰਵਾਜੇ ਕੀ (ਦਿਹਰੀ) ਦਹਿਲੀਜ ਪਰ ਬੈਠੀ ਹੁਈ (ਮਿਹਰੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੋਵਤੀ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰਲੇ ਦਰਵਾਜੇ ਤਕ ਮਾਤਾ
ਰੋਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਧਿ ਕਿ ਬਝੇ ਲੋਕੋਂ ਕੀਆ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀਆਂ ਵਾ ਪੂਰਬਮੈਂ ਬਾਹਰਨਹੀਂ ਜਾਤੀਆਂ ॥

ਮਰਹਟ ਲਾਗਿ ਸਭੁ ਲੋਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਮਿਲਿ ਹੰਸੁ ਇਕੋਲਾ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਸਭ ਲੋਕ ਮਸਾਣ ਛੂਮੀ ਤਬ ਮਿਲ ਕਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਔਰ (ਹੰਸੁ) ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੇ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਸਮੇਂ ਹੀ
ਇਕੋਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਮਸਾਣ ਛੂਮਿਕਾ ਤੋ ਪਰੇ ਆਗੇ ਜੀਵ ਇਕੋਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਲੋਕ ਤ੍ਰਿਣਤ ਚੋੜਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਜੀਵਨਰਾਸ
ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਅਹੋ ਜਿਨਕੇ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਜਾਨਤਾ ਵਾ ਇਨ ਮੈਂ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸੰਗੀ ਕਉ ਭੀ ਨਾ ਹੁਆ ॥

ਵੈ ਸੁਤ ਵੈ ਥਿਤ ਵੈ ਪੁਰ ਪਾਟਨ ਬਹੁਰਿ ਨ ਦੇਖੈ ਆਇ ॥

ਵਹ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਉਪਜਾਇ ਕਰ ਪਾਲੇ ਥੋ ਅਰ ਵਹ ਧਨੁ ਪੁਨਾ ਵਹ ਪੁਰ ਅਰ (ਪਾਟਨ) ਬਝੇ ਸਹਰ ਬਹੁਰੇ ਜੀਉ ਆਇ
ਕਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਰਾਮ ਕੀ ਨ ਸਿਮਰਹਿ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਬ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਭਾਂਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜਨੋ ਰਾਮ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਨਮ ਬਿਅਰਬ ਬੀਤਤਾ
ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਕੇਦਾਰਾ ਬਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਖਟੁ ਕਰਮ ਕੁਲ ਸੰਜੁਗਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਹਿ ॥

ਖਟੁ ਕਰਮ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਉਤਮਕੁਲ ਕੇ ਸਹਿਤਭੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਚਰਨਾਰਬਿੰਦੁ ਨ ਕਬਾ ਭਾਵੈ ਸੁਪਚ ਭੁਲਿ ਸਮਾਨਿ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲ ਐ ਹਰੀ ਕੀ ਕਬਾ ਭੀ ਜਿਸਕੇ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ (ਸੁਪਚ) ਚੰਡਾਲ ਕੇ (ਭੁਲਿ) ਸਮਾਨ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਲੈਣਾ ॥

ਰੇ ਚਿਤ ਚੇਤਿ ਚੇਤ ਅਚੇਤ ॥ ਕਾਹ ਨ ਬਾਲਮੀਕਹਿ ਦੇਖ ॥ ਕਿਸੁ

ਜਾਤਿ ਤੇ ਕਿਹ ਪਦਹਿ ਅਮਰਿਓ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਸੇਖ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਚੇਤਨ ਜੇ ਅਚੇਤ ਅਰਥਾਤ ਹਰੀਸਿਮਰਨ ਜੇ ਰਚਿਤ ਪੁਰਸ਼ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕਾਸਿਮਰਨ ਕਰਜੇ ਕਰੇ ਮੈਂ ਤੇ ਨੀਚਜਾਤੀ ਮੇਰੇਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਬ ਮਿਲਾ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਬਾਲਮੀਕ ਜੀ ਕੋ ਕਿਸਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਲੇਤਾ ਕਿਸਜਾਤੀ ਸੇਵਹੁਕਿਸ ਪਦਵੀ ਕੋ (ਅਮਰਿਓ) ਪਹੁਚਤਾ ਭਯਾ ਯਾਤੇ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋਂ ਜੋ ਵਸੇਸ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੁਰਬ ਕਥਨ ਕੋ ਪੁਸਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸੁਆਨ ਸਤ੍ਰੁ ਅਜਾਤੁ ਸਭ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਲਾਵੈ ਹੇਤੁ ॥

(ਸੁਆਨਸਤ੍ਰੁ) ਕੁਤਿਓਂ ਕਾ ਵੈਰੀ ਥਾ ਭਾਵ ਕੁਤਿਓਂ ਕੋ ਭੰਗੀ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਵਾ ਜੂਨ ਕੇ ਅਧਕਾਰੀ ਕੁਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੂਨ ਭੰਗੀ ਲੈਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਰੋਜੀ ਵਿਗਾੜਤਾ ਹੈ ਜੋ ਵੈਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦੋਨੋਪ੍ਰਕਾਰ ਵੈਰੀ ਥਾ ਅਰਸਭ ਤੇ (ਅਜਾਤੁ) ਨੀਚਜਾਤ ਥਾ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮਲਗਾਵਤਾ ਥਾ ਵਾ ਜਿਸ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇਹੇਤ ਲਗਾਯਾ ਕਿਉਂਕਿਉਸਕੇ ਆਏ ਪਾਭਵੇਕਾ ਜਗਜ ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਨਾ ਯੇਹ ਵ੍ਰਸਰਾ ਬਾਲਮੀਕ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਲੋਗੁ ਬਪੁਰਾ ਕਿਆ ਸਰਾਹੈ ਤੀਨਿ ਲੋਕ ਪ੍ਰਵੇਸ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਤਿਸ ਬਾਲਮੀਕ ਕੀ ਲੋਕ ਬਿਚਾਰਾ ਤੇ ਕਿਆ ਸਹਾਰਨਾ ਕਰੇਤਿਸਕਾ ਜਸੁਤੀਨ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥ ੨ ॥ ਅਬ ਭਰੋਸਾ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਉਣ ਹੇਤ ਕਈ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਅਜਾਮਲੁ ਪਿੰਗੁਲਾ ਲੁਭਤੁ ਕੁੰਚਰੁ ਗਏ ਹਰਿ ਕੈ ਪਾਸ ॥

ਅਜਾਮਲੁ ਪਾਪੀ ਪਿੰਗਲਾ ਨਾਮ ਵੇਸਾ ਜੋ ਜਨਕ ਪੁਰਮੇ ਰਹਤੀ ਥੀ ਅਰ (ਲੁਭਤੁ) ਬਧਕਅਰਥਾਤ ਹੇੜੀ ਜਿਸਨੇ ਸੰਤ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨ ਕਰ ਪੰਛੀ ਰੂਪ ਚਤੁਰਭੁਜ ਕੋ ਪਕੜਾ ਥਾ ਅਰ (ਕੁੰਚਰੁ) ਹਸਤੀ ਯਿਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਸ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਐਸੇ ਦੁਰਮਤਿ ਨਿਸਤਰੇ ਤੂ ਕਿਉ ਨ ਤਰਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਖੋਟੀਮਤਿ ਵਾਲੇ ਤਰ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਕਹਤੇ ਹੈਂਹੋ ਭਾਈਭੂੰ ਕਿਉ ਨਾਤਰੇਗਾ ਭਾਵ ਭੂੰ ਭੀਤਰਜਾਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਭੈਰਉ ਰਾਗ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰੰਭ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਰੂਪ ਅੰਗਲਾਬਰਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਝ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕਿਛੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਆਗਯਾ ਤੇ ਬਾਹਰ ਕਛੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਜਾਣਹਿ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਜੀਵੇ ਕੇ ਰਚ ਰਚ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸੋ ਤੂੰ ਉਨਕੇ ਕਰਤਬੋਂ ਕੋ ਜਾਣ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਿਛੁ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਜੇ ਕਿਛੁ ਅਹੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਯਹ ਜੀਵ ਆਪਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋ ਕਯਾ ਕਥਨ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਸੇ ਵਰਨਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਜੇਕਿਛੁ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟ ਆਵਤਾ (ਅਹੈ)ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਵਿਚ ਹੈ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੋ ਤੇਰੈ ਪਾਸਿ ॥

ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਬੇਨਤੀ ਆਦਿਕ ਕਾ ਕਰਨਾ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸ ਬਨਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਕੁਛ ਹਮਾਰਾ ਕਰਤਬ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਸੇ ਗੁਝਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਿਸੁ ਅਗੈ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਹਮ ਕਿਸਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋਂ ॥ ੨ ॥

ਆਖਣੁ ਸੁਨਣਾ ਤੇਰੀ ਬਾਣੀ ॥

ਮੈਂ ਤੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਬੋਟ ਰੂਪ ਵਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕੋ (ਆਖਣੁ) ਜਪਨਾ ਅਰ ਸੁਨਣਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਜਾਣਹਿ ਸਰਬ ਵਿਡਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ (ਵਿਡਾਣੀ) ਵਡੇ ਵਾ ਅਸਰਜ ਰੂਪ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਵਯਾ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ॥

ਆਪੇ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ (ਕਰੇ) ਰਚਕੇ ਪੁਨਃ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਸ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਕੋ ਉਤਪੰਨਤਾ (ਕਰਾਏ) ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦੇਖੈ ਬਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੁਮ ਆਪਹੀ ਉਤਪਤੀ ਔਰ ਲਯਤਾ ਕੀ ਲੀਲਾ ਕੋ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਗੁਰਾ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਔਰ ਨਾਮੁ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਾਦਿ ਤਰੇ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਤਰੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ ਵਿਸਿਸਟ ਆਦਿ ਮੁਨੀਸ਼ੁਰ ਅਨੇਕ ਤਰੇ ਹੈ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਤਰੇ ਹੈ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਤਪਸੀ ਜਨ ਕੇਤੇ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਗੁਰੋ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਆਦਿਕ ਔਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਤਪੀਸ਼ੁਰ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰੇ ਪਾਰ ਹੋਗਏਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਵਜਲੁ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਗੁ ਰੋਗਿ

ਬਿਆਪਿਆ ਦੁਬਿਧਾ ਭੁਬਿ ਭੁਬਿ ਮਰੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੈਸੇ ਤਰਿਆ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਨਹੀਂ ਤਰਿਆ ਜਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ(ਜਗੁ)ਜੀਵ ਵਾਸੀਸਾਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀਰੋਗ ਲਗਾ ਹੁਆਹੈ ਇਸੀਹਿਤੁ ਦੁਬਿਧਾਰੂਪ ਨਦੀਵਿਖੇ ਹੁਬਹੁਬਕਰ ਮਰਤਾਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਦੇਵਾ ਗੁਰ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਸੋਝੀ ਗੁਰ ਕੀ ਫੇਵਾ ॥

ਗੁਰੂ ਹੀ (ਦੇਵਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅਲਖ ਹੈ ਔਰ ਅਭੇਉ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ ਤਿਨਾ ਭਵਨਾਂ ਕੀ (ਸੋਝੀ) ਗਾਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦਿਬਾ-ਦਿਸ਼ਟਿ ਭੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਵਾਨਸ ਰੂਪ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਦਾਤਿ ਕਰੀ ਗੁਰਿ ਦਾਤੇ ਪਾਇਆ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਗੁਰਾ ਦਾਤਿਆਂ ਨੇ ਆਪਹੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਖਸ਼ੀਸ਼ ਕੀਤੀ ਤਬ (ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥

ਮਨੁ ਰਾਜਾ ਮਨੁ ਮਨ ਤੇ ਮਾਨਿਆ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ॥

ਜਬ ਗੁਰਾ ਦੇ (ਮਨੁ) ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ (ਮਨ ਮਾਨਿਆ) ਮਨ ਪਤੀਆਇ ਗਿਆ ਔਰ (ਮਨਸਾ) ਵਾਸਨਾ ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਬੀਰ ਸੇ (ਸਮਾਈ) ਨਸਰ ਹੋ ਗਈ ਤਬ ਮਨ ਰਾਜਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥

ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਮਨੁ ਬਿਨਸਿ ਬਿਚਰੀ ਮਨੁ ਸਮਝੈ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਗੁਣ ਗਾਇਕੇ ਸਮਝੈ ਤਬ ਮਨ ਕੇ (ਜੋਗੀ) ਮਨ ਹੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਾਥ (ਜੋਗੀ) ਜੁੜਤਾ ਹੋਪੁਨਾ ਮਨਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੇ (ਬਿਚਰੀ) ਵਿਛੜਕੇ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਵਾਹੇ ਸਮਝ ਜਾਵੇ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿਆ ਤੇ ਵਿਰਲੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਾ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਮਨ ਕੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਗੁਰ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ (ਤੇ) ਓਹ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਭਰਿਪੁਰਿ ਲੀਣਾ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ (ਸਾਹਿਬੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਭਰਿਪੁਰਿ) ਪੂਰਨ ਹੋਕੇ (ਲੀਣਾ) ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਹੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਜਾਨਕਰ ਜੀਵ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਸੂਚਨ ਕਰਾਵਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨੈਨੀ ਵਿਸ਼ਟਿ ਨਹੀਂ ਤਨੁ ਹੀਨਾ ਜਰਿ ਜੀਤਿਆ ਸਿਰਿ ਕਾਲੇ ॥

ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਵਿਖੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ਟਿ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ (ਤਨੁ) ਸਰੀਰ ਘਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ (ਜਰਿ) ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਨੇ ਜੀਤ ਲੀਆ ਤਬ ਸਿਰ ਪਰ ਕਾਲ ਆਨ ਖੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ਰਹਸੁ ਨਹੀਂ ਸਾਚਾ ਕਿਉ ਛੋਡੈ ਜਮ ਜਾਲੇ ॥ ੧ ॥

ਰੂਪ ਭੀ ਨਹਾਂ ਰਹਿਤਾ ਰੰਗ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਔਰ ਸਚਾ ਅਨੰਦ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਫਿਰ ਜਮੁ ਅਪਨ ਜਾਲ ਸੇ ਜੀਵ ਕੇ ਕੈਸੇ ਛੋਡੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਨਮੁ ਗਇਓ ॥ ਸਾਚ ਸਬਦ ਬਿਨੁ

ਕਬਹੁ ਨ ਛੂਟਸਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਭਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੀਵ ਹਰਿ ਕੇ ਜਪੁ ਏਹੁ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਬਹੁਤ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਰਨਾ ਸਮੀਪ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਹੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜਮਾਦਿਕੋ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਕਬੀ ਛੂਟਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਭੀ ਬਜਰਬ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਹਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਹਉ ਮਮਤਾ ਕਠਿਨ ਪੀਰ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਜ਼ਰੀਰ ਵਿਖੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਪੁਨਾ ਰੰਗ ਮਮਤਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਪੀੜ ਜੀਵ ਕੇ (ਅਤਿ ਭਾਰੀ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਹਾਰਨੀ ਕਠਨ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਇਨਬਿਧਿ ਤਰੁ ਤੂ ਤਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਵਾਹੇ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਰਸਨਾ ਸੇ ਰਾਮ ਕੇ ਜਪਨਾ ਕਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ (ਤਾਰੀ) ਨਦੀ ਸੇ ਤਰਨਾ ਕਰੁ ਵਾ ਰਾਮ ਜਾਪ ਰੂਪ (ਤਾਰੀ) ਨਾਉਕਾ ਸੇ ਤੂੰ ਤਰਨਾ ਕਰੁ ॥ ੨ ॥

ਬਹਰੇ ਕਰਨ ਅਕਲਿ ਭਈ ਹੋਈ ਸਬਦ ਸਹਜੁ ਨਹੀਂ ਬੁਝਿਆ ॥

ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ (ਬਹਰੇ ਕਰਨ) ਕਾਨ ਬੇਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਅਰ ਬੁਝੀ ਭੀ ਤੁਛ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਵਾਹਾ ਅਰਥਾਤ ਕਭੀ (ਸਹਜੁ) ਅਚੁਤ ਪਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਮਨਮੁਖਿ ਹਾਰਿਆ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅੰਧੁ ਨ ਸੁਝਿਆ ॥ ੩ ॥

ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਇਕ ਅਮੋਲਕ ਪਦਾਰਥ ਥਾ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ ਨੇ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਅੰਧੁ) ਅਗਿਆਨੀ ਕੇ ਵਿਸ਼ਟਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਜਮ ਕਾਲ ਤੇ ਕੌਨ ਛੂਟਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਹੈ ਉਦਾਸੁ ਆਸ ਨਿਰਾਸਾ ਸਹਜ ਧਿਆਨਿ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸੁ ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਸੇ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ ਧਨ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਸੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਇ ਕਰ ਔਰ ਸਾਂਤੀ ਕੇ ਧਾਰਕਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ (ਬੈਰਾਗੀ) ਵਿਰਕਤੁ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟਸਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕੀ ਰਮਣ ਰੂਪ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਜਮਜਾਲੀ ਤੋ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਭੁੰਡੀ ਚਾਲ ਚਰਣ ਕਰ ਖਿਸਰੇ ਤੁਚਾ ਦੇਹ ਕੁਮਲਾਨੀ ॥

ਬੁਵੇਪੇ ਕੇ ਸਮੇਂ (ਭੁੰਡੀ) ਭੈਡੀ ਚਾਲ ਹੋਗਈ ਪੈਰ ਭੀ ਇਧਰ ਉਧਰ ਖਿਸਕਣ ਲਗ ਪਏ (ਕਰ) ਹਾਥ ਭੀ ਕੰਪਣੇ ਲਾਗ ਗਏ ਔਰ ਦੇਹ ਪਰ ਜੋ (ਤੁਚਾ) ਖਾਲ ਥੀ ਸੋ ਭੀ ਕੁਮਲਾ ਗਈ ॥

ਨੇਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਨ ਭਏ ਬਹਰੇ ਮਨਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਨੇਤ੍ਰੀ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤ ਬੈਠ ਗਈ ਅਰ ਕਾਨ ਬੋਲੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਪਰੰਤੂ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੀ ਨ ਜਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਅੰਧੁਲੇ ਕਿਆ ਪਾਇਆ ਜਗਿ ਆਇ ॥ ਰਾਮੁ ਰਿਦੈ ਨਹੀ

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅੰਧੁਲੇ) ਅਯੋਗਨੀ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਆਇਕੇ ਤੁਮਨੇ ਕਯਾ ਲਾਭ ਪਾਇਆ ਜਿਨਾਂ ਪੁਰਸਾਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾਦਾਰਾ ਰਮਣ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੋ ਆਪਣੇ ਸ੍ਵਾਸਾਂ ਰੂਪ ਮੂਲ ਕੋ ਗਵਾਇ ਚਲੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਿਹਵਾ ਰੰਗਿ ਨਹੀ ਹਰਿ ਰਾਤੀ ਜਬ ਬੋਲੈ ਤਬ ਢੀਕੇ ॥

ਸਿਹਵਾ ਭੀ (ਹਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਨਾ ਰੰਗੀ ਗਈ ਜਬ ਕਬੀ ਬੋਲ ਬੋਲੇ ਤੋ ਵਿਕੇ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਰਸ ਬੀ ਰਹਿਤ ਹੀ ਬੋਲਤੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਵਿਆਪਸਿ ਪਸੁ ਭਏ ਕਦੇ ਹੋਹਿ ਨ ਨੀਕੇ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਜੀਵ ਪਸੁ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਬੀ (ਨੀਕੇ) ਚੰਗੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਰਸੁ ਵਿਰਲੀ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਡ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਦੇ ਮੇਲ ਵਿਖੇ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਵਿਰਲਿਆ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਸਬਦ ਭੇਦੁ ਨਹੀ ਆਇਆ ਤਬ ਲਗੁ ਕਾਲੁ ਸੰਤਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਤਕ ਗੁਰਾਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਭੇਦੁ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਜੀਵ ਕੋ ਕਾਲ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਤਾਏ) ਤਪਾਵਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਨਕੋ ਦੁਰ ਘਰੁ ਕਬਹੂ ਨ ਜਾਨਸਿ ਏਕੋ ਦੁਰ ਸਚਿਆਰਾ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ (ਅਨਕੋ) ਔਰ ਘਰ ਕਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਕਬੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਹੀ (ਸਚਿਆਰਾ) ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇਆ ਨਾਨਕ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਵੀਚਾਰ ਫਾਰਾ ਉਨ ਪੁਰਸਾਂ ਨੇ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਗਲੀ ਰੈਣਿ ਸੋਵਤ ਗਲਿ ਫਾਹੀ ਦਿਨਸੁ ਜੰਜਾਲਿ ਗਵਾਇਆ ॥

ਸੰਪੂਰਣ ਰਾਤ੍ਰੀ ਤੋ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪ ਵਾਸੀ ਮੈਂ ਗਲਤਾਨ ਹੋਕਰ ਸੋਵਤਾ ਭਯਾ ਔਰ ਦਿਨ ਸੰਸਾਰ ਕੇ (ਜੰਜਾਲਿ) ਪੈਰ ਮੈਂ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਘੜੀ ਨਹੀ ਪੁਛੁ ਜਾਨਿਆ ਜਿਨਿ, ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਨਿਜ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਉਸਕੋ ਏਕ ਘੜੀ ਪਲ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਜਾਨਿਆ ਭਾਵ ਜਪਨਾ ਨਾ ਕੀਆ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਕਿਉ ਛੂਟਸਿ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ॥ ਕਿਆ ਲੇ ਆਵਸਿ

ਕਿਆ ਲੈ ਜਾਵਸਿ ਰਾਮ ਜਪਹੁ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਪਰਿ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਭਾਰੀ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਕੈਸੇ ਛੂਟੇਗਾ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਕਿਆ ਲੈ ਲੋਕਰ ਆਪਾ
ਥਾ ਔਰ ਅਥ ਕਿਆ ਲੈ ਲੇ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਤੇ (ਗੁਣਕਾਰੀ) ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵ ਉਪਕਾਰੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ
ਜੇ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਜਪਣਾ ਕਰ ॥

ਉਧਉ ਕਵਲੁ ਮਨਮੁਖ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਸਿਰਿ ਧੰਧਾ ॥

ਹੇ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਰਿਦਾ ਕਮਲੁ (ਉਧਉ) ਮੂਧਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋ ਬੇਮਖ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਮਤ ਤੇਰੀ
ਤੁਛ ਹੈ ਹੇ ਅੰਧੇ ਮਨ ਵਾਲੇ ਤੈਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਧੰਧਿਆ ਕਾ ਭਾਰ ਉਠਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਕਾਲੁ ਬਿਕਾਲੁ ਸਦਾ ਸਿਰਿ ਤੇਰੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਗਲਿ ਫੰਧਾ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ (ਕਾਲੁ) ਮਰਨਾ ਅੰ (ਬਿਕਾਲੁ) ਦੁਸਰਾ ਸਮਾ ਕਰਾ ਜੰਮਣਾ ਹੇ ਜੀਵ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਸਮੇਂ ਤੇਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਸਦੀਵ ਬਨੇ
ਰਹੇਗੇ ਬਿਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਤੇਰੇ ਗਲ ਵਿਚ ਜਮਾਇਕੋ ਕਾ ਵਾਹਾ ਪਛੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਭਗਰੀ ਚਾਲ ਨੇੜੁ ਫੁਨਿ ਅੰਧੁਲੇ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਨਹੀ ਭਾਈ ॥

ਬ੍ਰਿਧਾਪਨ ਮੈਂ (ਭਗਰੀ) ਭੋਲਨੀ ਚਾਲ ਹੋਗਈ ਪੁਨਾ ਨੇੜੁ ਭੀ ਅੰਧੇ ਹੋਗਏ ਪਰ ਤੋ ਭੀ ਜੀਵ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ
ਗਜ਼ਾਤ ਨਾ ਭਾਈ ਭਾਵ ਅਛੀ ਨਾ ਲਗੀ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਹੈ ਮਾਇਆ ਅੰਧੁਲਉ ਧੰਧੁ ਕਮਾਈ ॥ ੩ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੜ੍ਹਤੇ ਭੀ ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਅੰਧਾ ਜੀਉ ਧੰਧਿਆਕੀ ਕਮਾਈਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ
ਕਾਲ ਧੰਧੇ ਮੈਂ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਖੇਇਓ ਮੂਲੁ ਲਾਭੁ ਕਹ ਪਾਵਸਿ ਦੁਰਮਤਿ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣੇ ॥

ਹੇ ਖੇਤੀ ਮਤ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੀਵ ਜਬ ਸ੍ਵਾਸਾ ਰੂਪ ਮੂਲ ਗਵਾ ਲੀਆ ਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਾ ਸ੍ਰੂਪ ਰੂਪੀ
ਲਾਭ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ਨਾਨਕ ਸਾਚਿ ਪਤੀਣ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਗੁਰੇ ਕੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ
ਪੁਰਸ ਸਚ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ (ਪਤੀਣੇ) ਪਤੀਆਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰ ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਹਿਤ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਹੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਰਾਮੁ ਰਸਨਿ ਰੀਗਿ ਰਾਤਾ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਰਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਸਿ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਸਿ ਅੰਤਰਿ ਜਾਣਿ ਪਛਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਸਬਦ ਹੀ ਕੋ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇ ਕਹਾ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ (ਅੰਤਰਿ) ਘਟਿ
ਵਿਖੇ ਹੀ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਪਹਿਚਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਜਨੁ ਐਸਾ ਮੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ॥ ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਅਪਰੰਪਰਿ

ਰਾਤਾ ਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਕੇਵਲ (ਅਪਰੰਪਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਕਾਰ) ਸੇਵਾ ਕਮਾਵਤਾ
ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਅਨੰਨ ਦਾਸ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੇ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਆਇ ਪੁਰਖ ਆਦੇਸੋ ॥

ਬੁਨੀ ਖੰਨਨ ਨਜਾਇ ਸੋ ਪੁਰਖੋਕਤ ਅਰਥ ਕੋ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਹੈ (ਅੰਤਰਿ) ਸਰੀਰ ਮੈ (ਬਾਹਰਿ) ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੈ
ਔਰ (ਨਿਰੰਜਨੁ) ਮਾਇਆ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੁਰਖ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੀ ਆਇ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਆਦੇਸੋ) ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ
ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਐਸਾ ਨਿਸਕਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਨਿਰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਚੁ ਵੇਸੋ ॥ ੨ ॥

ਜੋ (ਸਚੁ ਵੇਸੋ) ਸਚੁ ਸ੍ਰਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰਿ (ਨਿਰਤਰਿ) ਏਕ ਰਸ ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਸਚੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜਿਹਵਾ ਮਿਥਿਆ ਮੈਲੁ ਨ ਰਾਈ ॥

ਜੋ ਸਚ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈ ਸੋ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੀ

ਜਿਹਵਾ ਮੈਂ ਮਿਥਾ ਬਲਣ ਰੂਪ ਮੈਲ ਰਾਈ ਸਮਾਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਦਾਖਿਆ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥

ਐਰ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਨਿਰਮਲ ਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਦਾਖਿਆ ਹੈ ਐ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਮੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਪਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਣੀ ਗੁਣੀ ਮਿਲਿ ਲਾਹਾ ਪਾਵਸਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ॥

ਗੁਣੀ ਜੋ ਸਿਖ ਹੈਂ (ਗੁਣੀ) ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਲਾਭ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਐ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ (ਨਾਮੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਣਕੇ ਵਡਾਈ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਮਿਟਹਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਖਾਈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਖ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵਕੇ ਨਾਮੁ ਹੀ ਸਰਬ ਦਾ (ਸਖਾਈ) ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸੰਗਤ ਕੋ ਭਗਤੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਰਬ ਧਨੁ ਧਾਰਣੁ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ॥

ਸ੍ਰਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੇ ਧਾਰਣੇ ਹਾਰੇ ਕਾ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਾਹੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਅਮਰ ਪਦਾਰਥ ਤੇ ਕਿਰਤਾਰਥ ਸਹਜੁ ਪਿਆਨਿ ਲਿਵ ਲਾਈਐ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਕਿਰਤਗੰਗ ਹੋਕਰ ਅਮਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤ ਕੇ ਧਾਰਕੇ ਪਿਆਨ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਹੋ ਪਿਆਰਿਓ ਲਗਾਈਏ ॥

ਮਨਰੇ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈਐ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ

ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਸਹਜੁ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕੋ ਲਾਉਣਾ ਕਰੀਏ ਐਰ (ਗੁਰਮੁਖਿ) ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਰਾਹਾ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਜਪ ਕਰ (ਸਹਜ ਸੇਤੀ) ਸਾਤੀ ਪੂਰਬੋਕਰ (ਘਰਿ) ਸ੍ਰੈ ਸ੍ਰਰੂਪ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀਏ ਹੈ ॥

ਭਰਮੁ ਭੇਦ ਭਉ ਕਬਹੁ ਨ ਛੂਟਸਿ ਆਵਤ ਜਾਤ ਨ ਜਾਨੀ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਅਰ ਧਨਾਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਐਰ ਭੇਦ ਐਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ (ਆਵਤ ਜਾਤ) ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕੋ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸਿ ਭੂਖਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਭੀ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਪਾਨੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਜੀਵ ਭੂਖ ਮੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਿਸ਼ਾ ਪਦਾਰਥ ਅਸਤ ਭੀ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਤਿਨ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪੰਧਾ ਕਰਤ ਸਗਲੀ ਪਤਿ ਖੋਵਸਿ ਭਰਮੁ ਨ ਮਿਟਸਿ ਗਵਾਰਾ ॥

ਸੰਸਾਰੀ ਪੰਧੇ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਆਪਣੀ ਸਭੀ ਇਜਤ ਗਵਾਵਤੇ ਹੈਂ ਗਵਾਰ ਕਾ ਭਰਮੁ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਕਬਹੀ ਅੰਧੁਲੇ ਪੰਧੁ ਪਸਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ (ਅੰਧੁਲੇ) ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਨੇ ਪੰਧਯੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਸੰਕਲਪ ਪਸਾਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਅਥ ਬਿਬੇਕੀਓਂ ਕੀ ਰਹਿਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਮਨਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮੂਆ ॥

ਉਨਕਾ(ਅਕੁਲ) ਕੁਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੁਨਾ (ਨਿਰੰਜਨ) ਮਾਧਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ ਮਨ ਪਤੀਜ ਗਿਆ ਹੈ ਐਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਜੋ ਹੈ ਮਨ ਕਹੀਏ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਤੇ ਮੂਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਾਰ ਬਾਹਰਿ ਏਕੋ ਜਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਅਵਰੁ ਨ ਦੁਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਬਿਬੇਕੀਓਂ ਨੇ (ਅੰਤਾਰ) ਸਰੀਰੋਂ ਵਿਖੇ ਐਰ (ਬਾਹਰਿ) ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਵਿਖੇ ਏਕ ਅਵਤਰੀ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਐਰ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੭ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਤੋਬਿਨਾ ਐਰ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਦੁਖ ਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀ ਐਰ ਜਨਮਕੀ ਬਜਰਥਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਗ ਨ ਹੋਮ ਪੁੰਨ ਤਪ ਪੂਜਾ ਦੇਹ ਦੁਖੀ ਨਿਤ ਦੁਖ ਸਹੈ ॥

ਜਗ ਕਰਕੇ ਹੋਮ ਕਰਕੇ ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ ਤਪ ਕਰਕੇ ਐਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਪੁਨਾ ਪੰਥ ਅਗਨੀ ਵਾ ਜਲ-

ਧਾਰਾ ਕਰਨੀ ਇਨ ਕਰ ਦੇਹ ਭੀ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਿਤ ਹੀ ਮਨ ਭੀ ਦੁਖਾ ਕੇ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇਕਰੋ ਇਨਕਰਮੋ ਕਾ ਕੁਝ ਫਲ ਨਹੀ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵਸਿ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋ ਕਰ ਰਾਜ ਭੋਗ ਸੁਰਗਾਦਿਕ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਮੋਖ ਪਟਵੀ ਹੈ ਸੋ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਬੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਮੁਕਤੀ ਤੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥੇ ਜਗਿ ਜਨਮਾ ॥ ਬਿਖੁ ਖਾਵੈ ਬਿਖੁ ਬੋਲੀ

ਬੋਲੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਨਿਹਫਲੁ ਮਰਿ ਭ੍ਰਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਬਯਰਥ ਹੀ ਜਨਮਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕਾ ਖਾਲਾ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਬੋਲਣਾ ਭੀ ਵਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੈ ਅਰ ਅੰਤ ਕੇ ਮਰ ਕਰਕੇ ਜੋਨੀਓ ਵਿਖੇ ਭਰਮਣਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਰੇ ਹੋਰ ਭੀ ਤੋ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸਾਧਨ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੁਸਤਕ ਪਾਠ ਬਿਆਕਰਣ ਵਖਾਣੈ ਸੰਧਿਆ ਕਰਮ ਤਿਕਾਲ ਕਰੈ ॥

ਅਨੇਕ ਪੁਸਤਕੋਂ ਕੇ ਪਾਠ ਵਯਾਕਰਣੋ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਔਰ ਸੰਧਿਆ ਕਰਮ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਰੇ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੁਕਤਿ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਉਰਝਿ ਮਰੈ ॥ ੨ ॥

ਤੋ ਭੀ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੋ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮੁਕਤੀ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਔਰ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਮੋਖ ਕਾ ਨਹੀਂ ਤਾਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜੀਉ ਉਰਝਿ ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਭੰਡ ਕਮੰਡਲ ਸਿਖਾ ਸੂਤੁ ਧੋਤੀ ਤੀਰਥਿ ਗਵਨੁ ਅਤਿ ਭ੍ਰਮਨੁ ਕਰੈ ॥

ਹਾਥ ਵਿਖੇ ਭੰਡਾ ਔਰ (ਕਮੰਡਲ) ਕਾਨ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਧਾਰ ਕਰ ਧੋਤੂ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮੁਟੇ ਕੀ ਸੂਰਕ (ਸਿਖਾ) ਬੋਈ ਰਖਾ ਲਈ ਪੁਨਾ ਸੂਤ੍ਰ ਕਾ ਜਨੇਊ ਔਰ ਕਮਰ ਮੈਂ ਧੋਤੀ ਪਹਿਰ ਕੇ ਤੀਰਥੋਂ ਵਿਖੇ ਗਮਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਵਿਖੇ ਭ੍ਰਮਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਦਪਿ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵੈ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਸਾਂਤੀ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਜੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੇ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇਗਾ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਪਯੋਗਾ ॥ ੩ ॥

ਜਟਾ ਮੁਕਟੁ ਤਨਿ ਭਸਮ ਲਗਾਈ ਬਸਤ੍ਰ ਛੋਡਿ ਤਨਿ ਨਗਨੁ ਭਇਆ ॥

ਸੀਸ ਪਰ ਜਟਾ ਕਾ ਮੁਕਟ ਬਾਂਧ ਕੇ ਸਰੀਰ ਉਪਰ ਭਸਮ ਲਗਾ ਲਈ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕੇ ਸਰੀਰ ਜੋ ਨਗਨ ਭੀ ਫਿਰਾ ਪਰ ਤੋ ਭੀ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਤਿਪਤਿ ਨ ਆਵੈ ਕਿਰਤ ਕੈ ਬਾਧੈ ਭੇਖੁ ਭਇਆ ॥ ੪ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੁਆ ਹੁਆ ਐਸੇ (ਭੇਖ) ਵੇਸ ਧਾਰਤਾ ਭਇਆ ਹੈ ॥੪॥ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੋ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਜਤੁ ਕਤੁ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆ ॥

ਜਿਹਨੇ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਜਲੋਂ ਬਲੋਂ ਤਥਾ ਅਕਾਸ ਵਿਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਹਾਂ ਕਹਾ ਭੁੰਝਾ ਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਰਾਖਿ ਲੇ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਰਸੁ ਨਾਨਕ ਬੋਲਿ ਪੀਆ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਫ਼ਿਪਾ ਸੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ (ਬੋਲਿ) ਹਟਾ ਕੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਸ ਪੀਆ ਹੈ ਵਾਸੋਂ ਪੀਵਾ ਭੁੰਝਾ ਦਾਸ ਕੇ ਫਾਖ ਲੇਹੁ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਕਿਸੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਕੋਈ ਪੂਜਨ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਤਿਸਕੇ ਗਰਬ ਨਿਵਾਰਨ ਹੋਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰਬੁ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਕੋਈ ॥

ਜਾਤੀ ਕਾ ਗਰਬ ਕੋਈ ਨ ਕਰੇ ਕਿਉਕਿ ॥

ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੋ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ (ਬ੍ਰਹਮ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ (ਬਿੰਦੋ) ਜਾਇ ਲੇਵੇ ਸੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਯਥਾ ਕਬੀਰ “ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਰਥੈ ॥ ਜੋ

ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਕਹੀਅਤਿ ਹੈ ਹਮਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਤਿ ਕਾ ਗਰਬੁ ਨ ਕਰਿ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰਾ ॥ ਇਸੁ
ਗਰਬ ਤੇ ਚਲਹਿ ਬਹੁਤੁ ਵਿਕਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ।

ਹੇ (ਮੂਰਖ ਗਵਾਰਾ) ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਜਾਤ ਕਾ ਗਰਬ ਮਤ ਕਰ ਇਸ ਹੰਕਾਰ ਤੇ ਬਹੁਤ ਵਿਕਾਰ ਚਲਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਆਪੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਵਰਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿੰਦੁ ਤੇ ਸਭ ਓਪਤਿ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ (ਬ੍ਰਹਮ) ਬ੍ਰਾਹਮਣ (ਬਿੰਦੁ) ਬੀਰਜ ਤੇ ਅਰ ਰਕਤ ਤੇ ਸਭ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਟੀ ਏਕ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਉਪਾਦਾਨ ਕਾਰਨ ਮਾਟੀ ਤਾਂ ਸਾਰੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ॥

ਬਹੁਬਿਧੀ ਭਾਂਡੇ ਘੜੈ ਕੁਮਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਉਸ ਮਿਟੀ ਕੇ ਘਮਾਰ ਨੇ (ਬਹੁਬਿਧਿ) ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ਬਣਾ ਦੇਏ ਪਰ ਵਾਸਤਵ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਅਥ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪੰਚ ਤਤੁ ਮਿਲਿ ਦੇਹੀ ਕਾ ਆਕਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਦਿ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾ ਕਰ ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਰਚਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਵਧਿ ਕੋ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਅਥ ਇਸ ਵਿਖੇ ਨਤੂਨ ਅਧਿਕਤਾ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕੌਣ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਹਤੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜੀਉ ਕਰਮ ਬੰਧੁ ਹੋਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਕਰਮਾ ਕਰਕੇ ਬੰਧਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਬਿਨ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਮੁਕਤੀ ਕਬੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਐ ਨ ਆਗੇ ਕੋਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥
ਅਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮਦ ਕਰ ਸੁਤੇ ਹੁਏ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਕੋ ਲੁਟਣਾ ਐਰ ਜਾਗਤਿਓਂ ਕੇ ਸੁਰਗੁਣ
ਰੂਪੀ ਧਨ ਕੋ ਰਖਣਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜੋਗੀ ਗ੍ਰਿਹੀ ਪੰਡਤ ਭੇਖ ਪਾਰੀ ॥

ਜੋਗੀ (ਗ੍ਰਿਹੀ) ਗ੍ਰਹਸਥਾਸ਼੍ਰਮੀ ਪੰਡਤ ਐਰ ਜੋ ਅਨੇਕ ਭੇਖੋਂ ਕੇ ਪਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈ ॥

ਏ ਸੂਤੇ ਅਪਣੈ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਏਹ ਸਭੀ ਅਪਣੇ ਅਹੰਕਾਰੋਂ ਵਿਖੇ ਸੋਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾ ਏਹ ਸਭ ਹੰਕਾਰੀ ਸ੍ਰੇ ਸਰੂਪਸੇ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਮੋਹ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਵਾਅਗਜਾਨ
ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਸੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਮਾਤਾ ਰਹਿਆ ਸੋਇ ॥ ਜਾਗਤੁ ਰਹੈ ਨ ਮੂਸੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦ ਵਿਖੇ ਉਨਮਤਿ ਹੁਆ ਜੀਵ ਅਵਿਦਯਾ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਸੇ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਗਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਉਸਕੋ (ਮੂਸੈ)
ਲੁਟਣਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਕਾਮ ਆਦਿਕ ਚੋਰ ਤਿਸਕੋ ਲੁਟਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੇ ਜਾਗੈ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਸੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਪੰਚ ਦੂਤ ਓਹੁ ਵਸਿ ਗਤਿ ਕਰੈ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਦੂਤੋਂ ਕੋ ਵਹੁ (ਵਸਿ ਗਤਿ) ਅਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੇ ਜਾਗੈ ਜੋ ਤਤੁ ਵੀਚਾਰੈ ॥

ਪੁਨਃ ਸੋਈ ਪੁਰਸੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਜੋ (ਤਤੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਮਰੈ ਅਵਰਾ ਨਹ ਮਾਰੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪ ਮਰ ਜਾਵੇ ਹੈ ਐਰੋਂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਕਿ ਆਪ ਦੁਖ ਸਹਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਐਰਕਿਸੀਕੋ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ॥ ੩ ॥

ਸੇ ਜਾਗੈ ਜੋ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥

ਪੁਨਃ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਜੋ (ਏਕੋਂ) ਅਦੁਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਣ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਪਰਕਿਰਤਿ ਛੋਡੈ ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ੪ ॥

ਮਾਯਾ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਵੈ ਔਰ ਤਤ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਵੈ ॥੪॥ ਪ੍ਰਸਨਾ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕਿਸਕੋ ਅਧਕਾਰ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਹੁ ਵਰਨਾ ਵਿਚਿ ਜਾਗੈ ਕੋਇ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਆਦਿ ਚਾਰੋਂ ਹੀ ਵਰਨੇ ਵਿਚੋਂ ਚਾਹੈ ਕੋਈ ਜਾਗੈ ॥

ਜਮੈ ਕਾਲੀ ਤੇ ਛੂਟੈ ਸੋਇ ॥ ੫ ॥

(ਜਮੈ ਕਾਲੀ) ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਛੂਟ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੫ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਜਾਗੈ ਸੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਦਾਸ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕੌਣ ?

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਜਾਕੀ ਨੇਤ੍ਰੀ ਹੋਇ ॥ ੬ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰੇ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਅੰਜਨ) ਸੁਰਮਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੨ ॥ ਪੁਨਃ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਾਕਉ ਰਾਖੈ ਅਪਣੀ ਸਰਨਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੀ ਸਰਨ ਵਿਖੇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੇ ਲਾਗੈ ਸਾਚਾ ਫਲੁ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਚੇ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਲਾਗਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਾਚਾ ਫਲ) ਸਰੂਪ ਗਿਆਨੁ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰੇ ਜਨ ਕੈਸਿਉ ਕਰਹੁ ਪੁਕਾਰਾ ॥ ਹੁਕਮੇ ਹੋਆ ਹੁਕਮੇ ਵਰਤਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਨੋ ਕਿਸ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੋਗੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਜੀਵ ਉਤਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਚੇਸਦਾ ਕਰ ਜੰਗਾ ਨੈ ॥

ਏਹੁ ਆਕਾਰੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਧਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤੇਰਾ ਇਹੁ ਸਰੀਰੁ ਧਾਰਾ ਭਾਵ ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸੈ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੈ ਬਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਖਿਨ ਬਿਖੇ ਬਿਨਾਸ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਭੀ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵਤਾ ਯਥਾ “ਹਰਦ ਭਰਦ ਜਾਕਾ ਨੇਤ੍ਰ ਢੋਰ” ॥ ੨ ॥

ਕਰਿ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ਇਕੁ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਬਾਸੀਗਰ ਕੀ ਬਾਸੀ ਵਤ ਭਾਵ ਮਿਥਤਾ ਰੂਪ ਏਕ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਮਨੇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੇ ਸੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਾਰਨੇ ਜੀਵਾਲਨੇ ਕੋ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਮਰਥ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਬੁਝਹੁ ਭਰਮਿ ਨ ਭੁਲਹੁ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਐਸਾ ਸਰਬਕਲਾ ਸਮਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੂੰ ਜਾਣੇ ਅਰ ਭਰਮ ਵਿਖੇ ਮਤਿ ਕੋਈ ਭੁਲੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮੈ ਕਾਮਣਿ ਮੇਰਾ ਕੰਤੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਮੈਂ (ਕਾਮਣਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਾਂ ਔਰ ਮੇਰਾ (ਕੰਤੁ) ਪਤੀ (ਕਰਤਾਰੁ) ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ॥

ਜੇਹਾ ਕਰਾਏ ਤੇਹਾ ਕਰੀ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਜੇਹਾ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਿੰਗਾਰੁ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕਰਵਾਤਾ ਹੈ ਵੈਸੇ ਹੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਾਂ ਕਰੇ ਭੋਗੁ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ ਜੋਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਕਰੋਭੋਗੁ) ਅਭੋਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਹੇਤ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਪਣਾ (ਸਾਚੇ ਸਾਹਿਬ) ਸ੍ਰਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜੋਗ ਮੈਨੇ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਈ ॥

ਕਿਸੇ ਕੀ ਕੋਈ ਉਸਤਤੀ ਨਿੰਦਾ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ॥

ਜਾਂ ਆਪੇ ਵਰਤੈ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜਾ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਏਕੋ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਰਤ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਿਰਮ ਕਸਾਈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ (ਪਿਰਮ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ (ਕਸਾਈ) ਖੈਂਚ ਆਈ ਹੈ ॥

ਮਿਲਉਗੀ ਦਇਆਲ ਪੰਚ ਸਬਦ ਵਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਅਬ ਦਯਾਲ ਵਾਹਗੁਰੂ ਕੋ(ਪੰਚ)ਸੋਤੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਬਾਜੇ ਬਜਾਇ ਕਰਮਿਲਉਗੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਕਰ ਮਿਲਉਗੀ॥੩॥

ਭਨਤਿ ਨਾਨਕੁ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਕਯਾ ਬਿਘਨ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕੇ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਨ ਮਿਲਣ ਦੇਵਾਂ ॥

ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਮਿਲਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਨੂੰ (ਸੋਇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਮਿਲਾਵੈ ਸੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮਨਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਈਹਾ ਮਨੁ ਨਾਮੁ ਜੀਵ ਕਾ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ਔਰ ਮੁਨੀ ਕਾ ਲਛਣ ਕਹਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸੋ ਮੁਨਿ ਜਿ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰੇ ॥

ਸੋਈ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣੇ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਕੋ ਮਾਰ ਦੇਵੇ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਕੇਵਲ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਹੀ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਕੋਈ ਖੋਜਹੁ ਭਾਈ ॥ ਮਨੁ ਖੋਜਤ ਨਾਮੁ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਮਨ ਕਾ ਕੋਈ ਖੋਜਣਾ ਕਰਹੁ ਹਮਨੇ ਮਨ ਕੋ ਖੋਜਤੇ ਹੁਏ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਉਨਿਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈ ਇਸ ਪਰਕਰਣ ਮੈਂ ਮਨ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥ ਚੇਤਨ ਸਮਝਣਾ ॥

ਮੂਲੁ ਮੋਹੁ ਕਰਿ ਕਰਤੈ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

(ਮੂਲ ਮੋਹੁ) ਅਭਿਜਾਨ ਕਰਕੇ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਮਤਾ ਲਾਇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਮਮਤਾ ਕੋ ਲਾਇ ਕਰ ਭਰਮ ਕੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਸੋ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇਸੁ ਮਨ ਤੇ ਸਭ ਪਿੰਡ ਪਰਾਣਾ ॥

ਇਸ ਮਨ ਤੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ (ਪਿੰਡ) ਦੇਹਾ ਔ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭੀ ਸਰੀਰ ਔਰ ਪ੍ਰਾਣ ਕਲਾ ਇਸੀ ਕੀ ਸਤਾ ਕਰ ਸਫੁਰਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਮਨਕੈ ਵੀਚਾਰਿ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਸਮਾਣਾ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੁਝ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਪੁਰਖ ਕਰਮ ਉਤਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਹੁ ਮਨੁ ਜਾਗੈ ਇਸੁ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਮਰੈ ॥ ੪ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਤੇ ਇਸ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ (ਮਰੈ) ਫੂਰ ਹੋ ਜਾਵੈ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥

(ਮਨ) ਨਾਮ ਅੰਤਰਕਰਣ ਵਛਿਨ ਚੇਤਨ ਕਾ ਜੋ (ਸੁਭਾਉ) ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵਕਾਲ (ਬੈਰਾਗੀ) ਉਦਾਸੀਨ ਹੈ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਵਸੈ ਅਤੀਤੁ ਅਨਦਾਗੀ ॥ ੫ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਬੀਚ ਬਸਤਾ ਹੁਆ (ਅਨਦਾਗੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੂਰਬਕ ਭੀ (ਅਤੀਤੁ) ਅਸੰਗ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਜੋ ਜਾਣੈ ਭੋਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੁਨੀ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥

ਆਇ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥ ੬ ॥ ੫ ॥

ਓਹ ਆਇ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉਕਾ ਸੁਰੂਪ ਧਨਕੇ ਹੀ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਗਤ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਗਤ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਣੁ ਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤੇ ਜਪਾ ਗੁਆ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰਿ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਪੁਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮੁਲਿ ॥ ਸਦਹੀ ਨਿਥੈ ਤੈਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ (ਹਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਮਾਲ ਭਾਵ ਜਪਣਾ ਕਰ ਸੇ ਨਾਮ ਸਦੀਵਕਾਲ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਨਿਭੇਗਾ ॥

ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਮਨਮੁਖ ਗਾਵਾਰਾ ॥

ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਗਵਾਰ ਹੈਂ ਸੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੈਸੇ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਪਾਰਾ) ਪਰਾ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵਹਿਗੇ ਛਾਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵਹਿਗੇ ॥ ੨ ॥

ਅਪੇ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥

ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾਤਾਰ ਸਿਸਕੇ ਭਗਤੀ ਕੀ ਦਾਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦੇਵਣੁ ਹਾਰੇ ਕਉ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਜੈਕਾਰ ਪਦ ਉਸਤਤੀ ਐ ਅਸੀਰਬਾਦ ਕਾ ਸੂਚਕ ਹੈ ਸੇ ਭਗਤ ਸਦਾ ਅਸੀਸ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਪੰਨਾ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਜਨਮਾਇ ਪੀੜਾ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਦਾਰਿ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥

ਜਿਸ ਵਾਸ ਪਰ ਹਰੀ ਝ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਿਖ ਦੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਵਸਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਪੁਨਃ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਨਾਮੇ ਉਧਰੇ ਸਭਿ ਜਿਤਨੇ ਲੋਅ ॥

ਮੂਢਥ ਜਿਤਨੇ ਲੋਕ ਉਧਰੇ ਕਰਾ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਸੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਹੀ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸੇ ਤੇਰੇ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪੁਣੀ ਝ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਡਿਆਈ ਦੇਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਪ ਹਰੀ ਅਪਣੀ ਕਿਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬੜਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਜਿਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਜਿਨਿ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਤਨ ਮਨ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਉਧਰੇ ਸਭਿ ਕੁਲ ਉਧਾਰਣੁ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸੇ ਆਪ ਤੇ ਤੇਰੇ ਹੈ ਔਰ ਅਪਣੀ ਕੁਲ ਕਾ ਭੀ ਕਲਾਜਾਣ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਹੋਗਏ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਤ ਹੈਂ ਸੇ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਉਖੇ ਹੋਵਹਿ ਚੋਣਾ ਖਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਜਮਾਇਕੋਂ ਕੀਆ ਚੋਣਾ ਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਦੇਵੈ ਸੋਇ ॥

ਆਪ (ਕਰਤਾ) ਵਾਹਗੁਰੂ ਜਿਸਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਉਸੀ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੋਵਿੰਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਨਕਾਦਿਕ ਉਧਾਰੇ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੇ ਸਨਕਾਦਿਕ ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਬਦ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੇ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਜੀ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰਾ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਪਿਆਰ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਭਗਤਿ ਸਾਚੀ ਹੋਇ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਸਾਚੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕਰ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਵੇ ਤਬ ਭਗਤੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਿਸ ਘਰਿ ਵਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਓਹ ਪੁਰਸ਼ ਅਪਣੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸਾਤੀ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇਕੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਵੇਖਣ ਹਾਰੁ ॥

ਵੇਖਣ ਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੀ ਹੀ ਤੁਮਾਰੀ ਤਰਫ ਦੇਖੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਯਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੋ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰਧਾਰੁ ॥

ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮਾਥੈ ਪਾਵੈ ਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੇ ਨਾਮਸੇਥਿਨਾਂ ਜੀਵ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ(ਮਾਥੈ)ਸਿਰਪਰਛਾਹ ਪਾਵਤਾਹੈਛਾਵ ਸਿਰਪਰ ਪਾਪਲੇਤਾਹੈ॥੧॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਦੁਲਭੁ ਹੈ ਭਾਈ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਬੜਾ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਨ ਭਾਲਹਿ ਸੋਇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜੋ ਜਨ ਭਾਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੂਰੈ ਗੁਰ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਭਾਲਾ ਮੰਨਹਿ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭਾਲਾ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਫਗੁ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮ ਨੀਸਾਨੁ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਕੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ (ਨੀਸਾਨੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੇ ਸੇਵਹੁ ਜੋ ਕਲ ਰਹਿਆ ਧਾਰਿ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਜੋ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਅਪਣੀ ਕਲਾ ਅਰਥਾਤ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰਿ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਯਾਤ ਕਰੇ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾ ਰੁਤਿ ਨ ਕਰਮ ਬਾਇ ਪਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਨਾ ਤੇ ਉਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੀ ਰੁਤ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤ੍ਰੇਤਾ ਆਦਿਕ ਜੁਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਕਰਮ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਯਥਾ “ਸਤਿਜੁਗ ਸਤ ਤ੍ਰੇਤਾ ਜਗੀ ਦੁਆਪਰ ਪੂਜਾ ਚਾਰ। ਤੀਨੋਂ ਜੁਗ ਤੀਨੋਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਲਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਅਧਾਰ” ॥ ੧ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਗੁਰੇ ਵਾਰਾ ਸਾਚਾ ਪ੍ਰਯਾਤ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਖੋਜਿ ਘਰੈ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ॥

ਤਿਨੇ ਨੇ ਤਨ ਮਨ ਕੇ ਖੋਜ ਕਰਕੇ (ਘੁਰੇ) ਸਰੀਰ ਵਾ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਾ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਿਤ ਕੇ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹੋਇ ॥

ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਸੁਰਮਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਤਿਹੁ ਲੋਇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਬੀਚ (ਰਵਿ ਰਹਿਆ) ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਹੁਆ ਜਾਣ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮਹਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਕੁ ਹੋਰ ਰੁਤਿ ਨ ਕਾਈ ॥

ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਏਕੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਕਰਮ ਕੀ ਰੁਤਿ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਹੋਰ ਕਰਮ ਫਲੀ ਭੂਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਲੇਹੁ ਜਮਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਇਸਤੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੇ ਵਾਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰ ਲੇਵੇ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਗੇ ਸੰਗਤਿ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨਕੀਆ ਜੀ ਮਨਮੁਖੇ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖੇ ਕੇ ਕਰਮ ਸੁਨਨਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਮਨਮੁਖਿ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਹਿ ਅਪਿਕਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਦੋਤ ਭਾਵ ਰੂਪ ਰੋਗ ਕਰਕੇ ਬਿਆਪੇ ਹੁਏ ਹੈ ਯਾਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਕਰ ਅਧਿਕ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਠਹਿਰ ਨ ਪਾਵਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਰੰਬਾਰ ਮਰ ਕਰ ਬਹੁਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈ ਔਰ ਠਹਿਰਨਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ ਕਰ ਅਮੋਲਤੁ ਅਵਸਥਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਜਰਥ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੀ ਜਗਤੁ

ਉਪਾਇਆ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਯਾਤਜੋ ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੁਝ ਦੇਤਾ ਹੈ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਉਤਪੰਨਤ ਕੀਆ ਹੈ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ ਏਹ ਰੋਗੁ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜਹਿ ਮੁਨਿ ਕੇਤੇ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸਤਾਈ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆ ਔ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋਮਨੀ ਕਿਤਨੇਹੀ ਪੜਤੇ ਹੈ ਬਿਨਾ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਕਿਸੀਨੇ ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣ ਸਭੇ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੇ ਮਮਤਾ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਜੀਵ ਸਭੀ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਕਰ ਗੁਸੇ ਹੁਏ ਹੈ ਔ ਮਮਤਾ ਨੇ ਤਿਨਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਗਵਾ ਛੋਡੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇਕਿ ਆਪੇ ਕਾਵਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪੇ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਭਿ ਲਾਏ ॥

ਇਕ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੈਂ ਆਪੇ ਆਪਿ ਗੁਰੂ ਜੋ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਲਾਇ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਸ ਰੋਗ ਤੇ (ਕਾਢ ਲਏ) ਥਰਾ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੋ ਪਾਇਆ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਏ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਖਜਾਨੇ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਮਨ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਨੇ ਆਨ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩॥

ਚਉਥੀ ਪਦਵੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਰਤਹਿ ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਇਆ ॥

ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ (ਚਉਥੀ ਪਦਵੀ) ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਵਿਖੇ ਵਰਤਤੇ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਸ੍ਰੈ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਨਿਵਾਸ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਨੀ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਆਪਾ ਭਾਵ ਬੀਰ ਸੇ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਏਕਸੁ ਕੀ ਸਿਰਿਕਾਰ ਏਕ ਜਿਨਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਰੁਦ੍ਰ ਉਪਾਇਆ ॥

ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ (ਕਾਰ) ਆਗਯਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਏਕ ਕੋਸਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੂੰ ਸਿਵਜੀ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਹਚਲੁ ਸਾਰਾ ਏਕੋ ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਜਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਸਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਆਪ ਅਚਲ ਹੈ ਨਾ ਵਹੁ ਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਹੀ (ਜਾਇਆ) ਉਤਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਬਿਧਾ ਸਦਾ ਹੈ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈ ਸੋ ਦੁਬਿਧਾ ਰੋਗ ਕਰ ਸਦੀਵ ਰੋਗੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਰੋਗੀ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਹਿ ਰੋਗੁ ਗਵਾਵਹਿ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਪੁਰਸ਼ (ਗੁਰ ਸਬਦੀ) ਉਪਦੇਸ਼ ਪੁਛ ਕਰ ਸਬਦ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਦੁਬਿਧਾ ਰੋਗ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥੧॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਸਨੋ ਦੇਇ

ਵਡਿਆਈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਵਿਖੈ ਮਨ ਕੋ ਲਗਾਵਣਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਵਹੁ ਤਿਸਕੋ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮਮਤਾ ਕਾਲਿ ਸਭਿ ਰੋਗਿ ਵਿਆਪੈ ਤਿਨ ਜਮਕੀ ਹੈ ਸਿਰਿਕਾਰਾ ॥

ਜਿਸਕੋ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਰੋਗੁ ਹੈ ਤਿਨ ਸਭ ਕੋ ਕਾਲ ਬਯਾਪਤਾ ਹੈ ਤਿਨਹੀ ਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਜਮਕੀ ਕਾਰ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਜਿਨ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਚਿਰਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਨਿਕਟ ਜਮ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ਕਿਯੋਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸੋ ਜਗ ਮਹਿ ਕਾਹੇ ਆਇਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀ ਜਾਣਿਆ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਜਗਤ ਵਿਚ ਕਾਹੇਕੋ ਆਇਆ ਭਾਵ ਬ੍ਰਿਥਾਹੀ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਦੇ ਨ ਕੀਨੀ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਬੀ ਨ ਕਰੀ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਸਨੇ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਪੂਰੈ ਵਡਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪੂਰਨ ਭਾਗੀ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਇਛਹਿ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਵਹਿ ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਜੋ ਇਛਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਹੀ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਮੂਹ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥੪॥੨॥੧੨॥

ਪੁਨਾ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਧਿਕਾਰ ਦੇਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮੈ ਦੁਖਿ ਮਰੈ ਦੁਖ ਵਿਚਿਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਦੁਖੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਮਨਮੁਖ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰੀ ਧੰਧਿਆ ਨੂੰ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਵਿਚਿ ਕਦੇ ਨ ਨਿਕਲੈ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਅਸਥਾਨ ਵਿਚ ਪੜਤਾ ਹੈ ਕਈ ਨਿਕਸਤਾ ਨਹੀਂ ਪੁਨਃ ਸਦੀਵ ਗ੍ਰਭ ਵਿਸ਼ਾ ਮੈਂ ਵਾ ਮੰਦ ਕਰਮ
ਵਿਸ਼ਟਾ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਿਯੁ ਪ੍ਰਿਯੁ ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ
ਸੇਵ ਨ ਕੀਨੀ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨਮੁਖਨੇ ਤੋ ਵਜਰਬ ਹੀ ਅਪਨਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਤਤਿ ਤਿਸਕੇ ਬਰੀਬਾਰ ਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਤੀ
ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਅਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਕੋ ਅਛਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਭਿ ਰੋਗੁ ਗਵਾਏ ਜਿਸਨੋ ਹਰਿ ਜੀਉ ਲਾਏ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਸਮਝੁ ਰੋਗੋਂ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੋ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਜਿਸਨੋ ਮੀਨ ਵਸਾਏ ॥

ਨਾਮੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਪਰ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੇ ਵਸਾਇ ਦੇਵੇ ਤਿਸਕੇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਤਾ ਫਲੁ ਪਾਏ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਗਿਆਨ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸਚੀ ਕਰਣੀ ਕਰਕੇ ਜੀਵਕੇ ਉਤਮ ਸੁਖ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਜੋ ਹਰਿ ਲਾਗੇ ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਧਰਹਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ੩ ॥

ਵਹੀ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਨਮੇ ਲਗੇ ਹੈ ਯੋਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਮੇ ਪਿਆਰ ਕੇ ਧਾਰਤੈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨਕੀ ਰੇਣੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਮਸਤਕਿ ਲਾਈ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਿਆਇਆ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਕੋ ਪਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਮਸਤਕ ਪਦ ਝਗਾਈਏ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਕੀ ਰੇਣੁ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਪਾਈਐ

ਜਿਨੀ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥

ਜੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ
ਚਿਤਕੇ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਭਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ਸੋ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚਾ ਸੋਈ ॥

ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਸਾਚਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੂ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੀ ਸਾਚਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੀ ਭਗਤਿ ਫਲਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਤਾਂ ਤਨਿ ਫੂਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਸਹੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਤਾਂ) ਤਿਨਕੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਫੂਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਭਗਤੁ ਭਗਤੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਭਗਤਿ

ਨ ਪਾਈਐ ਪੂਰੇ ਭਾਗਿ ਮਿਲੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਾਵੈ ਸਭ ਕੋਈ ਭਗਤ ਜੀ ਭਗਤ ਜੀ ਕਹੇ ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਯੋਰਜੋ
(ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂਲੁ ਗਵਾਵਹਿ ਲਾਭੁ ਮਾਗਹਿ ਲਾਹਾ ਲਾਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਲੋਗ (ਮੂਲ) ਭਾਵ ਹਰਿ ਭਜਨ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਲਾਭੁ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ (ਲਾਹਾ) ਇਸ
ਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਅਰ (ਲਾਭ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਸੁਖ ਵਾ ਅਤੀ ਲਾਭੁ ਭਾਵ ਆਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ ॥

ਜਮ ਕਾਲੁ ਸਦਾ ਹੈ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਤਿ ਧੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜਮ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸਦੀਵ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰਪਰਬਨਾਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਦੂਜਾ ਭਾਵਕਰਤਿ ਨੋ ਅਪਨੀਪਤ ਗਵਾਲਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਹਲੇ ਭੋਖ ਭਵਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਬਹੁਤੇ ਜੋਖ ਧਾਰ ਕਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਭ੍ਰਮਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਰੋਗ ਤਿਨਕਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਲੂਝਹਿ ਬਾਦੁ ਵਖਾਣਹਿ ਮਿਲਿ ਮਾਇਆ ਸੁਰਤਿ ਗਵਾਈ ॥ ੩ ॥

ਵਿਦੁਆ ਕੋ ਪੜ ਪੜ ਕਰਿ (ਲੂਝਹਿ) ਝਗੜਤੇ ਹੈਂ (ਬਾਦੁ) ਵਿਰੋਧ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯੋਰ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ
ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਵਾਤ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਪਰਮਗਤਿ ਪਾਵਹਿ ਨਾਮਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ (ਪਰਮਗਤਿ) ਮੇਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਨਾਮਕੇ ਜਪਣੇ ਸੋਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਿਨਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋ ਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰੇ ਪਰ ਪ੍ਰਤਿਸ਼ਠਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਮਨਮੁਖ ਆਸਾ ਨਹੀ ਉਤਰੈ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਖੁਆਏ ॥

ਧਨਾਇਕ ਕੀ (ਆਸਾ) ਰਾਹ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦੂਰ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਵਿਚ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਉਦਰੁ ਨੈਸਾਨੁ ਨ ਭਰੀਮੈ ਕਥਹੂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਪਦਾਏ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕਾ (ਉਦਰੁ) ਰਿਦਾ ਜੋ (ਨੈ) ਨਈਂ ਵਾ ਆਫਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸਦਰਸ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਹੈ ਕਬੀਭਰਤਾਨਹੀਂ ਹੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਤਿਨਕੋ (ਪਦਾਏ) ਜਲਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਰਾਮ ਰਸਿ ਰਾਤੇ ॥ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਦੁਬਿਧਾ ਮਨਿ

ਭਾਗੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਕੇ ਰਸ ਵਿਖੇ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸੇ ਦੁਬਿਧਾਤਿਨੋਂ ਕੀ (ਭਾਗੀ) ਦੂਰ ਹੋਈ ਹੈ ਯੋਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੀਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਜਿਨਿ ਸਾਜੀ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਧੰਧੈ ਲਾਏ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪੋਹੀ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ (ਸਾਜੀ) ਬਨਾਈ ਹੈ ਔਰ ਸਿਰ ਬਸਿਰ ਸਭ ਜੀਵੋ ਕੋ ਧੰਧਿਆਮੈਂ ਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਕੀਆ ਜਿਨਿ ਆਪੇ ਅਪੇ ਦੂਜੈ ਲਾਏ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪੋ ਹੀ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਆਪੋ ਹੀ ਦ੍ਵੈਤ ਭਾਵ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਲਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾਸਤਵ ਤੋ ਸਭਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਨੇ ਕਿਹੁ ਕਹੀਮੈ ਜੋ ਦੂਜਾ ਹੋਵੈ ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਜੋ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਹੋਵੈ ਤੋ ਤਿਸਰੋਂ ਕੁਛ ਦੂਖ ਸੁਖ ਕਹੀਏ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਾ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਤਤੁ ਮਿਥਿਆ ਕਾ ਹੀ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਗਿਆਨਕਰ (ਜੋਤੀ) ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਵਿਖੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਕੋ ਮਿਲਾਵਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਪੁਨਃ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਯਦਹੀ ਸਾਚਾ ਸਾਚਾ ਸਭੁ ਆਕਾਰਾ ॥

ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਜੋਤੀ ਤੀਨ ਕਾਲ ਵਿਖੇ ਸਦੀਵ ਸਚਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ ਜਗਤੁ ਅਕਾਰ ਭੀ ਸਾਚਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ਹੈ ਸਚੇ ਨਾਮਕੋ ਜਾਨਕਰਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਕਲਿ ਮਹਿ ਪ੍ਰੇਤ ਜਿਨੀ ਰਾਮੁ ਨ ਪਛਾਤਾ ਸਤਜੁਗਿ ਪਰਮ ਹੰਸਬੀਚਾਰੀ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਖੇ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋ ਨੇ ਰਾਮ ਕੋ ਨਹੀ ਪਛਾਣਾ ਸੋ ਪ੍ਰੇਤ ਵਤ ਹੈ ਔਰ ਪੁਰਸ ਨਤਜੁਗ ਵਿਖੇ (ਪਰਮਹੰਸ) ਅਤੀ ਸੁਧ ਔਰ (ਬੀਚਾਰੀ) ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ॥

ਦੁਆਪੁਰਿ ਤ੍ਰੇਤੈ ਮਾਣਸ ਵਰਤਹਿ ਵਿਰਲੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਦੁਆਪੁਰ ਤ੍ਰੇਤਾ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਜੁਗੋ ਮੈਂ ਜੋ ਵਰਤਤੇ ਰਹੇ ਸੋ ਮਾਣਸ ਮਾਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਜੁਗੋ ਕੇ ਪੁਰਸ ਮਧਭਾਵੀਏ ਇਸ ਕਰ ਮਾਣਸ ਕਹੇ ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਜੁਗੋ ਮੈਂ ਹੇਤਾ ਮਮਤਾ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਨੇ ਹੀ ਮਾਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਗੁਰਮੁਖਿ

ਏਕੋ ਜਾਤਾ ਵਿਦੁ ਨਾਵੈ ਮਕਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਚ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਹੀ ਬਡਾਈ ਹੈ ਇਸੇ ਤੋ ਜੁਗੋ ਜੁਗੋ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਏਕਵਾਹਿਗੁਰੂਕੋ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਤਿਸੀਨੇ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਲਧੈ ਜਨੁ ਸਾਚਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥

ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ (ਨਾਮ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਓਹ ਪੁਰਸ ਲਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰਾ ਦ੍ਵਾਰਾ ਭਗਤੀ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਈ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਤਰੇ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਭਾਰੇ ਜਿਨੀ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਵਹੁ ਆਪਣੀ ਤਰ ਭਰੇਹੈ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਲ ਭੀ ਤਾਰਦੀਏ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਗੁਣ ਕਾ ਦਾਤਾ ਅਵਗਣ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਅਵਗੁਣਾਂ ਕੋ ਜਲਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੇ ਜਨ ਸੋਹੇ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥ ੩ ॥

ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇ ਕਰ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਧਿਆਨੁ ਬਸਾ ਹੈ ਸੇ ਜਨ ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਘਰੁ ਦਰੁ ਮਹਲੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਿਖਾਇਆ ਰੰਗ ਸਿਉ ਰਲੀਆ ਮਾਣੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨਕੇ (ਘਰੁ ਦਰੁ) ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਦਰਿ (ਮਹਲੁ) ਜੋ ਸਰੂਪਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ਸੇ (ਰੰਗ ਸਿਉ) ਆਤਮਾ-
ਨੰਦ ਸਾਥ ਹੋਕਰ ਖੁਸ਼ੀਆ ਭੋਗਤੇ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਹੈ ਸੁ ਭਲਾ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕਛੁ ਕਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਉਸਕੇ ਭਲਾ ਕਰ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮ ਕੇ
ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇਲੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰ ॥

ਹੇ ਮਨ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਜੋ (ਮਨਸਾ) ਬਾਸਨਾ ਹੈ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹੀ ਸਮਾਇ ਲੈ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਵੈ ਫਿਰਿ ਮਰੈ ਨ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪੜੀ ਹੈ ਸੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ

ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਇਛਾ ਪੁਜਾਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਪਰਮਪਦੁ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ
ਜੋ ਸਭ ਇਛਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ ॥

ਸਭ ਵਿਖੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਪਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋ ਸੇ ਬਿਨਾ ਬੂਝ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਗੁਰੋ ਦੁਆਰਾ ਮੇਰਾ ਹਰੀ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮੂਖ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੋਯਾ ਹੈ ਸੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ (ਹਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ
ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਏਕੁ ਹੈ ਹੋਰਥੈ ਸੁਖੁ ਨ ਪਾਹਿ ॥

ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਜਗਾ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਨੀ ਨ ਸੇਵਿਆ ਦਾਤਾ ਸੇ ਅੰਤਿ ਗਏ ਪਛਤਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾਤੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸੇ ਅੰਤ ਕੇ ਪਛਤਾਇਕੇ ਗਏ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਧਾਇ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਖੰਡ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਫਿਰ ਉਨਕੇ ਧਾਇ ਕਰ ਕੋਈ ਦੁਖ
ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਔਰ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਖੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜੋਤਿ
(ਸਮਾਇ) ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੧੭ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬਉਰਾਨਾ ਭੂਲਾ ਚੋਟਾ ਖਾਈ ॥

ਗੁਰਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਬੋਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੂਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਜਮ ਕੀ ਚੋਟੇ ਕੇ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮੈ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਰ ਬਾਰ ਮਰ ਕਰ ਵੇਰ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਦਾ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਦਰ) ਅੰਦਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ
ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਣਾ ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ

ਮੀਨਾ ਸਦ ਲਾਗਾ ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਭਵਜਲੁ ਤਰਣਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਵਿਖੇ ਰਹੁ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਰਬਦਾ ਮੀਨਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਤਿਨ
ਕਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਭੇਖੇ ਕਰੈ ਬਹੁਤੁ ਚਿਤੁ ਡੋਲੈ ਅੰਤਰਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਬਹੁਤੇ ਭੇਖੇ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਧਾ ਵਾਸਤੇ ਚਿਤ ਡੋਲ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰਾਦਿਕ ਹੋਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਾ ਭੂਖ ਅਤਿ ਬਹੁਤੀ ਭਉਕਤ ਫਿਰੈ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਨਾ ਰੂਪ ਭੂਖ ਅਤਿ ਅਧਿਕ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ (ਦਰਬਾਰੁ) ਬਾਰ ਬਾਰ ਭਉਕਤਾ ਵਿਚਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਕੇ ਸਬਦਿ ਮਰਹਿ ਫਿਰਿ ਜੀਵਹਿ ਤਿਨ ਕਉ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਿ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਦੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਮਰੇ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜਾਂਦੇ ਹੈ ਭਾਵ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਹੋਏ ਹੈਂ ਵਿਚ ਤਿਨਕੋ ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦੁਆਰੁ ਗੰਗਾਨੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਉਰ ਵਿਖੇ ਧਾਰ ਰਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਸਦੀਵ ਸਾਂਤੀ ਔਰ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਉਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈ ਕਰਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਜਿਉਂ ਤਿਸਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਚੋਣਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਅਗੇ ਕੁਛ ਬਲੁ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੀ ਸਮਾਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੮ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਖੁਆਇਆ ਦੁਖੁ ਖਟੇ ਦੁਖ ਖਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈਂ ਭੁਲ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਦੁਖ ਖਟੇ ਦੁਖਦਾਇਕ ਮੰਦਕਰਮੋ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ (ਦੁਖ ਖਾਇ) ਦੁਖ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭ ਹਲਕੁ ਦੁਖੁ ਭਾਰੀ ਬਿਨੁ ਬਿਬੇਕ ਭਰਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਹਲਕ ਭਾਰੀ ਦੁਖ ਕੋ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ ਬਿਬੇਕ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮਤਾ ਵਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਣੁ ਸੈਸਾਰਿ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਪਨੈ ਨਹੀ

ਚੇਤਿਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਕਦੇ ਨ ਲਾਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜੀਵਣਾ ਪ੍ਰਿਥ ਹੈ ਕਾਹੇ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਨਹੀਂ (ਚੇਤਿਆ) ਸਿਮਰਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਕਬੀ ਪਿਆਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਪਸੁਆ ਕਰਮ ਕਰੈ ਨਹੀ ਬੂਝੈ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੈ ਹੋਇ ॥

ਪਸੁਆਂ ਕੇ ਭੁਲ ਕਰਮਕਰਤਾਹੀ ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ (ਕੂੜੁ) ਭੁਨ ਰੂਪ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਸੋਤੇ ਭੁਨ ਰੂਪ ਬਿਖੇਫਲਹੋਤਾਹੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਉਲਟੀ ਹੋਵੈ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੈ ਤੋਂ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੋ ਖਿਤੀ ਉਲਟੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕੋਈ ਜਨੁ (ਖੋਜਿ) ਭੁੰਦ ਕੇ ਗੁਰਾਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਸਦ ਵਸਿਆ ਪਾਇਆ ਗੁਣੀ ਨਿਪਾਨੁ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਗੁਣੀ ਨਿਪਾਨੁ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੇਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ? ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਦੂਕਾ ਮਨ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨ ਸੋ ਅਭਿਮਾਨੁ ਦੂਕਾ ਤਬ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਆਪੇ ਮਾਰਗਿ ਪਾਏ ॥

ਆਪੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਆਪਹੀ ਸਭ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਆਪੇ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਦੇਕਰ ਆਪਨੇ ਮੈਂ (ਸਮਾਏ) ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੧੯ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਕੀ ਸਾਖੀ ਵਾਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੇ ਸਾਥ ਪਿਤਾ ਕਾ ਵਿਰੋਧ ਹੁਆ ਅਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦੁਖ ਦੀਏ ਜੋ ਪ੍ਰਸੰਗ ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਕੇ ਸਾਤਵੇਂ ਸੰਕ੍ਧ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਤਿਸ ਹੋ ਸੰਖੇਪਤਾ ਸਹਿਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੋ ਸੰਤਾਅਮਰਕ ਪਾਧੇ ਪਾਸ ਪੜਾਵਨੇ ਹੋਰ ਬਠਾਇਆ ਤਬ ਉਨੇ ਨੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੀ ਪਟੀ ਲਿਖ ਕਰ ਪੜਨੇ ਵਾਸਤੇ ਦੀਨੀ ਤਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਹੁ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲਾ ॥
ਹੇ ਪਾਧਾ ਜੀ ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਪਰ ਤੋ ਹਰੀ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਐਸੇ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦੀਜੀਏ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਾਬੇ ਜਮ ਜਾਲਾ ॥ ੧ ॥
ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਜੋ ਬਿਨਾ ਡੂਸਰੇ ਕੇ ਸਾਥ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਜੋ ਜਮਕੇ ਜਾਲ ਮੈਂ ਫਸਣਾ ਹੋਗਾ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਕਰੇ ਤੇਰਾ ਪਿਤਾ ਖਾਨ ਪਾਨਾਦਿਕ ਤੁਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਅੰਰ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਦੇਵੇਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਰੇ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ॥
ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਗੁਰਾ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਉਸਕਾ ਅਧਾਰ ਚਖੁੰਗਾ ॥
ਹਰਿ ਸੁਖ ਵਾੜਾ ਮੇਰੈ ਨਾਲਾ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਃ ਹਰੀ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਵਾੜਾ ਸਦੀਵ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕੇ ਜਬ ਹਰੀ ਸਾਥ ਹੈ ਤੋ ਵੇਰ ਕਿਸਕਾ ਭੈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ॥
ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੇ ਦੀਆ ਥਾ ਜੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਿਤਾ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਤਫ਼ਨਾ ਦਿਖਾਈ ॥

ਸਾਸਨਾ ਤੇ ਬਾਲਕੁ ਗਮੁ ਨ ਕਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪਰੰਤੂ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਜੋ (ਬਾਲਕੁ) ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕਛੁ (ਗਮੁ) ਭੈ ਵਾ ਸੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਪਰ ਪੀੜਤੁ ਹੁਆ ਸੁਣ ਕਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੀ ਮਾਤਾ ਆਵਤੀ ਭਈ ॥

ਮਾਤਾ ਉਪਦੇਸੈ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪਿਆਰੇ ॥
ਮਾਤਾ ਆਨ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੀ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਯਾਰੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਛੋਡਹੁ ਜੀਉ ਲੈਹੁ ਉਥਾਰੇ ॥
ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਛੋਡ ਅੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵ ਕੋ (ਉਥਾਰੇ) ਬਚਾਇ ਲੇਹੁ ॥
ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕਹੈ ਸੁਨਹੁ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥
ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤੁ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਤੂੰ ਸੁਣ ਕਰੁ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡਾ ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥ ੨ ॥
ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਛੋਡੋਗਾ ਗੁਰੂ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅੰਸਾ ਉਪਦੇਸ ਸਮਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਸੰਤਾ ਮਰਕਾ ਸਭਿ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ ॥
ਸੰਤਾ ਅਮਰਕ ਦੋਨੋ ਪਾਧੇ ਸੁਝ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਬੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੇ ਪਿਤਾ ਹਿਰਨਕਸਪ ਕੇ ਪਾਸ (ਸਭਿ) ਸਭਾ ਮੈਂ ਜਾਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਆਪ ਵਿਗੜਿਆ ਸਭਿ ਚਾਟੜੇ ਵਿਗੜੇ ॥
ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਆਪ ਵਿਗੜਿਆ ਹੋ ਥਾ ਔਰ ਸਭ ਚਾਟੜੇ ਭੀ ਵਿਗੜ ਦਾਏ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਲ ਹੈ ਰਾਮ ਬਲ ਹੈ ਰਾਮ ਸਭੀ ਐਸੇ ਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਮਹਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਪਕਾਇਆ ॥
ਸਭਾ ਵਿਖੇ ਦੁਸਟ ਖੋਰਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਾ ਮਤਾ ਪਕਾਇ ਲੀਆ ॥
ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾ ਰਾਖਾ ਹੋਇ ਰਖੁਰਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਲੋਕ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕਾ ਰਖਕੁ ਰਾਮ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥
ਹਾਥਿ ਖੜਗੁ ਕਰਿ ਧਾਇਆ ਅਤਿ ਅਹੰਕਾਰਿ ॥
ਹਾਥ ਮੈਂ (ਖੜਗੁ) ਤਲਵਾਰ ਲੈਕਰ ਅਤੀ ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੋ ਦੋੜਿਆ ॥

ਹਰਿ ਰਾਤੇ ਕਹਾ ਤੁਝੁ ਲਏ ਉਥਾਰਿ ॥
ਅਬ ਤੇਰਾ ਹਰੀ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ (ਤੁਝੁ ਲਏ ਉਥਾਰਿ) ਤੇਰੀ ਰਖਣਾ ਕਰ ਲੇਵੇ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਭੈਆਨ ਨਿਕਸਿਆ ਬੰਸੁ ਉ ਪਾੜਿ ॥

੩੪ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਭੈਦਾਇਕ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕਰ (ਪਾੜਿ) ਦੋਵਾਕ ਕਰਕੇ (ਬੰਸੁ) ਬੰਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਸਤਾ ਜਾਨਾ ॥

ਹਰਨਾਖਸੁ ਨਖੀ ਬਿਦਾਰਿਆ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਲੀਆ ਉਥਾਰਿ ॥ ੪ ॥

ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਨਖੋਂ ਕਰਕੇ ਬੇਧਨ ਕੀਆ ਔਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤਿ ਕੋ ਬਰਾਇ ਲੀਆ ॥ ੪ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਹਰਿ ਜੀ ਆਪ ਸਭ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜਨ ਕੇ ਇਕੀਹ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਜਨ ਕੇ ਇਕੀ ਕੁਲ ਉਧਾਰੇ ਵਾ ਇਕ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਨੇ ਹੀ ਸਮੂਹ ਜੋ ਸਰਨ ਆਏ ਹੋ ਸੋ ਭਾਰੇ ਹੋ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਾਰੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਵਿਖੁ ਰੂਪ ਸੰਕਲਪ ਭਾਵ ਮੰਦ ਸੰਕਲਪ ਮਾਰੇ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੰਤ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਦੇ ਜਾਪ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸੰਤ (ਨਿਸਤਾਰੇ) ਉਧਾਰੇ ਹੋ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥ ੨੦ ॥

ਪੁਲਾ ਵਹੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਪੇ ਵੈਤ ਲਾਇ ਦਿਤੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਉ ਆਪੇ ਰਾਖਾ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਭਾਵ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਵੈਤ) ਵਿਰੋਧੀ ਪੁਰਸ ਵਾ ਕਾਮ ਆਲੀਬਿਕਾਰਲਾਇਦੀਏਹੋਂ ਪੁਨਃ ਆਪੇ ਹੀ ਸੋ ਭੂ ਰਖਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਦਾ ਸਰਲਾਈ ਤਿਨ ਮਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਦੀਵ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਭਗਤਾ ਕੀ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥ ਵੈਤ ਪੁਤ੍ਰੁ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਗਾਇਤ੍ਰੀ

ਤਰਪਨੁ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਣੈ ਸਬਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਵਿਖੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪੈਸ਼ ਇਜਤ ਵਾ ਪ੍ਰਤਰਨਾ ਰਖਤਾ ਆਇਆ ਹੈ ਯਦਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਭਗਤੁ ਵੈਤ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰੁ ਥਾ ਔਰ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਤਰਪਣ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਵੈਤੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਅਪਨੇ ਮੇਲ ਮੇਲਾਇ ਕਰਾ ਅਛੇਦ ਕਰ ਲੀਆ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਦੁਖਿਯਾ ਸਬਦੇ ਖੋਈ ॥

ਜੋ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਏਕ ਰਸ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੁ ਸਬਦ ਕਰ ਦੁਖਿਯਾ ਦੁਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜੋ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਸਚੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸਚਿ ਵਿਖੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ਅਰ ਉਨ ਕੇ ਮਨਿ ਵਿਖੇ ਸੋਈ ਸਦਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੂਰਖ ਦੁਖਿਯਾ ਪੜਹਿ ਮੂਲੁ ਨ ਪਛਾਣਹਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਮੂਰਖ ਲੋਗ ਦੁਖਿਯਾ ਵਿਚ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਤੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਮੋਲਜ ਜਨਮੁ ਬਿਜਰਥ ਕੀ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਹਿ ਦੁਸਟੁ ਦੈਤੁ ਚੜਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯਥਾ ਸੰਤਾ ਔ ਅਮਰਕ ਨੇ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਕੇ ਦੁਸਟ ਦੈਤ ਹਰਨਾਖਸ (ਚੜਾਇਆ) ਖਿਜਾ ਦੀਆ ਥਾ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਦੁਖਿਯਾ ਨ ਪੜੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਛੋਡੈ ਵਰੈ ਨ ਕਿਸੈ ਵਾ ਵਰਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਲਗਤੁ ਦੁਖਿਯਾ ਵੈਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਤਾ ਵਾ ਇਸੀ ਤੇ ਹਰਿਨਾਮੁ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਵਾ ਔਰ ਨ ਕਿਸੇ ਕਾ ਵਰਾਇਆ ਚਰਤਾ ਥਾ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਰਾਖਾ ਦੇਤੈ ਕਾਲੁ ਨੇੜਾ ਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਹਰੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਸਦੀਵ ਰਖਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਯਥਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਾ ਹੁਆ ਔ ਵੈਤ ਚਰਨ ਥਾ ਕੇ (ਕਾਲੁ ਨੇੜਾ) ਮਰੇ ਕਾ ਜੋ ਸਮਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਜੀਕ ਆਇਆ ਥਾ ॥ ੪ ॥

ਅਪਣੀ ਪੈਸ ਆਪੇ ਰਾਖੈ ਭਗਤਾ ਦੇਇ ਵਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਪਣੀ ਭਗਤਿਵਤਸਲਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਤਗਯਾ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਪਣੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਬਡਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਹਰਨਾਮਸੁ ਨਖੀ ਬਿਦਾਰਿਆ ਅੰਧੇ ਦਰ ਕੀ ਖਬਰਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥ ੨੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਹਰਨਾਮਸੁ ਕੇ ਨਖੋਂ ਕਰ ਬੇਧਨ ਕੀਆ ਤਿਸ ਅੰਧੇ ਦੈਤ ਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ
(ਦਰ) ਵਾਰੇ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਥੀ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥ ੨੧ ॥

ਰਾਗੁਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ਚਉਪਦੇ ਘੁਰੁ ੧ ॥
੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਗਿ ਲਾਇਨੁ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤਿਨਕੇ (ਪਾਗ) ਚਰਨੀ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੇ ਲਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਭਜੁ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਇਨੁ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਾ ਗੁਰੇ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਹਰੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ਕਰ ਭਜੁ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਮੁ ਨਰਾਇਨੁ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸੁਖ
ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਵਜਲੁ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਨਰਾਇਣ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਭਜੁ) ਜੋ ਕਹੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ
ਜੋ ਮੁਖ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਾਇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸੰਗਤਿ ਸਾਧਮੇਲਿ ਹਰਿ ਗਾਇਨੁ ॥
ਸਾਧੋ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਮਨ ਕੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸੁ ਕੇ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥
ਗੁਰਮਤੀ ਲੇ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨੁ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰ ਰਾਮ ਜੋ ਸਰਬ ਰਸੋਂ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਲੇ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗਿਆਨ ਸਰਿ ਨਾਇਨੁ ॥
ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਵਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਰ ਗਿਆਨ ਵਿਖੇ ਨਾਉਣਾ ਕਰੁ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਨਾਉਣ ਸੇ ਕਯਾ ਹੋਗਾ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਗਏ ਰਾਵਾਇਨੁ ॥
ਸੰਪੂਰਨ (ਕਿਲਵਿਖ)ਭਾਰੀ ਪਾਪ ਅੰ ਸਮਾਨ ਪਾਪ ਜੋ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਕੋ (ਗਵਾਇਣ) ਵਿਗਾੜਨੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਸੋ ਗਏ
ਜਾਣ ॥ ੩ ॥ ਪਰੰਤੂ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਾਇਨੁ ॥
ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ (ਧਰਾਇਣ) ਇਸਥਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੇਲਿ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਦਸਾਇਨੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕੋ ਮੇਲ ਲੀਜੀਏ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸੁ ਹਾਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਾ ਮਨਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਵਲ ਸਾ ਘੁਰੀ ॥
ਜੀਵ ਕੀ (ਸਾ) ਵਹੀ ਘੜੀ ਸਵਲ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਨਾਮਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਭਿ ਦੁਖ ਪਰਹਰੀ ॥ ੧ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੇਪੂਰਨ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਭਜੁ ਨਾਮੁ ਨਰ ਹਰੀ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ
ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੰਗਿ ਸਿੰਧੁ ਭਉ ਤਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਰੋਂ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਭਜੁ ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਾਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸ਼ੀ
ਕਰਕੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਕਾ ਮੇਲ ਕਰੀਏ ਜਿਨੇਂ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰ (ਭਉ) ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਧਿਆਇ ਮਨਿ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀ ॥
ਜਗ ਜੀਵਨ ਹਰੀ ਕੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਧਿਆਵਣਾ ਅੰ ਸਿਮਰਨ ਕਰੁ ॥
ਕੋਟ ਕੁਟੰਬਰ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਪਰਹਰੀ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ॥ ੨ ॥ ਅਥ ਸੰਤ ਧੂਰੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਪਰੀ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮੁਖ ਉਪਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜ ਪੜੀ ਹੈ ॥

ਇਸਨਾਨੁ ਕੀਓ ਅਠਸਠਿ ਸੁਰਸਰੀ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਨੇ ਗੰਗਾ ਜੀ ਆਦਿਕ ਅਨਾਹਟ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਲੀਆ ਜਾਣੇ ਭਾਵ ਪੁਨਾ ਪਾਪ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਤ ਤੀਰਥਾਦਿ ਕਰਨੇ ਕੀ ਇਕਾਖਯਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਮੂਰਖ ਕਉ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਾਰਿਓ ਤਾਰਣੁ ਹਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਾਰਨ ਯੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮੈਂ ਵਾਸ ਕੋ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ਜਪ ਮਾਲੀ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ (ਸੁਕ੍ਰਿਤ) ਪੁੰਨ ਰੂਪ ਕਰਣੀ ਜੋ ਹੈ ਏਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ ਮਾਲਾ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਫੇਰਿ ਚਲੈ ਤੁਧੁ ਨਾਲੀ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨੀ ਹੈ ਜਪ ਕਰਦੇ ਕੀ ਏਹੀ ਫੇਰਨਾਂ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਚਲੇ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਬਨਵਾਲੀ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੇਲਹੁ

ਸਤਸੰਗਤਿ ਤੂਟਿ ਗਈ ਮਾਇਆ ਜਮ ਜਾਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਬਨਵਾਲੀ (ਹਰਿ) ਸਰਬ ਰੂਪ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਹੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ ਜਿਨਕੋ ਤੈਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਜਮਕੇ ਧਾਮ ਪਹੁੰਚਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਮਾਯਾ ਜਾਲੀ ਤੂਟ ਗਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇਵਾ ਘਾਲ ਜਿਨਿ ਘਾਲੀ ॥

ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਰੂਪੀ ਘਾਲ ਘਾਲੀ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਘੜੀਐ ਸਬਦੁ ਸਚੀ ਟਕਸਾਲੀ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿਖੇ ਸੁਧ ਰਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਿ ਅਗਮ ਦਿਖਾਲੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਦਾ ਪਰਾ ਐਰ ਇੰਦ੍ਰਿਓ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਯਹੋਤੋਰੀ ਅਗਮਸਤਾ ਗੁਰਾ ਨੇ ਦਿਖਾਇਦਈ ਹੈ ॥

ਵਿਚਿ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਲਧਾ ਹਰਿ ਭਾਲੀ ॥ ੩ ॥

ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਭਾਲੀ) ਭੁੰਢਕੇ (ਲਧਾ) ਲਭ ਲੀਆ ਵਾ ਪਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਹਰਿ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮ ਬਾਲਕ ਹੈਂ ਐਰ ਤੂੰ ਪਿਤਾਵਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤਾਰਹੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਵਾਸ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਸਭਿ ਘਟ ਏਰੇ ਤੂ ਸਭਨਾ ਮਾਹਿ ॥ ਤੁਝਤੇ ਬਾਹਰਿ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਸਰੀਰ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਐਰ ਤੂੰ ਸਭ ਵਿਖੇ ਬਜਾਪਕ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਬਾਹਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਾਪੁ ॥ ਹਉ ਤੁਧੁ

ਸਾਲਾਹੀ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਬਾਪੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਮੇਰੇ (ਮਨਿ) ਪਯਾਰੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪਣਾ ਕਰੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਲਾਘਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਰੇ ਹਰੀ ਸਮਰਥ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥ ਸਭ ਤੇਰੇ ਵਸਿ ਦੂਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਹੇ ਹਰੀ ਸਮਰਥ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਣ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਤੇਰੇ ਵਸੈ ਐਰਦੂਸਰਾਕੋਈਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਕਉ ਤੁਮ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਭਾਵੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਤੂੰ ਰਖਣਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕੈ ਨੇੜੈ ਕੋਇ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਪਾਸ ਵਿਘਨੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਸਭ ਤੈ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਜਨ

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਾਜਰਾ ਹਜ਼ੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਤੂੰ ਜਲ ਬਲ ਅਕਾਸ ਔਰ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਵਾਸ ਤੈਨੂੰ ਹਾਜਰਾ ਹਜ਼ੂਰ ਜਾਣ ਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਹਰਿਕੀ ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ ਜਿਸੁ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥

ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਮੁਰਾਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਕਾ ਸੰਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ॥

ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਗੁਰਮਤਿ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਭਾਗੁ ਲਿਖਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਲੈਵਰ ਹਿੰਦੇ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਧੁਸੂਦਨੁ ਜਪੀਐ ਉਰਧਾਰਿ ॥ ਦੇਹੀ ਨਗਰਿ ਤਸਕਰ

ਪੰਚ ਧਾਤੂ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਕਾਢੇ ਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਮਧੁਸੂਦਨ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਪਨਾ ਕਰੀਏ ਔਰ ਰਿਦੇਸੇਂ ਧਿਆਨ ਧਰੀਏ ਦੇਹ ਨਗਰਵਿਖੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਵਿਸਿਓਂ ਕੀ ਓਚ (ਧਾਤੂ) ਧਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸੀਓਂ ਨੇ ਮਾਰ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੀਏ ਹੈ ॥

ਜਿਨਕਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਿਨ ਕਾਰਜ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰਿ ॥

ਜਿਨਕਾ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਕਾਰਜ ਹਰੀ ਆਪ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਦੂਕੀ ਮੁਹਤਾਜੀ ਲੋਕਨ ਕੀ ਹਰਿ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਆ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਦੀਨਤਾ ਕਰਨੀ ਤਿਨਕੀ ਬੂਝ ਗਈ ਹੈ ॥ ਜਿਨ ਕਾ ਹਰੀ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਪਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਤਾ ਮਸੂਰਤਿ ਤਾ ਕਿਛੁ ਕੀਜੈ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਬਾਹਰਿ ॥

ਸੋਚ ਵਿਚਾਰ ਤੋ ਕਰੀਏ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹਰੀ ਸੇ ਬਾਹਰ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸੋ ਹਰੀ ਅੰਤਰ ਹੀ ਤੁਮਾਰੇ ਕਰਤਬਖੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋਈ ਭਲ ਹੋਸੀ ਹਰਿ ਧਿਆਵਹੁ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰੇ ਵੇਹੀ ਭਲਾ ਹੋਗਾ ਤਾਤੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਓਹੁ ਪ੍ਰਭਿ ਨ ਕਿਸੈ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਜੇ ਕਛੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਬੀਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਜੇ ਸਲਾਹਨਹੀਂ ਲੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਧਿਆਈਐ ਜਿਨਿ ਮੇਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧॥੫॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਉਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਦਾ ਧਿਆਵੀਏ ॥ ੪ ॥ ੧॥੫॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਨਮਧ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤੋ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸੁਆਮੀ ਜਿਨ ਜਪਿਆ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਵਹੁ ਸਾਧੂ ਹਮਕੋ ਮੇਲੀਏ ਜਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਹਮਾਰੀ ਗਤੀ ਹੋਵੈ ॥

ਤਿਨਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਤਿਨ ਕਉ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭੁਲਤ ਹੋਵੈ ਔਰ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਵਿਖੈ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਵੇ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਜਪਿ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ਝ੍ਰਿਪਾ ਝ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਜਗਤੁ ਪਿਤ

ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਵਾਸਨਿ ਵਾਸ ਕੀਜੈ ਪਨਿਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਧਨਾਨੁ ਕਰੋਂ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੋਂ ਹੇ (ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਣ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੁ ਹੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਪਿਤਾ ਹੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਮੇਕੋ ਆਪਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਪਾਨੀਹਾਰੁ ਕਰੀਏ ॥

ਤਿਨ ਮਤਿ ਉਤਮ ਤਿਨ ਪਤਿ ਉਤਮ ਜਿਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਹੇ (ਬਨਵਾਰੀ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਤੂੰ ਬਸਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਭੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਔਰ ਪਤਿ ਭੀ ਉਤਮ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਰਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਹਮਕੇ ਲਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਗਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਅੰਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਧੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਕਾਢੇ ਮਾਰੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਧੂ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ (ਦਰਗਹ) ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਸੇ ਮਾਰ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇ ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਸੋਭ ਨ ਪਾਵਹਿ ਤਿਨ ਨਕ ਕਾਟੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ਼ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ (ਸਿਰਜਨਹਾਰੀ) ਕਹਤ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਤੇਰੀ ਮਾਯਾ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਨਾਕ ਕਾਟੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜਸ ਦੀਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਬੁਲਾਵੈ ਆਪੇ ਬੋਲੈ ਹਰਿ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਚੇਤਨਸਤਾ ਦੇਕਰ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਘਟੇ ਮੈਂ ਬੋਲ ਰਹਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਾਜਾਰੀ ਐ (ਨਿਰੰਜਨੁ) ਮਾਯਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜਿਸੁ ਤੂ ਮੋਲਹਿ ਸੋ ਤੁਧੁ ਮਿਲਸੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਿਆ ਏਹਿ ਜੀਤ ਵਿਚਾਰੀ॥੪॥੨॥੬॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਕੇ ਤੂੰ ਮੋਲਤਾ ਹੈਂ ਸੋਭੀ ਤੇਰੇ ਕੇ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵਕੀ ਵਿਚਾਰੀ ਭੁਧੀ ਕਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਭੂਭ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਈ ਹਰਿ ਤੇਰੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸੁਨਣੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੋਈ ਹੈ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪ (ਹਰਿ) ਅਨੇਕ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰੀਏ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੁਣਿਆ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਤਿਨ ਹਮ ਸੁੇਵਹ ਨਿਤ ਚਰਣੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਭੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਚ ਸਨਿਗਧ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੇ ਹਮ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਸੇਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਤਰਣੇ ॥ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖ ਨਾਮ

ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਨ ਜਾਹੀ ਜਿਹਵਾ ਇਤੁ ਗਨਣੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਣ ਹੇਤੁ ਤੇਨੂੰ ਧਿਆਵਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਅਸੰਖਾਤ ਨਾਮ ਹੈਂ ਇਸ ਜਿਹਵਾ ਕਰਕੇ ਗਿਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਹਰਿ ਗਾਵਹੁ ਲੇ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਜਪਣੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰ ਸਿਖ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਨ ਕਰਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੇ ਗਾਵਤੇਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਕਰ ਤੇਰੇ ਕਉ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਣੇ ਗੁਰ ਕੇਰਾ ਸੇ ਜਨੁ ਪਾਵੈ ਹਰਿ ਸੁਖ ਘਣੇ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਹੇ ਹਰੀ (ਘਣੇ) ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਧੰਨੁ ਸੁ ਵੈਸੁ ਧੰਨੁ ਸੁ ਪਿਤਾ ਧੰਨੁ ਸੁ ਮਾਤਾ ਜਿਨਿ ਜਨ ਜਣੇ ॥

ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ (ਵੈਸੁ) ਫੁਲ ਭੀ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੇ ਪਿਤਾ ਔ ਮਾਤਾ ਭੀ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਧਿਆਇਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇ ਸਾਢੀ ਦਰਗਹ ਹਰਿ ਜਨ ਬਣੇ॥੩॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰਾਸ ਗਿਰਾਸ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇ ਸੰਤ ਤੇਰੀ ਸਥੀ ਦਰਗਹ ਮੈਂ (ਬਣੇ) ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਭਗਤਾ ਹਰਿ ਧਰਣੇ ॥

ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਰੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਅਗਮ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਭੀ ਅਗਮ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਸੇ ਨਾਮ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨਿ ਪਾਇਆ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਪਵਣੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਤਿ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕੇ (ਪਾਇਆ) ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸ ਮਤਿ ਕਰ ਹੇਹਰੀ ਤੇਰੇਹਰਿ

ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਕੇ ਜੰਤ ਜਨ ਪਾਰ ਪਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਭਾਈ ਬਣੀ ਸਤੀ ਕੋ ਏਕ ਪਾਠੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨੇ ਨੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਕਲ ਕੋ ਜਨਮ ਅਸਤਮੀ ਹੋਨਾ ਕੁਜੀ ਜਨਮਧਾਰੇਥਾ
ਠਾਕਰੋਕਾ ਵਰਤ ਕਰੋ ਅੰਤ ਸਿਖੋ ਜੋ ਭੀ ਕਰਵਾਵੇ ਅੰਤ ਠਾਕਰੋ ਕਾ ਰਚਨਾ ਮ੍ਰਿਤੁ ਭੀ ਲੋਕੁ ਤਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇਉ ਪਦੇ ਸਹੂਆ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਗਲੀ ਥੀਤਿ ਪਾਸਿ ਫਾਰਿ ਰਾਖੀ ॥ ਅਸਟਮ ਥੀਤਿ ਗੋਵਿੰਦ ਜਨਮਾ ਸੀ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਕਿੱਤੋਂ ਤੋਂ ਨਿਸ਼ਕਲ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਆਗ ਛੋੜੀਆਂ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮ ਮਾਨਤੋ ਹੋ ਕਿ ਅਸਰਮੀ ਤਿਥ ਕੇ ਗੰਦਿੰਦ
(ਜਨਮਾ ਸੀ) ਜਨਮਾ ਥਾ ॥ ੧ ॥

ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਨਰ ਕਰਤ ਕਸਰਾਇਣ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਰਹਤ ਨਾਰਾਇਣ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਭਰਮ ਕਰ ਕੂਲੇ ਹੂਟੇ ਨਰ(ਕਦਰਾਇਲ) ਕਰ ਪੁਟੇ ਕੀਆ ਫਾਤਾਂ ਕਰਤੇਹੈਂ ਰਿਉਜੇ ਠਾਕਰੇਂਨੇ ਜਨਮੁ ਲੀਆ ਕਹਤੇਹੈਂ
ਨਾਰਾਇਲ ਹੋ ਜਨਮ ਔਰ ਮਰਨ ਸੇ ਹਹਿਤ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਪੰਜੀਰੁ ਖੁਵਾਇਓ ਬੋਰ ॥ ਓਹ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ਰੇ ਸਾਕਤੁ ਫੋਰ ॥ ੨ ॥

ਪੰਜੀਰ ਬਨਾਕਰ (ਚੋਰ) ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ (ਖੁਵਾਇਓ) ਭੋਗ ਲਗਾਵੇ ਤੇ ਭਾਵ ਜਿਹ ਕਿ ਪਰਲਾ ਕਰਕੇ ਭੋਗ ਲਗਾਵੇ ਤੇ
ਚੋਰ (ਸਾਕਤ) ਨਿਗਰੇ (ਫੋਰ) ਪਾਸ ਉਹ ਪਰਮੇਸਰ ਜਨਾਤਾ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਪਰਾਧ ਵੇਹਿ ਲੈ ਰੇਨੀ ॥ ਸੋ ਮੁਖੁ ਜਲਉ ਜਿਤੁ ਕਹਹਿ ਠਾਕਰ ਜੋਨੀ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਠਾਕਰ ਕੇ ਲੋਰੀ ਦੇਤੇ ਹੈ ਉਨੋਂ ਨੇ ਸਪੁਰਨ ਅਪਰਾਧ ਕਰ ਲੀਏ ਜਾਣੇ ॥ ਜੇ ਮੁਖ ਜਲ ਨਾਉ ਜਿਸ ਮੁਖਿਕਰਕੇਕਹਿਤੇ
ਹੈ ਕਿ ਠਾਕਰ ਜੀ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਆਏ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੈਂ ਆਪ ਰਾ ਤਿਆ ਨਿਸਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥੪॥੧॥

ਜਨਮ ਤੇ ਆਵਤਾ ਨਹੀਂ ਮੇਰ ਰਹਿੰਦੇ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਮੁੱਥਾ ਠਾਕੁਰ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੇਮੇਂ
(ਸਮਾਇ) ਬੜਾਪਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

[illegible]

ਭੈਰਵਿ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਉਠਤ ਸਖੀਆ ਬੈਠਤ ਸੁਖੀਆ ॥ ਭਉ ਨਹੀ ਲਾਗੈ ਜਾਂ ਮੈਸੇ ਬੜੀਆ ॥ ੧ ॥

ਜਦ ਐਸੀ ਸਮਝ ਹੋਈ ਤਦ ਉਠਦਾ ਅੱਰ ਬੈਠਦਾ ਹੁਆ ਜਖੀਆ ਹੁਆ ਹੁੰ ਪਲਃ ਮੇਰੇ ਚੇ ਭੈਣੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਰਾਖਾ ਏਕੁ ਹਮਾਰਾ ਸਮਾਮੀ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਸਾਂਗੀ ਏਕ ਝੁੰਗੀ ਹਮਾਰਾ ਰਛਕ ਹੈ ਪੁਨਾਝੋਸਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਹ ਧਾਰੀਓਂਕੇ ਅੰਤਰ ਭਾ ਪ੍ਰੇਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਇ ਅਚਿੰਤਾ ਜਾਗਿ ਅਚਿੰਤਾ ॥ ਜਹਾ ਕਹਾਂ ਪਭੂ ਤੂੰ ਵਰਤੈਤਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿੰਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਟਿਕਰ ਸੇਵਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਃ ਮਾਗ੍ਰਿਤ ਮੈਂ ਭੀ ਅਜਿੰਤਾ ਹੋਏ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ਅਰ ਐਸਾ ਜਾਣਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਸੰਪਰਨ ਅਸਥਾਨੈ ਮੈ ਤੂੰ ਹੀ (ਵਰਤੰਤਾ) ਫਾਂਜਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਘਰਿ ਸੁਖਿ ਵਸਿਆ ਬਾਹਰਿ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥

ਮੇਰਾ (ਘਰਿ) ਰਿਦਾ ਭੀ ਸਖ ਪੁਰਬਕ (ਵਸਿਆ) ਗਟੇ ਸੰਜੁਗਤ ਹੁਆ ਹੈ ਐਰ ਬਾਹਰ ਸਖ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦਿੜਾਇਆ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਰਾਮ (ਮੰਤ੍ਰ) ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿਜ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਏਕਸਮੇਂ ਹਿੰਦੂ ਔਰ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਨੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਸੇ ਪ੍ਰਭਾ ਥਾ ਕਿ ਗੋਸਾਈ ਕੋਨ ਹੈ ਔ ਅਲਾਹ ਕੋਨ ਹੈ ਔਰ ਤੂਫਿਸਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਿਸਰਾ ਹਿੰਦੂਓ ਕੇ ਮਤਿ ਪਰ ਹੈ ਥਾ ਮੁਸਲਮਾਨੋ ਕੇ ਮਤ ਪਰ ਤਿਨਕੋ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਔਸੇ ਚਿਤਰ ਟੀਆ ਥਾ ਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘੋਰਬੇ ਮੁਹਲਾ ੫ ॥ ਵਰਤ ਨ ਰਹਿ ਨ ਮਹ ਰਮਣਾਨਾ ॥ ਤਿਸ ਸੇਵੀ ਸੋ ਰਖੈ ਨਿਵਾਨਾ॥੧॥

ਹਿੰਦੂ ਦੇ ਬ੍ਰਤ ਮੇਂ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾ (ਰਮਦਾਨ) ਰਮਜਾਨ ਰੋਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਮਾਹ ਮਹੀਨੇ ਕੋ ਮਾਨਤਾਹੀਜ਼ੇ ਅੰਤ ਕੋ ਰਖਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੋਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਗਸਾਈ ਅਲਹ ਮੇਰਾ ॥ ਹਿੰਦੁ ਤੁਰਕ ਦਹਾਂ ਨੇਖੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਲਾਹ ਅੱਰ ਗੁਸਾਈ ਮੇਰਾ ਵਹੁ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ਮੋਹਿੰਦੁਆਰਮੁਸਲਮਾਨਏਨੋ ਕਾ (ਨੇਵੇਰਾ) ਨਿਜਾਇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾਹੈ।

ਹਜ ਕਾਖੈ ਜਾਇ ਨ ਤੀਰਥ ਪੁਜਾ ॥

ਨਾ ਤੋ ਕਾਬੇ ਹਜ ਕਰਨੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ ਤੀਰਥ ਜਾਤਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਨਾ ਠਾਕਰ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਏਕੋ ਸੇਵੀ ਅਵਤੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਵਾਇਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪੂਜਾ ਕਰਉ ਨ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਉ ॥

ਨਾ ਤੋ ਪਥਰਾਇਕੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਨ ਕਰ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ ਨਿਮਾਜ ਕੋ (ਗੁਜਾਰਉ) ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਲੇ ਰਿਦੈ ਨਮਸਕਾਰਉ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਪਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਨਾ ਹਮ ਹਿੰਦੂ ਨ ਮੁਸਲਮਾਨ ॥ ਅਲਹ ਰਾਮ ਕੇ ਪਿੰਡ ਪਰਾਨ ॥ ੪ ॥

ਨਾ ਤੋ ਹਮ ਹਿੰਦੂ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੈਂ ਅਲਹ ਰਾਮਕੇ ਤਾਈ ਸਰੀਰ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਮਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਇਹੁ ਕੀਆ ਵਖਾਨਾ ॥ ਗੁਰ ਪੀਰ ਮਿਲਿ ਖੁਦਿ ਖਸਮੁ ਪਛਾਨਾ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਬੀਰ ਜੀਨੇ ਦੇਹੁ ਵਖਾਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਗੁਰ ਪੀਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੋ ਖਸਮ ਰੂਪ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਕਿਸੀ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਹਾ ਚਲੇ ਸਿਕਾਰ ਖੇਲ ਆਵੇ ਸਿਕਾਰ ਕਾ ਰੂਪ ਵਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਇੰਦ੍ਰੀਯ ਕਾਨਿਗ੍ਰਹਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਵਸ ਮਿਰੰਗੀ ਸਹਜੇ ਬੰਧਿਆਨੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਸੋ (ਮਿਰੰਗੀ) ਇੰਦ੍ਰੀਆ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਬਾਧ ਲਿਆਈਆ ਹੈਨ ॥

ਪਾਂਚ ਮਿਰਗ ਬੋਧੇ ਸਿਵ ਕੀ ਬਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮਾਦਿਕ ਪਾਂਚ ਮ੍ਰਿਗ (ਸਿਵ ਕੀ) ਬਾਨੀ ਕਲਜਾਨ ਸੂਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪ ਬਾਣੇ ਕਰਕੇ ਭੇਦਨਕੀਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਲੇ ਚੜ੍ਹਓ ਸਿਕਾਰ ॥ ਮ੍ਰਿਗ ਪਕਰੇ ਬਿਨੁ ਘੋਰ ਹਥੀਆਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤਾਂ ਕਾ ਸੰਗ ਲੈਕਰ ਜਬ ਸਿਕਾਰ ਚੜੇ ਤਬ ਬਿਨਾ ਹੀ (ਘੋਰ) ਹਥੀਆਰ ਘੋੜੇ ਅਰ ਸਸਤ੍ਰੇ ਕੇ ਵਾਹਿਜ ਸਮਾਜ ਬਿਨਾ ਵਾ ਬਿਨਾ (ਘੋਰ) ਕਠਨ ਸਾਧਨਾਂ ਕੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਮ੍ਰਿਗ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹੈ ॥

ਆਖੇਰ ਬਿਰਤਿ ਬਾਹਰਿ ਆਇਓ ਧਾਇ ॥

ਸਿਕਾਰ ਕੀ ਟ੍ਰਿਤੀ ਏਹੀ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਰ ਕੇ ਧਾਵਤਾ ਹੁਆ ਮਨੁ ਅੰਤਰ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਅਹੇਰਾ ਪਾਇਓ ਘਰਕੈ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥

(ਘਰਕੈ ਗਾਇ) ਅੰਤਹਕਰਨ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈ ਸਿਕਾਰ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਜਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਪਕਰੇ ਘਰਿ ਆਣੇ ਹਾਇ ॥

ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਰੂਪ ਮ੍ਰਿਗ ਪਕੜ ਕੇ ਅੰ ਮੋੜਕੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਆਣੇ ਥੇ ॥

ਦੁਖ ਦੁਖ ਲੇਗਏ ਬਾਂਝੇ ਬਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਸੁਭ ਗੁਣ ਜੋ ਪਹਿਲੇ (ਬਾਂਝੇ) ਵਿਛੋੜੇ ਹੁਏ ਥੇ ਉਪਰੇ ਹੁਏ ਹੁਏ ਥੇ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਵਿਸਿਓਂ ਕੋ ਰੱਤੀ ਰੱਤੀ ਬਾਦਕਰ ਲੈ ਗਏ ਯਥਾ ਕਾਮ ਕੇ ਵਸਤੁ ਵੀਚਾਰੁ ਲੋਭ ਕੋ ਸਿੱਤਖੁ ਮੋਹ ਕੋ ਵਿਵੇਕ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਧੀਰਜ ਕਰੋਧ ਕੋ ਨਿਮ੍ਰਿਤਾ ॥ ੩ ॥

ਏਹੁ ਅਹੇਰਾ ਕੀਨੇ ਦਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਕੈ ਘਰਿ ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਹ (ਅਹੇਰਾ) ਸਿਕਾਰਦਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਹਮਨੇ ਵਸਤੁ ਵੀਚਾਰੇ ਇ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਕਾਮਾਦ ਵੰਡ ਵੰਡ ਕੇ ਦਾਨੁ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ (ਘਰਿ) ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਅਸਣ ਪਹਿਰ ਕੇਵਲ ਏਕਨਾਮਹੀ ਬਸਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸਾਕਤ ਸੇ ਅਲਾਭਤਾ ਔਰ ਉਸ ਕੀ ਕਠੋਰਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੇ ਸਉ ਲੇਚਿ ਲੇਚਿ ਖਾਵਾਇਆ ॥

ਜੇਕਰ ਸੈਂਕੜੇ ਵੇਰ ਸਾਕਤ ਕੇ ਗਹ ਕਰ ਕੇ ਖਵਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੀਏ ਵਾ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕਾ ਲੋਭ ਭੀ ਦੀਆ ਜਾਵੇ ॥

ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੀਤਿ ਨ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥

ਤੋ ਭੀ ਸਾਕਤ ਕੋ ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਲੇਹੁ ਮਤੇ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਪਾਵਉ ਪਰਮਗਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰੋ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਪਰਮਗਤ ਕੇ ਪਾਵੋਗੇ ॥

ਪਾਥਰ ਕਉ ਥਹੁ ਨੀਰੁ ਪਵਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਥਰ ਕੋ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਜਲ ਵਿਖੇ ਪਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਹ ਭੀਰੀ ਅਧਿਕ ਸੂਕਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਅੰਤਰ ਸੇ ਭੀਗਤਾ ਨਹੀਂ ਅਧਿਕਤਾ ਕਰਕੇ ਜਲ ਮੇਂ ਸੇ ਸੂਕਾ ਹੁਆ ਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਕਤ ਸਤਿਸੰਗ ਵਿਖੇ ਰਹਿਕੇ ਭੀ ਕਠੋਰ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਖਟੁ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੂਰਖੈ ਸੁਨਾਇਆ ॥

ਔਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਚਾਹੇ ਮੂਰਖ ਕੋ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਭੀ ਸੁਨਾਇਆ ॥

ਜੈਸੇ ਦਹਦਿਸ ਪਵਨੁ ਝੁਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਪਰੇਤੂ ਜੈਸੇ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਪਵਨ ਝੁਲਤਾ ਆਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਕ ਤਰਫ ਸੇ ਆਯਾ ਦੂਸਰੀ ਤਰਫ ਕੋ ਚਲਾ ਗਿਆ ਇਸੀ ਤਰਹਿ ਸਾਕਤ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਿਥਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨੁ ਕਣ ਖਲਹਾਨੁ ਜੈਸੇ ਗਾਹ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਿਨਾ (ਕਣ) ਅਨਾਸਦੇ (ਖਲਹਾਨੁ) ਖਲਵਾੜੇ ਕੋ ਗਾਹਿਆ ਹੋਯਾ ਅੰਨ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ॥

ਤਿਉ ਸਾਕਤ ਤੇ ਕੋ ਨ ਬਰਾਸਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਕਤ ਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਸ ਨੇ (ਬਰਾਸਾਇਆ) ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਤਿਤਹੀ ਲਾਗਾ ਜਿਤੁ ਕੋ ਲਾਇਆ ॥

ਜਿਸ ਤਰਫ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਜੀਵਕੋ ਲਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਲਾਗ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਉਥ ਬਣਤ ਬਣਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਐਸਾ ਹੀ (ਪਉਥ) ਬਣੋਤ ਬਣਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਸੂਚਨ ਕਰਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਉ ਪਾਣ ਜਿਨਿ ਰਚਿਓ ਸਰੀਰ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਰਚ ਕਰਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਪਾਣਈਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਹਿ ਉਪਾਹੇ ਤਿਸਕਉ ਪੀਰ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕੋ ਜੀਵਾਂ ਕੀ ਪੀੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਲਨ ਕਾ ਵਿਕਰ ਭੀ ਤਿਸੀਕੋ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੁ ਗੀਥਿਣ ਜੀਅ ਕੈ ਕਾਮ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਾਕੀ ਸਦ ਛਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੁਰੁ) ਪ੍ਰਸਨ ਜੋਗ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਜੀਅਕੇ ਸਭ ਕਾਮ ਰਚਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ਅਰ ਲੋਕ ਪੁਲਕਵਿਖੇ ਸਿਸਕੀ ਸਦੀਵ ਓਰਹੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਆਰਾਧਨ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਏਹੀ ਉਤਮ ਰੀਤਿ ਹੈ ॥

ਸਾਪਸੰਗਿ ਬਿਨਸੀ ਬਿਪਰੀਤਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸਤਸੰਗ ਵਾਰਾ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਤੀ ਬਿਪਰੀਤਿ ਭਾਵਨਾ (ਬਿਨਸੀ) ਦੂਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੀਤ ਹੀਤ ਧਨੁ ਨਹ ਪਾਰਣਾ ॥ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਮੇਰੇ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥ ੩ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਹਿਤੁ ਐ ਧਨ ਦੇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਕਾ (ਪਾਰਣਾ) ਆਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਨਾਰਾਇਣ ਹੈ ਸੋ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ॥ ਏਕ ਬਿਨਾ ਦੁਜਾ ਨਹੀ ਜਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਜੀਵ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਕੋ (ਬੋਲੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਔਰ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਨਾ ਜਾਣੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਰੈ ਦਯੁ ਪਾਛੈ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥ ਮਧਿ ਭਾਗਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਮ ਰਸਾਇਣ ॥ ੧ ॥

(ਆਰੈ) ਭਵਿਖਤਕਾਲ ਮੈਂ ਐ (ਪਾਛੈ) ਭੂਤਕਾਲ ਮੈਂ ਔਰ ਵਰਤਮਾਨਕਾਲ ਮੈਂ ਭੀ ਪ੍ਰੇਰਕ ਨਰਾਇਣ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਉਣ ॥ ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਗ੍ਰਿਹ ਭਉਣ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ (ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਉਣ) ਸਗਨ ਅਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਾ ਜੋਤਿਸ ਸਾਸਤ੍ਰ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਹੈ ਚੇਟਾ ਭੋਟ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਅਭੁਤ ਸੂਖ ਐ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਕਾ ਘਰੁ ਪ੍ਰਭੂ ਹੀ ਹੈ ॥

ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਕਰਨ ਸੁਣਿ ਜੀਵੇ ॥

ਜੀਭਾ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਔਰ ਕਾਨ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਅਮਰ ਬਿਰੁ ਥੀਵੇ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਅਮਰ ਕੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਮਨੁ ਇਸ਼ਥਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਜਨਮ ਜਨਮ ਤੋਂ ਕੇ ਦੂਖ ਨਿਬਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਵਜੇ ਦਰਬਾਰੇ ॥ ੩ ॥

(ਦਰਬਾਰੇ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ (ਅਨਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ (ਵਸੈ) ਉਚਾਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਲੀਏ ਮਿਲਾਏ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਣਾਗਤਿ ਆਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਸਰਣ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੋਟਿ ਮਨੋਰਥ ਆਵਹਿ ਹਾਥ ॥

ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਕਰੋੜੋਂ ਹੀ ਮਨ ਕੇ ਮਨੋਰਥ ਸਿਧ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਮ ਮਾਰਗ ਕੇ ਸੰਗੀ ਪਾਂਥ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਜਮ ਮਾਰਗ ਵਿਖੇ ਸੰਗੀ ਔ (ਪਾਂਥ) ਰਖਕ ਵਾ ਤ੍ਰਿਪਾ ਨਿਬੁਤੀ ਕੇ ਜਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਗੰਗਾ ਜਲੁ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ॥ ਜੋ ਸਿਮਰੈ ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ

ਹੋਵੈ ਪੀਵਤ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜੋਨ ਭ੍ਰਮਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੂਆ ਵਹੀ ਪਾਪ ਨਿਬੁਤੀ ਕੇ ਗੰਗਾ ਜਲ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਤਾਕੀ ਮੋਖ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਪੀਵਤ) ਰਿਏ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਫੇਰ ਜਨੀਓਂ ਵਿਖੇ ਭ੍ਰਮਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪੂਜਾ ਜਾਪ ਤਾਪ ਇਸਨਾਨ ॥

ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਜਾਪ ਕਰਨੇ ਤਪਸਜਾ ਕਰਨੀ ਪੁਣ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਤਿਨੋਂ ਹੀ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਸਫਲ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ਭਏ ਨਿਹਕਾਮ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰਕੇ (ਨਿਹਕਾਮ) ਵਾਸਨਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਰਾਜ ਮਾਲ ਸਾਦਨ ਦਰਬਾਰ ॥

ਰਾਜ ਔ ਮਾਲ (ਸਾਦਨ) ਭੋਜਨੋਂ ਕੇ ਸੁਦ ਔਰ ਜੋ ਦਰਬਾਰ ਲਾਉਣੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮ ਪੂਰਨ ਆਚਾਰ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ (ਆਚਾਰ) ਕਰਤਬ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਵਾਸੇ ਏਹੁ ਕੀਆ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਵਾਸੋਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਿਥਿਆ ਸਭ ਛਾਹੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥ (ਮਿਥਿਆ) ਝੂਠੇ ਔਰ ਛਾਹ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ (ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਵਡੇ ਭਾਈ) ਨੇ ਪੰਜ ਸੌ ੫੦੦ ਰੂਪਯਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋ ਦੇਣਾ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਵਹੀ ਮੈਂ ਪਾਇਕੇ ਜਹਿਰ ਭਾਵ ਬਿਖ ਦਿਵਾਈ ਬੀ ਅਰੁ ਉਨਕੀ ਰਖਯਾ ਹੂਈ ਬੀ ਤਿਸ ਪ੍ਰਬਾਇ ਸਬਦੁ ਹੂਆ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਲੇਪੁ ਨ ਲਾਗੈ ਤਿਲਕਾ ਮੂਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਉਸ ਜਹਰ ਕਾ (ਲੇਪੁ) ਅਸਰ (ਮੂਲਿ) ਮੁਢੋਂ ਅਰਥਾਤ ਤਿਲ ਮਾਝੁ ਭੀ ਨਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥

ਦੁਸਟੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣੁ ਮੂਆ ਹੋਇਕੈ ਸੂਲ ॥ ੧ ॥

ਵਹੁ ਦੁਸਟ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੁਲ ਹੋਕਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਖੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪਿ ॥ ਪਾਪੀ ਮੁਆ ਗੁਰ ਪਰਤਾਪਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਆਪ (ਰਾਖੇ) ਰਖਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਪਾਪੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥

ਅਪਣਾ ਖਸਮੁ ਜਨਿ ਆਪਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਅਪਨੇ ਖਸਮੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਆਪ ਧਿਆਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਇਆਣਾ ਪਾਪੀ ਓਹੁ ਆਪਿ ਪਚਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਇਆਣਾ ਮੂਰਖੁ ਪਾਪੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਦੁਖੀ ਕਰਕੇ (ਪਚਾਇਆ) ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕਾ ਰਖਵਾਲਾ ॥

(ਪ੍ਰਭ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ ਆਪਣੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਸਦੀਵ (ਰਖਵਾਲਾ) ਰਖਕ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮਾਥਾ ਈਹਾਂ ਓਹੁ ਕਾਲਾ ॥ ੩ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮੁਖ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਾਲਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੩ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪਰਮੇਸਰਿ ਸੁਣੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ (ਅਰਦਾਸਿ) ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਲਈ ॥

ਮਲੇਛੁ ਪਾਪੀ ਪਚਿਆ ਭਇਆ ਨਿਰਾਸੁ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਵਹੁ ਮਲੇਛ ਪਾਪੋਂ ਕੀ ਇਛਾ ਵਾਲਾ ਪਾਪੀ ਖਿਛਾਵਾ ਸੁਲ ਦੁਖ ਸੇ ਜਾ ਕਰ ਅਪਨੇਲਾਭ ਸੇ ਨਿਰਾਸ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥੪॥੯॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਖੂਬ ਖੂਬ ਖੂਬ ਖੂਬ ਖੂਬ ਤੇਰੇ

ਨਾਮੁ ॥ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਦੁਨੀ ਗੁਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ਹੇ(ਖੂਬ)ਭੈਰੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਾਰੋਬੁਧੋ ਮੰਤਰਾ ਨਾਮ ਚੰਗਾ ਹੈ ਚਾਰੋ ਜੁਗੋ ਵਿਖੇ(ਦੁਨੀ)ਮਾਇਆ ਕਾ ਗੁਮਾਨੁ ਝੂਠਾਹੈ ॥

ਨਗਸ ਤੇਰੇ ਬੰਦੇ ਦੀਦਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥

(ਹੇ ਅਪਾਰੁ) ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਜੋ ਦਰਸਨੁ ਹੈ ਸੋ (ਨਗਸ) ਸੁਧੁ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭ ਦੁਨੀਆ ਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਭੈਰੋ ਨਾਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਨੀਆ ਛਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਚਰਜੁ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੇਰੇ ਕਦਮ ਸਲਾਹੁ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਮਾਧਾ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤੇਰੇ (ਕਦਮ) ਚਰਨ (ਸਲਾਹ) ਉਸਤਤਿ ਕਰਨੇ ਜੋਗ ਹੋ ॥

ਗਨੀਵ ਤੇਰੀ ਸਿਫਤਿ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤੀ ਸੁਭ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਵਾਲੀ ਵਾ ਵਡੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨੀਧਰਿਆ ਧਰਿ ਪਨਹ ਖੁਦਾਇ ॥

ਹੇ ਨਿਰਾਸਰਿਓ ਕੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ (ਖੁਦਾਇ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇਰੀ (ਪਨਹ) ਓਟ ਲਈ ਹੈ ॥

ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜ ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਧਿਆਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਗਰੀਬੋਂ ਕੇ (ਨਿਵਾਜ) ਬਡਾਈ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਕੇ ਧਿਆਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਖੁਦਿ ਖਸਮ ਮਿਹਰਵਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਆਪ ਮੇਰੇ ਕੇ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰ ਹ ॥

ਅਲਹੁ ਨ ਵਿਸਰੈ ਦਿਲ ਜੀਅ ਪਰਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਹੇ(ਅਲਹੁ)ਅਲਖ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ(ਦਿਲ)ਹਿਰਦੇ ਸੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਬਿਸਰੇ ॥੪॥੧੦॥ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਚ ਪਦਾਰਥੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹਹੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਚਾ ਪਦਾਰਥ ਨਾਮ ਵਾ ਗਿਆਨ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਲੈਣਾ ਕਰੋ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਭਾਣਾ ਸਤਿ ਕਰਿ ਸਹਹੁ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਜੋ (ਭਾਣਾ) ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਕੇ ਸਤ ਮਾਨ ਕਰ ਸਹਾਰਨਾ ਕਰੋ ਭਾਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਰੁਝ ਤਰਕ ਨਾ ਕਰੋ ॥

ਜੀਵਤ ਜੀਵਤ ਜੀਵਤ ਰਹਹੁ ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਨਿਤ ਉਠਿ
ਪੀਵਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਕਹਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਜੀਵਤ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਜਾਣ ਕਰ ਸਦਾ ਜੀਵਤੇ ਰਹੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਾਇਣ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ
ਉਠ ਕਰ ਪੀਵਨਾ ਕਰੋ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਕੇ ਆਨੰਦੁ ਲੇਹੁ ਅੰਗ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਥਾਰੇਥਾਰ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਇਕ ਨਾਮਿ ਉਧਾਰੁ ॥

ਕਲਿ ਜੁਗ ਵਿਖੇ ਤੋ ਕੇਵਲ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਜੀਵ ਕਾ ਉਧਾਰਿ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਇਸ ਸਬਦ ਮੈਂ ਜੋ ਹਮਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਵਾਕਯ ਬੋਲੇ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਵਾ
ਏਹੁ ਬੋਲੁ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਰਬ ਫਲ ਪਾਏ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਮਿਟਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮਾਂ ਕੀ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਮੈਲੁ ਤਿਸਨੇ ਦੂਰ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਤਿਭ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਨਾਉ ॥ ਪੂਰਬਿ ਕਰਮ ਲਿਖੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਾਵਨ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੂਰਬਲੇ ਜੁਭ ਕਰਮਾਂ ਕੋ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾਂ
ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਹੋਵੈ ਉਧਾਰੁ ॥ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਕੈ ਦੁਆਰ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਚਰਣ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਚਰਣਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਲਿਆਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਧੂਰਿ ਬਾਛਹਿ ਸਭਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵਾ ॥ ੩ ॥

ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਸੰਪੂਰਣ ਇੰਦ੍ਰਾਵਕ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਦੇਵਤਾ ਅੰ (ਨਰ) ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋ ਬਾਛਤੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਜੋ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਉਧਾਰਿਆ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਜਪ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ (ਜਹਾਨ) ਸੰਸਾਰਿ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜਿਤਨੇ ਭਗਤ ਜਨ
ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭੀ ਉਧਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਇਹ ਸਬਦੁ ਸੁਲਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਹੈ ।

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕਉ ਕੰਠਿ ਲਗਾਵੈ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਪਣੇ ਦਾਸਾਂ ਕੋ ਕੰਠ ਵਿਖੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਣੇ ਦੇਤਾ ਨਿੰਦਕ ਕੋ
ਗ੍ਰਭ ਅਗਨਿ ਵਿਖੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਪੀ ਤੇ ਰਾਖੇ ਨਾਰਾਇਣ ॥ ਪਾਪੀ ਕੀ ਗਤਿ ਕਤਹੂ ਨਾਹੀ

ਪਾਪੀ ਪਰਿਆ ਆਪ ਕਮਾਇਣ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਾਪੀ ਤੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਰਖਣਾ ਕਰਤਾਰੇਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਪਾਪੀ ਆਪਣੇ ਕਰਤਬ ਕਰ ਜਲਗਿਆਰੈ ॥

ਦਾਸ ਰਾਮ ਜੀਉ ਲਾਗੀ ਪਰੀਤਿ ॥

ਦਾਸ ਕੀ ਰਾਮ ਜੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਹੋਈ ਬਿਪਰੀਤਿ ॥ ੨ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਉਲਟੀ ਗਤਿ ਹੋਈ ਹ ਭਾਵ ਸੁਲਹੀ ਕੁਮੋਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਅਪਣਾ ਬਿਰਦੁ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਅਪਣਾ ਭਗਤੀ ਪਿਆਰ (ਬਿਰਦੁ) ਧਰਮ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦੇਖੀ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਅਰੁ ਦੇਖੀ ਨੇ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸਾ ਖੇਟਾ ਕਰਮੁ ਕਰਤਾਰੈ ਵੈਸਾਗੀ ਖੇਟਾ ਉਸਕੋਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ ॥੪॥

ਅਇ ਨ ਜਾਈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਕਰ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਦਾਸ ਨੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਧਰ ਮੋਹਨ ਸਗਲ ਉਪਾਵਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਲਛਮੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮੋਹਨ ਸਰਬ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਪੁਨਃ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡਿ ਕਰਹਿ ਅਨ ਸੇਵਾ ਕਵਨ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਮਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਪ੍ਰਭੁ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਜੋ ਔਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੋਨਸੇ ਵਿਖੇ ਉਤਮ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਰਸ ਮੈਂ ਅਸਤ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਵਿਖੇ ਰਸ ਤੁਛ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ਤੂ ਗੋਵਿੰਦ ਭਾਨੁ ॥ ਅਵਰ ਉਪਾਵ ਸਗਲ ਮੈ

ਦੇਖੇ ਜੋ ਚਿਤਵੀਐ ਤਿਤੁ ਬਿਗਰਸਿ ਕਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਗੋਵਿੰਦ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੁ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਉਪਾਉ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਸਭ ਦੇਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਚਿਤਵਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸ ਸੇ ਮੇਖ ਰੂਪ ਕਾਜ ਬਿਗਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਠਾਕੁਰੁ ਛੋਡਿ ਦਾਸੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨਾ ॥

ਜੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰ ਮਾਯਾ ਦਾਸੀ ਕੋ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿੰਦਹਿ ਨਿਗੁਰੇ ਪਸੂ ਸਮਾਨਾ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਮਨਮੁਖ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਰੁ ਨਿਗੁਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਸੂ ਵਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸੇ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਯਥਾ “ਆਵਨ ਆਏ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਮਹਿ ਬਿਨ ਬੁਝੇ ਪਸੂ ਵੋਰ” ॥ ੨ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਸਾਕਤ ਕਹਤੇ ਮੇਰਾ ॥

ਜੀਉ ਅਰ ਸੁਖਮ ਅਸਬੁਲ ਸਰੀਰਿ ਸਭ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਾਕਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਅਹੰਬੁਧਿ ਦੁਰਮਤਿ ਹੈ ਮੈਲੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਵਜਲਿ ਫੇਰਾ ॥ ੩ ॥

(ਅਹੰ) ਅਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਮੈਲੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਨ ਦੁਰਮਤੀ ਨਿਗੁਰੇ ਕੋ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਫੇਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕੇ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹੋਮ ਜਗ ਜਪ ਤਪ ਸਭਿ ਸੰਜਮ ਤਤਿ ਤੀਰਥਿ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥

ਹੋਮ ਔਰ ਜਗ ਜਪ ਤਪ ਔਰ ਸਭ ਸੰਜਮ ਪੁਨਃ ਤੀਰਥੋਂ ਕੋ ਤਰ ਪਰ ਰਹਟੇ ਸੇ ਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਹੁਆ ॥

ਮਿਟਿਆ ਆਪੁ ਪਏ ਸਰਣਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਜਗਤੁ ਤਰਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਜੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੇ ਤਰਾਗ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਤਰਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਨ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਭ੍ਰਿਣਿ ਮਹਿ ਪੇਖਿਓ ਗ੍ਰਹਿ ਪੇਖਿਓ ਉਦਾਸਾਏ ॥

ਬਨ ਮੈਂ ਦੇਖਯੋ (ਭ੍ਰਿਣਿ) ਘਾਸਮੇਂ ਭੀ ਦੇਖਯੋ ਗ੍ਰਹਣ ਔਰ ਤਯਾਗ ਮੈਂ ਭੀ ਦੇਖਯੋ ਵਾ ਗ੍ਰਸਤੀ ਵਾ ਤਯਾਗੀ ਦੇਨੇ ਮੈਂ ਦੇਖਯੋ ਹੈ ॥

ਦੰਡ ਧਾਰਿ ਜਟ ਧਾਰੈ ਪੇਖਿਓ ਵਰਤ ਨੇਮ ਤੀਰਥਾਏ ॥ ੧ ॥

ਦੰਡ ਧਾਰੀ ਪੁਨਃ ਜਟਾ ਧਾਰੀਓ ਔਰ ਬ੍ਰਤ ਨੇਮ ਔਰ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਦੇਖਯੋ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੇਤਸੰਗਿ ਪੇਖਿਓ ਮਨ ਆਏ ॥ ਉਭੁ ਪਇਆਲ ਸਰਬ

ਮਹਿ ਪੂਰਨ ਰਸਿ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਿੱਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹੀ ਦਖਾ ਹੈ ਜਥ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਣ ਗਾਏ ਤਥ

(ਊਭ) ਅਕਾਸ਼ ਔਰ (ਪਿਆਲ) ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਪੁਨਃ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੀ ਦੇਖਾ ॥

ਜੋਗ ਭੇਖ ਸੰਨਿਆਸੈ ਪੋਖਿਓ ਜਤਿ ਜੈਗਮ ਕਾਪੜਾਏ ॥

ਪੁਨਃ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਜੋਗੀ ਸੰਨਿਆਸੀ ਆਇ ਭੇਖੋਂ ਮੈਂ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜਤੀ ਅਰੁ ਸੰਗਮੋਂ ਅਰ ਕਾਪੜੀ ਪੰਖ ਮੈਂਤੀ ਬਜਾਪਕ ਹੈ ॥

ਤਪੀ ਤਪੀਸਰ ਮੁਨਿ ਮਹਿ ਪੋਖਿਓ ਨਟ ਨਾਟਿਕ ਨਿਰਤਾਏ ॥ ੨ ॥

ਤਪਸ਼ੀਓਂ ਮੁਨੀਸ਼੍ਵਰੋਂ ਔਰ (ਨਟ) ਬਾਜੀਗਰ ਔ (ਨਾਟਿਕ) ਤਪਾਸਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮਦਾਰੀ ਆਦਿਕ ਔਰ (ਨਿਰਤਾਏ) ਨਿਰਤਕਾਰੀਓਂ ਮੈਂ ਭੀ ਪੋਖਿਓ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਹੁ ਮਹਿ ਪੋਖਿਓ ਖਟ ਮਹਿ ਪੋਖਿਓ ਦਸ ਅਸਟੀ ਸਿਮ੍ਰਿਤਾਏ ॥

ਗਰੋਂ ਬੇਟੋਂ ਮੈਂ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਔਰ ਅਠਾਰੋਂ ਪੁਰਾਣੋਂ ਮੈਂ ਔਰ ਸਤਾਈ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਓਂ ਮੈਂ ਭੀ ਪੋਖਿਓ ਹੈ ॥

ਸਭ ਮਿਲਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਖਾਨਹਿ ਤਉ ਕਿਸਤੇ ਕਹਉ ਦੁਰਾਏ ॥ ੩ ॥

ਸਭੀ ਮਿਲ ਕਰ ਏਕੋ ਏਹੀ ਬਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤੇ ਕਿਸ ਪਾਸੋਂ ਲੁਕਕੇ ਕਹਾ ॥ ੧ ॥

ਅਗਹ ਅਗਹ ਬੇਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਨਹ ਕੀਮ ਕੀਮ ਕੀਮਾਏ ॥

(ਅਗਹ ਅਗਹ) ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਕੀਮਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਜਿਹ ਘਾਇ ਪਰਗੜੀਆਏ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਈਏ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਸੁਆਮੀ ਜੀ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹੋਇ ਆਏ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿਕਟਿ ਬੁਝੈ ਸੋ ਬੁਰਾ ਕਿਉ ਕਰੈ ॥

ਜੇ ਨਿਕਟ ਜਾਣ ਲੇਵੇ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਬੁਰਾ (ਕਿਉ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਰੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਕਿਸੀ ਕਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਸੰਚੈ ਨਿਤ ਫਰਤਾ ਫਿਰੈ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਵਿਸ਼ਯੋਂ ਕਾ ਸੰਚੈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਪਦਾਰਥਜੋਨਿਤਾਪ੍ਰਤਭਰਤਾਫਿਰਤਾਹੈਭਾਵਕਬੀਨਿਰਭੈਨਹੀਂਹੋਤਾਹੈ ॥

ਹੈ ਨਿਕਟੇ ਅਰੁ ਭੇਦੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੋ ਸਮੀਪ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਜੇ ਕਹੇ ਭੇਦਕਿਯੋਂਨਹੀਂਪਾਇਆਜਾਤਾਤਿਸਪਰਕਹਿਤਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭ ਮੋਹੀ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਾਧਾ ਨੇ ਮੋਹਤ ਕਰ ਛੱਡੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨੇੜੈ ਨੇੜੈ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਭੇਦੁ ਵਿਰਲਾ ਕੋ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਨਿਕਟ ਹੈ ਨਿਕਟ ਹੈ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਖਦਾ ਹੈ ॥

ਨਿਕਟਿ ਨ ਦੋਖੈ ਪਰਗ੍ਰਹਿ ਜਾਇ ॥ ਦਰਬੁ ਹਿਰੈ ਮਿਥਿਆ ਕਰਿ ਖਾਇ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਜੋ ਪਰਾਏ ਘਰ ਵਿਖੇ ਭਾਵ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਰਮਨ ਕਰਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦਰਬ ਕੋ ਰੁਹਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕਰ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪਈ ਨਗਉਰੀ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨਿਆ ॥ ੨ ॥

ਮਾਧਾ ਕੀ ਨਗੋਰੀ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਭਰਮ ਵਿਖੇ ਭੁਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਿਕਟਿ ਨ ਜਾਨੈ ਬੋਲੈ ਕੂੜੁ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਮੂਨਾ ਹੋ ਮੂੜੁ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਤੇ ਝੂਠ ਬੋਲਤਾ ਹੈ (ਮੂੜ) ਮੁਰਬ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਕਰ ਨਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸਤੁ ਦਿਸੰਤਰਿ ਜਾਇ ॥ ਬਾਝੁ ਗੁਰੂ ਹੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥ ੩ ॥

ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਖੀਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਦਿਸਤਰੋਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਵੂੰਫਟੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਕਾ ਭੁਲਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਕਰਮੁ ਲਿਖਿਆ ਲਿਲਾਟ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸਕੇ (ਲਿਲਾਟ) ਮਾਥੇ ਪੁਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ ਕਰਮੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਖੁਲੇ ਕਪਾਟ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਤਿਸ ਪੁਰਸਕੇ ਜੜਤਾ ਵਾ ਪੰਚ ਕੋਸ ਰੂਪੀ (ਕਪਾਟ) ਤਖਤੋ ਖੁਲ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਿਕਟੇ ਸੋਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਆਵੈ ਨ ਜਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੬ ॥

ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸਨੇ ਅੰਤਰ ਬਾਹਰ ਸਈਵ ਨਿਕਟ ਹੀ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੋ ਕੋਈ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੬ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਸੁ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਸੁ ਕਉਨੁ ਮਾਰੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸਕੀ ਤੂੰ ਰਖਣਾ ਕਰੈ ਤਿਸਕੋ ਕੌਨ ਮਾਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਾਰ ਸਕਤਾ ॥

ਸਭ ਤੁਝਹੀ ਅੰਤਰਿ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰੈ ॥

ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਅੰਤਰ ਭੂਤ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਉਪਾਵ ਚਿਤਵਤ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥

ਕਰੋੜੋਂ ਹੀ ਉਪਾਵ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਪਣੇ ਲਾਭ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸੋਚਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋ ਹੋਵੈ ਜਿ ਕਰੈ ਚੋਜ ਵਿਭਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਹੇ (ਚੋਜ ਵਿਭਾਣੀ) ਅਰਥਸ ਕੌਤਕ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਖਹੁ ਰਾਖਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਠਿ ਤੇਰੈ ਦਰਵਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਰਖਣਾ ਕਰੋ ਰਖਣਾ ਕਰੋ ਦੋ ਵੇਰ ਰਖਣਕ ਪਦ ਕਹਤੇ ਜੋ ਅਤੀ ਆਰਤਤਾ ਦਿਖਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸ੍ਰੀ ਯੂ ਰਖਣਾ ਕਰੋ ਤੇਰੀ ਸਰਠ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹਾ ਔਰ ਤੇਰੇ (ਦਰਵਾਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹਾ ॥

ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਨਿਰਭਉ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਨਿਰਭਉ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸਨੇ ਤੈਨੂੰ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਿ ਭਉ ਦੂਰਿ ਕੀਆ ਏਕੁ ਪਰਾਤਾ ॥

ਤਿਸਨੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦਿਕੋ ਕਾ ਭਯ ਦੂਰ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਪਰਾਤਾ) ਪਹਿਚਾਨਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਫੁਨਿ ਹੋਇ ॥ ਮਾਰੈ ਨ ਰਾਖੈ ਦੂਜਾ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕੁਛ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਯਾ ਰਖਣਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਦੂਸਰਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਅਥ ਅਸੀਂ ਅਪਣੇ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਐਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਚਹਿ ਮਾਨਸ ਬਾਣਿ ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਮਨੁਖ ਸੁਭਾਵ ਕਰ ਕਿਆ ਸੋਚਤਾ ਹੈਂ ਵਹੁ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ਔਰ ਬੜਾ ਚਤੁਰੁ ਹੈ ॥

ਏਕ ਏਕ ਏਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥

ਤਾਤੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੀ (ਆਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਕਰੁ ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ (ਸਿਰਜਣ ਹਾਰੁ) ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੇ ਰਚਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਸਭਿ ਕਾਜ ਸਵਾਰਿ ॥

ਕਰਤਾਰ ਜਿਸਦੇ ਉਪਰ ਡ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਜ ਆਪ ਸਵਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕਾ ਰਾਖਾ ਏਕੋ ਸੋਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਅਪੜਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਔ ਤਿਸਕਾ ਰਖਣਕ ਸੋਈ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਾਸ ਕੋ ਕੋਈ (ਅਪੜਿ) ਪਹੁਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਕੋਈ ਬਿਖਾਨਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਜੀ ਤੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਹੋਵੈ ਬਾਹਰਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੋ ਬੂਰੀਏ ਜੇਕਰ ਤੇਰੀ ਆਗਨਾ ਸੋ ਕਛੁ ਬਾਹਰ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸਭ ਕਛੁ ਹੁਕਮ ਵਿਚ ਹੈ ॥

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਵਿਸਰੈ ਨਰਹਰਿ ॥

ਤੋ ਬੂਰੀਏ ਜੇਕਰ ਹੇ (ਨਰਹਰਿ) ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਵਿਸਰ ਜਾਵੇ ॥

ਤਉ ਕੜੀਐ ਜੇ ਦੂਜਾ ਭਾਏ ॥ ਕਿਆ ਕੜੀਐ ਜਾਂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਏ ॥ ੧ ॥

ਤੋ ਬੂਰਾ ਕਰੀਏ ਜੇ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਹੋਜਾਵੈ ਕਯਾ ਬੂਰੀਏ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਸਮਾਏ) ਬਨਾਪਕ ਜਾਣਲੀਆ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਕੜੈ ਕੜਿ ਪਰਿਆ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਖਪਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਹ ਜੀਵ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਵਿਚ ਭੂਰ ਭੂਰ ਕਰ ਜਲ ਰਹਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਭ੍ਰਮਾਯਾ ਹੂਆ ਚਉਰਾਸੀ ਮੈ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਖਪਾ ਹੈ ॥

ਤਉ ਕੜੀਅੈ ਜੇ ਦੂਜਾ ਕਰਤਾ ॥ ਤਉ ਕੜੀਅੈ ਜੇ ਅਨਿਆਇ ਕੇ ਮਰਤਾ ॥
 ਤੋ ਝੂਰੀਏ ਜੇਕਰ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਕਰਤਾ ਹੋਵੈ ਪੁਨਃ ਤੋ ਝੂਰੀਏ ਜੇ ਕਰ ਕੋਈ ਅਨਿਆਇ ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੋਵੈ ॥
 ਤਉ ਕੜੀਅੈ ਜੇ ਕਿਛੁ ਜਾਣੈ ਨਾਹੀ ॥ ਕਿਆ ਕੜੀਅੈ ਜਾਂ ਭਰਪੂਰਿ ਸਮਾਹੀ ॥ ੨ ॥
 ਤੋ ਝੂਰਨਾ ਕਰੀਏ ਜੇਕਰ ਹੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੂ ਅਨਜਾਣ ਹੋਵੈ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਝੂਰੀਏ ਜੋ ਫੁੰ ਏਕ ਰਸ ਬਜਾਪਕ ਹੋਰਾ ਹੈ ॥੨॥
 ਤਉ ਕੜੀਅੈ ਜੇ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਪਿਛਾਣੈ ॥ ਤਉ ਕੜੀਅੈ ਜੇ ਭੂਲਿ ਰਵਾਣੈ ॥
 ਤੋ ਝੂਰੀਏ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਜੋਰਾ ਧੋਰੀ ਹੋਤਾ ਹੋ ਪੁਨਃ ਤੋ ਝੂਰੀਏ ਜੇਕਰ ਭੁਲ ਕਰਕੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦਥਾਵੇ ਵਾ ਦੁਖਾਵੇ ॥
 ਗੁਰ ਕਹਿਆ ਜੇ ਹੋਇ ਸਭੁ ਪ੍ਰਭਤੇ ॥
 ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਆ ਕਿ ਜੋ ਕੁਛ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
 ਤਬ ਕਾਕਾ ਛੋਡਿ ਅਚਿਤ ਹਮ ਸੋਤੇ ॥ ੩ ॥
 ਤਬ ਝੂਰਨਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਪੁਨਃ ਚਿੰਤਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਹਮ ਸੋਵਤੇ ਭਏ ਹੋ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭ ਤੂਹਿ ਨਾਕੁਰੁ ਸਭੁ ਕੋ ਤੇਰਾ ॥
 ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂਹੀ ਸਭਕਾ (ਨਾਕੁਰੁ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ॥
 ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉਂ ਕਰਹਿ ਨਿਬੇਰਾ ॥
 ਜਿਉਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ (ਨਿਬੇਰਾ) ਨਜਾਉਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
 ਦੁਤੀਆ ਨਾਸਤਿ ਇਕੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥
 ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਏਕ ਤੂਹੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਰਾਖਹੁ ਪੈਜ ਨਾਨਕ ਸਰਲਾਇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੮ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਲ ਆਇਆ ਹੂੰ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਤਿਗਤਾ ਰਖੋ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੮ ॥
 ਨਾਮ ਤੋ ਬਿਨਾ ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਤੋਂ ਕਰ ਨਿਸਵਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਬਾਜੇ ਕੈਸੇ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ॥ ਬਿਨੁ ਕੰਠੈ ਕੈਸੇ ਗਾਵਨ ਹਾਰੀ ॥
 (ਬਿਨੁ ਬਾਜੇ) ਸਾਜ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਿਰਤਕਾਰੀ ਕੈਸੇ ਪੁਨਃ ਕੰਠ ਸੇ ਬਿਨਾ ਗਾਵਨ ਹਾਰੀ ਕੈਸੇ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਬਜਰਬ ਹੈਂ ॥
 ਜੀਲ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਬਜੈ ਰਬਾਬ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਬਿਰਥੇ ਸਭਿ ਕਾਜ ॥ ੧ ॥
 (ਜੀਲ) ਦਬਾਬ ਕੀ ਏਕ ਤਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸੇ ਬਿਨਾ ਰਬਾਬ ਕੈਸੇ ਬਜੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਬਾਜਤਾ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮ ਸੇਬਿਨਾ ਸਭ ਕਾਰਜ ਬਜੋਰਾਰ ਬਜਰਬ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
 ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕਹਹੁ ਕੇ ਤਰਿਆ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈਸੇ ਪਾਰਿ ਪਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਮਾਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹੋ ਕੌਨ ਤਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤਰਿਆ ॥ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਸਤਰਾਂ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਪੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਜਿਹਵਾ ਕਹਾ ਕੋ ਬਕਤਾ ॥ ਬਿਨੁ ਸੁਵਨਾ ਕਹਾ ਕੋ ਸੁਨਤਾ ॥
 ਬਿਨਾ ਜਿਹਵਾ ਕੇ ਕੋਈ ਕਹਾ ਬੋਲ ਸਕਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਕਾਨੋਂ ਕੇ ਕੋਈ ਕਹਾ ਸੁਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ?
 ਬਿਨੁ ਨੇਤ੍ਰ ਕਹਾ ਕੋ ਪੇਖੈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਰੁ ਕਹੀ ਨ ਲੇਖੈ ॥ ੩ ॥
 ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹਾਂ ਕੋਈ ਦੇਖ ਸਕਤਾ ਹੈ ? ਭਾਵ ਕੋਈ ਭੀ ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਪਰਸ ਭੀ ਕਿਸੀ ਕੰਮ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨੁ ਬਿਵਿਆ ਕਹਾ ਕੋਈ ਪੰਡਿਤ ॥ ਬਿਨੁ ਅਮਰੈ ਕੈਸੇ ਰਾਜ ਮੰਡਿਤ ॥
 ਵਿਦਵਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹਾ ਕੋਈ ਪੰਡਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਹੁਕਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਰਾਜ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਕੈਸੇ ਭੂਖਤ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ?
 ਬਿਨੁ ਬੂਝੈ ਕਹਾ ਮਨੁ ਠਹਰਾਨਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਬਧਿਰਾਨਾ ॥ ੩ ॥
 ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਗਿਆਤ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਨੁ ਕਹਾ ਠਹਿਰਤਾ ਹੈ ? ਭਾਵ ਨਿਰਗੁਣ ਵਾ ਸਰਗੁਣ ਕੀ ਗਿਆਤ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਤਾ ਅਸੇ ਹੀ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਬੋਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨੁ ਬੈਰਾਗ ਕਹਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਬਿਨੁ ਹਉ ਤਿਆਗਿ ਕਹਾ ਕੋਉ ਤਿਆਗੀ ॥
 ਬਿਨਾ ਬੈਰਾਗ ਸੇ ਕਹਾਂ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹੰਤਾ ਕੇ ਤਿਆਕੇ ਬਿਨਾ ਕਹਾ ਕੋਈ ਤਿਆਗੀ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ?
 ਬਿਨੁ ਬਾਸਿ ਪੰਚ ਕਹਾ ਮਨ ਦੂਰੇ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਦ ਸਦਹੀ ਦੂਰੇ ॥ ੪ ॥

ਕਾਮਾਇਕ ਪੰਚੋਂ ਕੇ ਬਸ ਹੁਏ ਬਿਨਾ ਮਨ ਕਹਾ ਬੂਰਨ ਹੋਤਾ ਹੋਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਨਥਾਈ ਕਰ ਜੀਵ ਸਦੀਵ ਭੂਰੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਕੈਸੇ ਗਿਆਨੁ ॥ ਬਿਨੁ ਪੇਖੇ ਕਹੁ ਕੈਸੇ ਧਿਆਨੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਾ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਗਿਆਨੁ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਦੇਖੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਹੋ ਧਿਆਨੁ ਕੈਸੇ ਲਗ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਭੈ ਕਥਨੀ ਸਰਬ ਬਿਕਾਰ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕੁ ਦਰ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥ ੧੯ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨੀ ਕਥਨੀ ਹੋਸਭ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੋਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਦਰ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਾਂ ਹੈ? ॥ ੫ ॥ ੬ ॥ ੧੯ ॥

ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕੇ ਰੋਗ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰਚਿਮੈ ਰੋਗੁ ਮਾਨੁਖ ਕਉ ਦੀਨਾ ॥ ਕਾਮ ਰੋਗਿ ਮੈ ਗਲੁ ਬਸਿ ਕੀਨਾ ॥

ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਰੋਗ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਦੇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਕਾਮ ਰੋਗ ਨੇ ਹਸਤੀ ਕੇ ਬਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਵਿਸਟਿ ਰੋਗਿ ਪਥਿ ਮੁਏ ਪਤੰਗਾ ॥ ਨਾਦ ਰੋਗਿ ਖਪਿ ਗਏ ਕੁਰੰਗਾ ॥ ੧ ॥

ਵਿਸ਼੍ਰੀ ਰੋਗ ਕਰ ਪਤੰਗ ਜਲ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਇਸੀਤਰਾ ਸੁੰਦਰ ਵਾਸੇ ਦੀ ਅਵਾਜ ਉਪਰ ਮ੍ਰਿਗ ਮੋਹਤ ਹੋਕਰ ਖੱਪ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਦੀਸੈ ਸੇ ਸੇ ਰੋਗੀ ॥ ਰੋਗ ਰਹਿਤ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਜੋ ਵਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭ ਰੋਗੀ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇ ਕੋਈ ਰੋਗ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ (ਜੋਗੀ) ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਾਥ ਜੁੜਨੇ ਵਾਲਾ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੋਗ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਜਿਹਵਾ ਰੋਗਿ ਮੀਨੁ ਗ੍ਰਸਿਆਨੋ ॥ ਬਾਸਨ ਰੋਗਿ ਭਵਰੁ ਬਿਨਸਾਨੋ ॥

ਜਿਹਵਾਕੇ ਰੋਗ ਨੇ ਮਛ ਕੇ ਜਲ ਮੇਂ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰ ਲੈ ਆਦਾ ਹੈ ॥ ਸੁਗੰਧਤਾ ਦੇ ਰੋਗ ਸੇ ਭਵਰਾ ਨਸਟ ਹੋਤਾ ਭੜਾ ਹੈ ॥

ਹੇਤ ਰੋਗ ਕਾ ਸਗਲੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਰੋਗੋਂ ਕਾ ਕਾਰਣ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਵਾ (ਹੇਤ) ਮੌਕਾ ਰੋਗ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਬਿਪਿ ਰੋਗ ਮਹਿ ਬਧੇ ਬਿਕਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਤੀਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੋਗੋਂ ਮੇਂ ਹੀ ਸਭ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਬਧਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਰਜੇ ਤਮੇ ਸਤੋ ਗੁਣ ਰੋਗ ਰੂਪੇ ਮੇਂ ਹੀ ਵਿਕਾਰ ਬਧਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਰੋਗੇ ਮਰਤਾ ਰੋਗੇ ਜਨਮੈ ॥

ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਕਰ ਜੀਵ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਰੋਗੇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨੀ ਭਰਮੈ ॥

ਪੁਨਃ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਕਰਕੇ ਹੀ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੋਨੀਓ ਵਿਖੇ ਭਰਮਤਾ ਹੈ ॥

ਰੋਗ ਬੰਧ ਰਹਨੁ ਰਤੀ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਕਰ ਬੰਧਾਇਮਾਨ ਹੈ ਵਹੁ ਰਤੀ ਮਾਯੂ ਭੀ ਇਸਥਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਰੋਗੁ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗੁ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਜਿਸੁ ਕੀਨੀ ਦਇਆ ॥ ਬਾਹ ਪਕੜਿ ਰੋਗਹੁ ਕਵਿ ਲਇਆ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸਟੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬਾਹ ਪਕੜ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਰੋਗ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਤੂਟੇ ਬੰਧਨ ਸਾਪਸੰਗੁ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਰੋਗੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੨੦ ॥

ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਤਬ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਤੂਟ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗੁ ਮਿਟਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ੨੦ ॥

ਵਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵਨ ਕਾ ਫਲੁ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਭਿ ਦੁਖ ਭੰਜ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਪਰਮੇਸਰ ਚਿਤ ਮੇਂ ਆਵੈ ਤਾਂ ਅਤਯੰਤ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਚਿਤ ਮੇਂ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸੰਪੂਰਨ

ਦੁਪ(ਭੰਜ)ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਕਬਹਿ ਨ ਝੂਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੋਂ ਮਨ ਕੀ ਸਰਧਾ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਜਾਵੈ ਤਾਂ ਜੀਵ ਕਬੀ ਝੂਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੧॥

ਅੰਤਰਿ ਰਾਮਰਾਇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਆਇ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੀਓ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਅੰਤਰ ਰਾਮਰਾਇ ਆਨ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕਿਸ ਰੀਤੀ ਕਰ ਪਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਖੇ ਹਮਾਰਾ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਰਬ ਕੋ ਰਾਜਾ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਪੂਰ ਕਾਜਾ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੋਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਰਬ ਕਾ ਰਾਜਾ ਵਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਜਾਵੈ ਤਾਂ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਰੰਗਿ ਗੁਲਾਲ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋਂ ਚਿਤ ਕੋ (ਰੰਗਿ ਗੁਲਾਲ) ਸਘਨ ਅਨੰਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੋਂ ਪੁਰਸ ਸਦਾ (ਨਿਹਾਲ) ਦੁਖਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦ ਧਨਵੰਤਾ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਦਨਿ ਭਰੰਤਾ ॥

ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋਂ ਸਦੀਵ ਧਨਵੰਤਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋਂ ਉਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਹਿੰਦੇ ਰੂਪੀ (ਸਦਨਿ) ਘਰੁ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਦਾ ਭ੍ਰਮ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣੇ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਦੂਕੀ ਕਾਣੇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਖੁਸੀਆ ਕੋ (ਮਾਣੇ) ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋਂ ਜਮਾਦਿਕੋ ਕੀ ਕਨੋਭ ਉਠ ਗਈ ਜਾਣੇ ॥ ੩ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਸੁੰਨਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਘਰ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਹੀ ਜਾਣੇ ਜੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤੋਂ ਜੀਵ ਕੋ ਅਫੁਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੀ ਜਾਣੇ ॥

ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਸਦ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਤਾ ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤਾ ॥੪॥੮॥੨੧॥

ਜਿਸ ਕੋ ਚਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵ ਤਿਸੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਭਜਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਮਨੁ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਸਾਥ ਮਾਨ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਾਪੁ ਹਮਾਰਾ ਸਦ ਚਰੰਜੀਵੀ ॥ ਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ਸਦਹੀ ਜੀਵੀ ॥

ਹਮਾਰਾ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਸਦ) ਬਡਾ ਸ਼੍ਰੋਮੁ ਹੈ ਔਰ ਚਿਰ ਜੀਵੀ ਹੈ ॥ ਭਾਈ ਹਮਾਰੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਵਹੁ ਭੀ ਸਦੀਵ ਅਮਰ ਹੈਂ ॥

ਮੀਤ ਹਮਾਰੇ ਸਦਾ ਅਥਿਨਾਸੀ ॥ ਕੁਟੰਬੁ ਹਮਾਰਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੀ ॥

ਹਮਾਰੇ ਜੋ ਮਿਤ੍ਰ ਜਗਜਾਨੂ ਜਨ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਅਥਿਨਾਸੀ) ਨਾਸ ਸੋ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਪ੍ਰਤਖ ਕੁਟੰਬੁ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੇ ਰੂਪ ਕੁਟੰਬੁ ਭੀ ਹਮਾਰਾ ਹੈ ਸ਼੍ਰੋਮੁਪ ਕਾ ਨਿਵਾਸੀ ਰੂਪਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਭ੍ਰਾਤਾਭਿ ਸੁਚੇਲੇ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪਿਤਾ ਸੰਗਿ ਮੇਲੇ ॥੧॥੨॥੩॥੪॥੫॥੬॥੭॥੮॥੯॥੧੦॥੧੧॥੧੨॥੧੩॥੧੪॥੧੫॥੧੬॥੧੭॥੧੮॥੧੯॥੨੦॥੨੧॥੨੨॥੨੩॥੨੪॥੨੫॥੨੬॥੨੭॥੨੮॥੨੯॥੩੦॥੩੧॥੩੨॥੩੩॥੩੪॥੩੫॥੩੬॥੩੭॥੩੮॥੩੯॥੪੦॥੪੧॥੪੨॥੪੩॥੪੪॥੪੫॥੪੬॥੪੭॥੪੮॥੪੯॥੫੦॥੫੧॥੫੨॥੫੩॥੫੪॥੫੫॥੫੬॥੫੭॥੫੮॥੫੯॥੬੦॥੬੧॥੬੨॥੬੩॥੬੪॥੬੫॥੬੬॥੬੭॥੬੮॥੬੯॥੭੦॥੭੧॥੭੨॥੭੩॥੭੪॥੭੫॥੭੬॥੭੭॥੭੮॥੭੯॥੮੦॥੮੧॥੮੨॥੮੩॥੮੪॥੮੫॥੮੬॥੮੭॥੮੮॥੮੯॥੯੦॥੯੧॥੯੨॥੯੩॥੯੪॥੯੫॥੯੬॥੯੭॥੯੮॥੯੯॥੧੦੦॥

ਜੇ ਹਮਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤੋਂ ਹਮਾਰੇ ਸਨਬੰਧੀ (ਸੁਚੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੇ ਸੁਖ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਤਿਸ ਪਰਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰੇਮੇਸ਼ੁਰ ਕ ਸਾਥ ਮਿਲਾਏ ਹਾ ॥

ਮੰਦਰ ਮੇਰੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉਚੇ ॥ ਦੇਸ ਮੇਰੇ ਬੇਅੰਤ ਅਪੂਰੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਮੰਦਰ ਸਭ ਸੇ ਉਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੇਰੇ (ਦੇਸ) ਜਾਸਤ੍ਰ ਵੇਦ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਮਤੋਂ ਵਾਲੇ ਔਰ (ਅਪੂਰੇ) ਪੂਰਨੇ ਜੋ ਬਿਨਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈਂ ॥

ਰਾਜੁ ਹਮਾਰਾ ਸਦਹੀ ਨਿਹਚਲੁ ॥ ਮਾਲੁ ਹਮਾਰਾ ਅਖੁਟੁ ਅਬੇਚਲੁ ॥ ੨ ॥

ਹਮਾਰੇ ਸ਼੍ਰੋਮੁਪ ਕਾ (ਰਾਜ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਦੀਵ ਅਚਲ ਰੂਪ ਹੈ ਸਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਹਮਾਰਾ ਮਾਲੁ (ਅਖੁਟੁ) ਅਭੇਦ ਅਥਿਨਾਸ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋਭਾ ਮੇਰੀ ਸਭ ਜੁਗ ਅੰਤਰਿ ॥ ਬਾਜ ਹਮਾਰੀ ਥਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ॥

ਸੋਭਾ ਮੇਰੀ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਹੋਰਹੀ ਹੈ (ਬਾਜ) ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਹਮਾਰੀ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਵਿਖੇ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਅਭੇਦਤਾ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ॥

ਕੀਰਤਿ ਹਮਰੀ ਘਰਿ ਘਰਿ ਹੋਈ ॥ ਭਗਤਿ ਹਮਾਰੀ ਸਭਨੀ ਲੋਈ ॥ ੩ ॥

ਕੀਰਤੀ ਹਮਾਰੀ ਵਰਤਮਾਨ ਘਰ ਘਰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਭਗਤੀ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਲੋਕੋ ਮੈਂ ਜਾਣੀ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਿਤਾ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਗਟੇ ਮਾਝ ॥ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਰਲਿ ਕੀਨੀ ਸਾਂਝ ॥

ਹਮਾਰੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ਅਥ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਆਪਸ ਮੈਂ ਰਲ ਕੇ ਗੁਟੋਂ ਕੀ ਸਾਝ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਸੇ ਅਭੇਦਤਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਉ ਪਿਤਾ ਪਤੀਨੇ ॥ ਪਿਤਾ ਪੂਤ ਏਕੈ ਰੰਗਿ ਲੀਨੇ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਥ ਪਿਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤੀਆਇ ਭਏ ਪਿਤਾ ਵੀਸਰ ਔਰ ਪੁਤ੍ਰ ਜੀਵ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਭਾਵ ਨਿਰਉਪਾਧ ਹੋਣੇ ਤੇ ਦੋਨੋ ਕੀ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਏਕਤਾ ਸਮਝੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ੨੨ ॥ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਭ ਦਾਤੇ ॥ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਤੁਮ ਬਖਸ਼ਾਤੇ ॥

ਹੇ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਸਤ ਸ੍ਰੂਪ (ਗੁਰ) ਪੁਸ਼ਪ ਹੇ ਸਮਰਥ ਦਾਤੇ ਹਮ ਅਪਰਾਧੀ ਹੋਂ ਔਰ ਤੁਮ ਬਖਸ਼ਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ॥

ਜਿਸੁ ਪਾਪੀ ਕਉ ਮਿਲੈ ਨ ਵੋਈ ॥ ਸਰਣਿ ਆਵੈ ਤਾਂ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਾਪੀ ਕੋ ਕਿਤੇ ਭੀ ਵੋਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਜੋ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਆਜਾਵੇ ਤੋ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਨਾਇ ॥ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਗੁਰੂ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਨਵਿਖੇ ਮਨਾਇਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਗੁਰੂ ਕਾ ਧ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕਰ ਮਨਿ ਇਛਤ ਫਲਪਾਏਹੋਂ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਤਿਗੁਰ ਆਦੇਸੁ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਦੇਸੁ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਤ ਸ੍ਰੂਪ (ਗੁਰ) ਬਭੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ਮਨ ਔ (ਤਨੁ) ਸਰੀਰ ਸਭੀ ਤੇਰਾ ਹੈ ਅਰ ਸਭ (ਦੇਸੁ) ਇੰਦ੍ਰ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਹੈ ॥

ਚੂਕਾ ਪੜਦਾ ਤਾਂ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ॥ ਖਸਮੁ ਤੂ ਹੈ ਸਭਨਾ ਕੇ ਰਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜਥ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪੜਦਾ ਉਨ ਗਿਆ ਤਾਂ ਤੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਯਾ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮਾਣੋਂ ਕੇ ਰਾਜਾਤ੍ਵੀ ਸਭਨਾ (ਖਸਮ) ਮਾਲਕੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਸੂਕੇ ਕਾਸਟ ਹਰਿਆ ॥ ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾਂ ਬਲਿ ਸਿਰਿ ਸਰਿਆ ॥

ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਨਾ ਤਾਂ ਕਾਨ ਵਤ ਸੂਕੇ ਹੁਏ ਰਿਦਯੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣ ਏਕਰ ਹਰੇਕਰਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਭਾਣਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਰਿਦਾ ਜੋ ਬਲ ਕੇ ਸਮਾਨ ਉਚਾ ਥਾ ਅਰਥਾਤ ਹੀਕਾਰ ਸਹਿਤਥਾ ਤਿਸਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ (ਸਾਰਿਆ) ਸਰਬ ਓਰਤੇ ਨਈ ਵਗਾ ਦਈ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਭਾਣਾ ਤਾਂ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ ॥ ਚਿੰਤ ਗਈ ਲੰਗਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜੋ (ਤਿਸ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਯਾ ਤੋ ਸਭ ਫਲ ਧਰਮ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਮਿਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਾਮ ਖੋਰ ਨਿਰਗੁਣ ਕਉ ਤੂਠਾ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵੂਠਾ ॥

ਮੁਖ ਕ੍ਰਿਤਿਘਨ ਔਰ ਨਿਰਗੁਣ ਉਪਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਇਆ ਹੈ ਜਥ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਮੇਰੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਵਿਖੇ ਬਰਸਾ ਤੋ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲਾ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦੇਖਿ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੨੩ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਹਮਰੇ ਪੁਰ ਭੁਭੁ ਦਜਾਲ ਭਏ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਰਹੋਂ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥ ੨੩ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਅਭੇਦ ਕਰਕੇ ਗੁਟੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਬੇ ਮੁਹਤਾਜੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ਸਚਾ ਸਾਜੁ ॥

ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬੇਮੁਹਤਾਜੁ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੇ ਕੋ ਆਗੇ ਦੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਭ (ਸਾਜੁ) ਬਲਾਉ ਸਚਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਭਸ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸਭਸ ਕੋ ਬਖਸਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਕਾ ਸ੍ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਜੈਸਾ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੇਵ ॥ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਸੋ ਲਾਗਾ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਮਾਨ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੇਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਪੂਰਬ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਮਾਰਿ ਜੀਵਾਲੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਮਾਰ ਕਰ ਜੀਵਾਲਣੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਈ ਹੈ ਸਭਨੀ ਥਾਈ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਤਾਣੁ ਨਿਤਾਣੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਘਰਿ ਦੀਬਾਣੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਨਿਤਾਣੇ ਕਾ ਤਾਣੁ ਹੈ ॥ ਪੁਨਃ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੀ ਮੇਰਾ ਘਰ ਅੰਗ ਦੀਵਾਨ ਹੈ ਭਾਵ ਮੇਰਾ ਰਹਿਣੇ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਅੰਗ (ਦੀਬਾਣੁ) ਦਰਬਾਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਤਸ਼ਾਹ ਕੀ ਜਗਾ ਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਇਆ ॥ ਪ੍ਰਗਟੁ ਮਾਰਗੁ ਜਿਨਿ ਕਰਿ ਦਿਖਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਾ (ਮਾਰਗੁ) ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਸੁ ਭਉ ਨ ਬਿਆਪੈ ॥ ਜਿਨਿ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਸੁ ਦੁਖੁ ਨ ਸੰਤਾਪੈ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਜਮਾਦਿ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪਤਾ ॥ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਸੰਤਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋਧੇ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਬੇਦ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਨਾਹੀ ਭੇਦ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸਭ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਸੋਧ ਦੇਖੇ ਹੈ ॥ ਸਭ ਏਹੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਅੰਗ ਗੁਰੋਂ ਮੇਂ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥ ੨੪ ॥ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹਤੇ ਹੋਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਮਨੁ ਪਰਗਟੁ ਭਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਪਾਪੁ ਤਨ ਤੇ ਗਇਆ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਣੇ ਕਰ ਜੀਵ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਸੇ ਪਾਪ ਨਿਕਸ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਸਗਲ ਪੁਰਬਾਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਣੇ ਸੇ ਸਮੂਹ ਪੁਰਬੋ ਕਾ ਵਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਅਠਾਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੋ ਸਨਾਨ ਕਾ ਵਲ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੀਰਥੁ ਹਮਰਾ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ॥ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ਤਤੁ ਗਿਆਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰਾ ਤੇ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਹੀ ਤਤੁ ਗਿਆਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਪਰਾਨਾ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਤਿ ਮੁੜ ਸੁ ਗਿਆਨਾ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਲੈਣੇ ਕਰ ਦੁਖ ਪਲਾਇ ਕਰ ਦੂਰ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੁਰਸ ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਪਰਗਟਿ ਉਜੀਆਰਾ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਛੁਟੇ ਜੰਜਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪਰਗਟ ਹੀ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਗਜਾਨ ਕਰ ਚਾਦਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕਾ ਜੰਜਾਲ ਛੁਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥

ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਜਮ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਜੀਵ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕਹੈ ਸਾਬਾਸਿ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੀ ਸਾਚੀ ਰਾਸਿ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਬਾਸੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਹਮਾਰੀ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸਚੀ (ਰਾਸਿ) ਪੁੰਜੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸੁ ਕਹਿਓ ਇਹੁ ਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਮਨ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਹ ਸਾਰ ਉਪਦੇਸ ਕਹਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰਨੀ ਅੰਗ ਮਨ ਵਿਖੇ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਅਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਕਰਨਾ ॥

ਨਾਨਕ ਉਧਰੇ ਨਾਮੁ ਪੁਨਹਚਾਰ ॥ ਅਵਰਿ ਕਰਮ ਲੋਕਹ ਪਤੀਆਰ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਨਾਮ ਕਾ ਪੁਨਹ ਚਰਨ ਅਚਥਾਤ ਪ੍ਰਾਸਤਿਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਹੈ ਸਭ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਪਤੀਆਉਣ ਵਾਸਤੇ ਹੋਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੨੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਮਸਕਾਰ ਤਾਕਉ ਲਖ ਬਾਰ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਤਾਕਉ ਵਾਰਿ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਲਾਖੋਂ ਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੀ ਯੋਗ ਹੈ ਪੁਨਹ ਇਹ ਮਨ ਤਿਸਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਦੀਜੀਓ ॥

ਸਿਮਰਨਿ ਤਾਕੈ ਮਿਟਹਿ ਸੰਤਾਪੁ ॥ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ਨ ਵਿਆਪਹਿ ਤਾਪੁ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਸੰਤਾਪ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ਅੰਗ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਦੀਵ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਹੀਰਾ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ॥ ਜਾਸ ਜਪਤ ਪੂਰਨ ਸਭਿ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਨਿਰਮਲ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਐਸਾ ਹੀਰਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਜਪਣੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸਰਬ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈ ॥
ਜਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਦੁਖ ਭੇਰਾ ਢਹੈ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਰਹੈ ॥
ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕਾ (ਭੇਰਾ) ਅਭਿਜਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜਿਸਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣ ਕਰ ਮਨੁ ਸਾਤੀ ਕੇ ਪਕੜਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਭਗਤ ਜਾਕੇ ਚਰਨ ਪੂਜਾਰੀ ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਅਨੇਕ ਭਗਤ ਜਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਪੂਜਾਰੀ ਬਨੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਔਰ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਜਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ॥੨॥
ਖਿਨ ਮਹਿ ਉਣੈ ਸੁਭਰ ਭਰਿਆ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਸੂਕੇ ਕੀਨੇ ਹਰਿਆ ॥
ਜਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਉਲਟਿਓ ਭਾਵ ਗੁਨਹੀਨੇ ਖੋ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਲਥਾਲਥ ਕਰ ਭਰਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨ ਖਿਨ ਵਿਖੇ (ਸੂਕੇ) ਗੁਨ
ਰਹਿਤ ਹਿਸਟੇ ਕੋ (ਹਰਿਆ) ਗੁਨ ਸਹਿਤ ਕਰਿਆ ਹੈ ॥
ਖਿਨ ਮਹਿ ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਦੀਨੋ ਥਾਨੁ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਦੀਨੋ ਮਾਨੁ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਨੇ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਨਿਥਾਵੇਂ ਕੋ ਸਥਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸ਼ੁਰੂਪ ਜਗਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਔਰ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਮਾਨ ਹੀਨ ਪੁਰਸ
ਕੋ ਆਦਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਾ ॥ ਸੋ ਜਾਪੈ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ॥
ਐਸਾ ਜੋ ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਸੱਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸਰਬ ਕੇ ਬੀਰ ਵਹੀ ਏਕ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ
ਕੋ ਸੋਈ ਜਪਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਹੀਰ ਕੀਰਤਨੁ ਤਾਕੇ ਆਧਾਰੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਦਇਆਰੁ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੨੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੰਤੇ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਦਿਆਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਰਹੀ ਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਾ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਆਧਾਰ ਹੋਤਾ
ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ੨੬ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੋਹਿ ਦੁਹਾਗਨਿ ਆਪਿ ਸੀਗਾਰੀ ॥ ਰੂਪ ਚੰਗ ਦੇ ਨਾਮਿ ਸਵਾਰੀ ॥
ਮੈਨੂੰ (ਦੁਹਾਗਨਿ) ਛੁਟੜ ਨੂੰ ਆਪ (ਸੀਗਾਰੀ) ਸੁਭ ਗੁਣ ਦੀਏ ਹੈਂ ਰੂਪ ਭਾਵ ਮਨ ਕੀ ਸਵਾਈ ਔਰ (ਚੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ
ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਨਾਮੀ ਨੇ ਮੁਝਕੇ ਸਵਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਟਿਓ ਦੁਖੁ ਅਰੁ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪ ॥ ਗੁਰ ਹੋਏ ਮੇਰੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥ ੧ ॥
ਵਿਛੋੜੇ ਕਾ ਦੁਖ ਔਰ ਦੁਖ ਜਨ ਸੰਤਾਪ ਮੇਰਾ ਸਭ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ ਸਹਾਇਤਾ
ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ ਮੇਰੇ ਗੁਸਤਿ ਅਨੰਦ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭੇਟੇ ਮੋਹਿ ਕੰਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਸਖੀ ਸਹੇਰੀ) ਹੋ ਪਜਾਰੀ ਸਖੀ ਅਰਥਾਤ ਹੋ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੈਨੂੰ (ਗੁਸਤਿ) ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਅਨੰਦੁ ਰੈਕਿਉਂਕਿ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੰਤ ਮੈਨੂੰ (ਭੇਟੇ) ਮਿਲੇ ਹੈ ॥

ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ ਪੂਰਨ ਸਭ ਆਸਾ ॥ ਮਿਟੇ ਅਧਿਰ ਭਏ ਪਰਗਾਸਾ ॥
ਬ੍ਰਿਹੇ ਤਪਤ ਬੁਝਗਈ ਔ ਮਨ ਕੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ਅਭਿਜਾਨ ਅਧਿਰਮਿਟਗਜਾਹੈ ਔਰ ਗਜਾਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਅਚਰਜ ਬਿਸਮਾਦ ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਪਰਸਾਦ ॥ ੨ ॥
ਏਕਰਸਜੇ ਬ੍ਰਹਮਹੈਸੋ ਅਸਚਰਜਤੋ ਅਸਚਰਜਹੈ ਪੁਨ (ਗੁਰੂ) ਬਡਾ ਹੈ ਔਰ ਪੂਰਾ ਹੈ ਔਰ ਪੂਰਾ ਹੀ ਤਿਸਕਾ (ਪਰਸਾਦਿ) ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਹੈ ॥੨॥
ਜਾਕਉ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਗੋਪਾਲ ॥ ਤਾਕੈ ਦਰਸਨਿ ਸਦਾ ਨਿਹਾਲ ॥
ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਗੋਪਾਲ ਸਾਖਾਤਕਾਰ ਭਏ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਔਰ ਜੀਵ ਸਦੀਵ ਨਿਹਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈ
ਅਰਥਾਤ ਦੁਖ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਗੁਣਾ ਤਾਕੈ ਬਹੁਤੁ ਨਿਧਾਨ ॥ ਜਾਕਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਓ ਨਾਮ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਸਮੁੱਚ ਗੁਣਾ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਤਾਕੇ ਘਰ ਜੋ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਜਾਕਉ ਭੇਟਿਓ ਠਾਕੁਰੁ ਅਪਨਾ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪਨਾ ॥
ਜਿਸਕੇ ਅਪਨਾ ਸ੍ਵਾਮੀ ਪਰਮੇਸਰ (ਭੇਟਿਓ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ
ਮੁਖ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰਭ ਭਾਏ ॥ ਤਾਕੀ ਰੇਨੁ ਬਿਰਲਾ ਕੋ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੨੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹੰਤੇ ਹੈ ਜੋ (ਜਨ) ਵਾਸ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਭਾਏ ਹੈ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋ ਕੀ (ਰੇਨੁ) ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ

ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥ ੨੭ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਿਤਵਤ ਪਾਪ ਨ ਆਲਕੁ ਆਵੈ॥ ਬੇਸੁਆ ਭਜਤ ਕਿਛੁ ਨਹ ਸਰਮਾਵੈ॥
ਜੀਵ ਪਾਪ ਕਰਮ ਚਿਤਵਤੇ ਕੋ ਆਲਸੁ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਪੁਨਹ ਬੇਸਾ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰਤਾ ਭੋਗਤਾ ਹੂਆ ਭੀ
ਕਛੁ ਸਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਰੇ ਦਿਨਸੁ ਮਜੂਰੀ ਕਰੈ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਵੇਲਾ ਬਜਰ ਸਿਰਿ ਪਰੈ ॥ ੧ ॥
ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਸਨਥੀਯੀਆਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਵੇਲੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਰੂਪ ਵਾ ਪਾਪ
ਰੂਪ ਮਾਨੋ ਬਜਰ ਪਜ਼ਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਲਾਗਿ ਭੂਲੋ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ਭੁਲਾਵਣ
ਹਾਰੈ ਰਾਚਿ ਰਹਿਆ ਬਿਰਥਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੰਸਾਰ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰਕੇ ਸੂਰੂਪ ਸੇ ਭੁਲ ਰਹਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਭੁਲਾਵਨਹਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਆਪ ਭੁਲਾਇਆ ਵਹੁ
ਪੁਰਸੁ ਬਰਥਾ ਬੰਧਿਓਂ ਮੈਂ ਰਚਿ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਪੇਖਤ ਮਾਇਆ ਰੰਗਿ ਬਿਹਾਇ ॥ ਗੜ ਬੜ ਕਰੈ ਕਉਡੀ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥
ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮਾਯਾ ਕਾ ਅਨੰਦ(ਬਿਹਾਇ)ਤਜਾਗ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਿਰ ਭੀ ਮਾਯਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਲਗਾਇ
ਕਰ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੋਲੇ ਬਗੜੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਧ ਬਿਉਹਾਰ ਬੰਧ ਮਨ ਧਾਵੈ ॥ ਕਰਣੈ ਹਾਰੁ ਨ ਜੀਅ ਮਹਿ ਆਵੈ ॥ ੨ ॥
ਅੰਧੋ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਬਿਹਾਰੋਂ ਮੈ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਰਣੈ ਹਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਰਤ ਕਰਤ ਇਵਹੀ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਨ ਕਾਰਜ ਮਾਇਆ ॥
ਜੀਵ ਨੇ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧੰਧੋਂ ਕੇ ਕਰਤੇ ਕਰਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਦੁਖ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਾਯਾ ਕੇ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥ ਤੜਫਿ ਮੂਆ ਜਿਉ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮੀਨਾ ॥ ੩ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭਾਦਿਕ ਮੈਂ ਮਨ ਲੀਨ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਇਨ ਬਿਸਯੋਂ ਕੋ ਬਯੋਗ ਮੈਂ ਤੜਫ ਤੜਫ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਛੀ ਮਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਾਖੇ ਹੋਏ ਹਰਿ ਆਪਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਜਪੁ ਜਾਪਿ ॥
ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਹਰੀ ਆਪ ਰਖ ਕੇ ਹੋਏ ਹੋਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਸਦੀਵ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥
ਸਾਧਸੰਗਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ੨੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸੋਝੋਂ ਕੇ ਸੰਗੁ ਕਰ ਹਰੀ
ਕੇ ਗੁਣ ਕੇ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ੨੮ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਪਣੀ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੋ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਗੁਰੋਂ ਦੁਵਾਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਵਤਾਹੈ॥
ਸਾਰ ਸਬਦੁ ਹਿਰਦੈ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੇ ਕਾ ਸਚਾ ਉਪਦੇਸੁ ਚੰਦ੍ਰਮਾਵਤ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਮਨ ਕੇ ਹਿਰਦੈ ਵੀਰ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ
ਫੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜੀਅ ਕੇ ਆਧਾਰੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਜਪਹੁ
ਨਿਤ ਭਾਈ ਭਾਰਿ ਲਏ ਸਾਗੰਧ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੀ ਜੀਵ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਦੁਵਾਰਾ ਨਿਤਾਪ੍ਰੀਤ ਜਪਣਾ ਕਰੋ ਤੁਮਕੇ
ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਹਰਿ ਏਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਸੇ ਜਨ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥
ਜਿਨਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ
(ਮਾਨੁ) ਆਦਰੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੂਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ਆਰੀ ਮਿਲੈ ਨਿਥਾਵੇ ਥਾਉ ॥ ੨ ॥
ਸੁਖ ਰੂਪਐ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਪੁਨਃ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਕਰੋ ਆਗੇ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਨਿਥਾਵੇ
ਜੀਵ ਕੋ ਸੁਭ ਅਸਥਾਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੁਗਹ ਜੁਗੀਤਰਿ ਇਹੁ ਤਤੁ ਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਣੁ ਸਾਰਾ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਏਹ ਸਾਰ ਕਾ ਭੀ ਸਾਰ ਹੈ ਕੜਾ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਔਰ ਸਾਰਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਨਾ ॥

ਜਿਸੁ ਲਾਇ ਲਾਇ ਲਾਏ ਸੋ ਲਾਗੈ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਪੁੰਮੇਸਰ ਅਪਣੇ ਪਲੇ ਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਔ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਯਾ ਹੁਆ ਜੀਵ ਜਾਗ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜਾਗ ਕਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਭਗਤਨ ਕਾ ਆਪਿ ॥ ਅਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਆਪੇ ਜਾਪਿ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਹੈ ਅਰ ਤੂੰ ਆਪ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਰਖਕ ਹੈਂ ॥ ਤੂੰ ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ-ਕੇ ਆਪਣੀ (ਜਾਪਿ) ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੀਤ ਸਭਿ ਤੇਰੈ ਹਾਥਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਦਹੀ ਸਾਥਿ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੨੯ ॥

ਛੋਟੇ ਬੜੇ ਜੀਵ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ (ਹਾਥਿ) ਹਥ ਹੋ ਭਾਵ ਬਸ ਬਰਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਆਪਸਦੀਵ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੨੯ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਆਵੈ ਕਾਮੀ ॥

ਹਮਾਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਤੇ ਏਕ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਹੈ ॥ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕਾਮ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਰਵਿਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੈ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਹਮਨੇ ਰੋਮ ਰੋਮ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਰੋਮਾਰ ਹੇ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਨਾਮ ਦਾਨ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਮੇਰੈ ਭੰਡਾਰ ॥ ਅਗਮ ਅਮੋਲਾ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪ ਭੰਡਾਰ ਵਿਖੇ ਰਤਨ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ? (ਅਗਮ) ਅਮੋਲਾ ਕਾ ਅਵਿਸੇ ਹੈ ਔਰ ਬੇਕੀਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰੇ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਪਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾ ਸਕਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਨਿਹਚਲ ਧਨੀ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸਭ ਮਹਿ ਬਨੀ ॥

ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਅਚਲ ਧਨੀ ਹੈ ਵਾ (ਨਿਹਚਲ ਧਨੀ) ਅਚਲ ਧਨੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੈ ਭਾਵ ਧਰਿ ਕਿ ਸਰਬ ਢਲ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸੋਭ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰਾ ਸਾਹੁ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਬੇ ਪਰਵਾਹੁ ॥ ੨ ॥

ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਹੀ ਪੂਰਾ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈ ਵਾ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਪੂਰਾ ਸਾਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਬੇਪਰਵਾਹੁ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਹੈ ਵਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ ਹਮ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਭੋਜਨ ਭਾਉ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਮਨ ਕਾ ਸੁਆਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਭੋਜਨ ਅਰ ਭਾਉ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕਾ (ਸੁਆਉ) ਪ੍ਰਸੰਜਨ ਭੀ ਨਾਮੁ ਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਅਨਹਦ ਪੂਰੇ ਨਾਦ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਝ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਮ ਕੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਏਕ ਰਸਨਾਦ ਪੂਰੀ ਤੇ ਹੈ ਭਾਵਜਸਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਮੁ ਨਉਨਿਪਿ ਪਾਈ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਮੁ ਸਿਉ ਬਨਿਆਈ ॥

ਗੁਰੂ ਕੀ ਝ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਾਮ ਦੂਜੀ ਨਉ ਨਿਪੀ ਪਾ ਲਈ ਹੈ ਗੁਰੂ ਕੀ ਝ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਨਆਈ ਹੈ ॥

ਧਨਵੰਤੇ ਸੇਈ ਪਰਧਾਨ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਕੈ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ੩੦ ॥

ਧਨਵਾਨ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਪਰਧਾਨ) ਮੁਖ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇਵਿਖੇ ਨਾਮਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ੩੦ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤੂ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਤੂ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਾਤਾ ॥ ਤੂ ਮੇਰੇ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਾਤਾ ਤੁਲ ਹੋ ਪੁਨਰੁਮੇਰੇ ਜੀਉ ਔਰ ਪ੍ਰਾਨਕੇ ਸੁਖਕਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤੂ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਹਉ ਦਾਸੁ ਤੇਰਾ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਕੋ ਮੇਰਾ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹਾ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ਰਖਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀਉਸਤਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਵਾਤਿ ॥ ਤੁਮਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਝਕੇ ਇਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਕਿ ਰਾਤ ਦਿਨ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤੂੰ ਕਿਸੀ
ਔਰ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰ ਲੇ ਮੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਸੇ ਐਸਾ ਕਯਾ ਅਧਕ ਲਾਭ ਤੁਮਨੇ ਸਮਝਾਏ ਤਿਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਤੇਰੇ ਜੀਤ ਤੂ ਬਜਾਵਨ ਹਾਰਾ ॥ ਹਮ ਤੇਰੇ ਭਿਖਾਰੀ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਦਾਤਾਰਾ ॥
ਹਮ ਤੇਰੇ (ਜੀਤ) ਬਜੀਤ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂ ਬਜਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਕਰ ਸਮਗਰ ਜੀਵ ਵਿਵਹਾਰਾਦਿਕ
ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਹ ਹਮ ਆਪਕੇ (ਭਿਖਾਰੀ) ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਦਾਤਾਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਮਕੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ॥

ਤਉ ਪਰਸਾਦਿ ਰੰਗ ਰਸ ਮਾਣੇ ॥ ਘਟ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਤੁਮਹਿ ਸਮਾਣੇ ॥ ੨ ॥
ਤੁਮਰੀ ਹੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਕੇ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔਰ (ਘਟ ਘਟ) ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਵਿਖੇ ਤੁਮ ਹੀ ਬਜਾਪਕ ਜਾਨੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਤੁਮਰੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਪੀਐ ਨਾਉ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਤੁਮਰੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ਤੁਮਰੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੀ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸਤਸੰਗ ਵਾਰਾ ਤੁਮਾਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤੁਮਰੀ ਦਇਆ ਤੇ ਹੋਇ ਦਰਦ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਤੁਮਰੀ ਮਇਆ ਤੇ ਕਮਲ ਬਿਰਾਸੁ ॥ ੩ ॥
ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁੱਖੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮਾਰੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਪਰਫੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰਿ ਜਾਉ ਗੁਰ ਦੇਵ ॥ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਜਾਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ ॥
ਅਥ ਮੈਂ ਗੁਰਦੇਵ ਉਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸਫਲ ਹੈ ਔਰ ਸੇਵਾ ਭੀ ਜਿਨਕੀ ਨਿਰਮਲ
ਕਰਨ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ ਨਿਤ ਤੇਰੇ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥ ੩੧ ॥
ਹੇ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਐਸੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ੍ਹੀ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਤੇਰੇ
ਹੀ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ਜੇ ਕੋਈ ਕਰੇ ਜਿਸਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੋ ਜੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਕਯਾ ਲਾਭ
ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥ ੩੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਜਾਕਾ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਾਕਉ ਜੋਹਾਰੁ ॥
ਸਭ ਸੇ ਉਚਾ ਜਿਸਕਾ (ਦਰਬਾਰੁ) ਸਤਸੰਗ ਵਾ ਸ਼ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਦੀਵ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥

ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਜਾਕਾ ਬਾਨ ॥ ਕੋਟਿ ਆਘਾ ਮਿਟਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥
ਉਚਿਓਂ ਸੇ ਉਚਾ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ (ਬਾਨ) ਬੈਠਿਓਂ ਵਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਹੈ ਐਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਕਰੋੜੋਂ ਪਾਪ
ਨਸਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੁ ਸਰਣਾਈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਾਕਉ ਮੇਲੈ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਕਰ (ਸਦਾ ਸੁਖ) ਅਚੁਤ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸ ਸੁਖਕਾ ਕਬੀ ਅਭਾਵ
ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਦੀ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਪੁਰਖ ਕੋ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਵਹੁ ਅਨੰਦ
ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਸੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੇ ਕਰਤਬ ਲਖੇ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ਜਾਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ਸਭ ਘਟ ਮਾਹਿ ॥
ਜਿਸਕੇ ਕਰਤਬਜ਼ ਕਿਸੀ ਸੇ ਜਾਣੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਪੁਨਹ ਜਿਸਕਾ ਭਰਵਾਸਾ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟ ਭਇਆ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਭਗਤ ਅਰਾਧਹਿ ਅਨਾਦਿਨੁ ਰੰਗਿ ॥ ੨ ॥
ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਭਗਤ ਜਨ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਦੇਏ ਤੋਟਿ ਨਹੀ ਭੰਡਾਰ ॥ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਾਪਿ ਉਥਾਪਨ ਹਾਰ ॥
ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਬੇਅੰਤ ਭੰਡਾਰ ਹੈਂ ਦੇਤੇ ਹੁਏ ਤੋਟਾ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ॥ ਪੁਨਹ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਇਕ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਕੇ
ਬਨਾ ਕਰਕੇ ਵੇਰ ਵਾਹੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਰਾਜਾ ਤੇ ਭੋਖਾਰੀ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭੋਖਾਰੀ ਸੇ ਰਾਜਾ ਬਨਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਾ ਹੁਕਮੁ ਨ ਮੈਣੈ ਕੋਇ ॥ ਸਿਰਿ ਪਾਤਿਸਾਹਾ ਸਾਰਾ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਕੋਈ ਹਦਾ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸਭ ਪਾਤਿਸਾਹੋਂ ਉਪਰ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੀ ਓਟ ਤਿਸੈ ਕੀ ਆਸਾ ॥ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਹਮਰਾ ਤਿਸਹੀ ਪਾਸਾ ॥
ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮਨ ਵਿਖੇ ਆਸਾ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਦੁਖ ਔਰ ਸੁਖ ਸਭ ਤਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ॥
ਰਾਖਿ ਲੀਨੇ ਸਭੁ ਜਨ ਕਾ ਪੜਦਾ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥ ੩੨ ॥
ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾਸ ਕਾ ਪੜਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਰਖ ਲੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ

ਉਸਤਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੯ ॥ ੩੨ ॥

ਕਿਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਨਬੰਧੀ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕਰ ਰੁਦਨ ਕਰਤੀ ਦੇਖ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਮਿਥੜਾ ਰੂਪ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ
ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਾ ਤੇ ਮਹਿਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰੋਵਨ ਹਾਰੀ ਰੋਜੁ ਬਨਾਇਆ ॥ ਬਲਨ ਬਰਤਨ ਕਉ ਸਨਬੰਧੁ ਚਿਤਿ ਆਇਆ ॥

ਰੋਵਨ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ (ਰੋਜੁ) ਨਿਤਾਪੁਤ ਹੀ ਵਾ ਰੋਲਾ ਹੀ ਬਣਾ ਛੋਡਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੋਰ ਬਾਤ ਕਛੁ ਨਹੀ (ਬਲਨ) ਵਾਲੇਵਾ
ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਕੀਜ ਲੈਣੀ ॥ ਪੁਨਾ ਔਰ ਬਰਤਨ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਸੁਖ ਯਾਦ ਬਰ ਕਰ ਕਟੇ ਤੇ ਸਨਬੰਧਿਤ ਆਯਾਹੋਡਾਵ
ਸਨਬੰਧੀ ਕੇ ਮਰਨੇ ਕਾ ਤੋ ਦੁਖ ਨਹੀ ਪਰੰਤੂ ਸੁਖਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਕੇ ਰੋਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬੁਝਿ ਬੈਰਾਗੁ ਕਰੇ ਜੇ ਕੋਇ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਫਿਰਿ ਸੋਗੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜੇਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਬੁਝ ਕੇ ਵਾ ਮਰਨਾ ਸਭਾ ਸਮਝ ਕੇ ਕੋਈ (ਬੈਰਾਗੁ) ਰੁਦਨ ਕਰੇ ਤੋ ਪਹੁਰੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਜਨਮ
ਮਰਨ ਅਰ ਹਰਖ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਬਿਖਿਆ ਕਾ ਸਭੁ ਧੰਧੁ ਪਸਾਰੁ ॥ ਵਿਰਲੈ ਕੀਨੇ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਧੰਧਾ ਬਿਸਥੇ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਨਾਮ ਕਾ (ਅਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਪੁਰਸ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਬਿਖਿਧਿ ਮਾਇਆ ਰਹੀ ਬਿਆਪਿ ॥ ਜੇ ਲਪਟਾਨੇ ਤਿਸੁ ਦੁਖ ਸੰਤਾਪ ॥

ਇਹ ਤ੍ਰਿਗੁਨੀ ਜੋ ਮਾਯਾ ਬਿਆਪਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਇਸ ਵਿਖੇ ਜੋ ਜੀਵ ਲੱਪਟ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵ
ਦੁਖੇ ਕਰ ਸੰਤਪਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਧਿਆਏ ॥ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨੁ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਜੋ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਵਡੇ ਭਾਗੇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੋਰਪਰਕੇ ਮਿਥੜਾਪਣੇ
ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਸ੍ਵਾਗੀ ਸਿਉ ਜੋ ਮਨੁ ਰੀਝਾਵੈ ॥ ਸ੍ਵਾਗਿ ਉਤਾਰਿਅੈ ਗਿਰਿ ਪਛੁਤਾਵੈ ॥

ਸ੍ਵਾਮੀ ਕੇ ਸ੍ਵਾਗ ਵਿਖੇ ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਵਾਗੀ ਕੇ ਸ੍ਵਾਗ ਉਤਾਰਿਆ ਹੋਆ ਵਿਰੁ ਪਸਰਾਤਾਪੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮੇਘ ਕੀ ਛਾਣਾ ਜੈਸੇ ਬਰਤਨ ਹਾਰ ॥ ਤੈਸੇ ਪਰਾਉ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ॥ ੩ ॥

(ਮੇਘ) ਬਾਦਲ ਕੀ ਛਾਯਾ ਮੈਂ ਬਰਤਨ ਹਾਰ ਕੇ ਜੈਸੇ ਪਸਰਾਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੇਘ ਵਤ ਏਹ ਪਰਪੰਚ ਹੈ ਅਰਥਾਯਾਤ
ਮੋਹ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਪਸਰਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਵਸਤੁ ਜੇ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥ ਪੂਰਨ ਕਾਜੁ ਤਾਹੀ ਕਾ ਹੋਇ ॥

ਏਕ ਆਤਮ ਵਸਤੁ ਜੋ ਕੋਈ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਫਲੁ ਕਾਰਜ ਹੋਵੈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਜਿਨਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਆਇਆ ਸੋ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੨੦ ॥ ੩੩ ॥

ਗੁਰੇ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਵਾਂਗ ਜਿਸਨੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪੁਰਸ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਆਵਨਾ
ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੦ ॥ ੩੩ ॥

ਸੰਗਤ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ ਜੀ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਕਿਯਾ ਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਜੋਨੀ ਭਵਨਾ ॥ ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਰੰਗੀ ਕਰਨਾ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਜੋ ਬਾਰ ਬਾਰ ਗਰਭ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਫਿਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤਕੀ ਨਿੰਦਾਨੇ ਟੇਹੀਓਂ ਰੋਗੀਯੋਂ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਦੂਖ ਸਹਾਮ ॥ ਭਾਨੁ ਦੋਤ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਜਾਮ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਮਨਮੁਖ ਲੋਗ ਦੁਖ ਸਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਨਿੰਦਕ ਕਉ (ਜਾਮ) ਜਮ ਭੰਡ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤਸੰਗਿ ਕਰਹਿ ਜੋ ਬਾਦੁ ॥ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਸਾਦੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਬਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕੋਂ ਕੋ ਕੁਛ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਜੀਵਣੇ ਕਾ ਸਾਦ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕੰਧੁ ਛੇਦਾਵੈ ॥ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਰਕੁ ਛੁੰਦਾਵੈ ॥

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਸਰੀਰ ਕੋ (ਛੇਦਾਵੈ) ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ਹਰਨਾਖਸ ਵਤ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਨਰਕੋਂ ਕੋ ਛੋਗਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਗਰਭ ਮਹਿ ਗਲੈ ॥ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਰਾਜ ਤੋ ਟਲੈ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਕਰ ਜੀਵ ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਗਲਤਾ ਹੈ ਭਗਤ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਹਾਲਾ ਰਾਜ ਤੋ ਉਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤਿ ਕਤਹੂ ਨਾਹਿ ॥ ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਹਿ ॥

ਸਿਧਾਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਗਤੀ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕਿਉਂਕੇ ਜੀਵ 'ਪਪਟੇ' ਬੀਜੇ ਹੁਏ ਕੇ ਆਪਹੀਖਾਤਾਹੈਭਾਵਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਫਲੁ ਫਲੁ ਵਾ ਆਪਹੀ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਚੋਰ ਜਾਰ ਜੁਆਰ ਤੇ ਬੁਰਾ ॥ ਅਣਹੋਦਾ ਭਾਰੁ ਨਿੰਦਕਿ ਸਿਰਿ ਧਰਾ ॥ ੩ ॥

ਚੋਰ ਯਾਰ ਔਰ ਜੁਆਰੀ ਸੇ ਭੀ ਨਿੰਦਕ ਬੁਰਾ ਹੈ ਅਨਹੋਦਾ ਬਜਰਬ ਪਾਪਾ ਦਾ ਭਾਰੁ ਨਿੰਦਕ ਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਉਠਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਭਗਤ ਨਿਰਵੈਰ ॥ ਸੋ ਨਿਸਤਰੈ ਜੋ ਪੂਜੈ ਪੈਰ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਭਗਤ ਵੈਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਉਧਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਪੂਜਤਾ ਹੈ ॥

ਅਵਿ ਪੁਰਖਿ ਨਿੰਦਕੁ ਭੋਲਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਕਿਰਤੁ ਨ ਜਾਇ ਮਿਟਾਇਆ ॥੪॥ ੨੧॥੩੪॥

ਅਵਿ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਨਿੰਦਕ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਖ ਕੋ ਆਇ ਸੇ ਹੀ ਕਰਮੋਂ ਨੇਭੁਲਾਈਆਹੈਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਾ (ਕਿਰਤੁ) ਕਰਮੁ ਕਿਸੀ ਸੇ ਮਿਟਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੧ ॥ ੩੪ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਬੇਦ ਅਰੁ ਨਾਦ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰੇ ਕਾਸ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਬੇਦ ਪਾਠ ਔ (ਨਾਦ) ਸੰਖਾਇ ਬਾਜੇ ਰੂਪ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਜਾ ਦੇਵ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਦੇਵ ਪੂਜਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਵਿਕ੍ਰਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸਭ ਤੇ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਵਿਕ੍ਰਿ ਕੀਯਾ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਜਪਣਾ ਜੋ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਸੇ (ਉਤਮੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਕਾਮ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਮਜਨ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪੂਰਨ ਦਾਨੁ ॥

ਪੁਰਬੋਂ ਕਾ ਜੋ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਦੇਣਾ ਹੈ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੋਤ ਤੇ ਸਗਲ ਪਵੀਤ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮੀਤ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈ ਸੇ (ਸਗਲ) ਸਮਗ੍ਰ ਵਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਭਾਈ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਸਉਣ ਸੰਜੋਗ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਸੁ ਭੋਗ ॥ ੩ ॥

ਹਮਾਰੇ ਸਗਲ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ (ਸੰਜੋਗ)ਮਿਲਾਪੁ ਕਰਨਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਭੋਗਕੀਤ੍ਰਿਪਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਸਗਲ ਆਚਾਰ ॥ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਨਿਰਮਲ ਬਿਉਹਾਰ ॥ ੪ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਅਚਾਰੋਂ ਕਾ ਜੋ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਹੀ ਨਿਰਮਲ ਬਿਉਹਾਰ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ॥ ਸਗਲ ਜਨਾ ਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੇਕ ॥

ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਏਕ ਸਮਰਥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸਗਲ ਜਨਾ ਕੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਦੇਕ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਿਸੁ ਦੇਵੈ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥ ੩੫ ॥

ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਕਰ ਜਿਸਦੇਂ ਹਰੀ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥ ੩੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿਰਧਨ ਕਉ ਤੁਮ ਦੇਵਹੁ ਧਨਾ ॥

ਅਨਿਕ ਪਾਪ ਜਾਹਿ ਨਿਰਮਲ ਮਨਾ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਨਿਰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੁਮ ਹੀ ਨਾਮ ਕਾ ਧਨ ਦੇਤੇ ਹੋ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਅਨੇਕ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਤਿਸਕਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ਭਗਤ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਦੇਵਹੁ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕੋ ਤੁਮ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੇਤੇ ਹੋ ਸਭੀ ਮਨੋਰਥ ਔਰ ਕਾਮਨਾ ਤਿਸਕੀ ਪੂਰੀਆ ਹੋ ਜਾਤੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਗੋਪਾਲ ਚਾਇ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ

ਸੁਆਮੀ ਤਾਤੇ ਬਿਰਥਾ ਕੋਇ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਸੇਵਾ ਸਦੀਵ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਹੋ ਮਿੱਥੇ ਸ੍ਰਾਮੀ
ਤੇਰੇ ਸੇ (ਬਿਰਥਾ) ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਰੋਗੀ ਕਾ ਪ੍ਰਭ ਖੰਡਹੁ ਰੋਗੁ ॥ ਦੁਖੀਏ ਕਾ ਮਿਟਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੋਗੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਅਗਾਨ ਕਰ ਰੋਗੀ ਕਾ ਵਾ ਪ੍ਰਤੱਖਤ ਰੋਗੀ ਕਾ ਰੋਗੁ ਖੰਡਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਦੁਖੀ
ਕੇ ਸੋਗੋਂ ਕੇ ਮਿਟਾ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਨਿਥਾਵੇ ਕਉ ਤੁਮ ਥਾਨਿ ਬੈਠਾਵਹੁ ॥ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਕਉ ਭਗਤੀ ਲਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥

ਨਿਥਾਵੇ ਪੁਰਸ ਕੋ ਆਪ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਦੇਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਜੋ ਸਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਉਸਕੋ ਸਰੂਪ ਗਾਨ ਬਖਸ਼ ਦੇਤੇ
ਹੋ ਪੁਨਹ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਕੋ ਆਪਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਲਗਾਇ ਲਿਤੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਨਿਮਾਣੇ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਦੇਤੇ ਮਾਨੁ ॥ ਮੂੜ ਮੁਗਧੁ ਹੋਇ ਚਤੁਰ ਸੁ ਗਿਆਨੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਮਾਨੇ ਕੋ ਮਾਨ ਦੇਤੇ ਹੋ ਪੁਨਹ ਮੁਰਖ ਕੋ ਚਤਰ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਕਤਾ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ਔਰ ਮਹਾ ਮੁਖ
ਕੋ ਤੜ੍ਹ ਵੇਤਾ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਸਗਲ ਭੈਆਨ ਕਾ ਭਉ ਨਸੈ ॥ ਜਨ ਅਪਨੇ ਕੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਬਸੈ ॥ ੩ ॥

ਸੰਪੂਰਨ (ਭੈਆਨ) ਭੈਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮਨਸੇ ਤਿਨ ਕਾ ਡਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਜਿਸ
ਅਪਨੇ ਜਨਕੋ ਮਨ ਮੈ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਰਥ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਸੁਮੰਦ੍ਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤਤੁ ਗਾਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਤ ਟਹਲੈ ਲਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਮਾਏ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥ ੩੬ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੈਨੇ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਏ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ
ਸਾਧੂਏਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ (ਸਮਾਏ) ਅਭੇਦ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥ ੩੬ ॥

ਸੰਗਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ ਮਹਾਰਾਜ ਜੀ ਸੰਤਾ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਜੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਦੁਰਤੁ ਸਭੁ ਨਸੈ ॥
ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਕਰ ਹਰੀ ਮਨ ਵਿਖੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਕਰ ਸਭੀ
(ਦੁਰਤ) ਪਾਪ ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਏਕ ਪਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲਮੈ (ਨਿਰਮਲ) ਉਤਮ ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਕਰਨੇ ਸੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਤਰਾ ਕਾ ਨਾਉ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇਵਲ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਮੰਡਲ ਅਰਥਾਤ ਸਮੂਹ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਹਾ ਕੇਵਲ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਇਨ ਹੋ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲੁ ਮਹਿ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਰਹੈ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਜਮੁ ਕਿਛੁ ਨ ਕਹੈ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਵਿਖੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਬੜ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਸੇ ਫੇਰ ਜਮੁ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹੋਇ ਨਿਰਮਲ ਥਾਣੀ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਸੇ ਥਾਣੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮੰਡਲ ਵਿਖੇ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ
ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਵਖਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨੁ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਆਸਨ ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਣਾਕਾਰ ਹੋਏ ਸੇ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੈ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਸੇ ਪਾਪ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਕਥਾ ॥ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਹਉਮੈ ਦੁਖ ਨਸਾ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਨਿਰਮਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕਥਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਦੁਖ ਫੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਨਹੀ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਤਾਸੁ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਕਈ ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਹਰਿ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤ ਮੰਡਲ
ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਸਮੂਹ ਗੁਣ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਠਾਕੁਰ ਬਿਸਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੨੪ ॥ ੩੭ ॥

ਸੰਤ ਮੰਡਲ ਕਾ ਠਾਕੁਰ ਵਿਖੇ (ਬਿਸਮ) ਨਿਵਾਸੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਤ (ਓਤਿਪੋਤਿ) ਤਾਣੇਪੇਟੇ
ਕੀ ਤਰਾ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੪ ॥ ੩੭ ॥ ਪੁਨਃ ਉਪਦੇਸ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਰੋਗੁ ਕਵਨ ਜਾਂ ਰਾਖੈ ਆਪਿ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਹੋਇ ਨ ਦੂਖੁ ਸੰਤਾਪੁ ॥

ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਰਖਯਾ ਕਰੇ ਤੇ ਰੋਗ ਕਵਨ ਵਿਚਾਰਾ ਹੈ ਵਾ ਕਯਾ ਭੀਜ ਹੈ ਭਾਵ ਅਗਯਾਨ ਰੋਗ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਨ
ਕਾ ਰੋਗ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਭੀ ਸੰਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਉਪਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ॥ ਤਿਸੁ ਉਪਰਿ ਤੇ ਭਾਲੁ ਪਰਹਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਉਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰਪਰ ਸੇ ਕਾਲ ਕੇ ਨਿਵਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਸਖਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਜਿਸੁ ਈਤਿ ਆਵੈ ਤਿਸੁ

ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਵੈ ਨਿਕਟਿ ਨ ਆਵੈ ਤਾਕੈ ਜਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਦੀਵ ਮਿਤ੍ਰਤਾਈ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਵਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਆ ਜਾਵੈ ਤਿਸਕੇ
ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਮ ਤਿਸਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਇਹੁ ਨ ਸੇ ਤਬ ਕਿਨਹਿ ਉਪਾਇਆ ॥ ਕਵਨ ਮੂਲ ਤੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ॥

ਜਬ ਇਹੁ ਪੁਰਸ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਵਾ ਤਬ ਗਰਭ ਵਿਖੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਖਯਾ ਕਰਕੇ ਚੋਤਨ ਸਤਾ ਦੇਕਰ ਕਿਸਨੇ ਉਤਪਤ
ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਹੈ ਦੇਖੀਏ ਕਿਸ ਮੂਲ ਸੇ ਕਿਆ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਦਿਖਾਇਆ ਹੋਛਾਵ
ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਰਕਤ ਬੀਜ ਸੇ ਕੀਸਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੀਰ ਬਨਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਆਪਹਿ ਮਾਰਿ ਆਪਿ ਜੀਵਾਲੈ ॥ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਕਉ ਸਦਾ ਪ੍ਰਛਿਪਾਲੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਤ੍ਰਫ ਸੇ ਮਾਰ ਕਰ ਅਪਣੀ ਤਰਫ ਜੀਵਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਪਣੇ ਭਗਤਿ ਕੀਸਦਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ
ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਹੁ ਤਿਸਕੇ ਹਾਥ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ ॥

ਤਾਤੇ ਇਹ ਜਾਣ ਲੇਵਹੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤਿਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹਾਥ ਹੈ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥੁ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਕਾ ਛੋਟੀ
ਭੀ ਰਖਣ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੀ ਓਹ ਰਖਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਖਛੈਜਨੁ ਤਾਕਾ ਹੈ ਨਾਉ ॥ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੩ ॥

ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਸਟ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇਕਹੇ ਜੋ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਕੀਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਅਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਆਮੀ ਸੰਤਨ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਧਨੁ ਤੁਮਰੈ ਪਾਸਿ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣਤਾ ਹੈਂ ਜੀਵ ਪ੍ਰਾਣ ਧਨ ਤੁਮਰੇ ਆਗੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਸਭ ਤੁਝਹਿ ਪਿਆਇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥੪॥੨੫॥੩੮॥

ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਤੇਰਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਤੋਰੇ ਕੇ ਹੀ ਧਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੇ ਉਪਰ ਆਪਣੇ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨੫ ॥ ੩੮ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭੇਰੀ ਦੇਕ ਰਹਾ ਕਲਿ ਮਾਹਿ ॥ ਭੇਰੀ ਦੇਕ ਭੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਹਿ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਓਟਮੋਂ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਕਲਪਣਾ ਕੇ ਬੀਚ ਤੇਰੀ ਹੀ ਓਟ ਮੇਂ ਰਹਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਬਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ਭੇਰੀ
ਹੀ ਓਟ ਮੇਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਭੇਰੀ ਦੇਕ ਨ ਪੈਰੈ ਕਾਲੁ ॥ ਭੇਰੀ ਦੇਕ ਬਿਨਸੈ ਜੰਜਾਲੁ ॥ ੧ ॥

ਭੇਰੀ ਓਟ ਲੈਣੇ ਸੇ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਪੈਹ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਭੇਰੀ ਓਟ ਕਰ ਸਭ ਜੰਜਾਲ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਦੀਨ ਦੁਨੀਆ ਭੇਰੀ ਦੇਕ ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਸਾਹਿਬੁ ਦੇਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖ ਕੇ ਲੋਕ ਪੁਲਕ ਮੇਂ ਤੇਰੀ ਹੀ ਓਟ ਹੈ ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਤੂੰ ਸਰਬ ਮੇਂ ਦੇਕ ਹੀ ਬਖਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਭੇਰੀ ਦੇਕ ਕਰਉ ਆਨੰਦ ॥ ਭੇਰੀ ਦੇਕ ਜਪਉ ਗੁਰ ਮੰਤ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭੇਰੀ ਹੀ ਓਟ ਸੇ ਅਨੰਦ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਾ ਭੇਰੀ ਓਟ ਕੇ ਲੈ ਕਰਕੇ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕਉ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥

ਭੇਰੀ ਦੇਕ ਤਰੀਮੈ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ॥ ਰਾਖਣ ਹਾਰੁ ਪੂਰਾ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥ ੨ ॥

ਭੇਰੀ ਓਟ ਲੈਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਰਾਖਣ ਹਾਰਾ ਔ ਪੂਰਾ ਪੁਨਃ ਸੁਖ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਭੇਰੀ ਦੇਕ ਨਾਹੀ ਭਉ ਕੋਇ ॥ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਭੇਰੀ ਓਟ ਲੈਣ ਕਰ ਕੋਈ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਃ ਸੋ ਤੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਔਰ ਸਚਾ ਹੈਂ ॥

ਤੋਝੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਮਨਿ ਤਾਣੁ ॥ ਈਹਾਂ ਉਹਾਂ ਤੂ ਦੀਬਾਣੁ ॥੩॥

ਤੇਰੀ ਓਟ ਸਰੀਰ ਕੋ ਹੈ ਐ ਤੇਰਾ ਹੀ ਮਨਿ ਵਿਖੇ (ਤਾਣੁ) ਬਲੁ ਹੈ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤੰਗੀ ਮੇਰਾ (ਦੀਬਾਣੁ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਤੇਰੀ ਟੇਕ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ॥ ਸਗਲ ਧਿਆਵਹਿ ਪ੍ਰਭ ਗੁਣ ਤਾਸਾ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਓਟ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸਰਬ ਜੀਵੋ ਕੋ ਭੀ ਤੇਰਾ ਭਰਵਾਸਾ ਹੈ ਹੇ ਗੁਣਾ ਕੇ ਸਮੂਹ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਜੀਵ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਧ੍ਰਿਯਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਅਨਦੁ ਕਰਹਿ ਤੇਤੇ ਦਾਸਾ ॥ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਗੁਣ ਤਾਸਾ ॥੪॥੨੬॥੩੮॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਜੋਸਤ ਹੋ ਜੋ ਮਨਥਾਣੀ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸਚੇਗੁਣੋ ਕੇ (ਤਾਸਾ) ਪਾਤ੍ਰ ਭਾਵ ਸਮਿਦੁ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈ ॥੪॥ ੨੬ ॥੩੮॥ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਛੋਡੀ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ॥ ਉਤਰਿ ਗਈ ਸਭ ਮਨ ਕੀ ਚਿੰਦਾ ॥

ਪਹਿਲੇ ਜਿਸਨੇ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਛੋਡ ਦਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਕੀ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਨਿਬੁਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥

ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਸਭੁ ਕੀਨੇ ਦੂਰਿ ॥ ਪਰਮ ਬੈਸਨੇ ਪ੍ਰਭ ਪੇਖਿ ਹਜ਼ੂਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਨੇ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿਕ ਸਭ ਦੂਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਬਡਾ ਬੈਸਨਵ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਅਤੀ ਪ੍ਰਯਾਗ ਹੈ ਔਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੋ ਆਪਣੇ (ਹਜ਼ੂਰਿ) ਪਾਸ ਹੀ ਵਾ ਸੰਗ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਤਿਆਗੀ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ ਜਨੁ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਐਸਾ ਤਿਆਗੀ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੋ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਔਰ ਕਾਰੋ ਕੋ ਤਿਆਗ ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਪਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇਭੋਨ ਸੇ ਬਿਕਾਰ ਤਿਆਗੇ ਹੈ ? ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਅਹੰਬੁਧਿ ਕਾ ਛੋਡਿਆ ਸੰਗੁ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਉਤਰਿਆ ਰੰਗੁ ॥

ਅਹੰਕਾਰ ਬੁਧੀ ਕਾ ਤਿਸਨੇ ਸੰਗ ਛੋਡਿ ਦੀਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕੋ ਕਾ ਰੰਗੁ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ ਉਤਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਧਿਆਏ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ਸਾਧ ਜਨਾ ਕੈ ਸੰਗਿ ਨਿਸਤਰੇ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮਕੋ ਧ੍ਰਿਯਾਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸੰਤ ਜਨੋ ਕੀ ਸੰਗਤਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਜਾਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਜੋ ਕਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਿਸਰਾ ਕੈਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਬੈਰੀ ਮੀਤ ਹੋਏ ਸੰਮਾਨ ॥ ਸਰਬ ਮਹਿ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ॥

ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਵੈਰੀ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰਸੰਮਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਪੂਰਨ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕੋ ਮਾਨ ਕਰ ਤਿਸਨ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਦਖ ਔ ਸੁਖ ਭਾਣੇ ਮੈ ਸਮਝ ਕੇ ਅਭੋਲ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰੇ ਗੁਰੇ ਨੇ ਤਿਸ ਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਆਪਿ ॥ ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਜਪੈ ਨਾਮ ਜਾਪ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੀ ਆਪ ਰਖਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਪ੍ਰਯਾਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਮਤਿ ਲਈ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਪੂਰੀ ਪਈ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥ ੪੦ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਗੁਰੋ ਸੇ ਮਤਿ ਲਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਰਾਵਨਾ ਭੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪੁਰਸ ਕੀ (ਪੂਰੀ) ਕਰਨੀ ਵਾ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥ ੪੦ ॥ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਬਹੁਤੈ ਧਨਿ ਖਾਣੇ ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਪੇਖੇ ਨਿਰਤਿ ਨਾਣੇ ॥

ਬਹੁਤ ਧਨ ਕਮਾਇ ਕਰ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਲੈਣੇ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਪੁਨਹ ਨਾਚ ਔ ਤਮਾਸੇ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ਬਹੁ ਦੇਸ ਕਮਾਏ ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁਤੇ ਦੇਸੋ ਸੋ ਰਾਜ ਕਮਾਉਣੇ ਸੇ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਸੁਖ ਕਿਸਤਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਕਰ ਬਾਣੀ ਹਰੀ ਕੋ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਸਰਬ ਸੁਖੋ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਲਹਹੁ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਹਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਹਜ ਸੁਖ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕਾ ਲਣਾ ਕਰੋ ਪਰੰਤੂ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬਣੇ ਭਾਗੋ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਤਸੰਗ

ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥

ਬੰਧਨ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ॥ ਬੰਧਨ ਕਰਮ ਧਰਮ ਹਉ ਕਰਤਾ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਐ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਮੋਹ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਰਸ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ ਧਰਮ ਹੀਤਾ ਸਹਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟਨ ਹਾਰੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਤਉ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬਸੈ ॥ ੨ ॥

ਬੰਧਨ ਕਾਟਨ ਹਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਜੇਕਰਮਨਮੈਂ ਬਸ ਜਾਵੈ ਔਰ ਸ੍ਰੈ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਤਉ ਪੁਰਸ ਸੁਖਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਭਿ ਜਾਚਿਕ ਪ੍ਰਭ ਦੇਵਨ ਹਾਰ ॥ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਬੇਅੰਤ ਅਪਾਰ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਭੋਖਾਰੀ ਹੈਂ ਔਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸਭ ਖਾਨ ਪਾਨ ਦੇਣੇਵਾਲਾ ਹੈ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਔਰ ਬੰਡਹੈ ਪੁਨਹ ਅਪਾਰ ਹੈ ॥

ਜਿਸਨੋ ਕਰਮ ਕਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਨਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਿਨੈ ਜਨਿ ਜਪਨਾ ॥ ੩ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਜਪਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਗੁਰੇ ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਆਗੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੁਰਖ ਗੁਣ ਤਾਸਿ ॥

ਜਗਾਜਾਤੁ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥ ਗੁਣਨੋ ਕੇ (ਤਾਸਿ) ਸਮੂਹ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਭ੍ਰਿਪਾਦਿ ਸ੍ਰੀ ਕਰੇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੁਮਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਗੁਸਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥ ੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਕਹੋ ਹੋ ਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਜੈਸੇ ਆਪਕੇ ਭਾਵੇ ਤੈਸੇ ਮੈਨੂੰ ਰਖੋ ਭਾਵੇ (ਗੁਸਾਈ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨੮ ॥ ੪੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਤਿਆਗਿਓ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿਕਾਨਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਦੇਤ ਭਾਵ ਕੇ ਤਜਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਬਿਸਰੀ ਚਿੰਤ ਨਾਮਿ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੋਇਆ ਜਾਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਬਿਸਰ ਗਏ, ਹੈ ਕੜੇ ਜੋ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਪ੍ਰੰਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ਜਨਮਾੜੋਂ ਕਾ ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦਾ ਕਰ ਸੋਇਆ ਹੁਆ ਮੇਰਾ ਮਨ ਭਾਗਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾਲਾਏ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹਾ ਔਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ ॥

ਰੋਗੁ ਦੇਖ ਗੁਰ ਸਬਾਇ ਨਿਵਾਰੇ ॥ ਨਾਮ ਅਉਖਧੁ ਮਨ ਭੀਤਰਿ ਸਾਰੇ ॥

ਅਭਿਆਨ ਰੋਗ ਐ ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੇਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੇ ਨਿਬੂਤ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈ ਕਿਨੋਂ ਕਿ ਦਵਾਈ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਐ ਨਾਮ ਮਨੇ ਸੰਭਾਲਣੇ ਕੀਏ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਭੇਟਤ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦ ॥ ਸਰਬ ਨਿਧਾਨ ਨਾਮ ਭਗਵੰਤ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਰੀਓਂ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨਹਾਰੁ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਮਿਟੀ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਉੱਪ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੀ ਫੇਰੀ ਔਰ ਜਨਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਮਿਟਗਈ ਹੈ ਸੇਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਉਲਟਾ ਹੁਆ ਥਾ ਜੋ ਖਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਨਿਰਥਲੁ ਬਿਸਾਮ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਸਗਲੇ ਕਾਮ ॥ ੩ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐ ਅਰਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਮੈਂ ਬਿਸਾਮ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਕੇ ਸਮੂਹ ਕਾਰਜ ਸਿਧਭਏ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਆਈ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਸਫਲ ਹੋਈ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਦੁਰਲਭ ਦੇਹਿ ਆਈ ਹੁਈ ਪਰਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥ ਔਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸਫਲ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਜਪਉ ਹਰਿ ਹਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨੯ ॥ ੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਯਾਤੇ ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪਣਾ ॥ ੪ ॥ ੨੯ ॥ ੪੨ ॥ ਨਿਜ ਮਨ ਪ੍ਰਤਿ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ਜਾਕਾ ਨਾਉ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਾਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਨਾਉਂ ਸਭਸੇ ਉਚਾ ਹੈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੇ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ਸਰਬ ਸੁਖ ਵਸਹਿ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸਗਲਾ ਦੁਖੁ (ਜਾਇ) ਨਿਬੁਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੁਖ ਮਨ ਵਿਖੇ ਆਨ ਕਰ ਨਿਵਾਸ
ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਿਮਰਿ ਮਨਾ ਤੂ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਉਸੁ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਿਖੇ ਤੁਮਾਰੀ ਉਤਮ ਗਤੀ ਹੋਵੈ ॥

ਪੁਰਖ ਨਿਰਯੋਨ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਦੇਵੈ ਆਹਾਰ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ (ਨਿਰਯੋਨ) ਮਾਇਆ ਤੇ ਪਰੋਸਿਸੀ ਕਾ ਰਚਨ ਹਾਰ ਹੈ ਪੁਨਃ ਜੀਅ ਜੰਤ ਛੋਟੇ ਵੱਡੇ ਜੀਵੇ ਕੇ (ਆਹਾਰ)
ਖਾਨ ਪਨਾਇਕ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਖਤਿ ਖਿਨ ਬਖਸਨਹਾਰ ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਸਦਾ ਨਿਸਤਾਰ ॥ ੨ ॥
ਕੋਕੋ ਗੁਨਹਾਰੇ ਕੋ ਇਕ ਖਿਨ ਵਿਚ ਬਖਸ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸਦੀ ਭਗਤੀ ਐਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸਦਾ ਉਧਾਰ
ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਾ ਧਨੁ ਸਾਚੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਨਿਹਚਲ ਮਤਿ ਪਾਈ ॥
ਜਿਸਕੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਸਚਾ ਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਚੀ ਵਡਿਆਈਮਿਲੀ ਹੈ ਪੂਰਨ ਗੁਰੂਸੇ ਅਚਲਮਤਿਪਾਈ ਹੈ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਰਾਖਨ ਹਾਰਾ ॥ ਤਾਕਾ ਸਗਲ ਮਿਟੈਅੰਧਿਆਰਾ ॥ ੩ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਾਖਨ ਹਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧਾਰਾ ਸਭ ਮਿਟਜਾਤਾ ਹੈਭਾਵ ਆਵਰਣ
ਸਕਤੀ ਐਹ ਵਿਖੇਪ ਸਕਤੀ ਨਿਬੁਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਿਉ ਲਾਗੇ ਧਿਆਨ ॥ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਨਿਰਬਾਨ ॥
ਐਸੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ (ਪੂਰਨ) ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਸੇ ਫਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ
ਪੁਨਹ (ਨਿਰਬਾਨ) ਨਿਰਦੋਖੁ ਹੈ ॥

ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਮੇਟਿ ਮਿਲੇ ਗੋਪਾਲ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥ ੪ ॥ ੩੦ ॥ ੪੩ ॥
ਭ੍ਰਮਭਉ ਨਿਬੁਤ ਕਰਕੇ ਗੁਪਾਲ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹਾ ਜੋ ਕਹੇ ਤੁਮਨੇ ਕੋਨ ਕਰਭਭੁ ਕਰ ਭ੍ਰਮ ਭਉ ਮੇਟਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ
ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਓ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੀ ਦਇਆਲ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩੦ ॥ ੪੩ ॥ ਪੁਨਾ ਨਿਜ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ
ਉਪਦੇਸ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ਮਿਟਹਿ ਕਲੇਸ ਸੁਖ ਮਹਿਨਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥
ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਮਨ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਲੇਸ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੋ ਐਹ ਸੁਖ ਪੁਰਸਕ ਸਰੂਪਵਿਖਿਨਿਵਾਸ ਹੋ
ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਇ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੀ ਪਾਏ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥
ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇਪੁਰਸ(ਪਾਏ)ਪਾਵਤਾਹੈ॥੧॥
ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੋਰੇ ਨਾਉ ॥ ਆਨ ਪਹਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਭੇਰੇ ਕੇ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਨੋਂ ਪਹਿਰ ਤਿਸਕੇ ਗਾਵਣਾ ਕਰ ॥

ਜੇ ਇਛਹਿ ਸੋਈ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਮਨ ਵਿਖੇ (ਵਸਾਏ) ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥
ਆਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਧਿਆਵਣੇ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ (ਰਹੇ) ਨਿਬੁਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਗਤੀ ਐ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀਮੂਰਤੀ
ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਉ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਉਣੇ ਸੇ ਕਯਾ ਹੋਗਾ? ਤਿਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਤੂਟੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਿਆਰ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਐਹ ਸਨਬੰਧੀਆ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਭੀ ਟੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਟੇਕ ਰਹੇ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ ॥ ੩ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ਵਿਖੇਗਤਿਦਿਨਰਾਤਿਹੈਜਿਸਕੋ(ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ(ਦਾਤਿ)ਬਖਸਸਕਰਤਾਹੈ॥੩॥
ਜਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਐਸੇ ਖੋਲਹੀ ਵਰਤਾ ਹੈ ਹੋ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਹਾਰ ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਹੋ ਸਰਬ ਜੀਵੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਕਾ ਘਾਟਕੋਜਾਨਣਹਾਰੈ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਵਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਲਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩੧ ॥ ੪੪ ॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਵਿਖੇ ਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥ ਮੈਂ ਵਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਲ ਆਯਾ ਹੂੰ ਮੇਰੀ ਰਖਨਾ ਕੀਜੀਏ
॥ ੪ ॥ ੩੧ ॥ ੪੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਲਾਜ ਮਰੈ ਜੋ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵੈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨ ਸੁਖੀ ਕਿਉ ਸੇਵੈ ॥
ਕੋ ਪੁਰਸ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਲਾਜ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਜੀਉ ਸੁਖੀ ਕੈਸੇ ਸੇਵੇਗਾ ਭਾਵਸੁਖ ਮੈਂ
(ਸੇਵੈ) ਇਸਥਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਪਰਮਗਤਿ ਚਾਹੈ ॥ ਮੂਲ ਬਿਨਾ ਸਾਖਾ ਕਤ ਆਹੈ ॥੧॥
ਜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਛੱਡ ਕਰ ਪਰਮਗਤੀ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਗਿਆਤ ਹੈ ਤਬ ਬ੍ਰਿਛ ਕਾ ਮੂਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੋ ਛਾਲੀਆਂ
ਕਹਾਂ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਜਬ ਹਰੀ ਸਿਮਰਨ ਮੂਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੋ ਪਰਮਗਤੀ ਰੂਪ ਭਾਲੀ ਕਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਕਿੰਤੂ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਗੁਰੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਧਿਆਇ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ
ਉਤਾਰੈ ਬੰਧਨ ਕਾਟਿ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੂ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੁ ਜੋ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲ ਉਤਾਰਦੇਵੇਗੇਐਰ
ਸਰਬ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੇਗੇ ॥

ਤੀਰਥਿ ਨਾਇ ਕਹਾ ਸੁਖਿ ਸੈਲੁ ॥ ਮਨ ਕਉ ਵਿਆਪੈ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ॥
ਮਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਜਬ ਤਕ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੋ ਵਿਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਸੁਚਿ)
ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਔਰ (ਸੈਲ) ਸੁਖ ਕਹਾਂ ਹੋਵੇ ਹੈ ਵਾ (ਸੁਚਿ ਸੈਲ) ਛਾਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਕੀ ਸੁਧੀ ਕਹਾ ਹੋਵੇ ਹੈ
ਭਾਵ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਕੋਇ ਕਰਮ ਬੰਧਨ ਕਾ ਮੂਲੁ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਪੂਲੁ ॥ ੨ ॥
ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਰੋਕੋਂ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਬੰਧਨੋਂ ਕਾ ਕਾਰਣ ਹੈ ਹਰੀ ਕੋ ਭਜਨ ਬਿਨਾ (ਪੂਲ) ਸਮੂਹ ਕਰਮੋਂ ਕਾ
ਕਰਨਾ ਬਧਾਰਥ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨੁ ਖਾਏ ਬੂਝੈ ਨਹੀ ਭੂਖ ॥ ਰੋਗੁ ਜਾਇ ਤਾਂ ਉਤਰਹਿ ਦੂਖ ॥
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਭੋਜਨ ਖਾਏ ਬਿਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੂਖ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਅਗਿਆਤ ਰੋਗ ਜਾਵੇ ਤੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ
ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਿਆ ॥ ਜਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਹੀ ਜਾਪਿਆ ॥ ੩ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿ ਮੈਂ ਜੀਵ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀ
ਵਾ ਜਾਪਿਆ ਨਹੀਂ ॥ ੩ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧ ਧੰਨੁ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਆਨ ਪਹਰ ਕੀਰਤਨੁ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥
ਮਨ ਭਾਣੀ ਕਰ ਸੰਤ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਨਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਧੰਨੁ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ
ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਗਾਵਨਾ ਕਰੁ ਪੁਨਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਧਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਧਨੁ ਕਰਣੈ ਹਾਰ ॥ ਸਰਲਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ॥੪॥੩੨॥੪੫॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਧੰਨ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪੁਰਖ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਲ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੩੨ ॥ ੪੫ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਗੁਰ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਭਉ ਗਏ ॥ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਮਨ ਮਹਿ ਲਏ ॥
ਸ੍ਰੇਸ਼ ਗੁਰੋ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੋਣੇ ਸੇ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਅੰਤੁ ਨਿਰੰਜਨ ਪ੍ਰਸੇਸ਼ਰ ਕੇ ਨਾਮ ਮਨ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਬਰਲੀਏ ਹੈਂ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਸਗਲੇ ਜੰਜਾਲ ॥ ੧ ॥
ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਸਦੀਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਮਾਧਾ ਕੇ ਸਤੀਜੰਜਾਲਨਿਬ੍ਰਿਤਹੋਏਹੈਂ॥੧॥
ਸੂਖ ਸਹਜ ਆਨੰਦ ਘਨੇ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟੇ ਭੈ ਭਰਮਾ

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਸਨ ਭਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੂਰੂਪ ਸੁਖ ਕਰ (ਘਨੇ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਭੈ ਔਰ ਭ੍ਰਮ ਸਭ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ
ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਦਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੇ ਹੋਤੁ ॥ ਬਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸਿਓ ਮਹਾ ਪਰੇਤੁ ॥

ਭਗਵਤ ਕੇ ਚਰਨ ਕਵਲੋਂ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ਪਿਨ ਵਿਖੇ (ਮਹਾ ਪਰੇਤ) ਅਜੁਬ ਸੁਭਾਵ ਹਮਾਰਾ ਬਿਨਸ ਗਯਾ ਹੈ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਾਪਿ ॥ ਰਾਖਨ ਹਾਰ ਗੋਵਿੰਦ ਗੁਰ ਆਪਿ ॥ ੨ ॥

ਅਠੋਂ ਪਹਿਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਰਖਨਾ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦੈ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਸਾਸ ਨਿਹਾਰੈ ॥

ਅਪਣੇ ਭਗਤੇ ਕੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਤਾ ਹੈ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸ੍ਵਾਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀਤਰਾ ਕਾ ਕਸੂ ਨ ਹੋਵੈ ॥

ਮਾਨਸ ਕੀ ਕਹੁ ਕੋਤਕ ਪਾਤ ॥ ਜਮ ਤੇ ਰਾਖਿ ਦੇ ਕਰਿ ਹਾਥ ॥ ੩ ॥

ਮਾਨੁਖ ਜੋ ਬਚਾਉਣੇ ਕੀ ਤੋ ਕਿਤਨੀਕ ਬਾਤ ਬਹੀਏ ॥ ਭਾਵ ਮਾਨੁਖ ਜੋ ਬਚਾਵਣੇ ਕੀ ਤੋ ਥੋੜੀ ਹੀ ਬਾਤ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਜਮ ਸੇ ਭੀ ਰਖਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਰੀਤਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਆਇਆ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸੋਭਾ (ਨਿਰਮਲ) ਉਜਲ ਹੈ ਔਰ (ਰੀਤਿ) ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਭੀ (ਨਿਰਮਲ) ਉਤਮ ਹੈ ਐਸਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਯਾਦ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਝਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਨਿਯਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੩੩ ॥ ੪੬ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮਾ ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਅਬ ਹਮਨੇ ਨਾਮੁ ਰੂਪ ਖਜਾਨਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥ ੪੬ ॥ ਗੁਰੂ ਕੋ ਐ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਅਭੇਦ ਕਹਿ ਕਰ ਉਸਤ੍ਰੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਨੇਰਾ ॥

ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਹੈ ਜੀਵ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਨੇਰਾ) ਨਿਕਟ ਹੈ ॥

ਭੈ ਭੰਜਨ ਅਭਿਨਾਸੀ ਰਾਇ ॥ ਦਰਸਨਿ ਦੇਖਿਐ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਭੈ ਕੇ ਭੰਜਨ ਹਾਰ ਐ ਅਭਿਨਾਸੀ ਰਾਇਕਾ ਸੂਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਸਭ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਜਤੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ॥ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਮੈਂ ਜਾਹ ਕਹਾ (ਤੇਰੀ) ਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਪਰ ਮੈਂ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਮਿਲੇ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਸਭਿ ਫਲ ਦਾਤਾ ਨਿਰਮਲ ਸੇਵ ॥

ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰ ਸਭ (ਕਾਮ) ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸਭ ਫਲੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੋ ਨਿਰਮਲ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਿਵ ਦੀਓ ਨਿਵਾਸ ॥ ੨ ॥

ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਸੋਗੁ ॥ ਦੂਪੁ ਵਰਣੁ ਨਹ ਬਿਆਪੈ ਰੋਗੁ ॥

ਸਦੀਵ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਕਬੀ ਸੋਗੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ (ਦੁਖ) ਜਨਮਾਦੀ ਦੁਖ ਔਰ ਜਮਾਦਿਕੋ ਕਾ (ਦਰਦ) ਕਸੂ ਤਿਨਕੋ ਬਝਾਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਤਾਤੇ ਗੁਰੂ ਔਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਕਰਣੈ ਹਾਰੁ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਭੁਭ ਤਨ ਮਨ ਧਨਾਦਿਕ ਵਾ ਜੋ ਕਿਛੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤੂ ਕਰਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੂ ਬਰੇ ਤੂੰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਨ ਐ ਅਪਾਰ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਮਲ ਸੋਭਾ ਅਚਰਜ ਬਾਣੀ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੂਰਨ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥

ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਔਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਾ ਬੇਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਹੇ ਪੂਰਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਆਪਕੀ ਕੀਰਤੀ ਮੇਰੇ ਮਨਕੋ (ਭਾਣੀ) ਪਗਾਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿਆ ਸੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੩੪ ॥ ੪੭ ॥

ਜੋ ਤੂੰ ਜਲ ਬਲ ਮੈਂ ਐ ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਯਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ (ਪ੍ਰਭ) ਸਮਰਥ ਤੇਰੇ ਸੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩੪ ॥ ੪੭ ॥

ਹੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਰਾਮ ਰੀਗਿ ਚਰਣੇ ॥ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਰਣੇ ॥

ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਔਰ ਤਨੁ ਰਾਮ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਐ ਸਰਣ ਆਏ ਸਿਖ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਰਣੇ ਜੋਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਨ ਪਹਰ ਗਾਵਤ ਭਗਵੰਤੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਪੂਰਾ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥ ੧

ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋ ਨੇ (ਪੂਰਾ) ਗ਼ਜ਼ਾਨ ਵਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸੁ ਆਨੋ ਪਹਿਰ ਭਗਵੰਤਕੇ ਗੁਣੋ ਕੇ ਗਾਵਤਾਰਹਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਸੋ ਵਡਭਾਰੀ ਜਿਸੁ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਤਿਸਕੋ ਸੀਗਿ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ (ਨਾਮਿ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੋ ਸੀਗੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੋ ਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ ਜਿ ਸਿਮਰੈ ਏਕੁ ॥ ਸੋ ਧਨਵੰਤਾ ਜਿਸੁ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕੁ ॥

ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਜੋ ਕੇਵਲ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜਿਸਕੋ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਧਨਵਾਨ ਹੈ ॥

ਸੋ ਕੁਲਵੰਤਾ ਜਿ ਸਿਮਰੈ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸੋ ਪਤਿਵੰਤਾ ਜਿ ਆਪੁ ਪਛਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਉਤਮ ਕੁਲ ਵਾਲਾ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ (ਸੁਆਮੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਪਤਿਸ਼੍ਵਾਨਸੋਈ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਆਪਕੋ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਗੁਰੋ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨੇ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪਰਮ ਉਤਮ ਪਦ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਦੂਟੇ ਬੰਧਨ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਚਰਣ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੋ ਜਨਮਾਦਿਕ ਬੰਧਨ "ਭ" ਦੂਟ ਗਏ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਗਈ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਮਾ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਆਇਆ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਪੂਰਬਲੇ ਕਰਮ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ ਵਹ ਪੁਰਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਾਵਨ ਸਭਿ ਕੀਨੇ ॥ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਰਸਨਾ ਚੀਨੇ ॥ ੪ ॥ ੩੫ ॥ ੪੮ ॥

ਵਹ ਪੁਰਸ ਆਪਣੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਗੁਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜਗਜਾਨੂ ਭੀ ਤਿਸਨੇ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਏ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਰਸਨਾ ਨੇ ਰਾਮਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਰਸੋਂ ਕੇ ਘਰ (ਚੀਨੇ) ਜਾਣੇ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੀ ਰਸਨਾ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੈਲ ਗ਼ਮਰਹਤਾ ਹੈ ॥੪॥੩੫॥੪੮॥ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਕਿਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ਨਾਮੁ ਸੁਣਤ ਜਮੁ ਦੂਰਹੁ ਭਾਗੈ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੈ ਸੇ ਕੋਈ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਣਤੇ ਹੀ ਜਮ ਦੂਰ ਦੂਰ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਭਾਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵੇ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਸਭ ਦੂਖਹੁ ਨਾਸੁ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹਰਿ ਚਰਣ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਨਾਸੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿਰਬਿਘਨੁ ਭਗਤਿ ਭਜੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਏਹੀ (ਨਿਰਬਿਘਨ) ਨਿਰੰਤਰਿ ਭਗਤਾ ਹੈ ਅਰ ਰਸਕ ਹੋਕੇ ਰਸਕ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਕਿਛੁ ਚਾਖੁ ਨ ਜੋਹੈ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਦੈਤ ਦੇਉ ਨ ਪੋਹੈ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਣੇ ਕੁਛ (ਚਾਖੁ) ਭਾਇਣ (ਜੋਹੈ) ਤਕ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਣੇ ਕੋਈ ਦੈਤ ਔ ਦੇਉ ਭੀ ਪੋਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਯਾ ਅਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਆਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਮੋਹੁ ਮਾਨੁ ਨ ਬਧੈ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਗਰਤ ਜੋਨਿ ਨ ਰੁਧੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਣੇ ਮੋਹ ਔ (ਮਾਨੁ) ਗਰਬੁ ਨਹੀਂ ਬਭਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਬਧੈ) ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਣੇ ਐਵੇਂ ਭਰਭ ਜੋਨੀ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ (ਰੁਧੈ) ਰੁਕ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਛੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਸਗਲੀ ਬੇਲਾ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਬਹੁ ਮਾਹਿ ਇਕੋਲਾ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਾਂ ਬੇਲਾ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਹੈ ਚਾਹੇ ਕਿਸੇ ਵੇਲੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ॥ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਜੀਵ ਕੋ ਬਹੁਤੇ ਬਿਘਨੋਂ ਸੇ ਰਖਣੇ ਕੇ ਵਾ ਬਹੁਤੇ ਸਾਧਨੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਇਕੋਲਾ ਹੀ ਕਲਯਾਣ ਕਰਨੇ ਕੇ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ॥

ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਜਪੈ ਜਨੁ ਕੋਇ ॥ ਜੋ ਜਾਪੈ ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

ਜਾਤਿ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਸੇ ਅਥਵਾ (ਅਜਾਤਿ) ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਭਾਵ ਜਾਤੀ ਕਾ

ਵੀਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮੋਖ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਸਾਧਸੰਗਿ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪੂਰਨ ਚੰਗੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਣਾ ਕਰੀਏ ਕਿਐਕਿ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਪੂਰਨੁ (ਚੰਗੁ) ਅਨੰਦੁ ਹੈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵੇਤੋ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਵੇਹੁ ਚਿਤਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੩੬ ॥ ੪੯ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਲਿਖਾ ਦਿਸੀ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ਪੁਨਹ ਹੇ ਹਰੀ ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਮੇਰੇ ਕੇ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਚਿਤਾਰਿ)
ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਦੀਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੩੬ ॥ ੪੯ ॥ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਆਪੇ ਸਾਸਤੁ ਆਪੇ ਬੋਦੁ ॥ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜਾਣੈ ਭੇਦੁ ॥

ਆਪੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਸਤ੍ਰਰੂਪ ਹੋਪੁਨਾ ਆਪੇ ਹੀ ਬੋਦ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ਆਪੇ ਹੀ ਘਟ ਘਟ ਕੇ ਭੇਦ ਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਹਬਜੀਵੇ
ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਝਾਤ ਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਜਾਕੀ ਸਭ ਵਸੁ ॥ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਪੂਰਨ ਸਮਰਥੁ ॥ ੧ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਵਸਤੂ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਹੁ ਚੰਤਨ ਸਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਮਹਤਤ੍ਵ ਆਦਿ ਕਾਰਣੋਂ ਕੇ ਉਤਪਤਿ
ਕਰਨੇ ਕੇ ਵਹੁ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਓਟ ਗਹਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰਮੁਖਿ

ਆਰਾਧਹੁ ਦੁਸਮਨ ਦੂਖੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਸਰਦਿ ਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਦਾਰਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਚਰਨੋਂਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰੁ ਫਿਰ ਕੋਈ ਦੁਸਮਨ
ਔ ਦੁਖ ਤੁਮਾਰੇ ਨਜ਼ਦੀਕ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਪੁਨਹ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸਰਥ ਰੁਪਤਾ ਔਰ ਸਰਥ ਗਿਆਤਾ ਦਿਖਾਵੇਤੋ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਵਲੁ ਤਿਲੁ ਤਿਭਵਨ ਸਾਰੁ ॥ ਜਾਕੈ ਸੂਤਿ ਪਰੋਇਆ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਆਪੇ ਬਨ ਅੰ ਘਾਸ ਆਦਿ ਪੁਨਹ ਤਿਲਕੀ ਕੀ (ਸਾਰੁ) ਸੰਮਾਲ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਔ ਹੁਕਮ ਚੇਤਨਸਤਾ ਰੂਪ ਸੂਤੁ ਕਰ
ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਪਰੋਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸਿਵ ਸਕਤੀ ਸੰਜੋਗੀ ॥ ਆਪਿ ਨਿਰਥਾਣੀ ਆਪੇ ਭੋਗੀ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ (ਸਿਵ) ਈਸਰ ਅੰ (ਸਕਤੀ) ਮਾਯਾ ਕਾ (ਸੰਜੋਗੀ) ਮਿਲਾਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ (ਨਿਰਥਾਣੀ) ਬਿਰਕਤ ਹੈ
ਪੁਨਹ ਆਪ ਹੀ (ਭੋਗੀ) ਭੋਗਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਤਤ ਤਤ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਜਹਾ ਕਹਾ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਤਹਾ (ਸੋਇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਜਾਪਕ ਹੈ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬਰੂਪਚੰਗੀ ॥

ਸਾਰਗੁ ਤਰੀਐ ਨਾਮ ਕੈ ਚੰਗਿ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਾਨਕੁ ਸਾਧਸੰਗਿ ॥ ੩ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੰਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਰੀਐ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕਾਸੰਗ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ
ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ॥ ੩ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭੁਗਤਿ ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਜਾਕੈ ॥ ਊਣਾ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਜਨ ਤਾਕੈ ॥

ਮੋਖ ਅੰ ਭੋਗ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਵਸ ਹੈ ਹੇ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਪਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਕੀ ਕਛੁ
(ਊਣਾ) ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਿਸੁ ਹੋਇ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸੋਈ ਜਨ ਧੰਨ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥ ੫੦ ॥

ਲਿਖਾ ਦਿਸੀ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਪਰਸ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਵੇਰੀ ਦਾਸੁ ਧੰਨਤਾ
ਜੋਗ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩੭ ॥ ੫੦ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਅਸਥਿਤਿ ਭਏ ਬਿਨਸੀ ਸਭ ਚਿੰਦ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਚਿੰਤਾ
ਤਿਨਕੀ ਨਸਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥

ਭੈ ਭ੍ਰਮ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਬਿਨ ਮਾਹਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੧ ॥

ਭੈ ਅਰ ਭਰਮ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਬਿਨ ਵਿਖੇ ਨਸਟ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ਕਿਯੋਂਕਿ (ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਮਨ
ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਸੰਤ ਸਦਾ ਸਹਾਇ ॥ ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਨਾਲੇ ਪਰਮੇਸਰੁ

ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪੂਰਨ ਸਭ ਠਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਦੁਆਪਕ ਰੂਪ ਰਾਮ ਸਿੱਤੋਂ ਕਾ ਸਦਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਘਰੁ ਅਰ ਬਾਹਰ ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਪੂਰਨ ਸਮਾਨਤਾ ਕਰ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਵਿਦੁਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਧਨ ਅਰ ਮਾਲ ਔ ਜੋਬਨ ਕੇ (ਜੁਗਤਿ) ਸੰਜੁਗਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਗੋਪਾਲ ਹੈ ਅਰ ਜੀਵੇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਸੁਖ ਦੇਕਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਜੁਗਤਿ ਗੋਪਾਲ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਨਿਤ ਸੁਖ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਉ ਦੇ ਰਾਖੈ ਹਾਥ ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਛੋਡੈ ਸਦਹੀ ਸਾਥ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਆਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਸਦੀਵ ਸਾਥ ਹੀ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੇ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਹਰੀ ਸਾਰੀਖਾ ਔਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਸਾਰ ਕੋ ਸਮਾਲਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਬੰਧੁ ਨਰਾਇਣੁ ॥ ਆਇ ਜੁਗਾਇ ਭਗਤਿ ਗੁਣ ਗਾਇਣੁ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਾਤਾ ਔ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਸੋ ਨਾਰਾਇਣ ਅਧਿਕ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਇਸੀ ਹੇਤ ਆਦਿਜੁਗਾਦਿਮੋਂ ਭਗਤਜਨ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੀ ਧਰ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਮਨਿ ਜੋਰੁ ॥ ਏਕ ਬਿਨਾ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਹੋਰੁ ॥

ਤਿਨ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਹੀ ਟੇਕ ਹੈ ਅਰ ਉਸੀ ਕਾ ਤਿਨਕੋ ਜੋਰ ਹੈ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੋ ਬਿਨਾ ਹੋਰਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੈ ਮਨਿ ਇਹੁ ਪੁਰਖਾਰਥੁ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰਾ ਸਾਰੇ ਸੁਆਰਥੁ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥ ੫੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਬੀਚ ਇਹੁ ਪੁਰਖਾਰਥੁ ਹੈ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਜਨ (ਸਾਰੇ) ਸਵਾਰੋਗਾ ਭਾਵ ਮੁਕਤੀ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੩੮ ॥ ੫੧ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਭੈ ਕਉ ਭਉ ਪੜਿਆ ਸਿਮਰਤ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਜੋ ਭਨ ਵਸਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭੀ ਭਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭਨਾ ਭਾਵ ਹਰੀ ਜਾਪਕਸੇਭਨ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ॥

ਸਗਲ ਬਿਅਪਿ ਮਿਟੀ ਤ੍ਰਿਹੁ ਗੁਣ ਕੀ ਦਾਸ ਕੇ ਹੋਇ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਧਾ ਕੀ ਬਿਅਪੀ ਸਭ ਮਿਟੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕਰ ਦਾਸ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਰਜ ਫਤੇ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੇ ਲੋਕ ਸਦਾ ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਤਿਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਪੂਰਨ ਪਾਮ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਲੋਕ ਸੰਤ ਜਨ ਸਦੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਪੂਰਨ (ਪਾਮ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਗੁਣਾ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਕਾ ਦਰਸੁ ਬਾਛੈ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਹੋਇ ਪੁਨੀਤ ਧਰਮਰਾਇ ਜਾਮ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਧਰਮਰਾਇ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਔਰ (ਜਾਮ) ਪਹਰ ਭਾਵ ਆਨੋਂ ਪਹਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਣੇਵਾਸਤੇ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਨਿੰਦਾ ਸਾਧਸੰਗਿ ਮਿਟਿਆ ਅਭਿਮਾਨ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਔ ਨਿੰਦਾ ਬਿਕਾਰ ਨਿਬ੍ਰਤ ਹੋਕਰ ਪੁਨਹ ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਅਭਿਮਾਨ ਭੀ (ਮਿਟਿਆ) ਦੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਐਸੇ ਸੰਤ ਭੇਟਹਿ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥ ੫੨ ॥

ਐਸੇ ਸੰਤ ਵਡੇ ਭਾਗੀ ਕਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨਸਿੱਤੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥ ੫੨ ॥

ਨਿਗੁਰੇ ਸਾਕਤੋਂ ਕੀ ਕਿਰਿਆ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੰਚਮਜਮੀ ਜੋ ਪੰਚਨ ਰਾਖੈ ॥ ਮਿਥਿਆ ਰਸਨਾ ਨਿਤ ਉਨਿ ਭਾਖੈ ॥

ਸੋ (ਪੰਚਮਜਮੀ) ਪੰਜ ਪੀਰੀਆਂ ਹੈ ਜੋ (ਪੰਚਨ) ਪੰਚਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਛੋਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਹ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਉਨ ਕਰ ਝੂਠ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥

ਚਕ੍ਰ ਬਲਾਇ ਕਰੈ ਪਾਖੰਡ ॥ ਝੁਰਿ ਝੁਰਿ ਪਰੈ ਜੈਸੇ ਤ੍ਰਿਅ ਰੰਡ ॥ ੧ ॥

ਤਿਲਕ ਵਾ ਹੋਰੁ ਗਨੇਸ ਆਦਿਕ ਚੱਕਰੋਂ ਕੋ ਬਨਾਇ ਕਰ ਪਾਖੰਡ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਰੰਡੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਤ ਝੂਠ ਕਰ ਜਲਤਾ ਹੋਭਾਵ ਜਿਸਤਰਾ ਬਿਧਵਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪਤੀ ਕਾ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਵੈਸੇ ਹੀ ਸਾਕਤ ਕੋ ਭੀ ਸੁਰੂਪ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਸਭ ਝੂਠੁ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਮੁਕਤਿ ॥

ਨ ਪਾਈਐ ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹਿ ਸਾਕਤ ਮੂਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨੇ ਕਰਮ ਦਿਖਾਵੇ ਮਾਤ੍ਰ ਹੋ ਸੇ ਸਭ ਬਜਰਬ ਹੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹ ਵਿਖੇ (ਸਾਕਤ) ਨਿਗੁਰਾ (ਮੂਨ) ਲੂਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਕੁਚੀਲੁ ਕੁਦਰਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੈ ॥ ਲੀਪਿਐ ਥਾਇ ਨ ਸੁਚਿ ਹਰਿ ਮਾਨੈ ॥

ਸਈ ਪੁਰਸ (ਕੁਚੀਲ) ਮੈਲਾ ਹੈ ਜੋ (ਕੁਦਰਤ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਲੀਪਾ ਹੋਆ ਥਾਉਂ ਵੇਖਕੇ ਹਰੀ (ਸੁਚਿ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰੁ ਮੈਲਾ ਬਾਹਰੁ ਨਿਤ ਧੋਵੈ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹਿ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਧੋਵੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਅੰਤਰ ਸੇ ਮੈਲਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰ ਸੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਸਰੀਰ ਕੇ ਧੋਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਾਚੀ ਦਰਗਾਹਿ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਾਇਆ ਕਾਰਣਿ ਕਰੈ ਉਪਾਉ ॥ ਕਬਹਿ ਨ ਘਾਲੈ ਸੀਧਾ ਪਾਉ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕਬੀ ਸੀਧਾ ਪੈਰੁ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੁਭ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਚੀਤਿ ਨ ਆਣੈ ॥ ਕੂੜੀ ਕੂੜੀ ਮੁਖਹੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਰਚਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲਜਾਵਤਾ ਝੂਠੀ ਝੂਠੀ ਮੁਖ ਸੇ ਠਗੇ ਵਤ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਨੇ ਕਰਮੁ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਲੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਬਿਉਹਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਸਚਾ ਸੋਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਗਤਿ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਰੰਗੁ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਜਨ ਨਹੀ ਭੰਗੁ ॥੪॥੪੦॥੫੩॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਔ ਭਗਤੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ਇਸ ਕਾ ਕਬੀ ਭੰਗੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਕਬੀ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਲਾਗਾ ॥ ੪ ॥ ੪੦ ॥ ੫੩ ॥ ਸੰਤ ਜਨੋ ਕੇ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਫਿਟਕੇ ਮੇਸਾਰੁ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਝੂਠਾ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ (ਫਿਟਕੇ) ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਸਭ ਬਿਉਹਾਰ ਝੂਠਾ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਮੈਲਾ ਆਚਾਰੁ ॥ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਰਾਖਨ ਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਆਚਾਰ ਅਰਥਾਤ ਕਰਤਬਜ਼ ਮੈਲਾ ਹੀ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰਾ ਫੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਮੁਆ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਨਾਲਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰਿ

ਜਨ ਰਾਖੇ ਨਿੰਦਕ ਕੈ ਸਿਰਿ ਕੜਕਿਓ ਕਾਲੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿੰਦਕ ਤੋ ਮੁਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਮੁਆ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਰਾਖੇ ਹੈ ਔਰ ਨਿੰਦਕ ਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਕਾਲ ਕੜਕਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕੋਇ ਨ ਮਾਨੈ ॥ ਨਿੰਦਕ ਝੂਠ ਬੋਲਿ ਪਛਤਾਨੈ ॥

ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਕਹਿਆ ਕੋਈ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਭਾਵ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਨਿੰਦਕ ਝੂਠ ਬੋਲ ਕਰ ਅੰਤ ਕੇ ਦੁਖਤ ਹੁਏ ਪਛਤਾਏ ਹੈ ॥

ਹਾਥ ਪਛੋਰਹਿ ਸਿਰੁ ਧਰਨਿ ਲਗਾਹਿ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਦਈ ਛੋਡੇ ਨਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਹਾਥੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਵਾ ਜਿਸੀ ਪੁਰ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਿਰੁ ਧਰਤੀ ਪਰ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਦੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ ਕੋ (ਦਈ) ਈਸਰ ਛੋਡਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕਾ ਦਾਸੁ ਕਿਛੁ ਬੁਰਾ ਨ ਮਾਰੈ ॥ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਲਾਰੈ ਦੁਖ ਸਾਂਗੈ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ (ਕਿਛੁ) ਅਲਪ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀਵਿਸੀਕਾ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਚਿਤਵਤਾ ਨਿੰਦਕ ਕਉ ਦੁਖਰੂਪੀ (ਮਾਰੈ) ਬਰਫੀਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਬਗੁਲੇ ਜਿਉ ਰਹਿਆ ਪੰਖ ਪਸਾਰਿ ॥ ਮੁਖ ਤੇ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਕਵਿਆ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਬਗਲੇ ਵਤ ਪੰਖੋਂ ਕੇ ਪਸਾਰ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਪਰ ਸੇ ਉਜਲ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਅੰਤਰ ਸੇ ਮਲੀਨ ਹੈ ਜਬ ਮੁਖ ਸੇ ਨਿੰਟਾ ਰੂਪ ਬਚਨ ਤਿਸਨੇ ਬੋਲਿਆ ਤਬ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਭਲੇ ਲੋਕੋ ਨੇ (ਕਵਿਆ) ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕਾ ਸੰਗ ਛੋਡ ਦੀਆ ਵਾ ਤਿਸ ਬਚਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਥਿ ਲਯਾ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਮਤਲਬੁ ਸਮਝ ਲਯਾ ॥ ੩ ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਰਤਾ ਸੋਇ ॥ ਹਰਿ ਜਨੁ ਕਰੈ ਸੁ ਨਿਹਚਲੁ ਹੋਇ ॥

ਹਰੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕਰਤਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸ ਜਨਕੇ ਨਿਹਚਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਸੰਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਗੁਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਤ ਸੰਕਲਪ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਵਾਸੁ ਸਾਥਾ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਹਿਅਮਾ ਭਤੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੪੧ ॥ ੫੪ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਵਾਸੁ (ਦਰਬਾਰਿ) ਦਰਗਾਹ ਵਿਖੇ ਸਥਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਇਹੁ (ਭਤੁ) ਯਥਾਰਥ ਵਿਚਾਰੁ ਕਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪੧ ॥ ੫੪ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਦੁਇ ਕਰ ਜੋਰਿ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਧਨੁ ਤਿਸਕੀ ਰਾਸਿ ॥
ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਦੋਨੋਂ ਰਾਬ ਜੋਰ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੀਉ ਐ ਸਰੀਰ ਧਨ ਸਭ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ(ਰਾਸਿ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਕਰਨੈ ਹਾਰੁ ॥ ਕੋਇ ਬਾਰ ਜਾਈ ਬਲਿਹਾਰ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਮੈਂ ਵੇਖ ਬਾਰੀ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਪੁਨੀਤ ਕਰੀ ॥ ਮਨਕੇ ਬਿਕਾਰ ਮਿਟਹਿ ਪ੍ਰਭ

ਸਿਮਰਤ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲੁ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਹਾਗੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਜੋ ਮਨ ਕੇ ਬਿਕਾਰ ਨਿਵ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮੈਲ ਭੀ (ਹਰੀ) ਫੁਹਾਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾਕੈ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਿਧੀਆਂ ਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਮਾਨੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹਾਰ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਭਗਤਨ ਅਧਾਰ ॥ ੨ ॥

ਸਭੀ ਮਨੋਰਥਾਂ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਹੈ ਭਗਤ ਅਪਨੇ(ਜੀਅ)ਰਿਵੇਂ ਮੈਂ ਪਾਨੋਂ ਕਾ(ਆਧਾਰ)ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਜਾਨਾਹੈ ॥੨॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਸਗਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਭਗਤ ਗੁਨ ਤਾਸ ॥

ਸਮੂਹ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਭਗਤ ਜਨ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤੇਹੈ ॥

ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਨ ਬਿਰਥੀ ਜਾਇ ॥ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਏਕੁ ਪਿਆਇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ (ਬਿਰਥੀ)ਨਿਸਫਲ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਮਨ ਤਨ ਕੇ ਬੀਚ ਤਿਸੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਧਰਾਵੇ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਦਿਆ ਸੰਤੋਖੁ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਇਹੁ ਬੋਕੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਦਵਾ ਅਰ ਸੰਤੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਰ ਨਾਮ ਰੂਪ ਖਜ਼ਾਨਾ ਏਹੁ (ਬੋਕੁ) ਪਦਾਰਥ (ਨਿਰਮਲ) ਉਤਪਤੀ ਹੈ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਭਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੀਜੈ ਲਾਇ ਲਾਇ ॥ ਚਜਨ ਕਮਲ ਨਾਨਕ ਨਿਤ ਪਿਆਇ ॥੪॥੪੨॥੫੫॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸਰਨ ਵਿਖੇ ਲਗਾਇ ਲੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰੀਤ ਧਰਾਵਤੇ ਰਹੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪੨ ॥ ੫੫ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਸੁਨੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਕਾਰਜੁ ਆਇਆ ਸਗਲਾ ਰਾਸਿ ॥

(ਅਪੁਨੇ)ਹਮਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨ ਲਈ ਹੈ ਸਭ ਹੀ ਕਾਰਜ ਹਮਾਰਾ ਸਿਧ ਵਾ ਸਥਾ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪਿਆਇਆ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਡਰੁ ਸਗਲ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਤਨ ਵਿਖੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ (ਪਿਆਇਆ) ਜਪਲਾ ਕੀਆ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਸਭ ਭਜ ਚੁਕਾ ਈਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਤੇ ਵਡ ਸਮਰਥ ਗੁਰ ਦੇਵ ॥ ਸਭਿ ਾਖ ਪਾਈ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ॥ ਰਹਉ ॥

ਸਭ ਸੇ ਬਡੇ ਐ ਸਮਰਥ ਗੁਰਦੇਵ ਹੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਾ ਕੀਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥ ਤਿਸਕਾ ਅਮਰੁ ਨ ਮੈਟੈ ਕੋਇ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਕੋਈ ਮੈਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰੁ ਅਨੂਪੁ ॥ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਗੁਰੁ ਤਿਸਕਾ ਰੂਪੁ ॥ ੨ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੋ ਵਡਾ ਅਨੂਪ ਹੈ ਐ ਜਿਸਕੀ ਸਫਲ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਗੁਰੁ ਤਿਸਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ॥੨॥ ਪੁਨਰ ਕੈਸਾ ਹੋ ॥

ਜਾਕੈ ਅੰਤਰਿ ਬਸੈ ਹਨਿ ਨਾਮੁ ॥ ਜੋ ਜੋ ਪੈਖੈ ਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ਹੈ ਅਰੁ ਰਾਜਾਨ ਕਰ ਜੋ ਜੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਚੰਦ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਬੀਸ ਬਿਸੁਏ ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨਕੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਕੈ ਮਨ ਵਿਖੇ (ਬੀਸ ਬਿਸੁਏ) ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਕਯਾਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਜਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸੁ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਕਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਜਾਉ ਬਲਿਹਾਰ ॥
ਤਿਸ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਦੀਵ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਗੁਰਕੈ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਧੋਇ ਪੀਵਾ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਜਪਿ ਸਦ ਜੀਵਾ ॥੧॥੪੩॥੫੬॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਧੋਇ ਧੋਇ ਕਰ ਪੀਵਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨ ਥਾਲੀ ਜੋ ਜਪ ਕਰ ਸਦੀਵ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥ ੫੬ ॥

ਰਾਗੁ ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਭ ਕਰਮੋਂ ਜੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਜਸ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਖੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਰਤਿਪਾਲ ਪ੍ਰਭ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਕਵਨ ਗੁਨ ਗਨੀ ॥ ਅਨਿਕ

ਰੰਗ ਬਹੁਤ ਰੰਗ ਸਰਬ ਕੋ ਧਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਸਮਰਥ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕਵਨ ਸੇ ਗੁਨ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਕਦੂੰ ਅਨੇਕ ਜੋ ਰੰਗ ਹੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ (ਰੰਗ) ਅਨੇਕ ਦੇਵੇ ਵਾਲੇ ਤਿਨ ਸਭ ਕਾ ਹੂੰ ਧਨੀ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਗਿਆਨ ਅਨਿਕ ਧਿਆਨ ਅਨਿਕ ਜਾਪ ਜਾਪ ਤਾਪ ॥

ਸਾਂਝ ਮਤਿ ਕਾ ਜੋਗ ਮਤਿ ਕਾ ਵੇਦਾਤ ਮਤਿ ਕਾ ਐਸੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਗਯਾਨ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸਿਵ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਧਿਆਨ ਹੈਂ ਜਾਪ ਅਨੇਕ ਹੈਂ ਔਰ ਜਾਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਨੇਕ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਤਪ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਗੁਨਿਤ ਧੁਨਿਤ ਲਲਿਤ ਅਨਿਕ ਧਾਰ ਮੁਨੀ ॥ ੧ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਪੁਰਖ (ਗੁਨਿਤ) ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਲਲਿਤ) ਸੁੰਦਰ ਸਥਿਤੋਂ ਕੋ (ਧੁਨਿਤ) ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਧਾਰ ਮੁਨੀ) ਮੋਨ ਕੇ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਨਿਕ ਨਾਦ ਅਨਿਕ ਬਾਜ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਅਨਿਕ

ਸ੍ਵਾਦ ਅਨਿਕ ਦੋਖ ਅਨਿਕ ਰੋਗ ਮਿਟਹਿ ਜਸ ਸੁਨੀ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਨਾਦ) ਰਾਗ ਹੈਂ ਔ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਬਾਜ) ਬਾਜੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਬਾਜ) ਬਜਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕ ਹੀ ਪਲ ਪਲ ਮੈਂ ਠਾਕਰੋਂ ਕੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਗ ਲਾ ਕਰ ਸ੍ਵਾਦ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਜਸੁ ਸੁਣਨੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਦੋਖ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਵ ਅਪਾਰ ਦੇਵ ਤਟਹ ਖਟਹ ਬਰਤ ਪੂਜਾ ਗਵਨ ਭਵਨ ਜਾਤੁ

ਕਰਨ ਸਗਲ ਫਲ ਪੁਨੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫੭ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥ ੭ ॥ ੫੭ ॥ ੬੩ ॥

(ਤਟਹ) ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ ਔ (ਖਟਹ) ਖਟ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਵਾ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਬਕਤਾ ਹੋਣਾ ਬ੍ਰਤ ਕਰਨੇ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਔ ਠਾਕਰੇ (ਭਵਨ) ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦਰੋਂ ਕੀ ਔ ਤੀਰਥੋਂ ਕੀ ਜਾਤਾ ਕਰਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਪਾਰ ਦੇਵ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੀ ਜੋ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕੀਏ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸਰਬ ਪੁੰਨ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫੭ ॥ ੮ ॥ ੨੧ ॥ ੭ ॥ ੫੭ ॥ ੬੩ ॥

ਭੈਰਉ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਆਤਮ ਮਹਿ ਰਾਮੁ ਰਾਮ ਮਹਿ ਆਤਮੁ ਚੀਨ੍ਰਸਿ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਾ ॥

(ਆਤਮ) ਜੀਵਾਤਮਾ ਵਿਖੇ (ਰਾਮੁ) ਈਸ਼ਵਰ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਹੈ ਔ (ਰਾਮ) ਈਸ਼ਵਰ ਵਿਖੇ (ਆਤਮੁ) ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਕਿਸਤਰਾ ਜਾਨਾ ਜਾਵੇ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਚੀਨ੍ਰਸਿ) ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਥਾਣੀ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀ ਦੁਖ ਕਾਟੈ ਹਉ ਮਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਥਾਣੀ ਪਛਾਣੀ ਤਬ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗੁ ਮਾਰਾ ਗਿਆ ਔਰ ਦੁਖ ਭੀ ਕਟੇ ਗਏ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਰੋਗ ਬੁਰੇ ॥

ਜਹ ਦੇਖਾਂ ਤਹ ਏਕਾ ਬੇਦਨ ਆਪੇ ਬਖਸੈ ਸਬਦਿ ਪੂਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਕਰ ਜੀਵ ਬੁਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜਹਾਂ ਦੇਖਤੇ ਹਾਂ ਤਹਾਂ ਏਕ ਹੰਕਾਰ ਕੀ (ਬੇਦਨ) ਪੀੜਾ ਹੈ (ਪੂਰੇ) ਆਦਿ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤਿਸ ਪੀੜਾ ਨਿਬਰਤੀ ਹੋਤ ਜਿਸਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਵਾਰੇ ਸਬਦ ਬਖਸ਼ਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪੀੜਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਪਰਖੇ ਪਰਖਨ ਹਾਰੈ ਬਹੁਰਿ ਸੁਲਾਕੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪ ਪਰਖ ਲਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਬਹੁਰੇ ਦੁਖਾਂ ਰੂਪੀ (ਸੁਲਾਕ) ਤਪਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਭਈ ਗੁਰ ਮੇਲੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਭਈ ਹੈ, ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਸੋਈ ਪੁਰਸ (ਸਚ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭ ਕੋ (ਭਾਣਾ) ਪੜਾਵਾ ਲਗਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਧੁੰਢੂ ਕੇ ਭਾਏ ਤੇ ਦੁਖਿਧਾ ਰੋਗ ਕਰ ਸਭ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ਦੁਖਿਧਾ ਨਾਮ ਦੋਤ ਭਾਵ ਕਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉਣੁ ਪਾਣੀ ਬੈਸੰਤਰੁ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਧਰਤਿ ਸਭੋਗੀ ॥

ਪੌਣ ਅਰ ਜਲ ਔਰ ਅਗਨੀ ਰੋਗੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਧਰਤਿ (ਸਭੋਗੀ) ਭੋਗਨੇ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਰਾਸ਼ਿਓਂ ਕੋ ਸਹਿਤ ਰੋਗੀ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮਾਇਆ ਦੇਹ ਸਿ ਰੋਗੀ ਰੋਗੀ ਕੁਟੰਬ ਸੰਜੋਗੀ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਾਇਆ ਕਰ ਦੇਹਿ ਧਾਰੀ ਹੈ ਸੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭੀ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ਔਰ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਸੰਜੋਗੀ ਭੀ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਰੋਗੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਸਰੂਪੁ ਰੋਗੀ ਸਗਲ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਵਿਵੇਪ ਸਕਤੀ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਸਿਵਜੀ ਕੇ ਸਹਿਤ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਹੀ ਰੋਗੀ ਹੈ ਜੇ ਕਹੈ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਰੋਗ ਰਹਿਤ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨਿ ਭਏ ਸੇ ਮੁਕਤੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ (ਹਰਿਪਦੁ) ਸ੍ਰਰੂਪ ਕੋ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਕਾਹੇ ਤੇ ਉਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਰੋਗੀ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਸਨਦੀਆ ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਸਿ ਰੋਗਿ ਭਏ ॥

ਸਾਤੋਂ ਸਮੁੰਦ ਸਹਿਤ ਨਦੀਓਂ ਕੇ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ਨਵੇਂ ਖੰਡ ਸਾਤੋਂ ਪਤਾਲ ਸੋ ਭੀ ਰੋਗਿ ਸੋ ਭਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਕ ਸਿ ਸਾਚਿ ਸੁਹੇਲੇ ਸਰਬੀ ਥਾਈ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੫ ॥

(ਹਰਿ ਕੇ ਲੋਕ) ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋ ਸਾਚ ਕੋ ਪਛਾਣ ਕਰ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬੀ ਥਾਈ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਨਦਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਰੋਗੀ ਖਟ ਦਰਸਨ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਨਾਨਾ ਹਨੀ ਅਨੇਕਾ ॥

ਖਟ ਦਰਸਨੀ ਔਰ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਹਨ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਰੋਗੀ ਹੈਂ ॥

ਬੇਦ ਕਦੇਬ ਕਰਹਿ ਕਹ ਬਪੁਰੇ ਨਹ ਬੁਝਹਿ ਇਕ ਏਕਾ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਬਪੁੜੇ ਜੀਵ ਜਬ ਇਕ (ਏਕ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਨ ਸਮਝੋਗੇ ਤੋ ਵਿਚਾਰੇ ਬੇਦ ਔਰ ਕਤੇਬ ਪੜੇ ਹੁਏ ਕਿਆ ਕਰੇਗੇ ॥ ੬ ॥

ਮਿਠ ਰਸ ਖਾਇ ਸੁ ਰੋਗਿ ਭਰੀਜੈ ਕੰਦ ਮੂਲਿ ਸੁਖੁ ਨਾਹੀ ॥

ਮਿਠੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਖਾਏ ਕਰ ਭੀ ਰੋਗਿ ਸੋ ਭਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੰਦ ਮੂਲ ਕੇ ਖਾਣੇ ਸੋ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਚਲਹਿ ਅਨ ਮਾਰਗਿ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਪਛੁਤਾਹੀ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਸਾਰ ਕੇ ਔਰ ਰਸਤੇ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਪਸਰਾਤਾਪੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਤੀਰਥ ਭਰਮੈ ਰੋਗੁ ਨ ਛੂਟਸਿ ਪੜਿਆ ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ ਭਇਆ ॥

ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮਨੇ ਕਰ ਭੀ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਕਾ ਦੁਖਿਧਾ ਰੋਗ ਛੂਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਪੜਨੇ ਸੋ ਤੋ ਗਪਾਤ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੜਿਆ ਹੋਇਆਂ ਕੋ ਭੀ (ਬਾਦੁ) ਬਜਰਬ (ਬਿਬਾਦੁ) ਬਗੜਿਓਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਣੇ ਕਾ ਰੋਗੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦੁਖਿਧਾ ਰੋਗੁ ਸੁ ਅਪਿਕ ਵਡੇਰਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੁਹਤਾਜੁ ਭਇਆ ॥ ੮ ॥

ਤਿਨਕੋ ਦੁਖਿਧਾ ਕਾ ਰੋਗ ਅਪਿਕ ਹੀ ਵਡਾ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਜੀਵ ਵਿਸਿਯੋਂ ਕੇ (ਮੁਹਤਾਜੁ) ਅਧੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਰਾ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੈ ਮਨਿ ਸਾਰਾ ਤਿਸੁ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਰਾ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਾਰਾ ਵਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਦੁਖਿਧਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਨ ਅਨਦਿਨੁ ਨਿਰਮਲ ਜਿਨ ਕਉ ਕਰਮਿ ਨੀਸਾਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ੯ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਭਿਖਾ ਕਾ ਨੀਸਾਨੁ ਪਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਰਹੀ ਕੋ ਦਾਸ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ
ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ॥ ੯ ॥ ੧ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਭਗਤ ਕੀ ਸਾਖੀ ਦੁਆ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਔਰ ਅਪਨਾ ਭਗਵੰਤੁ ਵਿਖੇ ਦ੍ਰਿੜ
ਨਿਸਚਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਿ ਕਰਤੈ ਇਕੁ ਚਲਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਤਿਸ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਇਕ ਰਚਿਤੁ ਰੂਪੁ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਨਹਦ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਇਆ ॥

(ਅਨਹਦ) ਏਕਰਸ (ਬਾਣੀ) ਬੇਦ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਜੀਵੇ ਕੋ ਪਰਮੁ ਅਧਰਮੁ ਸੁਣਾਯਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਭੂਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਝਾਇਆ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਕੋ ਸੁਣਤੇ ਹੁਏ ਭੀ ਭੂਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਬੁਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਰਨੁ ਕਰਤਾ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ॥ ੧ ॥

(ਕਾਰਨੁ) ਨਮਿਤ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਵਾ ਹਰਨਾਕਸ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰ ਨਰਸਿੰਘ ਹੁਏ ਹੈਂ ਐਸੇ ਨਮਿਤੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾਪੁਰਖ
ਆਦਿ ਸੋ ਹੀ ਕਰਤਾ ਆਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਾਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮੇਰੈ ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਨੁ ॥ ਹਉ ਕਬਹੁ ਨ ਛੋਡਹੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਾ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ ਧਿਆਨ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਨਾਮੁ ਕੋ ਕਬੀ ਨਹੀ ਛੋਡ ਸਕਤਾ ਪੁਨਹ
ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਕਰਤਬ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਪੜਲ ਪਠਾਇਆ ॥ ਲੈ ਪਾਟੀ ਪਾਧੇ ਕੈ ਆਇਆ ॥

ਜਬ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿ ਕੋ ਪੜਨੋ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਭੇਜਾ ਤਬ ਸੋ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪਟੀ ਕੋ ਲੈਕਰ ਪਾਧੇ ਕੇ ਪਾਸ ਆਇ ਗਿਆ

ਜਬ ਵਹੁ ਦੈਤੋਂ ਕਾ ਕਰਮੁ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਪੜਾਉਨ ਲਗੇ ਤਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪਾਧਾ ਜੀ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਹੁ ਪੜਉ ਅਚਾਰ ॥ ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਿ ਦੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੋ ਬਿਨਾ ਔਰ (ਅਚਾਰ) ਕਰਮ ਮੈਂ ਕੋਈ ਨਹੀ ਪੜੀਗਾ ॥ ਮੇਰੀ ਪਟੀ ਉਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ
ਮੁਰਾਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਲਿਖ ਦੇਹੁ ॥ ੨ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਸਿਉ ਕਹਿਆ ਮਾਇ ॥ ਪਰਵਿਰਤਿ ਨ ਪੜਹੁ ਰਹੀ ਸਮਝਾਇ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਮਾਤਾ ਨੇ ਆਇਕੇ ਕਹਾ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ (ਪਰਵਿਰਤਿ)ਪਰਾਈ ਵਿਰਤ ਨ ਪੜ ਭਾਵ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨਾ
ਪੜ ਇਹ ਸਿਖਣਾ ਸਮਝਾਇ ਰਹੀਵਾਮਾਤਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੂੰ ਬਹੁਤੀਰਾ ਸਮਝਾਇ ਰਹੀ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਪ੍ਰਵਿਰਤ
ਕੋ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜਤਾ ॥ਜੇ ਕਹੇ ਤੁਮ ਕੋ ਪਿਤਾ ਆਦਿਕ ਬਹੁਤ ਭੈ ਦੇਵੇਗੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਭਉ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ਜੇ ਹਰਿ ਛੋਡਉ ਤਉ ਕੁਲਿ ਲਾਗੈ ਗਾਲਿ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ (ਨਿਰਭਉ) ਭੈ ਸੋ ਰਹਿਤ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜਬ ਹਰੀ
ਨਿਰਭੈ ਕਰਤਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ਤੋ ਫੇਰ ਕਿਸ ਕਾ ਭੈਹੋ ਜ ਕਹੋ ਹਰੀ ਛੋਡਕੇ ਹਰਨਾਖਸ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੋ ਸਭ ਬਿਆਪਿ
ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਸਕੇਗੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਛੋਡੋ ਤਉ ਉਪਦੇਸ਼ਾ ਨਾਰਦ ਕੋ ਕਲੰਕ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਸਭਿ ਚਾਟਕੇ ਵਿਗਾਰੇ ॥

ਪਾਧੇ ਨੇ ਹਰਨਾਖਸ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਕਹਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਸਭ ਚਾਟਕੇ ਵਿਗਾੜ ਦੀਏ ਹੈ ॥

ਹਮਾਰਾ ਕਹਿਆ ਨ ਸੁਣੈ ਅਪਣੇ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ॥

ਹਮਾਰਾ ਕਹਾ ਹੁਆ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਨਹੀ ਸੁਣਤਾ ਆਪਣੇ ਕਾਰਜ ਨੂੰ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਨਗਰੀ ਮਹਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਈ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਨਗਰੀ ਬੀਚ ਭਗਤੀ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾ ਦਈ ਹੈ ॥

ਦੁਸਟ ਸਭਾ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਈ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਦੁਸਟ)ਬੰਦੀ ਸਭਾ ਕਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ ਉਪਰ ਕਢ ਜੋਰ ਨਾ ਚਲਤਾ ਭਯਾ ॥ ੪ ॥

ਸੰਭੈ ਮਰਕੈ ਕੀਈ ਪੁਕਾਰ ॥ ਸਭੇ ਦੈਤ ਰਹੇ ਝਖ ਮਾਰਿ ॥

ਸੋਭੇ ਐ ਅਮਰਕੇ ਨੇ ਫੇਰ ਜਾਇਓ ਹਰਨਾਖਸ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਸਭ ਦੋਤ ਝਖ ਮਾਰ ਰਹੇ ਹੋਂ ਭਾਵ ਖਪ ਚੁਕੇ ਹੋਂ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਸੋਈ ॥ ਕੀਤੇ ਕੈ ਕਹਿਐ ਕਿਆ ਹੋਈ ॥ ੫ ॥

ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪਤਿ ਕੋ ਸੋਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਕੀਤੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਕੇ ਕਹਿਣੇ ਸੇ ਕਯਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗੀ ਦੋਤ ਰਾਜੂ ਚਲਾਇਆ ॥

ਕੀਤੇ ਹੁਏ ਤਪ ਕੇ ਸੰਬੰਧ ਕਰ ਦੋਤ ਨੇ (ਰਾਜ ਚਲਾਇਆ) ਰਾਜ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਸਭ ਕੇ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਚਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨ ਬੂਝੈ ਤਿਨਿ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੂਝਤਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪ ਭੁਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ਅੰਧਾ ਨ ਬੂਝੈ ਕਾਲੁ ਨੇੜੈ ਆਇਆ ॥ ੬ ॥

ਔਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਸਾਥ ਬਗ਼ਾ ਅਰੰਭ ਬੈਠਾ ਹੈ (ਅੰਧਾ) ਅਗਿਆਨ (ਨ ਬੂਝੈ) ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਕਾਲੁ ਨਜ਼ਦੀਕ ਆਗਿਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਕੋਠੇ ਵਿਚਿ ਰਾਖਿਆ ਬਾਰਿ ਦੀਆ ਤਾਲਾ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਕੋ ਕੋਠੇ ਮੇਂ ਪਾਇ ਕਰ(ਬਾਰਿ) ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਕੋ ਜੰਦਰਾ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ॥

ਨਿਰਭਉ ਬਾਲਕੁ ਮੂਲਿ ਨ ਡਰਈ ਮੈਰੈ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥

ਨਿਰਭੈ ਹੁਆ ਹੁਆ ਬਾਲਕੁ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ (ਮੂਲਿ) ਕਦਾਰਿਤ ਭਾਵ ਜਗਾ ਮਾਤਰ ਭੀ ਨ ਡਰਤਾ ਭਯਾ ਔਰ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਬਯਾ ਜੋ ਗੋਪਾਲ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਖ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ॥

ਕੀਤਾ ਹੋਵੈ ਸਰੀਕੀ ਕਰੈ ਅਲਹੋਦਾ ਨਾਉ ਧਰਾਇਆ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਜੀਵ ਉਸੀ ਸੇ (ਸਰੀਕੀ) ਬਰਾਬਰੀ ਕਰਨ ਲਗ ਪਵੇ ਸੋ ਉਸਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾ ਧਰਾਯਾ ਹੁਆ (ਅਲਹੋਦਾ) ਬਜਰਬ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਆਇ ਪਹੁਤਾ ਜਨ ਸਿਉ ਵਾਦੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਹਰਨਾਖਸ ਕੇ ਮੇਰਨੇ ਕਾ ਨਮਿਤ ਧੁਰੋਂ ਹੀ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਥਾ ਜੋ ਆਨ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ ਕਯੋਂ ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਸ ਨੇ ਵਾਦ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਸਿਉ ਗੁਰਜੰ ਉਠਾਈ ॥ ਕਹਾਂ ਤੁਮਾਰਾ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ॥

ਫੇਰ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਹੇਤ ਗੁਰਜ (ਉਠਾਈ)ਚਕੀ ਔਰ ਕਹਾ ਤੁਮਾਰਾ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ਕਹਾ ਹੈ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਦਾਤਾ ਅੰਤਿ ਸਖਾਈ ॥ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੮ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਜਗਤ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਔਰ ਦਾਤਾ ਔਰ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ(ਸਖਾਈ)ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਜਹਾਦੇਖਤਾ ਹੂ ਤਹਾ ਤਿਸਕੋ ਬਜਾਪਕ ਹੁਆ ਦੇਖਤਾ ਹੂ ॥

ਬੰਮੁ ਉਪਾਝਿ ਹਰਿ ਆਪੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਅਹੰਕਾਰੀ ਦੈਤੁ ਮਾਰਿ ਪਚਾਇਆ ॥

(ਬੰਮੁ)ਕੋ(ਉਪਾਝਿ)ਫੌੜਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਦਿਖਾਯਾ ਅੰਕਾਰੀ ਦੈਤ ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਮਾਰਕਰ ਪਚਾਇ ਦੀਆ(ਉਪਾਝਿ)ਪਦ ਮੈਂ(ਉ)ਵਿਸੇਸਤਾ ਕਾ ਵਾਰਕ ਹੈ ॥

ਭਗਤਾ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ਵਜੀ ਵਧਾਈ ॥ ਅਪਣੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਦੇਵਡਿਆਈ ॥ ੯ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਨੰਦ ਕੀ ਵਧਾਈ ਬਜਤੀ ਭਈ ॥ ਆਪਣੇ ਸੇਵਕ ਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਝਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣਾ ਮੋਹੁ ਉਪਾਇਆ ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥

ਜਨਮਣਾ ਔਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਣਾ ਏਹ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਜਨਮਕੇ ਆਵਣਾ ਔਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਕਰ ਜਾਣਾ ਏਹ ਕਰਤੈ ਨੇ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਧੁਰੋਂ ਹੀ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੈ ਕਾਰਜਿ ਹਰਿ ਆਪੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੋ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰਨੇ ਅਰਥਾਤ ਰਖਤਾ ਹੇਤ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਦਿਖਾਯਾ ॥

ਭਗਤਾ ਕਾ ਬੋਲੁ ਆਗੈ ਆਇਆ ॥ ੧੦ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਬੋਲੁ ਆਗੈ ਆਯਾ ਕਿਆ ਪ੍ਰਤਖ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਥਾ ਕਿ ਬੰਮ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀਹੋ ਜੋ ਬੋਲ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੇ ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਵਚੁ ਦੀਆ ਥਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਾਰੇਗਾ ਕੋਈ ਔਰ ਹੀ ਮਾਰੇਗਾ ॥ ਜੋ ਬੋਲ ਪੂਰਾ ਕੀਆ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ॥ ੧੦ ॥

ਦੇਵ ਕੁਲੀ ਲਖਿਮੀ ਕਉ ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ਮਾਤਾ ਨਰਸਿੰਘ ਕਾ ਰੂਪੁ ਨਿਵਾਰੁ ॥

ਜਬ ਭਗਵਾਨ ਹਰਨਾਮਸਾ ਕਾ ਪੇਟ ਪਾੜ ਕਰ ਔਰ ਗਲ ਮੇਂ ਆਦਰੋਂ ਕੀ ਮਾਲਾ ਭਾਰ ਕਰ ਅਤੀ ਕ੍ਰੋਧਤ੍ਵੇਨੁਏ ਬੈਠਗਏ ਤਬ (ਦੇਵ ਕੁਲੀ) ਦੇਵਤੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਲਛਮੀ ਕੇ (ਜੋਗਾਰੁ) ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਨੇ ਲਗਾ ਔਰ ਕਹਾ ਹੇ ਮਾਤਾ ਨਰਸਿੰਘ ਸ੍ਵਰੂਪ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰਾਉ ॥

ਲਖਿਮੀ ਭਉ ਕਰੈ ਨ ਸਾਕੈ ਜਾਇ ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਜਨੁ ਚਰਣੀ ਲਾਗਾ ਆਇ ॥ ੧੧ ॥

ਲਖਮੀ ਭੈ ਕਰਕੇ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਸਕਤੀ ਥੀ ਤਬ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਆਨ ਕਰ ਚਰਨੀ ਲਗਤਾ ਭਜਾ ਜਬ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜਾ ਕਰ ਗੋਦੀ ਮੇਂ ਬੈਠਤਾ ਭਜਾ ਤਬ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਕਹਾ ਹੇ ਭਗਤ ਤੂੰ ਨਿਰਕੈਟਕ ਹੋਇਕੇ ਇਹ ਰਾਜ ਕਰੁ ਤਬ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਵੈਰਾਗ ਸਹਿਤ ਹੋਕਰ ਕਹਨੇ ਲਗਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ॥ ੧੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਝੂਠੀ ਸਭ ਮਾਇਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਨਿਪਾਨੁ) ਖਜਾਨਾ ਬਖਸਿਆ ਹੈ ਏਹੁ ਰਾਜੁ ਅਰੁ ਮਾਲ ਤਥਾ ਬਿਛੂਤੀ ਸਭ ਝੂਠੀ ਹੈ ॥

ਲੋਭੀ ਨਰ ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੧੨ ॥

ਜੇ ਲੋਭੀ ਪੁਰਸ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸ ਮੇਂ ਲਪਟ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਜੀਵਕੇ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥
ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਭੁ ਕੇ ਕਰੇ ਕਰਾਇਆ ॥ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋਈ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕਾ ਕਰਾਯਾ ਹੁਆ ਕ੍ਰੋਧਬਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਪਰਵਾਣ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤਾ ਕਾ ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ॥ ਕਰਤੈ ਅਪਣਾ ਰੂਪੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੧੩ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥
ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਭਗਤੋਂ ਕਾ (ਅੰਗੀਕਾਰੁ) ਪਖੁ ਸੋਣਾ ਹੀ ਕਰਤਾ ਆਯਾ ਹੈ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਕਾ ਪਖੁ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕਰਤੇਨੇ ਅਪਣਾ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ਬੋਠਤੀ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨ ਬੁਝਾਈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਅਗੰਨ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹ੍ਰਿਦੈ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਦੇ (ਹ੍ਰਿਦੈ) ਵਿਖੇ ਵਸਿਆ ਹੈ ਔ ਜੋ ਮਨ ਮੇਂ ਮਨਸਾ ਥੀ ਸੋ ਬੀਚ ਹੀ ਸਮਾਇ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ

ਗੁਣ ਦੀਨ ਜਨੁ ਮਾਗੈ ਗੁਰੁ ਕੈ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੀਉ ਪ੍ਰਯੋਗ ਮੇਰੇ ਉਪਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੋ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ ਤੇਨੇ ਅਨੇਕਜਨ ਉਧਾਰੇ ਹੈਂ ਯਾਤੇ ਮੈ ਦੀਨ ਜਨ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੇ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਉਧਾਰੀਏ ਜੀ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕਉ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਰਤੀ ਅੰਚ ਦੁਖ ਨ ਲਾਈ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਜਮ (ਜੋਹਿ) ਤਕ ਵਾ ਦਬਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਰਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਦੁਖ ਕੀ ਆਚ ਨਹੀਂ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਤਰਹਿ ਸਗਲੇ ਕੁਲ ਤਾਰਹਿ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸੰਤ ਆਪ ਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪਨੇ ਸਮਗੁ ਕੁਲੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤਾਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਾ ਕੀ ਪੈਸ ਰਖਹਿ ਤੂ ਆਪੇ ਏਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਗਯਾ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਇਹ ਆਪ ਕੀ ਬਡਾਈ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟਹਿ ਦੁਬਿਧਾ ਰਤੀ ਨ ਰਾਈ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ ਉਨ ਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾ ਕੇ ਪਾਪ ਔਰ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਦੁਬਿਧਾ) ਰੇਤ ਭਾਵਨਾ ਰਤੀ ਮਾਤ੍ਰ ਔਰ ਰਾਈ ਕੇ ਦਾਣੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਮੁਖ ਮੁਗਧ ਕਿਛੁ ਬੂਝਹਿ ਨਾਹੀ ਤੂ ਆਪੇ ਏਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥

ਹਮ ਮਹਾ ਮੁਰਖ ਹਾ ਕੁਛ ਸਮਝਤੇ ਨਹੀਂ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਬੁਝਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਕਰਸੀ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੇਂ ਕਰੇਗਾ ਆਪ ਕੀ ਆਗਤਾ ਸੇ ਬਾਹਿਰ ਔਰ ਕਿਸੀ ਸੇ ਕਛੁ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੪ ॥

ਜਗਤ ਉਪਾਇ ਤੁਪੁ ਧੰਧੈ ਲਾਇਆ ਭੁੰਡੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਧੰਧੇ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਜਿਸਨੇਆਇਕੇ(ਭੁੰਡੀ) ਭੋਜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੁਆੈ ਹਾਰਿਆ ਸਬਦੈ ਸੁਰਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ੫ ॥

ਸੋ ਤਿਸਨੇ ਆਪਣਾ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਵਿਖੇ ਰੂਪ ਸੂਟੇ ਬੀਰ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੀ ਗਜ਼ਾਤ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥ ੫ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮਰਹਿ ਤਿਨ ਕਿਛੁ ਨ ਸੂਝੈ ਦੁਰਮਤਿ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰਾ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਕੁਝ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਹੁ ਦੁਰਮਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਅਗਿਆਨ ਕਾ ਅੰਧੋਰਾ ਉਨ ਪਰ ਛਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਭਵਜਲੁ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਵਹਿ ਕਬਹੀ ਭੂਖਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਿਰਿ ਭਾਰਾ ॥ ੬ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਕਬੀ ਪਾਰ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਬਿਨਾ ਭੂਖ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਾਰੈ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਜਨ ਸਾਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਚੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਾਚੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਵਹੁ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇਵਿਖੇ(ਮਿਲਾਏ)ਅਭੇਦਕਰਲੀਏ ਹੈਂ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤੀ ਸਾਰਿ ਰਹੇ ਲਿਵਲਾਏ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਰ (ਸਬਦਿ ਪਛਾਤੀ) ਬ੍ਰਹਮ ਸਤਾ ਪਛਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਚ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ॥੭॥

ਤੂ ਆਪਿ ਨਿਰਮਲੁ ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੇ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂ ਆਪ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈਂ॥

ਨਾਨਕੁ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਚਿਧਾਰੇ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਸੋਈ ਵਡ ਰਾਜਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਸੁ ਪੂਰੇ ਕਾਜਾ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋਈ ਵਡਾ ਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਨਿ ਕੋਟਿ ਧਨ ਪਾਏ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਧਨੁ ਕੇ ਖਜਾਨੇ ਪਾਇ ਲੀਏ ਜਾਏ ॥ ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਾ ਰਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧॥

ਤਿਸੁ ਸਾਲਾਹੀ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਰਾਸਿ ॥ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਮਸਤਕਿ ਹਾਥੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਧਨਕੀ ਪੁੰਜੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਹਮ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਹਾਥ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਸੁ ਕੋਟ ਕਈ ਸੈਨਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਸੁ ਸਹਜ ਸੁਖੈਨਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕਈ ਕੋਝ (ਸੈਨਾ) ਫੌਜ ਜੈਸਾ ਬਲੁ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਸਹਜ) ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਸੋ ਜੀਵਨੁ ਹੁਆ ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਨਾ ਧ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਨੁ ਮੁਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਹੁ ਸਾਤੀਵਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵਨ ਕੇ ਧ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਵਹੁ ਮੁਆ ਹੁਆ ਹੀ ਜਾਨ ਲੇਨਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਸੋ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਸੁ ਸਭ ਹੀ ਜੁਗਤਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਜੀਵਤਾ ਹੀ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਭੀ ਜੁਗਤ ਸਫਲ ਭਈ ਹੈ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਨਿ ਨਉਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਨਉ ਨਿਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਭਰਮ ਕਰ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਸੋ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਸੁ ਸਦ ਹੀ ਲਾਹਾ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਵੇਪਰਵਾਹ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਦਾ ਹੀ ਲਾਭੁ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਸੁ ਵਡਪਰਵਾਰਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਮਨਮੁਖ ਗਾਵਾਰਾ ॥ ੪ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਵੱਡੀ ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਵਡਾ (ਪਰਵਾਰ) ਭੁਟੰਬਰੈ ਜੋ ਨਾਮਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਗਵਾਰਮਨਮੁਖ ਹੈ ॥੪॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਸੁ ਨਿਹਚਲ ਆਸਨੁ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਸੁ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸਨੁ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਆਸਨੁ ਅਚਰਲੁ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਤਖਤ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਭਜਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਸੋ ਸਾਰਾ ਸਾਹੁ ॥ ਨਾਮ ਹੀਣ ਨਾਹੀ ਪਤਿ ਵੇਸਾਹੁ ॥ ੫ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਸਾਰਾ ਸਾਹੁਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਨਾ ਤੋ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਤਿਸਕਾ (ਵੇਸਾਹੁ) ਭਰੋਸਾ ਹੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਸੋ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਤਾ ॥ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਬਿਧਾਤਾ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਰ (ਜਾਤਾ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨੀ ਮੂਚਾ ॥ ੬ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਖ ਸਭਤੇ ਊਚਾ ਅਰਥਾਤ ਜਸ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮਸੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ (ਮੂਚਾ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਗਟਿ ਪਹਾਰਾ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਪਹਾਰਾ) ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜਸ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕੀ ਦੁਕਾਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਦੀ ਸੰਗਤਿ ਸੋਧੁ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਾਰਾ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਮਿਟ ਗਯਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਸੋ ਪੁਰਖੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਫਿਰਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ॥ ੭ ॥
ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਪਰਵਾਣੁ ਹੁਆ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਫਿਰਿ) ਬਾਰ-ਬਾਰ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਨਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨਿ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਜਿਸੁ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ॥ ਸਾਪਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਲਖੇ ਗੋਪਾਲ ॥
ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਜਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਨੇ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਾਪਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕੋ (ਲਖੇ) ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਅਵਣ ਜਾਣ ਰਹੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਤੈ ਤਤੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥
ਜਨਮ ਮਰਨ ਤਿਸਕਾ ਰਹਿ ਚੁਕਾ ਹੈ ਔਰ ਆਤਮ ਸੁਖੁ ਤਿਸਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਨੇ ਤਤੁ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਤਤੁ) ਸੋਈ ਸੁਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਕੋ (ਮਿਲਾਇਆ) ਅਭੇਦ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥੮॥
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਬਿਭੂਤੀ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕੋਟਿ ਬਿਸਨ ਕੀਨੇ ਅਵਤਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਜਾਕੇ ਧੂਮਸਾਲ ॥
ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਤੈਨੇ ਬਿਸਨੁ ਅਵਤਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ (ਜਾਕੇ) ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋਝੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਧਰਮਸਾਲਾ ਵਤ ਹੈਂ ਵਾ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਜਿਸ ਮੈਂ ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਰੂਪ ਧਰਮਸਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਮਹੇਸ ਉਪਾਇ ਸਮਾਏ ॥ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੇ ਜਗੁ ਸਾਜਣ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥
ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਸਿਵਜੀ ਲਗਤਾ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਉਤਪੰਨ ਕੀਏ ਹੈ ਪੁਨਹ ਕੋਝੋਂ ਬ੍ਰਹਮੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੇ (ਸਾਜਣ) ਰਚਨਮੋਂ ਲਗਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥੧॥
ਐਸੇ ਧਨੀ ਗੁਵਿੰਦੁ ਹਮਾਰਾ ॥ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਗੁਣ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੂੰ ਐਸਾ ਹਮਾਰਾ ਧਨੀ ਗੋਵਿੰਦ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ਮੈਂ ਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥
ਕੋਟਿ ਮਾਇਆ ਜਾਕੇ ਸੇਵਕਾਇ ॥ ਕੋਟਿ ਜੀਅ ਜਾਕੀ ਸਿਹਜਾਇ ॥

ਕੋਝੋਂ ਮਾਯਾ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਹੋਤ ਦਾਸੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪੀ ਸਿਰਜਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਤੂੰ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਉਪਾਰ ਜਨਾ ਤੇਰੈ ਅੰਗਿ ॥ ਕੋਟਿ ਭਗਤ ਬਸਤ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ॥ ੨ ॥

ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਜੀਵ ਤੇਰੇ (ਉਪਾਰ ਜਨਾ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਅੰਗ ਹੈਂ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਭਗਤ ਹੈਂ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਬਸ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕੋਟਿ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਕਰਤ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਇੰਦ੍ਰ ਠਾਢੇ ਹੀ ਦੁਆਰ ॥

ਕੋਝੋਂ ਹੀ (ਛਤ੍ਰਪਤਿ) ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਰਾਜੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਇੰਦ੍ਰ ਆਪ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਖੜੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਬੈਠਨ ਜਾਕੀ ਵਿਸਟੀ ਮਾਹਿ ॥ ਕੋਟਿ ਨਾਮ ਜਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਬੈਠਨ ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਵਿਸ਼ੀ ਮੈਂ ਹੈ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ॥ ੩ ॥

ਕੋਟਿ ਪੁਰੀਅਤ ਹੈ ਜਾਕੈ ਨਾਦ ॥ ਕੋਟਿ ਅਖਾਰੇ ਚਲਿਤ ਬਿਸਮਾਦ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਪੁਰ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਨਾਦ ਪੁਰੀਤ ਹੈਂ ਹੇ (ਬਿਸਮਾਦ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਰੋੜਾ (ਅਖਾਰੇ) ਚਲਿਤ ਰੂਪ ਬਨੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਸਕਤਿ ਸਿਵ ਆਗਿਆ ਕਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਜੀਅ ਦੇਵੈ ਆਧਾਰ ॥ ੪ ॥

ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਸਕਤੀਆਂ ਔ ਸਿਵ ਤੇਰੇ ਆਗਿਆਕਾਰ ਹੈਂ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤੂੰ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਕੋਟਿ ਤੀਰਥ ਜਾਕੇ ਚਰਨ ਮਝਾਰ ॥ ਕੋਟਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਪਤ ਨਾਮ ਚਾਰ ॥

ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਤੀਰਥ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਮੈਂ ਬਸ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਤੇਰੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਚਾਰ ਬੇਦੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਕ ਹੈਂ ਅਥਵਾ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਦ੍ਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਪੂਜਾਰੀ ਕਰਤੇ ਪੂਜਾ ॥ ਕੋਟਿ ਬਿਸਥਾਰਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥ ੫ ॥

ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਪੂਜਾਰੀ ਹੋਕੇ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕੋਝੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥ ੫ ॥

ਕੋਟਿ ਮਹਿਮਾ ਜਾਕੀ ਨਿਰਮਲ ਹੰਸ ॥ ਕੋਟਿ ਉਸਤਤਿ ਜਾਕੀ ਕਰਤ ਬ੍ਰਹਮੰਸ ॥

ਕੋਝੋਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਸ਼ੁਰਬ ਵਤ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੋੜ (ਬ੍ਰਹਮੰਸ) ਸਨਕਾਦਿਕ ਬ੍ਰਿਗੁ ਆਦਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਪਰਲਉ ਓਪਤਿ ਨਿਮਖ ਮਾਹਿ ॥ ਕੋਟਿ ਗੁਣਾ ਤੇਰੇ ਗਣੇ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਕੋਝੋਂ ਉਤਪਤਿ ਪਰਲਯ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋਝੋਂ ਗੁਣ ਗਿਣਤੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵੇਤੈ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਕੋਟਿ ਗਿਆਨੀ ਕਥਹਿ ਗਿਆਨੁ ॥ ਕੋਟਿ ਧਿਆਨੀ ਧਰਤ ਧਿਆਨੁ ॥

ਕੋਝੋਂ ਗਿਆਨੀ ਗਿਆਨ ਸਹਿਤ ਹੋਕੇ ਤੇਰੇ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਧਿਆਨੀ ਹੋਕੇ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਧਿਆਨ ਕੇ (ਧਰਤ) ਲਗਾਵੇਤੈ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਤਪੀਸਰ ਤਪਹੀ ਕਰਤੇ ॥ ਕੋਟਿ ਮੁਨੀਸਰ ਮੁਨਿ ਮਹਿ ਰਹਤੇ ॥ ੭ ॥

ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਤਪੀਸਰ ਹੋਕੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਿਮਿਤ ਤਪ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋਝੋਂ ਹੀ ਮੁਨੀਸਰ ਮੋਨ ਧਾਰੀ ਰਹਿ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਅਵਿਗਤ ਨਾਥ ਅਗੋਚਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਹੇ ਅਵਗਤ ਹੇ ਨਾਥ ਹੇ ਅਗੋਚਰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੂੰ ਚੈਤਨਸਤਾ ਕਰ ਸਰਬ ਕੋ ਅੰਤਰ ਬਿਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਜਤ ਕਤ ਦੇਖਉ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਕਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਹੀ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸਰਬ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਤੁਮਕੋ ਇਹ ਅਨਭਵ ਕਰਾਂ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾਂ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਓ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕੀਓ ਪ੍ਰਸਾਸਾ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਭੈਰਉ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ਅਮੋਲਕ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਦੀਨੋ ਨਾਮੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਇਹੁ ਦਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਮੋਲਕ ਰਤਨ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸਹਜ ਬਿਨੋਦ ਚੋਜ ਅਨੰਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਿਓ ਅਚਿੰਤਾ ॥੧॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ (ਚੋਜ) ਕੋਤਕ ਅਰ ਅਨੰਤ ਹੀ ਬਿਲਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਚਿੰਤਾ ਪਦ ਕਾ ਅਰਥ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਹਮਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸਾਚੀ ॥ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਤਿਸੁ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਰਾਚੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਸਾਚੀ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਕੀਰਤੀ ਕੇ ਸੰਗ ਮੇਰੇ ਮਨਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰਚੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਭੋਜਨ ਭਾਉ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਲੀਚੈ ਨਾਉ ॥

(ਅਚਿੰਤ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਭੋਜਨ ਵਤ ਹੈ ਔਰ (ਅਚਿੰਤ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕਾ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ (ਲੀਚੈ) ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਸਬਦਿ ਉਧਾਰ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰ ॥ ੨ ॥

ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸਬਦ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਭੰਡਾਰ ਭਰ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਲਬੇ ਵਿਸ਼ੁਰੇ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੇ (ਵਿਸ਼ੁਰੇ) ਭੇਰੇ ਲਾਭ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਬੈਰੀ ਮੀਤਾ ॥ ਅਚਿੰਤੋ ਹੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਤਾ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਹਮਾਰੇ ਬੈਰੀ ਬੇ ਸੋ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਏਹ ਮਨੁ ਵਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਕੀਆ ਦਿਲਾਸਾ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਆਸਾ ॥

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਦਿਲਾਸਾ ਕੀਆ ਹੈ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮ ਕਉ ਸਗਲ ਸਿਧਾਂਤੁ ॥ ਅਚਿੰਤੁ ਹਮ ਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨੋ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥ ੪ ॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਮਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿਧਾਂਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ (ਅਚਿੰਤ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਸੇ ਬੈਰ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੇ ਮਿਟੇ ਅਧਿਰ ॥

ਹਮਾਰੇ ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਬੈਰ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਅਗਿਆਨ ਜਨਮ ਅਧਿਰ ਨਿਬਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਅਚਿੰਤੁ ਹੀ ਮਨਿ ਕੀਰਤਨੁ ਮੀਨਾ ॥ ਅਚਿੰਤੋ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਡੀਨਾ ॥ ੫ ॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਭਾ ਕੀਰਤਨੁ ਮਨ ਮੈਂ ਲਗਾ ਹੈ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹੀ ਘਟੇ ਘਟੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਅਚਿੰਤ ਮਿਟਿਓ ਹੈ ਸਗਲੇ ਭਰਮਾ ॥ ਅਚਿੰਤ ਵਸਿਓ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਬਿਸ੍ਵਾਸਾ ॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਸਭ ਭਰਮੁ ਨਿਬਿਤ ਹੋਗਯਾ ਹੈ ॥ (ਅਚਿੰਤ) ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਆਨੇ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬਿਸ਼੍ਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਅਨਹਤ ਵਾਜੈ ॥ ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਾਜੈ ॥ ੬ ॥

(ਅਚਿੰਤ) ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਏਕ ਰਸ ਦਸਵੇਂ ਵਾਰ ਮੈਂ ਬਾਜੇ ਬਾਜ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਅਕਸ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ (ਗਾਜੈ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਅਚਿੰਤ ਹਮਾਰੈ ਮਨੁ ਪਤੀਆਨਾ ॥ ਨਿਹਚਲ ਪਨੀ ਅਚਿੰਤੁ ਪਛਾਨਾ ॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਨੇ ਪਤੀਆਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਨਿਹਚਲ ਪਨੀ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੋ ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਹੀ ਪਛਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਅਚਿੰਤੋ ਉਪਜਿਓ ਸਗਲ ਬਿਬੇਕਾ ॥ ਅਚਿੰਤ ਚਰੀ ਹਥਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੈਕਾ ॥ ੭ ॥

ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਮਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਬਿਬੇਕ ਉਤਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਅਚਿੰਤ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਹਥ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ (ਟੈਕਾ) ਸਰਨ (ਚਰੀ) ਚਲੀ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ॥ ਅਚਿੰਤ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੂ ਠਾਕੁਰੁ ਏਕੁ ॥

ਅਚਿੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਸਸਤਕ ਪੁਰ ਸ੍ਰੋਸ਼ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਥਾ ਯਾਤੇ ਅਚਿੰਤ ਹੀ (ਏਕੁ) ਅਦ੍ਵੀਤ ਸਮਰਥ ਠਾਕੁਰ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਚਿੰਤ ਅਚਿੰਤਾ ਸਗਲੀ ਗਈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਨਾਨਕ ਮਈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਚਿੰਤਾ ਔ ਅਚਿੰਤ ਏਹ ਜੋ ਕਲਪਨਾ ਥੀ ਸੋ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁੰਦ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸਮਰਥ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਅਨਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਦੁੰਦ ਭਾਵ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜੋ ਦੁੱਖੋ ਸੋ ਰਹਤ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਏਕ ਰਾਜਾ ਨੇ ਆਕਰ ਕਹਾ ਕਿ ਹਮਾਰੇ ਸੇ ਜਿਤਨਾ ਰੁਚ ਹੋ ਧਨ ਲੀਜੀਏ ਅਰ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀਜੀਏ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ਅਰੁ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਸਨਮੁਖ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧੯ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਹੁ ਧਨੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥ ਗਾਠਿ ਨ ਬਾਧਉ ਬੋਧ ਨ ਖਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾ ਜੋ ਨਾਮੁ ਹੈ ਏਹ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਧਨੁ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਨਾ ਤੋ ਰੀਝ ਬਾਧ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਛਪਾ ਕਰਕੇ ਰਖਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ ਬੋਧ ਕਰ ਖਾਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਧਨ ਦੇਣੇ ਮੈਂ ਮੁਖਕੋ ਕ੍ਰਿਪਨਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਅਨ-ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੇ ਧਨ ਕੇ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ॥

ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਖੇਤੀ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਬਾਰੀ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਜਨੁ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਖੇਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮੁ ਹੀ ਜਿਸ ਮੈਂ ਫੂਲ ਤਰਕਾਰੀ ਨਿਪਜੇ ਸੇ (ਬਾਰੀ) ਬਗੀਚੀ ਹੈ ਮੈਂ ਵਾਸ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਭਗਤੀ ਕਰੂੰ ਔਰ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਸਰਨਾਗਤ ਰਹੂੰ ॥

ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਮਾਇਆ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ॥ ਤੁਮਹਿ ਛੋਡਿ ਜਾਨਉ ਨਹੀ ਦੂਜੀ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਮਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੀ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਾਸ (ਪ੍ਰੀਤੀ) ਰਾਸ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਥਾਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਬੀਧਿਪ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਨਾਉ ਮੇਰੇ ਸੰਗਿ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸੰਖਾਈ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਹੀ ਸਨਬੀਧੀ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕ੍ਰਾਂਤਾ ਵਤ ਪਤਾਰਾ ਹੈ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਸੰਗ ਹੋਕੇ ਅੰਤ ਕੋ (ਸੰਖਾਈ) ਮਿਸ਼੍ਰਤਾਈ ਕਰਨ ਚਾਰਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਜਿਨ੍ਹ ਰਖੇ ਉਦਾਸੁ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਹਉ ਤਾਕੋ ਵਾਸੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮਾਯਾ ਵਿਖੇ ਹੇ ਭਗਾਨ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ (ਉਦਾਸ) ਤਪਾਗੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਵਾਸੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਨਾਂਗੇ ਆਵਨੁ ਨਾਂਗੇ ਜਾਨਾ ॥ ਕੋਇ ਨ ਰਹਿਹੋ ਰਾਜਾ ਰਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾ (ਨਾਂਗੇ) ਨਗਨ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਨਗਨ ਹੀ ਸਭ ਨੇ ਚਲੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਰਾਜਾ ਰਾਨਾ ਭਿਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮੁ ਰਾਜਾ ਨਉਨਿਧਿ ਮੇਰੈ ॥ ਸੰਪੈ ਹੇਤੁ ਕਲਤੁ ਧਨੁ ਤੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਜਾ ਮੇਰੇ ਤੋ ਰਾਮ ਹੀ ਨਉਨਿਧਿ ਰੂਪ ਹੈ (ਸੰਪੈ) ਸੰਪਦਾ ਔਰ (ਕਲਤੁ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ (ਹੇਤੁ) ਮੋਹ ਇਹਤੋਰੇਪਾਸਧਨਹੈ ॥

ਆਵਤ ਸੰਗ ਨ ਜਾਤ ਸੰਗਤੀ ॥ ਕਹਾ ਭਇਓ ਦਰਿ ਬਾਂਧੇ ਹਾਥੀ ॥ ੨ ॥

ਨਾ ਕੋਈ ਸੰਗ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਹੀ ਜਾਨੇ ਕੇ ਵਕਤ ਸੰਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕਹਾ ਹੁਆ ਜੋ ਵਚੇ ਪਰ ਹਾਥੀ ਬਾਂਧ ਲੀਏ ॥ ੨ ॥

ਲੰਕਾ ਗਭੁ ਸੋਨੇ ਕਾ ਭਇਆ ॥ ਮੂਰਖੁ ਰਾਵਨੁ ਕਿਆ ਲੇ ਗਇਆ ॥ ੩ ॥

ਲੰਕਾ ਜੋ ਇਕ ਸੂਰਨ ਕਾ (ਗਭੁ)ਕਿਲਾ ਜਿਸਕਾ ਬਨਾ ਹੁਆ ਥਾ ਸੋ ਰਾਵਨ ਮੂਰਖ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਆਕਰੁ ਕਿਆ ਲੇ ਗਯਾ ਹੈ? ਭਾਵ ਕੁਛ ਭੀ ਨਾ ਲੈ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਕਿਛੁ ਗੁਨੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਚਲੈ ਜੁਆਰੀ ਦੁਇ ਹਥ ਝਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕਾ ਭੁਫ ਖੀਚਾਰ ਕਰੁ (ਚਲੈ ਜੁਆਰੀ) ਹੇ ਜੁਏ ਬਾਜ ਸਾਜਾਂ ਰੂਪੀ ਪੰਜੀ ਚਾਰਨੇ ਹਰੇ ਦੇਨੋ ਰਾਖ ਝਾਰ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਜਥੇ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਰਥ ਲਗਾਏ ਬਿਨਾ ਔ ਚੇਤਨ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਸਮਝ ਕੇ ਬਿਨਾ ਮੈਲਯੁਕਤ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੈਲਾ ਬ੍ਰਹਮਮੈਲਾ ਇੰਦੁ ॥ ਰਵਿ ਮੈਲਾ ਮੈਲਾ ਹੈ ਚੰਦੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਮਲੀਨ ਹੈ ਪੁਨਹ ਇੰਦੁ ਭੀ ਮਲੀਨ ਹੈ ਸੂਰਜ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ ਔਰ ਚੰਦ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ ॥

ਮੈਲਾ ਮਲਤਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਇਕੁ ਹਰਿ ਨਿਰਮਲੁ ਜਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਗੰਨਾਤ ਮੈਲਤਾ ਕਰ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਮਲੀਨ ਹੈ ਰਹਾ ਹੈ ਏਕੁ ਹਰੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤ ਕਾ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮੈਲੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਇ ਕੈਈਸ ॥ ਮੈਲੇ ਨਿਸਿ ਬਾਸਰ ਦਿਨ ਤੀਸ ॥ ੨ ॥

(ਕੈਈਸ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ (ਬ੍ਰਹਮੰਡਾਇ) ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਲੇ ਹੈਂ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਭੀ ਮੈਲੇ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਦਿਨਤੀਸ) ਮਹੀਨੇਭੀ ਮੈਲੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੈਲਾ ਮੋਤੀ ਮੈਲਾ ਹੀਰੁ ॥ ਮੈਲਾ ਪਹਿਨੁ ਪਾਵਕੁ ਅਰੁ ਨੀਰੁ ॥ ੩ ॥

ਮੋਤੀ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ ਔਰ ਹੀਰਾ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ ਪਵਨ ਅਰੁ ਅਗਨੀ ਅਰੁ ਜਲ ਭੀ ਮੈਲਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮੈਲੇ ਸਿਵ ਸੈਕਰਾ ਮਹੇਸ ॥ ਮੈਲੇ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਰੁ ਭੇਖ ॥ ੪ ॥

ਸਿਵ ਸੰਕਰ ਮਹੇਸ਼ ਆਦਿਕ ਗਜ਼ਾਰਾਂ ਰੁਣ ਮੈਲੇ ਹੋਂ ਸਿਧ ਐਰ (ਸਾਧਿਕ) ਸਾਧਨਾ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਔਰ ਭੇਖ ਭੀ ਮੈਲੇ ਹੋਂ ॥੪॥

ਮੈਲੇ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਜਾਣਾ ਸਹਿਤ ॥ ਮੈਲੀ ਕਾਇਆ ਹੰਸ ਸਮੇਤਿ ॥ ੫ ॥

ਜੋਗੀ ਅਰ ਜੰਗਮ ਜਾਣਾ ਕੇ ਸਹਤ ਜੋ ਨਾਗੇ ਹੋਂ ਸਭ ਮੈਲੇ ਹੋਂ ਜੀਵੋ ਕੇ ਸਹਿਤ ਜੋ (ਕਾਇਆ) ਦੇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਭੀ ਮੈਲੀ ਹੈ ॥੫॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤੇ ਜਨ ਪਰਵਾਨ ॥ ਨਿਰਮਲ ਤੇ ਜੋ ਰਾਮਹਿ ਜਾਨ ॥੬॥ ੩ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪਰਵਾਨ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਰਮਲ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥੬॥ ੩ ॥

ਮੁਲਾ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨੁ ਕਰਿ ਮਕਾ ਕਿਥਲਾ ਕਰਿ ਦੇਹੀ ॥ ਬੋਲਨ/ਹਾਰੁ ਪਰਮ ਗੁਰੁ ਦੇਹੀ ॥

ਮਨ ਕੇ ਮਕਾ ਅਰਥਾਤ ਮਕੇਸ਼ਰ ਮਹਾਦੇਵ ਕਰੁ ਔਰ (ਕਿਥਲਾ) ਗਿਰਦੇ ਕੀ ਚਾਰ ਦਿਵਾਰੀ ਇਹ ਦੇਹੀ ਦੇਹ ਕਰ ਜੋ (ਬੋਲਨ ਹਾਰ) ਬਾਣੀ ਆਦਿਕ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਣੇ ਵਾਲਾ ਚੈਤਨਜ ਹੈ (ਪਰਮ ਗੁਰੁ) ਵਡਾ ਗੁਰੁ ਦੇਹੀ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਮੁਲਾ ਬਾਂਗ ਨਿਵਾਜ ॥ ਏਕ ਮਸੀਤਿ ਦਸੈ ਦਰਵਾਜ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੁਲਾ ਤੂੰ ਗੁਣ ਗਾਉਣ ਵਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਬਾਂਗ ਕਹੁ ਔਰ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਰੂਪੀ ਨਿਮਾਜ ਪੜ੍ਹ ਏਕ ਦੇਹ ਰੂਪ ਮਸੀਤ ਹੈ ਔਰ ਇਏ ਰੂਪ ਇਸਕੇ ਦਸ ਦਰਵਾਜੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿਸਿਮਿਲਿ ਤਾਮਸੁ ਭਰਮੁ ਕਦੂਰੀ ॥ ਭਾਖਿ ਲੇ ਪੰਚੈ ਹੋਇ ਸਬੂਰੀ ॥੨॥

ਤਾਮਸ ਤਮੋਂ ਗੁਣ ਕੇ ਮਾਰ ਇਹੀ (ਮਿਸਿਮਿਲਿ) ਹਲਾਲ ਕਰੁ ਔਰ ਜੋ ਭਰਮ ਕੋ (ਕਦੂਰੀ) ਕਟ ਦੇਹ ਦੇਹੀ ਹਲਾਲ ਕੇ ਉਪਰ ਰੁਮਾਲ ਪਾਉ (ਭਾਖਿ ਲੇ) ਖਾਇ ਲੈ ਪਾਠੋਂ ਕੋ ਭਾਵ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਕਰ ਦੇਹੁ ਫਿਰ ਤੁਝਕੋ (ਸਬੂਰੀ) ਸੰਤੋਖ ਥਿਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ॥੨॥

ਹਿੰਦੂ ਤੁਰਕ ਕਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕ ॥ ਕਹ ਕਰੈ ਮੁਲਾ ਕਹ ਕਰੈ ਸੇਖ ॥੩॥

ਹਿੰਦੂ ਅਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ (ਸਾਹਿਬ) ਸ਼ਾਮੀ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਕੋਈ ਮੁਲਾ ਕੜਾ ਕਰੇਗਾ ਅਰ ਸੇਖ ਕੜਾ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਹਉ ਭਇਆ ਦਿਵਾਨਾ ॥ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਮਨੁਆ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨਾ ॥੪॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਿਵਾਨਾ ਮਸਤ ਭਇਆ ਹੂੰ (ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ) ਰੋਕ ਰੋਕ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਤਾਈ (ਸਹਜੇ) ਅਭੁਰ

ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਸਮਾਵਨ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕੀਆ ਹੈ ॥੪॥ ੪ ॥ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਲਗ ਪੜੇ ਕਹਿਨੇ ਲਗੇ ਕਿ ਕਬੀਰ ਫਕੀਰੋਂ ਜੋ ਮਿਲਕੇ ਬਿਗੜ ਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੀਰਾ ਕੇ ਸੰਗ ਸਲਿਤਾ ਬਿਗਾਰੀ ॥ ਸੋ ਸਲਿਤਾ ਰੀਰਾ ਹੋਇ ਨਿਬਰੀ ॥੧॥

ਜੈਸੇ ਗੰਗਾ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਨਦੀ ਬਿਗਰੀ ਹੈ ਜੋ ਨਦੀ ਗੰਗਾ ਕਾ ਸ਼ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ (ਨਿਬਰੀ) ਗਈ ਹੈ ॥੧॥

ਬਿਗਾਰਿਓ ਕਬੀਰਾ ਰਾਮ ਦੁਹਾਈ ॥ ਸਾਚੁ ਭਇਓ ਅਨ ਕਤਹਿ ਨ ਜਾਈ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਮ ਕੀ (ਦੁਹਾਈ) ਸ਼ੁਗੰਧ ਹੈ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਸਚ ਕਰ ਬਿਗਾਰਿ ਗਿਆ ਹੂੰ। ਜੈਸੇ ਬਿਗਾਰਾ ਹੂੰ। ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ। (ਸਾਚੁ ਭਇਓ) ਸਚ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਸ਼ਰੂਪ ਹੁਆ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ (ਅਨ) ਔਰ ਕਿਸੀ ਸਥਾਨ ਪਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਚੰਦਨ ਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਵਰੁ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥ ਸੋ ਤਰਵਰੁ ਚੰਦਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥੨॥

ਜੋ ਬ੍ਰਿਛ ਚੰਦਨ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਬਿਗਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਿਛ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਭੜਾ ਹੈ ॥੨॥

ਪਾਰਸ ਕੇ ਸੰਗਿ ਤਾਂਬਾ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥ ਸੋ ਤਾਂਬਾ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥੩॥

ਜੋ ਤਾਂਬਾ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਬਿਗਾਰਾ ਹੈ ਵਹੁ ਤਾਂਬਾ (ਕੰਚਨੁ) ਸੂਰਨ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਨਿਬੜਾ ਹੈ ॥੩॥

ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਕਬੀਰਾ ਬਿਗਾਰਿਓ ॥ ਸੋ ਕਬੀਰੁ ਰਾਮੋ ਹੋਇ ਨਿਬਰਿਓ ॥੪॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਹੀ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕੇ (ਕਬੀਰਾ) ਮੈਂ ਬਿਗਾਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ਜੋ ਅਬ (ਕਬੀਰੁ) ਮੈਂ ਰਾਮ ਕਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਨਿਬੜਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਭੜਾ ਹੂੰ ॥੪॥ ੫ ॥ ਪਾਖੰਡ ਭੋਧੋ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਥੇ ਤਿਲਕੁ ਹਥਿ ਮਾਲਾ ਬਾਨਾਂ ॥ ਲੋਗਨ ਰਾਮੁ ਖਿਲਉਨਾ ਜਾਨਾਂ ॥੧॥

ਮਾਥੇ ਪੁਰ ਤਿਲਕੁ ਲਗਾ ਲੀਆ ਹਾਥ ਮੈਂ ਮਾਲਾ ਪਕੜ ਲਈ ਇਹ (ਬਾਨਾਂ) ਭੇਖ ਬਨਾ ਲੀਆ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਹੋ ਰਾਮ ਤੈਨੂੰ ਖਿਲਉਨਾ ਭਾਵ ਬਾਲਕ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਲਕ ਕੋ ਖਿਲਾਉਨਾ ਏਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀਤਰਾਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਰਾਮ ਭੀ ਦੇਭ ਜੋ ਗੰਝ ਜਾਵੇਗਾ ॥੧॥

ਜਉ ਹਉ ਬਉਰਾ ਤਉ ਰਾਮ ਤੋਰਾ ॥ ਲੋਗੁ ਮਰਮੁ ਕਹ ਜਾਨੈ ਮੋਰਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਮੈਂ (ਬਉਰਾ) ਬਾਵਰਾ ਹੂੰ ਤੋ (ਤੋਰਾ) ਤੋਰਾ ਹੀ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਔਰ ਲੋਗ ਮੇਰਾ (ਮਰਮੁ) ਭੇਟ ਕਰਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੋਰਉ ਨ ਪਾਤੀ ਪੂਜਉ ਨ ਦੇਵਾ ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਬਿਨੁ ਨਿਹਫਲ ਸੇਵਾ ॥੨॥

ਮੈਂ ਪੜ੍ਹਾਂ ਕੋਂ ਨਹੀਂ ਤੋਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਕ੍ਰਿਤਮ ਦੇਵ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੂਜਤਾ ਹੂੰ (ਰਾਮ) ਹੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸੇਵਾ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਜਦਿ ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨਾਵਉ ॥ ਐਸੀ ਸੇਵ ਦਰਗਹ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ॥ ੩ ॥
ਮਨ ਕਰ ਕੇ ਸਦੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪੂਜਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਮਨਾਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਐਸੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਤੇਰੀ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਸੁਖ ਪਾਵੋਂਗਾ ॥ ੩ ॥

ਲੇਗੁ ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਬਉਰਾਨਾ ॥ ਕਬੀਰ ਕਾ ਮਰਮੁ ਰਾਮ ਪਹਿਚਾਨਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਭ ਲੋਕ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਕਬੀਰ ਬੋਰਾ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮ ਮੇਰਾ ਮਰਮੁ ਤੈਨੇ ਹੀ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਪੁਨਹ ਪੰਡਤ ਕਾਜੀ ਔਰ ਮੁਲਾ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਕਹਿਨੇ ਲਗੇ ਤੁਮ ਜੋ ਤਿਲਕ ਆਦਿਕ ਕੀ ਨਿਖੇਪੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਚਰਚਾ ਕਰ ਲੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਏਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਉਲਟਿ ਜਾਤਿ ਕੁਲ ਦੋਊ ਬਿਸਾਰੀ ॥ ਸੁੰਨ ਸਹਜ ਮਹਿ ਬੁਨਤ ਹਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਉਲਟਿ ਕਰ ਜਾਤੀ ਔਰ ਕੁਲਕੀ ਅਭਿਮਾਨਤਾ ਦੋਨੋਂ ਬਿਸਾਰ ਦਈ ਹੈ ॥ (ਸੁੰਨ ਸਹਜ) ਅਭੁਤ ਅਭੁਤ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬੁਨਿਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਤਿਸਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰਾ ਬਗਰਾ ਰਹਾ ਨ ਕੋਊ ॥ ਪੰਡਤ ਮੁਲਾਂ ਛਾਡੇ ਦੋਊ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਹਮਾਰਾ ਬਗਰਾ ਕਿਸੀਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਪੰਡਤ ਅਰ ਮੁਲਾ ਦੋਨੋਂ ਹਮਨੇ ਛੱਡ ਦਿਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਜਾਹੁ ਰੇ ਜੁਲਾਹੇ ਜਾਕੇ ਤਾਲੀਆਂ ਬੁਣ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੁਨਿ ਬੁਨਿ ਆਪ ਆਪੁ ਪਹਿਰਾਵਉ ॥ ਜਹ ਨਹੀ ਆਪੁ ਤਹਾ ਹੋਇ ਗਾਵਉ ॥ ੨ ॥
ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ਲਗਾਇ ਕਰ ਆਪਕੋ ਪਹਿਰਾਵਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਭੋਗਤਾ ਹੂੰ ਜਹਾਂ ਆਪਾ ਭਾਉ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਨਿਰਅਭਮਾਨ ਚਿਰਦੈ ਮੈਂ ਇਸਬਿਤ ਹੋਇਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪੰਡਤ ਮੁਲਾਂ ਜੋ ਲਿਖਿ ਦੀਆ ॥ ਛਾਡਿ ਚਲੇ ਹਮ ਕਛੂ ਨ ਲੀਆ ॥ ੩ ॥
ਪੰਡਤੋਂ ਔਰ ਮੁਲਾਣਿਓਨੋਂ ਜੋ ਕਰਮ ਕਾਤੂ ਔਰ ਸ਼ਰਹ ਕੋ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕੇ ਚਲੇ ਹੈਂ ਇਨਕਾ ਮਤ ਹਮਨੇ ਯੂਹਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥ ੩ ॥

ਰਿਵੈ ਇਖਲਾਸੁ ਨਿਰਖ ਲੇ ਮੀਰਾ ॥ ਆਪੁ ਬੋਜਿ ਬੋਜਿ ਮਿਲੇ ਕਬੀਰਾ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥
ਰਿਵੇ ਕੋ (ਇਖਲਾਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਮੀਰਾ) ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਮੇਸ੍ਵਰਕੋ (ਨਿਰਖਲੇ) ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ (ਆਪੁ) ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ (ਬੋਜਿ ਬੋਜਿ) ਬੂੰਢ ਬੂੰਢ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥
ਅਬ ਨਿਰਪਨ ਕੀ ਔਰ ਪਨਾਢ ਕੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜੈਸੀ ਦੰਸਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥
ਨਿਰਪਨ ਆਦਰੁ ਕੋਈ ਨ ਦੇਇ ॥ ਲਾਖ ਜਤਨ ਕਰੈ ਓਹੁ ਚਿਤਿ ਨ ਧਰੇਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਨਿਰਪਨ ਕੋ ਆਦਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਵਹੁ ਧਨੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਲਾਖੋ ਉਪਾਇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਧਨੀ ਉਸਕੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਨਿਰਪਨੁ ਸਰਪਨ ਕੈ ਜਾਇ ॥ ਆਗੇ ਬੈਠਾ ਪੀਠਿ ਫਿਰਾਇ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਨਿਰਪਨ ਧਨੀ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਬੈਠਾ ਹੁਆ ਆਗੇ ਸੇ ਪੀਠ ਫਿਰਾਇ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕੁਛ ਮਾਂਗ ਨ ਲੇਵੇ ॥ ੧ ॥

ਜਉ ਸਰਪਨੁ ਨਿਰਪਨ ਕੈ ਜਾਇ ॥ ਦੀਆ ਆਦਰੁ ਲੀਆ ਬੁਲਾਇ ॥ ੨ ॥
ਜਬ ਕੋਈ (ਸਰਪਨ) ਪਨਾਢ ਪਨ ਹੀਨ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਆਗੇ ਤੇ ਆਦਰ ਦੇਕਰ ਬੁਲਾਇ ਲੀਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਨਿਰਪਨ ਸਰਪਨੁ ਦੋਨਉ ਭਾਈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਨ ਮੇਟੀ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਨਿਰਪਨ ਔਰ ਪਨਾਢ ਦੋਨੋਂ ਭਾਈ ਬਰਾਬਰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਬਿਰਾਦਰੀ ਮੈਂ ਸਮ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਕਲਾ ਕਿਸੀ ਨੇ (ਨ ਮੇਟੀ ਜਾਈ) ਹਠਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਚਾਹੇ ਧਨੀ ਕਰੇ ਚਾਹੇ ਕਿਸੇ ਕੋ ਨਿਰਪਨ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਨਿਰਪਨੁ ਹੈ ਸੋਈ ॥ ਜਾਕੇ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਮਤ ਮੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਨਿਰਪਨੁ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਤੇ ਭਗਤਿ ਕਮਾਈ ॥ ਤਬ ਇਹ ਮਾਨਸ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਭੂਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਜਬ ਪੁਰਸ ਨੇ ਭਗਤੀ ਕਮਾਈ ਤਬ ਏਹ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੀ ਪਾਈ ਹੋਈ ਸਵਲੀ ਹੈ ॥
ਇਸ ਦੇਹੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਦੇਵ ॥ ਸੋ ਦੇਹੀ ਭਜੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਕੋ ਦੇਵਤਾ ਭੀ (ਸਿਮਰਹਿ) ਯਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦੇਹੀ ਪਾਇਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੋ (ਭਜੁ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹੁ ॥

ਭਜਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਭੂਲਿ ਮਤ ਜਾਹੁ ॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕਾ ਦੇਹੀ ਲਾਹੁ ॥ ੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ (ਭਜਹੁ) ਜਪੋ ਭੂਲ(ਮਤ)ਨਾ ਜਾਓ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕਾ ਦੇਹੀ ਲਾਭ ਹੈ ॥੧॥

ਜਬ ਲਗੁ ਜਰਾ ਰੋਗੁ ਨਹੀ ਆਇਆ ॥ ਜਬ ਲਗੁ ਕਾਲਿ ਗ੍ਰਸੀ ਨਹੀ ਕਾਇਆ ॥

ਜਬ ਤਕ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਔਰ ਕੋਈ ਰੋਗੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਜਬ ਤਕ ਕਾਲ ਨੇ ਏਹੁ ਕਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗ੍ਰਸੀ ਕਰਾ ਮ੍ਰਿਤੁ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚੀ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਬਿਕਲ ਭਈ ਨਹੀ ਬਾਨੀ ॥ ਭਜਿ ਲੇਹਿ ਰੇ ਮਨ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਹ ਜਬ ਤਕ ਬਾਨੀ (ਬਿਕਲ)ਅਸਤ ਬ੍ਰਜਸਤ ਨਹੀਂ ਹੁਈ ਹੇ (ਮਨ)ਪੰਜਾਰੇ ਤਬ ਤਕ (ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ) ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਲੈ ॥ ੨ ॥

ਅਥ ਨ ਭਜਸਿ ਭਜਸਿ ਕਬ ਭਾਈ ॥ ਆਵੈ ਅੰਤੁ ਨ ਭਜਿਆ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਥ ਜੋ ਭਜਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਤੋ ਫੇਰ ਕਬ(ਭਜਸਿ)ਸਿਮਰਨ ਕਰੇਗਾ ॥ ਜਬ ਅੰਤ ਆਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਜਬਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਵਿਯੋਗ ਹੋਏ ਲਗੇਗਾ ਤੋ ਫੇਰ ਭਜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਅਬ ਸਾਰੁ ॥ ਵਿਰਿ ਪਛੁਤਾਹੁ ਨ ਪਾਵਹੁ ਪਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਬੰਧੀ ਕਰਮ ਅਬ ਕਰੇਗਾ ਸੋਈ (ਸਾਰੁ)ਸੋਸ਼ੁ ਹੇ ਜੇਕਰ (ਪਾਰੁ)ਪਰਾ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗਾ ਤੋ ਫਿਰ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਜੋ ਲਾਇਆ ਸੇਵ ॥ ਤਿਨਹੀ ਪਾਏ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ॥

ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਣੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਨੇ ਹੀ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਤਾਕੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਕਪਾਟ ॥ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵੈ ਜੋਨੀ ਬਾਟ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਤਿਸਕੇ ਪੰਥ ਕੋਸ ਰੂਪੀ ਵਾ ਭ੍ਰਮ ਰੂਪੀ(ਕਪਾਟ) ਤਖਤੇ ਖੁਲ ਗਏ ਹੈਂ ਫੇਰ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਜੋਨੀਕੋ(ਬਾਟ) ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਇਹੀ ਤੇਰਾ ਅਉਸਰੁ ਇਹ ਤੇਰੀ ਬਾਰ ॥ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਤੂ ਦੇਖੁ ਬਿਚਾਰਿ ॥

ਇਹੀ ਤੇਰਾ (ਅਉਸਰੁ)ਸਮਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਚੋਰਾਸੀ ਲਾਖ ਪੀਛੇ ਦੇਹੀ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕੀ (ਵਾਰ)ਬਾਰੀ ਹੈ ॥ ਤੂੰ (ਘਟ)ਭਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਕੇ ਦੇਖੁ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰੁ ਜੀਤਿ ਕੈ ਹਾਰਿ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਹਿਓ ਪੁਕਾਰਿ ਪੁਕਾਰਿ ॥ ੫॥੧॥੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਇਸ ਮੈਂ ਜੀਤ (ਕੈ) ਚਾਹੇ ਚਾਰ ਹਮਨੇ ਤੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁਕਾਰ ਕੇ ਕਹਿ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੫॥੧॥੯ ॥

ਸਿਵ ਕੀ ਪੁਰੀ ਬਸੈ ਬੁਧਿ ਸਾਰੁ ॥ ਤਹ ਤੁਮ ਮਿਲਿਕੈ ਕਰਹੁ ਬਿਚਾਰੁ ॥

ਸਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀਪੁਰੀਦਸਵੇਂ ਵਾਰ ਮੈਂ (ਤੁਪਿਸਾਭੁ) ਸੋਸ ਬਧੀ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀ (ਦਸੈ) ਵਸਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨ ਜੋਗੀਓਂਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਤੁਮ ਜੋਗੀ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਹੁ ॥

ਈਤ ਉਤ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਰੈ ॥ ਕਉਨ ਕਰਮ ਮੋਰਾ ਕਹਿ ਲਵਿ ਮਰੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਜ਼ਾ ਪਿਗਲਾ ਵਾ ਨੀਚੇ ਉਪਰ ਕੇ ਚੜ੍ਹੇ ਕੀ ਤੁਮਕੋ ਸੋਝੀ ਪੜ ਜਾਵੇਗੀ ਮੇਰਾ ਭੀ ਏਹੀਉਪਦੇਸ਼ ਹੈਕਿਔਰਕੌਨ ਜੋ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰ ਕਰਕੇ ਮਰੇ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਜੋਗ ਹੀ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੧ ॥

ਨਿਜ ਪਦ ਉਪਰਿ ਲਾਗੇ ਧਿਆਨੁ ॥ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਮੋਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥ ੧ ॥ਰਹਾਉ॥

ਸਰਬ ਸੇ ਉਪਰ ਜੋ ਦਸਮੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਨਿਜ ਪਦ ਹੈ ਉਸ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਲਾਗੇ ਹੈ ਰਾਜਾ ਲਾਭ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਤਹਾ ਸਦਾ ਤਿਸ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਹੀ (ਗਿਆਨੁ) ਜਾਨਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮੂਲ ਦੁਆਰੈ ਬੰਧਿਆ ਬੰਧੁ ॥ ਰਵਿ ਉਪਰ ਗਹਿ ਰਾਖਿਆ ਚੰਦੁ ॥

ਮੂਲ ਦੁਆਰੇ ਕੋ ਜੋ ਪੈਨ ਜਾਤੀ ਥੀ ਤਿਸਕੇ ਏਤੀ ਕਾ ਬੰਧੁ ਪਾਕੇ ਬੰਧਿਆ ਹੈ (ਰਵਿ) ਸੂਰਜ ਪ੍ਰਾਣ ਪੈਂਟ ਪਰ (ਚੰਦੁ) ਅਪਾਨ ਪੈਂਟ ਪਕੜ ਕੇ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ਵਾ (ਰਵਿ) ਸੂਰਜ ਪਿਗਲਾ ਪਰ(ਚੰਦੁ)ਇਜ਼ਾ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰ ਰਾਖਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਜੀ ਸੁਰ ਦੁਆਰਾ ਰਕ਼ਾਇ ਕਰ ਖਬੀ ਦੁਆਰਾ ਉਤਾਰੀ ਖਬੀ ਸੇ ਰਕ਼ਾਇ ਕਰ ਸਜੀ ਸੇ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ॥

ਪਛਮ ਦੁਆਰੈ ਸੁਰਜੁ ਤਪੈ ॥ ਮੋਰ ਡੰਡ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਬਸੈ ॥ ੨ ॥

(ਪਛਮ ਦੁਆਰੈ) ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਸੂਰਜ ਸੁਰ ਕੋ (ਤਪੈ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਆ ਹੈ ਮੋਰ ਡੰਡ ਨਾਮ ਨਾੜੀ ਹੈ ਪਿਛਲੇ ਪਾਸੇ ਜਿਸਕੋ ਕੰਗਰੋੜ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗੀ ਹੁਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਹੋਕਰ (ਸਿਰ ਉਪਰਿ) ਸਿਰ ਮੈਂ ਜੋ ਦਸਵਾਂ ਦੁਆਰ ਹੈ ਸਭ ਤੋ

ਉਪਰਿ ਉਸ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਸਰਮ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸਿਲ ਓੜ ॥ ਤਿਹ ਸਿਲ ਉਪਰ ਖਿੜਕੀ ਅਉਰ ॥

ਪੌਣ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪਸਰਮ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਗਰਦਨ ਦਾ ਪਿਛਲਾ ਪਾਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਗਿਰੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ (ਓੜ) ਤਰਫ ਸਿਲ ਹੈ ਕੜਾ ਕਠੋਰ ਮਾਸ ਕੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਸਿਲ ਕੇ ਉਪਰ ਇਕ ਔਰ (ਖਿੜਕੀ) ਮਾਸ ਮਈ ਪੜਦਾ ਹੈ ॥

ਖਿੜਕੀ ਉਪਰਿ ਦਸਵਾ ਦੁਆਰੁ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਤਿਸ ਖਿੜਕੀ ਕੇ ਉਪਰ ਦਸਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਦੇਖਿਆ ਜਿਸਕੇ ਪਾਰ ਉਰਾਰਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਵਾ ਵੇਦਾਂਤ ਮੈਂ ਐਸੇ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ਸਿਵ ਕੀ ਪੁਰੀ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਸਾਰ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਤਸੰਗਮੈਂ ਤੁਮ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰੋ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਕਿੜਾ ਲਾਭ ਹੋਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਈਤ ਉਤ) ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਕੀ ਜਾ ਜੀਵ ਦੀਸੁਰ ਕੀ ਤੁਮਕੋ ਸੋਝੀ ਪੜ ਜਾਵੇਗੀ ਭਾਵ ਗਿਆਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਫਿਰ ਯੋਗੀ ਕਹੇਗਾ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ (ਕੋਨ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਰਤਾ ਫਿਰੇ ਮੇਰਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਹੈ ਐ ਰਾਮ ਹੈ ਨਾਮ ਜਿਸਕਾ ਜਬ ਤਿਸ ਵਜਾਪਕ ਕਾ ਗਜਾਨ ਭੜਾ ਹੈ ਤਬ ਨਿਸ ਪਦ ਉਪਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ਮੁਲ ਦੁਆਰਾ ਅਵਿਦਯਾ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਮਨ ਕੇ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪ ਬੰਧ ਪਾਕੇ ਬੰਧਿਆ ਹੈ (ਰਵਿ) ਤਮੋਂ ਗੁਨ ਉਪਰ (ਚੰਦ) ਸਤੇ ਗੁਣ ਕੇ ਪਕੜ ਕੇ ਰਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਮੋਂ ਗੁਣ ਕੇ ਸਤੇ ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਦਬਾਇ ਦੀਆ ਹੈ (ਪਸਰਮ ਦੁਆਰ) ਜੋ ਅਵਿਦਯਾ ਹੈ ਵਹਾਂ ਗਜਾਨ ਰੂਪ ਸੁਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਹੈਵਾ (ਪਛਮ) ਇਨ ਸਾਧਨੋਂ ਜੋ ਪੀਛੇ (ਦੁਆਰੇ) ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਗਜਾਨ ਸੂਰਜ ਤਪਿਆ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਭੜਾ ਹੈ ॥ (ਮੇਰ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ (ਭੰਡ) ਇਕ ਰਸ ਚਿਦੈ ਮੈਂ ਵਸਤਾ ਹੈ (ਪਸਰਮ ਦੁਆਰੇ) ਅਗਿਆਨ ਕੀ ਤਰਫ ਜੋ ਸਿਲ ਹ ਆਸਾ ਤਿਸਨਾ ਤਿਸ ਸਿਲ ਕੇ ਉਪਰ ਸੂਖਮ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਔਰ ਖਿੜਕੀ ਹੈ ਤਿਸ ਖਿੜਕੀ ਕੇ ਉਪਰ ਦਸਵਾ ਸੁਗ ਵਿਸਰਗ ਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪਦੁਆਰਾ ਅੰਤਹਕਰਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਉਰਾਰ ਪਾਰ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ਪੰਛਤਿ ਜਨ ਮੁਲਾਂ ਕਾਜੀ ਜੋਗੀ ਆਦਿ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਆਏ ਤਿਨਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਮੁਲਾਂ ਜੋ ਮਨ ਸਿਉ ਲਰੈ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਕਾਲ ਸਿਉ ਜੁਰੈ ॥

ਮੁਲਾ ਵਹੁ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੇ ਸਾਥ ਲਰੈ ਭਾਵ ਬਾਧਯ ਮੁਖੀ ਨ ਹੋਣ ਵੇਵੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਕਾਲਕੇ ਸਾਥ (ਜੁਰੈ) ਜੁਪ ਕਰੇ ॥

ਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮਰਦੈ ਮਾਨੁ ॥ ਤਿਸੁ ਮੁਲਾ ਕਉ ਸਦਾ ਸਲਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਖ ਅਰਥਾਤ ਜਮਕੇ ਮਾਨ ਕੇ ਜੋ ਮਰਦਨ ਕਰ ਦੇਵੈ ਤਿਸ ਮੁਲਾਂ ਕੇ ਸਦਾ ਸਲਾਮੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹੈ ਹਜੂਰਿ ਕਤ ਦੁਰਿ ਬਤਾਵਹੁ ॥ ਦੁੰਦਰ ਬਾਧਹੁ ਸੁੰਦਰ ਪਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸਦਾ ਹਜੂਰ ਹੀ ਹੈ ਦੁਰ ਕਹਾ ਬਤਾਵਤੇ ਹੋ (ਦੁੰਦਰ) ਦੁੰਦ ਮਹਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਮਨੁ ਹੈ ਜਬ ਤਿਸਕੇ (ਬਾਧਹੁ) ਰੋਕੇਗੇ ਤੋ (ਸੁੰਦਰ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਾਵੇਗੇ ॥

ਕਾਜੀ ਸੋ ਜੋ ਕਾਇਆ ਬੀਚਾਰੈ ॥ ਕਾਇਆ ਕੀ ਅਗਨਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰ ਜਾਰੈ ॥

ਕਾਜੀ ਸੋਈ ਹੈ ਜੋ (ਕਾਇਆ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰ ਕਰੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਕੀ ਅਗਨੀ ਕਰਕੇ ਕਾਇਆ ਕੇ (ਪਰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਾਵੇ ਭਾਵ ਮਿਥਾ ਜਾਣੇ ॥

ਸੁਪਨੈ ਖਿੰਦ ਨ ਦੇਈ ਝਰਨਾ ॥ ਤਿਸੁ ਕਾਜੀ ਕਉ ਜਰਾ ਨ ਮਰਨਾ ॥ ੨ ॥

ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ (ਖਿੰਦ) ਬੀਰਜ ਕੇ ਝਰਨੇ ਨਾ ਦੇਵੈ ਤਿਸ ਕਾਜੀ ਕੋ ਨਾ ਤੋ (ਜਰਾ) ਬੁਢੇਪਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਉਸਕੇ ਮ੍ਰਿਤੁ ਆਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਿਤ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਸੁਰਤਾਨੁ ਜੁ ਦਇ ਸਰਤਾਨੈ ॥ ਬਾਹਰਿ ਜਾਤਾ ਭੀਤਰਿ ਆਨੈ ॥

ਸੋ (ਸੁਰਤਾਨ) ਜੋਗੀ ਹੈ ਜੋ ਦੋ (ਸੁਰ) ਬੈਥੇ ਭਾਵ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਕਰ ਇਛਾ ਪਿੰਗਲਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣ ਪੋਣ ਕੇ ਝੜਾਵੈ ਉਤਰੇ ਬਾਹਰ ਜਾਤੇ ਹੁਏ ਪ੍ਰਾਣ ਪੋਣ ਕੇ (ਭੀਤਰਿ ਆਨੈ) ਅੰਤਰ ਲਿਆਵੈ ॥

ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਮੈ ਲਸਕਰੁ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਸੁਰਤਾਨੁ ਛਤੁ ਸਿਰਿ ਧਰੈ ॥

ਗਗਨ ਮੰਡਲ ਦਸਵੇ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਪੋਣ ਕੇ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੇ ਭਾਵ ਠਹਰਾਵੈ ਵਹੁ ਜੋਗੀ ਸਰੂਪ ਛਤ੍ਰ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸੋ ਜੁੜਾ ਹੈ ਐ (ਸੁਰਤਾਨ) ਪਾਤਸਾਹੁ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਵੈਰਾਗ ਵੇਵੇਕ ਰੂਪ ਦੋ (ਸਰ) ਤੀਰ (ਤਾਲਾ) ਬੈਥੇ ਭਾਵ ਧਾਰੇ ਐ ਬਾਹਰ ਜਾਏ ਮਨ ਨੂੰ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਕਰੇ ਚਿਦੈ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਨ ਰੂਪੀ ਭੋਜ ਨੂੰ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੇ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਨ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਸੋ ਮਹਾਤਮਾ ਪੁਰਸ਼ ਪਾਤਸਾਹੁ ਜਸ ਰੂਪੀ ਛਤ੍ਰ ਕੇ ਸਿਰਪਰ ਧਾਰਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਸਦਾ ਬਡਾ ਜਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥

ਜੋਗੀ ਗੋਰਖੁ ਗੋਰਖੁ ਕਰੈ ॥ ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਰੈ ॥

ਜੋਗੀ ਗੋਰਖ ਗੋਰਖ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਿੰਦੂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਾ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ ॥ ਕਬੀਰ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੧ ॥

ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕਾ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ ਮਾਨਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਸਰਮ ਕੀ ਓਰ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਸਮਾਇ) ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਮੀਪ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸਨ ਕੀਆ ਕਿ ਮਹਾਰਾਜ ਬੈਸਨਵ ਮਤ ਵਲੇ ਹਮ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਠਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਕੇ ਵਸਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪਨੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਕੀ ਪੂਜਾ ਨਾਮ ਕੇ ਤਜਾਗ ਕਰ ਕਰਨੀ ਅਛੀ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਗਵਾਹੀ ਦੇਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵੈਤ ਭਾਵ ਕੇ ਲੀਏ ਹੁਏ ਜੋ ਪਾਖੰਡ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਨਿਖੇਪੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੋ ਪਾਥਰ ਕਉ ਕਹਤੇ ਦੇਵ ॥ ਤਾਕੀ ਬਿਰਥਾ ਹੋਵੈ ਸੇਵ ॥ -

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪਥਰ ਕੋ ਹੀ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਹੁਈ ਬਜਰਥ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਪਾਥਰ ਕੀ ਪਾਈ ਪਾਇ ॥ ਤਿਸਕੀ ਘਾਲ ਅਜਾਈ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪਥਰ ਕੀ ਪੈਰੀ ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਥਾ ਦੇਕਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ (ਘਾਲ) ਮਿਹਨਤ ਕੀ ਹੁਈ (ਅਜਾਈ) ਬਜਰਥ ਜਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਠਾਕੁਰੁ ਹਮਰਾ ਸਦ ਬੋਲੀਤਾ ॥ ਸਰਬ ਜੀਆ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਨੁ ਦੇਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰਾ ਠਾਕੁਰ ਸਦਾ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦਾਨੁ ਦੇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਦੇਉ ਨ ਜਾਨੈ ਅੰਧੁ ॥ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਮੋਹਿਆ ਪਾਵੈ ਫੰਧੁ ॥

ਅਗਿਆਨੀ (ਦੇਉ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਭ੍ਰਮ ਕਾ ਮੋਹਿਆ ਹੁਆ ਮਨ ਕੇ ਵਾਹੀਓਂ ਮੈਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨ ਪਾਥਰੁ ਬੋਲੈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਦੇਇ ॥ ਫੋਕਟ ਕਰਮ ਨਿਹਫਲੁ ਹੈ ਸੇਵ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਤੋ ਪਥਰੁ ਕਛੁ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕਛੁ ਦੇਤਾ ਹੀ ਹੈ ਪਾਖੰਡ ਪੂਜਾ ਰੂਪ ਕਰਮ ਸਭ (ਫੋਕਟ) ਬਜਰਥ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗੀ ਅਰਥਾਤ ਪਾਰਖਦੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਨਿਸਫਲੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਚੰਦਨੁ ਚੜਾਵੈ ॥ ਉਸਤੇ ਕਹਹੁ ਕਵਨੁ ਫਲ ਪਾਵੈ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਮ੍ਰਿਤਕ ਸ਼ਰੀਰ ਉਪਰ ਚੰਦਨ ਚੜਾਇ ਦੇਵੇ ਤੇ ਕਹੇ ਉਸ ਸੇ ਵਹੁ ਕਯਾ ਫਲੁ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਜੇ ਮਿਰਤਕ ਕਉ ਬਿਸਟਾ ਮਾਂਹਿ ਰੁਲਾਈ ॥ ਤਾਂ ਮਿਰਤਕ ਕਾ ਕਿਆ ਘਾਟਿ ਜਾਈ ॥੩॥

ਔਰ ਜੇ ਮ੍ਰਿਤਕਕੋ ਬਿਸਟਾ ਬੀਚਿ ਰੁਲਾਈ ਰਖੇ ਤੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਾ ਕਯਾ ਘਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਾ ਕਛੁ ਭੀ ਬਿਗੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਥਰ ਕੀ ਜੜਤਾ ਪਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਕਾ ਵਿਸ਼੍ਰਾਂਤ ਟੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰ ਹਉ ਕਹਉ ਪੁਕਾਰਿ ॥ ਸਮਝਿ ਦੇਖੁ ਸਾਕਤ ਗਾਵਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ਹੈ (ਸਾਕਤ) ਸਨਮੁਖ ਗਵਾਰ ਜੀਵ ਤੂੰ ਸਮਝ ਕੇ ਦੇਖੁ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਬਹੁਤੁ ਘਰ ਗਾਲੇ ॥ ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਵੈਤ ਭਾਵ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘਰ ਗਾਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਰਾਮ ਕੇ ਭਗਤ ਸਦੀਵ ਸੁਖਾਲੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਲ ਮਹਿ ਮੀਨ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੋਧੇ ॥ ਦੀਪਕ ਪਤੰਗ ਮਾਇਆ ਕੇ ਛੇਟੇ ॥

ਜਲ ਵਿਖੇ ਜੋ ਮਛ ਆਦਿਕ ਹੈਂ ਏਹ ਮਾਯਾਕੇ ਬੋਧੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਦੀਪਕ ਪਰ ਪਤੰਗ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਸੋ ਆਇ ਕਰ ਛੇਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਭਸਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਮ ਮਾਇਆ ਕੁੰਚਰ ਕਉ ਬਿਆਪੈ ॥ ਭੁਇਅੰਗਮ ਭ੍ਰਿੰਗ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਖਾਪੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਮਾਯਾ ਹਸਤੀ ਕੇ ਬਜਾਪਤੀ ਹੈ (ਭੁਇਅੰਗਮ) ਸਰਪ ਬੀਨ ਕੀ ਆਵਾਜ਼ ਮੈਂ ਔਰ (ਭ੍ਰਿੰਗ) ਭਮਰ ਸੁਗੰਧ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਖਪ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਐਸੀ ਮੋਹਨੀ ਭਾਈ ॥ ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਤੇਤੇ ਭਹਕਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਮਾਇਆ ਐਸੀ ਮੋਹਨੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ (ਭਹਕਾਈ) ਭ੍ਰਮਾ ਭੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੰਛੀ ਮ੍ਰਿਗ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਰਾਤੇ ॥ ਸਾਕਰ ਮਾਖੀ ਅਪਿਕ ਸੰਤਾਪੈ ॥

ਪੰਛੀ ਚੋਗ ਔਰ ਮ੍ਰਿਗ ਘੰਡਹੋੜੇ ਕੀ ਆਵਾਜ਼ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਸਾਕਰ ਅਰਥਾਤ ਮਿਸ਼੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ

ਮਾਯਾ ਮਾਖੀ ਕੋ ਅਧਿਕ ਸੰਤਾਪ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥

ਤੁਰੇ ਉਸਟ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਭੋਲਾ ॥ ਸਿਧ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਖੋਲਾ ॥ ੨ ॥
(ਤੁਰੇ) ਘੋੜੇ ਔਰ (ਉਸਟ) ਉਠ ਏਹ ਸਭ ਮਾਇਆ ਮਹਿ (ਭੋਲਾ) ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਚੋਰਾਸੀਹ ਸਿਧਾਂ ਕਾ ਮਨੁ
ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਖੋਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਛਿਅ ਜਤੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਦਾ ॥ ਨਵੈ ਨਾਥ ਸੂਰਜ ਅਰੁ ਚੰਦਾ ॥

ਛੇ ਜਤੀ ਭੀ ਮਾਯਾਕੇ ਦਾਸ ਹੁਏਹੈ ਨੌ ਨਾਥ ਭੀ ਔ ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਭੀ ਮਾਯਾ ਸੰਜੁਗਤਿਹੈਂ ਜਤੀ ਏਹ ਹਨ-ਭੈਰੋਂ-੧
ਗੋਰਖ ੨ ਲਛਮਣ ੩ ਹਨੂਮਾਨ ੪ ਦਤਾਤ੍ਰੇ ੫ ਔ ਭੀਛਮ ਪਿਤਾਮਾ ੬ ॥

ਤੁਪੇ ਰਖੀਸਰ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਸੂਤਾ ॥ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਕਾਲੁ ਅਰੁ ਪੰਚ ਦੂਤਾ ॥ ੩ ॥

ਤਪੀ ਪੁਨਹ ਰਖੀਸ੍ਰੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਸੋਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਕਾਲ ਅਰ ਪੰਚੇ ਦੂਤ ਕਮਾਦਿਕ ਭੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹੈਂ ॥੩॥

ਸੁਆਨ ਸਿਆਲ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਰਾਤਾ ॥ ਬੰਤਰ ਚੀਤੇ ਅਰੁ ਸਿੰਘਾਤਾ ॥

(ਸੁਆਨ) ਕੁਤੋ ਅਰ (ਸਿਆਲ) ਗਿਦੜ ਪੁਲ ਬੰਦਰ ਅਰ (ਬੰਤਰ) ਰਿੜ੍ਹੇ ਅਰੁ (ਸਿੰਘਾਤਾ) ਸਿੰਘ ਵਾਸਰਭੇ
ਭੀ ਮਾਯਾ ਮਹਿ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਮਾਜਾਰ ਗਾਡਰ ਅਰੁ ਲੂਬਰਾ ॥ ਬਿਰਖ ਮੂਲ ਮਾਇਆ ਮਹਿ ਪਰਾ ॥ ੪ ॥

(ਮਾਜਾਰ) ਬਿਲੇ ਔਰ (ਗਾਡਰ) ਭੋਡ ਔਰ ਲੂਬਰ ਪੁਨਹ ਬਿਛੋਂ ਕੇ ਮੂਲ ਭੀ ਇਹ ਸਭ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਪੜੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਮਾਇਆ ਅੰਤਰਿ ਭੀਨੇ ਦੇਵ ॥ ਸਾਗਰ ਇੰਦ੍ਰਾ ਅਰੁ ਧਰਤੋਵ ॥

ਸਮੁਹ ਦੇਵਤਾ ਸਮੁੰਦ ਔਰ (ਇੰਦ੍ਰਾ) ਲਛਮੀ ਪੁਨਹ (ਧਰਤੋਵ) ਧਰਤੀ ਨਿਸਕੇ ਕਰਕੇ ਏਹ ਸਭੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਅੰਤਰ
(ਭੀਨੇ) ਸਨਿਗਧ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਜਿਸੁ ਉਦਰੁ ਤਿਸੁ ਮਾਇਆ ॥ ਤਬ ਛੂਟੇ ਜਬ ਸਾਧੂ ਪਾਇਆ ॥ ੫ ॥ ੫੧੩ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਇਹ ਸਿਧਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਉਦਰੁ)ਪੈਰੁ ਹੈ ਤਿਸੁਕੇ ਸਾਥ ਨਿਸਕੇ ਮਾਇਆ ਲਗੀ
ਹੁਈ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸੰਤੁ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮੁ ਪਾਇਆ ਜਾਵੇ ਤਬ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਸੇ ਛੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਜਬ
ਸਤਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਧਰਮ ਮਾਨ ਕਰ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਨਮ ਮਰਣ ਰੂਪ

ਮਾਯਾ ਸੇ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਕਰੈ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਕਾਜੁ ਏਕੁ ਨਹੀ ਸਰੈ ॥

ਜਬ ਤਕ ਇਹ ਜੀਉ ਮੇਰੀ ਮਾਯਾ ਮੇਰੀ ਬਿਛੁਤੀ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਇਕ ਕਾਰਜ ਮੌਖ ਰੂਪੀ ਨਹੀਂ ਸੋਰਤਾ ॥

ਜਬ ਮੇਰੀ ਮੇਰੀ ਮਿਟਿ ਜਾਇ ॥ ਤਬ ਪ੍ਰਭ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰਹਿ ਆਇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਔ ਮੇਰੀ ਮਿਟ ਜਾਵੇ ਤਬ ਆਪ (ਪ੍ਰਭ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਨ ਕਰ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ਮਨਾ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਨ ਸਿਮਰਹੁ ਦੁਖ ਭੰਜਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਗਿਆਨ ਮਨ ਮੈਂ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤੇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਸਿੰਘੁ ਰਹੈ ਬਨ ਮਾਹਿ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਬਨੁ ਫੂਲੈ ਹੀ ਨਾਹਿ ॥

ਜਬ ਤਕ ਬਨ ਮੈਂ ਸੋਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਬਨ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਗਾਵਲੀ ਬਨਕੇ ਜੀਵ ਪਰਫੁਲਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਜਬ ਹੀ ਸਿਆਰੁ ਸਿੰਘ ਕਉ ਖਾਇ ॥ ਫੂਲਿ ਰਹੀ ਸਗਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਨਿਹੈ ਕਰ (ਸਿਆਰੁ) ਸਰਭਾ ਸਿੰਘ ਕੋ ਖਾਇ ਜਾਵੇ ਤਬ ਸਗਲੀ ਬਨਸਪਤੀ ਫੂਲੀ ਹੁਈ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਅ
ਜੀਵ ਬਹੁਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ਤਬਾ ਹੀ ਜਬ ਤਕ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪੀ ਬਨ ਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਸੋਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ
ਜੀਵ ਵੈਲਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜਬ ਵਿਚਾਰ ਸਰਭਾ ਹੰਕਾਰ ਸੋਰ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਸੁਭ ਗੁਣ ਵੈਲ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੀਤੇ ਬੂਝੈ ਹਰੈ ਤਿਰੈ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਹਿ ਉਤਰੈ ॥

ਜੋ ਆਪਕੇ ਜੀਤਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਆਪਕੋ ਹਾਰਿਆ ਹੁਆ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ
ਹੈ ਸੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਨਿਮ੍ਰਿਤਾ ਸਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਦਾਸੁ ਕਬੀਰੁ ਕਹੈ ਸਮਝਾਇ ॥ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਰਹਹੁ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੧੪ ॥

ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਜੀ ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਸਮਝਾਇ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ
ਲਗਾਇ ਰਹੋ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥ ੧੪ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸਭਾ ਕੀ ਬਸੰਤਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਰਿ ਸੈਇ ਸਲਾਰੁ ਹੈ ਜਾਕੇ ॥ ਸਵਾ ਲਾਖੁ ਪੈਕਾਬਰ ਤਾਕੇ ॥

ਜਿਸ ਭਗਵੰਤ ਦੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਤਰ ਸੈਂਕਏ ਸਰਦਾਰ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਕਈ ਸਵਾ ਲਾਖੁ ਪੈਕਾਬਰ ਹੈ ॥

ਸੇਖ ਜੁ ਕਹੀਅਹਿ ਕੋਟਿ ਅਠਾਸੀ ॥ ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਜਾਕੇ ਖੇਲ ਖਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰੁ ਕੇ ਸੇਖ ਤਿਆਗੀ ਕਈ ਅਠਾਸੀ ਰੋੜ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਖਾਸੀ) ਖਾਸਗੀ ਯਾਰ ਖੇਲਨੇ ਵਾਲੇ ਛਿਪਿਆ ਰੋੜ ਜਾਦਵ ਹੈਂ ॥੧॥

ਮੇ ਗਰੀਬ ਕੀ ਕੋ ਗੁਜਰਾਵੈ ॥ ਮਜਲਸਿ ਦੂਰਿ ਮਹਲੁ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੀ ਗਰੀਬ ਕੀ ਅਰਜ ਕੋ ਕੌਨ (ਗੁਜਰਾਵੈ) ਪਹੁੰਚਾਵੈ (ਮਜਲਸਿ) ਸਭਾ ਦੂਰ ਤਕ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਮਹਲ) ਸਰੂਪ ਕੋ ਕੌਣ ਪਾਵੈ ਭਾਵ ਪਾਉਲਾ ਕਠਨੁ ਹੈ ॥

ਭੇਤੀਸ ਕਰੋੜੀ ਹੈ ਖੇਲ ਖਾਨਾ ॥ ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਫਿਰੈ ਦਿਵਾਨਾਂ ॥

ਭੇਤੀਸ ਰੋੜ ਦੇਵਤਾ (ਖੇਲ ਖਾਨਾ) ਸੇਵਕ ਦੇ ਸੰਮੂਹ ਵਾ ਭੋਜਨ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਆਦਕ ਸਭ ਕਾਰਖਾਨੇ ਹੈ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖਜੀਉ ਜਿਸਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਦਿਵਾਨਾਂ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਬਾ ਆਦਮ ਕਉ ਕਿਛੁ ਨਦਰਿ ਦਿਖਾਈ ॥ ਉਨਿ ਭੀ ਭਿਸਤਿ ਘਨੇਰੀ ਪਾਈ ॥੨॥

(ਬਾਬਾ ਆਦਮ) ਸਿਵਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਛੁ ਗਿਆਨ ਦਿਸਦ ਦਿਖਾਈ ਹੈ (ਉਨਿ) ਉਸ ਬਿਵ ਨੇ ਭੀ (ਭਿਸਤਿ) ਸੇਖ ਗਨਕ ਹੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦਿਲ ਖਲਹਲੁ ਜਾਕੈ ਜਰਦਰੂਥਾਨੀ ॥ ਛੋਡਿ ਕਤੇਬ ਕਰੈ ਸੈਤਾਨੀ ॥

ਜਿਸਕੇ ਦਿਲ ਮੈਂ (ਖਲਹਲੁ) ਖਲਦਿਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਜਿਸਕਾ ਦਿਲ ਸੰਜੇ ਆਤਮਕ ਹੈ ਤਾਕੇ (ਬੂ) ਮੁਖ ਕੀ ਬਾਨੀ ਰੰਗਤ (ਦਰਦ) ਪੀਲੀ ਹੈ ਵਹੁ ਕੌਨ ਹੈ ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਕਤੇਬ) ਕਿਤਾਬੋ ਕੇ ਸਿਧਤ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਸੈਤਾਨੀ ਕਰਮ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦ ਜੀਵ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਨੀਆ ਦੋਸੁ ਰੋਸੁ ਹੈ ਲੋਈ ॥ ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਪਾਵੈ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥

ਦੋਸੁ ਦੁਨੀਆ ਵਿਖੇ ਹੈ ਔਰ (ਰੋਸੁ) ਗੁਸਾ (ਲੋਈ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪੁਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਮੁੜਕੇ ਅਮਕਾ ਦੁਖ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਲੋਗੋਂ ਸਾਥ ਗੁਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੀਵ ਜੋਸਾ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਹੀ ਉਹ ਉਸਕਾ ਫਲ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੀਵ ਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਗੇ ਸਦੀਵ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਹਮ ਸਦਾ ਭਿਖਾਰੀ ॥ ਦੇਉ ਜਥਾਬੁ ਹੋਇ ਬਜਗਾਰੀ ॥

ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਹੋ ਅਰ ਹਮ ਆਪਕੇ ਸਦਾ ਕੇ (ਭਿਖਾਰੀ) ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਜਥਾਬ ਦੇਵੋਂ ਭਾਵ ਹੁਕਮ ਅਫੂਲੀ ਕਰੋਤੋ ਮੈਂ (ਬਜਗਾਰੀ) ਤਕਸੀਰੀ ਹੋਵੋਂਗਾ ॥

ਦਾਸੁ ਕਬੀਰੁ ਤੇਰੀ ਪਨਹ ਸਮਾਨਾ ॥ ਭਿਸਤੁ ਨਜੀਕਿ ਰਾਖੁ ਰਹਮਾਨਾ ॥੪॥੧॥੧॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਤੇਰੀ (ਪਨਹ) ਸਰਠਿ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ਹੋ (ਰਹਮਾਨਾ) ਦਗਲ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਪਨੇ ਨਜੀਕ ਰਾਖੁ ਏਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਬਹਿਸਤ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧ ॥

ਸਭੁ ਕੋਈ ਚਲਨ ਕਹਤ ਹੈ ਉਹਾਂ ॥ ਨਾ ਜਾਨਉ ਬੈਰੁਨੁ ਹੈ ਕਹਾਂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਭ ਕੋਈ ਉਹਾ ਅਰਥਾਤ ਬੈਰੁਨ ਮੈਂ ਚਲਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਕਿ ਬੈਰੁਨ ਕਹਾਂ ਹੈ ॥

ਆਪੁ ਆਪਕਾ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਾਂ ॥ ਬਾਤਨ ਹੀ ਬੈਰੁਨੁ ਬਖਾਨਾਂ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਆਪਕਾ ਭੇਦੁ ਤੇ ਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕੌਨ ਸਰੂਪ ਹੂੰ ॥ ਬਾਤਾ ਕਰਕੇ ਹੀ ਬੈਰੁਨ ਕੋ ਵਖਯਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਮਨ ਬੈਰੁਨੁ ਕੀ ਆਸ ॥ ਤਬ ਲਗੁ ਨਾਹੀ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਤਕ ਮਨ ਮੈਂ ਬੈਰੁਨ ਕੀ ਆਸ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਬ ਤਕ (ਚਰਨ) ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਖਾਈ ਕੋਟ ਨ ਪਰਲਪ ਗਾਰਾ ॥ ਨਾ ਜਾਨਉ ਬੈਰੁਨੁ ਦੁਆਰਾ ॥ ੩ ॥

ਬੈਰੁਨ ਕੀ ਨਾ ਕੋਈ ਖਾਈ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਗਿਰਦੇ ਕੋਟ ਹੈ ਔਰ ਨਾਹੀ (ਪਰ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਗਾਰਾ ਸੇ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਾ ਕੋਈ ਬੈਰੁਨ ਵਾ ਦਰਵਾਜਾ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਤੁਸੀਂ ਕੌਨਸਾ ਬੈਰੁਨ ਮਾਨਤੇ ਹੋ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਕਮੀਰ ਅਬ ਕਹੀਐ ਕਾਹਿ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਬੈਰੁਨੈ ਆਹਿ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਬਾਤ ਅਬ ਕਿਸਕੇ ਕਹੀਏ ਸਾਧਸੰਗਤ ਹੀ ਬੈਰੁਨ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥ ੧੬ ॥ ਆਕੀ ਗਵ ਕੇ ਰੂਪ ਕਾ ਅਲੰਕਾਰ ਵਾਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਉ ਲੀਜੈ ਗਛੁ ਬੰਕਾ ਭਾਈ ॥ ਦੇਵਰ ਕੋਟ ਅਰੁ ਤੇਵਰ ਖਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪੀ (ਬੰਕਾ) ਦੇਵਾ ਗਛੁ ਕੀਸੇ ਲੀਆ ਭਾਵ ਜੋਤਾ ਜਾਵੇ ਜਿਸਕਾ (ਦੇਵਰ) ਰਾਗ ਵੈਸ ਰੂਪੀ ਦੇਹਿਤਾ ਕੋਟ ਹੈ ਔਰ (ਤੇਵਰ) ਤਿਨੇ ਈਖਣਾ ਵਾ ਤਿਨਾ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਜਿਸਕੀ ਤਿਹਰੀ ਖਾਈ ਹੈ ॥

ਪਾਂਚ ਪਦੀਸ ਮੋਹ ਮਦ ਮਤਸਰ ਆਭੀ ਪਰਥਲ ਮਾਇਆ ॥

ਕਾਮਾਦੀਪੰਜ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਅਰੁ ਮਦੁ ਅਰੁ(ਮਤਸਰ)ਈਰਖਾ ਆਇ ਪਬੀਸ ਪ੍ਰਕ੍ਰਿਤਾ ਇਹ ਫੌਜ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਬਲ ਜੋਮਾਯਾ ਨਾਮ ਛਲੁ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖ ਮਾਯਾ ਛਵੀ ਹੈ॥ ਛਵੀ ਯਾ ਆਡੀ ਢਹੁ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਗੋਲੀ ਆਇ ਬਚਾਉਣ ਲਈਫ਼ੌਜ ਖੋਦ ਕੇਰੁਪ ਸਮਝ ਓਦ ਬਣਾਉਤੇ ਹੈ॥

ਜਨ ਗਰੀਬ ਕੇ ਜੋਰੁ ਨ ਪਹੁਚੈ ਕਹਾ ਕਰਉ ਰਘੁਰਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਰਘੁਰਾਇਆ ਮੈਂ ਅਥ ਕਹਾ ਕਰੋ ਐਸੇ ਕਿਲੇ ਪਰ ਮੇਰਾ ਗਰੀਬ ਜਨ ਕਾ ਜੋਰ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਤਾ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮੁ ਕਿਵਾਰੀ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਦਰਵਾਨੀ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਦਰਵਾਜਾ ॥

ਤਿਸ ਕਿਲੇ ਕੇ ਕਾਮਨਾ ਕੇ (ਕਿਵਾਰੀ) ਤਖਤੇ ਹੈਂ ਦੁਖ ਔਰ ਸੁਖ ਇਹ ਦੋਨੋਂ (ਦਰਵਾਨੀ) ਫੇਰਵੀਦਾਰ ਹੈਂ ਪਾਪ ਅਰ ਪੁੰਨ ਇਹ ਕਿਲੇ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਹੈ॥

ਕ੍ਰੋਧੁ ਪ੍ਰਧਾਨੁ ਮਹਾ ਬਡ ਦੁੰਦਰ ਤਹ ਮਨੁ ਮਾਵਾਸੀ ਰਾਜਾ ॥ ੨ ॥

ਕ੍ਰੋਧ ਬਡਾ(ਪ੍ਰਧਾਨ)ਵਸੀਰਹੈ ਔਰ ਵੇਰ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਵਡੇ ਦੁੰਦਰੇ ਮਚਾਉਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਗਢਵਿਖੇ ਮਨ ਰੂਪੀ(ਮਾਵਾਸੀ) ਆਕੀ ਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਵਾਦ ਸਨਾਹ ਟੋਪੁ ਮਮਤਾ ਕੋ ਕੁਬੁਧਿ ਕਮਾਨ ਚਵਾਈ ॥

ਵੇਰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾ ਕੈਸਾ ਸਨਧਧ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸੁਾਦ ਕਾ (ਸਨਾਹ) ਸੰਜੋਹ ਪਹਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਐ ਸਿਰ ਪਰ ਮਮਤਾ ਕਾ ਟੋਪੁ ਹੈ ਅਰ ਕੁਬੁਧੀ ਰੂਪ ਕਮਾਨ ਚਵਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਤਿਸਨਾ ਤੀਰ ਰਹੇ ਘਟ ਭੀਤਰਿ ਇਉ ਗਛੁ ਲੀਓ ਨ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਘਟ ਵਿਖੇ ਆਸਾ ਤਿਸਨਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਇਹ ਤੀਰ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹੋਣੇ ਤੇ ਵੇਹ ਕਠਨ ਗਛੁ ਲੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਵਾ ਐਸਾ ਗਛੁ(ਇਉ)ਇਉਂ ਹੀ ਭਾਵ ਗਲੀ ਥਾਤੀ ਲੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੋਈ ਜੀਤਣੇ ਕਾ ਸਾਧਨੁ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਲੀਤਾ ਸੁਰਤਿ ਹਵਾਈ ਗੋਲਾ ਗਿਆਨੁ ਚਲਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਲੀਤਾ ਔਰ (ਸੁਰਤਿ) ਗਛਾਤ ਕੀ ਵਾ ਸ਼੍ਰੋਸਟ ਪ੍ਰੀਤ ਕੀ(ਹਵਾਈ)ਤੋਪ ਤਿਸ ਮੈਂ ਗਛਾਨ ਕਾ ਗੋਲਾ ਚਲਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਸਹਜੇ ਪਰ ਜਾਲੀ ਏਕਹਿ ਚੋਟ ਸਿਝਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਵਿਸ਼ੇਸ ਕਰ ਜਾਲੀ ਤਬ ਸਹਿਜੇਹੀ ਏਕ ਚੋਟਕੇ ਸਾਥ ਕਿਲਾ (ਸਿਝਾਇਆ) ਜੀਤ ਲੀਆ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਕੋਈ ਸੁਰਮੇ ਭੀ ਮਦਦ ਮੈਂ ਲਏ ?

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਲੈ ਲਰਨੇ ਲਾਗਾ ਤੇਰੇ ਦੋਇ ਦਰਵਾਜਾ ॥

ਭੁੰਤ੍ਰ ॥ ਸਤ ਐ ਸੰਤੋਖ ਕੇ ਸਾਥ ਲੈਕਰਕੇ ਜਬ ਲੜਨੇ ਲਾਗਾ ਤਬ ਪਾਪ ਐ ਪੁੰਨ ਰੂਪੀ ਦੋਨੋਂ ਦਰਵਾਜੇ ਤੋੜ ਦੀਏ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਅਰੁ ਗੁਰਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਕਰਿਓ ਗਛ ਕੇ ਰਾਜਾ ॥ ੫ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਣੇ ਤੇ ਗਛ ਕਾ ਰਾਜਾ ਮਨੁ ਪਕੜ ਲੀਆ ॥ ੫ ॥

ਭਗਵਤ ਭੀਰਿ ਸਕਤਿ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਕਟੀ ਕਾਲ ਭੈ ਫਾਸੀ ॥

ਮੁਖ (ਭੀਰਿ) ਕਾਇਰ ਨੇ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀ ਸਕਤੀ ਅਰਥਾਤ ਸਮਰਥਾ ਵਾ ਬਰਛੀ ਕਰ ਕਾਲਕੇ ਭੈ ਕੀ ਫਾਸੀ ਕਾਟ ਦਈ ਹੈ ॥

ਦਾਸੁ ਕਮੀਰੁ ਚੜ੍ਹਿਓ ਗੜ੍ਹ ਉਪਰਿ ਰਾਜੁ ਲੀਓ ਅਥਨਾਸੀ ॥ ੬ ॥ ੬ ॥ ੧੭ ॥

ਦਾਸ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਗਛਾਨ ਰੂਪ ਕਿਲੇ ਕੇ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਗਛਾਨ ਕੇ ਦਬਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰ (ਅਥਨਾਸੀ) ਅਥਰਲ ਰਾਜ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗਛਾਨ ਕੋ ਪਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੬ ॥ ੧੭ ॥

ਜਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਬਾਦਸਾਹ ਨੇ ਢਾਈ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਕਹਨੇ ਪਰ ਗੰਗਾ ਜੀ ਮੈਂ ਬਹਾਇ ਦੀਆ ਵਾ ਤਿਸਸਮੇਂ ਕਾ ਬ੍ਰਿਤਾਤ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸਿਖਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੰਗਾ ਗੁਸਾਇਨਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ॥ ਜੰਜੀਰ ਬਾਂਧਿ ਕਰਿ ਖਰੇ ਕਬੀਰ ॥ ੧ ॥

(ਗੁਸਾਇਨਿ) ਬਿਸਰ੍ਹੇ ਕੀ ਸਕਤੀ ਜੋ ਗੰਗਾ ਜੀ ਹੈ ਜੋ ਅਤੀ ਭੂਖੀ ਪੁਨਹ ਗੰਭੀਰ ਚਲ ਰਹੀ ਥੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੰਜੀਰ ਜੋ ਬਾਂਧ ਕਰ ਹਮ ਕੋ ਲੇ ਗਏ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਨ ਡਿਰੀ ਤਨੁ ਕਾਹੇ ਕਉ ਭਰਾਇ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਚਿਤੁ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਬ ਹਮਨੇ ਕਹਾ ਮਨ ਹਮਾਰਾ ਗਿਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਨਕੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਭਰਾਵਤੇ ਹੋ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੇ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਚਿਤੁ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੀਰਾ ਕੀ ਲਹਿਰ ਮੇਰੀ ਟੁਟੀ ਜੰਜੀਰ ॥ ਮ੍ਰਿਗਛਾਲਾ ਪਰ ਬੈਠੇ ਕਬੀਰ ॥ ੨ ॥
 ਫਿਰ ਗੀਰਾ ਜੀ ਕੀ ਐਸੀ ਲਹਿਰ ਆਈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਜੰਜੀਰ ਟੁਟ ਗਈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਹਮ ਮ੍ਰਿਗ ਛਾਲਾਪੁਰ
 ਬੈਠ ਗਏ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੀਰਾ ਜੀ ਨੇ ਨੌਕਾ ਸਮਾਂ ਦਈ ਥੀ ॥ ੨ ॥
 ਕਹਿ ਕੰਬੀਰ ਕੋਊ ਸੰਗ ਨ ਸਾਥ ॥ ਜਲ ਬਲ ਰਾਖਨ ਹੈ ਰਘੁਨਾਥ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥ ੧੮ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਨਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਈਹਾ ਸੰਗੀ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸਾਥੀ ਹੋਗਾ ॥ ਜਲੋਂ ਔਰ ਬਲੋਂ ਮੇਂ ਇਕ
 ਰਘੁਨਾਥ ਹੀ ਰਾਖਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥ ੧੮ ॥
 ਭੈਰਉ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਗਮ ਦੁਗਮ ਗੜਿ ਰਚਿਓ ਬਾਸ ॥ ਜਾ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸ ॥
 (ਅਗਮ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਨੇ ਅਪਨੇ ਬਸਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਦੁਗਮ) ਕਠਨ ਗਢ ਦਸਵੰਦਾਰੁ ਵਾ ਰਿਦਾ ਰਚਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ
 ਤਿਸਕੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ ॥
 ਬਿਜੁਲੀ ਚਮਕੈ ਹੋਇ ਅਨੰਦੁ ॥ ਜਿਹ ਪਉੜ੍ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਬਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੧ ॥
 ਜਹਾਂ ਬਿਜਲੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਜੋਤਿ ਚਮਕਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਜੋਗੀ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਬਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੈ
 (ਪਉੜ੍ਹੇ) ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
 ਇਹੁ ਜੀਉ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੈ ॥ ਜਰਾ ਮਰਨੁ ਛੂਟੈ ਭ੍ਰਮ ਭਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗ ਜਾਵੇ ਤਬ ਜਨਮ ਔ ਮਰਨ ਛੂਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭ੍ਰਮ ਭੀ (ਭਾਗੈ)
 ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਬਰਨ ਬਰਨ ਸਿਉ ਮਨ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਹਉਮੈ ਗਾਵਨਿ ਗਾਵਹਿ ਗੀਤ ॥
 ਬਰਨੋਂ ਪੁਨਹ ਅਬਰਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰ ਹਉਮੈਂ ਕੇ ਗੀਤੋਂ ਕੋ (ਗਾਵਨਿ) ਗਾਵਤਾ ਹੋਵਾਬਰਨੋਂ
 ਸੇ ਜੋ ਅਵਰਨ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬੁਨ ਰਹਤ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਉਮੈਂ ਕੇ ਗੀਤੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨੇ
 ਵਾਲਾ ਹੋਕਰ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿੰਤੂ ਨਹੀ ਗਾਵਤਾ ॥

ਅਨਹਦ ਸਬਦ ਹੋਤ ਬੁਨਕਾਰ ॥ ਜਿਹ ਪਉੜ੍ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ॥ ੨ ॥
 ਵਹਾਂ ਏਕ ਰਸ ਸਬਦ ਕਾ (ਬੁਨਕਾਰ) ਅਵਾਜ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਜਹਾਂ ਪਰ ਅਰਥਾਤ ਦਸਵੰਦਾਰ ਵਾ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲਪ੍ਰਭੁ
 (ਪਉੜ੍ਹੇ) ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਖੰਡਲ ਮੰਡਲ ਮੰਡਲ ਮੰਡਾ ॥ ਤ੍ਰਿਅ ਅਸਥਾਨ ਤੀਨਿ ਤ੍ਰਿਅ ਖੰਡਾ ॥
 (ਖੰਡਲ) ਭਾਰਤਾਦਿਕ ਖੰਡ ਔਰ (ਮੰਡਲ) ਦੇਸ ਔਰ ਤੀਨ ਲੋਕ ਔਰ ਤੀਨ ਦੇਵਤਾ (ਤ੍ਰਿਅ ਖੰਡਾ) ਤੀਨ ਭਾਗ ਰਜੇ ਤਮੇਂ
 ਸਤੋ ਗੁਣ ਇਨ (ਮੰਡਲ) ਸਮੂਹ ਕੇ ਜਿਸਨੇ (ਮੰਡਾ) ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਰਹਿਆ ਅਭ ਅੰਤ ॥ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋ ਧਰਨੀਧਰ ਮੰਤ ॥ ੩ ॥
 ਸੋ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ (ਅਭ ਅੰਤ) ਦਸਵੰਦਾਰ ਮੇਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਧਰਨੀਧਰ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰ ਕਾਕੋਈ
 (ਪਾਰੁ) ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤਾ ॥ ੩ ॥

ਕਦਲੀ ਪੁਹਪ ਧੂਪ ਪਰਗਾਸ ॥
 ਸਰਗੁਣ ਮੂਰਤੀ ਜਿਸਕੇ ਜੋਗੀ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਕੇਲੇ ਕੇ ਫੂਲ ਜੈਸਾ ਰੰਗੁ ਹੈ ਔਰ ਧੂਪ ਕੇ ਸਵਸ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਹੈ ॥
 ਰਜ ਪੰਕਜ ਮਹਿ ਲੀਓ ਨਿਵਾਸ ॥

ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਬਮਲੋਂ ਕੀ (ਰਜ) ਧੂੜੀ ਮੇਂ ਜੋਗੀ ਨੇ ਨਿਵਾਸ ਲੀਆ ਹੈ ਵਾ ਦਸਵੰਦਾਰ ਜੋਕਮਲਹੋਤਿਸਕਾਰੰਗੁਕੇਲੇਕੇ
 ਫੂਲ ਜੈਸਾ ਹੈ ਅਤ੍ਰ ਧੂਪ ਜੈਸਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਤਿਸ ਪੰਕਜ ਕੀ ਰਜ ਕਰਕੇ ਲੈਣਾ ਮਧ ਕਮਲ ਕੇ ਬੀਚ ਨਿਵਾਸ ਲੀਆ ਹੈ
 ਕਿਆ ਜੋਗੀ ਤਿਸ ਮੇਂ ਧਨਾਨੁ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਵਾ ਕਦਲੀ ਕਰ ਫਲ ਗੁਹਟ ਕਰਣਾ ਔਰ (ਪੁਹਪ) ਫੂਲ
 ਕਰਾ ਫਲ ਫੂਲ ਚੜਾਉਣੇ ਧੂਪ ਧੁਖਾਉਣਾ (ਪਰਗਾਸ) ਦੀਪਕ ਜਗਾਇ ਕਰ ਆਰਤੀ ਕਰਨੀ ਇਹ ਸਭ ਰੀਤੀਕਰੀਗਈ
 ਜਬ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਲੀਆ ॥

ਦੁਆਦਸ ਦਲ ਅਭ ਅੰਤਰਿ ਮੰਤ ॥ ਜਹ ਪਉੜ੍ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕਮਲਾ ਕੰਤ ॥ ੪ ॥
 ਦਸਵੰਦਾਰ ਮੇਂ ਜੋ ਕਮਲ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬਾਰਾ ਪੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਸਵੰਦਾਰ ਮੇਂ ਜੋਗੀ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਦੁਵਾਦਸ
 ਅਖਰ ਰੂਪ ਦਲ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਲਛਮੀ ਜੀਕੇ ਪਤੀ ਬਿਸਨੂੰ ਸਾਥੀ ਰੂਪ ਹੋਇਕੇ ਬਿਰਾਜ-
 ਮਾਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਅਰਧ ਉਰਧ ਮੁਖਿ ਲਾਗੋ ਕਾਮੁ ॥ ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ ਮਹਿ ਕਰਿ ਪਰਗਾਸੁ ॥

ਨੀਚੇ ਕਾ ਆਪਨ ਪੈਂਨ ਔਰ ਉਪਰ ਕੇ ਪਰਾਣ ਪੈਂਨ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਮੁਖ (ਅਕਾਸ) ਅਰਥਾਤ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਜਾਇ ਲਾਗਾ ਹੈ (ਸੁੰਨ ਮੰਡਲ) ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਜੋਗ ਕਲਾ ਕਰ ਜੋਗੀ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ (ਅਰਧ) ਜੀਉ (ਉਰਧ) ਈਸਰ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਮੈਂ ਮੁਖ (ਅਕਾਸ) ਬ੍ਰਹਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਕੀ ਦੋਨੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਅਫੁਰ ਰੂਪ ਮੰਡਲਾਕਾਰ ਅਖੰਡ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਮੈਂ ਗੜਾਨੀ ਪੁਰਸ (ਪਰਗਾਸ) ਨਿਵਾਸ (ਕਰ) ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਉਹਾ ਸੂਰਜ ਨਾਹੀ ਚੰਦ ॥ ਆਇ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕਰੈ ਅਨੰਦ ॥ ੫ ॥

ਉਹਾ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਵਾ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਚੰਦ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਨਹੀਂ ॥ ਆਇ ਰੂਪ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਜੋਗੀ ਵਾ ਗੜਾਨੀ ਅਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸੋ ਬ੍ਰਹਮੰਡਿ ਪਿੰਡਿ ਸੋ ਜਾਨੁ ॥ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰਿ ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਸੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਜਾਨਾ ਹੈ (ਮਾਨ ਸਰੋਵਰਿ) ਦਸ਼ੋਂ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਵਾ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਜੋਗੀ ਔਰ ਗੜਾਨੀ ਇਸਨਾਨ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਹੈ ਸੋ ਜਾਕਉ ਹੈ ਜਾਪੁ ॥ ਜਾਕੋ ਲਿਪਤੁ ਨ ਹੋਇ ਪੁੰਨ ਅਰੁ ਪਾਪੁ ॥ ੬ ॥

ਸੋਹੈ ਸੋਹੈ ਜਿਸ ਜੋਗੀਦਾ ਜਾਪ ਹੈ ਪੁਨਰ ਜਾਕੋ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕਾ ਲੇਪੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਜੋਹੈ ਸੋਹੈ) ਇਸ ਪਦਮੈਂ ਹੈ ਦੇਹਰੀ ਦੀਪਕ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਅਬਰਨ ਬਰਨ ਘਾਮੁ ਨਹੀ ਛਾਮੁ ॥ ਅਵਰ ਨ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਕੀ ਸਾਮੁ ॥

ਨਾ ਤੇ ਉਸ ਮੈਂ ਬਰਨ ਹੈ ਨ ਅਬਰਨ ਹੈ ਨਾ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਛਾਇਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੈਂ ਵਾ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਇਸਥਿਤ ਜੋਗੀ ਮੈਂ ਦੁਇਵੇਂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋਗ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਔਰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕੇਵਲ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਸੋ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਟਾਰੀ ਨ ਟਰੈ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਸੁੰਨ ਸਹਜੁ ਮਹਿ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥ ੭ ॥

ਉਸ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗੀ ਹੁਈ (ਟਾਰੀ ਨ ਟਰੈ) ਹਟਾਈ ਹੁਈ ਹਟਤੀ ਨਹੀਂ ਅਰੁ ਨਾ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ (ਸੁੰਨ) ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰ ਵਾ ਅਫੁਰ ਔ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮਹਿ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ਜੇ ਕਰੇ ਵਹੁ ਸਾਂਤ ਰੂਪ ਕਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਮਧੇ ਜਾਨੈ ਜੇ ਕੋਇ ॥ ਜੇ ਬੋਲੈ ਸੋ ਆਪੈ ਹੋਇ ॥

ਮਨ ਕੇ (ਅਧੇ) ਬੀਚ ਹੀ ਹੈ ਪਰ ਜੋ ਕੋਈ ਜਾਨੇ ਜੋ ਬੋਲੈ ॥ ਜੋ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬਾਣੀ ਆਇ ਇੰਦ੍ਰਾਜ ਕੇ ਸਤਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਐਸੇ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਮੰਤ੍ਰਿ ਮਨਿ ਅਸਥਿਰੁ ਕਰੈ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰੁ ਸੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਰੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਗੁਰੇ ਸੇ ਮੰਤ੍ਰ ਲੇਕਰ ਜੋਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਾਨੀ, ਸੈਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਜਾਕੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਕੋਟਿ ਮਹਾਂਦੇਵ ਅਰੁ ਕਬਿਲਾਸੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਹੂੰ ਹੈਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਸੂਰਜ ਜਿਸਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ ॥ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਮਹਾਂਦੇਵ ਔਰ ਕਲਾਸੁ ਹੈਂ ॥

ਦੁਰਗਾ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਮਰਦਨੁ ਕਰੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੋਟਿ ਬੇਦ ਉਚਰੈ ॥ ੧ ॥

ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਦੁਰਗਾ ਦੇਵੀਆਂ ਜਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਮਲਤੀ ਹੈਂ ॥ ਕ੍ਰੋੜ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਿਸਕੇ ਦੁਵਾਰੇ ਪਰ ਬੇਦ ਕੇ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਉ ਜਾਬਉ ਤਉ ਕੇਵਲ ਰਾਮੁ ॥ ਆਨ ਦੇਵ ਸਿਉ ਨਾਹੀ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਤੇ ਕੇਵਲ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਔਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਕਾਮੁ ਕੁਛੁ ਨਹੀਂ ॥ ੧ ॥

ਕੋਟਿ ਦੰਦ੍ਰਮੇ ਕਰਹਿ ਚਰਾਕੁ ॥ ਸੂਰ ਤੇਤੀਸਉ ਜੇਵਹਿ ਪਾਕੁ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਦੰਦ੍ਰਮਾ ਜਿਸਕੇ ਰੋਸਨੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਤੀਸ ਕ੍ਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਜਿਸਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕਰ (ਜੇਵਹਿ ਪਾਕ) ਭੋਜਨ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਹੋਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਪੂਜਨ ਸਹਤ ਸਰਬ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਪੂਜਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਵਗੁਰੁ ਕੋਟਿ ਠਾਢੇ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ਧਰਮ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਨਵੇਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੂਰੂਪ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਖੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਧਰਮਰਾਇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਿਸਕੇ (ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ) ਤੇਉਵੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਵਾ ਵਫ਼ਤਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਵਨ ਕੋਟਿ ਚਉਥਾਰੇ ਫਿਰਹਿ ॥ ਬਾਸਕ ਕੋਟਿ ਸੇਜ ਬਿਸਥਾਰਹਿ ॥

ਪਵਨ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਿਸਕੇ (ਚਉਥਾਰੇ) ਚੱਤਰਵੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਬਾਸਕ ਨਾਗ ਜਿਸਕੀ ਸੋਹਜਾ ਕੇ ਬਿਸਥਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਮੁੰਦ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਪਾਨੀਹਾਰੁ ॥ ਰੋਮਾਵਲਿ ਕੋਟਿ ਅੰਠਾਰਹੁ ਭਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜਿਸਕੇ (ਪਾਨੀਹਾਰ) ਪਾਨੀ ਭਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀਆਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਿਸਕੀ ਰੋਮਾਵਲੀ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕੋਟਿ ਕੁਮੇਰ ਭਰਹਿ ਭੰਡਾਰ ॥ ਕੋਟਿਕ ਲਖਮੀ ਕਰੈ ਸੀਗਾਰ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਕੁਬੇਰ ਜਿਸਕੇ ਭੰਡਾਰ ਕੋ ਭਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਲਖਮੀਆਂ ਜਿਸਕੀਆਂ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿਕ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਬਹੁ ਹਿਰਹਿ ॥ ਇੰਦ੍ਰ ਕੋਟਿ ਜਾਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਹਿ ॥ ੪ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਪਾਪ ਅਤੇ ਪੁੰਨ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕੀ ਤਰਫ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰ (ਹਿਰਹਿ) ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਗਜਾਨੀ ਹੈਂ ਜੋ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਪੁੰਨਾਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਅਤੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਇੰਦ੍ਰ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਜਾਕੇ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ ॥ ਨਗਰੀ ਨਗਰੀ ਖਿਅਤ ਅਪਾਰ ॥

ਛਿਵੰਜਾ ਕ੍ਰੋੜ ਜਾਵਦ ਜਿਸਕੇ (ਪ੍ਰਤਿਹਾਰ) ਨਜ਼ੀਕੀ ਦਾਸ ਹੈ (ਨਗਰੀ ਨਗਰੀ) ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਤਿ (ਅਪਾਰ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਖਿਅਤ) ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ ਚੇਸਟਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਲਟ ਛੂਟੀ ਵਰਤੈ ਬਿਕਰਾਲ ॥ ਕੋਟਿ ਕਲਾ ਖੇਲੈ ਗੋਪਾਲ ॥ ੫ ॥

ਲਟਾ ਛੂਟੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਐਸੀ ਭਜਾਨਕ ਰੂਪ ਕਾਲੀ ਵਾ ਕੁਲਖਮੀ ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸਿਸ਼ੀ ਮੇਂ ਵਰਤ ਰਹੀ ਹੈ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਸਕਤੀਆਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਹੀ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਖੇਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਕੋਟਿ ਜਗ ਜਾਕੈ ਦਰਬਾਰ ॥ ਗੰਧੂਬ ਕੋਟਿ ਕਰਹਿ ਜੈਕਾਰ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ (ਜਗ) ਔਤਾਰ ਜਿਸਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਖੜੇ ਹੈਂ ॥ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਗੰਧੂਬ ਜਿਸਕੇ (ਜੈਕਾਰ) ਧੁਨੀ ਕਰ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਦਿਆ ਕੋਟਿ ਸਭੈ ਗੁਨ ਕਹੈ ॥ ਤਉ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੈ ॥ ੬ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਬਿਦਿਆ ਜਿਸਕੇ ਸਮੂਹ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਰਨਨ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ॥ ਪਰੰਤੂ ਤੇ ਭੀ ਹੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪਕੇ ਅੰਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਬਾਵਨ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਰੋਮਾਵਲੀ ॥ ਰਾਵਨ ਸੈਨਾ ਜਹ ਤੇ ਛਲੀ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਬਾਵਨ ਅਵਤਾਰ ਜਿਸਕੇ ਰੋਮਾਵਲੀ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਵਾ (ਰੋਮਾਵਲੀ) ਰੋਮੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਭਾਵ ਚੌਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ (ਰਾਵਨ) ਰਾਜਾ ਕੀ ਸੈਨਾ ਅਰਥਾਤ ਬਲ ਕੀ (ਸੈਨਾ) ਫੌਜ ਜਿਸ ਬਾਵਨ ਕਰ ਛਲੀ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਤੇ

ਰਾਵਨ ਕੀ ਸੈਨਾ ਛਲੀ ਗਈ ਹੈ ਸੋ ਰਾਮ ਅਵਤਾਰ ਭੀ ਜਿਸਕੇ ਕ੍ਰੋੜਾ ਹੀ ਚੋਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਹਸ ਕੋਟਿ ਬਹੁ ਕਹਤ ਪੁਰਾਨ ॥ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕਾ ਮਥਿਆ ਮਾਨੁ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸਕੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਅਤੇ (ਸਹਸ) ਹਜ਼ਾਰ ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਪੁਰਾਣ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਰੂਪ ਹੋਕੇ ਜਿਸਨੇ ਦੁਰਜੋਧਨ ਕਾ ਮਾਨੁ ਮਰਦਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਤੂੰ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਕੇਂਦ੍ਰ ਕੋਟਿ ਜਾਕੈ ਲਵੈ ਨ ਧਰਹਿ ॥ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰਿ ਮਨਸਾ ਹਰਹਿ ॥

(ਕੇਂਦ੍ਰ) ਕਾਮਦੇਵ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਿਸਕੇ (ਲਵੈ) ਪਾਸ ਭਾਵ ਬਰਾਬਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤੇ ਭਾਵ ਤੂੰ ਅਤੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈਂ ॥ ਸੋ ਕਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਸਭ ਸਰੀਰੋਂ ਕੋ ਅੰਤਰ ਜੋ (ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ ਹੈ ਤਿਸ ਬੁਧੀ ਕੋ ਅੰਤਰ ਹੋਕੇ ਧੀਰਜਾਈ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਹਰਹਿ) ਬੁਰਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਸੁਨਿ ਸਾਰਿਗਪਾਨ ॥ ਦੇਹਿ ਅਭੈ ਪਦੁ ਮਾਂਗਉ ਦਾਨ ॥ ੮॥੨॥੧੮॥੨੦॥

ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ(ਸਾਰਿਗਪਾਨ)ਭਗਵਨ ਮੁਖਕੋ ਅਭੈ ਪਦ ਕਾ ਦਾਨ ਬਖਸ਼ੀਏ ਦੇਹੀ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਮੇਥ ਪਦ ਵੀਜੀਏ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥ ੨੦ ॥

ਭੈਰਉ ਥਾਣੀ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹੇ ਜਿਹਥਾ ਕਰਉ ਸਤਖੰਡ ॥ ਜਾਮਿ ਨ ਉਚਰਜਿ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਜੇਹਦੇ ਤੋ ਤੇਰਾ (ਸਤਖੰਡ) ਸੋ ਦੁਕੜਾ ਕਰ ਦੇਵੋਗਾ (ਜਾਮਿ) ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਨਾਮ (ਉਚਰਜਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਰੰਗੀਲੇ ਜਿਹਥਾ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥ ਸੁਰੰਗ ਰੰਗੀਲੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਿਹਦਾ ਹਰੀ ਰੰਗੀਲੇ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕੈਸੇ (ਸੁਰੰਗ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਤਿਸ ਰੰਗੀਲੇ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਧਜਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਮਿਥਿਆ ਜਿਹਥਾ ਅਵਰੈਂ ਕਾਮ ॥ ਨਿਰਥਾਣ ਪਦੁ ਇਕੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁਜਿਹਦਾ (ਮਿਥਿਆ)ਬਜਰਬ ਹੀ ਜੋ ਔਰ ਕਾਮ ਮੇਂ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ (ਨਿਰਥਾਣ)ਪਦੁ ਕੋ ਦੇਤੇ ਵਾਲਾ ਇਕੁ

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ॥੨॥

ਅਸੰਖ ਕੋਟਿ ਅਨ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ॥ ਏਕ ਨ ਪੂਜਸਿ ਨਾਮੈ ਹਰੀ ॥੩॥

(ਅਸੰਖ ਕੋਟਿ) ਅਸੰਖਯਾਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਅਨੰਦਵਤੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਹੁਈ ਇਕ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਦਰਸ ਨਹੀਂ ਪੁਜਤੀ, ਭਾਵ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਅਧਕ ਹੈ ॥੩॥

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮੁਦੇਉ ਇਉ ਕਰਣਾ ॥ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥੪॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਮੇਰੇ ਪਰ ਇਹ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕਿ ਇਹ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਜੀਵੇ ਹੇ ਨਾਰਾਇਣ ਤੇਰੇ ਹੀ ਸਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖੋਂ ॥੪॥੧॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰਦਾਰਾ ਪਰਹਰੀ ॥ ਤਾਕੈ ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਨਰਹਰੀ ॥੧॥

ਪਰਾਧਾ ਧਨੁ ਔ ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸਨੇ ਤਜਾਗੀ ਹੈ ਤਿਨਕੇ (ਨਰਹਰੀ) ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਸਮੀਪ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ॥੧॥

ਜੇ ਨ ਭਜੰਤੇ ਨਾਰਾਇਣਾ ॥ ਤਿਨਕਾ ਮੈ ਨ ਕਰਉ ਦਰਸਨਾ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਰਾਇਣ ਜੇ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਨਾ ਕਰੋਂ ॥

ਜਿਨਕੈ ਭੀਤਰਿ ਹੈ ਅੰਤਰਾ ॥ ਜੈਸੇ ਪਸੁ ਤੈਸੇ ਓਇ ਨਰਾ ॥੨॥

ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ (ਅੰਤਰਾ) ਭੇਦ ਹੈ ਜੈਸੇ ਪਸੂ ਹੈਂ ਵੈਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹੈ ॥੨॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਨਾਕਹਿ ਬਿਨਾ ॥ ਨਾ ਸੋਹੈ ਬਤੀਸ ਲਖਨਾ ॥੩॥੨॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਬਤੀਸ ਲਖਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੈ ਔਰ ਨਾਕਹਿ ਬਿਨਾ ਨਾਕ ਕਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਉਤਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਭੇਦ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥੩॥੨॥ ਨਾਮਦੇਵਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਕਹਿ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨਦੇਵ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਦੂਪੁ ਕਟੋਰੈ ਗਭਵੈ ਪਾਨੀ ॥ ਕਪਲ ਗਾਇ ਨਾਮੈ ਦੁਹਿਆਨੀ ॥੧॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਭੋਗ ਹੇਤ ਕਪਲਾ ਗਊ (ਦੁਹਿ) ਰੋਇ ਲਯਾਈ ਫਿਰ ਕਟੋਰੇ ਮੈਂ ਦੂਪ ਔਰ ਗਭਵੇ ਮੇਂ ਜਲ ਪਾਇ ਲੀਆ ॥੧॥

ਦੂਪੁ ਪੀਉ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ॥ ਦੂਪੁ ਪੀਉ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਪਤੀਆਇ ॥

ਨਾਹੀ ਤ ਘਰ ਕੋ ਬਾਪੁ ਰਿਸਾਇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਦੂਪ ਪੀਜੀਏ ਜਬ ਆਪ ਦੂਪ ਪੀਵੋਗੇ ਤਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪਤੀਆਇ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਏਹ ਨਿਸਚਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਨਾਨੇ ਸੇ ਦੂਪ ਪੀਤੇ ਰਹੇ ਹੋ ਨਹੀਂ ਤੋ ਜੇ ਨਾ ਪੀਵੋਗੇ ਤੋ ਜੋ ਘਰ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਮੇਰਾ ਬਾਪੁ ਭਾਵ ਮੇਰਾ ਨਾਨਾ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਗੁਸੇ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਸੁਇਨ ਕਟੋਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਰੀ ॥ ਲੈ ਨਾਮੈ ਹਰਿ ਆਗੈ ਧਰੀ ॥੨॥

ਸੋਨੇ ਕੀ ਕਟੋਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਦੂਪ ਕੀ ਭਰੀ ਹੁਈ ਲੈਕਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰ ਦਈ ਜਬ ਕੁਛ ਦੇਰ ਭਈ ਤਬ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਸੇ ਠਾਕਰ ਜੀ ਨੇ ਦੂਪ ਨਾ ਪੀਆ ਤੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਅਪਣੇ ਪੇਰ ਮੈਂ ਕਟਾਰੀ ਮਾਰਨੇ ਲਗੇ ॥੨॥

ਏਕੁ ਭਗਤੁ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੈ ਬਸੈ ॥ ਨਾਮੇ ਦੇਖਿ ਨਰਾਇਣੁ ਹਸੈ ॥੩॥

ਤਬ ਬਿਸਨ ਜੀ ਲਭਾਮੀ ਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਭਗਤ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਬੀਬ ਬਸਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਵਹਾ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿੜ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੇਖ ਕੇ ਪ੍ਰਤਪ ਹੋਕਰ ਬਿਸਨੂੰ ਜੀ ਹਸਤੇ ਭਏ ॥੩॥

ਦੂਪੁ ਪੀਆਇ ਭਗਤੁ ਘਰਿ ਗਇਆ ॥ ਨਾਮੇ ਹਰਿ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਭਇਆ ॥੪॥੩॥

ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਦੂਪ ਪੀਆਇ ਕਰ ਭਗਤੁ ਅਪਣੇ ਗ੍ਰਹ ਕੇ ਜਾਤਾ ਭਜਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥੪॥੩॥ ਨਾਮਦੇਵਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਣ ਭਾ ਕਿ ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਬ੍ਰਤ ਕਰਣਾ ਔਰ ਉਸ ਦਿਨ ਕਿਸੀ ਕੇ ਅੰਨ ਨ ਦੇਣਾ ਬਿਸਨ ਜੀ ਪ੍ਰੀਯਾ ਹੇਤ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਆਏ ਔਰ ਅੰਨ ਮਾਗਾ ਨਾਮਦੇਉ ਨੇ ਨਾ ਦੀਆ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਉਸੀ ਜਗਾ ਮ੍ਰਿਤ ਹੁਆ ਤਬ ਲੋਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਲਾਗੇ ਕਿ ਇਸਨੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੇ ਅੰਨ ਨਾ ਦੇਂਦੇ ਕਰਕੇ ਮਾਰ ਦੀਆ ਤਬ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥੩॥

ਮੈ ਬਉਰੀ ਮੇਰਾ ਰਾਮੁ ਭਤਾਰੁ ॥ ਰਹਿ ਰਹਿ ਤਾਕਉ ਕਰਉ ਸਿੰਗਾਰੁ ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਕਮਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਰਾਮੁ (ਭਤਾਰੁ) ਪਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਹੇਤ ਰਚ ਰਚ ਕਰ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ॥੧॥

ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ ਭਲੇ ਨਿੰਦਉ ਲੋਗੁ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਾਮ ਪਿਆਰੇ ਜੋਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਲੋਗੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਾਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰੋ ॥ ਹਮਨੇ ਤੋ ਅਪਨਾ ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਾਮ ਪੜਕੇ ਕੇਜੇਗ
ਕਰ ਛੋੜਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਬਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ ਕਾਹੂ ਸਿਉ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਰਸਾਇਨੁ ਪੀਜੈ ॥ ੨ ॥

(ਬਾਦੁ)ਬਜਰਬ(ਬਿਬਾਦੁ)ਬਗੜਾ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਾ ਕਰੀਏ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪੀਵਣਾ ਕਰੀਏ॥੨॥

ਅਬ ਜੀਅ ਜਾਨਿ ਐਸੀ ਬਨਿਆਈ ॥ ਮਿਲਉ ਗੋਪਾਲ ਨੀਸਾਨੁ ਬਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਅਬ ਜੀਅ ਮੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸ਼੍ਰੋਸ਼ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੀ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਨਿਆਈ ਹੈ ॥ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਨੀਸਾਨੁ)
ਨਗਾਰਾ ਬਜਾਇ ਕਰ ਗੁਪਾਲ ਕੇ ਮਿਲੇਗੀ ॥ ੩ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕਰੈ ਨਰੁ ਕੋਈ ॥ ਨਾਮੇ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਭੋਟਲ ਸੋਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਉਸਤਤੀ ਕਰੇ ਚਾਹੇ ਨਿੰਦਾ ਕਰੇ ॥ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇਕੇ ਸ੍ਰੀਰੰਗ ਲਛਮੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ
ਜੋ ਹੈ ਸ਼੍ਰੋ ਪ੍ਰਭੂ (ਭੋਟਲ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਕੋ ਚਿਖਾ ਪਰ ਰਖਕੇ ਉਸਕੇ ਸਾਥ ਜਲਨੇ ਲਗਾ ਥਾ ਤਬ
ਬਿਸ਼ਨ ਜੀ ਚਤਰਭੁਜ ਹੋਕੇ ਬੈਠ ਗਏ ਨਾਮ ਦੇਵ ਕੇ ਨਿਸਚੇ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਨ ਹੁਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਰਮ ਗਤੀ ਅਨਸਾਰ ਰਾਮ ਕੇ ਅਧੀਨ ਜੀਵ ਕੇ ਪਤੰਤ੍ਰ ਵਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬਹੂ ਖੀਰਿ ਖਾਡ ਘੀਉ ਨ ਭਾਵੈ ॥ ਕਬਹੂ ਘਰ ਘਰ ਟੂਕ ਮਗਾਵੈ ॥

ਕਬੀ ਤੋ ਐਸਾ ਸਮਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿ ਖੀਰ ਖੰਡ ਅਰੁ ਘੀਉ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤਾ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥਾਂ ਕੀ ਬਹੁਲਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਬੀ ਘਰ
ਘਰ ਕੇ ਟੁਕਕੇ ਮੰਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਬਹੂ ਕੂਰਨੁ ਚਨੇ ਬਿਨਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਕਬੀ (ਕੂਰਨ) ਸੂਫੀ ਮੈਂ ਸੇ ਚਣੇ ਵਾ ਕਰਕੇ ਚਣੇ (ਬਿਨਾਵੈ) ਚੁਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਰਾਮੁ ਰਾਖੈ ਤਿਉ ਰਹੀਏ ਰੇ ਭਾਈ ॥ ਹਰਿ ਕੀ

ਮਹਿਮਾ ਕਿਛੁ ਕਬਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਤਰਾ ਰਾਮ ਰਾਖੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਹੀਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕੁਛ ਕਬਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ॥

ਕਬਹੂ ਤੁਰੇ ਤੁਰੰਗ ਨਚਾਵੈ ॥ ਕਬਹੂ ਪਾਇ ਪਨਹੀਓ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਕਬੀ ਤੋ ਜੀਵ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਤੁਰੇ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੇ ਘੋੜੇ ਨਗਾਵਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ ਪਾਵਣੇ ਕੇ(ਪਨਹੀਓ)ਸੂਤੀ
ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ॥ ੨ ॥

ਕਬਹੂ ਖਾਟ ਸੁਪੇਦੀ ਸੁਵਾਵੈ ॥ ਕਬਹੂ ਭੂਮਿ ਪੈਆਰੁ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਕਬੀ ਤੋ ਸੁਫੈਦ ਵਡਾਈ ਯੁਕਤ ਪਲੰਘ ਕੇ ਉਪਰ ਸੁਵਾਵਤਾ ਹੈ ਅੰਰ ਕਬੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੁਰ ਜੋਣੇ ਹੋਤ ਵਿਛਾਵਣੇ ਕੇ ਪਿਆਰ
ਪਰਾਲੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ॥

ਭਨਤਿ ਨਾਮੁ ਦੇਉ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਨਿਸਤਾਰੈ ॥

ਜਿਹ ਹੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਿਹ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਨਾਮ
ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਏਕ ਦੇਵ ਮੰਦਰ ਮੈਂ
ਗਛੇ ਤੰਗਾ ਬਹੁਤ ਭੀੜ ਥੀ ਵਿਕਰ ਨਿਬੁਤੀ ਵਾਸਤੇ ਚਰਨ ਦਾਸੀ ਲੋਕ ਨਾਲ ਬੈਠਕੇ ਮੰਦਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਲੇ ਗਏ ਭਜਨ
ਆਚਰਤੀ ਸਮੇਂ ਛੋਟਿਆ ਨੂੰ ਭੁਲ ਗਏ ਅੰਰ ਚਰਨ ਦਾਸੀ ਬਜਾਵਣੇ ਲਗ ਗਏ ਤਬ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਨੇ ਪਕੜ ਕਰ ਮੰਦਰ ਸੇ
ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਾਲ ਦੀਆ ਤਬ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਮੰਦਰ ਕੇ ਪੀਛੇ ਬੈਠਕੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਉਪਾਲੰਭ ਮਈ ਦੀਨਤਾ
ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਸਤ ਖੇਲਤ ਤੇਰੇ ਦੇਹੁਰੇ ਆਇਆ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਤ ਨਾਮਾ ਪਕਰਿ ਉਠਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਤੋ ਹਸਤਾ ਖੇਲਤਾ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਮਹਿਤ ਤੇਰੇ (ਦੇਹੁਰੇ) ਮੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਆਆ ਥਾ ॥ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀਨਿਕਰਾ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏਏਕ
ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਨੇ ਉਠਾਦੀਆ ॥ ੧ ॥

ਹੀਨੜੀ ਜਾਤਿ ਮੇਰੀ ਜਾਦਮ ਰਾਇਆ ॥ ਛੀਪੇ ਕੇ ਜਨਮਿ ਕਾਪੇ ਕਉ ਆਇਆ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਹੇ ਜਾਦਵੇ ਕੇ ਰਾਈ ਮੇਰੀ ਜਾਤ (ਹੀਨੜੀ) ਛੋਟੀ ਹੈ ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਛੀਪੇ ਕੇ ਘਰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ॥

ਲੈ ਕਮਲੀ ਚਲਿਓ ਪਲਟਾਇ ॥ ਦੇਹੁਰੈ ਪਾਛੈ ਬੈਠਾ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਭਗਤ ਵਤਸਲ ਹੈ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਅੰਗ

ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਨਾਮ ਦੇਉ ਆਪਣੀ ਕੰਬਲੀ ਲੇਕਰ ਮੁੜ ਚਲਿਆ ਔਰ ਮੰਦਰ ਕੇ ਪੀਛੇ ਜਾਇ ਬੈਠਾ ਔਰ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਟੇ ਲਾਗਾ ॥ ੨॥

ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਾਮ ਹਰਿ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰੈ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥
ਜਨੋਂ ਜਨੋਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਥਾ ਤਜੋ ਤਜੋ ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਮਾਨਰਖਟੇਹੇ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰਤਾ ਥਾ
ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਮੰਦਰ ਕਾ ਮੁਖ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਤਰਫ ਔਰ ਪੀਛੇ ਕੀ ਤਰਫ ਪੀਠ ਹੋਈ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥
ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤੋਂ ਕਰ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਨਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੈਰਉ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀਉ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜੈਸੀ ਭੂਖੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਨਾਜ ॥ ਤ੍ਰਿਖਾਵੰਤ ਜਲ ਸੇਤੀ ਕਾਜ ॥

ਜੈਸੇ ਭੂਖੇ ਪੁਰਸ ਕੋ ਅਨਾਜ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔ ਜਿਸਤਰਾ ਪਿਆਸੇ ਪੁਰਸ ਕੋ ਜਲਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਕਾਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੀ ਮੂੜ ਕੁਟੰਬ ਪਰਾਇਣ ॥ ਐਸੀ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਰਾਇਣ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੀ (ਮੂੜ) ਮੁਰਖ ਪੁਰਸ ਕੀ ਸਨਥੀਯੋਂ ਕੇ ਸਨੇਹ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਰਹਣੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ
ਐਸੀ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਰਾਇਣ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਰਾਇਣ ਲਾਗੀ ॥ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ਭਇਓ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੁੜ ਨਾਮੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਰਾਇਣ ਕੇ ਸਾਥ ਲਾਗੀ ਹੈ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਸੁਭਾਵਕਰ ਸੰਸਾਰਸੇ (ਬੈਰਾਗੀ) ਤਜਾਗੀ ਭਇਆਹੂੰ ॥

ਜੈਸੀ ਪਰ ਪੁਰਖਾਰਤ ਨਾਰੀ ॥ ਲੋਭੀ ਨਰੁ ਧਨ ਕਾ ਹਿਤਕਾਰੀ ॥

ਜੈਸੇ ਬਿਭਾਰਾਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਪਰਾਏ ਪੁਰਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਲੋਭੀ ਪੁਰਸ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਨ ਕਾ ਹਿਤਕਾਰੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮੀ ਪੁਰਖ ਕਾਮਨੀ ਪਿਆਰੀ ॥ ਐਸੀ ਨਾਮੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮੀ ਪੁਰਸ ਕੋ ਜੈਸੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਮੁਰਾਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਿ ਆਪੈ ਲਾਏ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦੁਬਿਧਾ ਜਾਏ ॥

ਸਾਈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸ਼੍ਰੋਤ੍ਰ ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਸੂਰ ਆਪ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਤਾ ਹੈ ਉਹੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸਕੀ
ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਵਨਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਕਬਹੂ ਨ ਤੂਟਸਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਨਾਮੇ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ਸਚਿ ਨਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਨੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਐਸਾ ਚਿਤੁ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ਕਿ ਕਬੀ ਤੂਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ
ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਾਰਿਕ ਅਰੁਮਾਤਾ ॥ ਐਸਾ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥

ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਤ੍ਰ ਔਰ ਮਾਤਾ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹਮਾਰਾ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪੁਲਵੈ ਨਾਮਦੇਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਗੋਬਿੰਦੁ ਬਸੈ ਹਮਾਰੈ ਚੀਤਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਭ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਕਿ ਗੋਵਿੰਦ ਜੀਨੇ ਹਮਾਰੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰ
ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਘਰ ਕੀ ਨਾਰਿ ਤਿਆਗੈ ਅੰਧਾ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਸਿਉ ਘਾਲੈ ਧੰਧਾ ॥

ਕਾਮ ਕਰ ਅੰਧਾ ਪੁਰਸ ਘਰ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਤੋ ਤਜਾਗ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਵਿਸ਼ਵ ਰੂਪ ਧੰਧਾ
(ਘਾਲੇ) ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਸਿੰਬਲੁ ਦੇਖਿ ਸੂਆ ਬਿਗਸਾਨਾ ॥ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਮੁਆ ਲਪਟਾਨਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿੰਬਲ ਕੇ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ (ਸੂਆ) ਤੋਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਲੰਪਟ ਹੋਕੇ ਮਰ
ਗਿਆ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਬਸਤਰ ਛੁਕਾਇ ਰੂਪ ਢਲ ਛੁਲ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਉ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਬੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਪੀ ਕਾ ਘਰੁ ਅਗਨੇ ਮਹਿ ॥ ਜਲਤ ਰਹੈ ਮਿਟਾਵੈ ਕਬ ਨਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ ਕਾ (ਘਰੁ) ਰਿਦਾ (ਅਗਨੇ) ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਵਾ ਕਾਮ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਸਦੀਵ
ਜਲਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜਲਨੇ ਸੇ ਹਟਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨ ਦੇਖੈ ਜਾਇ ॥ ਮਾਰਗੁ ਛੋਡਿ ਅਮਾਰਗਿ ਪਾਇ ॥

ਜਹਾ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਹਾ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰ (ਮਾਰਗੁ) ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ

ਰਸਤੇ ਕੇ ਛੋੜਕੇ ਕੁਸੰਗੀਓਂ ਕੇ ਰਸਤੇ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਮੂਲਹੁ ਫੂਲਾ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛਾਰਿ ਲਾਇ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥ ੨ ॥
(ਮੂਲਹੁ) ਅਧਿਆਨ ਸੇ ਫੂਲਾ ਹੁਆ ਜੀਉ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕੇ ਬਿਖੇ ਰਸੋਂ ਕੇ (ਲਾਇ) ਸੰਚਨ ਕਰਤਾ ਔਰ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਉ ਬੇਸ੍ਰਾ ਕੇ ਪਰੈ ਅਖਾਰਾ ॥ ਕਾਪਨੁ ਪਹਿਰਿ ਕਰਹਿ ਸੀਗਾਰਾ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਨਾਕਾ ਕੇ ਅਖਾਰਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਮਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਸੁੰਦਰ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਰਕੇ ਨਾਨਾ ਸੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਪੂਰੇ ਤਾਲ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਸ ॥ ਵਾਕੇ ਗਲੇ ਜਮਕਾ ਹੈ ਫਾਸ ॥ ੩ ॥
ਤਾਲਕੇ ਪੂਰਤੀ ਹੈ ਐ ਅਪਨੇ ਸੁਸੋਂ ਕੇ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤੋਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਤਾਰ ਮੈਂ ਭੰਗ ਨਾ ਪੜ ਜਾਵੇ ਅੰਤ ਕੇ ਉਸਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਣੇ ਤੇ ਜਮਕਾ ਵਾਹਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਾਕੇ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਓ ਕਰਮਾ ॥ ਸੋ ਭਜਿ ਪਰਿ ਹੈ ਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥
ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਤਰਫੋਂ ਮੁੜਕੇ ਵੜ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਇਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਇਨਬਿਧਿ ਸੰਤਹੁ ਉਤਰਹੁ ਪਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੇਨੇ ਇਹੁ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹੁ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਇਸੀ ਬਿਧੀ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋਵਹੁਗੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਾ ਦ੍ਰਿੜ ਨਿਹਚਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਭਾ ਮਰਕਾ ਜਾਇ ਪੁਕਾਰੇ ॥ ਪੜੈ ਨਹੀ ਹਮਰੀ ਪਰਿਹਾਰੇ ॥
ਸੰਭਾ ਔਰ ਅਮਰਕ ਦੋਨੋਂ ਹਰਨਾਖਸ ਕੇ ਆਗੇ ਜਾਇਕੇ ਪੁਕਾਰਨੇ ਲਗੇ ਹੇ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਤੋ ਪੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਮ ਬਹੁਤ ਖਪਕੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੜਾ ਪੜਤਾ ਹੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਕਹੈ ਕਰੁ ਤਾਲ ਬਜਾਵੈ ਚਟੀਆ ਸਭੈ ਬਿਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥
ਮੁਖ ਸੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕਹਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਾਥੋਂ ਕਰ ਤਾਲ ਬਜਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਚਾਟਸਾਲਾ ਦੇ ਲੜਕੇ ਭੀ ਸਭ ਉਸਨੇ ਬਿਗਾੜ ਦਿਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਪਣੀ ਬਾਣੀ ਸਿਖਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਜਪਿਓ ਕਰੈ ॥ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਜੀਕੇ ਸਿਮਰਨੁ ਧਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਪਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਸੁਧਾ ਬਸਿ ਕੀਨੀ ਸਭ ਰਾਜੇ ਬਿਨਤੀ ਕਰੈ ਪਟਰਾਨੀ ॥
ਜਬ ਇਹ ਬਾਤ ਸੁਨੀ ਤਬ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੇ ਸਮਝਾਵਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਰਾਜੇ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਪਣੇ ਬਸ ਕਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੇਰਾ ਕਹਣਾ ਮਾਨਕੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਅਪਮਾਨ ਨਾ ਕਰੁ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਨਾਖਸ ਕੀ ਪਟਰਾਨੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਭਈ ॥

ਪੂਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕਹਿਆ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ਤਿਨਿ ਤਉ ਅਉਰੈ ਠਾਨੀ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਉਸਕਾ ਕਹਿਆ ਨਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਤੋ ਔਰ ਹੀ ਠਾਨੀਹੇ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰਦੇਣੇ ਕੀਸਲਾਹਕਰੀਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੁਸਰ ਸਭਾ ਮਿਲਿ ਮੰਤਰ ਉਪਾਇਆ ਕਰਸਹ ਅਉਧ ਘਨੇਰੀ ॥
ਦੁਸਰ ਸਭਾ ਨੇ ਮਿਲਕੇ ਇਹੁ ਮੰਤ੍ਰ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਕੀ ਆਧੂ (ਘਨੇਰੀ) ਹੀ ਕਰੋਗੇ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰ ਦੇਵੋਗੇ ਜਬ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਸਿਖਾਨਾ ਮਾਨੀ ਤਬ ਹਰਨਾਖਸ ਨੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਤਾੜਨਾ ਕੀਤੀ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਰਿਤਰ ਜਲ ਜੁਆਲਾ ਭੈ ਰਾਖਿਓ ਰਾਜਾ ਰਾਮਿ ਮਾਇਆ ਫੇਰੀ ॥ ੩ ॥
(ਗਿਰਿਤਰ) ਪਰਬਤ ਸੇ ਨੀਚੇ ਗਿਰਾਉਣੇ ਔਰ ਜਲ ਮੈਂ ਡੁਬਣੇ ਔਰ ਅਗਨੀ ਆਦਿਕ ਮੈਂ ਜਲਾਉਣੇ ਕੇ ਭਯਸੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੇ ਬਚਾ ਲੀਆ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਨੇ ਐਸੀ ਮਾਧਾ ਫੇਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੇ ਰੀਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਕਸਟ ਨਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ੩ ॥

ਕਾਢਿ ਖੜਗੁ ਕਾਲੁ ਭੈ ਕੋਪਿਓ ਮੋਹਿ ਬਤਾਉ ਜੁ ਤੋਹਿ ਰਾਖੈ ॥
ਤਬ ਹਰਨਾਖਸ ਆਪ ਤਲਵਾਰ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਕਰ ਕਾਲ ਕੇ ਸਮਾਨ ਭੈਦਾਇਕ ਝੋਧਰ ਹੁਆ ਐ ਕਹਿਣੇ ਲਗਾ ਮੁੜਕੇ ਬਤਾਇ ਜੋ ਤੇਰਾ ਰਖਕ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਮਰਨੇ ਤੇ ਬਚਾਇ ਲੇਵੇ ॥

ਪੀਤ ਪੀਤਾਂਬਰ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਧਨੀ ਬੰਭ ਮਾਹਿ ਹਰਿ ਭਾਖੈ ॥ ੪ ॥

(ਪੀੜ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਪੀਲੇ ਪੀਤਾਖਰੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਸ਼ਾਮੀ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਜੋ ਬੰਡ ਮੋਡੀ ਹੈ ਐਸੇ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਨੇ ਕਹਾ ਤਬ ਹਰਨਾਖਸ ਨੇ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਬੰਡ ਕੇ ਮੁਸਟਕਾ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕੀਆ ਤਬ ਤਰਾਂ ਤੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਨਿਕਸੇ ਔਰ ਹਰਨਾਖਸ ਕਾ ਉਦਰ ਨਖੋਂਕਰ ਢਾੜ ਦੀਆ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਹਰਨਾਖਸੁ ਜਿਨਿ ਨਖਹ ਬਿਦਾਰਿਓ ਸੁਰ ਨਰ ਕੀਏ ਸਨਾਥਾ ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰਨਾਖਸ ਨੇ ਨਖੋਂ ਕਰਕੇ ਬਿਦਾਰਨ ਕੀਆ ਥਾ ਔਰ ਸਭ (ਸੁਰ) ਦੇਵਤੇ ਅਰ (ਨਰ) ਪੁਰਸ ਸਨਾਥ ਕੀਏ ਬੇ ॥

ਕਹਿ ਨਾਮਦੇਉ ਹਮ ਨਰਹਰਿ ਪਿਆਵਹਿ ਰਾਮ ਅਭੈ ਪਦ ਦਾਤਾ ॥ ੫ ॥੩ ॥੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਰਾਮ ਕੇ ਪਿਆਵਤੇ ਹੈਂ। ਵਹੁ ਕੇਸਾਰੈ? (ਅਭੈ ਪਦ) ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥੫॥੩॥੯॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸਲੋਮ ਸਾਹ ਬਾਦਸਾਹ ਕੀ ਪਜਾਰੀ ਗਉ ਮਰ ਗਈ ਵੀ ਕਾਜੀਓਂ ਕੇ ਕਹਤੇ ਸੇ ਨਾਮਦੇਵ ਕੇ ਪਰੀਖਣਾ ਵਾਸਤੇ ਬੁਲਾਯਾ ਔਰ ਕਹਾ ਯਾ ਤੇ ਗਉ ਜੀਵਾਇ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਤੋ ਕਲਮਾ ਪੰਛ ਜਾਂ ਮਰਦਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰੁ ॥

ਸੁਲਤਾਨੁ ਪੂਛੈ ਸੁਨੁ ਬੇ ਨਾਮਾ ॥ ਦੇਖਉ ਰਾਮ ਤੁਮਾਰੇ ਕਾਮਾ ॥ ੧ ॥

ਬਾਦਸਾਹ ਗਰਬ ਸਹਿਤ ਪੁਛਤਾ ਹੈ ਹੈ ਨਾਮਦੇਵ ਸੁਨਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਮਨੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸ਼ਿਵਯਾ ਹੈ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਨੇ ਕਹਾ ਰਾਮ ਨੇ ਜੀਵਾਯਾ ਹੈ ॥ ਅਬ ਤੁਮਰੇ ਰਾਮ ਕਾ ਕਾਮ ਮੈਂ ਭੀ ਦੇਖੋਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮਾ ਸੁਲਤਾਨੇ ਬਾਧਿਲਾ ॥ ਦੇਖਉ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਬੀਨੁਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ (ਬਾਧਿਲਾ) ਬਾਧਿ ਕਰ ਮੰਗਾਇ ਲੀਆ ਅਰ ਕਹਤੇ ਲਗਾ ਅਬ ਦੇਖੋਂਗਾ ਤੇਰਾ ਹਰੀ ਬੀਨੁਲਾ ਕੈਸੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਬਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਸਮਿਲਿ ਗਉ ਦੇਹੁ ਜੀਵਾਇ ॥ ਨਾ ਤਰੁ ਗਰਦਨਿ ਮਾਰਉਨਾਇ ॥੨॥

(ਬਿਸਮਿਲਿ) ਮਰੀ ਹੁਈ ਗਉ ਹਮਾਰੀ ਜਿਵਾਇ ਦੇਹੁ ਨਹੀਂ ਤੋ ਇਸੀ ਜਗਾ ਗਰਦਨ ਕਾਟ ਕੇ ਮਾਰ ਦੇਵੋਂਗਾ ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥੨॥

ਬਾਦਿਸਾਹੁ ਐਸੀ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥ ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੀਆ ਨ ਜੀਵੈ ਕੋਇ ॥੩॥

ਹੈ ਬਾਦਸਾਹ ਐਸੀ ਬਾਤ ਕਿਉਂ ਕਰ ਹੈ ਸਕਤੀ ਹੈ ਖੁਦਾ ਕਾ (ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੀਆ) ਮਾਰਾ ਹੁਆ ਕੋਈ ਜੀਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਤੁਮਨੇ ਤੋ ਜੀਵਾਵਣਾ ਹੋਗਾ ॥੩॥

ਮੇਰਾ ਕੀਆ ਕਛੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਕਰਿਹੈ ਰਾਮੁ ਹੋਇ ਹੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਮੇਰਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਕੁਛੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕੇ ਗਉ ਕਾ ਜੀਵਾਵਣਾ ਯਾ ਮੁਸਲਮਾਨ ਹੋਣਾ ਹਮਾਰੇ ਧਾਬ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਰਾਮ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਇਹ ਉਤ੍ਰ ਨਾਮਦੇਵ ਨੇ ਕਹਾ ॥

ਬਾਦਿਸਾਹੁ ਰਵਿਓ ਅਪੀਕਾਰਿ ॥ ਗਜ ਹਸਤੀ ਦੀਨੇ ਚਮਕਾਰਿ ॥੫॥

ਤਬ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੋ ਬੜਾ ਹੰਕਾਰ ਚੜ੍ਹ ਗਯਾ ਔਰ ਗਜ ਕੇ ਖੁੰਨੀ ਹਸਤੀ ਕੋ ਚਮਕਾਇ ਦੀਆ ॥੫॥

ਰੁਦਨੁ ਕਰੈ ਨਾਮੇ ਕੀ ਮਾਇ ॥ ਛੋਡਿ ਰਾਮ ਕੀ ਨ ਭਜਹਿ ਖੁਦਾਇ ॥ ੬ ॥

ਤਬ ਹਾਥੀ ਆਯੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਪੜਾ ਹੁਆ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਮਾਤਾ ਬਿਲਾਪ ਕਰਕੇ ਕਹਿਨੇ ਲਗੀ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਨਹੀਂ ਭਜਤਾ ਜੀਵਤਾ ਤੇ ਰਹੇਂਗਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥੬॥

ਨ ਹਉ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਗੜਾ ਨ ਤੂ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ਪਿਛੁ ਪੜੈ ਤਉ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੭ ॥

ਨਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ (ਪ੍ਰਗੜਾ) ਪੁਤ੍ਰ ਹਾਂ ਔਰ ਨਾ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਹੈਂ ਕਉਂ ਜੇ ਮੈਂ ਧਰਮ ਤਜਾਗਤੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਜੇ ਮੇਰਾ ਸਰੀਰ ਭੀ ਨਸਰੇ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੋ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਰਹੂੰਗਾ ਭਾਵ ਧਰਮ ਨਹੀਂ ਛੋਡੂੰਗਾ ॥

ਕਰੈ ਗਜਿੰਦੁ ਸੁੰਡ ਕੀ ਚੋਟ ॥ ਨਾਮਾ ਉਬਰੈ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ॥ ੮ ॥

ਹਾਥੀ ਸੁੰਡ ਕੀ ਚੋਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਾਮਦੇਵ ਹਰੀ ਕੀ ਓਟ ਮੈਂ (ਉਬਰੈ) ਬਚ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੮॥

ਕਾਜੀ ਮੁਲਾ ਕਰਹਿ ਸਲਾਮੁ ॥ ਇਨਿ ਹਿੰਦੂ ਮੇਰਾ ਮਲਿਆ ਮਾਨੁ ॥ ੯ ॥

ਬਾਦਸਾਹ ਕਹਤਾ ਹੈ ਕਾਜੀ ਅਰ ਮੁਲਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਲਾਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਹਿੰਦੂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਾਨੁ ਮਰਦਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਾ ॥੯॥

ਬਾਦਿਸਾਹੁ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੇਹੁ ॥ ਨਾਮੇ ਸਰਭਾਰਿ ਸੋਨਾ ਲੇਹੁ ॥ ੧੦ ॥

ਸਹਿਰ ਕੇ ਹਿੰਦੂ ਲੋਗ ਕਹਨੇ ਲਗੇ ਸੁਨੋ ਹੈ ਬਾਦਸਾਹ ਜੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਕੇ (ਸਰ) ਬਰਾਬਰ ਸੋਨਾ (ਭਰਿ) ਭੋਲ ਕੇ ਲੇ ਲੇਵੇ ਪਰ ਇਸ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਵੋ ॥੧੦॥

ਮਾਲ ਲੇਉ ਤਉ ਦੇਜਕਿ ਪਰਉ ॥ ਦੀਨੁ ਛੋਡਿ ਦੁਨੀਆ ਕਉ ਭਰਉ ॥ ੧੧ ॥

ਲੋਕੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਬਾਦਸਾਹ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਧਨ ਲੇ ਲੇਵੋਂ ਤੋ (ਦੋਜਕ) ਨਰਕ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੂੰ ਅਪਣਾ (ਦੀਨ) ਧਰਮ ਛੋਡ ਕਰ (ਦੁਨੀਆ) ਮਾਯਾ ਕੇ ਭਰਾਂ ਅਰਥਾਤ ਲੇ ਲੇਵੋਂ ॥ ੧੧ ॥

ਪਾਵਹੁ ਬੋਝੀ ਹਾਥਹੁ ਤਾਲ ॥ ਨਾਮਾ ਗਾਵੈ ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ 'ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਧੀਰੋਂ ਮੈਂ ਤੋ ਬੋਝੀ ਪੜੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ਔਰ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਤਾਲ ਬਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹਾਥ ਮੈਂ ਛੋਟੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਦੇਉ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਥਾ ॥੧੨॥ ਫਿਰ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਕਹਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰ ਕਲਮਾ ਪੜ੍ਹ ਤਿਸ ਪਰ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੰਗਾ ਜਮੁਨ ਜਉ ਉਲਟੀ ਬਹੈ ॥ ਤਉ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਕਰਤਾ ਰਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਜੇਕਰ ਗੰਗਾ ਅਤੇ ਜਮਨਾਦੇਹਨਦੀਆਂ ਉਲਟੀਆਂ ਹੋਕਰ ਚਲਨੇ ਲਗ ਜਾਵੇਂ ਤੋ ਭੀ ਨਾਮਾਤੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜਪੁਹੀ ਕਰਤਾਰਹੇਗਾ ॥

ਸਾਤ ਘੋੜੀ ਜਬ ਬੀਤੀ ਸੁਣੀ ॥ ਅਜਹੁ ਨ ਆਇਓ ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਧਣੀ ॥ ੧੪ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਕੇ ਕਤਲ ਕਰਨੇ ਕਾ ਆਨ ਘੋੜੀ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੇ ਕਾ ਸੰਕੇਤ ਥਾ ਤਬ ਸਾਤ ਘੋੜੀ ਬੀਤ ਗਈ ਅਰ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਘੜਿਆਲ ਦੀ ਅਵਾਜ ਸੁਣੀ ਤਬ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਬ ਤਕ (ਤ੍ਰਿਭਵਨ ਧਣੀ) ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਬਿਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ॥ ੧੪ ॥

ਪਾਖੰਡਲ ਬਾਜ ਬਜਾਇਲਾ ॥ ਗਰੁੜ ਚੜ੍ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਇਲਾ ॥ ੧੫ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਚਿਤਵਟੇ ਸਾਰ ਹੀ ਗਰੁੜ ਕੇ ਪੰਥੋਂ ਕਾ ਬਾਜਾ ਬਜਤੇ ਹੁਏ ਵਾ ਜਬ ਘੜਿਆਲੀਏ ਨੇ (ਪਾਖੰਡਲ) ਪਹਿਰ ਬੀਤੇ ਕਾ ਬਾਜਾ ਬਜਾ ਲੀਆ ਤਬ ਗਰੁੜ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਆਵਤਾ ਭਇਆ ॥ ੧੫ ॥

ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪਰਿ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਗਰੁੜ ਚੜ੍ਹੇ ਆਏ ਗੋਪਾਲ ॥ ੧੬ ॥

ਅਪਨੇ ਭਗਤਿ ਪਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕੀ ਵ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰੀ ਤਾਹੀ ਤੇ ਗਰੁੜ ਪਰ ਸਵਾਰ ਹੋਕਰ ਗੋਪਾਲ ਜੀ ਆਵਤੇ ਭਏ ॥ ੧੬ ॥

ਕਹਹਿ ਤ ਧਰਣਿ ਇਕੋਝੀ ਕਰਉ ॥ ਕਹਹਿ ਤਲੇ ਕਰਿ ਉਪਰਿ ਧਰਉ ॥ ੧੭ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਕੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਇਸਕੇ ਘਰ ਕੀ ਧਰਤੀ (ਇਕੋਝੀ) ਟੋਝੀ ਕਰ ਦੇਉਂ ਜੇਕਰ ਕਰੋ ਤਾਂ ਉਠਾਇਕੇ ਇਸਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਧਰ ਦੇਉਂ ॥ ੧੭ ॥

ਕਹਹਿ ਤ ਮੁਈ ਗਉ ਦੇਉ ਜੀਆਇ ॥ ਸਭੁ ਕੋਈ ਦੇਖੈ ਪਤੀਆਇ ॥ ੧੮ ॥

ਜੇਕਰ ਕਹੋਂ ਤਾਂ ਮੁਈ ਗਉ ਕੋ ਜਿਵਾਇ ਦੇਵੋਂ ਜਿਸ ਸੇ ਸਭ ਕੋਈ ਦੇਖਕਰ ਪਤਿਆਏ ਜਾਵੇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਚੇ ਕਰੇ ॥੧੮॥

ਨਾਮਾ ਪੁਣਵੈ ਸੇਲ ਮਸੇਲ ॥ ਗਉ ਦੁਹਾਈ ਬਛਰਾ ਮੇਲਿ ॥ ੧੯ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਕਹਤਾ ਹੈ ਗਉ ਜਿਵਾਇ ਦੇਹੁ ਤਬ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਜਿਵਾ ਦਈ ਫਿਰ (ਸੇਲ ਮਸੇਲ) ਜੈਨੇ ਸੈਨੀ ਹੋਏ ਭਾਵ ਨੇਕ ਕਾ ਇਛਾਰਾ ਕੀਆ ਵਾ (ਸੇਲ) ਨਜਾਣਾ (ਮਸੇਲ) ਪਾਇਕੇ ਔਰ ਬਛਰਾ ਮਿਲਾਇਕੇ ਵਹੁ (ਦੁਹਾਈ) ਰੁਵਾਦਈ ॥ ੧੯ ॥

ਦੁਹਹਿ ਦੁਹਿ ਜਬ ਮਟਕੀ ਭਰੀ ॥ ਲੋ ਬਾਦਸਾਹ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰੀ ॥ ੨੦ ॥

ਜਬ ਦੁਹੁ ਚੋ ਕਰਕੇ ਮਟਕੀ ਭਰ ਦਈ ਤਬ ਵਹੁ ਮਟਕੀ ਲੈ ਕਰਕੇ ਬਾਦਸਾਹਿ ਕੇ ਆਗੇ ਧਰ ਦਈ ॥ ੨੦ ॥

ਬਾਦਸਾਹੁ ਮਹਲ ਮਹਿ ਜਾਇ ॥ ਅਉਘਟ ਕੀ ਘਟ ਲਾਗੀ ਆਇ ॥ ੨੧ ॥

ਫਿਰ ਬਾਦਸਾਹਿ ਮਹਿਲ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਪਤ ਭਜਾ ਤਬ ਤਿਸਕੋ (ਅਉਘਟ) ਔਖਾਈ ਕੀ ਘੜੀ ਆਨ ਲਗੀ ਭਾਵ ਸੁਲ ਹੋਏ ਲਗ ਪੜਾ ॥ ੨੧ ॥

ਕਾਜੀ ਮੁਲਾ ਬਿਨਤੀ ਰੁਰਮਾਇ ॥ ਬਖਸੀ ਹਿੰਦੂ ਮੈ ਤੇਰੀ ਗਾਇ ॥ ੨੨ ॥

ਕਾਜੀ ਔਰ ਮੁਲਾਟਿਓ ਕੇ ਸੰਸੁਗਤ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਬਿਨਤੀ ਕਰਤਾ ਭਜਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕੁਛੁ ਸੇਵਾ ਰਹਮਾਇ ਅਰ ਹੇ ਹਿੰਦੂ ਮੈਨੂੰ ਬਖਸ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਗਾਇਓ ॥ ੨੨ ॥

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਸੁਨਹੁ ਬਾਦਸਾਹ ॥ ਇਹੁ ਕਿਛੁ ਪਤੀਆ ਮੁਝੈ ਦਿਖਾਇ ॥ ੨੩ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਨੋ ਹੇ ਬਾਦਸਾਹ ਇਹ ਪਰਚਾ ਕਰਮਾਤ ਕਾ ਕੁਛ ਮੈਨੇ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਨੇ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਯਾ ਹਰੀ ਨੇ ਵਿਖਾਯਾ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰੇ ਕਰਮਾਂ ਕਾ ਫਲੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਤੈਨੇ ਕਰਾ ਥਾ ਮੁਝਕੇ ਕੁਝ ਪਤੀਆ ਦਿਖਾਉ ॥ ੨੩ ॥

ਇਸ ਪਤੀਆ ਕਾ ਇਹੋ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਸਾਚਿ ਸੀਲਿ ਚਾਲਹੁ ਸੁਲਿਤਾਨੁ ॥ ੨੪ ॥

ਜਬ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕੀ ਦੀਨਤਾ ਪਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਦਯਾਲ ਹੁਏ ਤਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬਾਦਸਾਹ ਇਸ ਪਰਚੇ ਕਾ ਏਹ (ਪਰਵਾਨੁ) ਨਿਸਰਾ ਕਰੁ ਹੇ (ਸੁਲਤਾਨਿ) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਚ ਔਰ ਸੀਲ ਮੈਂ ਚਲੋਂ ਅਰਥਾਤ ਸਚ ਬੋਲੋਂ ਔਰ ਸਾਂਤ ਵਾ ਜਤੁ ਕੋ ਧਾਰੋ ॥੨੪॥

ਨਾਮਦੇਉ ਸਭ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਮਿਲਿ ਹਿੰਦੂ ਸਭ ਨਾਮੇ ਪਹਿ ਜਾਹਿ ॥ ੨੫ ॥

ਨਾਮਦੇਉ ਕਾ ਜਸ ਵਾ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਸਭਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾਏ ਸਭ ਹਿੰਦੂ ਮਿਲਕੇ ਨਾਮਦੇਵ ਪਾਸ ਜਾਤੇਭਏ ਔਰ ਕਹਤੇਭਏ ॥੨੫॥

ਜਉ ਅਬ ਕੀ ਬਾਰ ਨ ਜੀਵੈ ਗਾਇ ॥ ਤ ਨਾਮਦੇਵ ਕਾ ਪਤੀਆ ਜਾਇ ॥ ੨੬ ॥

ਹਮ ਨੇ ਐਸੇ ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਥਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਥ ਕੀ ਬੇਰ ਗਊ ਨਾ ਜੀਵੇਗੀ ਤੋ ਨਾਮਦੇਵ ਕਾ ਪਤੀਆ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ ॥ ੨੬ ॥

ਨਾਮੇ ਕੀ ਕੀਰਤਿ ਰਹੀ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਲੇ ਉਪਰਿਆ ਪਾਰਿ ॥ ੨੭ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਕੀ ਕੀਰਤੀ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਫੈਲ ਰਹੀ ਹੈ ਨਾਮ ਔਰ ਭਗਤ ਕੋ ਜਨਾ ਪਾਰ ਲੇਯਾ ਅਰੁ ਆਪ ਭੀ ਉਪਰਿ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥

ਸਗਲ ਕਲੇਸ ਨਿੰਦਕ ਭਇਆ ਖੇਦੁ ॥ ਨਾਮੇ ਨਾਰਾਇਨ ਨਾਹੀ ਭੇਦੁ ॥ ੨੮ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਨਿੰਦਕ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਐਸਾ ਖੇਦ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਮਾਨੋ ਏਕ ਬਾਰ ਹੀ ਤਿਸਕੋ ਸਰਬ ਕਲੇਸ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਕਿ ਨਾਮਦੇਉ ਔਰ ਨਾਰਾਇਨ ਮੈਂ ਕੁਛ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਰੁ ੨ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਮਿਲੈ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਉਤਰੈ ਪਾਰਿ ॥
ਜੇ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਤੋ (ਮੁਰਾਰਿ) ਭਗਵਾਨ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਥ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਤੋ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਬੈਕੁੰਠ ਤਰੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਤੋ ਨਰਕ ਤੋ ਤਰ ਕਰ ਬੈਕੁੰਠ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਦੇਉ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤਬ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਝੂਠੁ ਆਨ ਸਭ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਾਰੋਂ ਸੁਰਾਂ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰਦੇਵ ਸਤਿ ਸ਼੍ਰੁਤ੍ਰਪ ਹੈ ਯਾਤੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸੇਵਾ ਚਾਰੋਂ ਚੁਯੋ ਮੈਂ ਝੂਠ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਨ ਦਹਦਿਸ ਧਾਵੈ ॥

ਜੇ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤਬ ਨਾਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤਾ ਹੈ ਜਥ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤੋ ਜੀਵ ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਧਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਪੰਚ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਨ ਮਰਿਬੈ ਝੂਰਿ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲੇ ਤੋ ਪੰਚ ਕਾਮਾਇ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਪੁਰਸ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਥ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤੋ ਝੂਰ ਕਰ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਨੀ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥

ਜੋ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਬ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਈ ਬਾਨੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਥ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤੋ (ਅਕਥ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਕਹਾਨੀ) ਕਥਾ ਕੋ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੇਹ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਲੇਹਿ ॥ ੩ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਬ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਦੇਹ) ਦੇਤੇ ਹੈ ਜਉ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਬ ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਭਵਨ ਤ੍ਰੈ ਸੁਖੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਉਚ ਪਦ ਬੁਝੈ ॥

ਜਥ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਬ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੁਖ ਆਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨੋਂ ਕੀਸੇਝੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਥ ਗੁਰਦੇਉ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਬ ਜੀਵ (ਉਚ ਪਦ) ਨਿਰਬਾਨ ਪਦ ਕੋ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਸੀਸੁ ਅਕਾਸਿ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਸਦਾ ਸਾਥਾਸਿ ॥ ੪ ॥

ਜਥ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤੋ (ਸੀਸੁ ਅਕਾਸਿ) ਜਸ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਵੈਲਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵਤੇ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰ ਦੇਵ ਮਿਲਤੇ ਹੈ ਤਬ ਸਦਾ ਸਾਥਾਸੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਤਿਆਗੀ ॥

ਜਥ ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲਤੇ ਹੈ ਤੋ ਪੁਰਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਥ ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲਤੇ ਹੈ ਤਬ ਪਰਾਈਨਿੰਦਾ ਤਿਆਗੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਏਕ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਲਿਲਾਟਹਿ ਲੇਖ ॥ ੫ ॥

ਜਥ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਬ ਪੁਰਸ ਕੋ (ਬੁਰਾ ਭਲਾ) ਉਚ ਨੀਚ ਏਕ ਸਮਾਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭਾਵਨਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਥ ਗੁਰਦੇਵ ਮਿਲੇ ਤਬ ਮਸਤਕ ਕੋ ਲੇਖ ਖੁਲ੍ਹੇ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਉ ਗੁਰ ਦੇਉ ਕੰਧੁ ਨਹੀ ਹਿਰੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰੈ ॥

ਭਾਵ ਜਥ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਤੋ (ਕੰਧੁ ਨਹੀ ਹਿਰੈ) ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਹੰਭਾਵ ਕਰਕੇ ਨਹੀ ਦੇਖਤਾ ਵਾ ਸਰੀਰ ਨਸਤ ਭਾਵ ਨਿਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਥ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਬ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਦੇਹੁਰਾ ਫਿਰਾ ਹੈ

ਐਸੇ ਹੀ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਸਭ ਕਾਮ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਛਾਪਰਿ ਛਾਈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਸਿਹਜ ਨਿਕਸਾਈ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਸਹਾਇਕ ਹੁਏ ਤੋਂ ਹਰੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਛਪਰੀ ਬਨਾਇ ਦਈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਦਯਾਲ ਹੁਏ ਤੋਂ ਨਦੀ ਬੀਰ ਤੇ ਸਿਹਜਾ ਨਿਕਸ ਆਈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਅਠਸਠਿ ਨਾਇਆ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤਨਿ ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਇਆ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਤਬ ਅਠਸਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰ ਲੀਆ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਦਯਾਲ ਹੁਏ ਤਬ ਪ੍ਰਿਥੁ ਰਾਜ ਕੇ ਤਨ ਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਦੁਆਰਕਾ ਗਏ ਬਿਨਾ ਹੀ ਅਰਥਾਤ ਚਿੰਨ੍ਹ ਛਾਪਾ ਤਿਲਕਾਇ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ॥ ਇਸਦੀ ਸਾਖੀ ਭਗਤ ਮਾਲਾ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਦੁਆਦਸ ਸੇਵਾ ॥ ਜਉ ਗੁਰ ਦੇਉ ਸਭੈ ਬਿਖੁ ਮੇਵਾ ॥ ੭ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਤਬ ਦੁਆਦਸ ਜੋਤੀ ਲਿਝੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਗਈ ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸਭੀ (ਬਿਖੁ) ਜਹਰ ਮੀਰਾ ਬਾਈ ਵਤ ਮੇਵਾ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਸੰਸਾ ਟੂਟੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਜਮ ਤੇ ਛੂਟੈ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਦਯਾਲ ਹੁਏਤਬ ਸੰਸਾ (ਟੂਟੈ) ਭਾਵ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰ ਦਯਾਲ ਹੋਤੈ ਤਬ ਜੀਵ ਜਮਕੇਭੇਤੇ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਭਉਜਲ ਤਰੈ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਤ ਜਨਮਿ ਨ ਮਰੈ ॥ ੮ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਦਯਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਾਨੀ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਅਠ ਦਸ ਬਿਉਹਾਰ ॥ ਜਉ ਗੁਰਦੇਉ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ॥

ਜਬ ਗੁਰਦੇਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤੋਂ ਅਠਾਰੋਂ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇ ਤਾਤਪਰਜ ਕੇ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਅਠਾਰਾ ਪਰਬ ਮਹਾ ਭਾਰਤ ਸੁਨੇ ਕਾ ਪੁੰਨ ਹੋਲੀਆ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰਦੇਉ ਅਵਰ ਨਹੀ ਜਾਈ ॥ ਨਾਮਦੇਉ ਗੁਰਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ੯ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥੧੧॥

ਬਿਨਾ ਗੁਰਦੇਵ ਕੇ ਔਰ ਕੋਈ ਸੁਖਕੀ (ਜਾਈ) ਜਗਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸਤੇ ਨਾਮਜੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥੧੧॥

ਭੈਰਉ ਥਾਣੀ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀਉ ਕੀ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਉਪਜੈ ਨਹੀ ਆਸਾ ॥ ਜੋ ਵੀਸੈ ਸੋ ਹੋਇ ਬਿਨਾਮਾ ॥

ਬਿਨਾ ਦੇਖੇ ਭਾਵ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਰਗਾਇਕ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਜਿਸਕੋ ਆਸਾ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਆਵਤੈ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਸ ਹੋਜਾਣੇ ਵਾਲੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਤਿਨਕੋ ਬਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਬਰਨ ਸਹਿਤ ਜੋ ਜਾਪੈ ਨਾਮੁ ॥ ਸੋ ਜੋਗੀ ਕੇਵਲ ਨਿਹਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਰਾਹੇਕਿਸੀਬਰਨ ਸਹਤਹੋਵੈ ਵਾ ਬਣਾਆਸ੍ਰਮਕੇ ਧਰਮ ਸਹਤ ਹੋਕਰ ਵਾ ਅਖਰਾ ਸਹਤ ਵਾ ਸਿਆਮਾਇ ਰੰਗ ਸਹਤ ਬਿਸਨੂੰ ਕਾ ਧਨਾਨੁ ਕਰਤਾ ਅਰ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਸਹਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਕੇਵਲ) ਸੁਧ ਅਰ ਕਾਮਨਾ ਰਹਿਤਹੈ ਸੋ ਜੋਗੀ ਸੁਸਟਹੈ ॥੧॥

ਪਰਚੈ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਜਉ ਕੋਈ ॥ ਪਾਰਸੁ ਪਰਿਸੈ ਦੁਬਿਧਾ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਪਰਚੈ) ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਜੋ ਕੋਈ ਰਾਮ ਕੋ (ਰਵੈ) ਜਪਣਾ ਕਰੇ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਪਰਪੇਸ਼ੁਰ ਕੋ (ਪਰਿਸੈ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਸਕੋ ਦ੍ਰਿਤ ਵਾ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸੋ ਮੁਨਿ ਮਨ ਕੀ ਦੁਬਿਧਾ ਖਾਇ ॥ ਬਿਨੁ ਦੁਆਰੇ ਤੈ ਲੋਕ ਸਮਾਇ ॥

ਸੋ ਮੁਨੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਕੀ ਦ੍ਰਿਤ ਭਾਵਨਾ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੁਆਰੋਂ ਰਹਤ ਨਿਰਗੁਲ ਕੇ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੂਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਰੈ ॥ ਕਰਤਾ ਹੋਇ ਸੋ ਅਨ ਭੈ ਰਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇਸਾ ਮਨ ਕਾ ਸੁਭਾਉ ਹੈ ਤੇਸਾ ਤੋ ਸਭ ਕੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਮਨ ਕੋ ਵਸ ਕਰਤਾ ਹੋਇਕਰ ਨਿਰਭੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਫਲ ਕਾਰਨ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ਫਲੁ ਲਾਗਾ ਤਬ ਫੂਲੁ ਬਿਲਾਇ ॥

ਫਲਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸਭ ਬਨਾਸਪਤੀ ਫੂਲਤੀ ਹੈ ਜਬ ਫਲ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਫੂਲ (ਬਿਲਾਇ) ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨੈ ਕਾਰਨ ਕਰਮ ਅਭਿਆਸੁ ॥ ਗਿਆਨੁ ਭਇਆ ਤਹ ਕਰਮਹ ਨਾਸੁ ॥ ੩ ॥

ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਭਯਾਸ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਗਯਾਨ ਹੁਆ ਤਹਾਂ ਤਿਸੀ ਕਾਲ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਹੁਆ ਹੈ॥੩॥

ਪ੍ਰਿਤ ਕਾਰਨ ਦਧਿ ਮਥੈ ਸਇਆਨ ॥ ਜੀਵਤ ਮੁਕਤ ਸਦਾ ਨਿਰਬਾਨ ॥

ਔਰ ਵਿਸ਼ਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਪ੍ਰਿਤ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦੂਧ ਕੇ ਸਿਆਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਮਥੈ) ਰਿੜਕਤੀ ਹੈ ਤੇਜੇ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਪੁਰਸ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਤਬ ਪੁਰਸ ਸਦੀਵ (ਨਿਰਬਾਨ) ਨਿਰਬੰਧ ਹੈ ਜੋ ਪੁਨਰ ਸਾਧਨ ਰੂਪ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਪਰਮ ਬੈਰਾਗ ॥ ਰਿਦੈ ਰਾਮੁ ਕੀ ਨ ਜਪਿਸਿ ਅਭਾਗ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਭਾਗ ਜੀਵ ਅਤੀ ਵੈਰਾਗ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕਯੋਂ ਨਹੀਂ ਜਪਤਾ ਭਾਵ ਜਪੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਸਮੇਂ ਭਗਵੰਤ ਬੜਾ ਭਯਾਨਕ ਕਲੰਦਰ ਕਾ ਭੇਖ ਧਾਰ ਕਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਆਨ ਕਰ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਔਰ ਛੋਟੇ ਖੋਸ ਲੀਏ ਤਬ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ॥ ਆਉ ਕਲੰਦਰ ਕੇਸਵਾ ॥ ਕਰਿ ਅਬਦਾਲੀ ਭੇਸਵਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਕੇਸਵ ਕਲੰਦਰ ਕਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਆਈਏ ਤੈਨੇ (ਅਬਦਾਲੀ) ਬੜਾ ਭੇਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਆਕਾਸ ਕੁਲਹ ਸਿਰਿ ਕੀਨੀ ਕਉਜੈ ਸਪਤ ਪਯਾਲਾ ॥

ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਅਕਾਸ ਰੂਪੀ ਸਿਰ ਪਰ (ਕੁਲਹ) ਟੋਪੀ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ (ਕਉਜੈ) ਚਰਨ ਦਾਸੀ ਵਾ ਖੜਾਵਾਂ ਸਾਤੋਂ ਪਤਾਲ ਕੀਏ ਹੈਂ॥

ਚਮਰਪੋਸ ਕਾ ਮੰਦਰੁ ਤੇਰਾ ਏਹ ਬਿਧਿ ਬਨੇ ਗੁਪਾਲਾ ॥ ੧ ॥

(ਚਮਰਪੋਸ) ਚਰਮ ਕਾ ਪੁਸ਼ਾਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਸੋ ਸਰੀਰੁ ਤੇਰਾ ਮੰਦਰੁ ਹੈ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਆਪ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਨ ਰਹੇ ਹੋ॥੧॥

ਛਪਨ ਕੋਟਿ ਕਾ ਪੇਹਨੁ ਤੇਰਾ ਸੋਲਹ ਸਹਸ ਇਜਾਰਾ ॥

ਛਿਵੰਜਾ ਕਰੋੜ ਜਾਦਵੋਂ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਚੋਲਾ ਹੈ ਸੋਲਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਏਕ ਸਉ ਆਨ ਰਾਣੀਆ ਰੂਪੀ ਤੇਰੀ (ਇਜਾਰਾ) ਘੁਟੇਨਾ ਹੈਂ ॥

ਭਾਰ ਅਠਾਰਹ ਮੁਦਗਰੁ ਤੇਰਾ ਸਹਨਕ ਸਭ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਤੇਰਾ (ਮੁਦਗਰੁ) ਮੋਟਾ ਲਾਠਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ (ਸਹਨਕ) ਮਿਟੀ ਕਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਬੀਚ ਤੇ ਛੁੰਘਾ ਭੋਜਨ ਖਾਨੇ ਵਾਲਾ ਪਾਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੇਹੀ ਮਹਜਿਦਿ ਮਨੁ ਮਉਲਾਨਾ ਸਹਜ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ ॥

ਜੋ ਦੇਹੀ ਹੈ ਏਹ ਤੇਰੀ (ਮਹਜਿਦਿ) ਮਸੀਤ ਹੈ ਬੀਚ ਮੈਂ ਮਨੁ ਮਉਲਾਨਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਨਿਮਾਜ ਗੁਜਾਰਤਾ ਹੈਂ॥

ਬੀਬੀ ਕਉਲਾ ਸਉ ਕਾਇਨੁ ਤੇਰਾ ਨਿਰੰਕਾਰ ਆਕਾਰੈ ॥ ੩ ॥

(ਬੀਬੀ ਕਉਲਾ) ਲਛਮੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਤੇਰਾ (ਕਾਇਨੁ) ਨਿਕਾਹੁ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਆਕਾਰੋਂ ਵਾਲਾ ਭੀ ਤੂੰਹੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰਤ ਮੇਰੇ ਤਾਲ ਛਿਨਾਏ ਕਿਹ ਪਹਿ ਕਰਉ ਪੁਕਾਰਾ ॥

ਤੈਨੇ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕੇ ਮੇਰੇ ਛੋਟੇ (ਛਿਨਾਏ) ਛੀਨ ਲੀਏ ਹੈ ਮੈਂ ਅਬ ਬਿਸ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰਾਗਾ ॥

ਨਾਮੋਂ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਫਿਰੇ ਸਗਲ ਬੇਦੇਸਵਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ਮਰਥ ਦੇਸੋਂ ਔਰੁ ਬਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਹਮ ਫਿਰੇ ਹੈਂ ਪਰੁ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮੋਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਐਸੇ ਕਹਿਨੇ ਪੁਰ ਭਗਵਾਨ ਨੇ ਚਤੁਰ ਭੁਜ ਧਾਰ ਕਰ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਔਰ ਗਲ ਜੋ ਲਗਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ਨਿਸਚਾ ਧੰਨ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਘਰੁ ੧੮ਉਪਦੇ ਦੁਤਕੇ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਹਾ ਮਾਹ ਮੁਮਾਰਖੀ ਰਵਿਆ ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ॥

ਸਭੀ (ਮਾਹ) ਮਹੀਨਿਆਂ (ਮਾਹ) ਬੀਚ (ਮੁਮਾਰਖੀ) ਸੁਭ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਬਸੰਤੁ ਸਦਾ ਰਵਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਸਿਧਾਂਤ ਯਹਿ ਕਿ ਹਰਿ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਪਰ ਫੜੁ ਚਿਤ ਸਮਾਲਿ ਸੋਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਭੁਲਤ ਹੋਕੇ ਵਾ (ਪਰ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਚਿਤਕੇ ਫੜੁ ਵਾ ਤੇਰਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰਭੁਲਤ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰ ਸੋਇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਮਾਲਣਾ ਕਰੁ ॥ ੧ ॥

ਭੋਲਿਆ ਹਉਮੈ ਸੁਰਤਿ ਵਿਸਾਰਿ ॥ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਬੀਚਾਰਿ

ਮਨ ਗੁਣ ਵਿਚਿ ਗੁਣੁ ਲੈ ਸਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭੋਲੇ ਜੀਵ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ ਗਜ਼ਾਤ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੇਹੁ ਔਰ ਹਉਮੈਂ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਗੁਣੋਂ ਸੇ (ਸਾਰਿ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਗੁਣ ਲੇਹੁ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ॥

ਕਰਮ ਪੇਡੁ ਸਾਖਾ ਹਰੀ ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ ਫਲੁ ਗਿਆਨੁ ॥

ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਬਿਛੁ ਕਾ ਮੂਲ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨੀ ਦੇਹ ਭਾਲੇ ਹੈਂ ਧਰਮ ਫੁਲ ਹੈ ਔਰ ਗਿਆਨ ਫਲੁ ਹੈ ॥

ਪਤ ਪਰਾਪਤਿ ਛਾਵ ਘਣੀ ਦੂਕਾ ਮਨ ਅਭਿਆਨੁ ॥ ੨ ॥

ਪਤਿਸਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇਹੁ ਪਤ੍ਰ ਹੈ ਸਾਭੀ ਰੂਪੀ ਘਣੀ ਛਾਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਸੇ ਅਭਿਆਨ ਕੀ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਦੇਹੁ ਤਪਤਿ ਨਿਬ੍ਰਿਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਪੂਰਬੋਕਤ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ ਦਸਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਅਖੀ ਕੁਦਰਤਿ ਕੰਨੀ ਬਾਣੀ ਮੁਖਿ ਆਖਣੁ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਕੁਦਰਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਬੰਧੀ ਬਾਣੀ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮੁਖ ਸੇ ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪਤਿ ਕਾ ਧਨੁ ਪੂਰਾ ਹੋਆ ਲਾਗਾ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥ ੩ ॥

ਸੁਭ ਸਾਧਨਾਂ ਰੂਪ ਪਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਾ ਧਨੁ ਤਿਸਕੋ ਪੂਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਸਹਜ ਪਦ ਮੈਂ ਧਿਆਨੁ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਆਵਣਾ ਵੇਖਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਜਿਸਤਰਾ ਮਹੀਨੇ ਔਤ ਰੁਤੋਂ ਕਾ ਆਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਚਕ੍ਰ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਕਰਮੀ ਜੀਉ-ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵਹੁ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰੇ ਨ ਸੂਕਹੀ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਸੇ (ਹਰੇ) ਅਨੰਦ ਯੁਕਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਕਿ ਕਈ ਸੂਕਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕੋ ਅਖਯ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰੁਤਿ ਆਈ ਲੇ ਸਰਸ ਬਸੰਤ ਮਾਹਿ ॥ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਰਵਹਿ ਸਿ ਤੇਰੈ ਚਾਇ ॥

(ਮਾਹਿ) ਅਤਸੈ ਕਰ ਬਸੰਤ ਕੀ (ਸਰਸ) ਅਨੰਦਾਇਕ ਰੁਤਿ ਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਚਾਇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਰਵਹਿ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਸੁ ਪੂਜ ਚੜਾਵਉ ਲਗਉ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਤਿਸਕੋ ਪੂਜੋਂ ਅਰ ਪੁਸਪ ਪਤ੍ਰ ਕਿਸਕੇ ਚੜਾਵੇਂ ਔਰ ਕਿਸਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੋਂ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਵਾਸਨਿ ਵਾਸਾ ਕਹਉ ਰਾਇ ॥ ਜਗ ਜੀਵਨ ਜੁਗਤਿ ਨ ਮਿਲੈ ਕਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਆਪਕੋ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਜਗ ਜੀਵਨ ਬਿਨਾਂ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਕੇ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਸੁਗਤਿ ਕਰ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਮੂਰਤਿ ਏਕਾ ਬਹੁਤ ਰੂਪ ॥ ਕਿਸੁ ਪੁਜ ਚੜ੍ਹਾਵਉ ਦੇਉ ਧੁਪ ॥
ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਤੇਰੀ ਏਕ ਮੂਰਤੀਹੇ ਅਰੁ ਸਰਗੁਨ ਰੂਪਤਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਬਹੁਤ ਰੂਪ ਹੈਂ ਮੈਂ ਕਿਸਕੋ ਪੁਜ ਕਰ ਫੂਲ ਪ੍ਰਚੁਰਾਵੈਂ ਔਰ ਕਿਸਕੋ ਧੁਪ ਦੇਵੈਂ ॥

ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਕਹਾ ਪਾਇ ॥ ਤੇਰਾ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਕਹਉ ਰਾਇ ॥ ੨ ॥
ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਕਿ ਕਹਾ ਤੇਰੇ (ਪਾਇ) ਪੈਰ ਹੋ ਔਰ ਕਹਾ ਸੀਸ ਹੈ ॥ ਸੀਸ ਕਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ਵਾ ਤੇਰਾ ਪਿਛੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਤੋ ਆਗੇ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵੇਗਾ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਹੀਦਾ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਸਠਿ ਸੰਬਤ ਸਭਿ ਤੀਰਥਾ ॥ ਤੇਰਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਪਰਮੇਸਰਾ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਹੈ ਅਰੁ (ਸਠਿ ਸੰਬਤ) ਤੀਨੋਂ ਬੀਸੀਆ ਅਰੁ ਸਭੀ ਤੀਰਥ ਤੇਰੇ ਰਹੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਅਵਗਤਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਐ ॥ ਅਣ ਜਾਣਤੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਅਵਗਤ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ਬਿਨਾ ਜਾਣੇ ਤੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕੁ ਵੇਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਹੈ ॥ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਸਲਾਹੇ ਏਕੈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਵਿਚਾਰਾ ਕਯਾ ਕਰਨ ਕਹੂੰ ਸਭ ਲੋਕ ਇਕ ਤੁਝਕੋ ਹੀ ਸਲਾਹਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸਿਰੁ ਨਾਨਕ ਲੋਕਾ ਪਾਵ ਹੈ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਉ ਜੇਤੇ ਤੇਰੇ ਨਾਵ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੋ ਹੈਂ ਜਿਨਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਮੇਰਾ ਸੀਸੁ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਤਿਨਕੋ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੁਇਨੇ ਕਾ ਚਉਕਾ ਕੰਚਨ ਕੁਆਰੁ ॥ ਰੁਪੇ ਕੀਆ ਕਾਰਾ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥
ਸੂਰਨ ਕਾ ਚੋਕਾ ਹੋਵੇ ਔਰ (ਕੰਚਨ) ਸੂਰਨ ਕੀਆ ਹੀ (ਕੁਆਰੁ) ਕੋਰੀਆ ਅਤਥਾਤ ਗਾਗਤਾ ਹੋਨ ਰੁਪੇ ਕੀਆ ਕਾਰਾਂ ਹੋਵਨ ਬਹੁਤ ਬਿਸਥਾਰ ਪੂਰਬਕ ਵਾ ਹੋਤੁ ਸਮਗ੍ਰੀ ਕਾ ਭੀ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ਹੋਵੇ ॥

ਗੰਗਾ ਕਾ ਉਦਕ ਕਰੰਤੋ ਕੀ ਆਗਿ ॥ ਗਰੁੜਾ ਖਾਣਾ ਦੁਪ ਸਿਉ ਰਾਡਿ ॥ ੧ ॥
ਗੰਗਾ ਕਾ ਜਲੁ ਹੋ ਔਰ (ਕਰੰਤੋ ਕੀ ਆਗਿ) ਪਥਰ ਸੇ ਨਿਕਾਲੀ ਹੁਈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਗਨੀਹੋ ॥ ਗਰੁੜਾ ਏਕ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੇ ਰਾਵਲ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਦੂਧਕੇ ਸਾਥ (ਗਾਛਿ) ਮਿਲਾ ਕਰ ਖਾਵੇ ਭਾਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭੋਜਨ ਖਾਵੇ ॥ ੧ ॥

ਰੇ ਮਨ ਲੇਖੇ ਕਬਹੂ ਨ ਪਾਇ ॥ ਜਾਮਿ ਨ ਭੀਜੈ ਸਾਥ ਨਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰੇ ਮਨ (ਜਾਮਿ) ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਸਭੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਸਨਿਗਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਉ ਲੇਖੇ ਮੈਂ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਰਮ ਬਜਰਬ ਹੈ ॥

ਦਸ ਅਨ ਲੀਖੇ ਹੋਵਹਿ ਪਾਸਿ ॥ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਮੁਖਾਰਗ ਪਾਠਿ ॥
ਅਨਾਰਾ ਪੁਰਾਣ ਪਾਸ ਲਿਖੇ ਹੁਏ ਹੋਵੈ ਚਾਰੇ ਬੇਦੋਂ ਕਾ ਪਾਠ ਮੁਖ ਕੇ ਅਗਰ ਭਾਗ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸਰਲ ਹੁਆ ਹੋਵੇ ॥
ਪੁਰਬੀ ਨਾਵੇ ਵਰਨਾਂ ਕੀ ਦਾਤਿ ॥ ਵਰਤ ਨੇਮ ਕਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥ ੨ ॥

ਪੁਰਬੋਂ ਪਰ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ ਔਰ (ਵਰਨਾਂ ਕੀ ਦਾਤਿ) ਰੰਗ ਰੰਗ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਵਾ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਵਰਨ ਕੇ ਅਧਿਕਾਰ ਅਨੁਸਾਰ ਦਾਨ ਕਰੇ ਬਰਤ ਅੰ ਨਿਤ ਨੇਮ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਕਰੇ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਪੰਨਾਦਿਕ ਕਰਮ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥
ਕਾਜੀ ਮੁਲਾਂ ਹੋਵਹਿ ਸੇਖ ॥ ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਭਗਵੇ ਭੇਖ ॥

ਕਾਜੀ ਹੋਵੇ ਅਥਵਾ ਮੁਲਾ ਹੋਵੇ ਚਾਹੇ ਸੇਖ ਹੋਵੇ ਜੋਗੀ ਹੋਵੇ ਜੰਗਮ ਹੋਵੇ ਭਗਵੇ ਭੇਖ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਰੁ ਕੋਈ ਇਨਾ ਤੇ ਭਿੰਨ ਭੀ ਹੋਵੇ ॥

ਕੋ ਗਿਰਹੀ ਕਰਮਾਂ ਕੀ ਸੰਪਿ ॥ ਬਿਨੁ ਬੁਝੈ ਸਭ ਖੜੀਅਸਿ ਬੰਪਿ ॥ ੩ ॥
ਕੋਈ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਕਰਮੋਂ ਕੀ (ਸੰਪਿ) ਮਿਲੇਨੀ ਵਾਲਾ ਹੋ ਭਾਵ ਕਰਮ ਕਾਭੀ ਹੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸ੍ਰੂਪ ਬੁਝੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ ਬੰਧ ਲੇ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ੩ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਲਿਖੀ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ॥ ਕਰਣੀ ਉਪਰਿ ਹੋਵਹਿ ਸਾਰ ॥
ਜਿਨਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸਭ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਆਗਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਕਾਰੁ ਲਿਖੀ ਹੁਈ ਹੈ ਕਰਣੀ ਉਪਰ ਸਭੀ ਕੀ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲ ਹੋਵੇਗੀ ॥

ਹੁਕਮੁ ਕਰਹਿ ਮੂਰਖ ਗਾਵਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਕੇ ਸਿਵਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਕਰਮਾ ਅਨੁਸਾਰ ਕਈ ਅਤੀ ਮੁਰਖ ਹੁਕਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਕਈ ਚਤੁਰ ਭਿਖਾਰ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ
ਸਾਚੇ ਵੇਗੀ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪ ਭੰਡਾਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸਿਫਤ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਤੀਜਾ ॥

ਬਸਤੁ ਉਤਾਰਿ ਦਿਰੀਬਰੁ ਹੋਗੁ ॥ ਜਟਾ ਧਾਰਿ ਕਿਆ ਕਮਾਵੈ ਜੋਗੁ ॥

ਬਸਤੁ ਉਤਾਰ ਕਰ (ਦਿਰੀਬਰੁ) ਨਗਨ ਹੁਆ ਤੋ ਕਯਾ ਹੈ ਜਟਾ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋਗ ਕਮਾਯਾ ਤੋ ਕਯਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਹੀ ਦਸਵੈ ਦੁਆਰ ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਆਵੈ ਮੂੜਾ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਦਸਵੇਂ ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣ ਨਹਿਰਾਏ ਤੋ ਕਯਾ ਹੈ ਜੂਨੀਆਂ ਵਿਚ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਮੁਰਖ ਬਾਰੰਬਾਰ
ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕੁ ਧਿਆਵਹੁ ਮੂੜ ਮਨਾ ॥ ਪਾਰਿ ਉਤਰਿ ਜਾਹਿ ਇਕ ਖਿਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੁਰਖ ਮਨ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਏਕ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਪਾਰ ਉਤਰ ਜਾਵੇਂ ॥

ਸਿਮਿਤਿ ਸਾਸਤੁ ਕਰਹਿ ਵਖਿਆਣ ॥ ਨਾਈ ਬੇਦੀ ਪੜਹਿ ਪੁਰਾਣ ॥

ਏਕ ਪੁਰਸ ਸਤਾਈ ਸਿਮ੍ਰਤੀਆ ਔਰ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਨਾਦ ਬਜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਇਕ (ਬੇਦੀ)
ਬੇਦ ਪਾਠੀ ਹੈਂ ਔਰ ਇਕ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਖੰਡ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਮਨਿ ਕਪਟੁ ਕਮਾਹਿ ॥ ਤਿਨਕੈ ਰਮਈਆ ਨੇੜਿ ਨਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕਰ ਪੁਰਬੋਕਤ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਪਾਖੰਡ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਜੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਕਪਟ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਮੀਪ
ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕੋ ਐਸਾ ਸੰਜਮੀ ਹੋਇ ॥ ਕ੍ਰਿਆ ਵਿਸੇਖ ਪੂਜਾ ਕਰੀਏ ॥

ਜੇਕੋ ਐਸਾ ਸੰਜਮੀ ਕਿਆ ਅਤੀ ਇੰਦ੍ਰਿਜਤ ਹੋਵੇ (ਕ੍ਰਿਆ) ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿਕ ਐ ਵਿਸੇਖ ਕਰਕੇ ਨਾਕੁਰ ਪੂਜਾ ਕਰੇ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਨੁ ਬਿਖਿਆ ਮਾਹਿ ॥ ਓਇ ਨਿਰੰਜਨੁ ਕੈਸੇ ਪਾਹਿ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਲੋਭ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਬਿਖੜੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਭਾਵ
ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੩ ॥

ਕੀਤਾ ਹੋਆ ਕਰੇ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥ ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਚਲਾਏ ਸੋਇ ॥

ਕੀਤਾਹੁਆ ਜੀਉਕਯਾਕਰੇ ਅਰੁ ਇਸਤੇਕਯਾਹੋਵੇ ਜਿਸਜੀਵਨੂੰ ਜਿਸਤਰਫ ਆਪ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਚਲਤਾਹੈ ॥

ਨਦਾਰਿ ਤਾਂ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥ ਹੁਕਮੈ ਬੁਝੈ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਦਰ ਕਰੇ ਤਾਂ ਰਿਦੇ ਜੋ ਭ੍ਰਮ ਚੁਕਾਏ ਦੇਵੇ ਹੈ ਜੀਉ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੁਝੈ ਤੋ ਸਾਰਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ
ਤਿਸਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸੁ ਜੀਉ ਅੰਤਰੁ ਮੈਲਾ ਹੋਇ ॥ ਤੀਰਥ ਭਵੈ ਦਿਸੰਤਰੁ ਲੋਇ ॥

ਜਿਸ ਜੀਵ ਕਾ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮਲੀਨ ਹੋਵੈ ਵਹੁ ਭਾਵੇ ਤੀਰਥੋਂ ਦਿਸੰਤਰੋਂ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਨਾ ਕਰੇ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸਕੇ
ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਟੁਟਤੇ ਜੋ ਕਹੇ ਕਿਸਤਰਾ ਟੁਟੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗ ॥ ਤਉ ਭਵਜਲ ਕੇ ਝੂਟਸਿ ਬੰਧ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੁਧ ਚਿਤ ਹੋਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਾਥ ਮਿਲੀਏ ਤਬ (ਭਵਜਲ) ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੰਧਨ ਟੂਟ
ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇਰੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ॥ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਸਰਬ ਤੋਹ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਭਵਨ ਤੇਰੀਆਯਾ ਕਰ ਮੋਹੇ ਹੁਏ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਅਵਰ ਤੇਰੇਸੇ ਭਿੰਨ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਸਰਬਰੂਪ ਹੋਰੇਗੀਹੀਂ ॥

ਤੂ ਸੁਰਿ ਨਾਥਾ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਚਰਨ ਸੇਵ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ (ਸੁਰਨਾਥਾ) ਇੰਦ੍ਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਜੋ ਸਿਰੋਮਣੀ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਭੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕੁ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ
ਜਪਣੇ ਕੋ ਅਰੁ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਨ ਸੇਵਨੇ ਕੋ ਮਿਲੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਸੁੰਦਰ ਗਹਿਰ ਗੰਢੀਰ ਲਾਲ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ

ਗੁਨ ਗਾਏ ਤੂ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸਰਬ ਪਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੁੰਦਰ ਗਹਿਰ ਗੰਢੀਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਯਾਤੇ ਹੇ ਰਾਮ ਗੁਰਮੁਖਾ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਔਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ
ਪਰਾ ਔਰ ਸਭ ਕਾ ਪਾਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਾਧ ਨ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਗੁ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੈਲ ਮਲੀਨ ਅੰਗੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਤੋ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰਾਸੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿਨਹੀਂ ਹੋਤਾਅਰ ਗੁਰੂਸੇ ਬਿਨਾ ਰਾਗਦ੍ਵੈਖਮੈਲਕਰ(ਅੰਗੁ)ਰਿਦਾ ਮਲੀਨਰਹਿਤਾਹੈ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੇ ਸਾਧੁ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾ ਰਿਦਾ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜੋ ਤੂੰਨੂੰ ਸਲਾਹਤੇ ਹੈਂ (ਸੋਇ) ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਾਕਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਰਖਨ ਹਾਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵਹਿ ਕਰਹਿ ਸਾਰ ॥

ਹੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਰਾਖਨਾ ਚਾਹੁਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਪਰ ਹਰਾਇ ॥ ਸਭਿ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸੇ ਰਾਮਰਾਇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੀ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਜੋ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭੀ (ਪਰ ਹਰਾਇ) ਤਜਾਗਨ ਕਰਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਹੇ ਰਾਮਰਾਇ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਉਤਮ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਹਰਿ ਗੁਨ ਸਰੀਰ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੀਰ ॥

(ਉਤਮ ਗਤਿ) ਮੋਖ ਵੀ (ਮਿਤਿ) ਮੁਢਾਦਾ ਤਿਸਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹੇ ਹਰੀ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਅੰਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰਿ ਜਿਸਨੇ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਹੀਰ ਰੂਪ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਹੋ ॥

ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਨਾਮਿ ਤਜਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰ ਮਿਲਾਉ ॥੪॥੫॥

ਔਰ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਦੂਜ ਭਾਵ ਕੇ ਤਿਸਨੇ ਤਜਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਵਡੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਜਨ ਕੇ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮੇਰੀ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਸੁਨਹੁ ਭਾਇ ॥ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਰੀਸਾਲੂ ਸੀਗਿ ਸਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੀ ਪਜਾਰੀਯੋ ਸਹੇਲੀਓ ਸੰਤ -ਜਨੋਂ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੁਨੋ ਮੇਰਾ ਪਿਰ ਜੋ (ਰੀਸਾਲੂ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ (ਸਾਇ) ਸੋ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥

ਓਹੁ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਕਹਹੁ ਕਾਇ ॥ ਗੁਰਿ ਸੀਗਿ ਦਿਖਾਇਓ ਰਾਮਰਾਇ ॥ ੧ ॥

ਓਹ ਅਲਖ ਰੂਪ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਮੈਂ (ਕਾਇ) ਕਯਾ ਕਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਓਹ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੀਗ ਹੀ ਦਿਖਾ ਦੀਆ ਹੈਐ ੧ ॥

ਮਿਲੁ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਨੇ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੀਗਿ ਖੇਲਹਿ

ਵਰ ਕਾਮਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਤ ਮਨ ਮਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ) ਪਜਾਰੀਆ ਸਹੇਲੀਆ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰਕੀਆ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਨ ਪਾਇ ਕੇ ਹਮ(ਬਨੇ) ਸੋਭਤੇ ਭਏ ਹਾਂ ਜੋ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸੰਗ ਖੇਲਤੀ ਹੈਂ ਵਹੀ ਸੰਤ ਰੂਪ(ਵਰ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਿ ਕਾਮਨੀ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਖੋਜਤੇ ਹੁਏ ਤਿਨਕੇ (ਮਨ) ਅੰਤਸਕਰਨ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਵਿਖੇ (ਮਨੇ) ਪਤੀਆਏ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਦੁਹਾਗਣਿ ਨਾਹਿ ਭੋਉ ॥ ਓਹੁ ਘਾਟਿ ਘਾਟਿ ਰਾਵੈ ਸਰਬ ਪ੍ਰੇਉ ॥

ਮਨਮੁਖੀ ਦੁਹਾਗਣੀਓ ਕੋ ਤਿਸਕਾ ਭੇਟ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਓਹ ਸਰਬ ਕਾ (ਪ੍ਰੇਉ) ਪਤੀ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਭੋਗ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਿਰੁ ਚੀਨੈ ਸੀਗਿ ਦੇਉ ॥ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ ਜਪੁ ਜਪੇਉ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ (ਦੇਉ)ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਸੇਗ ਜਾਨ ਕਰ ਇਸਬਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨਕੇ ਨਾਮ ਦਿੜਾਯਾ ਹੈ ਓਹ ਆਪਜਪ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਔਰੋਂ ਕੇ ਜਪਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਉ ਹੋਇ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੰਤ ਨ ਸੰਗੁ ਦੇਇ ॥

ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਭਗਤੀ ਮੈਂ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਅੰਪੁਲੇ ਧੰਧੁ ਰੋਇ ॥ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਰਮਲੁ ਮਲੁ ਸਬਦਿ ਖੋਇ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਧੰਧਲੇ ਮੈਂ ਰੋਵਤੇ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੁਆ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਕਰ ਰਾਗਾਦਿ ਮਲ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਖੋਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਿ ਮਨੁ ਮਾਰਿਓ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਾਵੈ ਭਗਤਿ ਜੋਗੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੇ ਮਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਭਗਤੀ ਜੋਗ ਕਰ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸੰਤ ਸਭਾ ਦੁਖੁ ਮਿਟੈ ਰੋਗੁ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਵਰੁ ਸਹਜ ਜੋਗੁ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੂ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਦੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਅਗਯਾਨ ਰੋਗ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੈ ਹਰਿ ਵਰ ਕਾ

ਸਹਿਜੇ (ਜੇਗੁ) ਮਿਲਾਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਗੁਰ ਮਹਿਮਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਸਾਜਿ ॥ ਸਬੁ ਆਪਿ ਨਿਬੇੜੇ ਰਾਜੁ ਰਾਜਿ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪੇ ਹੀ (ਕੁਦਰਤਿ) ਸਕਤੀ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਸਾਜੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਰਾਜਿਓਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਸਭਾ ਨਿਆਉਂ ਭੀ ਆਪ ਨਿਬੇੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਰਮਾਂ ਕਾ ਫਲੁ ਭੁਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਉਤਮ ਸਿੰਗ ਸਾਥਿ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਾਇਣੁ ਸਹਜਿ ਆਥਿ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਜੋ ਉਤਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸੰਗੁ ਜਿਸ (ਕਸੀਨੋ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਸਾਥ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਿਨ ਦੁਆਰ ਹਰੀ ਨਾਮੁ (ਰਸਾਇਣ) ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ (ਆਥਿ) ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਤ ਬਿਸਰਸਿ ਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ॥ ਅਪਰੰਪਰੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਤੁਲਾਏ ਅਤੁਲੁ ਤੋਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਲਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ (ਮਤ ਬਿਸਰਸਿ) ਮਤ ਭੂਲ ਜਾਵੇ ਵਹੁ ਰਾਮੁ ਕੈਸਾ ਹੈ (ਅਪਰੰਪਰੁ) ਅਪਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਅਗਮ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਅਗੋਚਰੁ) ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਯ ਹੈ (ਤੋਲਿ) ਵਿਚਾਰ ਜਿਸਕਾ ਅਤੁਲ ਹੈ ਸੇ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਸੇ ਆਪ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਚਰਨ ਸਰੋਵਹਿ ਗੁਰ ਸਿਖ ਤਰ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵਤ ਰੇ ਤਜਿ ਮੋਰ ਤੋਰ ॥

ਜੇ ਸਿਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਤਰਫ ਜੋਰ ਦੇਇ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਭਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮੋਰ ਤੋਰ ਤਯਾਗੀ ਹੈ ॥

ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਲੋਭੀ ਮਨਿ ਕਠੋਰ ॥ ਗੁਰ ਸੇਵ ਨ ਭਾਈ ਸਿ ਚੋਰ ਚੋਰ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਨਰ ਨਿੰਦਕ ਅਰੁ ਲੋਭੀ ਅਰੁ ਮਨਕੇ ਕਠੋਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਭਾਈ ਹੈ ਸੋ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਸੇ ਚੋਰ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਰੁਰੁ ਤੁਠਾ ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭਾਉ ॥ ਗੁਰਿ ਤੁਠੇ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਮਹਲਿ ਠਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਤੋ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਬਖਸ਼ਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੇ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ (ਮਹਲਿ) ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ ਅਸਥਾਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਪਰਹਰਿ ਨਿੰਦਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਜਾਗੁ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਕਰਾਮ ਭਾਗੁ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਪੁਰਖ ਨਿੰਦਾ ਕੇ ਤਯਾਗ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਤਿਸਕੇ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੇ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ (ਭਾਗੁ) ਛਾਂਦਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ ਕਰੇ ਦਾਤਿ ॥ ਗੁਰੁ ਸਖ ਪਿਆਰੇ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕੀ ਦਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਿਖ ਹੀ ਰਾਤੁ ਦਿਨ ਪਯਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਫਲੁ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰੁ ਤੁਸਿ ਦੇਇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਵਹਿ ਵਿਰਲੇ ਕੇਇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਜਬ (ਤੁਸਿ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਗੁਰੂ ਦੇਵੈ ਤਬ ਨਾਮ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਕੋਈ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਨਾਮ ਫਲ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੨ ਇਕ ਤੁਕਾ ॥

ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੇਵਕੁ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥ ਜੀਵਤੁ ਮਰੈ ਸਭਿ ਕੁਲ ਉਧਰੈ ॥ ੧ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ (ਸਾਹਿਬ) ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰ ਕਰ ਸਭ ਕੁਲ ਕਾ ਉਧਾਰੁ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨ ਛੋਡਉ ਕਿਆ ਕੇ ਹਸੈ ॥ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਮੇਰੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਛੋਡੁੰਗਾ ਕੋਈ ਹਸੇਗਾ ਤੇ ਕਯਾ ਹੋਗਾ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰਾ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਰਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗਲਤੁ ਰਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਵਤ ਰਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈ ਗਲਤਾਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮਕੇ ਨਾਮਕੇ (ਰਵਤ) ਜਪਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਮੈ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਉਪਰਿ ਕਰਹੁ ਦਇਆ ॥ ਤਉ ਸਰਣਾਗਤਿ ਰਹਉ ਪਇਆ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਉਪਰ ਦੋਹ ਦਾਨਾ ਦਿਸ਼ੀ ਕਰਹੁ ਜੋ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਪੜਾ ਰਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਨਿਹਫਲ ਕਾਮ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕੋ ਪਾਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸਭ ਕਾਮ ਬਜਰਬ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਤੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਪੂਜਾ ਕੀਆ ਕਰੋ ॥ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਬਿਪ ਪੂਜਿ ਮਨਾਵਹੁ ਸੁਕ੍ਰਿਤੁ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥

ਹੇ ਬਿਪੁ ਸਾਲਗ੍ਰਾਮ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਹੋ ਅਰ ਮਨਾਵਤੇ ਹੋ ਔਰ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ਕੋ ਹੀ ਸੁਕ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜਾਨ ਰਖਾ ਹੈ
ਸੋ ਜੇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੋ ਤਰਨਾ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਬੇੜਾ ਬਾਂਧਹੁ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ ॥ ੧ ॥

ਤੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਬੇੜਾ ਬੰਧੋ ਇਸਤੇ ਦਯਾਲ ਹਰੀ ਤੁਮ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਕਾਹੇ ਕਲਰਾ ਸਿੰਚਹੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੁ ॥ ਕਾਦੀ ਢਹਗਿ ਦਿਵਾਲਕਾਹੇਗੁ ਲਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਸੁਧ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਕਲਰੀ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਵਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਬਿਸਯ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਆਦਿ ਖਿਛਹੂੰ ਕੋ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ
ਸਿੰਚਨਾ ਕਰਕੇ ਬਨਰਖ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਤੇ ਹੋ ਅਰ ਕਰੀ ਕੰਪ ਵਤ ਦੇਹ ਚਹਿ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਸਵਾਸਤੇ (ਗਰ)ਬੁਨੇ ਕੋ ਲਾਵਤੇ
ਹੋ ਭਾਵ ਨਾਸਵਤ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਤੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਕਿਉਂ ਪੁਸਟ ਰਾਖਣਾ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ॥

ਕਰ ਹਰਿਹਟ ਮਾਲ ਟਿੰਡ ਪਰੇਵਹੁ ਤਿਸੁ ਭੀਤਰਿ ਮਨੁ ਜੋਵਹੁ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਨਾ ਏਹ ਹਰਟ ਕਰੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪੀ ਮਾਲ ਕਰੋ ਕਰਣਾ ਮੁਦਤਾਦਿਕ ਟਿੰਡਾਂ ਪਰੇਵਹੁ ਤਿਸ
ਵਿਖੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬੈਲ ਕੋ ਜੋੜੋ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਿੰਚਹੁ ਭਰਹੁ ਕਿਆਰੇਤਉ ਮਾਲੀ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ॥ ੨ ॥

ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਸਿੰਚ ਕਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਕਿਆਰੋਂ ਕੋ ਭਰੋ ਤੋ ਤੁਮ ਮਾਲੀ ਕੇ ਹੋਵੋਗੇ ਭਾਵ ਤੋ ਪਰਮੇਸੁਰ
ਕੋ ਪ੍ਰਜਾਰੇ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਵੋਗੇ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਦੁਇ ਕਰਹੁ ਬਸੋਲੇ ਗੋਭਟੁ ਪਰਤੀ ਭਾਈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ 'ਲਈਣ'* ਨਿਕਾਲਣੇ ਕੋ ਜਤ ਅਰ ਧੀਰਜ ਰੂਪੀ (ਬਸੋਲੇ) ਕਸੀਏ ਵਾ ਹੰਥੇ ਬਣਾਵੇਹੋ ਭਾਈ ਪੁਨਹ ਰੂਪੀ
ਰੂਪੀ ਪਰਤੀ ਕੋ (ਗੋਭਟੁ) ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਨਰਮ ਕਰੋ ॥

*ਲਈਣ ਹੋਏ ਚਿਤ ਵਿਚ ਜੋ ਘਾਸ ਭੁਭਾਨ ਆਦਿਕ ਹੋਣਾ ਹੈ ਉਸਕੋ 'ਲਈਣ' ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਗੋਭਟੁ ਤਿਉ ਤੁਮ ਸੁਖ ਪਾਵਹੁ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮੋਟਿਆ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਦੋਂ ਜਦੋਂ (ਗੋਭਟੁ)ਭਾਵ ਵਿਚਾਰੋਗੇ ਤਦੇਤਦੋਂ ਤੁਮ ਸੁਖਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੋਗੇ ਔਰ ਇਹ ਤੁਮਾਰਾ (ਕਿਰਤੁ)ਕਰਤਬ (ਨ ਮੋਟਿਆ
ਜਾਈ) ਨਿਸ਼ਚਲ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਪੁਨਹ ਅੰਧੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥

ਬਗਲੇ ਤੇ ਭੁਨਿ ਹੰਸਲਾ ਹੋਵੈ ਜੇ ਤੂ ਕਰਹਿ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਦਯਾਲ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇਂ ਤੋ ਬਗਲੇ ਤੇ ਕਧਾ ਏਭੀ ਤੇ ਪੁਨਹ (ਹੰਸਲਾ) ਸੱਤ ਅਸਤ ਕੇ ਵੀਚਾਰ
ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੰਸੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਦਇਆਲਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਦਯਾਲ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮੇਲੀ ਖਾਨਾ ਛੋਡ ਕਰ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ ਮਸਾਣੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮੂਲੇ ਸਸਰੁ ਕਾ ਭੋਜਾ ਹੂਆ ਪੰਡਤਗੁਰੂ
ਜੀਕੇ ਭਾਈ ਮਤਿ ਦੇਣੇ ਵਾਸਤੇ ਆਯਾ ਹੈ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਹੁਰੜੀ ਵਸੁ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸਾਝੀ ਪੇਵਕੜੈ ਧਨ ਵਖੇ ॥

(ਸਾਹੁਰੜੀ) ਸਹੁਰਿਆਂ ਕੀ ਅਰਥਾਤ ਈਸਰ ਕੀ ਜਿਤਨੀ ਵਸਤੂ ਹੈ ਸਭ ਕੁਛ ਸਾਝੀ ਹੈ ਈਸਰ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਹੋਣੇ ਤੇ
(ਪੇਵਕੜੈ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੇ(ਵਖੇ)ਭਿੰਨ ਅਰਥਾਤ ਅਪਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥ ਅਪਣੇ
ਕਰਕੇ ਜਾਣ ਲੀਏ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਵਸਤੂ ਸਭ ਸਨਬੰਧੀਆ ਦੀ ਸਾਝੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸ ਮੈਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਕੀ ਮੇਰ ਹੈ
ਔ ਪੇਕੇ ਭਾਵ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਧਨ ਦੇ ਪ੍ਰਾਣ (ਵਖੇ) ਜੁਦੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਦੁਸਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਮੈਂ ਕਿਸੀਕੋ ਅਧਿ ਭਾਵ ਨਹੀਂ
ਭੁਰਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸਹੁਰੜੀ ਵਸਤੂ ਚੇਤਨਸਤਾ ਸਭ ਕੀ ਸਾਝੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮਪ੍ਰਾਣ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸਭ ਮੈਂ ਅਨੁਸੂਤ ਹੈ ਪੇਕੇ ਭਾਵ
ਇਸ ਲੋਕ ਉਪਲਬਧ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਰਥਾ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਕੁਚਲੀ ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਉ ਜਾਣਾ ਨਾਹੀ ਰਖੇ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਆਪ ਕੁਚਲੀ ਹੂੰ ਯਾਤੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਦੋਸ ਨਹੀਂ ਦੇਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਮੈਂ ਇਕਠੇ ਰਖ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ
ਪਦਾਰਥ ਹਰੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨੇ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬਾ ਹਉ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਣੀ ॥ ਅਖਰ ਲਿਖੇ

ਸੋਈ ਗਾਵਾ ਅਵਰ ਨ ਜਾਣਾ ਥਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਤ ਜੀ ਹੋਤਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਭਰਮਿ ਮੈਂ ਭੁਲੀ ਹੁਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅਖਰ ਜੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਲੁਖ ਲਿਖੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਗਾਵਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਥਾਣੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੀ ਹੂੰ ॥

ਕਵਿ ਕਸੀਦਾ ਪਹਿਰਹਿ ਚੋਲੀ ਤਾਂ ਤੁਮ ਜਾਣਹੁ ਨਾਰੀ ॥

ਜੇ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਕਸੀਦਾ ਕਵਿਕੇ ਔਰ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਚੋਲੀ ਪਹਿਰੇ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਤੋਂ ਤੁਮ ਆਪਕੋ ਜਾਣੋਂ ਜੋ ਮੈਂ ਹਰੀ ਦੀ ਨਾਰੀ ਹੂੰ ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਆਪਣੇ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਸਮਝ ॥

ਜੇ ਘਰੁ ਰਾਖਹਿ ਬੁਰਾ ਨ ਚਾਖਹਿ ਹੋਵਹਿ ਕੰਤ ਪਿਆਰੀ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਹ ਜੋ ਕਾਮਾਇਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਜੋ (ਘਰੁ) ਰਿਦੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੇਵੇ ਔਰ (ਬੁਰਾ ਨ ਚਾਖਹਿ) ਸੰਦਾ ਪਦਾਰਥ ਨ ਖਾਵੇ ਅਰ ਖੋਣੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾ ਕਰੇ ਤੋਂ ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੰਤ ਕੋ ਪ੍ਰਯਾਹੀ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਪੜਿਆ ਪੰਡਿਤੁ ਬੀਨਾ ਦੁਇ ਅਖਰ ਦੁਇ ਨਾਵਾ ॥

ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਪੜਿਆ ਹੁਆ ਔਰ (ਬੀਨਾ) ਰਤੁਰ ਪੰਡਤੁ ਹੈਂ ਤੋਂ ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ ਦੁਇ ਅਖਰ ਜੋ ਰਕਾਰ ਮਕਾਰ ਹੈਂ ਜੋ ਵੇਵੇਂ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਪਾਰ ਕਰਨੇ ਕੋ (ਨਾਵਾ) ਨਉਕਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਏਕੁ ਲੰਘਾਏ ਜੇਕਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਵਾਂ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਹੀ ਅਖਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ (ਸਚਿ) ਨਿਸਰੇਕਰਕੇਤਿਸ ਅਖਰ ਕਾ ਰਿਦੇ ਮੰਜਮਾਵਦਾ ਹੋਵੇ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਾ ਆਪ ਹੀ ਬਡੇ ਹੋ ਆਪ ਹੀ ਸਿਖਣਾ ਦੇਵੇਤਿਸ ਪਰਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡਿਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਜਾ ਬਾਲਕੁ ਨਗਰੀ ਕਾਚੀ ਦੁਸਰਾ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵੇਹਿ ਰੂਪੀ ਨਗਰੀ ਕਾਚੀ ਭਾਵ ਮਿਥਣਾ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਜੋ ਮਨ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਲਕਾ ਭਾਵ ਬਿਨ ਪਰਨਾਮੀ ਹੈ ਅਰੁ ਤਿਸ ਮਨ ਕਾ ਕਾਮਾਇ ਦੁਸਰੇਂ ਕੋ ਸਾਥ ਪ੍ਰਯਾਹ ਹੈ ॥

ਦੁਇ ਮਾਈ ਦੁਇ ਬਾਪਾ ਪੜਿਆਹਿ ਪੰਡਿਤ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਇਸ ਮਨ ਕੀ ਦੁਇ ਮਾਈ ਅਖਾਂ ਹੈਂ ਅਰ ਦੋ (ਬਾਪੁ) ਪਿਤਾ ਕਾਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਸਤੂ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਵਾ ਸੁਣਕੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸੰਕਲਪ ਵਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹੀ ਮਨ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਵਾ ਦੂਤ ਮਾਤਾ ਅਰ ਦੂਤ ਭਾਵ ਹੀ ਸਿਸਕਾ ਪਿਤਾ ਕਹੀਤਾ ਹੋਵਾ ਮਾਯਾ ਅਵਿਵਿਆ ਇਸ ਕੀ ਦੋ ਮਾਈ ਹੈ ਅਰ ਈਸੁਰ ਜੀਵ ਦੋ ਪਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਚੇਤਨ ਕੋ ਆਸਰੇ ਮਨ ਕੀ ਚੇਸਟਾ ਹੈ ਵਾ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਦੋ ਮਾਈ ਅਰ ਰਾਗ ਦੂਖ ਦੋ ਪਿਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੈ ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਤਿਸ ਮਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੇ ॥ ਭਾਵ ਤਿਸਕੋ ਸਤਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਕੌਨ ਹੈ ਏਹੁ ਵਿਚਾਰੇ ਵਾ ਦੇਵਕੀ ਜਸੋਧਾਂ ਦੋ ਮਾਤਾ ਅਰ ਨੰਦ ਬਸਦੇਵ ਏਹ ਦੋ ਜਿਸਦੇ ਪਿਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤ੍ਰਿਸਨ ਕੋ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੇ ਭਾਵ ਸਤਿ ਰਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਕਿਸਨ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਿਤਾ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ॥ ਕਿਨ ਬਿਧਿ ਪਾਵਉ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਪੰਡਤ ਜੀ ਹਮ ਤੁਮ ਕੋ ਸਿਖਣਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸਿਖਿਆ ਲਈ ਜੋ ਬਿਨ ਪ੍ਰਾਨਪਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਵੋਗੇ ॥

ਭੀਤਰਿ ਅਗਨਿ ਬਨਾਸਪਤਿ ਮਉਲੀ ਸਾਗਰੁ ਪੰਡਿ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੀ ਸਤਾ ਪਾਕਰ ਕੇ ਅਗਨੀ ਕੇ ਬੀਰ ਹੋਤਿਅਾਂ ਹੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਹੁਭਮ ਰੂਪੀ ਪੰਡੇ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਜੋ ਸੋਲਾਂ ਕੇਸ ਉਚਾ ਹੈ ॥

ਏਹੁ ਸੂਰਜੁ ਦੁਇ ਘਰੁ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਐਸਾ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾੰਡ ਰੂਪ ਘਰ ਵਿਖੇ ਏਵਾਮਾ ਅਰੁ ਸੂਰਜੁ ਵੀਵੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜੀਵ ਨੇ ਗਿਆਨੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਾਮ ਰਵੰਤਾ ਜਾਣੀਅੈ ਇਕ ਮਾਈ ਭੋਗੁ ਕਰੀਏ ॥

ਰਾਮ ਵਿਖੇ ਰਵਿਆ ਹੁਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਤਿਸਕੇ ਜਾਣੀਏ ਜੋ ਇਕ (ਮਾਈ) ਮਾਯਾ ਕਾ ਭੋਗੁ ਭਾਵ ਅਭਾਵਕਰੇਵਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਇਕ ਮਈ ਭਾਵ ਇਕ ਰੂਪ ਦੇਖਣਾ ਏਹੁ ਭੋਗੁ ਕਰੇ ਵਾ (ਮਾਈ) ਮਾਇਆ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇਸੁਖਦਾਭੋਗਣਾ ਕਰੇ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਕੋ ਅਨੁਭਵ ਕਰੇ ॥

ਤਾਕੇ ਲਖਣ ਜਾਣੀਅਹਿ ਖਿਮਾ ਧਨੁ-ਸੰਗ੍ਰਹੇਇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸਕੇ ਲਭਣ ਜਾਣੀਏ ਹੈਂ ਕਿ ਏਹੁ ਏਕਤਾ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਖਿਮਾਂ ਰੂਪ ਧਨ ਕੋ ਇਕਤੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿਆ ਸੁਣਹਿ ਨ ਖਾਇਆ ਮਾਨਹਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਹੀ ਸੋਤੀ ਵਾਸਾ ॥

ਜੋ ਸਬੰਧੀ ਕਹਾ ਸੁਨਤੇ ਨਹੀਂ ਖਾਇਆ ਮਾਨ ਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਕਾਨ ਤੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਸੁਨਤੇ ਅਰ ਪ੍ਰਾਨ ਖਾਯਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਉਨਹੀ ਕੇ ਸਾਬ ਜੀਵ ਕਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਖਿਨੁ ਤੋਲਾ ਖਿਨੁ ਮਾਸਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਤੋਲਾ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਮਾਸਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਟ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਆਪਕੋ ਅਧਿਕ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਅਰ ਅਨਿਸਟਕਰ ਛੋਟਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥੪॥੩॥੧੧॥ ਮਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿਡੋਲ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਾਰਾ ਸਾਹੁ ਗੁਰੂ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਭੁਖ ਗਵਾਏ ॥

ਸਾਰਾ ਸਾਹੁ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਕੇ ਗਵਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਮੇਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜੇ ਕਹੇਂ ਕੈਸੇ ਮੇਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥੧॥

ਗੁਰੂ ਸਿਖ ਕੇ ਦਾਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਜਗਨਾਸੀ ਰਾਖਿਦਿਨ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣੋਂਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਮਤ ਭੂਲਹਿ ਰੇ ਮਨ ਚੇਤਿ ਹਰੀ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੁਕਤਿ ਨਾਹੀ

ਤ੍ਰੈ ਲੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੋ (ਬੇਨੁ) ਸਿਮਰਨ ਭੂਲ ਮਤ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਗੁਰੋਂ ਵਾਂਗੇ ਹੀ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਭਗਤੀ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਨਹੀ ਭਗਤਿ ਹਰੀ ॥

ਉਤਮ ਭਾਗੋਂ ਬਿਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਅਰ ਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਸਤਸੰਗੁ ਨ ਪਾਈਐ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ॥ ੨ ॥

ਉਤਮ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਤਸੰਗੁ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਔਰ ਸਤਿਸੰਗੁ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਹੈ ਨਾਮ ਕਰ ਹਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਗੁਪਤੁ ਉਪਾਏ ਵੇਖੈ ਪਰਗਟ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ॥

ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਗੁਪਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਿਸ੍ਰੀ ਕੇ ਉਪਾਇ ਕਰ ਵੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਵਾਂਗੇ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੀਨੇ ਹਰਿ ਜਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਮਨਾ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਭੀਯੋ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਜਲ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਤਖਤਿ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੇ ਪਰਧਾਨ ਕੀਏ ॥

ਜਿਨਕੋ (ਤਖਤਿ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਭਜਨ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ (ਪਰਧਾਨ) ਮੁਖ ਕੀਏ ਹੈ ॥

ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ ਭਏ ਸੇ ਪਾਰਸ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਸਿੰਗਿ ਥੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸੇ ਪੁਰਸ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਭੇਟ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿੰਗੀ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੧ ਦੁੜਕੇ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਹਾ ਰੁਤੀ ਮਹਿ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ॥ ਜਿਤੁ ਹਰਿਆ ਸਭੁ ਜੀਅ ਜੰਤੁ ॥

(ਮਾਹਾ) ਮਹੀਨੇ ਅਰ ਖਟ ਰੁਤੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਸਦੀਵ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੇਰੀ ਸਤਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਸਭ ਜੀਵ ਜੰਤੂਓਂ ਕਾ ਸਮਵਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਹਉ ਆਖਾ ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ ॥ ਤੇਰਾ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਆਦਿ ਅੰਤੁ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਕਿਰਮ ਜੰਤੂ ਭਾਵ ਤੁਭ ਜੀਵ ਤੇਰੀ ਵਡਾਈ ਕੋ ਕਿਆ ਬਰਨਨ ਕਰੂੰ ਤੇਰਾ ਆਦਿ ਔ ਅੰਤੁ ਕਿਸੀ ਨੋਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥੧॥

ਤੇ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਕਰਹਿ ਸੇਵਾ ॥ ਪਰਮ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਆਤਮ ਦੇਵਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਸਾਹਿਬ) ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਆਤਮ ਰੂਪ ਦੇਵ ਵਹੁ ਪਰਮ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰੈ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ॥

ਜਿਸ ਕਾ ਪੁਰਬ ਕਰਮੁ ਉਤਮੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ

ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਜੀਵ ਭਾਵ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨੀਦਨੁ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ਉਚਰੈ ॥ ਇਨਥਿਧਿ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦੁਤਰੁ ਤਰੈ ॥ ੨ ॥

ਵਹੁ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਸਹੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਹੁ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜੀਵ (ਦੁਤਰ) ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਰਤਾਰਿ ਉਪਾਏ ॥ ਸੰਸਾਰ ਬਿਰਖ ਕਉ ਦੁਇ ਫਲ ਲਾਏ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਤੈਨੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ (ਬਿਖੁ) ਦੁਖ ਔਰ (ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ) ਸੁਖ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਬ੍ਰਿਛ ਕੋ ਦੋਹ ਪੁਰਬੋਕਤ ਦੇ ਫਲ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੈ ਖਵਾਏ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਆਪੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ (ਕਰੇ) ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਉਨਸੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸਕੋ ਜੋ ਜੋ ਫਲ ਖਵਾਇਆ ਰਾਹਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਖਵਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤਹੈਂ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੂੰ ਜਿਸ ਪੁਰ ਝ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਉਸਕੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਆਪੇ ਹੀ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖਿਆ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ ॥ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪਿ ਕਰੇਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਬਿਸਰੋਂ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ (ਮਨਹਿ ਕਰੇਇ) ਹਟਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਜੋ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪ ਮਨਾਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਖਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਰਾਤੇ ਸਾਇ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨਿਹਾਲਾ ॥

ਦਇਆ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲਾ ॥

ਸਾਰ ਰੂਪੀ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਹਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਭੀ ਵਧਾ ਕਰੇ ॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਮੈ ਕੋਇ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੈ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਸਹਾਇਕ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਿਸੇ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰਖਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਛਾਏ ॥ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਦਰਸਨ ਦੇਖੇ ਬਿਨੁ

ਸਹਜਿ ਮਿਲਉ ਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

(ਗੁਰ) ਬੜੇ ਜੋ ਗੋਪਾਲ ਹੈਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ (ਭਾਏ) ਪਸਾਰੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਯਾਹੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਦੇਖੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੇ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜੋ ਹਰੀ ਗੁਰੂ ਦੇ (ਮੇਲ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵੇ ਤਉ (ਸਹਜਿ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲੋਂਗਾ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਲੋਭੀ ਲੋਭਿ ਲੁਭਾਨਾ ॥ ਰਾਮ ਬਿਸਾਰਿ ਬਹੁਰਿ ਪਛੁਤਾਨਾ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਲੋਭੀ ਹੁਆ ਹੁਆ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਰਾਮ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰਕੇ (ਬਹੁਰਿ) ਅੰਤਕੇ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਛੁਰਤ ਮਿਲਾਇ ਗੁਰੁ ਸੇਵ ਰਾਂਗੇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਮਸਤਕਿ ਵਡ ਭਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਰਾਂਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਬਿਛਰੇ ਹੁਏ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਉਨ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਬੜੇ ਉਤਮ ਭਰਮਾ ਬੇ ॥ ੨ ॥

ਪਹੁਣੁ ਪਾਣੀ ਕੀ ਇਹ ਦੇਹ ਸਰੀਰਾ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਕਠਿਨ ਤਨਿ ਪੀਰਾ ॥

ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਆਇਕ ਤਤੋਂ ਕੀ ਰਚੀ ਹੁਈ ਏਹ (ਦੇਹ) ਅਸਬੁਲ ਸਰੀਰ ਹੈ ਔਰ ਹਉਮੈ ਸਰੀਰ ਭੀ ਇਨਕਾ ਰਚਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੁਖਮ ਸਰੀਰ ਮੈ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਤਿਸ ਤਨ ਮੈਂ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪੀ ਕਠਨ ਪੀੜਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਦਾਹੁ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਰੋਗ ਕੀ ਨਿਬੜੀ ਵਾਸਤੇ ਏਹੀ ਦਾਹੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਿ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਝ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਚਾਰਿ ਨਦੀਆ ਅਗਨੀ ਤਨਿ ਚਾਰੇ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ ਜਲੇ ਅਪੰਕਾਰ ॥

ਚਿੰਸਾ ਹੇਤ ਲੋਭ ਕੋਪ ਏਹ ਚਾਰੇ ਨਦੀਆ ਅਗਨੀ ਰੂਪ (ਤਨਿ ਚਾਰੇ) ਸਰੀਰ ਕੋ ਚਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਤੀ ਦਖ ਦੇਤੀਆਂ ਹੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਜਲਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਲੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਵਡਭਾਰੀ ਤਾਰੇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਉਚਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਧਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਨ ਨਦੀਯੋਂ ਸੇ ਤਾਰ ਕਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਸੋ ਵਡਭਾਗੀ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਰਿਤੇ ਮੈ ਧਾਰ ਰਖੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਹਰਿ ਸੇਵੇ ਸੋ ਹਰਿ ਕਾ ਲੋਗੁ ॥ ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵੈ ਸੋਗੁ ॥ ਜੇ ਹਰੀ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕਾ ਲੋਗੁ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਚਾ ਗਿਆਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਔ ਫਿਰ ਕਬੀ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂਏ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਭੀ ਮਰਿ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਸਦਾ ਮੂਏ ਹੁਏ ਜਾਣੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨਕੇ ਮਨ ਮੈ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਇ ਕਰ ਫਿਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈ ਫਿਰ ਮਰਤੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੇ ਜਨ ਜੀਵੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ਸਾਚੁ ਸਮਾਲਹਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸੋਈ ਜੀਵ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਸਚ ਕੇ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈ ਔਰ ਸਾਚ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ (ਸਮਾਹਿ) ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨ ਸੇਵਹਿ ਤੇ ਹਰਿ ਤੇ ਦੂਰਿ ॥ ਦਿਸੰਤਰੁ ਭਵਹਿ ਸਿਰਿ ਪਾਵਹਿ ਪੂਰਿ ॥ ਜੇ ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੇਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀਸੇ ਦੂਰਹੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ਸਿਰਪੁਰ ਧੁਰੀ ਪਾਵਤੇ ਹੁਏ ਬਜਰਬ ਹੀ ਦੇਸਾਤਰੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਜਨ ਲੀਏ ਲਾਇ ॥ ਤਿਨ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੈ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥ ੨ ॥ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਨੇ ਜਨ ਨਾਮ ਮੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਖ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ (ਤਮਾਇ) ਰਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਚੁਕੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਾਚੀ (ਦਰਗਹ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਾਨੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਵੇਖੈ ਸਦ ਹਜੂਰਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੩ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜਿਸਕਾ ਰਿਦਾ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੋ ਸਦੀਵ ਹਜੂਰ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੀਅ ਜੰਤ ਕੀ ਕਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਸਦ ਸਮਾਲ ॥

ਸੋ ਹਰਿ ਜੀ ਕੈਸਾ ਹੈ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਸਮਾਲਣਾ ਯੋਗੁ ਹੈ ॥

ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ (ਦਰਿ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਜੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪਤਿਸ੍ਰਾ ਸਹਿਤ ਘਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਵਡਾਈ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਮਨ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ਏਹੋ ਵੇਖੈ ਅਉਰੁ ਨ ਕਇ ॥ ਅੰਤਰਕਰਨ ਕੋ ਬੀਚ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਕਹੀ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਦੂਜੇ ਲੋਕੀ ਬਹੁਤ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮੈਨੋਂ ਏਕੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਦੂਜੇ ਮੈਂ ਲਗੀ ਹੋਈ (ਲੋਕੀ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਨੇ ਬਹੁਤ ਦੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਤੋਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਉਲਿਆ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ ਗਾਇ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ (ਮਉਲਿਆ) ਪ੍ਰਭੁਲਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਏਹ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਭੁਹੁ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚੇ ਲਗੀ ਪਿਆਰੁ ॥ ਜੋ ਤੁਮ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁਹੁ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰੋ ਤੋਂ ਸਾਚੇ ਪ੍ਰਭੁ ਵਿਖੇ ਤੁਮਾਰਾ ਪ੍ਰਯਾਤ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਹੋਹਿ ਦਾਸਤ ਭਾਇ ॥ ਤਉ ਜਗੁ ਜੀਵਨੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੇ ਤਜਾਗ ਕਰ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਸਹਿਤ ਹੋਵੇਗੇ ਤੋਂ (ਜਗਜੀਵਨ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸਦ ਵੇਖੈ ਹਜੂਰਿ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਤਾਤੇ ਪੁਰਸ ਭਗਤੀ ਕੋ ਕਰੇ ਔਰ ਸਦੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹਜੂਰ ਹੀ ਦੇਖੇ ਔਰ ਐਸਾ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਇਸੁ ਭਗਤੀ ਕਾ ਕੋਈ ਜਾਣੈ ਭੋਇ ॥ ਸਭੁ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਤਮ ਦੇਉ ॥ ੩ ॥
ਇਸੀ ਭਗਤੀ ਕਾ ਭੇਦ ਕੋਈ ਵਿਚਲਾ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸੇ ਅਨਭਵ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੀ
ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਔਰ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ਜਗਜੀਵਨ ਸਿਉ ਆਪਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਸਤਿਸੰਗੀ ਪੁਰਸ ਆਪ ਹੀ ਜਗ-
ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸਾਥ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਤਿਸਕਾ ਮਨੁ ਔਰ ਤਨ (ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਏ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਪੁਰਸ
ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩॥ ਭਗਤਿ ਵਡਲੁ ਹਰਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ॥
ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਭਾਹ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਮਨ ਮੈਂ
ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਾਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਖੋਇ ॥ ਤਦ ਹੀ ਸਾਹਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਜਦ ਬੀਚ ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਗਵਾਇ ਕਰ ਭਗਤੀ ਕਰੇ ਤਦੋਂ ਹੀ ਸਾਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੇ ਮੇਲਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਭਗਤਿ ਸੋਹਹਿ ਸਦਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੁਆਰਿ॥ ਗੁਰਕੇ ਹੋਤਿ ਸਾਚੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਭਗਤ ਸਦੀਵ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਦ੍ਵਾਰ ਪਰ ਸੋਭਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਿਖੇ ਹੋਤ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ
ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਔਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭਾਹ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸੋ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵਿਚਹੁ ਹਉਮੈ ਖੋਇ ॥
ਜੋ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਨਿਰਮਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੋ ਅੰਤਰਕਰਨ ਬੀਚ ਜੋ ਹੰਤਾ
ਮਮਤਾ ਕੇ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਸਦਾ ਸਾਂਤਿ ਸੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਆਪ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਦੀਵ ਸੁਖ ਔਰ ਸਾਂਤੀ ਮੈਂ (ਸਹਜਿ)
ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਹਿ ਰਤੇ ਤਿਨ ਸਦ ਬਸੰਤ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਜਵਿ ਗੁਨ ਗੁਵੰਦ ॥
ਜੋ ਸਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ ਹੀ (ਬਸੰਤ) ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ (ਰਵਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਤਿਨਕਾ
ਤਨੁ ਅਰ ਮਨੁ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਕਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਅਗਨਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲੈ ਵਾਹੇਵਾਰ ॥ ੩ ॥
ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸੋ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ (ਸੁਕਾ) ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਜਲਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਸੋਈ ਕਰੈ ਜਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭਾਵੈ ॥ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਸਰੀਰਿ ਭਾਣੈ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਜੀਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭਾਣੈ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਵਣੇ ਤੇ ਤਿਸਕੇ ਸੁਖਮ ਸਰੀਰ ਅਰਥਾਤ
ਅੰਤਰਕਰਨ ਕੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵੇ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਆਪਣਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸਕੋ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈਂ
ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਸਤਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਜੋ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਔ ਤਨ ਹਰਿਆ
ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਅਰ ਤਨ ਸਰਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸਫਲਿਓ ਬਿਰਖੁ ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰਿ ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਪਿਆਰਿ ॥ ੧ ॥
ਸਫਲ ਬ੍ਰਿਖ ਜੋ ਗੁਰੁ ਹੈ ਸੋ (ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰਿ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਅਰ ਨਾਮ ਜਪ ਰੂਪੀ ਸਾਚੀ
ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਯਾਹ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏ ਮਨ ਹਰਿਆ ਸਹਜ ਸੁਭਾਇ ॥ ਸਚ ਫਲੁ ਲਾਗੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਏਹ ਮਨ (ਸਹਜ) ਸਾਤੀ ਸੁਭਾਵ ਕਰਿ ਹਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਕਰ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿਛਕੋ ਸਚ ਕੀ

ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਫਲ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਨੇੜੇ ਆਪੇ ਦੂਰਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੇਖੈ ਸਦ ਹਜੂਰਿ ॥

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਨੇੜੇਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਮਨਮੁਖੋਂ ਸੇ ਦੂਰਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦਕਰ ਵੇਖੈ ਹੈ ਸੋਸਦੀਵ ਹਜੂਰਜਾਣਲੋਤਾਹੈ ॥

ਛਾਵ ਘਣੀ ਫੁਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਥਿਗਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਸਾਤੀ ਰੂਪੀ ਛਾਉ ਬਹੁਤ ਹੈ ਔਰ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਮੇਲ ਰਹੀ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਖਿੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅਨਇਨੁ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਗਵਾਈ ਵਿਚਹੁ ਜੂਨਿ ਭਰਾਂਤਿ ॥
ਇਕ ਰਸ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਕੀਰਤਨੁ ਕਰਤੇਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੇ ਨੇ ਤਿਨਕੇਮਨ ਮੈਂ ਸੋਭਾਂਤੀ ਰੂਪਜੂਨ ਗਵਾਇਦਈਹੈ ॥

ਪਰਪੰਚ ਵੇਖਿ ਰਹਿਆ ਵਿਸਮਾਦੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਾਦੁ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਪਰਪੰਚ ਕੇ (ਵਿਸਮਾਦੁ) ਅਸਚਰਜ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖਿਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰਨਾਮਪਾਈਐਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਸਭਿ ਰਸੁ ਭੋਗ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੋਈ ਪਰੁ ਹੋਗ ॥

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਭ ਰਸੋਂ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਭੋਗ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਰੇ ਹੈ-ਸੋਈ ਨਿਸਰੈ ਕਰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਤਿਲੁ ਨ ਤਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਿਲੀਐ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਕਿਸੀ ਥਾਤ ਕੀ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਸਬਦੁ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਅਭਿਆਸ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਸਕੇ ਮਿਲਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥

ਪੂਰੇ ਭਾਗਿ ਸਚੁ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥ ਏਕੋ ਚੇਤੈ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਵੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸੁ ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ (ਸਚੁ ਕਾਰ) ਭਗਤੀ ਕੇ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਚੇਤੈ) ਸਿਮਰੇ ਹੈ ਬਹੁਰੇ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਇਸੁ ਜਗ ਮਹਿ ਆਇਆ ॥ ਸਾਥਿ ਨਾਮਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਪਾ ਤਿਸੀਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਚੇ ਨਾਮੀ ਮੈਂ (ਸਮਾਇਆ) ਅਭੇਦਹੁਆਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਰ ਕਰਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੇਵਹੁ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਇਹ ਕਾਰ ਕਰੋ ਜੋ ਵਿਚਹੁ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕਾ ਸੇਵਨਾ ਕਰੋ ॥ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਖਿੜੀ ਕੇ ਲਗਾਵੋ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੀ ਹੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਜਗ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਬਾਣੀ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਕੀਰਤੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਮਾਣੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਰੈ ਇਸੀ ਜੁਗ ਮੈਂ ਕੀਰਤ ਸਮਾਈ ਹੈ ਵਾ ਔਰ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ? ਤਿਸ ਪੁਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਹੁ ਜੁਗ ਪਸਰੀ ਸਾਚੀ ਸੋਇ ॥ ਨਾਮਿ ਰਤਾ ਜਨੁ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਤਿਸਪੁਰਸ ਕੀ (ਸਾਚੀ ਸੋਇ) ਸੋਭਾਪਸਰੀ ਹੈ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੁਆਪੁਰਸਪ੍ਰਸਿਧਹੋਜਾਤਾਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇਕਿ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ਸਾਚੇ ਭਾਇ ॥

ਜੋ ਏਕ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਸਚੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਖਿੜੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ-ਸੋ ਪੁਰਸਸਚੇਹੈ ਔਰ (ਸਾਚੈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰਯਾਵੇ ਲਗੇਹੈ ॥

ਸਾਚੁ ਪਿਆਇਨਿ ਦੇਖਿ ਹਜੂਰਿ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪਗ ਪੰਕਜ ਧੂਰਿ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰਯਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਦੀਵ ਨਿਕਟ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਕੇ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਕਾ ਯੋਗ ਨਿਸਰਾਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕੋ ਕਰਤਾ ਅਵਤੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰਸਬੰਦੀ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਏਕ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਗੁਰਸਬੰਦੀਓਂ ਕਾ ਮੇਲਾਵਾਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਸਚੇ ਸ੍ਰੀ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਜਨੁ ਦੇਖਿ ਹਜੂਰਿ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪਗ ਪੰਕਜ ਧੂਰਿ ॥

ਜਗਤਾਸੁ ਜਨ ਹਰੀ ਕੋ (ਹਜੂਰਿ) ਨਿਕਟ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਰੋਣ ਕੇ ਖਾਛਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਸਦ ਰਹਹਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਇ ॥ ੧ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਸਦੀਵ ਖਿਤੀ ਕੇ ਲਭਾਇ ਰਖਤੇ ਹੈ ਕਯੋਕਿ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਨਕੋ ਪੁਰਾਗਯਾਨੁ ਬੁਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦਾਸਾ ਕਾ ਦਾਸੁ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਹੋਇ ॥ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਭਾਵ ਮੋਖ ਕੇ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਏਕੋ ਸੇਵਹੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਜਿਤੁ ਸੇਵਿਐ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸੇਵਹੁ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਾ ਸੇਵਹੁ ਜਿਸਕੇ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਸਦਾ ਕਾ ਸੁਖੁ ਭਾਵ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾ ਓਹੁ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਸੇਵੀ ਕਿਉ ਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਵਹੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾ ਤੋ ਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਹੀ ਆਇ ਕਰ (ਜਾਇ) ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ (ਮਾਇ) ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਕਯੋਂ ਸੇਵੀਏ ॥

ਸੇ ਜਨ ਸਾਚੇ ਜਿਨੀ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਆਪੁ ਮਾਰਿ ਸਹਜੇ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥
ਸੇ ਪੁਰਸ ਸਾਚੇ ਹੋਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਚ ਕੇ ਪਛਾਣਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਸਮਦਾਉ ਆਪਾ ਭਾਵਕੋ ਮਾਰਕਰ ਸਹਜੇ ਹੀ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਿ ਗਿਆਨੁ ਕੀਆ ਤਿਸੁ ਹਰਿ ਤੂ ਜਾਣੁ ॥ ਸਾਚ ਸਬਦਿ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੁ ਸਿਵਾਣੁ ॥
ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਗਿਆਨੁ) ਜਾਨਣੇ ਜੋਗ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੂੰ ਜਾਣੁ ॥ ਸਾਚੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਪਛਾਣੁ ਲੇਹੁ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖੈ ਤਾਂ ਸੁਧਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥
ਜਾ ਏਹੁ ਪੁਰਸੁ ਹਰੀ ਰਸ ਕੇ ਚਾਖੈ ਤੋ (ਸੁਧਿ) ਗਯਾਤ ਹੋਵੈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸਚੀ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਕੁਲਾਂ ਕਾ ਕਰਹਿ ਉਧਾਰੁ ॥ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ਜੋ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈ ਰਤੇ ਹੈ ਸੋ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈ (ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਨਾਮ ਮੈ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਯਾਚੁ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭੁਲੇ ਕਾਹੇ ਆਏ ॥ ਨਾਮਹੁ ਭੁਲੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥ ੧ ॥
ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈ (ਕਾਹੇ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਆਵਨਾ ਬਜਰਬ ਹੈ ਨਾਮ ਸੇ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਜਨਮ ਕੇ ਗਵਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਮਰਿ ਮਰਣੁ ਸਵਾਰੈ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਾਦਿ ਸਾਚੁ ਉਰਧਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਰ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਖਿਏ ਮੈ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਚੁ ਭੋਜਨੁ ਪਵਿਤੁ ਸਰੀਰਾ ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਸਦ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਤਿਸਕਾ ਸਰੀਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਮਨ ਤਨ ਤਿਸਕਾ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਹੀਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜੈਮੈ ਮਰੈ ਨ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਾਰਿ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥
ਨਾ ਤੇ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸਾਚ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਾ ਸੇਵਹੁ ਸਾਚੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਾਦਿ ਹਰਿ ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੈ ॥
ਸਚੇ ਕੋ (ਸੇਵਹੁ) ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਕੋ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਹਰਿ ਜੀ (ਦਰਿ) ਅੰਤਰਿ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਏ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਦਰਿ ਸਾਚੇ ਸਚੁ ਸੋਭਾ ਹੋਇ ॥ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੩ ॥
ਤਿਸਕੀ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰੁ ਮੈਂ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਪਰਸ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਕਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ਹੋਰਿ ਸਭਿ ਭੂਲਹਿ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥
ਜੋ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ (ਸਚੁ) ਨਿਸਰੈ ਕਰਕੇ ਆਪੁ ਸਦਾ ਅਭੁਲੁ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਜੀਵ ਦਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਭੁਲੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ
ਅਪਨੀ ਪਤਿਸ੍ਰਾ ਗਵਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈ ॥

ਸਾਚਾ ਸੇਵਹੁ ਸਾਚੀ ਥਾਣੀ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਸਾਚੀ ਥਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇਵਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ
ਬੁਧੀ ਸਰ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਸਭ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਈ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਹੁਤੁ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥
ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੂਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਮੈਂ ਬਹੁਤੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅਧਿ ਨਉਰ ਨ ਪਾਈ ॥ ਬਿਸਟਾ ਕਾ ਕੀੜਾ ਬਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥
ਮਨਮੁਖ ਅਧਿਨੇ ਸੂਰੁਪਮੋਂ ਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਅਬਭੀਬਿਸਟਾਕਾ ਕੀੜਾਹੈਅਰ ਮਰਕਰ ਬਿਸਟਾਮੈਂਹੀਸਮਾਵਤਾਹੈ॥੧॥
ਹੁਕਮੁ ਮਨਿ ਜੋ ਜਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮਿ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ (ਨਾਮਿ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਸਕੇ
(ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚਿ ਰਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾ ਕਾ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥
ਜਿਨ ਕੇ ਆਦਿ ਜੋ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰਨੇ ਉਤਮ ਕਰਮੁ ਲਿਖਕਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਭਾਇਆਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਥਾਣੀ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਏ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਥਾਣੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰਥਾਣੀ ਕਰ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ
ਅਪਨੀ ਜੋਤ ਕੇ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਯਥਾ ਪ੍ਰਮਾਣ—“ਮਨ ਤੂ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ਆਪਣਾ ਮੂਲ ਪਛਾਣ” ॥੨॥

ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਤਾਰੇ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਨਾਮ ਪਿਆਰੁ ॥
ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਮੁਕਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਪਲੈ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥
ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸੰਸਾਰੁ ਸਮੁੰਦੁ ਜੋ ਤਾਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਜੋ ਤਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪੜਾਹੁ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂਸੇਨਾਮ ਚਿਰਦੇਰੂਪ(ਪਲੈ)ਬਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਪਾਈਤਾਹੈ॥੩॥

ਸੋ ਬੁਝੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ॥
ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ
ਨਾਮ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨੁ ਇਕੁ ਜਾਤਾ ਸੇ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਦਰਿ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਵਾਣੁ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ
ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ॥੪॥੧੦॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਏ ॥
ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਸਕੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਅਪਣੇ ਆਪ
ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਹਚਲ ਮਤਿ ਸਦਾ ਮਨ ਧੀਰ ॥ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੇ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ ॥ ੧ ॥
ਤਿਸਕੀ ਮਤਿ ਅਚਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਮਨ ਮੈਂਧੀਰਜ ਕੋਧਾਰਤਾਹੈ(ਗੁਣੀ ਗਹੀਰ)ਹਰੀਕੇ ਗੁਣੋਂਕੇ ਗਾਵਤਾਹੈ॥੧॥
ਨਾਮਹੁ ਭੂਲੇ ਮਰਹਿ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥ ਝਿਝਾ ਜਨਮੁ ਫਿਰਿ ਆਵਹਿ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਬਿਖੁ ਰੂਪ ਭੋਗੋਂ ਕੇ ਭੋਗ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮੁ ਬਜਰਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ
ਬਾਰ ਬਾਰ ਜਨਮੰਤੋ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁ ਭੋਖ ਕਰਹਿ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ਬਹੁ ਅਭਿਮਾਨਿ ਅਪਣੀ ਪਤਿ ਖੋਇ ॥
ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਭੋਖੋਂ ਕੇ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਬਹੁਤੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਪਤਿਸ੍ਰਾ
ਗਵਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ਬਾਹਰਿ ਜਾਵਾ ਘਰ ਮਹਿ ਆਣਿਆ ॥ ੨ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਡਭਾਗੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਔਰ ਬਾਹਰ ਜਾਤਾਹੁਆ ਮਨ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ
ਲਿਆਵਾ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥੨॥

ਘਰ ਮਹਿ ਵਸਤੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਖੋਜਹਿ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਾ ॥
(ਅਗਮ ਅਪਾਰਾ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਰੂਪ ਵਸਤੁ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ
(ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਖੋਜ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਨਵਨਿਪਿ ਪਾਈ ਘਰ ਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੩ ॥
ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਵਨਿਪਿ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਘਰ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਸਦਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੋਂ ਔਰ ਤਿਨ ਕੋ
ਸਦਾ (ਸਮਾਹਿ) ਅਨੰਦਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੇ ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਜੀਵ ਉਦਮ ਕਰਕੇ ਕਯੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਕਰੇ ਕਿਛੁ ਕਰਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਆਪੇ ਭਾਵੈ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥
ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਤੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਤੰਤ੍ਰੁ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਭਾਵਨਾ
ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪ ਹੀ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਤੇ ਨੇੜੈ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥
ਜਿਸਕੋ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਨੇੜੇ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਕੋ ਭਰਪੂਰ ਹੁਆ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਮਾਨ ਸਤਾ ਕਰ, ਨਾ ਤੇ ਕੋਈ ਤਿਸਕੋ ਨੇੜੇ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਦੂਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ
ਵਹੁ ਨਾਮੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਿ ਰਹੈ ਅਘਾਇ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਾਲੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ॥

ਕੋਟ ਕੋਟਿਤਰ ਕੇ ਪਾਪ ਜਲਿ ਜਾਹਿ ॥ ਜੀਵਤ ਮਰਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥
ਕੋਟ ਕੋਟਾਨ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਪ ਤਿਨਕੇ ਜਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਦਾਤਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਜਾਣੈ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਇਹੁ ਮਨੁ
ਮਉਲਿਆ ਹਰਿ ਗੁਣ ਵਾਤਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਰੀ ਕੀ ਦਾਤ ਕੋ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਜਿਨ ਰਾ
ਇਹ ਮਨੁ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਮਉਲਿਆ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਗੁਣਦਾਤਾ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਵੈ ਵੇਸਿ ਭੁਮਿ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ਬਹੁ ਸੰਜਮਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥
ਭਗਵੈ ਵੇਸ ਬਨਾ ਕਰ ਭਰਮਣੇ ਸੇ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਬਹੁਤੇ ਸੰਜਮੀ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਕੋਈ ਸਾਂਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਲਿ ਮਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਵਡਿਆਈ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ॥
ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਜੋ ਵਡਿਆਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਮੈ ਹਉਮੈ ਜਲਿ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਂ ਜਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥ ਛੂਟੈ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਦੁਖੁ ਸਾਰਾ ॥
ਵਡਭਾਗੀ ਹੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ॥
ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਸੁ ਬਾਹਰਿ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਜਾਣੈ ਸਭ ਉਪਾਵਨਹਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥
ਜੋ ਬਾਹਰ ਪਸਾਰਾ ਪਰਪੰਥੁ ਮੈਂ ਬੜਾਪਤੁ ਹੈ ਸੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਉਪਾਵਨ ਹਾਰਾ)
ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਭਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ਇਕਤੁਕੇ ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ ॥ ਦੇਹਿ ਤ ਜਾਪੀ ਆਇ ਮੰਤੁ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੈਂ (ਕਿਰਮ ਜੰਤੁ) ਤੁਛ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੂੰ ਹੋ ਆਇ ਰੂਪ ਹਰੀ ਮੈਨੂੰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਮੰਤੁ) ਮੰਤ੍ਰ ਦੇਹੁ
ਜੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਣਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣ ਆਖਿ ਵੀਚਾਰੀ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਕੈ ਲਗਾਉ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਮੇਰੀ ਮਾਇ) ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਗੁਣ ਆਖੀਏ ਔਰ ਰਿਦੇ ਕਰਕੇ ਵੀਚਾਰੀਏ ਹਰੀ ਕੋ ਰਸਨਾ
ਕਰ ਜਪੀਏ ਔ ਸਰੀਰ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਗੀਏ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਲਾਗੇ ਨਾਮ ਸੁਆਇ ॥ ਕਾਹੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵਹੁ ਵੈਰਿ ਵਾਇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਏ ਕੇ ਸ੍ਰਾਦ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਰਹੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਮੈਂ ਜਨਮ ਗਵਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕੀਨੀ ਦੂਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸਹਜ ਭਾਇ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੂ ਨੇ ਜਿਸਕੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ (ਦੂਕਾ) ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੁਆ ਹੈ (ਸਹਜ ਭਾਇ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਉਤਮ ਉਚਾ ਸਬਦ ਕਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕੁ ਵਖਾਣੈ ਸਾਚੁ ਨਾਮੁ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸਭ ਜੇ ਉਤਮ ਐ ਉਚਾ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਜਪ ਰੂਪ ਕਾਮੁ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇਜੀਵਸਾਰੇਨਾਮਕੋਜਪੈ ॥੪॥੧੩॥

ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਤੋਂ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਨਸਪਤਿ ਮਉਲੀ ਰਵਿਆ ਬਸੰਤੁ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਮਉਲਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਗਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਸੰਤੁ ਰੁਤ ਕੇ ਰਵਿਆ ਬਨਸਪਤੀ (ਮਉਲੀ) ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਫਲ ਫੂਲ ਸਹਿਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੇਜੇ ਹੀ ਏਹ ਮਨਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਸਾਚੁ ਧਿਆਵਹੁ ਮੁਗਧ ਮਨਾ ॥ ਤਾਂ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੁਗਧ ਮਨ ਤੂੰ ਸਾਚੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਸੁਖ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਇਤੁ ਮਨਿ ਮਉਲਿਆ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਗੋਬਿੰਦੁ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਇਹ ਮਨੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸਾਥ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਅਤਿ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਭਜਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਣ ਰੂਪ ਫਲੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕੋ ਏਕੁ ਸਭੁ ਆਖਿ ਵਖਾਣੈ ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੈ ਤਾਂ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥ ੩ ॥

(ਆਖਿ) ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਏਕ ਹੀ ਅਦੁਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਬੁਝੈ ਤੋ ਇਸ ਅਦੁਤੀ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਹਉਮੈ ਕਹੈ ਨ ਕੋਇ ॥ ਆਖਣੁ ਵੇਖਣੁ ਸਭੁ ਸਾਹਿਬ ਤੇ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜਬ ਐਸੇ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਕੇ ਜੋ ਆਖਣਾ ਅਰੁ ਵੇਖਣਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭੁ ਸਾਹਿਬ ਕੇ ਹਕਮ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਸਭਿ ਜੁਗ ਭਰੋ ਕੀਤੇ ਹੋਏ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਹੋਏ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਭ ਜੁਗ ਤੇਰੇ ਹੀ ਕੀਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੋ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਣਾ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪੇ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਰ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਅਪਣੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੇਹੁ ਗੁਰੋਂਕੇ(ਸਬਦਿ)ਉਪਦੇਸ਼ਕਰ ਤੇਰੇ ਸਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂਹਮਾਰਾਸਮਾਵਣਾ ਹੋਵੇ ॥ ਮਨਿ ਬਸੰਤੁ ਹਰੇ ਸਭਿ ਲੇਇ ॥ ਫਲਹਿ ਫੁਲੀਆਹਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਸਭ ਲੋਕ (ਹਰੇ) ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਧਰਮੁ ਫੁਲੁ ਗੰਯਾਨ ਫਲੁ ਕਾ ਸੁਖ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੋ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੇ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਾਖੈ ਉਰਧਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਸਦਾ(ਬਸੰਤੁ)ਅਨੰਦੁ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨਿ ਬਸੰਤੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਇਹੁ

ਤਨੁ ਬਿਰਖੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਫਲੁ ਪਾਏ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਖਿਛ ਹੈ ਨਾਮਜਪ ਕਰ ਰਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪ ਫਲੁ ਕੋ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੀ ਸਵਲਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਤਿਨ੍ਹ ਬਸੰਤੁ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣੁ ਗਾਇ ॥ ਪੁਰੈਭਾਗਿ ਹਰਿਭਗਤਿਕਰਾਇ ॥ ੧ ॥

ਅਨੰਦ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪੂਰੇ ਭਾਗਿ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥੧॥

ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਬਸੰਤ ਕੀ ਲਗੈ ਨ ਸੋਇ ॥ ਇਹੁ ਮਨੁ ਜਲਿਆ ਦੂਜੈ ਦੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭਗਤੀ ਜੋ ਬਿਨਾ ਇਸ ਮਨ ਕੋ (ਬਸੰਤੁ) ਅਨੰਦ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਕਜੋਂਕਿ ਇਹ ਮਨੁ ਦੂਜ ਭਾਵਮੈਂਜਲਾ ਹੁਆ (ਦੋਇ) ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਾ ਭਾਗੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਧੰਧੈ ਬਾਂਧਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ਮਾਇਆ ਮੂਨਾ ਸਦਾ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਧੰਧੇ ਮੈਂ ਬਾਂਧਾ ਹੁਆ ਕਰਮੋ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੂਠਾ ਹੁਆ ਸਦੀਵ ਬਿਲਪਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ਰੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਛੂਟੈ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ॥ ਜਮ ਕਾਲ ਕੀ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਨ ਫੇਟੈ ॥ ੩ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਬ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਹੋਵੈ ਪੁਨਃ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ (ਫੇਟੈ) ਧਕੇ ਵਾ ਲਪੇਟ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਛੂਟਾ ਗੁਰਿ ਲੀਆ ਛਡਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥੪॥੧੬॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਬ ਛੂਟਾ ਹੈ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸਾ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ? ਤਿਸਪਰਕਭਿਤੇਹੈ॥ਮਾਧਾ ਕਾ ਮੋਹੁ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜਲਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਇਹੁ ਮਨ ਕੈਸੇ ਹਰਿਆ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਪਰਕਭਿਤੇਹੈ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਬਸੰਤੁ ਚੜਿਆ ਫੂਲੀ ਬਨਰਾਇ ॥ ਏਹਿ ਜੀਅ ਜੰਤ ਫੂਲਹਿ ਹਰਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਸੰਤ ਰੁਤ ਚੜੀ ਤੇ ਬਨਾਸਪਤੀ ਫੂਲਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਏਹ ਸੂਖਮ ਅਸਬੂਲ ਜੀਵ ਹਰੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਵਟੇ ਕਰ ਫੂਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਇਨ੍ਰਬਿਧਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੈ

ਇਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਉਮੈ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਨ ਬਿਧੀਓਂ ਕਰ ਇਹੁ ਮਨ (ਹਰਿਆ) ਅਨੰਦੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮੁਖ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਜਪੇ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਧੋਇ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਵੇ ਔਰ ਸੁਧ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥ ਇਹੁ ਜਗੁ ਹਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਏ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਸੁਣਾਵਤੇ ਹੈਂ (ਇਹੁ ਜਗੁ) ਜੀਉ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰਿਆ ਅਨੰਦੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਫਲ ਫੂਲ ਲਾਗੇ ਜਾਂ ਆਪੇ ਲਾਏ ॥ ਮੂਲਿ ਲਗੈ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਗਾਨਾ ਫਲ ਪਰਮ ਆਦਿਕ ਫੂਲ ਤਾ ਲਾਗੇ ਜਾ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਆਪ ਹਰੀ ਨੇ ਲਾਏ ਜਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਏ ਤਾ ਮੂਲ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ॥ ੨ ॥

ਆਪਿ ਬਸੰਤੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਵਾੜੀ ॥ ਨਾਨਕ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪੇ ਹੋ ਬਸੰਤ ਵਤ ਹੋਕਰ ਸਤਾ ਦੇ ਰਹਾਈ ਔਰ ਸਭ ਜਗਤ ਵਾੜੀ ਹੈਸੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇਹੈ ਪੂਰੇਭਾਗੋਂਕਰਭਗਤੀ ਮਲ ਰੂਪ ਕਰਮੋਸੇ ਭਿੰਨ(ਨਿਰਾਲੀ)ਸੁਖ ਰੂਪ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤੀਹੈ॥੪॥੧੭॥ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਵਿਟਹੁ ਵਾਰਿਆ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਮਹਾਵਾਕੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦ ਆਪਣਾ ਭਾਈ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਆਪਣੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂਤਿਸਕੇ ਸਲਾਹਤੀ ਹੂੰ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਣੋਂ ਮੈ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਮਨ ਤਨੁ ਤੇਰਾ ਹਰਿਆ

ਹੋਵੈ ਇਕੁ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਯਾਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਚਿਤਕੇ ਲਗਾਵਟਾ ਕਰ ਤਨ ਤੇਰਾ ਸਵਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰ ਮਨ (ਹਰਿਆ) ਅਨੰਦ ਹੋਵੇਗਾ ਇਕ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਮੋਖ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਰਸੁ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆਇ ॥ ਵਿਚਹੁ

ਹਉਮੈ ਦੁਖੁ ਉਠਿ ਗਇਆ ਭਾਈ ਸੁਖੁ ਵੁਠਾ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਸੇਈ (ਉਬਰੇ) ਬਚੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਪਿਆਦਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਸੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਦੁਖ ਉਠ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇ (ਵੁਠਾ) ਬਸਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਰਿ ਆਪੇ ਜਿਨਾ ਨੋ ਬਖਸਿਓਨੁ ਭਾਈ ਸਬਦੇ ਲਾਇਅਨੁ ਮਿਲਾਇ ॥

ਆਇ ਸੇ ਹੀ ਆਪ ਜਿਨੋਂ ਕੋ (ਬਖਸਿਓਨੁ) ਬਖਸ ਲੀਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਧੂੜਿ ਤਿਨਾਕੀ ਅਘੁਲੀਐ ਭਾਈ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਕਰ (ਅਘੁਲੀਐ) ਛੁਟੀਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕੋ ਮੇਲਿ ਮੈਂ ਆਪਕੋ ਮਿਲਾਵਣਾ ਕਰੋ ॥੩॥

ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਭਾਈ ਜਿਨਿ ਹਰਿਆ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਪਣੀ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ ਸਭ ਕੋ ਹਰਿਆ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਵਹੁ ਆਪਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਆਪੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਸਦ ਵਸੈ ਭਾਈ ਸਬਦਿ ਮਿਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥੪॥੧॥੧੮॥੧੨੨॥੧੮॥੩੦॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੋਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਉਸ(ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਜਾਵੇ ਤੋਂ ਮਨ ਅੰਗ ਤਨ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਸੁਖ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੮ ॥ ੧੨ ॥ ੧੮ ॥ ੩੦ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਪੂਰਣਤਾ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਇਕਤੁਕੋ ॥
੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਿਉ ਪਸਰੀ ਸੂਰਜ ਕਿਰਨਿ ਜੋਤਿ ॥ ਤਿਉ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਓਤਿ ਪੋਤਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੂਰਜ ਜੋਤੀ ਕੀ ਕਿਰਨਾ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪਸਰੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਵਤ ਰਮਈਆ ਬਜ਼ਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕੋ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਸੂਝ ਬਾਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲੀਐ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕੋ ਹਰੀ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਜ਼ਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਰੂਪ ਮੇਰੀ ਸਖੀਓ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਏਕੋ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲੀਐ ਇਕੁ ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੋ ਅੰਤਰਿ ਏਕੋ ਸੋ ਹਰੀ ਬਜ਼ਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਪ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕੋ ਏਕੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਸਾਕਤ ਨਰ ਲੰਭੀ ਜਾਣਸਿ ਦੂਰਿ ॥ ੩ ॥

ਮਰਥ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਹੀ ਅਵਤਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਲੋਭੀ ਪੁਰਖ ਤਿਸਕੋ ਦੂਰ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਰਤੇ ਹਰਿ ਲੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਏਕੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਹੀ ਅਵਤਾਰ ਹਰੀ ਸਰਬ (ਲੋਇ) ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਹਰੀ ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਰੈਣਿ ਦਿਨਸੁ ਦੁਇ ਸਦੇ ਪਏ ॥ ਮਨ ਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਅੰਤਿ ਸਦਾ ਰਖਿ ਲਏ ॥ ੧ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਏਹ ਦੋਨੋਂਕਾਲ ਵੇ(ਸਦੇ)ਬੁਲਾਵੇ ਪੜ ਰਹੈਹੋ ਮਨ ਹਰੀ ਕੋ ਸਦਾਸਿਮਰਹੁ ਜੋ ਅੰਤਿ ਕੋਕਾਲਸੋਧਾ ਲਏ ॥੧॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਸਦਾ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥ ਸਭੁ ਆਲਸੁ ਦੂਖ ਭੰਜਿ ਪ੍ਰਭੁ

ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤਿ ਗਾਵਹੁ ਗੁਣ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦੀਵ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ (ਚੇਤਿ) ਸਿਮਰਨਾ ਕਰੁ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਚੇਤਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਭ ਆਲਸ ਅਰੁ ਦੁਖ ਕੋ (ਭੰਜਿ) ਨਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਲੇਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਹਉਮੈ ਮੂਏ ॥ ਕਾਲਿ ਵੈਤਿ ਸੰਘਾਰੇ ਜਮਪੁਰਿ ਗਏ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਲੋਗ ਬਹੁਰ ਬਹੁਰ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਜਨਮ ਕਰ ਮੂਏ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖ ਵੈਤ ਰੂਪ ਕਾਲ ਕੋ ਸੰਘਾਰੇ ਹੁਏ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੋਹੁ ਦੁਖ ਭਾਗੇ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ-ਲਿਵ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖ ਦੋਨੋਂ ਭਾਗੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕੁ ਤੁਨਾ ਮਿਲਿਆ ਬਨਵਾਰੀ ॥੪॥੨॥

ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ (ਧਾਰੀ) ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਤਬ (ਬਨਵਾਰੀ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡਿਲ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਤਨ ਕੋਠੜੀ ਗੜ ਮੰਦਰਿ ਏਕ ਲੁਕਾਨੀ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਏਕੁ ਰਤਨ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪ ਕੋਠੜੀ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਅਸਬੁਲ ਸਰੀਰ ਗੜ ਕਿਲੇ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਵਹੁ ਕੋਠੜੀ ਲੁਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਖੋਜੀਐ ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ਤੇ ਵਹੁ ਰਤਨ ਰੂਪੁ ਵਸਤੁ (ਖੋਜੀਐ) ਛੁੰਢੀਤੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਖੋਜੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਜੋਤਿ (ਜੋਤੀ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ (ਸਮਾਈ) ਅਭੇਦ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਧੋ ਸਾਧੂ ਜਨ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥ ਦੇਖਤ ਦਰਸੁ ਪਾਪ

ਸਭਿ ਨਾਸਹਿ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਧੋ ਸਾਧੂ ਜਨ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੀਜੀਏ ਜਿਨਕੋ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਪਾਪ ਸਭੀ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ਔਰ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਮੋਖ ਪਦ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂ ॥

ਪੰਚ ਚੋਰ ਮਿਲਿ ਲਾਗੇ ਨਗਰੀਆ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹਿਰਿਆ ॥

ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਨਗਰੀ ਕੋ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਕੇ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਹਿਰਿਆ) ਚੁਰਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮਕੋ ਜਪਣੇ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਖੋਜ ਪਰੇ ਤਬ ਪਕਰੇ ਧਨੁ ਸਾਬਤੁ ਰਾਸਿ ਉਬਰਿਆ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਲੋਕਰ ਜਬ ਤਿਨਕੋ (ਖੋਜ) ਪੀਛੇ ਪਰੇ ਤਬ ਪਕੜੇ ਹੈਂ ਔ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜੋ (ਰਾਸਿ)ਸਥਾ ਧਨੁ ਬਾ ਸੋ ਤਿਨ ਚੋਰੋਂ ਸੋ ਸਾਬਤ ਬਰਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਾਖੰਡ ਭਰਮ ਉਪਾਵ ਕਰਿ ਬਾਕੇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੋ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇ ਸੋ ਪਾਖੰਡ ਭਰਮ ਕਰ ਉਪਾਵ ਕਰਤੇ ਬਕਤ ਹੋਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਅਗਿਆਨ ਨਿਬ੍ਰਤਿ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੋ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਮਾਯਾ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਔਰ (ਮਾਇਆ) ਛਲੂ ਹੈ ॥

ਸਾਧੂ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖਪਤਿ ਪਾਇਆ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਾਧੂ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾ ਤਬ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰ ਗਵਾਇ ਕਰ (ਪੁਰਖਪਤਿ) ਜੀਵੇਂ ਕਾ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪੁਰਖ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਗੀਨਾਥ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਜਗਤ ਕੇ ਸ਼ਾਮੀ ਔ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸਰ ਗੁਸਾਈ ਜਿਸਕੋ ਝੁੱਪਾ ਕਰ ਸਾਧੂ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਂਤਿ ਹੋਵੈ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਨਿਤ ਹਿਹਦੈ ਹਰਿ ਗੁਲ ਗਾਵੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਸਾਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹਿਰਦੇ ਕਰਕੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੩ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡਿਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਤੁਮ ਵਡ ਪੁਰਖ ਵਡ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਹਮ ਤੁਮਨਛੇ ॥

ਤੁਮ ਬਡੇ ਪੁਰਖ ਹੋ ਔ ਬਡੇ ਅਗਮ ਹੋ ਔ ਗੁਸਾਈ ਹੋ ਹਮ ਕੀਰੇ ਕਿਹਮ ਭਾਵ ਅਤੀ ਤੁਛ ਜੋਤ (ਤੁਮਨਛੇ)ਤੁਮਾਰੇ ਹੀਰਾ ॥

ਹਰਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਣ ਹਮ ਬਨਛੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਦੀਨਦਾਤਾ ਹਰੀ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਝੁੱਪਾ ਕੀਜੀਏ (ਗੁਰ) ਪੁਜਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਹਮ (ਬਨਛੇ) ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਕਰਿ ਝੁੱਪਛੇ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਵਿਖ

ਮਲੁ ਭਰਿਆ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਨਛੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ (ਝੁੱਪਛੇ) ਝੁੱਪਾ ਕਰਕੇ ਸਤਸੰਗਤ ਕੋ ਮੇਲ ਦੀਜੀਏ ਸੇਰਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਜਨਮ ਜਨਮਾ ਕੇ ਪਾਪੋ ਰੂਪ ਮੈਲਕਰ ਭਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਾਕਰ ਹਮਕੋ (ਹਨਛੇ) ਸੁਖ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ॥

ਤੁਮਾਰਾ ਜਨੁ ਜਾਤਿ ਅਵਿ ਜਾਤਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਪਤਿਤ ਪਵੀਛੇ ॥

ਤੁਮਾਰਾ ਵਾਸ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਥਵਾ ਮੰਦ ਜਾਤੀ ਕਾ ਹੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸਭ ਪਾਪੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਏਂ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੀਓ ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇ ਉਪਰਿ ਹਰਿ ਸੋਭਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਦਿਨਛੇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਿਸਕੋ ਤੁਮਨੇ ਸੋਭਾ (ਦਿਨਛੇ) ਦਿਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਜਨ ਕੇ ਸਗਲ ਭਵਨ ਤੇ ਉਚਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਤਿ ਅਜਾਤਿ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭ ਧਿਆਵੈ ਸਭਿ ਪੂਰੇ ਮਾਨਸ ਤਿਨਛੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਹੋ ਵਾ ਮੰਦ ਜਾਤੀ ਹੋ ਜੋ ਕੋਈ ਤੁਝਕੇ ਧਿਆਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀਕੇ (ਮਾਨਸ) ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਧੀਨ ਵਡੇ ਵਡ ਪੂਰੇ ਹਰਿ ਜਨ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਾਰਿਓ ਹਰਿ ਉਰਛੇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਸੇ ਜਨ ਬਡੇ ਸੇ ਬਡੇ ਪੂਰੇ ਔਰ ਧੀਨਤਾ ਜੋਗ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ (ਉਰਛੇ) ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਢੀਵੇ ਢੀਮ ਬਹੁਤੁ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਛੇ ॥

ਹਮ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਢੀਵੇ ਭਾਵ ਕਠੋਰ ਹਾ ਅਰ ਢੀਮ ਭਾਵ ਸੇ ਜਜ਼ ਔਰ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਅਤਸੇ ਕਰਕੇ ਭਾਰੀ ਹਾਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲੀਏ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਤੂਨੇ ਹਮ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵੀਛੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਜਬ ਤੁਮ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਤਬ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਔਰ ਤਿਸਨੇ ਹਮ ਪਾਪੀ ਜਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਦਿਏ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮੇਰਾ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਮਨੁਆ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਨਿਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿ ਰੀਧੇ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁਆ ਇਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਨਿਤ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਹਮਾਰੇ ਇੰਢੇ (ਰੀਧੇ) ਗਿਝ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਕਹਣੇ ਸੁਨਣੇ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਬਾਰਿਕੁ ਰਸਕਿ ਪਰਿਓ ਬਨਿ ਮਾਤਾ ਬਨਿ ਕਾਢੇ ਬਿਲਲ ਬਲੀਧੇ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸਾ ਬਾਲਕ ਮਾਤਾ ਕੇ ਬਨੋਂ ਮੈਂ ਰਸਕ ਹੋਕਰ ਧਾਇ ਪੜਾ ਹੈ ਔਰ ਜਬ ਮਾਤਾ ਬਨ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਮੁਖ ਬੀਰ ਸੇ ਨਿਕਾਸਤੀ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ ਅਤੀ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ (ਬਲੀਧੇ) ਲੋਟਦੀਆ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਨਾਮ ਹਰਿ ਬੀਧੇ ॥

ਵਡੇ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਵਿਚਿ ਕਾਇਆ ਨਗਰ ਹਰਿ ਸੀਧੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਰ ਤਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਗੋ(ਬੀਧੇ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਧਾ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾਧਾ ਰੂਪ ਨਗਰੀ ਮੈਂ (ਸੀਧੇ) ਸਿਧ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਦੇਹ ਨਗਰ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨਕੇ ਸਾਸ ਸਾਸ ਹੈ ਜੇਤੇ ਹਰਿ ਬਿਰਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਬੀਧੇ ॥

ਦਾਸ ਕੇ ਜਿਤਨੇ ਸਾਸ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ(ਬਿਰਹਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ(ਬੀਧੇ)ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਕੈਸੇ ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ? ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਬਿਨੁ ਜਲ ਦੇਖੇ ਸੁਕਲੀਧੇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਸੇ ਕਮਲ ਕੀ ਅਤਸੇ ਭਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜਲ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾ(ਸੁਕਲੀਧੇ) ਸੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨ ਜਪਿਓ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਰਹਰਿ ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਧੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ (ਪ੍ਰੀਧੇ) ਪਰੋਸ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਨਰਸਿੰਗ ਰੂਪ ਨਿਰੰਜਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਵਣ ਕਰਾ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਨਿਕਸੀ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਹਰਿ ਜਲਿ ਨੀਧੇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮ ਜੋ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਪਨੇ ਤੇ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹੰਕਾਰ ਮੈਲ ਨਿਕਸ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮਰੇ ਕਰਮ ਨ ਬਿਚਰਹੁ ਠਾਕੁਰ ਤੁਮੁ ਪੈਸ ਰਖਹੁ ਅਪਨੀਧੇ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਹਮਾਰੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਨਾ ਬਿਚਾਰੇ ਤੁਮ(ਅਪਨੀਧੇ)ਅਪਨੇ ਜਾਨ ਕਰ ਪੈਸ ਰਖੋ ॥

ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੁਲਿ ਬਿਨਉ ਬੇਨਤੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਲਿ ਪਵੀਧੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਭਾਵੈ ਤੇ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਵਾਲੇ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਜਨ ਤੇਰੀ ਸਰਲਿ (ਪਵੀਧੇ) ਪੜੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਮਨੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਧਾਵੈ ਤਿਲੁ ਘਰਿ ਨਹੀ ਵਾਸਾ ਪਾਈਐ ॥

ਕ੍ਰਮ ਕਰਕੇ (ਭਰਮ) ਚਕ੍ਰਾਕਾਰ ਹੁਆ ਮਨ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ਆਪਨੇ (ਘਟਿ) ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ॥

ਗੁਰਿ ਅੰਕਸੁ ਸਬਦੁ ਦਾਰੂ ਸਿਰਿ ਧਾਰਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਆਇ ਵਸਾਈਐ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਹਸਤੀ ਪਰ ਜਬ ਗੁਰ ਸਬਦ ਅੰਕਸ ਧਾਰਿਓ ਤਬ ਵੇਹੀ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਕਾਟਦੇ ਕੇ ਦਾਰੂ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਔਰ ਮਨ ਘਰ ਅੰਦਰ ਆਨ ਬਸੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਪਿਆਈਐ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ
ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਪਿ ਲਗਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਮੈਨੂੰ ਵਹੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲੁ ਜਹਾਂ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰੀਏ ॥ ਜਿਨਕਾ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਦੂਰ ਹੋਗਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਹੇ ਹਰੀ ਵਹੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਦੇ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਘਰਿ ਰਤਨ ਲਾਲ ਬਹੁ ਮਾਣਕ ਲਾਵੇ ਮਨੁ ਕ੍ਰਮਿਅ ਲਹਿ ਨ ਸਕਾਈਐ ॥
(ਰਤਨ) ਵੈਰਾਗ (ਲਾਲ) ਪ੍ਰੇਮ ਔਰ (ਮਾਣਕ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰੂਪ ਕਾ ਮਨਨ ਕਰਨਾ ਐਸੇ ਗੁਣ ਅੰਤਰਕਰਨ ਮੈਂ (ਲਾਵੇ) ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਕ੍ਰਮਕ ਮਨ ਹੋਵੇ ਕਰ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੀਏ ॥

ਜਿਉ ਓਭਾ ਕੁਪੁ ਗੁਹਜ ਖਿਨ ਕਾਵੈ ਤਿਉ ਸਤਿਗੁਰਿ ਵਸਤੁ ਲਹਾਈਐ ॥ ੨ ॥
ਜੇ(ਓਭਾ) ਸੁੰਘਾ (ਗੁਹਜ)ਦੱਬੇ ਹੁਏ ਕੁਪ ਕੇ (ਖਿਨ) ਖੁਦ ਅਰਥਾਤ ਪੱਦਵੇ ਕਾਵ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇਜੇ ਪੂਰਬੋਕਤ ਵਸਤੂਓਂ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਾਧੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੇ ਪ੍ਰਿਗੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਨਰ ਜੀਵਾਈਐ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਨਰੋਂ ਕੇ ਜੀਵਦੇ ਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪੁੰਨਿ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ਕਉਡੀ ਬਦਲੀ ਜਾਈਐ ॥ ੩ ॥
ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਬਥੇ ਪੁਨ ਕਾ ਫਲੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਪਾਇਆ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬਧਰਬ ਹੀ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਮਧੁਸੂਦਨ ਹਰਿ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਈਐ ॥
ਹੇ ਮਧੁਸੂਦਨ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਏਹ ਕਿ੍ਪਾ ਧਾਰੋ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਸੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਮਿਲ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਏ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਸਾਧੂਓਂ ਨੇ ਮੋਖ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਏ ॥ ਪੁਨਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲ ਮਹਲਾਂ ੪ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਭਇਆ ਦੁਖ ਬਿਖਿਆ ਦੇਹ ਮਨਮੁਖ ਸੁਵੀ ਸੁੰਵੁ ॥

ਬਿਖਯੋਂ ਕੀ ਬਾਸਨਾ ਕਰ ਮਨਮੁਖ ਸੁੰਵੇ ਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਔ ਦੇਹ ਤਿਸਕੀ ਸੁੰਵੀ ਹੈ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਨਹੀ ਚੇਤਿਆ ਜਮਿ ਪਕਰੇ ਕਾਲਿ ਸਲ੍ਹੰਵੁ ॥ ੧ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤਿਸਨੇ ਇਕ ਖਿਨ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਚੇਤਿਆ ਜਮ ਕਾਲਿ ਤਿਸਕੇ (ਸਲ੍ਹੰਵੁ) ਸਹਤ ਕੇਸੋਂ ਕੇ ਪਕੜੇਗਾ ਭਾਵ ਸਿਰੋਂ ਫੜੇਗਾ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਮੁੰਵੁ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰਕੀ
ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਭੁੰਵੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਹੇਤਾ ਮਮਤਾ ਜੋ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਮੁੰਵੁ) ਮੁਚ ਅਰਥਾਤ ਕਾਟ ਦੇਹੁ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸੰਗਤ ਹੈ (ਸਤ) ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਪਜਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਰਸਕੇ ਮੈਂ (ਭੁੰਵੁ) ਭੋਗੋਂ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਰਣਾਗਤਿ ਸਾਧੁ ਪੰਵੁ ॥
ਮੁਖਕੇ ਦਯਾ ਕਰਕੇ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲੀਏ ਜੋ ਮੈਂ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣ(ਪੰਵੁ) ਪਵੋਂ ॥

ਹਮ ਭੁਬਦੇ ਪਾਬਰ ਕਾਵਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦੁਖ ਭੰਵੁ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮ ਪਾਪਾ ਕਰ ਪਬਰ ਵਤ ਭਾਰੇ ਹੁਏ ਭੁਬਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸੁਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਕਾਵ ਲੀਜੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮ ਦੀਨੋਂ ਪੁਰ ਦਯਾਲਤਾ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਔਰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ (ਭੰਵੁ) ਨਸ਼ਟ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਉਸਤਤਿ ਧਾਰਹੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਬੁਧਿ ਲੰਵੁ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਅਪਨੀ ਉਸਤਤੀ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਐਸੀ ਬੁਧੀ(ਲੰਵੁ)ਲੇਵੋ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੋ ਹਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ ਹਮ ਹਰਿ ਵਿਦਹੁ ਘੁਮਿ ਵੈਦੁ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਹੋਹਮ ਤੇਰੇ (ਵਿਦਹੁ) ਉਪਰਸੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ (ਘੁਮਿ ਵੈਦੁ) ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਨ ਕੇ ਪੂਰਿ ਮਨੋਰਥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਲੰਭੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪਣੇ ਜਨਕੇ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕੀਜੀਏ ਆਪਣਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਸੇ ਮੈਂ (ਲੰਭੁ) ਲਵੇਂਗਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ ਗੁਰਿ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਓ ਹਰਿ ਭੰਭੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥ ੩੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਨਾਥ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਤਬੋਂ (ਹਰਿ ਭੰਭੁ) ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਤਨ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੭ ॥ ੩੭ ॥ ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤਕੇ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵਉ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਮੰਗਲ ਚਾਰ ॥

ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੋ ਜਿਨ ਕੀ ਤ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਆਜ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਗ੍ਰਹ ਮੈਂ ਮੰਗਲਚਾਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ॥ ਚਿੰਤ ਲਬੀ ਭੇਟੇ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੧ ॥

ਆਜ ਹਮਾਰੇ ਅਤਯੰਤ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਦੁਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਗ੍ਰਿਹਿ ਬਸੰਤ ॥ ਗੁਨ ਗਾਏ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਬੇਅੰਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਜ ਹਮਾਰੇ ਹਿਰਦੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ (ਬਸੰਤ) ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਅੰਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਸੇ ਗੁਨ ਗਾਵਨੇ ਕਰਕੇ ਆਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਯਾਤੇ ਤੁਮ ਭੀ ਗੁਨ ਗਾਵੋ ॥

ਆਜੁ ਹਮਾਰੈ ਬਨੇ ਫਾਰਾ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗੀ ਮਿਲਿ ਖੇਲਨ ਲਾਗ ॥

ਆਜ ਹਮਾਰੇ (ਫਾਰਾ) ਹੋਲੇ ਬਨ ਰਹੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸੰਗੀ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਖੇਲਨੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਲਗੇ ਹਾਂ ॥

ਹੋਲੀ ਕੀਨੀ ਸੰਤ ਸੇਵ ॥ ਰੰਗੁ ਲਾਗਾ ਅਤਿ ਲਾਲ ਦੇਵ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਰੂਪੀ ਹੋਲੀ ਕਰੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅਤਿਸੇ ਕਰਕੇ (ਲਾਲਦੇਵ) ਪੰਜਾਹੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਦੇਵ ਮੈਂ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਮਉਲਿਓ ਅਤਿ ਅਨੂਪ ॥ ਸੂਕੈ ਨਾਹੀ ਛਾਵ ਧੁਪ ॥

ਮਨੁ ਜੋ ਹੈ (ਤਨੁ) ਸੁਖਮ ਸੋ ਅਤਿ ਅਨੂਪ ਭਾਵ ਅਸਰਜ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁਆ ਹੈ (ਸੂਕੈ ਨਾਹੀ) ਇਸਦ ਅਨਿਸਦ ਕੇ ਪਾਇਕੇ ਮਨ ਇਕ ਰਸ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਧੁਪ) ਤਮੇਂ ਗੁਣ ਕਰ ਮੁਰਬਾਵਤਾ ਨਹੀਂ (ਛਾਵ) ਸਾਡੀ ਯੁਕਤਿ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲੀ ਰੂਤੀ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਦੇਵ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਰੂਤੋਂ ਮੈਂ ਮਨੁ (ਹਰਿਆ) ਅਨੰਦੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਸਦਾ ਕਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਰਖ ਜਮਿਓ ਹੈ ਪਾਰਜਾਤ ॥ ਫੂਲ ਲਗੇ ਫਲ ਰਤਨ ਭਾਂਤਿ ॥

ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪੀ ਰੂਮੀ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਭੁ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਫੂਲ ਰਤਨ ਕਿਆ ਵੈਰਾਗਾਇ ਸਾਧਨ (ਭਾਂਤਿ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਫਲ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਨੇ ਹਰਿ ਗੁਣਹ ਗਾਇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਹਮ ਅਘਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਹਮ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਧਿਆਵਤੇ ਹਾਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਦ੍ਰਿਸ਼ਤੋਂ ਕਰ ਹਰੀ ਜਨੋ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਵਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਟਵਾਣੀ ਧਨ ਮਾਲ ਹਾਟੁ ਕੀਤੁ ॥ ਜੁਆਰੀ ਜੂਏ ਮਾਹਿ ਚੀਤੁ ॥

ਜੈਸੇ ਬਾਣੀਆ ਧਨ (ਮਾਲ) ਸਮਗ੍ਰੀ ਕੀ ਹਟੀ (ਕੀਤੁ) ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜੁਆਰੀ ਜੂਏ ਵਿਖੇ ਚਿਤ ਕੋ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅਮਲੀ ਜੀਵੈ ਅਮਲੁ ਖਾਇ ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਜੀਵੈ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਅਮਲੀ ਅਮਲ ਕੋ ਖਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕਾ ਜਨ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੈ ਰੰਗਿ ਸਭੁ ਕੋ ਰਚੈ ॥ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰਭਿ ਲਾਇਆ ਤਿਤੁ ਤਿਤੁ ਲਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਪਨੇ ਰੰਗ ਮੇਂ ਸਭ ਕੋਈ ਰਚ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਜੀਵ ਕੋ ਜਗਾ ਵਾ ਜਿਸ ਰੰਗ ਮੈਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ

ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਭਾਵ ਤਿਸ ਤਿਸ ਕਾਮ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕੋਈ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਘ ਸਮੇਂ ਮੋਰ ਨਿਰਤਿਕਾਰ ॥ ਚੰਦ ਦੇਖਿ ਬਿਗਸਹਿ ਕਉਲਾਰ ॥

ਮੇਘ ਬਦਲ ਗਰਜਨੇਕੇ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਜੈਸੇਸੇਰ ਨਿਤਕਾਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਚੰਦਮਾਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ(ਕਉਲਾਰ)ਕਈਆਖਿਭੜੀਆਹੈਂ॥

ਮਾਤਾ ਬਾਰਿਕ ਦੇਖਿ ਅਨੰਦ ॥ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨ ਜੀਵਹਿ ਜਪਿ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ(ਬਾਰਿਕ)ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਕੋ ਜਪ ਕਰਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥

ਸਿੰਘ ਰੁਚੈ ਸਦ ਭੋਜਨੁ ਮਾਸ ॥ ਰਣੁ ਦੇਖਿ ਸੂਰੇ ਚਿਤ ਉਲਾਸ ॥

ਸਿੰਘ ਕੋ ਜੈਸੇ ਮਾਸਕੋ ਭੋਜਨ ਕੀ ਸਦੀਵ (ਰੁਚੈ) ਚਾਹ ਰਹਿਤੀ ਹੈ (ਰਣ) ਸੁਪ ਭੂਮੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੈਸੇ ਸੂਰਮੇਂ ਕੇ ਚਿਤਕੋ (ਉਲਾਸ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਰਪਨ ਕਉ ਅਤਿ ਧਨ ਪਿਆਰੁ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਧਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸੇ ਕਿਰਪਨ ਕੋ ਅਤਿਸੋਂ ਕਰਕੇ ਧਨ ਕੋ ਸਾਥ ਪਜਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਜਨਾਂ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਧਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ ਚੰਗ ਇਕ ਚੰਗ ਮਾਹਿ ॥ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਸੁਖ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮਸੂਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਅੰਤਰ ਹੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਖਕੋ ਅੰਤਰ ਸਮਝ ਸੁਖ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਰੁ ਜਿਸੁ ਕਰੇ ਦਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹੁ ਹਰੀ ਨਿਧਾਨੁ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾਨੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤਿਸੁ ਬਸੰਤੁ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ॥ਤਿਸੁ ਬਸੰਤੁ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਦਇਆਲੁ॥

ਤਿਸਕੋ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਪਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਤਿਸੀਕੋ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਗੁਰੂ ਦਇਆਲੁ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਮੰਗਲੁ ਤਿਸਕੇ ਜਿਸੁ ਏਕੁ ਕਾਮੁ ॥ ਤਿਸੁ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ਜਿਸੁ ਰਿਦੈ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਅਨੰਦ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਇਕ ਪ੍ਰੇਮਸਵਰ ਕੇ ਨਾਮੁ ਜਪਣਕਾ ਹੀ ਕਾਮੁ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਹੀ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਰਿਦੈ ਨੈ ਨਾਮੁ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗ੍ਰਿਹਿ ਤਾਕੇ ਬਸੰਤੁ ਗਨੀ ॥ ਜਾਕੈ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਧੁਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਸਕੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੈਂ (ਬਸੰਤੁ) ਅਨੰਦੁ ਗਿਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਕੀਰਤਨੁ ਕੀ ਧੁਨੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮਉਲਿ ਮਨਾ ॥ ਗਿਆਨੁ ਕਮਾਈਐ ਪੂਛਿ ਜਨਾ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੈਂ (ਮਉਲਿ) ਮਿਲੁ ਸੋਤ ਜਨਾ ਕੋ ਪੂਛ ਕਰ ਗਿਆਨ ਕਮਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਕੋ ਸਾਧਨ ਕਮਾਈਏ ॥

ਸੋ ਤਪਸੀ ਜਿਸੁ ਸਾਧਸੰਗੁ ॥ ਸਦ ਪਿਆਨੀ ਜਿਸੁ ਗੁਰਹਿ ਚੈਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ਸੋ ਤਪਸੀ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸਦਾ ਧਿਆਨੀ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਗੁਰੂ ਕੋ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ ਭਉ ਪਇਆ ॥ ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਜਿਸੁ ਭ੍ਰਮੁ ਗਇਆ ॥

ਸੋਈ ਨਿਰਭਉ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਭਿਦੈ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਭਉ ਪਜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸੁ ਸੁਖੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਭ੍ਰਮੁ ਨਿਵ੍ਰਿਤਿ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਸੋ ਇਕਾਂਤੀ ਜਿਸੁ ਰਿਦਾ ਬਾਇ ॥ ਸੋਈ ਨਿਹਚਲੁ ਸਾਚ ਨਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸ (ਇਕਾਂਤੀ) ਇਕਾਂਤ ਰਹਿਦੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਰਿਦਾ ਅਚਲ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਜੋ ਸਾਰੇ ਠਾਇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕਾ ਖੋਜੈ ਏਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨ ਹੀਤ ਚੀਤਿ ॥

ਏਕਾ ਏਕੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਖੋਜਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪਰਸਨ ਕਾ ਚਿਤ ਮੈਂ ਚਿਤੁ ਹੋ ॥

ਹਰਿ ਚੰਗ ਚੰਗਾ ਸਹਜਿ ਮਾਣੁ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਹ ਚੰਗੇ ਮੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਚੰਗ ਕੋ ਸਹਜੇ ਹੀ ਮਾਣ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦਾਸ ਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੋਨਤੀ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣੁ ਤੁਮੁ ਪਿਛਿ ਵੀਨਿ ॥ ਮੁਗਧ ਦੁਰ ਧਾਇ ਜੋਤਿ ਕੀਨਿ ॥

ਤੁਮਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ (ਪਿੰਡ) ਸਗਰੀਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਪਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਮੂਰਖੋਂ ਕੋ ਚਤੁਰ ਕੀਆ ਹੇ ਅੰ ਅਪਨੀ (ਜੋਤਿ) ਚੇਤਨਸਤਾ
ਧਾਰ ਕਰ ਸੁੰਦਰ ਸ੍ਰੁਤ੍ਰਪ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਜਾਚਿਕ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਦਇਆਲ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਵਤ ਨਿਹਾਲ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਭਿਛਕ ਹੈ ਅਰੁ ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਹੋ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ
ਹੈਂ ਸੋ ਨਿਹਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਜੋਗ ॥ ਹਉ ਪਾਵਉ ਤੁਮਤੇ ਸਗਲ ਥੋਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾਰਣੇ ਕੇ ਕਰਣ ਜੋਗ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਤੇ ਸਭ (ਥੋਕ) ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਵਤ ਉਧਾਰ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸਾਰ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪਨੇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ (ਸੁਖ ਸਹਜ) ਆਤਮ ਸੁਖ
ਜੋ ਸਾਰ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਪਤਿ ਸੋਭਾ ਹੋਇ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਬਿਘਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਪਤਿ ਅਰ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਕੋਈ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਜਾ ਕਾਰਣਿ ਇਹ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ॥ ਸੋ ਬੋਲੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਹਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਿਸ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਤੈਨੇ ਇਹ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਦਈ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ (ਬੋਲ) ਬਰਨ
ਭਾਵ ਨਾਮੁ ਜਪਣਾ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦੇਹੁ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਇਹੁ ਬਿਸਮੁ ॥ ਸਦਾ ਰਿਵੈ ਜਪੀ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ॥ ੩ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਇਸ ਮੈਂ ਇਸਥਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਰਿਵੈ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋਇ ਨਾਹਿ ॥ ਸਭੁ ਤੇਰੇ ਖੋਲੁ ਤੁਝ ਮਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਖੋਲੁ ਹੈ ਅੰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਿਲੇ ॥ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ॥੪॥੪॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜਿਓਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵੈ ਤਿਓਂ ਰਖਾ ਕਰੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਮਿਲੇ ਤੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੪॥੪॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੋ ਭੁਭ ਮਾਗਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੈ ਸੰਗਿ ਰਾਇ ॥ ਜਿਸਹਿ ਦੇਖਿ ਹਉ ਜੀਵਾ ਮਾਇ ॥

ਹੇ (ਮਾਇ) ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਇ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ਕਰਿ ਦਇਆ ਮਿਲਾਵਹੁ ਤਿਸਹਿ ਮੋਹਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਦਾਤਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਵਹੁ
ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਮਨ ॥ ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਸਭ ਏਰੇ ਧਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਯਾਤ ਮਨ ਅੰ ਪ੍ਰਾਣੇ ਕੇ ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਮੈਂ ਜੀਉ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਅਰੁ ਧਨੁ ਸਭ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਖੋਜਹਿ ਸੁਰ ਨਰ ਦੇਵ ॥ ਮਨਿ ਜਨ ਸੋਖੁ ਨ ਲਹਹਿ ਭੇਵ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵਤਾ ਅਰੁ ਨਰ ਅੰ (ਦੇਵ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਛੁੰਦਤੇ ਹੈਂ ਮੁਨੀ ਜਨ ਅੰਰ ਸੋਖ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਭੇਦਕੋ ਨਹੀਂ ਲਖ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਗਤੀ ਅੰ (ਮਿਤਿ) ਮੁਯਾਦਾ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਚਾਰੋਂ ਘੋਰੇ ਕੇ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੇ ਭਗਤ ਆਨੰਦ ਮੈ ॥ ਜਾਕੇ ਭਗਤ ਕਉ ਨਾਹੀ ਖੈ ॥

ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਆਨੰਦ ਮੈਂ ਹੈ (ਜਾਕੇ) ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਖੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿੰਨ੍ਹ ਅਭਿਨਾਸੀ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੇ ਭਗਤ ਕਉ ਨਾਹੀ ਭੈ ॥ ਜਾਕੇ ਭਗਤ ਕਉ ਸਦਾ ਜੈ ॥ ੩ ॥

(ਜਾਕੇ) ਜਿਸਕੋ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਜੈ ਜੈ ਕਾਢ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਕਉਨ ਉਪਮਾ ਤੇਰੀ ਕਹੀ ਜਾਇ ॥ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਿਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੀ ਕੋਨਸੀ ਉਪਮਾ ਕਥਨ ਕਰੀ ਜਾਵੇ ॥ ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਸਰਬ ਸਭਾਨੇ ਮੈਂ ਬਨਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕੁ ਜਾਚੈ ਏਕੁ ਦਾਨੁ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਦੇਹੁ ਨਾਮੁ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੈਂ ਆਪ ਸੇ ਇਕ ਏਕੁ ਦਾਨ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਦੀ ਕਰਕੇ

ਮੈਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਖਸੀਏ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਿਲਿ ਪਾਣੀ ਜਿਉ ਹਰੇ ਬੂਟ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਤਿਉ ਹਉਮੈ ਛੂਟ ॥
ਪਾਣੀ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਜਿਸਤਰਾ ਘਾਸਾਇ ਬੂਟੇ ਹਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਰ ਜਬ ਹਉਮੈ ਛੂਟ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਤਬ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੀ ਦਾਸੇ ਧੀਰ ਮੀਰ ॥ ਤੈਸੇ ਉਧਾਰਨ ਗੁਰਹ ਪੀਰ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੀ ਗੋਤਿ ਕਰ ਦਾਸੇ ਕੇ (ਮੀਰ) ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਧੀਰਜਤਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਗੁਰੂ ਔਰ ਪੀਰ
ਬਚਾਇ ਲੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਦਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਦੇਨ ਹਾਰ ॥ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਤਿਸੁ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਦੇਵਨ ਹਾਰ ਦਾਤਾਰ ਹੋ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਕੇ ਮੇਰੀ ਨਿਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥

ਜਿਸਹਿ ਪਰਾਪਤਿ ਸਾਧਸੰਗੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਲਾਗਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੰਗੁ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਸੰਗੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਤਿਸੀ ਜਨ ਕੋ ਤੇਰਾ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਤੇ ਬੰਧਨ ਤੇ ਭਏ ਮੁਕਤਿ ॥ ਭਗਤ ਅਰਾਧਿ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਮੁਕਤ ਹੋਯੇ ਹੈਂ ਜੋਗ ਮੈਂ (ਜੁਗਤਿ)
ਜੁਝੇ ਹੁਏ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨੇਤ੍ਰ ਸੰਤੋਖੇ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ॥ ਰਸਨਾ ਗਾਏ ਗੁਣ ਅਨੇਕ ॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰ ਸੰਤੁਸਟ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਅਨੇਕ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੂਝੀ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮਨੁ ਆਘਾਨਾ ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਸੁਆਦਿ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਮਾਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਬਿੜ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਮਨੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ
ਸੁਵਾਦ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੇਵਕੁ ਲਾਗੇ ਚਰਨ ਸੇਵ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰੰਪਰ ਦੇਵ ॥

ਹੇ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹੇ ਅਪਰੰਪਰ ਦੇਵ ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਗਾ ਹੂੰ ॥

ਸਗਲ ਉਧਾਰਣ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ॥ ਨਾਨਕ ਪਾਇਓ ਇਹੁ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਖਜਾਨਾ ਹਮਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ। ॥੪॥ ੬ ॥
ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਅਰ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਤਘਨਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੁਮ ਬਡ ਦਾਤੇ ਦੇ ਰਹੇ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ॥

ਤੁਮ ਬਡੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਰਹੇ ਹੋ ॥ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਦੀਨੇ ਸਗਲੇ ਭੋਜਨ ਖਾਨ ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਇਕੁ ਗੁਨੁ ਨ ਜਾਨ ॥ ੧ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਭੋਜਨ ਖਾਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਨ ਨੇ ਤੇਰਾ ਇਕੁ (ਗੁਨ) ਉਪਕਾਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ॥੧॥

ਹਉ ਕਛੁ ਨ ਜਾਨਉ ਤੇਰੀ ਸਾਰ ॥ ਤੂ ਕਰਿ ਗਤਿ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੇਰੀ ਸਾਰ ਕੋ ਮੈਂ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ ਮੋਖਿ ਕਰ ॥

ਜਾਪ ਨ ਤਾਪ ਨ ਕਰਮ ਕੀਤਿ ॥ ਆਵੈ ਨਾਹੀ ਕਛੁ ਰੀਤਿ ॥

ਨਾ ਤੋ ਕੋਈ ਜਾਪ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪੁ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਨਾ ਔਰ ਕਛੁ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਜਪ ਤਪਾਦਿਕੋ
ਕੀ ਕੋਈ ਕਛੁ ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਰਾਖਉ ਆਸ ਏਕ ॥ ਨਾਮ ਤੇਰੇ ਕੀ ਤਰਉ ਏਕ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਮੈਂ ਏਕ ਏਹ ਆਸਾ ਰਾਖਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ (ਰੇਕ) ਓਟ ਲੈਕਰ ਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਪ੍ਰਬੀਨ ॥ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਜਲਹਿ ਮੀਨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ ਸਰਬ ਸ਼ਕਤੀਓਂ ਕਰ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੋ। ਜਿਸੇ ਮਛੀ ਜਲ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇਸਕਤੀ ਭਾਵੇ ਸੇ ਤਿਸ ਬਿਅੰਤ ਕਾ
ਕੋਈ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਗਮ ਉਚਹ ਤੇ ਉਚ ॥ ਹਮ ਬੋਰੇ ਤੁਮ ਬਹੁਤ ਮੂਚ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ (ਅਗਮ) ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਵਾ ਮਨ ਬਾਲੀ ਕਾ ਪਰਾ ਹੈਂ ਔਰ (ਉਚ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਉਚਾ ਹੈਂ ਹਮ ਬੋਰੇ ਅਰਥਾਤ ਭੁਭ
ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ ਬਹੁਤੇ ਸੇ ਬਹੁਤੇ ਹੋ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਤੂ ਧਿਆਇਆ ਸੇ ਗਨੀ ॥ ਜਿਨ ਤੂ ਪਾਇਆ ਸੇ ਧਨੀ ॥

ਜਿਨੋ ਨ ਤੇਰੇ ਕੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸੇਈ (ਗਨੀ) ਗਿਣਤੀ ਮੈਂ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਧਨੀ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਤੂ ਸੇਵਿਆ ਸੁਖੀ ਸੇ ॥ ਸੰਤ ਸਚਨਿ ਨਾਨਕ ਪਰੇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨੋ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪਛੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਰੇ ਸਥਾਨੇ ਕਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਤਿਸੁ ਤੂ ਸੇਵਿ ਜਿਨਿ ਤੂ ਕੀਆ ॥ ਤਿਸੁ ਅਰਾਧਿ ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਦੀਆ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸੇਵ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਅਰਾਧਿ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਜੀਵ ਕਲਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਕਾ ਚਾਕਰੁ ਹੋਇ ਫਿਰਿ ਭਾਨੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥

ਤਿਸ ਕੀ ਕਰਿ ਪੋਤਦਾਰੀ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਚਾਕਰ ਹੋਇ ਫਿਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਮਾਇਕ ਕਾ ਭੰਡੁ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ॥ ਔਰ ਤਿਸਕੀ (ਪੋਤਦਾਰੀ) ਖਜਾਨਰੀ ਗਰੀ ਕਰੁ ਭਾਵ ਸੇ ਭਗਤੀ ਕਰੁ ਫਿਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿਸੀਤਾਰ ਕਾ ਦੂਖ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਏਵਡ ਭਾਗੁ ਹੋਇ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਾਣੀ ॥ ਸੋ ਪਾਏ ਏਹੁ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੇ (ਏਵਡ) ਐਸੇ ਬਡੇ ਭਾਵ ਅਤੀ ਬਹੁਤੇ ਭਾਗ ਹੋਵੇ ਸੋ ਪੁਰਸੁ ਇਸ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੂਜੀ ਸੇਵਾ ਜੀਵਨੁ ਬਿਰਥਾ ॥ ਕਛੁ ਨ ਹੋਈਐ ਪੂਰਨ ਅਰਥਾ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਰੁ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਜੀਵਣਾ ਬਯਰਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਰ ਤਿਸ ਸੇ ਕੁਛ ਅਰਥ ਭੀ ਪੂਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਮਾਣਸ ਸੇਵਾ ਖਰੀ ਦੁਹੇਲੀ ॥ ਸਾਧ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਹੇਲੀ ॥ ੨ ॥

ਇਤਰ ਮਨੁਬੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਤਯੰਤ (ਦੁਹੇਲੀ) ਕਠਨ ਵਾ ਦੁਖਦਾਇਕ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਦਾ ਸੁਖਾਲੀ ਵਾ ਮੁਖ ਦਾਇਕ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਲੋਭਹਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਭਾਈ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਗੁਰਹਿ ਬਝਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੀ ਇਹ ਗੁਰੇ ਨੇ ਬਝਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸਤਸੰਗਤ ਸੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਉਹਾ ਜਪੀਐ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਪਾਰਗਰਾਮ ॥ ੩ ॥

ਕਯੋਂਕਿ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਲੇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲ ਤਤਮਹਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥ ਸਰਬਿ ਧਿਆਨ ਮਹਿ ਇਕੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਗਿਆਨੋਂ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਤਤੁ ਸੂਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨੁ ਸਾਰ ਹੈ ਸਰਬ ਧਿਆਨੋਂ ਮੈਂ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਮਹਿ ਉਤਮ ਧੁਨਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਮਿਲਿ ਗਾਇ ਗੁਨਾ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਮੈਂ ਉਤਮ ਧੁਨ ਕਾ ਲਗਾਵਨਾ ਇਹੁ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਨਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਸੁ ਬਲਤ ਮੁਖੁ ਪਾਵਤੁ ਹੋਇ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਨਿਰਮਲੁ ਹੈ ਸੋਇ ॥

ਜਿਸ ਰਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਮੁਖ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਨਿਰਮਲ (ਜਿਥੇ) ਸੋਭਾ ਹੋਵੇ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਅਰਾਧੇ ਜਮੁ ਕਿਛੁ ਨ ਕਹੈ ॥ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਲਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅਰਾਧਨੇ ਸੇ ਜਮ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਹਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਰ ਜਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਇਹ ਜੀਉ ਸਭ ਕਿਛ (ਲਹੈ) ਲੇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ਤਿਆਗਹੁ ਮਨ ਕੇ ਸਗਲ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕੋ (ਬੋਲਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ ਔਰ ਮਨਕੇ ਸੰਕਲਪ ਸਭੀ ਤਿਆਗ ਦੇਹੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਧਾਰੇ ਧਰਨਿ ਅਕਾਸੁ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜਿਸਕਾ ਹੈ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਰ ਅਕਾਸੁ (ਧਾਰੇ) ਇਸਥਿਤ ਕੀਏ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਜਿਸਕੀ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋਇ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਨ ਰੋਇ ॥੨॥
ਜਿਸਕੋ ਭਜਨ ਸੇ ਪਾਪੀ ਜੀਉ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਥਾਰੇਥਾਰੇ ਰੋਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਧਰਮ ਮਹਿ ਊਤਮ ਧਰਮ ॥ ਕਰਮ ਕਰਤੁਤਿ ਕੈ ਊਪਰਿ ਕਰਮ ॥
ਸੰਪੂਰਨ ਧਰਮੋਂ ਮੈਂ ਉਤਮ ਧਰਮ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮ ਔਰ ਕਰਤੁਤਿ ਕੇ ਉਪਰ ਕਰਮ ਭੀ ਇਹੀ ਹੈ ॥

ਜਿਸਕਉ ਚਾਹਹਿ ਸੁਰਿ ਨਰ ਦੇਵ ॥ ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਲਗਾਤੁ ਸੇਵ ॥੩॥
ਜਿਸਕੋ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਪੁਰਸ਼ ਔਰ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗੇ ॥੩॥

ਆਇ ਪੁਰਖਿ ਜਿਸੁ ਕੀਆ ਦਾਨੁ ॥ ਤਿਸ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਨਿਪਾਨ ॥
ਜਿਸਕੋ ਆਇ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਦਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੂਪ ਖਜ਼ਾਨਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥੪॥੯॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਮਨ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹੀਨਹੀਂ ਜਾਣੀ॥੪॥੯॥
ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ॥ ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫॥

ਮਨ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਲਾਗੀ ਪਿਆਸ ॥ ਗੁਰਿ ਦਇਆਲਿ ਪੂਰੀ ਮੇਰੀ ਆਸ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਲਾਗੀ ਹੁਈ ਬੀ ਜੋ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦੱਸਾ ਹੋਕੇ ਮੇਰੀ ਆਸ ਪੂਰੀ ਕਰ ਦਈ ਹੈ॥
ਕਿਲਵਿਖ ਕਾਟੇ ਸਾਧਸੰਗਿ ॥ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ॥ ੧ ॥
ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਕਾਟ ਦਿਓ ਹੈਂਹੋਰਹੀ(ਰੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮਕੇ ਸ਼ਾਸਤਰ(ਨਾਮ)ਪਰਸਿਧ ਜਪਾਏ॥੧॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਬਸੰਤੁ ਬਨਾ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ
ਉਰਿਧਾਰੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਸੁਨਾ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਬਸੰਤੁ) ਅਨੰਦ ਬਨ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੇ (ਉਰਿ) ਬੀਚ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹੋ ਹਰੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਨਾ ਹੈ ॥

ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ॥ ਮੋਹਿ ਅਨਾਥ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਕੋ ਏਕ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਰਣ ਹੈ ॥
ਜੀਅ ਜੰਤ ਤੇਰੇ ਆਧਾਰਿ ॥ ਕਹਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਲੇਹਿ ਨਿਸਤਾਰਿ ॥ ੨ ॥
ਅਸਬੁਲ ਸੁਖਮ ਜੀਵ ਸਭ ਤੇਰੇ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਨਿਸਤਾਰਿ) ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥
ਭਵਖੰਡਨ ਦੁਖ ਨਾਸ ਦੇਵ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਮੁਨਿ ਜਨ ਤਾਕੀ ਸੇਵ ॥
ਹੇ ਭਵਖੰਡਨ ਹੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਸੁਰਨਰ ਔਰ ਮੁਨੀ ਸਭ (ਤਾਕੀ)ਤੋਰੀਜੀਵਾਕਰਾਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਧਰਤਿ ਅਕਾਸੁ ਜਾਕੀ ਕਲਾ ਮਾਹਿ ॥ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਸਭਿ ਜੰਤ ਖਾਹਿ ॥ ੩ ॥
ਧਰਤੀ ਔਰ ਆਕਾਸ(ਜਾਕੀ) ਜਿਸ ਤੋਰੀ(ਕਲਾ)ਸਕਤੀਵਿਖੇ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਸਭ ਜੀਵ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਖਾਵਤੇਹੈਂ॥੩॥
ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲਾ ॥ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਕਉ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥

ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੇ ਦੱਸਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਣੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਜ਼ਰ ਸੇ ਦੇਖ ॥
ਕਹਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਦੇਹੁ ਦਾਨੁ ॥ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮੁ ॥ ੪॥੧੦॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੁਖ ਕੋ ਏਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਾਮ ਰੰਗਿ ਸਭ ਗਏ ਪਾਪ ॥ ਰਾਮ ਜਪਤ ਕਛੁ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪ ॥
ਰਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਭ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਰਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ ਕੁਛ ਜੀਵ ਕੋ ਸੰਤਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਜਪਤ ਸਭਿ ਮਿਟੇ ਅੰਧਿਰ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਫੇਰ ॥ ੧ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਜਪਣੇ ਕਰ ਸਭ (ਅੰਧਿਰ) ਅਗਿਆਨਾਦਿ ਅੰਧਕਾਰ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਕੁਛ ਫੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜੂਨੀਓਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੁੱਛਤਾ ॥ ੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਮਾਰੈ ਰਾਮ ਰੰਗੁ ॥ ਸੰਤ ਜਨਾ ਸਿਉ ਸਦਾ ਸੰਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ(ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹੀ ਹਮਾਰੇ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੋ ਸਾਥ ਸਦਾ ਹਮਾਰਾ ਸੰਗੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥
ਸੰਤ ਜਨੀ ਕੀਆ ਉਪਦੇਸੁ ॥ ਜਹ ਗੋਬਿੰਦ ਭਗਤੁ ਸੁ ਧੰਨਿ ਦੇਸੁ ॥
ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਜਹ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭਗਤ ਹੈ ਸੋ ਦੇਸ ਧੰਨ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੀਨ ਉਦਿਆਨ ਬਾਨੁ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਛਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਅਸਥਾਨ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਸੇ ਹੀਨ ਹੈਂ ਸੋ ਉਜਾੜ ਕੇ ਤੁਲ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਪਛਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਨ ਰਸ ਭੋਗ ਰੰਗੁ ॥ ਮਨ ਪਾਪ ਕਰਤ ਤੂ ਸਦਾ ਸੰਗੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਕੋ ਭੋਗੇ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਕੀਰਤਨ ਕਰੇ ॥ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਾਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਦਾ ਸੰਗੁ ਭਾਵ ਸੇ ਹਰਾ ਰਹੁ ॥

ਨਿਕਟਿ ਪੋਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਣਹਾਰ ॥ ਈਤ ਉਤ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਰਜ ਸਾਰ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰ ਕੋ ਨਿਕਟ ਹੀ ਦੇਖ ॥ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਕਾਰਜ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲਤਾ ਵਾ ਸਿਧ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਗੋ ਧਿਆਨੁ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥

ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਡ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਦਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੋਰਿਆ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ ॥ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਸਦ ਹਜੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਸੰਤਜਨ ਤੋਰੇ ਕੋ ਸਦੀਵ (ਹਜੂਰਿ) ਨਿਕਟ ਜਾਨ ਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਤੋਰੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਨਿਤ ਨਵਾ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਿਤ ਰਵਾ ॥

ਸਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਨਵੀਨ ਹੈ ਭਾਵ ਕਬੀ ਘਟ ਵਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਏਕ ਰਸ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਤਿਸਕੋ ਨਿਤ ਹੀ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪ੍ਰਭ ਰਖਵਾਲੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥ ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਣਿ ਨਹੀ ਸੰਤਾਪ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਵਤ ਰਖਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਜੀਵਕੋ ਸੰਤਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਖਸਮੁ ਧਿਆਈ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਭਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਦਾ ਸਰਣਾਈ

ਸਾਰੈ ਸਾਹਿਬਿ ਰਖਿਆ ਕੰਠਿ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਦਾਮੀ ਕੋ ਇਕ ਮਨ ਹੋਕਰ ਇਕ ਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਮ ਧਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਦੀਵ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸਰੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਹਮ ਕੋ ਬੰਠ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥

ਅਪਣੇ ਜਨ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਰਖੇ ॥ ਦੁਸਰ ਦੂਤ ਸਭਿ ਭ੍ਰਮਿ ਥਕੇ ॥

ਅਪਣੇ ਵਾਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਰਖੇ ਹੈਂ ਦੁਸਰ ਦੂਤ ਜੋ ਕਾਮਾਦਿਕ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਭਰਮ ਕਰ ਥਕਤ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਾਰ ਕਰ ਨਿਰਬਲ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਾਰੇ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥ ਦੁਖੁ ਦੇਸ ਦਿਸੈਤਰਿ ਰਚੇ ਧਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਸੁਖਦਾਯਕ (ਜਾਇ) ਜਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਦੇਸ ਦੇਸਾਂਡਰੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮ ਥਕ ਪਰੇਤੂ ਤਿਨਕੋ ਦੁਖ ਹੀ ਰਹਾ ॥ ੨ ॥

ਕਿਰਤੁ ਓਨ੍ਹ ਕਾ ਮਿਟਸਿ ਨਾਹਿ ॥ ਓਇ ਅਪਣਾ ਬੀਜਿਆ ਆਪਿ ਖਾਹਿ ॥

ਪੂਰਬਲਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਕਰਮੁ ਉਨਕਾ ਮਿਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਓਇ ਅਪਣਾ ਬੀਜਿਆ ਹੁਆ ਆਪ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਕੀਏ ਹੁਏ ਪਾਪ ਕਾ ਫਲ ਆਪ ਹੀ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਕਾ ਰਖਵਾਲਾ ਆਪਿ ਸੋਇ ॥ ਜਨ ਕਉ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਕਸਿ ਕਾਇ ॥ ੩ ॥

ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਰਖਕ ਸੋਇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਨਿਕਟ ਦੇਖੀ ਕੋਈ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਦਾਸ ਰਖੇ ਕਰਿ ਜਤਨੁ ਆਪਿ ॥ ਅਖੰਡ ਪੂਰਨ ਜਾਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਆਪ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਸਾ ਹੈ ॥ ਅਖੰਡ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਰਸਨ ਗਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜੀਵੈ ਹਾਰ ਚਰਣ ਧਿਆਇ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਹਮ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਰਸਨਾ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੋ ਧਿਆਇ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਚਰਣ ਸਰੋਵਤ ਦੁਖੁ ਗਇਆ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਰਾ ਮਇਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਹਮਾਰਾ ਜਨਮਾਈ ਦੁਖ ਨਿਬਿਭਿ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਏਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੀ ਹੈ॥

ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ॥ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਚਰਨ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਸਭ ਕਾਰਜੋਂ ਕੇ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਯੇ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਾ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੀਸੈ

ਬਿਲਲਾਂਤੀ ਸਾਕਤੁ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਰੁਤ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਚਿਤ ਮੈਂ ਯਾਦ ਆਵੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਆਵਤੀ ਹੈ (ਸਾਕਤੁ) ਮਨਮੁਖ ਜੀਉ ਬਾਰੇਬਾਰ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਕਿਆ ਲਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਰਾਸਿ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਗੁਰੁ ਸਬਦਿ ਨਾਸਿ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਧਨੀ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ (ਰਾਸਿ) ਪੁੱਜੀ ਹੈ ਅੰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨਸਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਨਿਰਭੈ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਖਸਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ (ਖਸਮੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਜਨਮਾਇ ਭੈ ਤਿਨਕੇ ਨਸਰ ਹੋਯੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਰਭੈ ਪਦ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਓ ਨਿਵਾਸ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਹੋਈ ਪੂਰਨ ਆਸ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜਪਕੇ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ॥ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਜਲ ਬਲ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਬੜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਤਿਸ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਕਹਿਆ) ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਸਟ ਸਿਧਿ ਨਵਨਿਧਿ ਏਹ ॥ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਜਿਸੁ ਨਾਮੁ ਏਹ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਗੁਰੂ ਜਿਸਕੋ (ਕਰਮਿ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਦੇਵੇ ਤਿਸਕੋ ਅਸਟ ਸਿਧੀਆਂ ਅਠਮਾਦਿਕ ਔਰ ਨਵੇਂ ਨਿਧੀਆਂ ਏਹ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈਂ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ॥ ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਕੇ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਇਕਤੁਕੇ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਗਲ ਇਛਾ ਜਪਿ ਪੁੰਨੀਆ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲੇ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁੰਨਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪਕੇ ਸਭੀ ਇਛਾ ਹਮਾਰੀ (ਪੁੰਨੀਆ) ਪੂਰੀਆ ਭਈਆ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਕਾਲ ਸੇ ਵਿਛੁੰਨੇ ਹੋਏ ਮੇਲੇ ਹਾ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਰਵਹੁ ਗੋਬਿੰਦੇ ਰਵਣ ਜੋਗੁ ॥ ਜਿਤੁ ਰਵਿਐ ਸੁਖ ਸਹਜ ਭੋਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਪਦੇ ਜੋਗ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਤੁਮ ਜਪੋ ਜਿਸ ਜਪਦੇ ਸੇ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੋ ਭੋਗੀਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥ ਅਪਣਾ ਦਾਸੁ ਆਪਿ ਸਮਾਲਿਆ ॥ ੨ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਜ਼ਰ ਕਰ ਮੈ ਦਾਸ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ (ਨਿਹਾਲਿਆ) ਦੇਖਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਸੰਭਾਲ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੇਜ ਸੁਹਾਵੀ ਰਸਿ ਬਨੀ ॥ ਆਇ ਮਿਲ ਪ੍ਰਭ ਸੁਖ ਧਨੀ ॥ ੩ ॥

ਹਿਰਦਾ ਰੂਪ ਸੇਜਾ ਹਮਾਰੀ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੁਹਾਵੀ ਬਨੀ ਹੈ ਅੰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ (ਧਨੀ) ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਨ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ॥ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਚਰਣ ਪੂਜਾਰਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਗੁਣ ਔਗੁਣ ਕੁਝ ਬੀਚਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਮੈਨੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ (ਪੂਜਾਰਿਆ) ਪੂਜਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਿਲਬਿਖ ਬਿਨਸੇ ਗਾਇ ਗੁਨਾ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਉਪਜੀ ਸਹਜ ਧੁਨਾ ॥੧॥
ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇ ਕਰ ਨਸਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਸ੍ਰਭਾਵਕ ਹੀ ਨਾਮ ਕੀ ਧੁਨੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ
ਉਤਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥੧॥

ਮਨੁ ਮਉਲਿਓਂ ਹਰਿ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਾਧੂ
ਜਨ ਭੇਟੇ ਨਿਤ ਰਾਤੋਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਸੰਗਿ (ਮਉਲਿਓਂ) ਮਿਲਾ ਹੈ ਕਯੋ ਕਿ ਜਬ ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਤਬ ਸਾਧੂ ਜਨ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ
(ਭੇਟੇ) ਮਿਲੇ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਨਾਮ ਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਗਟੇ ਗੋਪਾਲ ॥ ਲਝਿ ਲਾਇ ਉਧਾਰੇ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ॥੨॥
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰੇਮਸੂਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਰੂਪ (ਲਝਿ) ਪਲੇ ਮੈਂ
ਲਾਇ ਕਰ ਹਮ ਸੇਵਕ ਉਧਾਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥੨॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਹੋਆ ਸਾਧ ਧੂਰਿ ॥ ਨਿਤ ਦੇਖੈ ਸੁਆਮੀ ਹਜੂਰਿ ॥੩॥
ਇਹ ਮਨ ਸਾਧੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਮ੍ਹ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਨਿਤ ਸੁਆਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਅਪਨੇ (ਹਜੂਰਿ)
ਸਮੀਪ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗਈ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ॥੪॥੨॥੧੫॥
ਕਾਮ ਅੰ ਕ੍ਰੋਧ ਪੁਨਹ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਕ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋ ਗਈ
ਹੈ ॥੪॥੨॥੧੫॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰੋਗ ਮਿਟਾਏ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਿ ॥ ਬਾਲਕ ਰਾਖੇ ਅਪਨੇ ਕਰ ਥਾਪਿ ॥੧॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਰੋਗ ਆਪਨੇ ਮਿਟਾਏ ਦੀਏ ਹੈਂ ਹਮ ਬਾਲਕੋਂ ਕੋ ਆਪਨੇ ਹਾਥੋਂ ਕਰ ਥਾਪ ਰਾਖੇ ਅਰਥਾਤ
ਇਸਥਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜ ਗ੍ਰਿਹਿ ਸਦ ਬਸੰਤੁ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਨੀ ਆਏ ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ ਜਾਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ (ਸਦ) ਨਿਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰੇਮਸੂਰ ਤੂੰ ਹਮਾਰੇ (ਗ੍ਰਿਹਿ) ਭਾਵ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਬਸੰਤੁ) ਬਸਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਹਮਕੋ ਸ੍ਰਭਾਵਕ ਹੀ ਸਾਤੀ
ਹੁਈ ਹੈ ਜਬ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨੀ ਆਏ ਤਬ ਹੇ ਹਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਕਲਿਆਣ ਰੂਪ
ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ਕਟੇ ਪ੍ਰਭ ਆਪਿ ॥ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਪਿ ॥੨॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸੋਗ ਅੰ ਸੰਤਾਪ ਸਭੀ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਹਮ ਅਪੁਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਜਪਦੇ ਹੈਂ ॥੨॥
ਜੋ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਜਪੇ ਨਾਉ ॥ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ ਨਿਹਚਲ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥੩॥
ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਸਭ ਫਲ ਪਾਇਕੇ ਨਿਸਚਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥੩॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਭਲੀ ਰੀਤਿ ॥ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਜਪਦੇ ਨੀਤ ਨੀਤਿ ॥੪॥੩॥੧੬॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਭਲੀ ਰੀਤੀ ਹੈ ਕਯੋ ਕਿ ਹੇ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਨੀਤ ਨੀਤਿ) ਸਦਾ ਸਦਾ
ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥੩॥੧੬॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹੁਕਮੁ ਕਰਿ ਕੀਨੈ ਨਿਹਾਲ ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਭੀਐਆ ਦਇਆਲੁ ॥੧॥
ਹੇ ਭਾਈ ਹੁਕਮ ਮਨਾਇ ਕਰ ਦਾਸ ਨਿਹਾਲ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕੋ ਦਯਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥੧॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੇ ਸਭ ਪੂਰਾ ਕੀਆ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਹਿ ਦੀਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੋਰਥ ਸਭ ਪੂਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਕਯੋ ਕਿ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੀਆ
ਹੈ ॥

ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਮੇਰਾ ਕਛੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ॥ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਭਵਜਲੁ ਨਿਸਤਾਰਿਓ ॥੨॥
ਮੇਰੇ ਕਰਮ ਅੰ ਧਰਮੁ ਕਾ ਕੁਛ ਬੀਚਾਰਿ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਬਾਹ ਕੋ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਜੋ
ਪਾਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥੨॥

ਪ੍ਰਭਿ ਕਾਇ ਮੈਲੁ ਨਿਰਮਲ ਕਰੇ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਰੇ ॥ ੩ ॥
ਜੇ ਪੁਰਸ ਪੂਰੇ ਗੁਰੇ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਛੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਪ੍ਰਭਿ) ਸਮਰਥ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕੋ ਕਾਟ ਕਰ
ਨਿਰਮਲ ਕਰ ਵੀਏ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਕਰਹਿ ਆਪਿ ਕਰਣੈ ਹਾਰੇ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਨਕ ਉਧਾਰੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥
ਕਰਣਹਾਰ ਨੇ ਜਬ ਆਪਣੇ ਜਾਣ ਕਰ ਆਪਣੇ ਦਾਸ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਭ੍ਰਿਪਾ
ਕਰਕੇ ਉਧਾਰ ਲੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੭ ॥ ਉਪਦੇਸੁ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੇਖੁ ਫੂਲ ਫੂਲ ਫੂਲੇ ॥ ਅਹੰ ਤਿਆਗਿ ਤਿਆਗੇ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਪਾਰੇ ॥
ਦੇਖੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨ ਗੁਣੇ ਰੂਪੀ ਫੂਲੋਂ ਕਰ ਫੂਲੇ ਹੂਏ ਪ੍ਰਵਲਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਫੂਲੇ ਹੂਏ ਫੂਲੇ ਸਮ ਪਦਾਰਥ ਫੂਲੇ
ਹੂਏ ਦੇਖਿ ਕਰਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤਯਾਗੇ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਤਯਾਗ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਭੀ ਤਯਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ਅੰਤ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ
ਮੈਂ (ਪਾਗੇ) ਬਰਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮ ਮਿਲਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੁਭਾਗੇ ॥ ਹਰਿ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮੋਰੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨਿ) ਪਯਾਰੇ ਸਭਾਗੇ ਜਨੋਂ ਤੁਮ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮਰਥ ਕੋ ਚੇਤੇ ॥

ਸਘਨ ਬਾਹੁ ਕੂਲੇ ॥ ਇਕਿ ਰਹੇ ਸੂਕਿ ਕਠੂਲੇ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਸ ਰੂਪੀ ਸਘਨ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਲੇਕਰ ਹਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਇਕ ਮਨਮੁਖ ਕਠੋਰ ਚਿਤ
ਸੂਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਹੀਨ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤ ਰੁਤਿ ਆਈ ॥ ਪਰ ਫੂਲਤਾ ਰਹੇ ॥ ੧ ॥
ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਬਸੰਤ ਰੁਤਿ ਆਈ ਹੈ ॥ ਜੋ ਤਤ੍ਵਵੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਵਲਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮਨਮੁਖ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ
ਫੂਲਣੇ ਸੇ ਰਹੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋ ਗੁਣਹੀਨ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਕਲੁ ਆਇਓ ਰੇ ॥ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਬੋਵਹੁ ਬੋਵਹੁ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਅਬ (ਕਲੁ) ਕਲਜੁਗ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ਇਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਨਾਮ ਰੂਪ ਬੀਜ ਕੋ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬੀਜੇ ॥
ਅਨ ਰੁਤਿ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ॥ ਮਤੁ ਭਰਮਿ ਫੂਲਹੁ ਫੂਲਹੁ ॥
ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਅਨ) ਔਰ ਕਰਮ ਕੇ ਬੀਜਨੇ ਕੀ ਰੁਤਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮਤ ਭਰਮ ਕੀ ਫੂਲ ਮੈਂ ਤੁਮ ਭੁਲ ਜਾਵੇ ॥ ਏਕ ਪਦ
ਕੋ ਵੇ ਬਾਰ ਕਹਿਣੇ ਸੇ ਕੇਵਲ ਉਪਦੇਸ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਵਣੇ ਕਾ ਤਾਤਪਰਜੁ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਪਾਏ ॥ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਹੈ ਲੇਖਾ ॥
ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮੁ ਲੇਖੁ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਸੇ ਹਰੀ ਪਾਏ ਹੈ ॥
ਮਨ ਰੁਤਿ ਨਾਮਰੇ ॥ ਗੁਨ ਕਹੇ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥
(ਮਨ) ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੀ ਰੁਤਿ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਏਕ ਗੁਣਦਾਇਕ ਵਾਕ ਕਹੇ ਹੈਂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ
ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪੋ ॥ ਤੁਮ ਹਰੇ ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਹੋਵੋਗੇ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥
ਪਾਸੇ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ਹਿਭੋਲ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹੋਇ ਇਕਤੁ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਰਿ ਕਰਹੁ ਲਿਵਲਾਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਮਿਲ ਕਰ (ਇਕਤੁ) ਇਕ ਰੂਪ ਹੋਵਹੁ ਭਾਵ ਸੇ ਅਤੀ ਮੈਤ੍ਰੀ ਕਰੇ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ
ਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵੇ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੇ ਕੇ ਹੋਵਹੁ ਜੋਧੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੈਸਹੁ ਸਫਾਵਿਛਾਇ ॥ ੧ ॥
ਹਰੀ ਨਾਮਕੇ ਇਕਤੁ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੋਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਕਰ ਸਫਾਈ ਰੂਪ ਜਥੋਂ ਕੋ ਵਿਛਾਇ ਕਰ ਬੈਠਹੁ ॥ ੧ ॥

ਇਨਬਿਧਿ ਪਾਸਾ ਢਾਲਹੁ ਬੀਰ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ
ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਨਹ ਲਾਗੈ ਪੀਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਬੀਰ) ਭਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਸਾ ਵਾਲਹੁ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਜਿਸ
ਕਰਕੇ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਕਰੇ ਤੁਮ ਕੇ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਪੀੜਾ ਨਾ ਲਾਗੇ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਤੁਮ ਚਉਪੜਿ ਸਾਜਹੁ ਸਤੁ ਕਰਹੁ ਤੁਮ ਸਾਰੀ ॥

ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮ ਅੰਗ ਬਰਨਾਸੁਮ ਕੇ ਧਰਮ ਮਈ ਦੇਪੜ ਕੇ ਤਰੇ ਔਰ ਸਤ ਚੋਲਣਾ ਏਹ
ਤੁਮ (ਸਾਰੀ) ਨਰਦ ਬਨਾਵੇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਜੀਤਹੁ ਐਸੀ ਖੇਲ ਹਰਿ ਪਿਆਰੀ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿ ਬਿਕਾਰੋ ਕੇ ਜੀਤ ਲਵੇ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੀ ਖੇਲ ਹਰਿ ਜੀ ਕੇ ਪ੍ਰਯਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਉਨਿ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰਹੁ ਪਰਭਾਤੇ ਸੇਏ ਹਰਿ ਆਰਾਧੇ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਉਨਿ ਕਰ ਇਸਨਾਨ ਕਰੇ ਔਰ ਸੇਵਤੇ ਜਾਗਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰ ॥

ਬਿਖੜੇ ਦਾਉ ਲੰਘਾਵੈ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਖ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਤੇ ॥ ੩ ॥

(ਬਿਖੜੇ) ਕਠਨ (ਦਾਉ) ਬਾਉ ਜਮ ਮਾਰਗ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਸੇ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਲੰਘਾਵੈ) ਬਚਾਵੇ ਔਰ ਤੁਮ
ਸੁਖ ਅਰ (ਸਹਜ) ਸਾਤੀ ਜੇ (ਘਰਿ) ਸੁਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਰਹੋਗੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਖੇਲੇ ਆਪੇ ਦੇਖੇ ਹਰਿ ਆਪੇ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ ॥

ਹਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਵਜਾਪਕ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਖੇਲੇ ਕੇ ਖੇਲ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਆਪਹੀ ਅਧਿਸਠਾਨ ਰੂਪ ਭਿੰਨ ਹੁਆ ਸਭ
ਖੇਲੋਂ ਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਵਾਰਾ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਨਰੁ ਖੇਲੈ ਸੋ ਜਿਲਿ ਬਾਜੀ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਕਰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚੋਪੜ ਕੇ ਖੇਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ
ਰੂਪ ਬਾਜੀ ਜੀਤ ਕਰ ਭਾਵ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਕਰਕੇ ਸੁਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਆਯਾ ਜਾਣੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਬੇਨਤੀ ਕਨਕੇ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪਿੰਡੋਲ

ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ ਅਉਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਜਾਣੈ ॥

ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤਿ ਜੋ ਮਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਨੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਸੋਈ ਤੁਝੈ ਪਛਾਣੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਯਾਰੇ ਜਿਸਕੇ ਤੂੰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰੇ ਕੇ ਪਛਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਿਆ ਭਗਤਾ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥ ਬਾਨੁ ਸੁਹਾਵਾ

ਸਦਾ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਰੰਗ ਤੇਰੇ ਆਪਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ (ਬਾਨੁ) ਅਸਥਾਨ ਸਤਸੰਗਿ ਵਾ ਬੈਠਿਨ ਸਦਾ ਸੋਭਨੀਕ
ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਰੰਗ ਅਪਾਰ ਹੀ ਹੈ ॥

ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੁਝਤੇ ਹੋਵੈ ਅਉਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਕਰਤਾ ॥

ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਦਯਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤੁ ਤੇਰਾ ਸੋਈ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਜਿਸਨੋ ਤੂ ਰੰਗੁ ਧਰਤਾ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਇ ਜਾਵੇ ਔਰ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਵਤਾ ਸੋਈ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਤੂੰ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੂ ਵਡ ਦਾਤਾ ਤੂ ਵਡ ਦਾਨਾ ਅਉਰੁ ਨਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ ॥

ਤੂੰ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵਡਾ (ਦਾਨਾ) ਚਤੁਰ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਤੇਰੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰਾ ਹਉ ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਸਰਥ ਕਲਾਸਮਰਥ ਹੈ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨੀ ਕਯਾ ਜਾਣਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰਾ ਮਹਲੁ ਅਗੋਚਰੁ ਮੇਰੇ ਪਿਆਰੇ ਬਿਖਮੁ ਤੇਰਾ ਹੈ ਭਾਣਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਯਾਰੇ ਤੇਰਾ (ਮਹਲੁ) ਸੁਰੂਪ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ ਭੀ ਬਭਾ ਕਠਨ ਹੈ ਭਾਵ
ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਢਹਿ ਪਇਆ ਦੁਆਰੈ ਰਖਿ ਲੇਵਹੁ ਮੁਗਧ ਅਜਾਣਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ (ਮੁਗਧ ਅਜਾਣਾ) ਅਤੀ-ਮੁਗਧ ਆਪਣੇ ਵਾਰੇ ਪਰੇ (ਢਹਿ) ਗਿਰ ਪੜਾ ਹੂੰ ਆਪ ਮੇਰੀ
ਰਖਣਾ ਕਰੋ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਅਤੀ ਮੁਢ ਕਠਨੇ ਤੇ ਵੀਨਤਾ ਪਰਗਟਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਪੁਨਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡਿਲ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮੂਲੁ ਨ ਬੁਝੈ ਆਪੁ ਨ ਸੁਝੈ ਭਰਮਿ ਥਿਆਪੀ ਅਹੰਮਨੀ ॥ ੧ ॥

ਮੂਲ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਿਉ ਬੁਝਤਾ ਨਹੀਂ ਇਸਤੇ ਆਪਨਾ ਸਰੂਪ ਨਹੀਂ ਸੁਝਤਾ ਭਰਮ ਮੈਂ ਬਝਾਪੀ ਹੋਈ ਬੁਧੀ ਹਿਤਾ ਕੋ ਮਾਨ ਬੈਠੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਿਤਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਭ ਧਨੀ ॥ ਮੋਹਿ ਨਿਸਤਾਰਹੁ ਨਿਰਗੁਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੇ ਧਨੀ ਪ੍ਰਭ ਮੁਖ ਨਿਰਗੁਨੀ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥

ਉਪਤਿ ਪਰਲਉ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੋਵੈ ਇਹ ਬੀਚਾਰੀ ਹਰਿ ਜਨੀ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਉਤਪਤੀ ਔਰ ਲਜਤਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਨੇ ਏਹ ਭਾਤ ਬੀਚਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਪਭੂ ਕੇ ਜੋ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਕਲਿ ਮਹਿ ਸੁਖੀਏ ਸੇ ਗਨੀ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਨਾਮਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਰਤੇ ਹੈ ਸੇਈ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਸੁਖੀਏ ਗਣੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਅਵਰੁ ਉਪਾਉ ਨ ਕੋਈ ਸੁਝੈ ਨਾਨਕ ਤਰੀਅੈ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੧ ॥
ਅਵਰ ਉਪਾਉ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸੁਝਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋ ਕੋ (ਬਚਨੀ)ਵਾਕੋਂ ਵਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡਿਲ ਮਹਲਾ ੬ ॥

ਸਾਧੋ ਇਹ ਤਨੁ ਮਿਥਿਆ ਜਾਨਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਇਹ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰ (ਮਿਥਿਆ) ਝੂਠਾ ਹੀ ਜਾਨ ਲੇਵੋ ॥

ਯਾ ਭੀਤਰਿ ਜੋ ਰਾਮੁ ਬਸਤੁ ਹੈ ਸਾਚੇ ਤਾਹਿ ਪਛਾਨੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਜੋ ਰਾਮ ਅਰਥਾਤ ਚੇਤਨ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਚ ਸਰੂਪ ਸਮਝ ਲੇਵੋ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਹੈ ਸੰਪਤਿ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਦੇਖਿ ਕਹਾ ਐਭਾਨੋ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਜੋ (ਸੰਪਤਿ) ਧਨ ਦੌਲਤ ਹੈ ਇਹ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਨਝਾਈਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਝੂਠੀ ਹੈ ਇਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ (ਐਭਾਨੋ) ਆਕਸ਼ਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੰਗਿ ਤਿਹਾਰੈ ਕਛੂ ਨ ਚਾਲੈ ਤਾਹਿ ਕਹਾ ਲਪਟਾਨੋ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਾਰੈ ਸੰਗ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ (ਤਾਹਿ) ਤਿਸ ਮੈਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਲਪਟਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਦੋਉ ਪਰਹਰ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਰਅਨੋ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਤਯਾਗ ਕਰ ਹਰੀ ਦੀ ਕੀਰਤੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਆਨੋ) ਲਯਾਵੇ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਹਰੀ ਕਹਾ ਹੈ ? ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਭ ਹੀ ਮੈ ਪੂਰਨ ਏਕ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨੋ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦ੍ਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਵਿਖੇ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੬ ॥

ਪਾਪੀ ਹੀਅੈ ਮੈ ਕਾਮੁ ਬਸਾਇ ॥ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਯਾਤੇ ਗਹਿਓ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਪਾਪੀ ਹੀਏ ਮੈਂ ਕਾਮੁ ਬਸਤਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮਨ ਚੰਚਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪਕੜਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋਗੀ ਜੰਗਮ ਅਰੁ ਸੰਨਿਆਸ ॥ ਸਭ ਹੀ ਪਰਿ ਭਾਰੀ ਇਹ ਫਾਸ ॥ ੧ ॥

ਜੋਗੀ ਅਰ ਜੰਗਮ ਪੁਨਹ ਸੰਨਿਆਸੀ ਜੋ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਉਪਰ ਇਸ ਕਾਮ ਨੇ ਅਪਨੀ ਵਾਹੀ ਪਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਹਿ ਜਿਹਿ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਸਮ੍ਹਾਰਿ ॥ ਤੇ ਭਵਸਾਗਰ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸੰਭਾਰਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਨਾਇ ॥ ਦੀਜੈ ਨਾਮੁ ਰਹੈ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ॥ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਦਾਨ ਦੀਜੈ ਜਿਸਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਰਹੇ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਮਾਈ ਮੈ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਧਾਵਨ

ਤੇ ਛੁਟਿਓ ਕਰਿ ਬੈਠੇ ਬਿਸਰਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਾਈ) ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਠੇ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਧਾਵਨੇ ਸੇ (ਛੁਟਿਓ) ਰਹਿਤੁ ਹੁਆ ਹੈ
ਔਰ ਸੁਰੂਪ ਮੈਂ (ਬਿਸਰਾਮੁ) ਇਸਥਤੀ ਕਰ ਬੈਠਾ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤਨ ਤੇ ਭਾਗੀ ਉਪਜਿਓ ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨੁ ॥

ਲੋਭ ਮੋਹ ਇਹ ਪਰਸਿ ਨ ਸਾਕੈ ਗਹੀ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਮਾਯਾ ਕੀ ਮਮਤਾ (ਤਨ ਤੇ) ਮਨ ਸੇ ਭਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਨਿਰਮਲ ਗਿਆਨੁ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਲੋਭ ਅਰ ਮੋਹ ਯਿਹ ਸੁਪਰਸ
ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਕਜੌਂਕਿ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭਗਤੀ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਚਕਰੁ ਰਤਨੁ ਨਾਮੁ ਜਬ ਪਾਇਆ ॥

ਜਬ ਰਤਨ ਰੂਪ ਨਾਮੁ ਪਾਯਾ ਤਬ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਥਾ ਸੋ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੋਗਿਆ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਕਲ ਬਿਨਾਸੀ ਮਨ ਤੇ ਨਿਜ ਸੁਖ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਹ ਮਨ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਭ ਨਸਟ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ (ਨਿਜ ਸੁਖ) ਸ੍ਰੇ ਸੁਰੂਪ ਕੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਕਉ ਹੋਤ ਦਇਆਲੁ ਕਿਰਪਾਨਿਧਿ ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥

ਜਿਸਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਯਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕੀ ਸੰਪੈ ਕੋਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੰਪਦਾ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਮਨ ਕਹਾਂ ਬਿਸਾਰਿਓ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ॥ ਤਨੁ ਬਿਨਸੈ ਜਮ ਸਿਉ ਪਰੈ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪਯਾਰੇ ਤੁਮਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਕਜੌਂ ਬਿਸਾਰਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸਰੀਰ ਬਿਨਸ ਜਾਵੇਗਾ ਤੋ ਜਮ ਕੇ
ਸਾਥ ਕੰਮ ਪਛੋਗਾ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਧੂਏ ਕਾ ਪਹਾਰੁ ॥ ਤੈ ਸਾਚਾ ਮਾਨਿਆ ਕਿਹ ਬਿਚਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਧੂਏ ਕਾ ਪਹਾਰੁ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਸਵੰਤੁ ਹੈ ਤੁਮਨੇ ਇਸਕੋ ਕਿਸ ਬੀਚਾਰ ਸੇ ਸਾਚਾ ਮਾਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਧਨੁ ਦਾਰਾ ਸੰਪਤਿ ਗੇਹੁ ॥ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਸਮਝ ਲੇਹੁ ॥ ੨ ॥

ਧਨੁ ਇਸਤੀ ਪੁਨਹ ਗ੍ਰਹਿ ਔਰ ਜੋ ਸੰਪਦਾ ਹੈ ਇਨ ਮੈਂ ਸੇ ਕੁਛ ਭੀ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ਏਹ ਮਨ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰ ਲੇਹੁ ॥ ੨ ॥
ਕਹੋ ਕੁਛ ਸੰਗ ਵੀ ਚਲੇਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕ ਭਗਤਿ ਨਾਰਾਇਨ ਹਾਇ ਸੰਗਿ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਤਿਹ ਏਕ ਰੰਗਿ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਇਕ ਨਰਾਇਨ ਕੀ ਜੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸੰਗ ਹੋਵੇਗੀ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਏਕ ਨਰਾਇਨ ਕੋ (ਰੰਗਿ)
ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਭਜੁ) ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਕਹਾ ਭੁਲਿਓ ਰੇ ਝੂਠੇ ਲੋਭ ਲਾਗੁ ॥ ਕਛੁ ਬਿਗਰਿਓ ਨਾਹਿਨ ਅਜਹੁ ਜਾਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਝੂਠੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਭੁਲ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਤਕ ਕੁਛ ਯਿਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਬ ਭੀ ਜਾਗ
ਭਾਵ ਅਵਿਦਯਾ ਨਿੰਦਾ ਸੇ ਸੁਰੇਤ ਹੋਹੁ ॥

ਸਮ ਸੁਪਨੈ ਕੈ ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਾਨੁ ॥ ਬਿਨਸੈ ਛਿਨਸੈ ਸਾਰੀ ਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਸੁਪਨੇ ਕੇ ਸਮਾਨ ਮਿਥਯਾ ਜਾਨ ਲੇ ਛਿਨ ਮੈਂ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸ ਥਾਤ ਕੋ ਸਾਰੀ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ॥ ੧ ॥

ਸੰਗਿ ਤੇਰੈ ਹਰਿ ਬਸਤ ਨੀਤ ॥ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਭਜੁ ਤਾਹਿ ਮੀਤ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਨਿਤਪ੍ਰੀਤ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਹੈ ਮਿਤ੍ਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ੨ ॥

ਬਾਰ ਅੰਤ ਕੀ ਹੋਇ ਸਹਾਇ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਤਾਕੇ ਗਾਇ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤੇਰਾ ਸਹਾਈ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕਰ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸੰਗਲਾਦੀਪ ਮੈਂ ਸਿਵਨਾਭ ਰਾਜਾ ਕੇ ਬਾਗ ਮੈਂ ਜਾਇ ਉਤਰੇ ਜਬ ਰਾਜਾ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਪਰੀਖਣਾ ਵਾਸਤੇ ਅਤੀ ਸੁੰਦਰ ਮਨਮੋਹਨੀਆ ਦਾਸੀਆ ਭੇਜੀਆ ਤਬ ਵਹੁ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਹਾਵ ਭਾਵ ਕਰਨੇ ਲਗੀਆਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਜੀਵ ਤੋ ਅਸੰਗ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਲੇਪੁ ਨਹੀਂ ਅਰ ਆਗੇ ਭੀ ਕਈ ਸੰਤ ਆਏ ਹੈਂ ਅਰ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਆਪ ਕਿਉਂ ਸੰਕੋਚ ਕਰਤੇ ਹੋ ? ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਛਟੇ ॥

ਬਸੰਤ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤਕੀਆ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਗ ਕਉਆ ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਚੀਤਿ ॥ ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਇ ਗਿਰੈ ਦੇਖੁ ਭੀਤਿ ॥
ਇਹ (ਜਗੁ) ਜੀਉ (ਕਉਆ) ਕਾਓ ਕੀ ਤੁਲ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਚਿਤ ਮੈ ਪ੍ਰਮੇਸਵਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਸਾਰ ਬਿਅਜੋਂ ਰੂਪ (ਭੀਤਿ) ਚੋਗ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਸ ਉਪਰ ਜਾਇ ਕਰ ਗਿਝ ਪਛਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁਆ ਭੋਲੈ ਚੀਤਿ ਅਨੀਤਿ ॥ ਜਗ ਸਿਉ ਤੂਟੀ ਬੂਠ ਪਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥
(ਅਨੀਤਿ) ਬੇ ਮਰਜਾਵਾ ਕੇ ਚਿਤਵਨੇ ਮੈਂ ਮਨੁਆ ਭੋਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਐਸੇ ਬੂਠੇ ਜਗਤ ਜੋ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਟੂਟੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਬਜਰੁ ਭਾਰੁ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਗੁਨ ਚਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੀਵਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਬਿਸਯੋਂ ਕਾ ਭਾਰ ਜੋ ਬੱਜਰ ਸਮ ਭਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਉਠਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਸੁੰਦਰ ਗੁਨ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਂ ? ਅਬ ਸਰੀਰ ਕੇ ਮਿਥਣਾਪਣੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਰੁ ਬਾਲੂ ਕਾ ਘੁਮਨ ਘੇਰਿ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚੋਤੇ ਕਾ ਘਰੁ ਬਨਾ ਹੁਆ ਦਰੀਆਇ ਕੀ ਘੁਮਨ ਘੇਰੀ ਮੈਂ ਆ ਜਾਵੇ ਤੋ ਤੱਤਕਾਲ ਨਸਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਰੀਰੁ ਭੁਤਕਾਲ ਨਾਸ ਹੋਣ ਢਾਲਾ ਹੈ ॥

ਬਰਖਸਿ ਬਾਣੀ ਬੁਦਬੁਦਾ ਹੋਰਿ ॥

ਪੁਨਰ ਜੈਸੇ ਬਰਖਾ ਹੋਤੀ ਮੈਂ ਬੁਦਬੁਦੇ ਕੀ (ਬਾਣੀ) ਬਨਾਵਣ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਗਵਾ ਜੇ ਫਿਨ ਭੰਗਰਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਏਹ ਸਰੀਰ ਹੈ ॥

ਮਾਤ੍ਰ ਬੁੰਦ ਤੇ ਧਰਿ ਚਕੁ ਫੇਰਿ ॥

ਜੈਸੇ ਬੁੰਡਾਰ ਕੇ ਚਕ੍ਰ ਫੇਰਨੇ ਸੇ ਬੁੰਦ ਮਾਤ੍ਰ ਧਰਤੀ ਪਰ ਪਛਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸੀਘ੍ਰ ਨਸਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰ ਜੈਸੇ ਚਕ੍ਰ ਫੇਰਨੇ ਤੇ ਅਤੀ ਚਪਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਰੀਰ ਆਦਿ ਪਦਾਰਥ ਅਤੀ ਚਪਲ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਜੋਤਿ ਨਾਮੈ ਕੀ ਓਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਸਕਤੀਆਂ ਅਰਥਾਤ ਕਰਾਮਾਤਾ ਨਾਮ ਕੀਆਂ ਦਾਸੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕੀ ਓਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਉਪਾਇ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਮੋਰੁ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਪਗ ਲਾਗਉ ਤੋਰ ॥

ਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪਾਸ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਉਪਾਉਣੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਗੁਰੂ ਵਡੇ ਮੇਰੇ ਆਪ ਹੀ ਰਖਕ ਹੋ ਤੁਮਾਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹਾ ਅਰ ਤੁਮਾਰੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤਾ ਹਾ ॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਚਾਹਉ ਤੁਝ ਓਰੁ ॥ ਨਾਮੁ ਦੁਰਾਇ ਚਲੈ ਸੋ ਚੋਰੁ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੁਆ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਹੀ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹਾ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ (ਦੁਰਾਇ) ਲੁਕਾਇ ਕੇ ਚਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਚੋਰ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਤਿ ਬੋਝੀ ਬਿਖੁ ਅੰਚਲਿ ਪਾਇ ॥ ਸਾਚ ਨਾਮਿ ਭਏ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥

ਤਿਨ ਚੋਰ ਨੇ ਵਿਖੇ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਕੇ ਰਿਏ ਅੰਚਲ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੀ ਇਜ਼ਤ ਬੋਝੀ ਹੈ ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹ ਜੋ ਪਤਿ ਸਹਿਤ ਸੂਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਨਾਸਿ ਪ੍ਰਭੂ ਰਜਾਇ ॥ ਭੈ ਮਾਨੈ ਨਿਰਭਉ ਮੇਰੀ ਮਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਕੁਛ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਰਜਾਇ ਮੈਂ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੀ (ਮਾਇ) ਸਖੀਓ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਭੈ ਕੇ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਰਭਉ ਹੋਏ ਹਾ ॥ ੪ ॥

ਕਾਮਨਿ ਚਾਹੈ ਸੁੰਦਰਿ ਭੋਗੁ ॥ ਪਾਨ ਫੂਲ ਮੀਠੇ ਰਸ ਚੋਗ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁੰਦਰ ਭੋਗੋਂ ਕੇ ਚਾਹਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਾਨੋਂ ਕੇ ਖੀਝੇ ਫੂਲੋਂ ਕੇ ਹਾਰ ਔਰ ਮੀਠੇ ਰਸ ਜੋ ਹੈਂ ਸਭ ਚੋਗ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅੰਤ ਕੇ ਵਾਖਵਾਈ ਹੈਂ ॥

ਖੀਲੈ ਬਿਗਸੈ ਤੇਤੇ ਸੋਗੁ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਗਤਿ ਕੀਨੁਸਿ ਹੋਗੁ ॥ ੫ ॥

ਜਿਤਨਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕੋਂ ਸੇ (ਖੀਲੈ) ਖੇਲਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਬਿਗਸੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਤਨਾ ਹੀ ਤਿਨਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਸੋਗ

ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੋਵੇ ਸੇ ਕੜਾ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਸਭ ਕੁਛ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਕਾਪੜੁ ਪਹਿਰਸਿ ਅਧਿਕੁ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਮਾਟੀ ਫੂਲੀ ਰੂਪੁ ਬਿਕਾਰੁ ॥

ਕਪੜੇ ਪਹਿਰ ਕਰ ਅਧਕ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਦੇਹ ਤੋਂ ਏਕ ਮਾਟੀ ਫੂਲੀ ਹੁਣੀ ਹੈ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਬਨਾਉਨ ਤੇ ਭਾਵ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸੀਗਾਰ ਕਰਨੇ ਜੋ ਬਿਕਾਰ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਥਾਂਧੇ ਬਾਰੁ ॥

(ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਜੋ ਆਸਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਦਰ ਥਾਂਧ ਰਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਸਾ ਤਿਸਕੇ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ ਜਾਨੇਨਹੀਂ ਦੇਤੀ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸੂਨਾ ਘਰੁ ਬਾਰੁ ॥ ੬ ॥

ਨਾਮ ਜੋ ਬਿਨਾ (ਘਰੁ) ਅੰਤਰਕਰਣ ਔਰ (ਬਾਰੁ) ਮੁਖ ਸੁੰਨ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਗਾਛਹੁ ਪੁੜੀ ਰਾਜ ਕੁਆਰਿ ॥

ਹੇ (ਰਾਜ ਕੁਆਰਿ) ਰਾਜ ਦਾਸੀਓ ਹੇ ਪੁੜੀ ਈਹਾ ਸੇ (ਗਾਛਹੁ) ਬਲੀ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਈਹਾ ਖੋਟੀ ਭਾਵਨਾ ਨਾ ਕਰੋ ॥

ਨਾਮੁ ਭਲਹੁ ਸਬੁ ਵੇਤੁ ਸਵਾਰਿ ॥

ਤੁਮ (ਵੇਤੁ) ਸੂਰਜ ਕੇ ਉਦੈ ਹੋਵੇ ਸਮੇਂ (ਸਵਾਰਿ) ਬਲਾਇ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਸਭ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਭਲਹੁ) ਉਚਾਰੋ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਸੇਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੇਮ ਅਧਾਰਿ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਬਿਖੁ ਤਿਆਸ ਨਿਵਾਰਿ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਸਰਬ ਕਾ (ਅਧਾਰਿ) ਆਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਪਤੀ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੇਵਹੁ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੀ (ਤਿਆਸ) ਵਿਸ਼ਨਾ ਕੋ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਹਮਾਰੇ ਹਾਵ ਭਾਵ ਕਟਾਖੋਂ ਸੇ ਆਪ ਸੋਹਤ ਕਰੋਂ ਨ ਹੁਏਸੋਕਹਿਤੇਹੈ ॥੭॥

ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੋਹਿ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਾ ਤੋਹਿ ॥

ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਤੋ (ਮੋਹਨਿ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਮੋਹਲੀਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤੁਮਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੁਮਕੋ ਹਾਝ ਰਾਮ ਰੂਪ ਕਰ ਜਾਨਾ ਹੈ ਵਾ ਹੋ ਮੋਹਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਪਨੇ ਵਿਖੇ ਮੋਹ ਲੀਆ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਮੈਨੇ ਤੇਰੇ ਯਥਾਰਥ ਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਠਾਢੇ ਚਾਹਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਦੁਆਰਿ ॥ ਤੇਰੇ ਨਾਮਿ ਸੰਤੋਖੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਖੜੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਚਾਹਤੇਹੈਂ ਜਬ ਤੈਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਬ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰ ਹਮ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਭਵੇਹਾਂ ॥ ਜਬ ਇਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਾ ਤਬ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮੁੜ ਆਈਆ ਔਰ ਰਾਜੇ ਕੋ ਪਾਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕੀਤੀ ਤਬ ਵਹੁ ਰਾਜਾ ਭੀ ਸਿਖੜ ਭਯਾ ॥੮॥੧॥ ਮਨਕੇ ਭੁਲਏ ਕਰ ਜੋ ਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਸਮਝਾਵਨੇ ਕੀ ਕੀਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਨੁ ਭੂਲਉ ਭਰਮਸਿ ਆਇ ਜਾਇ ॥ ਅਤਿ ਲਬਧ ਲੁਭਾਨਉ ਬਿਖਮ ਮਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਸੂਰੂਪ ਸੇ ਭੁਲਾ ਹੁਆ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਅਤੀ (ਲਬਧ) ਲੋਭੀ ਹੁਆ ਹੁਆ ਬਿਖਮ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਲੁਭਾਨਾ ਹੈ ॥

ਨਹ ਅਸਥਿਰੁ ਦੀਸੈ ਏਕ ਭਾਇ ॥ ਜਿਉ ਮੀਨ ਕੰਡਲੀਆ ਕੰਠਿ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਏਕ ਰਸ ਇਸਥਿਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਮੀਨ) ਮਛੀ ਕੰਡੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਕੰਠ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੇਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਲੋਭ ਰਸ ਮਨ ਢਸਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਭੂਲਉ ਸਮਝਸਿ ਸਾਂਚ ਨਾਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ਸਹਜ ਭਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੁਲਾ ਹੁਆ ਮਨੁ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਸਾਤੀ ਸੁਭਾਵ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਭੂਲਉ ਭਰਮਸਿ ਭਵਰਤਾਰੁ ॥ ਬਿਲ ਬਿਰਥੇ ਚਾਹੈ ਬਹੁ ਬਿਕਾਰੁ ॥

ਮਨ ਭੁਲਾ ਹੁਆ (ਭਵਰਤਾਰੁ) ਭਵਰੇ ਕੀ ਤਰਾਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਬਿਲ) ਖੋਲ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਬਜਰਥ ਜੋ ਹੈ ਬਿਕਾਰ ਤਿਨਕੇ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮੈਗਲ ਜਿਉ ਫਾਸਸਿ ਕਾਮਹਾਰੁ ॥ ਕੜਿ ਬੰਧਨਿ ਬਾਧਿਓ ਸੀਸ ਮਾਰ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਕਾਮਹਾਰੁ) ਕਾਮਾਤਰ ਹੁਆ ਹੁਆ (ਮੈਗਲ) ਹਸਤੀ ਢਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ (ਕੜਿ) ਕਸਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸੰਗਲੋਂ ਕੇ ਬੰਧਨ ਮੈਂ ਬਾਧਤੇ ਹੈ ਔਰ ਸੀਸ ਪੁਰ ਅੰਕੁਸ ਕੀ ਮਾਰ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਕਾਮੀ ਪੁਰਸ ਕਾਮ ਕਰ ਢਸਾ ਹੁਆ ਜਮਾਇਕੋਂ ਕਾ ਬੰਧਨ ਔਰ ਭੰਡ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਮਨ ਮੁਰਾਧੈ ਦਾਦਰੁ ਭਗਤਿ ਹੀਨੁ ॥ ਦਰਿ ਭ੍ਰਸਤ ਸਰਾਪੀ ਨਾਮ ਬੀਨੁ ॥

ਮਨ ਮੁਰਖ ਭਡ ਭਗਤੀ ਸੇ ਹੀਨ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਢਸਾ ਹੁਆ ਬਿਖੇ ਸਿਵਾਲ ਕੇ ਖਾਤਾ ਹੈ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ

ਕਮਲ ਕੇ ਰਸ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ (ਦਰ) ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਵਾਰੇ ਸੇ ਫ੍ਰਸਟ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰਾਪੀ ਹੁਈ
ਤੁਹੀ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਾਮ ਸੇ (ਬੀਨ) ਬਿਨਾ ਹੈ ॥

ਤਾਕੈ ਜਾਤਿ ਨ ਪਾਤੀ ਨਾਮ ਲੀਨ ॥ ਸਭਿ ਦੁਖ ਸਖਾਈ ਗੁਣਹ ਬੀਨ ॥ ੩ ॥
ਜੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਾਂਕੇ ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਭੀ ਸਹਾਈ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ
ਸਤ੍ਰੁ ਭੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਣੇ ਕੇ (ਬੀਨ) ਦੁਲ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਵਗੁਨ ਤਜਾਗ ਕਰ ਜਿਨੋਂ
ਨੇ ਗੁਣੇ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨੁ ਚਲੈ ਨ ਜਾਈ ਠਾਕਿ ਰਾਖੁ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸ ਰਾਤੇ ਪਤਿ ਨ ਸਾਖੁ ॥
(ਮਨੁ ਚਲੈ) ਚੰਚਲ ਨ ਹੋਜਾਵੈ ਇਸਕੋ (ਠਾਕਿ ਰਾਖੁ) ਹਰਦਾਇ ਰਖ ਰਹੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀਂ ਰਾਤੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵਕੀ ਪਤਿ
ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਈਹਾਂ ਸਾਖ ਨਹੀਂ ॥ ਅਬ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਆਪਿ ਰਾਖੁ ॥ ਧਰਿ ਧਾਰਣ ਦੇਖੈ ਜਾਣੈ ਆਪਿ ॥ ੪ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਆਪੇ (ਸੁਰਤਾ) ਚਲਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪਹੀ (ਰਾਖੁ) ਰਖਕ ਹੈਂ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ (ਧਰਿ) ਇਸਥਿਤ ਕਰਕੇ ਦੇਖ
ਰਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਾਲਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਕੇ ਮਨ ਕੀ ਜਾਨ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਕਿਸੁ ਕਹਉ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਬਿਰਥਾ ਕਹਉ ਮਾਇ ॥
ਜੇ ਤੈਨੇ ਆਪ ਭੁਲਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਸੋ ਕਿਸ ਪਾਸ ਜਾਕਰ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਬਿਰਥਾ ਕਹੋਂ ਹੇ (ਮਾਇ) ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਜੇ ਮੇਰੇ ਕੇ
ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮੇਲੈ ਤਉ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਾਸ ਅਪਣੀ ਬਿਰਥਾ ਕਹਾਂ ॥

ਅਵਗਣ ਛੋਡਉ ਗੁਣ ਕਮਾਇ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਰਾਤਾ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੫ ॥
ਅਵਗੁਣੇ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਕੇ ਕਮਾਵੇ ਮਨੁ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸਚ ਸ੍ਰਬੰਧ ਤੇਰੈ
ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਂ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋਇ ॥ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹਉਮੈ ਕਢੈ ਧੋਇ ॥
ਕੌੜੀਕ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਮਤਿ ਉਤਮ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਲ ਕੇ ਧੋਇ ਕਰ
ਨਿਕਾਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਮੁਕਤੁ ਬੰਧਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣ ਅਉਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੬ ॥
ਔਰ ਜਿਸਨੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਫੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਬਾਧ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ
ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਕੋਇ) ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮਨੁ ਹਰਿਕੈ ਭਾਣੈ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੈ ਕਿਛੁ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਮਨੁ ਤੇਰੀ ਆਗਨਾ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸਭ ਮੈਂ ਏਕ ਤੂਹੀਂ ਵਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਕਿਛੁ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਸਭੁ ਹੁਕਮੈ ਵਰਤੈ ਹੁਕਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ਦੂਖ ਸੁਖ ਸਭ ਤਿਸੁ ਰਜਾਇ ॥ ੭ ॥
ਸਭ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਭ ਕੋਈ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵਕੋ ਦੁਖ ਅਰ ਸੁਖ
ਸਭ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੀ ਆਗਨਾ ਮੈਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਤੂ ਅਭੁਲੁ ਨ ਭੂਲੈ ਕਦੇ ਨਾਹਿ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ਮਤਿ ਅਗਾਹਿ ॥
ਹੇ (ਨਾਹਿ) ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਅਭੁਲ ਹੈਂ ਕਬੀ ਭੁਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਵਚਾਰੇ ਉਪਦੇਸ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ
ਮਤਿ (ਅਗਾਹਿ) ਅਥਾਹ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਤੂ ਮੋਰਉ ਠਾਕੁਰੁ ਸਬਦ ਮਾਹਿ ॥ ਮਨੁ ਨਾਨਕ ਮਾਨਿਆ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥
ਤੂੰ (ਮੋਰਉ) ਵਡਾ ਠਾਕੁਰ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਬਦ) ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੀਚ ਬਿਆਪਕ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਤੇਰੀ ਸਲਾਹਾ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨੁ (ਮਾਨਿਆ) ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਜਿਸੁ ਨਰੁ ਹੋਇ ॥ ਏਕਤੁ ਰਾਚੈ ਪਰਹਰਿ ਦੋਇ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਵੈਤ ਕੇ (ਪਰਹਰਿ) ਤਜਾਗ ਕਰ
ਏਕ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਦੂਰਿ ਦਰਦੁ ਮਥਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਖਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਏਕ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥
ਤਿਨਕਾ (ਦਰਦੁ) ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਮਥਿ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਖਾਇ ਭਾਵ
ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਬੂਝ ਕਰ ਏਕ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੇਤੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਵਿਰਲਾ ਕੇ ਚੀਨ੍ਹਸਿ ਗੁਰਸਬਦਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਕੋਈ) ਬਹੁਤੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਬਿਲਪ ਰਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਆਪਨੇ ਜਿਸਕੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਉਹ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦ ਵਖਾਣਿ ਕਹਹਿ ਇਕੁ ਕਹੀਐ ॥ ਓਹੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅੰਤੁ ਕਿਨਿ ਲਹੀਐ ॥

ਬੇਦ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਓਹੁ ਜੋ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਸਕੇ ਉਚਾਰੀਏ ਔਰ ਵਹੁ ਬੰਨਤ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤ ਕਿਸਨੇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਲੀਆ ॥

ਏਕੇ ਕਰਤਾ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਕੀਆ ॥ ਬਾਬੂ ਕਲਾਧਰਿ ਗਗਨੁ ਧਰੀਆ ॥ ੨ ॥

ਓਹੁ ਏਕ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਥੀਮਾ ਰੂਪ ਕਲਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਧਰਤੀ ਔਰ ਅਕਾਸ਼ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਏਕੇ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ॥ ਏਕੁ ਨਿਰਾਲਮੁ ਅਕਬ ਕਹਾਣੀ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ (ਧੁਨਿ) ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਏਕ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ਅਣੁਤੀ ਔਰ ਅਸੰਗ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕੀ ਕਹਾਣੀ ਭੀ ਅਕਹਿ ਹੈ ॥

ਏਕੇ ਸਬਦੁ ਸਚਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਸਚਾ ਹੈ ਔਰ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏਕੇ ਧਰਮੁ ਦ੍ਰਿੜੈ ਸਬੁ ਕੋਈ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਪੂਰਾ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸੋਈ ॥

ਏਕ ਜੋ ਸਬੁ ਧਰਮ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੈ ਸੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈਂ ਗੁਣੇ ਕਰ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਹਦਿ ਰਾਤਾ ਏਕ ਲਿਵਤਾਰ ॥ ਓਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ॥ ੪ ॥

ਪੁਨਹ ਜੋ ਏਕ (ਅਨਹਦਿ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ (ਲਿਵ) ਖਿਤੀ ਕੇ ਤਾਰ ਸਮ ਲਗਾਇਕੇ ਰਾਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਏਕੇ ਤਖਤੁ ਏਕੇ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ॥ ਸਰਬੀ ਬਾਈ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ॥

ਏਕੇ (ਤਖਤੁ) ਬੈਠਨ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਹੈ ਔਰ ਏਕਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੇਂ ਮੈਂ ਸੋਈ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਜਾਪਤੁ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ ਤ੍ਰਿਭਵਨੁ ਸਾਰੁ ॥ ਓਹੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥ ੫ ॥

ਤੀਨੋਂ ਭਵਨ ਰੂਪ ਜਗਤੁ ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ਵਹੁ ਅਗਮ ਹੈ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਪੁਨਹ ਏਕ ਸ੍ਰਰੂਪ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਏਕਾ ਮੂਰਤਿ ਸਾਚਾ ਨਾਉ ॥ ਤਿਥੈ ਨਿਬੜੈ ਸਾਚੁ ਨਿਆਉ ॥

ਏਕੁ ਸ੍ਰਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਸਚਾ ਹੈ ਔਰ (ਤਿਥੈ) ਉਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਪਾਸ ਸਾਚਾ ਨਿਆਉਂ ਨਿਬੜਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੀ ਕਰਲੀ ਪਤਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨਾ ਨੇ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਸਾਚੀ ਕਰਲੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਪ੍ਰਵਾਣੁ ਭਏ ਹੈਂ ਔ ਜੋ ਪੁਰਸ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਆਵਹੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਏਕਾ ਭਗਤਿ ਏਕੇ ਹੈ ਭਾਉ ॥ ਬਿਨੁ ਭੈ ਭਗਤੀ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥

ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਭਗਤੀ ਔਰ ਏਕ ਹੀ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਗਿਆਨ ਸਚਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਭੈ ਔ ਭਗਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪੁਰਸੁ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਤੇ ਸਮਝਿ ਰਹੈ ਮਿਹਮਾਣੁ ॥ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤਾ ਜਨੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸਮਝ ਲੈਕਰ (ਮਿਹਮਾਣੁ) ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੁਆ ਪਰਵਾਣੁ ਭਯਾ ਹੈ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਇਤਿ ਉਤੁ ਦੇਖਉ ਸਹਜੇ ਰਾਵਉ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਠਾਕੁਰ ਕਿਸੈ ਨ ਭਾਵਉ ॥

(ਇਤਿ ਉਤੁ) ਈਹਾਂ ਉਂਚਾ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੇਂ ਮੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੁਝਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਔਰ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਤੇਰੇ ਅਨੰਦ ਕੇ (ਰਾਵਉ) ਭੋਗਤਾ ਹੂੰ ਹੋ ਠਾਕਰ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੇ ਨਹੀਂ (ਭਾਵਉ) ਚਾਹਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸਾਚਾ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪੂਰਬੋਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਹੀਤਾ ਅਮਤਾ ਕੇ ਗਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜਲਾਯਾ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਸਾਚਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਚੰਚਲੁ ਚੰਤੁ ਨ ਪਾਵੈ ਪਾਰਾ ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਨ ਲਾਗੈ ਬਾਰਾ ॥
ਹੇ ਪਰਾ ਰੂਪ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਚਿਤ ਚੰਚਲੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਤੇਰੇ ਰੂਪ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਨਹੀਂ (ਆਵਤ ਜਾਤ)
ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਵਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਕਰਤੇ ਕੇ ਭੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਘਣੇ ਮਰੀਅੈ ਕਰਤਾਰਾ ॥ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਕਰੈ ਨ ਸਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਕਰਤਾਰ ਬਿਤ ਕੀ ਚੰਚਲਤਾ ਕਰਕੇ ਘਣਾ ਦੁਖ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਮਰੀਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੀ
ਸਮਾਲ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਉਤਮ ਕਿਸੁ ਆਖਉ ਹੀਨਾ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਪਤੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਭ ਕੋਈ ਉਤਮ ਹੈ ਅਰ ਹੀਨ ਭਾਵ ਨੀਚ ਕਿਸਕੇ ਕਹਾ ਜਾਵੇ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ
ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ॥

ਅਉਖਧ ਕਰਿ ਥਾਨੀ ਬਹੁਤੇਰੇ ॥ ਕਿਉ ਦੁਖੁ ਦੂਕੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਮੇਰੇ ॥
ਚੰਚਲਤਾ ਰੂਪ ਰੋਗ ਕੇ ਔਖਧ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਥਾਨੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਹੁ ਦੁਖ ਕਿਸਤਰਾਂ
(ਦੂਕੈ) ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਦੁਖ ਘਣੇਰੇ ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਦੁਖ ਔਰ ਸੁਖ ਕੇ (ਦਾਤੇ) ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਤੁਮਹੀ ਹੋ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੀ ਭਗਤੀ ਸੇਖਿਨਾ ਦੁਖਬਹੁਤੇਰੀ ਹੋਤੇਰੀ ॥ ੨ ॥

ਰੋਗੁ ਵਡੇ ਕਿਉ ਬਾਪਉ ਪੀਰਾ ॥ ਰੋਗੁ ਬੁਝੈ ਸੋ ਕਾਟੈ ਪੀਰਾ ॥
ਅਗਿਆਨ ਵਡਾ ਭਾਰੀ ਰੋਗੁ ਹੈ ਇਸਤੇ ਪੀਰਜ ਕੈਸੇ ਬਾਧੋਂ ਜੋ ਇਸ ਰੋਗ ਕੇ ਭੁਝੈ ਹੈ ਸੋ ਪੀੜਾ ਕਾਟ ਦੇਵੇ ਹੈ
ਭਾਵ ਭੁੰਗੀ ਪੀੜਾ ਕਟਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਮੈ ਅਵਗਲ ਮਨ ਮਾਹਿ ਸਰੀਰਾ ॥ ਫੁਢਤ ਖੋਜਤ ਗੁਰਿ ਮੇਲੇ ਬੀਰਾ ॥ ੩ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਔ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਔਗੁਣ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਰਸਤੇ ਕੇ ਫੁੱਢਤੇ ਥੇ ॥ ਅਬ ਗੁਰੂ ਸੁਰਮੇ ਨੇ
ਰਸ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਦਾਰੂ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥ ਜਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਵੈ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਔ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦਾਰੂ ਹੈ ॥ ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੇਰੇ ਕੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ
ਤੈਸੇ ਹੀ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਗੁ ਰੋਗੀ ਕਹ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਉ ॥ ਹਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥
ਜਗਤ ਰੋਗੀ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਇਸਕੇ ਅਰੋਗ ਦੇਖ ਕਰ ਆਪ ਰੋਗੁ ਨ ਦਿਖਾਵੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪ ਮਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ
ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਭੀ ਨਿਰਮਲੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਘਰਮਹਿ ਘਰੁ ਜੇ ਦੇਖਿ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਗੁਰ ਮਹਲੀ ਸੋ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਵੈ ॥
ਜੇ (ਘਰੁ) ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਘਰੁ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਜੋ ਔਰੋਂ ਕੇ ਦਿਖਾਵੇ ਹੈਂ ॥ ਵਹੁ ਗੁਰੂ (ਮਹਲੀ) ਜਗਨਾਸੁ ਕੇ ਆਪਨੇ
(ਮਹਲਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬੁਲਾਵੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਮਨੁਆ ਚਿਤ ਮਹਿ ਚੀਤਾ ॥ ਐਸੇ ਹਰਿਕੇ ਲੋਗ ਅਤੀਤਾ ॥ ੫ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਮੈਂ ਜਿਨਕਾ ਮਨੁਆ ਲਾਗਾ ਹੈ ਵਹੁ ਹੇ (ਚਿਤ) ਚੈਤਨ ਸਰੂਪ ਤੇਰਾ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ
ਐਸੇ ਤੇਰੇ ਲੋਗ ਸਭਤੇ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹਹਿ ਨਿਰਾਸਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਚਾਖਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸਾ ॥
ਪੁਨਃ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ ਹਰਖ ਸੋਗ ਸੇ ਅਰੁ ਆਸ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਚਾਖ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ
ਨਾਮੀ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੁ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਪਛਾਣਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਗਾ ॥ ਜਨਮੁ ਜੀਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਦੁਖੁ ਭਾਗਾ ॥ ੬ ॥
ਆਪਕੇ ਪਛਾਣ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਮਨੁ (ਲਿਵ) ਖਿਤੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਲਗਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਦ ਰੂਪ ਹੁਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ
ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਜਨਮੁ ਜੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਫਲ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਜਨਮਾਦਿ ਦੁਖ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਭਾਗਾ)
ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰਿ ਦੀਆ ਸਦੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਉ ॥ ਸਹਜਿ ਮਰਉ ਜੀਵਤ ਹੀ ਜੀਵਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਸਾਰਾ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪੀਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਬ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਕਰ ਜੀਵ
ਭਾਵ ਸੇ ਪਰਾ ਤਬ (ਹੀ) ਨਿਸਰ ਕਰ ਜੀਆ ਹੂੰ ॥

ਅਪਣੇ ਕਰਿ ਰਾਖਉ ਗੁਰ ਭਾਵੈ ॥ ਤੁਮਰੋ ਹੋਇ ਸੁ ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੭॥
ਹੋ(ਗੁਰ) ਬਡੇ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤੋ ਹਮਾਰੇ ਸੀਸ ਪਰ ਅਪਨਾ (ਕਰਿ) ਹਾਥੁ ਰਾਖੋ ਜੋ ਤੁਮਾਰਾ ਦਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ
ਸੁਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਭੱਗੀ ਕਉ ਦੁਖੁ ਰੋਗ ਵਿਆਪੈ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਪੈ ॥
ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਰਵਿ ਰਹਿਆ (ਜਾਪੈ) ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੇ ਨ ਜਾਨਣੇ ਕਰ ਭੱਗੀ ਕੋ ਰੋਗੋਂ ਕਾ ਦੁਖ
ਬਯਾਪਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖ ਦੁਖ ਹੀ ਤੇ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਅਝੀਤਾ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਮੁ ਰਵੈ ਹਿਤ ਚੀਤਾ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਰਾਮ ਜੋ ਪੁਰਸ ਚਿਤਕੇ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੇ (ਰਵੈ) ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹੈਂ ਅਰੁ ਵੇਗੀ
(ਹੀ) ਨਿਸਰੇ ਕਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥
ਸਰੀਰ ਕੋ ਭਸਮ ਲਗਾਏ ਹੁਏ ਬਸਤ੍ਰ ਹੀਨ ਹੰਕਾਰੀ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ਇਕ ਤੁਕੀਆ ॥

ਮਤੁ ਭਸਮ ਅੰਧੂਲੇ ਗਰਬ ਜਾਹਿ ॥ ਇਨ ਬਿਧਿ ਨਾਗੇ ਜੋਗੁ ਨਾਹਿ ॥ ੧ ॥
(ਅੰਧੂਲੇ) ਹੋ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨੀ ਭਸਮ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮਤ ਹੰਕਾਰ ਮੈਂ ਹੋ ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰੁ ਇਨ ਉਪਾਵੋਂ ਕੇ
ਕਰਨੇ ਜੋ ਹੋ ਨਾਗੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਮੈਂ (ਜੋਗੁ) ਜੁੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਮੂੜੇ ਕਾਹੇ ਬਿਸਾਰਿਓ ਤੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਤੇਰੈ ਆਵੈ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੋ ਮੂਰਖ ਤੈਨੇ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾਹੇ ਕੋ ਬਿਸਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਆਵਣਾ ਹੈ ॥
ਜੋ ਕਹੇ ਜੋਗ ਕੈਸੇ ਹੋਵੈ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਭਿ ਤੁਮ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਜਹ ਤੇਖਉ ਤਹ ਸਾਰਿਗਪਾਲਿ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਬੀਚਾਰ ਕਰੋ ਜਹਾਂ ਦੇਖੋ ਤਹਾਂ ਸਾਰੰਗਪਾਣ ਭਗਵਤ ਕੋ ਬਯਾਪਕ ਦੇਖੋ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਕੋ
ਕਹਾ ਮਾਨਤੇ ਹੋ? ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕਿਅੰ ਹਉ ਆਖਾ ਜਾਂ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ॥ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਸਭ ਭੇਰੈ ਨਾਇ ॥ ੩ ॥
ਕਹਾ ਕਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਕਛੁ ਮਾਨਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਔਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਜਾਤੀ ਅਰ ਪਤਿਸ੍ਰਾ ਸਭ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ
ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੩ ॥

ਕਾਹੇ ਮਾਲੁ ਦਰਬੁ ਦੇਖਿ ਗਰਬਿ ਜਾਹਿ ॥ ਚਲਤੀ ਬਾਰ ਤੇਰੇ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ॥ ੪ ॥
ਮਾਲ ਅਰ ਦਰਬਜ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਗਰਬ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਚਲਣੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਤੇਰੇ ਕੁਛ ਭੀ ਸਹਾਈ
ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਚਿਤੁ ਰਖਹੁ ਬਾਇ ॥ ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਕੀ ਇਹੈ ਪਾਂਇ ॥ ੫ ॥
ਪਾਂਚੋਂ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਰਖੋ ਜੋਗ ਮੈਂ ਜੁੜਨੇ ਕੇ ਏਹੀ (ਪਾਂਇ) ਸਮਰਥਾ ਹੈ ਜੋ
ਚਿਤ ਕਾ ਥਿਰੁ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹਰਿਮੈ ਪੈਖੁ ਤੇਰੇ ਮਨੈ ਮਾਹਿ ॥ ਹਰਿ ਨ ਚੇਤਹਿ ਮੂੜੇ ਮੁਕਤਿ ਜਾਹਿ ॥ ੬ ॥
ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੋ ਪੈਖੋ ਅਰਥਾਤ ਬੰਧਨ ਤੇਰੇ ਮਨ ਰੂਪ ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ ਪਛੇ ਹੁਏ ਹੋ ਮੂਰਖ ਹਰੀਕੇ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤਾ ਜਿਸ
ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥ ੬ ॥

ਮਤ ਹਰਿ ਵਿਸਰਿਐ ਜਮ ਵਸਿ ਪਾਹਿ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਮੂੜੇ ਚੇਟ ਖਾਹਿ ॥ ੭ ॥
ਮਤ ਹਰੀ ਕੋ ਬਿਸਾਰਨੇ ਕਰ ਜਮ ਕੇ ਵਸ ਪੜਤਾ ਹੋਵੈ ਪੁਨਹ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਜਮ ਕੀ ਚੇਟਾਂ ਖਾਤਾ ਹੋਵੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਹਿ ਆਪੁ ਜਾਇ ॥ ਸਾਚ ਜੋਗੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਆਇ ॥ ੮ ॥
ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਉ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰੇ ਤਬ ਸਚ ਜੋਗ ਸਚ ਮੈਂ ਜੁੜਨੇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ
ਆਇ ਵਸੈ ॥ ੮ ॥

ਜਿਨਿ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਦਿਤਾ ਤਿਸੁ ਚੇਤਹਿ ਨਾਹਿ ॥ ਮਝੀ ਮਸਾਲੀ ਮੂੜੇ ਜੋਗੁ ਨਾਹਿ ॥ ੯ ॥
ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੇ ਜੀਉ ਔਰ ਸਰੀਰੁ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਚੇਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਮੂਰਖ ਮਝੀ ਮਸਾਲੀਓ ਮੈਂ ਬਾਸੁ ਕਰਨੇ ਜੋ
ਜੋਗੁ ਪਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੯ ॥

ਗੁਣ ਨਾਨਕੁ ਬੋਲੈ ਭਲੀ ਬਾਲਿ ॥ ਤੁਮ ਹੋਹੁ ਸੁਜਾਖੇ ਲੇਹੁ ਪਛਾਲਿ ॥ ੧੦ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਣ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਬਾਲੀ ਭਲੀ ਹੋ ਤੁਮ ਸੁਜਾਖੇ ਹੋਇ ਕਰ ਭਾਵ ਜੋ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗਾ ਨੇੜੋਂ ਸਹਿਤ

ਹੋਇਕੇ ਅਪਨੇ ਸੂਰੂਪ ਕੇ ਪਛਾਣ ਲੇਵਹੁ ॥ ੧੦ ॥ ੫ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਦੁਰਮਤਿ ਅਪੁਲੀ ਕਾਰੁ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਕੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਖੋਟੀ ਮਤ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨਕੀ ਕਾਰ ਭੀ ਅੰਧੁਲੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਵੀਚਾਰ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਭਰਮੈ ਮਝਿ ਗੁਬਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਮਨਮੁਖ (ਗੁਬਾਰ) ਸਧਨ ਅੰਧੇਰੇ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਗਿਆਨ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਅੰਧੁਲਾ ਅੰਧੁਲੀ ਮਤਿ ਲਾਗੈ ॥ ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਬਿਨੁ ਭਰਮੁ ਨ ਭਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਨਕਾ ਮਨੁ ਅੰਧੁਲਾ ਹੈ ਵਹੀ ਅੰਧੁਲੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਿਆ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਅਰ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ (ਗੁਰ) ਬਝੀ ਕਰਨੀ ਜੋ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਨਿਬਿੜ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਅੰਧੁਲੇ ਗੁਰਮਤਿ ਨ ਭਾਈ ॥ ਪਸੂ ਭਏ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ (ਅੰਧੁਲੇ) ਅਗਿਆਨੀਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਨਹੀਂ ਭਾਈ ਹੈ ਪਸੂ ਵਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ॥ ਮੇਰੇ ਨਾਕੁਰ ਭਾਣੇ ਸਿਰਜਿ ਸਮਾਏ ॥ ੩ ॥

ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋ ਜੀਵ ਜੰਤ ਉਪਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਕੁਰ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਲਜ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲੀ ਭੂਲੈ ਨਹੀ ਸਬਦੁ ਅਚਾਰੁ ॥ ਸੋ ਸਮਝੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ (ਅਚਾਰ) ਕਰਤਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਭੂਲਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸਕੋ ਗੁਰੂਦਾਰਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰਕੇ ਚਾਕਰ ਨਾਕੁਰ ਭਾਣੇ ॥ ਬਖਸਿ ਲੀਏ ਨਾਹੀ ਜਮ ਕਾਣੇ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਾਕਰ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਕੁਰ ਕੋ (ਭਾਣੇ) ਭਾਏ ਹੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਵਹੁ ਬਖਸ ਲੀਏ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨਕੋ ਜਮ ਕੀ ਕਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੈ ਏਕੇ ਭਾਇਆ ॥ ਆਪੇ ਮੇਲੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਏਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਭਾਇਆ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪੇਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮੇਲ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕਾ ਫ੍ਰਮ ਚੁਕਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਬੇ ਮੁਹਤਾਸੁ ਬੇਅੰਤੁ ਅਪਾਰਾ ॥ ਸਚਿ ਪਤੀਜੈ ਕਰਣੈ ਹਾਰਾ ॥ ੭ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੇਮੁਹਤਾਸੁ ਹੈ ਪੁਨਹ ਬੇਅੰਤੁ ਹੈ ਅੰ ਅਪਾਰੁ ਹੈ ਸਬੁ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਹੁ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤੀਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਭੂਲੇ ਗੁਰੁ ਸਮਝਾਵੈ ॥ ਏਕੁ ਦਿਖਾਵੈ ਸਾਚਿ ਟਿਕਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਜੀਵਕੇ ਗੁਰੂ ਸਮਝਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਾਚ ਕੋ ਦਿਸਾਥਿਤ ਕਰਕੇ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਪੇ ਭਵਰਾ ਫੂਲ ਬੋਲਿ ॥ ਆਪੇ ਸੰਗਤਿ ਮੀਤ ਮੇਲਿ ॥ ੧ ॥

(ਭਵਰਾ) ਜਗਜਾਸੂ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਫੂਲ ਔਰ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਬੋਲਿ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਤਿਨ ਸੰਤ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਵਿਖੇ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੀ ਭਵਰਾ ਬਾਸੁ ਲੈ ॥ ਤਰਵਰ ਫੂਲੈ ਬਨ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਭ੍ਰਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਸ ਰੂਪੀ ਐਸੀ ਸੁਗੰਧੀ ਲੇਹੁ ॥ ਜਿਸ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਲੇਕਰ (ਤਰਵਰ) ਅਭੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੇਸ੍ਠ ਸੰਤ ਜਨ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਪ੍ਰਵਲਤਾ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਬਨ) ਜਲ ਕਰਕੇ (ਹਰੇ) ਅਨੰਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਕਵਲਾ ਕੰਤੁ ਆਪਿ ॥ ਆਪੇ ਰਾਵੇ ਸਬਦਿ ਬਾਪਿ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ (ਕਵਲਾ) ਲਛਮੀ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕਾ ਕੰਤ ਵਿਸਨੂੰ ਭੀ ਆਪਹੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ (ਸਬਦਿ) ਸੰਸਾਰ ਕੋ (ਬਾਪਿ) ਇਸਥਿਤ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਭੋਗ ਕੋ (ਰਾਵੇ) ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਬਛਰੂ ਗਉ ਖੀਰੁ ॥ ਆਪੇ ਮੰਦਰੁ ਥੰਮ੍ਹ ਸਰੀਰੁ ॥ ੩ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਬਛਰੂ ਭਾਵ ਜਗਜਾਸੂ ਹੈ ਔਰ ਗਉ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਖੀਰੁ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਬਛਰੂ ਅਰਜਨ ਗਉ ਉਪਨਿਖਟ ਦੁਧ ਗੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਿਖ ਰੂਪੀ ਬਛਰਾ ਔਰ ਭਗਵਤ ਗਉ ਔਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਧ ਹੈ ਔਰ (ਮੰਦਰੁ) ਸਰੀਰ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕੇ ਬੰਢਾ ਪ੍ਰਾਣ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਕਰਣੀ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ॥ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੪ ॥

(ਆਪੇ ਕਰਣੀ) ਭਗਤੀ ਤਿਸਕੇ ਕਰਣ ਹਾਰੇ ਭੀ ਆਪ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਆਪੇ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਤਿਸਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ
ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਐਸੇ ਹਰੀ ਦਾ ਜਸੁ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਤੂ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ॥ ਜੋਤਿ ਜੀਅ ਅਸੰਖ ਦੇਇ ਅਧਾਰੁ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੂੰ ਜੀਵੇਂ ਕੇ (ਕਰਿ ਕਰਿ) ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ
ਪੁਨਹ ਅਜਿਹਤ ਭਾਵ ਸਰਬ ਜੀਵੇਂ ਕੇ ਹੇ ਜੋਤੀ ਤੂੰ ਅਧਾਰੁ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਤੂ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਗੁਣ ਗਹੀਰੁ ॥ ਤੂ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਰਮ ਹੀਰੁ ॥ ੬ ॥

ਤੂ (ਸਰੁ) ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਣਾਂ ਕਾ (ਗਹੀਰੁ) ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਕੁਲ ਜਾਤੀ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਵਾ
ਅਕੁਲ ਦਾ ਅਕੁਲ ਪਦ ਹੈ ਕੜਾ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈਂ (ਪਰਮ ਹੀਰੁ) ਵਡਾ ਸੁਪੁ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਕਰਣ ਜੋਗੁ ॥ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਰਾਜਨ ਸੁਖੀ ਲੋਗੁ ॥ ੭ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਕਰਣੇ ਜੋਗੁ ਹੈਂ (ਨਿਹਕੇਵਲੁ) ਸੁਪੁ ਹੈਂ ਸਭ ਕਾ ਰਾਜਾ ਹੈਂ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ
ਸੁਖੀ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਧ੍ਰਾਪੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੁਆਇ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨਮੁ ਬਾਇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਸੁਆ ਆਯਾ ਹੈ ਉਹ (ਧ੍ਰਾਪੇ) ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਚਾਹੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੀ
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ ਬਿਨਾ ਜਨਮ ਬ੍ਰਹਮਚਰਿ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜਬ ਮਕੇ ਮੈਂ ਗਏ ਤਬ ਮੁਸਲਮਾਨੀ ਕਾ ਬਹੁਤ ਬਲੁ ਦੇਖਕੇ ਮਕੇਸਵਰ ਮਹਾ ਦੰਵ ਦੀ ਤਰਫ ਮੁਖ ਰਖ ਕਰ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੀ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਉ ਸਤ ਚਉਦਹ ਤੀਨਿ ਚਾਰਿ ਕਰਿ ਮਹਲਤਿ ਚਾਰਿ ਬਹਾਲਾ ॥

ਚਾਰੇ ਦੀਵੇ ਚਹੁ ਹਥਿ ਦੀਏ ਏਕਾ ਏਕਾ ਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਨੌ ਖੰਡ ਸਾਤ ਦੀਪ ਚੌਦਾ ਭਵਨ ਤੀਨ ਗੁਣ ਚਾਰ ਜੁਗ ਏਹੀ (ਮਹਲਤਿ) ਮੰਦ੍ਰਿ ਕਾ ਸਮੂਹ ਬਣਕੇ ਬੀਚ ਮੈਂ (ਚਾਰਿ)

ਦਾਸੀ ਰੂਪ ਸਿਸ੍ਰੀ ਤ੍ਰੇਨ ਬੈਠਾਈ ਹੈ ਵਾ(ਚਾਰ)ਚਾਰੇ ਤਰਫ ਬੈਠਾਲੀ ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਦਿਤੀ ਹੈ ਚਾਰੇ ਵੇਦ ਰੂਪ ਦੀਵੇ ਚਾਰੋਂ
ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਦੀਏ ਹੈਂ ਇਕ ਇਕ ਦੀਵਾ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਵਾਰੀ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਿਹਰਵਾਨ ਮਧੁ ਸੂਦਨ ਮਾਧੋ ਐਸੀ ਸਕਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਿਹਰਵਾਨ)ਹੇ ਮਧੁਸੂਦਨ ਮਾਧੋ ਤੁਮਾਰੀ ਐਸੀ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਕੈਸੀ ਹੈ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਲਸਕਰੁ ਪਾਵਕੁ ਤੇਰਾ ਧਰਮੁ ਕਰੇ ਸਿਕਦਾਰੀ ॥

ਅਗਨੀ ਆਦਿਕ ਜੋ ਤਤ ਹੈਂ ਏਹੁ ਘਰ ਘਰ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਲਸਕਰੁ ਹੈ ਵਾ ਜਿਤਨਾ ਘਰ ਘਰ ਲਸਕਰ
ਹੈ ਸਭ ਤੇਰਾ (ਪਾਵਕੁ) ਸੇਵਕ ਹੈ ਔਰ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਤੇਰੇ ਆਗੇ (ਸਿਕਦਾਰੀ) ਸਰਦਾਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਧਰਤੀ ਏਗ ਮਿਲੈ ਇਕ ਵੇਰਾ ਭਾਗੁ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਧਰਤੀ ਏਗ ਹੈ ਇਕ ਵੇਰੀ ਖਾਣਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਰਥਯ ਕਰਮੁ ਏਕ ਵਾਰ ਹੀ ਲਿਖਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ
ਇਤਨਾ ਮਿਲੇਗਾ ਤਿਸੁ ਲਿਖੇ ਤੇ ਅਧਿਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਭਾਗ ਕੜਾ ਕਰਮੁ ਹੀ ਤੇਰਾ ਭੰਡਾਰੀ ਕੀਆ
ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾ ਸਾਬੁਰੁ ਹੋਵੈ ਵਿਚਿ ਮੰਗੀ ਨਾਰਦੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੀ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ (ਨਾ ਸਾਬੁਰੁ) ਸਾਬਰੀ ਸੰਤੋਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕੇ ਵੇਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਧਿਕ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੀ(ਨਾਰਦੁ)
ਮਨੁ ਖਵਾਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਲਬੁ ਅੰਧੇਰਾ ਬੰਦੀ ਖਾਨਾ ਅੰਧਿਗਣੁ ਪੈਰਿ ਲੁਹਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਲਬੁ ਰੂਪੀ (ਅੰਧੇਰਾ) ਅੰਧੇਰ ਵਾਲਾ ਬੰਦੀ ਖਾਨਾ ਹੈ ਜਹਾਂ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕੁਝ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਔਗਣਾਂ ਰੂਪੀ
ਜੀਵ ਕੇ ਪੈਰੇ ਮੈਂ (ਲੁਹਾਰੀ) ਬੋਲੀ ਪੜੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਾਰ ਪਵੈ ਨਿਤ ਮੁਦਗਰ ਪਾਪੁ ਕਰੇ ਕੋਟਵਾਰੀ ॥

ਜੈਸੀ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਦਗਰੋਂ ਕੀ ਮਾਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਵਾ ਪੁੰਜਕੇ ਮਾਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ਪਾਪ ਕੋਟਵਾਰੀ
ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਜੀਵ ਪਕੜਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭਾਵੈ ਚੰਗਾ ਭਾਵੈ ਮੰਦਾ ਜੈਸੀ ਨਦਰਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਭਾਵੇਂ ਰੰਗਾ ਭਾਵੇਂ ਮੰਦਾ ਜੈਸੀ ਤੁਮਾਰੀ ਨਜਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਸਾ ਹੀ ਜੀਵੇਂ ਕਾ ਹਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਆਇ ਪੁਰਖ ਕਉ ਅਲਹੁ ਕਹੀਐ ਸੇਖਾਂ ਆਸੀ ਵਾਰੀ ॥

ਹੇ ਆਇ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸਵਰ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਅਲਹੁ) ਅਲਾ ਕਰਕੇ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਸੇਖਾਈ ਪੁਜਾਵਣੇ ਕੀ ਵਾਰੀ ਆਈ ਹੈ ॥

ਦੇਵਲ ਦੇਵਤਿਆ ਕਰੁ ਲਾਗਾ ਐਸੀ ਕੀਰਤਿ ਚਾਲੀ ॥ ੫ ॥

ਦੇਵਲੇ ਔਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੋ ਕਰ ਲਾਗਾ ਹੈ ਐਸੀ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਚਾਲੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਕੂਜਾ ਬਾਂਗ ਨਿਵਾਜ ਮੁਸਲਾ ਨੀਲ ਰੂਪ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਕੂਜਾ ਹਾਥ ਮੈਂ ਲੇਕਰ ਉਸੁ ਸਾਜ ਕਰ ਮੁਸਲਾ ਬਿਛਾਇ ਕਰ ਬਾਗ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਬਨਵਾਰੀ ਨੀਲ ਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਧਾਨਤਾ ਹੈ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਘਰਿ ਘਰਿ ਮੀਆ ਸਭਨਾਂ ਜੀਆਂ ਬੋਲੀ ਅਵਰ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਸਭ ਜੀਵੇਂ ਰੇ ਮੁਖ ਸੇ ਮੀਆ ਉਚਾਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੁਮਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੀ ਬੋਲੀ ਪਹਿਲੇ ਜੋ ਔਰ ਹੀ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜੇ ਤੂ ਮੀਰ ਮਹੀਪਤਿ ਸਾਹਿਬੁ ਕੁਦਰਤਿ ਕਹਿਣੁ ਹਮਾਰੀ ॥

ਜੇਕਰ ਤੂੰ (ਮੀਰ) ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪਤਿ ਐਸਾ ਕੀਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤੇ ਹੇ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰਾਂਮੀ ਹਮਾਰੀ ਕਯਾ (ਕੁਦਰਤਿ) ਸਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰਾਇ ਦੇਵੇ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਸਲਾਮ ਕਰਹਿਗੇ ਘਨਿ ਘਰਿ ਸਿਫਤਿ ਤੁਮਾਰੀ ॥ ੭ ॥

ਆਗੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਥੋਂ ਅਥ ਚਾਰੇ ਕੁੰਟ ਆਪ ਕੋ ਸਲਾਮ ਕਰੇ ਗੇ ਆਗੇ ਉਸਤਤੀ ਬੋਲੀ ਥੀ ਅਥ ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸਿਫਤਿ ਕਰੇ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ਤਬ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਗੋਈ ਕਿ ਤੁਮ ਕਯਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੀਰਥ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤਿ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਿਛੁ ਲਾਹਾ ਮਿਲੈ ਵਿਹਾੜੀ ॥

ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰਾ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀਆਂ ਦਾ ਪੜਨਾ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਇਹ ਕੁਛ ਮਸਦਰੋ ਕਾ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਖੇ (ਵਿਹਾੜੀ) ਲਾਭਮਿਲੇ ਵਾ ਕੁਛ ਦਿਨ ਤੋਂ ਏਹ ਲਾਭ ਮਿਲੇ ਭਾਵ ਘੋਰ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਤੇ ਇਨ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਹੁਣੇ ਤਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਮੇਕਾ ਘੜੀ ਸਮਾਲੀ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਖੌ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਰੂਪ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੇ ਔਰ ਏਕ ਏਕ ਘੜੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਇਕ ਨਾਮ ਕਾ ਸੰਭਾਲਣਾ ਕਰੂੰ ਤਬ ਤਬਾ ਅਸਤੂ ਸਬਦ ਹੁਆ ਅਰਥਾਤ ਐਸੇ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਹਿੰਦੂ-ਪਣਾ ਬਣਿਆ ਰਹਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਮਨ ਕੋ ਬਾਲਕ ਕਹਿ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸਤੁ ਹਿੰਡਲ ਘਰੁ ੨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਇਕੁ ਬਾਲਕੁ ਵਸਿਆ ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਥਿਰੁ ਨ ਰਹਾਈ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰੀ ਮੈਂ ਇਕ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬਾਲਕ ਬਸਤਾ ਹੈ ਖਿਨ ਪਲ ਮਨੁ ਭੀ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਜਤਨ ਕਰਿ ਬਾਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਭਰਮਾਈ ॥ ੧ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਜਤਨੋਂ ਕੋ ਉਪਾਵ ਕਰਕੇ ਬਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤੇ ਭੀ ਬਾਰੰਬਾਰ (ਭਰਮਾਈ) ਭੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਬਾਲਕੁ ਇਕਤੁ ਘਰਿ ਆਣੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ

ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੇ (ਬਾਲਕ) ਮਨਕੋ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਕਰੁ ਪੂਰਾ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਦੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਭਜਿਆ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਿਰਤਕੁ ਮਜ਼ਾ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਜਿਤੁ ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਨਹਾ ਵਸਿਆ ॥

(ਇਹੁ) ਇਸ ਸਭ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸੋ ਸਰੀਰੁ ਮੁਰਦੇ ਕਾ (ਮਜ਼ਾ) ਮਰੁ ਹੈ ਅਿਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਸਾ ਭਾਵ ਅਭੀ ਅਸੁਹੂ ਹੈ ॥

ਰਾਮੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰਿ ਉਦਕੁ ਰੁਆਇਆ ਫਿਰਿ ਹਰਿਆ ਹੋਆ ਰਸਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ (ਉਦਕੁ) ਜਲ (ਰੁਆਇਆ) ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਨਾਮ ਮੈਂ

ਰਸਿਆ ਹੈ ਤੋ ਹਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੈ ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ ਸਰੀਰੁ ਸਭੁ ਖੋਜਿਆ ਇਕੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥
ਮੈਨੇ ਸਭ ਬੇਦਾ ਸਾਸਤ੍ਰਾ ਔਰ ਬਨੋਂ ਮੈ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਸਰੀਰੁ ਮੈਂ (ਖੋਜਿਆ) ਭੁੰਢ ਲੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਚਲਿਤ ਰੂਪ
ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੋ ਮੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਕੁ ਚਲਿਤੁ ਅਰਥਾਤ ਅਸਚਰਜੁ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਬਾਹਰੁ ਖੋਜਿ ਮੁਏ ਸਭਿ ਸਾਕਤ ਹਰਿ ਗੁਰਮਤੀ ਘਰਿ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਸਾਕਤ ਸਰੀਰ ਕੇ ਬਾਹਰਿ ਖੋਜਤੇ ਹੁਏ ਮਰਗਏ ਹੈਂ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਘਰਿ ਮੈਂ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਦੀਨਾਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ਭਏ ਹੈ ਜਿਉ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਬਿਦਰ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥

ਜਬ ਹਮ ਦਾਨ ਭਏ ਤਬ ਅਦੀਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਯਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਉਦਾਹਰਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਨੋਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਬਿਦਰ ਦੇ ਘਰ
ਆਯਾ ਥਾ ਤੈਸੇ ਹਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਘਰ ਮੈਂ ਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿਓ ਸੁਦਾਮਾ ਭਾਵਨੀ ਧਾਰਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਗੈ ਦਾਲਦੁ ਭੀਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਜਬ(ਭਾਵਨੀ)ਪ੍ਰੀਤੀ ਧਾਰ ਕਰ ਸੁਦਾਮਾ ਜੀ ਮਿਲੇ ਤਬ ਤਿਸਦੇ ਘਰ ਪਹੁਚਣ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸਭ ਕੁਛ ਭੇਜ ਦੀਆ ਔਰ
ਉਸਕਾ ਮਾਯਾ ਕਾ ਦਰਿਦ੍ਰ (ਭੀਜ)ਤੋੜ ਦੀਆ ਔਰ ਪੁਨਹ ਅਪਨੇ ਮੈਂ (ਸਮਾਇਆ) ਅਭਿਦ ਭੀ ਕਰਲੀਆ ॥ ੪ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਪੈਸ ਵਡੇਰੀ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰਿ ਆਪਿ ਰਖਾਈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪਕੇ ਕੀ (ਪੈਸ) ਪਤਿ ਵਡੀ ਹੈ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਆਪਿ ਰਖਾਈ ਹੈ ॥

ਜੇ ਸਭਿ ਸਾਕਤ ਕਰਹਿ ਬਖੀਲੀ ਇਕ ਰਤੀ ਤਿਲੁ ਨ ਘਟਾਈ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਸਭੀ ਸਾਕਤ ਮਿਲਕਰ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਬਖੀਲੀ ਕਰੈ ਤੋ ਭੀ ਇਕ ਰਤੀ ਔ ਤਿਲੁ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤਿਨਕੀ ਪਤਿ ਘਟਾਈ
ਹੁਈ ਘਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਨ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਦਹਦਿਸਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥

ਜਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਸਾਕਤੁ ਖਵਿ ਨ ਸਕੈ ਤਿਲੁ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਲੂਕੈ ਲਾਈ ॥ ੬ ॥

ਨਿੰਦਕ ਮਨਮੁਖ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ (ਖਵਿ) ਸਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਪਰ ਤਿਨਕਾ ਕੁਝ ਵਿਗਾੜ ਨਹੀਂ
ਕਰ ਸਕਤੇ ਉਲਟੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਮੈਂ ਤਿਨ ਨਿੰਦਕੋਂ ਨੇ (ਲੂਕੀ) ਅਗਨੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਈਰਖਾ ਕਰ ਅਪਣੇ
ਢਿਟੇ ਕੇ ਜਲਾਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜਨ ਕਉ ਜਨੁ ਮਿਲਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈ ਗੁਣ ਮਹਿ ਗੁਣ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਸੰਤ ਜਨਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਮਿਲ ਕਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵੈਰਾਗਾਦਿਕ ਜਿਸ ਮੈਂ ਗੁਣ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਗੜਾਨ
ਗੁਣ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਪ੍ਰਾਤਮ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਹੋਵਹਿ ਵਾਸਨਿ ਵਾਸਾ ॥ ੭ ॥

ਵੇਰੀ ਜਨ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਯਾਤ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈਂ ਜੋ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਵਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਆਪੇ ਜਲੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਆਪੇ ਅਪਰੰਪਰ ਕਰਤਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਸਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਮਿਲਾਏ ਜਿਉ ਜਲੁ ਜਲਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗੜਾਨ ਕਰਕੇ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਐਸੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਵਿਖੇ
ਜਲ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ਦੁਤੁਕੀਆ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੁਣਿ ਸਾਖੀ ਮਨ ਜਪਿ ਪਿਆਰ ॥ ਅਜਾਮਲੁ ਉਧਾਰਿਆ ਕਹਿ ਏਕ ਬਾਰ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਸਾਖੀਆ ਸੁਣਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਜਪਣੇ ਮੈਂ ਧੜਾਹੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੋਈ ਸਾਖੀਆਂ ਸੁਣੀਆਂ? ਜੋ
ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਜਾਮਲ ਪਾਪੀ ਵੇਸਵਾ ਗਾਮੀ ਥਾ ਏਕ ਵਾਰ ਨਾਰਾਇਣ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਉਧਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਬਾਲਮੀਕੈ ਹੋਆ ਸਾਧ ਸੰਗੁ ॥ ਧੂ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਨਿਸੰਗ ॥ ੧ ॥

ਬਾਲਮੀਕ ਕੋ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਧੂ ਭਗਤ ਕੋ ਹਰੀ ਨਿਸੰਕ ਅਰਥਾਤ ਰਤ੍ਨੁਜ ਹੋਕਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਿਆ ਸੰਤਾ ਜਾਚਉ ਚਰਨ ਚੇਨ ॥ ਲੇ ਮਸਤਕਿ ਲਾਵਉ ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਚੇਨ ॥੧॥ਰਹਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਚਰਨਾਂ ਦੀ ਧੂਰੀ (ਜਾਚਉ) ਮੰਗਤਾ ਹੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਓਸੇ ਧੜੀ ਕੋ ਦੇਨਾ ਕਰੇ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਲੇਕਰ ਅਪਨੇ ਮਖੇ ਪਰ ਲਾਵੇਂ ॥

ਰਾਨਿਕਾ ਉਪਰੀ ਹਰਿ ਕਹੈ ਤੋਤ ॥ ਗਜਇੰਦ੍ਰ ਪਿਆਇਓ ਹਰਿ ਕੀਓ ਮੋਖ ॥

ਵੇਸਵਾ ਤੋਤੇ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਾ ਉਹ ਸੇ ਉਪਰ ਗਈ ਗਜ ਰਾਜ ਨੇ ਜਬ ਤੈਢੁਏ ਕੇ ਗ੍ਰਸਦੇ ਕਰੁ ਧ੍ਯਾਨੁ ਕੀਆ ਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਤਿਸਕੋ ਮੋਖ ਕੀਆ ॥

ਬਿਪ੍ਰ ਸੁਦਾਮੇ ਦਾਲਦੁ ਭੰਜ ॥ ਰੇ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਭਜੁ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ੨ ॥

ਸੁਦਾਮੇ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕਾ ਦਰਿਦ੍ਰ ਤੋੜ ਦੀਆ ਹੈ ਤਤਿ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਭੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਭਜੁ ॥ ੨ ॥

ਬਧਿਕੁ ਉਪਾਰਿਓ ਖਮਿ ਪ੍ਰਹਾਰ ॥ ਕੁਬਿਜਾ ਉਪਰੀ ਅਗ੍ਰਿਸਟ ਧਾਰ ॥

ਬਧਕ (ਖਮਿ)ਤੀਰ ਕੇ ਪ੍ਰਹਾਰ ਕਰਨਹਾਰੇ ਕੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਉਧਾਰਯਾ ਹੈ (ਅੰਗ੍ਰਿਸਟ ਧਾਰ) ਚਰਨ ਕਾ ਅੰਗੂਠਾ ਪਾਰਨੇ ਸੇ ਕੁਬਜਾ ਭੀ ਉਪਰ ਗਈ ਹੈ ॥

ਬਿਦਰੁ ਉਪਾਰਿਓ ਦਾਸਤ ਭਾਇ ॥ ਰੇ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਹਰਿ ਪਿਆਇ ॥ ੩ ॥

ਦਾਸ ਭਾਵ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਬਿਦਰ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰਦੀਆ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਭੀ ਐਸੇ ਭਗਤ ਵਛਲ ਹਰੀ ਕਾ ਧ੍ਯਾਨਾ ਕਰੁ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਰਖੀ ਹਰਿ ਪੈਜ ਆਪ ॥ ਬਸਤ੍ਰ ਛੀਨਤ ਦੋਪਤੀ ਰਖੀ ਲਾਜ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਕੀ ਹਰਿ ਨੇ ਆਪ (ਪੈਜ) ਪਤਿ ਰਖੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬਸਤ੍ਰ ਉਤਾਰਨੇ ਸਮੇਂ ਦੋਪਤੀ ਕੀ ਲਾਜਾ ਰਖੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਸੇਵਿਆ ਅੰਤ ਬਾਰ ॥ ਰੇ ਮਨ ਸੇਵਿ ਤੂ ਪਰਹਿ ਪਾਰ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਅੰਤ ਵੇਰ ਭੀ ਹਰੀ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਭੀ ਹਰੀ ਨੇ ਰਖਣਾ ਕਰੀ ਹੈ ਰੇ ਮਨਾ ਤੂੰ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਸੇਵਨਾ ਕਰ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਪੜ ਜਾਵੇ ॥ ੪ ॥

ਪੰਨੀ ਸੇਵਿਆ ਥਾਲ ਬੁਧਿ ॥ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਭਈ ਸਿਧਿ ॥

ਪੰਨੇ ਭਗਤ ਨੇ (ਥਾਲਬੁਧਿ)ਭੋਲੇ ਭਾਵ ਸੇ ਸੇਵਿਆ ਥਾ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕੋ ਭੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸਿਧੀ ਹੋਤੀ ਭਈ ॥

ਬੇਨੀ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕੀਓ ਪ੍ਰਾਸੁ ॥ ਰੇ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਹੋਹਿ ਦਾਸ ॥ ੫ ॥

ਬੇਨੀ ਭਗਤ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕਾ (ਪ੍ਰਾਸੁ) ਗ੍ਰਾਹਨ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਭੀ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸੁ ਹੋਹੁ ॥ ੫ ॥

ਜੈ ਦੇਵ ਤਿਆਗਿਓ ਅਹੰਮੇਵ ॥ ਨਾਈ ਉਪਰਿਓ ਸੈਨੁ ਸੇਵ ॥

ਜੈ ਦੇਵ ਨੇ ਅਹੰਤਾ ਅਰ ਮਮਤਾ ਕੋ ਤਿਆਗਿਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੈਨ ਨਾਈ ਭੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਉਪਰ ਜਾਤਾ ਛੜਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਭੀਗਿਨ ਭੋਲੈ ਕਹੁ ਜਾਇ ॥ ਮਨ ਤੂ ਭੀ ਤਰਸਹਿ ਸਰਣਿ ਪਾਇ ॥ ੬ ॥

ਮਨ ਤਿਨਕਾ ਭਾਵਭੋਲ ਹੋਕੇ ਕਿਸੀ (ਜਾ) ਜਾਗਾ ਨਹੀਂ ਗਯਾ ਵਾ ਵਿੰਗੇ ਰਸਤੋਂ ਮੈਂ ਭੋਲ ਕਰ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਹੁ ਅਰੁ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਕੋ ਪਾਇ ਭਾਵ ਲਛੁ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਭੀ ਤਰੇਂਗਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥ ੬ ॥

ਜਿਹ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਠਾਕੁਰਿ ਕੀਓ ਆਪਿ ॥ ਸੇ ਤੈ ਲੀਨੈ ਭਗਤੁ ਰਾਖਿ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜਿਨ ਪੁਰ ਤੈਨੇ ਆਪ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਕੀਆ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਸੇ ਭਗਤ ਤੈਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕੀਏ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕਾ ਗੁਣੁ ਅਵਗੁਣੁ ਨ ਬੀਚਾਰਿਓ ਕੋਇ ॥ ਏਹ ਬਿਧਿ ਦੇਖਿ ਮਨੁ ਲਗਾ ਸੇਵ ॥ ੭ ॥

ਤੈਨੇ ਤਿਨਕਾ ਗੁਣ ਔਰ ਔਗੁਣੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਬੀਚਾਰਿਆ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਕਬੀਰਿ ਪਿਆਇਓ ਏਕ ਰੰਗ ॥ ਨਾਮ ਦੇਵ ਹਰਿ ਜੀਉ ਬਸਹਿ ਸੰਗਿ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਏਕ ਰੰਗ) ਇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਧ੍ਯਾਨਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੂੰ ਨਾਮ ਦੇਵ ਕੇ ਸੰਗ ਬਸਤਾ ਭਜਾਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਗਾ ਸਿਮਰਾ ਹੈ ਤਗਾ ਹੀ ਤੈਨੇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਪਿਆਏ ਪ੍ਰਭ ਅਨੂਪ ॥ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਗੋਵਿੰਦ ਰੂਪ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਅਨੂਪਮ ਚਰਨ ਧ੍ਯਾਵਤੇ ਭਏ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਬਸੰਤੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮੇ ਜੋਨਿ ਮਾਹਿ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨੁ ਨਰਕਿ ਪਾਹਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਵ ਅਨੇਕ ਹੀ ਜਨਮ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਨਰਕ ਮੈਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤਿ ਬਿਨੁ ਨਾ ਖੰਡ ਖੰਡ ॥ ਬਿਨੁ ਬੂਝੇ ਜਮੁ ਦੇਤ ਡੰਡ ॥ ੧ ॥

ਭਗਤਿ ਹੀਨ ਪੁਰਸ (ਖੰਡ ਖੰਡ) ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਮ ਕੀ ਰਾਜਨਾ ਸਧਾਰਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਤੁਝੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨਕੇ ਜਮੁ ਦੇਤ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ ਮੇਰੇ-ਸਦਾ ਮੀਤ ॥ ਸਾਰ ਸਬਦ ਕਰਿ ਸਦਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਸਦੀਵ ਭਜਹੁ ਔਰ ਸਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰੋ ॥

ਸੰਤੋਖੁ ਨ ਆਵਤ ਕਹੂ ਕਾਜ ॥ ਧੂਮ ਬਾਦਰ ਸਭਿ ਮਾਇਆ ਸਾਜ ॥

ਬਿਨਾ ਪ੍ਰੀਤਿ (ਕਾਹੂ) ਕਿਸੀ ਕਾਰਜ ਮੈਂ ਭੀ ਜੀਵ ਕੇ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕਾ (ਸਾਜ) ਬਣਾਉ ਸਭ ਧੂਏ ਕੇ ਬਾਦਰ ਸਾਦਰਸ ਹੈ ॥

ਪਾਪ ਕਰੰਤੈ ਨਹ ਸੰਗਾਇ ॥ ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਤਾ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਕਰਤੈਂ ਹੁਆ ਇਹ ਜੀਉ ਸੰਕਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥ ਵਿਖੇ ਰੂਪ ਜਹਰ ਕਾ ਮਸਤ ਕੀਆ ਹੁਆ (ਆਵੈਜਾਇ) ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਉ ਹਉ ਕਰਤ ਬਧੇ ਬਿਕਾਰ ॥ ਮੋਹ ਲੋਭ ਭੂਖੇ ਸੰਸਾਰ ॥

ਮੈਂ ਧਨੀ ਹੂੰ ਵਾ ਰੂਪਵੰਤ ਹੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਤਾ ਕਰਤੈ ਹੁਏ ਬਿਕਾਰ ਹੀ ਬਸਤੈ ਹੈਂ ਮੋਹ ਔਰ ਲੋਭ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਭੂਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮਨੁ ਵਸਿ ਕੀਆ ॥ ਸੁਪਨੈ ਨਾਮੁ ਨ ਹਰਿ ਲੀਆ ॥ ੩ ॥

ਕਾਮ ਔਰ ਕ੍ਰੋਧ ਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਬਸ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਬਹੀ ਰਾਜਾ ਕਬ ਮੰਗਨ ਹਾਰੁ ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਬਾਧੈ ਸੰਸਾਰ ॥

ਮਨੋਰਾਜ ਵਾ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਤਕ ਕਬੀ ਰਾਜਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਬੀ ਭਿਛਕ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦੁਖ ਔਰ ਸੁਖ ਕਰ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰੁ ਬਾਂਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮਨ ਉਪਰਣ ਕਾ ਸਾਜੁ ਨਾਹਿ ॥ ਪਾਪ ਬੰਧਨ ਨਿਤ ਪਉਤ ਜਾਹਿ ॥ ੪ ॥

ਮਨਕੇ ਉਪਾਰ ਕਰਨੇ ਕਾ ਜੀਵ ਨੇ ਕੋਈ (ਸਾਜ) ਬਣਾਉ ਅਰਥਾਤ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਪਾਪਰੂਪ ਬੰਧਨ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਪੜਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਧਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਈਨ ਮੀਤ ਕੋਉ ਸਖਾ ਨਾਹਿ ॥ ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਂਹਿ ॥

ਪਰਮਸੂਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ (ਈਨਮੀਤ) ਪਯਾਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਔ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਸਖਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜੀਵ ਆਪ ਬੀਜ ਕਰ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਂਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਪਣੇ ਕਰਮ ਕੀਤੇ ਕਾ ਫਲੁ ਦੁਖ ਅਥਵਾ ਸੁਖ ਆਪ ਹੀ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕੈ ਕੀਨੈ ਹੋਤ ਬਿਕਾਰ ॥ ਸੇ ਛੋਡਿ ਚਲਿਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਗਵਾਰ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨੇ ਹੋਤ ਇਸ ਜੀਵਤੇ ਬਿਕਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਨਬੰਧੀ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਛਿਨ ਮੈਂ ਛੋਡ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਹੁ ਭਰਮਿਆ ॥ ਕਿਰਤ ਰੇਖ ਕਰਿ ਕਰਮਿਆ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਬਹੁਤਾ ਭਰਮਿਆ ਹੈ ॥ ਜੇਜੇ (ਕਿਰਤ) ਪੁਰਬ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਰੇਖ ਪੜ ਗਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਣੈ ਹਾਰੁ ਅਲਿਪਤੁ ਆਪਿ ॥ ਨਹੀ ਲੇਪੁ ਪ੍ਰਭ ਪੁੰਨ ਪਾਪਿ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਕੇ ਕਰਨ ਹਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ (ਅਲਿਪਤੁ) ਅਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਉਸਕੇ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕਾ ਲੇਪੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦਇਆਲ ॥ ਤੇਰੀ ਸਰਣਿ ਪੂਰਨ ਝੁਪਾਲ ॥

ਰਾਤੇ ਤਿਸ ਨਿਰਲੇਪੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਦਯਾਲ ਹਮਾਰੀ ਰਖਯਾ ਕਰੁ ਹੇ ਪੂਰਣ ਹੇ ਕਿਰਪਾਲ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂੰ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਠਾਉ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭ ਦੇਹੁ ਨਾਉ ॥ ੭ ॥

ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਨੂੰ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ਦੀਜੀਏ ॥ ੭ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਤੂ ਕਰਣ ਹਾਰੁ ॥ ਤੂ ਉਚਾ ਤੂ ਬਹੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਕੀ ਉਤਪਤਿ ਪਾਲਣਾਇ ਤੂਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਸਭ ਤੇ ਬਹੁਤ ਉਚਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤੂ ਅਪਾਰੁ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੜਿ ਲੇਹੁ ਲਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਣਾਇ ॥੮॥੨ ॥

ਝੁਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਲੜ ਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਮੋਂ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਆਪਾ ਹੂੰ ॥੮॥੨॥

ਬਸੰਤ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲੁ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ਕੈ ਹੋਹੁ ਹਰਿਆ ਭਾਈ ॥

ਕਰਮਿ ਲਿਖੰਤੈ ਪਾਈਐ ਇਹ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਪਿਆਇ) ਜਪ ਕਰਕੇ ਹਰਿਆ ਹੋਹੁ ਭਾਵ ਗੁਣੋਂ ਸਹਤ ਹੋਹੁ ਪਰੰਤੂ ਸੁਭ ਕਰਮ ਲਿਖੇ ਹੂਏ ਹੋਵੈ ਤੋ ਹਰੀਕਾ ਧਿਆਵਨਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੇ ਏਹ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੀ ਰੂਪੀ (ਗੁਣਿ) ਸੁਹਾਈ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ॥

ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਮਉਲਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਪਾਈ ॥

ਜਿਸ ਸਤਾ ਕਰ ਵਣ ਤ੍ਰਿਣ ਅਰ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਰੂਪ ਚੇਤਨਸਤਾਪਾਈ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਲਬੀ ਸਭ ਛਾਈ ॥

ਸਾਧੂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਸੁਖ ਉਤਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਇਸੀਕਰ ਸਤਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਹਮ ਕੇ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ ਔਹ ਅੰਤਹਕਰਨ ਸੇ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪ ਛਾਈ ਉਤਰ ਗਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਸਿਮਰੈ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਧਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੋੜੀਤਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪੰਜਿ ਬਧੇ ਮਹਾ ਬਲੀ ਕਰਿ ਸਚਾ ਢੋਆ ॥

ਸਚਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਢੋਆ) ਆਸਰਾ ਵਾ ਮਿਲਾਪ ਕਰਕੇ ਜਿਸਨੇ ਪੰਜ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰ ਬਧੇ ਹੈਂ ॥

ਅਪਣੇ ਚਰਣ ਜਪਾਇਅਨੁ ਵਿਚਿ ਦਯੁ ਖੜੋਆ ॥

ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ (ਦਯੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਖੜਾ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਰਖੜਕ ਹੋਕੇ ਅਪਣੇ ਚਰਣ ਜਪਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਣੇ ਚਰਣੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ॥

ਰੋਗ ਸੋਗ ਸਭਿ ਮਿਟਿ ਗਏ ਨਿਤ ਨਵਾ ਨਿਰੋਆ ॥

ਤਿਸਕੇ ਰੋਗ ਔਰ ਸੋਗ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਨਿਤ ਹੀ (ਨਵਾ) ਨਵੀਨ ਅਰਥਾਤ ਖੁਸ਼ੀ ਔ (ਨਿਰੋਆ) ਅਰੋਗ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਹੀਕਾਰ ਰੋਗ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਦਿਨੁ ਰੈਣਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਦਾ ਫਿਰਿ ਪਾਇ ਨ ਮੋਆ ॥

ਸੋ ਗਤਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਵਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਮੁਰਝਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੇ ਭਾਵ ਸੋਕਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਵਾ (ਮੋਆ) ਮਰਣੁ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਤੇ ਉਪਜਿਆ ਨਾਨਕਾ ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਹੋਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤ ਹੈਂ ਜਹਾ ਸੇ ਜੀਉ ਉਤਪੰਨਜ ਹੁਆ ਥਾ ਵਹੀ ਫਿਰ ਹੁਆ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰਸਾਨ ॥

ਕਿਥਹੁ ਉਪਜੈ ਕਹ ਰਹੈ ਕਹ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਕਹਾ ਸੇ ਜਗਤ ਉਤਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਹਾ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤ ਕੇ ਕਿਸ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ? ਇਸਕਾ ਉਕ੍ਰ ॥ ਜਿਸਤੇ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਜਗਤ ਉਤਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅੰਤ ਕੇ ਭੀ ਸੋਈ ਰੂਪ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵਸੇ ਕਲਪਤਿ ਵਸਤੂ ਅਪਿਸਠਾਨ ਸੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਜਗਤਾਸੂ ਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ਹੈ ਭਾਵ ਐਸੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰੋ ਵਾ ਪ੍ਰਸੂ ਪਖ ਮੈਂ ਏਹੁ ਉਤਰ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਖਸਮ ਕੇ ਕਉਣੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੋ ਜੀਵ ਸਭ (ਖਸਮ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੈ ਔਰ ਕੀਮਤ ਪਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਕੋਟ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵੇਹੀ ਖਸਮ ਕੀਮਤਿ ਪਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਹੋਹੁ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਈਸਰ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਅੰਦਰ ਸਿਸ਼ੀ ਇਸਥਿਤੀ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਨਿ ਪਿਆਇਨਿ ਸੁਣਨਿ ਨਿਤ ਸੇ ਭਗਤ ਸੁਹਾਵੈ ॥

ਜੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਰਾਪ੍ਰਤਿ ਹਰੀ ਜਸ ਕੇ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਭਗਤ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈਂ ॥

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਸਾਹਿਬੋ ਦੂਸਰੁ ਲਵੈ ਨ ਲਾਵੈ ॥

ਵਹੁ (ਸਾਹਿਬੋ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਗਮ ਹੈ ਅਗੋਚਰੁ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਉਸਕੇ (ਲਵੈ) ਸਵ੍ਰ ਨਹੀਂ ਲਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਉਪਦੇਸਿਆ ਨਾਨਕੁ ਸੁਣਾਵੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀਨੇ ਏਹ ਸਚਾ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਸੀਓ ਅਧਿਕਾਰੀਓਏ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੂੰ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੋ ਬਿਨਾ ਦੁਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥
ਸਮਾਨ ਬਜਾਪਕਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਬਾਲੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਉਲੀ ਧਰਤੀ ਮਉਲਿਆ ਅਕਾਸੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੀ ਚੇਤਨਸੰਤਾ ਕਰ ਧਰਤੀ ਮੌਲ ਰਹੀ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਸਕਰ ਅਕਾਸੁ ਭੀ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਕੀ ਸੰਤਾ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ਵੋਹੀ ਰਾਜਾ ਰਾਮੁ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਮਉਲਿਆ ਆਤਮ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਆਤਮਾ ਪ੍ਰਗਾਸ ਰੂਪ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਵਾ (ਘਟਿ ਘਟਿ) ਜੋ ਸਰੀਰ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਸੋਆਤਮਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਕਰਕੇ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜਾ ਰਾਮੁ ਮਉਲਿਆ ਅਨਤ ਭਾਇ ॥ ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਅਨੇਕ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕਰ ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਹਾ ਦੇਖੋਂ ਤਹਾ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦੁਤੀਆ ਮਉਲੇ ਚਾਰਿ ਬੇਦ ॥ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਮਉਲੀ ਸਿਉ ਕਤੇਬ ॥ ੨ ॥

ਦੂਤ ਭਾਵ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਅਰ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਚੇਤਨਸੰਤਾ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਮੌਲੇ ਹੁਏ ਹੈ ਵਾ ਇਨ ਮੈਂ ਭੀਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੀ ਸੰਤਾ ਮਿਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਆ ਭੀ ਕਤੇਬੋਂ ਕੋ ਸਹਿਤ ਮੌਲ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਕਤੇਬੋਂ ਕੋ ਸਹਿਤ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਯੋਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਸੰਤਾ ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥੨॥

ਸੰਕਰੁ ਮਉਲਿਓ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥ ਕਬੀਰ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਸਮਾਨ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਸਿਵਜੀ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਕਰ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋ ਰਹਾਹੈ ਵਾ ਸਿਵਜੀ ਮੈਂ ਜੋਗਧਯਾਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਮਿਲਰਹਾਹੈ ਸ੍ਰੀਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਮੈਂ (ਸਮਾਨ) ਬਜਾਪਕ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਪੰਡਿਤ ਜਨ ਮਾਤੇ ਪੜ੍ਹਿ ਪੁਰਾਨ ॥ ਜੋਗੀ ਮਾਤੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥

ਪੰਡਤ ਜਨ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਪੜ੍ਹ ਕਰ ਮੱਤੇ ਹੁਏ ਹੈ ਜੋਗੀ ਜੋਗ ਧਯਾਨ ਮੈਂ ਮਾਤੇ ਹੁਏ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਸਹਤ ਹੈਂ ॥

ਸੰਨਿਆਸੀ ਮਾਤੇ ਅਹੰਮੇਵ ॥ ਤਪਸੀ ਮਾਤੇ ਤਪ ਕੇ ਭੇਵ ॥ ੧ ॥

ਸੰਨਿਆਸੀ ਭੀ (ਅਹੰਮੇਵ) ਹੰਕਾਰ ਮੈਂ ਮਾਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਪਸੀ ਤਪ ਕੇ (ਭੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਮੱਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਮਦ ਮਾਤੇ ਕੇਉ ਨ ਜਾਗ ॥ ਸੰਗ ਹੀ ਚੋਰ ਘਰੁ ਮੁਸਨ ਲਾਗ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਭ ਜੀਵ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਮਾਤੇ ਹੁਏ ਹੈ ਕੋਈ ਜਾਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਯੋ ਤਿ ਕਾਮਾਦਿਕ ਚੋਰ ਸੰਗ ਹੀ (ਘਰੁ) ਅੰਤਰਕਰਣ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਧਨ ਕੋ ਲੁਟਨੇ ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਕੋਈ ਜਾਗਤਾ ਭੀ ਹੈ? ਤਿਸੁ ਪਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਗੈ ਸੁਕਦੇਉ ਅਰੁ ਅਕੁਰੁ ॥ ਹਠਵੇਤੁ ਜਾਗੈ ਧਰਿ ਲੰਕੁਰੁ ॥

ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਔਰ (ਅਕੁਰੁ) ਅਕਰੂਰ ਜੀ ਗਯਾਨ ਕਰਕੇ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਹਨੁਮਾਨ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਅਰੁ (ਧਰਿ ਲੰਕੁਰੁ) ਸੁਗ੍ਰੀਵ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਕਰੁ ਜਾਗੈ ਚਰਨ ਸੇਵ ॥ ਕਲਿ ਜਾਗੈ ਨਾਮਾ ਜੈਦੇਵ ॥ ੨ ॥

ਸਿਵਜੀ ਰਾਮ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਲਿਸੁਗੁ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਦੇਵ ਜੈ ਦੇਵ ਆਦਿਕ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਾਗਤ ਸੇਵਹੁ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਗੈ ਸੋਈ ਸਾਰੁ ॥

ਜਾਗਣਾ ਔਰ ਸੇਵਣਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੇ ਵਾਰੇ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥

ਇਸੁ ਦੇਹੀ ਕੇ ਅਧਿਕ ਕਾਮ ॥ ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭਜਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਇਸ (ਦੇਹੀ) ਜੀਵ ਕੇ ਅਧਿਕ ਕਾਮ ਆਉਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕੋ ਭਜੁ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਸਥਦ ਕੇ ਦੋ ਅਰਥ ਹੈ ਏਕ ਅਤਸੰਤਾ ਭਾਵ ਮੈਂ ਦੂਸਰਾ ਸਿਧਾਤ ਮੈਂ ਸੋ ਸਿਧਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋਇ ਖਸਮੁ ਹੈ ਜਾਇਆ ॥ ਪੂਤਿ ਬਾਪੁ ਖੇਲਾਇਆ ॥ ਬਿਨੁ ਸ੍ਰਵਣਾ ਖੀਰੁ ਪਿਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥

(ਜੋਇ) ਮਾਯਾ ਅਰ (ਖਸਮੁ) ਈਸਰ ਨੇ ਮਨ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ (ਜਾਇਆ) ਉਤਪੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔ (ਬਾਪੁ) ਈਸਰ ਨੇ ਮਨ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਪਿਲਾਯਾ ਭਾਵ ਸੰਤਾ ਦੇਕਰ ਬਿਚਰਾਇਆ ਹੈ (ਸ੍ਰਵਣਾ) ਬਨਾ ਜੋ ਬਿਨਾ ਹੈ ਔ ਮਾਯਾ ਨੇ ਵਿਸੇ ਭੋਗ ਰੂਪ ਦੂਸੁ ਪਿਲਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਕਾਰ ਰਹਤ ਮਾਯਾ ਜੀਵ ਕੋ ਅਨੰਤੁ ਦੇ ਰਹੀ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਦੇਖਹੁ ਲੋਗਾ ਕਲਿਕੋ ਭਾਉ ॥ ਸੁਝਿ ਮੁਕਲਾਈ ਅਪਨੀ ਮਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਲੋਗਾ (ਕਲਿ) ਅਵਿਦਯਾ ਕਾ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਦੇਖੋ (ਸੁਝਿ) ਪ੍ਰਤ੍ ਜੀਵ ਨੇ ਅਪਨੀ ਮਾਉ ਮਾਯਾ ਮੁਕਲਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ
ਅਪਨੀ ਕਰ ਮਾਨੀ ਹੈ ॥

ਪਗਾ ਬਿਨੁ ਹੁਰੀਆ ਮਾਰਤਾ ॥ ਬਣਨੇ ਬਿਨੁ ਖਿਰ ਖਿਰ ਹਾਸਤਾ ॥
(ਮਨੁ)ਪਗਾ ਪੈਰਾਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਅਰੁ (ਹੁਰੀਆ)ਛਾਲਾ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਲਪਣਾ ਕਰਕੇ ਦੇਸਾਤਰੋਂ ਮੈਂ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਐ ਮੁਖ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਔਰ ਖਿਜ ਖਿਜ ਹਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਸਯੋਂ ਕਰ ਅਪਿਕ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਦਾ ਬਿਨੁ ਨਰੁ ਪੈ ਸੋਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਬਾਸੁਨ ਖੀਰੁ ਬਿਲੋਵੈ ॥ ੨ ॥
(ਨਰੁ)ਮਨੁਖ ਭਾਵ ਜੀਵ ਵਾਸਤਵਤੇ ਅਵਿਦਯਾ ਰੂਪ ਨਿੰਦਾ ਸੋ ਬਿਨਾ ਹੈ (ਪੈ) ਬਹੁਜੋ ਅਵਿਦਯਾ ਕਰ ਜੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ
ਪ੍ਰਸੰਸਤ ਤੇ ਅਗਿਆਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ (ਬਿਨੁ ਬਾਸੁਨ) ਬਿਰਤਾ ਰੂਪ ਭਾਂਡੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਥਯਾ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ
(ਖੀਰੁ ਬਿਲੋਵੈ) ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨੁ ਅਸਥਨ ਗਊ ਲਵੇਰੀ ॥ ਪੈਡੇ ਬਿਨੁ ਬਾਟ ਘਨੇਰੀ ॥
ਮਾਯਾ ਗਊ ਮੁਖ ਰੂਪ ਅਸਥਨੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਨੇ ਲਵੇਰੀ ਭਾਵ ਸੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਜੀਉ ਪੈਡੇ ਬਿਨੁ
ਭਾਵ ਅਚਲ ਰੂਪ ਹੈ ਐ ਭੂਲ ਕਰ ਘਨੀ ਵਾਟ ਮੰਨ ਛੋਡੀ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪਕੋ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਟ ਨ ਪਾਈ ॥ ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸਮਝਾਈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥
ਮਨਨੇ ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ ਵਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਵਾਟ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਐਸੇ ਸਮਝਾਇ ਕਰ ਕਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਝਿਪਾ ਤੇ ਰਸਤਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਅਥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗੁ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਪਠਾਏ ਪੜਨ ਸਾਲ ॥ ਸੀਗਿ ਸਖਾ ਬਹੁ ਲੀਏ ਬਾਲ ॥
ਪਿਤਾ ਕੇ ਭੇਜੇ ਹੁਏ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਪਾਠਸਾਲਾ ਮੈਂ ਪੜਨੇ ਹੋਤ ਆਏ ਔਰ ਵਹੁ ਜੋ (ਸਖਾ) ਮਿਤ੍ਰ ਵਾ ਪ੍ਰਯਾਤ ਬਾਲਕ ਬੇ ਸੋ
ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਲੀਏ ਹੁਏ ਕੇ ਵਹਾਂ ਪਾਧੇ ਨੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੀ ਪਰੀ ਲਿਖਦਈ ਤਬ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ॥

ਮੋਕਉ ਕਹਾ ਪੜਾਵਸਿ ਆਲ ਜਾਲ ॥
(ਆਲ)ਘਰੋਂ ਕੇ ਜੋ ਜਾਲ ਰੂਪ ਧੰਧੇ ਨੇਂ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਕਹਾ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਪਚਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤੁਮ ਅਵਰ ਕਯਾ ਚਾਹਤੇਹੋ?
ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਰੀ ਪਟੀਆ ਲਿਖਿ ਦੇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ॥ ੧ ॥
ਮੇਰੀ ਪਟੀ ਕੇ ਉਪਰ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਲਿਖ ਦੀਜੀਏ ॥
ਨਹੀ ਛੋਡਉ ਚੇ ਬਾਬਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ॥ ਮੇਰੇ ਅਉਰ ਪੜਨ ਸਿਉ ਨਹੀ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ (ਬਾਬਾ) ਪਾਪਾ ਜੀ ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀ ਛੋਡੂੰਗਾ ਔਰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੀ ਵਿਦਯਾ ਕੇ ਪੜਨੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ॥

ਸੰਡੈ ਮਰਕੈ ਕਹਿਓ ਜਾਇ ॥
ਸੰਡੇ ਔ ਅਮਰਕੋ ਨੇ ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਜਾਇ ਕਰ ਕਹਾ ਕਿ ਨਾ ਤੋ ਹਮਾਰੀ ਵਿਦਯਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਰਾਮਨਾਮ ਕੋ ਛੋਡਤਾ ਹੈ ॥
ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਬੁਲਾਏ ਬੋਗਿ ਧਾਇ ॥

ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ (ਧਾਇ) ਹਲਕਾਰਾ ਭੇਜਕੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ (ਬੋਗਿ) ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਬੁਲਾਇ ਲੀਏ ॥
ਤੂ ਰਾਮ ਕਹਨ ਕੀ ਛੋਡੁ ਬਾਨਿ ॥ ਤੁਝੁ ਤੁਰਤੁ ਛਡਾਉ ਮੇਰੇ ਕਹਿਓ ਮਾਨਿ ॥ ੨ ॥
ਤਬ ਗੁਰੂ ਨੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕੋ ਕਹਾ ਤੂੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਹਿਨੇ ਕੀ ਬਾਨ ਛੋਡ ਦੇਹ ਅਥ ਤੇਰੇ ਪਿਤਾ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਛਡਾਇ
ਲੇਤਾ ਤੂੰ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰਾ ਕਹਨਾ ਮਾਨ ਲੇ ਭਾਵ ਜੋ ਮੈਂ ਪੜਾਉਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਿਤਾ ਜਲ ਮੈਂ ਛੁਬਾਇ ਔਰ
ਪਰਬਤ ਸੇ ਗਿਰਾਇ ਮਾਰੇਗਾ ॥ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੋਕਉ ਕਹਾ ਸਤਾਵਹੁ ਬਾਰ ਬਾਰ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਜਲ ਬਲ ਗਿਰਿ ਕੀਏ ਪਹਾਰ ॥
ਮੇਰੇ ਕਉ ਬਾਰ ਬਾਰ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਤਾਵਹੋ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖ ਕਿਉਂ ਦੇਤੋਹੋ? ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਲ ਬਲ ਔਰ (ਗਿਰਿ) ਬਡੇ
ਪਰਬਤ ਔਰ ਛੋਟੇ ਪਹਾੜ (ਕੀਏ) ਬਣਾਏ ਹੈਂ ਸੋ ਮੇਰਾ ਰਖਕ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਰਾਮੁ ਨ ਛੋਡਉ ਗੁਰਗਿਰਾਰਿ ॥
ਔਰ ਜੋ ਕਹੋ ਸੇ ਮਾਨੋਗਾ ਪਰੰਤੂ ਇਕੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡੂੰਗਾ ਕਯੋਂਕਿ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਨਾਰਦ ਕੋ (ਗਿਰਿ) ਕਲੰਕ
ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਗਾਲਿ ਆਵੇਗੀ ਕਹੇਂਗੇ ਤੇਰਾ ਸਿਖ ਡਰ ਗਯਾ ਵਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਛੋਡਕੇ ਮੈਂ ਗੁਨਾਹੀ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥

ਮੋਕਉ ਘਾਲਿ ਜਾਰਿ ਭਾਵੈ ਮਾਰਿ ਭਾਰਿ ॥ ੩ ॥
ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਗਨੀਮੈਂ (ਘਾਲਿ) ਪਾਇਕੇ ਜਲਾਇ ਦੇਹੁ ਭਾਵੈ ਸਸਤ੍ਰ ਸੇ ਮਾਰ (ਭਾਰਿ) ਸੁਟ ॥ ਜਬ ਵੇਖਾ ਕਿ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਕਹਿਨਾ

ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ॥ ੩ ॥

ਕਾਇ ਖੜਗੁ ਕੋਪਿਓ ਰਿਸਾਇ ॥ ਝੁਝ ਰਾਖਨਹਾਰੇ ਮੋਹਿ ਬਤਾਇ ॥

ਤਬ (ਖੜਗੁ) ਤਲਵਾਰ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਕਰ (ਪਿਓ) ਪਿਤਾ ਹਰਨਾਖਸ ਕ੍ਰੋਧਤ ਹੂਆ ਅਰ ਕਹਨੇ ਲਗਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜੋ ਰਾਖਨ-
ਹਾਰਾ ਹੈ ਅਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਤਾਇ ਦੇਹ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਥੰਡ ਤੇ ਨਿਕਸੇ ਕੈ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ਹਰਨਾਖਸੁ ਛੇਦਿਓ ਨਖ ਬਿਦਾਰ ॥ ੪ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਭਗਵਾਨ ਥੰਡ ਸੇ ਨਿਕਸ ਆਏ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕੋ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰਕੇ ਹਰਨਾਖਸ ਕੋ ਨਖੋਂ ਸੇ ਪੇਟ ਵਾੜ ਕਰ ਛੇਦਿਓ
ਮਾਰ ਦੀਯੋ ॥ ੪ ॥

ਓਇ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੇਵਾਧਿ ਦੇਵ ॥ ਭਗਤਿ ਹੇਤ ਨਰਸਿੰਘ ਭੇਵ ॥

ਵਹੁ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਔਰ ਸਰਬ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਅਧਪਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪਹੈ ਅਪਨੇ ਭਗਤਕੀ ਪਿਸਰਖਨੇ ਹੇਤ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪਹੇਤੋਂ ਭੇਵੇ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਕੋ ਲਖੈ ਨ ਪਾਰ ॥ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਉਧਾਰੇ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਾਰ ਕੋ ਕੋਈ ਲਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਅਨੇਕ ਬਾਰ ਅਗਨੀ
ਪ੍ਰਬਤ ਆਦਿ ਸੇ ਬਰਾਏਹੈ ਵਾ ਆਗੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਅਨੇਕ ਬਾਲਕ ਉਧਾਰੇਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇਹੈ ॥

ਇਉ ਤਨ ਮਨ ਮਧੇ ਮਦਨ ਚੋਰ ॥ ਜਿਨਿ ਗਿਆਨ ਰਤਨੁ ਹਿਰਿ ਲੀਨ ਮੋਰ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਮਧੁ ਜੋ ਮਨੁ ਹੈ ਤਿਸ ਮਨ ਮੈਂ ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਚੋਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਤਨ
ਚੁਰਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮੈ ਅਨਾਥੁ ਪ੍ਰਭ ਕਹਉ ਕਾਹਿ ॥ ਕੋ ਕੋ ਨ ਬਿਗੂਤੋ ਮੈਕੋ ਆਹਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਕਿਸਕੋ ਕਹੂੰ ਔਰ ਕੌਨ ਕੌਨ ਇਸ ਕਾਮ ਕਰਕੇ ਬਰਾਥ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਮੈਂ ਕੌਨ ਬਿਚਾਰਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥
ਮਾਧਉ ਦਾਰੁਨ ਦੁਖੁ ਸਹਿਓ ਨ ਜਾਇ ॥ ਮੇਰੇ ਚਪਲ ਬੁਧਿ ਸਿਉ ਕਹਾਬਸਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਾਧੋ (ਦਾਰੁਨ) ਕਨਨ ਕਾਮਕਾ ਦਖ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮੇਰਾ ਚੰਚਲ ਬਧੀ ਕੋ ਸਾਥ ਕੜਾ ਬਸੁ ਚਲਤਾਹੈ ਵਾਇਸੁ
ਪਰ ਕਿਆ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨ ਸਿਵ ਸੁਕਾਇ ॥ ਨਾਭਿ ਕਮਲ ਜਾਨੇ ਬ੍ਰਹਮਾਇ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨਾਦਿਕ ਔਰ ਸਿਵਜੀ ਪੁਨਹ ਸੁਕਦੇਵਾਦਿਕ ਨਾਭ ਕਮਲ ਸੇ ਜੋ ਆਇ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਉਤਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥
ਕਬਿਜਨ ਜੋਗੀ ਜਟਾ ਧਾਰਿ ॥ ਸਭ ਆਪਨ ਅਉਸਰ ਚਲੇ ਸਾਰਿ ॥ ੨ ॥
ਕਬੀਸੁਰ ਲੋਗ ਔਰ ਜੋਗੀ ਔਰ ਜਟਾ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਜੋ ਹੈਂ ਸਭ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਸਮੇਂ (ਸਾਰ) ਸਮਾਲ ਕਰਕੇ ਚਲੇ
ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਕਾਮ ਸੇ ਸਭੀ ਭਰੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਅਥਾਹੁ ਖੋਹਿ ਬਾਹ ਨਾਹਿ ॥ ਪ੍ਰਭ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਦੁਖੁ ਕਹਉ ਕਾਹਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਅਥਾਹੁ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਜੋ ਤੇਰੀ (ਬਾਹ) ਹਾਥ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੇ ਦੀਨਾ ਨਾਥ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਦੁਖੁ
ਔਰ ਕਿਸ ਪਾਸ ਕਹੂੰ ॥

ਮੇਰੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਆਬਿ ਧੀਰ ॥ ਸੁਖੁ ਸਾਗਰ ਗੁਨ ਰਉ ਕਬੀਰ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਮੇਰਾ ਜੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖੁ (ਆਬਿ) ਹੈਂ ਇਸਥੋਂ ਧੀਰਜ ਕਰਾਈਏ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇਰੇ
ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਰਮਣਾ ਕਹੂੰ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਨਾਇਕੁ ਏਕੁ ਬਨਜਾਰੇ ਪਾਚ ॥ ਬਰਧ ਪਰੀਸਕ ਸੰਗੁ ਕਾਰ ॥

ਏ ਮਨ ਸਰਦਾਰ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜ ਬਨਜਾਰੇ ਹੈਂ ਪਰੀਸ ਪਰਕ੍ਰਿਤਾ ਬੈਲ ਹੈਂ ਔਰ ਏਹ ਕਾਰਾ ਸਗੁ ਹੈ ਭਾਵ
ਮਿਥਿਆ ਬਾਤੁ ਹੈ ॥

ਨਉ ਬਹੀਆਂ ਦਸ ਗੋਨਿ ਆਹਿ ॥ ਕਸਨਿ ਬਹਤਰਿ ਲਾਗੀ ਤਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਨੌ ਵਾਰ ਰੂਪ ਲਾਨੀਆਂ ਹੈ ਦਸੋਂ ਇੰਦ੍ਰ ਗੁਣਾ ਹੈਂ ਜੋ ਬਹਤਰ ਮੁਖ ਨਾਜੀਆ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਹੈਂ ਜੋ ਬੈਚਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਵਾ
ਸੀਵਣੇ ਵਾਲੀਆਂ (ਕਸਨਿ) ਰਸੀਆਂ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੋਹਿ ਐਸੇ ਬਨਜ ਸਿਉ ਨਹੀ ਨਕਾਸੁ ॥ ਜਿਹ ਘਟੈ ਮੂਲੁ ਨਿਤ ਬਢੈ ਬਿਆਜੁ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਐਸੇ ਬਨਜ ਕੇ ਸਾਥ ਰੁਝ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਕਰ ਮੂਲ ਰੂਪ ਸ੍ਰਾਸ ਘਟਤੇ ਜਾਵੈ ਔਰ ਪਾਪ
ਰੂਪ ਬਨਾਸੁ ਨਿਤ ਬਢਤਾ ਜਾਵੈ ॥

ਸਾਤ ਸੂਤ ਮਿਲਿ ਬਨਜੁ ਕੀਨ ॥

(ਸਾਤਸੂਤ) ਸਾਤ ਧਾਤੁ ਅਰਥਾਤ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਮਿਝ ਮੇਰਾ ਮਾਸ ਤੁਰਾ ਹਾਥੋਂ ਕਰ ਰਚਤ ਜੋ ਸਰੀਰ ਹੈ ਤਿਸਸਾ ਬਿਲਕੁਲ

ਬਨਜ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਭਾਵਨੀ ਸੰਗ ਲੀਨ ॥

ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਜੋ ਭਾਵਨੀ ਅਰਥਾਤ ਸਰਧਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਥ ਲਈ ਹੈ ॥

ਤੀਨਿ ਜਗਾਤੀ ਕਰਤ ਰਾਰਿ ॥ ਚਲੈ ਬਨਜਾਰਾ ਹਾਥ ਝਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਤੀਨ ਗੁਣ ਰੂਪ ਜਗਾਤੀ (ਰਾਰਿ) ਝਗੜਾ ਕਰਤੇਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਨਜਾਰਾ ਜੀਉ ਹਾਥ ਝਾੜ ਕਰ ਭਾਵ ਖਾਲੀ ਚਲਾਜਾਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਿਰਾਨੀ ਬਨਜੁ ਟੂਟ ॥ ਦਹਦਿਸ ਟਾਂਡੇ ਗਇਓ ਫੂਟਿ ॥

ਸ੍ਰਾਸਾ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਰਿ ਗਈ ਤੇ ਬਨਜੁ ਟੂਟ ਗਿਆ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਦੀ ਕਿਰਿਆ ਰਹ ਗਈ (ਟਾਂਡੇ) ਹਾਥ ਪਾਉ ਆਇ ਸਾਥ ਫੂਟ ਕਰ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਕੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਭਾਵ ਅਸਥੂਲ ਤਤ ਖਿੰਡ ਗਏ ਵਾ (ਸਾਤਸੂਤ) ਸੋਸੁ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਵਾ ਵੈਰਾਗਾਦੀ ਚਾਰ ਸ੍ਵਣਾਦੀ ਤੀਨ ਇਨਕੇ ਪਿਲਕੇ ਵਣਜੁ ਕੀਆ ਹੈ ਨਿਸਕਾਪ ਕਰਮਾਂ ਕੀ ਸੁਧਾ ਭੀ ਸੰਗ ਲਈ ਹੈ ॥ ਜੋ ਤੀਨ ਕਾਮਾਦੀ ਜਗਾਤੀਏ ਝਗੜਾ ਕਰਤੇ ਬੇ ਜਗੜਾਸੂ ਰੂਪ ਵਨਜਾਰਾ ਤਿਨਕੇ ਹਾਥ ਸਾਥ (ਝਾੜ) ਹਟਾਇਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੂਰ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲਾਏ ॥ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਿਰੀ ਗਈ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਵਣਜੁ ਟੂਟ ਗਯਾ (ਦਹਦਿਸ ਟਾਂਡੇ ਗਇਓ ਫੂਟਿ) ਕਾਰਨ ਰੂਪ ਤਤੋਂ ਮੈਂ ਕਾਰਜ ਰੂਪ ਤਤ ਸਮਾਇ ਗਏ ਭਾਵ ਲਿੰਗਭੰਗ ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮਨ ਸਰਸੀ ਕਾਜ ॥ ਸਹਜ ਸਮਾਨੋ ਤ ਭਰਮ ਭਾਜ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭਰਮੁ ਭਾਜ ਗਯਾ ਤੇ ਜੀਵ ਸਹਜ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਅਰ ਕਾਜ ਸਰ ਗਯਾ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਸਾਧਾਰਨ ਸਥਾਨ ਮੈ ਭੋਜਨ ਖਾਤੇ ਬੇ ਤਬ ਏਕ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂ ਅਸੁਧ ਥਾਇ ਬੈਠਕਰ ਭੋਜਨ ਕਿਉਂ ਖਾਤਾ ਹੈਂ ਫੇਕੇ ਖੀਚ ਖਾਇਆ ਕਰੁ ਤਿਸੁ ਪਰ ਵਿਚਾਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਮਾਇਕ ਹੋਣੇ ਤੇ ਅਸੁਧ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਝਕੇ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤੁ ਹਿੰਡੋਲੁ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਤਾ ਜੂਠੀ ਪਿਤਾ ਭੀ ਜੂਠਾ ਜੂਠੇ ਹੀ ਫਲ ਲਾਗੇ ॥

ਮਾਤਾ ਭੀ (ਜੂਠੀ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਪਿਤਾ ਭੀ ਜੂਠਾ ਹੈ ਔਰ ਜੂਠੇ ਹੀ ਫਲ ਫਲੇ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਪੁਰੁ ਉਤਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋਭੀ ਜੂਠੇ ਹੈਂ ॥

ਆਵਹਿ ਜੂਠੇ ਜਾਹਿ ਭੀ ਜੂਠੇ ਜੂਠੇ ਮਰਹਿ ਅਭਾਗੇ ॥ ੧ ॥

ਦੇਸ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਭੀ ਜੂਠੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਦੇਸ ਮੈਂ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਜੂਠੇ ਹੈਂ ਅਭਾਗੇ ਜੂਠੇ ਹੀ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਹੁ ਪੰਡਿਤ ਸੂਚਾ ਕਵਨੁ ਠਾਉ ॥ ਜਹਾ ਬੈਸਿ ਹਉ ਭੋਜਨੁ ਖਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਤਾਵੇ ਸੂਚਾ ਕਵਨ ਅਸਥਾਨੁ ਹੈ ਜਹਾ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਭੋਜਨ ਖਾਵੇਂ ॥

ਜਿਹਥਾ ਜੂਠੀ ਬੋਲਤ ਜੂਠਾ ਕਰਨੁ ਨੇਤ੍ਰ ਸਭਿ ਜੂਠੇ ॥

ਜਿਹਥਾ ਜੂਠੀ ਅਰੁ ਜਿਸ ਬੋਲ ਕੇ ਬੋਲੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬੋਲ ਭੀ ਜੂਠਾ ਹੈ ਕਾਨ ਔਰ ਨੇਤ੍ਰ ਏਹ ਸਭ ਜੂਠੇ ਹੈਂ ॥

ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੀ ਜੂਠਿ ਉਤਰਸਿ ਨਾਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਅਗਨਿ ਕੇ ਲੂਣੇ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਅਭਿਮਾਨ ਅਗਨੀ ਕੇ ਜਲਾਏ ਹੁਏ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੀ ਵਾਸਿਸਨ ਇੰਦ੍ਰੀ ਕੀ ਜੂਠ ਤੇ ਉਤਰਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੨॥

ਅਗਨਿ ਭੀ ਜੂਠੀ ਪਾਨੀ ਜੂਠਾ ਜੂਠੀ ਬੈਸਿ ਪਕਾਇਆ ॥

ਅਗਨੀ ਭੀ ਜੂਠੀ ਹੈ ਔਰ ਪਾਨੀ ਭੀ ਜੂਠਾ ਹੈ ਔਰ ਬੈਠ ਕਰ ਜਿਸਨੇ ਪਕਾਯਾ ਹੈ ਵਹੁ ਭੀ ਜੂਠੀ ਹੈ ॥

ਜੂਠੀ ਕਰਛੀ ਪਰੇਸਨ ਲਾਗਾ ਜੂਠੇ ਹੀ ਬੈਠਿ ਖਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਕਰਛੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਸਨ ਲਾਗਾ ਹੈ ਵਹੁ ਜੂਠੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਬੈਠਕੇ ਖਾਯਾ ਹੈ ਵਹੁ ਭੀ ਜੂਠਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੋਬਰੁ ਜੂਠਾ ਚਉਕਾ ਜੂਠਾ ਜੂਠੀ ਦੀਨੀ ਕਾਰਾ ॥

(ਗੋਬਰੁ) ਗੋਹਾ ਭੀ ਜੂਠਾ ਹੈ ਜਹਾ ਲੇਪਣ ਦੀਆ ਹੈ ਵਹੁ ਚੌਕਾ ਭੀ ਜੂਠਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਕਾਰਾ) ਲਕੀਰ (ਦੀਨੀ) ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਜੂਠੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇਂ ਕੋਈ ਸੂਚਾ ਭੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਤੇਈ ਨਰ ਸੂਚੇ ਸਾਚੀ ਪਰੀ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਤੇਈ) ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਸੂਚੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਗੁਰੇ ਵਾਰੇ ਸਾਚੀ ਬਿਚਾਰ ਪੜੀ ਹੈ ॥੪॥੧॥੭॥

ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਕੋ ਲੋਕੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਆਜ ਮੇਲਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਅਸਥਲ ਕੋ ਪੂਜਨ ਚਲੇ ਤਿਨਕੋ ਉਤ੍ਰੁ ਦੇਤੇਹੂਦੇ ਪਰਮੇਸਰ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਘਰੁ ੧ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕਤ ਜਾਈਐ ਰੇ ਘਰ ਲਾਗੇ ਰੰਗੁ ॥ ਮੇਰਾ ਚਿਤੁ ਨ ਚਲੈ ਮਨੁ ਭਇਓ ਪੰਗੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥
(ਕਤ) ਕਹਾ ਚਲੇਂ ਹਮਾਰੇ (ਘਰਿ) ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਅੰਰ ਕਿਸੀ ਤਰਫ ਚਲਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਮਨ ਭੀ (ਪੰਗੁ) ਪਿੰਗਲਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਵਾਸਨਾ ਰਹਤ ਭਜਾ ਹੈ ॥

ਦੇਕ ਦਿਵਸ ਮਨ ਭਈਉਮੰਗ ॥ ਘਸਿ ਚੰਦਨ ਚੋਆ ਬਹੁ ਸੁਰੰਧ ॥
ਇਕ ਦਿਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ (ਉਮੰਗ) ਚਾਹ ਉਤਪਤਿ ਹੂਈ ਥੀ ਚੰਦਨ ਕੋ ਘਸਾ ਕਰ ਔਰ (ਚੋਆ) ਅਤਰਾਦਿਕ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਰੰਧੀ ਵਾਲੀਆ ਵਸਤੂ ਲੈ ਕਰ ॥

ਪੂਜਨ ਚਾਲੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਇ ॥ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਬਤਾਇਓ ਗੁਰ ਮਨਹੀ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥
ਏਕ ਦੇਵ ਅਸਥਾਨ ਵਿਖੇ ਪੂਜਨ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਗਧਾਸਾ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਚਲੀਥੀ ਸੋ ਜਿਸ ਦੇਵ ਕੋਮੰਦਰਮੈਂ ਪੂਜਨੇ ਕੋ ਜਾਣੀ ਥੀ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹੀ ਕਹਿ ਦੀਆ ਭਾਵ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥੧॥

ਜਹਾ ਜਾਈਐ ਤਹ ਜਲ ਪਖਾਨ ॥ ਤੂ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਸਭ ਸਮਾਨ ॥
ਜਹਾ ਜਾਈਏ ਹੈ ਤਹਾ ਜਲ ਔਰ (ਪਖਾਨ) ਪਥਰ ਵਿਸ਼ਟ ਆਵੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜਲ ਔਰ ਮੰਦ੍ਰਿ ਮੈਂ ਪਾਖਾਨ ਕੀ ਮੂਰਤੀਆਂ ਹੋਤੀਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਸਤਾ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਐਸੇ ਗੁਰਾ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਹਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਭ ਦੇਖੇ ਜੋਇ ॥ ਉਹਾ ਤਉ ਜਾਈਐ ਜਉ ਈਹਾ ਨ ਹੋਇ ॥
ਬੇਦ ਔਰ ਪੁਰਾਨ ਸਭ (ਜੋਇ) ਫੁੰਢ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਵਾ ਬੇਦਭੀ ਦੇਖੇ ਔ ਪੁਰਾਨ ਭੀ (ਜੋਇ) ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋ ਸੂਬ ਨਾ ਹਰੀ ਕੋ ਪੂਰਨ ਬਤਾਵੇਤੇ ਹੈਂ ਯਾਤੇ ਉਹਾ ਤੀਰਥ ਮੰਦ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਤੋ ਤੋ ਜਾਈਏ ਜੋ ਈਹਾ ਬ੍ਰਜਪਕਤਾ ਰੂਪ ਕਰ ਪੂਰਨ ਨਾ ਹੋਵੈ ਮੈਂ ਗੁਰਾ ਵਾ ਉਪਕਾਰ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਐਸੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੈ ਬਲਿਛਾਰੀ ਤੋਰ ॥ ਜਿਨਿ ਸਕਲ ਬਿਕਲ ਭ੍ਰਮ ਕਾਟੇ ਮੋਰ ॥
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੈਂ ਅਪਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਨੇ ਬਿਅਕਲਪਣਾ ਔ ਮੇਰੇ ਭਰਮ ਸਭ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥
ਰਾਮਾ ਨਾਮ ਸੁਆਮੀ ਰਮਤ ਬ੍ਰਹਮ ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਕਾਟੈ ਕੋਟਿ ਕਰਮ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥
ਰਾਮਾ ਨੰਦ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੁਆਮੀ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਵਿਖੇ ਰਮ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਕਰੋਭੋਂ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਕਾਟ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਬਸੰਤੁ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਦੇਉ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸੰਕਟ ਵੈ ਸੇਵਕੁ ਭਜੈ ॥ ਚਿਰੰਕਾਲ ਨ ਜੀਵੈ ਦੋਉ ਕੁਲ ਲਜੈ ॥ ੧ ॥
ਅਪਨਾ (ਸਾਹਿਬ) ਸੁਆਮੀ (ਸੰਕਟ) ਕਸਟ ਦੇਵੈ ਵਾ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਕਸਟ ਆਇ ਬਟੇ ਔਰ ਸੇਵਕ ਭਾਗ ਜਾਵੈ ਵਹੁ ਸੇਵਕ ਚਿਰ ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਜੀਵਤਾ ਔਰ ਦੋਉ ਕੁਲ ਨਾਨਕ ਦਾਦਕੁ ਲਜਾਵਾਨ ਕਰਤਾ ਵਾ ਅਪਨੇ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਿਗਾੜਤਾ ਹੈ ॥੧॥
ਤੇਰੀ ਭਗਤਿ ਨ ਛੋਡਉ ਭਾਵੈ ਲੋਗੁ ਹਸੈ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਹੀਅਰੇ ਬਸੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡੁੰਗਾ ਚਾਹੇ ਲੋਗ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹਾਸੀ ਕਰੇਂ ॥ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਚਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜੈਸੇ ਅਪਨੇ ਧਨਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਰਨੁ ਮਾਂਝੇ ॥ ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨ ਛਾਡੈ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੁਰਸ਼ ਅਪਨੇ ਧਨਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮਰਨ (ਮਾਂਝੇ) ਲਿਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਤਭਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਔਰ ਚੋਰ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤੇ ਭਾਵ ਜੇ ਅਤੀ ਪ੍ਰਯਾਤਾ ਕਰਤੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥
ਰੀਰਾ ਗਇਆ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਮਾ ॥ ਨਾਰਾਇਣ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਤ ਸੇਵਕੁ ਨਾਮਾ ॥ ੨ ॥
ਰੀਰਾ ਔਰ ਕਨਾ ਪੁਨਹ ਗੋਦਾਵਰੀ ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਾਮਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਹੇ ਨਰਾਇਣ ਤੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੂਈ ਸਫਲ ਹੈ ਵਾ ਸੇਵਕ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੋ ਸ੍ਰਿਸਤ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਅਤਿਨੀਝਰ ਬਾਜੈ ॥ ਕਾਇਆ ਭੂਥੈ ਕੇਸਵਾ ॥ ੧ ॥
ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰਿ ਮੈਂ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਲਹਿਰ (ਨੀਝਰ) ਇਕਰਸ (ਬਾਜੈ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਹੇ ਕੇਸਵ ਹਮਾਰੀ (ਕਾਇਆ)

ਬੁਧੀ ਭੂਥ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦੇ ਤਾਰਿ ਗੋਬਿੰਦੇ ॥ ਤਾਰਿ ਲੈ ਬਾਪ ਬੀਨੁਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦੁ ਸੇ ਹੋ ਗੋਬਿੰਦ ਮੁਖਕੇ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ਹੋ ਬਾਪ ਬੀਨੁਲਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ਬਾਰ ਬਾਰ ਤਾਰਿ ਕਹਿਏ
ਸੇ ਆਤੁਰਤਾ ਸਿਧ ਹੋਈ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦੁ ਮੈਂ ਕਹਾ ਭੈਦਾਇਕ ਬਸਤੂ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਲ ਬੇੜਾ ਹਉ ਖੋਵ ਨ ਸਾਕਉ ॥ ਤੇਰਾ ਪਾਰੁ ਨ ਪਾਇਆ ਬੀਨੁਲਾ ॥ ੨ ॥
ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ (ਅਨਿਲ) ਪਵਨ ਕਰ ਚਲਾਇਵਾਨੁ ਕੀਆ ਰੂਪਾ ਅੰਤਹਕਰਨ-ਰੂਪ ਬੇੜਾ ਤਿਸਕੇ (ਖੋਵ) ਸਹਾਰ ਅਰਥਾਤ
ਚਲਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾਉ ਔਰ ਹੋ ਬੀਨੁਲਾ-ਤੇਰਾ ਪਾਰ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬਜੰਤੂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਤੂ ਮੇਕਉ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੇ ਕੇਸਵਾ ॥ ੩ ॥
ਤੂੰ ਦਇਆਲ ਹੋਇਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਮੇਲਿਦੇਹੁ ॥ ਜੇ ਹੋ ਕੇਸੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦੁ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਲੇਵੇ ॥ ੩ ॥
ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਹਉ ਤਰਿਭੀ ਨ ਜਾਨਉ ॥ ਮੇਕਉ ਬਾਹਦੇਹਿ ਬਾਹਦੇਹਿ ਬੀਨੁਲਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥
ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਰਨੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਤੂੰ ਤਾਰੇ ਹੋ ਬੀਨੁਲਾ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਬਾਹ ਦੇਹੁ ਔਰ ਗੁਰੂ
ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਭੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪ ਬਾਹ ਦੀਜੀਏ ॥ ਭਾਵ ਯੇਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮਸੂਰ ਅਤੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦੁ ਸੇ ਜਰਨਾ
ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥

ਸਹਜ ਅਵਲਿ ਧੂੜਿ ਮਣੀ ਗਾਢੀ ਚਾਲਤੀ ॥ ਪੀਛੈ ਤਿਨਕਾ ਲੈਕਰਿ ਹਾਂਕਤੀ ॥ ੧ ॥
ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਆਇ ਸੇ (ਧੂੜਿ ਮਣੀ) ਪ੍ਰਿਥੀ ਆਇਤਤੋਂ ਕੀ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਗਾਢੀ ਚਲ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪੀਛੈ ਪ੍ਰਾਰਥਣ ਰੂਪ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਣਕਾ ਲੈਕਰ ਹਾਂਕ ਰਹੀ ਅਰਥਾਤ ਚਲਾ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਕੈਸੇ ਚਲਤੀ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਪਨਕਤ ਬੁਟਿਟਿ ਹਾਂਕਤੀ ॥
ਜੈਸੇ (ਪਨਕਤ) ਗੋਬਰ ਕੀ ਗੋਲੀ ਕੋ (ਟਿਟਿ) ਫੁੰਡੀ (ਬੂ) ਬਾਂਚਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਣ (ਹਾਂਕਤੀ) ਚਲਾਵਤੀ ਹੈ ॥
ਸਰਿ ਧੋਵਨ ਚਾਲੀ ਲਾਭੁਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਸਰੀਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਰਥਣ ਕੇ ਆਸਰੇ ਜਾਨਕੇ (ਲਾਭੁਲੀ) ਪ੍ਰੇਮਿਨ ਬੁਧੀ ਸਤਿਸੰਗ ਸਰੋਵਰ ਮੈ ਰਾਗ ਦੁਖ ਮਿਲ
ਕੇ ਧੋਵਣੇ ਚਾਲੀ ਹੈ ॥

ਧੋਬੀ ਧੋਵੈ ਬਿਰਹ ਬਿਰਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ॥ ੨ ॥
(ਧੋਬੀ) ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਵਸੰਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੁਆ ਰਾਗ-ਦੁਖ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਵਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਦੁਆਰੇ
ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਰਹੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈ ਰਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਭਲਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਰਮਿ ਰਹਿਆ ॥ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪਰ ਕਰਿ ਦਇਆ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥
ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਰਮਿ ਰਹਿਆ) ਬਿਆਪਕ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਮੁਖ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪਰ ਦਇਆ ਕਰੀ ਹੈ
ਅਰਥਾਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਗਤੀ ਦਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥
ਦੇਹ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਕਰ ਜੀਵ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਬਾਣੀ ਰਵਿਵਾਸ ਜੀਕੀ ॥ ੧ ॥ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਤੁਝਹਿ ਸੁਝੈ ਕਾਛੂ ਨਾਹਿ ॥ ਪਹਿਰਾਵਾ ਦੇਖੇ ਉਭਿ ਜਾਹਿ ॥
ਤੇਰੇਕੇ ਕੁਛ ਸੁਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਅਪਣੇ ਉਪਰ ਬਸੰਤ ਸੁਛ ਪਹਰੇ ਹੁਏ ਦੇਖਕਰ (ਉਭਿ) ਉਪਰ ਅਰਥਾਤ ਹੰਕਾਰਸੰਜੁ ਗਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਗਰਬਵਤੀ ਕਾ ਨਾਹੀ ਨਾਉ ॥ ਤੇਰੀ ਗਰਦਨਿ ਉਪਰਿ ਲਾਵੈ ਕਾਉ ॥ ੧ ॥
ਪਰੰਤੂ ਗਰਬਵਤੀਓਂ ਕਾ ਕਹੀਂ ਬਾਉਂ ਨਹੀਂ, ਤੇਰੀ ਗਰਦਨ ਉਪਰ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕਾਉਂ (ਲਾਵੈ) ਬੋਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਤੂ ਕਾਂਇ ਗਰਬਹਿ ਬਾਵਲੀ ॥ ਜੈਸੇ ਭਾਵਉ ਖੁੰਬਰਾਜੁ ਤੂ ਤਿਸਤੇ ਖਰੀ ਉਤਾਵਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਬਾਵਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਕਾਇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਗਰਬ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਭਾਵੋਂ ਕੇ ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਖੁੰਬਕਾ
(ਰਾਜ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਾਈ ਦਿਨ ਕਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਤਿਸਤੇ ਭੀ (ਖਰੀ) ਅਤੀ (ਉਤਾਵਲੀ) ਕਾਹਲੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦੇਹ ਕਾ ਕੁਛ
ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ॥

ਜੈਸੇ ਕੁਰੰਕ ਨਹੀ ਪਾਇਓ ਭੇਦੁ ॥ ਤਨਿ ਸੁਰੀਧ ਫੂਵੈ ਪ੍ਰਦੇਸੁ ॥
ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ (ਕੁਰੰਕ) ਮਿਠ ਨੇ ਕਸਤੂਰੀ ਕਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ! ਔਰ ਸੁਗੰਧੀ ਤਿਸਕੇ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਮੈਂ
ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਔਰ ਆਸਚਾਨੋਂ ਮੈਂ ਫੂਢਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੋਤਿਆ ਜੀਵ ਬਾਹਰ ਫੂਢਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਤਨ ਕਾ ਜੋ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਤਿਸੁ ਨਹੀ ਜਮ ਕੰਕਰੁ ਕਰੇ ਖੁਆਰੁ ॥ ੨ ॥

(ਅਪ) ਆਪਣੇ (ਤਨ) ਸਰੀਰ ਕਾ ਜੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰੇ ਕਿ ਇਸ ਜਜ਼ ਕੇ ਚੇਤਨ ਕਰਕੇ ਵਰਤਾਵਟੇ ਵਾਲਾ ਕੋਲ ਹੈ
ਤਿਸਕੋ (ਜਮਕੰਕਰੁ) ਜਮਦੂਤ ਖਵਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਕਾ ਕਰਹਿ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥ ਠਾਕੁਰੁ ਲੇਖਾ ਮਗਨ ਹਾਰੁ ॥

ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਔਰ (ਕਲਤ੍ਰ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਖਿਆਰਥ ਹੈ ॥ ਠਾਕੁਰ ਲੇਖਾ ਮੰਗਨਹਾਰ ਹੈ ॥

ਫੇੜੇ ਕਾ ਦੁਖੁ ਸਹੈ ਜੀਉ ॥ ਪਾਛੇ ਕਿਸਹਿ ਪੁਕਾਰਹਿ ਪੀਉ ਪੀਉ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਜੀਉ (ਫੇੜੇ) ਕੀਏ ਹੁਏ ਕਰਮ ਕਾ ਦੁਖ ਸਹਾਰੇਗਾ ॥ ਪਿਛੇ ਜੋ ਰਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਕਿਸਕੋ ਪੀਉ ਪੀਉ ਕਰਕੇ ਪੁਕਾਰੇਗਾ
ਭਾਵ ਉਸ ਵਕਤ ਤੇਰਾ ਰਖਕ ਕੋਈ ਨ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਸਾਧੂ ਕੀ ਜਉ ਲੇਹਿ ਓਟ ॥ ਤੇਰੇ ਮਿਟਹਿ ਪਾਪ ਸਭ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਜੇਕਰ ਸਾਧੂ ਕੀ (ਓਟ) ਸਰਣ ਲੇਵੇਂ ਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋਟਾਨਕੋਟ ਜੋ ਪਾਪ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭੀ ਮਿਟ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥

ਕਹਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੋ ਜਪਹਿ ਨਾਮੁ ॥ ਤਿਸੁ ਜਾਤਿ ਨ ਜਨਮੁ ਨ ਜੋਨਿ ਕਾਮੁ ॥੪॥੧॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਜਾਤੀ-ਔਰ ਜੋਨੀ ਸੋ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ
ਭੀ ਨਾਮ ਜਪੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਏਤੁ ਕੁਝ ਆਇਆ ਤਿਸਨੇ ਚਕੀ ਦਾ ਪਰੋਲਾ ਉਠਾਇ ਲੀਆ ਅਰ ਚਕੀ ਚਟਨ
ਲਗਾ ਪਿਆ ਪੁਨਾ ਛਿਕੇ ਦੀ ਤਰਫ ਦੇਖਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸਕੋ ਮਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕੁਮਾਲੇ ਨੇ ਸੋਟਾ ਉਠਾਇਆ ਤਿਸ ਪਰਥਾਇ
ਕਬੀਰ ਜੀਨੇ ਸਬਦ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਥਾਹਜ ਅਰਥ ਤੋ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਸੰਤੁ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੁਰਹ ਕੀ ਜੈਸੀ ਤੇਰੀ ਚਾਲ ॥ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਛਟ ਊਪਰ ਬਮਕ ਬਾਲ ॥ ੧ ॥

(ਸੁਰਹ) ਦੇਵਤੇ ਸਾਰਥੀ ਤੇਰੀ (ਚਾਲ) ਰਹਿਣੀ ਹੈ (ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਛਟ) ਰੂਪੀ ਉਪਰ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਬਾਲ ਚਮਕ ਰਹੇ ਹੈ:

ਵਾ ਤੇਰੇ ਪਿਛੇ ਬੇਟ ਸਾਸਤਰ ਗੁਣ ਨਿਰੂਪਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਇਸ ਘਰ ਮਹ ਹੈ ਸੁ ਤੂ ਝੁੰਢਿ ਖਾਇ ॥ ਅਉਰ ਕਿਸਹੀ ਕੇ ਤੂ ਮਤਿ ਹੀ ਜਾਹਿ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਜੋ ਇਸ (ਘਰ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪਰਕਾਸ ਰੂਪ ਚੇਤਨ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਝੁੰਢ ਕਰ (ਖਾਹਿ) ਧਾਰ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕੇ
ਆਸਰੇ ਮੈਂ ਮਤ ਜਾਹੁ ॥

ਚਾਕੀ ਚਾਟਹਿ ਬੁਨੁ ਖਾਹਿ ॥ ਚਾਕੀ ਕਾ ਬੀਚਰਾ ਕਹਾਂ ਲੈ ਜਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਚਾਕੀ ਚਾਟਤਾ ਹੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੁਨ ਕੋ (ਖਾਹਿ) ਧਾਰਨ ਅਰਥਾਤ ਜਪਣਾ ਕਰ ॥ ਕਰਮੋਂਕਾ ਬੀਚਰਾ
ਜੋ ਇਹ ਸਰੀਰ ਹੈ ਇਸਕੋ ਕਹਾ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੋ ਈਹਾ ਹੀ ਰਹੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਛੀਕੇ ਪਰ ਤੇਰੀ ਬਹੁਤੁ ਭੀਨਿ ॥ ਮਤੁ ਲਕਰੀ ਸੋਟਾ ਤੇਰੀ ਪਰੈ ਪੀਨਿ ॥ ੩ ॥

(ਛੀਕੇ)ਸੂਰਗ ਪੁਰਤੋਰੀ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਇਸਦੀ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ਮਤ ਈਰਥਾ ਰੂਪੀ ਲਕੜੀ ਔਰ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸੋਟਾਤੋਰੀ
ਪੀਨ ਪੁਰ ਪੜਤਾ ਹੋਵੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭੋਗ ਭਲੇ ਕੀਨ ॥ ਮਤਿ ਕੋਉ ਮਾਰੈ ਈਟ ਵੇਮ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਭੋਗ ਭਲੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਥ ਤੂੰ ਭੋਗੋਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਤ ਕੋਈ ਈਟ ਵੀਮ ਮਾਰੇ ਜੋ
ਸਨਬੰਧੀ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਣਾ ਹੈ ਸੋ ਈਟ ਹੈ ਔਰ ਧਨ ਕਾ ਵਿਜੋਗ ਹੋਣਾ ਵੀਮ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਰਾਹੁ ਸਾਰਗ ਬਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਪੁਨੇ ਨਾਕੁਰ ਕੀ ਹਉ ਚੇਰੀ ॥ ਚਰਨ ਗਹੇ ਜਗ ਜੀਵਨ

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਨਿਬੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਨਾਕੁਰ ਕੀ (ਚੇਰੀ) ਦਾਸੀ ਹੂੰ ਜਬ ਜਗ ਜੀਵਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਚਰਨ (ਗਹੇ) ਪਕੜੇ ਹੋਂ ਤਬ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਜੋ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਥੀ ਸੋ ਨਿਬੇੜ ਦਈ ਹੈ ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਪਰਮੇਸਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਹਮਾਰੇ ॥ ਮੋਹਨ

ਮੋਹਿਲੀਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਸਮਝਸਿ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪੂਰਨ (ਪਰਮ) ਉਤਕ੍ਰਿਸ਼ਟ ਜੋਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸਰ ਮੋਹਨ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਹੈ ਮਨ ਤਿਸਕੋ ਸਰੂਪ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਮਝੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਹੀਨ ਹੋਛੀ ਮਤਿ ਝੂਠੀ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪੀਰ ਸਰੀਰੇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਕਰਮ ਹੀਨ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਹੈ ਔਰ ਥਾਣੀ ਭੀ ਝੂਠੀ ਹੈ (ਸਰੀਰ) ਅਰਥਾਤ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਅਧਿਆਸ ਹੋਨੇ ਸੇ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਪੀੜਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਜਬ ਕੀ ਰਾਮ ਚੰਗੀਲੈ ਰਾਤੀ ਰਾਮ ਜਪਤ ਮਨ ਧੀਰੇ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਸੇ ਹਮਾਰੇ ਬੁਧੀ ਰਾਮ ਅਨੰਦੀ ਵਿਖੇ ਰਾਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤ ਹੀ (ਮਨ) ਅੰਤਰਕਰਣ ਧੀਰਜ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਹਉਮੈ ਛੋਡਿ ਭਈ ਬੈਰਾਗਨਿ ਤਬ ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਸਮਾਨੀ ॥

ਜਬ ਜੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਛੋਡਕਰ ਹਮਾਰੇ ਬੁਧੀ ਬੈਰਾਗਨ ਭਈ ਤਬ ਅੰਤਰਿਕਰਣਮੈਂ ਸਾਚੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਸਮਾਵਤੀ ਭਈ ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਬਿਸਰੀ ਲਾਜ ਲੁਕਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ (ਮਾਨਿਆ) ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਕ ਲਾਜ ਬਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਭੂਤ ਭਵਿਖ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਜੈਸੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥

(ਭੂਤ) ਭੂਤ ਕਾਲ ਔਰ ਭਵਿਖਤ ਕਾਲ ਮੈਂ ਤੁਮ ਐਸੇ ਜਾਣੋਂ ਜੋ ਤਿਸ ਜੈਸਾ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਹੁਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਕੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਮਿ ਰਤੀ ਸੋਹਾਗਨਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਭਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੈ ਵਹੀ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈ ਕਜੋਂਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਭਤਾਰ ਕੇ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਵਾ ਸਨਮੁਖ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਭੂਤ ਭਵਿਖਤ ਮੈਂ ਜੈਸੇ ਤੁਮ ਹੋ ਤੈਸਾ ਹੋਰੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੀ ਹੋਈ ਸੁਹਾਗਨ ਹੋਈ ਹੂੰ ਹੇ ਰਾਮ ਸੂੰ ਪਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਦੁਖੁ ਬਿਆਪੈ ॥

ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਰਹੀਏ ਕਜੋਂਕਿ ਬੇਮੁਖ ਹੋਏ ਸੇ ਜਨਮਾਦੀ ਦੁਖ ਬਜਾਪਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹਵਾ ਸਾਦੁ ਨ ਢੀਕੀ ਰਸ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾਲੁ ਸੀਤਾਪੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸਰਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਹਵਾ ਢੀਕੀ ਹੈ ਕਿਜੋਂਕਿ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕਾ ਅਸਾਦਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਾਲ ਸੀਤਪਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਲਗੁ ਦਰਸੁ ਨ ਪਰਸੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਬ ਲਗੁ ਭੂਖ ਪਿਆਸੀ ॥

ਜਬ ਤਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ (ਪਰਸੈ) ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਥਾ ਤਬ ਤਕ ਹੀ ਭੂਖ ਪਿਆਸ ਰਹਿਤੀ ਥੀ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਤ ਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਜਲ ਰਸਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਦਰਸਨ ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਮਨ ਮਾਨੁ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕਰਕੇ ਕਮਲ ਬਿਗਸਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬੁਧੀ ਬਿਗਾਸੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਵਲਤ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਨਵਿ ਘਨਹਰੁ ਗਰਜੈ ਬਰਸੈ ਕੋਕਿਲ ਮੋਰ ਬੋਰਾਗੀ ॥

(ਉਨਵਿ) ਬੁਕ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਦਯਾਲ ਹੋ ਕੇ (ਘਨਹਰੁ) ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਜੋ ਬਦਲ ਹੈ ਗਰਸ ਕਰਕੇ ਬਰਸਤੇ ਹੈ ਉਪਦੇਸ ਕਰਨਾ ਬਰਸਨਾ ਹੈ ਔਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੋਂ ਕਾ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਗਰਜਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਕੋ ਸਰਵਣ ਕਰਕੇ ਕੋਕਿਲ ਭਾਵ ਭੁਖੀ ਔਰ (ਮੋਰ) ਮਨੁ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਵਾ ਅਧਕ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਤਰਵਰ ਬਿਰਖ ਬਿੰਗ ਭੁਇਅੰਗਮ ਘਰਿ ਪਿਰੁ ਧਨ ਸੋਹਗੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਭੂਮੀ ਮੈਂ (ਤਰ) ਅਤਸੈ ਕਰ ਕੇ ਸੁਭ ਗੁਨੇ ਰੂਪ (ਵਰ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬ੍ਰਿਖ ਉਪਜਤੇ ਹੈ ਔ ਇੰਦ੍ਰ ਰੂਪ ਪੰਛੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਸਰਪੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਵਰੁ ਤਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬ੍ਰਿਖ ਜੋ ਚੰਦਨ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਜੇਸੇ ਸਰਪ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਬਿਰਖੋਂ ਕੇ ਫਲ ਖਾਇ ਕਰਿ (ਬਿਰਖ) ਪੰਛੀਓਂ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਜਿਸ ਧਨ ਦੇ ਘਰ ਪਿਰੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸੁਹਾਗ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕੁਚਿਲ ਕੁਰੂਪਿ ਕੁਨਾਰਿ ਕੁਲਖਨੀ ਪਿਰ ਕਾ ਸਹਜੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਜੋ (ਕੁਚਿਲ) ਕੁਚਲਨੀ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦ ਕਰਮਾਂ ਵਾਲੀ ਔ (ਕੁਰੂਪਿ) ਕੁਟਲ (ਕੁਨਾਰਿ) ਖੋਟੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋ ਖੋਟੇ ਲਖਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਪਤੀ ਕਾ (ਸਹਜੁ) ਸੁਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ॥

ਹਰਿ ਰਸ ਰੰਗਿ ਰਸਨ ਨਹੀਂ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਖ ਸਮਾਨਿਆ ॥ ੩ ॥

(ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਰਸਨਾ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁਈ ਤਿਸ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਦੁਰਮਤੀ ਕਰਕੇ ਦੂਖ ਹੀ ਸਮਾਨਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ ਨਾ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈ ਨਾ ਦੁਖ ਦਰਦੁ ਸਰੀਰੇ ॥

ਅਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਜਨਮਤੀ ਮਰਤੀ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਤੇ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਭੀ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨਾ ਅਤਿਰਕਤ ਮੈਂ ਈਰਖਾ ਰੂਪ ਦਰਦ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇ ਸਹਜ ਸੁਹੇਲੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਖਤ ਹੀ ਮਨੁ ਧੀਰੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਹੋਤੇ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ ਧੀਰਜ ਆਦਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦੂਰਿ ਨਾਹੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ

ਬਚਨਿ ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹਰਿ ਪਾਏ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਿਆਰਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਆਸਰਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਏ ਹੈ ॥

ਇਨ ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਮਿਲੀਐ ਵਰ ਕਾਮਨਿ ਧਨ ਸੋਹਗੁ ਪਿਆਰੀ ॥

ਪੂਰਬੋਕਤ ਬਿਧੀ ਜੋ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰ ਵਾਕੋਂ ਵਾਹਾ ਹੇ ਕਾਮਨ ਹਰੀ ਵਰ ਕੋ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਸੋਹਗੁ) ਪਤੀਕੇ ਪ੍ਰਯਾਗੀ ਹੈ ਜੋ ਧੰਨ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾਤਿ ਬਰਨ ਕੁਲ ਸਹਸਾ ਚੁਕਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਸਬਦ ਕੇ (ਬੀਚਾਰੀ) ਵਿਚਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਜਾਤੀ ਕੁਲ ਔ ਬਰਨ ਆਸਰਮ ਕਾਅਭਿਮਾਨ ਔਰ ਪ੍ਰਮਾਣ ਭਾਤਿ ਆਦਿਕ ਸੰਸਾ (ਬੁਕਾ) ਫੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਜਿਸ ਪਰ ਪਤੀ ਕਾ ਮਾਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਚਿੰਨ ਕਾ ਹੈਂ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੁ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਤਾਕਉ ਹਿੰਸਾ ਲੋਭੁ ਵਿਸਾਰੇ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਵਹੁ ਹਿੰਸਾ ਅਰ ਲੋਭ ਕੇ ਬਿਸਾਰਦੇਤੀਹੀ ॥

ਸਹਜਿ ਰਵੈ ਵਰੁ ਕਾਮਲਿ ਪਿਰ ਕੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੰਗਿ ਸਵਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਭੁਰੋਂ ਵਾਹੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਕੇ ਅਤਿਸਕਰਨ ਸੁਾਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਤੀ ਕੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੁਭਾਵਕ ਪਤੀ ਕੇ ਰਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਰਉ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੁਟੰਬ ਸਨਬੰਧੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥

ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੁਟੰਬੀ ਅਰੁ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਕੀ ਜਾਰ ਦੇਵੋਂ ਜੋ ਮਾਧਾ ਮੋਹ ਕੇ ਪਸਾਰੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਨਾਹੀ ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਮ ਬਿਕਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰ ਰਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਰੁ (ਰਸੁ) ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਵਹੁ ਦੁਵੈਤ ਸੇ ਵੇਕਾਰੀ ਕਰਮ ਕਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਅੰਤਰਿ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਹਿਤ ਕੋ ਦੁਰੈ ਨ ਲਾਲ ਪਿਆਰੀ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਅੰਤਰ (ਹਿਤ ਕੇ) ਹੋਮ ਕਾ ਰਤਨ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਵਹੁ (ਲਾਲ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਪਜ਼ਾਰੀ ਛਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕੁ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਅਮੋਲਕੁ ਜਾਨ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮਨ ਮੈਂ ਜੁਗ ਜੁਗ ਕੇ ਅੰਤਰ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੂ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਹਮ ਧੂਰਿ ॥ ਮਿਲਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਰਮ

ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਦੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕੇ ਹਮ ਨੇ ਪਰਮਪਦੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਮ ਜੋ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ (ਆਤਮ) ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈਐ ਕਿਲਾਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਸਭਿ ਦੂਰਿ ॥

ਸੰਤ ਸਤਗੁਰ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸਾਂਤੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਹਮ ਨੇ (ਕਿਲਾਵਿਖ) ਪਾਪ ਔਰ ਦੁਖ ਕਾਟ ਕਰ ਦੂਰ ਕਰ ਈਏ ਹੈਂ ॥

ਆਤਮ ਜੋਤਿ ਭਈ ਪਰਭੂਲਿਤ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਦੇਖਿਆ ਹਜੂਰਿ ॥ ੧ ॥

(ਆਤਮ ਜੋਤਿ) ਆਤਮ ਗੁਣਤ ਪ੍ਰਭੂਲਤ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕੇ (ਹਜੂਰਿ) ਨਿਕਟ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥

ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਕੇ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਿਆ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਅਠਸਠਿ ਤੀਰਥ ਮਜਨੁ ਕੀਆ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਗਨਾਏ ਧੂਰਿ ॥ ੨ ॥

ਅਠਾਹਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਏ ਹਾ ਵਲ ਸਤਸੰਗਤ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੈਂ ਨਾਵਣੇ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਬਿਕਾਰ ਮਲੀਨ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਹਿਰਦਾ ਕੁਸੁਧ ਲਾਗਾ ਮੋਹ ਕੂਰੁ ॥

ਦੁਰਮਤੀਓਂ ਕੀ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਕੇ ਮਤਿ ਹੋਛੀ ਅਰ ਮਲੀਨ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਔ ਹਿਰਦਾ ਕੁਸੁਧ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ (ਕੂਰੁ)

ਮੂਰਖ ਮੋਹ ਮੈਂ ਲਗਾ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਕਰਮਾ ਕਿਉ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਹਉਮੈ ਬਿਆਪਿ ਰਹਿਆ ਮਨੁ ਝੂਰਿ ॥ ੩ ॥

ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ? ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਮਨ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਮੈਂ ਬਜਾਪ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸੀ ਜੋ ਝੂਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿਜੀ ਮਾਗਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਗ ਧੂਰਿ ॥

ਹੇ (ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹਰਿ ਜੀਉ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦੜਲ ਹੋਹੁ ਜੇ ਕਹੇ ਭਾਜਾ ਮਾਂਗਦੇ ਹੋ? ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮੈਂ ਭਤਿਸੰਗਤ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਦੁਰਮਤੀਓਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨਾ ਹੋਵੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਜਨੁ ਹਰਿ ਭੋਇਆ ਰਾਮੁ ਹਜੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਮ ਹੂੰ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਪਾਸ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਹੂੰ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨਨ ਕਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥

ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ ਨ ਜਾਈ ਤਰਲਾ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਭੈ ਹੀ ਜਿਸ ਮੈਂ ਜਲੁ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਜਗਤੁ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਜਾਪ ਨੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਾਰ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਬਨੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋਰੀ ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਬੀਚਾਰੀ ॥

ਹਿਰਦੇ ਵਿਖੇ (ਪ੍ਰਤੀਤਿ) ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਬਨੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਸੁਰਤਿ) ਉਤਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਏਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਿਚਾਰੀ ਹੈ ॥

ਅਨਾਦਿਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਸਰਬ ਕਲਾ ਗੁਨਕਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਔਰ ਸਰਬ ਭੁਟੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਤਾ ਨਾਮ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਜਾਪਾ ਹੈ ਔਰ ਹਿਰਦੇਮੈ ਪਿਆਰ ਧਰਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ਮਨਿ ਭਨਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਮਨ ਤਨ ਔਰ ਸਰਬ ਥਾਵੇਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਪਾਇਆ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖੁ ਲਖਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾਲ ਹੁਏ ਤਬ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਕਹੇ ਕਹਾ ਪਾਇਆ ਹੈ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਤਿਸ ਅਲੇਖ ਕੇ ਲਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅੰਤਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਸਰਬ ਧਰਣੀਧਰ ਸਾਕਤ ਕਉ ਦੂਰਿ ਭਇਆ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਜੋ ਸਰਬ ਧਰਣੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਅਰ ਹਰੀ ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ (ਸਾਕਤ) ਮਨਮੁਖ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਕਤ ਹੰਕਾਰੀ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤ ਨ ਕਬਹੂ ਬੁਝਹਿ ਜੁਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਿਖੇ ਜਲਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਬੀ ਬੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਕਤੋਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵ ਜੂਏ ਮੈਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਉਠਤ ਬੈਠਤ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਗੁਰਿ ਕਿੰਚਤ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥

ਜਿਨਕੇ ਉਪਰ ਗੁਰੂ ਨੇ (ਕਿੰਚਤ) ਅਲਪ ਮਾਤਰ ਭੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਲੋਗ ਉਠਤੇ ਬੈਠਤੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨਕਉ ਨਦਾਰਿ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਨ ਪਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਭਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪੈਜ ਸਵਾਰ ਟਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸਾਚਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਪਿਆਰੇ ॥

ਜਿਨ ਦੂਪਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਤਿਨਕੇ ਕਾਜ ਸਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਹਰੀ ਪਿਆਰੇ ਆਪਨਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹਰ ਪਰਕਾਰੋਂ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ। ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਪਰ ਆਪਕਾ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਜੀਗਿਆਸੂਓਂ ਕੇ ਕਾਰਜ ਆਪਨੇ ਸਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜਨ ਦੀਨ ਭਏ ਗੁਰ ਆਗੈ ਤਿਨਕੇ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਆਗੇ ਦੀਨ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮਾਦਿ ਦੁਖ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਗੁਰ ਆਗੈ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਸਵਾਰੇ ਹੁਏ ਜੀਗਿਆਸੂ ਜਨ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਆਗੇ ਭਗਤੀ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਰਸੁ ਗਾਵਹਿ ਰਸੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥

ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਹੈ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤਿਸ ਰਸ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ। ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਰਸ ਕੇ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਦੀਨਿਆ ਓਇ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ (ਮੋਖ ਦੁਆਰੇ) ਗਿਆਨ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਅਚਲੁ ਅਚਲਾ ਮਤਿ ਜਿਸੁ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਅਚਲ ਹੈ ਔਰ ਅਚਲ ਹੀ ਤਿਸਕੀ ਮਤ ਹੈ ਜਿਸ ਕੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਜੀਉ ਦੇਵਉ ਅਪੁਨਾ ਹਉ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਜੀਉ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰਾਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਚਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭੁਮਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਾਗੇ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨ ਗੁਬਾਰੇ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਜਨ ਭਰਮ ਕਰ ਦੂਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਅਗਿਆਨ ਹੈ ਔਰ ਇਸੀ ਘੋਰ ਅੰਧਿਰੇ ਮੈਂ ਪਛੇ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਨਦਾਰਿ ਨ ਆਵੈ ਨਾ ਉਰਵਾਰਿ ਨ ਪਾਰੇ ॥ ੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਤਾ ਤਿਨਕੋਂ ਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸੀ ਸੇ ਨਾ ਉਰਾਰ ਕੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਂ ਪਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਧ ਬੀਚ ਹੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੋ ਉਨਕੇ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਫ੍ਰਿਸਟ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਸਰਬੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਵਿਆ ਸੁਆਮੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਕਲਾ ਧੀਰੇ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋ ਅਪੰਨੀ ਸਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਿਆ ਹੁਆ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਕਹਤ ਹੈ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲਹੁ ਉਥਾਰੇ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੋ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਉਥਾਰੇ) ਬਚਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥ ੫ ॥ ੩ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਐਸੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਐਸੀ (ਕਾਰ) ਸੇਵਾ ਕਰ । ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋਂ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇ ਸੁ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨਹੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿ ਕਰਕੇ ਮਾਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਬਿਰਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਖ ॥
ਗੋਬਿੰਦ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਅਤਿ ਮੀਠੀ ਅਵਰ ਵਿਸਰਿ ਸਭ ਜਾਇ ॥
ਜਿਨਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਅਤੀ ਮਿਠੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅਵਰ ਸਭ ਕੁਛ ਬਿਸਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨੰਦਨੁ ਰਹਸੁ ਭਇਆ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੧ ॥
(ਜੋਤੀ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਜੋਤ ਕੋ ਮਿਲਾਇਕੇ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ(ਰਹਸੁ) ਅਨੰਦ ਭਇਆ ਹੈ ॥੧॥
ਜਬ ਗੁਣ ਗਾਇ ਤਬਹੀ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਸਾਂਤਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਜੀਵ ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬੀ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਆਇ ਕਰ ਬਸਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥
ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਮਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਈ ਹਰਿ ਪਿਆਇਆ ਗਿਆਨ ਤਤਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥
ਬੁਧੀ ਪਰਗਾਸੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਿਆਇਆ ਹੈ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਤਤ੍ਰ ਸੂਰੂਪ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਾਈ ਹੈ ॥
ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਧਿ ਲਗਾਇ ॥ ੩ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਜੋਤ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਭੀ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸਹਜੇਸਮਾਧੀ ਲਗਾਇਰਖਤੇਹੈ ॥੩॥
ਹਿਰਦੈ ਕਪਟੁ ਨਿਤ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਹਿ ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਣਾਇ ॥

ਔਰ ਜੋ ਦੰਡੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਕਪਟ ਹੈ ਔਰ ਕਪਟ ਸਹਤ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਮੁਖ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤਰ ਸੁਣਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ ਤੁਹ ਕੂਟੈ ਦੁਖ ਖਾਇ ॥ ੪ ॥
ਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਲੋਭ ਰੂਪ ਮਹਾ ਗੁਬਾਰਾ ਹੈ ਵੇਗ ਕੇ ਕੁਟਲ ਕਰ ਦੁਖ ਕਾ ਖਾਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ । ਭਾਵ ਜੋ ਦਿਖਾਵੇ ਮਾਤਰ ਦੰਭ ਸਹਿਤ ਕਰਮ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਢਲ ਜੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਚਾ ਲਾਇ ॥
ਜਬ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭੂ ਪਰਸੰਨ ਭਏ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣਾ (ਪਰਚਾ) ਪਰੇਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਲਗਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਮਾਨੀ ॥
ਮੇਰੈ ਹੀਅਰੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਖਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੋ ਮਾਨੀਓ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨਨ ਕਰਨੇਲਗਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਹੈ ਯਾਤੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਨਾ ਐ ਕਥਾ ਸੁਣਨੀ (ਸੁਖਾਨੀ) ਪਿਆਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ॥

ਦੀਨ ਵਇਆਲ ਹੋਵਹੁ ਜਨ ਉਪਰਿ ਜਨ ਦੇਵਹੁ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਖ ਦੀਨ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਵਹੁ ਔਰ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਹੋ ਅਕਥ ਅਪਨੀ ਕਹਾਨੀ ਕਾ ਕਹਿਲਾ ਸੁਣਨਾ ਦੇਵਹੁ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਮੀਠ ਲਗਾਨੀ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਰਸ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਔਰ ਤਨ ਕੋ ਮੀਠੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੁਰਿਕੈ ਚੰਗਿ ਰਤੇ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿਨ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਛਾਨੀ ॥
ਜਿਨੋਂਨੇ ਗੁਰਮਤ ਲੋਕਰਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਪਛਾਨੀ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਬਸੰਸਾਰ ਜੋ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕੋ(ਚੰਗਿ)ਪ੍ਰੇਮਮੰਚਾਏਹੈ॥
ਪੁਰਖੈ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਬੁਕੀ ਆਵਲ ਜਾਨੀ ॥ ੨ ॥

(ਪੁਰਖੇ) ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ (ਪੁਰਖ) ਜੀਉ ਜਬ ਮਿਲਾ ਤਬ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਤਬ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ਚੁਕ ਜਾਤੀ ਭਈ ॥ ੨ ॥

ਨੈਨੀ ਬਿਰਹੁ ਦੇਖਾ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨੀ ॥

ਐਸੇ (ਬਿਰਹੁ) ਪਰਮ ਹੈ ਜੋ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਨੈਨੀ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸ੍ਰਵਣੀ ਕੀਰਤਨੁ ਸੁਨਉ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਸੁਨਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤੀ ਭਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪੰਚ ਜਨਾ ਗੁਰਿ ਵਸਗਤਿ ਆਣੇ ਤਉ ਉਨਮਨਿ ਨਾਮਿ ਲਗਾਨੀ ॥

(ਪੰਚ ਜਨਾ) ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਜ ਬਿਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਵਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਬਸਿ ਆਣ ਦੀਏ ਹੈਂ ਤੋਂ (ਉਨਮਨਿ) ਤੁਰੀਆ ਰੂਪ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੀ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਬਜਾਪਕ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਪੜ੍ਹ ਸਾਰੁ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਿਰੁ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਨਿਹਵਲ ਸਭੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਏਹੀ ਪੜ੍ਹਨ (ਸਾਰੁ) ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਬਿਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਤਨਾ ਵੇਲਾਉ ਹੈ ਸਭ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਲੀਜੈ ਕਿਆ ਤਜੀਐ ਬਉਰੇ ਜੋ ਈਸੈ ਸੋ ਛਾਰੁ ॥

ਹੇ ਬਾਵਰੇ ਕਿਆ ਗੁਹਣ ਕਰੀਏ ਔਰ ਕਿਆ ਤਜਾਗ ਕਰੀਏ ਜੋ ਪਰਪੰਚ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭ ਛਾਰ ਹੋ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਬਿਖਿਆ ਕਉ ਤੁਮ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਜਾਨਹੁ ਸਾ ਛਾਡਿ ਜਾਹੁ ਸਿਰਿ ਭਾਹੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਵਿਸ਼ਿਓਂ ਕੋ ਤੁਮ ਅਪੁਨੀ ਵਸਤੂ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਸੋ ਛਾਡ ਜਾਵੇਗੇ ਅਰ (ਸਿਰਿ ਭਾਹੁ) ਮਾਤਾ ਕੋ ਗਰਭ ਮੈਂ ਵਾ ਨਰਕ ਚੁੰਡ ਮੈਂ ਉਲਟੇ ਪੜ੍ਹੇਗੇ ਵਾ ਸਿਰ ਪੁਰ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਭਾਰ ਉਠਾਵੇਗੇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਪਲੁ ਪਲੁ ਅਉਧ ਫੁਨਿ ਘਾਟੈ ਬੁਝਿ ਨ ਸਕੈ ਗਵਾਰੁ ॥

ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਭਾਵ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਪੁਨਹ ਪਲ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਚ ਅਵਸਥਾ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ (ਗਵਾਰੁ) ਮੁਰਖ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਸੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਜਿ ਸਾਥਿ ਨ ਚਾਲੈ ਇਹੁ ਸਾਕਤ ਕਾ ਆਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਕੁਛ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਇਹ (ਸਾਕਤ) ਸਨਮੁਖ ਕਾ (ਆਚਾਰੁ) ਕਰਤਬਜ਼ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੋ ਸੰਗਿ ਮਿਲੁ ਬਉਰੇ ਤਉ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਹੇ ਕਾਮਲੇ ਜੀਵ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲੋ ਤੋਂ (ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਸੰਗ ਸੁਖ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ਪੂਛਹੁ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਸੰਗ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਚਾਰੇ ਬੇਦ ਕੇ ਬੀਚਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪੰਡਤੋਂ ਸੇ ਜਾਇਕਰ ਪੂਛ ਲੇਵੇ ॥ ੩ ॥

ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਸਭੈ ਕੋਊ ਚਾਲੈ ਝੂਠ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਪਾਸਾਰੁ ॥

ਰਾਣਾ ਅਰ ਰਾਉ ਪਦਵੀਆਂ ਵਾਲਾ ਸਭ ਕੋਈ ਇਸ ਝੂਠੇ ਸੰਸਾਰ ਪਸਾਰੇ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਸਦਾ ਬਿਰੁ ਨਿਹਚਲੁ ਜਿਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨ ਸਦਾ (ਬਿਰੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਚਲ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਕੇਵਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ (ਆਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਜਬ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੋ ਗਈ ਪਰ ਬੈਠਾ ਦੀਆ ਤਬ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਜੋ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਬੜਾ ਪ੍ਰਭੂ ਥਾ ਸੇ ਪਿਤਾ ਕੋ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਮੈਂ ਬਾਦਸਾਹ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰਕੇ ਆਪਕੋ (ਗੁਰੂ) ਅਰਜਨ ਜੀ ਸਹਿਤ ਦਿਲੀ ਵਿਚ ਖੁਲਾਵਾਂਗਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਏਹ ਸਬਦ ਉਚਾਰਤੇ ਭਏ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੩ ਦੁਪਦਾ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਲਾਂਹੇ ਪੂਤ ਝਗਰਤ ਹਉ ਸੀਗਿ ਥਾਪ ॥ ਜਿਨਕੇ ਜਣੇ ਬਝੀਰੇ

ਤੁਮ ਹਉ ਤਿਨ ਸਿਉ ਝਗਰਤ ਪਾਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੁਤ੍ਰ ਕਿਸ ਵਸਤੇ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸਾਥ ਝਗਰਤੇ ਹੋ ਜਿਨਕੇ (ਜਟੇ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੁਏ ਔਰ ਤੁਮ (ਬਡੀਰੇ) ਵਡਿਆਏ ਹੁਏ
ਹੋ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਝਗਰਨੇ ਸੋ ਦੋਸ ਲਗਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਝਗਰਨੇ ਸੋ ਤੁਥ ਕੋ ਪਾਪ ਲਗੇਗਾ ॥

ਜਿਸੁ ਧਨ ਕਾ ਤੁਮ ਗਰਬੁ ਕਰਤ ਹਉ ਸੋ ਧਨੁ ਕਿਸਹਿ ਨ ਆਪ ॥

ਜਿਸ ਧਨ ਕਾ ਤੁਮ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸੋ ਧਨ ਕਿਸੀ ਕਾ ਅਪਣਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਛੋਡਿ ਜਾਇ ਬਿਖਿਆ ਰਸੁ ਤਉ ਲਾਗੀ ਪਛੁਤਾਪ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਇਹੁ ਬਿਸਜ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਰਸ ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਛੋਡ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪੀਛੇ ਸੋ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਨਾ ਲਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਤੁਮਰੇ ਪ੍ਰਭ ਹੋਤੇ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਤਿਨਕੇ ਜਾਪਹੁ ਜਾਪ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਆਮੀ ਗਰਭ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਰਖਕ ਹੋਤੇ ਕੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪੇ ॥

ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤ ਨਾਨਕ ਜਨ ਤੁਮਕਉ ਜਉ ਸੁਨਹੁ ਤਉ ਜਾਇ ਸੰਤਾਪ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਨ ਮੈਂ ਤੁਮ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੇਕਰ ਸੁਨੋ ਭਾਵ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰੇ ਤੋ ਤੁਮਾਰਾ ਭਲੀ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਪਲਾ ਨਿਝਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਘੁਰੁ ਪ ਦੁਪਦੇ ਪੜਤਾਲ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪੜਤਾਲ ਛੰਦ ਕੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਜਗੀਨਾਥ ਜਗਦੀਸਰੋ ਜਗਜੀਵਨੋ ਮਨ ਮੋਹਨ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ॥

ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਟੇਕ ਸਭ ਦਿਨਸੁ ਸਭ ਰਾਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਜਗਦੀਸ਼ੁਰ ਅਰ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਜਾਪਿ)ਜਪਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਹੇ ਮਨਮੋਹਨ
ਆਪਕੇ ਸਾਥ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਭ ਰਾਤ੍ਰਿ ਅਰ ਸਭ ਦਿਨੋਂ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ (ਟੇਕ)
ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੀ ਉਪਮਾ ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਅਨਿਕ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਸੁਕ

ਨਾਰਦ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਤਵ ਗੁਨ ਸੁਆਮੀ ਗਨਿਨ ਨ ਜਾਤਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੀ ਉਪਮਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ (ਅਨਿਕ) ਅਗਿਨਤ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕੋ ਹੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਕਹੈ
ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਲੇਵੇ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਨਾਰਦ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਭ ਦੇਵਤਾ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ ਗੁਨ
ਗਿਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਹਰਿ ਬੇਅੰਤੁ ਤੂ ਹਰਿ ਬੇਅੰਤੁ ਤੂ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਨਹਿ ਆਪਨੀ ਭਾਂਤਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਬੰਨਤਾ ਹੋ ਪੁਨਹ ਤੂੰ ਅਪਨੀ (ਭਾਂਤਿ) ਤਰਹ ਕੋ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਚਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਕੈ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਹੀ ਬਸਤੇ ਤੇ ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਭਗਤ ॥

ਜੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ ਪੁਨਹ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਿਕਟ
ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੋ ਸਾਧੂ ਜਨ ਆਪਕੇ ਭਗਤ ਹੈ ॥

ਤੇ ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਲਿ ਮਿਲੇ ਜੈਸੇ ਜਨ

ਨਾਨਕ ਸਲਲੈ ਸਲਲ ਮਿਲਾਤਿ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸੋ ਆਪ ਕੇ ਸੰਤ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਸੰਗ ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਕਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਐਸੇ ਅੰਤੋਂ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਜੈਸੇ (ਸਲਲੈ) ਜਲਕੇ ਸਾਥ ਜਲ ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਨਰ ਹਰੇ ਨਰ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ

ਸਗਲ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮੋਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਰੋਂ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਸੁਆਮੀ ਹਰੀ ਜਗਲ ਦੇਵਾਂ ਕੋ ਦੇਵ (ਸ੍ਰੀ) ਜੋਭਾਵਨ (ਰਾਮ) ਰਮਨ ਰੂਪ ਰਾਮ
ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਤੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਰਾਮ ਗੁਨ

ਗਾਵਤੇ ਤਿਤੁ ਗਹਿ ਵਾਜੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਵਡਭਾਗ ਮਥੋਰਾ ॥

ਜਿਸ (ਗ੍ਰਿਹਿ)ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਮਨ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵੀਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਆਪਕੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ
ਹੇ ਰਾਮ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ (ਗ੍ਰਿਹਿ)ਸਰੀਰ ਵਿਖੇ ਪੰਚ ਸਬਦ ਦਸਵੇਂ ਦੁਹਰ ਵਾ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ
ਜਸਕੇ ਵਾਜੇ ਬਜੇ ਹੈਂ ਕੌੜੀਕਿ ਤਿਨਕੇ ਮਾਥੇ ਕਾ ਭਾਗ ਬਡਾ ਉਤਮੁ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਜਨਕੇ ਸਭਿ ਪਾਪ ਗਏ ਸਭਿ ਦੇਖ ਗਏ ਸਭਿ ਰੋਗ ਗਏ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ

ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਗਏ ਤਿਨ ਜਨਕੇ ਹਰਿ ਮਾਰਿ ਕਢੇ ਪੰਚ ਚੋਰਾ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਜਨਕੇ ਸਭ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਐ ਭੁਖ ਦੂਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਜਨਮਾਦਿਕ ਰੋਗ ਭੀ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨ ਤਿਨ ਜਨਕੇ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਏਹ ਕਾਮਾਦੀ ਜੋ ਪਾਏ ਚੋਰ ਹੈਸੇ ਹੋ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਮਾਰਕੇ ਕਾਢੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਹੁ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ਜਗਦੀਸੁ ਜਪਹੁ

ਮਨਿ ਬਚਨਿ ਕਰਮਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧੂ ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਸਾਧੂ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਧੂ ਜਨ ਤੇਰਾ ਹਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਆਰਾਧਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਸਭਿ ਪਾਪ ਗਵਾਧੂ ॥

ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬੋਲਣੇ ਸੇ ਸਭਿ ਪਾਪ (ਗਵਾਧੂ) ਗਵਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਗਰਨੁ ਕਰਹੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਆਨੰਦੁ ਜਪਿ ਜਗਦੀਸੁਰਾ ॥

ਵਹੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਜਾਗਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਗਦੀਸੁਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਕਰ ਤਿਨ ਕੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਇਛੇ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਸਭੈ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਧਰਮੁ ਅਰਥੁ ਕਾਮ ਮੋਖੁ

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਭਗਤ ਤੇਰਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭੀ ਸਭੀ ਫਲਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਆਦਿਕ ਜੋ ਹੈਸੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਭਗਤੋਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਤੇਰਾ ਅਰਥਾਤ ਮੁੱਖਤਾ ਹੋਈ ਹੈ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਬਦ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਮੇ ਭੀ ਅਰਥ ਬਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਮਾਧੋ ਮਧਸੂਦਨੋ ਹਰਿ

ਸ੍ਰੀ ਰੰਗੋ ਪਰਮੇਸਰੋ ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮਾਧੋ (ਮਧਸੂਦਨੋ) ਹਰੀ (ਸ੍ਰੀਰੰਗ) ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਪਾ ॥ ਵਹੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਸਤ ਹੈ (ਪ੍ਰਭੁ) ਸਮਰਥ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈ? ॥

ਸਭ ਦੁਖਨ ਕੇ ਹੀਨਾ ਸਭ ਸੁਖਨ ਕੇ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਗੁਨ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਰਬ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਸੁਖੇ ਕਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਐਸੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਗਾਉ ॥

ਹਰਿ ਘਟਿ ਘਟੇ ਘਟਿ ਬਸਤਾ ਹਰਿ ਜਲਿ ਬਲੇ ਹਰਿ ਬਸਤਾ

ਹਰਿ ਬਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ਬਸਤਾ ਮੈ ਹਰਿ ਦੇਖਨ ਕੇ ਰਾਉ ॥

ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਹਰੀ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਜਲੋਂ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਲੇ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੇ ਔਰ ਬਾਨ ਬਨੰਤਰੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਕਾ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਰਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥

ਕੋਈ ਆਵੈ ਸੰਤੋ ਹਰਿਕਾ ਜਨੁ ਸੰਤੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨੁ ਸੰਤੋ ਮੇਰੇ ਮਾਰਗੁ ਦਿਖਲਾਵੈ ॥

ਕੋਈ ਆਵੈ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਹਰੀ ਕਾ ਜਨੁ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨੁ ਹੋਵੇ ਹੇ ਸੰਤੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ (ਮਾਰਗੁ) ਰਸਤਾ ਦਿਖਲਾਵੈ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨ ਕੇ ਹਉ ਮਲਿ ਮਲਿ ਧੋਵਾ ਪਾਉ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਮਲ ਮਲ ਕਰ ਧੋਵੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸਰਧਾ ਤੇ ਮਿਲਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ॥

ਹਰੀ ਜਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਰਧਾ ਸੇ ਹਰੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਵੁਆਰਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨਿ ਤਨਿ ਆਨੰਦ ਭਏ ਮੈ ਦੇਖਿਆ ਹਰਿ ਰਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਆਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਰਾਉ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਹਰਿਕੀ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਜਗਦੀਸੁਰ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ॥

ਦਾਸਾ ਭਾਵ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਖਾਨੀ ਤਨ ਕੋ ਹਰੀ ਜਗਦੀਸੁਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਭਈ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਅਰ ਤਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਰਾਇਣ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਮੈਂ ਅਨਦਿਨੋਂ ਸਦ ਸਦ ਸਦਾ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਹਰਿਨਾਉ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥
ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਮਨ ਤਨ ਝਾਟੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਨਿਰਭਉ ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਦਾ ਸਤਿ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ (ਨਿਰਭਉ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਸਤ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜਪ ॥ ਪੁਨਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ?
ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ॥ ਆਸੂਨੀ ਸੰਭਉ ॥

ਨਿਰਵੈਰ ਹੈ ਅਕਾਲ ਹੈ ਅਮੂਰਤ ਹੈ ਅਸੂਨੀ ਹੈ ਸੰਭਵ ਹੈ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਨਦਿਨੋਂ ਪਿਆਇ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਪਿਆਵਨਾ ਕਰ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਤੇਤੀਸ ਸਿਪ
ਜਤੀ ਜੋਗੀ ਤਟ ਤੀਰਥ ਪਰ ਭਵਨ ਕਰਤ ਰਹਤ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ॥

ਤਿਸ ਹਰੀ ਦਰਸਨ ਕੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਦਰਸਨ ਕੇ ਝਾਟੀ ਕਰਕੇ ਵਾ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਹੀ ਜਤਨ ਕਰ ਤੇਤੀਸ
ਕ੍ਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਸਿਪ ਜਤੀ ਅਰ ਜੋਗੀ ਜੋ ਹੈ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ (ਭਵਨ) ਅਸਥਾਨ ਬਨਾਇ ਕਰ ਵਾ ਕ੍ਰਮਲੋਂ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਰਾਹਾਰੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਥਾਇ ਪਈ ਜਿਨ ਕਉ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਵਤੁ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥
ਪਰੰਤੂ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਵਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ਜਿਨਕੋ (ਬਨਵਾਰੀ) ਭਗਵਾਨ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਹਰਿਕੇ ਹੋ ਸੰਤ ਭਲੇ ਤੇ ਉਤਮ ਭਗਤ ਭਲੇ ਜੋ ਭਾਵਤ ਹਰਿ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ॥
ਜੋ ਹਰੀ ਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ਕੇ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਸੰਤ ਕੇ ਭਗਤ ਮਨ ਝਾਟੀ ਕਰ ਭਲੇ ਉਤਮ ਹੈ ॥
ਜਿਨਕਾ ਅੰਗੁ ਕਰੈ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨਕੀ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪੈਸ ਸਵਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥
ਜਿਨਕਾ (ਅੰਗੁ) ਪਖ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ (ਪੈਸ) ਪਤਿਸ਼ਰਾ ਹਰੀ ਨੇ
ਆਪ ਸਵਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਪੜਤਾਲ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਪਾਨੁ
ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਕਾ ਪ੍ਰਭੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਅਥਿਨਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੀ ਕੇ ਜਪ ਵਧੁ ਗੋਵਿੰਦ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ (ਪ੍ਰਭੋ) ਸੁਆਮੀ
ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਿਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਥਿਨਾਸੀ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਨਾਮ (ਬੋਲਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਸੋ ਪੀਐ ਜਿਸੁ ਰਾਮੁ ਪਿਆਸੀ ॥
ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਰਾਮ ਪਿਆਵਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਨਕੀ ਭੁਧੀ
ਰਾਮ ਜਲ ਕੀ ਪਿਆਸੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮੇਲੈ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਸੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਚਖਾਸੀ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਦਿਆਲ ਨੇ ਆਪ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੇਲਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਚਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜਨ ਸੇਵਹਿ ਸਦ ਸਦਾ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰੇ ਤਿਨਕਾ ਸਭ ਦੂਖੁ ਭਰਮੁ ਭਉ ਜਾਸੀ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਝਾਟੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਦੂਖ ਭਰਮ ਔਰ ਭੈ ਸਭ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਨਾਮੁ ਲਏ ਤਾਂ ਜੀਵੈ ਜਿਉ ਚਾਤ੍ਰਕੁ ਜਲਿ ਪੀਐ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੀ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾਸ ਨਾਮ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤੇ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥ ਕੈਸੇ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ? ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ (ਚਾਤ੍ਰਕੁ) ਪਾਪੀਰਾ ਸ੍ਰਾਤਿ ਜਲਿ ਪੀਵੇ ਤੇ ਤਬੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਸਿਰੀ ਰਾਮੁ ॥ ਰਾਮ ਰਮਤ ਰਾਮੁ ॥ ਸਤਿ ਸਤਿ ਰਾਮੁ ॥
ਬੋਲਹੁ ਭਈਆ ਸਦ ਰਾਮ ਰਾਮੁ ਰਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਰਬਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਜਪ ਜੋ ਕਰੇ ਕੈਸਾ ਹੈ ਰਾਮ ? ਜੋ ਕਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਸਭ ਮੈਂ (ਰਮਤ) ਬਯਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਰ
ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਆਇ ਜੁਗਾਇ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈ ਔਰ (ਬੋਲਹੁ) ਭਾਈ ਤਿਸ ਰਾਮ ਕੇ ਮਨ ਝਾਟੀ ਕਰ ਸਦੀਵ
ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਜੋ (ਸਰਬਗੇ) ਸਰਬ ਕੇ ਮਨ ਕੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪੇ ਸਭੁ ਕਰਤਾ ਰਾਮੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਸਭਤੁ ਜਗੇ ॥
 ਭੂਤ ਭਵਿਖਯਤ ਵਰਤਮਾਨ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਰਾਮ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਸਭ) ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ
 ਕੀਰਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਰਾਮ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥
 ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮਰਾਇ ਸੋ ਜਨੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ॥ ੧ ॥
 ਮੇਰਾ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਜਿਸ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਖ੍ਰਿਸ਼ੀ ਇਕਾਗਰ ਕਰ
 ਲਗੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਖਹੁ ਹਰਿ ਸੰਤਹੁ ਜੋ ਭਗਤਿ
 ਜਨਾਂ ਕੀ ਪਤਿ ਰਾਖੈ ਵਿਚਿ ਕਲਿਜੁਗ ਅਗੇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ (ਉਪਮਾ) ਅਹਿਮਾ ਕੋ ਦੇਖਹੁ ਹੇ ਸੰਤਜਨੋਂ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ (ਪਤਿ) ਇਜਤ ਕੋ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਰਾਖੇ
 ਹੈਂ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਸਭ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਕਾ ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਪਤਿ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਾ ਅੰਗੁ ਕੀਆ ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ ਦੁਸਮਨ ਦੂਖ ਗਏ ਸਭਿ ਭਗੇ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੩ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਖ ਦਾਸ ਕਾ ਮੇਰੇ ਰਾਮਰਾਇ ਨੇ (ਅੰਗੁ) ਪਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਦੁਸਮਨ ਦੂਤ ਸਭ ਹਮਾਰੇ
 ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੩ ॥
 ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਕੁਛ ਮਾਂਗਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੂਰਤਿ ਕਉ ਬਲਿਜਾਉ ॥ ਅੰਤਰਿ ਪਿਆਸ ਚਾਤਿਕ
 ਜਿਉ ਜਲ ਕੀ ਸਫਲ ਦਰਸਨੁ ਕਵਿ ਪਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਤਗੁਰ (ਗੁਰ) ਵਡੇ ਤੇਰੀ ਸਰਗੁਣ ਮੂਰਤੀ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਦੋਂ ਚਾਤਿਕ ਕੋ ਜਲ ਕੀ ਪਯਾਸ ਹੋਤੀ ਹੈ
 ਤੈਸੇ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰ ਪਿਆਸ ਹੈ ਹੇ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ?

ਅਨਾਥਾ ਕੋ ਨਾਥ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ ਭਗਤਿ ਵਡਲੁ ਹਰਿਨਾਉ ॥

ਹੂੰ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਭਗਤ ਵਡਲ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੋਂ
 ਕਾ ਪਯਾਰਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਕੋਇ ਨ ਰਾਖੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸੁ ਤੂ ਦੇਹਿ ਅਸਰਾਉ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਰਾਖ ਨਾ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰ (ਅਸਰਾਉ) ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਿਪਰਿਆ ਧਰਿ ਨਿਗਤਿਆ ਗਤਿ ਨਿਥਾਵਿਆ ਤੂ ਬਾਉ ॥

ਨਿਆਸਰੋਂ ਕਾ ਤੂੰ ਆਸਰਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਗਤਿਓਂ ਕੀ ਗਤਿ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਥਾਵਿਓਂ ਕਾ ਤੂੰ ਬਾਉ ਹੈਂ ॥

ਦਹਦਿਸ ਜਾਉ ਤਹਾਂ ਤੂ ਸੰਗੇ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ ਕਮਾਉ ॥ ੨ ॥

ਦਸੋਂ ਵਿਸਾ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕਾ ਕਮਾਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਏਕਸੁ ਤੇ ਲਾਖੁ ਤੇ ਏਕਾ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਕਹਿ ਨ ਸਕਾਉ ॥

ਹੂੰ ਏਕ ਤੇ (ਲਾਖ) ਅਸੰਖਿਆਤ ਔਰ ਲਾਖੋਂ ਤੇ ਇਕਾ ਅਨਸਾਰ ਏਕ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈਂ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਕੀ (ਮਿਤਿ) ਮਰਯਾਦਾ
 ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਤੇਰੀ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ਸਭੁ ਤੇਰੇ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਉ ॥ ੩ ॥

ਹੂੰ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਤੇਰੀ (ਮਿਤਿ) ਮਰਯਾਦਾ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਏਹ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਖੇਲ ਦੇਖਨ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਤੇਰਾ
 ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਤੂੰ ਕਿਆ ਮਾਗਤਾ ਹੋਂ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧਨ ਕਾ ਸੰਗੁ ਸਾਧ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਹਰਿ ਸਾਧਨ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਸੇ ਹੀ ਗੋਸਟ ਕਰਨੀ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਸੇ ਹੀ (ਲਿਵ) ਖਿਰਤੀ ਕਾ ਲਗਾਉਣਾ ਦੇਵੇ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਇਆ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾਸ ਭਾਵਨਾ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰਮਤੀਆ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਅਪਨਾ ਦਰਸਨ
 ਵੀਜੀਏ ਏਹ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚਾਉ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਆਗੇ ਪਾਖੰਡ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੋ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਜੀਉ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨ ॥

ਕਰਤ ਬੁਰਾਈ ਮਾਨੁਖ ਤੇ ਛਪਾਈ ਸਾਖੀ ਭੂਤ ਪਵਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ਯਾਤੇ (ਜਾਨ) ਸਭ ਕੁਛ ਜਾਣ ਰਹਾ ਹੈ ਮਨੁਖ ਤੇ ਛਪਾਇ ਕਰ ਜੀਉ ਬੁਰਾਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪਰਮੇਸਰ (ਸਾਖੀ ਭੂਤ) ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ (ਪਵਾਨ) ਪਵਨ ਸਮ ਸਰਬ ਗਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੈਸਨੋ ਨਾਮੁ ਕਰਤ ਖਟ ਕਰਮਾ ਅੰਤਰਿ ਲੇਭ ਜੂਠਾਨ ॥

ਬੈਸਨੋ ਨਾਮ ਹੈ ਔਰ ਖਟ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਿਰਦਾ ਲੇਭ ਕਰਕੇ ਜੂਠਾ ਹੋਰਗਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਭੁਥੇ ਸਭਿ ਅਗਿਆਨ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਕੀ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਭ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਭੁਥੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕਰਹਿ ਸੋਮ ਪਾਕੁ ਹਿਰਹਿ ਪਰਦਰਬਾ ਅੰਤਰਿ ਝੂਠ ਗੁਮਾਨ ॥

(ਸੋਮਪਾਕ)ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਅਪਣੀ ਹਥੀਂ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਰਾਏ ਦਰਬ ਕੋ (ਹਿਰਹਿ)ਬੋਸ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਝੂਠ ਔਰਗੁਮਾਨਹੈ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਧਿਨਹੀ ਜਾਣਹਿ ਬਿਆਪੇ ਮਨਕੈ ਮਾਨ ॥ ੨ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਰ ਬੇਦ ਕੀ ਬਿਧੀ ਕੋ ਭੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਔਰ ਮਨ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਮੈਂ ਬਿਆਪੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੰਧਿਆ ਕਾਲ ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਵਰਤਾ ਜਿਉ ਸਫਰੀ ਦੇਵਾਨ ॥

ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਧਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਭ ਬ੍ਰਤ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਉਨਕਾ ਦੰਡ ਸੰਯੁਗਤ ਕਰਨਾ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸਪਰਕਾਰ (ਸਫਰੀ ਦੇਵਾਨ) ਮਦਾਰੀ ਕਾ ਦੰਡ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਭੁਲਾਏ ਉਝੜਿ ਪਾਏ ਨਿਹਫਲ ਸਭਿ ਕਰਮਾਨ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਭੁਲਾਇ ਕਰ ਅੰਝੜ ਪਾਏ ਹੈਂ ਉਨਕੇ (ਕਰਮਾਨ) ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੁਏ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੋ ਗਿਆਨੀ ਸੋ ਬੈਸਨੋ ਪੜਿਆ ਜਿਸੁ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਗਵਾਨ ॥

ਸੋਈ ਗਿਆਨੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਬੈਸਨੋਂ ਹੈ ਔਰ ਪੜਾ ਹੁਆ ਭੀਵਹੀ ਸ੍ਰੋਸ਼ਟ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਰੀ ਹੈ ॥

ਉਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਉਪਰਿਆ ਸਗਲ ਬਿਸ੍ਵਾਨ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰ ਮੋਖ ਪਦ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰ ਸਗਲ (ਬਿਸ੍ਵਾਨ) ਵਿਸੁ ਤੇ ਉਧਰਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਿਆ ਹਮ ਕਥਾ ਕਛੁ ਕਥਿ ਨਹੀ ਜਾਣਹ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਬੁਲਾਨ ॥

ਹਮ ਕਿਆ ਕਥਨ ਕਰੇ ਕੁਛ ਕਥਨ ਕਰਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਉਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈਤੈਸੇ ਹੀ ਹਮ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਪਸੰਗਤਿ ਕੀ ਧੂਰਿ ਇਕ ਮਾਂਗਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਇਓ ਸਰਾਨ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥

ਇਕ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਆਪ ਕੀ (ਸਰਾਨ) ਸਰਣ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥ ੨ ॥ ਗਿਆਨਵਾਨ ਕਾ ਅਨਭਵ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਖ ਮੇਰੇ ਨਾਚਨੇ ਰਹੋ ॥ ਲਾਲੁ ਰੰਗੀਲਾ ਸਹਜੇ ਪਾਇਓ ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨਿਲਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਖ ਮੇਰਾ ਨਾਚਨਾ ਅਰਥਾਤ ਚੋਰਾਸੀ ਮੈਂ ਫਿਰਨਾ ਰਹਿ ਚੁਕਾ ਹੈ ਲਾਲ ਰੰਗੀਲਾ ਪ੍ਰਭ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ (ਲਹੇ) ਗੁਹਲ ਕਰਾ ਹੈ ॥

ਭੁਆਰ ਕੈਨਿਆ ਜੈਸੇ ਸੀਗਿ ਸਹੇਰੀ ਪ੍ਰਿਅ ਬਚਨ ਉਪਹਾਸ ਕਹੋ ॥

ਜੈਸੇ ਕਵਾਰੀ ਕੈਨਿਆ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਵਾਲੀ ਸਹੇਲੀ ਕੇਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਪੁਛਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰਿਯ ਪਤੀ ਕੇ ਉਪਹਾਸ ਕੇ ਬਚਨ ਕਹੁ ਭਾਵ ਤਿਸਕੋ ਮਿਲਾਪ ਕਾ ਸੁਖ ਕਹੁ ॥

ਜਉ ਸੁਰਿਜਨੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਭੀਤਰਿ ਆਇਓ ਤਬ ਮੁਖੁ ਕਾਜਿ ਲਜੋ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਚਤੁਰ ਪਤੀ ਘਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਸੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰਭਨੇ ਕੇ ਸਮੇਂ ਲਜਿਆ ਕਰਕੇ ਮੁਖ ਢਾਕ ਲੀਆ ਭਾਵ ਉਸ ਸੁਖ ਕਾ ਵਧ ਅਨਭਵ ਕਰਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਗਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਮਨ ਕੀ ਆਦ ਅੰਤ ਕੀ ਬਿਵਸਥਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਕਨਕੇ ਕੋਠਾਰੀ ਚੜਿਓ ਕਬਰੇ ਹੋਤ ਫਿਰੇ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੁਵਰਨ ਕੋਠਾਰੀ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੁਆ (ਕਬਰੇ) ਕਮਲਾ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਮੈਲ ਕਰ ਚੰਦਲ ਹੈ ॥

ਜਬਤੇ ਸੁਧ ਭਏ ਹੈ ਬਾਰਹਿ ਤਬਤੇ ਬਾਨ ਬਿਰੇ ॥ ੨ ॥

ਜਬਤੇ ਬਾਰਾਂ ਵੰਨੀ ਕਾ ਰੋਗਿਆ ਤਬਤੇ ਉਸ ਕੋਠਾਲੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜਬ ਤਕ ਮੈਲਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਚੰਦਲ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜਬ ਸੁਧ ਹੁਆ ਤਬ ਸ਼ੁਧ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਅਖ ਘਣੀਆਲ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾਤ ਏਕਰ ਪ੍ਰਾਣੇ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਤਉ ਲਉ ਬਜਿਓ ਮੂਰਤ ਘਰੀ ਪਲੇ ॥

ਬਜਾਵਨ ਹਾਰੇ ਉਠਿ ਸਿਪਾਰਿਓ ਤਬ ਫਿਰਿ ਬਾਜੁ ਨ ਭਇਓ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਬਜਾਵਨ ਵਾਲਾ ਪਾਸ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਮਹੂਰਤ ਘੜੀ ਪਲ ਮੈਂ ਬਜਾਵਤਾ ਹੈ । ਜਬ ਬਜਾਵਨ ਹਾਰੇ ਉਠ ਕਰ
ਚਲਾ ਗਿਆਤਬ ਪੁਨਾ ਬਾਜਾਤ ਨ ਭਇਆ ਤੇਸੇ ਹੀ ਜਬ ਤਕ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਸਰੀਰ ਚੇਸਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਜਬ ਪ੍ਰਾਣ
ਪੋਟ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਰੀਰ ਚੇਸਤਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੋਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਤਕ ਅਵਿਦਿਆ ਰਾਤ੍ਰ ਬੀ ਤਬ ਤਕ ਭੇਦ ਭਾਵ
ਕਰ ਮਹੂਰਤ ਘੜੀ ਪਲ ਪਲ ਮੈਂ ਮਨ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਬਾ ਜਬ ਵਜਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਅਗਿਆਨ ਚਲਾ ਗਿਆ ਤਉ ਫਿਰ
ਦੁਵੈਤ ਰੂਪ ਬਰਨੇਂ ਕਾ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ॥ ੩ ॥ ਅਬ ਅਭੇਦਤਾ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਸੇ ਕੁੰਡ ਉਦਕ ਪੂਰਿਆਨਿਓ ਤਬ ਓਹੁ ਭਿੰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੇ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ (ਕੁੰਡ) ਘੜਾ (ਉਦਕ) ਜਲ ਕਾ ਨਦੀ ਵਾ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪੂਰ ਕਰ ਲਿਆਇ ਰਖਿਆ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁਭਿੰਨ
ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕੁੰਡੁ ਜਲੈ ਮਹਿ ਭਾਰਿਓ ਅੰਭੈ ਅੰਭ ਮਿਲੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਵਹੁ ਭਰਾ ਹੁਆ ਘੜਾ ਜਲ ਮੈ ਭਾਰ ਦੀਆ ਤਬ ਜਲ ਕੇ ਸਾਬ ਜਲ ਮਿਲਿ ਜਾਤਾ ਭਇਆ
ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜਬ ਤਕ ਜੀਵ ਕੇ ਅਗਿਆਨ ਉਪਾਧੀ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਜੀਵ ਭਾਵ ਪਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਉਪਾਧੀ ਦੂਰਹੋਈ
ਤਬ ਕ੍ਰਮ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਪੂਛੇ ਕਿਆ ਕਹਾ ॥ ਲੈਨੋ ਨਾਮੁ

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਨੀਕੇ ਬਾਵਰ ਬਿਖੁ ਸਿਉ ਗਹਿਰਹਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ (ਅਬ) ਪਰਮੇਸਰ ਜੇ ਪੁਛੇਗਾ ਕਿ ਤੈਨੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਪਾਇ ਕਰ ਕਿਆ ਕੀਆ ਤਬ ਕਿਆ ਉਤਰ ਕਹੇਗਾ
(ਨੀਕੇ) ਸੁੰਦਰ ਵਾ ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਲੈਨਾ ਬਾ ਜੋ ਤੈ ਨਾਂ ਲੀਆ (ਬਾਵਰ) ਮੁਖਰ ਮਨ (ਬਿਖੁ)
ਵਿਸਿਓ ਮੈਂ ਗਹੁਗਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ ਚਿਰੰਕਾਲ ਪਾਇਓ ਜਾਤਉ ਕਉਭੀ ਬਦਲਹਾ ॥

ਚਿਰੰਕਾਲ ਪੀਛੇ ਏਹ ਦੁਲਭ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਮਨ (ਕਉਭੀ) ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਦਲੇ ਬਿਅਰਥ
ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਬੂਰੀ ਕੋ ਰਾਹਕੁ ਆਇਓ ਲਾਇਓ ਕਾਲਰ ਬਿਰਖ ਜਿਵਹਾ ॥ ੧ ॥

(ਕਾਬੂਰੀ) ਕਸਬੂਰੀ ਕਾ ਲੈਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਕਰ ਆਇਆ ਬਾ ਭਾਵ ਸੇ ਤੂੰ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਹੋਤ ਆਇਆ ਬਾ ਪਰੰਤੂ ਖੋਟੇਕਰਮੋਂ
ਰੂਪੀ ਕਲਰ ਅੰ ਹੋਕਾਰ ਰੂਪ ਜਵਾਹ ਬ੍ਰਿਛ ਲਾਵਤਾ ਭਇਆ ॥ ੧ ॥

ਆਇਓ ਲਾਭੁ ਲਾਭਨ ਕੈ ਤਾਈ ਮੋਹਨਿ ਨਾਗਉਰੀ ਸਿਉ ਉਲਝਿ ਪਹਾ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਲਾਭ (ਲਾਭਨ) ਸ਼ੁੱਢਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇਤੂੰ ਆਇਆ ਬਾਮੋਹਨੇ ਵਾਲੀਮਾਇਆ ਰੂਪ ਨਗ ਬੂਟੀ ਕੇ ਸਾਬ ਉਲਝਪਯਾ ਹੈ ॥

ਕਾਬ ਬਾਦਰੈ ਲਾਲੁ ਖੋਈ ਹੈ ਫਿਰਿ ਇਹੁ ਅਉਸਰੁ ਕਵਿ ਲਹਾ ॥ ੨ ॥

(ਕਾਬ) ਵਿਸਿਓ ਕੇ ਬਦਲੇ (ਲਾਲੁ) ਪਰਮੇਸਰ ਖੋਇਲੀਆ ਹੈ ਫਿਰ ਇਹਸਮਾ ਕਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਪਰਾਪ ਏਕੁ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਠਾਕੁਰੁ ਛੇਡਹ ਦਾਸਿ ਭਜਹਾ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸਭੀ (ਪਰਾਪ) ਐਗੁਨ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਣ ਏਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤਾ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਛੇਡ ਕਰਕੇ (ਦਾਸਿ) ਦਾਸੀ
ਮਾਇਆ ਕੇ ਭਜ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਆਈ ਮਸਟਿ ਜੜਵਤ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜਿਉ ਤਸਕਰੁ ਦਰਿਸਾਨਿਹਾ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਮੂਰਭਾ ਰੂਪ (ਮਸਟਿ) ਰੂਪ ਆਈ ਤਬ (ਜੜਵਤ) ਜੜਵਤ ਵਾਲੇ ਕੇ ਸਮ ਹੋਇ ਗਿਆ ਭਾਵ ਸੇ ਜੀਵ
ਮੂਰਭਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐ ਜਿਉਂ ਸੱਨ ਕੇ ਉਪਰ ਚੋਰ ਕੇ ਮਾਰ ਪਛਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਪਾਪੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਜਮਦੂਤ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਨ ਉਪਾਉ ਨ ਕੋਉ ਸੁਝੈ ਹਰਿ ਦਾਸਾ ਸਰਣੀ ਪਰਿ ਰਹਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਔਰ ਉਪਾਉ ਕੋਈ ਸੁਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੇਂ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪਛ ਰਹੀ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਬਹੀ ਮਨ ਛੁਟੀਐ ਜਉ ਸਗਲੇ ਅਉਗਨ ਮੋਟਿ ਧਰਹਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਤਬਹੀ ਛੁਟਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਬ ਸਭੀ ਐਗੁਣੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਸੇ ਮੋਟ ਕਰ
ਬਾਹਰ ਧਰ ਦੇਵੇਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਜਗਿਆਸੂ ਨੇ ਪੂਛਾ ਹੇ ਭਗਵਨ ਆਪ ਕੋ ਜੈਸੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ
ਕਹੀਏ ? ਤਿਸਕੇ ਉਤਰ ਦੇਤੇ ਹੁਏ ਅਪਣੀ ਦਾਸਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਈ ਧੀਰਿ ਰਹੀ ਪ੍ਰਿਅ ਬਹੁਤੁ ਬਿਰਾਗਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਧੀਰਜਤਾ ਰਹਿ ਰੁਕੀ ਥੀ ਅਰ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਹੁਤ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੁਆ ਥਾ ॥

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਅਨੂਪ ਰੰਗਰੇ ਤਿਨਸਿਉ ਰੁਚੈ ਨ ਲਾਗਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰਕੀ ਉਪਮਾ ਸੇ ਰਹਤ ਜੋ ਵਿਸਯ ਅਨੰਦ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰੁਚੀਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਥਾ ॥

ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਦੇਰਉ ਨੀਂਦ ਪਲਕ ਨਹੀ ਜਾਗਿ ॥

ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨੋ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਕਰਕੇ ਮੁਖੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਥਾ ਅਰ ਨੀਂਦਰਾ ਪਲ ਮਾਤਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਥੀ ਅਰ ਜਾਗਤਾ ਰਹਿਤਾ ਥਾ ॥

ਹਾਰ ਕਜਰ ਬਸਤ੍ਰ ਅਨਿਕ ਸੰਗਾਰ ਰੇ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਸਭੈ ਬਿਖੁ ਲਾਗਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਾਰ ਕਜਰ ਬਸਤਰ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਸਿੰਗਾਰ ਜੋ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਤਨੇ ਸੁਖੇ ਕੇ ਸਾਧਨ ਹੈਂ ਸੋ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਭੀ ਬਿਖ ਕੇ ਸਮਾਨ ਲਾਗਤੇ ਥੇ ॥ ੧ ॥

ਪੂਛਉ ਪੂਛਉ ਦੀਨ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਕੋਉ ਕਹੈ ਪ੍ਰਿਅ ਦੇਸਾਂਗਿ ॥

ਪੂਛਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਕਰ ਦੀਨ ਕੀ ਤਰਹ ਪੂਛਤਾ ਥਾ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਪਤੀ ਕੇ ਰਹਣੇ ਕਾ (ਦੇਸਾਂਗਿ) ਅਸਥਾਨ ਕਹਿਦੇਵੇ ॥

ਚੀਉ ਦੇਉ ਸਭ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਉ ਸੀਸੁ ਚਰਨ ਪਰਿ ਰਾਖਿ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੋ (ਚੀਉ) ਜੀਉ ਦੇਤਾ ਹੂੰ ਅਰ ਤਨ ਮਨ ਸਭੀ ਅਰਪਣ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਸੀਸ ਭੀ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰਕਾਖਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਅਰ ਐਸੇ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ॥

ਚਰਲ ਬੰਦਨਾ ਅਮੋਲ ਦਾਸਰੇ ਦੇਉ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਅਰਦਾਗਿ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੈਂ ਅਮੁਲ ਭਾਵ ਨੌਕਰੀ ਤੇ ਵਾ ਕਾਮਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਦਾਸ ਆਪਕੋ ਚਰਨ ਬੰਦਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ ਮੋਲੁ ਦੀਜੀਏ ਮੇਰੀ ਏਹੀ (ਅਰਦਾਗਿ) ਅਰਦਾਸ ਹੈ ॥

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਵਹੁ ਨਿਮਖ ਦਰਸੁ ਪੇਖਾਗਿ ॥ ੩ ॥

ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵਹੁ ਜੋ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਸੀਘਰ ਹੀ ਦਰਸਨ (ਪੇਖਾਗਿ) ਆਗੇ ਦੇਖੇ

ਭਾਵ ਸੇ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥

ਵਿਸਟਿ ਭਈ ਤਬ ਭੀਤਰਿ ਆਇਓ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਅਨਦਿਨੁ ਸੀਤਲਾਗਿ ॥

ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਵਿਸਟੀ ਭਈ ਤਬ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰਾਤ ਦਿਨ (ਸੀਤਲਾਗਿ) ਸਾਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਰਸਿ ਮੰਗਲ ਗਾਏ ਸਬਦੁ ਅਨਾਹਦੁ ਬਾਜਿ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਨ ਗਾਏ ਤਬ (ਅਨਾਹਦੁ) ਸਬਦੁ ਏਕ ਰਸ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋ (ਬਾਜਿ) ਸਾਖਯਾਤ ਹੁਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਾਧਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਹਰੀ ਸਤ ਹੈ ਔਰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਾਧ ਭੀ ਸਤ ਹੈ ॥

ਬਚਨੁ ਗੁਰੂ ਜੋ ਪੂਰੈ ਕਹਿਓ ਮੈ ਛੀਕਿ ਗਾਨਰੀ ਬਾਧਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਬਚਨ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਹਿਓ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਗਨਗੀ ਮੈਂ (ਛੀਕਿ) ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬਾਂਧ ਲੀਆ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਿਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਨਖਿਅਤੁ ਬਿਨਾਸੀ ਰਵਿ ਸਸੀਅਰ ਬੇਨਾਧਾ ॥

ਰਾਤ੍ਰ ਅਰ ਦਿਨ (ਨਖਿਅਤੁ) ਤਾਰੇ ਇਹ ਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਹ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੂਰਜ ਅਰ ਬੰਦਮਾ (ਬੇਨਾਧਾ) ਬਿਨਾਸ ਜਾਏਗਾ ॥

ਗਿਰਿ ਬਸੁਧਾ ਜਲ ਪਵਨ ਜਾਇਗੋ ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਅਟਲਾਧਾ ॥ ੧ ॥

(ਗਿਰਿ) ਪਹਾੜ (ਬਸੁਧਾ) ਪਿਰਥਵੀ ਜਲ ਅਰ ਪਵਨ ਸਭ ਚਲੇ ਜਾਵੇਂਗੇ ਇਕ ਸਾਧੁ ਕਾ (ਬਚਨ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਡ ਬਿਨਾਸੀ ਜੇਰ ਬਿਨਾਸੀ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤ ਬਿਨਾਧਾ ॥

ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਉਤਭੁਜ ਸੇਤਜ ਇਹ ਚਾਰੋਂ ਖਾਣੀ ਭੀ ਬਿਨਸ ਜਾਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਚਾਰਿ ਬਿਨਾਸੀ ਖਟਹਿ ਬਿਨਾਸੀ ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਨਿਹਚਲਾਧਾ ॥ ੨ ॥

ਚਾਰੇ ਬੇਟ ਅਰ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰ ਭੀ ਵਾ ਚਾਰੇ ਵਰਨ ਖਟ ਦਰਸਨ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਇਕ ਸਾਧ ਕਾ ਬਚਨ(ਨਿਹਚਲਾਧਾ)
ਅਟਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਾਜ ਬਿਨਾਸੀ ਤਾਮ ਬਿਨਾਸੀ ਸਾਤਕੁ ਭੀ ਬੋਨਾਧਾ ॥

ਰਾਜਸ ਤਾਮਸ ਸਾਂਤਕ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਏਹ ਭੀ ਤੀਨਕਾਲ ਮੈਂ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈਂ ॥

ਵਿਸਟਿਮਾਨ ਹੈ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੀ ਇਕਿ ਸਾਧ ਬਚਨ ਆਗਾਧਾ ॥ ੩ ॥

ਸਿਪਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਵਿਸਟਮਾਨ ਪਰਪੰਚ ਹੈ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਨਾਸਵੰਤ ਹੀ ਹੈ ਇਕ ਸਾਧ ਕਾ ਬਚਨ ਅਗਾਧ ਰੂਪ
ਅਟਲ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਅਨਥਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਆਪਿ ਆਪ ਹੀ ਆਪੇ ਸਭੁ ਆਪਨ ਖੇਲੁ ਦਿਖਾਧਾ ॥

ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਵਾ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਜਗਤ ਖੇਲ
ਦਿਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪਾਇਓ ਨ ਜਾਂਦੀ ਕਹੀ ਭਾਂਤਿ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਲਾਧਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ
ਲਾਧਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਬਾਸਿਥੈ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਜਹਾਂ ਸਿਮਰਨੁ ਭਇਓ ਹੈ ਠਾਕੁਰ ਤਹਾ ਨਗਰ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ(ਗੁਰ) ਪੂਜਣ ਵਾ ਬਭਾ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਜੋ ਬਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਭਜਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਹਾਂ
ਨਗਰ ਮੈਂ ਹੋ ਤੋ ਭੀ ਸੁਖ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਤਹਾਂ ਅਨੰਦ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਬੀਸਰੈ ਠਾਕੁਰ ਪਿਆਰੈ ਤਹਾਂ ਦੁਖ ਸਭ ਆਪਦ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਪਿਆਰਾ ਠਾਕੁਰ ਬਿਸਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਸਭ ਦੁਖ ਔਰ (ਆਪਦ) ਬਿਪਤਾਪੜ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਹ ਗੁਨ ਗਾਇ ਆਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਤਹਾਂ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸੰਪਦ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਨੋਂ ਕਾ ਗਾਇਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਸਦੀਵ ਸੁਖ ਅਰ (ਸੰਪਦ) ਬਿਭੂਤੀ ਕੀ
ਬਿਧੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾ ਸ੍ਵਨ ਹਰਿ ਕਥਾ ਨ ਸੁਨੀਐ ਤਹ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਉਦਿਆਨਦ ॥

(ਜਹਾ) ਜਿਸ ਜਗਾ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਨਹੀਂ ਸੁਨੀ ਜਾਤੀ (ਤਹ) ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਮਹਾਂ ਭਯ ਦਾਇਕ
(ਉਦਿਆਨਦ) ਉਜਾੜ ਵਤ ਜਾਣੋਂ ॥

ਜਹਾਂ ਕੀਰਤਨੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਰਸੁ ਤਹ ਸਘਨ ਬਾਸ ਫਲਾਨਦ ॥ ੨ ॥

ਜਹਾਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈਂ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾ ਭਗਤੀ ਵਾ ਜਸ ਰੂਪੀ ਸਘਨ ਬਾਸਨਾ ਅਰ
ਅਨੰਦ ਫਲ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬਿਨੁ ਸਿਮਰਨ ਕੋਟਿ ਬਰਖ ਜੀਵੈ ਸਗਲੀ ਅਉਧ ਬਿਰਥਾਨਦ ॥

ਭਗਵੰਤ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪੁਰਸ ਚਾਰੇ ਕੁਝੋਂ ਬਰਖ ਜੀਵਿਆ ਹੈ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਸਗਲੀ ਆਯੁ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨੁ ਕਰਿ ਤਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜੀਵਾਨਦ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਏਕ ਨਿਮਖ ਆਕ੍ਰ ਜੀਵਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਸਦਾ (ਜੀਵਾਨਦ) ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਵਉ ਦੀਜੈ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਿਰਪਾਨਦ ॥

ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਸਰਨ ਮੈਂ ਪੜੇ ਔਰ ਅਪਨਾ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਦੇਵੇ ਅਰਥਾਤ
ਅਰਪਣ ਕਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਹੈ ਸਰਬ ਮੈ ਸਗਲ ਗੁਣਾ ਬਿਧਿ ਜਾਨੰਦ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਬਿਧੀ ਕੋ(ਜਾਨੰਦ)ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨਹੋਰਹਾਵੈ ॥੪॥੭॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਹਿ ਰਾਮ ਭਰੋਸਉ ਪਾਏ ॥

ਜੋ ਜੋ ਸਰਨਿ ਪਰਿਓ ਕਰੁਣਾ ਨਿਪਿ ਤੇਤੇ ਭਵਹਿ ਤਰਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਮ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਕਰਣਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਕੀ ਸਰਨ ਪੜੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੋ ਸੰਸਾਰ
ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰਾਇ ਦੀਓ ਹਾਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖਿ ਸੋਇਓ ਅਰੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ਸਹਸਾ ਗੁਰਹਿ ਗਵਾਏ ॥

ਸੁਖ ਕੇ ਵਿਖੇ ਸਿੰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਸੂਰੂਪ ਵਿਖੇ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਾਰਾ ਸਹਸਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋ ਚਾਹਤ ਸੋਈ ਹਰਿ ਕੀਓ ਮਨ ਥਾਂਛਤ ਫਲ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਮੈਂ ਚਾਹਤਾ ਥਾ ਸੋਈ ਹਰੀ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਿਰਦੈ ਜਪਉ ਨੇੜੁ ਪਿਆਨੁ ਲਾਵਉ ਸੁਵਲੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਏ ॥

ਹਿਰਦੇ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਔ ਨੇੜੋਂ ਕਰਕੇ ਪਿਆਨ ਕੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕੋ ਆਇ ਸੁਣਤਾ ਹੂੰ ॥

ਚਰਨੀ ਚਲਹੁ ਮਾਰਗਿ ਠਾਕੁਰ ਕੈ ਰਸਨਾ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਏ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਚਰਨੋਂ ਕਰਕੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀਕੇ (ਮਾਰਗ) ਰਸਤੇ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਦੇਖਿਓ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸਰਬ ਮੰਗਲ ਰੂਪੁ ਉਲਟੀ ਸੰਤ ਕਰਾਏ ॥

ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ ਗੜਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਕਰਕੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਖਿੜੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਲਟੀ ਕਰਾਇ ਦਈਹੈ ॥

ਪਾਇਓ ਲਾਲੁ ਅਮੋਲੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਛੋਡਿ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਏ ॥ ੩ ॥

(ਲਾਲ) ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਅਮੋਲਕ ਹਰੀਕਾ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਥ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਿਸਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਕਉਨ ਬਡਾਈ ਕਿਆ ਗੁਨ ਕਹਉ ਰੀਝਾਏ ॥

ਕੌਨ ਕੌਨ ਉਪਮਾਨ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇ ਕਰ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਬਡਾਈ ਕਰੀਏ ਔਰ ਕੌਨ ਗੁਨ ਕਥਨ ਕਰਕੇ ਰੀਝਾਈਏ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਐਸਾ ਗੁਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ॥

ਹੋਤ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਏ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਦੀਨੋਕਾ ਦਿਆਲਪ੍ਰਭ ਜਿਸ ਪੁਰ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਦਾਸੋਕਾ ਦਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਅਨੰਦ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਔਰ ਕੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨ ਹੋਣੀ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਉਇ ਸੁਖ ਕਾਸਿਉ ਬਰਨਿ ਸੁਨਾਵਤ ॥ ਅਨਦ ਬਿਨੋਦ ਪੇਖਿ

ਪ੍ਰਭ ਦਰਸਨ ਮਨਿ ਮੰਗਲ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਆਨੰਦ ਬਿਨੋਦੀ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸੁਖ ਕੇ ਬਰਨਨ ਕਰਕੇ ਬਿਸ ਜੇ ਸੁਨਾਵੈ ॥

ਬਿਸਮ ਭਈ ਪੇਖਿ ਬਿਸਮਾਈ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਕਿਰਪਾਵਤ ॥

(ਬਿਸਮਾਈ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਬਿਸਮਾਦ ਭਈ ਹੈ ਔਰ (ਕਿਰਪਾਵਤ) ਕਿਰਪਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਪਾਇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਕ ਜਿਉ ਚਾਖਿ ਗੁੰਗਾ ਮੁਸਕਾਵਤ ॥ ੧ ॥

ਅਮੋਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੀਆ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਹੀ ਐਸੇ ਆਨੰਦ ਭਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਗੁੰਗਾ ਪੁਰਸ਼ ਮਿਠਾਈ ਆਇ (ਚਾਖ) ਖਾਇ ਕਰ ਮੁਸਕਾਵਤਾ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਤੈਸੇ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦੀ ਪੁਰਸ਼ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੋ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਪਵਨੁ ਬੰਧ ਕਰਿ ਰਾਖਿਓ ਬੂਝ ਨ ਆਵਤ ਜਾਵਤ ॥

ਪੁਨਹ ਜੈਸੇ ਜੋਗੀ ਜਨ ਨੋ ਪਵਨ ਬਾਧ ਕਰ ਰਾਖਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਵਨ ਕੇ ਆਵਣੇ ਜਾਣੇ ਕੀ ਅੰਨ੍ਹ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ (ਬੂਝ) ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਜਾਕਉ ਰਿਦੈ ਪ੍ਰਕਾਸੁ ਭਇਓ ਹਰਿ ਉਆਕੀ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ਕਹਾਵਤ ॥ ੨ ॥

ਤੈਸੇ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਉਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ (ਕਹਾਵਤ) ਕਹਾਨੀ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਭਾਵ ਤਿਸਕੀ ਮਹਿਮਾ ਅਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਨ ਉਪਾਵ ਜੇਤੇ ਕਿਛੁ ਕਹੀਅਹਿ ਤੇਤੇ ਸੀਖੇ ਪਾਵਤ ॥

ਔਰ ਉਪਾਵ ਜਿਤਨੋਂ ਕੁਛ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਤਨੋਂ ਹੀ ਸੀਖ ਕਰ ਪਾ ਲਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਚਿਤ ਲਾਲੁ ਗ੍ਰਿਹ ਭੀਤਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਅਗਮ ਜੈਸੇ ਪਰਖਾਵਤ ॥ ੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰਕਰਨ ਮੈਂ ਪਿਆਰਾ (ਅਚਿਤ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪਰਖ ਅਗਮ ਜੈਸੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੁਅਨੁਭਵ ਗੰਮ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਬਿਨਾਸੀ ਅਮੁਲੋਂ ਤੁਲਿਓ ਨ ਜਾਵਤ ॥

ਨਿਰੰਗੁ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਅਥਿਨਾਸੀ ਹੈ ਵਹੁ ਅਡੋਲ ਨੈ ਤੋਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਹਾਂ ਤਕਬੁਧੀਪਹੁੰਨਹੀਂ ਸਕਤੀ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਜਰੁ ਜਿਨਿ ਜਰਿਆ ਤਿਸਹੀ ਕਉ ਬਨਿਆਵਤ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ-ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਅਜਰ ਵਸਤੂ ਅਰਥਾਤ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਕੋ ਜਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਹਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸਹੀ ਕੇ ਸਭ ਬਨ ਆਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਤਿਸਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਸੋਧੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਖਈ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਇਵਹੀ ਗੁਦਾਰੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦੁ ਨ ਭਜੈ ਅਹੰਬੁਧਿ ਮਾਤਾ ਜਨਮੁ ਹੂਅੈ ਜਿਉ ਹਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਿਸਈ ਜੀਵ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ (ਇਵਹੀ) ਇਸੀ ਤਰਾ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਬਿਤੀਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਰੰਕਾਰ ਬੁਧੀ ਕਰ ਉਨਮਤ ਹੂਆ ਹੂਆ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਕੋ ਭਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁਏ ਕੀ ਤਰਹ ਜਨਮ ਕੋ ਹਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਅਮੋਲਾ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਤਿਸ ਸਿਉ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਹਿਤਕਾਰੈ ॥

ਅਮੋਲਕ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਐਰ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਹਿਤ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਛਾਪਰੁ ਬਾਪਿ ਸਵਾਰੈ ਤ੍ਰਿਲੋਕੈ ਦੁਆਰੈ ਪਾਵਕੁ ਜਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਕੋਈ (ਫਿਟ) ਘਾਸ ਫੂਸ ਕਾ ਛਾਪਰ ਬਨਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਪਰ ਅਗਨੀ ਲਗਾਇ ਦੇਵੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਕਾ ਛਾਪਰ ਸਵਾਰ ਕਰ ਬਾਂਧਨਾਂ ਹੈ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੀ ਏਹ ਦੁਆਰੇ ਕੋ ਅਗਨੀ ਲਗਾਵਨੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਲਰ ਪੋਟ ਉਠਾਵੈ ਮੁੰਡਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮਨਤੇ ਡਾਰੈ ॥

ਪਾਪ ਕਰਮ ਏਹ ਕਲਰ ਕੀ ਪੰਝ ਹੈ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਸਿਰ ਪੁਰ ਉਠਾਵਤਾ ਹੈ ਐਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਨ ਸੇ (ਡਾਰੈ) ਗੋਰਦੇਤਾ ਹੈ॥

ਓਏ ਬਸਤ੍ਰ ਕਾਜਰ ਮਹਿ ਪਰਿਆ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਫਿਰਿ ਝਾਰੈ ॥ ੨ ॥

ਜੇਸੇ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰ ਕਰ ਕਾਜਰ ਮੈਂ ਪਛੇ ਐਰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਬਸਤ੍ਰ ਕੋ ਝਾੜੇ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਅਧਕ ਹੀ ਕਾਲਖ ਲਗੀਗੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਕਲਸ਼ ਦੀ ਕੋਠੜੀ ਸਰੀਰ ਵਾ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪ ਬਸਤ੍ਰ ਕੋ ਪਹਿਰਕੇ ਪੜਾਹੂਆ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਝਾੜਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਪਾਪ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਾਟੈ ਪੇਡੁ ਭਾਲ ਪਰ ਠਾਢੈ ਖਾਇ ਖਾਇ ਮੁਸਕਾਰੈ ॥

ਜੇਸੇ ਕੋਈ ਭਾਲੀ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਪੇਡ ਕੋ ਕਾਟੇ ਐਰ ਫਲ ਖਾਇ ਖਾਇ ਕਰ ਮੁਸਕਾਵੈ ਤੈਸੇ ਸਰੀਰਭਾਲ ਪਰਖੜਾਹੂਆ

ਸ੍ਰਾਂਸੋਂ ਰੂਪ ਪੇਡ ਕੇ ਕਾਟਤਾ ਹੈ ਵਿਸ਼ਨ ਰੂਪ ਫਲ ਕੋ ਖਾਇ ਖਾਇ ਕਰ ਮਨਮੁਖ ਮੁਸਕਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਰਿਓ ਜਾਇ ਰਸਾਤੀਲਿ ਪਰਿਓ ਛਿਟੀ ਛਿਟੀ ਸਿਰਿ ਡਾਰੈ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਰੀਰ ਕਾ (ਗਿਰਿਓ) ਵਿਜੋਗ ਹੂਆ ਤਬ ਨਰਕ ਵਾਸੁਨੀ ਰੂਪ ਰਸਾਤਲ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪੜਾ ਤਬ ਦੁਖਾ ਕਰਕੇ (ਛਿਟੀ ਛਿਟੀ) ਧੜੀ ਧੜੀ ਟੂਰਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਵੈਰੈ ਸੀਗਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਏ ਪਹੁਚਿ ਨ ਸਕੈ ਗਵਾਰੈ ॥

ਜੋ ਨਿਰਵੈਰੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਨਮੁਖ ਵੈਰ ਰਚਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਗਵਾਰੈ) ਮੂਰਖ ਸੁਲਹੀ ਵਤ ਸੰਤੋਂ ਤਕ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਕਾ ਰਾਖਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਨਿਰੰਕਾਰੈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਿਰੰਕਾਰ ਅਪਨੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਆਪ ਰਛਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਵਰਿ ਸਭਿ ਭੂਲੇ ਭ੍ਰਮਤ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਏਕੁ ਸੁਧਾਖਰੁ ਜਾਕੈ ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਆ ਤਿਨਿ ਬੇਦਹਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਐਰ ਸਭੀ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਸੁਰੂਪ ਜੋ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ। ਏਕ (ਸੁਧਾਖਰ) ਮੁਖ ਅਥਿਨਾਸੀ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹੀ ਬੇਦ ਕਾ (ਤਤੁ) ਸਿਧਾਤ ਪਛਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਪਰਵਿਰਤਿ ਮਾਰਗੁ ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਹੋਈਐ ਤੇਤਾ ਲੋਗ ਪਚਾਰਾ ॥

ਪਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਜਿਭਨਾਂ ਭੁਛ ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਤਿਤਨਾ ਲੋਗੋਂ ਕਾ (ਪਚਾਰਾ) ਦਿਖਾਵਾ ਹੈ ॥

ਜਉ ਲਉ ਰਿਵੈ ਨਹੀ ਪਰਗਾਸਾ ਤਉ ਲਉ ਅੰਧ ਅੰਧਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਤਕ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਛਿਅਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਬ ਤਕ (ਅੰਧ) ਅਧਿਆਤਮੀ ਕੋ ਅੰਧਾਰਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ॥੧॥ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ॥

ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਸਾਧੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਿਨੁ ਬੀਜੈ ਨਹੀ ਜਾਐ ॥

ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਸਾਧੇ ਭਾਵ ਸੇ ਵਾਂਹੋਂ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨ ਬੀਜ ਪਾਏ ਜਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ਹੈ ਤੁਣੈ ਨਹੀ ਅਭਿਮਾਨੈ ॥ ੨ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੇ ਧਿਨਾਂ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਜਿਉਂਕਿ ਪਰਵਿਰਤ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰ ਅਭਿਮਾਨ ਨਹੀਂ ਟੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨੀਰੂ ਬਿਲਵੈ ਅਤਿ ਸੁਮੁ ਪਾਵੈ ਨੈਨੂ ਕੈਸੇ ਰੀਸੈ ॥

ਜੇਸੇ ਕੋਈ ਅਤੀ ਕਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਪਾਣੀ ਕੇ ਰਿਜ਼ਕੇ ਪਰੰਤੂ (ਨੈਨੂ) ਮਖਲ ਕੈਸੇ (ਰੀਸੈ) ਨਿਕਲੈ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਕਾਹੂ ਮਿਲਤ ਨਹੀਂ ਜਗਦੀਸੈ ॥ ੩ ॥

ਤੈਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭੇਟੇ) ਮਿਲਾਪ ਜੇ ਬਿਨਾ ਜਗਦੀਸ ਕੋ ਮਿਲੀਤਾ ਨਹੀਂ ਇਸੀਤੇ ਮੁਕਤ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੩ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਇਹੈ ਬੀਚਾਰਿਓ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਹਰਿਨਾਮਾ ॥

ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਖੋਜਤੇ ਹੁਏ ਇਹੁ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਸੁ ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਜਾਕੈ ਲੇਖੁ ਮਥਾਮਾ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਨਾਮ ਤਿਸੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਲੇਖ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਕਹੀਐ ॥

ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸਿਪਿ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਲਹੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਸਭੀ ਪਦਾਰਥ ਧਰਮਾਦੀ ਔਰ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਸਿਪੀ ਅਰ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਇ ਲਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਿਮਰਹ ਪ੍ਰਭੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਆਵਹੁ ਪ੍ਰਭੂ ਅਬਿਨਾਸੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਅਨਾਥਹ ਨਾਥੁ ਦੀਨ ਦੁਖਭੰਜਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਘਟ ਵਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਘਟੋਂ ਕਾ ਵਾਸੀ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਸੁਨਾਵਤ ਸਰਪਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀ ਵਡਭਾਗੇ ॥

ਜੇ ਸਰਪਾ ਕਰਕੇ ਗਾਵਤੇ ਅਰ ਸੁਨਤੇ ਅਵਥਾ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਵਡਭਾਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਸਭਿ ਤਨ ਤੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਜਾਗੇ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਰਾਮ ਕੀ ਲਿਵ ਮੈਂ ਜਾਗੇ ਹੈਂ (ਕਲਿ) ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਵਾ ਕਲਪਾਵਟੇ ਵਾਲੇ ਕਲੇਸ ਤਿਨਕੇ (ਤਨ) ਸਹੀਰ ਜੇ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਝੂਠੁ ਤਨਿ ਨਿੰਦਾ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨਿ ਬੰਧਨ ਝੂਟੇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਝੂਠ ਅਰ ਨਿੰਦਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਜੇ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮਾਦੀ ਬੰਧਨ ਝੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹ ਮਗਨ ਅਹਿ ਅੰਧ ਮਮਤਾ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਛੂਟੇ ॥ ੩ ॥

ਮੋਹ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੋਣਾ ਔਰ (ਅਹਿ) ਹੰਕਾਰ ਜੋ ਅੰਧ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਮਮਤਾ ਜੋ ਹੈ ਇਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਜੋ ਹਮ ਵਾ ਇਹੁ ਬਿਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਪੁਨਾ ਅੰਧੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਤੂ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥

ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਮਹਿਨਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਨਾਕਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਦੇਖਤੇ ਜੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਮੀਪ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਚਰਨ ॥

ਜਾਕੈ ਸੰਗਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਿਆਈਐ ਉਪਦੇਸੁ ਹਮਾਰੀ ਗਤਿ ਕਰਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਗੁਰਦੇਵ ਜੀਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨਕੇ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਿਆਈਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਉਪਦੇਸ ਹਮਾਰੀ ਗਤੀ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਦੂਖ ਰੋਗ ਭੈ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੇ ਜੋ ਆਵੈ ਹਰਿ ਸੰਤ ਸਰਨ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਦੂਖ ਅਰ ਰੋਗ ਤਥਾ ਭੈ ਸਭ ਬਿਨਾਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਜਪੈ ਅਵਰਹ ਨਾਮੁ ਜਪਾਵੈ ਵਡ ਸਮਰਥ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ॥ ੧ ॥

ਆਪ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਵਰੇ ਸੇ ਨਾਮ ਜਪਾਵੇ ਹੈ ਬਡਾ ਸਮਰਥ ਹੈ ਔਰ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਕੇ (ਤਰਨ) ਜਹਾਜ਼ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਉਤਾਰੈ ਸਹਸਾ ਉਠੇ ਕਉ ਸੁਭਰ ਭਰਨ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਸੰਸਾ ਉਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਉਠੇ ਹੈ ਉਨਕੇ ਗੁਣ ਦੇਕਰ (ਸੁਭਰ) ਲਬਾਲਬ ਭਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਾਸਨ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮਾਨਤ ਤੇ ਨਾਹੀ ਫੁਨਿ ਗਰਭ ਪਰਨ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਅਰਥਾਤ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਕੋ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਵਹ ਬਹੁਰ ਗਰਭ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਨ ਕੀ ਦਹਲ ਕਮਾਵਤ ਗਾਵਤ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਤਾਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਦਹਲ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਜਨਮਾਦਕ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕਉ ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਬੀਨੁਲਾ ਤਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਜਰ ਜਰਨ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੋ ਬੀਨਲ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਜਰ ਕੋ ਜਰਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਰਸਹਿ ਅਘਾਨੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਨੇ ਮੁਖਤੇ ਨਾਹੀ ਜਾਤ ਬਰਨ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਰਸ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਹਜ) ਸੁਰੂਪੀ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਉਨਕਾ ਮਹਾਤਮ ਮੁਖ ਸੇ ਬਰਨਨ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਸੰਤੋਖੇ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਜਪਿ ਜਪਿ ਉਧਰਨ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਸਤਾ ਵਾਰਾ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਹ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਕੇ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗਾਇਓ ਰੀ ਮੈ ਗੁਣ ਨਿਪਿ ਮੰਗਲ ਗਾਇਓ ॥

ਭਲੇ ਸੰਜੋਗ ਭਲੇ ਦਿਨ ਅਉਸਰ ਜਉ ਗੋਪਾਲੁ ਰੀਝਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਰੂਪ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਗੁਣ ਨਿਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਮੰਗਲੋਂ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਗਾਯਾ ਹੈ ਭਲੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਦਿਨ ਔਰ ਸਮਾਂ ਭੀ ਉਤਮ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਗੁਣ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਰੀਝਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤਹ ਚਰਨ ਮੋਰਲੇ ਮਾਥਾ ॥

ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਰੀਝੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ (ਮੋਰਲੇ) ਮੇਰਾ ਮਾਥਾ ਰਾਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਮਰੇ ਮਸਤਕਿ ਸੰਤ ਧਰੇ ਹਾਥਾ ॥ ੧ ॥

ਹਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਰਖਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧਹ ਮੰਤ੍ਰ ਮੋਰਲੇ ਮਨੂਆ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ (ਮੋਰਲੇ) ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਾਤੇ ਗਤੁ ਹੋਏ ਤੈ ਗੁਨੀਆ ॥ ੨ ॥

(ਤਾਤੇ) ਤਿਨ ਮੰਤ੍ਰ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਰਜ ਤਮਾਇ (ਗਤੁ) ਨਿਬਿੜ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਭਗਤਹ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ ਨੈਨ ਰੰਗਾ ॥ ਲੋਭ ਮੋਹ ਝੂਟੈ ਕ੍ਰਮ ਸੰਗਾ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸ ਦੇਖ ਕਰ ਨੌਤ੍ਰੋਂ ਕੋ (ਰੰਗਾ) ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਕ੍ਰਮਕੇ ਸਹਿਤ ਹੀ ਲੋਭ ਮੋਹਾਦਿ ਝੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਹਜ ਅਨੰਦਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਹਜ) ਸੁਰੂਪ ਸੁਖ ਅਰ ਸੰਸਾਰਕ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਖੋਲਿ ਭੀਤਿ ਮਿਲੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੧੪ ॥

ਕ੍ਰਮਕੀ ਭੀਤ ਅਰਥਾਤ ਪੜਦਾ ਖੋਲਕਰਕੇ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥੪॥੧੪॥ ਪ੍ਰੇਮਸਭੀ ਅਪਨੀਦਸਾਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕੈਸੇ ਕਹਉ ਮੋਹਿ ਜੀਅ ਬੇਦਨਾਈ ॥ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ

ਮਨੋਹਰ ਮਨੁ ਨ ਰਹੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਉਮਕਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਜੀਅ ਕੀ (ਬੇਦਨਾਈ) ਪੀੜਾ ਕੋ ਕੈਸੇ ਕਰ ਕਹੂੰ ਪਤੀ (ਮਨੋਹਰ) ਸੁੰਦਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਮਿਲਾਪ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹੁ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਮਨ ਰਹਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬਹੁ ਬਿਧੀ ਕਰ (ਉਮਕਾਈ) ਉਛਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਤਸਾਹੁਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਚਿਤਵਨਿ ਚਿਤਵਉ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬੈਰਾਗੀ ਕਦਿ ਪਾਵਉ ਹਰਿ ਦਰਸਾਈ ॥

ਚਿਤਵਨੀ ਕਰਕੇ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਕੋ (ਚਿਤਵਉ) ਯਾਦ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੇਮੀਣ ਹੋਈ ਹੈ ਹਰੀ ਕੋ (ਦਰਸਾਈ) ਦਰਸਨ ਕੋ ਕਥ ਪਾਵੇਗੀ ਐਸੇ ਉਤਕੰਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਜਤਨ ਕਰਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਹੀ ਧੀਰੈ ਕੋਊ ਹੈ ਰੇ ਸੰਤੁ ਮਿਲਾਈ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁਤੋਰਾ ਜਤਨ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਮਨ ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਉਪਕਾਰੀ ਸੰਤ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨੇ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੇ ॥ ੧ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਪੁੰਨ ਸਭਿ ਹੋਮਉ ਤਿਸੁ ਅਰਪਉ ਸਭਿ ਸੁਖ ਜਾਂਈ ॥

ਜਪ ਤਪ ਔਰ ਸੰਜਮ ਬ੍ਰਤਾਇ ਪੁਨਹ ਪੁੰਨਜ (ਹੋਮਉ) ਅਰਪ ਦੇਵਉ ਔਰ ਤਿਸ ਕੋ ਸਭ ਸੁਖ ਅਰੁ (ਜਾਂਈ) ਜਗਾਂ ਭੀ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਵੇ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਪ੍ਰਿਅ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਵੈ ਤਿਸੁ ਸੰਤਨ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਂਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵੇ ਮੈਂ ਤਿਸ ਸੰਤ ਕੋ ਬਲਿਧਾਰਨੇ ਜਾਵੇ ॥ ੨ ॥

ਕਰਉ ਨਿਹੋਰਾ ਬਹੁਤੁ ਵੇਨਤੀ ਸੇਵਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਾਈ ॥

ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਬਹੁਤ (ਨਿਹੋਰਾ) ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਖੁਸਾਮਦ ਔਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ॥

ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਹਉ ਸਗਲ ਤਿਆਗਉ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਬਾਤ ਸੁਨਾਈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਨ ਔਰ ਅਭਿਮਾਨ (ਹਉ) ਮੈਂ ਸਭੇ ਤਿਆਗ ਦੇਵੇ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪਤੀ ਕੀ ਬਾਤ ਸੁਨਾ ਦੇਵੇ ॥ ੩ ॥

ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ੍ਰ ਭਈ ਹਉ ਬਿਸਮਨਿ ਗੁਰਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੁਰਖਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਿਤ੍ਰ ਦੇਖ ਕਰ ਅਥ ਮੈਂ (ਬਿਸਮਨਿ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਭਈ ਹੂੰ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਗੁਰਿ) ਵਡੇ ਪੁਰਖ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਥ ਮਿਲਾਈ ਹੂੰ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਰੰਗ ਦਇਆਲ ਮੋਹਿ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ॥੪॥੧॥੧੫॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਲ ਕਾ (ਰੰਗ) ਆਨੰਦ ਜੋਹਿ ਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਖ ਜਨ ਕੀ ਵਿਛੋੜੇ ਕੀ ਤਪਤ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੫ ॥

ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ॥ ਰੇ ਮੂੜੇ ਤੂ ਕਿਉ ਸਿਮਰਤ ਅਬ ਨਾਹੀ ॥ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ

ਉਰਧ ਤਪੁ ਕਰਤਾ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਗੁਣ ਗਾਂਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਅਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੋ ਸਿਮਰਤਾ ਕਜੇਂ ਨਹੀ ਉਦਰ ਰੂਪ ਘੋਰ ਨਰਕ ਵਿਖੇ (ਉਰਧ) ਉੱਚੇ ਭਾਵ ਸਿਰ ਪਰਨੇ ਹੋ ਕਰ ਤਪ ਕਰਤਾ ਥਾ ਔਰ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤਾ ਥਾ ॥

ਅਨਿਕ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਤੋ ਹੀ ਆਇਓ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲਭਾਹੀ ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੁਆ ਆਯਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਦੁਰਲਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਛੋਡਿ ਜਉ ਨਿਕਸਿਓ ਤਉ ਲਾਗੋ ਅਨਠਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਜਬ ਬਾਹਿਰ ਨਿਕਸਤਾ ਤੋ (ਅਨਠਾਹੀ) ਔਰ ਹੀ ਸੰਸਾਰੀ ਧੰਧੇ ਮੈਂ ਲਗ ਪੜਾ ॥ ੧ ॥

ਕਰਹਿ ਬੁਰਾਈ ਠਗਾਈ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਨਿਹਫਲ ਕਰਮ ਕਮਾਹੀ ॥

ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨ ਬੁਰਾਈ ਔਰ ਠਗੀਓਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਨਿਸਫਲ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਣੁ ਨਾਹੀ ਤੁਹ ਗਾਹਣ ਲਾਗੇ ਧਾਇ ਧਾਇ ਦੁਖ ਪਾਂਹੀ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਤੁਹ ਕੋ ਗਾਹਣ ਲਗ ਜਾਵੇ ਤੋ ਉਸਮੇਂ ਸੇ (ਕਣੁ) ਅਨਾਜ ਨਿਕਸਤਾ ਨਹੀਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਦੋੜ ਦੋੜ ਕਰ ਸੁਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੇ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਛ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਕਰਮਾਦਿਕ ਕਰਨੇ ਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਧਾਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪ ਅਨਾਜ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤਾ ॥ ੨ ॥

ਮਿਥਿਆ ਸੀਗਿ ਕੁੜਿ ਲਪਟਾਇਓ ਉਰਝਿ ਪਰਿਓ ਕੁਸਮਾਂਹੀ ॥

ਹੇ ਬੁਠੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਮਿਥਨਾ ਪਟਾਰਬੋਏ ਸੰਗ ਲਪਟ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ (ਕੁਸਮਾਂਹੀ) ਕੁੜੀਏ ਕੇ ਰੰਗ ਵਾ ਫੂਲੋਂ ਸਮ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਉਲਝ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਸੁਖ ਬੋਝੇ ਦਿਨ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਧਰਮ ਰਾਇ ਜਬ ਪਕਰਸਿ ਬਵਰੇ ਤਉ ਕਾਲ ਮੁਖਾ ਉਠਿ ਜਾਹੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਬਾਵਰੇ ਜਬ ਧਰਮ ਰਾਜ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਕੜੇਗਾ ਤਬ ਕਾਲ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ ਵਾ ਕਲੋਕਤ ਮੁਖਹੁਆਰਲਾਜਾਵੇਗਾ ॥੩॥
ਸੋ ਮਿਲਿਆ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾਇਆ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਂਹੀ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਥ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਿਲਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਜੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਮਸਤਕ ਪੁਰਨਿਸਰੈ
ਕਰ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਗਿਆ ਥਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜਨ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜੋ ਅਲਿਪ ਰਹੇ ਮਨ ਮਾਂਹੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋ ਦੇ ਹਮ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਮੈ ਹੀ ਰਹੀ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਜੋ
ਨਿਲੇਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ਸੰਤੋ ਪਾਸ ਕਗਾਯਾ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਿਉ ਜੀਵਨੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਿਨੁ ਮਾਈ ॥ ਜਾਕੇ ਬਿਛੁਰਤ ਹੋਤ

ਮਿਰਤਕਾ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ (ਮਾਈ) ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੋ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਜੀਵਨਾ ਹੋਵੇ ॥ ਜਿਸਕੋ ਵਿਛਰਨੇ ਸੋ ਭਾਵ ਵਿਸਿ ਮਾਏ ਕੇ
ਭਿੰਨ ਹੋਏ ਸੋ ਸਰੀਰ ਮਿਟੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਰਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਮੁਰਦਾਰ ਘਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ
ਅਰਥਾਤ ਸਨਬੰਧੀ ਬਾਹਰ ਛੱਡ ਆਵੇਤੋ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਹੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਦਾਣਾ ਜਾਕੈ ਸੰਗਿ ਸੁਹਾਈ ॥

ਜਿਸਕੋ ਮਿਲਕੇ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਿਰਦੇ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਅੰ ਸੁਖੇ ਕਾ ਦਾਣਾ ਹੈ ॥

ਕਰਹੁ ਭ੍ਰਿਪਾ ਸੰਤਹੁ ਮੋਹਿ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੋ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਦਿਨੀ ਕਰੋ ਜੋ ਤਿਸ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੇ ਮਾਘੇ ਮਿਰੇ ਉਪਰਿ ਨੈਨਹੁ ਧੁਰਿ ਬਾਂਝਾਈ ॥

ਸੰਤੋ ਕੇ ਚਰਨ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਇਕੋ ਅਰ ਨੇਤ੍ਰੋ ਕੋ ਸਵਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਿਹ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲੀਅੋ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿ ਬਲਿ ਤਾਕੈ ਹਉ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਮਿਲੀਅੋ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ
ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਉਆ ਅਉਸਰ ਕੈ ਹਉ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਆਨ ਪਹਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਮਰਨੁ ਵਡਭਾਰੀ ਹਰਿ ਪਾਂਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਮੈਂ ਆਨ ਪਹਿਰ ਇਕ ਰਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਵਡਭਾਰੀ
ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਵੇ ॥

ਭਲੇ ਕਬੀਰੁ ਦਾਸੁ ਦਾਸਨ ਕੋ ਉਤਮੁ ਸੈਨੁ ਜਨੁ ਨਾਈ ॥

ਦਾਸਨ ਕੋ ਦਾਸ ਹੋਏ ਕਰ ਕਬੀਰ ਭਲਾ ਹੋਤਾ ਭਲਾ ਪੁਨਹ ਸੇਨ ਨਾਈ ਦਾਸ ਹੋਏ ਕਰ ਉਤਮ ਹੋਤਾ ਭਲਾ ॥

ਉਚ ਤੇ ਉਚ ਨਾਮ ਦੇਉ ਸਮਦਰਸੀ ਰਵਿਦਾਸ ਨਾਕੁਰ ਬਲਿ ਆਈ ॥ ੧ ॥

ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰ ਨਾਮ ਦੇਉ ਉਚੇ ਸੇ ਉਚਾ ਹੋਤਾ ਭਲਾ ਔਰ ਰਵਿਦਾਸ ਕੀ ਨਾਕੁਰਜੀ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਣ ਆਵਤੀ ਭਈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਉ ਪਿਛੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧਨ ਕਾ ਇਹੁ ਮਨੁ ਸੰਤ ਰੇਨਾਈ ॥

ਜੀਉ ਔਰ (ਪਿਛੁ) ਸਰੀਰ (ਤਨੁ) ਸਹਿਤ ਧਨ ਕੇ ਸਭ ਸੰਤੋ ਕਾ ਹੈ ਔਰ ਇਹ ਮਨ ਭੀ ਸੰਤੋ ਕੀ (ਰੇਨਾਈ) ਧੂਰੀ ਕੀਆਈ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪਿ ਭਰਮ ਸਭਿ ਨਾਸੇ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਗੁਸਾਈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਭਰਮ ਸਭ ਨਾਸੇ ਭਾਵ ਨਿਵ੍ਰਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ (ਗੁਸਾਈ) ਪਰਮੇਸੁਰ
ਜੀ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਿ ॥ ਸਗਲ ਪਦਾਰਥ

ਸਿਮਰਨਿ ਜਾਕੈ ਆਨ ਪਹਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਾਪਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਆਪ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੇ ਕੀਏ ਹੈ ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਸੋ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ
ਹੋਤੇ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਆਨੋ ਪਹਿਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਜਾਪਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਜੋ ਪੀਵੈ ਤਿਸ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸ ॥

ਹੋ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਹੀ) ਹਿਰਦਾ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਸਹਿ ਆਰੀ ਦਰਗਾਹ ਹੋਇ ਖਲਾਸ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਤਿਸਕੇ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਵਹੁ (ਖਲਾਸ) ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਇਓ ਕਰਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਨ ਅਥਿਨਾਸ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰਤੇ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਆਯਾ ਹੂੰ ਕੌਸਾ ਹੈਂ ? ਸਰਬ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਪਰ ਔਰ ਅਥਿਨਾਸੀ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਪਿਆਵਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੯ ॥

ਮੇਰੇ ਪਰ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਯਾਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪ੍ਰਯਾਸ ਬਨੀ ਰਹੇ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੯ ॥

ਮਨਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨ ਕਹਾ ਲੁਭਾਈਐ ਆਨ ਕਉ ॥ ਈਤ ਉਤ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ

ਸਹਾਈ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਕਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਔਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਤਰਫ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਲੁਭਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ਈਹਾ ਉਹਾਡਾਵਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੋ ਸਦਾ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਜੀਵਕੇ ਸੰਗ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਸਰਬ ਕਾਮ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੋਹਰ ਇਹੈ ਅਪਾਵਨ ਪਾਨ ਕਉ ॥

ਪ੍ਰਯਾਵੇ ਪ੍ਰੀਤਮ (ਮਨੋਹਰ) ਸੁੰਦਰ ਕਾ ਜੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ (ਪਾਨ) ਪੀਕਰ ਅਪਾਵਨ ਕੋ ਏਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ॥

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਹੈ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕੀ ਠਾਹਰ ਨੀਕੀ ਪਿਆਨ ਕਉ ॥ ੧ ॥

ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਜੋ ਸਭੁਟ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸਾਧ ਸੰਤਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਧ੍ਰਮਾਨ ਕਰਨੇ ਕੀ (ਠਾਹਰ) ਜਗਹ ਚੰਗੀ ਹੈ ॥੧॥

ਥਾਣੀ ਮੰਤ੍ਰ ਮਹਾ ਪੁਰਖਨ ਕੀ ਮਨਹਿ ਉਤਾਰਨ ਮਾਨ ਕਉ ॥

ਮਹਾਂ ਪੁਰਖੋਂ ਕੀ ਮੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਥਾਣੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਮਨਕੇ ਮਾਨ ਰੂਪ ਬਿਖਕੇ ਉਤਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਖੋਜਿ ਲਹਿਓ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਥਾਨਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਿਸ੍ਰਮ ਕਉ ॥ ੨॥੧॥੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੋ ਬਿਸ੍ਰਾਮ ਕੋ ਵਾਸਤੇ ਸੁਖਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹਰੀਕਾ ਨਾਮੁ ਹਮਨੇ ਛੁੰਦਲੀਆ ਹੈ ॥੨॥੧॥੨੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਸਦਾ ਮੰਗਲ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇ ॥ ਰੋਗ ਸੋਗ ਤੇਰੇ

ਮਿਟਹਿ ਸਗਲ ਅਘ ਨਿਮਖ ਹੀਐ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਸਦਾ (ਮੰਗਲ) ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ਨਿਮਖ ਮਾਰੂ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਧ੍ਰਮਾਵਣਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਰੋਗ ਜਨਮਾਦੀ ਔਰ ਸੋਗ ਅਰ (ਅਘ) ਪਾਪ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਮਿਟ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥

ਛੋਡਿ ਸਿਆਨਪ ਬਹੁ ਚਤੁਰਾਈ ਸਾਧੂ ਸਰਣੀ ਜਾਇ ਪਾਇ ॥

ਬਹੁਤ ਚਤੁਰਾਈ ਅਰ ਸਿਆਨਪ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਅਪਣੇ ਮਨਕੋ ਸ਼ਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਪਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਜਉ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਵੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਜਮ ਤੇ ਹੋਵੈ ਧਰਮ ਰਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਈਨੋਂ ਕਾ ਦੁਖਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੋ ਜਮਗਲੇ ਤੇ ਧਰਮ ਰੂਪ ਰਾਜਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰਕੇਦਾਸ ਰਾਮ ਗਨਹੋਜਾਤੇਹੋਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥਮ ਜੋ ਨਰਕ ਕਾ ਅਧਕਾਰੀ ਥਾ ਹਰੀ ਕੀ ਦੁਖਾਲਤਾ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸੋ ਬੈਠੁੰਨ ਕਾ ਅਧਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕਸ ਬਿਨੁ ਨਾਹੀ ਕੋ ਦੂਜਾ ਆਨਨ ਬੀਓ ਲਵੈ ਲਾਇ ॥

ਏਕ ਸੋ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕੌੜਕਿ ਔਰ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਤਿਸਕੇ ਲਵੈ ਭਾਵ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਲਗ ਸਕਤਾ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਨਾਨਕ ਕੋ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਸਾਇ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਤੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਔਰ ਭਾਈ ਔਰ ਪ੍ਰਾਨਕਾ ਸੁਖ ਦਾਤਾ (ਸਾਇ) ਸੋ ਹਰੀਹੈ ॥੨॥੨ ॥੨੧॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਸਗਲ ਉਧਾਰੇ ਸੰਗ ਕੇ ॥ ਭਏ

ਪੁਨੀਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਨ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੁਖ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਜਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਅਪਣੇ ਸੰਗ ਕੋ ਸਮੁੱਚ ਉਧਾਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਪੁਨੀਤ ਭਏਹੋਂ ॥ ਅਰ ਮਨ ਜਰਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੁਖ ਤਿਨਕੇ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਾਰਗਿ ਚਲੇ ਤਿਨੀ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਜਿਨੁ ਸਿਉ ਗੋਸਟਿ ਸੇ ਤਰੇ ॥

ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੋ (ਮਾਰਗ) ਰਸਤੇ ਚਲੇਹੋਂ ਤਿਨੋਂਨੇਸੁਖ ਕੋਪਾਯਾਹੈਔਜਿਨਕੇ ਸਾਥ ਉਠਕੀ ਗੋਸਟਿਹੋਈਹੋਸੋਭੀਤਰਜਾਤੇਭਏਹੋਂ ॥

ਬੂਝਤ ਘੋਰ ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਘੋਰ ਅਧਿਕੇ ਫੂਪ ਮੈਂ ਭੁਭਕੇ ਬੇ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਹੋਣੇ ਕਰ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੇ ਭਾਗ ਬਥੇ ਹੈ ਭਾਈ ਤਿਨ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਮੁਖ ਜੁਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨਕੇ ਬਥੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੁਖ ਜੁੜੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਿਲਾਪੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਧੁਰਿ ਬਾਛੈ ਨਿਭ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਹਮ ਬਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦੇਵੇ ਤੋ ਮਿਲੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਧਿਆਏ ॥ ਏਕ

ਪਲਕ ਸੁਖ ਸਾਧ ਸਮਾਗਮ ਕੋਟਿ ਬੈਰੁੰਠਹ ਪਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਸੰਤ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਪਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਸਾਧੋਕੋ (ਸਮਾਗਮ) ਸਤਿਸੰਗ ਕਰਨੇਕਾ ਜੋ ਸੁਖ ਹੈ ਸੋ ਜਾਣੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਬੈਰੁੰਠ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਗਏ ॥

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਜਪਿ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ ਜਮਕੀ ਕ੍ਰਾਸ ਨਿਵਾਰੈ ॥

ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਨਾਮਕੋ ਜਪਣੇ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅੰਗ ਜਮਕੀ ਕ੍ਰਾਸ ਨਿਵਾਰੈ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਕੇ ਪਾਤਿਕ ਉਤਰਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਉਰਿਪਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀਕੇ ਨਾਮ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨੇ ਕਰਕੇ ਮਹਾ ਪਾਪੀ ਕੇ (ਪਾਤਿਕ) ਏਸ ਉਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਸੁਨੈ ਰਾਮੁ ਜਸੁ ਨਿਰਮਲ ਤਾਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਨਾਸਾ ॥

ਜੋ ਜੋਕੋਈ ਰਾਮ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਜਸੁ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਦੁਖ ਨਸਟ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ਮਨ ਤਨ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਜਸੁ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ (ਬਿਗਾਸ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥

ਪ੍ਰਮੋਦ ਪਤੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮੋਹਨ ਘਰਿ ਆਵਹੁ ਕਰਉ ਜੋਦਰੀਆ ॥ ਮਾਨੁ ਕਰਉ ਅਭਿਮਾਨੈ

ਬੋਲਉ ਭੂਲ ਬੂਕ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਿਅ ਚਿਰੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੋਹਨ ਮੇਰੇ ਘਰ ਵਿਖੇ ਆਵੇ ਮੈਂ ਆਪ ਅੰਗੇ (ਜੋਦਰੀਆ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਜੋ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਮਾਨੁ ਕਰਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਸਹਿਤ ਬੋਲਤੀ ਹੂੰ ਤੇਰੇ ਸੇ ਭੁਲਣੇ ਕਰ ਮੇਰੀ ਬੂਕ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ (ਚਿਰੀਆ) ਚੋਰੀ ਹਾਂ ਮੇਰੇਕੇ ਬਖਸ਼ੋ ॥

ਨਿਕਟਿ ਸੁਨਉ ਅਰੁ ਪੇਖਉ ਨਾਹੀ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਦੁਖ ਭਰੀਆ ॥

ਨਿਕਟ ਹੀ ਸੁਨਤੀ ਹੂੰ ਅਰ ਦੇਖਤੀ ਨਹੀ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਦੁਖਕੇ ਭਰਤੀ ਹੂੰ ॥

ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰ ਲਾਹਿ ਪਾਰਦੇ ਮਿਲਉ ਲਾਲ ਮਨੁ ਹਰੀਆ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾਲ ਹੋਕਰ ਅਗਾਨ ਰੂਪੀ ਪਦਵਾ ਮੇਰਾ ਲਾਹਿਦੇਵੇ ਗੋਤੋਹੇ ਮਨਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਲਾਹੇ ਦੇਵੇ ਮੈਂ ਮਿਲੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਜੇ ਬਿਸਰੈ ਸੁਆਮੀ ਜਾਨਉ ਕੋਟਿ ਦਿਨਸ ਲਖਬਰੀਆ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਜੇਕਰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਹੂੰ ਬਿਸਰ ਜਾਵੈ ਤੋ ਮੈਂ ਲਖੋਂ ਕ੍ਰੋੜੋਂ (ਬਰੀਆ) ਬਰਸੋਂ ਕੇ ਦਿਨ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਭੀਰ ਜਉ ਪਾਈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੇਗਿ ਮਿਰੀਆ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੪ ॥

ਜਬ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੀ (ਭੀਰ) ਭਾਵ ਸਭਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੰਗ (ਮਿਰੀਆ) ਮਿਲਾਪੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੪ ॥ ਪੁਨਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਅਬ ਕਿਆ ਸੋਚਉ ਸੋਚ ਬਿਸਾਰੀ ॥ ਕਰਣਾ ਸਾ ਸੋਈ

ਕਰਿ ਰਹਿਅਾ ਦੇਹਿ ਨਾਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਅਬ ਮੈਂ ਕਣਾ ਸੋਚ ਕਰੋਂ ਮੈਨੇ ਸੋਚ ਚਿੰਤਾ ਬਿਸਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਕੁਝ ਤੋਨੇ ਕਰਨਾ ਥਾ ਸੋ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਅਪਣਾਨਾਮੁ

ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਹੁ ਅਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਚਹੁਇਸ ਫੂਲਿ ਰਹੀ ਬਿਖਿਆ ਬਿਖੁ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ਮੁਖਿ ਗੁਰੁੜਾਰੀ ॥

ਥਾਕੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਬਿਸਯੋਂ ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਫੂਲ ਰਹੀ ਹੈ ਐਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ਏਹ ਬਿਖੇ ਰੂਪ ਬਿਖ ਉਤਾਰਨੇ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਗਾਰਝ ਮੰਤ੍ਰੁ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖਿਓ ਕਰਿ ਆਪੁਨਾ ਜਿਉ ਜਲ ਕਮਲਾ ਅਲਿਪਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਜਾਨਕੇ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਾਖਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਸੇ ਕਮਲ (ਅਲਿਪਾਰੀ) ਅਸਿਧ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਮੈ ਕਿਆ ਹੋਸਾ ਸਭ ਤੁਮਹੀ ਕਲ ਧਾਰੀ ॥

ਮੈਂ ਤੋ ਕੁਛ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਐਰ ਅਥ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਐਰ (ਹੋਸਾ ਹੋਸਾ) ਅਗੇ ਕੇ ਕਯਾ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਆਗੇ ਕੋ ਭੀ ਮੈਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਵਾਗਾ ਹੋ (ਕਲਿਧਾਰੀ) ਸਰਬ ਸਕਤੀਓ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਭ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਭਾਗਿ ਪਰਿਓ ਹਰਿ ਪਾਛੈ ਰਾਖੁ ਸੰਤ ਸਦਕਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਰਹੀ ਮੈਂ (ਭਾਗਿ) ਦੌੜ ਕਰ ਆਪ ਕੇ ਪੀਛੇ ਭਾਵ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜਾ ਹੂੰ ਆਪਣੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਦਕਾ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਥ ਮੋਹਿ ਸਰਬ ਉਪਾਵ ਬਿਰਥਾਤੇ ॥ ਕਰਣ

ਕਾਰਣ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਏਕਸੁ ਤੇ ਮੇਰੀ ਗਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਥ ਹਮ ਸਰਬ ਉਪਾਵੋਂ ਸੇ ਬਿਰਥਤ ਭਏ ਹੈਂ ਤੂੰ (ਕਾਰਣ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਉਤਪਤ ਕਰਣੇ ਕੇ ਜੋ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਤਿਸ ਏਕ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮੇਰੀ (ਗਾਤੇ) ਗਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਦੇਖੇ ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਬਹੁ ਚੰਗਾ ਅਨ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਭਾਂਤੇ ॥

ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ (ਰੂਪ) ਅਕਾਰ ਬਹੁਤ ਚੰਗੇ ਕੇ ਦੇਖੇ ਹੈਂ (ਅਨ) ਐਰ ਤੁਮਾਰੀ (ਭਾਂਤੇ) ਸਦਰਸ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਦੇਹਿ ਅਧਾਰੁ ਸਰਬ ਕਉ ਠਾਕੁਰ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ॥ ੧ ॥

ਹੋ ਠਾਕੁਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੋ ਅਧਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਐਰ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਕ੍ਰਮਤੋ ਕ੍ਰਮਤੋ ਹਾਰਿ ਜਉ ਪਰਿਓ ਤਉ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਚਰਨ ਪਰਾਤੇ ॥

ਬਰੀਬਾਰ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੁਆ ਜਬ ਹਾਰ ਪੜਾ ਤੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਕੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ (ਪਰਾਤੇ) ਪਛਾਤੇ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਇਹ ਸੂਖਿ ਬਿਹਾਨੀ ਰਾਤੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਭਾਉ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ਇਹ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਬਿਤੀਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਥ ਮੁਹਿ ਲਬਧਿਓ ਹੈ ਹਰਿ ਟੇਕਾ ॥ ਗੁਰ

ਦਇਆਲ ਭਏ ਸੁਖਦਾਈ ਅੰਧੁਲੈ ਮਾਣਿਕੁ ਦੇਖਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਥ ਮੈਨੇ (ਟੇਕਾ) ਅਧਾਰ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ (ਲਬਧਿਓ) ਲਭ ਲੀਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਾਗ ਤੂੰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਸੁਖਦਾਈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਯਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤੋ ਮੈਂ (ਅੰਧੁਲੈ) ਅਗਿਆਨੀ ਨੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪ ਮਾਣਕ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਕਾਟੇ ਅਗਿਆਨ ਤਿਮਰ ਨਿਰਮਲੀਆ ਬੁਧਿ ਬਿਗਾਸ ਬਿਬੇਕਾ ॥

ਜਬ ਬੁਧੀ ਕੇ ਬਿਬੇਕ ਕਾ ਬਿਗਾਸ ਹੁਆ ਤਬ ਨਿਰਮਲ ਹੁਈ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਤਿਮਰ) ਅੰਧੇਰੇ ਕੇ ਦੋਨੋਂ ਭਾਗ ਕਾਟੇ ਗਏ ਭਾਵ ਅਵਰਣ ਵਖੇ ਸਕਤੀਆ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋ ਗਈਆ ਅਗਿਆਨ ਕੇ ਦੂਰ ਹੋਨੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੁਆ ਤਾ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਤਰੰਗ ਫੇਨੁ ਜਲ ਹੋਈਹੈ ਸੇਵਕ ਠਾਕੁਰ ਭਏ ਏਕਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਕੇ ਤਰੰਗ ਅਰ ਫੇਨ ਜਲ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੈ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇਵਕ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲਕੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਏ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਹਤੇ ਉਠਿਓ ਤਹ ਹੀ ਆਇਓ ਸਭਹੀ ਏਕੈ ਏਕਾ ॥

ਜਿਸ ਚੇਤਨ ਤੇ ਸਤਾ ਪਾਇਕਰ ਮਨ ਉਠਾਥਾ ਕਯਾ ਚੰਚਲ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਥਾ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਆਨ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ਸਭੀ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਏਥੇ ਏਕ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦਿਸਟਿ ਆਇਓ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤੀ ਹਰਿ ਸਮਕਾ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਪਤੀ ਹਰੀ ਜੋ ਸਮ ਦਿਸਤੀ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਏਕੈ ਹੀ ਪ੍ਰਿਅ ਮਾਰੈ ॥

ਪੇਖਿ ਆਇਓ ਸਰਬ ਥਾਨ ਦੇਸ ਪ੍ਰਿਅ ਰੋਮ ਨ ਸਮਸਰਿ ਲਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਏਕ ਹੀ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਮਾਰੈ) ਰਾਹਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਭਲਾ ਕੋਈ ਵੈਸਾ ਔਰ ਭੀ ਹੈ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮੈਂ ਸਰਬ ਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੋ ਦੇਖਿ ਆਇਆ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰੇ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਕੇ ਰੋਮਕੇ (ਸਮਸਰਿ) ਬਰਾਬਰ ਕੋਈ ਲਾਗਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਮੈਨੀਰੇ ਅਨਿਕ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਤਿਨ ਸਿਉ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨ ਕਰੈ ਚੁਰਾਗੈ ॥

ਮੇਰੇ ਕੇ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਔਰ ਬਹੁਤੇ ਹੀ (ਬਿੰਜਨ) ਸਲੂਟੇ ਵਾ ਮੇਰੇ ਵਾਲੇ ਭੋਜਨ (ਨੀਰੋ) ਪਰੋਸੇ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ (ਚੁਰਾਗੈ) ਚੁਕੀ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੜਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਰੈ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ ਮੁਖਿ ਏਕੈ ਜਿਉ ਅਲਿ ਕਮਲਾ ਲੋਭਾਗੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਰਸੁ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਰੰਬਾਰ (ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਪਤੀ ਕਰਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਪ੍ਰਕਾਰਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਭਵਰਾ ਕਮਲ ਕੇ ਉਪਰ ਲੋਭਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਮਨਮੋਹਨ ਲਾਲਨ ਸੁਖਦਾਈ ਸਰਬਾਗੈ ॥

ਹੇ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭਾਵੇ ਸਰਬਾਂਗੋ ਕੇ ਸੁਖ ਦੇਨੇ ਹਾਰੇ ॥

ਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਹਿ ਪਠਾਇਓ ਮਿਲਹੁ ਸਖਾ ਗਲਿ ਲਾਗੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਖਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਚਿਠੀ ਦੇਕੇ ਆਪ ਕੇ ਪਾਸ ਭੇਜੇ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਗਲ ਲਗਕੇ ਮਿਲੇ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਰੋ ਨਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥

ਸਾਧ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਭਏ ਹੈ ਇਹੁ ਛੇਦਿਓ ਦੁਸਟੁ ਬਿਗਾਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਕੁਰ ਜੀ ਆਪਕੇ ਸਾਥ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮਾਨਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਾਧੂ ਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਦਿਆਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਇਹ ਜੋ ਦੁਸਟ ਸੁਭਾਵ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਗਾਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਥਾ ਸੋ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤੁਮਹੀ ਸੁੰਦਰ ਤੁਮਹਿ ਸਿਆਨੇ ਤੁਮਹੀ ਸੁਘਰ ਸੁਜਾਨਾ ॥

ਤੁਮਹੀ ਗੁਣ ਕਰਕੇ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਤੁਮਹੀ ਸਰਬ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕਰ ਸਿਆਣੇ ਹੋ ਅਰ ਤੁਮਹੀ (ਸੁਘਰ) ਸੁੰਦਰ ਘਾੜਤ ਵਾਲੇ ਪੁਨਾ (ਸੁਜਾਨਾ) ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਕੋ ਚਤਰ ਹੋ ॥

ਸਗਲ ਜੋਗ ਅਰੁ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਇਕ ਨਿਮਖ ਨ ਕੀਮਤਿ ਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥

(ਜੋਗ) ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਵਾਲੇ ਅਰ ਗਿਆਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਰ ਧਿਆਨ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਬਾਹਰੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਸੰਕੋਚਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਇਨ ਸਭ ਨੇ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਾੜ੍ਹ ਭੀ ਕਿਆ ਥੋਕੇ ਮਾੜ੍ਹ ਭੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਹੀ ਨਾਇਕ ਤੁਮਹਿ ਛਤ੍ਰ ਪਤਿ ਤੁਮ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਭਗਵਾਨਾ ॥

ਤੁਮਹੀ (ਨਾਇਕ) ਸੁਦਾਰ ਔਰ ਤੁਮ ਹੀ ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਹੋ ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੁਮ ਹੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਪਾਵਉ ਦਾਨੁ ਸੰਤ ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੯ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਸੇ ਦਾਨ ਪਾਵਨਾ ਚਾਹਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਆਪਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ਆਏ ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗਾ ॥

ਬਿਸਰਿਓ ਧੰਧੁ ਬੰਧੁ ਮਾਇਆ ਕੋ ਰਜਨਿ ਸਥਾਈ ਜੰਗਾ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

ਅਨੰਦ ਰੂਪ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਜੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚਿਤ ਯਾਦ ਆਏ ਹੈਂ ਬੰਧਨ ਪਾਵਨੇ ਵਾਲੀ ਮਾਯਾ ਕਾ ਧੰਧਾ ਬਿਸਰਿਓ ਛਾਵ ਨਿਬੁਤ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਸਭ (ਰਜਨਿ) ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਜਾਗਤੇ ਰਹੇ ਵਾ ਕਪਾਸਦੱਕੋਂ ਤੇ (ਜੰਗਾ) ਜੰਗ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੇਵਉ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਬਸਾਵਉ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਸਤਸੰਗਾ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੇਵਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ਮੇਰੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਸਤਸੰਗ ਵਾਰਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਐਸੈ ਮਿਲਿਓ ਮਨੋਹਰੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸੁਖ ਪਾਏ ਮੁਖ ਮੰਗਾ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨੋਹਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਜੋ ਜੋ ਸੁਖਮੁਖੋਂ ਮੰਗਿਓਂ ਸੋ ਸੋ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਅਪਨਾ ਗੁਰਿ ਵਸਿ ਕਰਿ ਦੀਨਾ ਭੋਗਉ ਭੋਗ ਨਿਸੰਗਾ ॥

ਮੇਰਾ ਅਪਨਾ (ਪ੍ਰਿਉ) ਪਤੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬਸ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਬ ਨਿਸ਼ਿਕ ਹੋਕੇ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਭੋਰੋਂ ਕੇ ਭੋਗਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੁਈ ਹੂੰ ॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਨਾਨਕ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਪਾਠੰਗਾ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੩੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਨਿਰਭਉ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਗਲਾ ਭੈ ਫੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ (ਪਾਠੰਗਾ) ਪਾਠ ਕੇ ਅੰਗ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ ਪਾਠੰਗੇ ਅਰਥਾਤ ਆਸਰੇ ਲਗਕੇ ਹਰੀ ਕ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੩੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਜੀਉ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਉ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥

ਬਚਨ ਨਾਦ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਵਨਹੁ ਪੂਰੇ ਦੇਹ ਪ੍ਰਿਅ ਅੰਕਿ ਸਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਬਚਨ ਕਰ ਜੋ (ਨਾਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਵਣ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈ (ਦੇਹ) ਸੂਖਮ ਸਰੀਰ ਭਾਵ ਅੰਤਰਕਰਨ ਪਤੀ ਕੇ ਸ੍ਰਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪਤੀ ਕੇ ਦੇਹ ਮੇਰੇ (ਅੰਕਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਰਗੁਣ ਵਾ ਨਿਰਗੁਣ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਛੁਟਰਿ ਤੇ ਗੁਰਿ ਕੀਈ ਸੁਹਾਗਨਿ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਸੁਖਯ ਸੁਜਾਨੀ ॥

ਛੁਟੜ ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਸੁਹਾਗਣੀ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਸੁਖਯ ਸੁਜਾਨ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਘਰ ਮਹਿ ਬੈਸਨੁ ਨਹੀ ਪਾਵਤ ਸੋ ਥਾਨੁ ਮਿਲਿਓ ਬਾਸਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰਰੂਪ ਘਰ ਵਿਖੇ ਬੈਠਣਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਥਾ ਭਾਵ ਮਨ ਕੀ ਇਸ਼ਥਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਥੀ ਜੋ ਅਸਥਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਸਣੇ ਵਾਸਤੇ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਨਕੈ ਬਸਿ ਆਇਓ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ ਜਿਨਿ ਰਾਖੀ ਆਨ ਸੰਤਾਨੀ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸੇਤੋਂ ਕੀ (ਆਨ) ਬਛਾਈ ਰਾਖੀ ਭਾਵ ਅਦਬ ਕੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪਯਾਰਾ ਤਿਨਕੇ ਵਸਆਯਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਸਭੁ ਦੂਕੀ ਕਾਇ ਲੋਕਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੩੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੇ ਕੇ ਸੰਗ ਤਿਨ ਕਾ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਕਾਇ ਤੋਂ ਤਿਨਕੀ ਬੁਕਾਰਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੩੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੇਰੇ ਪੰਚਾ ਤੇ ਸੰਗੁ ਤੂਟਾ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਭਏ ਮਨਿ ਆਨਦ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਛੂਟਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੇਰਾ (ਪੰਚਾ) ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਜੋ ਸਗੁ ਤੂਟ ਗਿਆ ਹੈ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸਮੂਹ ਅਨੰਦ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਜੋ ਛੂਟਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਮਨ ਰਾਜਾ ਆਕੀ ਥਾ ਜੋ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖਮ ਬਾਨ ਬਹੁਤ ਬਹੁ ਧਰੀਆ ਅਨਿਕ ਰਾਖ ਸੂਰੂਟਾ ॥

ਬਿਖਮ ਰਾਕ੍ ਕਰੁ ਪਹੁਚੈ ਨਾਹੀ ਸੰਤ ਸਾਨਥ ਭਏ ਲੂਟਾ ॥ ੧ ॥

ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਰਾਜਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਜੋ ਕਿਲਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤੀਨ ਗੁਣ ਰੂਪ ਅਤੀ ਕਨ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਅਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸੂਰਮੇ ਹੈਂ ਅਰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਕਠਨ (ਗਾਰ) ਜਲਦ ਅਰਥਾਤ ਖਾਈ ਹੈ ਐਸੇ ਕਿਲੇ ਮੈਂ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਪਹੁਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਥਾ ਭਾਵ ਜੀਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਥਾ ਜਬ ਸੰਤ (ਸਾਨਥ) ਸਾਥੀ ਵਾ ਸਹਾਇਕ ਭਏ ਤਬ ਵਹੁ ਕਿਲਾ ਲੂਟਾ ਭਾਵ ਜੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁਤ ਖਜਾਨੇ ਮੇਰੇ ਪਾਲੇ ਪਰਿਆ ਅਮੋਲ ਲਾਲ ਆਖੂਟਾ ॥

ਗੁਣੋ ਰੂਪੀ ਬਹੁਤ ਖਜਾਨੇ ਕਾ ਅਖੁਦ ਅਮੋਲਕ ਧਨੁ (ਲਾਲ) ਪਯਾਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪਜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਤਉ ਮਨ ਮਹਿ ਹਰਿ ਰਸ ਘੁਟਾ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੈਂ ਜਨਕੇ ਉਪਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਉ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਰਸ (ਘੁਟਾ) ਪੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਦਾਨੁ ਗੁਰਿ ਪੂਰੇ ਦੀਆ ਉਰਝਾਇਓ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਲੀਨ ਹੁਆ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਵਾਰ ਵਾਰ ਮਰਤੇ ਕੋ ਮੁਕਤੀ ਦੇਕਰ ਜੀਵਾਯਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ (ਮੀਨ) ਮਛ (ਉਰਝਾਇਓ) ਉਰਝ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਲਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤਰਹਿ ਮੇਰਾ ਮਨ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਮਤਸਰਇਹ ਅਰਪਿ ਸਗਲ ਦਾਨੁ ਕੀਨਾ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕੀਆ ਤਬ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਰ (ਮਤਸਰ) ਈਰਾਯਾ ਏਹ ਸਭੀ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੀਏ

ਭਾਵ ਤਜਾਗ ਦੀਏ ॥

ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਹਰਿ ਅਉਖਧੁ ਗੁਰਿ ਦੀਓ ਤਉ ਮਿਲਿਓ ਸਗਲ ਪ੍ਰਬੀਨਾ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਅਯਾਜ ਰੋਗ ਕੀ ਨਿਬਿੜੀ ਵਾਸਤੇ ਔਖਧ ਦੀਆ ਹੈ ਤੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਜੋ (ਪ੍ਰਬੀਨਾ) ਚਤੁਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਸੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਤਾਤੇ ਅੰਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿ੍ਹਰੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਮੇਰਾ ਗੁਰਿ ਹਉ ਖੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨਾ ॥

ਇਹ(ਗਿ੍ਹਰੁ) ਸਰੀਰ ਤੇਰਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੀਤਾ ਖੋਈ ਹੈ ਔਰ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈਂ ਸਹਜ ਘੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰ ਖਜੀਨਾ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੩੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ (ਭੰਡਾਰ) ਖਜਾਨਾ ਜੋ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ਸੋ ਮੈਨੇ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਰਿਏ ਘਰ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੩੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੋਹਨ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਤੂ ਤਾਰਹਿ ॥

ਛੁਟਹਿ ਸੰਘਾਰ ਨਿਮਖ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਕੋਟਿ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਧਾਰਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੋਹਨ ਸਭ ਜੀਅ ਤੇਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂ (ਤਾਰਹਿ) ਤਾਰਤਾ ਹੈਂ (ਸੰਘਾਰ) ਮਰਨਾ ਅਰ ਜਨਮਣਾ ਤੇਰੀ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਸੋ ਛੁਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂ ਕੋਢੋਂ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਉਧਾਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ॥

ਕਰਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ਬਹੁਤੁ ਬੇਨਤੀ ਨਿਮਖ ਨਿਮਖ ਸਮਾਰਹਿ ॥

ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਮਨ ਕਰਕੇ (ਅਰਦਾਸਿ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਲ ਪਲ ਸੰਭਾਲਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖਭੰਜਨ ਹਾਥ ਦੇਇ ਨਿਸਤਾਰਹਿ ॥ ੧ ॥

ਹੋ ਦੀਨੋਂ ਕੋ ਦੁਖਭੰਜਨ ਹਾਰੇਜਬ ਆਪ ਜੀਵ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕਰਤੇਹੋ ॥੧॥

ਕਿਆ ਏ ਛੂਪਤਿ ਬਪੁਰੇ ਕਹੀਅਹਿ ਕਹੁ ਏ ਕਿਸਨੇ ਮਾਰਹਿ ॥

ਇਹੁ ਜੋ ਰਾਜੇ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਿਰਾਏ ਕਿਆ ਹੈਂ ਔਰ ਕਹੋ ਏਹੁ ਕਿਸਕੋ ਮਾਰ ਜੀਵਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਸੁਖਦਾਤੇ ਸਭੁ ਨਾਨਕ ਜਗਤੁ ਤੁਮਾਰਹਿ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੪ ॥

ਹੋ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਵਾਤੇ ਹਮਾਰੀ ਰਖਣਾ ਕਰੋ ਰਖਿਆ ਕਰੋ ਰਖਣਾ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਸਭ ਜਗਤ ਤੁਮਾਰੇ ਆਸਰੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੋਹਿ ਧਨੁ ਪਾਇਓ ਹਰਿਨਾਮਾ ॥

ਭਏ ਅਚਿੰਤ ਤ੍ਰਿਸਨ ਸਭ ਬੁਝੀ ਹੈ ਇਹੁ ਲਿਖਿਓ ਲੇਖੁ ਮਥਾਮਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਚਿੰਤਾ ਸੋ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਇਹ ਹਮਾਰੇ (ਮਥਾਮਾ) ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਪੂਰਬ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਥਾ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਭਇਓ ਬੈਰਾਗੀ ਫਿਰਿ ਆਇਓ ਦੇਹ ਗਿਰਾਮਾ ॥

ਜਿਸਕੋ ਖੋਜ ਕੋ ਖੋਜਤਾ ਹੁਆ ਬੈਰਾਗੀ ਹੁਆ ਥਾ ਅਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਥਾ ਔਰ ਜਬ ਫਿਰਤਾ ਫਿਰਤਾ ਏਹ ਰੂਪੀਗਾਮ ਮੈਂ ਆਯਾ ਭਾਵਜਬ ਅੰਤਰ ਮੁਖੀਹੋਕਰ ਬਿਚਾਰਕੀਆ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਜਿਕਹੋ ਕਿਸਤਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁਈ? ਜੋਕਹਿਤੇਹੋ ॥

ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਸਉਦਾ ਇਹੁ ਜੋਰਿਓ ਹਥਿ ਚਰਿਓ ਲਾਲੁ ਅਗਾਮਾ ॥ ੧ ॥

ਹਮਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰੂ ਨੇ ਇਹ ਨਾਮ ਕਾ ਸੋਦਾ (ਜੋਰਿਓ)ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਅਗਮ ਲਾਲ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹਮਾਰੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਚੜ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਨ ਬਾਪਾਰ ਬਨਜ ਜੋ ਕਰੀਅਹਿ ਤੇਤੇ ਦੂਖ ਸਹਾਮਾ ॥

ਨਾਮ ਸੋ ਬਿਨਾ ਔਰ ਜੋ ਬਨਜ ਬਪਾਰ ਕਰੀਤੇ ਹੈ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਦੂਖ ਸਹਾਰਨੇ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਕੇ ਨਿਰਭੈ ਵਾਪਾਰੀ ਹਰਿ ਰਾਸਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੩੫ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਕੇ ਜੋ ਵਪਾਰੀ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਰਭੈ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੜੋ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਪਾਸ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪੁੰਜੀ ਭਾਵ ਸੁਧਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੩੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਮਿਸਟ ਲਗੇ ਪ੍ਰਿਅ ਬੋਲਾ ॥

ਗੁਰਿ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਪ੍ਰਭ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਸਦ ਦਇਆਲੁ ਹਰਿ ਵੋਲਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਕੋ ਬੋਲ (ਮਿਸਟ) ਪਸਾਰੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਨੇ ਭੁਜਾ ਸੋ ਪਕੜ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਇ ਦੀਯਾ ਹੈ ਹਰੀ ਜੋ (ਵੋਲਾ) ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਸਦਾ ਵਯਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਅੰਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਤੂ ਨਾਕੁਰੁ ਸਰਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕੁ ਮੋਹਿ ਕਲਕੁ ਸਹਿਤ ਸਭਿ ਗੋਲਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਨਾਕੁਰੁ ਤੂ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੋਮੋਂ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਅਰ (ਕਲਤੁ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਹਤਿ ਆਪਕਾ ਗੋਲਾਹੂ ॥

ਮਾਣੁ ਤਾਣੁ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਤੂਹੈ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਮੈ ਚਿਲਾ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਮਾਣ ਭੀ ਤੂੰ ਹੋਂ ਔਰ ਤਾਣ ਭੀ ਤੂੰ ਹੋਂ ਇਕੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮਕਾ ਹੀ (ਚਿਲਾ) ਪਛਾਣਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਤਖਤਿ ਬੈਸਾਲਹਿ ਤਉ ਵਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਘਾਸੁ ਬਢਾਵਹਿ ਕੇਤਕੁ ਬੋਲਾ ॥

ਜੇਕਰ ਤਖਤ ਪੁਰ ਬੈਠਾਏ ਦੇਵੇ ਤੋਂ ਭੀ ਤੇਰੇ ਵਾਸ ਹੈਂ ਜੇ ਘਾਸ ਵਢਾਵਹਿ ਤੋਂ ਭਿਤਨਾਕੁ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਵਾਸ ਹੀ ਕਹਾਗਾ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਕੁਰ ਅਗਹ ਅਤੋਲਾ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੩੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਨਾਕੁਰ ਹੇ ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ (ਜਨ) ਬਿਧਾਤੇ ਰਖਣ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਕਿਸੀ ਜੇ ਪਕੜਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਅਤੋਲ ਭਾਵ ਬਿਯੋਤ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੩੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਕਹਤ ਗੁਣ ਸੋਹਿ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਓਪਾਇ ਸਮਾਵੈ ਦੇਖਿ ਚਰਿਤ ਮਨ ਮੋਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਕਹਿਤੀ ਹੁਈ ਸੋਭਤੀ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੇ ਵਹੁ ਰਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈਂ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਜਗਤ ਕੇ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ (ਸਮਾਵੈ) ਲਾਜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਚਰਿਤਰੋਂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸੁਣਿਐ ਮਨਿ ਹੋਇ ਰਹਸੁ ਅਤਿ ਰਿਦੈ ਮਾਨ ਦੁਖ ਜੋਹਿ ॥

ਜਿਸਕੇ ਚਰਿਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਸੇ ਮਨ ਕੇ ਅਤੰਤ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਿਦੈ ਮੈਂ (ਮਾਨ) ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਦੁਖ (ਜੋਹੀ) ਨਸੁ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਖ ਪਾਇਓ ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਪਰਾਇਓ ਬਲਿ ਆਈ ਪ੍ਰਭ ਤੋਹਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਣ ਆਈ ਹੈ ਯਾਤੇ ਹਮਨੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਗਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈਹੈ ਗੁਰਿ ਕਾਢੇ ਮਾਇਆ ਦੋਹਿ ॥

ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਗਏ ਔਰ ਮਨਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਿਰਮਲ ਹੋਈ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਿਕਾਰ ਏ ਵਾ ਜੋ ਛਲ ਔ ਦ੍ਰੋਹਥੇ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਾਢ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਕਰਲ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥੋਹਿ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੩੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਾਰਨ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੇ ਸਮਰਥ ਹੈ ਮੈਨੇ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੩੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨੈਨਹੁ ਦੇਖਿਓ ਚਲਤੁ ਤਮਾਸਾ ॥

ਸਭਹੁ ਦੂਰਿ ਸਭਹੁ ਤੇ ਨੈਰੇ ਅਗਮ ਅਗਮ ਘਟ ਵਾਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਨੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਤਮਾਸਾ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਚਾਰ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਸੇ ਦੂਰ ਹੈ ਔਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸਭਸੇ ਨੇਜੇ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਅਗਮ ਤੋਂ ਅਗਮ ਕਾ ਅੰਤਰਕਰਣ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਹੈ ॥

ਅਭੂਲੁ ਨ ਭੂਲੈ ਲਿਖਿਓ ਨ ਚਲਾਵੈ ਮਤਾ ਨ ਕਰੈ ਪਰਾਸਾ ॥

ਵਹੁ ਅਭੂਲ ਹੈ ਕਬੀ ਭੂਲਤਾ ਨਹੀਂ ਤਿਸਕੇ ਲਿਖੇ ਕੋ ਕੋਈ ਮੋਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ (ਪਰਾਸਾ) ਸਲਾਹਵਾਹ ਤਿਸਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਹੋਰ ਜੇ ਪੁਛਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਖਿਨ ਮਹਿ ਸਾਜ ਸਵਾਰਿ ਬਿਨਾਹੈ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਗੁਣਝਾਸਾ ॥ ੧ ॥

ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਸਰੀਰੋਂ ਕੇ (ਸਾਜ) ਬਨਾਇ ਕਰ ਸ੍ਰਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬਲਕੇ ਵਿਰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਪਯਾਗਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਧ ਰੂਪ ਮਹਿ ਦੀਪਕੁ ਬਲਿਓ ਗੁਰਿ ਰਿਦੈ ਕੀਓ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਅੰਤਰਕਰਣ ਰੂਪ ਅੰਧਿਓ ਕੂਏ ਮੈਂ ਗੜਾਨੁ ਦੀਪਕ ਪ੍ਰਸੂਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ਇਹ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੀ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਰਾਨਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਭ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸਾ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥ ੩੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਕਰਮੈਨੇ ਸੁਖਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥ ੩੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਰਨਹੁ ਚੌਬਿੰਦ ਮਾਰਗੁ ਸੁਹਾਵਾ ॥

ਆਨ ਮਾਰਗ ਜੇਤਾ ਕਿਛੁ ਧਾਈਐ ਤੇਓ ਹੀ ਦੁਖੁ ਹਟਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚਰਨੋਂ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਣਾ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਔ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਰਗ ਛੋਡ ਕਰ ਔਰ ਰਸਤੇ ਜਿਤਨਾ ਕੁਛ ਧਾਵਣਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਹੀ ਦੁਖ ਔਰ (ਹਾਵਾ) ਬੋਰਾ ਹਾਹੁਕਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਨੇਤ੍ਰ ਪੁਨੀਤ ਭਏ ਵਰਸੁ ਪੇਖੇ ਹਸਤ ਪੁਨੀਤ ਦਹਲਾਵਾ ॥

ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਦਹਿਲ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹਾਥ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥

ਰਿਵਾ ਪੁਨੀਤ ਰਿਵੈ ਹਰਿ ਬਸਿਓ ਮਸਤ ਪੁਨੀਤ ਸੰਤ ਧੂਰਾਵਾ ॥ ੧ ॥

ਹਿਰਦਾ ਵੇਹੀ ਪੁਨੀਤ ਹੈ ਜਿਸ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਬਸਾ ਹੈ ਔਰ ਮਸਤਕ ਵਹੁ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਨਿਪਾਨ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਹਰਿਕੈ ਜਿਸੁ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਿ ਪਾਵਾ ॥

ਨਾਮੀ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਰ ਸਰਬ ਨਿਪੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਭੋਇਓ ਸੁਖਿ ਸਹਜੇ ਅਨਦ ਬਿਹਾਵਾ ॥ ੨ ॥੧੬॥ ੩੯॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ਅਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਪ੍ਰਮਾਦਥਕ ਸੁਖ ਔਰ ਬਿਹਾਰਕ ਅਨੰਦ ਸਹਿਤ ਸਮਾਂ ਬਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥ ੩੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧਿਆਇਓ ਅੰਤਿ ਬਾਰ ਨਾਮੁ ਸਖਾ ॥

ਜਹ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭਾਈ ਨਾ ਪਹੁਚੈ ਤਹਾ ਤਹਾ ਤੂ ਰਖਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੋਰਾ ਨਾਮ (ਧਿਆਇਓ) ਜਪਾ ਹੁਆ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ (ਸਖਾ) ਮਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਹਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਅਰ ਭਾਈ ਭੀ ਪਹੁਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂ ਰਖਕ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅੰਪ ਕੂਪ ਗੁਹ ਮਹਿ ਤਿਨਿ ਸਿਮਰਿਓ ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾ ॥

(ਗੁਹ) ਗੁਹਮਤ ਕੂਪ ਅੰਧਿਰੇ ਵਲੇ ਕੂਪ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਪੂਰਬ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥

ਖੁਲੈ ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਿ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਸਭ ਤੂਹੈ ਤੂਹੀ ਦਿਖਾ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕੇ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਖੁਲਾ ਭਾਵ ਨਿਬ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਕੀ ਮੁਕਤੀ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਹੀ ਤੂੰ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਆਯਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਆ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਆਘਾਏ ਰਸਨਾਰਾਖਾ ॥

ਤੋਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਪੀਕਰ ਮੋਰਾ ਮਨੁ ਭੀ ਅਘਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਵਿਸ਼ੇ ਰਸ ਕੇ ਅਥ ਨਹੀਂ ਰਾਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਖੇ ਰਸੋਂ ਸੇ ਉਪਰਾਮੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਸਹਜੁ ਮੈ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਲਾਹੀ ਸਗਲ ਤਿਖਾ ॥੨॥੧੭॥੪੦॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ (ਸਹਜ) ਸਰੂਪ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਖਾ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ॥੨॥੧੭॥੪੦॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਐਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇਆ ॥

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦਇਆਲੁ ਦੁਖਭੰਜਨੁ ਲਗੈ ਨ ਤਾਤੀ ਬਾਇਆ ॥ ੧ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਐਸੇ ਧਿਆਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਕਹੇ ਕੈਸੇ? ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦੜਾਲ ਔਰ ਦੋਖੋਂ ਕੋ ਭੰਜਨਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਤਤੀ ਵਾਉ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ॥

ਜੇਤੇ ਸਾਸ ਸਾਸ ਹਮ ਲੇਤੇ ਤੇਤੇ ਹੀ ਗੁਲ ਗਾਇਆ ॥

ਜਿਭੇ ਸ਼੍ਰਾਸ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨੇ ਹਮ ਲੇਤੇ ਹੈ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਸ਼੍ਰਾਸੋਂ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਿਮਖ ਨ ਬਿਛੁਰੈ ਘਰੀ ਨ ਬਿਸਰੈ ਸਦ ਸੰਗੇ ਜਤ ਜਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਹਮਾਰੇ ਸੇ ਬਿਛਰਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਘਰੀ ਮਾਤ੍ਰ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਜਹਾ ਜਾਈ ਤਾਹੈ ਤਹਾਸਦੀ ਵਸੰਗ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗੁਰ ਵਰਸਾਇਆ ॥

ਮੈਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦਰਸਨ ਪਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਕਾਹੁ ਪਰਵਾਹ ਜਉ ਸੁਖੁ ਸਾਗਰੁ ਮੈ ਪਾਇਆ ॥੨॥੧੮॥ ੪੧॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਕੋ ਕਿਸ ਕੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ਜੇ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਾਗਰੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਭਾਵ

ਕਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੮ ॥ ੪੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਸਬਦੁ ਲਗੈ ਗੁਰ ਮੀਠਾ ॥

ਖੁਲਿਓ ਕਰਮੁ ਭਇਓ ਪਰਗਾਸਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਡੀਠਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਜਬ ਪੁਰਬਲਾ ਕਰਮ (ਖੁਲਿਓ) ਜਾਗਿਆ ਹੈ ਤਬ ਗਾਜਨ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਘਟ ਘਟ ਹੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਬਜਾਪਕ (ਡੀਠਾ) ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਜੋਨੀ ਸੰਭਉ ਸਰਬ ਬਾਨ ਘਟ ਬੀਠਾ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੁਨੀ ਜੇ ਰਹਿਤ ਔ (ਸੰਭਉ) ਸੂਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਜੇ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਘਟ ਅਸਥਾਨੇ ਮੈਂ (ਬੀਠਾ) ਬੈਠਾ ਹੈ ਵਾ ਬੀਠੁਲ ਸਰਬ ਘਟ ਅਸਥਾਨੇ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਾ ਬਲਿ ਬਲਿ ਪ੍ਰਭ ਚਰਣੀਠਾ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਕੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਤਤੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ (ਚਰਣੀਠਾ) ਪਜਾਰੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਰੇਣੁ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ ਕੀਏ ਸਗਲ ਤੀਰਥ ਮਜਨੀਠਾ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰ ਹਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਲਾਗੀ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਮਜਨ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲੁ ਹਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲ ਛਏ ਹੈ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਨ ਲਹੈ ਮਜੀਠਾ ॥ ੨ ॥ ੧੯ ॥ ੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਚਲੂਲ) ਗੂੜੇ ਰੰਗ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਰੰਗੁ ਮਜੀਠਾ ਅਰਥਾਤ ਸਚਾ ਰੰਗੁ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੯ ॥ ੪੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਸਾਥੇ ॥

ਨਿਮਖ ਬਚਨੁ ਪ੍ਰਭ ਹੀਅਰੈ ਬਸਿਓ ਸਗਲ ਫੂਖ ਮੇਰੀ ਲਾਥੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਬਚਨੁ) ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਕਰਨੇ ਕਰ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਅਰੁ ਮੇਰੀ ਫੂਖ ਸਭ ਉਤ੍ਰ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਭੀ ਲਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਾਨ ਗੁਣ ਨਾਇਕ ਠਾਕੁਰ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਸਭ ਨਾਥੇ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸਮੂਹ ਹੇ ਗੁਣ ਨਾਇਕ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੂਹ ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ (ਨਾਥੇ) ਸ੍ਰਾਮੀ ॥

ਇਕ ਆਸ ਮੋਹਿ ਤੇਰੀ ਸੁਆਮੀ ਅਉਰ ਦੁੜੀਆ ਆਸ ਬਿਰਾਥੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਏਕ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਆਸ ਹੈ ਕੌਯੋਂਕਿ ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਆਸ (ਬਿਰਾਥੇ) ਬਜਰਥ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨੈਠ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਦੇਖਿ ਵਰਸਾਵਾ ਗੁਰਿ ਕਰ ਧਾਰੇ ਮੇਰੈ ਮਾਥੇ ॥

ਵਰਸਨ ਦੇਖ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਹਾਥ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੈ ਅਤੁਲ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਣ ਭੈ ਲਾਥੇ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ੪੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਅਤੁਲ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਅਬ ਜਨਮ ਮਰਨਕੋਭੈ (ਲਾਥੇ) ਨਿਬਿੜ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ੪੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰੇ ਮੂੜੇ ਆਨ ਕਾਹੇ ਕਤ ਜਾਈ ॥

ਸੰਗਿ ਮਨੋਹਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈਰੇ ਭੂਲਿ ਭੂਲਿ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਔਰ ਕਹੀਂ ਕਾਹੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ (ਮਨੋਹਰੁ) ਸੁੰਦਰ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੀ ਹੈ ਸੁਰੂਪ ਜੋ ਭੂਲ ਕਰ ਬਾਰੰਬਾਰ (ਬਿਖੁ ਖਾਈ) ਬਿਖ ਰੂਪ ਬਿਸ਼ਨੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸੰਦਰ ਚਤੁਰ ਅਨੂਪ ਬਿਧਾਤੇ ਤਿਸ ਸਿਉ ਰੁਚ ਨਹੀ ਰਾਈ

ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਚਤੁਰ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅਨੂਪਮ ਔ (ਬਿਧਾਤੇ) ਕਰਮ ਵਲ ਦਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ (ਰਾਈ) ਰੈਚਕ ਮਾਤ੍ਰ (ਰੁਚ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮੋਹਨਿ ਸਿਉ ਬਾਵਰ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਬੂਠਿ ਠਗਉਰੀ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

(ਮੋਹਨਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰਥਾਤ ਮਾਧਾ ਜੋ (ਬਾਵਰ) ਕਮਲੇ ਕਾਮਨੁ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਬੂਠੀ ਠਗਉਰੀ ਸਿਰ ਪਰ ਪਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਇਓ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਦੁਖ ਹਰਤਾ ਸੰਤਨ ਸਿਉ ਬਨਿਆਈ ॥

ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਜਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਮਾਰੀ ਸੰਤੋਂ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ਘਰੈ ਮਹਿ ਪਾਏ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੪੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਗਲ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਰੂਪੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ (ਘਰੈ) ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਹੀ ਪਾਏ ਹੈਂ
ਜਿਸਕੀ ਜੋਤਿ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੪੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਓਅੰ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚੀਤਿ ਪਹਿਲਰੀਆ ॥
ਹੇ ਓਅੰ ਰੂਪ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਿਤ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ (ਪਹਿਲਰੀਆ) ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮਾਕ੍ਰੋਂ ਸੇਹੈ ॥
ਜੋਤਉ ਬਰਨੁ ਦੀਓ ਮੇਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤਉ ਮੈ ਸਾਜ ਸੀਗਰੀਆ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਆਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆ ਤੋ ਮੈਂ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪ ਸਾਜ ਕਰਕੇ ਸਿੰਗਾਰੀ ਗਈ ॥

ਹਮ ਭੂਲਹ ਤੁਮ ਸਦਾ ਅਭੂਲਾ ਹਮ ਪਤਿਤ ਤੁਮ ਪਤਿਤ ਉਧਰੀਆ ॥
ਹਮ ਭੂਲਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤੁਮ ਸਦਾ ਅਭੂਲ ਹੋ ਹਮ (ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ॥
ਹਮ ਨੀਚ ਬਿਰਖ ਤੁਮ ਮੈਲਾਗਰ ਲਾਜ ਸੰਗਿ ਸੰਗਿ ਬਸਰੀਆ ॥ ੧ ॥
ਹਮ ਨੀਚ ਬਿਛ ਅਥਿਛ ਕੀ ਨਜ਼ਾਈਂ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ (ਮੈਲਾਗਰ) ਚੰਦਨ ਵਤ ਹੋ ਜੈਸੇ ਮੈਲਾਗਰ ਕੋ ਸੰਗ ਕੀ ਲਾਜ
ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਹੋ ਹਰੀ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਬਸਨੇ ਕੀ ਤੁਮਕੋ ਲਾਜ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ ਰੀਭੀਰ ਧੀਰ ਉਪਕਾਰੀ ਹਮ ਖਿਆ ਬਪੁਰੇ ਜੰਤਰੀਆ ॥
ਤੁਮ ਰੀਭੀਰ ਔ ਧੀਰਜਵਾਨ ਔ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਹਮ ਬਿਛਾਰੇ ਜੀਵ ਕਯਾ ਹੈਂ ॥
ਗੁਰ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਮੇਲਿਓ ਤਉ ਮੇਰੀ ਸੁਖਿ ਸੇਜਰੀਆ ॥ ੨ ॥ ੨੨ ॥ ੪੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਤੋ ਮੇਰੀ ਹਿਰਦੈ ਰੂਪੀ ਸੇਜਾ
ਸੁਖ ਸਹਿਤ ਹੋਤੀ ਭਈ ॥ ੨ ॥ ੨੨ ॥ ੪੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਓਇ ਦਿਨਸ ਧੰਨਿ ਪਰਵਾਨਾ ॥
ਸਫਲ ਤੇ ਘਰੀ ਸੰਜੋਗ ਸੁਹਾਵੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਗਿਆਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਹੁ (ਦਿਨਸ) ਦਿਨ ਧੰਨ ਹੈ ਔ (ਪਰਵਾਨਾ) ਲੇਖੇ ਮੈਂ ਹੈ ਵਹੁ ਘਰੀ ਔਰ ਸੰਜੋਗ ਭੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ
ਜਿਸ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ (ਸੰਗਿ) ਸਾਥ ਹੋਨੇ ਕਰ ਭਜਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਧੰਨਿ ਸੁਭਾਗਾ ਧੰਨਿ ਸੋਹਾਗਾ ਧੰਨਿ ਦੇਤ ਜਿਨਿ ਮਾਨਾ ॥
ਜਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਉਨਕਾ ਭਾਗ ਭੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਧੰਨ ਹੈ ਔਰ (ਸੋਹਾਗਾ) ਅਨੰਦ ਭੀ ਧੰਨ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ
ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਤੁਮਾਰਾ ਸਭੁ ਗਿਹੁ ਧਨੁ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀਓ ਕੀਓ ਕੁਰਬਾਨਾ ॥ ੧ ॥
ਇਹ ਸਰੀਰ ਭੀ ਤੁਮਾਰਾਓ ਔਰ ਘਰ ਅਰ ਧਨ ਭੀ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਹੈ ਮੈਨੇ ਜੀਉ ਭੀ ਆਪਕੇ ਉਪਰਸੇ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥੧॥
ਕੋਟਿ ਲਾਖ ਰਾਜ ਸੁਖ ਪਾਏ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪੇਖਿ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਨਾ ॥

ਜੋ ਆਪਕਾ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟੀ ਕਰ ਦੇਖਨਾ ਹੈ ਉਸਕੋ ਮੈਲਾਖੋਂ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਰਾਜਾਕੇ ਸੁਖੋਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥
ਜਉ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਸੇਵਕ ਇਹ ਬੈਸੀਐ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ੨੩ ॥ ੪੬ ॥
ਜੇਕਰ ਇਕ ਵਾਰ ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਕੋ ਮੁਖ ਸੇ ਇਤਨਾ ਕਹੀਏ ਕਿ ਈਹਾ ਬੈਠੀਏ ਭਾਵ ਆਦਰ ਕਰੇ ਤੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਇਸ ਸੁਖ ਕਾ ਅੰਤ ਮੁੜ ਸੇ ਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਬੀਤੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੩ ॥ ੪੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਮੇਰੇ ਸਹਸਾ ਰੂਪੁ ਗਇਆ ॥
ਅਉਰ ਉਪਾਉ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਛੋਡੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪਇਆ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਬ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਅਰ ਸੰਦੇਹ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਉਪਾਉ ਸਭ ਤਿਆਗ ਛੋਡੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਇਕ ਸਤਿਗੁਰੋਂ
ਕੀ ਸਰਣ ਪੜਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸਿਧਿ ਕਾਰਜ ਸਭਿ ਸਵਰੇ ਅਹੰ ਰੋਗ ਸਗਲ ਹੀ ਖਇਆ ॥
ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਸਿਧ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਕਾਰਜ ਭੀ ਸਵਰ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹੰਤਾ ਰੋਗ ਭੀ ਸਭ (ਖਇਆ) ਨਸ਼ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਕੋਟਿ ਪਰਾਪ ਖਿਨ ਮਹਿ ਖਉ ਭਈ ਹੈ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਹਿਆ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਯਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬਸੇ ਕ੍ਰੋੜਾਂ ਹੀ ਅਪਰਾਧੋਂ ਕੀ ਪੀੜਤੀ
ਖਿਣ ਬੀਚ ਨਸ਼ੁ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪੰਚ ਦਾਸ ਗੁਰਿ ਵਸਗਤਿ ਕੀਨ ਮਨ ਨਿਹਚਲ ਨਿਰਭਇਆ ॥
ਪੰਚ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰ ਵਾ ਕਾਮਾਦੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ (ਵਸਗਤਿ) ਦਾਸ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਮਨੁ ਇਸਥਤ ਹੋਕਰ
ਨਿਰਭੇ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਆਇ ਨ ਜਾਵੈ ਨ ਕਤਹੀ ਡੋਲੇ ਥਿਰੁ ਨਾਨਕ ਰਾਜਇਆ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥ ੪੭ ॥
ਨਾ ਮਨੁ ਕਿਸੀ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੋ ਹੈ ਅਥ (ਥਿਰੁ) ਇਸਥਿਤ
ਹੋਕਰ ਬਿਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥ ੪੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਇਤ ਉਤ ਸਦਾ ਸਹਾਈ ॥
ਮਨ ਮੋਹਨੁ ਮੇਰੇ ਜੀਅਕੋ ਪਿਆਰੇ ਕਵਨ ਕਹਾ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ (ਇਤਉਤ) ਭਾਵ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸਦਾ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲਾ ਔਰ ਮੇਰੇ ਜੀਵਕਾ
ਪ੍ਰਯਾਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਕੋਨਸੇ ਗੁਨ ਗਾਇਕਰ ਕਹੂੰ ਭਾਵ ਗੁਣ ਬੰਤ ਹੈ ਵਾ ਮੈਂ ਕਵਨ ਬੇਚਾਰਾ ਹੂੰ ਜੇ ਗੁਨੋਂ ਕੇ
ਬਰਨਨ ਕਰ ਸਕੂੰ ॥

ਖੇਲਿ ਖਿਲਾਇ ਲਾਡ ਲਾਡਾਵੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਨਦਾਈ ॥
ਖੇਡ ਕੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਖਿਡਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਲਡਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਦਾ) ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ (ਅਨਦਾਈ) ਅਨਦਾਤਾ ਹੈ
ਵਾ ਅਨੰਦ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੈ ਬਾਰਿਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਜੈਸੇ ਮਾਤ ਪਿਤਾਈ ॥ ੧ ॥
ਬਾਲਕ ਕੀ ਨਜ਼ਾਈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮਾਤਾ ਅਰ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਿਮਖ ਨਹੀ ਰਹਿ ਸਕੀਐ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬਹੂ ਜਾਈ ॥
ਤਿਸ ਬਿਨ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕੀਤਾ ਔਰ ਨਾ ਕਬੀ ਬਿਸਰ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਮਗਨ ਭਏ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨੫ ॥ ੪੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸਤਸੰਗਤ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮਗਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੫ ॥ ੪੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪਨਾ ਮੀਤੁ ਸੁਆਮੀ ਗਾਈਐ ॥
ਆਸ ਨ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਕੀ ਕੀਜੈ ਸੁਖਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੇ ਆਪਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭੁਟੇ ਕੇ ਗਾਵਨਾ ਕਰੀਏ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੀ ਆਸਾ ਨ ਕਰੀਏ ਸੁਖਦਾਤਾ ਜੇ ਪ੍ਰਭੂ
ਹੈ ਤਿਸਕਾਹੀ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਸੂਖ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣਿ ਜਿਸਹਿ ਘਰਿ ਤਿਸਹੀ ਸਰਣੀ ਪਾਈਐ ॥
ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਰਬ ਸੂਖ ਔਰ (ਮੰਗਲ) ਅਨੰਦ ਵਾ ਉਤਸਵ (ਕਲਿਆਣ) ਮੇਖ ਹੈ ਜੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸਰਣਇਸਮਨ
ਕੇ ਪਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਮਾਨੁਖੁ ਜੇ ਸੇਵਹੁ ਤਉ ਲਾਜ ਲੋਨੁ ਹੋਇ ਜਾਈਐ ॥ ੧ ॥
ਤਿਸ ਸਮਰਥ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਮਾਨੁਖ ਕੋ ਜੋ ਸੇਵਨਾ ਹੈ ਸੋ ਲਾਜ ਕਰਕੇ ਲੁਣ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ
ਲੁਣ ਗਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਲਾਜਾ ਕਰ ਮਰਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕ ਓਟ ਪਕਰੀ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਗੁਰ ਮਿਲਿ ਮੋਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈਐ ॥
ਏਕ ਠਾਕੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ਪਕੜੀਏ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਮਤ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੀ ਔਰ ਬੁਧ ਪਰਮਾਰਥ ਕੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥
ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਿਆ ਸਗਲ ਚੁਕੀ ਮੁਹਤਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ੨੬ ॥ ੪੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾਏਔਰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਰੀ ਦੀਨਤਾ ਚੁਕ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨੬ ॥ ੪੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਓਟ ਸਤਾਣੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ॥
ਵਿਸਦਿ ਨ ਲਿਆਵਉ ਅਵਰ ਕਾਹੂ ਕਉ ਮਾਣਿ ਮਹਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਹਤ ਬਲਕੇ ਅਪ ਕੀ ਓਟ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਵਿਸਦੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆਵਤਾ ਹਾ
ਮਾਨੁ ਅਰੁ (ਮਹਤਿ) ਮਹਤਬਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹਥ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭਿ ਅਮੁਨੈ ਕਾਵਿ ਲੀਆ ਬਿਖੁ ਘੇਰੇ ॥
ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਨੇ (ਅੰਗੀਕਾਰੁ) ਪਖੁ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਬਿਸਕੋ ਕੇ ਘੇਰੇ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਲੀਆਹੂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਅਉਖਧੁ ਮੁਖਿ ਦੀਨੋ ਜਾਇ ਪਇਆ ਗੁਰੁ ਪੈਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਜਾ ਕਰ ਪੜਾ ਤਬ ਤਿਨੋ ਨੇ ਔਖਧ ਰੂਪ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਦੀਆ ॥ ੧ ॥

ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਕਹਉ ਏਕ ਮੁਖ ਨਿਰਗੁਣ ਕੇ ਦਾਇਰੈ ॥

ਏਕ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਕੌਨ ਕੌਨ ਉਪਮਾ ਤਿਨਕੀ ਬਰਨਨ ਕਰੂੰ ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਨਿਰਗੁਣੋ ਕੋ ਭੀ ਬਖਸਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਟਿ ਸਿਲਕ ਜਉ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨੋ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਘਨੇਰੈ ॥ ੨ ॥ ੨੭ ॥ ੫੦ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪਾਪੋਂ ਕੀ (ਸਿਲਕ) ਵਾਸੀ ਕਾਟ ਕਰਕੇ ਜਬ ਅਪਨਾ ਕਰ ਲੀਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੋ ਹੈਂ ਤਬ ਹਮ ਕੋ (ਘਨੇਰੈ) ਬਹੁਤੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨੭ ॥ ੫੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸੀ ॥

ਭਾਇਓ ਭ੍ਰਿਪਾਲੁ ਜੀਅ ਸੁਖਦਾਤਾ ਹੋਈ ਸਗਲ ਖਲਾਸੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਪੰਝਤੀ ਬਿਨਾਸੀ ਹੈ ਜੀਅ ਕਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਮਾਰੀ ਮੁਕਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਊ ਸੂਝੈ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਕਹੁ ਕੋ ਕਿਸ ਪਹਿ ਜਾਸੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋ ਕਹੋ ਫਿਰ ਕੋਈ ਕਿਸ ਕੋ ਪਾਸ ਜਾਵੇਗਾ ॥
ਤਾਂਤੋ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਜਿਉ ਜਾਣਹੁ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਠਾਕੁਰ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤੁਮਹੀ ਪਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਜਾਣੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਨੀ ਸਰਣਿ ਰਾਖੋ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੁਛ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਮਰਥਾ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਾਥ ਦੇਇ ਰਾਖੈ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ ਸਦ ਜੀਵਨ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਭ੍ਰਿਪ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਅਬਿਨਾਸੀ ਨੇ ਹਮ ਕੋ ਭੀ (ਸਦਜੀਵਨ) ਅਮਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਾਇਆ ਹੈ ਕਾਟੀ ਜਮਕੀ ਵਾਸੀ ॥ ੨ ॥ ੨੮ ॥ ੫੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੇ ਬੀਰ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਜਮ ਕੀ ਵਾਸੀ ਕਾਟ ਵਈ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥ ੨੮ ॥ ੫੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਤ ਕਤ ਤੁਝਹਿ ਸਮਾਰੈ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਦੀਨ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਜਿਉ ਜਾਨਹਿ ਤਿਉ ਪਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ (ਸਮਾਰੈ) ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮ ਬਾਲਕ ਆਪਕੇ ਅਪੀਨੇ ਹੋਂ ਜਲੋਂ ਜਾਨੀਏ ਤਜੋਂ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਜਬ ਭੂਖੇ ਤਬ ਭੋਜਨੁ ਮਾਰੈ ਅਘਾਏ ਸੁਖ ਸਘਾਰੈ ॥

ਜਬ ਬਾਲਕ ਭੁਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਭੋਜਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਬ (ਅਘਾਏ) ਰਜ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਕੋ (ਸਘਾਰੈ) ਸਮੂਹ ਸੁਖ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਤਬ ਅਰੋਗ ਜਬ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਬਸਤੋ ਛੁਟਕਤ ਹੋਇ ਰਵਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗ ਜੀਵ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਅਰੋਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਗਯਾਨ ਰੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਜਬ ਤੇਰੇ ਸੇ (ਛੁਟਕਤ) ਜੁਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਰਵਾਰੈ) ਧੂਰੀ ਵਡ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਵਨ ਬਸੇਰੈ ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੇ ਬਾਪਿ ਉਬਾਪਨ ਹਾਰੈ ॥

ਹੇ (ਬਾਪਿ) ਇਸਬਤ ਕਰ ਉਠਾਵਨੇ ਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਕੜਾ ਬਸ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨ ਬਿਸਰੈ ਤਬ ਜੀਵਨੁ ਪਾਈਅੋ ਬਿਨਤੀ ਨਾਨਕ ਇਹ ਸਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੨੯ ॥ ੫੨ ॥

ਹੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਈਐ ਹੈ ਜਬ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਾ ਬਿਸਰੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੋ ਹੈਂ ਮੈਂ ਇਹ ਬੇਨਤੀ (ਸਾਰੈ) ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਨ ਭੁਲੇ ॥ ੨ ॥ ੨੯ ॥ ੫੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਤੋ ਭੈ ਭਉ ਵੂਰਿ ਪਰਾਇਓ ॥

ਲਾਲ ਦਇਆਲ ਗੁਲਾਲ ਲਾਡਿਲੇ ਸਹਜਿ ਸਹਜਿ ਗੁਨ ਗਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਸੇ ਭਜ ਜਨਮਾਇ ਅਰ ਭਉ ਜਮ ਕਾ ਸੋ ਦੂਰ (ਪਰਾਇਓ) ਦੂਰ ਹੁਆ ਹੈ (ਲਾਲ) ਪ੍ਰਯਾਤਾ (ਗੁਲਾਲ) ਗੁਫ਼ਾ ਜੋ ਦੁਆਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਲਾਡੁਲੇ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਸਹਜਿ) ਗਯਾਨ ਕਰ (ਸਹਜਿ) ਸੁਭਾਵਕ ਗਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨਾਤਿ ਕਮਾਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਇਓ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਨਕੇ (ਬਚਨਾਤਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਸਾਸ਼ਤ੍ਰ ਸਿਧਾਂਤ ਕੇ ਕਮਾਵਤੇ ਹੁਏ ਬਹੁਰੋਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਕਹੂੰ ਧਾਯਾਨ ਹੀ ਹੈ ॥

ਰਹਤ ਉਪਾਧਿ ਸਮਾਧਿ ਸੁਖ ਆਸਨ ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਪਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਉਪਾਧੀਓਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਸਮਾਧੀ ਕੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਆਸਨ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤਿ ਹੂਆ ਹੂੰ ਅਰ (ਭਗਤਿ ਵਛਲੁ) ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਯਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ (ਗ੍ਰਿਹਿ) ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਦ ਬਿਨੋਦ ਕੋਭ ਆਨੰਦਾ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ॥

(ਨਾਦ) ਸੁਵਨਾਨੰਦ ਔਰ (ਬਿਨੋਦ) ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਨੰਦ (ਆਨੰਦਾ) ਭੋਗਤਾਨੰਦ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਯਮੋਦ ਪ੍ਰੇਮਦ੍ਰੋਹੋਂ ਹੀ ਹਮ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ ਔਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸੁਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਨਾ ਆਪਿ ਕਰਾਵਨ ਆਪੇ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਆਪਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥ ੫੩ ॥

ਕਰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਣਿਕੋਂ ਸੇ ਕਰਾਵਨ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪ ਹੈ ਵਾ ਆਪ (ਆਪਾਇਓ) ਅਲੱਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩੦ ॥ ੫੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਆਧਾਰੇ ॥

ਜਿਨਿ ਦੀਆ ਤਿਸਕੈ ਕੁਰਬਾਨੈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਨਮਸਕਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਮਨ ਕਾ ਆਧਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੈ ਵਾਰਣੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਬੁਝੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸਹਜਿ ਸੁਹੇਲਾ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਬਿਖੁ ਜਾਰੇ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਸਹਜੇ ਹੀ (ਸੁਹੇਲਾ) ਸੁਖੀ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਜੋ ਬਿਕਾਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸੋ ਜਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਆਇ ਨ ਜਾਇ ਬਸੈ ਇਹ ਠਾਹਰ ਜਹ ਆਸਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਇਹ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਅਥ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਰੋਂਕਿ ਜਿਸ (ਠਾਹਰ) ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਆਸਨ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕਾ ਹੈ ਤਹਾ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕੈ ਪਰਗਟੁ ਏਕੈ ਗੁਪਤਾ ਏਕੈ ਧੰਪੁਕਾਰੇ ॥

(ਏਕੈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਅਸਥੂਲ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਅਰ ਗੁਪਤ ਅਰਥਾਤ ਸੁਖਮ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਭੀ ਆਪੇ ਹੈ ਔ (ਧੰਪੁਕਾਰੇ) ਕਾਰਨ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਏਕੈ ਪ੍ਰਗਟ ਸੰਸਾਰੁ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਏਕੋ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਗੁਪਤ ਭਾਵ ਪ੍ਰਲੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਥ ਤਕ ਧੰਪੁਕਾਰ ਭਾਵ ਪ੍ਰਲੇ ਰਹਤ ਹੈ ਤਥ ਭੀ ਏਕ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਆਇ ਮਧਿ ਅੰਤਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩੧ ॥ ੫੪ ॥

ਆਦ ਔਰ ਮਧ ਅਰ ਜਗਤ ਕੇ ਅੰਤ ਮੈਂ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਾਚ ਸੂਰੂਪ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩੧ ॥ ੫੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਘਰੀ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖ ਤਾਹੁ ਕੇ ਪੂਰਨ ਜਾਕੈ ਸੁਖੁ ਹੈ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਸੋ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੋ ਘਰੀ ਭੀ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਭੀ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਭ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਨ ਜੀਵਨ ਧਨ ਸਿਮਰਤ ਅਨੰਦ ਘਨਾ ॥

ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਔਪਨ ਰੂਪ ਹਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਜੀਵਕੇ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਵਡ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੰਗੇ ਗੁਨ ਰਸਨਾ ਕਵਨ ਭਨਾ ॥ ੧ ॥

ਵਡਾ ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਕਵਨ ਸੀ ਰਸਨਾ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਭਨਾ) ਕਥਨ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਬਾਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਮਾਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੁਨਨ ਕਹਨਹਾਰੇ ॥

ਤਿਸਕਾ (ਬਾਨ) ਸਤਸੰਗ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ (ਮਾਨ) ਆਦਰ ਵਾ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਔਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਸ ਕਹਨੇ ਔਰ ਸੁਨਣੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੇ ਭਵਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਮਹਿ ਸੰਤ ਤੁਮਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥ ੫੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਤੇ) ਵਹੁ (ਭਵਨ) ਘਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੇ ਬੀਚ (ਤੁਮਾਰੇ) ਸੰਤਜਨ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩੨ ॥ ੫੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਸਨਾ ਜਪਤੀ ਤੂਹੀ ਤੂਹੀ ॥

ਮਾਤ ਗਰਭ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਮ੍ਰਿਤ ਮੰਡਲ ਇਕ ਤੂਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਕਰਕੇ ਜਪ ਰਹੀ ਹੈ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਭੀ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਪ੍ਰਿਥੀਮੰਡਲ ਮੈਂ ਭੀ ਇਕ ਤੂੰਹੀ ਰਖਣਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਤੁਮਹਿ ਪਿਤਾ ਤੁਮਹੀ ਫੁਨਿ ਮਾਤਾ ਤੁਮਹਿ ਮੀਤ ਹਿਤ ਭ੍ਰਾਤਾ ॥

ਤੁਮਹੀ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਹੋ ਪੁਨਰ ਮਾਤਾ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪਹੀ ਹੋ ਤੁਮਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਐ ਹਿਤੁ ਭ੍ਰਾਤਾ ਵਤ ਹੋ ਭਾਵ ਅਤੰਤ ਪ੍ਰਯਾਤ ਹੋ ॥

ਤੁਮ ਪਰਵਾਰ ਤੁਮਹਿ ਆਧਾਰਾ ਤੁਮਹਿ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਦਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਹੀ ਹਮਾਰਾ (ਪਰਵਾਰ) ਕੁਟੰਬ ਹੋ ਔਰ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਭੀ ਆਪਹੀ ਹੋ ਤੁਮਹੀ ਜੀਵ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨਕੋਦਾਤਾ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਹਿ ਖਜੀਨਾ ਤੁਮਹਿ ਜਗੀਨਾ ਤੁਮਹੀ ਮਾਣਿਕ ਲਾਲਾ ॥

ਮੇਰਾ ਤੁਮਹੀ ਖਜਾਨਾ ਹੋ ਔਰ ਤੁਮਹੀ (ਜਗੀਨਾ) ਜਗ ਹੋ ਔਰ ਮਾਣਕ ਲਾਲ ਅਰਥਾਤ ਰਤਨ ਭੀ ਸਭ ਮੇਰੇ ਤੁਮਹੀ ਹੋ ॥

ਤੁਮਹਿ ਪਾਰਜਾਤ ਗੁਰਤੇ ਪਾਏ ਤਉ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲਾ ॥ ੨ ॥ ੩੩ ॥ ੫੬ ॥

ਤੁਮਹੀ (ਪਾਰਜਾਤ) ਕਲਪ ਵਿਭ ਵਤ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਦਾਤਾ ਜਬ ਗੁਰੇ ਵਾਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਹਮ (ਨਿਹਾਲਾ) ਫੁੱਲੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਏ ਭਏ ॥ ੨ ॥ ੩੩ ॥ ੫੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਹੂ ਕਾਹੂ ਅਪੁਨੇ ਹੀ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ॥

ਜੋ ਕਾਹੂ ਕੋ ਚੇਰੇ ਹੋਵਤ ਨਾਕੁਰ ਹੀ ਪਹਿ ਜਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਪਨਾ ਹੀ ਸਨੇਹੀ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ॥ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਅਪਨੇ (ਨਾਕੁਰ) ਸ਼ਾਮੀ ਪਾਸ ਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਨੇ ਪਹਿ ਦੂਖ ਅਪਨੇ ਪਹਿ ਸੁਖ ਅਪਨੇ ਹੀ ਪਹਿ ਬਿਰਥਾ ॥

ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਹੀ ਦੂਖ ਔਰ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਹੀ ਸੁਖ ਔਰ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਹੀ (ਬਿਰਥਾ) ਅਪਨਾ ਬ੍ਰਿਤਾਤ ਭਾਵ ਸਲਾਹਕਰਤਾ ਹੋ ॥

ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਮਾਨੁ ਅਪੁਨੇ ਪਹਿ ਭਾਨਾ ਅਪੁਨੇ ਹੀ ਪਹਿ ਅਰਥਾ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਉਪਰਹੀ ਮਾਨੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਭਾਨਾ) ਬਲਭੀ ਅਪਨੇ ਪਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੇ ਸੇ ਹੀ ਅਪਨਾ ਅਰਥਾ ਜਿਹ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਨਹੀ ਰਾਜ ਜੋਬਨੁ ਧਨ ਮਿਲਖਾ ਕਿਨਹੀ ਬਾਪ ਮਹਤਾਰੀ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਰਾਜ ਕਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਨੇ (ਜੋਬਨ) ਸ਼ੁਰੂਪ ਕਾ ਪੁਨਹ ਕਿਸੀ ਨੇ ਧਨ (ਮਿਲਖ) ਜਾਇਦਾਦ ਕਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕਾ ਆਸਰਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਬੋਕ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪਾਏ ਪੂਰਨ ਆਸ ਹਮਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩੪ ॥ ੫੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਜੋ ਹਮ ਕੋ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਕਰ ਰਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਆਸਾ ਸਭ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩੪ ॥ ੫੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਝੂਨੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦ ਮਾਨੁ ॥

ਧ੍ਰੋਹੁ ਮੋਹ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਬਪੁਰੇ ਸੰਗਿ ਗੋਪਾਲਹਿ ਜਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਾਯਾ ਕੇ (ਮਦ) ਗਰਬ ਕੇ ਝੂਨਾ ਮਾਨੁ ਹੋ ਬਪੁਰੇ ਜੀਵ ਧ੍ਰੋਹ ਅਰ ਮੋਹੁ ਕੇਦੁਰ ਕਰ ਦੇਹ ਔਰ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਸਦਾ ਅਪਨੇ ਸੰਗ ਹੀ ਜਾਨ ਲੇਹੁ ॥

ਮਿਥਿਆ ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਅਰੁ ਉਮਰੇ ਮੀਰ ਮਲਕ ਅਰੁ ਖਾਨ ॥

ਰਾਜ ਔਰ ਜੋਬਨ ਅਰ (ਉਮਰੇ) ਉਮਰਾਵ ਤਥਾ (ਮੀਰ) ਰਾਜੇ (ਮਲਕ) ਰਜਵਰਤੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਅਰ (ਖਾਨ) ਪਾਟਾ ਦੇ ਸੁਦਾਰ ਜੋ ਹੈਂ ਏਹ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ॥

ਮਿਥਿਆ ਕਾਪਰ ਸੁਗੰਧ ਚਤੁਰਾਈ ਮਿਥਿਆ ਭੋਜਨ ਪਾਨ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਬਸਤਰ ਅਰ ਸੁਗੰਧੀ ਔਰ ਚਤੁਰਾਈ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਭੋਜਨ ਖਾਨਾ ਅਰ (ਪਾਨ) ਪੀਨੇ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਆਦੀ ਵਾ (ਪਾਨ) ਖਾਨੇ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਜੋ ਕਹੈ ਸਚੀ ਵਸਤੂ ਕੋਨਸੀ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੀਨ ਬੰਧਰੇ ਦਾਸ ਦਾਸਰੇ ਸੰਤਹ ਕੀ ਸਾਰਾਨ ॥

ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ (ਸਾਰਾਨ) ਸਰਨ ਸਰੀ ਹੈ ॥

ਮਾਰਾਨਿ ਮਾਂਗਹਿ ਹੋਇ ਅਚਿਤਾ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥ ੫੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਮਾਰਾਨਿ) ਭਿਛਕ ਹੋਕੇ ਤਿਸ ਸੇ ਏਹ ਦਾਨ ਮਾਂਗੋਂ ਹੋ ਸੰਤ ਜਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਯਾਗ ਹਰੀ

ਮੁਝਕੇ ਮੇਲ ਦੇਵੇ ਤਉ ਮੈਂ ਅਚਿੰਤ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥ ੫੮ ॥ ਫੇਨਤੀ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪੁਨੀ ਇਤਨੀ ਕਛੁ ਨ ਸਾਰੀ ॥

ਅਨਿਕ ਕਾਸ ਅਨਿਕ ਧਾਰਤਾ ਉਰਝਿਓ ਆਨ ਜੰਜਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਨੇ ਅਪਨੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕੀ ਰਹੀ (ਕਛੁ) ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ (ਸਾਰੀ) ਸਮਾਲੀ ਹੈ ਅਨੇਕ ਕਾਰਨਾਂ ਕੇ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਧਾਰਤਾ ਹੂੰ (ਆਨ) ਔਰ ਬਜ਼ਰਬ ਹੀ ਯਹ ਮੈਂ ਫਸ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ਕਿਨ ਸੰਬੰਧਿਓ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਫਸ ਰਹਾ ਹੂੰ ਤਿਨ ਕਾ ਸੰਗ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਿਉਸ ਚਾਰਿਕੇ ਦੀਸਹਿ ਸੰਗੀ ਉਹਾਂ ਨਾਹੀ ਜਹ ਭਾਰੀ ॥

ਇਹ ਚਾਰ ਦਿਨਕੇ ਸੰਗੀ ਦੀਖਤੇ ਹੈਂ ਜਹਾਂ (ਭਾਰੀ) ਔਖੀ ਬਣੇਗੀ ਤਹਾਂ ਕੋਈ ਭੀ ਸੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਤਿਨ ਸਿਉ ਰਾਚਿ ਮਾਚਿ ਹਿਤੁ ਲਾਇਓ ਜੋ ਕਾਮਿ ਨਹੀ ਗਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਰਚ ਮਿਚ ਕਰ ਹਿਤ 'ਲਾਯਾ' ਹੈ ਜੋ ਗਵਾਰ ਕੇ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੇ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਨਾ ਹਮਰੇ ਬਸ ਚਾਰੀ ॥

ਮੈਂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨਾ ਕੁਛ ਪਦਾਰਥ ਹੀ ਮੇਰਾ ਹੈ ਔਰ ਨ ਹਮਾਰਾ ਕੁਛ ਬਸ ਹੀ (ਚਾਰੀ) ਚਲਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਤਨ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩੬ ॥ ੫੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨਹਾਰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੰਤਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੇ ਉਧਾਰ ਲੀਯੋ ॥ ੨ ॥ ੩੬ ॥ ੫੯ ॥

ਸਾਧਾ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਵਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੋਹਨੀ ਮੋਹਤ ਰਹੈ ਨ ਹੋਰੀ ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ

ਕੀ ਪਿਆਰੀ ਤੁਣੈ ਨ ਕਾਹੂ ਤੋਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੋਹਨੀ ਮਾਧਾ (ਮੋਹਤ) ਠਗਤੀ ਰਹਤੀ ਹੈ (ਹੋਰੀ) ਹਟਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ (ਸਾਧਿਕ) ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਔਰ ਸਿਧ ਵੇਂ ਹੈਂ ਸਭ ਕੀ ਪ੍ਰਸਾਰੀ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੀ ਤੋਰੀ ਹੁਈ ਤੁਣਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਖਟੁ ਸਾਸਝ ਉਚਰਤ ਰਸਨਾਗਾਰ ਤੀਰਥ ਗਵਨ ਨ ਬੋਰੀ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਛੇ ਸਾਸਝੋਂ ਕਾ (ਰਸਨਾਗਾਰ) ਮੁਖ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਓ ਤੀਰਥੋਂ ਪਦ ਗਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਨੇ ਭਾ ਬੋਰੀ ਨਹੀਂ ਰੋਤੀ ਭਾਵ ਸੋ ਅਧਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਸਾਦ ਚਕ੍ਰ ਬਰਤ ਨੇਮ ਤਪਿਆ ਤੁਹਾ ਗੈਲਿ ਨ ਛੋਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਜੋ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਚਕ੍ਰ) ਇਲਕ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਬਤ ਔਰ ਨੇਮ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਜੋ ਤਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮਾਧਾ ਐਸੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ ਉਹਾਂ ਭੀ ਉਨਕਾ (ਗੈਲ) ਪੀੜਾ ਨਹੀਂ ਛੋੜਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਧ ਕੂਪ ਮਹਿ ਪਤਿਤ ਹੋਤ ਜਗੁ ਸੰਤਹੁ ਕਰਹੁ ਪਰਮ ਗਤਿ ਮੋਰੀ ॥

ਤਤਿ (ਜਗੁ) ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਅੰਧੇ ਕੂਏ ਮੈਂ (ਪਤਿਤ) ਪਛਾ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਸੰਤ ਮੇਰੀ ਪਰਮ ਰਤੀ ਕਰੋ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕ ਭਇਓ ਮੁਕਤਾ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਤ ਭੋਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩੭ ॥ ੬੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਭੋਰੀ ਮਾਤ੍ਰ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨੇ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੩੭ ॥ ੬੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਹਾ ਕਰਹਿ ਰੇ ਖਾਟਿ ਖਾਟੁਲੀ ॥

ਪਵਨਿ ਅਫਾਰ ਤੋਰ ਚਮਰੇ ਅਤਿ ਜਜਰੀ ਤੇਰੀ ਰੇ ਮਾਟੁਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਖੱਟੀ ਕੋ ਖੱਟ ਕਰ ਭਿਆ ਕਰੇਗਾ (ਪਵਨਿ) ਪ੍ਰਾਣ ਪਵਨ ਕਰਕੇ ਆਵੇਗਾ ਹੁਆ ਤੋਰ ਚਮਰੇ ਹੋ ਦੇਹ ਤੁਧੂੰ ਤੇਰੀ ਮਟੀ ਜਜਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਭਾਵ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਉਹੀ ਤੇ ਹਰਿਓ ਉਹਾ ਲੇ ਧਰਿਓ ਜੈਸੇ ਬਾਸਾ ਮਾਸ ਦੇਤ ਖਾਟੁਲੀ ॥

ਉਸ ਜਗਾ ਤੇ ਉਣਾਇ ਕਰ (ਉਹਾ) ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਬਛਾ ਧਰ ਦੀਆ ਜੈਸੇ ਬਾਸਾ ਪੰਛੀ ਮਾਸ ਕੇ (ਖਾਟੁਲੀ) ਤੁਣੀ ਦੇਤਾ ਭਾਵ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੀਘ੍ਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਔਰ ਸੰਬੰਧਿਓ ਸੋ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਦਰਬ ਕੇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਖਾਣ ਪਾਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਨਹੀਂ ॥

ਦੇਹਾ ਹਾਰੁ ਬਿਸਾਰਿਓ ਅੰਧੁਲੇ ਜਿਉ ਸਫਰੀ ਉਦਰੁ ਭਰੈ ਬਹਿ ਹਾਟੁਲੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ (ਅੰਧੁਲੇ) ਅਰਥਾਤ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਦੇਵਨ ਹਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਇਹ ਪਦਾਰਥ ਸਾਨ ਨਹੀਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਸਫਰੀ) ਰਾਹੀ (ਹਾਟੁਲੀ) ਦੁਕਾਨ ਪੁਰ ਵੈਠ ਕੇ ਉਦਰ ਭਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਔਰ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਲੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਪੇਟ ਵਾਸਤੇ (ਸਫਰੀ) ਮਦਾਰੀ ਖੋਰ ਯਾਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੂੰ ਦੇਹ ਪਸਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਦ ਬਿਕਾਰ ਬਿਕਾਰ ਬੁਨ ਰਸ ਜਹ ਜਾਨੇ ਤਹ ਭੀਰ ਬਾਦੁਲੀ ॥

ਬੁਨੇ ਬਿਕਾਰੋ ਕੋ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸਿਓ ਕੇ (ਬਿਕਾਰ) ਬੜਰਥ ਰਸੋ ਕੋ ਸੁਾਣੀਕ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰਜਹ ਪੁਲੋਕਮੋਜਾਨਾ ਹੈ ਤਹਾ (ਭੀਰ ਬਾਦੁਲੀ) ਭੀੜੀ ਗਲੀ ਭਾਵ ਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਹਾ ਜਾਨੇ ਕੀ ਤੁਝ ਕੋ ਸੋਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਮਝੁ ਰੇ ਇਆਨੇ ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਖੁਲੈ ਤੇਰੀ ਰਾਨੁਲੀ ॥ ੨ ॥ ੩੮ ॥ ੬੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਗਿਆਤ ਜੀਵ ਅਥ ਭੀ ਸਮਝ ਕਰ ਆਜ ਕਾਲ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਨ ਕੀ ਰੀਵ ਖੁਲੇਗੀ ॥ ੨ ॥ ੩੮ ॥ ੬੧ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਜੀਉ ਸੰਗਿ ਤੁਹਾਚੈ ਜਾਨਿਓ ॥

ਕੋਟਿ ਜੋਧ ਉਆਕੀ ਬਾਤ ਨ ਪੁਛੀਐ ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਭੀ ਮਾਨਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀਉ ਤੁਮਾਰੇ ਸਤਸੰਗਿ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਲੋੜ ਮੈਂ ਜਾਣਿਆ ਗਿਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ਜਿਸਪਰਮੇਸੁਰਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਕੁਝੋਂ ਜੋਧੇ ਸੁਰਮੇ ਭਾਵ ਵਭੇ ਵਭੇ ਰਾਜੇ ਪਛੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਪੁਛਤੀ ਤਿਸ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਭੀ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਮੈਂ ਮਾਨਾ ਹੂੰ ॥

ਕਵਨ ਮੂਲੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾ ਕਹੀਐ ਕਵਨ ਰੂਪੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਨਿਓ ॥

ਕਵਨ ਮੂਲ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਾ ਕਥਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਫਿਰ ਕਿਆ ਸਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਮੂਲ ਸੇ ਕੈਸਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਇਆ ਹੈ ਤਥ ਤਿਸਕੋ ਸਫੁਟ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਾਸ ਭਈ ਮਾਟੀ ਸੰਗਿ ਦੁਲਭ ਦੇਹ ਬਖਾਨਿਓ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਮਾਟੀ ਆਦਿ ਤਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਵਾ ਮਾਟੀ ਮਾਤਾ ਕੀ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਕੇ ਸਾਥ ਚੇਤਨ ਸਤਾ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ਭਾਵਮਿਲੀਤਬਤਿਸਕੋ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਕਹਿਨੇ ਲਗੇ ਵਾ ਜੋਤ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਟੀ ਪ੍ਰਕਾਸਤ ਭਈ ਕੋ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਕਹਿਨੇ ਲਗੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਤੇ ਸੇਵ ਤੁਮਤੇ ਜਪ ਤਾਪਾ ਤੁਮਤੇ ਤਤੁ ਪਛਾਨਿਓ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਗੁਰੇ ਤੁਮਾਰੇ ਝੁਪਾ ਤੇ ਸੇਵਨੇ ਜੋਗ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮਾਰੇ ਤੇ ਹੀ ਜਪ ਤਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਤਤ ਸਰੂਪ ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਰਿ ਕਟੀ ਜੇਵਰੀ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਦਸਾਨਿਓ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥ ੬੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਨੇ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਹਾਥ ਰਖ ਕਰ ਮਾਇਆ ਜੇਵਰੀ ਕਾਟ ਦਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਤਿ ਹੇ ਗੁਰੇ ਆਪਕੋ ਹਮ ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥ ੬੨ ॥ ਸੇਵਕ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਦਿਆਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਦੀਓ ਸੇਵਕ ਕਉ ਨਾਮ ॥

ਮਾਨਸੁ ਕਾਕੇ ਬਪੁਰੇ ਭਾਈ ਜਾਕੇ ਰਾਖਾ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਹਰ ਏਕ ਸੇਵਕ ਕੋ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੀਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਆਕੀ ਮਾਨੁਖ ਕਿਸਕਾ ਬੇਰਾਰਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸਕਾ ਰਾਮ ਰਾਖ ਹੋਜਾਵੇ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਤਾ ॥

ਆਪਿ ਮਹਾਜਨੁ ਆਪੇ ਪੰਚਾ ਆਪਿ ਸੇਵਕ ਕੈ ਕਾਮ ॥

ਆਪੇ (ਮਹਾਜਨ) ਉਤਮ ਜਨ ਜਗਿਆਸੂ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ (ਪੰਚਾ) ਸਿੱਤ ਗੁਰੂ ਹੈ ਆਪੇ ਸੇਵਕੋ ਕੇ ਕਾਰਜ ਕਰਤਾ ਭਾਵਈਸਰਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸਗਲੇ ਦੂਤ ਬਿਦਾਰੇ ਨਾਕੁਰ ਅੰਤਰਜਾਮ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਨਾਕਰ ਹੈ ਸੋ ਆਪੇ ਹੀ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੂਤ ਸਭ ਬਿਦਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਪੇ ਪਤਿ ਰਾਖੀ ਸੇਵਕ ਕੀ ਆਪਿ ਕੀਓ ਬੰਧਨ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਜਹਾਂ ਕਰਾ ਸੇਵਕ ਕੀ ਪਤ ਰਾਖੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ (ਬੰਧਨ) ਮਿਰਧਾਦਾ ਕੋ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਇ ਜੁਗਾਦਿ ਸੇਵਕ ਕੀ ਰਾਖੈ ਨਾਨਕ ਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨ ॥ ੨ ॥ ੪੦ ॥ ੬੩ ॥

(ਆਇ ਜੁਗਾਦਿ) ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੇਵਕੋਂ ਕੀ ਪਰਤੀਘਾ ਰਾਖਤਾ ਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਰਬ ਬਾਤੋਂ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੦ ॥ ੬੩ ॥ ਸਨਮੁਖ ਉਸਤਤੀ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੂ ਮੇਰੇ ਮੀਤ ਸਖਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਮਨੁ ਧਨੁ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰਾ ਇਹੁ ਤਨੁ ਸੀਤੋ ਤੁਮਰੇ ਧਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਔਰ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਮਨ ਅਰ ਧਨ ਜੀਉ ਅਰ ਸਰੀਰ ਸਭ ਆਪਕਾ ਹੀ ਹੈਇਹੁ ਸੁਖਮ ਤਨ ਭੀ ਤੁਮਰੇ ਹੀ (ਧਾਨ) ਧਿਆਨ ਮੈਂ (ਸੀਤੋ) ਲਗਾਇਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਤੁਮਹੀ ਦੀਏ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ਤੁਮਹੀ ਦੀਏ ਮਾਨ ॥

ਤੁਮਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਭੋਜਨ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮਹੀ (ਮਾਨ) ਆਦਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੁਮਹੀ ਪਤਿ ਰਾਖਹੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਤੁਮਹੀ ਸੇਵਕੋਂ ਕੀ ਪਤਿ ਕੋ ਰਾਖਤੋ ਹੋ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੋ ਐਸੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਸੰਤਨ ਜਾਨਿਆ ਤੂ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਆਏ ਪਰਵਾਨ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਸੋਂ ਆਏ ਹੁਏ ਪਰਵਾਨ ਛੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਕਾ ਸੰਗੁ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਕੈ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥ ੬੪ ॥

ਤੇਰੇ ਵਾਸੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥ ੬੪ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਹੁ ਗਤਿ ਦਇਆਲ ਸੰਤਹੁ ਮੋਰੀ ॥

ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਕਾਰਨ ਕਰਨਾ ਤੂਟੀ ਤੁਮਹੀ ਜੋਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਦਿਆਲ ਸੰਤੋਂ ਮੋਰੀ ਮੋਖ ਕੀਜੀਏ ਤੁਮ ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥ ਹੋ ਹਮਾਰੀ ਪਰਮੇਸਰ ਸੇ ਟੂਟੀ ਹੁਈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੁਮਨੇ ਹੀ ਜੋੜ ਦਈ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਬਿਖਈ ਤੁਮ ਭਾਰੇ ਸੁਮਤਿ ਸੀਗਿ ਤੁਮਾਰੈ ਪਾਈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮਤੋਂ ਕੇ ਬਿਸਈ ਤੁਮਨੇ ਭਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤੁਮਾਰੈ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਭੁਧੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਤੇ ਪ੍ਰਭ ਬਿਸਰਤ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਗਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਬਿਸਰਨੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਥੇ ਅਥ ਤੁਮਾਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਗਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਸੀਗਿ ਮਿਲੇ ਸਾਧੂ ਕੇ ਤੇਤੇ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤਾ ॥

ਜੋ ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਹੋਕੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੋ (ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀ ਭੀ ਪਵਿਤਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਾਕੇ ਵਡਭਾਗਾ ਤਿਨਿ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਾ ॥ ੨ ॥ ੪੨ ॥ ੬੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਵਡੇ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੨ ॥ ੬੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਠਾਕੁਰ ਬਿਨਤੀ ਕਰਨ ਜਨੁ ਆਇਓ ॥

ਸਰਥ ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਸਹਜ ਰਸ ਸੁਨਤ ਤੁਹਾਰੇ ਨਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਮੈਂ ਦਾਸ ਬੋਨਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਇਆ ਹੂੰ ਸਰਥ ਸੁਖ ਔਰ (ਅਨੰਦ ਸਹਜ) ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਅਰ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਤੁਮਾਰਾ ਨਾਮ ਸੁਨ ਕਰ ਸਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖ ਕੇ ਸਾਗਰ ਜਸੁ ਸਭ ਮਹਿ ਜਾਕੇ ਛਾਇਓ ॥

ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਨਿਧਾਨ ਸੁਖ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਜਿਸ ਤੇਰਾ ਜਸ ਸਭ (ਮਹਿ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਛਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸੀਗਿ ਰੰਗ ਤੁਮ ਕੀਏ ਅਪਨਾ ਆਪੁ ਦ੍ਰਿਸਟਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜੋ ਤੁਮਨੇ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋਂ ਤੈਨੇ ਆਪੁ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨੈਨਹੁ ਸੀਗਿ ਸੰਤਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਰਨ ਝਾਰੀ ਕੇਸਾਇਓ ॥

ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਦਰਸਨ ਔ ਹਾਥੋਂ ਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤਿਨਕੋਂ ਚਰਨ ਕੇਸੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਝਾਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਆਠ ਪਹਰ ਦਰਸਨੁ ਸੰਤਨ ਕਾ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਪਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੪੩ ॥ ੬੬ ॥

ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸੁਖ ਮੈਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੩ ॥ ੬੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਕੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ਸਜਨੁ

ਸੁ ਰਿਦਾ ਸੁਹੇਲਾ ਸਹਜੇ ਸੋ ਕਹੀਐ ਬਡਭਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਵਿਖੇ ਭ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੁਹਿਰਦ ਸਜਨ ਹੈ ਔਰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਵਡਭਾਗੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਹਿਤ ਬਿਕਾਰ ਅਲਪ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਹੰਬੁਧਿ ਬਿਖੁ ਤਿਆਗੀ ॥

ਬਿਕਾਰੋਂ ਜੋ ਰਹਿਤ ਔਰ ਮਾਧਾ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਹੰਤਾ ਬੁਧੀ ਜੋ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋਭੀ ਤਿਸਨੇ ਤਗਾਰੀ ਹੈ ॥

ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਆਸ ਏਕਹਿ ਕੀ ਟੇਕ ਹੀਮੈਂ ਪ੍ਰਿਅ ਪਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਢਾਹ ਔਰ ਆਸ ਡੀ ਏਕ ਹੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੈ ਵਿਖੈ ਭੀ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਓਟ (ਟੇਕ) ਸਰਨ ਮੈਂ ਬੁਧੀ (ਪਾਰੀ) ਖਰਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਚਿੰਤ ਮੋਇ ਜਾਗਨੁ ਉਨ ਬੈਸਨੁ ਅਚਿੰਤ ਹਸਤ ਬੈਰਾਗੀ ॥

(ਅਚਿੰਤ) ਸੁਤੇ ਸਿਧਾਈ ਤਿਨਕਾ ਸੋਵਣਾ ਅਰ ਜਾਗਣਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਉਠਣਾ ਬੈਠਣਾ ਔਰ ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਹੀ ਹਸਤਾ ਔਰ (ਬੈਰਾਗੀ) ਚੋਵਣਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਜਗਤੁ ਠਗਾਨਾ ਸੁ ਮਾਇਆ ਹਰਿ ਜਨ ਠਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ੪੪ ॥ ੬੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਮਾਧਾ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਠਗ ਲੀਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਧਾ (ਹਰਿਜਨ) ਸੋਭੇ ਨੇ ਠਗੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬਸਕੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੪ ॥ ੬੭ ॥ ਜਬ ਸੁਲਹੀ ਆਦਿਕ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਯੇ ਹੈਂ ਤਬ ਅਨੰਤ ਉਚਾਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਜਨ ਉਪਰਿ ਕੇ ਨ ਪ੍ਰਕਾਰੈ ॥ ਪ੍ਰਕਾਰਨ

ਕਉ ਜੋ ਉਦਮੁ ਕਰਤਾ ਗੁਰੁ ਪਰਮੇਸਰੁ ਤਾਕਉ ਮਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਦਾਸਕੇ ਉਪਰ ਕੋਈ (ਪ੍ਰਕਾਰੈ) ਵਰਿਆਵ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਫਰਯਾਦ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਜੋ ਉਦਮੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਮਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰਵੈਰੈ ਸੰਗਿ ਵੈਰੁ ਰਚਾਵੈ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਓਹੁ ਹਰੈ ॥

ਨਿਰਵੈਰ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਬੈਰ ਰਚਾਵਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਧਾਰ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਜਨਕੀ ਪੈਸ ਸਵਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਦੀ ਏਹੀ ਬਡਾਈ ਹੈ ਜੋ ਦਾਸੋਂ ਕੀ (ਪੈਸ) ਪ੍ਰਤਗਯਾ ਸਵਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪੂਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿਰਭਉ ਭਏ ਸਗਲ ਭਉ ਮਿਟਿਆ ਚਰਨ ਕਮਲ ਆਪਾਰੈ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ (ਆਪਾਰੈ) ਆਸਰੇ ਕਰਕੇ ਅਬ ਨਿਰਭਯ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਭਯ ਹਮਾਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਬਚਨਿ ਜਪਿਓ ਨਾਉ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਇਓ ਸੰਸਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੪੫ ॥ ੬੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਗੁਰੋ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਜਲ੍ਹ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੫ ॥ ੬੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਜਨ ਛੋਡਿਆ ਸਗਲਾ ਆਪੁ ॥ ਜਿਉ

ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਗੁਸਾਈ ਪੇਖਿ ਜੀਵੈ ਪਰਤਾਪੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਸਭ ਆਪਾ ਭਾਉ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ਜਿਸਤਰਾ ਜਾਣੋਂ ਹੇ ਗੁਸਾਈ ਤਿਉਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅਪਣੀ ਸਰਣ ਰਾਖੋ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਾਧ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਨਸਿਓ ਸਗਲ ਸੰਤਾਪੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਨੇ ਕਰ ਹਮਾਰਾ ਸਭ ਸੰਤਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁ ਪੇਖਿ ਸਮਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ਸਗਲ ਸੰਭਾਖਨ ਜਾਪੁ ॥ ੧ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਔਰ ਸਤ੍ਰੁ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਦੇਨੋਂ ਕੋ (ਸਮਤੁ) ਤੁਲਹੀ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਸੰਭਾਖਨ) ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਜਾਪੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਪਤਿ ਬੁਝੀ ਸੀਤਲ ਆਘਾਨੇ ਸੁਨਿ ਅਨਹਦ ਬਿਸਮ ਭਏ ਬਿਸਮਾਦ ॥

(ਤਪਤਿ) ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਨਿਬਿੜਿ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਆਘਾਇ ਕਰ ਸੀਤਲਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਔਰ ਏਕਦਸ ਬਿਸਮ ਰੂਪ ਕੋ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ॥

ਅਨਦੁਭਾਇਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਸਾਰਾ ਪੂਰਨ ਪੂਰੇ ਨਾਦ ॥ ੨ ॥ ੪੬ ॥ ੬੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪੂਰਨ ਗੁਰਾ ਕੇ ਪੂਰੇ (ਨਾਦ) ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸਚਾ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੬ ॥ ੬੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੈ ਗੁਰਿ ਮੇਰੇ ਸਹਸਾ ਉਤਾਰਿਆ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ

ਕੈ ਜਾਈਐ ਬਲਿਹਾਰੀ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਸਹਿਮਾ ਉਤਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਤਨ ਕਰਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਭੀ (ਸਦਾ ਸਦਾ) ਨਿਤ ਪ੍ਰਤੀ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਮਨਿ ਧਾਰਿਆ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰ ਗੁਰੇ ਕੇ ਚਰਨਾਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥
 ਗੁਰ ਕੀ ਧੂਰਿ ਕਰਉ ਨਿਤ ਮਜਨੁ ਕਿਲਾਵਿਖ ਮੈਲੁ ਉਤਾਰਿਆ ॥ ੧ ॥
 ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੈਂ ਨਿਤ ਇਸਨਾਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕੇ ਅੰਤਹਕਰਨਸੇ ਉਤਾਰਦੀਆ ਹੈ ॥੧॥
 ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਕਰਉ ਨਿਤ ਸੇਵਾ ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਨਮਸਕਾਰਿਆ ॥
 ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਿਤਪਤਿ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥
 ਸਰਬ ਫਲਾ ਦੀਨੇ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਨਿਸਤਾਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ੪੭ ॥ ੭੦ ॥
 ਧਰਮਾਦਿਕ ਸਰਬ ਫਲ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੇਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੭ ॥ ੭੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਾਨ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ॥ ਮਿਟਹਿ
 ਕਲੇਸ ਕ੍ਰਾਸ ਸਭ ਨਾਸੈ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਹਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ (ਪ੍ਰਾਨ) ਪ੍ਰਾਨਧਾਰੀ ਜੀਉ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਧਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥
 ਤਿਸਕੇ ਪੰਚ ਕਲੇਸ ਔਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਕ੍ਰਾਸੁ ਨਿਬ੍ਰਤਿ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
 ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਨਿ ਆਰਾਧੇ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ॥
 ਹਰੇ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਮਨ ਕਰ ਅਰਾਧਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਤਸਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿੰਦਾ ਬਾਸੁਦੇਵ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥
 ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਔ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਨਿੰਦਾਕੇ ਤਜਾਗ ਕਰਕੇ ਬਾਸੁਦੇਵ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
 ਦਾਮੋਦਰ ਦਇਆਲ ਆਰਾਧਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਤੁ ਸੁਹਾਵੈ ॥
 ਔਰ ਦਯਾਲ ਦਮੋਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਹੀ ਜੀਵ ਜੋਤਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸਭ ਕੀ ਹੋਇ ਰੇਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੪੮ ॥ ੭੧ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਸ ਸਭ ਕੀ ਚਰਨ ਰੇਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਛਾਵ ਨਿੰਮਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਹਰਿ ਕੇ ਦਰਸ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪੮ ॥ ੭੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਬਲਿਹਾਰੈ ॥ ਪ੍ਰਗਟ
 ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਕੀਓ ਨਾਮਕੇ ਰਾਖੇ ਰਾਖਨ ਹਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਅਪਨੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਰਾਖਨ ਹਾਰ ਹੋਕਰ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਭਉ ਕੀਏ ਸੇਵਕ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਸਗਲੇ ਫੂਖ ਬਿਦਾਰੈ ॥
 ਰਖਯਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਨਿਰਭੈ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸਗਲ ਫੂਖ ਬਿਦਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥
 ਆਨ ਉਪਾਵ ਤਿਆਗਿ ਜਨ ਸਗਲੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਧਾਰੈ ॥ ੧ ॥
 ਔਰ ਉਪਾਵ ਸਗਲੇ ਜਨੋਂ ਨੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈ ॥੧॥
 ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਰ ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਪ੍ਰਭ ਏਕੈ ਏਕੈਕਾਰੈ ॥
 ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਔਰ ਸੰਤੋ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ (ਏਕ) ਅਦੁਤੀ ਓਅੰਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਭ ਤੇ ਉਚ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕ ਕਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੪੯ ॥ ੭੨ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਠਾਕੁਰ ਸਭ ਤੇ ਊਚਾ ਹੈ ਔ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥੨॥੪੯॥੭੨॥
 ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਹੈ ਕੋ ਕਹਾ ਬਤਾਵਹੁ ॥ ਸੁਖ
 ਸਮੁਹ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਕਰਤਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਔਰ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਕਰੇ ਹੈ ਤੋ ਹਮ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹੈ ਤੋ ਕਹਾਂ ਹੈ ਹਮਕੇ ਬਤਾਏ ਦੇਵੇ ਛਾਵ ਵਾਸਤਵ ਵਿਸਰੀ ਕਰ ਕੋਈ ਸਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਏਕੁ ਹਰੀ ਹੀ ਹਰੀ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਜੋ ਸੁਖ ਕਾ ਸਮੁਹ ਔਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸਦਾ ਧਿਆਵੇ ॥

ਜਾਕੈ ਸੁਤਿ ਪਰੋਏ ਜੰਤਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵਹੁ ॥
 ਜਿਸਕੇ ਸਤਾ ਰੂਪੀ ਸੁਤ ਮੈਂ ਸਭ ਜੰਤ ਪਰੋਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਜਸਕਾ ਗਾਵਣਾ ਭੀ ਕਰੇ ॥

ਸਿਮਰਿ ਠਾਕੁਰ ਜਿਨਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਦੀਨਾ ਆਨ ਕਹਾ ਪਹਿ ਜਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥
 ਜਿਸਨੋ ਤੁਮਕੋ ਸਭ ਕਿਛੁ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥
 ਸਫਲ ਸੇਵਾ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਕੀ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਘਾਵਹੁ ॥
 ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਫਲ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਲਾਭੁ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਾਲਹੁ ਸੁਖ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹੁ ॥ ੨ ॥ ੫੦ ॥ ੭੩ ॥
 ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮਨਤਨਕਰਸੰਸਾਰਸੇਨਾਮਕਾਲਾਭੁਲੈਚਲੈਜਿਸਕਰਕੇਸੁਖਪੁਰਬਕਸੂਰਪਘਰਮੈਜਾਵੇ॥੨॥੫੦॥ ੭੩ ॥
 ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਠਾਕੁਰ ਤੁਮੁ ਸਰਲਾਈ ਆਇਆ ॥ ਉਤਰਿ
 ਗਇਓ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਸੰਸਾ ਜਬ ਤੇ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਆਯਾਹੂੰਜਬਤੇਮੈਨੋਆਪਕਾਦਰਸਨੁਪਾਯਾਹੋਤਬਤੇਮੇਰੇਮਨਕਾਸਭਸੰਸਾਰਿਬ੍ਰਿਤਹੋਗਿਆਹੈ॥
 ਅਨ ਬੋਲਤ ਮੇਰੀ ਬਿਰਥਾ ਜਾਨੀ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥
 ਬੋਲਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੀ ਹਕੀਕਤ ਵਾ ਪੀੜਾ ਜਾਨੀ ਹੈ ਅਰ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥
 ਦੁਖ ਨਾਠੇ ਸੁਖ ਸਹਜਿ ਸਮਾਏ ਅਨਦ ਅਨਦ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥
 ਹੇ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਜਬ ਸੇ ਅਨੰਦ ਕੇ ਸਹਿਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਸੇ ਦੁਖ ਭਾਜ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਹਜ) ਆਤਮ-
 ਸੁਖ ਮੈਂ ਅੰਤਰਕਰਣ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬਾਹ ਪਕਾਰ ਕਾਢ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹ ਅੰਧ ਰੂਪ ਤੇ ਮਾਇਆ ॥
 ਭੁਧੀ ਰੂਪ ਭੁਜਾ ਸੇ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਅੰਧ ਰੂਪ ਰੂਪ ਗ੍ਰਿਹ ਔਰ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਨਦੀ ਤੇ ਅਪਣੇ ਵਾਸ ਨਿਕਾਲ ਲੀਏ ਹੈ ॥
 ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਬੰਧਨ ਕਾਟੇ ਬਿਛਰਤ ਆਨਿ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੫੧ ॥ ੭੪ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਗੁਰੋਂਨੋਜਨਮਾਦੀਬੰਧਨ ਕਾਟਦੀਏਹੋਤੇਰੇਸੇਬਿਛਰਤੇਕੋਆਨਕਰਮਿਲਾਇਲੀਆਹੈ॥੨॥੫੧॥੭੪॥
 ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਗਤਿ ਠਾਂਢੀ ॥
 ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਿਤਿ ਸਾਧੂ ਜਨ ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਕਾਢੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੀਤਲ ਹੈ ਕੇਵਲ ਮੈਂ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ ਅਠਾਰੋਂ ਪੁਰਾਨ ਔਰ ਸਤਈ
 ਸਿਮਰਤੀਆਂ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਏਹ ਬਾਤ ਖੋਜ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਨਿਕਾਲੀ ਹੈ ॥

ਸਿਵ ਬਿਰੰਚ ਅਰੁ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਤਾਮਹਿ ਜਲਤੋਂ ਫਿਰਿਆ ॥
 ਸਿਵ ਲੋਕ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਕ ਤਿਨਕੋ ਬੀਚ ਈਰਖਾ ਅਗਨੀ ਕਰ ਜਲਤਾ ਫਿਰਾ ॥
 ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਭਏ ਸੀਤਲ ਦੁਖ ਦਰਦ ਭ੍ਰਮੁ ਹਰਿਆ ॥ ੧ ॥
 ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਕੋ ਮਨ ਭਾਲੀ ਕਰਕੇ ਸਿਮਰ ਕਰ ਸੀਤਲ ਹੁਏ ਹੈ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਦੁਖ ਦਰਦ ਪੁਨਹ ਭ੍ਰਮ ਆਪਣੇ ਸਭ
 (ਹਿਰਿਆ) ਖੋਜ ਲਿਆ ਹੇ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਤਰਿਓ ਪੁਰਾਤਨੁ ਨਵਤਨੁ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਹਰਿ ਦੇਵਾ ॥
 ਜੋ ਨਵੀਨ ਔਰ ਜੋ ਪੁਰਾਤਨ ਭਗਤ ਤਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ (ਦੇਵਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਆਪ ਕੀ ਪ੍ਰਮਾਣਗਤੀ ਕਰ ਤਰਿਆ ਹੈ॥
 ਨਾਨਕ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਮਿਲੈ ਸੰਤ ਜਨ ਸੇਵਾ ॥ ੨ ॥ ੫੨ ॥ ੭੫ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਹਮਾਰੀ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ (ਮਿਲੈ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ
 ॥ ੨ ॥ ੫੨ ॥ ੭੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਿਹਵੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਣ ਹਰਿ ਗਾਉ ॥ ਹਰਿ
 ਹਰਿ ਬੋਲਿ ਕਥਾ ਸੁਨਿ ਹਰਿ ਕੀ ਉਚਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਹੇ ਜਿਹਵੇ ਵਾ ਜੀਵ ਜਿਹਵਾ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨਾ ਕਰੁ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਬੋਲ ਔਰ ਕਾਨੋ
 ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਣਨ ਕਰ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਨਾਮਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ ॥
 ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਤਨ ਧਨੁ ਸੰਬਹੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਲਾਵਹੁ ਭਾਉ ॥
 ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ ਰਤਨ ਰੂਪ ਧਨ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੋ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪੇਸ ਲਗਾਉ ॥
 ਆਨ ਬਿਛੂਤ ਮਿਥਿਆ ਕਰਿ ਮਾਨਹੁ ਸਾਚਾ ਇਹੋ ਸੁਆਉ ॥ ੧ ॥
 ਔੜ (ਬਿਛੂਤ) ਮਾਯਾ ਮਿਥਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨੇ ਸਚਾ (ਸੁਆਉ) ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਇਹ ਹੈ ॥ ੧ ॥
 ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਦਾਤਾ ਏਕਸ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥

ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਔਰ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਕੇ ਸਾਥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਵੇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕੀ ਸਰਣਾਈ ਦੇਤ ਸਗਲ ਅਪਿਆਉ ॥ ੨ ॥ ੫੩ ॥ ੭੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸਰਨ ਹੈਂ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ (ਅਪਿਆਉ) ਭੋਜਨ ਦੇਤਾਹੈ ॥੨॥੫੩॥੭੬॥
ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹੋਤੀ ਨਹੀ ਕਵਨ ਕਛੁ ਕਰਣੀ ॥

ਇਹੈ ਓਤ ਪਾਈ ਮਿਲਿ ਸੰਤਹ ਗੋਪਾਲ ਏਕ ਕੀ ਸਰਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਕੋਨ ਗਿਨਤੀ ਮੈ ਹੂੰ ਕਿਯੋਂਕਿ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕੁਛ ਸੁਭ ਕਰਣੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ ਅਥ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਇਹ ਓਤ ਪਾਈ ਹੈ ਕਿ ਏਕ ਗੋਪਾਲ ਕੀ ਸਰਣ ਲੈਣੀ ਸੁਸ਼ਟ ਹੈ ॥

ਪੰਰ ਦੋਖ ਛਿਦ੍ਰ ਇਆ ਤਨ ਮਹਿ ਬਿਖੈ ਬਿਆਪਿ ਕੀ ਕਰਣੀ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪੰਚ ਬਿਕਾਰ (ਦੋਖ) ਕਲੰਕ ਰੂਪ ਅੰਨੋਂ ਛਿਦ੍ਰੋਂ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਰੋਗ ਰੂਪ ਵਿਸਕੋਂਕੀਕਰਨੀਕਰਤਾਹੂੰ ॥

ਆਸ ਅਪਾਰ ਦਿਨਸ ਗਣਿ ਰਾਖੇ ਗ੍ਰਸਤ ਜਾਤ ਬਲੁ ਜਰਣੀ ॥ ੧ ॥

ਆਸਾ ਤੋ (ਅਪਾਰ) ਬਹੁਤ ਹੈ ਅਰ ਕਾਲ ਨੇ ਦਿਨ ਗਿਣ ਰਖੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਜਰਣੀ) ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਸਰੀਰ ਕੇ ਬਲ ਕੇ ਗ੍ਰਸਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਨਾਥਹ ਨਾਥ ਦਇਆਲ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਸਰਬ ਦੋਖ ਭੈ ਹਰਣੀ ॥

ਹੇ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਅਨਾਥ ਹੋ ਦੁਆਲਾ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਗਰ ਸਰਬ ਦੋਖ ਔਰ ਜਨਮਾਦਿ ਭੈ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੀ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਬਾਛਤ ਚਿਤਵਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਪੇਖਿ ਜੀਵਾ ਪ੍ਰਭੁ ਚਰਣੀ ॥ ੨ ॥ ੫੪ ॥ ੭੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਛਤ ਵਲੁ ਏਹ ਚਿਤਵਤਾ ਹੂੰ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਤੇਰੀ ਚਰਣੀ ਲਗੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਵੇ ਭਾਵ ਸੰਤ ਸੰਗ ਬਖਸੀਏ ॥ ੨ ॥ ੫੪ ॥ ੭੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਫੀਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਾਦ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਰਸੁ ਕੀਰਤਨੁ ਹਰਿ ਗਾਈਐ ਅਹਿਨਿਸਿ ਪੂਰਨ ਨਾਦ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਸ੍ਰਾਦ ਢਾਂਕੇ ਹੈਂ ਹਰੀਕਾ ਕੀਰਤਨ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਰਾਤਦਿਨ ਪੂਰਨ ਹੁਰਾਂ ਕੇ (ਨਾਦ) ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ॥

ਸਿਮਰਤ ਸਾਂਤਿ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਸਕਲ ਬਿਖਾਦ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਭੈ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਸਾਂਤੀ ਔਰ ਮਹਾਂ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਈਐ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ (ਬਿਖਾਦ)ਸੋਕ ਜੀਵ ਕੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਭੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪਾਈਐ ਘਰਿ ਲੈ ਆਵਹੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਲਾਭ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਕੀ ਖੋਪ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਘਰ ਮੈਂ ਲਾਵ ਕਰ ਲੈ ਆਵਹੁ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਤੇ ਊਚ ਊਚ ਤੇ ਊਚੇ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਮਰਜਾਦ ॥

ਹਰੀ ਕੀਜਾ ਹੈ? ਸਭ ਜੇ ਊਚੇ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਤਿਨਸੇ ਊਚੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂਸੇ ਭੀ ਊਚਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੀ ਮ੍ਰਿਜਾਦਾ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ॥

ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਨਾਨਕ ਮਹਿਮਾ ਪੇਖਿ ਰਹੇਬਿਸਮਾਦ ॥ ੨ ॥ ੫੫ ॥ ੭੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਕੀ ਮਹਿਮਾਕੋਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਕਰਸਕਤੇ ਦੇਖ ਕਰ ਅਸਰਰਜ ਹੋਰਹੈ ॥੨॥੫੫॥੭੮॥
ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਇਓ ਸੁਨਨ ਪੜਨ ਕਉ ਬਾਣੀ ॥

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਲਗਾਹਿ ਅਨ ਲਾਲਚਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਪਰਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਬੰਧੀ ਬਾਨੀ ਸੁਨਣੇ ਪੜਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸਿਸਾਰ ਮੈਂ ਆਯਾਹੈਂ ਜੋ (ਪਰਾਣੀ) ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਸਾਰ ਕਰ ਔਰ ਲਾਲਚੋਂ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਜਨਮ ਬਜਰਬ ਹੈ ॥

ਸਮਝੁ ਅਚੇਤ ਚੇਤਿ ਮਨ ਮੇਰੇ ਕਬੀ ਸੰਤਨ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥

ਹੇ ਅਚੇਤ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪਯਾਰੇ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਚੇਤ ਜਿਸ ਅਕਥ ਕੀ ਕਹਾਣੀ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਲਾਭੁ ਲੈਹੁ ਹਰਿ ਰਿਦੈ ਅਰਾਧਹੁ ਛੁਟਕੈ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ॥ ੧ ॥

ਤਨ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਕਾ ਲਾਭ ਲੈਵਹੁ ਅਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੋ ਤੋ ਤੁਮਾਰੀ ਆਵਣ ਜਾਣੀ ਛੁਟ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਉਦਮੁ ਸਕਤਿ ਸਿਆਣਪੁ ਤੁਮਰੀ ਦੇਹ ਤ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥

ਉਦਮ ਔਰ (ਸਕਤਿ) ਬਲ ਔਰ ਚਤਰਾਈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਹੈ ਜੋ ਜੋਕਰ (ਦੇਹ)ਕਿਆ ਅਤਪਣ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤੋ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ

ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਸੇਈ ਭਗਤ ਭਗਤਿ ਸੇ ਲਾਗੇ ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਲੀ ॥ ੨ ॥ ੫੬ ॥ ੭੬ ॥
ਵੇਹੀ ਭਗਤ ਹੈ ਜੋ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਜਾਨੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਭਾਲੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫੬ ॥ ੭੬ ॥

ਪੁਨਰ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧਨਵੰਤ ਨਾਮ ਕੇ ਵਣਜਾਰੇ ॥

ਸਾਂਝੀ ਕਰਹੁ ਨਾਮ ਧਨੁ ਖਾਟਹੁ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਵਣਜਾਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਨਾਮ ਧਨ ਕਰ ਧਨਾਵ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਸਾਂਝ ਕਰੋ ਔਰ ਨਾਮ ਧਨ ਕੇ ਖਾਟਹੁ
ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ॥

ਛੋਡਹੁ ਕਪਟੁ ਹੋਇ ਨਿਰਵੈਰਾ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸੀਗਿ ਨਿਹਾਰੇ ॥
ਨਿਰਵੈਰ ਹੋਕਰ ਕਪਟ ਕੇ ਛੋਡ ਦੇਵੇ ਕਯੋਂਕਿ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੈ ਔਰ ਕਰਤਕੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਧਨੁ ਵਣਜਹੁ ਸਚੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਕਬਹੂ ਨ ਆਵਹੁ ਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥
ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਵਣਜਹੁ) ਦੇਹੋ ਲੇਹੋ ਅਰੁ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਸੰਚਹੁ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰੇ ਵੇਰ ਤੁਮ ਸੰਸਾਰ ਸੁਏ ਮੈਂ ਕਬੀ ਹਾਰੇ
ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੇ ਭਾਵ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤੋਗੇ ॥ ੧ ॥

ਖਾਤ ਖਰਚਤ ਕਿਛੁ ਨਿਖੁਟਤ ਨਾਹੀ ਅਗਨਤ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰੇ ॥
ਨਾਮ ਧਨ ਖਾਵਤੇ ਖਰਚਤੇਹੁਏ ਕੁਛ ਘਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਅਨਗਿਨਤ ਸੰਤਾਂ ਕੋ (ਭੰਡਾਰੇ) ਰਿਦੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੋਭਾ ਸੀਗਿ ਜਾਵਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨ ॥ ੫੭ ॥ ੮੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਧਨ ਕੋ ਖਾਇ ਖਰਚ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਸੋਭਾ ਕੇ ਜਹਿਤ
ਜਾਵੇਗੇ ॥ ੨ ॥ ੫੭ ॥ ੮੦ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਕਹਿ ਕਰ ਸਨਮੁਖ ਬੈਠੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੋਹਿ ਕਵਨੁ ਅਨਾਥੁ ਬਿਚਾਰਾ ॥ ਕਵਨ ਮੂਲ
ਤੇ ਮਾਨੁਖੁ ਕਰਿਆ ਇਹੁ ਪਰਤਾਪੁ ਤੁਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਮੈਂ ਕੌਨ ਬੇਚਾਰਾ ਅਨਾਥ ਜੀਵਹੋਂ ਭਾਵ ਮੈਂ ਕੁਛ ਭੀ ਸਾਮਰਥਾ ਨਹੀਂ ਰਖਤਾ ਕਿਸ ਮੂਲ ਜੋ ਅਰਥਾਤ
ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਮੈਲੇ ਪਾਣੀ ਸੇ ਇਹੁ ਮਾਨੁਖ ਸਰੀਰ ਸੁੰਦਰ ਬਨਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਪ੍ਰਤਾਪ ਆਪ ਕਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਣ ਸਰਬ ਕੇ ਦਾਤੇ ਗੁਣ ਕਹੇ ਨ ਜਾਹਿ ਅਪਾਰਾ ॥
ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਜੀਵ ਔਰ ਪ੍ਰਾਣ ਕੇ ਦਾਤੇ ਤੇਰੇ ਅਪਾਰ ਗੁਣ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕਹੇ ਨਹੀਂ ਜਾਏ ॥

ਸਭ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸੂਬ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕ ਸਰਬ ਘਟਾਂ ਆਧਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਸਭ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਔਰ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ਔਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਆਪਹਿ ਏਕ ਪਸਾਰਾ ॥
ਤੁਮਾਰੀ ਗਤੀ ਕੀ (ਮਿਤਿ) ਸਿਧਾਏ ਕੋ ਕੋਈ ਇਦੈ ਕਰਕੇ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਔਰ ਸਰਬ ਜੋ ਪਸਾਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ
ਕੁਛ ਏਕ ਆਪ ਹੀ ਬਜਾਪਕ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਨਾਂਵ ਬੈਠਾਵਹੁ ਨਾਨਕ ਭਵਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥ ੨ ॥ ੫੮ ॥ ੮੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਨੌਕਾ ਪਰ ਬੈਠਾਵਹੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੋ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ
ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ੫੮ ॥ ੮੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਵੈ ਰਾਮ ਸਰਣਿ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਏਕਸ ਬਿਨੁ
ਕਿਛੁ ਹੋਹੁ ਨ ਜਾਣੈ ਅਵਰਿ ਉਪਾਵ ਤਿਆਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਕੋਈ ਵਡਭਾਗੀ ਰਾਮ ਕੀ ਸਰਣ ਆਵਤਾ ਹੈ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਅਰ ਔਰ
ਸੁਨੇ ਸਾਧਨੋਂ ਕਾ ਤਯਾਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਆਰਾਧੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ਪੁਨਹ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਤਸੰਗਤ ਕਰ ਤਿਸ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ॥

ਅਨੰਦ ਬਿਨੋਦ ਅਕਥ ਕਥਾ ਰਸੁ ਸਾਚੈ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਆਨੰਦ ਔਰ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸ ਪੁਨਹ (ਅਕਥ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਰਸੁ ਤਿਸੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ
ਪੁਰਸ ਸਾਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ (ਸਹਜਿ) ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ (ਸਮਾਇਆ) ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਅਪੁਨਾ ਕੀਨੋ ਤਾਕੀ ਉਤਮ ਬਾਣੀ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੇ ਜਿਸ ਕੋ ਆਪਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ (ਬਾਣੀ) ਸਿਖਰਾ ਭੀ ਉਤਮ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ ਜੋ ਰਾਤੇ ਪ੍ਰਭ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥੨॥ ੫੯॥ ੮੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਨਿਰਬਾਣੀ) ਨਿਰਦੁਖ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ॥੨॥ ੫੯॥ ੮੨॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਜਾਤੇ ਸਾਧੂ ਸਰਨਿ ਗਹੀ ॥

(ਜਾਤੇ) ਜਬ ਸੇ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਨ ਪਕੜੀ ਹੈ ॥

ਸਾਂਤਿ ਸਹਜੁ ਮਨਿ ਭਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ਬਿਰਥਾ ਕਛੁ ਨ ਰਹੀ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਬਜੇ ਮੇਰੇਰੇ ਸਾਥੀ ਹੁਈਐ ਔਰ ਮਨਮੈਂ (ਸਹਜ)ਗਾਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਾਸਤੁਆਹੇ ਪੁਨਹ(ਬਿਰਥਾ)ਪੀੜਾ ਭੀ ਕੁਛਨਹੀਂ ਰਹੀਹੈ।

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨਾਮੁ ਦੇਹੁ ਅਪੁਨਾ ਬਿਨਤੀ ਇਹ ਕਹੀ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੇ ਅਰੁ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਦੇਵੇ ਮੈਨੇ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਕਹੀ ਬੀ ॥

ਆਨ ਬਿਉਹਾਰ ਬਿਸਰੇ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਪਾਇਓ ਲਾਭੁ ਸਹੀ ॥੧॥

ਪ੍ਰਭੁਕੋ ਸਿਮਰਤੇਹੁਏ ਔਰ ਬਿਵਹਾਰ ਸਭ ਭੁਲਗਏਹੈ ਔਰ ਹਮਨੇ(ਸਹੀ)ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਕਾਲਾਭ ਪਾਇਲੀਆਹੈ।੧॥

ਜਹ ਤੇ ਉਪਜਿਓ ਤਹੀ ਸਮਾਨੋ ਸਾਈ ਬਸਤੁ ਅਹੀ ॥

ਜਹਾਂ ਸੇ ਜੀਵ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਥਾ ਭਾਵ ਆਪ ਕੋ ਭਿੰਨ ਮਾਨਾ ਥਾ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਸਮਾਨਾ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਪਹਲੇ ਭੀ ਸਾਈ ਆਤਮ ਵਸਤੁ ਸਾਰ ਰੂਪ ਬੀ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਰਮੁ ਗੁਰਿ ਖੋਇਓ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਸਮਹੀ ॥੨॥ ੬੦॥ ੮੩॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਭਰਮ ਖੋਇ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰੁ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ (ਜੋਤਿ) ਰੇਤਨਸਤਾ (ਸਮਹੀ) ਸਮਾਈ ਹੈ ॥੨॥ ੬੦॥ ੮੩॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਏ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਸਨਾ ਰਾਮ ਕੋ ਜਸੁ ਗਾਉ ॥

ਆਨ ਸੁਆਦ ਬਿਸਾਰਿ ਸਗਲੇ ਭਲੇ ਨਾਮ ਸੁਆਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਕੋ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ਔਰ ਸੁਾਦ ਸਭ ਬਿਸਾਰ ਦੇਹ ਕਯੋਂਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਸੁਾਦ ਸਭ ਸੇ (ਭਲੇ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਸਾਇ ਹਿਰਦੈ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵ ਲਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਇ ਕਰਕੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਉ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹੋਹਿ ਨਿਰਮਲੁ ਬਹੁੜਿ ਜੈਨਿ ਨ ਆਉ ॥੧॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਹੁ ਫੇਰ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਮੈਂ ਆਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥੧॥

ਜੀਉ ਪ੍ਰਾਨ ਅਪਾਰੁ ਤੇਰਾ ਤੂ ਨਿਬਾਵੇ ਬਾਉ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਮਾਲਿ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥੨॥ ੬੧॥ ੮੪॥

ਮੇਰੇ ਜੀ ਅਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੋ ਤੇਰਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਤੂੰ ਨਿਬਾਵੇ ਜੀਵ ਕਾ ਭਾਉ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਾਸ ਸੁਾਸ ਹਰਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਮਾਲਣਾ ਕਰਾਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਦਾ ਆਪ ਕੋ ਉਪਰੋਂ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹਾ ॥੨॥ ੬੧॥ ੮੪॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬੈਕੁੰਠ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨ ਨਿਤ ਧਿਆਉ ॥

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ (ਬੈਕੁੰਠ) ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਨਿਤਪਤਿ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੁ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਔਰ ਮੁਕਤੀ ਰੂਪ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਇਹ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਤਮ ਕਥਾ ਸੁਣੀਜੈ ਸੁਵਣੀ ਮਇਆ ਕਰਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥

ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਉਤਮ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਵਣ ਕਰੀਏ ਤਬ ਭਗਵਾਨ (ਮਇਆ) ਕ੍ਰਿਪਾ (ਕਰਹੁ) ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਵਤ ਜਾਤ ਵੇਉ ਪਖ ਪੂਰਨ ਪਾਈਐ ਸੁਖ ਬਿਸਾਮ ॥੧॥

ਜੀਮਣ ਔਰ ਮਰਣ ਰੂਪ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਪਖ ਪੂਰਨ ਅਰਥਾਤ ਸਮਾਪਤ ਹੋਜਾਤੇਹੈ ਔਰ ਸੁਖ ਸ੍ਰੂਤਪਰਮੈਂਇਸ਼ਿਤੀ ਪਾਈਤੀਹੈ।੧॥

ਸੋਧਤ ਸੋਧਤ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ਭਗਤਿ ਸਰੋਸਰ ਪੂਰੀ ॥

ਸਾਸਰ੍ਹੋਂ ਕੋ ਸੋਧਕੇ ਔਰ ਬੋਧੋਂ ਕੇ ਭੀ ਸੋਧ ਕਰ ਦੇਹੀ ਸਿਧਾਂਤ ਬੀਰਾਰਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਭਗਤੀ ਹੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਅਵਰ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਊਰੀ ॥ ੨ ॥ ੬੨ ॥ ੮੫ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਇਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੋ ਬਿਨਾ ਔਰ ਜਿਤਨੀਆਂ ਬਿਧੀਆਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਉਪਾਵ ਔਸਾਧਨ ਹੈ ਸਭ
(ਉਰੀ) ਖਾਲੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬੨ ॥ ੮੫ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਦਰਸਨੁ ਦੇਖਿ ਸਗਲ ਦੁਖ ਨਾਸਹਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਬਲਿਹਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਚੇ ਦਾਤਾਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ॥ ਜਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਭੀ ਦੁਖ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ
ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੁੰ ॥

ਸਤਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਤਿ ਸਾਧ ਜਨ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਸਤ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨ ਭੀ ਸਤ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਸਦਾ ਅਚਲ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਭਾਵਨੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਭਿਨਾਸੀ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਅਭਿਨਾਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰਮਾਣਗਤੀ ਕਰ ਤਿਸੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਪਾਈਐ ਸਗਲ ਘਟਾ ਆਧਾਰੁ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਕੀ (ਮਿਤਿ) ਮਿਰਯਾਦਾ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਔਰ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕਾ ਆਧਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਹੁ ਤਾਕਉ ਜਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੬੩ ॥ ੮੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਕੇ ਕਥਨ ਕਰੋ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤ ਕਾ ਕੁਝ ਪਾਰਾਵਰ
ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬੩ ॥ ੮੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਕ ਚਰਨ ਬਸੈ ਮਨ ਮੇਰੈ ॥ ਪੂਰਿ

ਰਹਿਓ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭ ਬਾਈ ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਸਭ ਨੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸੇ ਹੈਂ ਅਰ ਠਾਕੁਰ ਜੋ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਿਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਸੇ ਨਿਕਟ ਸੇ
ਨਿਕਟ ਬਸ ਰਹਾ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਇੰਦ੍ਰਜ ਮਮਤਾ ਕਾ ਵਿਸਯ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਹੰਤਾ ਕਾ ਵਿਸਯ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਤੋਰਿ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਈ ਸੰਤ ਮੰਗਿ ਬਨਿ ਆਈ ॥

ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੋੜ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਭਇਓ ਪੁਨੀਤਾ ਇਛਾ ਸਗਲ ਪੁਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਪਵਿਤਰ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੀ ਸਭ ਇਛਾ (ਪੁਜਾਈ)
ਪੂਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸੋ ਹਰਿ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ॥

ਜਿਸਕੇ ਹੋ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ਸੇ ਪੁਰਸ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਠ ਪਹਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੬੪ ॥ ੮੭ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਆਪਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਵਹੁ ਆਠੋਂ ਪਹਿਰ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬੪ ॥ ੮੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਵਨੁ ਤਉ ਗਨੀਐ ਹਰਿ ਪੇਖਾ ॥ ਕਰਹੁ

ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਮੋਹਨ ਫੋਰਿ ਭਰਮ ਕੀ ਰੇਖਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਏਹ ਜੀਵਨ ਸਫਲ ਸਾਭੀ ਗਨੀਏ ਜੋ ਆਪਕੇ (ਪੇਖਾ) ਦੇਖਨਾ ਕਰੇ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ
ਦ੍ਰਿਸਤੀ ਕਰੀਏ ਔਰ ਭਰਮ ਕੀ (ਰੇਖਾ) ਲਕੀਰ ਵੇਖ ਦੀਜੀਏ ॥

ਕਹਤ ਸੁਨਤ ਕਿਛੁ ਸਾਂਤਿ ਨ ਉਪਜਤ ਬਿਨੁ ਬਿਸਾਸ ਕਿਆ ਸੇਖਾਂ ॥

ਕਹਿਣੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਕੁਛ ਸਾਭੀ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਬਿਨਾ (ਬਿਸਾਸ) ਨਿਸਚੇ ਕੇ (ਸੇਖਾ) ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ
ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਯਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਆਗਿ ਆਨ ਜੋ ਚਾਹਤ ਤਾਕੈ ਮੁਖਿ ਲਾਰੀ ਕਾਲੇਖਾ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਔਰ ਕੋ ਚਾਹਤ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਕਾਲਖ ਲਾਗੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਰਾਸਿ ਸਰਬ ਸੁਖ ਸੁਆਮੀ ਆਨ ਨ ਮਾਨਤ ਭੇਖਾ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰਾਮੀ ਜਿਸਕੋ ਰਿਏ ਮੈਂ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮੁ ਵਾ ਧਿਆਨੁ ਹੈ ਵਹੁ ਔਰ ਪਾਖੰਡ ਭੁਖੋਂਕੋਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਦਰਸ ਮਗਨ ਮਨੁ ਮੀਹਿਓ ਪੂਰਨ ਅਰਥ ਬਿਸੇਖਾ ॥ ੨ ॥ ੬੫ ॥ ੮੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਸ ਕਾ ਮਨੁ ਆਪ ਕੋ ਦਰਸਨ ਨੇ ਮੋਹਿਆ ਹੈ ਵਹੁ ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਮਗਨ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਉਨ ਕੋ (ਬਿਸੇਖਾ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਸਭੀ ਅਰਥ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬੫ ॥ ੮੮ ॥
ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਕਾ ਫਲ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਿਮਰਨ ਰਾਮ ਕੋ ਇਕੁ ਨਾਮ ॥ ਕਲਮਲ ਦਗਧ ਹੋਹਿ

ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ ਕੋਟਿ ਦਾਨ ਇਸਨਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਕ ਰਾਮ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਕੀਏ ਹੁਏ (ਕਲਮਲ) ਪਾਪ ਇਕ ਖਿਨ ਬੀਚ ਦਗਧ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕੋਢੋਂ ਦਾਨ ਔ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਨ ਜੰਜਾਰ ਬਿਖਾ ਸਮੁ ਘਾਲਤ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਫੋਕਟ ਗਿਆਨ ॥

(ਆਨ) ਔਰ ਜੋ ਮਾਪਾ ਕੋ ਜੰਜਾਲ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਵਾਸਤੇ ਬਜਰਥ ਕਸਦ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਸੇ ਬਿਨਾ ਘਾਲਨ ਕਥਨੁ ਕਰਨਾ ਭੀ (ਫੋਕਟ) ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੰਕਟ ਤੇ ਛੂਟੇ ਜਗਦੀਸ ਭਜਨ ਸੁਖ ਪਿਆਨ ॥ ੧ ॥

ਜਗਦੀਸ਼ ਕੋ ਭਜਨ ਔ ਧਿਆਨ ਸੇ ਜੀਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਸੰਕਟ ਸੇ ਛੁੱਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨ ॥

ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਹੇ ਪੂਰਨ ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਦਾਰੁ ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਜੀਵੈ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਭਿਮਾਨ ॥ ੨ ॥ ੬੬ ॥ ੮੯ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ) ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਨਾ ਕਰੇ ਔਰ ਅਭਿਮਾਨ ਨਿਖਿਤਿ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ੨ ॥ ੬੬ ॥ ੮੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧੂਰਤੁ ਸੋਈ ਜਿ ਧੁਰ ਕਉ ਲਾਗੈ ॥

ਸੋਈ ਧੂਰੰਧਰੁ ਸੋਈ ਬਸੰਧਰੁ ਹਰਿ ਏਕ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਪਾਗੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਧੂਰਤ) ਭਸਮ ਧਾਰੀ ਵਾ ਚਤਰ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ (ਧੁਰ) ਆਦਿ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮੈਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਧੂਰੰਧਰ) ਧੂਰੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰ ਸੋਈ ਬਸੰਤੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸ੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਜੋ ਏਕ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਮੈਂ (ਪਾਗੈ) ਖਸਤ ਹੋਵੇ ਹੈ ॥

ਬਲਬੰਧ ਕਰੈ ਨ ਜਾਨੈ ਲਾਭੈ ਸੋ ਧੂਰਤੁ ਨਹੀ ਮੂੜਾ ॥

ਜੋ ਬਲ ਕਰ ਬੇਸਨਾ ਔਰ (ਬੰਧ) ਠਗਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਲਾਭ ਵਾਲੀ ਨਾਮ ਵਸਤੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਧੂਰਤ) ਚਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੂੜਾ ਹੈ ਵਾ ਸੋ ਮੁਰਖੁ ਨਾਕਾ ਨਹੀਂ ॥

ਨੁਆਰਥੁ ਤਿਆਗਿ ਅਸਾਰਥਿ ਰਚਿਓ ਨਹ ਸਿਮਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਰੂੜਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਵਾਰਥ ਮੇਖ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਰਚਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ (ਰੂੜਾ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋਈ ਚਤੁਰੁ ਸਿਆਲਾ ਪੰਡਿਤੁ ਸੋ ਸੂਰਾ ਸੋ ਦਾਨਾ ॥

ਸੋਈ ਬਾਣੀ ਕਾ ਚਤਰ ਅਰੁ ਬੁਧੀ ਕਾ ਸਿਆਲਾ ਔਰ ਪੰਡਤ ਸਾਸਤ੍ਰਕਾਰ ਔ ਸੋਈ ਸੂਰਮਾ ਹੈ ਔਰ ਵਹੀ ਪੁਰਸ (ਦਾਨਾ) ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਨਾਨਕ ਸੋ ਪਰਵਾਨਾ ॥ ੨ ॥ ੬੭ ॥ ੯੦ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਪਰਵਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬੭ ॥ ੯੦ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤੋਂ ਕਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਜੀਵਨਿ ॥ ਬਿਖੈ ਰਸ ਭੋਗ ਅੰਮ੍ਰਿਤ

ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਵਨਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਜੀਵਨ ਬੁਣੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈ ਬਿਖੇ ਰਸੋਂ ਕੋ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਰਸੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਾਗਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪੀਵਣਾ ਕਰ ਚਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਚਿਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਰਤਨਾ ਮਨ ਤਨ ਭੀਤਰਿ ਸੀਵਨਿ ॥

ਰਤਨ ਰੂਪ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਕੇ ਸੰਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮਾਨੋਂ ਤਿਨੋਂਨੋਂ ਮਨ ਤਨਕੇ ਵਿਖੇਸੀਵਨਾ ਕੀਆਹੈਭਾ ਵਨਿਰੰਜੁਪਤੇਹੈਂ॥

ਹਰਿ ਚੰਗ ਰਾਂਗ ਭਾਏ ਮਨ ਲਾਲਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਖੀਵਨਿ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਚੰਗ ਸੋਂ ਚੰਗੇ ਹੁਏ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਲਾਲ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਸੋਂ (ਖੀਵਨ) ਮਸਤ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਮੀਨਾ ਜਲ ਸਿਉ ਉਰਝਾਨੋਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਗਿ ਲੀਵਨਿ ॥

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਮੀਨ ਉਰਝ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਲੀਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਚਾਤ੍ਰਕ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹਰਿ ਬੂੰਦ ਪਾਨ ਸੁਖ ਥੀਵਨਿ ॥ ੨ ॥ ੬੮ ॥ ੬੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨ ਪਪੀਹ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਬੂੰਦ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਸੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ॥੨॥ ੬੮ ॥ ੬੯॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਹੀਨ ਬੋਤਾਲ ॥ ਜੇਤਾ

ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਤੇਤਾ ਸਭਿ ਬੰਧਨ ਸੰਜਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ (ਹੀਨ) ਰਹਿਤ ਹੈ ਵਹੁ (ਬੋਤਾਲ) ਭੂਤਨਾ ਹੈ ਜਿਤਨਾ ਉਸਕਾ (ਸੰਜਾਲ) ਧੰਧਾ ਕਰਨਾ ਕਰਾਵਨਾ ਹੈ ਤਿਤਨਾ ਸਭ ਬੰਧਨ ਹੀ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵ ਕਰਤ ਅਨ ਸੇਵਾ ਬਿਰਥਾ ਕਾਏ ਕਾਲ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੇ ਔਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਸਮੇਂ ਕੇ ਗਵਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਜਮੁ ਆਇ ਸੰਘਾਰੈ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਬ ਤੁਮਰੋ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲ ॥ ੧ ॥

ਹੇ (ਪ੍ਰਾਨੀ) ਜੀਵ ਜਬ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਮ ਆਨ ਕਰ ਸੰਘਾਰੇਗਾ ਤਬ ਤੁਮਰਾ ਕਿਆਹਵਾਲਹੋਵੇਗਾਭਾਵਹਛਾਨਹੀਂਹੋਵੇਗਾ॥੧॥

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਕਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ॥

ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥ ਜੋ ਹੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਿਰਪਾਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੋਂ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੇਹੋ ॥

ਸੁਖ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਧਨ ਮਾਲ ॥ ੨ ॥ ੬੯ ॥ ੭੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾਹੂੰ ਹੈਂ ਔਰ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕਾ ਧਨ ਮਾਲਭੀਛੁੰਗੀਏ॥੨॥੬੯॥੭੦॥

ਸੇਤੋਂ ਕੇ ਅਚਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੁਏ ਪਰਮੇਸਰ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੰਨਿ ਤਨਿ ਰਾਮਕੋ ਬਿਉਹਾਰੁ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਗੁਨ

ਗਾਵਨ ਗੀਧੇ ਪੋਹਤ ਨਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤ ਜਨ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਬਿਉਹਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਸਹਿਤ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਨਗਾਵਨੇ ਸੋਂਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੋ (ਹੰਸਾਰੁ) ਜਨਮ ਔਰ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰਵਣੀ ਕੀਰਤਨੁ ਸਿਮਰਨੁ ਸੁਆਮੀ ਇਹੁ ਸਾਧ ਕੋ ਆਚਾਰੁ ॥

ਭਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀਰਤਨ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨਾ ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸੁਆਮੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨਾ ਇਹ ਸਾਧੂਓਂ ਕਾ (ਆਚਾਰੁ) ਕਰਤਬਜ਼ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਸਥਿਤਿ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਆਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਇਸਥਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕਰ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਏਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸੁਨਹੁ ਬੇਨੰਤੀ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨੋ ਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਉਚਰਉ ਨਿਤ ਰਸਨਾ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥ ੭੦ ॥ ੭੧ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜੋ ਸਰਬ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਏਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਇਸਕੋ ਸੋਂ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇਨਿਤਪ੍ਰਤਿਉਚਾਰਨਕਰੋਂਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਵੋਂ ॥ ੨ ॥ ੭੦ ॥ ੭੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਹੀਨ ਮਤਿ ਬੋਰੀ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਹਿ ਸਿਰੀ ਧਰ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲਤ ਅੰਧ ਦੁਖ ਘੋਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀਨ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਮਤਿ (ਬੋਰੀ) ਭੁਭ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸ੍ਰੀਧਰ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਜੋ (ਅੰਧ) ਅਗਿਆਨੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਭੈਦਾਇਕ ਦੁਖ ਮਿਲਤੇ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਲਾਗੀ ਅਨਿਕ ਭੇਖ ਬਹੁ ਜੋਰੀ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਨਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਭੇਖੋਂ ਸੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜੋਰੀ ਹੈ ॥

ਤੂਟਤ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੈ ਤਾਕਉ ਜਿਉ ਗਾਗਰਿ ਜਲ ਵੋਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਤੂਟਤੇ ਹੁਏ ਵੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਗਾਗਰ (ਢੋਰੀ) ਢੂਟੀ ਹੁਈ ਮੈਂ ਜਲ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਤਾਂਤੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਭਗਤਿ ਰਸੁ ਦੀਜੈ ਮਨੁ ਖਚਿਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਖੋਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਗਤੀ ਰਸ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਕੀ (ਖੋਰੀ) ਖੋਜ ਮੈਂ ਖਚਤ ਰਹੇ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਖਚਤ ਹੋਕਰ ਵਿਸ਼ਨ ਰਸੋਂ ਕੋ ਖੋਰੀ ਭਾਵ ਵੇਕੀ ਜਾਣੇ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਆਨ ਨ ਹੋਰੀ ॥ ੨ ॥ ੭੧ ॥ ੯੪ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਆਨ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਔਰਨਹੀਂ ਸਮਝਾ ਭਾਵ ਸਰਬਤ੍ਰ ਹੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੭੧ ॥ ੯੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਿਤਵਉ ਵਾ ਅਉਸਰ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਹੋਇ ਇਕਤ੍ਰ ਮਿਲਹੁ ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤ ਗਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ (ਚਿਤਵਉ) ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਸੰਤ ਜਨ ਇਕਤ੍ਰ ਹੋਵੇ ਵਹਾਂ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਮਿਲੋਂ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਗਾਵਣਾ ਕਰੋ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਜੇਤੇ ਕਾਮ ਕਰੀਅਹਿ ਤੇਤੇ ਬਿਰਥੇ ਜਾਹਿ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨੇ ਕਾਮ ਕਰੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਬਿਅਰਥ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਮਨਿ ਮੀਠੇ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੋ ਮਨਕਾ (ਮੀਠੇ) ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਭਰੀਂ ਨਹੀਂ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕਰਮ ਸੁਖ ਸਾਧਨ ਤੁਲਿ ਨ ਕਛੁ ਲਾਹਿ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਔਰ ਜਿਤਨੇ ਸੁਖ ਕੇ ਸਾਧਨ ਕਰਮ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੇ (ਤੁਲਿ) ਬਰਾਬਰ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਬੇਧਿਓ ਚਰਨਹੁ ਸੰਗਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ੭੨ ॥ ੯੫ ॥

ਤਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕਾ ਮਨੁ ਵੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਚਰਨੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ (ਸਮਾਹਿ) ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭੨ ॥ ੯੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸੰਗੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਆਗੈ ਕੁਸਲ ਪਾਛੈ ਖੋਮ ਸੂਖਾ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੰਗ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਅਗੇ (ਕੁਸਲ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੀਛੇ (ਖੋਮ) ਰਖਿਆ ਔਰ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਕਾ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸਖਾ ਹਰਿ ਮੇਰੈ ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਮਨਤਨ ਬਾਣੀਕਰ ਸਾਜਨ ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਨਾ ਸਖਾਭੀ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇਕੇਜੋਗੁਨਹੈਸੋਭੀਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥

ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਈ ਨਿਮਖ ਹਿਰਦੈ ਤੇ ਪੂਰੈ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਨਿਮਖ ਮਾਤਰ ਭੀ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਸੇ ਬਿਸਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਲੀਆਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਰਾਖੇ ਦਾਸ ਅਪਨੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਵਸਿ ਜਾਕੈ ॥

ਅਸਬੁਲ ਅਰ ਸੂਖਮ ਜੀਵ ਜਿਸਕੇ ਬਸ ਮੈਂ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕਾ ਲਿਵ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਭਉ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਤਾਕੈ ॥ ੨ ॥ ੭੩ ॥ ੯੬ ॥

ਜਿਸਨੇ ਏਕ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਵਿਖੇ ਲਿਵ ਲਗਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭੈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ॥ ੨ ॥ ੭੩ ॥ ੯੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਕੈ ਰਾਮ ਕੋ ਬਲੁ ਹੋਇ ॥

ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਤਾਹੂ ਕੇ ਦੁਖੁ ਨ ਬਿਆਪੈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਬਲ ਹੁਆ ਹੈ ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੋਰਥ ਤਿਸਕੇ ਪੂਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਕੋਈ ਦੁਖ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਬਿਆਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਜਨੁ ਭਗਤੁ ਦਾਸੁ ਨਿਜੁ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਸੁਣਿ ਜੀਵਾਂ ਤਿਸੁ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਹੈ ਤਿਸਕੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਉ ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਨ ਕੋ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਤਿਸ ਭਗਤ ਜਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਉਦਮ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕਾ ਦਰਸਨ ਪੂਰਬਲੇ ਉਤਮ (ਕਰਮਿ) ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਨਿਹਾਰਉ ਦੂਸਰ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰੇ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਨੇੜੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਖੂੰ ॥

ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਨਾਨਕ ਅਪਨੇ ਕਉ ਚਰਨ ਜੀਵਾਂ ਸੰਤ ਧੋਇ ॥ ੨ ॥ ੭੪ ॥ ੯੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪੁਨਾ ਮੁਖ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਏਹ ਭੀ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਕਿ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ॥ ੨ ॥ ੭੪ ॥ ੯੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਵਤੁ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਗੋਪਾਲ ਬੀਨੁਲੇ ਬਿਸਰਿ ਨ ਕਬਹੀ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਬੀਨਲ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਬੀ ਬਿਸਰ ਨ ਜਾਵੇ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸਭੁ ਤੁਮਰਾ ਸੁਆਮੀ ਆਨ ਨ ਦੂਜੀ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਸ੍ਵਾਮੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਔਰ ਤਨ ਧਨਕੇ ਸਹਿਤ ਸਭ ਆਪਕਾਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਸੋਭਿਨਾ ਮੇਰੇਕੋਫੂਲਦੀ (ਜਾਇ) ਜਗਾਨਹੀਰੈਂ ॥

ਜਿਉ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਤਿਵਹੀ ਰਹਿਣਾ ਤੁਮਰਾ ਪੈਨੈ ਖਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਤਰਾਂ ਤੂੰ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤਰਾ ਰਹਿਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮਾਰ ਹੀ ਦੀਆ ਹੂਆ ਪਹਿਰਤਾ ਖਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੈ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਜਨਮਾਂ ਧਾਇ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਕੇ ਮੈਂ ਬਾਰੰਬਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨਕੀ ਭਿਰਪਾ ਕਰ ਫੇਰ ਜਨਮੋਂ ਮੇ ਨਹੀਂ ਧਾਵੈਗੇ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ॥ ੨ ॥ ੭੫ ॥ ੯੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਜਿਉਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵੈ ਤਿਉਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਚਲਾਉ ॥ ੨ ॥ ੭੫ ॥ ੯੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਖ ਸਾਰ ॥

ਆਨ ਕਾਮ ਬਿਕਾਰ ਮਾਇਆ ਸਗਲਾ ਦੀਸਹਿ ਛਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਕਰ ਸਾਰ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਕਾਮ ਹੈ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਿਕਾਰ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭੀ ਪਦਾਰਥ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤੋ ਹੈਂ ਜੋ ਛਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ॥

ਗ੍ਰਿਹਿ ਅੰਧ ਕੂਪ ਪਤਿਤ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਰਕ ਘੋਰ ਗੁਬਾਰ ॥

(ਅੰਧ) ਅਗਿਆਨੀ (ਪ੍ਰਾਣੀ) ਜੀਵ ਗ੍ਰਹ ਰੂਪੀ ਕੂਪ ਮੈਂ (ਪਤਿਤ) ਪਛਾ ਹੂਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਘੋਰ ਗੁਬਾਰ ਨਰਕ ਮੈ ਪਛਤਾ ਹੈ ਵਾ ਏਹੀ ਘੋਰ ਗੁਬਾਰ ਨਰਕ ਵਤ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਅਨਿਕ ਜੋਨੀ ਕ੍ਰਮਤ ਹਾਰਿਓ ਕ੍ਰਮਤ ਬਾਰੰਬਾਰ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੂਆ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਬਾਰੰਬਾਰ ਕ੍ਰਮਤ ਭਾਵ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਦੀਨ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹੇ ਭਗਤ ਵਛਲ ਆਪਣੇ (ਦੀਨ) ਦਾਸੋਂ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਕਰ ਜੋੜਿ ਨਾਨਕੁ ਦਾਨੁ ਮਾਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰ ॥ ੨ ॥ ੭੬ ॥ ੯੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਏਹ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੭੬ ॥ ੯੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਰਾਜਿਤ ਰਾਮ ਕੇ ਪਰਤਾਪ ॥

ਆਪਿ ਬਿਆਪਿ ਉਪਾਧਿ ਸਭ ਨਾਸੀ ਬਿਨਸੇ ਤੀਨੈ ਤਾਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹਮ ਐਸੇ ਹੋਗਏਹੈਂ ਜੋ ਐਸਾ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕਾ ਪਰਤਾਪ ਬਿਰਾਜ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਆਪਿ ਬਿਆਪਿ

ਉਪਾਧਿ ਪੀੜਾ ਸਭ ਨਸਰ ਹੋਜਾਤੀ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣ ਜੋ ਤਪਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਜੋ ਭੀ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੀ ਪੂਰਨ ਸਭ ਆਸਾ ਦੂਕੇ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਆਸਾ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪ ਭੀ ਨਿਬਿੜ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਅਚੁਤ ਅਥਿਨਾਸੀ ਮਨ ਤਨ ਆਤਮ ਪ੍ਰਾਪ ॥ ੧ ॥

ਅਚੁਤ ਅਥਿਨਾਸੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਣੇ ਕਰ ਆਤਮ ਕੋ ਪਾ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮਦ ਮਤਸਰ ਸਾਧੂ ਕੈ ਸੰਗਿ ਖਾਪ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਰ (ਮਦ) ਹੰਕਾਰ (ਮਤਸਰ) ਈਰਖਾ ਏਹ ਸਭ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਜੋ (ਖਾਪ) ਨਸ਼ਟ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤਿ ਵਢਲ ਭੈ ਕਾਟਨ ਹਾਰੇ ਨਾਨਕ ਕੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ॥ ੨ ॥ ੭੭ ॥ ੧੦੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਜਨਮਾਦਿਕ ਭਯ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਹਮਾਰੇ ਮਾਈ ਬਾਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੭੭ ॥ ੧੦੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਤੁਰੁ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸੰਸਾਰ ॥

ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਹੋਵਤ ਕੂਕਰੀ ਆਸਾ ਇਤੁ ਲਾਗੋ ਬਿਖਿਆ ਛਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਜੀਉ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਦੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਆਸਾ ਰੂਪ (ਕੂਕਰੀ) ਕੁਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ (ਇਤੁ) ਇਸ ਆਸਾ ਕਰ ਭਸਮ ਰੂਪ ਬਿਸਯੋਂ ਮੇਂ ਜੀਉ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਪਾਇ ਨਗਉਰੀ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਓ ਜਨਮਦ ਬਾਰਬਾਰ ॥

ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਠਗ ਬੁਟੀ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸੁਰੂਪ ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤਮਾਰਤਾਹੀ ॥

ਹਰਿਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਨਿਮਖ ਨ ਸਿਮਰਿਓ ਜਮ ਕੰਕਰ ਕਰਤ ਖੁਆਰ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਜਮ ਕੰਕਰ) ਜਮਦੂਤ ਅੰਤ ਕੇ ਖੁਆਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਤਤੇ ਮੇਰੀ ਏਹ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥

ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਤੇਰਿਆ ਸੰਤਹ ਕੀ ਰਾਵਾਰ ॥

ਹੇ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖਭੰਜਨ ਹਾਰੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਈਏ ॥ ਜੇਕਰ ਕਹੈ ਕਿਆ ਰਾਹਤੋਹੋਂ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਆਪਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਣ ਧੂਰੀ ਕੇ ਰਾਹਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭ ਜਾਚੈ ਮਨ ਤਨ ਕੋ ਆਧਾਰ ॥ ੨ ॥ ੭੮ ॥ ੧੦੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਪੁਨਹ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਦਾਸ ਮਨ ਤਨ ਕਾ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਤੇਰਾ ਦਰਸਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੭੮ ॥ ੧੦੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੈਲਾ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਜੀਉ ॥

ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭਿ ਸਾਚੈ ਆਪਿ ਭੁਲਾਇਆ ਬਿਖੈ ਨਗਉਰੀ ਪੀਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਇਹੁ ਜੀਉ ਮਲੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਬਿਖੈ ਰੂਪੀ ਠਗ ਬੁਟੀ (ਪੀਉ) ਪਿਲਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਸਚੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਜੀਵ ਕੇ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਆਪ ਹੀ ਭੁਲਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮਤੋ ਬਹੁ ਭਾਂਤੀ ਬਿਤਿ ਨਹੀ ਕਤਹੁ ਪਾਈ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ ਜਨਮੋ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੁਏ ਜੀਉ ਨੇ ਇਸਬਿਤੀ ਕਹੂੰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥

ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜਿ ਨ ਭੋਟਿਆ ਸਾਕਤੁ ਆਵੈ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸ਼ਾਂਤੀ ਪੂਰਬਕ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀਂ (ਭੋਟਿਆ) ਮਿਲਾ ਜੋ (ਸਾਕਤ) ਮਨਮੁਖ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹ ॥ ੧ ॥

ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਪ੍ਰਭ ਸੰਮ੍ਰਿਥ ਦਾਤੇ ਤੁਮ ਪ੍ਰਭ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥ ਦਾਤੇ ਮੇਰੇ ਕੇ ਅਪਣੀ ਸਰਣ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਪੁਨਹ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮ (ਅਗਮ) ਮਦ ਦਾ ਕਾ ਅਵਿਸਯ ਔਰ ਅਪਾਰ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਭਵਜਲੁ ਉਤਰਿਓ ਪਾਰ ॥ ੨ ॥ ੭੯ ॥ ੧੦੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦਾਸ ਆਪਕੀ ਸਰਣੀ ਆਇਆ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਜੋ ਪਾਰ ਉਤਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭੯ ॥ ੧੦੨ ॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਮਣ ਕਉ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣ ਬਾਦ ॥

ਸਾਪਸੰਗਿ ਧਿਆਈਐ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਜਾਕੇ ਸੁਆਦ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵ ਕੇ ਰਮਣ ਕਰਣੇ ਹੇਤ ਰਾਮ ਕੇ ਗੁਣਨੁਵਾਦ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਸਿੱਤਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ
ਜਿਸਕੇ ਗੁਣ ਅੰਮ੍ਰਤ ਵਤ ਸੁਆਦੀਕ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਤ ਏਕੁ ਅਚੁਤ ਅਥਿਨਾਸੀ ਬਿਨਸੇ ਮਾਇਆ ਮਾਦ ॥

ਏਕ ਅਚੁਤ ਅਥਿਨਾਸੀ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਾਇਆ ਐ ਮਦ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਸਹਜ ਅਨਦ ਅਨਹਦ ਧੁਨਿ ਬਾਣੀ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਏ ਬਿਖਾਦ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕੀ ਧੁਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਏਕ ਰਸ ਗਿਆਨ ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ
ਬਹੁਰੇ (ਬਿਖਾਦ) ਸੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਨਕਾਦਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਗਾਵਤ ਗਾਵਤ ਸੁਕ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸਨਕਾਦਿਕ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਪੁਨਹ ਸੁਕਦੇਵ ਔਰ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਜਿਸਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੀਵਤ ਅਮਿਉ ਮਨੋਹਰ ਹਰਿ ਰਸ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਸਮਾਦ ॥੨॥ ੮੦ ॥ ੧੦੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ (ਬਿਸਮਾਦ) ਅਸਰਰਜ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਸੁੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਨਾਮ
ਕੋ ਪੀਵਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੮੦ ॥ ੧੦੩ ॥ ਪੁਨਹ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕੀਨੇ ਪਾਪ ਕੇ ਬਹੁ ਕੋਟ ॥

ਇਨਸੁ ਰੈਨੀ ਬਕਤ ਨਾਹੀ ਕਤਹਿ ਨਾਹੀ ਛੋਟ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੀਵ ਨੇ ਜਨਮਾਏ ਕੇ ਬੀਰ ਬਹੁਤੇ ਕੁੱਝੋਂ ਹੀ ਪਾਪ ਕੀਏ ਹੈ ॥ ਇਨ ਰਾਤ੍ਰ ਪਾਪ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਬਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀ
ਵਾਸਤੇ ਕਬੀ ਦੁਖੋਂ ਸੋ ਛੁਟਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਮਹਾ ਬਜਰ ਬਿਖ ਬਿਆਪੀ ਸਿਰ ਉਠਾਈ ਪੋਟ ॥

ਮਹਾ ਬਜਰ ਰੂਪ ਅਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਅਰ (ਬਿਆਪੀ) ਰੋਗ ਰੂਪ ਮੰਦ ਕਰਮੋ ਕੀ ਸਿਰ ਪੁਰ ਭਾਰੀ (ਪੋਟ) ਪੰਛ ਉਠਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਉਘਰਿ ਗਈਆਂ ਖਿਨਹਿ ਭੀਤਰਿ ਜਮਹਿ ਗ੍ਰਾਸੇ ਬੋਟ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਜਮ ਨੇ ਆਨ ਕਰਕੇ (ਬੋਟ) ਕੇਸ-(ਗ੍ਰਾਸੇ) ਪਕੜ ਲੀਏ ਤਬ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਕੀਆ ਕਰਤੂਤਾਂ ਵਾ ਅਖੀਆ ਉਘਰ
ਜਾਈਆਂ ਭਈਆਂ ਭਾਵ ਉਸ ਵਕਤ ਪਸਰਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਉਸਟ ਗਰਧਭ ਅਨਿਕ ਜੋਨੀ ਲੋਟ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਸੋ ਬੇਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਤ ਜੋਨੀ ਔਰ (ਉਸਟ) ਉਠ ਔਰ ਗਰਭ ਆਦਿਕ ਅਨੇਕ ਪਸ਼ੂ ਜੋਨੀਆਂ ਮੈਂ
ਲੋਟਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਭਜੁ ਸਾਪਸੰਗਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਕਛੁ ਨ ਲਾਗੈ ਫੇਟ ॥ ੨ ॥ ੮੧ ॥ ੧੦੪ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਸਾਥੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਭਜਨਾ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਫੇਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ
(ਫੇਟ) ਚੋਟ ਤੁਮਾਰੇ ਕੋ ਕਛ ਨਹੀਂ ਲਾਗੇਗੀ ॥ ੨ ॥ ੮੧ ॥ ੧੦੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅੰਧੇ ਖਾਵਹਿ ਬਿਸੁਕੇ ਗਟਾਕ ॥

ਨੈਨ ਸ੍ਰਵਨ ਸਰੀਰੁ ਸਭੁ ਹੁਟਿਓ ਸਾਸੁ ਗਇਓ ਤਤ ਘਾਟ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅੰਧੇ) ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਬਿਸ ਕੋ ਖਾਵਤਾ ਹੈਂ (ਗਟਾਕ) ਗਏ ਲਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਬਿਸਤ੍ਰੋ ਕੋ ਨਿਰਬੈ ਹੋਕਰ
ਭੇਗਤਾ ਹੈ ਬੁਢੇਪੇ ਕੇ ਸਮਜ ਮੈਂ ਨੇਤਰ ਔਰ ਕਾਨ ਆਦਿਕ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਪੁਨਹ ਸਰੀਰ ਭੀ ਸਭ (ਹੁਟਿਓ) ਬਕਤ ਹੋਜਾਤਾ
ਭਇਆ ਜੋ ਜੁਥਾ ਅਵਸਥਾ ਵਾਲਾ (ਸੁਆਸ) ਬਲ ਬਾ (ਤਤ) ਸੋ ਘਟ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਅਨਾਥ ਰਵਾਨਿ ਉਦਰੁ ਲੇ ਪੈਖਹਿ ਮਾਇਆ ਗਈਆ ਹਾਟਿ ॥

ਗਰੀਬੋਂ (ਰਵਾਨਿ) ਦੁਖਾਇਕੇ ਦਰਬ ਲੈਕਰ ਉਦਰ ਭਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਾਇਆ ਭੀ (ਹਾਟਿ) ਹਟ ਜਾਤੀ ਭਈ ਭਾਵਾਸਥ ਨ ਗਈ ॥

ਕਿਲਬਿਖ ਕਰਤ ਕਰਤ ਪਛੁਤਾਵਹਿ ਕਬਹੁ ਨ ਸਾਕਹਿ ਛਾਂਟਿ ॥ ੧ ॥

ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਕਰਤਾ ਪਛਤਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਵਾ ਸਤ ਆਸਤ ਵਸਤੂ ਕੋ (ਛਾਂਟਿ) ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਬੀ ਨਹੀਂ
ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿੰਦਕੁ ਜਮਦੂਤੀ ਆਇ ਸੰਘਾਰਿਓ ਦੇਵਹਿ ਮੂੰਡ ਉਪਰਿ ਮਟਾਕ ॥

ਅੰਤਕੋ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਆਨਕਰਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸਕਾ ਸੰਘਾਰਕਰਦੀਆਂ ਔਰ ਸੋ ਜਮਦੂਤ ਸਿਰਕੇ ਉਪਰ ਮਟਾਕ ਦੇਕਰ ਚੋਟ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਕਟਾਰੀ ਆਪਸ ਕਉ ਲਾਈ ਮਨੁ ਅਪਨਾ ਕੀਨੋ ਫਾਟ ॥੨॥ ੮੨॥ ੧੦੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਨਿੰਦਕਨੇ ਅਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ (ਕਟਾਰੀ) ਕ੍ਰਿਪਾਨ ਆਪਣੇ ਹੀ ਸਰੀਰ ਪੁਰ ਮਾਰਲਾਈ ਔਰ ਆਪਣੇ
ਮਨ ਕੋ ਰੀ (ਫਾਟ) ਜਖਮੀ ਕਰ ਲੀਆ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਕੋ ਜਮ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਸੋ ਬਿਆਕੁਲਤਾ ਹੋਈ ਭਈ ॥੨॥ ੧੦੫ ॥

ਏਹ ਸ਼ਬਦ ਪ੍ਰਿਥੀ ਚੰਦ ਪਰ ਹੈ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਟੂਟੀ ਨਿੰਦਕ ਕੀ ਅਧ ਬੀਚ ॥

ਜਨਕਾ ਰਾਖਾ ਆਪਿ ਸੁਆਮੀ ਬੇਮੁਖ ਕਉ ਆਇ ਪਹੁੰਚੀ ਮੀਚ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ ਕੀ ਅਵਧੀ ਸੁਲਹੀ ਵਤ ਅਧ ਬੀਚ ਸੇ ਹੀ ਟੂਟ ਜਾਤੀ ਭਈ ਵਾਸ ਕਾ ਰਖਕ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਔਰ ਬੇਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਮ੍ਰਿਤ ਆਇ ਕਰ ਪਹੁੰਚ ਜਾਤੀ ਭਈ ॥

ਉਸਕਾ ਕਹਿਆ ਕੋਇ ਨ ਸੁਣਈ ਕਹੀ ਨ ਬੈਸਣੁ ਪਾਵੈ ॥

ਉਸਕਾ ਬਚਨ ਕਹਾ ਹੁਆ ਕੋਈ ਸੁਨਤਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨਾ ਹੀ ਵਹੁ ਕਹੀਂ ਭਲਿਆ ਮੈਂ ਬੈਠਣਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਈਹਾਂ ਦੁਖੁ ਆਗੈ ਨਰਭਉ ਭੁੰਚੈ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭਰਮਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਦੁਖ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਵਹੁ ਨਰਕੋਂ ਕੇ ਭੋਗੇਗਾ ਔਰ ਬਹੁਤ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭਰਮਤਾ ਰਹੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਗਟੁ ਭਇਆ ਖੰਡੀ ਬ੍ਰਹਮੰਡੀ ਕੀਤਾ ਅਪਣਾ ਪਾਇਆ ॥

ਤਿਸ ਨਿੰਦਕ ਕਾ ਅਪਸ਼ਸ ਖੰਡੋਂ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਜਾਤਾ ਭਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਨੇ ਅਪਣੇ ਖੰਡੇ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੁਏ ਕਾ ਬੁਰਾ ਫਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਨਿਰਭਉ ਕਰਤੇ ਕੀ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੮੩ ॥ ੧੦੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਤੋ ਨਿਰਭਉ ਕਰਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਅਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਤਿਸਕੇ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮੩ ॥ ੧੦੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚਲਤ ਬਹੁ ਪਰਕਾਰਿ ॥

ਪੂਰਨ ਹੋਤ ਨ ਕਤਹੁ ਥਾਤਹਿ ਅੰਤਿ ਪਰਤੀ ਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਭਰਮਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਿਸੀ ਉਪਾਉ ਕਰ ਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਅੰਤ ਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਕੇ ਹਾਰ ਪੜਤੀ ਭਾਵ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਂਤਿ ਸੂਖ ਨ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਇਹੈ ਇਸੁ ਥਿਉਹਾਰਿ ॥

ਇਸ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾ ਏਹ ਬਿਵਹਾਰ ਹੈ ਇਸਕੇ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਨਾਂ ਤੋ ਪੁਰਸ ਕੇ ਜਾਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਸੂਖ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਸਹਜ) ਥਿਆਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਆਪ ਪਰਕਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਨੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਹਿ ਜਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾਤਰ ਪੁਰਸ ਕਾਮ ਔਰ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਜਾਰਾ ਹੁਆ ਆਪਣਾ ਪਰਾਇਆ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ॥ ੧ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੁ ਦੁਖਿ ਬਿਆਪਿਓ ਵਾਸ ਲੇਵਹੁ ਤਾਰਿ ॥

ਤਾਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਜੀਵਕੇ ਦੁਖ ਬਣਾਪ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਮੁਖ ਆਪਣੇ ਵਾਸ ਕੇ ਐਸੇ ਸਮੁੰਦਰਸੇਤਾਰਲੀਜੀਏ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਣਾਇ ਨਾਨਕ ਸਦ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੮੪ ॥ ੧੦੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਨਾਰਵਿੰਦ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੀ ਔਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੮੪ ॥ ੧੦੭ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰੇ ਪਾਪੀ ਤੈ ਕਵਨ ਕੀ ਮਤਿ ਲੀਨ ॥

ਨਿਮਖ ਘਰੀ ਨ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਜਿਨਿ ਦੀਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਰੇ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ ਤੋਨੇ ਕਿਸਕੀ ਮਤਿ ਲਈ ਹੈ ਜਿਸ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜੀਉ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸ਼ਰੀਰ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੋਨੇ ਨਿਮਖ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥

ਖਾਤ ਪੀਵਤ ਸਵੰਤ ਸੁਖੀਆ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤ ਖੀਨ ॥

ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਖਾਵਤਾ ਪੀਵਤਾ ਸੇਵਤਾ ਸੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤਾ ਹੁਆ (ਖੀਨ) ਘਟਤਾ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗਰਭ ਉਦਰ ਬਿਲਲਾਟ ਕਰਤਾ ਤਹਾਂ ਹੋਵਤ ਦੀਨ ॥

ਜਬ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਗਰਭ ਬੀਚ ਵਸਿਆ ਹੁਆ ਬਿਰਲਾਪ ਕਰਤਾ ਥਾ ਅਰ ਤਹਾ ਅਤਿਅੰਤ ਦੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਤਿਸਨੇ ਤੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਮਹਾਂ ਮਾਦ ਬਿਕਾਰ ਥਾਧਾ ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਕ੍ਰਮੀਨ ॥

ਮਹਾਂ ਮਦ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਾ ਥਾਧਾ ਹੁਆ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਸਰੇ ਕਵਨ ਦੁਖ ਗਨੀਅਹਿ ਸੁਖ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਦ ਚੀਨ੍ ॥ ੨ ॥ ੮੫ ॥ ੧੦੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਬਿਸਰਨੇ ਤੇ ਕੇਹੜੇ ਦੁਖ ਦੀ ਗਿਨਤੀ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਦੋਖ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਰੀ ਪਦ
(ਚੀਨ) ਜਾਨਣੇ ਕਰ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮੫ ॥ ੧੦੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਚਰਨਹ ਓਟ ਗਹੀ ॥

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਦੁਰਮਤਿ ਜਾਤ ਬਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਓਟ ਪਕੜ ਲਈ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਦੁਰਮਤ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਰੁੜੀ ਜਾਤੀ ਥੀ
ਅਬ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿਤ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਵਾ ਔਰ ਜੋ ਹਮਾਰੀ (ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਟੀ ਸਿਖਿਆ ਥੀ
ਸੋ ਅਬ ਬਾਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸੁਮਤੀ ਕੇ ਆਗੇ ਠਹਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਗਹ ਅਗਾਧਿ ਉਚ ਅਥਿਨਾਸੀ ਕੀਮਤਿ ਜਾਤ ਨ ਕਹੀ ॥

(ਅਗਹ) ਜੋ ਪਕੜਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਔਰ ਅਗਾਹ ਹੈ ਔ ਸਰਬ ਤੇ ਉਚਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਮਨੁ ਬਿਗਸਿਓ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸੂਬ ਮਹੀ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਜਲ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮਨ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਸਰਬ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈਂ ਵਹੀ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਦੀਨੋਂ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਮੋਹਨ ਮਿਲਿ ਸਾਧਕ ਕੀਨੋਂ ਸਹੀ ॥

ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਦਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਾਧੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ (ਸਹੀ) ਪ੍ਰਗਟਵਾਨਿ ਸਚੈ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਜੀਵਤ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਜਮਕੀ ਭੀਰ ਨ ਫਹੀ ॥ ੨ ॥ ੮੬ ॥ ੧੦੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰ ਕਰ ਹਮ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਹਮਾਰੀ ਭੁਧੀ ਜਮ ਕੀ
ਭੀੜ ਵਿਖੇ ਨਹੀਂ (ਫਹੀ) ਫਸੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮੬ ॥ ੧੦੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ਮਤਵਾਰੇ ॥

ਪੇਖਿ ਦਇਆਲ ਅਨਦ ਸੁਖ ਪੂਰਨ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਪਿਓ ਖੁਮਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਮਾਈ ਰੀ) ਹੇ ਸਖੀ ਸ਼ੰਤ ਜਨੋਂ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਮਤਵਾਰੇ) ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੈ ਦਿਆਲ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਆਤਮ

ਅਨੰਦ ਔ ਜਗਤ ਸੁਖ ਸਹਿਤ ਪੂਰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ (ਰਪਿਓ) ਰੰਗਾ ਹੁਆ (ਖੁਮਾਰੇ) ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਉਜਲ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਬਹੁਰਿ ਨ ਹੋਵਤ ਕਾਰੇ ॥

ਉਜਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੁਏ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਬ ਫੇਰ ਹਮਾਰਾ ਮਨ (ਕਾਰੇ) ਕਾਲੰਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਭੋਰੀ ਰਾਚੀ ਭੋਰਿਓ ਪੁਰਖੁ ਆਪਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਚਰਨਾਰਵੰਦ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ (ਭੋਰੀ) ਬਿਰਤੀ ਰਚੀ ਹੈ ਔਰ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮੇਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੈ ਸਰਬ ਸੁ ਦੀਨੈ ਦੀਪਕ ਭਇਓ ਉਜਾਰੇ ॥

ਹਮ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹਾਂ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਿਰਦੇ
ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਕਾ ਉਜਾਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਸਿਕ ਬੈਰਾਗੀ ਕੁਲਹ ਸਮੂਹਾ ਤਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੮੭ ॥ ੧੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਬੈਰਾਗੀ) ਵਿਰਕਤ ਹੋਕਰ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ
ਅਪਣੀ ਸਮੂਹ ਭੁਲੋਂ ਕੋ ਤਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮੭ ॥ ੧੧੦ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਆਨਿ ਸਿਮਰਿ ਮਰਿ ਜਾਂਹਿ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਰੂਪ ਸ਼ੰਤ ਜਨੋਂ ਜੀਵ (ਆਨਿ) ਹੋਰਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਆਗਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਜੀਅਨ ਕੋ ਦਾਤਾ ਮਾਇਆ ਸੀਗਿ ਲਪਟਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਕੋ ਮਨਮੂਖ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਸਾਥ ਲਪਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਬਿਸਾਰਿ ਚਲਹਿ ਅਨਮਾਰਗਿ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮਹਿ ਪਾਹਿ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਸਾਰ ਕਰਕੇ (ਅਨਿ) ਹੋਰ ਰਸਤੇ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਅੰਤ ਕੇ ਨਰਕ ਘੋਰ ਮੈਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਸਜਾਈ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ਗਰਭੈ ਗਰਭਿ ਕ੍ਰਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਉਨਕੋ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਗਰਭ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਸਦਾ ਕ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੇ ਧਨਵੰਤੇ ਸੇ ਪਤਿਵੰਤੇ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਿ ਸਮਾਹਿ ॥

ਸੋਢੀ ਪੁਰਸ ਧਨੀ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੀ ਪਤ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਜੀਤਿਓ ਬਹੁਰਿ ਨ ਆਵਹਿ ਜਾਂਹਿ ॥ ੨ ॥ ੮੮ ॥ ੧੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਬਹੁਰੇ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੮੮ ॥ ੧੧੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਕਾਟੀ ਕੁਟਿਲਤਾ ਕੁਠਾਰਿ ॥

ਕ੍ਰਮ ਬਨ ਦਹਨ ਛੇਦੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਕੁਠਾਰੀ) ਕੁਠਾਰੇ ਕੇ ਪਰਹਾਰ ਸੇ ਕੁਟਲਤਾ ਰੂਪੀ ਲਤਾਂ ਕਾਟੀ ਹੈਂ ਅਰ ਗਿਆਨ ਅਗਨੀ ਪ੍ਰਸੂਲਤ ਹੋਏ ਕਰ ਭਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਦਗਧ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਨਿੰਦਾ ਪਰਹਰੀਆ ਕਾਢੇ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਮਾਰਿ ॥

ਕਾਮ ਔਰ ਕ੍ਰੋਧ ਪੁਨਹ ਨਿੰਦਾ (ਪਰਹਰੀਆ) ਪਰਾਏ ਦਰਬ ਕੇ ਖੋਜ ਲੈਣਾ ਇਤਿਆਦ ਬਿਕਾਰ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਨੇ ਮਾਰ ਕੇ ਨਿਕਾਲਾ ਦੇਇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਤਿਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੁਯੈ ਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ (ਜੀਤਿਆ) ਸਫਲ ਕੀਆ ਹੈ ਬਹੁਰ ਸੰਸਾਰ ਸੁਏ ਮੋਹਾਰਣ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਠ ਪਹਰ ਪ੍ਰਭਕੇ ਗੁਣ ਗਾਵਹ ਪੂਰਨ ਸਬਦਿ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਅਠੋਂ ਪਹਿਰ (ਪ੍ਰਭ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪੂਰਨ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸੁ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ ਨਮਸਕਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੮੯ ॥ ੧੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਔਰ ਬਾਢੰਬਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੮੯ ॥ ੧੧੨ ॥
ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਬੋਧ ਜਨਕ ਜਾਨ ਕਰ ਉਜਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੋਥੀ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਬਾਨੁ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਗਾਵਹਿ

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਪੋਥੀ) ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ (ਬਾਨੁ) ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪੋਥੀ ਪੜ ਕਰ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਗਲ ਮੁਨਿ ਲੋਚਹਿ ਬਿਚਲੇ ਲਾਗੈ ਧਿਆਨੁ ॥

ਸਾਧਿਕ ਔਰ ਸਿਧ ਪੁਨਹ ਸਭੀ ਮੁਨੀਸ਼ੁਰ ਤਿਸ ਕੇ ਪੜਨਾ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੇ ਵਿਚਲੇ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਪੋਥੀ ਮੈਂ ਧਿਆਨੁ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਹਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਪੂਰਨ ਤਾਕੇ ਕਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ (ਕਾਮੁ) ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੇ ਰਿਦੈ ਵਸੈ ਭੈਭੰਜਨੁ ਤਿਸੁ ਜਾਨੈ ਸਗਲ ਜਹਾਨੁ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ (ਭੈਭੰਜਨੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵੇਸਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਬਿਸਰੁ ਨਹੀ ਮੇਰੇ ਕਰਤੇ ਇਹੁ ਨਾਨਕੁ ਮਾਰੈ ਦਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ੯੦ ॥ ੧੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਏਹੀ ਦਾਨ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਹੈ (ਕਰਤੇ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਕੇ ਖਿਨ ਪਲ ਮਾਤਰ ਭੀ ਨਾ ਬਿਸਰ ॥ ੨ ॥ ੯੦ ॥ ੧੧੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਵੂਠਾ ਸਰਬ ਥਾਈ ਮੇਹੁ ॥

ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਗਾਉ ਹਰਿ ਜਸੁ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਨੇਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਮੇਹੁ ਬਰਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਸੋਤ ਰੂਪ ਹੋਕਾਰ ਸਭ ਜਗਹ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਅਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸਕੇ ਗਾਇ ਕਰ ਪੂਰਨ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਰਗਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਚਾਰਿ ਕੁੰਟ ਦਹਦਿਸਿ ਜਲਨਿਧਿ ਊਨ ਥਾਉ ਨ ਕੇਹੁ ॥

ਚਾਰੋਂ ਕੁੰਟ ਔਰ ਦਸੋਂ ਹੀ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਲਕੀ ਨਿਧੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਿਆਪਕ ਹੈ (ਊਨ) ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਗੋਬਿੰਦ ਪੂਰਨ ਜੀਅ ਵਾਨੁ ਸਭ ਦੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਵਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸੁਆਮੀ ਸਤਿ ਸਾਧ ਸੰਗੇਹੁ ॥

ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਸਤ ਹੈ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਭੀ ਸਤ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਤਿ ਤੇ ਜਨ ਜਿਨ ਪਰਤੀਤਿ ਉਪਜੀ ਨਾਨਕ ਨਹ ਭਰਮੇਹੁ ॥ ੨ ॥ ੯੧ ॥ ੧੧੪ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਵਾਸ ਭੀ ਸਤ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਪਰਤੀਤ ਉਤਪਤ ਭਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਜੂਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੯੧ ॥ ੧੧੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਤੂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ॥

ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸਹਾਈ ਤੁਮਹੀ ਤੂ ਮੇਰੇ ਪਰਵਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਉ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈਂ ਸਾਜਨ ਮਿਤ੍ਰ ਵਤ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੁਮ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਮੇਰਾ (ਪਰਵਾਰ) ਕੁਟੰਬ ਰੂਪ ਭੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਕਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧਾਰਿਓ ਮੇਰੈ ਮਾਥੈ ਸਾਧਸੰਗਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ॥

ਜਬਤੇ (ਕਰੁ ਮਸਤਕ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਹਾਥ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਆਪਨੇ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਤੇ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਭ ਫਲ ਪਾਏ ਰਸਕਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਿਆਏ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਮਨੇ ਸਭਫਲ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਹੇ ਰਸਣ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਧਿਆਵਣੇ ਲੱਗੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਬਿਚਲ ਨੀਵ ਧਰਾਈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕਬਹੂ ਭੋਲਤ ਨਾਹੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਰਤੀਤੀ ਰੂਪੀ ਅਬਚਲ ਨੀਵ ਧਰਾਈ ਹੈ ਅਰ ਕਬੀ ਭੋਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਅਚਲ ਨਿਸਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਰਾ ਸਰਬ ਸੁਖਾ ਨਿਧਿ ਪਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ੯੨ ॥ ੧੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਇਆਲ ਹੁਏ ਤਬ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਧੀ ਭਗਤੀ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਪਰਾਪਤਿ ਭਈ ॥ ੨ ॥ ੯੨ ॥ ੧੧੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਿਬਹੀ ਨਾਮ ਕੀ ਸਦੁ ਖੋਪ ॥

ਲਾਭੁ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਏ ਨਿਧਿ ਧਨੁ ਬਿਖੈ ਮਾਹਿ ਅਲੋਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੀ ਸਬ ਨਾਮ ਕੀ ਖੋਪ ਨਿਭੀ ਹੈ ਹਰੀ ਜੋ ਧਨ ਕੀ ਨਿਧੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਰੂਪ ਲਾਭ ਕਰਕੇ ਬਿਖਿਓਂ ਮੈਂ ਅਲੋਪ ਰਹੇ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲ ਸੰਤੋਖੇ ਆਪਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਧਿਆਇ ॥

ਏਕ ਹਮਾਰੀ ਹੀ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇ ਕਰ ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਸਭੀ ਸੰਤੁਸਟ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਚਤਨ ਜਨਮੁ ਅਪਾਰ ਜੀਤਿਓ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਅਪਾਰ ਚਤਨ ਰੂਪ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵੇਗੇ ॥

ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੋਬਿੰਦ ਭਇਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗੁ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਦਿਆਲ ਭਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਕੋ ਸਾਧੂ ਕਾ ਸੰਗ ਪਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਰਾਸਿ ਨਾਨਕ ਪਾਈ ਲਗਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ॥ ੨ ॥ ੯੩ ॥ ੧੧੬ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਸਰਧਾ ਹੈ ਏਹੀ ਮੈਨੇ (ਰਾਸਿ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਪਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਸਾਥ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੩ ॥ ੧੧੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਪੇਖਿ ਰਹੀ ਬਿਸਮਾਦ ॥ ਅਨਹਦ

ਧੁਨੀ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਅਚਰਜ ਤਾਕੇ ਸ੍ਰਾਵ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੂੰ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਏਕ ਰਸ ਧੁਨੀ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਅਚਰਜ ਹੀ ਸੁਆਵ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧਪ ਹੈ ਸੋਈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਕੋ ਅਹਿਲਾਦ ॥

ਸੋਈ ਹਮਾਰਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਔਰ ਬੰਧਪ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ (ਅਹਿਲਾਦ) ਅਨੰਦ ਪਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਗਾਏ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਬਿਨਸਿਓ ਸਭੁ ਪਰਮਾਦ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈ ਔਰ (ਪਰਮਾਦ) ਅਗਿਆਨ ਵਾ ਫੁਲਾਵਾ ਸਭ ਬਿਨਸ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਡੋਰੀ ਲਪਟਿ ਰਹੀ ਚਰਨਹ ਸੰਗਿ ਕ੍ਰਮ ਭੈ ਸਗਲੇ ਖਾਦ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਹਮਾਰੀ (ਡੋਰੀ) ਬਿਰਤੀ ਲਪਟ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਭਰਮ ਅਰ ਭੈ ਅੰਤਰਕਰਣ ਸੇ (ਖਾਦ)
ਖਰਾਦ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੀਏ ਹੈ ਵਾ ਖਾਇ ਲੀਏ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਏ ਹੈ ॥

ਏਕੁ ਅਧਾਰੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਕੀਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੋਨਿ ਕ੍ਰਮਾਦ ॥ ੨ ॥ ੯੪ ॥ ੧੧੭ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਏਕ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਬਹੁਰੇ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਭਰਮਲਾ ਨਹੀਂ
ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੯੪ ॥ ੧੧੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਮਾਤੀ ਚਰਨ ਸਮੂਹ ॥

ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਹਉ ਆਨ ਨ ਜਾਨਉ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਸਭ ਲੂਹ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸਮੂਹ ਚਰਨੋਂ ਵਾਲੇ ਭਾਵ ਵੈਰਾਹ ਰੂਪ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਮਾਤੀ ਹਾ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ ਬਿਨਮੈਂ
ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੂੰ ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਸਭ (ਲੂਹ) ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਆਗਿ ਗੁਪਾਲ ਅਵਰ ਜੋ ਕਰਣਾ ਤੇ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਖੂਹ ॥
ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਜੋ ਔਰ ਕਰਤਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਵਹੁ ਬਿਸਯੋਂ ਕੇ ਖੂਹ ਮੈਂ ਭਾਵ ਬਿਸਯੋਂ ਮੈਂ ਡੋਬਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਦਰਸ ਪਿਆਸ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਕਾਢੀ ਨਰਕ ਤੇ ਧੂਹ ॥ ੧ ॥
ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਨਰਕ ਰੂਪ ਵਿਸਯੋਂ ਸੇ (ਧੂਹ) ਬੈਂਚ ਕਰ
ਨਿਕਾਲ ਲਈ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਿਲਿਓ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਬਿਨਸੀ ਹਉਮੈ ਹੂਹ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਹਮਕੋ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ਔਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ (ਹੂਹ) ਹਨਤਾਈ ਬਿਨਸ ਗਈ ਹੈ ॥
ਰਾਮ ਚੰਗਿ ਰਾਤੇ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਮਉਲਿਓ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹੂਹ ॥ ੨ ॥ ੯੫ ॥ ੧੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਰਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਤਬ ਤਨ ਰੂਪੀ (ਜੂਹ) ਜੰਗਲ ਅਰਥਾਤ ਬਨ ਤਿਸਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਰੂਪ
ਬਿਰਭ ਪਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਵਾ ਮਨ ਤਨ (ਜੂਹ) ਸਮੂਹ ਪਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਮਨ ਅਨੰਦ ਕੇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੫ ॥ ੧੧੮ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਨਸੇ ਕਾਚ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰ ॥ -
ਰਾਮ ਭਜੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਇਹੈ ਜਗ ਮਹਿ ਸਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਜੀਵ ਕਾਚ ਕੇ ਪਾਤਰ ਸਮ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੇ ਬਿਨਸਤੇ ਹੁਏ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਵਾ ਕਾਚ ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰ ਬਿਨਸ
ਜਾਵੇਂਗੇ ਤਾਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਰਾਮ ਕੇ ਭਜ ਕਿਉਂ ਕਿ ਜਗਤ ਮੈਂ ਏਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਈਤ ਉਤ ਨ ਡੋਲਿ ਕਤਹੂ ਨਾਮੁ ਹਿਰੈ ਧਾਰਿ ॥
ਇਧਰ ਉਧਰ ਕਹੀਂ ਮਤ ਡੋਲੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਧਾਰ ॥
ਗੁਰ ਚਰਨ ਬੋਹਿਬ ਮਿਲਿਓ ਭਾਗੀ ਉਤਰਿਓ ਸੰਸਾਰ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸ ਉਤਮ (ਭਾਗੀ) ਭਾਗ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਰੂਪੀ (ਬੋਹਿਬ) ਜਹਾਸ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ
ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਨਾਥ ਅਪਾਰ ॥
ਜੋ (ਅਪਾਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਕਾ (ਨਾਥ) ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਸੋ ਜਲ ਬਲ ਔਰ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥
ਹਰਿਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਉ ਨਾਨਕ ਆਨ ਰਸ ਸਭਿ ਖਾਰ ॥ ੨ ॥ ੯੬ ॥ ੧੧੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰੋ ਔਰ ਜਿਨੇ ਰਸ ਹੈਂ ਸਭ (ਖਾਰ) ਕੰਟਕ ਵਰ
ਰੂਪਵਾਦਿਕ ਵਾ (ਖਾਰ) ਖਾਰੇ ਭਾਵ ਨਿਰਸ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੯੬ ॥ ੧੧੯ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤਾਤੇ ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇ ॥
ਮਹਾ ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਮਦ ਮਾਤੋ ਸਿਮਰਤ ਨਹਿ ਹਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਤਾਤੇ) ਇਸੀਤੇ ਜੀਉ (ਕਰਣ ਪਲਾਹ) ਅਤਿਅੰਤ ਰੁਦਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਕਰੇ ਕਾਹੇ ਤੇ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸਤੇ ਮਹਾ
ਬਿਕਾਰ ਮੋਹ ਅਰ ਮਦ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੂਆ ਜੀਉ ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਜਪਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਤਿਨਕੇ ਦੇਖ ਜਰੇ ॥

ਜੋ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਨਰਾਇਣ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਦੇਖ (ਜਰੇ) ਜਲ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਦੂਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸਫਲ ਦੇਹ ਧੰਨਿ ਓਇ ਜਨਮੇ ਪ੍ਰਭਕੈ ਸੰਗਿ ਰਲੇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੀ ਦੇਹੀ ਸਫਲ ਹੈ ਅਰ ਉਨਕਾ ਜਨਮਣਾ ਭੀ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਾਥ (ਰਲੇ) ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ਅਸਟ ਦਸਾ ਸਿਧਿ ਸਭ ਦੂਪਰਿ ਸਾਧ ਭਲੇ ॥

ਧਰਮਾਦਿ ਚਾਰੋਂ ਪਦਾਰਥ ਔਰ ਅਠਾਰਾਂ ਸਿਧੀਆਂ ਜੋ ਇਨਸੇ (ਉਪਰਿ) ਉਪਰਾਮ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਹੀ ਸਾਧੂ ਭਲੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਧੂਰਿ ਜਨ ਬਾਂਛੈ ਉਧਰਹਿ ਲਾਗਿ ਪਲੇ ॥ ੨ ॥ ੯੭ ॥ ੧੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਬਾਛਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਸਰਨ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਲਾਗ ਕਰ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੯੭ ॥ ੧੨੦ ॥ ਹਰੀ ਜਨੋਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਨ ਕਾਂਖੀ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਚਨਿ ਏਹੀ ਸੁਖ ਚਾਹਤ ਪ੍ਰਭ ਵਰਸੁ ਦੇਖਹਿ ਕਬ ਆਖੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਕਾਂਖੀ) ਚਾਹਵਾਨ ਹੈਂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਇਹੀ ਸੁਖ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਵਰਸਨ ਆਖੋ ਕਰਕੇ ਕਬ ਦੇਖੋਗੇ ॥

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਗਤਿ ਤੇਰੀ ਜਾਇ ਨ ਲਾਖੀ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੀ ਗਤ ਲਖੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਨੁ ਬੋਧਿਆ ਕਰਿ ਸਰਬ ਸੁ ਅੰਤਰਿ ਰਾਖੀ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਰਵਿੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਬੋਧਿਆ) ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਆਪਣਾ ਸਰਬਸ ਜਾਨ ਕਰ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸਿਮ੍ਰਤਿ ਸਾਧੂ ਜਨ ਇਹ ਬਾਣੀ ਰਸਨਾ ਭਾਖੀ ॥

ਬੇਦੋਂ ਔ ਪੁਰਾਨੋਂ ਅਰ ਸਿਮ੍ਰਤੀਓਂ ਨੇ ਭੀ ਏਹੀ ਕਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂ ਨੇ ਭੀ ਏਹੀ ਬਾਣੀ ਰਸਨਾਭਾਵ ਜਿਹਵਾ ਕਰਕੇ (ਭਾਖੀ) ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਨਿਸਤਰੀਐ ਹੋਰੁ ਦੁਤੀਆ ਬਿਰਥੀ ਸਾਖੀ ॥੨॥ ੯੮ ॥ ੧੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਰੀਏ ਔਰ ਦੂਤ ਭਾਵ ਕੀ (ਸਾਖੀ) ਕਹਾਣੀ ਬਿਆਰਥ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੯੮ ॥ ੧੨੧ ॥ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਖੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਖੀ ਰਾਮਕੀ ਤੂ ਮਾਖੀ ॥

ਜਹ ਦੁਰਰੀਧ ਤਹਾ ਤੂ ਬੈਸਹਿ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਮਦ ਚਾਖੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਾਖੀ) ਮਾਇਆ ਰਾਮ ਕੀ ਤੂੰ (ਮਾਖੀ) ਮਛਰਾਈ ਹੁਈ ਅਰਥਾਤ ਰਪਲਾਈ ਹੁਈ ਹੈਂ (ਜਹ ਦੁਰਰੀਧ) ਮੇਲਾ ਅੰਤਰਕਰਣ ਹੈ ਤਹਾ ਤੂੰ ਬੈਠਤੀ ਹੈਂ। ਭਾਵ ਸੇ ਉਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਤੇਰੀ ਵਾਸਨਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਜੋ ਮਹਾਂ ਮਦ ਰੂਪ ਬਿਬਿਓਂ ਕਾ (ਚਾਖੀ) ਭੋਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਨੇ ਤੂੰ ਬਿਖ ਰੂਪ (ਚਾਖੀ) ਖਾਈ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਹਾ ਮਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਿਤਹਿ ਅਸਥਾਨਿ ਤੂ ਟਿਕਨੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਇਹ ਬਿਧਿ ਦੇਖੀ ਆਖੀ ॥

ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਤੂੰ ਇਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ਇਹ ਬਿਧੀ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੀ ਚਿੰਤਲਤਾਦੇਖੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤਾ ਬਿਨੁ ਤੈ ਕੋਇ ਨ ਛਾਡਿਆ ਸੰਤ ਪਰੇ ਗੋਬਿਦ ਕੀ ਪਾਖੀ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨਾਂ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਤੈਨੇ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਿਆ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਕੋ ਮੋਹਤ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਤ ਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ (ਪਾਖੀ) ਸ਼ਰਣ ਪਛ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਇਸੀ ਹੋਤ ਵਹੁ ਬਚ ਗਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਗਲੇ ਤੈ ਮੋਹੇ ਬਿਨੁ ਸੰਤਾ ਕਿਨੈ ਨ ਲਾਖੀ ॥

ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵ ਸਭਤੈਨੇ ਮੋਹ ਲੀਏ ਹੈ ਤੂੰ ਸੰਤੋਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਲਖੀਓਭਾਵ ਸੇ ਸੰਤ ਹੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਅਸਤ ਜੜ ਰੂਪ ਰੂਪ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਿ ਰਾਤਾ ਸਬਦੁ ਸੁਰਤਿ ਸਚੁ ਸਾਖੀ ॥ ੨ ॥ ੯੯ ॥ ੧੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਸਚ ਰੂਪ ਅੰਤਰਕਰਣ ਕੀ ਬਿਰਤੀਓਂ ਕਾ ਸਾਖੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਕੇ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੯੯ ॥ ੧੨੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਕਾਟੀ ਜਮਕੀ ਫਾਸ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਬੀਚੇ ਗੁਸਤ ਉਦਾਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋ ਅਬ ਜਮਕੀ ਢਾਹੀ ਹਮਾਰੀ ਕਾਟੀ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੀਏਹੈ ਔਰ ਗੁਸਤ ਕੇ ਬੀਚ ਹੋਤੇ ਹੀ (ਉਦਾਸ) ਅਸਿਗ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਲੀਨੋ ਕਰਿ ਅਪੁਨੇ ਉਪਜੀ ਦਰਸ ਪਿਆਸ ॥

ਜਬ ਹਮਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਰਾਹ ਉਤਪਤ ਹੁਈ ਤਬ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮ ਦਾਸ ਅਪਣੇ ਕਰਨ ਲੀਏ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਏ ਬਿਨਸੀ ਦੁਤੀਆ ਆਸ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਦੁਜੀ ਆਸ ਬਿਨਸ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾ ਉਦਿਆਨ ਅਟਵੀ ਤੇ ਕਾਢੇ ਮਾਰਗੁ ਸੰਤ ਕਹਿਓ ॥

ਮਹਾ(ਉਦਿਆਨ)ਉਜਾੜ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ(ਅਟਵੀ) ਬਨ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਦਾਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਤੋ ਨੇ ਹਮਕੋ ਰਸਤਾ ਬਤਲਾ ਦੀਆਹੈ ॥

ਦੇਖਤ ਦਰਸ ਪਾਪ ਸਭਿ ਨਾਸੇ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਰਤਨੁ ਲਹਿਓ ॥ ੨ ॥ ੧੦੦ ॥ ੧੨੩ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਣੇ ਸੇ ਸਮੂਹ ਪਾਪ ਨਸ਼ਟ ਹੋਗਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਤਨ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ (ਲਹਿਓ) ਲੇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦੦ ॥ ੧੨੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਰੀ ਅਰਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਬੋਰਿ ॥

ਦਰਸਨ ਰੁਚਿਤ ਪਿਆਸ ਮਨਿ ਸੁੰਦਰ ਸਕਤ ਨ ਕੋਈ ਤੋਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪੰਛੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਬੋਰੇ ਮੈਂ (ਅਰਿਓ) ਵਸਾ ਹੈ ਅਰ ਸੁੰਦਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਰੁਚਿਤ) ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਉਸੀ ਕੀ ਮਨ ਮੈਂ (ਪਿਆਸ) ਰਾਹ ਹ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਤੋਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਪਤਿ ਪਿਤ ਸੁਤ ਬੰਧਪ ਹਰਿ ਸਰਬ ਸੁ ਧਨ ਮੋਰ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਪਤੀ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਸੰਬੰਧੀ ਧਨ ਇਹ ਸਰਬੰਸ ਰੂਪ ਮੇਰਾ ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਿਗੁ ਸਰੀਰੁ ਅਸਤ ਬਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਜਾਨਤ ਹੋਰ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਤਤ੍ਵ ਰੂਪ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹਾਤ ਬਿਸਟਾ ਕ੍ਰਿਮ ਰੂਪ ਸਰੀਰ ਪਾਏ ਕੇ ਪਿਕਾਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਭਇਓ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ ਪਰਾ ਪੂਰਬਲਾ ਜੋਰ ॥

ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਭੰਜਨਹਾਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੂਰਬ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਬਹੁਤੇ ਪੁੰਨੋਂ ਕਾ ਜੋਰਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਿ ਸਾਗਰ ਬਿਨਸਿਓ ਆਨ ਨਿਹੋਰ ॥ ੨ ॥ ੧੦੧ ॥ ੧੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਗਰ ਕੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ (ਨਿਹੋਰ) ਦੀਨ ਹੋਨਾ ਹਮਾਰਾ ਬਿਨਸ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦੧ ॥ ੧੨੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨੀਕੀ ਰਾਮਕੀ ਧੁਨਿ ਸੋਇ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਨੂਪ ਸੁਆਮੀ ਜਪਤ ਸਾਧੂ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ (ਧੁਨਿ) ਬਾਣੀ ਹੈ ਜੋ (ਨੀਕੀ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਚਰਨਾਰਵਿੰਦ ਉਪਮਾ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਜਪਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਧੂ ਸੁੰਦਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਚਿਤਵਤਾ ਗੋਪਾਲ ਦਰਸਨ ਕਲਮਲਾ ਕਢੁ ਧੋਇ ॥

ਔਰ ਗੁਪਾਲ ਕੇ ਦਰਸਨ (ਚਿਤਵਤਾ) ਚਿਤ ਕਰਤਾ ਹੁਆ (ਕਲਮਲਾ) ਪਾਪ ਧੋਇ ਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੋ ਸੁਧ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਿਕਾਰ ਅੰਤੁਰ ਹਰਿ ਕਾਟਿ ਛਾਡੇ ਧੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਬਿਕਾਰ (ਅੰਤੁਰ) ਬੀਜ ਰੂਪ ਬੇ ਸੇ ਹਰੀ ਨੇ ਕਾਟ ਕਰ ਗਵਾਇ ਛੋਡੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪਰਾ ਪੂਰਬਿ ਜਿਸਹਿ ਲਿਖਿਆ ਬਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥

(ਪਰਾ ਪੂਰਬਿ) ਪਹਿਲੇ ਸੇ ਪਹਿਲਾ ਉਤਮ ਕਰਮ ਜਿਸਕਾ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਕੋਈ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰਮਣ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਕਰਤੇ ਨਾਨਕਾ ਸਚੁ ਜੋਇ ॥ ੨ ॥ ੧੦੨ ॥ ੧੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੋਪਾਲ ਕਰਤੇ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਜੋ (ਰਸਣ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਹ ਸਚ ਕੇ (ਜੋਇ) ਦੇਖਣੇ ਕਾ ਸਾਧਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦੨ ॥ ੧੨੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮਕੀ ਮਤਿ ਸਾਰ ॥

ਹਾਰ ਬਿਸਾਰਿ ਜੁ ਆਨ ਰਾਚਹਿ ਮਿਥਨ ਸਭ ਬਿਸਥਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਵਾਲੀ ਕੀ ਮਤ (ਸਾਰ) ਸ੍ਰੋਸ਼ਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਔਰ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਰਾਬਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨਕਾ ਸਭ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰ ਮਿਥਿਆ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਮਿ ਭਜੁ ਸੁਆਮੀ ਪਾਪ ਹੋਵਤ ਖਾਰ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਜੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਸਿਮਰ ਇਸਤੇ ਪਾਪ ਸਭ (ਖਾਰ) ਖੜ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਬਸਾਇ ਹਿਰਦੈ ਬਹੁਰਿ ਜਨਮ ਨ ਮਾਰ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਬਹੁਰੇ ਜਨਮ ਔਰ (ਮਾਰ) ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਰਾਖਿ ਲੀਨੇ ਏਕ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ (ਅਨੁਗ੍ਰਹ) ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਦਾਸ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਏਕ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਵਿਨ ਰੈਨਿ ਸਿਮਰਤ ਸਦਾ ਨਾਨਕ ਮੁਖ ਉਜਲ ਦਰਬਾਰ ॥ ੨ ॥ ੧੦੩ ॥ ੧੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਾਤ੍ਰ ਵਿਨ ਸਦੀਵ ਜੋ ਹਰੀਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਮੁਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਉਜਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦੩ ॥ ੧੨੬ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਨੀ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੈ ਦਰਿ ਮਾਨੀ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਏ ਬਿਨਸੀ ਸਭ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੇ ਦਰ ਪਰਵਾਨ ਹੋਵੈ ਤੋਂ ਮਾਨੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਧ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏਹੈਂ ਤਿਨਕੀ (ਅਭਿਮਾਨੀ) ਹੋਤਾ ਸਭ ਬਿਨਸੀ ਹੈ ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਲੀਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰ ਗਿਆਨੀ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਜਿਸਕੀ ਤੁਧੀ ਅਪਨੀ ਸਰਣ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਗਿਆਨੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਸਰਬ ਥਾਂ (ਪੂਰ) ਪੂਰਨ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਦਰਸ ਧਿਆਨੀ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖ ਜਗਤ ਕੇ ਔਰ (ਆਨੰਦ ਘਨੇਰੇ) ਆਤਮਾਨੰਦ ਬਹੁਤ ਹੀ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਠਾਕੁਰ ਜੀਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਧਿਆਨੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਿਕਟਿ ਵਰਤਨਿ ਸਾ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਨਿ ਦਹਦਿਸ ਸਾਈ ਜਾਨੀ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਹਾਗਨੀ(ਸਾ)ਵਹੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਸਾਮੀਪ ਬਰਤ ਰਹੀਓਔਰ(ਸਾਈ)ਵੇਹੀਦਸੇਦਿਸਾਮੈਂਜਾਨੀਯਾਈਹੈ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਰੰਗਿ ਰੰਗਿ ਰਤੀ ਨਾਰਾਇਨ ਨਾਨਕ ਤਿਸ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੧੦੪ ॥ ੧੨੭ ॥

ਰੰਗੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧੦੪ ॥ ੧੨੭ ॥

ਨਾਹਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੁਮ ਚਰਣ ਆਸਰੇ ਈਸ ॥

ਤੁਮਹਿ ਪਛਾਨੁ ਸਾਕੁ ਤੁਮਹਿ ਸੰਗਿ ਦਾਖਨਹਾਰੁ ਤੁਮੈ ਜਗਦੀਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਈਸੁਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਚਰਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤੁਛਕੇ ਹੀ ਪਛਾਨਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਸਾਕ ਭੀ ਮੇਰਾ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ ਸੰਗ ਹੈ ਹੇ ਜਗਦੀਸ ਤੁਮਹੀ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ॥

ਤੂ ਹਮਰੇ ਹਮ ਤੁਮਰੇ ਕਹੀਐ ਇਤ ਉਤ ਤੁਮਹੀ ਰਾਖੇ ॥

ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਸੁਆਮੀ ਔਰ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਦਾਸ ਕਹੀਏ ਹੈਂ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤੁਮਹੀ ਹਮਾਰੇ ਰਖਕ ਹੋ ॥

ਤੂ ਬੇਅੰਤੁ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੋਈ ਲਾਖੈ ॥ ੧ ॥

ਛੁੱਛੇ ਅੰਤ ਹੈਂ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਨੇਕੋਈਵਿਰਲਾਹੀਤੇਰੇਕੋਲਖਤਾਹੈ॥੧॥

ਬਿਨੁ ਬਕਨੇ ਬਿਨੁ ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਅੰਤਿਯੋਗੀ ਜਾਨੈ ॥

ਬਿਨੁ ਬਕਨੇ ਭਾਵ ਬਾਣੀ ਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਪਰਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਸੋ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਘਨੇਰੇ ਕਹਾਵਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਜੀਵ ਕੇ ਚਿਦੇ ਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਮੇਲਿ ਲਏ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕੁ ਸੇ ਜਨ ਦਰਗਹ ਮਾਨੇ ॥ ੨ ॥ ੧੦੫ ॥ ੧੨੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੋ ਆਪਣੇ ਵਿਖੇ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਮਾਨੇਹੈ ॥੨॥੧੦੫॥੧੨੮॥
ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫॥ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਭਜਿ ਆਨ ਕਰਮ ਬਿਕਾਰ ॥ ਮਾਨ ਮੋਹੁ

ਨ ਬੁਝਤ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸ ਸੰਸਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੋ ਭਜੋ ਔਰ ਕਰਮ ਸਭ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਮਾਨ ਅਰ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੀ ਨਿਬਿਰਤ ਨਹੀਂ
ਹੋਤੀ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕਾਲ ਕਰ ਗ੍ਰਸਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਖਾਤ ਪੀਵਤ ਹਸਤ ਸੇਵਤ ਅਉਧ ਬਿਤੀ ਅਸਾਰ ॥

ਖਾਤੇ ਪੀਤੇ ਹਸਤੇ ਸੇਵਤੇ ਹੁਏ ਪੁਰਸ ਕੀ (ਅਸਾਰ)ਬੇਖਬਰੀ ਵਿਚ ਅਵਸਥਾ ਬੀਤੀ ਭਾਵ ਸੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨ ਲਈ ॥

ਨਰਕ ਉਦਰ ਕੁੰਮਤ ਜਲਤੋ ਜਮਹਿ ਕੀਨੀ ਸਾਰ ॥ ੧ ॥

ਯਾਹੀ ਤੇ ਜੀਵ ਨਰਕ ਰੂਪ ਜਨਰਾਗਨੀ ਮੈਂ ਭਰਮ ਕਰ ਜਲਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜਮ ਨੇ ਸੰਭਾਲ ਕਰੀ ਕਿ ਮੈਂ ਇਸਕੋ
ਅਥ ਮਾਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਪਰ ਦੇਹ ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ ਨਿੰਦਾ ਪਾਪ ਰਤ ਕਰੈ ਘਰ ॥

ਪਰ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਦੇਹ) ਛਲ ਔਰ ਬਿਕਾਰ ਅਰ ਨਿੰਦਾ ਔਰ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਹਾਥ ਝਾੜ
ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਬੁਝ ਨਾਹੀ ਤਮ ਮੋਹ ਮਹਾਂ ਅੰਧਾਰ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਬਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਗਿਆਨਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ(ਤਮ)ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਮੋਹੇ ਹੋਏ ਜੀਵ ਕੋ ਮਹਾਂ ਅੰਧਾਰਹੋਰਹਾਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਨਗਉਰੀ ਖਾਇ ਮੂਠੇ ਚਿਤਿ ਨ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥

ਬਿਬਨ ਰੂਪੀ ਠਗ ਝੂਟੀ ਕੋ ਖਾਇ ਕਰ ਜੀਵ ਠਗ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਬਿਤ ਮੈਂ ਸਿਰਜਨ ਹਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਿਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਪਤ ਹੋਇ ਰਹਿਓ ਨਿਆਰੋ ਮਾਡੰਗ ਮਤਿ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ੩ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੋ (ਨਿਆਰੋ) ਅਸੰਗ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਕੋ ਗੁਪਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸਕੋ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ
(ਮਾਡੰਗ) ਹਸਤੀ ਸਮ ਮਸਤ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਸੰਤ ਰਾਖੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਅਪਾਰ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ (ਅਪਾਰ)ਆਸਰਾ ਦੇ ਕਰ ਕੇ ਸੰਤ ਅਪਨੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰ ਜੋਰਿ ਨਾਨਕੁ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਗੁਪਾਲ ਪੁਰਖ ਅਪਾਰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੯ ॥

ਹੇ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਗੋਪਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਮੇਰੀ
ਰਖਿਆ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੨੯ ॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ਪੜਤਾਲ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੁਭ ਬਚਨ ਬੋਲਿ ਗੁਨ ਅਮੋਲ ॥ ਕਿੰਕਰੀ ਬਿਕਾਰ ॥ ਦੇਖੁ ਰੀ ਬੀਚਾਰ ॥

ਸੁਭ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਔਰ ਗੁਨ ਅਮੋਲ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਸਖੀ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ (ਕਿੰ)
ਕਿਆ (ਕਰੀ) ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਧਿਆਇ ਮਹਲ ਪਾਇ ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਰੰਗ ਕਰਤੀ ਮਹਾ ਕੋਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਹੁ (ਮਹਲ) ਸ਼੍ਰੁਤਪ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੀ ਕੋ
ਮਹਾ (ਕੋਲ) ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸੁਪਨ ਰੀ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ਮਿਥਨੀ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਕੇ ਸਖੀ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਸੁਪਨੇ ਵਤ ਹੈ ॥ ਔਰ ਸਰਬ(ਬਿਸਥਾਰੁ) ਫੈਲਾਉ ਭੀ ਮਿਥਿਆ ਹੈ ॥

ਸਖੀ ਕਾਇ ਮੋਹਿ ਮੋਹਿਲੀ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਿਵੈ ਮੇਲ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਤੂੰ(ਕਾਇ)ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮੋਹਤੇ(ਮੋਹਿ)ਠਗ ਲਈ ਹੈ ਤੂੰ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਿਵੈ ਮੈਂ(ਮੇਲ)ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥੧॥

ਸਰਬ ਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਰੀ ਦਇਆਰੁ ॥

ਤਾਏ ਹੇ ਸਖੀ ਜੋ ਹਰੀ ਸਰਬਮੋਪਕਾਰਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥਤੂੰ ਪ੍ਰੀਤੀਕਰ ਵਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਦਯਾਲਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਕਾਏਂ ਆਨ ਆਨ ਚੁਚੀਐ ॥ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸੰਗਿ ਖਚੀਐ ॥

ਔਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਕਾਏਂ ਕੇ ਚੁਚੀ (ਆਨ) ਲਿਆਵਤੀ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਜੋ ਸੰਗੀ ਸੰਗੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ (ਖਚੀਐ) ਭਾਵ ਤਰਪਰ ਹੋਵੀਏ ॥

ਜਉਸਾਧ ਸੰਗ ਪਾਏ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਿਆਏ ॥ ਅਬ ਰਹੇ ਜਮਹਿ ਮੇਲ ॥੨॥ ੧॥੧੩੦॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਉ ਸਾਧਾ ਕਾ ਸੰਗ ਪਾਵੇਗੀ ਤਉ ਹਰੀ ਕੇ ਪਿਆਵੇਗੀ ਐਸੇ ਕਰੇਗੀ ਤਉ ਅਬਹੀ ਤੇਰਾ ਜਮ ਸਾਥ ਮੇਲ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ॥੨॥੧॥੧੩੦॥

ਸਰਬ ਤੇ ਨਾਮ ਕੀ ਸੁਸਟਤਾ ਕਹਿ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਅੰਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੰਚਨਾ ਬਹੁ ਦਤ ਕਰਾ ॥ ਭੂਮਿ ਦਾਨੁ ਅਰਪਿ ਧਰਾ ॥

ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਸ਼ਰਨ ਕਾ ਬਹੁਤਾ ਦਾਨ ਕੀਆ ਪੁਨਹ ਭੂਮੀ ਕਾ ਦਾਨ ਅਰਪਣ ਕਰਕੇ ਧਰ ਈਆ ॥

ਮਨ ਅਨਿਕ ਸੋਚ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਤ ॥ ਨਾਹੀ ਹੇ ਨਾਮ

ਤੁਲਿ ਮਨ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਾਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ (ਸੋਚ) ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਕਰਮ ਨਾਮ ਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਏ ਹੇ ਮਨ ਤੁਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸੇ ਲਾਗੇ ਰਹੋ ॥

ਚਾਰਿ ਬੇਦ ਜਿਹਵ ਭਨੇ ॥ ਦਸ ਅਸਟ ਖਸਟ ਸ੍ਵਨ ਸੁਨੇ ॥

ਜੀਵ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ (ਜਿਹਵ) ਰਸਮ ਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਭਾਵ ਕੰਨਾਯੂ ਹੋਏ ਔਰ ਅਠਾਰਾ ਪੁਰਾਣ ਅਰ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਸ੍ਵਨ ਕਰੇ ॥

ਨਹੀ ਤੁਲਿ ਗੋਬਿਦ ਨਾਮ ਧੁਨੇ ॥ ਮਨ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਾਗੇ ॥ ੧ ॥

ਸੇ ਸਭ ਗੋਬਿਦ ਕੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨੇ ਕੀ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਹੇ ਮਨ ਤੁਮ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਰਹੋ ॥੧॥

ਬਰਤ ਸੰਪਿ ਸੋਚ ਚਾਰ ॥ ਕ੍ਰਿਆ ਕ੍ਰਿਟ ਨਿਰਾਹਾਰ ॥

ਪੁਰਸ਼ ਬਰਤੋਂ ਕਾ (ਸੰਪਿ) ਮਿਲਾਪ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਕ੍ਰਿਆਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਚਾਰ (ਕ੍ਰਿਟ) ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਰਾਹਾਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਰਸ ਕਰਤ ਪਾਕਸਾਰ ॥ ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਬਹੁ ਬਿਸਥਾਰ ॥

ਔਰ ਅਭੂਤ ਹੋਕਰ (ਪਾਕਸਾਰ) ਉਤਮ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਰਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਿਵਲੀ ਆਦਿ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਭੀ ਬਹੁਤਾ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਧੂਪ ਦੀਪ ਕਰਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਨ ਲਾਗੇ ॥

ਪੁਨਹ ਧੂਪ ਦੀਪ ਆਦਿ ਸੇ ਪੂਜਾ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਮਨ ਏਹ ਸਭੀ ਕਰਮ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਦਇਆਰ ਸੁਨਿ ਦੀਨ ਬੇਨਤੀ ॥ ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਨੈਨ

ਪੇਖਉ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਮਿਸਟਿ ਲਾਗੇ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥੧੩੧॥

ਹੇ ਰਾਮ ਦਇਆ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਦੀਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸ੍ਵਨ ਕਰੀਏ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖ ਦਾਸ ਕੇ ਤੂੰ (ਮਿਸਟਿ) ਮੀਨਾ ਲਾਗੇ ॥੨॥੨॥੧੩੧॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਾਪਿ ਰਮਤ ਰਾਮ ਸਹਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਪੁ ਜਪਨੇ ਤੇ ਰਾਮਜੀ ਸਹਾਈ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਸੰਤਨ ਕੈ ਚਰਨ ਲਾਗੇ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਤਿਆਗੇ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭਾਦਿਕ ਤਿਆਗ ਦੀਏ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਗੋਪਾਲ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਲਬਧਿ ਅਪਨੀ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਗੋਪਾਲ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਸ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਕੇ (ਲਬਧਿ) ਫੁੰਦਤੇ ਕੇ ਸੋ ਪਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥੧॥

ਬਿਨਸੇ ਭ੍ਰਮ ਮੋਹ ਅੰਧ ਟੂਟੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਖੰਧ ਪੂਰਨ ਸਰਬਤ੍ਰ ਠਾਕੁਰ ਨਹ ਕਉ ਬੈਰਾਈ ॥

(ਅੰਪ) ਅਗਿਆਨ ਔ ਭੁਮ ਅਰ ਮੋਹ ਏਹ ਸਭ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬੰਧਨ ਭੀ ਟੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ਸਰਬਮੈਂ
ਠਾਕਰ ਪੂਰਨ ਜਾਨਾ ਹੈ ਯਾਤੇ ਹਮਾਰਾ ਕੋਈ (ਬੈਰਾਈ) ਬੈਰੀ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ॥

ਸੁਆਮੀ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਖ ਗਏ ਸੰਤਨਕੈ

ਚਰਨ ਲਾਗਿ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੩੨ ॥

(ਸੁ) ਸੁੰਦਰ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੋਖ ਟੂਰ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਕਰ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਗਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧੩੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਮੁਖਹੁ ਬੋਲਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਮਨਿ ਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰੀ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਬੋਲਣਾ ਕਰੇ ਪੁਨਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਜੇ ਕਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਜਪਏ ਸੇ ਕਿਆ ਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਵਨ ਸੁਨਨ ਭਗਤਿ ਕਰਨ ਅਨਿਕ ਪਾਤਿਕ ਪੁਨਹਚਰਨ ॥

ਜੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਸੁਣਨਾ ਹੈ ਔ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸੇ ਏਕ ਹੀ ਅਨਿਕ ਪਾਤਿਕੋਂ ਕੇ (ਪੁਨਹ-
ਚਰਨ) ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਕਰਨੇ ਕੇ ਤੁਲ ਹੈਂ ॥

ਸਰਨ ਪਰਨ ਸਾਧੂ ਆਨ ਥਾਨਿ ਬਿਸਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪਰਨੇ ਕੀ (ਥਾਨਿ) ਸੁਭਾਵ ਨ ਬਿਸਾਰੇ ਵਾ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜੇ (ਆਨ) ਹੋਰ
ਸੁਭਾਵ ਕੋ ਬਿਸਾਰ ਦੇਵੇ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨੀਤ ਨੀਤਿ ਪਾਵਨਾ ਮਹਿ ਮਹਾ

ਪੁਨੀਤ ਸੇਵਕ ਭੈ ਦੂਰਿ ਕਰਨ ਕਲਿਮਲ ਦੋਖ ਜਾਏ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਨਿਤਰ ਨਿਤਰ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਹੈ ਏਹੀ ਪਵਿਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਅਤੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੈਸੀ ਹੈ?
ਸੇਵਕ ਕੇ ਜਮਾਇਕ ਭੈ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਔਰ ਪਾਪ ਤਥਾ ਦੋਖੋਂ ਕੋ ਜ਼ਾਰ ਦੇਵੇ ਹੈ ॥

ਕਹਤ ਮੁਕਤ ਸੁਨਤ ਮੁਕਤ ਰਹਤ ਜਨਮ ਰਹਤੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਯੁਤ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਕਹਿਏ ਵਾਲੇ ਮੁਕਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਥਾ ਸੁਨਨੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਮੁਕਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ (ਰਹਤ) ਰਹਨੀ
ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਸਾਰ ਭੂਤ ਨਾਨਕ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੩੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਗਨਾਸੂਜਨ (ਸਾਰ ਭੂਤ) ਸਾਰ ਰੂਪ ਔਰ ਰਮਕ ਰੂਪ ਰਾਮਕੇ ਤਤ ਕੋ ਬੀਚਾਰਕਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੩੩ ॥
ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਨਾਮ ਭਗਤਿ ਮਾਗੁ ਸੰਤ ਤਿਆਗਿ ਸਗਲ ਕਾਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਨਾਮ ਔਰ ਭਗਤੀ ਮਾਂਗ ਔਰ ਸਗਲ ਕਾਮਨਾਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਹ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਹਰਿ ਪਿਆਇ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਸਦਾ ਗਾਇ ॥

ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਗਾਵਣਾ ਕਰਹੁ ॥

ਹਰਿ ਜਨਕੀ ਰੇਨ ਬਾਂਝੁ ਦੋਨਹਾਰ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਦੂਰ ਕੀ ਬਾਂਝਾ ਕਰਹੁ ਵਹੁ ਧੁੜੀ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਸੁਖ ਬਿਸਰਾਮ ਆਨਦਾ ਆਨੰਦ ਨਾਮ

ਜਮਕੀ ਕਛੁ ਨਾਹਿ ਝ੍ਰਾਸ ਸਿਮਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਸਰਬ ਕੁਸਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਸੁਖ ਜੋ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਤਿਸਮੈਂ (ਬਿਸ੍ਰਾਮ) ਇਸਤਿਥੀ ਕਰ ਅਨੰਦੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਨਾਮ ਜਪਿ
ਕਾ ਅਨੰਦ ਅਧਕ ਹੈ ਯਾਤੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਕੇ ਸਿਮਰ ਫੇਰ ਜਮ ਕੀ (ਝ੍ਰਾਸ) ਪੀੜਾ ਤੇਰੇ ਕੇ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ ॥

ਏਕ ਸਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਚਰਨ ਸੰਸਾਰ ਸਗਲ ਤਾਪ ਹਰਨ ॥

ਏਕ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸਗਲ ਤਾਪ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਨਾਵ ਰੂਪ ਸਾਧਸੰਗ ਨਾਨਕ ਪਾਰਗਰਾਮੀ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਵ ਰੂਪ ਸਾਧਸੰਗ ਕੀਆ ਹੈ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ (ਗਰਾਮੀ)
ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੩੪ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਨ ਲਾਲ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਦੇਖੇ ॥

ਪੰਥਾ ਤੇ ਏਕੁ ਛੂਟਾ ਜਉ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਪਗਰਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ (ਲਾਲ) ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨ ਕਰੇ ਪੰਥ ਬਿਕਾਰਾਤੇ ਏਕਮਨ ਛੂਟਾ ਹੁਆਤਉ ਜਾਣੋਂ ਜੋ ਸਤਿਸੰਗ ਪਕੜੇ ॥

ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਉ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਇ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ ਮੋਹਾ ॥

ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਇਸਨੋਂ ਸੇ ਕੁਛ ਭੀ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂਤੇ ਮੋਹ ਅਰ ਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਹੁ ॥

ਏਕੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸੋਹਾ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰ ਏਕ ਹਰੀਕੋ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਉ ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰੀਤਿਲਗਾਈਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸੋਭਨੀਕਹੁਆਹੈ॥੧॥

ਪਾਇਓ ਹੈ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੁ ਸਗਲ ਆਸ ਪੂਰੀ ॥

ਔਰ ਤਿਸਨੇ (ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ) ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਸਕੀ ਸਭ ਆਸਾ ਭੀ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ।

ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਅਨੰਦ ਭਰੇ ਗੁਰਿ ਬਿਖਮ ਗਾਵੁ ਤੋਰੀ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੩੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਠਨ (ਗਾਵੁ) ਜਿਲਣ ਵਾ ਖੁਭਟ ਚਿਤ ਜੜ ਕੀ ਗੰਢ ਤੋੜੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਮੁਹ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੩੫ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨਿ ਬਿਰਾਗੈ ਗੀ ॥ ਖੋਜਤੀ ਦਰਸਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੀ) ਗਿਆਤ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਮਿਥਿਆ ਜਾਨਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਦਰਸਨ ਕੋ ਛੁੰਢਤੀ ਹੁੰ ॥

ਸਾਧੂ ਸੰਤਨ ਸੇਵਿਕੈ ਪ੍ਰਿਉ ਹੀਅਰੈ ਧਿਆਇਓ ॥

(ਸਾਧੂ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ (ਪ੍ਰਿਉ)ਪਤੀ ਕੋ ਚਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਪੇਖਿਕੈ ਹਉ ਮਹਲੁ ਪਾਵਉਗੀ ॥ ੧ ॥

ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਕੋ ਸਰਬ ਬਿਆਪੀ ਦੇਖਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਂਗੀ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕਰੀ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਕੈ ਹਉ ਸਚਨਿ ਪਰਉਗੀ ॥

ਕਾਮਨਾ ਅਰ (ਕਰੀ) ਕਲਪਣਾ ਸਭ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਂਗੀ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਆਮੀ ਗਰਿ ਮਿਲੇ ਹਉ ਗੁਰਮਨਾਵਉਗੀ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੩੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੁਆਮੀ ਹਮਾਰੇ ਗਰ ਮਿਲੇਗੇ ਤਬ ਭੀ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਪੁਜਨ ਕਰੇਂਗੀ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੩੬ ॥

ਅਪਨੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਐਸੀ ਹੋਇ ਪਰੀ ॥ ਜਾਨਤੇ ਦਇਆਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਥਲਤਾ ਐਸੀ ਹੋਈ ਪਰੀ ਜੋ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋ ਦਿਆਲ ਜੀ ਆਪ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੁਛ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਤੋ ਕਰੇ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਤਰ ਪਿਤਰ ਤਿਆਗਿਕੈ ਮਨੁ ਸੰਤਨ ਪਾਹਿ ਬੇਚਾਇਓ ॥

ਮਾਤਾ ਅਰ ਪਿਤਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਮਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਪਾਸ ਬੇਚੋਂ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਾਤਿ ਜਨਮ ਕੁਲ ਖੋਈਐ ਹਉ ਗਾਵਉ ਹਰਿ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥

ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਔਰ ਕੁਲ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਸਭ ਖੋਇ ਦੀਆ ਹੈ ਮੈਨੇ ਹਰਿਕਾ ਗਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਲੋਕ ਕੁਟੰਬ ਤੇ ਟੁਟੀਐ ਪਛ ਕਿਰਤਿ ਕਿਰਤਿ ਕਰੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਟੁਟੀ ਹੈ ਅਰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਤ ਕ੍ਰਿਤ ਕਰੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਅਬ ਮੇਰੇ ਕੇ ਕੁਝ ਕਰਤਬ ਕਰਨਾ ਝਾਕੀ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ॥

ਗੁਰਿ ਮੋਕਉ ਉਪਦੇਸਿਆ ਨਾਨਕ ਸੇਵਿ ਏਕ ਹਰੀ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੩੭ ॥

ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਏਕ ਹਰੀ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੩੭ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਲਾਲ ਲਾਲ ਮੋਹਨ ਗੋਪਾਲ ਤੂ ॥

ਕੀਟ ਹਸਤਿ ਪਾਖਾਲ ਜੰਤ ਸਰਬ ਮੈ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਤੂ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਲਾਲ) ਹੇ ਪਿਆਰੇ (ਲਾਲ) ਅਮੋਲਕ ਗੋਪਾਲ ਤੂੰ ਮੋਹਿਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ । ਕੀੜੇ ਹਸਤੀ ਔਰ ਪਥਰ ਔਰ ਸਰਬਜੀਵੋਂ

ਮੈਂ ਤੂੰ ਬਿਆਪਕ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਦੂਰਿ ਪੂਰਿ ਹਜੂਰਿ ਸੰਗੇ ॥ ਸੁੰਦਰ ਰਸਾਲ ਤੂ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਹਜੂਰ ਹੀ ਹੈਂ (ਪੂਰਿ) ਬਿਆਪਕ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸਦਾ ਸੰਗੀ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਸੁੰਦਰ ਅਰ ਤੂੰ ਰਸ ਕਾ ਘਰ ਹੈਂ ॥੧॥

ਨਹ ਬਰਨ ਬਰਨ ਨਹ ਕੁਲਹ ਕੁਲ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾਲ ਤੂ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੩੮ ॥

ਬਰਨੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਬਰਨ ਨਹੀਂ ਔਰ (ਕੁਲਹ) ਸਮੂਹ ਬੁਲਾ ਭੀ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਕਿਰਪਾਲ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੩੮ ॥

ਸਾਰਗ ਮਃ ੫ ॥ ਕਰਤ ਕੇਲਿ ਬਿਖੈ ਮੇਲ ਚੰਦ੍ਰ ਸੂਰ ਮੋਹੇ ॥

ਮਾਇਆ ਵਿਸਿਓਂ ਕੇ ਮੇਲ ਕਰਕੇ (ਕੇਲ) ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੀ ਹੈ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਅਰ ਸੂਰਜ ਭੀ ਮੋਹਤ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਉਪਜਤਾ ਬਿਕਾਰ ਦੁੰਦਰ ਨਉਪਰੀ ਬੁਨੰਤਕਾਰ ਸੁੰਦਰ ਅਨਿਗ

ਭਾਉ ਕਰਤ ਫਿਰਤ ਬਿਨੁ ਗੋਪਾਲ ਧੋਹੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਔਰ (ਦੁੰਦਰ) ਰਾਗ ਦੁਵੈਖ ਆਇਕੋਂ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਦਾਰਥਾ ਰੂਪੀ (ਨਉਪਰੀ) ਬਾਝਰੋਂ ਕਾ ਸੁੰਦਰ (ਬੁਨੰਤਕਾਰ) ਸਬਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ (ਅਨਿਗ) ਹਾਂਉ ਭਾਉ ਕਰਤੀ ਫਿਰਤੀ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਗੋਪਾਲ ਔਰ ਸਭ ਮਾਇਆ ਨੇ (ਧੋਹੇ) ਛਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਤੀਨਿ ਭਉਨੇ ਲਪਟਾਇ ਰਹੀ ਕਾਬ ਕਰਮਿ ਨ ਜਾਤ ਸਹੀ

ਉਨਮਤ ਅੰਧ ਧੰਧ ਰਚਿਤ ਜੈਸੇ ਮਹਾ ਸਾਗਰ ਹੋਹੇ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਅਕਾਸ ਅੰ ਮਧ ਔਰ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਮਾਇਆ ਲਪਟ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ (ਕਾਬ) ਕਰੇ ਅਰਥਾਤ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਜੇ ਤਿਸਕੀ ਤੇਜੀ ਸਹਾਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਅੰਧ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਕੇ (ਧੰਧ) ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਰਚੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੈਸੇ (ਮਹਾ ਸਾਗਰ) ਵਡਾ ਸਮੁੰਦਰ ਵਾ ਜਲ ਮੈਂ (ਹੋਹੇ) ਧੰਧੇ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਧੰਧੇ ਕਰ ਨਾਵਕਾ ਡੋਲਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਧੰਧਿਓਂ ਕਰ ਮਨ ਡੋਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਉਧਰੇ ਹਰਿ ਸੰਤ ਦਾਸ ਕਾਟਿ ਦੀਨੀ ਜਮਕੀ ਫਾਸ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਨਾਮੁ

ਜਾਕੇ ਸਿਮਰਿ ਨਾਨਕ ਓਹੇ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੧੩੯ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥ ੧੫੫ ॥

ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸ ਸੰਤ ਜਨ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੋਂ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਕਾਟ ਦਈ ਹੈ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾਨਾਮ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈ (ਓਹੇ) ਉਸੀਕੋਂ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥੧੦॥੧੩੯॥੩॥੧੩॥੧੫੫॥

ਉਪਦੇਸ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗੁ ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਤੇਰੇ ਕੇ ਨ ਸਹਾਈ ॥ ਕਾਕੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ

ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਕੇ ਕਾਹੂ ਕੋ ਭਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਸਨਥੰਧੀ ਹੈ ਪ੍ਰਤਿ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਕਿਸਕੀ ਮਾਤਾ ਔਰ ਪਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਪੁਤ੍ਰ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰ ਕੌਨ ਕਿਸੇ ਕਾ ਭਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਰਖਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਧਨੁ ਧਰਨੀ ਅਰੁ ਸੰਪਤਿ ਸਗਰੀ ਜੋ ਮਾਨਿਓ ਅਪਨਾਈ ॥

ਧਨ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਔਰ ਸਭੀ ਸੰਪਦਾ ਜੋ ਅਪਨੀ ਮਾਨੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਤਨ ਛੂਟੈ ਕਛੁ ਸੰਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਕਹਾ ਤਾਹਿ ਲਪਟਾਈ ॥ ੧ ॥

(ਤਨ) ਸਰੀਰ ਕੇ ਤਿਆਗ ਸਮੇਂ ਕੁਛ ਭੀ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਾਂਤੇ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਿਸ ਵਸਤੇ ਲਪਟਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥੧॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਸਦਾ ਦੁਖਭੰਜਨ ਤਾ ਸਿਉ ਰੁਚ ਨ ਬਢਾਈ ॥

ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਦਿਆਲ ਸਦਾ ਭੈ ਕੇ ਭੰਜਨਹਾਰਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਤੇਨੇ (ਰੁਚ) ਪ੍ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਬਢਾਈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਹਤ ਜਗਤ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਸਿਉ ਸੁਪਨਾ ਚੈਨਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੈਸੇ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕਾ ਸੁਪਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਕਹਾ ਮਨ ਬਿਖਿਆ ਸਿਉ ਲਪਟਾਹੀ ॥

ਯਾ ਜਗਮੈ ਕੇਉ ਰਹਨੁ ਨ ਪਾਵਹਿ ਇਕ ਆਵੈ ਇਕ ਜਾਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਨ) ਪਿਆਰੇ ਕਿਸ ਵਸਤੇ ਵਿਸਿਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਲਪਟ ਰਹਾ ਹੈਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਰਹਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਇਕ ਆਵਤਾ ਹੈ ਇਕ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਂਕੇ ਤਨੁ ਧਨੁ ਸੰਪਤਿ ਕਾਂਕੀ ਕਾਸਿਉ ਨੇਹੁ ਲਗਾਹੀ ॥

ਕਿਸਕਾ ਤਨ ਅਰ ਧਨ ਹੈ ਪੁਨਰ ਸੰਪਦਾ ਕਿਸਕੀ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਂਤੀ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਕਿਸ ਮਿਥਿਆ ਬਿਛੂਤੀ
ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਦੀਸੈ ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ ਜਿਉ ਬਾਦਰ ਕੀ ਛਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਪੰਚ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭ ਨਸਦ ਹੋਜਾਏ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤਮਾ ਜੈਸੇ ਬਾਦਰਕੀ ਛਾਹਾ ਏਕਰਸਬਨੀਨਹੀਂ ਰਹਤੀ ॥ ੧ ॥

ਤਜਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਸਰਲਿ ਸੰਤਨੁ ਗੁਹੁ ਮੁਕਤਿ ਹੋਹਿ ਛਿਨ ਮਾਹੀ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਛਾਈ ਅਭਿਮਾਨ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸਰਲ ਪਕੜ ਜਿਸਤੇ ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਮੁਕਤ ਹੋਜਾਵੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਸੁਖੁ ਸੁਪਨੈ ਭੀ ਨਾਹੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਏਕ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੁਖਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਕਹਾ ਨਰ ਅਪਨੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਵੈ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕੇ ਬਿਆਰਥ ਗਵਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮਦਿ ਬਿਖਿਆ ਰਸਿ ਰਚਿਓ ਰਾਮ ਸਰਨਿ ਨਹੀ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਮਦ ਔਰ ਬਿਖੇ ਰਸਾਂ ਮੈਂ ਰਚ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਰਾਮ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲੁ ਹੈ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਿ ਕਹਾ ਲੋਭਾਵੈ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਸੁਪਨਾ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਕਾਹੇ ਕੋ ਲੋਭਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਉਪਜੈ ਸੋ ਸਗਲ ਬਿਨਾਸੈ ਰਹਨੁ ਨ ਕੋਊ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਉਤਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਿਥਿਆ ਤਨੁ ਸਾਚੇ ਕਰਿ ਮਾਨਿਓ ਇਹ ਬਿਧਿ ਆਪੁ ਬੰਧਾਵੈ ॥

ਤੰਨੇ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਸਰੀਰ ਕੋ ਸਾਚਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਰਖਾ ਹੈ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਆਪਕੋ ਬਿਸਿਓ ਮੈਂ ਬੰਧਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੋਊ ਜਗ ਮੁਕਤਾ ਰਾਮ ਭਜਨ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਵੇਹੀ (ਜਗ) ਜੀਵ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇ ਰਾਮ ਭਜਨ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਮਨ ਕਰ ਕਬਹੂ ਨ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇਓ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਨੇ ਮਨ ਕਰ ਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੂਰਬਕ ਕਈ ਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬਿਖਿਆ ਸਕਤਿ ਰਹਿਓ ਨਿਸ ਬਾਸੁਰ ਕੀਨੋ ਅਪਨੇ ਭਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨੇ ਬਿਸਿਓ ਮੈਂ ਬਸਤ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੀ ਔਰ ਅਪਨਾ ਭਾਵਤਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨਿਓ ਨਹਿ ਕਾਨਨਿ ਪਰਦਾਰਾ ਲਪਟਾਇਓ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਕਾਨਨਾਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸੁਣਾ ਹੈ (ਪਰਦਾਰਾ) ਪਰਾਈ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਸਾਥ ਲਪਟ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕਾਰਨਿ ਬਹੁ ਧਾਵਤ ਸਮਝਿਓ ਨਹ ਸਮਝਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਧਾਵਤਾ ਹੂੰ ਬੇਦ ਸਮਝੇਂ ਕਾ ਸਮਝਾਇਆ ਹੁਆ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਹਾ ਕਹਉ ਮੈ ਅਪੁਨੀ ਕਰਨੀ ਜਿਹ ਬਿਧਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਓ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਅਪਨੀ (ਕਰਨੀ) ਕਰਤੂਤ ਕਹਾ ਤਕ ਬਰਨਨ ਕਰੂੰ ॥

ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਸਭ ਅਉਗਨ ਮੇਰੇ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਸਰਨਾਇਓ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੩੯ ॥ ੪ ॥ ੧੫੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਔਗਣ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੩੯ ॥ ੪ ॥ ੧੫੯ ॥ ਨਿਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਸਾਰਗ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਜੀਵਾ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਤੇਰਾ ਜਸੁ

ਜਾਚਉ ਮੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਇਆ ਪਤੀ ਹਰੀ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪ੍ਰਥਲ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਜੀਵੇ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸਰ ਤੁਮਾਰੀ ਜੈ ਹੇ

ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਜਸ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਮਿਲਾਪ ਬਿਨਾ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਹਰਿਕੀ ਪਿਆਸ ਪਿਆਸੀ ਕਾਮਨਿ ਦੇਖਉ ਰੈਨਿ ਸਬਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਕਰ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਿਆਸੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਸਭ ਰਾਤ੍ਰੀ ਵਿਖੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਤਰ੍ਹਣ ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ॥

ਸ੍ਰੀਧਰ ਨਾਥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ਪੀਰ ਪਰਾਈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਲਭਮੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲੈ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਆਪ ਪਰਾਈ ਪੀੜਾ ਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਗਣਤ ਸਰੀਰਿ ਪੀਰ ਹੈ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਪਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨੀਆ ਗਣਤੀਆ ਕਰਨੀਆ ਹੈਂ ਸੇ ਸਭ ਸਰੀਰ ਕੇ ਪੀੜਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰ ਸਬਦਕਰ ਤੂੰ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿਜੀਉ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਾਂ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹਰਿਜੀਉ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਦਇਆਲ ਹੋਹੁ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਰਹੂੰ ॥੨॥

ਐਸੀ ਰਵਤ ਰਵਹੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਐਸੀ ਰੀਤੀ ਸੇ ਰਮਣਾ ਕਰੁ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨਾਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਰਖੋਂ ॥

ਬਿਸਮ ਭਏ ਗੁਣ ਗਾਇ ਮਨੋਹਰ ਨਿਰਭਉ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਮਨੋਹਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਇਕੇ ਹਮ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਨਿਰਭਉ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਹਜ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਧੁਨਿ ਨਿਹਚਲ ਘਟੈ ਨ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ (ਧੁਨਿ) ਬਾਣੀ ਸਦਾ ਅਚਲ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਕੀਮਤ ਪਾਈ ਹੁਈ ਘਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਕੋਈ ਨਿਰਪਨੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ੪ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭਕੋਈ ਨਿਰਪਨ ਹੈ ਐਸੀ (ਬੁਝ) ਸਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਬੁਝਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਭਏ ਸੁਨਿ ਸਜਨੀ ਦੂਤ ਮੁਏ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥

ਜਬ (ਸਜਨੀ) ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਹੁਏ ਭਾਵ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਹੁਏ ਤਬ ਕਾਮਾਈ ਦੂਤ ਬਿਖ ਖਾਇਕਰ ਮਰ ਜਾਏ ਭਏ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਨਕਾ ਅਭਾਵ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਬਕੀ ਉਪਜੀ ਤਬਕੀ ਤੈਸੀ ਰੰਗਲ ਭਈ ਮਨਿ ਭਾਈ ॥ ੫ ॥

ਜਬ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਉਪਜੀ ਹੈ ਤਬ ਕੀ ਤੈਸੀ ਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਮ ਨਹੀਂ ਹੁਈ ਔਰ ਤੈਨੂੰ ਭਾਈ ਹੁਈ (ਰੰਗਲ) ਅਨੰਦਵਾਨ ਭਈ ਹਾਂ ॥ ੫ ॥

ਸਹਜ ਸਮਾਧਿ ਸਦਾ ਲਿਵ ਹਰਿ ਸਿਉ ਜੀਵਾਂ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਈ ॥

(ਸਹਜ) ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਸਮਾਧੀ ਲਗੀ ਹੈ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ (ਲਿਵ) ਬਿਚਤੀ ਲਗੀ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਰਤਾ ਬੈਰਾਗੀ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਾੜੀ ਲਾਈ ॥ ੬ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਬੈਰਾਗੀ ਹੋਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਮਨ ਰਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬਿਚਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸੁਪ ਰਸ ਨਾਮੁ ਮਹਾਰਸੁ ਮੀਠਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਤਤੁ ਗੁਸਾਈ ॥

ਰਸੋਂ ਵਿਖੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਸ ਅਤੀ ਮੀਠਾ ਹੈ ਅਰ ਸੁਪ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਤਤ ਰੂਪ ਗੁਸਾਈਂ ਤੁਝਕੇ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਜਾਨ ਲਿਆ ਹੈ ॥

ਤਹ ਹੀ ਮਨੁ ਜਹ ਹੀ ਤੈ ਰਾਖਿਆ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਹੀ) ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਕੇ ਤਹਾ ਹੀ ਮੇਰਾ ਮਨ ਇਸਬਤ ਹੈ ਜਹਾ ਤੁਮਨੇ ਰਖਿਆ ਹੈ ਐਸੀ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਈ ਹੈ ਜਿਸ ਸੇ ਮਨ ਇਸਬਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸਨਕ ਸਨਾਦਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਭਗਤਿ ਰਤੇ ਬਨਿਆਈ ॥

ਸਨਕ ਸਨੰਦਨਾਦਿਕ ਐ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਪੁਨਾ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਹੈਂ ਇਨਮੈਂ ਸੇ ਜੋ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬਨਿਆਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਘਰੀ ਨ ਜੀਵਾਂ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਘਰੀ ਮਾਤਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜੀਵ ਸਕਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਹੋ ਹਰੀ ਆਪਕਾਨਮਹੀ
ਬਡਾਈ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਏਹ ਸਬਦ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਭੀ ਚਲ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਿਉ ਧੀਰੈ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ॥

ਕੋਟਿ ਕਲਪ ਕੇ ਦੂਖ ਬਿਨਾਸਨ ਸਾਚੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਨਿਬੇਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਧੀਰਜ ਕੌਸੇ ਕਰੇ ਭਾਵ ਧੀਰਜ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਜੋ ਕੁੱਝੋ ਕਲਪੋਂ ਕੇ ਦੂਖ ਨਸਟ
ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਕਰ ਚੋਰਾਸੀ ਕਾ ਨਿਬੇਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰੋਧੁ ਨਿਵਾਰਿ ਜਲੇ ਹਉ ਮਮਤਾ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਦਾ ਨਉਚੈਗੀ ॥

ਕ੍ਰੋਧ ਕੇ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰਕੇ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਵਿਕਾਰ ਜਲੇ ਹੈ ਅਰ ਸਦੀਵ (ਨਉਚੈਗੀ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਾਗਿਆ ਹੈ ॥

ਅਨਭਉ ਬਿਸਰਿ ਗਏ ਪ੍ਰਭੂ ਜਾਚਿਆ ਹਰਿ ਨਿਰਮਾਇਲੁ ਸੰਗੀ ॥ ੧ ॥

(ਅਨਭਉ) ਔਰਤਰ ਬਿਸਰ ਗਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਸੁਖ ਅਪਨਾ ਸੰਗੀ (ਜਾਚਿਆ) ਮੰਗਿਆ ਭਾਵਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚੰਦਲ ਮਤਿ ਤਿਆਗਿ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਏਕ ਸਬਾਇ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਚੰਦਲ ਮਤ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ (ਭਉਭੰਜਨੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ (ਸਬਾਇ) ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ
ਬਿਰਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਚਾਖਿ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਵਾਰੀ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲਏ ਬਡਭਾਗੀ ॥ ੨ ॥

ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਵਾਰ ਦਈ ਹੈ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ
ਵਡਭਾਗੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅਭਰਤ ਸਿੰਚਿ ਭਾਏ ਸੁਭਰ ਸਰ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੁ ਨਿਹਾਲਾ ॥

ਜੋ ਅੰਤਹਕਰਣ (ਅਭਰਤ) ਖਾਲੀ ਰਹਿਤੇ ਥੇ ਅਰਥਾਤ ਭਰਤੇ ਨਹੀਂ ਥੇ ਸੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਚਨੇ ਜੋ
(ਸੁਭਰ) ਪੂਰਨ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰਮਤ ਲੈਵਰ ਸਾਚ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ (ਨਿਹਾਲਾ) ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਮਨਚਤਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਨਿਹਕੇਵਲ ਆਇ ਜੁਗਾਇ ਦਇਆਲਾ ॥ ੩ ॥

ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ (ਨਿਹਕੇਵਲ) ਸੁਖ ਨਾਮੀ ਵਿਖ ਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਆਇ ਜੁਗਾਇ) ਸਦਾਸਦਾਇਆਲਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮੋਹਨਿ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਬਡੈ ਭਾਗਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥

ਤਿਸ ਮੋਹਨ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਹੈ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਤਿਸਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਸਾਚੁ ਬੀਚਾਰਿ ਕਿਲਵਿਖ ਦੁਖ ਕਾਟੇ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਅਨਾਰਾਗੀ ॥ ੪ ॥

ਸਚ ਕੋ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਔਰ ਦੁਖ ਸਭ ਕਾਟੇ ਗਏ ਹੈ ਮਨ ਨਿਰਮਲਪੁਨ (ਅਨਾਰਾਗੀ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਸਾਗਰ ਰਤਨਾਗਰ ਅਵਰ ਨਹੀ ਅਨਪੁਜਾ ॥

ਜੋ ਮੋਹਨ ਕੈਸਾ ਹੈ? (ਗਹਿਰ) ਭੁੰਘਾ ਹੈ (ਗੰਭੀਰ) ਅਡੋਲ ਹੈ ਸਮੁੰਦਰ ਰੂਪ ਹੈ ਰਤਨ ਜੋ ਹੈ ਵੇਰਾਗਾਦਿਕ ਸੁਭ ਗੁਣ ਹੈਂ
ਤਿਨਕੀ (ਆਗਰ) ਆਕਰ ਅਰਥਾਤ ਖਾਣ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਤੇ ਭਿੰਨ ਕੋਈ ਪੂਜਾ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਵਾ ਕਿਸੀ ਔਰ
ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪੂਜਾ ਹੈ ॥

ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਭਰਮ ਭਉ ਭੰਜਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਦੂਜਾ ॥ ੫ ॥

(ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਬਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਭਰਮ ਅਰ ਭਉ (ਭੰਜਨੁ) ਨਸਟ ਕੀਆ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀ
ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਮਨੁਆ ਮਾਰਿ ਨਿਰਮਲ ਪਦੁ ਚੀਨਿਆ ਹਰਿ ਰਸ ਰਤੇ ਅਪਿਕਾਈ ॥

ਮਨ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਨਿਰਮਲ ਪਦ ਕੋ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੋ (ਰਸ) ਆਨੰਦ ਮੈਂ ਅਪਿਕਤਾ ਕਰ ਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕਸ ਬਿਨੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ੬ ॥

ਏਕ ਹਰੀ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਮੈਨੋਂ ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਏਹ ਸਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਮੈਨੋਂ ਕੋ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਜੋ ਹਰੀ ਕੈਸਾ ਹੈ?

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਅਨਾਥੁ ਅਜੋਨੀ ਗੁਰਮਤਿ ਏਕੋ ਜਾਨਿਆ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਅਰ (ਅਨਾਥੁ) ਜਿਸਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਸੁਆਮੀ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸ੍ਵਤੰਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਅਜੋਨੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ)
ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤਿਸ (ਏਕੋ) ਅਵਤੀ ਕੋ ਜਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਨਾਹੀ ਚਿਤੁ ਭੋਲੈ ਮਨਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੭ ॥

ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰ (ਸੁਭਰ) ਲਥਾਲਥ ਕਰਕੇ ਹਮ ਭਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਚਿਤ ਭੋਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਮਨਹੀ)

ਮਨਨ ਤੇ ਮਨ ਪਤੀਆਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅਕਥਉ ਕਥੀਐ ਕਹਉ ਕਹਾਵੈ ਸੋਈ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ (ਅਕਥਉ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਆਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥
ਅਰ ਔਰੋਂ ਸੋ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਹਮਾਰੇ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਕੋਈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੀਨ ਜਾਨ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਇਆਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਭੀ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਤਤ ਰੂਪ
ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਵਡਾਈ ॥ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਨਾ
ਕੋਈ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਚਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਵਡਾਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮੈਨੇ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਜਾਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ
ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੋ ਹੀ ਮੁਕਤੀ ਪਦ ਮੈਂ ਇਸ਼ਥਿਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਸਬਦਿ ਭਉ ਭੈਜਨੁ ਜਮਕਾਲ ਨਿਖੰਜਨੁ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥
ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਭੈ ਨਸਟ ਕੀਆ ਹੈ ਜਮ ਅਰ ਕਾਲ ਕੋ (ਨਿਖੰਜਨੁ) ਕਟਿਆ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥
ਹਰੀ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਨ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਹਰੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਭੋਜਨੁ ਹਰਿਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪੈਨਣੁ ਭਗਤਿ ਬਡਾਈ ॥
ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਭੋਜਨ ਤੇ ਹਰੀ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਹੇ ਵਡਿਆਈ ਰੂਪ ਜੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਏਹੀ ਤਿਨਕੇ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪਹਿਰਨਾ ਹੈ॥
ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸੇਵਨਿ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨਕਾ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਹਰੀ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਹਰਿ ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ
ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਬੁਧਿ ਕਾਦੀ ਮਨੂਆ ਭੋਲੈ ਅਕਬੁ ਨ ਕਬੈ ਕਹਾਨੀ ॥
ਮਨਮੁਖ ਕੀ ਬੁਧੀ ਕਬੀ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਭੋਲਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਅਕਬੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਹਾਨੀ ਕੋ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਨਿਹਚਲੁ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਦੀ ਬਾਨੀ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਸੋ ਨਿਹਚਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਬਾਣੀ
ਭੀ ਸਾਦੀ ਅਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨਕੇ ਤਰੰਗ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰੇ ਰਸਨਾ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥
ਮਨ ਦਰੀਆਉ ਕੇ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪ ਤਰੰਗ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਨਿਵਾਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਸਨਾ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੋਭਾਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿ ਰਹੀਐ ਸਦ ਅਪਨੇ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੪ ॥
ਜੇ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਮਿਲ ਰਹੀਐ ਤੋਂ ਹਰੀ ਸੇਤੀ ਲਿਵ ਲਗਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਮੁਕਤੋ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥
ਪੁਨਹ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਮਰੈ ਤਉ ਜੀਉ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ
ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਰੁ ਸਾਗਰੁ ਸਦਾ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥ ੫ ॥
ਹਰੀ ਸਾਗਰ ਕੇ (ਸਰੁ) ਸਮਾਨ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਜਲ ਮੈਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰੇ ਹੈਂ
ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੀ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਬੀਚਾਰ ਕਰ ਸਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੀ ਹੈ ॥
ਅੰਤਰਿ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਹਰਿ ਰਵਿਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਮੁਰਾਰੀ ॥ ੬ ॥
ਜੇ ਮੁਰਾਰੀ ਰਾਮ ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨਾ ਆਪ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਤਿਸ (ਨਿਹਕੇਵਲੁ)

ਸੁਪ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਵਿਆ) ਜਪਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸੇਵਕ ਸੇਵਿ ਰਹੇ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਜੋ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਭਾਣੇ ॥

ਜੋ (ਤੇਰੈ) ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਣੇ ਹੈ ਵਹੁ ਸੇਵਕ ਸਚ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਸੇਵ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ਜਗਿ ਝੁਠੀ ਗੁਣ ਅਵਗਣ ਨ ਪਛਾਣੇ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਬੁਧੀ ਜਗ ਮੈਂ ਝੁਠੀ ਹੈ ਵਹੁ ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਕੇ ਸੂਰੂਪ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕੋਲ ਜਿਸਨੇ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣੇ ਭਾਵ ਅਵਗੁਣਾਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਗੁਣ ਗੁਹਣ ਨਹੀਂ ਕੀਏ ॥ ੭ ॥

ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਅਕਬੁ ਕਬੀਐ ਸਬੁ ਸਬਦੁ ਸਬੁ ਬਾਣੀ ॥

(ਅਕਬੁ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਜਸ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਵਾਲੇ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੀਏ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਜੋ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਸਚ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਬੇਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਛੀ ਸਗੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਣੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਾਚੇ ਹੈ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਵਖਾਣੀ) ਜਪੀਏ ਹੋਕਰ ਸਾਚ ਮੈਂ ਸਮਾਣੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਅਤਿ ਮੀਠਾ ॥ ਜਨਮ

ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਾਵਿਖ ਭਉ ਭੰਜਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੋ ਡੀਠਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਅਤੀ ਮੀਠਾ ਹੈ ਯਾਹੀ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖੇਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਪਾਪ ਅਰ ਭਰ ਨਸਟ ਕਰਕੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟੰਤਰ ਕੇ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸਨ ਹਰਿ ਸਾਚਾ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਕੋਟੋਂ ਜਨਮਾਤੋਂ ਕੇ ਕੋਟੋਂ ਹੀ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹਰੀ ਸਾਚਾ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਝੈ ਦੂਜਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਏਕੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨਕੇ ਔਰ ਦੂਜਾ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੁਝਾਇ ਵੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜਿਨ ਘਟਿ ਵਸਿਆ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸੇ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੇ ਰਾਤੇ ਸਹਜਿ ਸੁਝਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰ ਸਬਨ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਚਲੂਲੇ) ਸਘਨਾਨੀਵ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਜਗਿਆਸੀ ਭੀ ਨਿਰਜਤਨ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਰਸਨਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਰਸਿ ਰਾਤੀ ਲਾਲ ਭਈ ਰੰਗੁ ਲਾਈ ॥

ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਰਸਨਾ ਸਬਦ ਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ਰਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇ ਕਰ ਲਾਲ ਭਈ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਪ੍ਰੀਤਿਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਜਾਣਿਆ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿਆ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਕੇ (ਨਿਹਕੇਵਲੁ) ਸੁਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਸਾਂਤੀ ਆਇ ਗਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪੰਡਤ ਪੜਿ ਪੜਿ ਮੋਨੀ ਸਭਿ ਥਾਕੇ ਭ੍ਰਮਿ ਭੇਖ ਬਕੇ ਭੇਖ ਧਾਰੀ ॥

ਪੰਡਤ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਅਰ ਮੋਨੀ ਮੋਨ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਸਭ ਬਕਤ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਭੇਖੋਂ ਮੈਂ ਭੇਖਧਾਰੀ ਭਰਮ ਬਕੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਹਰੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਾ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਜੋ ਸਚੇ ਸਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੁਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਵਾਹਉਣੁ ਨਿਵਾਰਿ ਸਚਿ ਰਾਤੇ ਸਾਚ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਚਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਭਾਯਾ ਹੈ ਅੰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੋਨਿਬਿਰਤਕੀਆਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਜਿਨਿ ਵਿਚਰੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨੇ ਸੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਸੇ ਹੰਕਾਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਾਚੈ ਸਬਦਿ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਉਪਜੈ ਮਨਿ ਸਾਚੈ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਸਾਚੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ (ਹੁਨੀ) ਬਾਣੀ ਉਤਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਸਾਚੈ ਮਨ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥ ੬ ॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਈ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਏਕਸ ਮਹਿ ਸਭੁ ਜਗਤੋ ਵਰਤੈ ਵਿਰਲਾ ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ॥

ਏਕ ਕੇ ਵਿਖੇ ਹੀ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਏਕ ਅਵਤੀ ਕੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਤਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ਅਨਾਦਿਨੁ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥ ੭ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਤੋਂ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕੁਛ ਸੁਝਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਬੂਝੈ ਹੋਰੁ ਕਹਣਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਤਿਸਕੋ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਖਾਣੋਂ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਜੇ ਇਏ ਕਰਕੇ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜਾਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਦਾ (ਬੈਰਾਗੀ) ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਸਬਦ ਵਿਖੇ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥ ਹਰਿ

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲੈ ਜਾਣੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਅਕਥ ਕੀ ਜੋ (ਕਹਾਣੀ) ਕਥਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਉਪਰ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਕਿਸੇ ਵਿਰਲੇ ਨੇ ਹੀ ਤਿਸਕੀ ਕਥਾ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਗੁਣੀ ਗਹਿਰੁ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਹਰੀ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪਛਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਕਰਮ ਕਰਹਿ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਬਹਿਰਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦ੍ਰਿਤ ਭਾਵਨਾ ਜੋ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ ਸਭ ਬੋਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਨਾਮਿ ਨਾਵੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਫਿਰਿ ਮੈਲਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਈ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਜਲ ਸੇ ਜੋ ਨਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਫਿਰ ਵਹੁ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਮੈਲਾ ਕਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹੈ ਮੈਲਾ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥ ੨ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਲਾ ਹੀ ਹੈ ਦੁਵੈਤ ਭਾਵਨਾ ਮੈਂ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹਾ ਕਿਆ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਤਿਆਗੀ ਮੈ ਤਾ ਬੂਝ ਨ ਪਾਈ ॥

ਕਿਆ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਸੰਗ੍ਰਹ ਕਰੋਂ ਔਰ ਕਿਆ ਤਿਆਗ ਕਰੋਂ ਮੈਨੇ ਗੁਹਣ ਔਰ ਤਿਆਗ ਕੀ ਸਮਝ ਰੁਝਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥

ਹੋਹਿ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿਜੀਉ ਨਾਮੋ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਆਪ ਹੀ ਜਿਸ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਇਕਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ (ਸਖਾਈ) ਮਿਤ੍ਰਾਈ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਰਾ ਸਰੁ ਦਾਤਾ ਕਰਮੁ ਬਿਧਾਤਾ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਨਾਇ ਲਾਏ ॥

ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਸਚ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਜੋ ਕਰਮੋਂ ਕਾ (ਬਿਧਾਤਾ) ਫਲ ਪਰਦਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੈ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਜਿਸਨੋ ਆਪਿ ਬੁਝਾਏ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਦੇਖਿ ਬਿਸਮਾਦੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਹੀ ਚੇਤੇ ਆਵਾਗਉਤੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰ ਏਹ ਮਨ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਔਰ ਇਹ ਸੰਸਾਰ (ਆਵਾਗਉਤ) ਜਨਮਣੇ ਮਰਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋਈ ਬੂਝੈ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਖੁਝਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਨਮਦੇ ਮਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਲੈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਦੁਰ ਸੂਝੈ ਸੇ ਕਦੇ ਨ ਵਿਗਾੜਹਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ॥

ਜਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸਮਝ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਵਿਗਾੜੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਿਸਵਲ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬੂਝ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਸੰਜਮ ਕਰਣੀ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਹਿ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਰਹਾਈ ॥ ੬ ॥

ਸਚ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਸੰਜਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਕਰਣੀ) ਭਗਤੀ ਕੀ ਕਿਰਤ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮਦਾ ਮਰਦਾ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਸੇਵਹਿ ਸਾਚੈ ਸਾਚੁ ਕਮਾਵਹਿ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਚੁ ਅਪਾਰਾ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸਚ ਤਾਮ ਕਾ ਅਪਾਰ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ(ਦਰਿ)ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਸਾਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ਕੋਕਮਾਵਤੇਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੈ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ਨਾ ਬੂਝਹਿ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੭ ॥

ਮਨਮੁਖ ਫੈਤ ਮੈਂ ਭਰਮ ਕਰ ਭੁਲਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਆਤਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੂਝਤੇ ॥ ੭ ॥

ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਆਪੇ ਕਰਿ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ॥

ਆਪੇ (ਮੁਖ) ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਹੋਕਰ ਜਗਿਆਸੀ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਵੈ ਹੈ ਆਪੇ ਰਚਨਾ ਕੇ ਕਰ ਕਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨ ਥਾਇ ਪਏ ਹੈ ਜਿਨਕੀ ਪਤਿ ਪਾਵੈ ਲੇਖੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਥਾਇ ਪਏ ਅਰਥਾਤ ਪਰਵਾਣ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਪਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਲੇਖੇ ਪਾਵਤਾਹੈ(੮)੩ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਇ ॥

ਗੁਸਾਈ ਪਰਤਾਪੁ ਤੁਹਾਰੋ ਡੀਨਾ ॥ ਕਰਨ ਕਰਾਵਨ ਉਪਾਇ

ਸਮਾਵਨ ਸਗਲ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਬੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੁਸਾਈ ਤੁਮਾਰਾ ਪਰਤਾਪ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਜੋ ਕਹੈ ਕਿਆ ਦੇਖਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ (ਕਰਨ)ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮਾਇਕੋਂ ਸੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਾਵਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਔਰ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਲਜਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਹੇ (ਬੀਨਾ)ਬੀਨਲਾ ਤੂੰ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕਾ ਮਾਲਕ ਔਰ (ਛਤ੍ਰਪਤਿ) ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਹੈਂ ॥

ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਰਾਜ ਭਏ ਰੈਕਾ ਉਨਿ ਝੂਠੇ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਓ ॥

ਰਾਣਾ ਰਾਉ ਰਾਜਾ ਏਹ ਜੋ ਪਵਣੀਆ ਹੈਂ ਇਨਕੋ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਤੋਂ ਕਿਆ ਹੁਆ ਤੋਂ ਡੀ ਰੈਕਾ ਹੈਂ ਔਰ ਉਨੋਂ ਨੇ ਅਪਣੇ ਜਸ ਕੀਆ ਕਹਾਣੀਆ ਕੋ ਝੂਠੇ ਹੀ ਕਹਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਮਰਾ ਰਾਜਨੁ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਤਾਕੇ ਸਗਲ ਘਟਾ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਮਾਰਾ ਰਾਜਨ ਤੂੰ ਸਦਾ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ (ਤਾਕੇ) ਤੇਰਾ ਸੰਪੂਰਨ(ਘਟਾ)ਸਰਗੋਂ ਮੈਂ ਜਸ ਗਾਇਨਕੀਆਹੈ ॥੧॥

ਉਪਮਾ ਸੁਨਹੁ ਰਾਜਨ ਕੀ ਸੰਤਹੁ ਕਹਤ ਜੇਤ ਪਾਹੂਦਾ ॥

ਹੇ ਰਾਜਨ ਆਪ ਕੀ ਉਪਮਾ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਮੈਂ ਸੁਣਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨਨੇਕ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਸ਼੍ਰੋਸ਼ਤ੍ਰਪ ਕੋ (ਪਾਹੂਦਾ) ਪਹੁੰਚ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਵਡ ਸਾਹ ਦਾਤਾਰਾ ਉਚੇ ਹੀ ਤੇ ਉਚਾ ॥ ੨ ॥

ਬੜਾ ਬਿਅੰਤ ਉਦਾਰ (ਸਾਹ) ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਸਾਹੂਕਾਰ ਹੈਂ ਔਰ ਉਚਿਓਂ ਸੇ ਉਚਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਵਨਿ ਪਰੋਇਹਿ ਸਦਾਨ ਅਕਾਰਾ ਪਾਵਕ ਕਾਸਟ ਸੰਗੇ ॥

ਤੈਨੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪਵਨ ਕਰ ਸਭ ਜਗ ਕੋ ਪਰੋਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ (ਕਾਸਟ) ਲਕੜੀ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਮਿਲਾਇ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥

ਨੀਹੁ ਧਰਨਿ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਏਕਤ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਹੀ ਸੰਗੇ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਹ ਜੈ ਸਕਤੀ ਕਰ ਜਲ ਔਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਦਿ ਤਤ੍ਵਾਂ ਕੋ ਇਕੱਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਰਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸੰਗ ਵੇਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਕਥਾ ਰਾਜਨ ਕੀ ਚਲੈ ਘਰਿ ਘਰਿ ਤੁਝੈ ਉਮਾਹਾ ॥

(ਘਟਿ ਘਟਿ) ਸਰੀਰ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਹੇ ਰਾਜਨ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਚਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਘਰਿ ਘਰਿ) ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਾ ਰਿਦੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਤੁਝੈ) ਤੁਮਾਰਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਸਭਿ ਪਾਛੈ ਕਰਿਆ ਪ੍ਰਥਮੇ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਹਾ ॥ ੩ ॥

ਭੋਟੇ ਬਭੇ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਪੀਛੇ ਸੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਰਿਜਕ ਤਿਨਕਾ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਪਹੁੰਚਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਯਥਾ ਮਾਤਾਕੇ ਅਸਥਨੋਂ ਮੈਂ ਵਧ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਣਾ ਸੁ ਆਪੇ ਕਰਣਾ ਮਸਲਤਿ ਕਾਹੂ ਦੀਨੀ ॥

ਜੋ ਭੁਭ (ਕਰਣਾ) ਪਰਪੰਚ ਹੈ ਜੋ ਤੈਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ (ਮਸਲਤਿ) ਸਲਾਹ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੀ ਹੈ ? ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਦੀ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਕਰਹੁ ਵਿਖਾਏ ਸਾਰੀ ਸਾਖੀ ਦੀਨੀ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੈਨੇ ਸੈ ਜਤਨ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵ (ਕਰਿ ਕਰਹੁ) ਰਚ ਰਚ ਕਰ ਵਿਖਾਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਏ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਾਰੀ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤੇਰੀ ਕੁਦਰਤ (ਚੀਨੀ) ਜਾਣੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹਰਿ ਭਗਤਾ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ਅਪਨੇ ਦੀਨੀ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕਿਰਪਾ ਰੂਪੀ (ਕਰਿ) ਹਾਥ ਅਪਨੇ ਭਗਤਾਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਤੈਨੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਣੇ ਨਾਮ ਕੀ ਤਿਨਕੇ ਬਡਾਈ ਦਈ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਜਿਨਿ ਕਰੀ ਅਵਗਿਆ ਜਨਕੀ ਤੇ ਤੋਂ ਦੀਏ ਰੁਝਾਈ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਅਵਗਿਆ ਕਰੀ ਹੈ ਜੋ ਤੈਨੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਮੈਂ ਰੁਝਾਇ ਦੀਏ ਭਾਵ ਮਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਤਿਨਕੇ ਅਵਗਨ ਸਭਿ ਪਰਹਰਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਧਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਮੁਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਅਵਗੁਣਾਂ ਕੋ ਤੈਨੇ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕਉ ਦੇਖਿ ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ਤਿਨ ਭਵਸਾਗਰੁ ਤਰਿਆ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨਕੇ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕਿਰਪਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਮ ਨਾਨੇ ਨੀਚ ਤੁਮੇ ਬਡ ਸਾਹਿਬ ਕੁਦਰਤਿ ਕਉਲ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਹਮ (ਨਾਨੇ ਨੀਚ) ਅਤੀ ਤੁਭ ਹੈਂ ਅਰ ਤੁਮ ਬਡੇ ਸਾਹਿਬ ਹੋ ਮੇਰੀ ਕਿਆ ਸਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋਂ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਦਰਸ ਦੇਖੇ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਰ ਤਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨੇ ਕਰ ਸੀਤਲ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਅਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਲਾਓ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਦੁਆਰਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਬਿਬੂਤੀ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਕਹਿ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਕਥਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰਗ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੬ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਸੁਨਹੁ ਜਨ ਕਥਾ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਚਰਜ ਸਭਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸੰਤਜਨੋਂ (ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਣਨ ਕਰੋ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕੀ (ਸਭਾ) ਕਰਹਿਰੀ ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਮਸਕਾਰ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਅਪਾਰ ॥

ਸਦਾ ਮਦਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਹਮ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਤਿਸ (ਅਪਾਰ) ਵਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਏ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਭੀਤਰਿ ਹੋਵੈ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਅਗਿਆਨ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਜਿਨਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ (ਪਰਗਾਸੁ) ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਕਰ ਅਗਿਆਨ ਨਸਟ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਿਤਿ ਨਾਹੀ ਜਾਕਾ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥ ਸੋਭਾ ਤਾਕੀ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਏਹੁ ਬਿਸਥਾਰੁ ਅਰਥਾਤ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ (ਮਿਤਿ) ਮਿਰਯਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸੋਭਾ ਭੀ (ਅਪਰ ਅਪਾਰ) ਬਿਅੰਤ ਸੇ ਬਿਅੰਤ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਚੰਗ ਜਾਕੇ ਗਨੇ ਨ ਜਾਹਿ ॥ ਸੋਗ ਹਰਖ ਦੁਹਹੁ ਮਹਿ ਨਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਚੰਗ ਹੋਂ ਗਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਸੋ ਜੋਗ ਔਰ ਹਰਖ ਦੋਨੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਨਿਕ ਬ੍ਰਹਮੇ ਜਾਕੇ ਬੇਦ ਧੁਨਿ ਕਰਹਿ ॥ ਅਨਿਕ ਮਹੇਸ ਬੈਸਿ ਧਿਆਨੁ ਧਰਹਿ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜਿਸਕੇ ਅਭੇ ਬੇਦ ਕੀ ਧੁਨੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਸਿਵਜੀ ਬੈਠੇ ਹੁਏ ਧਿਆਨ ਧਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਪੁਰਖ ਅਸਾ ਅਵਤਾਰ ॥ ਅਨਿਕ ਇੰਦੁ ਉਭੇ ਦਰਬਾਰ ॥ ੩ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਤਿਸਕੇ ਪਰਸਰਾਮ ਆਦਿਕ ਅਸਾ ਅਵਤਾਰ ਪੁਰਖ ਹੋਂ ਅਨੇਕ ਹੀ ਇੰਦੁ ਤਿਸਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ (ਉਭੇ) ਖੜੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਨਿਕ ਪਵਨ ਪਾਵਕ ਅਰੁ ਨੀਰ ॥ ਅਨਿਕ ਰਤਨ ਸਾਗਰ ਦਧਿ ਖੀਰ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਪਵਨ ਦੇਵਤਾ ਅਰ ਅਗਨ ਦੇਵਤਾ ਅਰ (ਨੀਰ) ਜਲ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕ ਹੀ ਰਤਨੋਂ ਕੇ ਸਾਗਰ ਔਰ (ਦਧਿ) ਦਹੀਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਅਰ (ਖੀਰ) ਦੂਧ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਸੂਰ ਸਸੀਅਰ ਨਖਿਆਤਿ ॥ ਅਨਿਕ ਦੇਵੀ ਦੇਵਾ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ॥ ੪ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਔਰ (ਨਖਿਆਤਿ) ਤਾਰਾਗਨ ਹੈ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕਹੀ ਦੇਵੀ ਅਰ ਦੇਵਤਾ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਹੈਂ ॥੪॥

ਅਨਿਕ ਬਸੁਧਾ ਅਨਿਕ ਕਾਮਧੇਨ ॥ ਅਨਿਕ ਪਾਰਜਾਤ ਅਨਿਕ ਮੁਖਿ ਬੇਨ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਬਸੁਧਾ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਕਾਮਧੇਨੁ ਹੈ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਪਾਰਜਾਤ) ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਡ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਮੁਖਿਬੇਨ) ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਵਾ ਨਾਰਦ ਜੀ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਬੈਸੀ ਬਜਾਵਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਮੁਖ ਹੈਂ ਐ ਬੇਨ ਵਾਜਾ ਵਜਾਉਣੇ ਵਾਲਿਓਂ ਮੈਂ ਨਾਰਦ ਜੀ ਮੁਖ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਅਕਾਸ ਅਨਿਕ ਪਾਤਾਲ ॥ ਅਨਿਕ ਮੁਖੀ ਜਪੀਐ ਗੋਪਾਲ ॥ ੫ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਅਕਾਸ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਪਤਾਲ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਅਨੇਕ ਹੀ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਨੇਕ ਮੁਖੋਂ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਅਨਿਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਿਮਿਤਿ ਪੁਰਾਨ ॥ ਅਨਿਕ ਜੁਗਤਿ ਹੋਵਤ ਬਖਿਆਨ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਸਾਸਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸਿਮੁਤੀਆ ਐ ਪੁਰਾਨ ਹੈਂ ਤਿਨੇ ਦੁਆਰਾ ਅਨੇਕ ਹੀ ਜੁਗਤੀਓਂ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸਰਾਤੋਂ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਵਖਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਸਰੋਤੇ ਸੁਨਹਿ ਨਿਪਾਨ ॥ ਸਰਬ ਜੀਅ ਪੂਰਨ ਭਗਵਾਨ ॥ ੬ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਸ਼੍ਰੋਤੇ ਹੋਕਰ (ਨਿਪਾਨ) ਨਿਪੀਓਂ ਕੇ ਘਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਪ ਕੇ ਸੁਨਤੇ ਹੈ ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਅਨਿਕ ਧਰਮ ਅਨਿਕ ਕੁਮੇਰ ॥ ਅਨਿਕ ਬਰਨ ਅਨਿਕ ਕਨਿਕ ਸੁਮੇਰ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਧਰਮਰਾਜ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਕੁਮੇਰ ਹੈ ਅਨੇਕ ਬਰਨ ਦੇਵਤਾ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਸੂਰਨ ਕੇ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਸੇਖ ਨਵਤਨ ਨਾਮੁ ਲੇਹਿ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਤੇਹਿ ॥ ੭ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਸੇਸਠਾਕ ਨਿਤ ਨਵੀਨ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ (ਤੇਹਿ) ਤਿਨਕੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥੭॥

ਅਨਿਕ ਪੁਰੀਆ ਅਨਿਕ ਤਹ ਖੰਡ ॥ ਅਨਿਕ ਰੂਪ ਰੇਗ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਪੁਰੀਆ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਤਹਾ ਖੰਡ ਹੈਂ ਰੂਪ ਦੇਹਾ ਰੰਗ ਸ਼੍ਰੋਤ ਪੀਤਾਦੀ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਅਨੇਕ ਅਨੇਕ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਬਨਾ ਅਨਿਕ ਫਲ ਮੂਲ ॥ ਆਪਹਿ ਸੂਖਮ ਆਪਹਿ ਅਸਬੂਲ ॥ ੮ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ ਬਾਗ ਔਰ ਅਨੇਕ ਫਲ ਮੂਲ ਹੈਂ ਆਪ ਹੀ ਸੂਖਮ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਹ ਆਪ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਸਬੂਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਅਨਿਕ ਜੁਗਾਦਿ ਦਿਨਸ ਅਰੁ ਰਾਤਿ ॥ ਅਨਿਕ ਪਰਲਉ ਅਨਿਕ ਉਤਪਾਤਿ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਜੁਗਾਦਿ) ਜੁਗੋਂ ਕੀ ਆਦਿ ਸਤਜੁਗ ਉਪਲਖਤ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨ ਭੀ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ ਉਸ ਮੈਂ ਪਰਲੋ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਉਤਪਾਤਿ) ਉਤਪਤੀ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਜੀਅ ਜਾਕੈ ਗ੍ਰਿਹ ਮਾਹਿ ॥ ਰਮਤ ਰਾਮ ਪੂਰਨ ਸ੍ਰਬ ਠਾਇ ॥ ੯ ॥

ਅਨੰਤ ਹੀ ਜੀਵ ਜਿਸਕੇ ਸੰਸਾਰ ਕ੍ਰਮ ਮੈਂ ਰਮ ਰਹੇ ਹੈਂ ਰਮਣ ਰੂਪ ਰਾਮ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਅਨਿਕ ਮਾਇਆ ਜਾਕੀ ਲਖੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ਅਨਿਕ ਕਲਾ ਖੇਲੈ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਜਿਸਕੀ ਅਨੇਕ ਹੀ ਪਰਕਾਰ ਕੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਲਖੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਹੈ ਸੋ ਅਨੇਕ ਸਕਤੀਓਂ ਕਰ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਖੇਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਧੁਨਿਤ ਲਲਿਤ ਸੰਗੀਤ ॥ ਅਨਿਕ ਗੁਪਤ ਪ੍ਰਗਟੇ ਤਹ ਚੀਤ ॥ ੧੦ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਲਲਿਤ) ਸੁੰਦਰ (ਸੰਗੀਤ) ਰਾਗੋਂ ਕੇ (ਧੁਨਿਤ) ਉਚਾਰਤੋਂ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਹੀ (ਚੀਤ) ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਤਹਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਰਹੇ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸਭਤੇ ਉਚ ਭਗਤ ਜਾਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਆਨ ਪਹਰ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਰੰਗਿ ॥

ਸਭ ਤੇ ਉਚਾ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤ ਜਿਸਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਆਨੋਂ ਪਹਿਰ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਅਨਾਹਦ ਅਨੰਦ ਭੁਨਕਾਰ ॥ ਉਆ ਰਸ ਕਾ ਕੁਛ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰ ॥ ੧੧ ॥

ਅਨੇਕ ਹੀ (ਅਨਾਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਅਨੰਦ ਜਨਕ (ਭੁਨਕਾਰ) ਸਬਦ ਹੋਰਹੇ ਹੈ ਉਸ ਅਨੰਦ ਕਾ ਕੁਛ ਅੰਤ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਸਤਿ ਅਸਥਾਨੁ ॥ ਉਚ ਤੇ ਉਚ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਥਾਨੁ ॥

ਵਹੁ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿ ਹੀ ਤਿਸਕਾ ਅਸਥਾਨ ਸਤਿਸੰਗ ਵਾ ਬੈਠਨ ਹੈ (ਉਰ) ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਉਢਾ ਹੈ ਔਰ ਸੁਧ ਹੈ ਔਰ ਨਿਰਬੰਧ ਹੈ ॥

ਆਪੁਨਾ ਕੀਆ ਜਾਨਹਿ ਆਪਿ ॥ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪਿ ॥
ਅਪਨਾ ਕੀਆ ਹੂਆ ਜੋ ਪਰਖਿ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਨਾਨਕ ਦਇਆਲਾ ॥ ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ

ਨਾਨਕ ਤੇ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥ ੧੨ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਔਰ (ਨਾਨਕ) ਦ੍ਰਿੜ ਸੇ ਰਹਿਤ ਦਇਆ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਪੁਰਸ (ਨਿਹਾਲ) ਨਿਰਦੁਖ ਹੁਏ ਹੋਂ ॥ ੧੨ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਸਾਰਗ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਭ ਦੇਖੀਐ ਅਨਭੈ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਨ ਹੈ ਅਲਿਪਾਤਾ ॥

ਅਨਭੈਤਾ ਕਾ ਦੇਨ ਵਾਲਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਹ (ਅਲਿਪਾਤਾ) ਅਸੰਗ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟ ਪੂਰਨੁ ਕਰਿ ਬਿਸਥੀਰਨੁ ਜਲ ਤਰੰਗ ਜਿਉ ਰਚਨੁ ਕੀਆ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕਾ (ਬਿਸਥੀਰਨ) ਬਿਸਤਾਰ ਕਰਕੇ ਆਪ ਸਭ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਸੇ ਤਰੰਗ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਅਪਣੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਕੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਭਿ ਰਸ ਮਾਣੇ ਭੋਗ ਘਟਾਣੇ ਆਨ ਨ ਬੀਆ ਕੋ ਬੀਆ ॥

(ਹਭਿ) ਸਭ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਭੋਗੋਂ ਕੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਭੋਗ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੁਲ ਔਰ (ਬੀਆ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਹੰਤਿ ਰੰਗੀ ਇਕ ਰੰਗੀ ਠਾਕੁਰੁ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਇਕ (ਰੰਗੀ) ਆਨੰਦੀ ਠਾਕਰ ਹੈ ਸੇ ਪ੍ਰਭ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਵਰਸਿ ਲੀਨਾ ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨਾ ਸਭ ਦੇਖੀਐ ਅਨਭੈ ਕਾ ਦਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਵਰਸਨ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲੀਨ ਹੂਆ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਮਛੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਰਬ ਮੈਂ ਨਿਰਭੈਤਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਪੂਰਨ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਉਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਬਛਾਈ ਪੂਰਨ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬ ਠਾਈ ॥

ਕੌਨ ਕੌਨ ਉਪਮਾਨ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਕਰ ਤਿਸਕੀ ਬਛਾਈ ਕਰੋ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੇ ਸਾਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਪੂਰਨ) ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਰਬ ਤੌਰ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰਨ ਮਨਮੋਹਨ ਘਟ ਘਟ ਸੋਹਨ ਜਬ ਖਿੰਚੈ ਤਬ ਛਾਈ ॥

ਪੂਰਨ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨ ਵਾਲਾ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਜਬ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸੇ ਚੇਤਨਸਤਾ ਕੇ ਖਿੰਚਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਰੀਰ (ਛਾਈ) ਭਸਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਨ ਅਰਾਧਹੁ ਮਿਲਿ ਕਰਿ ਸਾਧਹੁ ਘਰੀ ਮੁਹਤ ਕ ਬੋਲਾ ਆਈ ॥

ਐਸੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਧੋਂ ਸੇ ਮਿਲਿ ਕਰ ਅਰਾਧਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੋ ਘੜੀ ਵਾ (ਮੁਹਤ) ਅਧੀ ਘੜੀ ਤਕ ਅੰਤ ਕੀ ਵੇਲਾ ਆਈ ਜਾਣੋ ॥

ਅਰਬੁ ਦਰਬੁ ਸਭੁ ਜੋ ਕਿਛੁ ਦੀਸੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕਛਹੁ ਜਾਈ ॥

ਦੇਹ ਸਭੀ ਜਿਤਨਾ ਕੁਛ ਕੌਮ ਆਉਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਮੀਨਿਆ ਹੂਆ ਪਦਾਰਥ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਸੇ ਸੰਗ ਕੁਛ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਰਾਧਹੁ ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਬਛਾਈ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰੋ ਤਿਸਕੇ ਕਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਵੇ ਔਰ ਕੌਨ ਮੁਖ ਸੇ ਬਛਾਈ ਕਹੀ ਜਾਵੇ ॥ ੨ ॥

ਪੂਛਹੁ ਸੰਤ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰੁ ਕੈਸਾ ॥ ਹੀਉ ਅਰਾਪਉਂ ਦੇਹੁ ਸਦੇਸਾ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਛਤਾ ਹੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰ ਕੈਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਤਿਸਕੇ ਮੈਂ ਅਪਨਾ (ਹੀਉ) ਜੀਵ ਮਨ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਵੋ ॥

ਜੋਗ ਕਰ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਸੋਗੀ ਕੀਤੈ ਰੋਜਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਰੂਪੀ ਮਾਲੀ ਰੰਗਿ ॥

ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਸੋਗ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਯਥਾ ਜੈਨੀ ਸਦੀਵ ਹੀ ਸੋਗ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਰੂਪ ਅਰ ਮਾਲ ਕੇ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਤੀਰਥ ਭਵਿਐ ਨੰਗਿ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਦਾਤੀ ਕੀਤੈ ਪੁੰਨਿ ॥

ਪੈਰੋਂ ਸੇ ਨਗਨ ਹੋਕਰ ਤੀਰਥ ਜਾਤ੍ਰਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ (ਦਾਤੀ) ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਦਾਨ ਅਰ ਪੁੰਨ ਕਿਸੇ ਦੇਣੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਭੀਜਤਾ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਬਾਹਰਿ ਬੈਠਿਆ ਸੁੰਨਿ ॥

ਬਾਹਰ (ਸੁੰਨਿ) ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਬੈਠਣੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ॥

ਨ ਭੀਜੈ ਭੋੜਿ ਮਰਹਿ ਭਿੜਿ ਸੁਰ ॥ ਨ ਭੀਜੈ ਕੇਤੇ ਹੋਵਹਿ ਧੂੜ ॥

(ਭੋੜਿ) ਰੂਪ ਮੈਂ ਸੁਰਮਾ ਹੋਕਰ ਲੜ ਮਰਨੇ ਸੇ ਨਹੀਂ ਭੀਜਤਾ ॥ ਔਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਜੀਵੇ ਕੀ ਧੂੜੀ ਹੋਨੇ ਸੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕੈਸੇ ਭੀਜਤਾ ਹੈ? ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲੇਖਾ ਲਿਖੀਐ ਮਨਕੈ ਭਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਭੀਜੈ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਕੇ ਕਰਤਬੋ ਕੇ (ਭਾਇ) ਅਨਸਾਰ ਲੇਖ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵਸੇ ਸੋਈ ਕਰਤੱਤ ਪਰਮਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋਮਨਕਰ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ 'ਮਨ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਨਵ ਛਿਅ ਖਟ ਕਾ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਨਿਸਿ ਦਿਨ ਉਚਰੈ ਭਾਰ ਅਠਾਰ ॥

(ਨਵ) ਬਿਆਕਰਣ ਛਿਅ ਸਾਸਤ੍ਰ ਖਟ ਅੰਗ ਵੇਟ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਜੋਤਸ ੧ ਨਿਰੁਕਤ ੨ ਪਿੰਗਲ ੩ ਸੰਖਿਆ ੪ ਔਰ ਏਕ ਅੰਗ ਵਿਆਕਰਣ ਹੈ ੫ ਕਲਪ ੬ ਇਨਕਾ ਜੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਅਠਾਰ ਪਰਬੋਂ ਵਾਲਾ (ਭਾਰ) ਮਹਾ ਭਾਰਥ ਵਾ ਅਠਾਰ ਪੁਰਾਣੋਂ ਸਹਿਤ ਮਹਾ ਭਾਰਥ ਕੋ ਜੋ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨਿਭੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਤੋਹਿ ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਣ ਮੁਕਤਿ ਕਿਉ ਹੋਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਭੀ (ਤੋਹਿ) ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਤਾਤੇ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਪੁਰਸ ਮੁਕਤ (ਕਿਉ) ਕੈਸੇ ਕਿਸ ਤਰਾ ਹੋਜਾਵੇ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਨਾਭਿ ਵਸਤ ਬ੍ਰਹਮੈ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਿਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥ ੩ ॥

ਨਾਭੀ ਮੈਂ ਵਸਤੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀਨੇ ਜਿਸਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੈਗੁਰੋਦਾਰੋਤਿਸਕੇ ਨਾਮਕੋ ਪਛਾਣਾਹੈ॥੩॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਆਪਿ ਨਿਰੰਜਨਾ ਜਿਨਿ ਆਪੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਦੇਹ ਸਭ ਜਗਤ ਆਪ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਸੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਖੇਲੁ ਰਚਾਇਓਨੁ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਸਥਾਇਆ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਜਗਤ ਖੇਲ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਰਚਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ(ਸਥਾਇਆ)ਸਭ ਮੈਂ ਆਯਾਹੁਆਹੈ॥

ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਆਪਿ ਸਿਰਜਿਅਨੁ ਮਾਇਆ ਮੇਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥

ਤੀਨੇ ਗੁਣ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਨਾਏ ਹੈ ਔਰ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੇਹ ਸਭ ਮੈਂ ਬਥਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਬਰੇ ਜਿਨ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਬੋਂ ਕੋ ਭੇਰਾ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਸੇ ਬਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਵਰਤਣਾ ਸਭੁ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੂੰ ਸਭ ਮੈਂ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਜਗਤ ਤੇਰੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਤੇਰੇ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਰਜੂ ਮੈਂ ਸਰਪ ਵਤ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਨਾਨਕਾ ਆਪੇ ਰਖੈ ਵੇਕ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈ ਪੁਨਹ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੇ (ਵੇਕ) ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਰਖਤਾ ਹੈ ॥

ਮੰਦਾ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਜਾ ਸਭਨਾਂ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ॥

(ਮੰਦਾ) ਬੁਰਾ ਕਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਜੋ ਸਭ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਏਕ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਜੋ ਬਡੇ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਲੇ ਹੈ ਉਨਕਾ ਸੁਆਮੀ ਕੋਈ ਔਰ ਅਧਿਕ ਬਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਸਾਹਿਬੁ ਏਕੁ ਹੈ ਵੇਖੈ ਧੰਧੈ ਲਾਇ ॥

ਸਭਨਾਂ ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਔਰ ਧੰਧਿ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਸੈ ਬੋਲਾ ਕਿਸੈ ਅਗਲਾ ਖਾਲੀ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥

ਕਿਸੀ ਕੋ ਬੋਲਾ ਕਿਸੀ ਕੋ ਬਹੁਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਧੰਧੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ॥

ਆਵਹਿ ਨੰਗੇ ਜਾਹਿ ਨੰਗੇ ਵਿਚੇ ਕਰਹਿ ਵਿਥਾਰ ॥

ਜੀਵ ਸਭ ਨੰਗੇ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਨੰਗੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਬੀਚਹੀ ਭਾਵ ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ਵਿਥਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਣੀਐ ਅਗੈ ਕਾਈ ਕਾਰ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਜਾਤਾ ਜੇ ਅਗੇ ਜੀਵ ਕੋ ਕਾਈ ਕਾਰ ਸੁਭ ਮਿਲਣੀ ਹੈ ਵਾ ਅਸੁਭ ਮਿਲਣੀ ਹੈ ਵਾ ਜੇਕਰ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਪਾਇ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕੋ ਨਾ ਬੁਝੀਏ ਤਾਂ ਅਗੇ ਅਰਥਾਤ ਔਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਇਸਨੇ (ਕਾਈ) ਕੋ ਨਸੀ ਕਾਰ ਕਰਨੀ ਹੈ ਭਾਵ ਫੈਰ ਜੀਵ ਸੇ ਸੁਭ ਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ ਜੀਆਂ ਕਉ ਭੇਜੈ ਜਿਨਸਿ ਥਾਪਿ ਲੈ ਜਾਵੈ ॥

ਜੀਆ ਰੂਪੀ ਜਿਨਸੋਂ ਕੋ (ਭੇਜੈ) ਕਰੇ ਪੁਨਾ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਥਾਪੀਆ ਹੁਈਆ ਜਿਨਸੋਂ ਕੋ ਲੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੁਭ ਜਿਨਸ ਖਟਣ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਭੇਜਤਾ ਹੈ ਜੀਵ ਜੋਹੀ ਕੋਹੀ ਜਿਨਸ ਥਾਪ ਕਰ ਲੈ ਜਾਵੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਥਾਪਿ ਉਥਾਪੈ ਆਪੇ ਏਤੇ ਵੇਸ ਕਰਾਵੈ ॥

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ (ਥਾਪਿ) ਇਸਥਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਆਪੇ (ਉਥਾਪੈ) ਲਭ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਏਤੇ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ (ਵੇਸ) ਭੇਖ ਅਰਥਾਤ ਰੂਪ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅ ਫਿਰਹਿ ਅਉਧੁਤੀ ਆਪੇ ਭਿਖਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਸਭ ਤਿਸਕੇ (ਅਉਧੁਤੀ) ਭਿਛਕ ਅਰਥਾਤ ਮੰਗਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਨਕੋ ਭਿਖਿਆ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਲੇਖੈ ਬੋਲਣੁ ਲੇਖੈ ਚਲਣੁ ਕਾਇਤੁ ਕੀਚੈ ਦਾਵੈ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਲੇਖੈ ਵਿਚ ਹੀ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਔਰ ਲੇਖੈ ਮੈਂ ਚਲਣਾ ਹੈ ਫੇਰ (ਕਾਇਤੁ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਦਾਵੇ ਕਰੀਏ ॥

ਮੂਲੁ ਮਤਿ ਪਰਵਾਣਾ ਏਹੋ ਨਾਨਕੁ ਆਖਿ ਸੁਣਾਏ ॥

(ਮਤਿ) ਖਟ ਮਤਾਂ ਕਾ ਵਾ ਸਿਆਣਪ ਕਾ (ਮੂਲੁ) ਸਿਧਾਤ ਔਰ (ਪਰਵਾਣਾ) ਸਰਾ ਬਚਨ ਏਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕਹਿ ਕਰ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਰਣੀ ਉਪਰਿ ਹੋਇ ਤਪਾਵਸੁ ਜੇਕੋ ਕਹੈ ਕਹਾਏ ॥ ੨ ॥

ਕਰਣੀ ਉਪਰ (ਤਪਾਵਸੁ) ਨਿਆਉ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਕੁਛ ਔਰ ਕਹੇ ਕਹਾਵੇਗਾ ਤੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀਏਗਾ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਚਲਣੁ ਰਚਾਇਓਨੁ ਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਏਹ ਜਾਨਾ ਹੈ ਕਿ ਚਰਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਜਗਤ ਉਪਾਇਆ ਹੈ ਇਸ ਸਮਝ ਕਰ ਸੁਭ ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਸਮਝਾਇ ਵਾ ਗਿਆਨ ਗੁਣ ਤਿਨਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸਦ ਉਚਰੈ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਔਰ ਵਹੁ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕੋ ਸਦੀਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਤਿਨੇ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਕਤਿ ਗਈ ਫ੍ਰਮੁ ਕਟਿਆ ਸਿਵ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇਆ ॥

(ਸਕਤਿ) ਮਾਇਆ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਨਿਬਿਰਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਰਿਦੇ ਕਾ ਭਰਮ ਕਟ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ (ਜੋਤੀ) ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਾ ਬੋਧ ਜਾਗ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਕੈ ਪੋਝੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੇ (ਪੋਝੈ) ਖਜਾਨੇ ਮੈਂ ਪੁੰਨ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਪੁਰਖ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਹਜੈ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਹਰਿਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਸਾਹ ਚਲੇ ਵਣਜਾਰਿਆ ਲਿਖਿਆ ਦੇਵੈ ਨਾਲਿ ॥

(ਸਾਹ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਾਸੋਂ ਜੀਵ ਵਣਜਾਰਿਆ ਕੀ ਨਿਆਈਂ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਚਲੇ ਆਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਜੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੇਣਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਲ ਹੀ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਆਪਣਾ ਜੋ ਸੁਰਤੀ ਸਿਮ੍ਰਤੀ ਰੂਪ ਹੁਕਮ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਨਾਲ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹੁ ਹੈ ਕਿ ਏ ਜੀਵੋਂ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਮਕੇ ਮਾਨਨੀ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਲਿਖੈ ਉਪਰਿ ਹੁਕਮੁ ਹੋਇ ਲਈਐ ਵਸਤੁ ਸਮਾਲਿ ॥

ਸੁਰਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਹੁਕਮ ਲਿਖੇ ਕੇ ਉਪਰ ਜੋ ਕਮਾਵਨ ਕੇ ਸਾਵਧਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੇ ਹੋਨ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਸਮਾਲ ਲਈ ਹੈ ਭਾਵ ਆਤਮ ਪਰਾਇਣ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਵਸਤੁ ਲਈ ਵਣਜਾਰਈ ਵਖਰੁ ਬਧਾ ਪਾਇ ॥

ਤਿਨਾ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਵਣਜਾਰਿਆਂ ਨੇ ਵਸਤੁ ਭੀ ਲਈ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਵਖਰ ਰਿਏ ਰੂਪ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰ ਬਧਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦਿੜ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕੇਈ ਲਾਹਾ ਲੈਚਲੇ ਇਕਿ ਚਲੇ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥

(ਕੇਈ) ਵਿਚਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਮਨਮੁਖ ਮੂਲ ਸੁਆਸੋਂ ਕੇ ਗਵਾਇ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਬੋੜਾ ਕਿਨੈ ਨ ਮੰਗਿਓ ਕਿਸੁ ਕਹੀਐ ਸਾਥਾਸਿ ॥

ਧਨਾਇਕ ਪਦਾਰਥ ਬੋੜਾ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਮਾਂਝਾ ਭਾਵ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਰਾਜੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ॥

ਨਦਰਿ ਤਿਨ੍ਹਾਕਉ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਸਾਬਤੁ ਲਾਏ ਰਾਸਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਨਜ਼ਰ ਤਿਨਕੋ ਭਈ ਹੈ ਜੋ ਸੁਆਸਾ ਰੂਪੀ ਪੁੰਜੀ ਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਪਾਸ ਸਾਬਤ ਲਿਆਏ ਹੈਂ ਵਾ ਸਾਬਤ ਪੁੰਜੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਮਿਤ (ਲਾਏ) ਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਆਸ ਬਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਵਾਏ ॥੧॥ ਸੰਜੋਗ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਆਵਾਗੋਣ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੁੜਿ ਜੁੜਿ ਵਿਛੁੜੇ ਵਿਛੁੜਿ ਜੁੜੇ ॥ ਜੀਵਿ ਜੀਵਿ ਮੁਏ ਮੁਏ ਜੀਵੇ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਜੋੜ ਮੈਂ ਜੁੜੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਵਿਛੁੜੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਵਿਛੁੜੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਮੈਂ ਜੁੜੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਜੋ ਜੀਵਤ ਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਮੁਏ) ਮਿਰਤਕ ਸਮਾਨ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਮਿਲ ਮਿਲ ਵਿਛੁੜੇ ਹੈਂ ਵਿਛੁੜ ਕਰ ਫੇਰ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੀਓ ਜੀਓ ਕਰ ਮੁਏ ਹੈਂ ਅਰ ਮਰ ਫੇਰ ਜੀਵੇ ਜੀਵੇ ਹੈਂ ॥

ਕੇਤਿਆ ਕੇ ਬਾਪ ਕੇਤਿਆ ਕੇ ਬੇਟੇ ਕੇਤੇ ਗੁਰ ਚੇਲੇ ਹੁਏ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਵਿਛੁੜੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅਨੇਕੋਂ ਕੇ ਬਾਪ ਔਰ ਅਨੇਕੋਂ ਕੇ ਬੇਟੇ ਔਰ ਅਨੇਕੋਂ ਕੇ ਗੁਰੂ ਅਰ ਚੇਲੇ ਹੋਤੇ ਭਏ ॥

ਆਰੀ ਪਾਛੈ ਗਣਤ ਨ ਆਵੈ ਕਿਆ ਜਾਤੀ ਕਿਆ ਹੁਣਿ ਹੁਏ ॥

ਜੋ (ਹੁਣ) ਅਥ ਗਿਣੀਏ ਜੋ ਪੀਛੇ ਕਿਸ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਆਗੇ ਕਿਆ ਜਾਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤੇ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਕਰਨਾ ਕਿਰਤੁ ਕਰਿ ਲਿਖੀਐ ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਕਰੇ ॥

ਜੋ ਕਰਮ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜੋ ਸਭ (ਕਰਿ) ਹਾਥ ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਲਿਖੀਆ ਹੈ ਕਰਤਾ ਹੋਕਰ ਭਾਵ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਭਾਵ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਪੀਛੇ ਕਰੇ ਹੈਂ ਅਥ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਗੇ ਕੋ ਕਰੇਗਾ ਵਾ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮਰੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੀਐ ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰ ਮਰੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖਤਾ ਕਰ ਤਰੀਏ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਏ ਸੇ ਹੀ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਦੂਜਾ ਭਰਮੁ ਹੈ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇਆ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਦੂਜੇ ਭਰਮ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ (ਦੂਜੇ) ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਟੇ ਕੂੜੇ ਆਲਾਇਆ ॥

ਝੂਠ ਅਰ ਕਪਟ ਕੋ ਕਮਾਵਟੇ ਹੈ ਔਰ (ਕੂੜੇ ਆਲਾਇਆ) ਝੂਠ ਹੀ ਬੋਲਾ ਹੈ ॥

ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤੁ ਮੋਹੁ ਹੇਤੁ ਹੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਸਭਾਇਆ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਕਾ ਜੋ ਮੋਹ ਹੈ ਏਹ ਸਭ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁੰਨਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਜੋ (ਹੇਤੁ) ਸਨੇਹੁ ਹੈ ਏਹ ਭੀ ਸਭੋ ਦੁਖ ਕਾ ਹੇਤੁ ਹੈ ॥

ਜਮਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਆਹਿ ਭਰਮਹਿ ਭਰਮਾਇਆ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਬਧੇ ਹੁਏ ਮਾਰੀਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸੁਖੋਂ ਵਾਸਤੇ ਭਰਮੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਤਿਨਕੋ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਬੋਰਾਸੀ ਮੈਂ ਭਰਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਯੋਜੇ ਹੀ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਜਿਨ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੇ ਨਾਮਕੀ ਤੇ ਰਤੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਜਿਨਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਡਾਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਏਕੁ ਹੈ ਦੂਜਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਸੁਰਗਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਤ੍ਯ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਨਹਿ ਮਾਹਿ ਪਾਈਐ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨੀ ਪੀਤਾ ਰੰਗ ਸਿਉ ਜਿਨਕਉ ਲਿਖਿਆ ਆਦਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੋ (ਆਦਿ) ਧੁਰਸੇ ਹੀ ਉਤਮ ਕਰਮ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਕੀਤਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਕਰੇ ਸੋਇ ਸਾਲਾਹਿ ॥

ਕੀਤਾ ਹੁਆ ਜੀਉ ਕਿਉਂ ਸਲਾਹੀਏ ਭਾਵ ਸਲਾਹੁਣਾ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਜੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਲਾਹੁਣਾ ਕਰ ॥

ਨਾਨਕ ਏਕੀ ਬਾਹਰਾ ਦੂਜਾ ਦਾਤਾ ਨਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਤਿੰਨ ਦੂਸਰਾ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਰਤਾ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਨਿ ਕੀਤਾ ਆਕਾਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਕਰਤਾ ਸਲਾਹੀਏ ਜਿਸਨੇ ਏਹ (ਆਕਾਰੁ) ਪਰਪੰਚ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦਾਤਾ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਸਭਸੈ ਦੇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਦਾਤਾ ਸੋਈ ਸਲਾਹੀਏ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ (ਆਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਸਦੀਵ ਹੈ ਪੂਰਾ ਜਿਸੁ ਭੰਡਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਸਦੀਵ ਅਮਰ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਭੰਡਾਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਪੰਦਾਰਥ ਜਿਸਕੀ ਆਗਨਾ ਮੈਂ ਹੈਂ ॥

ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਾਲਾਹੀਐ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੋ ਵਡਾ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਸਲਾਹੁਣਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੁ ਹੈ ਸਿਵਾਏ ਸੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ (ਨਿਪਾਨੁ) ਨਿਪੀਓਂ ਕਾ ਖਜ਼ਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੇਵਣੇ ਤੇ ਸੁਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਉਚਰਾਂ ਪਤਿ ਸਿਉ ਘਰਿ ਜਾਈ ॥

ਇਸਤੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਸਹਿਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਘਰ ਜਾਵਾਂਗਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਾਣੀ ਨਾਮੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਰਿਵੈ ਵਸਾਈ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਰ ਮੁਖ ਸੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਈ ਹੈ ॥

ਮਤਿ ਪੰਖੇਰੂ ਵਸਿ ਹੋਇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਿਆਈ ॥

(ਮਤਿ) ਤੁਧੀ ਉਪਲਬਤ ਮਨ ਰੂਪੀ (ਪੰਖੇਰੂ) ਪੰਛੀ ਵਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਹੋਇ ਨਾਮੇ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਦਿਆਲ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤਬ ਨਾਮ ਮੈਂ ਖਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਤਿਸ ਸਿਉ ਕੈਸਾ ਬੋਲਣਾ ਜਿ ਆਪੇ

ਜਾਣੈ ਜਾਣੁ ॥ ਚੀਰੀ ਜਾਕੀ ਨਾ ਫਿਰੈ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇ ਪਰਵਾਨੁ ॥

ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣੀ ਜਾਣ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਕੈਸੇ ਬੋਲਣਾ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਤਿਸਕੋ ਰੁਖ ਅਰ ਸੁਖ ਕਿਆ ਸੁਨਾਵਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਚੀਰੀ) ਚਿਠੀ ਭਾਵ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੁੜਤੀ ਸੋ ਸੁਆਮੀ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ॥

ਚੀਰੀ ਜਿਸਕੀ ਚਲਣਾ ਮੀਰ ਮਲਕ ਸਲਾਰ ॥

ਪੁਨਹ ਜਿਸਕੀ ਚਿਠੀ ਭਾਵ ਆਗਿਆ ਮੈਂ (ਮੀਰ) ਪਾਤਸ਼ਾਹ(ਮਲਕ)ਦੇਵਤੇਅਰ(ਸਲਾਰ) ਸਰਦਾਰ ਸਭਨੇਚਲੇਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਸਾਈ ਭਲੀ ਕਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵੈਸੋਈ (ਕਾਰ) ਕਰਣੀ ਭਲੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਚੀਰੀ ਚਲਣਾ ਹਥਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਚੀਰੀ) ਚਿਠੀ ਭਾਵ ਆਗਿਆ ਮੇਂ ਚਲੇ ਜਾਣਾਂ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਹਥ ਕਿਛੁ ਭੀ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸੋ ਪਲ ਮਾਤਰ ਨਹਿਰਨਾ ਅਖਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ॥

ਸਾਹਿਬ ਕਾ ਫੁਰਮਾਣੁ ਹੋਇ ਉਠੀ ਕਰ ਲੈ ਪਾਹਿ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਜਬ (ਫੁਰਮਾਣੁ) ਹੁਕਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜੀਵ ਉਠ ਕਰ (ਕਰ ਲੈ) ਰਸਤੇ ਪੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਹੋਏ ਸਾਰ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵ ਪਰਲੋਕ ਗਾਮੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇਹਾ ਚੀਰੀ ਲਿਖਿਆ ਤੇਹਾ ਹੁਕਮੁ ਕਮਾਹਿ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਰੂਪੀਚੀਰੀ ਕਰ ਜੈਸਾਮਸਤਕ ਮੈਂ ਹੁਕਮਲਿਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਸਭ ਜੀਵ ਕਮਾਵਤੇਹੈਂ॥

ਘਲੇ ਆਵਹਿ ਨਾਨਕਾ ਸਦੇ ਉਠੀ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ (ਘਲੇ) ਭੇਜੇ ਹੁਏ ਸਭ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਐਹ (ਸਦ) ਬੁਲਾਏ ਹੁਏ ਪਰਲੋਕ ਕੋ ਉਠ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸਭ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਸਿਵਤਿ ਜਿਨ੍ਹਾ ਕਉ ਬਖਸੀਐ ਸੋਈ ਪੋਤੇ ਦਾਰ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਪਨੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੀ ਬਖਸ਼ੀ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸਗਿਆਨ (ਪੋਤੇ ਦਾਰ) ਖਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਕੰਜੀ ਜਿਨਕਉ ਦਿਤੀਆ ਤਿਨ੍ਹਾ ਮਿਲੇ ਭੰਡਾਰ ॥

ਆਗੇ ਜਿਨੋਂਨੇ ਭਗਤੀ ਵਾ ਬੁਧਮ ਖਿਦਜਾ ਰੂਪੀ ਕੰਜੀ ਜਿਨਕੋ ਦਈ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਭੰਡਾਰ ਮਿਲੇਹੈਂ॥

ਜਹ ਭੰਡਾਰੀ ਹੂ ਗੁਣ ਨਿਕਲਹਿ ਤੇ ਕੀਆਹਿ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜਿਨ ਖਜਾਨਰੀ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਾ ਮੁਖ ਤੇ ਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਪਰਵਾਣ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਦਰਿ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕਉ ਨਾਨਕਾ ਨਾਮੁ ਜਿਨਾ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਪਾਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਦੀ ਮੁਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਿਰਮਲਾ ਸੁਣਿਐ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਣਿ ਸੁਣਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈਐ ਬੂਝੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥

ਸੁਣ ਸੁਣ ਕਰ ਬਹਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ਇਸ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਚਲਾ ਹੀ ਬੁਝਤਾ ਹੈ

ਬਹਦਿਆ ਉਠਦਿਆ ਨ ਵਿਸਰੈ ਸਾਚਾ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਬੈਠਤੇ ਸੋ (ਸਾਚਾ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਖਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਭਗਤਾ ਕਉ ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ਹੈ ਨਾਮੇ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਅਧਾਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਤਿਨਕੋ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਹਰੀ ਪਰਾਇਣ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਬਲਦਾਜੀਵ ਜੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਦ੍ਰਿਸਟਾਤੋਂਕਰ ਤਿਸਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਜਨਾਵਤੇਹੁਏਕਹਤੇਹੈਂ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਤੁਲੀਆਹਿ ਤੋਲ ਜੇ ਜੀਉ ਪਿਛੈ ਪਾਈਐ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਓ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕੋ ਸੁਭ ਕਰਮ ਅਰਥਾਤ ਪੁਨਃ ਧਰਮ ਆਦਿਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਉਪਕਾਰੋਂ ਕੋ ਪਿਛੈ ਪਾਇ ਕਰ ਤਕੜੀ ਪੈ ਤੋਲੀਏ ॥

ਇਕਸੁ ਨ ਪੁਜਹਿ ਬੋਲ ਜੇ ਪੂਰੇ ਪੂਰਾ ਕਰਿ ਮਿਲੈ ॥

ਜੇ ਜੇਕਰ ਪੂਰੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਪੂਰਾ ਹੋਕਰ ਮਿਲਨਾ ਚਾਹੇਤੋਂ ਵਹੁ ਕਰਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਇਕ (ਬੋਲ) ਉਪਕਾਰ ਕੇ ਬਰਾਬਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੁਜ ਸਕੇਗਾ ॥

ਵਡਾ ਆਖਣੁ ਭਾਰਾ ਤੋਲੁ ॥ ਹੋਰ ਹਉਲੀ ਮਤੀ ਹਉਲੇ ਬੋਲੁ ॥

ਤਿਸਕਾ (ਆਖਣੁ)ਕਹਿਤਾ ਵਡਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੀ ਕਥਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ਔਰ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਤੋਲ ਭੀ ਭਾਰਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੋਲੀ ਮਤ ਕਰਕੇ ਹੋਲੀ ਹੀ ਬੋਲ ਕੋ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਰਤੀ ਪਾਣੀ ਪਰਬਤ ਭਾਰੁ ॥ ਕਿਉ ਕੰਡੈ ਤੋਲੈ ਸੁਨਿਆਰੁ ॥

ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਅਰ ਪਾਣੀ ਅਰ ਪਰਬਤੋਂ ਕਾ ਜੋ ਭਾਰ ਹੈ ਜੋ ਕੰਡੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰ ਸੁਨਾਰਾ ਕੈਸੇ ਤੋਲ ਸਕੇਗਾ

ਅਲਥਾਤ ਨਹੀਂ ਤੋਲ ਸਕਤਾ ॥

ਤੋਲਾ ਮਾਸਾ ਰਤਕ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪੁਛਿਆ ਦੇਇ ਪੁਜਾਇ ॥

ਪਰਤੂ ਜੋ ਤੋਲਾ ਮਾਸਾ ਰਤਕ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸੁਨਾਰ ਪੁਛਨੇ ਸੇ ਪੁਜਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕੇਗਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਮੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਿਅੰਤਕੀ ਮਿਰਯਾਦਾ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥ ਵਾ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ ॥ ਧਰਤੀ ਪਾਣੀ ਪਰਬਤ ਆਦਿਕ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਜਿਸਕੇ (ਭਾਰ) ਆਸਰੋਂ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਪੰਡਤ ਰੂਪੀ ਸੁਨਾਰ ਚਿਤ ਰੂਪੀ ਕੰਢੇ ਸਾਥ ਕੈਸੇ ਤੋਲ ਸਕੇਗਾ (ਤੋਲਾ) ਬੇਦ ਮਾਸਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪਰਮਾਣ ਰਤੀ ਮਿਮ੍ਰਿਤੀ ਪਰਮਾਣ ਪਾਇਕਰ ਪੁਛਣੇ ਸੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਮਿਤ ਪੁਜਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕੇਗਾ ॥

ਮੂਰਖ ਅੰਧਿਆ ਅੰਧੀ ਧਾਤੁ ॥ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਨ ਆਪੁ ॥ ੧ ॥

ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨੀਓ ਕੀ ਅਵਿਦਿਆ ਮੈਂ (ਧਾਤੁ) ਧਾਵਣੀ ਹੈ ਕਹਿ ਕਹਿ ਕੇ ਅਭਿਆਣ ਅਰਥਾਤ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗੋਂ ਕੋ ਆਪਕੇ ਅਧਿਕ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਸੁਨਣਿ ਅਉਖਾ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੀ ਆਖਿ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਜਸ ਆਖਣਾ ਭੀ ਕਠਨ ਹੈ ਤੇ ਸੁਣਨਾ ਭੀ ਕਠਨ ਹੈ ਭਾਵ ਚਿਤ ਇਕਾਗਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ (ਆਖਿ) ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਵਾ ਅਭਿਆਣੋਂ ਕਰ ਭੀ ਆਖ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਆਖਿ ਆਖਹਿ ਸਬਦੁ ਭਾਖਹਿ ਅਰਧ ਉਰਧ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥

ਇਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਮੁਖ ਦੁਆਰਾ ਅਰਥਾਤ ਕੰਠਾਗਰ ਆਖਤੇ ਹੈਂ ਇਕ (ਸਬਦ) ਬੇਦ ਦੁਆਰਾ ਭਾਖਤੇ ਹੈਂ (ਅਰਧ ਉਰਧ) ਤਲੇ ਉਪਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਐਸੇ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤਿਸਕਾ ਕੁਛ ਅਕਾਰ ਵਾਲਾ ਸਰੂਪ ਤੇ ਕਹੇ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਕਿਹੁ ਹੋਇ ਤ ਕਿਹੁ ਦਿਸੈ ਜਾਪੈ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਤਿ ॥

ਜੇਕਰ ਕੁਛ ਅਕਾਰ ਹੋਵੇ ਤੇ ਕਿਛ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਭੀ ਆਵੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾ ਤੇ ਕੋਈ ਅਕਾਰ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤਹੀ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਘਟੁ ਅਘਟ ਘਟ ਥਾਪਿ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਇਆ ਮਹਤਤਾਦਿਕ ਕਾਰਣ ਦੁਆਰੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਐਥੇ ਅਰ ਸੋਥੇ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੋ ਤਿਸਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਆਖਣਿ ਅਉਖਾ ਨਾਨਕਾ ਆਖਿ ਨ ਜਾਪੈ ਆਖਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਖਣ ਅਉਖਾ ਹੀ ਹੈ ਅਖਾਣੋਂ ਕਰਕੇ ਆਖਣੇ ਸੇ ਭੀ (ਜਾਪੈ) ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਉਛੈ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ਨਾਮੇ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮਨ (ਰਹਸੀਐ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮਜੇ ਹੀ ਸਾਤੀ ਆਈ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ਸਭ ਦੁਖ ਗਵਾਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਬਿਰਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਨਉ ਉਪਜੈ ਨਾਮੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਸੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ (ਨਾਉ ਉਪਜੈ) ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਜੇ ਹੀ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਸਭ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥

ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸਭ ਜਾਤੀ ਔਰ ਪਤਿਸਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮਜੇ ਹੀ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਨਾਨਕ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੬ ॥

ਤਾਤ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਹਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਬਿਰਤੀਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਹਰੀਨਾਮ ਕੋਧਾਵਨਾਕਰੀਏ ॥ ੬ ॥ ਨਿਗੁਰੇ ਗੁਣਗੀਨੋਂ ਕੀ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਮਨਮੁਖਤਾ ਰੂਪ ਸੁਭ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਬੇਮੁਖ ਹੋਨੇ ਕਰ ਮੂੰਹ ਸੁਭਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੁਠਿ ਨ ਰਾਗੀਂ ਜੁਠਿ ਨ ਵੇਦੀਂ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਰਾਗ ਗਾਇਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੁਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਅਰ ਬੇਦ ਪੜਨੇ ਕਰ ਭੀ ਜੁਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ॥

ਜੁਠਿ ਨ ਚੰਦੁ ਸੂਰਜ ਕੀ ਝੋਟੀ ॥

ਪੁਨਹ ਚੇਵਰਮਾ ਅਰ ਸੁਰਜ ਕੇ ਬੰਦਾਇਣੀ ਬੁਝਾਇ ਭੇਦ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਸਰਤ ਰਖਣੇ ਸੇ ਸੁਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਅੰਨੀ ਜੂਠਿ ਨ ਨਾਈ ॥

ਅੰਨ ਦਾਨ ਵੇਟੇ ਕਰ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਐਰ ਅਪਣੀ (ਨਾਈ) ਵਡਿਆਈ ਕਰਾਉਣੇ ਸੇ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਹੈ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਮੀਹੁ ਵਰਿਅੈ ਸਭ ਥਾਈ ॥

ਸਰਬ ਥਾਈਂ ਮੇਘ ਕੇ ਵਰਸਣੇ ਸੇ ਭਾਵ ਜਲਧਾਰਾ ਲੈਣੇ ਕਰ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਧਰਤੀ ਜੂਠਿ ਨ ਪਾਣੀ ॥

ਧਰਤੀ ਮਿੰ ਗੁਰਾ ਬਨਾਇ ਕਰ ਤਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਾ ਧਰਤੀ ਦਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਪਾਣੀ ਮੈਂ ਖਲੋਵਣੇ ਸੇ ਵਾ ਪਾਣੀ ਪਿਲਾਉਣੇ ਸੇ ਭੀ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ॥

ਜੂਠਿ ਨ ਪਉਣੈ ਮਾਹਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਪਵਨ ਕੇ ਭਖਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਾ ਵਸਮੇ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਪਉਣ ਕੇ ਸਮਾਵਣੇ ਅਰਥਾਤ ਰੋਕਣੇ ਸੇ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਵਾ ਪੁਰਤੁਕਤ ਸਰਬ ਵਸਤੂਓਂ ਮੈਂ ਐਸੀ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੈਸੀ ਨਿਗੁਰੇ ਬੇਮੁਖੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਗੁਰਿਆ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥ ਮੁਹਿ ਵੇਰਿਅੈ ਮੁਹੁ ਜੂਠਾਂ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਨਿਗੁਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ (ਮੁਹਿ ਵੇਰਿਅੈ) ਬੇਮੁਖ ਹੋਣੇ ਸੇ ਤਿਨਕਾ ਮੁਖ ਜੂਠਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਕਹੇ ਚੁਲੀ ਭਰਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਜਲ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਬ ਮੁਖ ਸੁਚਾ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਏਹ ਜੂਠ ਭੀ ਚੁਲੀ ਕਰਨੇ ਕਰ ਉਤਰਨੀ ਰਾਹੀਏ ਤਿਸ ਪਰ ਅਸਧਾਰਨ ਧਰਮ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਚੁਲੀਆ ਸੁਚੀਆ ਜੇ ਭਰਿ ਜਾਣੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਚੁਲੀਆ ਸੁਚੀਆ ਹੋਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਭਰ ਜਾਣੈ ॥

ਸੁਰਤੇ ਚੁਲੀ ਗਿਆਨ ਕੀ ਜੋਗੀ ਕਾ ਜਤੁ ਹਾਇ ॥

(ਸੁਰਤੇ) ਸੁਤੀਓਂ ਕੇ ਪਾਠਕ ਅਰਥਾਤ ਸਾਸਤ੍ਰਗ੍ਰੰਥ ਕੀ ਚੁਲੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣਾ ਐਰ ਜੋਗੀ ਪ੍ਰਾਣਾਧਾਰੀ ਕੀ ਚੁਲੀ ਜਤ ਕਾ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਚੁਲੀ ਸੰਤੋਖ ਕੀ ਗਿਰਹੀ ਕਾ ਸਤੁ ਦਾਨੁ ॥

ਰਾਜੇ ਚੁਲੀ ਨਿਆਵ ਕੀ ਪੜਿਆ ਸਚੁ ਧਿਆਨੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੀ ਚੁਲੀ ਸੰਤੋਖ ਧਾਰਨੇ ਕੀ ਹੈ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਕੀ ਚੁਲੀ ਸਤ ਬੋਲਣਾ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਰਾਜੇ ਕੀ ਚੁਲੀ ਧਰਮ ਨਿਆਇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਐਰ ਸਰਬ ਵਿਦਵਾਨੋਂ ਕੀ ਚੁਲੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਹੈ ॥

ਪਾਣੀ ਰਿਤੁ ਨ ਧੋਪਈ ਮੁਖਿ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥

ਜੇਸੇ ਪਾਣੀ ਕਰ ਧੋਣੇ ਸੇ ਮੁਖ ਸੁਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਧੋਤਾ ਜਾਤਾ ਪੁਨਾ ਮੁਖ ਦੁਆਰੇ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਖਾ ਜਾਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਪਾਣੀ ਪਿਤਾ ਜਗਤ ਕਾ ਫਿਰਿ ਪਾਣੀ ਸਭੁ ਖਾਇ ॥ ੨ ॥

ਐਰ ਪਾਣੀ ਸਰਬ ਕਾ ਪਿਤਾ ਅਰਥਾਤ ਉਤਪਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਰਕਤ ਬੀਜਨ ਏਹ ਜਲ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਪਾਣੀ ਹੀ ਸਭ ਕੇ ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਲਭ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਐਸਾ ਸਾਮ੍ਰਥ ਪਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬੇਮੁਖਤਾ ਰੂਪ ਜੂਠ ਕੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਅੈ ਸਭ ਸਿਧਿ ਹੈ ਰਿਧਿ ਪਿਛੈ ਆਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਸਰਬ ਸਿਧੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਰਿਧੀ ਭੀ ਪਿਛੈ ਲਗੀ ਆਵੇ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਅੈ ਨਉਨਿਧਿ ਮਿਲੈ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਸੇ ਨਵੇਂ ਨਿਧੀਆਂ ਮਿਲਤੀਆਂ ਹੋਂ ਐਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਨਿਭਤ ਵਲ ਕੇ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਅੈ ਸੰਤੋਖੁ ਹੋਇ ਕਵਲਾ ਚਰਨ ਧਿਆਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸੰਤੋਖ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਐਰ ਲਛਮੀ ਤਿਸ ਸੰਤੋਖੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਧਿਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਅੈ ਸਹਜੁ-ਉਪਜੈ ਸਹਜੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਣਨੇ ਕਰ ਗਿਆਨ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਰ ਜਗਿਆਸੂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਅਤਮ ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਉ ਪਾਈਅੈ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਨਾਮ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਣਾ ਕਰੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸੂਚਨ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੰਮਣੁ ਦੁਖਿ ਮਰਣੁ ਦੁਖਿ ਵਰਤਣੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾ ਦੁਖ ਮੈਂ ਜਨਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਮੈਂ ਵਰਤਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਦੁਖ ਸਹਿਤ ਮਰਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਦੁਖੁ ਅਗੈ ਆਖੀਐ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥
ਔਰ ਅਗੇ ਭੀ ਦੁਖ ਹੀ ਦੁਖ ਕਥਨ ਕਰੀਏ ਹੈ ਨਾਸਕੋਤ ਗਰਜ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਪੰਡਤ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਦੁਖ ਕੀਆ ਪੰਡਾ ਖੁਲੀਆ ਸੁਖੁ ਨ ਨਿਕਲਿਓ ਕੋਇ ॥
ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਏਸੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਦੁਖ ਕੀਆ ਪੰਡਾ ਹੀ ਖੁਲੀਆਂ ਹੁਈਆਂ ਹੈਂ ਅਰ ਸੁਖ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਨਿਕਲਾ ਹੈ ॥

ਦੁਖ ਵਿਚਿ ਜੀਉ ਜਲਾਇਆ ਦੁਖੀਆ ਚਲਿਆ ਹੋਇ ॥
ਤਹਾਂ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਪਹਿਲੇ ਤੇ ਦੁਖ ਰੂਪ ਸਾਸਨਾ ਕਰ ਜਲਾਇਆ ਪੁਨਹ ਅਗੇ ਨਰਕ ਮੈਂ ਦੁਖ ਸਹਿਤ ਰੋਤਾ ਹੁਆ ਚਲਤਾ ਭਇਆ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਸੁਖ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਿਵਤੀ ਰਤਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਿਵਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮਨ ਅਰ ਤਨ ਹਰਿਆ ਅਨੰਦ ਹੋਜਾਵੇ ਹੈ ॥
ਦੁਖ ਕੀਆ ਅਗੀ ਮਾਰੀਅਹਿ ਭੀ ਦੁਖੁ ਦਾਰੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਜੇਕਰ ਜਪ ਤਪ ਅਰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਜੋ ਦੁਖ ਹੈਂ ਏਹ ਦਾਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਤਉ ਦੁਖੋਂ ਕੀਆਂ ਅਗੀਂ ਜੋ ਕਾਮਾਂਦਿਕ ਭਥਕਾਰ ਹੈਂ ਜੋ ਮਾਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਭਸੁ ਚੰਗੁ ਭਸੁ ਹੂ ਭਸੁ ਖੇਹ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਦੁਨੀਆ) ਮਾਇਆ ਕਾ (ਚੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਭਸਮ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਨਿਕੰਮਾ ਹੈ ॥
ਭਸੇ ਭਸੁ ਕਮਾਵਣੀ ਭੀ ਭਸੁ ਭਰੀਐ ਦੇਹ ॥
(ਭਸੇ ਭਸੁ) ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਵਿਸਿਓਂ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਣੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਬਹੁਕੇ ਪਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਹ ਭਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾ ਜੀਉ ਵਿਚਹੁ ਕਵੀਐ ਭਸੁ ਭਰਿਆ ਜਾਇ ॥
ਜਬ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭਸਮ ਕਾ ਭਰਾ ਹੁਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਅਗੈ ਲੇਖੈ ਮੰਗਿਐ ਹੋਰ ਦਸੁਣੀ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥
ਅਗੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗਣੇ ਜੋ ਹੋਰ (ਦਸੁਣੀ) ਦਸ ਗੁਣੀ ਖੇਹ ਪੜਤੀ ਹੈ ਭਾਵੇ ਜੋ ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਜੋ ਧਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਖੇਹ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੇ ਜਮੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਪੁਰਸ ਕੇ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਮ ਭੀ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਆਨੇਹੁ ਗਵਾਵੈ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਰਗਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰੇ ਕੇ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਆਪੁ ਬੁਝੀਐ ਲਾਹਾ ਨਾਉ ਪਾਵੈ ॥
ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਜੋ ਅਪਨੇ ਅਪ ਕੇ ਸਮਝ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਜੋ ਹੀ (ਲਾਹਾ) ਲਾਭ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਪਾਪੁ ਕਟੀਅਹਿ ਨਿਰਮਲੁ ਸਚੁ ਪਾਵੈ ॥
ਪੁਨਹ ਨਾਮ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਕੇ ਪਾਪ ਕਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੁਖ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਨਾਇ ਸੁਣਿਐ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਨਾਉ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵੈ ॥ ੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਉਜਲੇ ਹੁਏ ਹੈ ਯਾਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ਪਾਖੰਡੀ ਪੂਜਕ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਘਰਿ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸਭਾ ਨਾਲਿ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੈਂ (ਨਾਰਾਇਣ) ਨਾਕਰ ਹੈ ਅਰ ਨੰਦ ਸੁਨੰਦਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਸਾਥ ਹੈ ॥
ਪੂਜ ਕਰੇ ਰਖੈ ਨਾਵਾਲਿ ॥
ਠਾਕਰੋਂ ਕੇ ਅਸਨਾਨ ਕਰਵਾ ਕਰ ਆਗ ਰਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕੰਗੂ ਚੰਨਣੁ ਫੁਲ ਚੜਾਏ ॥ ਪੈਰੀ ਪੈ ਪੈ ਬਹੁਤੁ ਮਨਾਏ ॥

ਕੇਸਰ ਚੰਦਨ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਫੁਲੋਂ ਕੋ ਚੜਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੈਰੀ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਨੁਆ ਮੀਂਗ ਮੀਂਗ ਪੈਨੈ ਖਾਇ ॥ ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧ ਸਜਾਇ ॥

ਔਰ ਮਾਨੁਖੋਂ ਸੇ ਮੰਗ ਮੰਗ ਕਰ ਪਹਿਰਤਾ ਖਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ (ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ) ਅਗਿਆਤ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਅੰਧ ਜੀਵ ਕੋ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਹਿਤ ਲੋਕ ਨਗਣੇ ਅਰਥ ਪੂਜਾ ਭੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਮੰਦ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਭੁਖਿਆਂ ਦੇਇ ਨ ਮਰਦਿਆ ਰਖੈ ॥ ਅੰਧਾ ਝਗੜਾ ਅੰਧੀ ਸਬੈ ॥ ੧ ॥

ਤੋਰਾ ਠਾਕਰ ਭੁਖਿਓਂ ਕੋ ਕੁਛ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇ ਰਾਖਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਹ ਤੋਰਾ ਪੂਜਾ ਕਾ ਝਗੜਾ ਅੰਧਾ ਹੈ ਔਰ ਨੰਦ ਸਨੰਦਾਇਕੋ ਕੀ (ਸਥੈ) ਸਭਾ ਭੀ ਅੰਧੀ ਹੀ ਹੈ ॥੧॥ ਸਭ ਕੁਛ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰਕੇ ਹੁਕਮ ਬੀਚ ਹੈ ਐਸੇ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸਭੇ ਸੁਰਤੀ ਜੋਗ ਸਭਿ ਸਭੇ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ॥

ਸਭੇ (ਸੁਰਤੀ) ਗਿਆਤ ਅਰ (ਜੋਗ) ਅਸ਼ਟਾਗ ਜੋਗ ਸਭੀ ਔਰ ਸਭੇ ਹੀ ਬੇਦ ਅਰ ਪੁਰਾਣ ਜੋ ਹੈਂ ॥

ਸਭੇ ਕਰਣੇ ਤਪ ਸਭਿ ਸਭੇ ਗੀਤ ਗਿਆਨ ॥

ਸਭੀ ਜੋ ਕਰਤਤ ਕਰਨੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸਭੀ ਤਪ ਔਰ ਸਭੀ ਗੀਤ ਗਾਵਨੇ ਅਰ ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕਰਨੇ ॥

ਸਭੇ ਬੁਧੀ ਸੁਪਿ ਸਭਿ ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਸਭਿ ਥਾਨ ॥

ਸਭੇ ਬੁਧੀਆਂ ਅਰ ਸਭੀ ਸੁਧੀਆਂ ਅਰ ਸਭੀ ਤੀਰਥ ਅਰ ਸਭੀ (ਥਾਨ) ਦੇਵ ਸਥਾਨ ॥

ਸਭਿ ਪਾਤਿਸਾਹੀਆਂ ਅਮਰ ਸਭਿ ਸਭਿ ਖੁਸ਼ੀਆ ਸਭਿ ਖਾਨ ॥

ਸਭੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਅਰ ਸਭੀ (ਅਮਰ) ਹੁਕਮ ਪੁਨਹ ਸਭੀ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਅਰ ਸਭੀ ਸਰਦਾਰ ॥

ਸਭੇ ਮਾਣਸ ਦੇਵ ਸਭਿ ਸਭੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥

ਸਭੇ ਹੀ ਮਾਨੁਖ ਅਰ ਸਭੀ ਦੇਵਤਾ ਔਰ ਸਭੇ ਹੀ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ॥

ਸਭੇ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡ ਸਭਿ ਸਭੇ ਜਾਂਅ ਜਹਾਨ ॥

ਸਭੇ ਹੀ ਪੁਰੀਆਂ ਅਰ ਸਭੀ ਖੰਡ ਔਰ (ਜਹਾਨ) ਜਗਤ ਕੇ ਸਭੀ ਜੀਵ ਜੋ ਹੈਂ ॥

ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਏ ਆਪਣੈ ਕਰਮੀ ਵਹੈ ਕਲਾਮ ॥

ਜੈਸੀ ਕਰਮੋਂ ਅਨਸਾਰ ਜੀਵ ਕੋ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਕਲਾਮ ਵਗੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਭੀ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਾ ਰਖੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਚਿ ਨਾਇ ਸਚੁ ਸਭਾ ਵੀਬਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਚਾ ਹੈ ਔਰ ਉਸਕੇ ਨਾਮ ਭੀ ਸਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸਭਾ ਭੀ ਤਿਸਕੀ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ (ਵੀਬਾਨ) ਆਸਰਾ ਭੀ ਤਿਸਕਾ ਸਚਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਮਨਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਨਾਮੇ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਮੋਖ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪਤਿ ਪਾਈਐ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੋਈ ਪਤੀ ਹਰੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਭਵਜਲੁ ਲੰਘੀਐ ਫਿਰਿ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਬਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਪੰਥੁ ਪਰਗਟਾ ਨਾਮੇ ਸਭ ਲੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ (ਲੋਈ) ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਮ ਕੇ ਆਸਰੇ ਹੋ ਵਾ (ਲੋਈ) ਪਰਕਾਸ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਸਭ ਮੈਂ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ ਜਿਨੁ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਨਾਮ ਮਨਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਸੋਈ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਇਕ ਪੈਰਿ ਧਿਆਏ ॥

ਸਿਵ ਪੁਰੀ ਇੰਦ੍ਰ ਪੁਰੀ ਆਦਿਕ ਪੁਰੀਓਂ ਅਰ ਭਾਰਤ ਆਦਿਕ ਖੰਡੋਂ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਜਸ ਕੋ (ਸਿਰਿ ਕਰੇ) ਉਰਾ ਵਾਵੇਲਾਵਟਾ ਕਰ ਲੇਵੇ ਵਾ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਪਰ ਆਪ ਕੋ ਸਿਰੋਮਨੀ ਕਰੇ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਆਗਿਆ ਮੈਂ ਚਲਾਵੇ ਵਾ ਪੁਰੀਆ ਖੰਡਾ ਕੇ ਰਾਜਿਓ ਕੇ (ਸਿਰਿ ਕਰੇ) ਸੇਵਾ ਵਾਸਤੇ ਅਪਣੇ ਪਲੰਘ ਕੇ ਸਿਰਾਣੇ ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਬਣਾ ਰਖੇ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਐਸਾ ਪ੍ਰਤਾਪੀ ਹੋਵੇ ਐਰ ਇਕ ਪੈਰ ਕੇ ਉਪਰ ਖੜਾ ਹੋਇ ਕਰ ਧਿਆਨ ਕਰੇ ॥

ਪਉਣੁ ਮਾਰਿ ਮਨਿ ਜਪੁ ਕਰੇ ਸਿਰੁ ਮੁੰਡੀ ਤਲੈ ਦੇਇ ॥

ਪੈਣ ਰੂਪ ਬੰਚਲ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਵਾ ਪ੍ਰਾਣ ਪੈਣ ਕੋ (ਮਾਰਿ) ਰੋਕ ਕਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜਪ ਕਰੇ ਐਰ ਗਰਵਨ ਕੇ ਤਲੈ ਸਿਰ ਕੋ ਦੇਵੇ ਅਰਥਾਤ ਕਪਾਲੀ ਆਸਨ ਕਰੇ ॥

ਕਿਸੁ ਉਪਰਿ ਓਹੁ ਟਿਕ ਟਿਕੈ ਕਿਸਨੋ ਜੋਰੁ ਕਰੇਇ ॥

ਕਿਸ (ਟਿਕ) ਆਸਰੇ ਪਰ ਟਿਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹੁ ਤੁਛ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਕਿਸਕੋ ਉਪਰ ਜੋਰ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਕਿਸੀ ਪੁਰ ਅਹਿਸਾਨ ਅਰ ਜੋਰ ਨਹੀਂ ॥

ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਕਿਸਨੋ ਕਰਤਾ ਦੇਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਕਿਸਕੋ ਕਹੋ ਜੋ ਕਰਤਾ ਅਪਨਾ ਆਪ ਕਿਸੀ ਕੇ ਦੇਵੇਗਾ ਭਾਵ ਉਸਕੋ ਕੋਈ ਅਪਨੇ ਜੋਰ ਕਰ ਵਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮਿ ਰਾਹੇ ਆਪਣੈ ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣੇਇ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸਭ ਜੀਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਇਸਥਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਮੂਰਖ ਆਪ ਕੋ ਭਿਨਤਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਾਮ ਮੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈਂ ਕਰੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਹੈ ਹੈ ਆਖਾ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੋਟੀ ਹੂ ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ॥

ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਵਾਰੀ ਐਸੇ ਆਖਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਅਰ ਤੀਨੋ ਕਾਲ ਮੈ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਬੇਰ ਕਹੂੰ ॥

ਆਖੂ ਆਖਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਹਣਿ ਨ ਆਵੈ ਤੋਟਿ ॥

(ਆਖੂ) ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਹੀ (ਸਦਾ) ਨਿਤ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਆਖੋਂ ਐਰ ਕਹਿਣੇ ਕਰ ਜਸ ਕਾ ਤੋਟਾ ਨ ਆਵੇ ॥

ਨਾ ਹਉ ਥਕਾਂ ਨ ਠਾਕੀਆ ਏਵਡ ਰਖਹਿ ਜੋਤਿ ॥

ਨਾ ਤੋ ਮੈਂ ਜਸ ਕੋ ਕਹਿਤਾ ਹੂਆ ਥਕੋਂ ਐਰ ਨਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ (ਠਾਕੀਆ) ਰੋਕੇ ਇਤਨੀ ਵਡੀ (ਜੋਤਿ) ਸਕਤੀਭੀ ਹਮਰਖੇ ॥

ਨਾਨਕ ਰਸਿਅਹੁ ਦੁਖ ਬਿੰਦੁ ਉਪਰਿ ਆਖਣੁ ਦੋਸੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਮਨ ਹੋਕਰ ਚਸੇ ਬਿੰਦੁ ਰੁਖ ਮਾਤਰ ਇਨ ਸਭ ਕਾਲਾ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਜਸ ਆਖਣੇ ਕਰ ਦੋਸੋਂ ਕੇ ਉਪਰ ਹੋਜਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੋਸੋਂ ਕੀ ਨਿਬਿਰਤੀ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਕੁਲੁ ਉਧਰੈ ਸਭੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਥਾਇਆ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਨਾਨਕ ਦਾਇਕ ਆਦਿਕ ਸਭੀ ਕੁਲ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਐਰ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਟੰਬ ਭੀ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੰਗਤਿ ਉਧਰੈ ਜਿਨ੍ਹ ਰਿਦੈ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ੍ਹੇਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਜੀਵ ਉਧਰ ਜਾਵੇ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਣਿ ਉਧਰੈ ਜਿਨ੍ਹ ਰਸਨ ਰਸਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਰਸਨਾ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਜਗਿਆਸੂ ਜਨ ਨਾਮ ਕੋ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨੇ ਕਰ ਐਰ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਦੁਖ ਭੁਖ ਗਈ ਜਿਨ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਤਿਸਕੀ ਦੁਖ ਅਰ ਭੁਖ ਦੂਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤਕੇ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਤਿਨੀ ਸਾਲਾਹਿਆ ਜਿਨ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਗੁਰੂਕੇਸਾਥਿ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਭੇ ਰਾਤੀ ਸਭਿ ਦਿਹ ਸਭਿ ਥਿਤੀ ਸਭਿ ਵਾਰ ॥

ਸਭੀ ਰਾਤੋਂ ਐਰ ਸਭੀ ਦਿਨ ਸਭੀ ਤਿਥੋਂ ਪੁਨਃ ਸਭੀ ਵਾਰ ॥

ਸਭੇ ਰੁਤੀ ਮਾਹ ਸਭਿ ਸਭਿ ਧਰਤੀ ਸਭਿ ਭਾਰ ॥

ਸਭੀ ਚੁੱਤੋਂ ਔਰ ਸਭੀ ਮਹੀਨੇ ਅਰ ਸਭੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀਆਂ ਔਰ ਸਭੀ (ਭਾਰ) ਅਠਾਰਾਂ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ॥

ਸਭੇ ਪਾਣੀ ਪਉਣ ਸਭਿ ਸਭਿ ਅਗਨੀ ਪਾਤਾਲ ॥

ਸਭੇ ਹੀ ਜਲ ਔਰ ਸਭੀ ਪੌਣ ਸਭੀ ਅਗਨੀ ਔਰ ਸਭੀ ਪਾਤਾਲ ॥

ਸਭੇ ਪੁਰੀਆਂ ਖੰਡ ਸਭਿ ਸਭਿ ਲੋਅ ਲੋਅ ਅਕਾਰ ॥

ਸਭੇ ਹੀ ਪੁਰੀਆਂ ਔਰ ਸਭੀ ਖੰਡ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਜੋ ਸਭ ਅਕਾਰ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪੀ ਕੇਤਕਾ ਕਹਿ ਨ ਸਕੀਜੈ ਕਾਰ ॥

ਜੇ ਪੂਰਬ ਕਰੇ ਹੈ ਇਨੋਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ ਜੋ ਕਿਤਨਾਕੁ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਤਿਸਕੀ (ਕਾਰ) ਕਰਣੀ ਕਹਿ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਖਹਿ ਬਕਹਿ ਆਖਿ ਆਖਿ ਕਰਿ ਸਿਫਤੀਂ ਵੀਚਾਰ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਸਿਫਤੋਂ ਕੇ (ਆਖਿ) ਮੁਖਜੇ ਆਖ ਆਖ ਕੇ ਔਰ ਮਨ ਸੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਕਰਕੇ ਬਕਤ ਹੋਯੇ ਹੈਂ ॥

ਤ੍ਰਿਣੁ ਨ ਪਾਇਓ ਬਪੁੜੀ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਗਵਾਰ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੀ (ਬਪੁੜੀ) ਵੇਚਾਰੀ ਭੁਪੀ ਨੇ ਤ੍ਰਿਣ ਮਾਤਰ ਭਾਵ ਬੋਲਾ ਸਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਕਹੇ ਮੈਂ ਅੰਤ ਕੇ ਪਾਵੋਂਗਾ ਸੋ ਕਹਿਣੇ ਵਾਲਾ ਗਵਾਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਅਖੀ ਪਰਣੈ ਜੇ ਫਿਰਾਂ ਦੇਖਾਂ ਸਭੁ ਅਕਾਰੁ ॥

(ਅਖੀ ਪਰਣੈ) ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਪਰਨੇ ਅਰਥਾਤ ਨੀਚੇ ਧਿਆਨ ਕਰ ਫਿਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਦੇਖਣੇ ਵਾਲੇ ਤਿਨਸੇ ਭੀ ਪੂਛੇ ਔਰ (ਸਭੁ ਅਕਾਰੁ) ਜੋ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮਾਤਰ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਵਾਲੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਹੈਂ ਤਿਨਸੇ ਭੀ ਪੂਛੇ ॥

ਪੁਛਾ ਗਿਆਨੀ ਪੰਡਿਤਾਂ ਪੁਛਾ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀਓ ਔਰ ਪੰਡਤੋਂ ਸੇ ਪੂਛੇ ਔਰ ਬੇਦ ਕੇ ਬੀਚਾਰਨੇ ਵਾਲੋਂ ਸੇ ਭੀ ਪੂਛੇ ॥

ਪੁਛਾ ਦੇਵਾਂ ਮਾਨਸਾਂ ਜੋਧ ਕਰਹਿ ਅਵਤਾਰ ॥

ਦੇਵਤਿਓ ਔਰ ਮਾਨਸੋਂ ਸੇ ਪੂਛੇ (ਜੋਧ) ਸੁਰਬੀਰੋਂ ਸੇ ਪੂਛੇ ਔਰ ਜੋ ਈਸੁਰ ਨੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੇ ਭੀ ਪੂਛੇ ॥

ਸਿਧ ਸਮਾਧੀ ਸਭਿ ਸੁਣੀ ਜਾਇ ਦੇਖਾਂ ਦਰਬਾਰੁ ॥

ਪੁਨਹ ਸਿਧ ਜੋ ਹੈਂ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਉਣੇ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀ ਜੋ ਹੈਂ ਸਭ ਸੇ ਪੂਛ ਕਰ ਉਨਕੇ ਵਾਕ ਭੀ ਸੁਣੋਂ ਔਰ ਜਾਇ ਕਰ (ਦਰਬਾਰੁ) ਸਤਿਸੰਗ ਭੀ ਦੇਖੇ ਇਨ ਸਭਸੇ ਜਾਇ ਕਰ ਇਹ ਬਾਤ ਪੂਛੇ ਕਿ ਆਕੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਉ ਸਚਾ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਪਾਰ ਕੈਸੇ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਨਿਰਭਉ ਕੈਸੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇ ਸਭੀ ਏਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਗੈ ਸਚਾ ਸਚਿ ਨਾਇ ਨਿਰਭਉ ਭੈ ਵਿਣੁ ਸਾਰੁ ॥

ਅਗੈ ਜੀਉ ਸਚ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ (ਭੈ ਵਿਣੁ) ਭੈ ਰਹਿਤ ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਸਾਰੁ) ਸੰਭਾਲਣੇ ਕਰ ਨਿਰਭਉ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹੋਰ ਕਚੀ ਮਤੀ ਕਚੁ ਪਿਛੁ ਅੰਧਿਆ ਅੰਧੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਔਰ ਕਚੀਆਂ (ਮਤੀ) ਅਕਲੋਂ ਕਰ ਕੱਚ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥਾਂ ਮੈਂ ਜੀਵ (ਪਿਛੁ) ਖਚਤ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ਅੰਧੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਭੀ ਅੰਧਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਮੀ ਬੰਦਗੀ ਨਦਰਿ ਲੰਘਾਏ ਪਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਜਿਨਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਨਦਰ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਦੁਰਮਤਿ ਗਈ ਮਤਿ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਦੁਰਮਤਿ ਦੂਰ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔਰ ਭੁਪੀ ਮੈਂ ਬਿਬੇਕ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਉ ਮੰਨਿਐ ਹਉਮੈ ਗਈ ਸਭਿਰੋਗ ਗਵਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਨਿਬਿਰਤ ਹੋਗਈ ਹੈ ਔ ਅਗਿਆਨ ਆਇ ਸਭ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਨਾਮੁ ਉਪਜੈ ਸਹਜੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਸੇ ਨਾਮ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪਰਸਿਧ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸਾਂਤਿ ਉਪਜੈ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਜੋ ਸਾਡੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਤਨ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਧਿਆਵਣਾਂ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਪਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਹੋਰੁ ਸਰੀਰੁ ਹੋਵੈ ਕੋਈ ਤੇਰਾ ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਤੁਧੁ ਆਖਾਂ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਕੋਈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਸਰੀਰ ਹੋਵੇ ਤੋ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਤੁਧਕੇ (ਆਖਾ) ਕਥਨ ਕਰੋਂ ਭਾਵ ਤੇਰਾ ਗੁਣ ਅਵਗਣ ਕਰੋਂ ਵਾ ਤਿਸਤੇ (ਅਗੈ) ਮੁਖੀ ਕਰਕੇ ਤੈਨੂੰ ਕਹਾਂ ॥

ਤੁਧੁ ਅਗੈ ਤੁਧੈ ਸਾਲਾਹੀ ਮੈ ਅਧਿ ਨਾਉ ਸੁਜਾਖਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤੁਧ ਆਗੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਸਰਾਹਤਾ ਹੂੰ ਮੈਂ ਅਧਿ ਕੋ ਸੁਜਾਖਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ॥

ਜੇਤਾ ਆਖਣੁ ਸਾਹੀ ਸਬਦੀ ਭਾਖਿਆ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ॥

ਜਿਭਨ(ਸਾਹੀ) ਪਾਪ (ਸਬਦੀ) ਸੁਪੋਲੀ ਅਰਥਾਤ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕਾ ਜੋ ਕਥਨ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ਔਰ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਨੇ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਹੁਤਾ ਏਹੋ ਆਖਣੁ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰਾ ਤੋ ਬਹੁਤਾ ਆਖਣ ਏਹੋ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕਰੇ ਮੈਂ ਕਮਾਇਕੇ ਖਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਜੀਵ ਕੀਆਂ ਸਮੁਥਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਜਾ ਨ ਸਿਆ ਕਿਆ ਚਾਕਰੀ ਜਾਂ ਜੰਮੇ ਕਿਆ ਕਾਰ ॥

ਜਬ (ਨ ਸਿਆ)ਨਹੀਂ ਥਾ ਕੋਈ ਅੰਗ ਵਾ ਜਬ ਜੀਉ ਕਿਛਕਿਰਤ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤਬਕੀਕਿਆ ਚਾਕਰੀ ਕਰਤਾ ਥਾ ਜੋ ਗਰਭ ਮੈ ਪਾਲਣਾ ਹੋਤੀ ਵੀ ਅਰ ਜਬ ਜਨਮਾ ਤਬ ਕਿਆ ਕਾਰ ਕਰੀ ਜੋ ਜਨਮਤੇ ਕੋ ਦੂਪ ਪੀਟੇਕੋਮਿਲਾ ॥

ਸਭਿ ਕਾਰਣੁ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਦੇਖੈ ਵਾਰੈ ਵਾਰ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸਭ ਕਾਰਣੋਂ ਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਰ ਬਾਰ (ਦੇਖੇ) ਪਾਲਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਦੁਖੈ ਜੇ ਮੰਗਿਐ ਦਾਤਿ ਕਰੇ ਦਾਤਾਰੁ ॥

(ਜੇ) ਭਾਵੇਂ ਦੁਖਕਾ ਹੋਰਹੇ ਚਾਹੇ ਮੰਗ ਲੇਵੈ (ਦਾਤਾਰੁ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭ ਕੋ ਦਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸਭਿ ਮੰਗਤੇ ਫਿਰਿ ਦੇਖਹਿ ਆਕਾਰੁ ॥

ਇਕ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵ ਸਭਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਸਭ (ਆਕਾਰੁ) ਸਰੀਰ ਫਿਰ ਕਰ ਦੇਖੇ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੀਂ ਸਭ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਏਵੈ ਜਾਲੀਐ ਜੀਵੈ ਦੇਵਣ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ(ਏਵੈ)ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਵਾ ਐਸੇਜਾਲੀਤਾ ਹੈ ਜੋਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਦਾਜੀਵਤਾਹੈ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸੁਰਤਿ ਉਪਜੈ ਨਾਮੇ ਮਤਿ ਹੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਜੋ ਗਿਆਤ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕਰਕੇ ਪਤਿਸਟਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਨਾਮੇ ਸੁਖਿ ਸੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਜੋ ਜੀਉ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਗੁਣ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ ਸੋਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਭ੍ਰਮੁ ਕਟੀਐ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਜੋ ਭ੍ਰਮ ਕਾਟਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਜਨਮ ਮਰਨਾਦਿ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਮੰਨਿਐ ਸਾਲਾਹੀਐ ਪਾਪਾਂ ਮਤਿ ਹੋਈ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਜੋ ਸਲਾਹਤਾ ਜੋਗਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਾਪਾਂ ਵਾਲੀ ਬੁਧੀ ਧੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪੂਰੇ ਗੁਰਤੇ ਨਾਉ ਮੰਨੀਐ ਜਿਨ ਦੇਵੈ ਸੋਈ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਮਨਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੋ ਸੋਈਗੁਰੂ ਨਾਮ ਦੇਵੇਤਿਸਕੇ ਮਿਲਤਾਹੈ॥੧੨॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਪ੍ਰਬੰਤਾ ॥ ਪ੍ਰਕਾਰੰਤਾ ਅਜਾਣੰਤਾ ॥

ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਰ ਬੇਦ ਅਰ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਪੜਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਅਣਜਾਣ ਹੈ ਭਾਵਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਗਿਆਤਨਹੀਂ ਹੋਈ॥

ਜਾਂ ਬੂਝੈ ਤਾਂ ਸੂਝੈ ਸੋਈ ॥ ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਕੂਕੁ ਨ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਹੋਕੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਓਹੀ (ਬੂਝੈ) ਪੂਛੇ ਤੋ ਕੋਈ ਅਰਥਾਤ ਉਸੀ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕੋ ਜੋ ਅਗਿਆਤਪਣੇ ਮੈ ਪ੍ਰਕਾਰਤਾ ਥਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੂਝ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਤੇ ਵੇਰ ਅਗਿਆਤਪਣੇ ਕੀ ਕੂਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ

ਉਸ ਪਰ ਭੁਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੧ ॥ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਜਾਂ ਹਉ ਤੇਰਾ ਤਾਂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਮੇਰਾ ਹਉ ਨਾਹੀ ਤੂ ਹੋਵਹਿ ॥

ਜੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਵਾਸ ਹੂਆ ਤੋਂ ਸਭੁ ਕੁਛ ਮੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੇ ਸ਼ਾਮੀ ਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵਕ ਕਾ ਹੈ ਜਹਾ ਹਉਮੈਂ ਨਹੀਂ ਰਹਾਤੂੰ ਹੋਰਾਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਸਕਤਾ ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਸਕਤੀ ਜਗਤੁ ਪਰੋਵਹਿ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ (ਸਕਤਾ) ਬਲੀ ਹੈਂ ਐ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ (ਸੁਰਤਾ) ਗਿਆਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਨੀ (ਸਕਤੀ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ ਜਗਤ ਕੇ ਪਰੋਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਭੇਜੇ ਆਪੇ ਸਦੇ ਰਚਨਾ ਰਚਿ ਰਚਿ ਵੇਖੋ ॥

ਤੈਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਜੀਵ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਭੇਜੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਚੁਲਾ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਕੇ ਬਨਾ ਬਨਾ ਕੇ ਆਪੇ ਵੇਖੋ ਭਾਵ ਪਾਲਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਚੀ ਨਾਈ ਸਚੁ ਪਵੈ ਧਰਿ ਲੇਖੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਸਚਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੋਰੀ (ਨਾਈ) ਵਡਿਆਈ ਭੀ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ ਤੋਰੀ (ਧਰਿ) ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸਚ ਨਾਮ ਹੀ ਲੇਖੈ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਦੁੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅਲਖੁ ਹੈ ਕਿਉ ਲਖਿਆ ਜਾਈ ॥

ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਸੋ ਅਲਖ ਰੂਪ ਹੈ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਲਖਾ ਜਾਵੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਨਾਲਿ ਹੈ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਭਾਈ ॥

ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਸੋ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸ ਤਰਾ ਪਾਇ ਸਕੀਐ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਵਰਤਦਾ ਰਵਿਆ ਸਭੁ ਨਾਈਂ ॥

ਜਿਸਕਾ ਨਾਮ ਨਿਰੰਜਨ ਹੈ ਵਹੀ ਸਾਖੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਅੰਤਰ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਰ ਬਾਹਰ ਭੀ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ (ਰਵਿਆ) ਬਿਆਪਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕੋਰੇ ਵਿਚ ਕੈਸੇ ਪਾਇਆ ਜਾਵੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ਹਿਰਦੈ ਦੇਇ ਦਿਖਾਈ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸੋ ਨਿਰੰਜਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਕਹਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ? ਉਤਰ ॥ ਗੁਰੂ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਕਰਮੁ ਹੋਇ ਗੁਰ ਮਿਲੀਐ ਭਾਈ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਕਰਮ) ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੈ ਤੋਂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਕਲਿ ਹੋਈ ਕੁਤੇ ਮੁਹੀ ਖਾਜੁ ਹੋਆ ਮੁਰਦਾਰੁ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਮ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੁਤਿਓਂ ਕੇ ਮੁਖ ਵਾਲੀ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਕੁਤਿਓਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਜੈਸੇ ਮੁਰਦਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਖਾਣਾ ਆਪਰਮ ਕਾ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਆਦਿਕ ਕਰ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਭਉਕਲਾ ਬੂਕਾ ਧਰਮੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਜੇ ਭੂਟੇ ਬੋਲਕੇ ਬੋਲਤੇ ਹੈ ਇਹ ਭੋਕਲਾ ਹੈ ਔਰ ਧਰਮਕਾ ਵੀਚਾਰ ਭੂਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਜੀਵੰਦਿਆ ਪਤਿ ਨਹੀ ਮੁਇਆ ਮੰਦੀ ਸੋਇ ॥

ਜਿਨਕੀ ਜੀਵਤੇ ਹੁਏ ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਮੁਏ ਪੀਛੇ ਭੀ ਤਿਨਕੀ (ਮੰਦੀ ਸੋਇ) ਕਸੇਭਾ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਲਿਖਿਆ ਹੋਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਲਿਖਿਆ ਹੂਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਜੀਉ ਆਪ ਕੋ ਕਰਤਾ ਮਾਨ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੈਸਾ ਹੀ ਵਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸ ਲਿਖੇ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਉ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਰੰਨਾ ਹੋਈਆ ਬੋਧੀਆ ਪੁਰਸ ਹੋਇ ਸਈਆਵ ॥

ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਬੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਪੁਰਸ (ਸਈਆਵ) ਸਿਖਿਆ ਲੇਟੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਬਧਕ ਭਾਵ ਬਿਕਾਰੀ ਅਰਥਾਤ ਕੁਕਰਮੀ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪੁਰਸ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈਂ ॥

ਸੀਲੁ ਸੰਜਮੁ ਸਚੁ ਭੰਨੀ ਖਾਣਾ ਖਾਜੁ ਅਹਾਜੁ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਪਤੀਓਂ ਸੇ ਸੀਲ ਸੰਜਮ ਔਰ ਸੁਰਤਾਈ ਭਾਗ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਅਹਾਜੁ) ਨਾਂ ਪਰਟੇ ਵਾਲਾ ਹੋ ਸੋ ਖਾਣਾ (ਖਾਜੁ) ਭਛਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਭੱਖ ਭਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਮੁ ਗਇਆ ਘਰਿ ਆਪਣੈ ਪਤਿ ਉਠਿ ਚਲੀ ਨਾਲਿ ॥

(ਸਰਮੁ) ਲਜਾ ਸਰਮਾਉਣਾ ਅਪਣੇ ਘਰ ਕੋ ਚਲਾ ਗਿਆ ਔਰ ਪਤਿ ਸਾਥ ਹੀ ਉਠਕੇ ਚਲੀ ਗਈ ਭਾਵ ਸੇ ਨਿਰਲਜ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਪਤਿ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਏਕੁ ਹੈ ਅਉਰੁ ਨ ਸਚਾ ਭਾਲਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਚਾਹੀ ਔਰ ਕੋਈ ਸਚਾ ਨਹੀਂ ਲਭਤਾ ਹੈ ॥੨॥ ਪਾਖੰਡ ਭੇਖੋਂਕਾ ਹਾਲ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਬਾਹਰਿ ਭਸਮ ਲੇਪਨ ਕਰੇ ਅੰਤਰਿ ਗੁਬਾਰੀ ॥

ਬਾਹਰ ਸ ਤੇ ਬਿਛੂਤ ਕਾ ਮਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤਰਕਰਣ ਮੇਂ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਧੇਰੀ ਹੈ ॥

ਖਿੰਥਾ ਝੋਲੀ ਬਹੁ ਭੋਖ ਕਰੇ ਦੁਰਮਤਿ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਉਪਰ (ਖਿੰਥਾ)ਝੋਲੀ ਪਹਿਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਅਰ ਹਾਥ ਮੇਂ ਝੋਲੀ ਲੀਏ ਹੁਏ ਬਹੁਤ ਭੋਖੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਖੋਣੀ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸਾਹਿਬ ਸਬਦੁ ਨ ਊਚਰੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਸਾਰੀ ॥

(ਸਾਹਿਬ ਸਬਦੁ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਜਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਬਿਰਤੀ ਪਸਾਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਲਾਲਚੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਭਰਮੈ ਗਾਵਾਰੀ ॥

ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਲਾਲਚ ਔਰ ਭਰਮ ਹੈ ਮੂਰਖਤਾ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਭਰਮਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਈ ਜੂਐ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਤੇ ਸਿਮਰਤਾ ਨਹੀਂ ਤਿਸ ਭੇਖੀ-ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਜੂਏ ਮੇਂ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਬਾਜੀ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥ ਬਿਲਕੁਲ ਸੁਖ ਕੋ ਦੁਖ ਰੂਪ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਲਖੁ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੋਵੈ ਲਖੁ ਜੀਵਣੁ ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਚਾਉ ॥

ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਵੈ ਔਰ ਲਾਖੋਂ ਬਰਸ ਜੀਵਨ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤੇ (ਕਿਆ) ਭੁਫ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਕਰ ਖੁਸੀਆ ਔ ਉਤਸਾਹ ਕਰਕੇ ਚਾਉ ਕਰ ਲੀਏ ਤੇ ਭੀ ਕਿਆ ਹੈ ॥

ਵਿਛੁੜਿਆ ਵਿਸੁ ਹੋਇ ਵਿਛੋੜਾ ਏਕ ਘੜੀ ਮਹਿ ਜਾਇ ॥

ਵਿਛੜੇ ਹੁਏ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਜਹਿਰ ਰੂਪ ਹੋਜ਼ਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਹਿਲਾ ਸੁਖ ਏਕ ਘੜੀ ਮੇਂ ਦੂਰ ਹੋਜ਼ਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆ ਮਿਠਾ ਖਾਜੇ ਭੀ ਫਿਰਿ ਕਉੜਾ ਖਾਇ ॥

ਜੇ ਸੈਂਕੜੇ ਬਰਸ ਮਿਠਾ ਖਾਵੀਏ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਸੁਖ ਭੋਗੀਏ ਬਹੁਤੇ ਕੌੜਾ ਪਦਾਰਥ ਖਾਇ ਲਈਏ ਭਾਵ ਕੋਈ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ॥

ਮਿਠਾ ਖਾਧਾ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ਕਉੜਤਨੁ ਧਾਇ ਜਾਇ ॥

ਫਿਰ ਵਹੁ ਮਿਠਾ ਖਾਧਾ ਹੁਆ ਤੇ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਭਾਵ ਸੁਖ ਤੇ ਯਾਦਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਔਰ ਦੁਖਰੂਪ ਕੌੜਤਨ ਫੈਲਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮਿਠਾ ਕਉੜਾ ਦੇਵੈ ਰੋਗ ॥ ਨਾਨਕ ਅੰਤਿ ਵਿਗੁੜੇ ਭੋਗ ॥

ਤਾਤੇ ਮਿਠਾ ਕੌੜਾ ਅਰਥਾਤ ਸੁਖ ਦੁਖ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਰੋਗ ਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭੋਗ ਭੋਗਟੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਅੰਤਕੋ (ਵਿਗੁੜੇ) ਖਰਾਬ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਝਖਿ ਝਖਿ ਝਖਣਾ ਝਗੜਾ ਝਾਖੁ ॥

ਵਿਸ਼ਿਓਂ ਹੇਤ ਜੋ ਖਪ ਖਪ ਕਰ (ਝਖਣਾ) ਖਿਝਣਾ ਹੈ ਸੇ (ਝਾਖ) ਵਿਅਰਥ ਝਗੜਾ ਹੈ ॥

ਝਖਿ ਝਖਿ ਜਾਹਿ ਝਖਹਿ ਤਿਨ ਪਾਸਿ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੇ ਪਾਸ ਜਾਕਰ ਜੋ (ਝਖਹਿ) ਖਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਖਪ ਖਪ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਕਾਪੜੁ ਕਾਨੁ ਰੰਗਾਇਆ ਰਾਂਗਿ ॥

ਕਪੜਾ ਅਰ ਕਾਨ ਰੰਗ ਕੇ ਸਾਥ ਰੰਗਾਇ ਲੀਆ ਭਾਵ ਸੇ ਚਾਦਰ ਛਤ ਅਰ ਬਾਲੇ ਰੰਗ ਦਾਰ ਕਰਾਏ ॥

ਘਰ ਗਰ ਕੀਤੇ ਬਾਗੇ ਬਾਗਿ ॥

ਘਰ ਭੂਨੇ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਪਕੇ ਮਹਿਲ ਬਨਾਏ (ਬਾਗੇ) ਪੁਸ਼ਾਕਾ ਪਹਿਰੀਆ ਬਾਗ ਲਗਾਏ ॥

ਸਾਦ ਸਹਜੁ ਕਰਿ ਮਨੁ ਖੇਲਾਇਆ ॥ ਤੇ ਸਹ ਪਾਸਹੁ ਕਹਣੁ ਕਹਾਇਆ ॥

ਭੋਗ ਕੇ ਸੁਆਦੋਂ ਕਰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਮਨ ਕੋ ਖਿਲਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ (ਤੇ) ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਪਤੀ ਪਾਸੋਂ (ਕਹਣ)

ਉਲਾਂਭਾ ਹੀ ਕਹਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਿਠਾ ਕਰਿਕੈ ਕਉੜਾ ਖਾਇਆ ॥ ਤਿਨਿ ਕਉੜੈ ਤਨਿ ਰੋਗੁ ਜਮਾਇਆ ॥

(ਮਿਠਾ ਕਰਿਕੈ) ਸੁਖ ਰੂਪ ਜਾਣਕੇ (ਕਉੜਾ ਖਾਇਆ) ਦੁਖਾਂ ਕੇ ਭੋਗਿਆ ਫਿਰ ਤਿਸ ਦੁਖ ਨੇ ਸੁਖਮ ਤਨ ਅੰਤਰਕਰਣ
ਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਜਮਾਇ ਦੀਆ ॥

ਜੇ ਫਿਰਿ ਮਿਠਾ ਪੇੜੈ ਪਾਇ ॥ ਤਉ ਕਉੜਤਨੁ ਬੁਕਸਿ ਮਾਇ ॥

ਜੇਕਰ ਵੇਰ (ਮਿਠਾ) ਸੁਖ ਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪੜ ਜਾਵੈ (ਮਾਇ) ਹੇ ਭਾਈ ਤਬ ਦੁਖਾਂ ਰੂਪੀ
ਕੌੜਤਨ (ਬੁਕਸਿ) ਉਠ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ਜਿਸਨੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਮੈਲੁ ਕਪਟੁ ਹੈ ਬਾਹਰੁ ਧੋਵਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਕਪਟ ਕੀ ਮੈਲ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਬਾਹਰ ਜੋ ਤਨ ਧੁਵਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੂੜੁ ਕਪਟੁ ਕਮਾਵਦੇ ਕੂੜੁ ਪਰਗਟੀ ਆਇਆ ॥

ਜੋ ਝੂਠ ਅਰ ਕਪਟ ਕੇ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਝੂਠ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰਿ ਹੋਇ ਸੁ ਨਿਕਲੈ ਨਹ ਛਪੈ ਛਪਾਇਆ ॥

ਜੋ ਅੰਦਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਆਵਤਾ ਹੈ ਛਪਾਇਆ ਹੁਆ ਛਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਿਆ ਫਿਰਿ ਜੂਨੀ ਪਾਇਆ ॥

ਝੂਠੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ (ਲਾਗਿਆ) ਲਗਣੇ ਕਰ ਫਿਰ ਜੀਉ ਜੋਨੀਓ ਮੈ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋ ਖਾਵਣਾ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬੀਜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵ ਜੈਸੇ ਉਤਮ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੈਸੇ ਹੀ (ਖਾਵਣਾ) ਭੋਗਣਾ
ਕਰਤਾ ਹੈ (ਕਰਤੈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਐਸੇ ਹੀ ਲਿਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਕਥਾ ਕਹਾਣੀ ਬੇਦੀ ਆਣੀ ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥

(ਕਥਾ) ਵਡੇ ਪਰਸੰਗ (ਕਹਾਣੀ) ਛੋਟੇ ਪਰਸੰਗ ਬੇਦੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਆਣੀ) ਪਰਗਟ ਕੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ
ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਹੈ ॥

ਦੇ ਦੇ ਲੈਣਾ ਲੈ ਲੈ ਦੇਣਾ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਅਵਤਾਰ ॥

ਦੇ ਦੇ ਕਰ ਅਥ ਲੈਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਲੈ ਲੈ ਆਗੇ ਵਾਸਤੇ ਵੇਰਵੇਣਾ ਕਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਪੁੰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ
ਸਵਰਗ ਨਰਕ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਉਤਮ ਮਧਿਮ ਜਾਤੀ ਜਿਨਸੀ ਭਰਮਿ ਭਵੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਉਤਮ ਔਰ ਮਧਮ ਨੀਚ ਜਾਤੀਆ ਔਰ ਜਿਨਸੀ ਪਸ਼ੁ ਪੰਛੀ ਆਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭਰਮ ਕਰ ਜੀਵ
ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਥਾਣੀ ਤਤੁ ਵਖਾਣੀ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਿਚਿ ਆਈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸਾਰ ਰੂਪ ਨਾਮ ਰੂਪ ਥਾਣੀ ਬੇਦ ਨੇ ਵਖਾਣੀ ਹੈ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕਿਰਿਆ ਨਾਮ ਕੇ ਬੀਰ ਹੀਆਗਈ
ਹੈ ਭਾਵ ਚਿਤਕੀ ਇਕਾਗਰਤਾ ਔਰ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਖੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤੀ ਸੁਰਤੀਂ ਕਰਮਿ ਪਿਆਈ ॥

(ਗੁਰਮੁਖਿ) ਗਿਆਨਵਾਨੋਂ ਨੇ ਤਤ੍ਰੂ ਰੂਪ ਥਾਣੀ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ (ਗੁਰਮੁਖਿ) ਜਗਿਆਸੂਓਂ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈ
(ਸੁਰਤੀਂ) ਬੇਦੋਂ ਕਹਿ ਥਾਣੀ ਉਤਮ ਕਰਮੀਓਂ ਨੇ ਪਿਆਈ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਸਾਜਿ ਹੁਕਮੈ ਵਿਚਿ ਰਖੈ ਹੁਕਮੈ ਅੰਦਰਿ ਵੇਖੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਗਰੁ ਹਉਮੈ ਤੁਟੈ ਤਾਂਕੈ ਲਿਖੀਐ ਲੇਖੈ ॥

ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਸਾਜ ਕਰ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਰਖੇ ਹੈਂ ਹੁਕਮ ਕੇ ਅੰਦਰ (ਵੇਖੋ) ਭਾਵ ਸਭ ਕੀ ਪਾਲਣਾ
ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕੀ (ਅਗਰੁ) ਮਰਣ ਕਾਲ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਟੂਟਿ ਜਾਵੈ ਵਾ ਜੋ
ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਪੜਕਾ ਅਗੇ ਆਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਜਬ ਟੂਟ ਜਾਵੇ ਤੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਲੇਖੇ ਮੈਂ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ
ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਬੇਦੁ ਪੁਕਾਰੇ ਪੁੰਨੁ ਪਾਪੁ ਸੁਰਗ ਨਰਕ
ਕਾ ਬੀਉ ॥ ਜੋ ਬੀਜੈ ਸੋ ਉਗਵੈ ਖਾਂਦਾ ਜਾਣੈ ਜੀਉ ॥

ਬੇਦ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੁੰਨ ਅਰ ਪਾਪ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਸੁਰਗ ਔਰ ਨਰਕ ਕਾ (ਬੀਉ) ਬੀਜ ਹੈ ਜੋ ਬੀਜਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੰਮਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੰਮਾ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਜੀਉ (ਖਾਂਦਾ) ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨੁ ਸਲਾਹੇ ਵਡਾ ਕਰਿ ਸਚੇ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥

ਸਚੁ ਬੀਜੈ ਸਚੁ ਉਗਵੈ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਥਾਉ ॥

ਬੇਦ ਗਿਆਨ ਕੋ ਵਡਾ ਕਰਕੇ ਸਲਾਹਤਾ ਹੈ ਸਚੇ ਕਾ ਜੋ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਸੋ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਸਚੁ ਬੀਜੈ) ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰਿਹੈ ਮੈਂ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਇਸ ਕਰ ਸਚ ਰੂਪ ਨਿਹਾਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੇ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਥਾਉ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਆਦਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦੁ ਵਪਾਰੀ ਗਿਆਨੁ ਰਾਸਿ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਸੀ ਬਾਹਰਾ ਲਾਇ ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਕਰਮਾ ਵਾਲਾ ਵਪਾਰੀ ਜੋ ਜਗਿਆਸੂ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪਾਸ ਸਰਧਾ ਰਾਸ ਹੈ ਬੇਦ ਰੂਪੀ ਸਾਹ ਤੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਵਖਰ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਰਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਖਰ ਕੋ ਲਾਏ ਕਰ ਨਹੀਂ ਲੇਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦ੍ਰਿਸ਼ਤੋਂ ਕਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਖੇਧੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਿੰਮੁ ਬਿਰਖੁ ਬਹੁ ਸੰਚੀਐ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰੂਪ (ਰਸੁ) ਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਜੋ ਨਿੰਮ ਕੇ ਬਿਰਛ ਕੋ ਬਹੁਤ ਮਿੰਚਨ ਕਰੀਏ ਤੋ ਭੀ ਮੀਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਸੀਅਰੁ ਮੰਤ੍ਰਿ ਵਿਸਾਹੀਐ ਬਹੁ ਦੂਪੁ ਪੀਆਇਆ ॥

ਜੇ ਸਰਪ ਕੋ ਮੰਤ੍ਰੋਂ ਕਰ (ਵਿਸਾਹੀਐ) ਵਸ ਕਰ ਲਈਐ ਵਾ ਭਰੋਸਾ ਕਰ ਲਈਏ ਅਰ ਬਹੁਤ ਦੂਧਕੋ ਪਿਲਾਯਾ ਜਾਵੇ ਤੋਭੀ ਵਹੁ ਬਿਖ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਤਾ ਜੋ ਕਾਫ ਮਨਮਖ ਨਾਨਾ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨੇ ਜੋ ਭੀ ਅਪਨੇ ਖੰਦੇ ਸਭਾਵ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਤਾ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਅਭਿੰਨੁ ਨ ਭਿਜਈ ਪਥਰੁ ਨਾਵਾਇਆ ॥

ਬਿਖੁ ਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਿੰਚੀਐ ਬਿਖੁ ਕਾ ਫਲੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪਰੰਤੂ ਮਨਮੁਖ (ਅਭਿੰਨੁ) ਅਭਿਜ ਹੈ ਅੰਤਰ ਸੋ ਕਈ ਭੀਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੈਸੇ ਨਵਾਇਆ ਹੂਆ ਪਥਰ ਅੰਤਰ ਜੋ ਸੁਕ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮਹੁਰੇ ਕੇ ਬੂਟੇ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸਿੰਚਨਾ ਕਰੀਏ ਤੋ ਉਸ ਸੋ ਬਿਖ ਰੂਪ ਫਲ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਕਤ ਵਿਸ਼ਈ ਪੁਰਸ ਕੋ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੀਏ ਤਿਸਕੋ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਉਲਟਾ ਉਸਕੇ ਸੰਗ ਸੋ ਦੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਨਕ ਸੰਗਤਿ ਮੇਲਿ ਹਰਿ ਸਭ ਬਿਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇਆ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਵਿਸ਼ਵ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਬਿਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਇਆ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਮਰਣਿ ਨ ਮੂਰਤੁ ਪੁਛਿਆ ਪੁਛੀ ਬਿਤਿ ਨ ਵਾਰੁ ॥

ਮਿਰਤੂ ਨੇ ਨਾ ਤੋ ਮਹੁਰਤ ਪੁਛਾ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬਿਤ ਪੁਛੀ ਔਰ ਨਾ ਵਾਰ ਹੀ ਪੁਛਾ ਹੈ ਵਾ ਮਰਣ ਲਗੇ ਪੁਰਸ ਨੇ ਮਹੁਰਤ ਬਿਤ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਪੁਛੀ ॥

ਇਕਨੀ ਲਾਇਆ ਇਕਿ ਲਾਇ ਚਲੇ ਇਕਨੀ ਬਧੇ ਭਾਰੁ ॥

ਇਕ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਤੋ ਲਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੁਰਨੇ ਨੀਤਿਆਰ ਹੈਂ ਇਕ ਲਾਏ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈ ਔਰ ਇਕਨੀ ਨੇ (ਬਧੇਭਾਰੁ) ਤੁਰਨੇ ਕੀ ਤਿਆਰੀ ਕਰ ਰਾਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪੁੰਨ ਪਾਪ ਕੇ ਭਾਰ ਬਧੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੋਈ ਸਾਖਤੀ ਇਕਨ੍ਹਾ ਹੋਈ ਸਾਰੁ ॥ ਲਸਕਰ ਸਟੈ ਦਮਾਮਿਆ ਛੁਟੇ ਬੰਕ ਦੁਆਰਾ ॥

ਜੋ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਏਕ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਸਖਤੀ ਹੁਈ ਔਰ ਏਕ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲ ਹੁਈ ਭਾਵ ਸੋ ਯਾਦ ਕੀਏ ਕੇ ਅਮਕੇ ਕੋ ਲੈ ਆਓ (ਦਮਾਮਿਆ) ਧੋ ਸਿਓ ਕੇ ਸਹਿਤ (ਲਸਕਰ) ਵੇਜਾ ਔਰ ਬਝੇ ਏਦਰ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਛੁਟ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਨਾਨਕ ਵੇਰੀ ਛਾਰੁ ਕੀ ਭੀ ਫਿਰਿ ਹੋਈ ਛਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਪਾਨ ਕਲਾ ਕਰ ਚਲਤੀ ਫਿਰਤੀ ਥੀ ਸੋ ਮਿਰਤਕਾ ਕੀ ਵੇਰੀ ਥੀ ਅਰ ਬਹੁਰੋਂ ਉਲਛ ਕਰ (ਛਾਰ) ਮਿਟੀ ਹੀ ਹੋਜਾਤੀ ਝਟੀ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਵੇਰੀ ਫਹਿ ਪਈ ਮਿਟੀ ਸੰਦਾ ਕੋਟੁ ॥

ਭੀਤਰਿ ਚੋਰੁ ਬਹਾਲਿਆ ਖੋਟੁ ਵੇ ਜੀਆ ਖੋਟੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹੁ ਰੂਪੀ ਵੇਰੀ ਗਿਰ ਜਾਈ ਭਈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਆਇਕ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਕਾ ਕੋਟੁ ਥਾ (ਵੇ) ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਸ ਕੋਟੁ ਕੇ ਅੰਦਰ ਮਨ ਚੋਰ ਬਠਾਇਆ ਹੈ ਇਸੀਤੋਂ ਇਨ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਖੋਟ ਹੀ ਖੋਟ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਿਨ ਅੰਦਰਿ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਟੁ ਹੈ ਨਕ ਵਢੇ ਨਕ ਵਢਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪੀ ਦੁਸਟ ਪੁਲਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ (ਨਕ ਵਢੇ) ਜਸ ਥੀਂ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਔਰ ਪਰਲੋਕ ਥੀਂ ਧਰਮਰਾਜ ਕੇ ਆਗੇ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਣਾ (ਨਕ ਵਢਾਇਆ) ਅਪਜਸ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਕਰੂਪ ਦੁਖੀਏ ਸਦਾ ਕਾਲ ਮੁਹ ਮਾਇਆ ॥

ਮਹਾ ਕਰੂਪ ਭਾਵ ਅਤੀ ਕੁਟਲ ਹੈਂ ਔਰ ਸਦੀਵ ਦੁਖੀਏ ਹੁਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਅੰਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਕੀਏਹੈਂ ॥

ਭਲਕੇ ਉਨਿ ਨਿਤ ਪਰਦਰਬੁ ਹਿਰਹਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਚੁਰਾਇਆ ॥

(ਭਲਕੇ) ਸਵੇਰੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਉਨ ਕਰ ਪਰਾਏ ਦਰਬ ਕੇ ਤੁਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀਤੋਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਤੁਰਾਵਨ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਤ ਕਰਹੁ ਰਖਿ ਲੇਹੁ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਤਤਿ ਹੋ ਹਰੀ ਜੀਉ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰੋ ਹੋ ਹਰੀ ਰਾਇਆ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਸੇ ਰਾਖ ਲੇਵੋ ॥

ਨਾਨਕ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਕਮਾਵਦੇ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸਾ ਉਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਪੂਰਬਲਾ ਕਰਮਪੜਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਵਤੋਂ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲਕ ਮਃ ੪ ॥ ਸਭੁ ਕੋਈ ਹੈ ਖਸਮ ਕਾ ਖਸਮਹੁ ਸਭੁ ਕੋ

ਹੋਇ ॥ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣੈ ਖਸਮ ਕਾ ਤਾ ਸਬੁ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਸਭ ਕੋਈ (ਖਸਮ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਹੈ ਔਰ ਖਸਮ ਸੇ ਸਭ ਕੋਈ ਹੁਆ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤਿਸ (ਖਸਮ) ਪਤੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਕੋਈ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇ ਤੋ (ਸਬੁ) ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣੀਐ ਬੁਰਾ ਨ ਦੀਸੈ ਕੋਇ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣੀਏ ਤੋ ਫਿਰ ਕੋਈ ਅਪਣੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਈਐ ਸਹਿਲਾ ਆਇਆ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ (ਜੋਇ) ਉਸੀ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਸਫਲਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਸਭਨਾ ਦਾਤਾ ਆਪਿ ਹੈ ਆਪੇ ਮੇਲਣ ਹਾਰੁ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭਨਾ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਜਿਨ੍ਹ ਸੇਵਿਆ ਹਰਿ ਦਾਤਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਦਾਤਾਰ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਨਃ ਵਿਛੁੜਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਿਰਦੈ ਸਾਂਤਿ ਹੈ ਨਾਉ ਉਗਾਵਿ ਆਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਭਈ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ (ਉਗਾਵਿ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਖ ਸੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੈ ਹੈ ॥

ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ ਸੰਜਮ ਕਰੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਭਾਇਆ ॥

ਵਹੁ ਜਪ ਅਰ ਤਪ ਅਰ ਤੀਰਥੋਂ ਪੁਨਾ ਸੰਜਮੋਂ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਕਰਤਬਜ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦਾ ਸੁਧੁ ਹਰਿ ਸੇਵਦੋ ਸੋਹਹਿ ਗੁਣ ਗਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਏਵੇ ਭਾਵਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰਾਇਆ ॥

ਕਿਉਂ ਕਿ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹਿਰਦਾ ਸੁਧ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ਮੇਰੇ ਹਰਿਜੀਉ ਕੇ ਇਸੀ ਤਰਹ ਕਰਦਾ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿਆਨੁ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸੋਹਾਇਆ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਮੇਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਸਮਦਾਉ ਹਰੀ ਕੇ (ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਵਾ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਬੁਝਾਇਵਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਧਨਵੰਤਾ ਇਵਹੀ ਕਹੈ ਅਵਰੀ ਧਨ ਕਉ ਜਾਉ ॥

ਧਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਐਸੇ ਹੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਅਵਰ ਧਨ ਕਉ ਖਰਟੇ ਵਾਸਤੇ ਜਾਵੇਂ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਨਿਰਧਨੁ ਤਿਉ ਦਿਨਿ ਜਿਤੁ ਦਿਨਿ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪੁਰਸ਼ ਨਿਰਧਨ ਤਿਸ ਦਿਨ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਤਿਸ ਸੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾਨਾਮਖਿਸਰਜਾਵੇ ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਸੂਰਜੁ ਚੜੈ ਵਿਜੋਗਿ ਸਭਸੈ ਘਟੈ ਆਰਜਾ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਰਤਾ ਭੋਗਿ ਕੋਈ ਹਾਰੈ ਕੇ ਜਿਣੈ ॥

ਸੂਰਜ ਕੇ ਚੜਨੇ ਕਰ ਅਰ(ਵਿਜੋਗਿ)ਛਪਟੇ ਕਰ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕੀ ਉਮਰ ਘਰਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਜਿਨਕਾ ਤਨ ਮਨ ਭੋਗੋਂ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਕੋਈ ਹਾਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਭੋਗੋਂ ਤੇ ਉਪਰਾਮ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਨਮ ਕੋ (ਜਿਣੈ) ਜੀਤ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭੁਕੋ ਭਰਿਆ ਫੂਕਿ ਆਖਣਿ ਕਹਣਿ ਨ ਥੰਮੀਐ ॥

ਨਾਨਕ ਵੇਖੈ ਆਪਿ ਫੂਕ ਕਢਾਏ ਢਹਿ ਪਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਕੋਈ (ਫੂਕਿ) ਪ੍ਰਾਣ ਪੈਣ ਕਰ ਭਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਅਖਿਆਣੋਂ ਕੇ ਕਹਿਣੇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣ ਥੰਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਿਕਸਹੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜਬ ਜਮਦੂਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਫੂਕ ਕਢਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਰੀਰਗਿਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸਭ ਕੋਈ (ਫੂਕ) ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਭਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਅਖਿਆਣਾ ਦੇ ਕਹਿਣੇ ਕਰ ਹੰਕਾਰ ਰੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਿਰਪਾ ਵਿਸਟੀ ਕਰ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਉਨਕੋ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਹਰੀ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰਾ ਕਢਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਢਹਿ ਪਵੈ) ਨਿਮ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਜਿਥਹੁ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ॥

ਸਤਿ ਪੁਰਸੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਜਿਥੋਂ ਹਰੀ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਘਟਿ ਚਾਨਣਾ ਆਨ੍ਹੇਰੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਰਿਣੇ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਗਿਆਨ ਗਵਾਇਆ ਭਾਵ ਨਿਬਿਰਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਰੇ ਕੈਸੇ ਨਿਬਿਰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲੋਹਾ ਪਾਰਸਿ ਛੇਟੀਐ ਕੰਚਨੁ ਹੋਇ ਆਇਆ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਲੋਹਾ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਛੁਰਟੇ ਸੇ ਸਵਰਨ ਹੋਇ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਮਿਲਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਨਾਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਕੈ ਪੋਤੈ ਪੁੰਨੁ ਹੈ ਤਿਨੀ ਦਰਸਨੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧੯ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੇ ਖਜਾਨੇ ਪੁਨ ਕਰਮ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਿਨਕੇ ਪੁਰਖਲੇ ਉਤਮ ਕਰਮ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਪ੍ਰਿਥੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿ ਲਿਖਿ ਲਿਖਿ ਵੇਚਹਿ ਨਾਉ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੇ ਲਿਖ ਲਿਖ ਕਰ ਬੇਚਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਰਾਮ ਨਾਮ ਲਿਖ ਲਿਖ ਕਰਕੇ ਆਟੇ ਭੀਆਂ ਗੋਲੀਆ ਬਣਾ ਕਰ ਜਲ ਮੈਂ ਪਾਇਕੇ ਮਛੀਆ ਕੋ ਖਵਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸ਼ਾਤਕਾਰੋਂ ਸੇ ਮੋਲ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਪੁਸਤਕੋਂ ਕੋ ਲਿਖ ਲਿਖਕਰਵੇਚਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਜੀਵਣਾ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਖੇਤੀ ਜਿਨਕੀ ਉਜੜੈ ਖਲਵਾੜੈ ਕਿਆ ਬਾਉ ॥

ਜਿਨਕੀ ਸਰਧਾ ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ਉਜੜ ਗਈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਖਲਵਾੜੈ ਕਾ ਕਿਆ ਅਸਥਲ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਲੋਕਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸੁਭ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ ॥

ਸਚੈ ਸਰਮੈ ਬਾਹਰੇ ਅਗੈ ਲਹਹਿ ਨ ਦਾਇ ॥

ਜੇ ਸਚੇ(ਸਰਮੈ)ਵੈਰਾਗਸੇਧਿਨਾ ਹੈਂ ਸੋ ਅਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਪੁਕਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ(ਦਾਇ)ਇਨਸਾਵਾਨਸਾਰਸੁਖਨਹੀਂ ਪਾਵੇਂਗੇ ॥

ਅਕਲਿ ਏਹ ਨ ਆਖੀਐ ਅਕਲਿ ਗਵਾਈਐ ਬਾਇ ॥

ਅਕਲਿ ਭਾਵ ਚਤਰਾਈ ਦੇਹ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਜਾਤੀ ਜੋ ਚਤਰਾਈ ਕੋ (ਬਾਦਿ) ਝਗੜੇ ਮੈਂ ਬਿਅਰਥ ਗਵਾਇ ਦੇਇਏ ॥

ਅਕਲੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸੇਵੀਐ ਅਕਲੀ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

ਅਕਲੀ ਪੜਿਕੈ ਬੁਝੀਐ ਅਕਲੀ ਕੀਚੈ ਦਾਨੁ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਚਤਰਾਈਂ ਕਰਕੇ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਸੇਵੀਤਾ ਹੈ ਐਰ ਚਤਰਾਈਂ ਕਰਕੇ ਲੋੜ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਮਾਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਚਤਰਾਈ ਕਰਕੇ ਪੜ ਕਰ ਸਮਝੀਤਾ ਹੈ ਐਰ ਚਤਰਾਈਂ ਕਰਕੇ ਦਾਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਆਖੈ ਰਾਹੁ ਏਹੁ ਹੋਰਿ ਗਲਾਂ ਮੋਤਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਤਰਾਈ ਕਾ ਰਸਤਾ ਏਕ ਇਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀਐਰ ਸਭ ਥਾਤਾਂ(ਸੋਤਾਨੁ) ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਪਰਵਿਰਤ ਕਰਾਵਨੇ ਵਾਲੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਜੈਸਾ ਕਰੈ ਕਹਾਵੈ ਤੈਸਾ ਐਸੀ ਬਨੀ ਜਰੂਰਤਿ ॥

ਹੋਵਹਿ ਲਿੰਬ ਝਿੰਬ ਨਹ ਹੋਵਹਿ ਐਸੀ ਕਹੀਐ ਸੂਰਤਿ ॥

ਜੇ ਐਸੀ ਹੀ ਜਰੂਰਤ ਬਣੀ ਦੇਖੋ ਤੋ ਜੈਸਾ ਕਰਮ ਕਰੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਆਪਕੋ ਕਹਾਵੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਨਮਿਤ ਬਿਨਾਂ ਅਪਣੇ ਗੁਣ ਨ ਕਹੈ ਸਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ (ਲਿੰਬ) ਚਿੰਨਤ ਹੋਵੈ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਐਰ(ਝਿੰਬ)ਝਿਕ ਨੀਵਾਨ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸਭ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਓਰ ਜੋ ਊਲਾ ਨਾਂ ਹੋਵੇ ਵਾ (ਲਿੰਬ) ਮਰਦ ਅਰਥਾਤ ਸੂਰਮਾ ਹੋਵੈ ਐਰ (ਝਿੰਬ) ਹੀਜੜਾ ਅਰਥਾਤ ਕਾਇਰ ਨ ਹੋਵੈ ਐਸੀ ਕਰਣੀ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ (ਸੂਰਤਿ) ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਕਲ ਵਾਲਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਓਸੁ ਇਛੈ ਸੇ ਵਲੁ ਪਾਏ ਤਾਂ ਨਾਨਕ ਕਹੀਐ ਸੂਰਤਿ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਐਰ ਕੋਈ ਉਸ ਪਾਸੋਂ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੇ ਵਲ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਸੰਤ ਹਰੀ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਿਰਖੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿ ਵਲਿਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਬਿਰਛ ਹੈ ਐਰ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕਰ ਵਲਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਪਰਾਪਤਿ ਸੇ ਲਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਮਿਲਿਆ ॥

ਜਿਸ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੇ ਲੋਤਾ ਹੈ ਐਰ ਸੋਈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ੀਓਂ ਸੇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰਲਿਆ ॥

ਜਮ ਕਾਲੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕਈ ਘਟਿ ਚਾਨਣੁ ਬਲਿਆ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੈਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ਜਮ ਕਾਲ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਦੇਖ ਵਾ ਤਕ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਚਾਨਣ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਫਿਰਿ ਗਰਭਿ ਨ ਗਲਿਆ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਬਖਸ਼ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਣੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਫੇਰ ਗਰਭ ਜੂਨੀ ਰੂਪ ਬਣਾਲੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਗਲਾ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਕੋਈ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸੋ ਇਕਾਦਸੀ ਆਦਿ ਬਾਹਨ ਸਾਧਨੋਂ ਕੋ ਮੁਖ ਰਖਤਾ ਥਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਬਰਤਾਇਕੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਸਰੁ ਵਰਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤੀਰਥੁ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਇਸਨਾਨੁ ॥

ਸਰ ਬੋਲਣਾ ਇਹ ਤੋ ਸ਼੍ਰੋਤ, ਬਰਤ ਹੈ ਐਰ ਸੰਤੋਖ ਧਾਰਨਾ ਏਹ ਤੀਰਥ ਹੈ ਸਾਸਤਰ ਬੋਧ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੇ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਹੈ ॥

ਦਇਆ ਦੇਵਤਾ ਖਿਮਾ ਜਪ ਮਾਲੀ ਤੇ ਮਾਣਸ ਪਰਧਾਨ ॥

ਦਇਆ ਕਰਨੀ ਏਹ ਦੇਵਤਾ ਕਾ ਪੂਜਨ ਹੈ ਐਰ ਖਿਮਾ ਧਾਰਨੀ ਏਹ ਮਾਲਾ ਲੰਕਰ ਜਪ ਕਰਨਾ ਹੈ ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਏਹ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਮਨੁਖ (ਪਰਧਾਨ) ਸ਼੍ਰੋਸਤ ਹੈਂ ॥

ਜੁਗਤਿ ਧੋੜੀ ਸੂਰਤਿ ਚਉਕਾ ਤਿਲਕੁ ਕਰਲੀ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਜੁਥੇ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਇਹ ਧੋੜੀ ਕਰੈ (ਸੂਰਤਿ) ਉਤਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੂਪ ਚੌਕਾ ਪਾਵੈ ਅਰ ਸੁਭ ਕਰਣੀ ਰੂਪ ਤਿਲਕ ਹੋਵੈ ॥

ਭਾਉ ਭੋਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਤ ਕੋਈ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਮੈਂ (ਭਾਉ) ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਭੋਜਨ ਤਿਆਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਭੋਜਨ ਕੋ ਕੋਈ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਤ ਵੇਤਾ ਪੁਰਸ਼ ਅਤੀ ਬੌਧੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀ ਬਰਤ ਰਖਨੇ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਨਉਮੀ ਨੇਮੁ ਸਚੁ ਜੇ ਕਰੈ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਚਰੈ ॥
ਸਚ ਬੋਲਣੇ ਕਾ ਜੋ ਨੇਮ ਕਰੇ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਔਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ (ਉਚਰੈ) ਉਚਾਰ ਦੇਵੇ ਭਾਵ ਨਿਕਾਲ ਦੇਵੇ ਏਹ ਨੇਮੀ ਕੋ
ਏਕ ਵਕਤ ਭੋਜਨਾਇਕ ਨੇਮ ਕਰੇ ॥

ਦਸਮੀ ਦਸੇ ਦੁਆਰ ਜੇ ਠਾਕੈ ਏਕਾਦਸੀ ਏਕੁ ਕਰਿ ਜਾਣੈ ॥

ਦਸਮੀ ਕਾ ਵਲੋਚਾਰ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਦਸੇ ਇੰਦ੍ਰ ਬਿਬਿਓਂ ਕੀ ਤਰਫ ਜੇ ਰੋਕੇ ਔਰ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਜਾਨਣਾ ਏਹ
ਇਕਾਦਸੀ ਕਾ ਬਰਤ ਰਾਖੇ ॥

ਦੁਆਦਸੀ ਪੰਚ ਵਸਗਤਿ ਕਰਿ ਰਾਖੈ ਤਉ ਨਾਨਕ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥

ਦੁਆਦਸੀ ਕੋ ਪੰਚ ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ (ਗਤਿ) ਗਵਨ ਕੋ ਵਸ ਕਰ ਰਾਖੇ ਏਹ ਦੁਆਦਸੀ ਮੈਂ ਬਰਤ ਕਾ ਉਪਾਰਨਾ
ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਵਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਿਖੇ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਪਤੀਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਵਰਤੁ ਰਹੀਜੈ ਪਾਛੇ ਹੋਰ ਬਹੁਤੁ ਸਿਖੁ ਕਿਆ ਦੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਹੋ ਹੋ ਪੰਡਤ ਜੀ ਐਸਾ ਬਰਤ ਰਖੋ ਔਰ ਅਧਿਕ ਸਿਖਿਆ ਕਿਆ ਦੇਣੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਭੂਪਤਿ ਰਾਜੇ ਰੰਗਿ ਰਾਇ ਸੰਗਹਿ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ॥

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਪਤੀ ਜੋ ਰਾਜੇ ਔਰ ਰਾਇ ਹੈਂ ਜੋ ਭੀ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਬਿਖੁ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਕੋ (ਸੰਗਹਿ) ਇਕਤ੍ਰ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਰਾਇ ਏਕ ਖਿਰਾਬ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਹੇਤੁ ਵਧਾਇਏ ਪਰ ਦਰਬੁ ਚੁਰਾਇਆ ॥

(ਹੇਤੁ) ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕਾ ਵਧਾਵਣਾ ਬਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਪਰ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਭਾਵ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਦਰਬ ਕੋ
(ਚੁਰਾਇਆ) ਲੁਕਾਇ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰੁ ਨ ਵਿਸਹਹਿ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਇਆ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਦਿਸਤ੍ਰੀ ਕੀ ਭੀ (ਵਿਸਹਹਿ) ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਰਖਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਸਭ ਧਿਰੁ ਸਨਬੰਧੀ ਮਾਇਆ ਧਾਰੀ ਕੋਬੋਰ
ਦਿਖਾਈ ਦੇਤੇ ਹੈ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤ ਕੋ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਵੇਖਦਿਆ ਹੀ ਮਾਇਆ ਧੁਹਿ ਗਈ ਪਛੁਤਹਿ ਪਛੁਤਾਇਆ ॥

ਦੇਖਤੇ ਹੀ ਮਾਇਆ (ਧੁਹਿ) ਭਲ ਗਈ ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਕੇ ਚਲੇ ਜਾਣੇ ਪੀਛੇ (ਪਛੁਤਾਇਆ) ਪਸਰਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਮ ਦਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਇਆ ॥ ੨੧ ॥

ਜੋ ਜਮ ਰਾਜ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਬਧੇ ਹੁਏ ਮਾਰੀਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੋ, ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥
ਕਲਿਜੁਗਾ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਗਿਆਨ ਵਿਹੂਣਾ ਗਾਵੈ ਗੀਤ ॥ ਭੁਖੇ ਮੁਲਾਂ ਘਰੇ ਮਸੀਤਿ ॥

ਆਤਮ ਸਮਝ ਜੇ ਬਿਨਾਂ ਬਿਬਨਪਦ ਵਾ ਔਰ ਸੰਸਾਰੀ ਗੀਤ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇਸੇ ਭੁਖੇ ਮੁਲਾ ਨੇ ਘਰ ਹੀ ਮਸੀਤਬਨਾਈ
ਹੁਈ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਜੋ ਔਰ ਮਸੀਤ ਬਨਾਵਣੇ ਕੀ ਸਮਰਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਘਰ ਕੋ ਹੀ ਮਸੀਤ ਸਮਝ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਮਮਤ੍ਵੁ ਹੋਇਕੈ ਕੰਨ ਪਛਾਏ ॥ ਫਕਰੁ ਕਰੇ ਹੋਰੁ ਜਾਤਿ ਗਵਾਏ ॥

(ਮਮਤ੍ਵੁ) ਕਾਰ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥ ਖਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਔਰ ਕੰਨ ਪਛਾਇ ਕਰ ਗੁਜਾਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਆਪ ਕੋ ਫਕੀਰ
ਸਵਾਉਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਾਤੀ ਕਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ਸਵਾਏ ਮੰਗਣ ਜਾਇ ॥ ਤਾਕੈ ਮੂਲਿ ਨ ਲਗੀਐ ਪਾਇ ॥

ਜੋ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੰਗਣ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਚਰਣੀ ਮੂਲੋਂ ਹੀ
ਲਗਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਏ ॥

ਘਾਲਿ ਖਾਇ ਕਿਛੁ ਹਥਹੁ ਦੇਇ ॥ ਨਾਨਕ ਰਾਹੁ ਪਛਾਣਹਿ ਸੇਇ ॥ ੧ ॥

(ਘਾਲਿ) ਕਾਰ ਕਰ ਖਾਏ ਔਰ ਯਥਾ ਸ਼ਬਦ ਜੋ ਹਾਥ ਸੇ ਹਰੀ ਨਿਮਿਤ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ
ਮਾਰਗ ਕੋ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪਛਾਣ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਮਨਹੁ ਜਿ ਅਧਿ ਰੂਪੁ ਕਹਿਆ ਬਿਰਦੁ ਨ

ਜਾਣਨੀ ॥ ਮਨਿ ਅਧਿ ਉਧੈ ਕਵਲਿ ਦਿਸਨਿ ਖਰੇ ਕਰੁਪੁ ॥

ਮਨ ਕਰਕੇ ਜੋ (ਅਧਿ) ਅਗਿਆਤ ਹੈਂ ਅਰ (ਰੂਪ) ਜਗ ਹੈਂ ਜੋ ਬੇਦ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰ ਕਾ ਕਹਾ ਹੁਆ (ਬਿਰਦੁ) ਧਰਮ ਨਹੀਂ
ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਕੇ ਅਧਿ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ (ਉਧੈ ਕਵਲਿ) ਰਿਦੇ ਕਮਲ ਉਲਟੇ ਹੋਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੋ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂ ਅਰ

ਅਤੀ ਕਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਬਿਨਾ ਸਫਾਈ ਕੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਕਹਿ ਜਾਣਹਿ ਕਹਿਆ ਬੁਝਹਿ ਤੇ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ॥

ਇਕ ਪ੍ਰਾਣੀ ਆਪ ਕਹਿਣ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਇਕ ਕਹੇ ਹੁਏ ਵਾਕ ਕੋ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਤੋ (ਸੁਘੜ) ਚਤਰ ਅਰ (ਸਰੂਪ) ਸੁੰਦਰ ਭਾਵ ਸਫਾਈ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਨਾ ਨਾਦ ਨ ਬੇਦ ਨ ਗੀਅਰ ਸੁ ਰਸ ਕਸ ਨ ਜਾਣੰਤਿ ॥

ਏਕ ਪ੍ਰਾਣੀਓਂ ਕੋ (ਨਾਦ) ਬ੍ਰਹਮ ਰਸ ਕੀ ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸੈਨਿਸਚਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਬੇਦ ਰਸ ਕੀ ਭੀ (ਗੀਅਰ) ਅਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਸ੍ਰੋਤ ਨਹੀਂ ਅਰ ਬਾਹਰਲੇ ਰਸ ਕਸ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਨਾ ਸੁਪਿ ਨ ਬੁਧਿ ਨ ਅਕਲਿ ਸਰ ਅਖਰ ਕਾ ਭੇਉ ਨ ਲਹੰਤਿ ॥

ਏਕਨੇ ਕੋ (ਸੁਪਿ) ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਔਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਬੁਧੀ ਨਹੀਂ ਔਰ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕੀ ਅਕਲ ਕੀ ਭੀ (ਸਰ) ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਔਰ ਜੋ ਪ੍ਰਤਖ ਅਖਰਹੋਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਆਦਿਕ ਤਿਨਕਾ ਭੇਦ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਨਰ ਅਸਲਿ ਖਰ ਜਿ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਗਰਬੁ ਕਰੰਤਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਔਰ ਗਰਬ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਅਸਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਮਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ (ਧਨੁ) ਰੋਕੜੀ ਅਰ (ਸੰਪੈ) ਬਸਤ੍ਰਾਦਿਕ ਅਰ (ਮਾਇਆ) ਸਹਤੀ ਘੋੜੇ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਅਰਥਿ ਜੋ ਖਰਚਦੇ ਦੇਂਦੇ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਮਿਤ ਜੋ ਖਰਚ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਦੇਂਦੇ) ਦੇਂਦੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਏ ਤਿਨੁ ਤੋਤਿ ਨ ਆਇਆ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਤੋਤਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਨਦਰੀ ਆਵਾ ਮਾਇਆ ਸੁਟਿ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਇਆ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤਾ ਹੋਰੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਹਰਿਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਔਰ ਕੋਈ ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਤਿਨਕਾ ਚਿਤ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਸਚੈ ਸਥਾਇ ਜਿਨ੍ਹਾ ਏਕ ਲਿਵਲਾਗੀ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ (ਏਕ) ਅਵਤੀ ਸਚੈ (ਸਥਾਇ) ਬ੍ਰਹਮ ਸੈਂ (ਲਿਵ) ਬਿਰਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਗਿਰਹ ਕੁਟੰਬ ਮਹਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਪੀ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਸਚੇ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ੧ ॥

ਘਰ ਅਰ ਕੁਟੰਬ ਵਿਖੇ ਹੋਤੇ ਹੀ ਤਿਨਕੀ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਮਾਪੀ ਲਗੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਸਹੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ (ਬੈਰਾਗੀ) ਤਿਆਗੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅ ੪ ॥ ਗਣਤੈ ਸੇਵ ਨ ਹੋਵਈ ਕੀਤਾ ਬਾਇ ਨ ਪਾਇ ॥

ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਇਓ ਸਚਿ ਨ ਲਗੇ ਭਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਸ ਗਿਣਤੀਯਾਂ ਕਰਨੀਆਂ ਕਿ ਅਮਕਾ ਕਾਮ ਮੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਐਸੇ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਕੀਆਹੁ ਆਕਰਮਤੀ ਸਫਲਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਖੇ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਸੀ ਤੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਰਸ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਨ ਲਗਈ ਮਨ ਹਠਿ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਿਆਰਾ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਐਸੇ ਹੀ ਮਨ ਕੇ ਹਠ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਸ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਇਕ ਵਿਖ ਅਗਾਹਾ ਭਰੇ ਤਾਂ ਦਸ ਵਿਖਾਂ ਪਿਛਾਹਾ ਜਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਸ ਜਾਏ ਕੋ ਜੇ ਇਕ (ਵਿਖ) ਕਦਮ ਅਗਾਹਾ ਭਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਦਸ ਭਿੰਘਾ ਪੀਛੇ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੇਇਕਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਦਸ ਅਸੁਭ ਕਰਤੇਹੋਂ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਬੋਝੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇਹੋਂ ਤੇ ਉਸ ਸੇ ਦਸ ਗੁਣੀ ਅਵਗਣਾ ਕਰਤੇਹੋਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਜੇ ਚਲਾਹਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਤੇ ਸੇਵਾ ਅਰਥਾਤ ਕਰੀ ਦੇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਭਾਇ) ਆਗਿਆਨੁਸਾਰ ਚਲਾਏ ਹੈ ॥

ਆਪੁ ਗਵਾਇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨੋ ਮਿਲੈ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥

ਜੋ ਆਪ ਭਾਵ ਕੇ ਗਵਾਇ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ਹਾ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਸਦੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਣਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਦੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਣੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਕਹਾਇਏ ਕੇ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਈ ॥

ਗੜ ਮੰਦਰ ਗਰ ਗੀਰਿਆ ਕਿਛੁ ਸਾਬਿ ਨ ਜਾਈ ॥

ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਖਾਨ ਐਰ ਮਲੂਕ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਲੇ ਅਰ ਮਹਿਲ ਬੁਨੇ ਕੇ ਸੰਗ ਲੀਪੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਇਨਮੈਂ ਸੇ ਕੁਛ ਭੀ ਸਾਬ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥

ਸੋਇਨ ਸਾਖਤਿ ਪਉਣ ਵੇਗ ਪ੍ਰਿਗੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਜਿਨ ਘੋੜੋਂ ਪਰ ਸੁਨਿਹਰੀ ਸਾਖਤਾ ਹੈਂ ਐਰ ਪੋਟ ਵਤ ਜਿਨਕਾ ਬੇਗ ਅਰਥਾਤ ਦੌੜਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਭੀ ਪਾਸ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਿਗੁ ਹੈ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਭੀ ਪ੍ਰਿਗੁ ਹੀ ਹੈ ॥

ਛਤੀਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਰਕਾਰ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਮੇਲੁ ਵਧਾਈ ॥

ਐਰ ਛਤੀ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਭੋਜਨੋਂ ਕਾ ਜੋ ਖਾਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰ ਏਹ ਰੂਪ ਅਹੁਤ ਮੇਲ ਵਧਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਦੇਵੈ ਤਿਸਹਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਕੀ ਰਾਸ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੰਡਿਤ ਮੁੰਨੀ ਥਕੇ ਦੇਸੰਤਰੁ ਭਵਿ ਥਕੇ ਭੋਖ ਧਾਰੀ ॥

ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਪੰਡਤ ਐਰ ਮੋਨ ਧਾਰ ਕਰ ਮੁੰਨੀ ਥਕਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਐਰ ਭੋਖ ਧਾਰੀ ਭੋਖੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਅਰ ਤੀਰਥ ਜਾਤੀ ਦੇਸੰਤਰੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮ ਕਰ ਥਕਤ ਹੋਜਦੇ ਹੈਂ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਨਾਉ ਕਦੇ ਨ ਪਾਇਨਿ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਅੰਤ ਭਾਰੀ ॥

ਦੂਤ ਭਾਵ ਕਰ ਨਾਮ ਕੇ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੋ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਮੋਹਾਦਿਕ ਅਤੀ ਭਾਰੀ ਦੁਖ ਲਾਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮੂਰਖ ਅੰਧੇ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਸੇਵਹਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਬਿਉਹਾਰੀ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ ਅਗਿਆਨੀ ਹੈਂ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਿਉਹਾਰੀ ਹੋਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਦਰਿ ਕਪਟ ਉਦਰੁ ਭਰਨ ਕੈ ਤਾਈ ਪਾਠ ਪੜਹਿ ਗਾਵਾਰੀ ॥

ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਕਪਟ ਹੈ ਐਰ ਪੇਟ ਭਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਦੁਰਬੁਧੀ ਪੁਰਸ ਪਾਠ ਕੋ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜਿਨ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਮਾਰੀ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੋ ਸੇਵਾ ਹੈ ਅਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਜੋ ਮਾਰ ਦਈ ਹੈ ਸੋ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪੜਨਾ ਗੁਨਣਾ ਇਕੁ ਨਾਉ ਹੈ ਬੂਝੈ ਕੋ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੜਨਾ ਐਰ ਬੀਚਾਰਨਾ ਇਕ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਸਵਲ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਚਲਾ ਹੀ ਬੀਚਾਰਵਾਨ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਨਾਂਗੇ ਆਵਣਾ ਨਾਂਗੇ ਜਾਣਾ ਹਰਿ ਹੁਕਮੁ ਪਾਇਆ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥

ਨੰਗੇ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਆਵਣਾ ਹੁਆ ਹੈ ਐਰ ਨੰਗੇ ਚਲਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕਾ ਹੁਕਮ ਐਸੇ ਹੀ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਕਿਆ ਜਤਨ ਕਰ ਸਕੀਏ ॥

ਜਿਸਕੀ ਵਸਤੁ ਸੋਈ ਲੈ ਜਾਇਗਾ ਰੇਸੁ ਕਿਸੈ ਸਿਉ ਕੀਜੈ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਇਹ ਲਿੰਗ ਏਹ ਰੂਪੀ ਵਸਤੁ ਹੈ ਸੋਈ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਤੇ (ਰੇਸੁ) ਗੁਸਾ ਕਿਸਕੇ ਸਾਥ ਕਰੀਏ ?

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਭਾਣਾ ਮਨਿ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭਾਣੇ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਐਰ ਸਹਜੇ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਦਾ ਸਲਾਹਿਹੁ ਰਸਨਾ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਰਾਮਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸਲਾਹਨਾ ਕਰੋ ਐਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਭੀ ਤਿਸਮੈਂ ਸਦਾਰਵਣਾ ਕਰੋ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੜਿ ਕਾਇਆ ਸੀਗਾਰੁ ਬਹੁ ਭਾਂਤਿ ਬਣਾਈ ॥

ਕਾਇਆ ਰੂਪੀ (ਗੜਿ) ਗੜੀ ਸੀਂਗਾਰ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪਰਕਾਰ ਕਰ ਬਣਾਈ ਹੈ ॥

ਚੰਗ ਪਰੰਗ ਕਤੀਵਿਆ ਪਹਿਰਹਿ ਧਰਮਾਈ ॥

ਲਾਲ ਸੁਪੈਦ ਆਦਿਕ ਰੰਗ (ਪਰੰਗ) ਜਿਨ ਮੈਂ ਅਨੇਕ ਰੰਗ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਐਸੇ (ਕਤੀਵਿਆ) ਪੁਸ਼ਾਕੇ ਮਾਇਆ-
ਧਾਰੀ ਲੋਕ ਪਹਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਾਲ ਸੁਪੈਦ ਦੁਲੀਚਿਆ ਬਹੁ ਸਭਾ ਬਠਾਈ ॥

ਲਾਲ ਔਰ ਸੁਪੈਦ ਰੰਗ ਕੇ ਦੁਲੀਚੋਂ ਪਰ ਬਹੁਤ ਸੁੰਦਰ ਸਭਾ ਬਠਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਖਾਣਾ ਦੁਖੁ ਭੋਗਨਾ ਗਰਬੈ ਗਰਬਾਈ ॥

ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕਾ ਖਾਣਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਭੋਗੋਂ ਕਾ ਭੋਗਨਾ ਭੀ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਮੁਰਖ (ਗਰਬਾਈ)
ਹੰਕਾਰੀ ਗਰਬਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਈ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਜੇ ਅੰਤ ਕੋ ਛੁਡਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਸਹਜੈ ਸੁਖਿਸੁਤੀ ਸਬਾਦਿ ਸਮਾਇਓ ॥ ਆਪੇ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਲਿ ਲਝੈ ਗਲਿ ਲਾਇ ॥

ਵਹੁਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀਸੁਭਾਵਕ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਸੁਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਭੁਧੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ
ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮੇਲ ਕਰ (ਗਲਿ ਲਾਇ) ਯਭੇਦ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਦੂਕੀ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

(ਸਹਜ) ਕਿਆਨ ਸੁਭਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਦੁਬਿਧਾ (ਦੂਕੀ) ਉਨ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਨੇ
ਆਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜੇ ਕੈਠਿ ਲਾਏ ਜਿ ਭੈਨਿ ਘੜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਹੁਣਿ ਆਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥੧॥

(ਜਿ) ਜਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ (ਭੈਨ) ਮੰਦ ਸੁਭਾਵ ਕੋ ਨਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਸੁਭਾਉ ਘੜਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕੀਆ
ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕੈਠ ਲਾਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਧੁਰ) ਆਇ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ
ਜੇ ਹੁਣ ਔਰੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਤੋ (ਆਇ) ਲਿਆਇ ਲਿਆਇ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਕਿਆ ਜਪੁ ਜਾਪਹਿ ਹੋਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਵਿਸਾਰਾ ਹੈ ਵਹੁ ਔਰ ਜਾਪੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਾਪੋਂ ਜੋ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ?

ਬਿਸਰਾ ਅੰਦਰਿ ਕੀਟ ਸੇ ਮੂਠੇ ਧੰਧੈ ਚੋਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਝੂਠੇ ਲਾਲਚ ਹੋਰਿ ॥੨॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੇ ਚੋਰ ਧੰਧਿਓਂ ਕਰ ਮੂਠੇ ਹੁਏ ਵਿਸਰਾ ਅੰਦਰ ਕੀਟ ਬਠਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਓ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇਕੋ
ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਧੰਧੇ ਸਭ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਅਸਥਿਰ ਜਗਿ ਸੋਈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਮ ਕੇ ਮਨਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਲਾਹਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜਗਤ ਮੈਂ ਇਸਥਿਰ ਹੈਂ ॥

ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਿਤਵੈ ਦੂਜਾ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥

ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਏਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਚਿਤਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਦੂਜਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੋਮਿ ਰੋਮਿ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥

ਰੋਮ ਰੋਮ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਖਿਨ ਖਿਨ ਵਿਖੇਭੀ ਸੋਈ ਹਰੀ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨਮੁ ਸਕਾਰਥਾ ਨਿਰਮਲੁ ਮਲੁ ਖੋਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਵੈਤ ਮਲ ਕਵਾਈ ਹੈ ਅਰ ਸੁਧ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜੀਵਦਾ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇਆ ਅਮਰਾਪਦੁ ਹੋਈ ॥ ੨੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਜੀਵਦਾ) ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਪੁਰਖ ਕੋ ਧਿਆਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਅਮਰ ਪਦਵੀ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਛਈ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਔਰ ਬਹੁਤ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਜਿਉ ਸੋਨੀ ਊਪਰਿ ਚੋਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਮ ਪੁਰੀ ਮੈਂ ਬਧੇ ਹੁਏ ਐਸੇ ਮਾਰੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੋਨ ਕੇ ਊਪਰ ਚੋਰ
ਪਕੜਾ ਹੁਆ ਮਾਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੜੀ ਆਕਾਸੁ ਸੁਹੰਦਾ ਜਪੀਦਿਆ ਹਰਿ ਨਾਉ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਕੀ (ਧਰਤਿ) ਥੁਪੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ (ਅਕਾਸੁ) ਰਿਵਾ ਵੀ ਤਿਨਕਾ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪਰਤਪ ਧਰਤੀ ਅਕਾਸ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਜਹਾਂ ਬੈਠ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਵਿਹੁਣਿਆ ਤਿਨ ਤਨ ਖਾਵਹਿ ਕਾਉ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਾਕਤ ਨਾਮ ਜੋ ਖਾਲੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਕਾਉਂ ਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਨਿ ਭਾਉ ਕਰਿ ਨਿਜ ਮਹਲੀ ਵਾਸਾ ॥

ਓਇ ਬਾਹੁੜਿ ਜੈਨਿ ਨ ਆਵਨੀ ਫਿਰਿ ਹੋਹਿ ਨ ਬਿਨਾਸਾ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸ੍ਰੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੇਂ ਵਾਸਾ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਫੇਰ ਗਰਬਜਨੀਮਿਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਬਿਨਾਸ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਰੀਗਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ਸਭ ਸਾਸ ਗਿਰਾਸਾ ॥

ਹਰਿਕਾ ਰੰਗੁ ਕਦੇ ਨ ਉਤਰੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਵਹੁ ਸਭ ਸੁਆਸ ਗਿਰਾਸੋਂ ਕਰ (ਰੀਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਹਰੀ ਕੇ ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਬੀ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਗਾਸ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਓਇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਲਿਆਨੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪਾਸਾ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ (ਪਾਸਾ) ਭਾਵ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥ ੨੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਜਿਚਰੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲਹਰੀ ਵਿਚਿ ਹੈ ਹਉਮੈ ਬਹੁਤੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਜਿਤਨਾ ਚਿਰ ਇਹੁ ਮਨੁ ਲੋਭ ਤਿਸਨਾਇਕ ਕੀ ਲਹਿਰੋਂ ਮੇਂ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਔਰ ਬਹੁਤ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ॥

ਸਬਦੈ ਸਾਦੁ ਨ ਆਵਈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਤਬ ਤਕ ਤਿਸਕੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਸੁਆਦ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਔਰ ਨਾਮੀ ਮੇਂ ਪਿਆਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ॥

ਸੇਵਾ ਬਾਇ ਨ ਪਵਈ ਤਿਸਕੀ ਖਪਿ ਖਪਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥

ਤਬ ਤਕ ਤਿਸਕੀ ਸੇਵਾ ਕੀ ਹੁਈ ਪਰਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਖਪ ਖਪ ਕਰ ਖੁਆਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਸੋਈ ਆਖੀਐ ਜੋ ਸਿਰੁ ਧਰੇ ਉਤਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਜੋ ਸਿਰੁ) ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਤਿਆਗ ਦੇਵੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲਏ ਸਬਦੁ ਰਖੈ ਉਚਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਅਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਭਾਣਾ) ਹੁਕਮ ਮਾਨ ਲੇਵੇ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੇ ਜੋ ਸੇਵਕ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸੋ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਜੋ ਖਸਮੈ

ਭਾਵੈ ॥ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮੇਲਿ ਲਏ ਆਪਤੁ ਗਵਾਵੈ ॥

ਸੋਈ ਜਪ ਔਰ ਸੋਈ ਤਪ ਹੈ ਔਰ ਸੇਵਾ ਚਾਕਰੀ ਅਰਥਾਤ ਨੇੜੇ ਦੂਰ ਰਹਿ ਕਰ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਭੀ ਸੋਈ ਸਵਲੀ ਹੈ ਜੋ (ਖਸਮੈ) ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਭਾਇ ਜਾਵੇ ॥ ਜੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਾਭਾਵ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪੇ ਬਖਸ਼ ਕਰ ਮੇਲ ਲਏ ਹੈਂ ॥

ਮਿਲਿਆ ਕਦੇ ਨ ਵੀਛੁੜੈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਵਹੁ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਕਬੀ ਬਿਛੜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਜੋਤੀ ਅਪਣੀ ਜੋਤ ਮੇਂ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਪਰਸਾਈ ਸੋ ਬੁਝਸੀ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਭੁਕੇ ਲੇਖੇ ਵਿਚਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖੁ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਕਦੇ ਨ ਚੇਤਈ ਜਮ ਕਾਲੁ ਸਿਰਿ ਮਾਈ ॥

ਸਭ ਕੋਈ ਲੇਖੇ ਥੀਓ ਹੈ ਐਸੇ ਨਾਂ ਸਮਝ ਕੇ ਮਨਮੁਖ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ॥ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਕਬੀ ਚੇਤਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਮਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰ ਜੋ ਪਕੜ ਕਰ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪਾਪ ਥਿਕਾਰ ਮਨੁਰ ਸਭਿ ਲਦੇ ਬਹੁ ਭਾਰੀ॥ਮਾਰਗੁ ਥਿਖਮੁ ਭਰਾਵਣਾ ਕਿਉ ਤਰੀਐ ਤਾਰੀ॥
ਪਾਪ ਔਰ ਸਭੀ ਥਿਕਾਰ ਜੋ ਮਨੁਰ ਵਤ ਹੈਂ ਇਨਕੇ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਭਾਰ ਮਨੁਖੋਂ ਨੇ ਲਾਦੇ ਹੈਂ ॥ ਜਮ ਕਾ ਮਾਰਗ (ਥਿਖਮੁ)
ਕਠਨ ਔਰ ਭੈਦਾਇਕ ਹੈ ਔਰ (ਤਾਰੀ) ਵੇਤਰਨੀ ਨਦੀ ਕੈਸੇ ਤਰੀ ਜਾਵੇ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸੇ ਉਥਰੇ ਹਰਿਨਾਮਿ ਉਧਾਰੀ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਸੇ (ਉਥਰੇ) ਥਰੇ ਹੈਂ ਭਾਵੇ ਜੋ ਪਾਪ ਭਾਰ ਉਨਾਉਦ ਜੋ ਥਰੇ ਹੈਂ
ਔਰ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਪੰਥੀ ਉਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵੇ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨੇ ਜੋ ਬਿਨਾ ਸੁਖ ਨਹੀ ਹੈ ਮਨੁਖ ਥਾਰੇਥਾਰ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹ ਨਗਉਲੀ ਪਾਈਅਨੁ ਬਹੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਵਿਕਾਰ ॥

ਤਿਨਕੇ ਉਪਰ ਮਾਇਆ ਨੇ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਨਗਉਰੀ ਪਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਥਿਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਥਰੇ ਤਿਸੁ ਜਨੁ ਕਉ ਕਰਹਿ ਸਭਿ ਨਮਸਕਾਰ ॥

ਇਕ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਥਿਕਾਰੋਂ ਜੋ ਬਰ ਗਏ ਹੈਂ ਜੋ ਬਚ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਸਭੀ ਲੋਕ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੂ ਅੰਤਰਿ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਮਨ ਕੇ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੇ (ਮੋਖ
ਦੁਆਰ)ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਸਚੁ ਮਰਣਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਨੇ ਮਰਣਾ ਔਰ ਹਰੀ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਬਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਧੰਧਾ ਕਰਤਿਆ ਜਨਮੁ ਗਇਆ ਅੰਦਰਿ ਦੁਖੁ ਸਹਮੁ ॥

ਧੰਧਾ ਕਰਤਿਆਂ ਕਰਤਿਆਂ ਪ੍ਰਾਨੀਓਂ ਕਾ ਜਨਮ ਬਿਤੀਤ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਮਨ ਕੇ ਅੰਦਰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ (ਸਹਮੁ) ਸਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਰਾਮੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਪੂਰਬਲਾ ਉਤਮਕਰਮਲਿਖਾਥਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਲੇਖਾ ਪੜੀਐ ਹਰਿਨਾਮੁ ਫਿਰਿ ਲੇਖੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਲੇਖਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਪੜਨਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਫੇਰ ਲੇਖ ਨ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਮੁਕਤ ਹੋਜਾਵੇ ॥

ਪੁਛ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ਹਰਿ ਦਰਿ ਸਦ ਢੋਈ ॥

ਕੋਈ ਤਿਸਕੋ ਪੁਛਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਔਰ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ਢੋਈ ਅਰਥਾਤ ਜਗਾ ਮਿਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਮਕਾਲੁ ਮਿਲੈ ਦੇ ਭੇਟ ਸੇਵਕੁ ਨਿਤ ਹੋਈ ॥

ਜਮਕਾਲ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਭੇਟ ਦੇਕਰ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਸੇਵਕ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰਤੇ ਮਹਲੁ ਪਾਇਆ ਪਤਿ ਪਰਗਟੁ ਲੋਈ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਤਿਸਨੇ (ਮਹਲੁ) ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਹਦੁ ਪੁਨੀ ਦਰਿ ਵਜਦੇ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਸੋਈ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੈਂ (ਅਨਹਦ) ਏਕ ਰਸ ਨਾਮ ਕੀ (ਪੁਨੀ) ਵਾਜੇ ਵਜਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ
ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੇ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰ ਕਾ ਕਹਿਆ ਜੇ ਕਰੇ ਸੁਖੀ ਹੂ ਸੁਖੁ ਸਾਰੁ ॥

ਜੇਕਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਕਹਾ ਹੁਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੇਵੇ ਤਉ ਤਿਸਕੋ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਸਾਰ ਸੁਖ ਭਾਵ ਆਤਮ ਸੁਖ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਜਾਵੇ ॥

ਗੁਰਕੀ ਕਰਣੀ ਭਉ ਕਟੀਐ ਨਾਨਕ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਕਹੀ ਹੁਈ ਕਰਣੀ ਕਰਨੇਕਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਭੈ ਨਿਬਰਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਕ(ਪਾਰੁ)ਪਰਾ
ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੋ ਪਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਚੁ ਪੁਰਾਣਾ ਨਾ ਥੀਐ ਨਾਮੁ ਨ ਮੈਲਾ ਹੋਇ ॥

ਸਚਾ ਨਾਮ ਪੁਰਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨਾ ਮੈਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੇ ਚਲੈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਵਣੁ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਾਵਾ ਕਰੇ ਤੋਂ ਵੇਰ ਤਿਸਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਵਿਸਾਰਿਐ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਦੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਸਾਰਨੇ ਕਰ ਜੀਵ ਕੇ ਜਨਮਣਾ ਅਰ ਮਰਣਾ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਬਣੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਮੰਗਤ ਜਨੁ ਜਾਚੈ ਦਾਨੁ ਹਰਿ ਦੋਹੁ ਸੁਭਾਇ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਜਨ ਮੰਗਤਾ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰ ਮੈਂ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਵਾਂ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸ ਹੈ ਦਰਸਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਇ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਮੇਰੇ ਕੇ (ਪਿਆਸ) ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਰਥਾਤ ਚਾਹ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਦਰਸਨ ਸੋ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਉ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਮਰਾਂ ਮਾਇ ॥

ਮੈਂ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਖਿਨ ਪਲ ਅਰ ਘੜੀ ਮਾੜ੍ਹ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ (ਮਾਇ) ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਬਿਨ ਦਰਸਨ ਸੋ ਮਰਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਲਿ ਵਿਖਾਲਿਆ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਥਾਇ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਾਥ ਹੀ ਵਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਕੀਸਾ ਹੈ ?

ਸਤਿਆ ਆਪਿ ਉਠਾਲਿ ਦੋਇ ਨਾਨਕ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੨੯ ॥

ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਸੁਤਿਓਂ ਕੇ ਆਪ ਹੀ ਉਠਾਇ ਕਰ ਦੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਗਿਆਨ ਦੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਮਨਮੁਖ ਬੋਲਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਓਨ੍ਹਾ ਅੰਦਰਿ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਹੰਕਾਰੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸੁਭ ਵਾਕ ਬੋਲਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ॥

ਥਾਉ ਕੁਥਾਉ ਨ ਜਾਣਨੀ ਸਦਾ ਚਿਤਵਹਿ ਬਿਕਾਰੁ ॥

ਥਾਉ ਕੁਥਾਉ ਭਾਵ ਭਲਾ ਭੁਰਾ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਸਦੀਵ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਚਿਤਵਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਰਗਹ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਓਥੈ ਹੋਹਿ ਕੂੜਿਆਰੁ ॥

ਜਬ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਤਿਨਸੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਹਾ (ਕੂੜਿਆਰ) ਭੂਠੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈਅਨੁ ਆਪਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਪਾਈ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੇ ਆਖੀਐ ਸਭੁ ਵਰਤੈ ਆਪਿ ਸਚਿਆਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਬਾਤ ਕਿਸਕੇ ਕਹੀਏ ਜੋ ਸਭ ਥਾਈ ਆਪ ਹੀ (ਸਚਿਆਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨ੍ਹੀ ਅਰਾਧਿਆ ਜਿਨ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋ ਨੇ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਪੁਰਬ ਉਤਮ ਕਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ਹੀ ਕਉ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਸੋਇ) ਓਹ ਹਰੀ ਬਸਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਸ ਕਰੇ ਸਭੁ ਲੋਕੁ ਬਹੁ ਜੀਵਣੁ ਜਾਣਿਆ ॥

ਸਭ ਲੋਕ ਆਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬਹੁਤਾ ਚਿਰ ਜੀਵਣਾ ਹੈ ਐਸੇ ਸਭ ਨੇ ਜਾਣ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਨਿਤ ਜੀਵਣ ਕਉ ਚਿਤੁ ਗੜ੍ਹ ਮੰਡਪ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਚਿਤ ਵਿਖੇ ਜੀਵਣੇ ਕੇ ਨਿਤ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿਲੇ ਔਰ ਮੰਦਰੋਂ ਕੇ ਸਵਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਵਲਵੰਸ਼ ਕਰਿ ਉਪਾਵ ਮਾਇਆ ਹਿਰਿ ਆਣਿਆ ॥

ਬਲ ਕਰਕੇ ਵਾ (ਵੰਸ਼) ਠਗਣੇ ਕੇ ਉਪਾਵ ਕਰਕੇ ਪਰਾਈ ਮਾਇਆ ਕੋ (ਹਿਰਿ) ਖੋਸ ਲਿਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਮ ਕਾਲੁ ਨਿਹਾਲੇ ਸਾਸ ਆਵ ਘਟੈ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥

ਜਮ ਕਾਲ ਸੁਆਸੋਂ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਬੇਤਾਲਿਆ) ਭੂਤੋਂ ਕੀ ਆਉ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੇ ਹਰਿ ਗੁਰ ਰਖਵਾਲਿਆ ॥ ੩੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤ ਹੈਂ ਸੋ ਉਬਰੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਗੁਰੂ ਤਿਨਕੇ ਰਖਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩੦ ॥

ਸਲੋਕ ੨ ॥ ਪੜ੍ਹਿ ਪੜ੍ਹਿ ਪੀਡਿਤ ਵਾਟੁ ਵਖਾਣਦੇ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੁਆਇ ॥
ਪੰਡਤ ਪੜ੍ਹ ਪੜ੍ਹ ਕਰਕੇ (ਵਾਟੁ) ਝਗੜ੍ਹ ਕੇ ਬਖਾਨਤੇ ਹੈਂ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਕਾ (ਸੁਆਉ) ਪਰਯੋਜਨ ਹੈ ॥
ਦੂਜੇ ਭਾਇ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮਨ ਮੂਰਖ ਮਿਲੇ ਸਜਾਇ ॥
ਦੂਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਸਾਰੀ ਈਆ ਹੈ ਮਨ ਕੇ ਮੂਰਖੋਂ ਕੋ ਅੰਤਕੇ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਕੀਤੇ ਤਿਸੈ ਨ ਸੇਵਨੀ ਦੇਵਾ ਰਿਜਰੁ ਸਮਾਇ ॥
ਜਿਸ ਭਗਵਤ ਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਸਕੋ ਸੇਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਕੇ ਰਿਜਕ (ਸਮਾਇ) ਪਹੁੰਚਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਜਮ ਕਾ ਫਾਹਾ ਗਲਹੁ ਨ ਕਟੀਐ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵਹਿ ਜਾਇ ॥
ਧਰਮਰਾਜ ਕਾ ਫਾਹਾ ਤਿਨਕੇ ਗਲੋਂ ਸੋ ਕਟਤਾ ਨਹੀਂ ਤਾਤੇ ਬਾਰੰਬਾਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਤਿਨ੍ਹ ਆਇ ॥
ਜਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਪੂਰਬ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥
ਅਨੰਦਨੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਏ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਠਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥ ਸਚੁ ਵਣਜਹਿ ਸਚੁ ਸੇਵਦੇ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ ॥
ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚ ਕੇ ਵਿਹਾੜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਲੈਕਰ ਤਿਸਕੇ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਕੈ ਭਾਣੇ ਜੇ ਚਲਹਿ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸ੍ਰਭਾਵਕ ਹੀ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਪਉੜੀ ॥ ਆਸਾ ਵਿਚਿ ਅਤਿ ਦੁਖੁ ਘਣਾ ਮਨਮੁਖਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥
ਆਸਾ ਮੈਂ ਅਤੀ ਬਹੁਤਾ ਦੁਖ ਹੈ ਔਰ ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚਿਤੁ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਭਏ ਨਿਰਾਸ ਪਰਮ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥
ਔਰ ਗੁਰਮੁਖ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਾਸ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮ ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥
ਵਿਥੇ ਗਿਰਹ ਉਦਾਸ ਅਲਿਪਤ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥
ਔਰ ਘਰ ਬੀਚ ਹੀ ਰਹਿ ਕਰ ਤਿਆਗੀ ਹੁਏ ਹੈਂ (ਅਲਿਪਤ) ਅਸੰਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੰਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥
ਉਨ੍ਹ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਨ ਵਿਆਪਈ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਭਾਇਆ ॥
ਉਨਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਾ ਸੋਗ ਬਿਆਪ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੰਜੋਗੁ ਵਜੋਗ ਭਾਵ ਦੁੰਦ ਨਹੀਂ ਬਿਆਪਤੇ ਹੈਂ ਕਿਯੋਂਕਿ ਹਰੀ ਕਾ ਭਾਣਾ ਤਿਨਕੋ ਭਾਇ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਸਦਾ ਰਵਿ ਰਹੇ ਧੁਰਿ ਲਏ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੩੧ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰੀਕੇ ਸਾਥ ਸਦੀਵ ਰਵ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਧੁਰਿ) ਆਇ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਵਹੁ ਸਰਬ ਓਰਤੇ ਮਿਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥

ਸਲੋਕ ੨ ॥ ਪਰਾਈ ਆਮਾਣ ਕਿਉ ਰਖੀਐ ਦਿਤੀ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
(ਪਰਾਈ ਆਮਾਣ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਅਮਾਨਤ ਜੋ ਸੁਆ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਸ਼ਚਲ ਕਿਉਂ ਰਖੀਏ ਇਤੀਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤੇ ਸੋ ਸੁਖ ਹੋਤਾਹੈ ਵਾ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸਜੀਕੋਜੋ ਗੁਰਿਆਈ ਦੇਣੀ ਕੀਤੀ ਹੁਈਹੈ ਸੋ ਕਿਉਂਰਖੀਏ? ਦਿਤੀ ਹੀ ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਯਥਾ—ਬੋਧੇ ਜਨਮ ਗੁਰੂ ਤੋਹਿ ਕਰਹੋਂ ॥

ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਗੁਰਬੈ ਟਿਕੈ ਹੋਰਬੈ ਪਰਗਟੁ ਨ ਹੋਇ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਜੋ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਹੈ ਜੋ (ਗੁਰਬੈ ਟਿਕੈ) ਵਡੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਪਾਸ ਨਹਿਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਨਅਧਿਕਾਰੀ ਪਾਸ ਸਬਦ ਕਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਪ੍ਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਅੰਨ੍ਹੇ ਵਸਿ ਮਾਣਹੁ ਪਾਇਆ ਘਰਿ ਘਰਿ ਵੇਚਣ ਜਾਇ ॥
(ਅੰਨ੍ਹੇ) ਅਨਅਧਿਕਾਰੀ ਕੇ ਵਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਾਣਹੁ ਪੜ੍ਹਾ ਹੋਵੇ ਤਥ ਘਰ ਘਰ ਵੇਚਣੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਲੋਭ ਕਰਕੇ ਅਨਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਉਨ੍ਹ ਪਰਖ ਨ ਆਵਈ ਅਬੁ ਨ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ਅਗੋਂ ਉਨਕੋ ਤੋ ਉਪਦੇਸੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਉਪਦੇਸਕ ਕੇ ਪਲੇ (ਅਛੁ) ਕੋਡੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ
ਭਾਵ ਤਿਨਕੋ ਮਨ ਬੰਛਤ ਧਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥

ਜੇ ਆਪਿ ਪਰਖ ਨ ਆਵਈ ਤਾਂ ਪਾਰਖੀਆ ਬਾਵਹੁ ਲਾਇਓ ਪਰਖਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੁਮਕੋ ਆਪ ਇਸ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਉ ਪਾਰਖੁਆਸਿਰੋਸੋਤੁਮਨੋਪ੍ਰਖਾਇਲੈਣਾ॥

ਜੇ ਓਸੁ ਨਾਲਿ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ਤਾ ਵਥੁ ਲਹੈ ਨਉਨਿਧਿ ਪਲੇ ਪਾਇ ॥
ਜੇਕਰ ਓਸ ਸਬਦ ਕੇ ਸਾਥ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਵੇ ਤਉ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਔਰ ਨਉਨਿਧਿ ਰੂਪ ਆਤਮ ਅਨੰਦ
ਚਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ॥

ਘਰਿ ਹੋਵੈ ਧਨਿ ਜਗੁ ਭੁਖਾ ਮੁਆ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਝੀ ਨ ਹੋਇ ॥
ਘਰ ਮੈਂ ਧਨ ਹੋਤੇ ਹੀ ਜਗਤ ਭੁਖਾ ਮੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜੇ ਆਤਮ ਵਸਤੂ ਚਿਦੇ ਮੈਂ ਹੋਤੇ ਹੀ ਜਗਤ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਰਹਾਹੈਬਿਨਾ
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੋ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੀ ਸੋਝੀ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ॥

ਸਬਦੁ ਸੀਤਲੁ ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸੈ ਤਿਥੈ ਸੋਗੁ ਵਿਸੋਗੁ ਨ ਕੋਇ ॥
ਸੀਤਲ ਕਰਨੇਵਾਲਾ ਸਬਦ ਜਿਸਕੋ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਵਿਸੋਗ ਕਰ ਤਰਾਂ ਸੋਗ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਵਸਤੁ ਪਰਾਈ ਆਪਿ ਗਰਬੁ ਕਰੇ ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣਾਏ ॥
ਆਤਮ ਰੂਪ ਵਸਤੂ ਪਰਾਈ ਵਤ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਮੂਰਖ ਆਪ ਕੋ ਕਛ ਜਣਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨੀ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ
ਔ ਗਰਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਭੁਝੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਫਿਰਿ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਸ ਪੁਛੋ ਬਿਨਾ ਆਤਮ ਸੁਖ ਕਿਸੀ ਨੈ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਮਨਮੁਖ ਬਾਰੰਬਾਰ
ਜਨਮਤਾ ਅਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਮਨਿ ਅਨਦੁ ਭਾਇਆ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਰਸੇ ਸਜਣ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ॥
ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਰੂਪਾ ਹੈ ਅਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸੰਤ ਸਜਣੋਂ ਸੋ ਪਿਆਰ ਕਰਨੇ ਤੇ ਸਰਸੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥
ਜੇ ਧੁਰਿ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਕਬਹੂ ਜਿ ਆਪਿ ਮੇਲੇ ਕਰਤਾਰੇ ॥
ਜੇ (ਧੁਰਿ) ਆਇ ਰੂਪੀ ਹਰੀ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਬੀ ਭੀ ਬਿਛੜਤੇ ਨਹਾਂ ਹੈਂ ਅਰ ਮਿਲੇ ਜੋ ਹੈਂ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਪ
ਅਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਬਦੁ ਰਵਿਆ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਸਗਲੇ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰੇ ॥
ਜੇ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਰੂਪਾ ਔਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ (ਰਵਿਆ) ਬਿਆਪਿਆ ਹੁਆ ਜਾਣਿਆ ਤਬ ਸਭੀ ਦੁਖ
ਨਿਬਿਰਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀ ਅੰਤਰਿ ਰਖਾਂ ਉਰਧਾਰੇ ॥
ਹਰੀ ਸੁਖਦਾਤਾ ਕੋ ਸਦੀਵ ਸਲਾਹਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਅੰਤਰ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤਾ ਹੂੰ ॥
ਮਨਮੁਖੁ ਤਿਨਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕਿ ਕਰੇ ਜਿ ਸਦੈ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰੇ ॥
ਜੋ ਸਦੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਬਦ ਕਰ ਸਵਾਰੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਮਨਮੁਖ ਤਿਨਕੀ ਬਖੀਲੀ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ॥
ਓਨ੍ਹਾ ਦੀ ਆਪਿ ਪਤਿ ਰਖਸੀ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸਰਣਾਗਤਿ ਪਏ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ॥
ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਉਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪਤਿ ਕੋ ਆਪ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੀਨੋਂ
ਕਾਲ ਮੈਂ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੇ ਸੁਹੇਲੇ ਛਏ ਮੁਖ ਉਜਲ ਦਰਬਾਰੇ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ (ਸੁਹੇਲੇ)ਸੁਖੀਏਹੂਏਹੋਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਮੁਖ ਹਰੀ ਕੋ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਉਜਲਾਹੁਆਹੈ॥੨॥
ਪਉੜੀ ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਿਲਿ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥
ਇਸਤ੍ਰੀ ਔ ਪੁਰਖ ਨੇ ਮਿਲਕੇ ਪਰਸਪਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰੀਤਿ ਅਰ ਮੋਹ ਕੋ ਵਧਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤੁ ਨਿਤ ਵੇਖੈ ਵਿਗਸੈ ਮੋਹਿ ਮਾਇਆ ॥
ਮਾਇਆ ਕੋ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਨਿਤਪ੍ਰੀਤਿ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥
ਦੇਸਿ ਪਰਦੇਸਿ ਧਨੁ ਦੋਰਾਇ ਆਇ ਮੁਹਿ ਪਾਇਆ ॥
ਸ੍ਰੀ ਦੇਸ ਅਥਵਾ ਪਰਦੇਸ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਧਨ ਕੋ ਚੁਰਾਇ ਕਰ ਭੀ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਲਿਆਇ ਕਰਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਿ ਹੋਵੈ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧੁ ਕੇ ਸਕੈ ਨ ਛਡਾਇਆ ॥

ਜਿਨਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਅੰਤ ਕਾ ਸਮਾ ਹੋਵੈਗਾ ਤਬ ਕੋਈ ਸਨਬੰਧੀ ਜਮਦੂਤ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਪ੍ਰਿਥੁ ਮੋਹੁ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਮੋਹ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਾਹ ਹੈ ਜਿਸਮੇਂ ਲਗ ਕਰ ਜੀਵ ਨੇ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਸਭੁ ਭੁਖ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੇਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੋਜਨ ਜਾਣਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਖਾਣੇ ਕਰ ਸਭ ਭੁਖ ਨਿਬਿਰਤ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਜਬ ਨਾਸ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤ੍ਰਿਸਨਾ (ਮੂਲਿ) ਕਵਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਿ ਹੋਰੁ ਖਾਣਾ ਤਿਤੁ ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥

ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੋ ਹੋਰ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਖਾਣਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਸਰੀਰ ਕੇ ਰੋਗ ਧਾਇ ਕਰ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਸ ਕਸ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਣਾ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਸ ਕਸ ਛੋਡਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ਤਬ ਆਪੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਲੇਤਾਰੈਂ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਸਬਦੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਸਹ ਮੇਲਾਵਾ ਹੋਇ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜੀਵਣ ਰੂਪ ਗੁਰ ਸਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ (ਸਹ) ਪਤੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਗਿ ਅਨੋਰੁ ਹੈ ਸਬਦੇ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੇ ਬਿਨਾਂ (ਜਗਿ) ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਧੋਰ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਚਾਨਣ ਕਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਪੰਡਿਤ ਮੋਨੀ ਪੜਿ ਪੜਿ ਥਕੇ ਭੋਖ ਥਕੇ ਤਨੁ ਧੋਇ ॥

ਪੰਡਤ ਪੜ ਪੜ ਕਰ ਔ ਮੋਨੀ ਮੋਨ ਕਰਕੇ ਥਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭੋਖ ਧਾਰੀ ਭੋਖ ਧਾਰ ਥਾਕੇ ਤੀਰਥ ਵਾਸੀ ਤੀਰਥੇ, ਮੈਂ ਤਨ ਧੋਇ ਕਰ ਥਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਦੁਖੀਏ ਚਲੇ ਰੋਇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਦੁਖੀ ਹੁਏ ਰੋਇ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਪਾਈਐ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਬ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪੁਰਖਲਾ ਉਤਮ ਕਰਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਜਾਵੈ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਤ੍ਨੀ ॥ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖੈ ਅਤਿ ਨੇਹੁ ਬਹਿ ਮੰਦੁ ਪਕਾਇਆ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰ ਪੁਰਖ ਕਾ ਅਤਿਸੇ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਔਰ ਬਹਿ ਕਰ ਮੰਦ ਸਲਾਹ ਭਾਵ ਸੇ ਵਿਸ਼ਨ ਮੰਤਰ ਕੋ ਪਕਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦ੍ਰਿਵ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦਿਸਦਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਚਲਸੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਇਆ ॥

ਜੇ ਵਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸਭੀ ਕਿਛ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਏਹੀ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥

ਕਿਉ ਰਹੀਐ ਬਿਰੁ ਜਗਿ ਕੋ ਕਢਹੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਜਗਤ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਬਿਰ ਰਹੀਐ ਉਸਕਾ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਨਿਕਾਲੇ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਬਿਰੁ ਕੰਪੁ ਸਬਾਇਆ ॥

(ਸਬਾਇਆ)ਸਭਨਾਂ ਤੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰੇ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕਾ(ਕੰਪੁ)ਸਰੀਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਜੀਵ ਇਸਬਿਤ ਰਹਤਾਰੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇਅਨੁ ਹਰਿਨਾਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੩੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਬਖਸ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਵਿਸਾਰਿਆ ਗੁਰਕਾ ਭਉ ਹੇਤੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਵ ਨੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਭਜ ਔਰ (ਅਪਾਰੁ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਹੇਤ ਵਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਲੇਖਿ ਲਹਰਿ ਸੁਧਿ ਮਤਿ ਗਈ ਸਚਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਲੇਡ ਕੀ ਲਹਿਰ ਕਰਕੇ ਮਨੁਖ ਜੀਵ ਕੀ ਸੁਧ ਬੁਧ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਇਸੀ ਹੋਤ ਸਰ ਮੈਤਿਸਕਾ ਪਯਾਰਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨਾ ਸਬਦ ਮਨਿ ਵਸੈ ਦਰਗਹ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਦਰ) ਅੰਤਰ (ਗਹਿ) ਜਗਾ ਕੇ ਭਾਵ ਸੇ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ (ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਆਪੇ ਬਖਸਣ ਹਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਬਖਸਣਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨ ਜੀਵਣਾ ਵਿਸਰੇ ਸਰੈ ਨ ਬਿੰਦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੀ ਸਤਾ ਸਤੁਰਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਘੜੀ ਮਾਝੁ ਭੀ ਜੀਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਸਰਨੇ ਕਰ ਹਮਕੋ (ਬਿੰਦ) ਰੰਚਕ ਮਾਝੁ ਨਹੀਂ ਸਰਤਾ ॥

ਤਿਸੁ ਸਿਉ ਕਿਉ ਮਨ ਦੂਸੀਐ ਜਿਸਹਿ ਹਮਾਰੀ ਚਿੰਦ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਕਿਉਂ ਦੂਸਟਾ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਮੁਖ ਫੇਰੀਏ ਜਿਸਕੇ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ (ਹਮਾਰੀ) ਅਸਮਦਾਇਕ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕੋ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿਕ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਸਾਵਣ ਆਇਆ ਝਿਮੜਿਆ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ਼ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ (ਝਿਮੜਿਆ) ਆਨੰਦਦਾਇਕ ਸਾਵਣ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂਤੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਿਆਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਦੁਖ ਭੁਖ ਕਾੜਾ ਸਭ ਚੁਕਾਇਸੀ ਮੀਹੁ ਵਣਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਛਹਿਬਰ ਲਾਇ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਰਸ ਹੋਕਰ (ਵਣਾ) ਬਰਸਾ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਜਬ ਗੁਰੂ ਅਤੀ ਵਿਆਲ ਹੋਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਤਬ ਦੁਖ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅਰ ਭੂਖ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਔਰ ਮਨਕਾ ਝੋਰਾ ਸਭ ਚੁਕਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਸਭ ਧਰਤਿ ਭਈ ਹਰੀਆਵਲੀ ਅੰਨੁ ਜੀਮਿਆ ਬੋਹਲ ਲਾਇ ॥

ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਹਰੀਆਵਲਾ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿਹਰੇ ਰੂਪੀ ਅੰਨ ਉਤਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ (ਬੋਹਲ ਲਾਇ) ਭਾਵ ਬਖਸੀਸ ਰੂਪੀ ਬੋਹਲ ਲਾਇਐ ਹੈ ਵਾ ਸੰਜੋ ਬਿਪਰੋਧੇ ਰਹਤ ਤਤ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅਚਿਤੁ ਬੁਲਾਵੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਆਪੇ ਪਾਵੈ ਥਾਇ ॥

ਹਰੀ ਅਚਿਤ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਜਸ ਕੋ ਉਚਰਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਬੋਲੇ ਹੁਏ ਜਸ ਕੋ ਥਾਇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਤਿਸਹਿ ਪਿਆਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨਹੁ ਜੁ ਅੰਤਿ ਲਏ ਛਡਾਇ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਪਿਆਵਣਾ ਕਰੋ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਭਗਤਿ ਅਨੰਦੁ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਹਰੀ ਕੀਕੀਰਤੀ ਆਦਿਕਸੋ ਭਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਆਨੰਦਦਾਇਕ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ (ਸਦਾ ਸੁਖ) ਅਤਮ ਸੁਖ ਮਨਮੈ ਆਇਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਤਿਨਾ ਦੁਖ ਭੁਖ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਅਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੋ ਅੰਸੇ ਬੋਨਤੀ ਕਰਤੋ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਗਾਇ ਗੁਣ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਸੁਭਾਇ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਵੋਂ ਮੇਰੇ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਹੋ ਜੋ ਮੈਂ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਵਾਂ ॥ ੩ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਦਾਤਿ ਨਿਤ ਦੇਵੈ ਚੜੈ ਸਵਾਈਆ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਦਾਤ ਨਿਤਪ੍ਰਾਪਤ ਦੇਵਤੇ ਸੇ ਸਵਾਈ ਰੜਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੁਆ ਆਗੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣੇ ਸੇ ਤਿਨੋਂ ਦਿਨ ਸਵਾਈਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਤੁਸਿ ਦੇਵੈ ਆਪਿ ਦਇਆਲੁ ਨ ਛਪੈ ਛਪਾਈਆ ॥

(ਤੁਸਿ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਦਾਤ ਛਪਾਈ ਹੁਈ ਛਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਕਵਲੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਉਨਮਨਿ ਲਿਵ ਲਾਈਆ ॥

ਹਿਰਦੇ ਕਵਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ (ਉਨਮਨਿ) ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਜੇਕੋ ਕਰੇ ਉਸਦੀ ਰੀਸ ਸਿਰਿ ਛਾਈ ਪਾਈਆ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਉਸਕੀ ਚੀਜ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ (ਛਾਈ) ਮਿਟੀ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਪੜਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈਆ ॥ ੩੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਕੋ ਕੋਈ ਨਿੰਦਕ ਸਾਕਤ ਪਹੁੰਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੩੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਅਮਰੁ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ

ਸਿਆਣਪੁ ਨ ਚਲਈ ਨ ਹੁਜਤਿ ਕਰਨੀ ਜਾਇ ॥

ਜਿਸ ਅਚਾਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਅਮਰੁ) ਹੁਕਮ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਸਿਆਣਪ ਨਹੀਂ ਚਲਤੀ ਔਰ ਨ ਹੁਜਤ ਕਰੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਆਪੁ ਛੋਡਿ ਸਰਣਾਇ ਪਵੈ ਮੰਨਿ ਲਏ ਰਜਾਇ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੀਵ ਆਪਾ ਛਾਉ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪੜੇ ਔਰ ਤਿਸਕੀ (ਰਜਾਇ) ਆਗਿਆ ਕੇ ਮੰਨ ਲੇਵੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਮਛੇਡੁ ਨ ਲਗਈ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਜਮ ਕਾ ਛੇਡ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਔਰ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਸੇ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਵਕੁ ਸੋਈ ਆਖੀਅੈ ਜਿ ਸਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇਵਕ ਸੋਈ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਚ ਵਿਖੇ ਖਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਈ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਦਾਤਿ ਜੋਤਿ ਸਭੁ ਸੂਰਤਿ ਤੇਰੀ ॥ ਬਹੁਤੁ ਸਿਆਣਪੁ ਹਉਮੈ ਮੇਰੀ ॥

ਹੇ ਜੋਤੀ ਦਾਤ ਅਰ (ਸੂਰਤ) ਸੁੰਦਰਤਾ ਸਭ ਤੇਰੀਵੀ ਹੁਈ ਹੈ ਬਹੁਤ ਸਿਆਣਪ ਔਰ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਮੇਰੀ ਕਲਪੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਲੋਭਿ ਮੋਹਿ ਵਿਆਪੈ ਹਉਮੈ ਕਦੇ ਨ ਚੂਕੈ ਫੇਰੀ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀਲੋਭ ਅਰ ਮੋਹ ਕਰਬਜ਼ ਅੰਤ ਹੁਏ ਬਹੁਤੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੀਕਾਰ ਕਰ ਤਿਨਕੀਚੋਰਾਸੀਕੀਵੇਰੀਕਦੇਚੂਕਤੀਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਆਖਿ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ਗਲ ਚੰਗੇਰੀ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਰਤਾ ਆਪਹੀ ਸਭ ਕਰਮ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈਂ ਜੋ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸਾਈ ਬਾਤ ਚੰਗੇਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਇਹ ਪੋੜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਰਚੀ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ ਮਃ ੫ ॥ ਸਚੁ ਖਾਣਾ ਸਚੁ ਪੈਨਣਾ ਸਚੁ ਨਾਮੁ

ਅਪਾਰੁ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਮੇਲਾਇਆ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵਣਹਾਰੁ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸਚ ਨਾਮਕਾ ਅਪਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਖਾਣਾ ਪੈਨਣਾ (ਸਚੁ) ਸਵਲਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨਕੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਵਣਹਾਰ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਭਾਗੁ ਪੂਰਾ ਤਿਨ ਜਾਗਿਆ ਜਪਿਆ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਲਗਿਆ ਤਰਿਆਸੈਸਾਰੁ ॥

ਤਿਨਕਾ ਪੂਰਾ ਭਾਗ ਜਾਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਅਰ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਿਵਤਿ ਸਲਾਹ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ੩੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਿਵਤੀ ਕੋ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੁ ਅਰੁ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਜੈਕਾਰ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ॥ ੩੫ ॥ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈਂ ਬਰਖਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਥੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੫ ॥ ਸਭੇ ਜੀਅ ਸਮਾਲਿ ਅਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰੁ ॥ ਅੰਨੁ

ਪਾਣੀ ਮੁਖੁ ਉਪਾਇ ਦੁਖ ਦਾਲਦੁ ਭੀਨਿ ਤਰੁ ॥

ਅਪਣੀ ਮਿਹਰ ਕਰਕੇ ਸਭੀ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਾਲਾ ਕਰੋ ਅੰਨੁ ਪਾਣੀ ਬਹੁਤ ਉਪਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਦਲਿਦਰ ਤੋੜ ਦੇਹੁ ॥ ਵਾ (ਅੰਨੁ) ਔਰ ਪਰਕਾਰ ਕਾ ਪਾਣੀ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਲ (ਮੁਖੁ) ਬਹੁਤ ਉਪਾਇ ਕਰਕੇ (ਤਰੁ) ਅਤਿ ਸੇ ਕਰਕੇ ਦੁਖ ਸਰੀਰ ਅਰ ਇਰਦ ਮਨ ਕਾ (ਭੀਨਿ) ਤੋੜ ਦੇਹੁ ॥

ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਣੀ ਦਾਤਾਰਿ ਹੋਈ ਸਿਸਟਿ ਨਰੁ ॥ ਲੇਵਹੁ ਕੰਨਿ ਲਗਾਇ ਅਪਦਾ ਸਭੁ ਹਰੁ ॥

ਅਪਣੇ ਕੰਨ ਮੈਂ ਲਾਇ ਲੇਵਹੁ ਔਰ ਸਭ ਬਿਪਦਾ ਹਰ ਦੀਜੀਏ ॥ ਜਬ ਅਸੈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਤਬ ਦਾਤਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣੀ ਔਰ ਸਭ ਸਿਸ਼ੀ (ਨਰੁ) ਸੀਤਲ ਹੋਈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ਪ੍ਰਭੁਕਾ ਸਵਲੁ ਘਰੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਧਰਾਇ ਕਰ ਘਰ ਮੈਂ ਹੀ ਸਵਲਤਾ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਵੁਠੇ ਮੇਘ ਸੁਹਾਵਣੇ ਹੁਕਮੁ ਕੀਤਾ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਰਿਜਕੁ ਉਪਾਇਓਨੁ ਅਗਲਾ ਠਾਂਢਿ ਪਈ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਜਬ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਆ ਤਬ ਸੋਭਨੀਕ ਬਾਦਲ ਬਰਸਤੇ ਭਏ (ਰਿਜਕੁ) (ਅਗਲਾ) ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਹੁਆ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਹੀ (ਠਾਂਢਿ) ਸਾਂਝੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸਾਂਝ ਮੈਂ ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਤਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸੁੰਦਰ ਬਾਦਲ ਬਰਸੇ ਹੈਂ ਟੇਕੀ ਗੁਠ ਰੂਪ ਬਹੁਤਾ ਰਿਜਕੁ ਉਤਪੰਨ ਕੀਤਾ ਅਰ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜਗਾਸੂਓਂ ਕੇ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਸੀਤਲਤਾਈ ਹੋਈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਅਾ ਹੋਇਅਾ ਸਿਮਰਤ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥

ਭਿਨਕਾ ਤਨੁ ਅਰ ਮਨੁ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂਕਰ ਹਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਅਗਮ ਅਪਾਰਕੇ ਸਿਮਰਤੇਹੈਂ ਅਰੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਣੀ ਸਦੇ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰ ॥

ਕੀਤਾ ਲੋੜਹਿ ਸੇ ਕਰਹਿ ਨਾਨਕ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸਦੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਦਿਸ਼ੀ ਕਰੁ ਕਿਯੋਂਕਿ ਜੇ ਤੂੰ ਕੀਤਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤੁਛ ਪਰ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਵਡਾ ਆਪਿ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਆਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਵਡਾ ਅਰ ਅਗੰਮ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਵਡਿਆਈ ਭੀ ਸਭ ਤੇ ਬਡੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੇਖਿ ਵਿਗਾਸਿਆ ਅੰਤਰਿ ਸਾਂਤਿ ਆਈ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਦੇਖ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਅੰਤਰ ਸਾਂਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪੇ ਹੈ ਭਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਆਪੇ ਆਪ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਨਾਥੁ ਸਭ ਨਥੀਅਨੁ ਸਭ ਹੁਕਮਿ ਚਲਾਈ ॥

ਆਪੇ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਨਾਥ) ਸ਼ਾਮੀ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੋ ਨਥ ਰਖਦਾ ਹੈ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਕਰੇ ਸਭ ਚਲੈ ਰਜਾਈ ॥ ੩੬ ॥ ੧ ॥ ਸੁਪੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਕੋਈ (ਰਜਾਈ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਆਗਯਾ ਵਿਖੇ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥ ੧ ॥ (ਸੁਪੁ) ਕਹੋ ਅਰਥ ਕੇ ਸਮਝ ਕਰੋ ਵਾ ਭੁਲਕੇ ਸੁਪ ਕਰ ਲੈਣਾ ॥

ਰਾਗੁ ਸਾਈਗ ਬਾਣੀ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਕੜੀਰ ਜੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਹਾ ਨਰ ਗਰਬਸਿ ਬੋਰੀ ਬਾਤ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ਼ ਬੋੜੀ ਬਾਤ ਪੁਰ (ਕਹਾ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਗਰਬੁ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਦਸਨਾਨੁ ਟਕਾ ਚਾਰਿ ਗਾਠੀ ਐਭੋਂ ਟੇਭੋਂ ਜਾਤੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਦਸਕ ਮਨ ਅਨਾਜ ਔਰ ਚਾਰਕ (ਟਕਾ) ਰੁਪਏ ਪਲੇ ਹੋਗਏ ਤੇ (ਐਭੋਂ) ਆਕੜ ਕਰ ਟੇਭਾ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋਕਰ ਕੁਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਣੇ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁਤੁ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਗਾਉ ਸਉ ਪਾਏ ਦੁਇ ਲਖ ਟਕਾ ਬਰਾਤ ॥

ਜੇਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੁਆ ਤੇ ਜੋ ਗਾਉ ਪਾਇ ਲੀਏ ਔਰ ਦੋ ਇਕ ਲਖ ਰੁਪਯਾ (ਬਰਾਤ) ਆਮਦਨ ਬ੍ਰਸਦੀ ਵਾ ਦੁਮਾਰੇ ਦੀ ਨੌਕਰੀ ਹੋਗਈ ॥

ਦਿਵਾਸਿ ਚਾਰਿ ਕੀ ਕਰਹੁ ਸਾਹਿਬੀ ਜੈਸੇ ਬਨਹਰ ਪਾਤ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਯਿਹ ਚਾਰ ਦਿਨ ਕੇ ਲੀਏ ਸਰਦਾਰੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ਐਸੇ ਕਰਤੇ ਹੋ ਜੈਸੇ ਬਨ ਮੈਂ ਪਤੇ ਚਾਰ ਦਿਨ ਹਰੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੈਸੇ ਪਤੇ ਫੂਪਰ ਕਾ ਜਲ ਗਿਰ ਪੜਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਪਦਾਰਥ ਭਿਨ ਭੰਗਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾ ਕੋਊ ਲੈ ਆਇਓ ਇਹੁ ਧਨੁ ਨ ਕੋਊ ਲੈਜਾਤੁ ॥ ਰਾਵਨ

ਊ ਤੇ ਅਧਿਕ ਛਤ੍ਰਪਤਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਗਏ ਬਿਲਾਤੁ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਧਨ ਕੋ ਨਾ ਤੇ ਕੋਈ ਲੈ ਕਰਕੇ ਆਯਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਾਥ ਹੀ ਲੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ਰਾਵਣ ਜੋ ਭੀ ਅਧਿਕ ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਭਿਨ ਵਿਖੇ ਨਸਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਕਹੋਂ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਭੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਪੂਜਹੁ ਜੋ ਹਰਿਨਾਮੁ ਜਪਾਤੁ ॥
ਹਰੀਕੇ ਸੰਤ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦੀਵ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਸਕੇ ਪੂਜੇ ॥
ਜਿਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦੁ ਤੇ ਸਤਸੰਗਿ ਮਿਲਾਤੁ ॥ ੩ ॥
ਜਿਨਕੋ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਸੰਪਤਿ ਅੰਤਿ ਨ ਚਲਤ ਸੰਗਾਤੁ ॥
ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ (ਸੰਪਤਿ) ਧਨ ਪਦਾਰਥਾਦਿ ਅੰਤਕੋ ਕੋਈ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਭਜੁ ਬਉਰੇ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਜਾਤੁ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਰਾਮਕੋ ਭਜ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮੁ (ਅਕਾਰਥ) ਬਜਰਥ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜਾਸ੍ਰਮ ਮਿਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ਝੋਰੀ ॥ ਤੇਰੇ ਸੰਤਨ ਕੀ ਹਉ ਚੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤੇਰੀ ਰਾਜ ਅਸਰਮ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਜਾਨੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮੈਂ (ਚੇਰੀ) ਵਾਸੀ ਹੂੰ ॥ ਵਹੁ ਰਾਜਧਾਨੀ ਕੈਸੀ ਹੈ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਸਤੇ ਜਾਇ ਸੁ ਰੋਵਤੁ ਆਵੈ ਰੋਵਤੁ ਜਾਇ ਸੁ ਹਸੈ ॥
ਜੋ ਹਸਤਾ ਹੁਆ ਜਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਰੋਤਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ਯਥਾ ਜੋ ਬਿਜੈ ਹਸਤੇ ਗਏ ਔਰ ਸਨਕਾਵਕੋਂ ਕੇ ਸਰਾਪ ਥਰ ਰੋਤੇ ਆਏ ਔਰ ਜੋ ਰੋਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹਸਤਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ਦੇਵਤੇ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਏਤੋਂ ਕੇ ਨਿਕਾਲੇ ਹੁਏ ਰੋਤੇ ਗਏ ਬੇ ਤਿਨਾ ਦੀ ਅਰਜ ਮਨਜੂਰ ਹੋਈ ਯਾਤੇ ਹਸਤੇ ਆਏ ॥

ਬਸਤੇ ਹੋਇ ਹੋਇ ਸੋ ਉਜਰੁ ਉਜਰੁ ਹੋਇ ਸੁ ਬਸੈ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਬਸਤਾ ਹੋਵੈ ਸੋ ਉਜੜੇ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਯਥਾ ਬਾਲੀ ਔਰ ਉਜੜਾ ਹੁਆ ਬਸਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਯਥਾ ਸੁਗ੍ਰੀਵ ॥ ੧ ॥

ਜਲ ਤੇ ਥਲ ਕਰਿ ਥਲ ਤੇ ਕੂਆ ਕੂਪ ਤੇ ਮੇਰੁ ਕਰਾਵੈ ॥
ਜਲ ਵਾਲੇ ਅਸਥਲ ਤੇ ਥਲ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਥਲ) ਰੇਤ ਕੇ ਅਸਥਲ ਤੇ (ਕੂਪ) ਖੂਹਾ ਵਾ ਛਪੜ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਖੂਹੇ ਵਾ ਛਪੜ ਸੇ ਸੁਮੇਰ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪਦਾਰਥਾਂ ਵਾਲਿਓਂ ਕੋ ਬਛੂਤੀ ਰਹਿਤ ਅਰੁ ਰਹਤੇ ਕੋ ਬਛੂਤੀ ਸਹਿਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਧਰਤੀ ਤੇ ਆਕਾਸ ਚਢਾਵੈ ਚਢੇ ਅਕਾਸ ਗਿਰਾਵੈ ॥ ੨ ॥
(ਧਰਤੀ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪੁਰ ਸੇ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਚਢਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਅਕਾਸਮੈਂ ਚਢੇ ਹੁਏਹੋ ਰਾਜਾ ਨਰਧ ਦੀ ਤਰਹ ਨੀਚੇ ਗਿਰਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਭੇਖਾਰੀ ਤੇ ਰਾਜੁ ਕਰਾਵੈ ਰਾਜਾ ਤੇ ਭੇਖਾਰੀ ॥

ਭਿਛਕ ਸੇ ਰਾਜ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਜਾ ਸੇ ਭਿਛਕ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਖਲ ਮੂਰਖ ਤੇ ਪੰਡਿਤੁ ਕਰਿਬੇ ਪੰਡਿਤ ਤੇ ਮੁਗਧਾਰੀ ॥ ੩ ॥
(ਖਲ ਮੂਰਖ) ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਸੇ ਪੰਡਿਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੰਡਿਤ ਸੇ (ਮੁਗਧਾਰੀ) ਮੂਰਖ ਬਨਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਅਜਮੇਲ ਕਾਲੀਦਾਸ ਵਤ ॥ ੩ ॥

ਨਾਰੀ ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖੁ ਕਰਾਵੈ ਪੁਰਖਨ ਤੇ ਜੋ ਨਾਰੀ ॥
ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਤੂੰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਪੁਰਸ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੋ ਤਿਸ ਕੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਸਿਖੰਡੀ ਆਵਕੋਂ ਵਤ ॥

ਕਹੁ ਕਬੀਰ ਸਾਧੂ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਤਿਸੁ ਮੂਰਤਿ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਾਧੂਓਂ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੀ ਮੂਰਤੀ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸਾਰੰਗ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਉ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕਾਏਂ ਰੇ ਮਨ ਬਿਖਿਆ ਬਨ ਜਾਇ ॥ ਭੂਲੋਂ ਰੇ ਠਗ ਮੂਰੀ ਖਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਨਕਿਸਵਾਸਤੇਵਿਸਯੋਂ ਰੂਪਬਨਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਹਿਛਾਈ ਨਗਤੂਰੀਕੋ ਖਾਇਕਰ ਭੂਲਰਹਾ ਹੈ ॥ ਕੈਸੇ ਭੂਲਰਹਾ ਹੈ ? ਜੋ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜੈਸੇ ਮੀਨੁ ਪਾਨੀ ਮਹਿ ਰਹੈ ॥ ਕਾਲ ਜਾਲ ਕੀ ਸੁਪਿ ਨਹੀ ਲਹੈ ॥
ਜੈਸੇ ਮਛਾ ਪਾਨੀ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਕਾਲ ਰੂਪ ਜਾਲ ਕੀ ਸੁਪ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹਥਾ ਸੁਆਦੀ ਲੀਲਤਿ ਲੋਹੁ ॥ ਐਸੇ ਕਨਿਕ ਕਾਮਨੀ ਬਾਧਿਓਂ ਮੋਹੁ ॥ ੧ ॥
ਜਿਹਥਾ ਕੇ ਸੁਾਦ ਵਾਸਤੇ ਮਛੀ ਲੇਹੇ ਕੀ ਝੁੰਡੀ ਕੋ (ਲੀਲਤਿ) ਨਿਗਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵ (ਕਨਿਕ) ਸੁਰਨਾਦ ਔਰ

(ਕਾਮਨੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਮੋਹਿ ਮੈ ਬੰਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਮਨੁ ਮਾਖੀ ਸੰਚੈ ਅਪਾਰ ॥ ਮਧੁ ਲੀਨੇ ਮੁਖਿ ਦੀਨੀ ਛਾਰੁ ॥

ਜੇਜੇ ਮਾਖੀ ਸਹਿਤ ਕੇ (ਅਪਾਰ) ਬਹੁਤ ਸਿੰਚਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ (ਛਾਰੁ) ਧੂਆ ਦੇ ਕਰ ਮਧੁਹਾਨੇ ਸਹਿਤ ਕੇ ਲੇਲੀਆ ਹੈ ॥

ਗਾਉ ਬਾਛ ਕੇ ਸੰਚੈ ਖੀਰੁ ॥ ਗਲਾ ਬਾਂਧਿ ਦੁਹਿ ਲੇਇ ਅਹੀਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜੇਜੇ ਗਾਉ ਬਛ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਦੁਧ ਕੇ ਇਕਨਾ ਰਖਤੀ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰੰਤੂ ਤਿਸਕੇ ਗਲੇਕੇ ਬਾਂਧਕਰ ਅਹੀਰ ਦੁਧ ਚੋਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਮਾਇਆ ਕਾਰਨ ਸਮੁ ਅਤਿ ਕਰੈ ॥ ਸੋ ਮਾਇਆ ਲੇ ਗਾਢੈ ਪਰੈ ॥

ਤੋਜੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੀਵ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਕਸ਼ਟ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਸੋ ਮਾਯਾ ਲੈਕਰ ਕੇ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਗਾਢਤਾ ਹੈ ॥

ਅਤਿ ਸੰਚੈ ਸਮਝੈ ਨਹੀ ਮੂੜ ॥ ਧਨੁ ਧਰਤੀ ਤਨੁ ਹੋਇ ਗਇਓ ਧੂੜਿ ॥ ੩ ॥

ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਸੰਚਨ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਮੂਰਖ ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜਬ ਤਨ ਧੂੜ ਹੋਗਿਆ ਤਬ ਧਨ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਹੀ ਦਬਾਹੁਆ ਰਹਿ ਗਿਆ ॥ ੩ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਤਿ ਜਰੈ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਕਬਹੂ ਨਹੀ ਕਰੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਜੀਵ ਅਤੀ ਜਰਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਬੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਤਾਰੀ ਆਨਿ ॥ ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਭਜੀਐ ਭਗਵਾਨ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਤਾ) ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੀ (ਆਨਿ) ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਨਿਰਭਯ ਹੋ ਕਰਕੇ ਭਗਵਾਨਕੇ ਭਜੀਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਬਦਹੁ ਕੀਨ ਹੋਭ ਮਾਧਉ ਮੋਸਿਉ ॥ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਜਨੁ

ਜਨਤੇ ਠਾਕੁਰੁ ਖੇਲੁ ਪਰਿਓ ਹੈ ਤੋਸਿਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਾਧੋ ਮੇਰੇ ਸਾਭ (ਹੋਭ) ਸਰਤ ਕਿਉ ਨਹੀਂ (ਬਦਹੁ) ਲਗਾਇ ਲੇਤੇ ਠਾਕੁਰ ਤੇ ਜਨੁ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਜਨ ਕਰਕੇ ਠਾਕੁਰ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਅਸੇ ਹੀ ਅਸਮਾਦਿਕ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਤੇਰੇ ਸਾਭ ਖੇਲ ਪੜ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੇ ਹਮ ਸੇਵਕ ਹੈਂ ਤਾ ਤੂੰ ਠਾਕੁਰ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਰੇ ਤੋਨੇ ਮੇਰੇਕੇ ਕੈਸੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਨ ਦੇਉ ਦੇਹਰਾ ਆਪਨ ਆਪ ਲਗਾਵੈ ਧੂਜਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਆਪੇਹੀ ਦੇਹਰਾ ਹੈਂ ਅਰ ਆਪਹੀਬੀਚ ਦੇਵਤਾਹੋਂ ਅਰ ਤੂੰ ਆਪਹੀਤਿਸਕੀਪੁਜਾਮੈਂ ਮਨੁਲਾਵਤਾਹੈ ਭਾਵਪੂਜਾਕਰਤਾਹੈ ॥

ਜਲ ਤੇ ਤਰੀਗ ਤਰੀਗ ਤੇ ਹੈ ਜਲੁ ਕਹਨ ਸੁਨਨ ਕਉ ਦੂਜਾ ॥ ੧ ॥

ਜੇਸੇ ਜਲਤੇ ਤਰੀਗ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਉਸ ਤਰੀਗ ਕੇ ਅਭਾਵ ਤੇ ਜਲੁ ਹੀ ਹੈ ਕੇਵਲ ਕਹਿਤੇ ਸੁਨਨੇ ਮਾਤ੍ਰਦੂਜਾਹੈ ॥੧॥

ਆਪਹਿ ਗਾਵੈ ਆਪਹਿ ਨਾਵੈ ਆਪ ਬਜਾਵੈ ਤੁਰਾ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇਹੀ ਗਾਵਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਆਪੇਹੀ ਨਿਚਤਕਾਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਆਪਹੀ (ਤੁਰਾ) ਪਖਾਵਜ ਬਜਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਕਹਤ ਨਾਮਦੇਉ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰੁ ਜਨੁ ਉਰਾ ਤੂ ਪੂਰਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਮੈਂ ਜਨ (ਉਰਾ)ਕਮ ਹੂੰ ਔਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਗੁਣੇ ਕਰ ਪੂਰਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਜੇਸੇ ਜਲਤੇ ਤਰੀਗ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਉਸ ਤਰੀਗ ਕੇ ਅਭਾਵ ਤੇ ਜਲੁ ਹੀ ਹੈ ਕੇਵਲ ਕਹਿਤੇ ਸੁਨਨੇ ਮਾਤ੍ਰਦੂਜਾਹੈ ॥੧॥

ਦਾਸ ਅਨੰਨਮੇਰੇ ਨਿਜ ਰੂਪ ॥

ਜੇ ਅਨੰਨ ਦਾਸ ਅਰਥਾਤ ਮੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਵਹ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸ਼ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਦਰਸਨ ਨਿਮਖ ਤਾਪ ਤ੍ਰੁਣੀ ਮੋਰਨ ਪਰਸਤ ਮੁਕਤਿ ਕਰਤ ਗ੍ਰਿਹ ਕ੍ਰੂਪ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਸਕਾ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਹੁਆਤੀਨੋ ਤਾਪੋਂ ਕੋ ਨਿਬ੍ਰਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਸਟੋਂ ਕਰ ਅਰਥਾਤਤਿਸਕੇਵਾਕਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਗ੍ਰਿਹ ਕ੍ਰੂਪਤੇ ਛੁਟਕਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਮੇਰੀ ਬਾਂਧੀ ਭਗਤੁ ਛਡਾਵੈ ਬਾਂਧੈ ਭਗਤੁ ਨ ਛੂਟੈ ਮੋਹਿ ॥

ਮੇਰੀ ਬਾਂਧੀ ਹੁਈ ਪਰਤਗਯਾ ਕੋ ਭਗਤੁ ਛਡਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਭਗਤੁ ਪਰਤਗਯਾ ਬਾਧੇ ਸੋ ਮੇਰੇ ਸੇ ਛੂਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਦੇਕ ਸਮੇ ਮੋਕਉ ਗਾਹਿ ਬਾਧੈ ਤਉ ਫੁਨ ਮੋਪੈ ਜਬਾਬੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਅੰਤ ਤੋ ਕੜਾ ਹੈ ਦੇਕ ਸਮੇਂਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਪਕੜਕੇ ਬਾਂਧ ਲੇਵੇ ਤੋ ਪਨਹ ਮੇਰੇ ਸੇ ਕੁਛ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕਿਸ ਆਵਗਤਾ ਕਰ ਬਾਂਧਾ ਹੈ ॥

ਮੇ ਗੁਨ ਬੰਧ ਸਗਲ ਕੀ ਜੀਵਨਿ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨਿ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ॥

ਮੈਂ ਗੁਨ ਕ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਬਾਧਨੇ ਵਾਲਾ ਹੂੰ ਵਾ ਭਗਤ ਵਡਸਲਤਾ ਆਇ ਗੁਨੋਂ ਕਰ ਬਾਧਾ ਹੁਆ ਹੂੰ ਔਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੀ ਜੀਵਨ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਣ ਕਲਾ ਰੂਪ ਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਣ ਕਲਾ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜਾਕੇ ਜੀਅ ਐਸੀ ਤੇਸੇ ਤਾਕੈ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਜਾ) ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਜੀਵ ਮੈਂ ਭਗਤੋਂ ਸਾਥ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਭੀ ਤੇਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਰਕਾਸ਼ ਕੀਆ ਚਾਹੀਏ ਤਾਂਭੇ ਸਰਬ ਕੋ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਸਾਰੰਗ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤੈ ਨਰ ਕਿਆ ਪੁਰਾਨੁ ਸੁਨਿ ਕੀਨਾ ॥ ਅਨ ਪਾਵਨੀ ਭਗਤਿ

ਨਹੀ ਉਪਜੀ ਭੂਖੇ ਦਾਨੁ ਨ ਦੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਰ ਤੈਨੇ ਪੁਰਾਨੇ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ ਕੜਾ ਕੀਆ ਭਾਵ ਸੁਣਨਾ ਨਿਸਫਲ ਹੀ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਅਨਪਾਵਨੀ) ਅਵਿਰਲ ਭਗਤੀ ਉਤਪਤਿ ਨਹੀਂ ਭਈ ॥ ਔਰ ਕਬੀ ਭੂਖੇ ਕੇ ਦਾਨ ਨਹੀਂ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਮੁ ਨ ਬਿਸਰਿਓ ਕ੍ਰੋਧੁ ਨ ਬਿਸਰਿਓ ਲੋਭੁ ਨ ਛੁਟਿਓ ਦੇਵਾ ॥

ਨਾ ਤੋ ਕਾਮ ਬਿਸਰਿਓ ਔਰ ਨਾ ਕ੍ਰੋਧ ਹੀ ਬਿਸਰਾ ਪੁਨਹ (ਦੇਵਾ) ਹੇ ਭਾਈ ਲੋਭ ਭੀ ਨਾ ਛੁਟਾ ॥

ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਮੁਖਤੇ ਨਹੀ ਛੂਟੀ ਨਿਵਲ ਭਈ ਸਭ ਸੇਵਾ ॥ ੧ ॥

ਮੁਖ ਸੇ ਪਰਾਈ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਛੂਟੀ ਯਾਤੇ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਹੁਈ ਸਭ ਨਿਸਫਲ ਹੀ ਹੁਈਹੋ ਭਾਵ ਰਿਵੇਈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਖਿਨ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਕਰਤੱਬ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਟ ਪਾਰਿ ਘਰੁ ਮੁਸਿ ਬਿਰਾਨੇ ਪੇਟ ਭਰੈ ਅਪ੍ਰਾਪੀ ॥

ਰਸਤਾ ਮਾਰ ਕੇ ਬੇਭਾਨਾ ਘਰੁ ਕੁਰਾਇ ਕਰ ਹੇ (ਅਪ੍ਰਾਪੀ) ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਭੂੰ ਪੇਟ ਕੇ ਭਰਤਾ ਹੈਂ ॥

*੧੫ (ਜਾਕੈ) ਜਿਨ੍ਹ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਮੰਨੀ) ਪੁਰਤੁਕਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਭਾਸ਼ਨਾ ਹੈ ਤੇਜਾ ਹੀ ਅਰਥਾਤ ਅਤੀ ਉਤਮ ਪਰਮ ਨਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਹੋਭਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹਿ ਪਰਲੋਕ ਜਾਇ ਅਪਕੀਰਤਿ ਸੋਈ ਅਬਿਦਿਆ ਸਾਧੀ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਲੋਕ ਭੀ ਜਾਤਾ ਰਹੇ ਅਰ ਈਹਾਂ ਅਕੀਰਤੀ ਹੋਵੈ ਅਬਿਦਿਆ ਕੇ ਬਲ ਕਰ ਸੋਈ ਕਰਲੀ ਸਾਧੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਿੰਸਾ ਤਉ ਮਨਤੇ ਨਹੀ ਛੂਟੀ ਜੀਅ ਦਇਆ ਨਹੀ ਪਾਲੀ ॥

ਹਿੰਸਾ ਤੋ ਮਨ ਤੋ ਨਹੀਂ ਛੂਟੀ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਉਪਰ ਕੁਝ ਦੜਾ ਭੀ ਨਹੀਂ (ਪਾਲੀ) ਕਰੀ ॥

ਪਰਮਾਨੰਦ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਕਥਾ ਪੁਨੀਤਨ ਚਾਲੀ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀਕੇ ਗੁਰ ਭਾਈ ਪਰਮਾਨੰਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰਕਾ ਭੀ ਕਬੀ ਨਾ (ਚਾਲੀ) ਚਲਾਈ ਭਾਵ ਕਥਾ ਭੀ ਕਹੀ ਤੈਨੇ ਸੁਣੀ ਨਹੀਂ ॥੩॥ ੧ ॥ ੬ ॥ ਇਹੁ ਸਬਦ ਸਾਰਾ ਕਿਉਂ ਨਾ ਉਚਾਰਾ? ਇਸ ਵਿਕਲਪ ਦਾ ਉਤ੍ਪਤਿ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਤੁਕ ਉਚਾਰੀ ॥ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਸੁਰਦਾਸ ਪ੍ਰੇਮੀ ਸਮਾਧੀ ਇਸਥਿਤ ਹੋਯਾ ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਜੀਨੇ ਆਪ ਸਬਦ ਉਚਾਰ ਕਰ ਆਖ ਕੇ ਸੁਰਦਾਸ ਦਾ ਨਾਮ ਲਿਖਕਰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰੇਪਾਉ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤੁਕ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਛਾਡਿ ਮਨ ਹਰਿ ਬਿਮੁਖਨ ਕੇ ਸੰਗੁ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੋ ਹਰੀ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਸੰਗਤਯਾਗ ਦੇ॥ ਤੋ ਇਹ ਸੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਸਾਰਾਸਬਦ ਭਾਈ ਬੰਨੋਈ ਬੀਜਮੈਂ ਹੈ ॥

ਸਾਰੰਗ ਮਹਲਾ ੫ ਸੁਰਦਾਸ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਗ ਬਸੇ ਹਰਿ ਲੋਕ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਿ ਸਰਬ ਸੁ

ਸਭੁ ਅਰਪਿਓ ਅਨਦ ਸਹਜ ਧੁਨਿ ਬੋਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਲੋਕ ਸੰਤਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ਤਨਮਨਕੇ ਅਰਪ ਕਰਕੇ ਪੁਨਹ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਅਪਨਾ ਸਰਬੰਸ ਅਰਪਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਅਰ ਅਨੰਦਾਦਿਕ ਸਾਂਤੀ ਰੂਪ ਧੁਨੀ ਵਿਖੇ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਸਬਦੋਂ ਮੈਂ (ਹੋਕ) ਬ੍ਰਿਤੀਲਯਹਰੀ ॥

ਦਰਸਨੁ ਪੇਖਿ ਭਏ ਨਿਰਬਿਖਈ ਪਾਏ ਹੈ ਸਗਲੇ ਬੋਕ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਬਿਖਯੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਗਲੇ (ਬੋਕ) ਪਦਾਰਥ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਆਨ ਬਸਤੁ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੁਐ ਸੁੰਦਰ ਬਦਨ ਅਲੋਕ ॥ ੧ ॥

ਸੁੰਦਰ ਬਦਨ ਹਰੀ ਕੋ (ਅਲੋਕ) ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਵਾ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਔਰ ਬਸਤੁ ਸੇ ਕੁਛ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ॥ ੧ ॥

ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ ਤਜਿ ਆਨ ਜੁ ਚਾਹਤ ਜਿਉ ਕੁਸਟੀ ਤਨਿ ਜੋਕ ॥

ਐਸੇ ਸਿਆਮ ਸੁੰਦਰ ਸੂਰੂਪ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਤਜਾਗ ਕਰ ਜੋ ਔਰ ਕੋ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਬਾਰ ਬਾਰ ਐਸੇ ਨਸਟ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਿਹੋਂ ਕੁਸਟੀ ਕੋ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜੋਕ ਲਗੀ ਹੋਈ ਮਰਜਾਈ ਹੈ ਬਚਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੂਰਦਾਸ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭਿ ਹਥਿ ਲੀਨੋ ਦੀਨੋ ਇਹੁ ਪਰਲੋਕ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸੂਰਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਲੇਲੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਵਸਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਇਹ ਲੋਕ ਅਰ ਪਰਲੋਕ ਦੀਨੋ ਹੈ । ਭਾਵ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਉਣੇ ਕਰ ਪੁਰਸ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੇਂ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਵੇਰਗ ਕੋ ਉਪਜਾਵਤੇ ਹੂਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਰੰਗ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਕਉਨੁ ਸਹਾਈ ਮਨ ਕਾ ॥

ਹਰੀ ਜੇ ਬਿਨਾ ਮਨ ਕਾ ਸਹਾਈ ਕੌਨ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਹਿਤੁ ਲਾਗੋ ਸਭ ਫਨਕਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਤਾ ਅਰ ਪਿਤਾ ਅਰ ਭਾਈ ਪੁਨਹ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋ ਹੈਂ ਇਨਕੇ ਸਾਥ ਹਿਤ ਲਾਗੇ ਹੈ ਜੋ (ਫਨਕਾ) ਫਨਾਹ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰਕ ਸਬੰਧ ਮਿਥਣਾ ਹੈ ॥

ਆਗੇ ਕਉ ਕਿਛੁ ਤੁਲਹਾ ਬਾਂਧਹੁ ਕਿਆ ਭਰਵਾਸਾ ਧਨ ਕਾ ॥

ਅਗੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਨਾਮ ਵਾ ਪੁੰਨਾਤਿਕ ਕਾ ਤੁਲਹਾ ਬਾਂਧੋ ਇਸ ਧਨਕਾ ਕਿਆ ਭਰਵਾਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੁਛ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਹਾ ਬਿਸਾਸਾ ਇਸ ਭਾਂਡੇ ਕਾ ਇਤਨਕੁ ਲਾਗੈ ਠਨਕਾ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਇਸ ਸਰੀਰ ਭਾਂਡੇ ਕਾ ਕਿਆ ਭਰੋਸਾ ਹੈ (ਇਤਨਕੁ) ਤਨਕ ਮਾਤ੍ਰ (ਠਨਕਾ) ਹੁਲਾ ਅਰਥਾਤ ਹੀਜਾ ਤਾਪ ਆਦਿ ਕਾ ਦੁਖ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਗਲ ਧਰਮ ਪੁੰਨ ਫਲ ਪਾਵਹੁ ਧੂਰਿ ਬਾਂਛਹੁ ਸਭ ਜਨਕਾ ॥

ਸਗਲ ਧਰਮੋਂ ਕੇ ਪੁੰਨਕ ਕਾ ਫਲ ਪਾਵੋਗੇ ਯਾਤੇ ਸਭ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਕਾ ਬਾਛਨਾ ਕਰੋ ॥

ਕਹੈ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਰੇ ਸੰਤਹੁ ਇਹੁ ਮਨੁ ਉਭਨ ਪਖਿਰੁ ਬਨਕਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੁਨੋ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਇਹ ਮਨ ਅਰਥਾਤ ਜੀਉ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਨਕਾ ਉਭ ਜਾਨੇ ਵਾਲਾ ਪਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਵਸਯ ਹੀ ਵਿਜੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੯ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਵੈਰਾਗ ਜਨਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਸਉਣਾ ਵਿਸਰਿ ਗਇਆ ਹੈ ਮਰਣਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਖਾਣਾ ਔਰ ਪੀਣਾ ਹਸਣਾ ਸਉਣਾ ਇਨ ਕਰਮੋਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਕੋ ਅਪਣਾ ਮਰਣਾ ਭੂਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਖੁਆਰੀ ਕੀਨੀ ਪ੍ਰਿਯੁ ਜੀਵਨੁ ਨਹੀ ਰਹਣਾ ॥ ੧ ॥

ਅਪਣੇ (ਖਸਮ) ਮਾਲਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਖੁਆਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਜੀਵਨੇ ਕੋ ਪ੍ਰਿਯਾਰ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਜੀਵਤੇ ਭੀ ਨਹੀ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਏਕੋ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ॥ ਅਪਨੀ ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਵਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤਿਸ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਵੇ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਵਣੇ ਕਰਕੇ ਅਪਣੀ (ਪਤਿ) ਇਜ਼ਤ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰਲੋਕ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਵੇਗੇ ॥ ਅਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਤੁਧਨੇ ਸੇਵਹਿ ਤੁਝੁ ਕਿਆ ਦੇਵਹਿ ਮਾਂਗਹਿ ਲੇਵਹਿ ਰਹਹਿ ਨਹੀ ॥

ਜੇ ਤੁਝ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਤੁਝ ਕੋ ਕਿਆ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਉਲਟਾ ਤੁਝ ਸੇ ਮਾਂਗ ਕਰਲੇਤੇ ਹੈਂ ਮਾਗਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤੇ ਨਹੀ ਹੈਂ ਵਾ ਜੇ ਪਦਾਰਥ ਤੁਝਸੇਮਾਂਗਕਰ ਲੇਤੇਹੈਂ ਸੋਅੰਤਕੋਰਹਿਤੇ ਨਹੀਂਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਸੋਪਦਾਰਥਨਾਸਰੂਪਹੈਂ ॥

ਤੂ ਦਾਤਾ ਜੀਆ ਸਭਨਾ ਕਾ ਜੀਆ ਅੰਦਰਿ ਜੀਉ ਤੂਹੀ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜੀਵਣਾ ਜੀਵ ਰੂਪ ਭੀ ਏਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵਹਿ ਸਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਸੇਈ ਸੂਚੇ ਹੋਹੀ ॥

ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਤਿਸਕੋ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਈ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੈਲੇ ਹਛੇ ਹੋਹੀ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਜਪੋ ਜਿਸ ਨਾਮ ਜਾਪ ਤੇ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਮੈਲੇਭੀ(ਹਛੇ)ਸੁਧ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੇਹੀ ਰੁਤਿ ਕਾਇਆ ਸੁਖੁ ਤੇਹਾ ਤੇਹੋ ਜੇਹੀ ਦੇਹੀ ॥

ਸਤਿਯੁਗ ਤੇਤਾ ਵਾਪਰ ਕਲਿਯੁਗ ਆਈ ਜੈਸੇ ਰੁਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਸਰੀਰ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਜੈਸੀ ਵਡੀ ਛੋਟੀ ਜੀਵ ਕੋ ਦੇਹੀ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਬੋਝਾ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਅਰ ਬੋਝਾ ਸੁਖ ਹੈ ਤਾਤੇ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਰੁਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਸਾਈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਰੁਤਿ ਕੇਹੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਰੁਤ ਅਰਥਾਤ ਸਮਾਂ ਸੋਭਨੀਕ ਹੈ ਜਿਸਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪੀਏ ਔਰ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਰੁਤਿ (ਕੇਹੀ) ਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਮਾਂ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਕਰਉ ਬਿਨਉ ਗੁਰ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹਰਿ ਵਹੁ ਆਇ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ (ਵਹੁ)ਪਤੀ ਹਰੀ ਕੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਲਿਆਕੇ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਸੁਭਿ ਘਨਘੋਰ ਸੀਤਲੁ ਮਨੁ ਮੇਰਾ ਲਾਲ ਰਤੀ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਘ ਰੂਪੀ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ (ਘੋਰ) ਗਰਜਣਾ ਸੁਣ ਕਰਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮੇਰ ਵਾ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਬਾਣੀ ਹਰੀ (ਲਾਲ) ਪਜਾਰੇ ਮੈਂ ਰਤੀ ਹੁਈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰੰਦ ਸੁਹਾਨੀ ਹੀਅਰੋ

ਗੁਰਿ ਮੋਹੀ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲੀਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਜਬ ਮੇਘ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਜਲ ਮੇਰੇ ਪਰ ਬਰਸਿਆ ਹੈ ਤਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪਰੇਮ ਮੈਂ (ਭੀਨਾ) ਸਨਿਗਧ ਹੁਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬ੍ਰੰਦ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖਾਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਗੁਰੋ ਨੇ ਸੋਧਿ ਲਈ ਹੈ ॥

ਔਰ ਮਨ ਮੇਰਾ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਅਨੰਦ ਮੈ ਲੀਨ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਸਹਜਿ ਸੁਖੀ ਵਰ ਕਾਮਣਿ ਪਿਆਰੀ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਸੋਈ (ਕਾਮਣਿ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਪਿਆਰੀ ਅਰ (ਸਹਜਿ) ਸੁਭਾਵਕ ਸੁਖੀ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਤੀ ਮੈਂ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਵਰਿ ਨਾਰਿ ਭਈ ਸੋਹਾਗਣਿ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸੁਖਾਨਿਆ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਸੋਈ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੀ ਨਾਰ ਸੁਹਾਗਣ ਭਈ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਤਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕਾ ਪ੍ਰੇਮਸੁਖਾਇਆ ਹੈ ॥੨॥

ਅਵਗਣ ਤਿਆਗਿ ਭਈ ਬੈਰਾਗਨਿ ਅਸਥਿਰੁ ਵਰੁ ਸੋਹਾਗੁ ਹਰੀ ॥

ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜੋ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕਾ (ਸੁਹਾਗੁ) ਅਨੰਦ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸੋਰੁ ਵਿਜੇਗੁ ਤਿਸੁ ਕਦੇ ਨ ਵਿਆਪੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਹ ਜਿਸ ਪਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸੋਗ ਵਿਜੇਗ ਕਬੀ ਨਹੀ ਖਿਆਪਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਨਹੀ ਮਨੁ ਨਿਹਰਲੁ ਪੂਰੇ ਗੁਰਕੀ ਓਟ ਗਹੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਓਟ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਨਿਹਰਲ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪੁਨਹ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਣਾ ਮਰਨਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਨੁ ਸੋਹਾਗਣਿ ਸਦੁ ਸਹੀ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੇ (ਸਹੀ) ਨਿਸ਼ਚੈ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸੋਹਾਗਣੀ ਧੰਨਜ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਸਾਚੀ ਸੁਰਤਿ ਨਾਮਿ ਨਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਗਵਾਇਆ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਸੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੀ ਗਿਆਤ ਕਰ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਨਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਾਪ ਅਰ ਸਹੀ ਸਮਝ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਣੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾਤਰ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਉਮੈਂ ਕਰਤਿਆ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪਰ ਧਨ ਪਰ ਨਾਰੀ ਰਤੁ ਨਿੰਦਾ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥

ਪਰਾਏ ਧਨ ਔਰ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ (ਬਿਖੁ) ਜਰਬਖਾਈ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦੁਖਪਾਯਾਰੇ

ਸਬਦੁ ਚੀਨਿ ਭੈ ਕਪਟ ਨ ਛੂਟੇ ਮਨਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ (ਚੀਨ੍) ਜਾਨ ਕਰ ਭੈ ਅਰ ਕਪਟ ਆਦਿਕ ਨਹੀਂ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਹੀ ਕਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਜਗਹਿ ਭਾਰਿ ਲਏ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ਮਰਿ ਜਨਮੇ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਅਜਗਰ ਵਤ ਭਾਰੇ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਲਏ ਹੁਏ ਅਤੀ ਭਾਰੀ ਪੀੜਾ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੁਏ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਹੁ ਜਨਮ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸਬਦੁ ਸੁਹਾਇਆ ॥ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਜੋਨਿ ਭੇਖ

ਬਹੁ ਕੀਨੇ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਸਦੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ ਜਨਮ ਸੁਹਾਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਭ੍ਰਮਿਓਂ ਹੋਇਓਂ ਨੇ ਜੋਨੀਓਂ ਰੂਪ ਬਹੁਤੇ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਜਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਭ੍ਰਮ ਤੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ (ਸਦੁ) ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤੀਰਥਿ ਤੇਜੁ ਨਿਵਾਰਿ ਨ ਨਾਤੇ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥

(ਤੇਜੁ) ਤਮੋਂ ਗੁਣ ਕੇ ਨਿਵਾਰ ਕਰਕੇ ਸੇ ਜਨ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈ ਨ੍ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀਕਾਨਾਮਭਾਯਾਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਰਤਨ ਪਦਾਰਥੁ ਪਰਹਰਿ ਤਿਆਗਿਆ ਜਤਕੇ ਤਤਹੀ ਆਇਆ ॥

ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪਰਹਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਜੋ ਨਾਮ ਵ ਗਿਆਨ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਥਾ ਤਿਸੇਕੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਤਿਆਗਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਜਹਾ ਤੇ ਆਇਆ ਥਾ ਤਹਾ ਹੀ ਗਿਆ ਭਾਵ ਬੁਰਾਸੀ ਤੇ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਮੈ ਆਯਾ ਥਾ ਪੁਨਾ ਮੰਦ ਸੂਨੋਂ ਮੈਂ ਚਲਾਇਆ ॥

ਬਿਸਟਾ ਕੀਟ ਭਏ ਉਤਹੀਤੇ ਉਤਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥

(ਉਤ) ਉਸੀ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਿਸਟਾ ਕੇ ਕੀਜੇ ਭਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਉਸੀ ਗਰਭ ਵਾ ਵਿਸਟਾ ਮੈਂ ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਅਪਿਕ ਸੁਆਣ ਰੋਗ ਅਪਿਕਾਈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸਹਜੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਬਹੁਤ ਰਸੋਂ ਕੇ ਸ੍ਵਾਣ ਲੈਣੇ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰੋਗ ਭੀ ਅਪਿਕ ਹੋਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਵੈ ਸਰੂਪ ਕਾ

(ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਰਹਸਿ ਗੁਣ ਗਾਵਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਸੁਰਤਿ) ਸ਼੍ਰੋਤ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ (ਰਹਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਭਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਖੋਜੀ ਉਪਜੈ ਬਾਣੀ ਬਿਨਸੈ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗੁਰ ਕਰਤਾਰਾ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ (ਖੋਜੀ) ਵੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੁਖੋਂ ਸੇ (ਉਪਜੈ) ਉਥਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ (ਬਾਣੀ) ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਦੁਖੋਂ ਮੈਂ ਬਿਨਸੈ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋਕਰਤਾਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਹਮ ਨੀਚਹੁ ਤੇ ਹੀਣ ਮਤਿ ਝੂਠੇ ਤੂ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਨੁ ਹਾਰਾ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਹਮ ਨੀਚੇ ਤੇ (ਹੀਣ) ਨੀਚ ਮਤ ਕੇ ਝੂਠੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਹਮਕੋ ਅਪਨਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਸਵਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਉਤਮ ਐ ਸੋ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥

ਆਤਮ ਚੀਨ੍ਹਿ ਤਹਾ ਤੂ ਤਾਰਨੁ ਸਚੁ ਤਾਰੇ ਤਾਰਨੁ ਹਾਰਾ ॥ ੩ ॥

ਜਹਾਂ ਆਤਮ (ਚੀਨ੍ਹਿ) ਗਿਆਤ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤੂੰ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਤਾਰਨੇ ਹਾਰਾ (ਤਾਰਨੁ) ਜਹਾਨ ਰੂਪ ਸਚਾ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਸਰਬ ਜੀਵ ਤੁਮਨੇ ਹੀ ਤਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਬੈਸਿ ਸੁ ਬਾਨਿ ਕਹਾਂ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਕਿਆ ਕਿਆ ਕਥਉ ਅਪਾਰਾ ॥

ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸ਼੍ਰੋਤ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮੈਂ ਕਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨ ਅਪਾਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਕਿਆ ਕਥਨਕਹੂੰ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਅਗਮੁ ਅਜੋਨੀ ਤੂੰ ਨਾਥਾਂ ਨਾਬਲ ਹਾਰਾ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਅਜੋਨੀ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਤੁਝਕੋ ਲਖ ਨਹੀਂ ਸਕੀਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹੂੰ ਸਰਬ ਕੇ ਨਥੇ ਹੇ ਹਾਰ ਅਰਬਾ ਅਪਨੇ ਅਧੀਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਸਰਬ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈਂ ॥

ਕਿਸੁ ਪਹਿ ਦੇਖਿ ਕਹਉ ਤੂ ਕੈਸਾ ਸਭਿ ਜਾਚਕ ਤੂ ਦਾਤਾਰਾ ॥

ਤੇਰੇ ਸ਼ਰੂਪ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਕਿਸਕੋ ਪਾਸ ਕਹੋ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਸਰਬ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਜਾਚਕ ਹੈਂ ਔਰ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਦਾਤਾਰ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਹੀਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਰਿ ਦੇਖਹੁ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਉਰਿਧਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਗਤ ਹੀਨ ਤੇਰੇ ਦਰ ਕੋ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੂੰ ਇਕ ਨਾਮ ਮੁਝਕੋ ਮਿਲੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਨੇ ਰਿਤੇ ਬੀਚ ਧਾਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਿਨਿ ਧਨ ਪਿਰਕਾ ਸਾਦੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ਸਾ ਬਿਲਖ ਬਦਨ ਕੁਮਲਾਨੀ ॥

ਜਿਸ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਅਪਣੇ ਪਤੀ ਕੋ ਸੁਆਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਕੋ ਹਰੀਕਾ ਮਿਲਾਪ ਨਹੀਂ ਹੂਆ ਸੋ (ਬਿਲਖ) ਵਿਆਕਲ ਕੁਮਲਾਏ ਖੁਖ ਵਾਲੀ ਕੀ ਬੁਧੀ ਭੀ ਕੁਮਲਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸੋਕਾਤ੍ਰ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਭਈ ਨਿਰਾਸੀ ਕਰਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਫਾਸੀ ਮੈਂ ਫਸੀ ਹੁਈ ਹਰੀ ਕੋ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਨਿਰਾਸੀ ਭਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਤੋ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਨੇ ਭੁਲਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਰਸੁ ਘਨਾ ਮੇਰਾ ਪਿਰੁ ਘਰਿ ਆਇਆ ॥ ਬਲਿ ਜਾਵਾਂ ਗੁਰ ਅਪਨੇ

ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਨੇ ਅਧਿਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਜਲ ਬਰਸਿਆ ਤਬ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸਰ ਅੰਤਰਕਰਣ ਘਰ ਮੈਂ ਆਇਆ ਭਾਵ ਸਾਖਾਤਕਾਰ ਹੂਆ ॥ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਰ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੀ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਮੁਝ ਸਾਥ ਲਿਆਇ ਕਰ ਮਿਲਾਇ ਵੀਆ ਹੈ ॥

ਨਉਤਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸਦਾ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ॥

ਐ ਜਿਸਕੀ ਨਿਤ (ਨਉਤਨ) ਨਵੀਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਪਨੇ ਠਾਕਰ ਸਾਥ ਹੈ ਸੋਈ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾ-ਵਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਗੁਰਿ ਦਰਸੁ ਦਿਖਾਇਆ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਭਗਤਿ ਸੁਭਾਵੀ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੋ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦਿਖਾਇਆ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਅੰਤਰਕਰਣ ਖਿਝਾਏ ਤੋ ਮੁਕਤ ਭਏ ਭਾਵ ਭੁਟਕਾਏ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਜੁਗਜੁਗਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਸੋਭਨੀਕਰੀ ॥ ੨ ॥ ਭਾਵੇਂ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਵੇਹ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀਕਰਤੋ ॥

ਹਮ ਥਾਰੇ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜਗੁ ਤੁਮਰਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹਉ ਤੇਰਾ ॥

ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਇਹ (ਤ੍ਰਿਭਵਣ) ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਰੂਪ ਜਗਤ ਥੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਔਰ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਬਹੁਰਿ ਨ ਭਵਜਲਿ ਵੇਰਾ ॥੩॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਮੈਨੇ ਤੁਝਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਪੁਨਃ ਅਬ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਵੇਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਊਂਗਾ ॥ ੩ ॥

ਅਪੁਨੇ ਪਿਰ ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਵਿਗਾਸੀ ਤਉ ਧਨ ਸਾਚੁ ਸੀਗਾਰੇ ॥

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਜੋ ਅਪਨੇ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ(ਵਿਗਾਸੀ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਈ ਹੈ ਤੋ ਤਿਸ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਸੀਂਗਾਰ ਭੀ ਸਚਾ ਹੈ ॥

ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਸਿਉ ਸਚਿ ਸਾਚੀ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੇ ॥ ੪ ॥

ਤਬ ਅਕੁਲ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ (ਸਚਿ) ਨਿਸਕੇ ਕਰ ਸਚੀ ਭਈ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਸਿਖਿਆ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮੁਕਤਿ ਭਈ ਬੰਧਨ ਗੁਰਿ ਖੋਲ੍ਹੇ ਸਬਦਿ ਸੁਰਤਿ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥

ਸੋਈ ਮੁਕਤ ਭਈ ਹੈ ਔ ਤਿਸੀ ਕੇ ਬੰਧਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ (ਸੁਰਤਿ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ (ਪਤਿ) ਇਜਤ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਦੇਵਕ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਮੇਲ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ਮਲਾਰ ॥ ਪਰ ਦਾਰਾ ਪਰ ਧਨੁ ਪਰ ਲੋਭਾ ਹਉਮੈ ਬਿਖੈ ਬਿਕਾਰ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਰਧਨ ਔ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਰਏ ਪਦਾਰਥੋ ਕੇ ਲੋਭ ਔ ਹਉਮੈ ਆਈ ਵਿਖੈ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਤਿਆਗ ॥

ਦੁਸਰ ਭਾਉ ਤਜਿ ਨਿੰਦ ਪਰਾਈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਚੰਡਾਰ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਦੁਸਰ ਸੁਭਾਵ ਔ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕੋ ਤਜ ਕਰਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਈ ਮਹਾਂ ਚੰਡਾਲੋਂ ਕੇ ਤਿਆਗ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲ ਮਹਿ ਬੈਠੇ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ॥ ਭੀਤਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸੋਈ ਜਨੁ

ਪਾਵੈ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤਨੁ ਆਚਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਮਹਲ ਮੈਂ ਬੈਠੇ ਹੀ ਅਗਮ ਅਪਾਰ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ। ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਭੀਤਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸੋਈ ਜਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਕੋ ਧਾਰਨੇ ਕਾ ਹੀ (ਆਚਾਰ) ਕਰਤਬ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੋਉ ਸਮਕਰਿ ਜਾਨੈ ਬੁਰਾ ਭਲਾ ਸੰਸਾਰ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦੋਨੋਂ ਕੋ ਸਮ ਕਰਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਕਰਮ ਤਿਆਗ ਕਰ ਭਲਾ ਕਰਮ ਹੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਖੋਭ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਪਿ ਬੁਧਿ ਸੁਰਤਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਸੰਗਤਿ ਗੁਰ ਪਿਆਰ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸੁਧ ਬੁਧੀ ਕੇ ਹੋਣੇ ਸੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਨਾਮੀ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਦੇਵਲ ਹਾਰੁ ॥

ਦਿਨੋਰਾਤ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਲਾਭ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਦੇਵੇਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵਕ੍ਰਿਪਾਲਭਯਾਰ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਸੋਈ ਜਨੁ ਪਾਏ ਮਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਕਰਤਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਿਖਿਆ ਸੋਈ ਜਨ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਕਰਤਾਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਾਇਆ ਮਹਲੁ ਮੰਦਰੁ ਘਰੁ ਹਰਿਕਾ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਰਾਖੀ ਜੋਤਿ ਅਪਾਰ ॥

ਸਰਬ ਮੰਦਰੋਂ ਮੈਂ ਇਹੁ ਕਾਇਆ ਘਰ ਜੋ ਹੈ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਿਜ ਮਹਲ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮੈਂ (ਅਪਾਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤ ਰਾਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਅਪਨੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਹਲਿ ਬੁਲਾਈਐ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਮੇਲਣੁ ਹਾਰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰੀ ਕੇ (ਮਹਲ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬੁਲਾਈਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੇਲਣਹਾਰ ਹਰੀ ਨੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਏਕ ਪੰਡਤ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਘਰੂ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਵਣੈ ਪਾਣੀ ਜਾਣੈ ਜਾਤਿ ॥ ॥ ਕਾਇਆਂ ਅਗਨਿ ਕਰੇ ਨਿਭਰਾਂਤਿ ॥

ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਆਦੀ ਤਤ ਜਿਸਤੇ (ਜਾਤਿ) ਉਤਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਾਣੈ ਗੁਰੇ ਵਾਰੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾ ਕਾਮ ਅਗਨੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਨ ਕੋ (ਨਿਭਰਾਂਤਿ) ਕ੍ਰਮਨੇ ਸੋ ਰਹਿਤ ਕਰੇ ॥

ਜੈਮਹਿ ਜੀਅ ਜਾਣੈ ਜੇ ਥਾਉ ॥ ਸੁਰਤਾ ਪੰਡਿਤੁ ਤਾਕਾ ਨਾਉ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਤੇ ਜੀਵ ਉਤਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਜਾਣੈ ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ (ਸੁਰਤਾ) ਗਿਆਤਾ ਭੀ ਵਹੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪੰਡਤ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨ ਜਾਣੀਅਹਿ ਮਾਇ ॥ ਅਠਭੀਠਾ ਕਿਛੁ ਕਹਹੁ ਨ

ਜਾਇ ॥ ਕਿਆ ਕਰਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀਐ ਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ (ਮਾਇ) ਮਾਧਾ ਪਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਜਾਣ ਨਹੀਂ ਸਕੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖੇ ਬਿਨਾ ਕੁਛ ਕਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ (ਮਾਇ) ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਆਖ ਕਰ ਵਖਾਣਨ ਕਰੀਏ ॥

ਉਪਰਿ ਦਰਿ ਅਸਮਾਨਿ ਪਇਆਲਿ ॥ ਕਿਉ ਕਰਿ ਕਹੀਐ ਦੇਹੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਉਪਰ ਅਕਾਸ ਔਰ ਨੀਚੇ ਪਤਾਲ ਦੋਨੋਂ ਕੇ (ਦਰਿ) ਬੀਚ ਮਾਤ ਲੋਕ ਇੰਨ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜੋ ਪੂਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਇੰਦ੍ਰਾ ਕਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹੀਐ ਐਸਾ ਕੋਈ ਵਿਚਾਰ ਦੇਵੇ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥

ਬਿਨੁ ਜਿਹਵਾ ਜੋ ਜਪੈ ਹਿਆਇ ॥ ਕੋਈ ਜਾਣੈ ਕੈਸਾ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥

ਰਸਨਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ (ਹਿਆਇ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਜਪਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਕਿ ਵਹੂ ਕੈਸਾ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇਜੇ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇੰਦ੍ਰ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਰਹੈ ਨਿਭਰਾਂਤਿ ॥ ਸੋ ਬੂਝੈ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਦਾਤਿ ॥

ਹਰੀ ਜਸ ਕੀਆ ਕਥਾ ਔਰ (ਬਦਨੀ) ਕਵੀਸਰੀਆ ਕਰੇ (ਨਿਭਰਾਂਤਿ) ਕ੍ਰਮਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਪੰਤੂ ਐਸੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਸੋਈ (ਬੂਝੈ) ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਅੰਤਰਿ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਜਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਬ੍ਰਿਤੀਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਉਤਮ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਾਤਿ ਕੁਲੀਨੁ ਸੇਵਕੁ ਜੇ ਹੋਇ ॥ ਤਾਕਾ ਕਹਣਾ ਕਹਹੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਜੇਕਰ ਕੋਈ (ਕੁਲੀਨ) ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸੇਵਕ ਹੋਵੇ ਤੇ ਤਿਸਕਾ (ਕਹਣਾ) ਜਸੁ ਕੋਈ ਨ ਕਹੇ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਤਿਸਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਧੀਤ ਹੈ ॥

ਵਿਚਿ ਸਨਾਤੀ ਸੇਵਕੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਪਣੀਆ ਪਹਿਰੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ (ਸਨਾਤੀ) ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਸੇਵਕ ਹੋਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਚਾਮ ਕੀ (ਪਣੀਆ) ਚਰਨ ਦਾਸੀਆ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਪਹਿਰੇ ਤਬ ਹਮ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਯਿਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤੋਂ ਮੈਂ ਐਸੀ ਮੁਝ ਕੋ ਸਰਧਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਏਕ ਸਮੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਵੈਰਾਗ ਦਸਾ ਮੈਂ ਅੰਨ ਜਲ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਤਬ ਪਿਤਾ ਜੀ ਚਿੰਤਾਤ੍ਰ ਹੋਕਰ ਹਰਿਦਾਸ ਵੈਦ ਕੋ ਬੁਲਾਇ ਲਿਆਏ ਤਬ ਹਰਿਦਾਸ ਜੀ ਨਬਜ ਦੇਖ ਕਰ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਪੂਛਣੇ ਲਾਗੇ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਮਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੁਖੁ ਵੇਛੋੜਾ ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਭੂਖੁ ॥

ਇਕ ਤੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਰੂਪੀ ਦੁਖ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਦੁਖ ਭੂਖ ਦਾ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਦੁਖੁ ਸਕਤ ਵਾਰ ਜਮਦੂਤੁ ॥

ਔਰ ਏਕ ਦੁਖੁ ਏਹ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਕੋ ਸਕਤੀ ਵਾਲੇ ਜਮਦੂਤ ਪਕੜ ਕਰ ਲੈ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਜਮਾ ਕਾ ਭੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕ ਦੁਖੁ ਰੋਗੁ ਲਗੈ ਤਨਿ ਧਾਇ ॥ ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਏਕ ਏਹ ਦੁਖ ਹੈ ਜੋ ਤਨਿ ਕੋ ਧਾਇ ਕਰ ਰੋਗੁ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭੋਲੇ ਵੈਦ ਦਾਰੂ ਨ ਲਗਾਉ ॥ ੧ ॥

ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥ ਦਰਦੁ ਹੋਵੈ ਦੁਖੁ ਰਹੇ
ਸਰੀਰ ॥ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਲਗੈ ਨ ਬੀਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭੋਲੇ ਵੈਦ ਇਹ ਦਾਰੂ ਹਮ ਕੋ ਲਗਾਉ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਬਿਰਧ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਦਰਦੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਤਿਸੀਤੋਂ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਦੁਖ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇਰੇ (ਬੀਰ) ਭਾਈ ਇਹ ਤੇਰਾ ਬਨਾਯਾ ਹੁਆ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਹਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਦਾਸ ਨੇ ਪੁਛਾ ਇਨ ਰੋਗੇ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਕੈਸੇ ਹੋਤੀ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਖਸਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਕੀਏ ਰਸ ਭੋਗ ॥ ਤਾਂ ਤਨਿ ਉਨਿ ਖਲੋਏ ਰੋਗ ॥

ਜਬ ਅਪਨੇ ਮਾਲਕ ਹਰੀ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਰਸਭੋਗਣੇ ਕੀਏ ਤਬ ਇਸੀ ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਇਹ
(ਤਨਿ) ਸੁਖਮ ਰੋਗ ਉਨ ਖਲੋਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਮਨ ਅਧਿ ਕਉ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ਵੈਦ ਨ ਭੋਲੇ ਦਾਰੂ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਇਸੀ ਤੇ ਅਗਯਾਨ ਕਰਕੇ ਅਧਿ ਮਨ ਕੋ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ਹੇ ਭੋਲੇ ਵੈਦ ਇਹ ਬਾਹਿਰ ਦੇ ਦਾਰੂ ਨ ਲਗਾਉ ॥ ੨ ॥

ਚੰਦਨ ਕਾ ਫਲੁ ਚੰਦਨ ਵਾਸੁ ॥ ਮਾਣਸ ਕਾ ਫਲੁ ਘਟਿ ਮਹਿ ਸਾਸੁ ॥

ਜੇਸੇ ਚੰਦਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਐ ਸੀਤਲਤਾ ਹੀ ਚੰਦਨ ਕਾ ਫਲੁ ਹੈ ਤੇਸੇ ਮਾਨਸ ਕਾ ਫਲੁ ਏਹੀ ਹੈ ਜੋ ਘਟ ਸੰਸਾਰ ਆਵਤੋਰੇ ॥

ਸਾਸਿ ਗਇਐ ਕਾਇਆ ਫਲਿ ਪਾਇ ॥ ਤਾਕੈ ਪਾਛੈ ਕੋਇ ਨ ਖਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਸਾਸ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ਤਬ ਕਾਇਆ ਅਸਥੂਲ ਦੇਹ ਫਲ ਪਕਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਗਿਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਨਸਾਜੋ
ਕੋ ਨਿਕਲ ਜਾਣੇ ਤੇ ਪੀਛੈ ਦੇਹ ਘਰ ਮੈਂ ਹੋਤੇ ਕੋਈ ਅੰਨ ਜਲ ਆਦੀ ਖਾਤਾ ਪੀਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਗ੍ਰਿਹ ਸੋ ਨਿਕਾਲ,
ਕਰ ਸੁਧੀ ਮਾਨਤੋ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਕਾ ਫਲ ਸੁਸਾ ਹੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕੰਚਨ ਕਾਇਆ ਨਿਰਮਲ ਹੋਸੁ ॥ ਜਿਸੁ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਅੰਸੁ ॥

ਜਿਸ ਮੈਂ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮਤੀ ਅੰਸ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਕੇ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਬੋਝੇ ਜਪਣੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਹੋਵੈ ਸੋਮਾਣਸ ਦੇਹੀ,
ਸੂਚਨ ਵਤ ਸੁਧਿ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ (ਹੋਸੁ) ਜੀਵ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ॥

ਦੂਖੁ ਰੋਗੁ ਸਭਿ ਗਇਆ ਗਵਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਛੂਟਸਿ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਇਹ ਜੀਵ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਬੰਧਨੋਂ ਤੇ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ
ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਐ ਹਉਮੈਂ ਆਦੀ ਰੋਗੋਂ ਕੋ ਗਵਾਇਆ (ਗਇਆ) ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇਕਹਾ ਪਹਿਲੇ ਛੂ ਆਪਣਾ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਤਬ ਤਿਸ ਹਰਿਦਾਸ ਵੈਦ ਨੇ ਕਹਾ ਆਪਹੀ ਮੇਰੇ ਰੋਗ ਕੀ ਨਿਰਵਿਰਤੀ
ਕਾ ਉਪਾਇ ਕਹੀਏ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਦੁਖ ਮਹੁਰਾ ਮਾਰਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਸਿਲਾ ਸੰਤੋਖ ਪੀਸਣੁ ਹਥਿ ਦਾਨੁ ॥

ਤਪ ਆਦੀ ਮੁਹਾ ਸਾਧਨੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਰੂਪੀ (ਮਹੁਰਾ) ਸੰਖੀਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਕੇ (ਮਾਰਣ) ਮਾਰਣੇ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾਜਾਪੂ ਹੈ
ਸੰਤੋਖ ਰੂਪੀ ਸਿਲਾ ਅਰਥਾਤ ਖਰਲੁ ਹੈ ਔਰ ਹਾਥੇ ਸੇ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਇਹੀ (ਪੀਸਣੁ) ਵਟਾ ਹੈ ਵਾ ਪੀਸਣਾ ਹੈ ॥

ਨਿਤ ਨਿਤ ਲੇਹੁ ਨ ਛੀਜੈ ਦੇਹ ॥ ਅੰਤ ਕਾਲਿ ਜਮੁ ਮਾਰੈ ਠੇਹ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਜੇਕਰ ਛੂ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤੀ ਲੇਵੇ ਤਬ ਤੇਹੀ ਦੇਹ ਛੀਜੈ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਨਿਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੀ ॥ ਔਰ
ਜੇਕਰ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਨਹੀਂ ਲੇਵੇ ਤਾ ਤਬ ਤੁਝਕੋ ਜਮਦੂਤ ਅੰਤਕਾਲ ਮੈਂ (ਠੇਹ) ਠੇਹਾ ਅਰਥਾਤ ਸੋਟਾ ਵਾ ਬਾਉ ਮਾਰੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਖਾਇ ਗਵਾਰ ॥ ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਤੇਰੇ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗਵਾਰ ਛੂ ਐਸਾ ਦਾਰੂ ਖਾਹ ਜਿਸ ਔਖਪ ਕੇ ਖਾਣੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥

ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਜੋਬਨੁ ਸਭੁ ਛਾਵ ॥ ਰਾਬਿ ਫਿਰੀਦੈ ਦੀਸਹਿ ਬਾਵ ॥

ਰਾਜ ਐ ਮਾਲ ਜੋਬਨ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥ ਛਾਯਾ ਵਤ ਚੰਚਲ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਜੇਸੇ ਸੂਰਜ ਕਾ ਰਬ ਫਿਰਨੇ
ਤੇ ਬਿਨਾ ਵਹੁ ਥਾਉ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਛਾਯਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਰੂਪੀ ਰਾਬਿ ਫਿਰਿਆ ਤਬ
ਸੰਪਦਾ ਰੂਪੀ ਛਾਯਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ ਵਾ ਸਗਰ ਐ ਪ੍ਰਿਧ ਬ੍ਰਿਤ ਆਦੀ ਰਾਜਿਓ ਕੇ ਰਬ ਫਿਰਨੇ ਕੀ ਲੀਕਾ ਸਮੁੰਦ ਹੀਥਾਉ
ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੇ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਨਿਸਾਨ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਹੀਂ ਰਹਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਐਸੇ ਬਲੀਓ ਕਾ ਭੀ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਤਬ
ਤੁਮ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਕਯਾ ਬਾਤ ਹੈ ॥

ਦੇਹ ਨ ਨਾਉ ਨ ਹੋਵੈ ਜਾਤਿ ॥ ਓਥੈ ਦਿਹੁ ਐਥੈ ਸਭ ਰਾਤਿ ॥ ੨ ॥

ਆਗੇ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਨਾ ਤੋ ਦੇਹ ਐ ਨਾ ਨਾਮ ਐ ਨਾ ਜਾਤੀ ਹੀ ਸਾਥ ਹੋਵੇਗੀ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਰਾਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਭਾਵ ਐਵੇ
ਦਾ ਬਿਉਰਾਹੁ ਕਛੁ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ਵਾ ਹੁਣ ਰਾਤ ਹੋ ਭਾਵ ਅਥ ਕੁਛ ਭਲਾ ਬੁਰਾ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ
ਉਹਾ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਇਨ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਚਾਨਣ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸਾਵ ਕਰਿ ਸਮਧਾਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਘਿਉ ਤੇਲੁ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਗਨੀ ਸਿਉ ਮੇਲੁ ॥
ਤਾਂਤੇ ਅਨੇਕ ਸਵਾਦੋਂ ਕੋ ਲਕੜੀਆਂ ਕਰੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੋ ਘਿਉ ਐ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਕਾ ਤੇਲ ਕਰਕੇ ਵੈਰਾਗ ਵਾ ਗਾਜਨ ਅਗਨੀ
ਮੈਂ ਮੇਲੁ ਭਾਵ ਇਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਹਿ ॥

ਹੋਮ ਜਗ ਅਰੁ ਪਾਠ ਪੁਰਾਣ ॥ ਜੋ ਤਿਉ ਭਾਵੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣ ॥ ੩ ॥
ਹੋਮ ਐ ਜਗ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇ ਪਾਠ ਆਦੀ ਜੋ ਕਰਮ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨ ਮੈਂ ਸੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵੈ ਸੋਈ ਪਰਵਾਣੁ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਪੁ ਕਾਰਾਤੁ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਨੁ ॥ ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਖਿਆ ਏਹੁ ਨਿਪਾਨੁ ॥
ਹੋ ਭਾਈ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਤੇਰਾ ਤਪੁ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾਰਾਤ ਪਰ ਜਬ ਨਾਮ ਕਾ (ਨੀਸਾਨੁ) ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਨਾਮ
ਸਹਿਤ ਜੋ ਪੂਰਬ ਕਾ ਤਪ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੋਵੇ ਜਿਨਕੇ ਭਾਗੋਂ ਮੈਂ ਐਸਾ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਹੁ ਨਾਮ ਨਿਪਾਨ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ* ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਦਿਸਹਿ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਜਨਨੀ ਧੰਨੀ ਮਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥
ਪੁਲੋਕ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਸੋਈ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਧਨ ਵਾਲੇ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ (ਮਾਇ) ਹੋ ਭਾਈ
ਤਿਨੋਂ ਕੀ (ਜਨਨੀ) ਮਾਤਾ (ਧੰਨੀ) ਧੰਨਭਤਾ ਕੇ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਏਕ ਜੋਗੀ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮੀ ਮਿਲਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਹਾਲੁ ਪੁਛਾ ਸੋ ਕਹਿਤਾ ਭਜਾ ਤਿਸ ਕਹਟੇ ਕਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ
ਸਬਦੁ ਗੁੰਥਨ ਕਰ ਰਾਖਾ ਭੁੰਜੋਂ ਕੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਰੀ ਕਾਪੜ ਬੋਲੀ ਬੋਲ ॥ ਲੰਮਾ ਨਕੁ ਕਾਲੇ ਤੇਰੇ ਨੈਣ ॥ ਕਬਹੂੰ ਸਾਹਿਬੁ ਦੇਖਿਆ ਭੈਣ ॥੧॥
ਹੋ ਜੋਗੀ ਰੂਪ ਭ੍ਰਿਸ(ਬਾਰਾ) ਉਜਲ ਤੋ ਤੇਰੇ ਕਪੜੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਭੇਖ ਤੇਰਾ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਐਰ ਮੀਨੇ ਬਚਨ ਬੋਲਤਾ ਹੈਂ ਜਸਰੂਪੀ

*ਭਾ ਹੋ ਪਰਮੇਸਰ ਤਪੁ ਕਰਨਾ ਕਾਗਜੁ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੋ ਉਪਰ ਪਰਵਾਨਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਹੁ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨਾ ਉਨਕੋ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਪਰਾਪਤਿ
ਹੋਣਾ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ॥

ਨੱਭੁ ਤੇਰਾ ਲੰਬਾ ਭਾਵ ਬਡਾ ਹੈ ਸਰਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਿਤੀ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਤੇਰੇ ਕਾਲੇ ਨੇਤ੍ਰ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੋ (ਭੈਣ) ਭੈਣੇ ਵਾ ਇਸ
ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਕਬੀ ਸਾਹਿਬਕੋ ਤੈਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਸਾਖਾਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥੧॥ ਅਥ ਜੋਗੀਦਾਰਾ ਉਤ੍ਰਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਤ੍ਰਾ ਊਡਿ ਚੜ੍ਹਾ ਅਸਮਾਨਿ ॥ ਸਾਹਿਬ ਸੰਮਿਥ ਤੇਰੇ ਤਾਣਿ ॥
ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦਿ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕੀ ਰੀਤੀ ਕਰ (ਉਡਾ) ਭੁੰਜੋਂ ਵਤ ਪ੍ਰਾਣੇ ਕੋ ਉਡਾਇ ਕਰ (ਅਸਮਾਨਿ) ਦਸਮ ਦਾਰ ਮੈਂ
ਚੜਾਇ ਲੇਤਾ ਹੂੰ ਵਾ (ਉਤ੍ਰਾ) ਸਾਧਨ ਕਰਕੇ ਸਕਤੀ ਸੇ ਪ੍ਰਤਖਨ ਉਡ ਕਰ ਅਸਮਾਨ ਮੈਂ ਚੜ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੇ
ਸਾਮਰਥ ਸਾਹਿਬ ਕੇ (ਤਾਣਿ) ਬਲ ਕਰਕੇ ਏਹ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਭੁੰਗਰਿ ਦੇਖਾਂ ਤੀਰ ॥ ਬਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ਸਾਹਿਬੁ ਬੀਰ ॥
ਜਲੋਂ ਮੈਂ ਬਲੋਂ (ਭੁੰਗਰਿ) ਪ੍ਰਬਤੋਂ ਮੈਂ ਐ ਨਦੀਓਂ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਮੈਂ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਹੋ (ਬੀਰ) ਭਾਈ ਸਰਥ ਅਸਥਾਨ ਐ
ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਵਹੁ ਸਾਹਿਬ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਿ ਤਨੁ ਸਾਜਿ ਦੀਏ ਨਾਲਿ ਖੰਡ ॥ ਅਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਉਭਲੈ ਕੀ ਡੰਡ ॥
ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਹ ਤਨ ਸਾਜਕੇ ਇਸਕੋ ਸਾਥ ਪ੍ਰਾਣ ਵਾ ਖੰਡੇ ਰੂਪੀ ਖੰਡ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਤੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ
ਇਤ ਉਤ ਧਾਵਟੇ ਕੀ (ਡੰਡ) ਜਲਨਤਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੀ ਤਿਸੀ ਹਰੀ ਨੇ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਨਵਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਬੰਧਾਂ ਧੀਰ ॥ ਜਿਉ ਵੇਖਾਲੇ ਤਿਉ ਵੇਖਾਂ ਬੀਰ ॥ ੩ ॥
ਆਪ ਜੈਸੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤ ਵਾ ਹਰੀ ਜੋਕਰ ਆਪਨੀ ਰੂਪਾਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਮੇਰੇ ਪੈ ਕਰੋਂ ਤੋ ਮੈਂ ਧੀਰਜ ਬਾਂਧੂੰ ॥ ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ
ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਖਾਵੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਦੇਖੂੰ ॥ ੩ ॥

ਨ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ ਨ ਜਾਹਿਗੇ ਖੰਡ ॥ ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਸਨਬੰਧ ॥
ਪੁਲੋਕ ਕੇ ਬੀਚ ਨਾ ਇਹ ਸਰੀਰ ਹੀ ਜਾਵੇਗਾ ਐਰ ਨਾ ਗੋਲਕੋਂ ਰੂਪੀ ਖੰਡ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਨ ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਆਦੀ
ਤਤੋਂ ਕੇ ਸਨਬੰਧ ਕਰ ਸਰੀਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਲੀਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਜਾਪੀਐ ਕਰਿ ਗੁਰੁ ਪੀਰੁ ॥ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋਕਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸ੍ਰੇਸਟ ਕਰਮ ਹੋਵੈ ਤੋ ਗੁਰ ਪੀਰ ਧਾਰ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੀਤਾ
ਹੈ ॥ ਐਰ ਤਿਸੀ ਜਾਪ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਕੇ ਹੋਤੇ ਹੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਥਿਆ ਜਲਾਇਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਆਕਾਰੁ ਹੈ ਆਪੇ ਆਪੇ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਏ ॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਜਿਤੁ ਭਾਵੈ ਤਿਤੁ ਲਾਏ ॥

ਇਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਆਪਹੀ ਅਕਾਰ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਇਹ ਜੀਵ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੁਲਾਏ ਹੈਂ ॥ ਸੋਕਰਤਾ ਪੁਰਖਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਰ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਰਚ ਕਰ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰਫ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਇਹ ਜੀਵ ਲਾਏ ਹੈਂ ॥

ਸੇਵਕ ਕਉ ਏਹਾ ਵਡਿਆਈ ਜਾਕਉ ਹੁਕਮੁ ਮਨਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੋ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਕੋ ਏਹੀ ਹੁਕਮ ਮਾਨਣੇ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਬਖਸੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪੇ ਜਾਣੈ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲਹੀਐ ॥ ਏਹਾ

ਸਕਤਿ ਸਿਵੈ ਘਰਿ ਆਵੈ ਜੀਵਦਿਆ ਮਰਿ ਰਹੀਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਲਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਇਸਮਾਯਾਸ਼ਕਤੀਸੇਖ਼ਤੀ ਉਲਟ ਕਰ (ਸਿਵੈ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਘਰ ਮੈਂ ਆਵੈ ਤਬ ਜੀਵਤਿਆ ਹੀ ਮਰ ਰਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਵੇਦ ਪੜੈ ਪੜੈ ਵਾਦੁ ਵਖਾਣੈ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸਾ ॥

ਵੇਦੋਂ ਕੋ ਪੜ ਪੜ ਕੇ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਝਗੜੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਾ ਹਨੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਹ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਮਾਇਆ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਭੁਲਾਇਆ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਸਹਸਾ ॥

ਏਹ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਭੁਲਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਣਕਾਸੰਸਾਰਜ਼ਾਹੂ ਆਹੈ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਏਕੈ ਜਾਣੈ ਚੂਕੈ ਮਨਹੁ ਅੰਦੇਸਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤਿਸ ਏਕ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਾਣੈ ਤਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਨ ਤੇ ਸਰਬ ਅੰਦੇਸਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਹਮ ਈਨ ਮੂਰਖ ਅਵੀਚਾਰੀ ਤੁਮ ਚਿੰਤਾ ਕਰਹੁ ਹਮਾਰੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਈਨ ਐ ਮੂਰਖ ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਉਧਾਰ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਰੋ ਭਾਵ ਸੋਈ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰੋ ਜਿਸਤੇ ਹਮਾਰਾ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇ ॥

ਹੋਹੁ ਦਇਆਲ ਕਰਿ ਦਾਸੁ ਦਾਸਾ ਕਾ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਤੁਮਾਰੀ ॥

ਮੇਰੇ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਰੋ ਜਿਸਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਸੇਵਾ ਹੀ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥

ਏਕੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦੇਹਿ ਤੂ ਅਪਣਾ ਅਹਿਨਿਸ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਤੂੰ ਏਕ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੇ ਤਬ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਤਿਸਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝਹੁ ਕੋਈ ਐਸਾ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਥਾਰ ਕੋ (ਬੂਝਹੁ) ਸਮਝੋ ਕੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਐਸਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਵੀਚਾਰੁ ਆਗੇ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਉਪਰਿ ਫੇਨੁ ਬੁਦਬੁਦਾ ਤੈਸਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲ ਕੇ ਉਪਰ (ਫੇਨੁ) ਝਗ ਐ ਬੁਦਬੁਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਭਾਵ ਫਿਨ ਭੰਗਰ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਫੇਨ ਐ ਤਰੰਗ ਜਲ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਏਹ ਸੰਸਾਰ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਿਸਤੇ ਹੋਆ ਤਿਸਹਿ ਸਮਾਣਾ ਚੂਕਿ ਗਇਆ ਪਾਸਾਰਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਏਹ ਜੀਵ ਭਿੰਨ ਹੁਆਕਾ ਜਬ ਤਿਸੀ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਣਾ ਤਬ ਇਸਕੋ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਪਾਸਾਰਾ ਦੂਰਹੋਗਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਨਿਜਮਨ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜਿਨੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਸੇ ਮੇਲੇ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਹੋਮੇ ਕੋ ਜਲਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥

ਸਦੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸਾਂਚਿ ਰਹੇ ਲਿਵਲਾਇ ॥

ਸੇ ਸਦੀ ਭਗਤੀ ਦਿਨ ਰਾਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਬ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਹੀ ਥਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਸਚੁ ਹਰਿ ਦੇਖਦੇ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੋ ਹੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਹੇ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਾ ਅਪਣਾ ਭਾਵਣਾ

ਜਿਸੁ ਬਖਸੇ ਤਿਸੁ ਥਿਘਨੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਮਾਨ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ਮਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵਣਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਭਾਣਾ ਮੰਨਣਾ ਬਖਸ਼ਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤੈ ਗੁਣੁ ਸਭਾ ਧਾਤੁ ਹੈ ਨਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਇ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਤੈ ਗੁਣੀ ਮਾਧਾ (ਧਾਤੁ) ਧਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸਮੈਂ ਲਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਔਰ ਨਾ ਸੰਤੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਗਤਿ ਮੁਕਤਿ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਜੇ ਹਉਮੈ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਕਰਮੋ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮੁਕਤੀ ਕੀ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਹਿਬ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਪਇਐ ਕਿਰਤਿ ਫਿਰਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸਾਹਿਬ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਾਕਤ (ਕਿਰਤਿ) ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਪਏ ਫਿਰੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟਿਐ ਮਨੁ ਮਰਿ ਰਹੈ ਹਰਿਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਜਿਸਕਾ ਮਨੁ ਮਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨ ਪਵੈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪ੍ਰਾਨਤ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਛਤੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਕਾ (ਕਹਣਾ) ਜਸ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਚਉਥੈ ਪਾਇ ਵਾਸਾ ਹੋਇਆ ਸਚੈ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੩ ॥

ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਮੈਂ ਤਿਸ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਵਹੁ ਤਿਸ ਤੁਰੀਆ ਰੂਪ (ਸਚੈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਹੈ ਕੀਮਤਿ ਕਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਈ ਬੁਝੀਐ ਸਬਦੇ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸਬਦ ਦੁਆਰੇ ਭਗਤੀ ਵਾ ਸਾਧਨੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੋ (ਬੁਝੀਐ) ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਰਿ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਤੂੰ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੁ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹਰਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਹਰੀਕੇ ਦਰਿ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਜਿਸਨੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਨਾਮ ਕੋ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ਬਖਸੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਤਾਤੇ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਤਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਨਾਮ ਬਖਸ਼ਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਮਿਲੀਐ ਸਾਂਤਿ ਊਪਜੈ ਅਨਾਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਲਏਇ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਜੋ (ਅਨਾਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਨਾਮ ਕੋ (ਲਏਇ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਉਪਜੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਖੁਰਖੁ

ਮਿਲੈ ਨਾਉ ਪਾਈਐ ਹਰਿਨਾਮੇ ਸਦਾ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ ਵਿਛੁੜੇ ਫਿਰਹਿ ਕੋਇ ਨ ਕਿਸਰੀ ਨਾਲਿ ॥

ਐਂ ਮਨਮੁਖ ਹਰੀ ਤੇ ਵਿਛੜੇ ਹੁਏ ਸਦਾ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਵਿਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਸੁਭ ਗੁਣ ਕਿਸੀ ਮਨਮੁਖਕੋ ਸਾਥਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਹੈ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਜਮ ਕਾਲਿ ॥

ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਉਮੈ ਕਾ ਬਡਾ ਭਾਰੀ ਰੋਗੁ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਜਮਕਾਲੁ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਗੁਰੇ ਬੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਨਾ ਵੁਆਰੇ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਐਂ ਨਾਮ ਕੋ ਨਿਰੰਤਰ ਸਮਾਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਕਬੀ ਵਿਛੜਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਭਨਾ ਕਰਤਾ ਏਕੁ ਤੂ ਨਿਤ ਕਰਿ ਦੇਖਹਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਹੇ ਮਨ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨਿ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸਭਨਾ ਕਾ ਕਰਤਾ ਜਿਸ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਤੂੰਭੀ ਜਾਨੁ ॥

ਇਕਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇਆ ਬਖਸੇ ਭਗਤਿ ਭੰਡਾਰੁ ॥

ਏਕ ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੋ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਭੰਡਾਰੇ ਬਖਸੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪਮੈਂ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਤੂ ਆਪੇ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਕਿਸੁ ਆਗੈ ਕਰੀ ਪ੍ਰਕਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸਕੋ ਅਗੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਨਦਰੀ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾ ਜੋ ਹਰਿਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੀ ਵਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਪਾ ਤ੍ਰਿਸਰੀ ਸੇ ਹੀ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ਗੁਰ ਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਵਾਰਾ ਜੋ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਣਕਰਤਾ ਹੋਸੇ (ਸਹਜ) ਸਾਤੀਕੇ (ਸੁਭਾਇ) ਸੁਭਾਵਕਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਨਾਮੋ ਹੀ ਚਿਹੁ ਲਾਇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਨਾਮ ਹੀ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਉ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਗੁਰੁ ਸਾਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਰਾਇਣੁ ਸੋਈ ॥

ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਸਲਾਹੀਐ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਰਾਇਣ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਆ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ਹੋਈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮਪਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਬਡੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਸਾਰੇ ਸਚਿ ਸਮਾਵੈ ਸੋਈ ॥ ੧ ॥

ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਜੋ ਸਚੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਦੈ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਤਜਿ ਕੂੜੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹਉਮੈ

ਬਿਖੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਚਲਣੁ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰੂਪ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਭੁਠੇ ਕੁਟੰਬ ਐਂ ਹਉਮੈ ਵਿਸਿਓ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾਕੋਤਿਆਗ ਦੇਹੁ ਅਰੁ ਚਲਣ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤੁ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਸਮਾਲਿ) ਯਾਦ ਕਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਹੋਰੁ ਦਾਤਾ ਕੋਈ ਨਾਹੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਹੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਐਂਰ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਦਾਨੁ ਦੇਇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹੀ ॥

ਜੋ ਸਚੇ (ਨਾਮ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸੋਈ ਜੀਅ ਦਾਨ ਵੇਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਕੀਤੇ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਾਵਿਆ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਪਿ ਲਗਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ (ਅਨਦਿਨ) ਨਿਰੰਤਰ ਹਰੀ ਨਾਮ (ਰਾਵਿਆ) ਉਚਾਰਿਆ ਹੈ ਸੋਈ (ਸਹਜ) ਸਾਤ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਪੀ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੋਇਆ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਸਬਦੀ) ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਬੋਧਿਆ ਭਾਵ ਤਦਾਕਾਰੁ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਕਬ ਕਹਾਣੀ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਅਲਖ ਰੂਪ ਕਿਸੀਸੇ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ(ਅਕਥ)ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੀ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਕਥਾ ਕਥਨ ਕਰੀ ਹੈ॥

ਆਪੇ ਦਇਆ ਕਰੇ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਜਪੀਐ ਸਾਰਿੰਗ ਪਾਣੀ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਆਪੇ ਹੀ ਦਇਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਸਾਰਿੰਗਪਾਣੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਬਹੁੜਿ ਨ ਹੋਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਹਜ ਭਾਵ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ (ਬਹੁੜਿ) ਪੁਨਾ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਹੀ ਤੇ ਮਨੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਆਮੀ ਮਨ ਹੀ ਮੰਨੁ ਸਮਾਇਆ ॥

ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਮਨ) ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਹੀ ਤੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਇਹ ਮਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਬੀਰ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਾਚੇ ਹੀ ਸਚੁ ਸਾਚਿ ਪਤੀਜੈ ਵਿਰਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਵਿਰੋਂ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੇ ਗਵਾਧਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਚੇ ਹੀ ਪੁਰਸ(ਸਚੁ)ਨਿਸ਼ਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਪਤੀਜੇ ਹੈ॥੪॥

ਏਕੇ ਏਕੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੁਆਮੀ ਦੂਜਾ ਅਵਤੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਏਕੇ ਏਕ ਅਵੈਤ ਸੁਆਮੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਅਵਰ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਵਿਸ਼ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਮੀਠਾ ਜਗਿ ਨਿਰਮਲ ਸਚੁ ਸੋਈ ॥

ਏਕ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਪਰਮ ਮੀਠਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਨਿਰਮਲ ਐ ਸਚਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇ ਪਾਈਐ ਜਿਨ ਕਉ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਦੇ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ (ਧੁਰਿ) ਆਵੇਂ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥੫॥੪॥ ਸ੍ਰੀ ਮਨ ਪ੍ਰਥਾਇ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਦੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਨਾਮੇ ਸਭਿ ਉਦਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਗਣ ਅੰ ਗੰਧਰਬ ਵਾ ਗੰਧਰਬੋਂ ਕੇ (ਗਣ) ਸਮੂਹ ਔਰ ਦੇਵ ਦੇਵ ਆਦੀ ਪੁਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਸੇ ਹੀ ਉਧਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਦ ਹੈਂ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਸਦ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਉਮੈਂ ਕੋ ਮਾਰਕਰ ਨਾਮ ਕੇ ਸਦਾ ਮਨਮੈਂ ਵਸਾਧਾਵੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਿਆ ਹੈ॥

ਜਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਸੋਈ ਬੁਝੈ ਜਿਸਨੋ ਆਪੇ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥

ਜਿਸ ਜਿਸ ਕੋ ਆਪੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਬੁਝੈ) ਸਮਝ (ਲਏ) ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਾਦਿਨੁ ਬਾਣੀ ਸਬਦੇ ਗਾਵੈ ਸਾਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸੋ (ਅਨਾਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਗੁਰਸਬਦ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ਗੁਰ ਕੀ ਦਾਤਿ ਸਬਦ

ਸੁਖੁ ਅੰਤਰਿ ਸਦਾ ਨਿਬਹੈ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲ ਅਰਥਾਤ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਬ ਤੁਝਕੋ ਸਬਦ ਕੀ ਦਾਤਿ ਬਖਸੀ ਤਬ ਤੇਰੇ ਅੰਤਰ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਇਗੀ ॥ ਔਰ ਸੋਈ ਦਾਤਿ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਨਿਭੇਗੀ ਭਾਵ ਤੇਰੀ ਸਹਾਯਕ ਹੋਇਗੀ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪਾਖੰਡੁ ਕਦੇ ਨ ਦੂਕੈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਪਖੰਡੁ ਕਬੀ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸਤੇ ਵਹੁ ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੂਏ ਦੁਖਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਬਿਖਿਆ ਮਨਿ ਰਾਤੇ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੇ ਨਾਮਕੋ ਵਿਸਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂਕੇ ਮਨ ਵਿਸਿਓਂ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਵਹੁ ਵਿਅਰਥ ਜਨਮ ਗਵਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਇਹੁ ਵੇਲਾ ਫਿਰਿ ਹਥਿ ਨ ਆਵੈ ਅਨਾਦਿਨੁ ਸਦਾ ਪਛੁਤਾਏ ॥

ਪੁਨਃ ਇਹੁ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕਾ ਸਮਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹਾਥ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਦਿਨੋਂ ਰਾਤ ਸਦਾ ਪਸਰਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਰਹੇਗੇ॥

ਮਰਿ ਮਰਿ ਜਨਮੈ ਕਦੇ ਨ ਬੂਝੈ ਵਿਸਟਾ ਮਾਹਿ ਸਮਾਏ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਹਿ ਵਹ ਮਨਮੁਖ ਮਰ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮੈਂਗੇ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਰੂਪ ਕੇ ਕਬੀ ਸਮਝਤੇ ਨਹੀਂ ਤਿਸੀਤੋਵਹੁ ਵਿਸਮਾ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰਬ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਜੇਨੀਓਂ ਮੈਂ ਜਾਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਧਰੇ ਗੁਰ ਕਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕਲਜਾਨ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਪਿਆਇਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਤਿਨ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੀਓਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮਕੋ ਰਿਏ ਮੈਂ ਪਿਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਰਿਏ ਮੈਂ ਧਾਰਿ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਜਾਪ ਅਰੁ ਧਿਆਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਤਿ ਉਤਮ ਉਤਮ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਅਰ ਤਨੁ ਭੀ ਨਿਰਮਲ ਭਯਾਏ ਤਿਨਕੀ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਉਤਮ ਭਯਾਏ ਹੈ ਔਰ ਬਾਣੀ ਭੀ ਉਤਮ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਏਕੋ ਪੁਰਖੁ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਤਾ ਦੁਜਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕੋ ਏਕ ਅਵੈਤ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨਕੋ ਔਰ ਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਔਰ ਵਹੁ ਐਸੇ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪੇ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਵਹੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਇਨ ਪਰਕਿਰਪਾਵਿਸ੍ਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਰਾਤਾ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸੇਵਾ ਸਰਤਿ ਸਮੇਇ ॥

ਐਸੇ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਤਨ ਸਦਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਹੀ ਸੁਰਤ ਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਸਮੇਇ) ਸਮਾਵਤਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸਿਆ ਅਲਖ ਅਭੇਵਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਲਖਾਇ ॥

ਤਾਂਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਜੋ ਅਲਖ ਅਭੇਵ ਸਰੂਪ ਵਸਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਏ ਤੇ ਲਖੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਭਾਵੈ ਤਿਸੁ ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਨਾਮ ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੇਸੇ ਮਨ ਮੈ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਨਾਮਕੇ ਜਾਪ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਦੁਤਕੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਵੈ ਘਰੁ ਦਰੁ ਮਹਲੁ ਸੁਥਾਨੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਇਹ ਜੀਵ ਸਰੀਰ ਘਰ ਮੈਂ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਅਸਥਾਨ ਅੰਤਸਕਰਨ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਮਹਲ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਦਰ ਗਿਆਨ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਚੂਕੈ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਇਸਕਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਦਾ

ਸਦਾ ਪਿਆਵਹਿ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ (ਧੁਰਿ) ਆਵੇ ਹੀ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਲੇਖ (ਲਿਲਾਟਿ) ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਵਹੁ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਦਾ ਨਾਮਕੋ ਪਿਆਵਤੇ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇਸੇ ਜਨ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਅਰਥਾਤ ਪੁਲੋਕ ਵਾ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮਾਨ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨਕੀ ਬਿਧਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਜਾਣੈ ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ਸਦ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪਿਆਨੁ ॥

ਜਬ ਮਨ ਚੋਚਲ ਕੇ ਵਸਿ ਕਰਨੇ ਕੀ ਵਿਧੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਜਾਣੈ ਤਬ ਇਸਕਾ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਕੇਸਾਬ ਸਦਾ ਪਿਆਨ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸਾਚੀ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਸਾਥ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਦਾ ਵੈਰਾਗਵਾਨ ਭਏ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕੀ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹਿ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਆਦਰੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਖੇਲੈ ਹੁਕਮ ਕਾ ਬਾਧਾ ਇਕ ਖਿਨਮਹਿ ਵਹਿਦਿਸ ਫਿਰਿ ਆਵੈ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਾ ਬਾਧਾ ਹੁਆ ਜੋ ਏਹੁ ਮਨੁ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਖੇਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਖਿਨ ਬੀਚਰਸੇ ਇਸਾ ਮੈਂ ਫਿਰ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਂ ਆਪੇ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਤਾਂ ਇਹੁ ਮਨੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਤਕਾਲ ਵਸਿਆਵੈ ॥੩॥
ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਆਪੇ ਕ੍ਰਿਪਾਦਿਸੀ ਕਰਤਾਰੈ ਤਬ ਇਹੁ ਮਨੁ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਤਤਕਾਲਹੀ ਵਸਿਆਇਜਾਤਾਹੈ ॥੩॥

ਇਸੁ ਮਨਕੀ ਬਿਧਿ ਮਨਹੂ ਜਾਣੈ ਬੂਝੈ ਸਥਾਇ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਵਸ ਕਰਨੇ ਕੀ ਵਿਧੀ ਇਹੁ (ਮਨੁ) ਜੀਵ ਤਬ ਜਾਣਤਾਰੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰਕਰ ਸਰੂਪਕੇ ਸਮਝੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ਸਦਾ ਤੂ ਭਵਸਾਗਰੁ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਪਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਤੂੰ ਸਦਾ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਪਿਆਵਣਾ ਕਰ ਜਿਸ ਨਾਮ ਜਾਪ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਅਪਨਾ ਅਨਭਵ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਪ੍ਰਾਣ ਸਭਿ ਤਿਸਕੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਏਹ (ਜੀਉ) ਰੋਤਨਸਤਾ ਐ (ਪਿੰਡ) ਸਰੀਰ ਪ੍ਰਾਣ ਆਦੀ ਸਭ ਤਿਸੀ ਕੇ ਕੀਏਹੁਦੈ ਹੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਉਹੀ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਏਕਸੁ ਬਿਨੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣਾ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਏਕ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਮੁਝਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਮਝਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਨਾਮਿ ਰਹਉ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ਅਵਿਸਟੁ ਅਗੋਚਰੁ

ਅਪਰੰਪਰੁ ਕਰਤਾ ਗੁਰਕੇ ਸਬਦਿ ਹਰਿ ਪਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ (ਨਾਮਿ) ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ਕਰ ਇਸਥਰ ਹੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਨੇੜੇ ਆਈ ਇੰਦ੍ਰਿਓ ਤੇ ਜੋ ਅਵਿਸਟ ਅਗੋਚਰ ਅਪਰੰਪਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪਿਆਈਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਭੀਜੈ ਏਕ ਲਿਵਲਾਈ ਸਹਜੇ ਰਹੇ ਸਮਾਈ ॥

ਜਿਨਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ (ਭੀਜੈ) ਸਨਿਗਧ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਉਹੀ ਸਹਜਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਕੁਮੁ ਭਉ ਭਾਗੈ ਏਕ ਨਾਮਿ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਭਰਮ ਭੋ ਭਾਗੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਚੁ ਕਾਰਕਮਾਵੈ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤਬਹੀ ਪਾਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਜਨ ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ਤਬ ਤਿਸਨੇ ਗੁਰਮਤਕੀ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਈ ਜਾਣੇ ॥

ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਏ ਤਿਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ੩ ॥

ਕੁਝੋਂ ਵਿਚੋਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਝਾਵੇ ਹੈ ਔਰੁ ਜਿਸਨੂੰ ਬੁਝਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾਂ ਤਹ ਏਕੋ ਸੋਈ ਇਹ ਗੁਰਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥

ਮੈਂ ਜਹਾ ਜਹਾ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਏਕ ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਹੈ ਇਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਣਾ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਧਰੀਂ ਤਿਸੁ ਆਗੈ ਨਾਨਕੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਐ ਪ੍ਰਾਨ ਭੇਰਾ ਧਰਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਕੁਰਬਾਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣੁ ਸਬਦੇ ਪਾਇਆ ਜਾਈ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਚਾ ਜੋ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਿਵਾਰਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤੀ ਰਾਤੇ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਦਰਿ ਸਾਰੈ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਸਦਾ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈਂ ਸਾਰੇ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸ਼ਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਮਨ ਸਿਉ ਰਹਉ ਸਮਾਈ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ

ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮਨ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਸਾਥ ਸਮਾਇ ਰਹੋ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਨਾਮੀ ਕੇ ਬੀਰ ਭੀਜ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਅਤਿ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਇ ਬੁਝਾਈ ॥

ਅਤੀ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗੁਰੂ ਸਿਖਣਾ ਦੇਕਰ ਸਮਝਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਕਰਣੀ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਹਰਿ ਸੇਤੀ ਲਿਵਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸਚੁ ਔਰੁ ਸੰਜਮੁ ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਕਰ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪ ਕਰਣੀ ਕਰਕੇ ਤਿਸਨੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਬਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਆਪੇ ਸਬਦੁ ਸਚੁ ਸਾਖੀ ਆਪੇ ਜਿਨ੍ਹ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਸਬਦ ਕਾ ਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭੀ ਆਪੇ ਹੈ ਅੰ ਬਿਤੀਓਂ ਕਾ ਸਾਖੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਨੇ ਸਰਬ ਕੇ ਬੀਚ ਅਪਨੀ ਜੋਤ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥

ਦੇਹੀ ਕਾਬੀ ਪਉਣੁ ਵਜਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਕਾਬੀ ਦੇਹੀ ਕਉ ਪੈਨ (ਵਜਾਏ) ਚਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਤਾ ਪਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਭਾਵਨਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਸਾਜੇ ਸਭ ਕਾਰੇ ਲਾਏ ਸੋ ਸਚੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਸਨੇ ਇਹ ਸਭ ਜੀਵ ਸਾਜੇ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਸਭ ਕਾਰ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਸਚੁ ਸਰੂਪ ਆਪਹੀ ਸਭਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ਨਾਮੇ ਦੇਇ ਵਡਾਈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਤੇ ਹੀ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ਲਦਿਆ ਅਜਗਰ ਭਾਰੀ ॥

ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਹਉਮੈਂ ਕਰ ਵਿਖ ਰੂਪ ਵਿਸਿਆਉ ਮੈਂ ਮੋਹਿਆ ਔਰ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ (ਅਜਗਰ) ਭਾਰੀ ਭਾਰ ਕਰਕੇ ਲਦਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰੂ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਹਉਮੈ ਬਿਖੁ ਹਰਿ ਮਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਗਰਜ਼ ਮੰਤ੍ਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਹਉਮੈਂ ਬਿਖੁ ਤੇਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਵਾ ਹਰੀ ਨੇ ਮਾਰੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਰੇ ਹਉਮੈ ਮੋਹੁ ਵੁਖੁ ਭਾਰੀ ॥ ਇਹੁ ਭਵਜਲੁ ਜਗਤੁ ਨ

ਜਾਈ ਤਰਣਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰੁ ਹਰਿ ਤਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਉਮੈਂ ਔਰ ਮੋਹ ਕਾ ਬਝਾ ਭਾਰੀ ਵੁਖ ਹੈ ਇਹ ਭੈ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕਾ ਭਰਾ ਹੁਆ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਸੋ ਤਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ (ਤਾਰੀ) ਨੌਕਾ ਕੋ ਲੇਕੜ ਤਰ ਜਾਹੁ ॥

ਤੂੰ ਗੁਣ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਪਸਾਰਾ ਸਭ ਵਰਤੈ ਆਕਾਰੀ ॥

ਸਰਬ (ਆਕਾਰੀ) ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਨਦਰੀ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰੀ ॥ ੨ ॥

(ਤੁਰੀਆ) ਚੌਥਾ ਪਦ ਰੂਪ ਗੁਣ ਜਿਸ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਤਿਸੰਗਤਿ (ਨਦਰੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੋ ਪਾਰ ਉਤਾਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚੰਦਨ ਰੀਧ ਸੁਗੰਧ ਹੈ ਬਹੁ ਬਾਸਨਾ ਬਹੁਕਾਰਿ ॥

ਜੈਸੇ ਸਰਬ ਸੁਗੰਧੀਓਂ ਸੇ ਚੰਦਨ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਸ੍ਰੋਸਦ ਹੈ ਅਪਨੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਬਹੁਤ (ਬਹੁਕਾਰ) ਫੈਲਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੋ ਭੀ ਚੰਦਨ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਰਣੀ ਉਤਮ ਹੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਬਿਸਥਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਤੈਸੇ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਕਰਣੀ ਪਰਮ ਉਤਮ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਾ ਜਗਤ ਮੈਂ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਭੀ ਅਪਨੇ ਭੁਲ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਤਤਿ ਹੈ ਮਨ ਅੰਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਾਰਿ ਨਾਭੁਰ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਨਾਭੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਆਕਰ ਹਰੀ ਮੁਖ ਪੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਸਤੇ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਰਿਏ ਬੀਚ ਧਾਰਨ ਕਰੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਜਪਿਆ ਨਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਮਨਕੇ ਬੀਚ ਮੁਰਾਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਏਕ ਬੋਲੀ ਨਾਮਾ ਪੰਡਤ ਬਹੁਤ ਵਿਦਵਾ ਕਾ ਹੋਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਜਰਥਾ ਕਰੇ ਉਸਕੇ ਪੁਸਤਕ ਖੋਲ੍ਹ ਲੇਵੇ ਕਈ ਪੁਸਤਕੋਂ ਕੇ ਭਾਰ ਉਠਾਏ ਹੁਏ ਸਾਥ ਰਖਤਾ ਥਾ ਸੋ ਵਿਚਰਤਾ ਹੁਆ ਗੋਇੰਦ ਵਾਲ ਸੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਹਸੂਰ ਆਦਿਕਰ ਚਰਚਾ ਕਰਨੋਂ ਕੋ ਤਿਆਰ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸਤਿਗੁਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ਘਰੁ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁਗਿਰਹੀ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਉਦਾਸੀ ॥ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਅਵਰਨੁ ਸਦਾ ਅਵਿਨਾਸੀ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਗਿਰਹੀ ਗ੍ਰਿਸਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਉਦਾਸੀ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਇਹ ਮਨ ਅਵਰਨੁ ਸਹਿਤ ਹੋਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ਵ
ਸਦਾ ਅਥਿਨਾਸੀ ਹੈ ?

ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਕਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਇਸੁ ਮਨ ਕਉ ਮਮਤਾ ਕਿਥਹੁ ਲਾਗੀ ॥੧॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਚੰਚਲੁ ਹੈ ਅਥਵਾ ਏਹੁ ਮਨ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈ ॥ ਹੋ ਪੰਡਿਤ ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਤਾਂਈ ਮਮਤਾ ਕਹਾ ਸੇ ਲਾਗੀ ਹੈ? ॥੧॥

ਪੰਡਿਤ ਇਸੁ ਮਨਕਾ ਕਰਹੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਅਵਰੁਕਿ ਬਹੁਤਾ ਪੜਹਿ ਉਠਾਵਹਿ ਭਾਰੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਪੰਡਿਤ ਪ੍ਰਥਮ ਇਸ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕਾ ਵਾ ਆਤਮਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ਇਸ ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਬਿਨ ਔਰੁ ਬਹੁਤਾ ਕਿਆ
ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਭਾਰੁ ਉਠਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ਐਸੇ ਪ੍ਰਸਨੇਂ ਕਾ ਉਤ੍ਰ ਜਬ ਪੰਡਿਤ ਕੋ ਨਾ ਆਇਆ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣੀ ਪੜਾ ਐ

ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਇਨਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਹ ਕਰ ਮੇਰੀ ਕਲਗਨ ਕਰੀਏ ॥ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਉਤ੍ਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕਰਤੇ ਲਾਈ ॥ ਇਹੁ ਹੁਕਮੁ ਕਰਿ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ॥

ਜਿਸ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂਨੇ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਇਹ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਪਾਈ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੀ ਮਾਯਾ ਕਰ ਇਸਮਨ
ਕੋ ਅਵਰਨ ਸਹਿਤ ਹੋਇਤੇ ਮਾਯਾ ਕੀ ਮਮਤਾਲਗਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਧਿਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਨ ਅਵਰਨਸੇ ਰਹਿਤ ਆਰਾਮਰੂਪ

ਸਦਾ ਅਥਿਨਾਸੀ ਹੈ ਜੈਸੀ ਸੰਗਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਪਨੇ ਆਪ ਨ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਐ ਨ ਉਦਾਸੀ ਨ ਚੰਚਲੁ ਨ
ਬੈਰਾਗੀ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕੇਵਲ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮਾਯਾ ਕੀ ਮਮਤਾ ਕਰ ਇਹ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਬੂਝਹੁ ਭਾਈ ॥ ਸਦਾ ਰਹਹੁ ਹਰਿ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ॥੨॥

ਹੋ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਇਸ ਬਾਤਕੇ ਸਮਝਣਾ ਕਰੋ ॥ ਕੇਵਲ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣਾਈ ਸਦਾ ਰਹੋ ॥ ਜੇ ਕਹੈ ਤੁਮਰੇ
ਮਤ ਮੈਂ ਪੰਡਿਤ ਕੌਣੁ ਹੈ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥

ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਜੋ ਤਿਹਾਂ ਗੁਣਾਂ ਕੀ ਪੰਡ ਉਭਾਰੈ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਏਕੇ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੈ ॥

ਹਮਾਰੇ ਮਤ ਮੈਂ ਸੋਈ ਪੰਡਿਤ ਹੈ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪੰਡ ਕੇ ਉਤਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨਿ ਸੇ ਰਹਤ
ਹੋਏ ਐ ਏਕ ਨਾਮੁ ਵੇ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਚਰਾਰਨ ਕਰੈ ॥੨॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਓਹੁ ਦੀਖਿਆ ਲੇਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਆਗੈ ਸੀਸੁ ਧਰੇਇ ॥

ਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਦੀਖਿਆ) ਸਿਖਣਾ ਲੇਵੈ ॥ ਪੁਨਹੁ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੈ ਸੀਸ ਅਪਨਾ ਧਰ ਦੇਵੈ ਭਾਵ ਮਨ ਤਨ
ਸਮਰਪਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਮਮਤਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਦੇਵੈ ॥

ਸਦਾ ਅਲਗੁ ਰਹੈ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥ ਸੋ ਪੰਡਿਤੁ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਣੁ ॥੩॥

ਸਦਾ ਸਰਬ ਸੇ ਅਲਗ ਹੋਇ ਕਰ ਨਿਰਬਾਣ ਰੂਪ ਵੇ ਰਹੇ ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਪੰਡਿਤ (ਦਰਗਹ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ
ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਸਭਨਾ ਮਹਿ ਏਕੋ ਏਕੁ ਵਖਾਣੈ ॥ ਜਾਂ ਏਕੋ ਵੇਖੈ ਤਾਂ ਏਕੋ ਜਾਣੈ ॥

ਸਭਨਾ ਜੀਵਾ ਮੈਂ ਜੋ ਏਕੋ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਕੋ ਵਖਾਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਾਣਤਾ
ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਏਕ ਅਦੁਤੀ ਰੂਪ ਕੋ ਵੇਖੈ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਬਖਸੇ ਮੇਲੇ ਸੋਇ ॥ ਐਥੈ ਓਥੈ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥੪॥

ਜਿਨਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮੇਲੇਹੋਂ ਤਿਨਕੋਈ ਇਸ ਲੋਕ ਐ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸੁਖਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੪॥

ਕਹਤ ਨਾਨਕੁ ਕਵਨ ਬਿਪਿ ਕਰੇ ਕਿਆ ਕੋਇ ॥ ਸੋਈ ਮੁਕਤਿ ਜਾਕਉ ਕਿਰਪਾ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਕੌਨ ਵਿਧੀ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਆ ਕਰੇ ॥ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਕਰ
ਸਕਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਫਿਰਿ ਕੂਕੁ ਨ ਹੋਇ ॥੫॥੧॥ ੧੦ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸ ਨਿਰੰਤਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਐ ਤਿਸਕੇ ਉਪਰ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੇਦ ਕੀ ਕੂਕ ਭਾਵ ਆਗਯਾ ਨਹੀਂ
ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸਰਬ ਵੇਡ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੫॥੧॥ ੧੦॥ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਐ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਰਹਿਣੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਕ੍ਰਮਿ ਕ੍ਰਮਿ ਜੋਨਿ ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਾਈ ॥ ਜਮਕਾਲੁ ਮਾਰੇ ਨਿਤ ਪਤਿ ਗਵਾਈ ॥

ਭਰਮ ਦਾ ਭਰਮਾਇਆ ਹੁਆ ਮਨਮੁਖ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਾਈਤਾ ਹੈ ਜਮ ਕਾਲ ਤਿਸ ਕੋ ਨਿਤ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਐਰ ਪਤਿ ਤਿਸ

ਕੀ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਜਮ ਕੀ ਕਾਠਿ ਚੁਕਾਈ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਿਆ ਮਹਲੁ ਘਰੁ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਮ ਕੀ ਕਾਠ ਚੁਕਾਈ ਹੈ ਕਰੋਂਕਿ ਤਿਨ ਕੋ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹਿ ਕਹਾ ਮਿਲਾ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿ ॥ (ਘਰੁ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਤਿਨ ਕੋ ਮਹਲ ਸੁਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ
ਦੁਬਿਧਾ ਖੋਇਆ ਕਉਡੀ ਬਦਲੀ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਵਾਂਗੇ ਹਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੁ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਦੁਬਿਧਾ ਕਰਕੇ ਖੋਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬਜਰਬ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ਅੰਤਰਿ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰੁ ॥
ਪ੍ਰੇਮਸ੍ਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਪਿਆਰ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਵਜਲੁ ਸਬਦਿ ਲੰਘਾਵਣੁ ਹਾਰੁ ॥ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਦਿਸੈ ਸਚਿਆਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਗੁਰੂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵਣਹਾਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਸਚਿਆਰ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਬਹੁ ਕਰਮ ਕਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰੁ ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਬਹੁ ਮਾਇਆ ॥
ਜੇ ਬਹੁਤ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਬਹੁਤ ਜੀਵ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਭੂਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਬਹੁ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇਆ ॥ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥
ਹੰਕਾਰ ਅਰ ਮਮਤਾ ਕਰ ਬਹੁਤ ਮੋਹ ਵਧਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਕਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਅਗਮ ਅਥਾਹਾ ॥ ਗੁਰੁ ਸਬਦੀ ਜਪੀਐ ਸਦੁ ਲਾਹਾ ॥

ਅਗਮ ਅਥਾਹ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸੂਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਜਪਦੇ ਜੋ ਸਚਾ ਲਾਭ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥
ਹਾਜਰੁ ਹਜੂਰਿ ਹਰਿ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਹਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਹਰੀ ਵੇਪਰਵਾਹ ਸਦਾ ਪਾਸ ਹੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ ਭਾਵ ਨੇੜੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਸ ਨਾਮੀ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ (ਸਮਾਹ) ਸਮਾਯਾ ਹੈ ਵਾ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ॥ ਜੀਵਤ ਮੁਕਤ ਗੁਰਮਤੀ ਲਾਗੇ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਅਨਇਨੁ ਸਦ ਜਾਗੇ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ (ਮਤੀ) ਸਿਖਤਾ ਕਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸਦੀਵ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਜੀਵਤੇ ਮੁਕਤ ਰੂਪੁ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਾਇ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ਹਉ ਤਿਨ ਜਨਕੇ ਸਦ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥
ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਕੋ ਗਵਾਇ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਮੈਂ ਹੈਂ ਤਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਉ ਜੀਵਾਂ ਸਦਾ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੁ ਗਾਈ ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਮਹਾ

ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਜੋ ਉਪਦੇਸੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਰਸੁ ਮਹਾ ਮੀਠਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਪਦ ਮੈਂ (ਗਤਿ) ਇਸਥਿਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਅਗਿਆਨੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥ ਮਨਮੁਖ ਮੋਹੇ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥

ਅਗਿਆਨ ਅਧਿਕੇ ਕਰ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਮਨਮੁਖ (ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ) ਅਤੀ ਮੁਰਖ ਮੋਹੇ ਗਏ-ਹੈ ॥

ਅਨਇਨੁ ਧੰਧਾ ਕਰਤ ਵਿਹਾਇ ॥ ਮਰਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੨ ॥

ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਝੰਸਾਰੀ ਧੰਧਾ ਕਰਤੇ ਉਮਰ ਬਿਤੀਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਬਾਰ ਬਾਰ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਕੋ ਜਮਾਇਕੋਂ ਕੀ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਨਾ ਲਪਟਾਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਪੁਰਸ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਾਗਾਈ ਹੈ ਭੂਠੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ ਲਪਟਤਾ ਨਹੀ ਹੈ ਕਰੋਂਕਿ ਵਹੁ ਐਸੇ ਜਾਨਤਾਰੀ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਵੈ ਰਸਨ ਰਸਾਇ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ) ਸੁਤੇ ਸਿਧ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਸ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਪੁਰਸ ਦੀ ਨਿਰਜਨ ਹੋਸ਼ਾ
ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਰਸਨਾ ਕੇ (ਰਸਾਇ) ਤਤਪਰ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ ਪੀਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕੋਟਿ ਮਧੋ ਕਿਸਹਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦੇ ਵਡਿਆਈ ॥

ਕੋਝੇ ਮੈਂ ਸੇ ਕਿਸੇ ਵਿਲਕੇ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਆਪੇ ਹੀ ਬਖਸ਼ ਕੇ ਅਪਣੇ ਦਾਸ ਕੋ ਵਡਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਧੁਰਿ ਮਿਲਿਆ ਸੁ ਵਿਛੜਿ ਨ ਜਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥੪॥੩॥੧੨॥

ਜੋ (ਧੁਰਿ) ਆਇ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਮਿਲਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਛੜ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਬੁਧੀ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਨਾਮੀਂ ਮੈਂ (ਸਮਾਈ) ਅਭੇਦ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਤਾ ਨਾਮੁ ਲਹੈ ॥

ਰਸਨਾ ਕਰਕੇਨਾਮਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਿਤਾਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੋਸੇਵੇ ਤੋ ਨਾਮ ਕੇ ਯਾਰਬਥਲਕੋ(ਲਹੈ)ਲੇਤਾਹੈ॥

ਬੰਧਨ ਤੋੜੇ ਮੁਕਤਿ ਘਰਿ ਰਹੈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਅਸਥਿਰੁ ਘਰਿ ਬਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੋੜ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਘਰ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਸੇ (ਅਸਥਿਰ) ਅਚਲ ਹੋਕਰ ਸ਼ਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ
ਬੈਠਤਾ ਹੈ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾਹੇ ਰੋਸੁ ਕਰੀਜੈ ॥ ਲਾਹਾ ਕਲਜੁਗਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ

ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਅਨਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਰਵੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹੋਸ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਰੀਏ ॥ ਕਲਜੁਗ ਮੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਕਾ ਲਾਹਾ ਹੈ ਤਾਂਹੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਰਾਤਿਨਿ
ਤਿਸਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ (ਰਵੀਜੈ) ਸਿਮਰੀਏ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਬਿਲਲਾਇ ॥ ॥ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਦੇਖੇ ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਇ ॥

ਜਗਜਾਨੂ ਕਾ ਚਿਤ ਬਾਬੀਹਾ ਖਿਨ ਖਿਨ ਬਿਲਲਾਵਤਾਹੈ ਪਤੀਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੋਥਿਨਾਂ ਤਿਸਕੋ ਸਾਂਤੀਰੂਪ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀਹੈ॥

ਇਹੁ ਵੇਛੋੜਾ ਸਹਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ ॥ ੨ ॥

ਇਹ ਵਿਛੋੜਾ ਸਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾਹੈਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰਸਤਿਗੁਰੂਮਿਲੇ ਤੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ(ਸੁਭਾਇ)ਨਿਰਜਨ ਹੀਮਿਲਜਾਤਾਹੈ॥੨॥

ਨਾਮ ਹੀਨੁ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਿਆ ਭੂਖ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੋ ਮਨੁਖ ਨਾਮ ਸੇ ਹੀਨ ਹੈ ਸੋ ਦੁਖ ਪਾਇ ਕਰ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਜਲਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ
ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਭੂਖ ਜਾਤੀ ਨਹੀਂ ॥

ਵਿਨੁ ਭਾਗਾ ਨਾਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਥਾਕਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ੩ ॥

ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮੁ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ਮਨੁਖ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਕਰ ਥਕਤ ਹੋਜਾਤਾ ਭਾਜਾ ਹੈ ॥੩॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਬਾਣੀ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਬਿਖਿਆ ਮੈਲੁ ਬਿਖਿਆ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਤ੍ਰੈ ਗੁਣੀ ਰੂਪ ਜੋ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਬਿਸਨ ਮੈਲੁ ਰੂਪ ਹੈ ਬਿਸਨੋਂ ਕਾ ਵਾਪਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਰਿ ਜਨਮਹਿ ਫਿਰਿ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤੁਰੀਆ ਗੁਣੁ ਉਰਿਧਾਰੁ ॥ ੪ ॥

ਮਰ ਕਰ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ਵਿਰ (ਖੁਆਰੁ) ਖਰਾਬੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਸੋ ਗੁਣ ਅਤੀਤ ਤੁਰੀਆ ਪਦ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ
ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੁ ਮਾਨੈ ਮਾਨੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਮਨੁ ਸੀਤਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਸੋਭਾ ਨਿਰਮਲਜਨੁ ਸੋਇ॥ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿਵਿਰਲਾਕੋਇ॥੫॥੪॥੧੩॥੯॥੧੨॥

ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੀ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਜਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾਹੈ॥ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਗੁਰਮੁਖ
ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥ ੯ ॥ ੧੨ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ਚਉਪਦੇ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਓ ਹਿਰਦੈ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਦੂਖ ਵਿਸਾਰੀ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂਧਾਵਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰਕੇਬੁਧੀਮੈਂਸੇਦੁਖੋਂਕੀਪੰਕਤੀਵਿਸਾਰੀਹੈ॥

ਸਭ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬੰਧਨ ਤੂਟੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ॥ ੧ ॥

(ਮਨਸਾ) ਬੁਧੀ ਕੇ ਆਸਾ ਰੂਪ ਸਭ ਬੰਧਨ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਝਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨੈਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਾਗੀ ਤਾਰੀ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਖਿ ਮੇਰਾ ਮਨੁ

ਬਿਗਸਿਓ ਜਨੁ ਹਰਿ ਭੇਟਿਓ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇੜੇ ਮੈਂਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਤਾਰ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਪ੍ਰਭੂਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਜਨਕੋਂ ਹਰੀ ਬਨਵਾਰੀ (ਭੇਟਿਓ) ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਿਸਕੈ ਕੁਲਿ ਲਾਗੀ ਗਾਰੀ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਐਸਾ ਸੁਖਦਾਇਕ ਮੇਰਾ ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੈ ਕੁਲ ਰੋ ਕਲੰਕਤਾ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਤਿਸਕੈ ਕੁਲਿ ਪਰਸੂਤਿ ਨ ਕਰੀਅਹੁ ਤਿਸੁ ਬਿਧਵਾ ਕਰਿ ਮਹਤਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਸ ਕੁਲਿ ਵਿਖੇ ਔਰ ਐਸੇ ਕੋ ਜਨਮੁ ਹੀ ਨਹੀਂ ਵੇਹੋ ਤਿਸਕੋ (ਮਹਤਾਰੀ) ਮਾਤਾ ਬਿਧਵਾ ਕਰ ਦੇਣੀ ਬੀ ਭਾਵ ਬਾਲ ਰੰਭ ਕਰ ਦੇਣੀ ਬੀ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਨਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਜਿਨੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰੀ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਸਾਧੂ) ਸ੍ਰੇਸ਼ ਭੁਰ ਆਨ ਕਰ ਮਿਲਾਵਹੁ ਜਿਸਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਭੀਨੈ ਗੁਰ ਕਾ ਸਿਖੁ ਬਿਗਸੈ ਜਿਉ ਬਾਰਿਕੁ ਦੇਖਿ ਮਹਤਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਖ ਐਸੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਬ ਰਿਕੁ) ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਾਤਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਧਨ ਪਿਰ ਕਾ ਇਕ ਹੀ ਸੋਗਿ ਵਾਸਾ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ ਕਰਾਰੀ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਔਰ (ਪਿਰ) ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਇਕ ਹੀ ਸੋਗ ਵਾਸਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅੰਤਹਕਰਣ ਵਸਿਸਟ ਜੀਵ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਉਪਹਿਤ ਈਸ਼ੁਰ ਕਾ ਇਕ ਦੇਹ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਹੈ ਪਤੰਤੁ ਬੀਰ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ ਭੀਤ (ਕਰਾਰੀ) ਤਕੜੀ ਹੈ ਇਸਤੇ ਮਿਲਤਾ ਨਹੀਂ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਉਮੈ ਭੀਤਿ ਤੇਰੀ ਜਨ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਬਨਵਾਰੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ ਕੰਧ ਭਾਵ ਪੜਦਾ ਤੋੜ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ (ਬਨਵਾਰੀ) ਭਗਵਾਨ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖ ਬੇ ਸਿਖੋ ਕੋ ਪੋਥੀਆ ਲਿਖ ਕਰ ਦੀਆ ਕਰਤੇ ਬੇ ਜੋ ਕੋਈ ਅਪਣੀ ਇਛਾ ਸੇ ਉਨ ਕੋ ਕੁਛ ਦੇ ਜਾਤਾ ਜੋ ਲੋਲੇਤੇ ਕੇ ॥ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਕਹਾ ਕਿ ਹਮਾਰੀ ਜਾਤੀ ਕੇ ਲੋਗ ਹਮਾਰੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਕਿ ਤੁਮ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੋਕੇ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਦਹਿਲ ਕਰਤੇ ਹੋ ਗੰਗਾ ਆਦਿਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੀ ਜਾਤ੍ਰਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਤਿਨਕੋ ਸੰਬੋਧੁ ਹੋਤ ਸਤਸੰਗ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਤੇ ਹੈ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਸਰਸੁਤੀ ਤੇ ਕਰਹਿ ਉਦਮੁ ਪੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ॥

ਗੰਗਾ ਜਮਨਾ ਗੋਦਾਵਰੀ ਅਰ ਸ੍ਰਸੁਤੀ ਤੇ ਭੀ ਸੰਤ ਕੀ ਚਰਨ ਪੂਰੀ ਵਾਸਤੇ ਉਦਮ ਕਰਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਕਧਾ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਮੈਲੁ ਭਰੇ ਪਰੇ ਹਮਰੈ ਵਿਚਿ ਹਮਰੀ ਮੈਲੁ ਸਾਧੂ ਕੀ ਪੂਰਿ ਗਵਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲੁ ਕਰ ਭਰੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਪੜਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਪਾਪ ਮੈਲ ਹਮਾਰੇ ਬੀਚ ਪਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਹਮਾਰੀ ਮੈਲ ਸਾਧੂ ਕੀ ਚਰਨ ਪੂਰੀ ਗਵਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੀਰਥ ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਨਾਈ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੀ ਪੂਰਿ

ਪਰੀ ਉਭਿ ਨੇਤ੍ਰੀ ਸਭ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਠਾਹਤ ਤੀਰਥੋਂ ਕੋ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਵਲੁ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਨਾਈ) ਬਝਿਆਈ ਕੇ ਬੀਚ ਹੈ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕੀ ਪੂਰੀ ਉਭ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਪੜੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪੂਰੀ ਨੇ ਤਿਸਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਰੂਪ ਮੈਲੁ ਸਭ ਗਵਾਈ ਹੈ ॥

ਜਾਹਰ ਨਵੀ ਤਪੈ ਭਾਗੀਰਥਿ ਆਣੀ ਕੇਵਾਰੁ ਥਾਪਿਓ ਮਹਸਾਈ ॥

(ਜਾਹਰ ਨਵੀ) ਗੰਗਾ ਜੀ ਤਪ ਕਰਕੇ ਭਾਗੀਰਥ ਨੇ (ਆਣੀ) ਲਿਆਈ ਹੈ ਔਰ ਕੇਵਾਰ ਤੀਰਥ (ਮਹਸਾਈ) ਸਿਵਜੀ ਨੇ ਥਾਪਿਆ ਹੈ ॥

ਕਾਂਸੀ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਚਰਾਵਤ ਗਾਉ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਜਨ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਕਾਂਸੀਤੀਰਥ ਸਿਵਜੀ ਨੇਕੀਆ ਔਰ ਜਿਸ ਬਨ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੀ ਆਨੇਕੋਂ ਗਉਂਦੇ ਚਰਾਵਤੇ ਰਹੇ ਸੋਭੀ ਤੀਰਥ ਹੁਏ ਹੈ ਕਈ

ਅਸਥਾਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਵਾ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਤਨੇ ਤੀਰਥ ਦੇਵੀ ਥਾਪੇ ਸਭਿ ਤਿਤਨੇ ਲੋਚਹਿ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ॥

ਜਿਤਨੇ ਤੀਰਥ ਦੇਵਤਿਓਂ ਨੇ ਸਥਾਪਨ ਕੀਏ ਹੋਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਸਭ ਸਾਧੂ ਕੀ ਚਰਨਧੂਰੀਥਿਓਂ ਔਰਧਿਹਕਹਿਓਂ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸੰਤੁ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਲੈ ਤਿਸਕੀ ਧੂਰਿ ਮੁਖਿ ਲਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਹਮਕੋ (ਗੁਰੁ) ਬਡਾ ਸਾਧੂ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹਰੀ ਕਾ ਸੰਤ ਮਿਲ ਜਾਵੈ ਤੋ ਤਿਸਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੋਲੋਕਰਮੁਖਪਰਲਾਵਣਕਰੋਂ ॥੩॥

ਜਿਤਨੀ ਮਿਸਟਿ ਤੁਮਰੀ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਸਭ ਤਿਤਨੀ ਲੋਚੈ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਤਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਤਨੀ ਮਿਸ੍ਰੀ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਰਚੀ ਹੁਈ ਤੁਮਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਸਭ ਤਿਤਨੀ ਹੀ ਸਾਧੂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਕੋ (ਲੋਚੈ) ਚਾਹਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਲਿਲਾਟਿ ਹੋਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਿਆ ਤਿਸੁ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਦੇ ਹਰਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੋਂ ਜਿਸਕੋ(ਲਿਲਾਟਿ)ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਕਰਮੁ ਲਿਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਹਰੀ ਸਾਧੂ ਪ੍ਰੀਧੂਰੀਦੇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਤਿਸੁ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਮੀਨ ਲਗਾਨਾ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ॥

ਜਿਸਕੋ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕਉ ਹਰੀ ਮੀਨਾ ਲਗਾ ਹੈ ॥

-ਤਿਸਕੀ ਭੂਖ ਫੂਖ ਸਭਿ ਉਤਰੈ ਜੋ ਹਰਿ ਗੁਣ ਹਰਿ ਉਚਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਭੂਖ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕੇਦੁਖਸਭਉਤਰਜਾਤੇਹੋਂ ॥੧॥

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਸਤਰੈ ॥ ਗੁਰਕੇ ਬਚਨ ਕਰਨ

ਸੁਨਿ ਧਿਆਵੈ ਭਵਸਾਗਰੁ ਪਾਰਿ ਪਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੰਛਾਰੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪਕੇ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾਕ ਕਾਨੋਂ ਸੇ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਸੇ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਪੜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਜਨਕੇ ਹਮ ਹਾਟਿ ਬਿਹਾਏ ਜਿਸੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ॥

ਜਿਸ ਪਰ (ਹਰਿ ਹਰਿ) ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਹਮ ਹਾਟ ਬਿਹਾਏ ਭਾਵਮੋਲਲੀਏਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਸਭ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸ (ਹਰਿ ਜਨ)ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਸਭ ਦੁਰਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕੋ ਹਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਭੂਖ ਲਗਾਨੀ ਜਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੈ ਜਾ ਹਰਿ ਗੁਨ ਬਿਚਰੈ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਨਕੋ ਹਰੀ ਕੀ ਭੂਖ ਲਗੀ ਹੈ ਦਾਸ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕਾ ਜਨੁ ਹਰਿ ਜਲਕਾ ਮੀਨਾ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਛੂਟ ਮਰੈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਸੇਵਕੁ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਜਲ ਕਾ ਮਛ ਹੈ ॥ ਹਰੀ ਬਿਸਰਨੇ ਕਰ ਛੂਟ ਮਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਏਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਸੋ ਜਾਨੈ ਕੈ ਜਾਨੈ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਪਰੈ ॥

ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਯਹਿ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਈ ਹੈ ਸੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਅਥਵਾ ਜਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਪਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਦੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸਭ ਤਨ ਕੀ ਭੂਖ ਟਰੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਤਨ ਕੀ ਭੂਖ ਸਭ (ਟਰੈ) ਫੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਤਨਕੇ ਸੁਖ ਹੋਤ ਭੋਗੋਂ ਕੀ ਅਤੀ ਚਾਹ ਹੈ ਜੋ ਨਹੀਂ ਰਹਤੀ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਿਤਨੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਨੇ ਤਿਤਨੇ ਸਿਰਿ ਕਾਰ ਲਿਖਾਵੈ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਅਰ ਜੰਤੂ ਉਤਪਤਿ ਕੀਏ ਹੋਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਸਿਰ ਪਰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਕਾਰ ਲਿਖਾਇ ਕਰ ਆਵੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦੀਨੁ ਵਡਾਈ ਹਰਿ ਜਨੁ ਹਰਿ ਕਾਰੈ ਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥

(ਹਰਿਜਨ) ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਤੇ ਆਪ ਬਡਾਈ ਦੇਈ ਹੈ ਵਹੁ ਹਰੀ ਜਨ ਸਭ ਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੀ ਕਾਰ ਮੈਂ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਵੈ ॥ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਗੁਰ ਕੇ

ਸਿਖ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਭਉਜਲੁ ਜਗਤੁ ਤਰਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਵਤੇਹੋਂ ਔਰ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇਹੋਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖਹੁ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ਵਹੁ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋਸਾ ਹੈ ? ਜਿਸ ਮੈਂ ਤਤਹੀਂ ਜਲ ਹੈ ਐਸੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਸੇਪਾਰਉਤਾਰਦੇਤਾਹੈ ॥

ਜੈ ਗੁਰ ਕਉ ਜਨੁ ਪੂਜੇ ਸੇਵੇ ਸੇ ਜਨੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥
ਜੇ ਪੁਰਸ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਅਰ ਪੂਜਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਜਹੁ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਤਰਾਵੈ ॥ ੨ ॥
ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਭੀ ਕਰਹੁ ਅਰ ਪਹਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪੂਜਹੁ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਆਪ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤਰਾਏ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਭਰਮਿ ਭੂਲੇ ਅਗਿਆਨੀ ਅੰਧੁਲੇ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲ ਤੋਰਾਵੈ ॥
ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੇ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਭ੍ਰਮ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਨਾਕੁਰੋਂ ਹੋਤ ਭੂਲੇ ਕੋ ਤੋਰਤੇ ਅਰ ਤੁਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਜੀਉ ਪੂਜਹਿ ਮਝਾ ਸਰੋਵਹਿ ਸਭ ਬਿਰਥੀ ਘਾਲ ਗਵਾਵੈ ॥ ੩ ॥
ਨਿਰਜੀਉ ਪ੍ਰਥਮੋਂ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਹੈ ਪੁਨਹੁ (ਮਝਾ) ਸਮਾਧੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੀ (ਘਾਲ) ਕਮਾਈ ਬਜਰਬ ਗਵਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਜੋ ਕਹੈ ਜਿਸਕੀ ਤੁਮ ਉਸਤਰੀ ਕਰਤੇ ਹੋ ਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਉਨਕੇ ਲਛਨ ਕਹੋ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਬਿੰਦੇ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਹੀਐ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੈ ॥
ਜੋ (ਬ੍ਰਹਮ) ਬਿੰਦੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਾਣੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਟੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵੇ ਭਾਵ ਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟੀਓਂ ਪਰਮਾਣੋਂ ਵਾਰੇ ਸਿੱਖ ਕੇ ਸਿੱਖਿਓਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੇ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਝੀ ਜੋ ਐਸਾ ਹੋਵੇ ਸੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਛਾਦਨ ਭੋਜਨ ਪਾਟ ਪਟੈਬਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਸਤਿ
ਕਰਿ ਮੁਖਿ ਸੰਚਹੁ ਤਿਸੁ ਪੁੰਨ ਕੀ ਫਿਰਿ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੪ ॥
ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕੋ ਬਹੁਤ (ਬਿਧਿ) ਸਮਝੀ ਕਰਕੇ ਵਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਸਤਿ) ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ (ਛਾਦਨ) ਸਮਾਨ ਬਸਤਰ ਪਾਟ ਮਹੀਨ ਬਸਤ੍ਰ ਔਰ (ਪਟੈਬਰ) ਰੋਸਮੀ ਬਸਤ੍ਰ ਅਰਪਨ ਕਰੇ ਔਰ ਮੁਖ ਜਾਣ ਕਰ ਵਾ ਮੁਖ ਮੈਂ ਭੋਜਨ ਕੋ ਸਿੱਚਨ ਕਰੇ ਫਿਰ ਤਿਸ ਪੁੰਨ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ ॥ ੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਉ ਪਰਤਖਿ ਹਰਿ ਮੂਰਤਿ ਜੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਚਨ ਸੁਣਾਵੈ ॥
ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਦੇਵ ਪ੍ਰਤਖ ਹਰੀ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਹੈ ਵਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਭਾਗ ਭਲੇ ਤਿਸੁ ਜਨਕੇ ਜੋ ਹਰਿ ਚਰਣੀ ਚਿਤ੍ਰੁ ਲਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸੁ ਪੁਰਸ ਕੋ ਭਾਗ ਭਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੪ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਿਨਕੈ ਹੀਅਰੈ ਬਸਿਓ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਭਲ ਭਾਂਤਿ ॥
ਜਿਨ ਪੁਰਸੋ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਸ੍ਵਾਮੀ (ਗੁਰੂ) ਵਡਾ ਬਸਾ ਹੈ ਤੇ ਸੰਤ ਭਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਨਕੇ (ਭਾਂਤਿ) ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਦੇਖੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸੈ ਹਉ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਂਤਿ ॥ ੧ ॥
ਤਿਨਕੇ ਦੇਖਤੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਬਿਗਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥
ਗਿਆਨੀ ਹਰਿ ਬੋਲਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ॥ ਤਿਨਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ
ਸਭ ਉਤਰੀ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਰਾਮ ਰਸੁ ਖਾਂਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਤਿਨ ਗਿਆਨੀਓਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਬੋਲੇ ਜੋ (ਗੁਰਮਤਿ) ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਤਾ ਲੈ ਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੇ ਦਾਸ ਸਾਧ ਸਖਾ ਜਨ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਲਹਿ ਜਾਇ ਭਰਾਂਤਿ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸ ਜੋ ਸਾਧ ਹੈਂ ਜੋ ਮੈਂ ਜਨਕੇ ਸਖਾ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਲਹਿ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਦੁਧ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਾਵੈ ਚੁਣਿ ਹੰਸੁਲਾ ਤਿਉ
ਵੇਗੀ ਤੇ ਚੁਣਿ ਕਾਵੈ ਸਾਧੂ ਹਉਮੈ ਤਾਤਿ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੰਸ ਜਲ ਅਰ ਦੁਧ ਕੋ ਚੁਣ ਕਰ ਜੁਦਾ ਜੁਦਾ ਕਾਵ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧੂ ਦੇਹੀ ਮੈਂ ਜੋ ਹੰਸ ਮਮਤਾ ਜਲ ਕੋ ਔਰ (ਤਾਤਿ) ਤਤ ਸ੍ਰੁਤ੍ਰਪ ਦੁਧ ਕੋ ਚੁਣ ਕਰ ਕਾਵ ਦੇਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਤਮ ਅਨਾਤਮ ਵਸਤੂ ਕੋ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਕੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਤੇ ਕਪਟੀ ਨਰ ਨਿਤ ਕਪਟ ਕਮਾਂਤਿ ॥
ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਨਰ ਕਪਟੀ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਤ ਕਪਟ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਕਉ ਕਿਆ ਕੋਈ ਦੇਇ ਖਵਾਲੈ ਓਇ ਆਪਿ ਬੀਜਿ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਂਤਿ॥ ੩ ॥
ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਕਯਾ ਕੋਈ ਦੇਵੈ ਖੁਲਾਵੈ ਵਹੁ ਪਾਪ ਰੂਪ ਬੀਜ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਬੀਜ ਕਰ ਪੁਨਹ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਵਤੇ ਹੈਂ
ਭਾਵ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਸਕਾ ਫਲੁ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ॥ ੩ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਚਿਹਨੁ ਸੋਈ ਹਰਿ ਜਨ ਕਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਜਨ ਮਹਿ ਆਪੁ ਰਖਾਂਤਿ॥
ਜੇ ਹਰੀ ਕਾ (ਚਿਹਨੁ) ਨਿਸਾਨ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕੋ ਲਾਸੋਂ ਕਾ ਭਾਵ ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਹੈ ਯਦਪ ਸਭਨਾਂ ਕਾ
ਚਿੰਨ ਏਹੀ ਹੈ ਤਦਪੀ ਔਰ ਜੀਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਜਾਨਣੇ ਕਿ ਮੈਂ ਸਤ ਚਿਤ ਆਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੇ
ਆਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਪ੍ਰਤਖ ਰਾਖਤਾ ਹੈ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਸਮਦਰਸੀ ਜਿਨਿ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਤਰੀ ਤਰਾਂਤਿ॥ ੪ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਗੁਰੂ ਸਮਦਰਸੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਧੰਨਭਯਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤੀ ਰੂਪੀ (ਤਰੀ)
ਨਦੀ ਆਪ ਤਰੀ ਹੈ ਅਰੁ ਅੰਗੋਂ ਕੋ ਤਰਾਵਤੇ ਹੈ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇਜਪਿਲਾਇਆ॥
ਹਰੀ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਤਮੁ ਹੈ ਹਰੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਮੈਨੇ ਜਪ ਲੀਆ ਹੈ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਪਾਈ ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਿ ਸਾਧੂ ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥ ੧ ॥
ਸਾਧ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪਾਈ ਹੈ ਔਰ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪਾਰ ਪਕੜਾ ਹੁੰ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਭਇਆ॥ ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਨਾਮੁ
ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਕ੍ਰਮੁ ਭਉ ਗਇਆ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਅਨੰਦੁ ਹੁਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਔਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਕ੍ਰਮ ਅਰ ਭੈ ਸਭ
ਦੂਰ ਹੋਗਇਆ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਗਾਇਆ ਜਿਨ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਤਿਨ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਕਰਿ ਮਇਆ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇਰਾਗ ਮੈਂ ਗਾਯਾ ਅਰੁ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਹੋ ਹਰੀ ਦਯਾਕਰ ਮੈਨੂੰ ਤਿਸਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮੇਲਦੇਹੋ॥

ਤਿਨਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਗਇਆ॥ ੨ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਸਪਾਰਦ ਸੁਖੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਹੋਤਾ ਸਮਤਾ ਰੋਗ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਅਨਦਿਨੁ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਤਿਨੁ ਕਾ ਸਵਲੁ ਭਇਆ॥
ਜੇ ਪੁਰਸ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਨਾਮਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਯਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਭੀ ਜਨਮ ਸਵਲ ਹੁਆ ਹੈ॥
ਓਇ ਆਪਿ ਤਰੇ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਭ ਤਾਰੀ ਸਭੁ ਕੁਲੁ ਭੀ ਪਾਰਿ ਪਇਆ॥ ੩ ॥
ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਤਰੇ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਸਭ ਤਾਰੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਭੁਲੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਭੀ ਸਭੁ ਪਾਰਪਕੜਾ ਹੈ॥ ੩ ॥
ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈ॥

ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਪਾਇਆ ਸਭੁ ਜਗੁ ਤੁਧੁ ਆਪੇ ਵਸਿ ਕਰਿ ਲਇਆ॥
ਹੋ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਆਪ ਹੀ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਪੁਛਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਬਿਖੁ ਭੁਬਦਾ ਕਾਢਿ ਲਇਆ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਬਿਖ ਰੂਪ ਬਿਸਤੋਂ ਮੈਂ ਭੁਬਦਾਗੁਆ
ਕਾਢ ਲੀਆ ਹੂੰ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਹੀ ਪੀਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਨ ਜਾਈ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂੜ ਜਲਤਅਹੰਕਾਰੀ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ॥
ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਮੂਰਖ ਹੰਕਾਰੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮੈਂ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਦੁਖੁ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਆਵਤ ਜਾਤ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ਦੁਖਿ ਲਾਰੀ ਪਛੁਤਾਈ॥
ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਵਟੇ ਜਾਤੇ ਮੈਂ ਬਯਰਥ ਹੀ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਦੁਖ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਛੁਤਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਜਿਸਤੇ ਉਪਜੇ ਤਿਸਹਿ ਨ ਚੇਤਹਿ ਪ੍ਰਿਗੁ ਜੀਵਨੁ ਪ੍ਰਿਗੁ ਖਾਈ॥ ੧ ॥
ਜਿਸਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰਸੇ ਉਤਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਜਿਸਕੋ (ਚੇਤਹਿ) ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਜੀਵਨਕੋ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਪੁਨਾ ਖਾਟੇਕੋ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ
ਗੁਰੁ ਮੇਲੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਧਿਆਵੇ ਵਾਲਾ ਹੋਹੁ ਜਬ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੈ ਤੇ ਭਰੂ ਜੇ ਮੇਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ
ਜਗਜਾਸੁ ਕੀ ਤਿਸ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੇ (ਹਰਿ) ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜਨਮੁ ਭਇਆ ਹੈ ਬਿਰਥਾ ਆਵਤ ਜਾਤ ਲਜਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਜਨਮ ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਹੁਆ ਹੈ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਲੱਜਾਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੁਆ
ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਲੱਜਿਆਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਭੂਬੇ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਲਿ ਜਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈਂ ਭੂਬੇ ਹੋਂ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਬੀਚ ਜਲ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਤਿਨਿ ਸਿਧਿ ਨ ਬੁਧਿ ਭਈ ਮਤਿ ਮਧਿਮ ਲੋਭ ਲਹਰਿ ਦੁਖੁ ਪਾਈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐ ਸਿਧ ਮੱਧ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਮਤ ਤਿਨਕੀ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਮਧਮ ਹੋਈ ਹੈ ਐਰ ਲੋਭ ਕੀ ਲਹਿਰ
ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਦੁਖ ਕੀ ਰਾਜ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਬਿਹੂਨ ਮਹਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਮ ਪਕਰੇ ਬਿਲਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਨਿਗੁਰੇ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਅਤੀ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਐਰ ਜਬ ਤਿਨਕੇ ਜਮ ਪਕੜਤਾ ਹੈ ਤਬ ਬਿਲਾਪ ਕਰਤੇ ਹੋਂ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਅਗੋਚਰ ਕਾ ਨਾਮੁ (ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ) ਨਿਰਯਤਨ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਵਸਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥

ਨਾਮ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਤਿਨਕੋ (ਘਟ) ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਐਰ ਤਿਨਕੀ ਰਸਨਾ ਨੇ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣੋਂ ਦੀ ਪੰਗਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਰਹੈ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਏਕ ਸਬਦਿ ਲਿਵਲਾਈ ॥

ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਸਦੀਵ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਦੁਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਸਹਜੇ ਪਾਇਆ ਇਹ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਾਯਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿ ਵਸਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਮਨੁਤਨੁ ਅਰਪਿ ਰਖਉ ਸਭੁ ਆਗੈ ਗੁਰ ਚਰਣੀ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾਹੂੰ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ
ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਸਭ ਅਰਪਣ ਕਰ ਰਖੋਂ ਐਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਖੋਂ ਅਰ ਐਸੇ ਬਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਈ ॥

ਹੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੇ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੋ ਐਰ ਆਪੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲਈਏ ॥

ਹਮ ਲੋਹ ਗੁਰ ਨਾਵ ਬੋਹਿਥਾ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਤੋ ਲੋਹੇ ਵਤ ਅਰਥਾਤ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਭਾਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਨੋਕਾ ਅਰ ਜਹਾਜ ਵਤ ਹੋਕਰ ਹਮਕੋ ਪਾਰ
ਲੰਘਾਇ ਲੇਵੋਗੇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਭਕਤੋਂ ਕਾ ਨਿਸਚਾ ਪ੍ਰਗਟਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਜਨਿ ਬੋਲਤ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮਾ ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਤੋਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀਕੇ ਜਨ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਬੋਲਤ) ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਹਰੀ ਕੀ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਿਲਕਰ (ਤੋਰ) ਤੋਲਵਿਚਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਧਨੁ ਬਨਜਹੁ ਹਰਿ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਜਿਸੁ ਲਾਗਤ ਹੀ ਨਹੀ ਚੋਰ ॥੧॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਧਨ ਕਉ ਬਨਜਹੁ ਐਰ ਹਰਿ ਧਨ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੋ ਜਿਸਕੋ ਚੋਰ ਕੋਈ
ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚਾਤ੍ਰਕ ਮੋਰ ਬੋਲਤ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਸੁਨਿ ਘਨਿਹਰ ਕੀ ਘੋਰ ॥ ੨ ॥

(ਘਨਿਹਰ) ਬਾਦਲ ਕੀ(ਘੋਰ) ਧੁਨੀ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ ਮੋਰੁ ਅਰ (ਚਾਤ੍ਰਿਕ) ਪਪੀਹਾ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਬੋਲਤ ਹੈ ਮ੍ਰਿਗ ਮੀਨ ਪੰਖਿਰੂ ਸੁ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਜਾਪਤ ਹੈ ਨਹੀ ਹੋਰ ॥ ੩ ॥

ਐ ਜੋ ਮ੍ਰਿਗ ਅਰ ਮੀਨ ਪੰਖਿਰੂ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਔਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਸਭੀ ਹਰੀ ਸ੍ਰਾਮੀ ਕਾ ਜਾਪੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਰਾਈ ਛੂਟਿ ਗਇਓ ਜਮ ਕਾ ਸਭ ਸੋਰ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕੇਵਲ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਗਾਈ ਹੈ ਔਰ ਜਮ ਕਾ ਸਭ (ਸੋਰ) ਚੋਲਾ ਤਿਨਕਾ ਛੂਟ ਗਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੮ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮ ਰਾਮ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਖੋਜਤੇ ਬਡਭਾਗੀ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ (ਬੋਲਿ) ਸਬਦ ਬੋਲਣੇ ਕੇ ਵਡਭਾਗੀ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਐਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕਾ ਪੰਖੁ ਫੋਉ ਬਡਾਵੈ ਹਉ ਤਾਕੈ ਪਾਇ ਲਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੇ ਕੇ ਹਰੀ ਕਾ (ਪੰਖੁ) ਰਸਤਾ ਜੋ ਕੋਈ ਬਡਾਇ ਦੇਵੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗੀ ਰਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਮਾਰੇ ਮੀਤੁ ਸਖਾਈ ਹਮ ਹਰਿ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਹਮਾਰਾ ਸਖਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਹਮਾਰੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਮ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਮ ਬੋਲਹਿ ਅਉਰ ਦੁਤੀਆ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮ ਤਿਆਗੀ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਹਮ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਬੋਲਕੇ ਹਮ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦੂਜੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮਨੇ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੋਹਨ ਮੋਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਾਮ ਹਰਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ਬੈਰਾਗੀ ॥

ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲਾ ਰਾਮ ਹਰੀ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਜੋ (ਬੈਰਾਗੀ) ਉਦਾਸੀਨ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰੂਪਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦੇਖੇ ਜੀਵਤ ਹੈ ਨਾਨਕੁ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਲੋ ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੋਂ ਹਰੀ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਜੀਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਲ ਹਮਕੇ (ਮੁਖਿ ਲਾਗੀ) ਦਰਸ ਦੇਵੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੩੧ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਿਆ ਤੂ ਸੋਚਹਿ ਕਿਆ ਤੂ ਚਿਤਵਹਿ ਕਿਆ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਉਪਾਏ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੂੰ ਬਾਨੀਕਰਕੇ ਕਿਆ ਸੋਚਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇਕਿਆ ਚਿਤਵਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤਨਕਰਕੇ ਕਿਆ ਉਪਾਵ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਚਿੰਤਾ ਕੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਤਾਕਉ ਕਹਹੁ ਪਰਵਾਹ ਕਾਹੂ ਕੀ ਜਿਹ ਗੋਪਾਲ ਸਹਾਏ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੀ ਗੁਪਾਲ ਜੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਕਹਿ ਕਿਸਕੀ ਪਰਵਾਹ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਰਸੈ ਮੇਘੁ ਸਖੀ ਘਰਿ ਪਾਹੁਨ ਆਏ ॥ ਮੋਹਿ ਦੀਨ ਕ੍ਰਿਪਾ

ਨਿਧਿ ਠਾਕੁਰ ਨਵਨਿਧਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਏ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਪੁਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਦਲ ਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬਰਖਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਰਿਏ ਘਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਆਏ ਹੈ ਪੁਨਹ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮੋਹ ਆਇਕੋਂ ਕੇ ਅਧਿਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਠਾਕੁਰ ਨਵਨਿਧੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈ ॥ ਪੁਨਹ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਕਾਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੋਜਨ ਬਹੁ ਕੀਏ ਬਹੁ ਬਿੰਜਨ ਮਿਸਟਾਏ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਹਮਨੇ ਸਲੂਟੇ ਸ੍ਵਾਦ ਮੀਨੇ ਮਨਨ ਨਿਧਾਸਨ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧਨੋਂ ਰੂਪ ਭੋਜਨ ਤਿਆਗ ਕੀਏ ਹੈ ਭਾਵ ਇਨ ਬਹੁਤੇ ਸਾਧਨੋਂ ਸਹਿਤ ਰੂਏ ਹੈ ॥

ਕਰੀ ਪਾਕਸਾਲ ਸੋਚ ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਹੁਲਿ ਲਾਵਹੁ ਭੋਗੁ ਹਰਿ ਰਾਏ ॥ ੨ ॥

ਤੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪਾਕਸਾਲ ਫੁਮੀ (ਸੋਚ ਪਵਿਤ੍ਰ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੀ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਜਾ ਅਬ ਭੋਗ ਲਗਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਪੁਰਬੋਕਤ ਸਾਧਨੋਂ ਕੋ ਸਵਲ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਸਾਖਾਤਕਾਰ ਹੋਵੇ ॥ ੨ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਜੋ

ਦੁਸਟ ਬਿਦਾਰੇ ਸਾਜਨ ਰਹਸੇ ਇਹਿ ਮੀਦਰ ਘਰ ਅਪਨਾਏ ॥

ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੁਸਟ ਬਿਦਾਰ ਦੀਏ ਹੈ ਔਰ ਸਤਸੰਤੋਖਾਦਿ ਸਾਜਨ (ਰਹਸੇ) ਪਰਫੁਲਤ ਰੂਏ ਹੈ ਔਰ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੰਦਰ ਕੇ

ਅਪਨਾ ਘਰ ਜਾਨ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸਾਖ਼ਾਤਕਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜਦੋਂ ਗ੍ਰਿਹਿ ਲਾਲੂ ਚੰਗੀਓ ਆਇਆ ਤਦੋਂ ਮੈਂ ਸਭਿ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਸਰੀਰ ਘਰ ਮੈਂ (ਚੰਗੀਓ) ਅਨੰਦੀ (ਲਾਲੂ) ਪ੍ਰਯਾਗ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਤੇ ਮੈਨੇ ਸਭ ਸੁਖਪਾਇਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਓਟ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਾਏ ॥

ਜਬ ਧੁਰ ਜੋ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਸਭ ਲੇਖ ਲਿਖਾਏ ਹੁਏ ਥੇ ਤੇ ਮੈਨੇ ਸੰਤ ਸਭਾ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਪੂਰੇਗੁਰੋਂਕੀ ਓਟ ਲਈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੰਤੁ ਚੰਗੀਲਾ ਪਾਇਆ ਫਿਰਿ ਦੁਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਏ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਚੰਗੀਲੇ ਕੰਤਕੋ ਪਾਇਆਹੈ ਫਿਰਿਵਿਛੋੜੇਕੇ ਦੁਖ ਆਇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀਹੈ ॥੪॥੧॥

ਬਾਲਕ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਕਰ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਪ੍ਰੇਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀਹੈ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਖੀਰ ਅਧਾਰਿ ਬਾਰਿਕੁ ਜਬ ਹੋਤਾ ਬਿਨੁ ਖੀਰੈ ਰਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਜਬ ਬਾਲਕ (ਖੀਰ) ਰੂਪ ਕੇ (ਅਧਾਰਿ)ਆਸਰੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਬਿਨਾਂ (ਖੀਰੈ) ਰੂਪ ਵਾ ਅਸਥਾਨ ਕੇ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਸੇ ਹਰੀ ਭਗਤ ਭੀ ਨਾਮ ਦੁਖ ਬਿਨਾ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ॥

ਸਾਰਿ ਸਮਾਲਿ ਮਾਤਾ ਮੁਖਿ ਨੀਰੈ ਤਬ ਓਹੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਈ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਮਾਤਾ ਤਿਸਕੀ (ਸਾਰਿ ਸਮਾਲਿ) ਖਬਰ ਲੇਕਰ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਅਸਥਾਨ ਕੇ (ਨੀਰੈ) ਪਰੋਸਤੀ ਭਾਵ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਤਬ ਵਹੁ (ਅਘਾਈ) ਰਜ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦਾਤਾ ॥ ਫੂਲਹਿ ਬਾਰਿਕ ਅਨਿਕ

ਲਖ ਬਰੀਆ ਅਨ ਠਹੁਰ ਨਾਹੀ ਜਹ ਜਾਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੇ ਕੇ ਦਾਤਾ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮ ਆਪਕੇ ਬਾਰਕ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਅਨੇਕ ਲਾਖੋਂ ਬਾਰ ਬਾਲਕ ਫੂਲ ਜਾਵੇ ਤੇ ਭੀ ਪਿਤਾ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਔਰ ਠੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਹਾ ਜਾਤਾ ਰਹੈ ॥

ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਬਾਰਿਕ ਬਪੁਰੇ ਕੀ ਸਰਪ ਅਗਨਿ ਕਰ ਮੇਲੈ ॥

ਬਾਰਧ ਬੀਚਾਰੇ ਕੀ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਰਪ ਅਯਗਨੀ ਕੋ ਹਾਥ ਮੈਂ(ਮੇਲੈ) ਪਾ ਲੀਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੰਨਿ ਲਾਇ ਰਾਖੈ ਅਨਦ ਸਹਜਿ ਤਬ ਖੇਲੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੇ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਜਬ ਕੰਨ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਅਨੰਦ ਕੇ ਸਹਿਤ ਖੇਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਐਸੇ ਹੀ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਅਨੇਕ ਬਿਘਨੋਂ ਸੇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕਾ ਪਿਤਾ ਤੂ ਹੈ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਤਿਸੁ ਬਾਰਿਕ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਜਿਸਕਾ ਪਿਤਾ ਤੂੰ ਹੈ ਤਿਸ ਬਾਰਕ ਕੇ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਸਕੇ ਤਿਸਨਾ ਭੂਖ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਨਵਨਿਧੀ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੁ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇਰੈ ਮਨਿ ਬਾਛੈ ਸੋ ਲੈਸੀ ॥ ੩ ॥

ਨਵਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਖਜਾਨਾ ਤੇਰੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੈਂ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਦਾਸ ਮਨ ਮੈਂ ਕੋਈ ਬਾਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪਿਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਆਗਿਆ ਇਹ ਦੀਨੀ ਬਾਰਿਕੁ ਮੁਖਿ ਮਾਂਗੈ ਸੋ ਦੇਨਾ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪਿਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਨੇ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਏਹ ਆਗਿਆ ਦਈਹੈ ਜੋ ਏਕ ਬਾਰਕ ਭਾਵ ਦਾਸ ਮੁਖ ਸੇ ਮਾਗੇ ਸੋ ਮੈਨੇ ਦੇਨਾ ਜਬ ਐਸੀ ਆਗਿਆ ਹੈ ਤਬ ਹਮ ਕੋ ਮਨ ਬਾਛਤ ਦੀਜੀਏ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਤੂੰ ਕੜਾ ਮਾਗਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਬਾਰਿਕੁ ਦਰਸੁ ਪ੍ਰਭੁ ਚਾਹੈ ਮੋਹਿ ਹ੍ਰਿਦੈ ਬਸਹਿ ਨਿਤ ਚਰਨਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਤਬ ਹੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਬਾਰਕ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਚਾਹਿਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਿਤ ਹੀ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਰਹੇ ॥ ਏਹ ਦਾਨ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥੪॥੨॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਗਲ ਬਿਧੀ ਜੁਰਿ ਆਹਰੁ ਕਰਿਆ ਤਜਿਓ ਸਗਲ ਅੰਦੇਸਾ ॥

ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਜੁਰੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕਰ ਜੁੜਨੇ ਕਾ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲਣੇ ਕਾ ਆਹਰ ਕਰਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭ (ਅੰਦੇਸਾ) ਸੰਸਾਰ ਤਤਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਰਜੁ ਸਗਲ ਅਰੰਭਿਓ ਘਰ ਕਾ ਨਾਕੁਰ ਕਾ ਭਾਰੇਸਾ ॥ ੧ ॥

ਘਰ ਕਾ ਕਾਰਜੁ ਭਾਵ ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਸਾਧਨੋਂ ਰੂਪ ਸਭ ਅਰੰਭ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਸਾਧਨ ਕੀਏ ਹੈ ਔਰ ਨਾਕੁਰ ਕਾ ਭਾਰੇਸਾ ਹੈ ॥੧॥

ਸੁਨੀਐ ਬਾਜੈ ਬਾਜ ਸੁਹਾਵੀ ॥ ਭੋਰੁ ਭਇਆ ਮੈ ਪ੍ਰਿਅ

ਮੁਖ ਪੇਖੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਮੰਗਲ ਸੁਹਲਾਵੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਸੋਭਨੀਕ ਧੁਨੀ (ਬਾਜ) ਬਜਤੀ ਹੁਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਭਾਜਨ ਰੂਪੀ (ਭੋਰੁ) ਦਿਨ ਉਦੇ ਹੁਆ ਹੈ ਤਬ ਮੰਨੇ ਪਤੀ ਕੇ ਮੁਖ ਕੇ ਦੇਖਾ ਵਾ ਪਤੀ ਕੇ ਮੁਖ ਦੇਖੇ ਤੇ ਭੋਰੁ ਭਜਾ ਹੈ ਔਰ (ਗ੍ਰਿਹਿ) ਅੰਤਰਕਰਨ ਮੈਂ (ਮੰਗਲ) ਅੰਨਦ ਹੁਆ ਔਰ (ਸੁਹਲਾਵੀ) ਸੁਹੇਲੀ ਵਾ ਸੁਖੀ ਹੁਈ ਵਾ ਜੋਹਿਲਓਂ ਕੋ ਗਾਵਣੇ ਵਾਲੀ ਹੋਈ ਹੀ ॥

ਮਨੁਆ ਲਾਇ ਸਵਾਰੇ ਥਾਨਾਂ ਪੂਛਉ ਸੰਤਾ ਜਾਏ ॥

ਸ਼੍ਰੁਤਪ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਮਨਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਜਗਜਾਸਾ ਧਾਰ ਕਰ ਸਵਾਰਿਆ ਵਾ ਮਨਕੋ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਲਾਇਕਰ ਇੰਦ੍ਰ ਸਵਾਰੇ ਭਾਵ ਸੁਧ ਕਰ ਦੀਏਹੈਂ ਵਾ ਮਨ ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਿਦਾ ਅਸਥਾਨ ਸੁਧ ਕੀਆਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਪਾਸ ਜਾਇਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਪੁਛਤਾ ਰਹੂੰ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਮੈ ਪਾਹੁਨ ਮਿਲਿਓ ਭਗਤਿ ਕਰਉ ਨਿਵਿ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਛੁੰਦਤੇ ਛੁੰਦਤੇ ਮੇਰੇਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ(ਪਾਹੁਨ)ਪਰਾਹੁਣਾ ਮਿਲਾਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਕਰ ਭਗਤੀਕਰਤਾਹੂੰ ॥੨॥

ਜਬ ਪ੍ਰਿਅ ਆਇ ਬਸੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਆਸਨਿ ਤਬ ਹਮ ਮੰਗਲੁ ਗਾਇਆ ॥

ਜਬ ਪਤੀ ਹਿਰਦੇ ਅਸਥਲ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਤਬ ਹਮਨੇ ਮੰਗਲੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕੀਆ ॥

ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ਪ੍ਰਭੂ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਅਰ ਸਾਜਨ ਭਾਵ ਤੁਲਕੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸਜਨ ਜਗਜਾਸੂ ਮਿਤ੍ਰ ਸਭ ਸੁਖੀ ਹੁਏ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸ਼ੀ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਖੀ ਸਹੇਲੀ ਭਏ ਅਨੰਦਾ ਗੁਰਿ ਕਾਰਜ ਹਮਰੇ ਪੂਰੇ ॥

ਹੇ ਸੇਤ ਜਨ ਸਖੀ ਸਹੇਲੀਓਂ ਹਮਕੋ ਸਮੂਹ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਹਮਾਰੇ ਪੂਰੇ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਰੁ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਛੋਡਿ ਨ ਜਾਈ ਦੂਰੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ਼੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਵਰ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਛੋਡ ਕਰ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਜੁਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥੪॥੩॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰਾਜ ਤੇ ਕੀਟ ਕੀਟਤੇ ਸੁਰਪਤਿ ਕਰਿ ਦੇਖ ਜਨਰ ਕਉ ਭਰਤੇ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਹੈ ਰਾਜ ਸੇ ਗਿਰਾਇ ਕਰ ਕੀੜਾ ਕਰਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੀੜੇ ਤੇ ਇੰਦ੍ਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਤਜਾਗ ਕਰ ਜੀਵ (ਦੋਖ) ਪਾਪ ਕਰਕੇ ਪੇਟ ਕੇ ਭਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਪਿ ਛੋਡਿ ਆਨ ਕਉ ਪੂਜਹਿ ਆਤਮਘਾਤੀ ਹਰਤੇ ॥ ੧ ॥

(ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਪਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਛੋਡ ਕਰ ਔਰ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਹੈਂ ਵਰੁ ਹਰੀ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਆਤਮਘਾਤੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਬਿਸਰਤ ਤੇ ਦੁਖਿ ਦੁਖਿ ਮਰਤੇ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਬਿਸਾਰਨੇ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਦੁਖ ਦੁਖ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਭ੍ਰਮਹਿ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਟੇਕ ਨ ਕਾਹੂ ਧਰਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਬਹੁਤੀ ਸੂਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੀ ਸਿੰਹ ਜਨ ਕੀ (ਟੇਕ) ਸਰਣ ਕੋ ਨਹੀਂ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ॥

ਤਿਆਗਿ ਸੁਆਮੀ ਆਨ ਕਉ ਚਿਤਵਤ ਮੂੜ ਮੁਗਧ ਖਲ ਖਰਤੇ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਤਜਾਗ ਕਰ ਔਰੋਂ ਕੇ ਚਿਤਵਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਮਨਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਮੁਰਖ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਗਰਧ ਭੁਲ ਹੈਂ ॥

ਕਾਗਰ ਨਾਵ ਲਘਹਿ ਕਤ ਸਾਗਰੁ ਬਿਥਾ ਕਥਤ ਹਮ ਤਰਤੇ ॥ ੨ ॥

ਕਾਗਰੋਂ ਕੀ ਨਾਉਂਕਾ ਅਰਥਾਤ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਕਹਾ ਪਾਰ ਹੋਵੇਕੋ ਵਹੁ ਧਰਾਧਰੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਚਿ ਹਮ ਤਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਿਵ ਬਿਰਥਿ ਅਸੁਰ ਸੁਰ ਜੇਤੇ ਕਾਲ ਅਗਨਿ ਮਹਿ ਜਰਤੇ ॥

ਸਿਵਜੀ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਸੁਰ ਅਰ ਦੇਵਤਾ ਜਿਤਨੇ ਹੈਂ ਸਸਭਕਾਲਰੂਪੀਅਗਨੀਮੈਂ ਜਰਤੇਹੈਂ ਤਾਏ ਹੇ ਭਾਈਐਸੇਬੇਨਤੀਕਰਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਚਰਨ ਕਮਲਨ ਕੀ ਤੁਮ ਨ ਭਾਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਕਰਤੇ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਸਰਨਿਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨ(ਭਾਰਹੁ)ਭਾਰੇ ਭਾਵ ਸੇ ਆਪਕੀ ਕੋਪ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਨ ਆਵੇ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਦੁਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਓਇ ਬੈਰਾਗੀ ਤਿਆਗੀ ॥ ਹਉ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਤਿਸੁ

ਬਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹਮਾਰੀ ਲਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਸੇ ਵਹੁ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਪਰਾਮ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹੀਤਾ ਤਜਾਗੀ ਹੈ ਮੈਂ ਇਕ ਖਿਨ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਕੌਣਕਿ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਉਨਕੈ ਸੰਗਿ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਆਵੈ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੋਹਿ ਜਾਗੀ ॥

ਉਨਕੇ ਸੰਗ ਮੇਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਸੰਤੋ ਕੇ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕਰ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਜਾਗੀ ਹੈ ॥

ਸੁਨਿ ਉਪਦੇਸੁ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਗੁਨ ਗਾਏ ਰੰਗਿ ਰਾਂਗੀ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨ ਕਰ ਮਨ ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਕੇ ਗਾਇਕਰਪ੍ਰਮੰਗਮੋਂ ਬੁਧੀਰੰਗੀਗਈਹੈ॥੧॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੇਇ ਕੀਏ ਸੰਤ ਮੀਤਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਬਡਭਾਗੀ ॥

ਇਹ ਮਨ ਦੇ ਕਰਕੇ ਸੰਤ ਮਿਤ੍ਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਹਮਾਰੇ ਬਡੇ ਭਾਓਂ ਕਰ ਵਾ ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਤ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਰੇਨੁ ਨਾਨਕ ਜਨ ਪਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥

ਅਤੀ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਰੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਹਮ ਨੇ (ਪਾਗੀ) ਪਾਈ ਹੈ ਵਾ ਸੰਤਾ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੈਂ ਬੁਧੀ (ਪਾਗੀ) ਖਰਤ ਕਰੀ ਭਾਵ ਰੰਗੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥ ਸੰਤੋ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮਾਈ ਮੋਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਦੇਹੁ ਮਿਲਾਈ ॥ ਸਗਲ ਸਹੇਲੀ ਸੁਖ

ਭਰਿ ਸੁਤੀ ਜਿਹ ਘਰਿ ਲਾਲੁ ਬਸਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਾਈ) ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੋ ਜਿਨਕੇ ਚਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਯਾਤਰ ਆਇ ਬਸਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਸਹੇਲੀਆਂ ਸੁਖਕੇ ਭਰ ਕਰ ਸੁਤੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਅਭੇਦ ਹੁਈ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹਿ ਅਵਗਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਦਇਆਲਾ ਮੋਹਿ ਨਿਰਗੁਨ ਕਿਆ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਮੁਖ ਅਵਗੁਣੀ ਪਰ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਦਯਾਲਤਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣੀ ਕੀ ਕਯਾ ਚਤੁਰਾਈ ਹੈ ॥

ਕਰਉ ਬਰਾਬਰਿ ਜੋ ਪ੍ਰਿਅ ਸੰਗਿ ਰਾਤੀ ਇਹੁ ਹਉਮੈ ਕੀ ਵੀਨਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਸੁਯਾਗਣੀ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਰੰਗ ਰਾਤੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਮੈਂ ਬਰਾਬਰੀ ਕਰੋਂ ਤੋ ਪਿਛ ਹਉਮੈ ਕੀ ਵੀਨਤਾਈ ਭਾਵ ਜਿਦਰਹੈ॥੧॥

ਭਈ ਨਿਮਾਣੀ ਸਰਨਿ ਇਕ ਤਾਕੀ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਖਦਾਈ ॥

ਯਾਤਿ ਨਿਮਾਣੀ ਭਈ ਹੂੰ ਔਰ ਏਕ (ਗੁਰ) ਵਡੇ ਵਾ ਪੁਸ਼ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਸੁਖਦਾਈ ਕੀ ਸਰਨ ਤਕੀ ਹੈ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਹਿ ਮੇਰਾ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਕਾਟਿਆ ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਰੈਨਿ ਬਿਹਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸੁ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਤਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਸਭੀ ਦੁਖ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਸੁਖ ਪੁਰਖਕ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰੀ ਬਿਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਅਧਿਕਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਬਰਸੁ ਮੇਘ ਜੀ ਤਿਲੁ ਬਿਲਮੁ ਨ ਲਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਬਰਖ ਕਰੋ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਦੇਹੀ ਨਾ ਲਾਈਏ ॥

ਬਰਸੁ ਪਿਆਰੇ ਮਨਹਿ ਸਧਾਰੇ ਹੋਇ ਅਨਦੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਚਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਯਾਗੇ ਮਨ ਕੇ (ਸਧਾਰੇ) ਆਸਰਾ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਸੁਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਬਰਸ ਜੋਮੇਰੇ ਮਨਮੈਂ ਅਨੰਦਹੋਵੇਇਹਮੇਰੇ ਮਨਮੈਂ ਸਦਾ ਚਾਉ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਹਮ ਚੋਰੀ ਧਰ ਸੁਆਮੀਆ ਮੇਰੇ ਤੂ ਕਿਉ ਮਨਹੁ ਬਿਸਾਰੇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਸਭ ਜੀਵ ਚੋਰੀ (ਧਰ) ਸਰਨ ਹੈਂ ਤੈਨੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਨ ਤੇ ਬਿਸਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਚੋਰੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਸੋਭ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਭਰਤਾਰੇ ॥

ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਰਥਾਤ ਘਰ ਵਾਲੀ ਕੀ ਅਬ ਮੈਂ (ਚੋਰੀ) ਦਾਸੀ ਕੀ ਨਿਆਈ ਹੋ ਰਹੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਹੀਤਾ ਤਜਾਗੀ ਹੈ ਵਾ

ਰੂਪ ਵਾਲੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੀ ਹੋਵੇ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਭਰਤਾ ਕੇ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਅਰ ਵਹੁ ਦਾਸੀ ਤੁਲ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣੀ
ਅਨੇਕ ਹੀ ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਭੂਸਤ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਵਾਲਾ ਭੀ ਹੋਵੇ ਤੋਂ ਭੀ ਹਰੀ ਸਿਮਰਨ ਜੋ ਬਿਨਾ ਸੋਭਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨਉ ਸੁਨਿਓ ਜਬ ਠਾਕੁਰ ਮੇਰੈ ਬੋਗਿ ਆਇਓ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੇ ॥

ਜਬ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕੋ ਸਨਾ ਤਬ (ਬੋਗਿ) ਸੀਘ੍ਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਪਾਸ ਆਯਾ ਭਾਵ ਸਾਫ਼ਾਤ ਹੁਆ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਬਨਿਓ ਸੁਹਾਗੇ ਪਤਿ ਸੋਭਾ ਭਲੇ ਅਚਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮੇਰੇ ਸੁਹਾਗੇ (ਬਨਿਓ) ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਆ ਹੈ ਪਤ ਅਰ ਸੋਭਾ ਔਰ (ਅਚਾਰੇ) ਕਰਤਬਜ ਸਭ
ਭਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਚਾ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ਦੂਖ ਦਰਦ

ਬਿਨਸੈ ਭਵਸਾਗਰੁ ਗੁਰਕੀ ਮੂਰਤਿ ਰਿਵੈ ਬਸਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਬਸਾਵਣੇ ਕਰ ਭਵਸਾਗਰ ਕੋ ਦੂਖ ਦਰਦ ਸਭ
ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਕਰੇ ਕਯਾ ਲਾਭ ਹੁਆ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਸਮਨ ਹਤੇ ਦੋਖੀ ਸਭਿ ਵਿਆਪੇ ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਆਇਆ ॥

ਦੁਸਮਣ ਦੋਖੀ ਜੋ ਵਯਾਪੇ ਹੁਏ ਥੇ ਜੋ ਸਭ ਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਦੁਸਮਨ ਮਾਰੇ ਗਏ ਅਰ ਦੋਖੀ ਸਭ ਵਿਪਤਾ ਜੁਗਤ ਹੋਗਏ ਹੈ ਔਰ
ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਆਯਾ ਹੂੰ ॥

ਰਾਖਨ ਹਾਰੈ ਹਾਥ ਦੇ ਰਾਖਿਓ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਰਾਖਨ ਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਹਾਥ ਦੇ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਿਲਵਿਖ ਸਭਿ ਕਾਟੇ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਨਿ ਦੀਆ ॥

ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ (ਕਿਲਵਿਖ) ਪਾਪ ਸਭ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਨਿਪਾਨੁ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਬਾਹੁੜਿ ਦੂਖ ਨ ਥੀਆ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹਰੀ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਅਬ ਵੇਰ ਕੋਈ ਦੂਖ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ॥੨॥੪॥੮॥ ਬੇਨਤੀ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਾਨ ਪਿਆਰੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਅਪਨੇ ਨਾਮੁ ਦੀਜੈ ਦਇਆਲ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਪਯਾਰੇ ਹੇਦਯਾਲਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਔਰ ਆਪਨਾ ਨਾਮਦੀਜੀਏ ॥

ਸਿਮਰਉ ਚਰਨ ਤੁਹਾਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰਿਵੈ ਤੁਹਾਰੀ ਆਸਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੁਮਾਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਪਾਹਿ ਕਰਉ ਬੇਨਤੀ ਮਨਿ ਦਰਸਨ ਕੀ ਪਿਆਸਾ ॥ ੧ ॥

ਅਬ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਸਾ ਅਰਥਾਤ ਚਾਹ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਛੁਰਤ ਮਰਨੁ ਜੀਵਨੁ ਹਰਿ ਮਿਲਤੇ ਜਨ ਕਉ ਦਰਸਨੁ ਦੀਜੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੋਰੇ ਬਿਛੁਰਨੋਂ ਸੇ ਮਰਨਾ ਔਰ ਮਿਲਣੋਂ ਜੋ ਜੀਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਵਾਸ ਕੋ ਦਰਸਨ ਦੀਜੀਏ ॥

ਨਾਮ ਅਧਾਰੁ ਜੀਵਨ ਧਨੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਪੁਨਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਏਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀਜੀਏ ਜੋ ਜੀਵਨ ਅਰੁ ਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਅਪਨੇ ਨਾਮ
ਕਾ (ਅਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਬ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਬਨਿਆਈ ॥ ਰਾਜਾ

ਰਾਮ ਰਮਤ ਏਖੁ ਪਾਇਓ ਬਰਸੁ ਮੇਘ ਸੁਖਦਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਬ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ਰਾਜਾ ਰਾਮ ਕੋ (ਰਮਤ)ਜਪਤੇ ਹੁਏ ਸੁਖ ਧਾਯਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਰੂਪ
ਬਾਦਲ ਨੇ ਸੁਖਦਾਈ ਬਰਖਾ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਪਲੁ ਬਿਸਰਤ ਨਹੀ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਨਾਮੁ ਨਵੈ ਨਿਧਿ ਪਾਈ ॥

ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਇਕ ਪਲ ਮਾਝ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਵ ਨਿਧੀ ਰਮ ਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਉਦੋਤੁ ਭਇਓ ਪੂਰਨ ਭਾਵੀ ਕੇ ਭੇਟੇ ਸੰਤ ਸਹਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪੂਰਨ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਜੋ (ਭਾਵੀ) ਆਗੇ ਕੇ ਹੋਣੇ ਵਾਲੇ ਥੇ ਜਬ ਤਿਨਕਾ (ਉਦੋਤੁ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਣਾ ਹੁਆ ਤਬ ਸੰਤ ਸਹਾਇਤਾ
ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਖ ਉਪਜੇ ਦੁਖ ਸਗਲ ਬਿਨਸੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਿਵਲਾਈ ॥

ਸੁਖ ਉਤਪਤਿ ਹੁਏ ਔਰ ਦੁਖ ਸਭ ਨਸਟ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਤਰਿਓ ਸੰਸਾਰੁ ਕਠਿਨ ਭੈ ਸਾਗਰੁ ਹਰਿ ਨਾਨਕ ਚਰਨ ਧਿਆਈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀਕੇ ਚਰਨੋਂਕੇ ਧਿਆਈ ਹੋਇਕੇ ਕਠਨ ਭੈਦਾਇਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਕੋ ਤਰਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਘਨਿ ਹਰਿ ਬਰਸਿ ਸਗਲ ਜਗੁ ਛਾਇਆ ॥ ਡਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰੀਤਮ

ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਅਨਦ ਮੰਗਲ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਜਲੁ ਬਰਖ ਕੇ ਸਭ ਜਗਤ ਕੋ ਛਾਯਾ ਅਰਥਾਤ ਅਛਾਦਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ (ਅਨਦ) ਆਤਮ ਸੁਖ ਅਰ ਜਗਤ ਸੁਖ ਔਰ (ਮੰਗਲ) ਉਤਸ਼ਟ ਇਨ ਸਭ ਕੇ ਮੇਰੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਟੇ ਕਲੇਸ ਤ੍ਰਿਸਨ ਸਭ ਬੁਝੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਮਨਿ ਧਿਆਇਆ ॥

ਸਰਬ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਧਿਆਯਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰੇ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੁ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਿਵਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਬ ਬਹੁੜੇ ਮਨ ਕਹੀਂ ਧਾਯਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਾਮਿ ਨਿਰੰਜਨਿ ਰਾਤਉ ਚਰਨ ਕਮਲ ਲਿਵ ਲਾਇਆ ॥

ਕਹੋਂਕਿ ਮਨ ਅਰ ਤਨੁ ਨਿਰੰਜਨਕੇ ਨਾਮੀਂ ਰਾਤਾਹੀ ਔ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀਭਾਵ ਧਿਆਨਕੋਲਗਾਏ ਹੈ ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਪ੍ਰਭਿ ਅਪਨੈ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਰਣਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਦਾਸ ਭਾਵ ਕਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਮੈਂ ਆਯਾ ਤਬ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਕਰਮ (ਅੰਗੀਕਾਰ) ਗ੍ਰਹਣ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਪਖ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਛਰਤ ਕਿਉ ਜੀਵੇ ਓਇ ਜੀਵਨ ॥ ਚਿਤਹਿ

ਉਲਾਸ ਆਸ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਸ ਪੀਵਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਤੇਰੇ ਬਿਛੜਨੇ ਕਰ ਵਹੁ ਸੇਤੁ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਧਾਰੇ ਕੋਸੇ ਜੀਵੇ ਭਾਵ ਸੇ ਜੀਵਤੇ ਨਹੀਂ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਪੀਵਨੇ ਕੀ ਔਰ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰ ਤਿਨ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਉਤਸ਼ਾਹ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪਿਆਸ ਤੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਿਨ ਕਉ ਅੰਤਰੁ ਨਾਹੀ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਿਨ ਕੋ ਤੁਮਾਰੀ ਪ੍ਰਯਾਸਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ (ਅੰਤਰ) ਭੇਦ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਬਿਸਰੈ ਮੇਰੇ ਰਾਮੁ ਪਿਆਰਾ ਸੇ ਮੁਏ ਮਰਿ ਜਾਂਹੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਧਾਰੇ ਰਾਮ ਜਿਨ ਮਨੁਖੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਖਿਸਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਮੁਏ ਪੀਛੇ (ਮਰਿ) ਜਮ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪੀਛੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਆਗੇ ਕੋ ਮਰਤੇ ਜਾਵੈਗੇ ਭਾਵ ਸਦਾ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਗਦੀਸੁਰ ਪੇਖਤ ਸਦਾ ਹਜੂਰੇ ॥

ਹੇ (ਜਗਦੀਸੁਰ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਿਕਟ ਦੀ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਰਵਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਅੰਤਰਿ ਸਰਬ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰੇ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ ਅੰਤਰ ਬਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਭ ਕਾ ਅਪਿਸ਼ਟਾਨ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਭਜਨਿ ਕਉਨ ਕਉਨ ਨ ਭਾਰੇ ॥ ਖਗਤਨ

ਮੀਨਤਨ ਮ੍ਰਿਗਤਨ ਬਰਾਹਤਨ ਸਾਧੁ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਨੇ ਕੌਨ ਕੌਨ ਨਹੀਂ ਭਾਰੇ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਭਾਰੇ ਹੈ ਪੰਛੀਓਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੱਛੀਓਂ ਕੇ ਮ੍ਰਿਗੋਂ ਕੇ ਪੁਨਹ ਸ਼ੁਕਰ ਸਰੀਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਨੇ ਉਧਾਰ ਦੀਏ ਹੈ ॥

ਦੇਵ ਕੁਲ ਦੋਤ ਕੁਲ ਜਖੁ ਕਿੰਨਰ ਨਰ ਸਾਗਰ ਉਤਰੇ ਪਾਰੇ ॥

ਦੇਵਤਾ ਔ ਦੋਤ ਕੁਲ ਕੋ ਪੁਨਹ ਜਭ ਔਰ ਕਿੰਨਰ ਕੁਲ ਕੋ ਪੁਰਸ ਔਰ ਨਰ ਦੇਹ ਧਾਰੀ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਜੋ ਭਜਨੁ ਕਰੈ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਤਾਕੇ ਦੁਖ ਬਿਦਾਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਜੋ ਜੀਵ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਭਜਨ ਕੇ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਬਿਦਾਰੇ ਗਏ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਜੋ ਭਜਨੁ ਕਰੇਗਾ

ਤਿਸ ਤਿਸ ਕੇ ਦੁਖ ਨਸਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕਰੋਧ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਰਸ ਇਨਤੇ ਭਏ ਨਿਰਾਰੇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਔਰ ਮਹਾਨ ਬਿਸਯੋਂ ਕੇ ਜੋ ਰਸ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਤਸੰਗੀ ਇਨ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜਪਹਿ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਨਾਨਕ ਸੇਵ ਬਲਿਹਾਰੇ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੧੩ ॥

ਦੀਨ ਦਯਾਲਕ੍ਰਿਪਾ ਸੁਰੂਪਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਜੋ ਜਪਤੋ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇਹੈਂ ॥੨॥੯॥੧੩॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਜੁ ਮੈ ਬੈਸਿਓ ਹਰਿਹਾਰ ॥ ਨਾਮੁ ਰਾਸਿ

ਸਾਝੀ ਕਰਿ ਜਨ ਸਿਉ ਜਾਉ ਨ ਜਮਕੈ ਘਾਟ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਜੁ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਹਾਟ ਅਰਥਾਤ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਹੂੰ ਆਜ ਕਾ ਭਾਵ ਇਸ ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਕਾ ਹੈ ਨਾਮ ਕੀ ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਪ ਲੋਕਰ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਸਾਝ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰਹਨੀ ਹਮ ਨੇ ਧਾਰੀ ਹੈ ਅਥ ਜਮ ਕੋ ਘਾਟ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਿ ਰਾਖੇ ਕ੍ਰਮ ਕੇ ਖੁਲ੍ਹੇ ਕਪਾਟ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰਖਕ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਕ੍ਰਮ ਕੇ (ਕਪਾਟ) ਕਿਵਾਜ਼ ਖੁਲ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਬੇਸੁਮਾਰ ਸਾਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਲਾਹਾ ਚਰਨ ਨਿਪਿ ਖਾਟ ॥ ੧ ॥

ਬੇਸੰਤ ਸਾਹ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕੇ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਲਾਭ ਖਾਟਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਅਚੁਤ ਅਥਿਨਾਸੀ ਕਿਲਬਿਖ ਕਾਢੇ ਹੈ ਛਾਂਟਿ ॥

ਅਚੁਤ ਅਥਿਨਾਸੀ ਕੀ ਸਰਣ ਪਕੜੀ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਸੇ (ਕਿਲਬਿਖ) ਪਾਪ ਛਾਟਕੇ ਵਾ ਛਾਟਕੇ ਨਿਕਾਲ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਮਿਟੇ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਬਹੁਰਿ ਨ ਜੋਨੀ ਮਾਟ ॥੨॥੧੦॥੧੪॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਮੁੰਝ ਦਾਸ ਕੇ ਕਲਪਣਾ ਕਲੇਸ ਸਭ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈ ਔਰ (ਬਹੁਰਿ) ਫੇਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੇ (ਮਾਟ) ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਗੇ ਵਾ ਸਰੀਰ ਮਟ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੧੪ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਹਿਰਾਨੇ ॥ ਕੋਟਿ

ਮਧੇ ਕੋਊ ਬਿਰਲਾ ਸੇਵਕੁ ਪੂਰਨ ਭਗਤੁ ਚਿਰਾਨੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਜੀਵਕੋ ਹਿਰ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਅਪਨੀ ਤਰਫ ਖੈ ਰਹਾ ਹੈ ਕ੍ਰੋਧ ਮੈਂ ਜੋ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਸੇਵਕ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਚਿਰਕਾਲ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਾਤ੍ਰੇਂ ਕਾ ਭਗਤ ਹੈ ॥

ਇਤ ਉਤ ਭੋਲਿ ਭੋਲਿ ਸ੍ਰਮੁ ਪਾਇਓ ਤਨੁ ਧਨੁ ਹੋਤ ਬਿਰਾਨੇ ॥

ਜਿਸਕੇ ਵਾਸਤੇ ਇਤ ਉਤ ਭਾਵ ਜਹਾ ਤਹਾ ਭੋਲ ਭੋਲ ਕਰ ਜੀਵ ਨੇ ਕਸਟ ਪਾਯਾ ਥਾ ਸੋ ਤਨੁ ਅਰ ਧਨੁ ਅੰਤ ਕੇ ਬੇਗਾਨਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਲੋਕ ਦੁਰਾਇ ਕਰਤ ਨਗਿਆਈ ਹੋਤੇ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਨੇ ॥ ੧ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ਼ ਲੋਕੋਂ ਸੇ (ਦੁਰਾਇ) ਛਾਪਿ ਕਰ ਨਗਿਆ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹੋਤੇ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਾਥ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਅਥ ਨਾ ਜਾਨਣੇ ਕਾ ਫਲ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਪੰਖੀ ਮੀਨ ਦੀਨ ਨੀਰ ਇਹ ਸੰਕਟ ਫਿਰਿਆਨੇ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਔ ਪੰਛੀ ਔ ਮੀਨ ਇਨ ਨੀਰ ਜੋਨੀਓਂ ਕੇ ਸੰਕਟ ਮੈਂ ਆਯਾ ਹੁਆ ਫਿਰ ਦੀਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਇਨ ਦੁਖੋਂ ਮੈਂ ਫੇਰ (ਆਨੇਂ) ਲਜਾਵਾ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪਾਹਨ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਰਹੁ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਸੁਖਮਾਨੇ ॥੨॥੧੧॥੧੫॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੁਖ ਪਾਥਰ ਰੂਪ ਪਾਪੀ ਜੀਵਕੋ ਤਾਰੇ ਅਰ ਤੋਰੀ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਵਿਖੇ ਸੁਖ ਮਾਨਣਾ ਕਰਉ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੧੫ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਦੁਸਟ ਮੁਏ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ਰੀਮਾਈ ॥ ਜਿਸਕੇ ਜੀਅ

ਤਿਨ ਹੀ ਰਖਿ ਲੀਨੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ (ਦੁਸਟ) ਕਾਮਾਦਿਕ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਿਖਕੋ ਖਾਇ ਕਰ ਵਾ ਸੋ ਵਿਖਕੇ ਕੇ ਖਾਣ ਵਾਲੇ ਹੋਸਨ ਸੋ ਮਿਰਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮ ਜਿਸਕੇ ਜੀਵ ਬੇ ਤਿਸੀਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਆਈ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿਜਾਮੀ ਸਭ ਮਹਿ ਵਰਤੈ ਤਾਂ ਭਉ ਕੈਸਾ ਭਾਈ ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਬ ਕਿਸੀ ਕਾ ਭੈ ਕੈਸੇ ਕਰੀਏ ?

ਜੈਗਿ ਸਹਾਈ ਛੇਡਿ ਨ ਜਾਈ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਸੈ ਸਭਨੀ ਠਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਗੀ ਐ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਛੇਡ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਸਭ ਨੌਰੋਂ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਨਾਥਾ ਨਾਥੁ ਵੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਆਪਿ ਲੀਏ ਲਾਇ ਲਾਈ ॥

ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਵੀਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਭੰਜਨਹਾਰੇ ਹਰੀਨੇ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪ ਲੜਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ਜੀਵਹਿ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਸਰਣਾਈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਆਪਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਓਟ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਮਰਥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਜੋਈ ਦਾਸ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੧੬ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿਕੇ ਚਰਨ ਰਵੀਜੈ ॥ ਦਰਸ ਪਿਆਸ

ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਮੋਹਿਓ ਹਰਿ ਪੰਖ ਲਗਾਇ ਮਿਲੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ (ਰਵੀਜੈ) ਜਪਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਤ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਰਥਾਤ ਚਾਹ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੇ ਗਾਨ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਪੰਖ ਲਗਾਇ ਕਰ ਮੇਲ ਲੀਜੀਏ ॥

ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਮਾਰਗੁ ਪਾਇਓ ਸਾਧੂ ਸੇਵ ਕਰੀਜੈ ॥

ਖੋਦੋਂ ਅਰ ਸੋਤੋਂ ਮੈਂ ਭੁੰਢ ਕਰ ਮੈਨੇ ਏਹ ਮਾਰਗ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀਏ ॥

ਧਾਰਿ ਅਨੁਗ੍ਰਹੁ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਨਾਮੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮਹਾਰਸ ਕਾ ਪੀਵਣਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥

ਭ੍ਰਾਹਿ ਭ੍ਰਾਹਿ ਕਰਿ ਸਰਨੀ ਆਏ ਜਲਤਉ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥

(ਭ੍ਰਾਹਿ ਭ੍ਰਾਹਿ) ਰੱਖਣਾ ਕਰੋ ਰੱਖਣਾਕਰੋ ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰ ਆਪਣੀ ਸਰਨੀ ਆਏ ਹੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾਦਕੋਂ ਕਰ ਜਲਤੇ ਹੁਏ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰੀਏ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਦਾਸ ਅਪੁਨੇ ਕਉ ਨਾਨਕ ਅਪੁਨੇ ਕੀਜੈ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੧੭ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਕੇ ਪਕੜ ਲੇਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਜਲ ਦੇਕੇ ਅਪਨਾ ਦਾਸੁ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੧੭ ॥

ਮਲਾਰ ਮੰ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ ਬਿਰਦਾਇਓ ॥

ਨਿੰਦਕ ਮਾਰਿ ਚਰਨ ਤਲ ਵੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਜਸੁ ਵਰਤਾਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ (ਬਿਰਦਾਇਓ) ਪੁਟ ਵਾ ਧਰਮ ਭਗਤੋਂ ਸੇ ਪ੍ਰਯਾਤ ਰਖਣੇ ਕਾ ਹੈ ਯਾਹੀ ਤੇ ਨਿੰਦਕ ਮਾਰ ਕਰ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਤਲ ਵੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਜਸ ਵਰਤਾਯਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਕੀਨੇ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਦਇਆ ਜੀਅਨ ਮਹਿ ਪਾਇਓ ॥

(ਮਹਿ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪੁਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਨੇ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਜੋ ਜੈ ਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੀ ਦਵਾਲਤਾ ਪਾਈ ਹੈ ਵਾ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਜਗਤ ਮੈਂ (ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ) ਜਸੁ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰੁ ਸਭ ਜੀਵ ਦਵਾ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਹਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੰਨਿ ਲਾਇ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸੁ ਰਾਖਿਓ ਤਾਤੀ ਵਾਉ ਨ ਲਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੋ ਕੰਨ ਮੈਂ ਲਾਇਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਦੁਖੋਂ ਰੂਪੀ ਤਾਤੀ ਵਾਉ ਨਹੀਂ ਲਗਣੇ ਦਈ ॥ ੧ ॥

ਅੰਗੀਕਾਰੁ ਕੀਓ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਭ੍ਰਮੁ ਭਉ ਮੋਹਿ ਸੁਖਾਇਓ ॥

ਭ੍ਰਮ ਅਰ ਭੈ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਪੰਖ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਕਰਹੁ ਦਾਸ ਹਰਿਕੇ ਨਾਨਕ ਬਿਸ੍ਵਾਸੁ ਮਨਿਆਇਓ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਰੋਸਾ ਆਇਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸ ਮਨ ਮੈਂ ਮਹਾ ਅਨੰਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਹਮਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਰੋਸਾ ਆਯਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਹਮ ਹਰੀਕੇ ਦਾਸ ਮਹਾਂ ਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਣਾ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥ ੧੮ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਕਹਿ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵੀਸੈ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤ੍ਰੈਗੁਣੀਆਂ ਬਿਸਥਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜਗਤ ਪਸਾਰਾ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਭ ਬਿਸਥਾਰੇ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਰਚਤ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਬਥਨ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋ ਛੋਟ ਬਿਧੀ ਐ ਨਿਖੇਧੀ ਦੇਨ ਪਖ ਕਹਿ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦ ਬੇਦ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਘੋਰ ਅਧਾਰੁ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾ ਜੋ (ਨਾਦ) ਵੀਚਾਰ ਕੀਏ ਤੇ ਵੇਦਕਾ ਸਬਦ ਛਾਵ ਉਪਦੇਸ ਹੈ ਸੋ ਤਤਪਰ ਹੈ ਬਿਨਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਘੋਰ ਅੰਧੇਰਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਗੁਰ ਕਰਤ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਈਐ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਹਰਿ
ਹਿਰਦੈ ਵਸਿਓ ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ ਅਪਣਾ ਖਸਮੁ ਧਿਆਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰ ਗੁਰ ਕਰਤੇ ਅਰਥਾਤ ਜਪਤੇ ਹੁਏ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਹਰੀ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ
ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ (ਸਾਸਿ ਗਿਰਾਸਿ) ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਸ੍ਰਾਸੋਂ ਵਾਰਾ ਅਪਨੇ (ਖਸਮੁ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥
ਗੁਰਕੇ ਚਰਣ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥ ਗੁਰਕੇ ਗੁਣ ਅਨਦਿਨੁ ਨਿਤ ਰਾਉ ॥
ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਸੋ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਏਕ ਰਸ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰਕੀ ਪੁਤ੍ਰਿ ਕਰਉ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪੁਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੀਏ ਇੰਸ ਕਰ ਸਚੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮਾਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਬੁ ਭਵਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ॥ ਗੁਰਿ ਭੋਇਐ ਨ ਹੋਇ ਜੋਨਿ ਅਉਤਾਰੁ ॥
ਗੁਰੂ (ਬੋਹਿਬੁ) ਜਹਾਜ ਵਤ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਜਨਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਗੁਰਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਜਨੁ ਪਾਏ ॥ ਜਾਕਉ ਕਰਮਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਆਏ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੋ ਪੁਰਸ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਆਦਿ ਸੋ ਹੀ ਉਤਮ ਕਰਮ ਲਿਖਾ ਹੁਆਆਇਆ ਹੈ ॥੩॥
ਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨਿ ਗੁਰੁ ਆਧਾਰੁ ॥ ਗੁਰੁ ਮੇਰੀ ਵਰਤਣਿ ਗੁਰੁ ਪਰਵਾਰੁ ॥
ਗੁਰੂ ਮੇਰੀ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਹੈ ਗੁਰੂ ਮੇਰੀ ਵਰਤਣ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੂ ਹੀ ਕੁਟੰਬ ਰੂਪ ਹੈ ॥
ਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਖਸਮੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ
ਪਾਧਰਮੁ ਜਾਕੀ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਗੁਰ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ
ਜਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਵਸਾਏ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਆਪਿ ਮਿਲਾਏ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਏ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ॥

ਅਪਨੇ ਸੇਵਕ ਕਉ ਲਾਏ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਇ ॥ ਤਾਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਸੇਵਾਮੇ ਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇਵਕ ਕੀ ਕੀਮਤ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪੂਰਨ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਭੂੰ ਚਿਤਿ
ਆਵਹਿ ਅਨ ਪਹਰ ਤੇਰੈ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਪੂਰਨ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹਮਾਰੇ ਪੂਰ ਭ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸਰੀ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੀ ਹੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਭੂੰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਜਿਨਪਰ
ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਆਨੋਂ ਪਹਰ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਣੁ ਸੁਨਣੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ॥ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੈ ਸੋ ਸਾਚਿ ਸਮਾਣਾ ॥
ਗਾਵਣਾ ਅਰ ਸੁਣਨਾ ਸਭ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੀ ਆਗਿਆ ਮੈਂ ਹੈ ਜੋ ਹੁਕਮ ਕੇ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਸਚ
ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਪਿ ਜਪਿ ਜੀਵਹਿ ਤੇਰਾ ਨਾਉ ॥ ਤੁਝ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਨਾਹੀ ਬਾਉ ॥ ੨ ॥
ਤਾਂਤੇ ਸੰਤ ਜਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਕਜੋਂਕਿ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਬਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੁਖ ਸੁਖ ਕਰਤੇ ਹੁਕਮੁ ਰਜਾਇ ॥ ਭਾਣੈ ਬਖਸ ਭਾਣੈ ਦੋਇ ਸਜਾਇ ॥
ਹੇ ਕਰਤੇ ਦੁਖ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੈ ਅਰ ਸੁਖ ਭੀ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਮੈਂ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਰਜਾਈ ਕਰਤੇ ਦੁਖ ਅਰ ਸੁਖ ਸਭ ਤੇਰੇ
ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਭਾਣੈ ਮੈਂ ਬਖਸਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਸਜਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਦੁਹਾਂ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ॥ ਕੁਰਬਾਣੁ ਜਾਈ ਤੇਰੇ ਪਰਤਾਪ ॥ ੩ ॥
ਹੇ ਕਰਤਾ ਦੁਹਾਂ ਸਿਰਿਆ ਕਾ ਭਾਵ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਕਾ ਮਾਲਕ ਤੂੰ ਆਪ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਉਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ
ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥੩॥

ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਹਿ ॥ ਤੂ ਆਪੇ ਬੁਝਹਿ ਸੁਣਿ ਆਪਿ ਵਖਾਣਹਿ ॥
ਤੇਰੀ ਕੀਮਤ ਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸੁਣ ਕਰ ਬੁਝਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ

ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬੁਝਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਭਗਤ ਜੋ ਤੁਧੁ ਭਾਣੇ ॥ ਨਾਨਕ ਤਿਨਕੈ ਸਦ ਕਰਥਾਣੇ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਣੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਭਗਤ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪਰਮੇਸਰੁ ਹੋਆ ਦਇਆਲੁ ॥ ਮੇਘੁ ਵਰਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਦਯਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ਬਦਲ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰ ਬਰਜ ਰਹੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਗਲੇ ਜੀਅ ਜੰਤ ਤ੍ਰਿਪਤਾਸੇ ॥ ਕਾਰਜ ਆਏ ਪੂਰੇ ਰਾਸੇ ॥ ੧ ॥

ਸਭੀ (ਜੀਅ ਜੰਤ) ਉਤਮ ਮਧਮ ਜਗਜਾਸੂ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ (ਪੂਰੇ) ਸਮੂਹ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਸੇਵਾ

ਪਾਇਆ ਐਥੈ ਓਥੈ ਨਿਬਹੈ ਨਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਾਮ ਕੋ ਸਮਾਲਾ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਕਪੁਲੋਕ ਮੇਰਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਨਿਭੋਗਾ ॥

ਦੁਖੁ ਭੰਨਾ ਭੈ ਭੰਜਨਹਾਰ ॥ ਆਪਣਿਆ ਜੀਆ ਕੀ ਕੀਤੀ ਸਾਰ ॥

ਭੈ ਭੰਜਨਹਾਰ ਨੇ ਕਾਲਾਇ ਦੁਖ ਕੋ (ਭੰਨਾ) ਤੋੜ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਆਪਣੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਰਾਖਨਹਾਰ ਸਦਾ ਮਿਹਰਵਾਨ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥

ਰਖਣਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਸਦਾ ਮਿਹਰਬਾਨ ਹੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਚਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਈਏ ॥ ੨ ॥

ਕਾਲੁ ਗਵਾਇਆ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ॥ ਸਦਾ ਸਦਾ ਮਨ ਤਿਸਨੋ ਜਾਪਿ ॥

ਕਰਤੇ ਨੇ ਆਪ ਕਾਲ ਕਾ ਫੜ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਾਂਹੋ ਹੇ ਮਨ ਸਦਾ ਸਦਾ ਤਿਸਕਾ ਜਾਪੁ ਕਰੁ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਾਰਿ ਰਾਖੈ ਸਭਿ ਜੰਤ ॥ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਨਿਤ ਨਿਤ ਭਗਵੰਤ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਸਭ ਜੀਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਧਾਰ ਕਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤ ਨਿਤ ਗਾਵਣਾ ਕਰੋ ॥ ੩ ॥

ਏਕੋ ਕਰਤਾ ਆਪੇ ਆਪ ॥ ਹਰਿ ਕੇ ਭਗਤ ਜਾਣਹਿ ਪਰਤਾਪ ॥

ਆਪੇ ਆਪ ਏਕ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਵੈ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਦਾ ਆਇਆ ॥ ਨਾਨਕ ਬੋਲੈ ਤਿਸਕਾ ਬੋਲਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੧ ॥

ਜੁਗੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੇਂ ਆਪਣੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪੈਜ ਰਖਤਾ ਆਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਕੋਈ ਤਿਸਕਾ ਬੁਲਾਯਾ ਹੁਆ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਬੋਲ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥ ੨੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ॥ ਸਾਰੀ ਦਰਗਹਿ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਲੈਣੇ ਕਰ ਸਗਲ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਾਰੀ ਦਰਗਾਹ ਮੇਂ ਮਾਨੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਮੁ ਭਉ ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਸਭੁ ਜਾਇ ॥ ਸਾਧਸੰਗਿ ਸਦ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੧ ॥

ਕ੍ਰਮ ਸਰੂਪ ਕਾ ਭਉ ਜਮਾਦਿਕੋ ਕਾ ਦੁਖ ਜਨਮਾਦਿਕੋ ਕਾ ਦਰਦ ਸਭ ਸਰੀਰ ਕਾ ਦੁਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਸਾਲਾਹਿ ॥ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਜਪਹੁ

ਇਨੁ ਰਾਤੀ ਮਨ ਚਿੰਦੇ ਫਲ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੁ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰੀ ਦਿਨ ਜਪੋ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਜੇਵਡੁ ਅਵਹੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਗੁਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸਰ ਸੋਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੋਗ ਵਡਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਗੁਰੂ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅਰ ਸੋਈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੂਖ ਤੇ ਰਾਖੈ ॥ ਮਾਇਆ ਬਿਖੁ ਫਿਰਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਚਾਖੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਦੂਖ ਸੇ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਬਿਖ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਕੋ ਪੁੰਨਹ ਰਾਖਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ਗੁਰ ਪਰਮੇਸਰੁ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਸਾਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਸੰਜਮ ਕਰਣੀ ਸਭੁ ਸਾਚੀ ॥ ਸੋ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਜੋ ਗੁਰ ਸੰਗਿ ਰਾਚੀ ॥ ੩ ॥

ਸਰਾ ਤਿਨਕਾ ਸੰਜਮੁ ਹੈ ਔਰ ਸਾਰੀ ਕਰਦੀ ਭੀ ਸਰੀ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਨਿਰਮਲੁ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਰਾਖਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗਿ ॥ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮਨ ਤੇ ਤਿਆਗਿ ॥
ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਵਡੇ ਭਾਗੇ ਕਰ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭੁ ਮਨ ਸੇ ਤਜਾਗਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥
ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸਿ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਸਚੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਤੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੁ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਨਿਸਰੈ ਕਰਕੇ
ਇਹੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੨੨ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੩ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਗੁਰ ਮਨਾਰਿ ਪ੍ਰਿਅ ਦਇਆਰ ਸਿਉ ਰੰਗੁ ਕੀਆ ॥ ਕੀਨੋ ਰੀ ਸਗਲ ਸੀਂਗਾਰ ॥
ਤਜਿਓ ਰੀ ਸਗਲ ਥਿਕਾਰ ॥ ਧਾਵਤੋ ਅਸਥਿਰੁ ਥੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਨਾਇ ਕਰ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਦਯਾਲ ਕੇ ਸਾਥ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਆ ਹੈ ਰੀ ਸਖੀ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪੀ ਸਭ ਸੀਂਗਾਰ
ਕੀਆ ਹੈ (ਰੀ) ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕੇ ਸਗਲ ਥਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤਜਾ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਧਾਵਤਾ ਹੁਆ ਇਸਥਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਐਸੇ ਰੇ ਮਨ ਪਾਇਕੈ ਆਪੁ ਗਵਾਇਕੈ ਕਰਿ ਸਾਧਨ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ॥
ਸੰਤੋਕੇ ਸਾਥ ਸੰਗ ਕਰ ਰੇ ਮਨ ਐਸੇ ਆਪਕੇ ਗਵਾਇਕੇ ਪਤੀਕੇ ਪਾਇਕੇ ਅਨੰਦ ਹੋਰਹੁ ॥ ਸਤਿਸੰਗਿਕੈਸਾਰੈਂ ਸੋਕਹਿਤੇਹੋਂ ॥
ਬਾਜੇ ਬਜਹਿ ਮ੍ਰਿਦੰਗ ਅਨਾਹਦ ਕੋਕਿਲ ਰੀ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਬੋਲੈ ਮਧੁਰਬੈਨ ਅਤਿ ਸੁਹੀਆ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰਤਖ ਮ੍ਰਿਦੰਗਾਦਿਕ ਬਾਜੇ ਬਜਤੇ ਹੈਂ ਰੀ ਸਖੀ ਸੰਤੋਕੀ ਰਸਨਾ ਕੋਕਲ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪ ਮਧੁਰ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਬੋਲਤੀ
ਹੁਈ ਅਤੀ (ਸੁਹੀਆ) ਸੋਭਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੀ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਸੋਭ ਅਤਿ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਿਅ ਅਮੋਘ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਗਿ ਸੰਤ ਬਨੇ ॥
(ਰੇ) ਹੇ ਭਾਈ (ਤੇ) ਉਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਐਸੀ ਹੀ ਦਰਸਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਕੈਸੀ ਅਤਿਸੇ ਕਰ ਅਪਾਰ (ਅਮੋਘ)
ਸਫਲ ਰੂਪੁ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸਾਥ ਸੰਤ (ਬਨੇ) ਸੋਭ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਤ ਭੀ ਅਪਾਰ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਭਵ ਉਤਾਰ ਨਾਮ ਭਨੇ ॥ ਰਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਾਲ ॥
(ਭਵ) ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨਾਮ (ਭਨੇ) ਜਪੇ ਹੈਂ (ਰਮ) ਸੁੰਦਰ ਰਾਮ ਰਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪ ਮਾਲਾ ਹੈ ॥
ਮਨਿ ਫੇਰਤੇ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸੰਗੀਆ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਥੀਆ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੩ ॥
ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਗਿਓਂ ਸਾਥ ਅਰਥਾਤ ਸਤਸੰਗੀਓਂ ਸੇ ਮਿਲਕੇ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਮਾਲਾ ਫੇਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਪਤੀ ਪਿਆਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੩ ॥ ਮਨ ਕੇ ਬਹਾਨੇ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥
ਮਨੁ ਘਨੈ ਭ੍ਰਮੈ ਬਨੈ ॥ ਉਮਕਿ ਤਰਸਿ ਚਾਲੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਬੇ ਕੀ ਚਾਹ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਨ ਪੁਰਬ ਸੰਸਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਭਰਮੈ ਹੈ (ਉਮਕਿ) ਉਮੰਗ ਕਰ (ਤਰਸਿ) ਚਾਹੁ ਸਹਿਤ (ਚਾਲੈ) ਚਾਲੁ ਸਤਸੰਗ
ਮੈਂ ਅਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਚਾਹ ਕਰੁ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਨ ਮਾਈ ਮੋਹਿ ਆਈ ਕਹਿਉ ਬੇਦਨ ਕਾਹਿ ॥ ੧ ॥
ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਯਾ ਮੋਹਤੀ ਆਵਤੀ ਹੈਂ ਯਿਹ (ਬੇਦਨ) ਪੀੜਾ ਕਿਸਕੋ ਕਹੂੰ ॥ ੧ ॥
ਆਨ ਉਪਾਵ ਸਗਰ ਕੀਏ ਨਹਿ ਦੁਖ ਸਾਕਹਿ ਲਾਹਿ ॥
ਔਰ ਸਗਲ ਉਪਾਉ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਦੁਖ ਕੋ ਲਾਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਜੁ ਸਰਨਿ ਸਾਧੂ ਨਾਨਕਾ ਮਿਲੁ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦਹਿ ਗਾਹਿ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥
ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸਰਣ (ਭਜੁ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਕਰ ਪੁਨਾ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ
ਗਾਉ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੪ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਕੀ ਸੋਭ ਸੁਹਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥
ਪਤੀ ਕੀ ਸੋਭਾ (ਨੀਕੀ) ਅਤੀ ਸੁੰਦਰ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥
ਹਾਹਾ ਹੂਹੁ ਗੰਧ ਅਪਸਰਾ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰਸ ਗਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਸਦੀ (ਮੰਗਲ) ਰੂਪੀ (ਨੀਕੀ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਸੋਭਾ ਕੋ ਹਾਹਾ ਹੂਹੁ ਨਾਮ ਵਾਲੇ ਦੋਨੋਂ ਮੁਖੀ ਗੰਧ ਅਪਸਰਾ ਅਨੰਦ ਕਰਨੇ

ਵਾਲੀ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਗਾਵਨੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੁਨਿਤ ਲਲਿਤ ਗੁਨਗ੍ਰ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਰੁਪ ਦਿਖਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਹ ਤਿਸਰੀ (ਲਲਿਤ) ਸੁੰਦਰ ਸੋਭਾ ਕੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ (ਗੁਨਗ੍ਰ) ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਗਯਾਤਾ (ਪੁਨਿਤ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ
ਬਹੁਤ (ਨੀਕੀ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਰੂਪੋਂ ਕੀ ਦਿਖਾਵਨੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਜੇ ਕਰੇ ਵਹੁ ਕਹਾ ਹੈ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਰਿ ਤਰ ਬਲ ਜਲ ਭਵਨ ਭਰਪੂਰਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਲਾਲਨ ਛਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥
(ਗਿਰਿ) ਪਰਬਤੋਂ ਔ (ਤਰ) ਬਿੰਨੋਂ ਔ ਜਲੋਂ ਅਰ ਬਲੋਂ ਚੋਟਾ ਹੀ ਭਵਨ ਮੈਂ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਵਿਖੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋਕਰ (ਲਾਲਨ)
ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਕੀ ਸੋਭਾ (ਨੀਕੀ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ (ਛਾਵਨੀ) ਛਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਸਾਪਸੰਗਿ ਰਾਮਈਆ ਰਸੁ ਪਾਇਓ ਨਾਨਕ ਜਾਕੈ ਭਾਵਨੀ ਨੀਕੀ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੫ ॥
ਸੋਭੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰ ਰਾਮਈਆ ਕੀ ਸੋਭਾ ਕਾ (ਰਸ) ਪਰੇਮ ਤਿਸਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ
(ਨੀਕੀ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਛਾਵਨੀ) ਸ੍ਰਧਾ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੫ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰੇ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੂ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਦਰਸੁ ਸਵਲਿਓ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿਓ ਗਏ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ॥ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਉਜੀਆਰੇ ॥ ੧ ॥
ਹਮਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸਵਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖਾ ਹੈ ਔਰ (ਕਿਲਬਿਖ) ਪਾਪ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਦੂਰ
ਹੋਗਏ ਹੈ ਔਰ (ਮਨ) ਅੰਤਹਕਰਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ (ਉਜੀਆਰੇ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਅਰਥਾਤ ਗਯਾਨ ਧੁਕਤੁ ਭਏ ਹੈ ॥੧॥

ਬਿਸਮ ਬਿਸਮੇ ਬਿਸਮ ਭਈ ॥ ਅਘ ਕੋਟਿ ਹਰ ਤੇ ਨਾਮੁ ਲਈ ॥
ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖਕਰ ਬੁਧੀ ਅਸਚਰਜ ਤੇ ਅਸਚਰਜ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਲੈਣੇ ਕਰ ਫੁੱਲੋਂ ਪਾਪ ਹਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ
ਤਾਏ ਐਸੇ ਬੰਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਚਰਨ ਮਸਤਕੁ ਡਾਰਿ ਪਹੀ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕ ਭੂੰਹੀ ਏਕ ਟੁਹੀ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਮਸਤਕ ਡਾਰ ਕਰ ਪਈ ਹੂੰ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਏਕ ਭੂੰਹੀ ਹੀ ਹੈਂ ॥
ਭਗਤ ਏਕ ਟੁਹਾਰੇ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜੋ ਭਗਤ ਆਪਕੇ (ਟੇਕ) ਆਸਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਦੂਰੇ ਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ॥੨॥ ੪ ॥ ੨੬ ॥
ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਵਰਸੁ ਸਰਸੁ ਆਗਿਆ ॥ ਹੋਹਿ ਅਨੰਦ ਸਗਲ ਭਾਗ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਗੁਰੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਆਗਿਆ ਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਬਰਖਾ ਕਰੋ ਹਮਾਰੇ ਸਗਲ ਭਾਗ ਜਾਗੋਂ ਤੋ ਅਨੰਦ ਹੋਜਾਵੇ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗੇ ਮਨੁ ਪਰਵੜੈ ਮਿਲਿ ਮਿਘ ਧਰ ਸੁਹਾਗ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਮਨ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਧਰਤੀ ਕੇ (ਮਿਘ) ਬਦਲ ਉਪਲਬਧ ਜਲ ਕਰ (ਸੁਹਾਗ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੧॥
ਘਨਘੋਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੋਰ ॥ ਚਿਤੁ ਚਾੜਿਕ ਬੁੰਦ ਓਰ ॥

ਪੁਨਹ ਜੈਸੇ ਬਦਲਕਾ (ਘੋਰ) ਸਬਦ ਸੁਨ ਕਰ ਸੋਰਕੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਚਾੜਕ ਕਾ ਚਿਤ ਸ੍ਰਾਂਤ ਬੁੰਦਕੀ ਤਰਫ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਐਸੇ ਹਰਿ ਸੰਗੇ ਮਨ ਮੋਹ ॥ ਤਿਆਗਿ ਮਾਇਆ ਧੋਹ ॥
ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਨਾਨਕ ਜਾਗਿਆ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੭ ॥

ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਧਾਰ ਹਰੀਕੇ ਸੰਗ ਮਨ ਕੋ ਮੋਹ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਧਰੋਹ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਕੇ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ
ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਮੈਂ ਜਾਗਿਆ ਹਾਂ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੭ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਨ ਗੋਪਾਲ ਗਾਉ ਨੀਤ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਾਰਿ ਚੀਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਨਿਤ ਗਾਵਣਾ ਕਰੁ ਔਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ॥

ਛੋਡਿ ਮਾਨੁ ਤਜਿ ਗੁਮਾਨੁ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂਆ ਕੇ ਸੰਗਿ ॥ ਹਰਿ
ਸਿਮਰਿ ਏਕ ਰੰਗਿ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਏਖ ਮੀਤ ॥ ੧ ॥
ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਕੋ ਛੋਡ ਔਰ ਤਨ ਕਰਕੇ ਗੋਮਾਨ ਕੇ ਤਜੇ ਹੇ ਮੀਤ ਤੁਮਾਰੇ ਦੂਖ ਮਿਟ
ਜਾਵੇਗੇ ਪਰੇਮ ਕਰਕੇ ਏਕ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰੁ ॥ ੧ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਬਿਖੇ ਜੰਜਾਲ ॥
ਜਿਨ ਪਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਯਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਬਿਖੇ ਜੰਜਾਲ ਸਭ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਕੈ ਚਰਨ ਲਾਗਿ ॥ ਨਾਨਕ ਗਾਵੈ ਗੋਬਿੰਦ ਨੀਤ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਕਰ ਗੋਬਿੰਦਕੇ ਗੁਣੋਕੇ ਨਿਤ ਹੀ ਗਾਵਣਾ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੮ ॥
ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਘਨੁ ਗਰਜਤ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਸੁਖ ਚੈਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਦਲ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਰੂਪ ਕੇ ਗਰਜਤ ਭਾਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਵਾਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵਨੇ ਕਰ ਸੁਖ ਅਰ
(ਚੈਨ) ਸਾਂਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਨ ਤਰਨ ਸਾਗਰ ਧੁਨਿ ਅਨਹਤਾ ਰਸ ਬੈਨ ॥ ੧ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਅਨਹਤਾ) ਏਕ ਰਸ ਬਾਣੀ ਧੁਨੀ ਅਰਥਾਤ
ਉਚਾਰਨ ਸੇ (ਰਸ) ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਥਿਕ ਪਿਆਸ ਚਿਤ ਸਰੋਵਰ ਆਤਮ ਜਲੁ ਲੈਨ ॥
ਜਗਜਾਸੂ ਰੂਪ (ਪਥਿਕ) ਰਾਹੀਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਸ ਹੈ ਸੋ ਆਤਮ ਜਲਕੇ ਲੈਣਕੇ ਤਿਨਕਾ ਚਿਤ (ਸਰੋਵਰ) ਸਤਸੰਗਮੈਂ ਲਾਗਰਹਾਈ ॥
ਹਰਿ ਦਰਸ ਪ੍ਰੇਮ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਦੈਨ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨੯ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਤਿਨਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਡ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨੯ ॥ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ॥
ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਹੇ ਦਇਆਲ ਲਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਗੁਪਾਲ ਹੇ ਦਯਾਲ ਹੇ ਲਾਲ ਜੀ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਸਖੈ ਈਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਪਾਨ ਰੂਪ ਹੇ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੇ ਈਨੋਂ ਕੇ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਸਮੁਖ ਅਗਮ ਪੂਰਨ ਮੋਹਿ ਮਇਆ ਧਾਰਿ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਸਮਰਥ ਹੇ ਅਗਮ ਹੇ ਪੂਰਨ ਮੁਖ ਪੁਰ ਡ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਕਿਆ ਚਾਹਤੇ ਹੋ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥
ਅੰਧਕੁਪ ਮਹਾ ਭਇਆਨ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੩੦ ॥
ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਜੋ ਅਤੀ ਭੈਣਾਇਕ ਅੰਧੇਰਾ ਕੂਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਮੈ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਜੀਏ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥ ੩੦ ॥
ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਾਓਂ ਕਰ ਜਗਜਾਸੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘੁਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਚਕਵੀ ਨੈਨ ਨੀਂਦ ਨਹਿ ਚਾਹੈ ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਨੀਂਦ ਨ ਪਾਈ ॥
ਚਕਵੀ ਨੈਨੋਂ ਕਰ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤੀ ਚਕਵੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨੀਂਦ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥
ਸੂਰੁ ਚਰੈ ਪ੍ਰਿਉ ਦੇਖੈ ਨੈਨੀ ਨਿਵਿ ਨਿਵਿ ਲਾਗੈ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਤੀ ਕੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ਤਬ ਨਿਵ ਨਿਵ ਕਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੂਰਜ ਕੋ
ਮਥਾ ਦੇਕਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਜਗਜਾਸੂ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀਕੋ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭੁਓਂ ਕੋ
ਨਿਸਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਿਰ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰੇਮੁ ਸਖਾਈ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਘੜੀ ਨਹੀ
ਜਗਿ ਜੀਵਾ ਐਸੀ ਪਿਆਸਤਿਸਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
(ਪਿਰ) ਪਤੀ ਸਹਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਬਿਨਾ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਜੀਵਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ
ਤਿਸਕੀ ਐਸੀ ਚਾਹ ਕਰ ਪਿਆਸੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੁੰ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਵਰਿ ਕਮਲੁ ਕਿਰਣਿ ਆਕਾਸੀ ਬਿਗਸੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਈ ॥
ਅੰਕਾਸ ਇਸਥਿਤ ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਣ ਜਬ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਕਮਲ ਕੋ ਸਪਰਸ਼ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤਬ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਬਿਗਸ
ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਸਤਸੰਗ ਤਲਾਵ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਜਗਜਾਸੂ ਕਮਲ ਕੋ ਜਬ ਰਿਦਾਕਾਸ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਗੁਰੂ ਸੂਰਜ ਕੀ
ਵਾਕ ਕਿਰਣ ਕਾ ਸਪਰਸ਼ ਹੁਆ ਤਬ ਗਜਾਨ ਪਾਇ ਕਰ ਖਿਜ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨੀ ਅਭਿ ਐਸੀ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੨ ॥
(ਅਭਿ) ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਨੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨੇ (ਜੋਤਿ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ
ਦਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਾਤ੍ਰਕ ਜਲ ਬਿਨੁ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਟੇਰੈ ਬਿਲਪ ਕਰੈ ਬਿਲਲਾਈ ॥

ਪੀਰਾ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪਤੀ ਪਤੀ ਪ੍ਰਕਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਰਾਤੀ ਬੁੰਦ ਬਿਨਾ ਬਿਲਲਾਈ ਹੋਕਰ ਬਿਲਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਘਨਹਰ ਘੋਰ ਵਸੈ ਦਿਸਿ ਬਰਸੈ ਬਿਨੁ ਜਲ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥

ਬਾਦਲ(ਘੋਰ) ਗਰਜ ਕਰ ਵਸੇਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਬਰਸਦਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸ੍ਰਾਤੀ ਬੁੰਦ ਬਿਨਾ ਤਿਸੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਬਾਦਲ ਸਰਬ ਓਰ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਔਰ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਵਾ ਅਨੇਕ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਬਿਨਾਚਿਤ ਚਾਤ੍ਰਕ ਕੀ ਪ੍ਰਾਸ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੩ ॥

ਮੀਨ ਨਿਵਾਸ ਉਪਜੈ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਪੁਰਾਥਿ ਕਮਾਈ ॥

ਮੱਛੀ ਜਲ ਮੈਂ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜਲ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪੁਰਖ ਕਮਾਈ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ॥

ਖਿਨੁ ਤਿਲੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕੈ ਪਲੁ ਜਲ ਬਿਨੁ ਮਰਨੁ ਜੀਵਨੁ ਤਿਸੁ ਤਾਈ ॥ ੪ ॥

ਖਿਨ ਤਿਲ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਾਸ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜਿਲ ਬਿਨੁ ਸੁਖੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤੀ ਵਿਜੋਗ ਕਰ ਮਰਦ ਅਰ ਸੰਜੋਗ ਕਰ ਤਿਸ ਮੱਛੀ ਤਾਈ ਜੀਵਨਾ ਭਾਵ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜਗਤਾਸੂ ਕੀ ਸੁਭ ਭੁੱਖੀ ਨਾਮ ਤੇ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਨਾਮ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਪੁਰਖ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਖਿਨ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਨਾ ਅਰ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਮੁਰਝਾਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਧਨ ਵਾਂਞੀ ਪਿਰੁ ਦੇਸਿ ਨਿਵਾਸੀ ਸਭੇ ਗੁਰ ਪਹਿ ਸਬਦੁ ਪਠਾਈ ॥

ਮੈਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਵਿਛੁਰੀ ਹੁਈ ਥੀ ਔਰ ਪਤੀ ਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਕਾ ਨਿਵਾਸੀ ਗੁਰੋਂ ਨੇ(ਸਬਦ)ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਸਭੇ ਗੁਰੂ ਪਾਸ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੇਜ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਸੰਗ੍ਰਹਿ ਪ੍ਰਭੂ ਚਿਦੈ ਨਿਵਾਸੀ ਭਗਤਿ ਰਤੀ ਹਰਖਾਈ ॥ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਚਿਦੈ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸੀ ਜਾਣਕੇ ਗੁਣ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਏ ਹੈਂ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰਤੀ ਹੁਈ ਅਨੰਦ ਹੁਈ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੈ ਸਭੈ ਹੀ ਜੇਤੀ ਗੁਰ ਭਾਵੈ ਪ੍ਰਿਉ ਪਾਈ ॥

ਜਿਤਨੀ ਹੈ ਸਭੀ ਪਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੂ ਕੋ ਜੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈਂ ਸੋ ਪਤੀ ਕੋ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਿਉ ਨਾਲੇ ਸਦ ਹੀ ਸਥਿ ਸੰਗੇ ਨਦਰੀ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਈ ॥ ੬ ॥

ਪਤੀ ਸਾਰਾ ਸਦੀਵ ਇਸ ਕੋ ਸਾਥ ਹੈ ਭਾਵ ਈਸ਼ਰ ਜੀਵ ਕੇ ਸਦਾ ਸਾਥ ਹੈ ਅਰ ਜੀਵ ਈਸ਼ਰ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਉਤਪੱਤ ਹੈ ਪਰੰਤੂ(ਨਦਰੀ) ਗੁਰੂ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੋ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੈ ਕਰ ਕੰਕਨ ਸਮ ॥ ੬ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਜੀਉ ਜੀਉ ਹੈ ਸੋਈ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ (ਜੀਉ)ਸਤਾ ਰੂਪ ਸੋਈ ਹੈ ਔਰ (ਘਟਿ ਘਟਿ) ਸਰਬ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਪਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਘਰ ਹੀ ਪਰਗਾਸਿਆ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਫ਼ਿਪਾ ਕਰ(ਘਰ) ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਸਹਜ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਅਪਨਾ ਕਾਜੁ ਸਵਾਰਹੁ ਆਪੇ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਗੋਸਾਈ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਸੁਖਦਾਤੇ ਗੋਸਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਕਾਰਜ ਕੇ ਆਪ ਹੀ ਸਵਾਰ ਲੇਵੋ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦਿ ਘਰ ਹੀ ਪਿਰੁ ਪਾਇਆ ਤਉ ਨਾਨਕ ਤਪਤਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਕਰ ਜਬ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਹੀ ਪਤੀ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਵਿਛੋੜੇ ਕੀ ਤਪਤ ਬੁਝ ਗਈ ਭਾਵ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸਰੀਰ ਧਨਾਦਿ ਸਭ ਮਿਥਨਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਾਗਤੁ ਜਾਗਿ ਰਹੈ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਮੈਂ ਕੋ ਨਾਹੀ ॥

(ਜਾਗਤੁ) ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਕਰ ਜਾਗਤੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਜਾਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਔਰ ਜਾਗਤ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰਿ ਰਹਣੁ ਨ ਪਾਵੈ ਆਚੁ ਕਾਚੁ ਫਰਿ ਪਾਹੀ ॥ ੧ ॥

ਅਨੇਕ ਜਤਨੋਂ ਕਰ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ਕੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਜੈਸੇ ਆਗ ਕੀ ਆਰ ਸੇ ਕੇਰ ਢਲ ਪਛਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਸੁ ਤਨ ਧਨ ਕਾ ਕਹਹੁ ਗਰਬੁ ਕੈਸਾ ॥ ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ

ਲਾਗੈ ਬਵਰੇ ਹਉਮੈ ਗਰਬਿ ਖਪੈ ਜਗੁ ਐਸਾ ॥ ੧ ॥ ਰਗਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਤਨ ਔਰ ਧਨ ਕਾ ਗਰਬ (ਕੋਸਾ) ਕਯਾ ਹੈ ਹੇ ਬਾਵਰੇ ਇਸਕੋਬਿਨਸਤੇ ਹੁਏ ਦੇਹੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਅਰ
ਜੀਵ ਈਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰ ਗਰਬ ਮੈਂ ਖਪਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜਗਤੁ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਜੈ ਜਗਦੀਸ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖਵਾਰੇ ਰਾਖੈ ਪਰਖੈ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਜਗਦੀਸ ਪ੍ਰਭੂ ਰਖਣਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੇਰੀ ਸਜ ਹੋਵੈ (ਰਾਖੈ) ਪਾਲਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਸੋਈ) ਤੂੰਹੀ ਸਭ ਧੰਦੇ
ਖਰੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਪਰਖਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇਤੀ ਹੈ ਤੇਤੀ ਤੁਝ ਹੀ ਤੇ ਤੁਮ੍ਹ ਸਹਿ ਆਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਹੈ ਸਭ ਤੁਝ ਤੇ ਉਤਪਤ ਹੁਈ ਹੈ ਤੁਮਾਰੇ ਤੁਲ ਕੋਈ ਔਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੀਅ ਉਪਾਇ ਜੁਗਤਿ ਵਸਿ ਕੀਨੀ ਆਪੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਜਨੁ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਉਤਪੰਨਕ ਕਰਕੇ ਜੁਗਤੀ ਸੇ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਵਸ ਕਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਆਪੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਗਯਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਅਮਰੁ ਅਨਾਥ ਸਰਬ ਸਿਰਿ ਮੋਰਾ ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ ਭਰਮ ਭੈ ਖੰਜਨੁ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਰ ਅਮਰ ਹੈ ਅਨਾਥ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਸ੍ਰਾਮੀ ਨਹੀਂ ਔਰ ਸਿਰੋਮਲੀ ਹੈ (ਕਾਲ ਬਿਕਾਲ) ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇਵਰਮ
ਰੂਪ ਭੈ ਕੇ ਭੰਜਨਹਾਰ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਾਗਦ ਕੋਟੁ ਏਹੁ ਜਗੁ ਹੈ ਬਪੁਰੇ ਰੰਗਨਿ ਦਿਹਨ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਨਾਨੀ ਸੀ ਬੁੰਦ ਪਵਨੁ ਪਤਿ ਖੋਵੈ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਖਿਨੁ ਝਾਂਡੀ ॥ ੪ ॥

ਏਹ ਬਪੁਰਾ ਜਗਤੁ ਕਾਗਜ ਕੇ ਕੋਟਵਤ ਹੈ ਔਰ (ਰੰਗਨਿ) ਅਨੰਦੋਂ ਕੀ ਚਿਨ ਅਰ ਚਤੁਰਾਈ ਜੋ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਨਾਨੀ)
ਛੋਟੀ ਸੀ ਬੁੰਦ (ਪਵਨੁ) ਪੜਨੇ ਸੇ ਤਿਸਕੀ ਅਰਥਾਤ ਕਾਗਤ ਕੀ ਪਤਿ ਖੋਵੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੁਛ ਮਾੜ ਕਸਟ ਪ੍ਰਾਪਤੀ
ਸੇ ਅਨੰਦ ਅਰ ਚਤੁਰਾਈ ਬਿਗੜ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪੁਨਰ (ਖਿਨੁ ਝਾਂਡੀ) ਸੀਘ੍ਰ ਹੀ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਨਦੀ ਉਪ ਕੰਠਿ ਜੈਸੇ ਘਰੁ ਤਰਵਰੁ ਸਰਪਨਿ ਘਰੁ ਘਰੁ ਮਹੀ ॥

ਨਦੀ ਕੇ ਕੰਠੇ ਸਮੀਪ ਜੈਸੇ ਘਰ ਔਰ ਬਥਿਛ ਹੋਵੈ ਔਰ ਘਰ ਮੈਂ ਸਰਪਨੀ ਕਾ ਘਰੁ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਇਨਕੇ ਚਿਰ
ਰਹਿਨ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਉਲਟੀ ਨਦੀ ਕਹਾਂ ਘਰੁ ਤਰਵਰੁ ਸਰਪਨਿ ਭਸੈ ਦੂਜਾ ਮਨ ਮਾਂਹੀ ॥ ੫ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਨਦੀ ਉਛਲੀ ਅਰਥਾਤ ਢਾਹੁਟ ਲਗ ਪੜੀ ਤਬ ਕਹਾ ਵਹੁ ਘਰੁ ਅਰ ਕਹਾ ਵਹੁ ਬਥਿਛ ਔਰ ਸਰਪਨੀ
ਭਸ ਲੇਤੀ ਹੈ ਦ੍ਰਾਸਤਾ ਸੇ ਮਿਰਤੂ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਉਪਰ ਜੋ ਸਰੀਰ ਘਰਕੇ ਔ ਬਿਛਕੇ ਤੁਲ ਹੈ ਸੋ ਛੇਤੀ ਨਸਟ
ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਦੂਜਾ) ਦੂਜੇ ਭਾਵਨਾ ਜੋ ਮਨ ਮੇਂ ਹੈ ਏਹੀ ਸ੍ਰਾਪਨੀ ਪੁਰਸ ਕੇ ਭੋਜਤੀ ਹੈ ॥੫॥ ਜੋ ਕਹੇ ਕੋਈ ਇਸ ਸਰਪਨੀ
ਸੇ ਬਚਤਾ ਭੀ ਹੈ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਰੜੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਬਿਖਿਆ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਰੀ ॥

ਗੁਰੂ ਜੋ (ਗੁਰ) ਪੁਸ਼ਤ ਤਿਨਾਂ ਕੇ ਬਚਨ ਜੋ ਗਯਾਨ ਧਯਾਨ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੇ ਕੀ ਪੂਰੀ ਮਤਿ (ਗਾਰੜੁ)
ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਹਮ ਨੇ ਵਿਖੇ ਰੂਪ ਜਹਿਰ ਜਲਾਈ ਹੈ ॥

ਮਨ ਤਨ ਹੋਂਦ ਭਏ ਸਦੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਜੋ ਨਿਰਾਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਔਰ ਸਾਧਨੋਂ ਸੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰ (ਹੋਂਦ) ਸੀਤਲ ਹੁਏ ਹੈਂ
ਔਰ ਸਰ ਕੇ ਪਾਧਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਇਸੀਤੇ ਹਮ ਹਰੀ ਆਗੇ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇਤੀ ਹੈ ਤੇਤੀ ਤੁਧੁ ਜਾਵੈ ਤੂ ਸਰਬ ਜੀਆਂ ਦਇਆਲਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਸੇ ਮਾਂਗਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਦਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਮਾਰੇ ਪਰਕਿਰਾਧ
ਕਰੇ ਹਮ ਜੋ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਦੇਵੇ ॥

ਤੁਮ੍ਹਰੀ ਸਰਲਿ ਪਰੇ ਪਤਿ ਰਾਖਹੁ ਸਾਭੁ ਮਿਲੈ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਗੁਪਾਲ ਮੇਰੀ ਏਹੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਹੈ ਤੇਰਾ ਸਦੁ ਸਹੁਪੁ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਅਰੁ ਮੇਰੀਪਤਿ ਰੱਬੋਹਮ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਣਪਜੇ ਹੈ ॥੭॥

ਬਾਧੀ ਧੀਧਿ ਅੰਧ ਨਹੀ ਸੂਝੈ ਬਧਿਕ ਕਰਮ ਕਮਾਵੈ ॥

ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਧੀਧੋਂ ਮੈਂ ਬਾਂਧੀਹੁਈ ਅੰਧ ਹੋਰਹੀ ਹੈ ਉਝ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਧਕ ਸਮ ਭਾਵ ਹਿੰਸਾ ਸਹਿਤ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਵਤੀ ਹੈ ॥
ਜੋ ਕਹੋਂ ਗਯਾਤ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਤ ਸੂਝਸਿ ਬੂਝਸਿ ਸਰ ਮਨਿ ਗਿਆਨੁ ਸਮਾਵੈ ॥ ੮ ॥

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੇ (ਸੂਝਸਿ) ਅਨਾਤਮਾ ਕੀ ਸੋਝੀ ਔਰ ਆਤਮਾ ਕੀ (ਬੂਝਸਿ) ਲਾਜਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਰਾ

ਗਿਆਨੁ ਮਨ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਣਾ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਨਾਤਮਾ ਕੇ ਭਿੰਨ ੨ ਜਾਨ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਅਪਰੇਖ ਗਿਆਨੁ ਹੋਣਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਨਿਰਗੁਣ ਦੇਹ ਸਾਥੁ ਬਿਨੁ ਕਾਚੀ ਮੈ ਪ੍ਰਫੁਟਿ ਗੁਰ ਅਪਨਾ ॥

ਦੇਹ ਦੇਹੀ ਨਿਰਗੁਣ ਔਰ ਸਚ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਾਚੀ ਹੈ ਮੈਨੇ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸੋ ਪ੍ਰਫੁਟਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਖਾਵੈ ਬਿਨੁ ਸਾਚੇ ਜਗੁ ਸੁਪਨਾ ॥ ੯ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੂ (ਪ੍ਰਭੁ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਦਿਖਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਸਭ ਜਗਤ ਸੁਪਨਾ ਰੂਪ ਭਾਵ ਮਿਥਾਣਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ੨ ॥ ਪੁਨਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤਾਂ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਮੀਨ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਸਾਰਿੰਗੁ ਸਬਦਿ ਸੁਹਾਈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਪੀਹਾ ਔਰ ਮਛੀ ਜਲ ਸੇ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪੀਹਾ ਬਿਨ ਔਰ ਬੁਧੀਰੂਪੀ ਮਛੀ ਨਾਮ ਜਲ ਸੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੀ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਾਰਿੰਗ) ਮ੍ਰਿਗ ਕੋ ਘੋੜਾ ਹੇੜੇ ਕਾ ਸਬਦ ਸੁਹਾਵਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸ਼੍ਰੋਤ੍ਰ ਈਦ੍ਰਾਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਸੁਹਾਵਣਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰੈਨਿ ਬਬੀਹਾ ਬੋਲਿਓ ਮੇਰੀ ਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਖੀ (ਰੈਨਿ) ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਬਿਨੁ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਾਪੀਹਾ (ਬੋਲਿਓ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਉਲਟੈ ਕਬਹੂ ਜੋ ਤੈ ਭਾਵੈ ਸਾਈ ॥ ੨ ॥

ਪਤੀ ਸੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਬੀ ਉਲਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ (ਤੈ) ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨੀਵ ਗਈ ਹਉਮੈ ਤਨਿ ਬਾਕੀ ਸਚ ਮਤਿ ਰਿਵੈ ਸਮਾਈ ॥ ੩ ॥

ਨਿੰਦਾ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਅਵਿਵਾਜ ਨਿੰਦਾ ਦੂਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਹਿੰਤਾ ਮਮਤਾ ਭੀ ਤਨ ਸੇ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਸਚੀ ਸਿਖਣਾ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਰੂਪੀ ਬਿਰਖੀ ਉਡਉ ਭੂਖਾ ਪੀਵਾ ਨਾਮੁ ਸੁਭਾਈ ॥ ੪ ॥

(ਰੂਪੀ) ਬਾਹਰ ਕੇ ਔਰ ਬਾਗ ਕੇ ਬ੍ਰਿਫ਼ਭੂਇਓਂ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਭੂਖਾ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ਜਬ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪੀਵਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥

ਲੋਚਨ ਤਾਰ ਲਲਤਾ ਬਿਲਲਾਤੀ ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਰਜਾਈ ॥ ੫ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਦਰਸਨਕੀ ਤਾਰ ਨੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੋ ਪਿਆਸੀ (ਲਲਤਾ) ਰਸਨਾ ਬਿਲਲਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਬਿਨੁ ਸੀਗਾਰ ਕਰੀ ਤੇਤਾ ਤਨੁ ਤਾਪੈ ਕਾਪਰੁ ਅੰਗਿ ਨ ਸੁਹਾਈ ॥ ੬ ॥

ਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਸਾਧਨ ਕੋ ਕਰਤੀ ਹੂੰ ਤਿਤਨਾ ਹੀ ਤਨਕੋ ਅਧਿਕ ਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਪੜਾ ਭੀ ਤਨਕੋ ਸੁਹਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਕਪੜਾ ਸਰੀਰ ਭੀ ਅਛਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ॥ ੬ ॥

ਅਪਨੇ ਪਿਆਰੇ ਬਿਨੁ ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਰਹਿ ਨ ਸਕਉ ਬਿਨ ਮਿਲੇ ਨੀਵ ਨ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥

ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਮਾਦੇਸ਼ਿਨਾਇਕ ਖਿਨਮਾਤ੍ਰਕੀ ਰਹਿਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੂੰ ਬਿਨਾ ਮਿਲੇ ਨਿੰਦਾ ਨਹੀ ਪਾਵਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੋਸਾਤੀ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ॥ ੭ ॥

ਪਿੰਰੁ ਨਜੀਕਿ ਨ ਬੂਝੈ ਬਪੁੜੀ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥ ੮ ॥

ਜੋ (ਪਿੰਰੁ) ਪਤੀ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ (ਬਪੁੜੀ) ਵਿਚਾਰੀ ਬੁਧੀ ਬੂਝਤੀ ਨਹੀਂ ਬੀ ਜੋ ਹਮਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਤਬ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤਿਸਨਾ ਸਬਦਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ੯ ॥

ਜਬ ਪਤੀ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਾਹਾ ਮਿਲਾ ਤਬ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਸੇ ਤਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਪੁਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਾਸ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤੁਝਤੇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਕੀਮਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧੦ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਹੀ (ਤੁਝਤੇ) ਤੇਰੇ ਤੇ ਭਾਵ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨੁ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥ ੧੦ ॥ ੩ ॥ ਕਰਮੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉਚ ਨੀਚ ਕੀ ਗਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਖਲੀ ਊਡੀ ਜਲੁ ਭਰ ਨਾਲਿ ॥ ਭੂਗਰੁ ਉਚਉ ਗੜੁ ਪਾਤਾਲਿ ॥

(ਅਖਲੀ) ਲਮਕੀਰਾ ਵਾ ਜਾਨਵਰ ਵਸੇਸ ਨਾਲ ਗਰਦਨ ਦੇਹੇਠਲੇ ਪਾਸੇ ਗੁਥਲੀ ਸੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਉਸ ਮੈਂ ਜਲਭਰ ਕਰਉਡਤਾ ਹੈ ਉਥੇ ਪਰਬਤ ਔਰ ਕਿਲਿਓਂ ਪਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਫੇਰ (ਪਾਤਾਲਿ) ਨੀਚੇ ਆਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਉਸਕੀ ਗਰਦਨ ਤਲੇ ਇਕ

ਮਾਸ ਕੀ ਗੁਥਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਫੁਹ ਉਸਕੋ ਭਰ ਕਰ ਉਚ ਅਸਥਾਨੋਂ ਪਰਥਤੋਂ ਕਿਲੋਂ ਪਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਜਬ ਜਲ ਮੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਨੀਚੋ ਉਤਰਤਾ ਹੈ ਦੁਸਤਾਤ ਮੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਅਖਲੀ ਪੁੰਨਾ ਰੂਪੀ ਜਲਕੀ ਨਾਲ ਰਿਦਾ ਭਰ ਕਰ ਉਚੋ ਸਥਾਨ ਸੁਰਗੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਪੁੰਨ ਖੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਪਾਤਾਲਿ) ਨੀਚੋ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਰੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਾਡੀ ਕੈਸੇ ਹੋਵੇ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਗਰੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਮਾਰਗੁ ਮੁਕਤਾ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਸੀਤਲ ਹੋਏ ਹੈਂ ਖੁਲਾ ਰਸਤਾ ਉਸਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਮਾਰਾ ਹੈ ॥

ਮੈਂ ਅੰਧੁਲੇ ਨਾਵੈ ਕੀ ਜੋਤਿ ॥ ਨਾਮ ਅਧਾਰਿ ਚਲਾ ਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਭੋਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੈਂ (ਅੰਧੁਲੇ) ਅਗਿਆਨੀ ਕੋ ਨਾਮ ਜਾਪਨੇ (ਜੋਤਿ) ਗਿਆਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਆਸਰੇ ਚਲਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਭੈ ਕਰਕੇ ਭੇਤੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪਾਧਰੁ ਜਾਣਿ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਤਕੀਐ ਸਾਚੈ ਤਾਣਿ ॥

ਜੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਸਤਾ ਜਾਤਾ ਆਰੁ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਤਕੀਐ) ਆਸਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਸੋ ਸਚੇ ਬਲ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ਸਿ ਰੂੜੀ ਬਾਣਿ ॥ ਬੈਂ ਭਾਵੈ ਦਰੁ ਲਹਸਿ ਪਿਰਾਣਿ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਕੀ ਜੋ (ਰੂੜੀ) ਸੁੰਦਰ ਬਾਣੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈਂ (ਬੈਂ) ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਦਰੁ) ਸ਼ੁਰੂਪ ਕੋ (ਪਿਰਾਣਿ) ਪਛਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਉਭਾਂ ਬੈਸਾ ਏਕ ਲਿਵ ਤਾਰ ॥ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਨਾਮ ਆਧਾਰ ॥

ਵਹੁ (ਉਭਾ) ਚਲਤੇ ਬੈਠਤੇ ਏਕ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਾਰ ਇਕ ਰਸ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾ ਜਲੁ ਭੂਗਰੁ ਨ ਊਚੀ ਧਾਰ ॥

ਤਿਨ ਕੋ ਜਲ ਮਾਰਗ ਕੀ ਨਦੀਓਂ ਕਾ ਜਲ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਔਰ ਨਾ ਪਰਥਤੋਂ ਕੀ ਉਚੀ ਧਾਰਾ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਨ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪੁੰਨੋਂ ਰੂਪੀ ਜਲੁ ਭਰਾ ਹੈ ਨ ਸੁਰਗਾਇ ਪ੍ਰਥਤੋਂ ਪਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਨ ਉਨ ਸੇ ਉਚੀ ਧਾਰਾ ਮਹਰਜਨਾਇ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਤਹ ਮਗੁਨ ਚਾਲਣ ਹਾਰ ॥ ੩ ॥

ਕਥੋਂਕਿ ਤਿਨਕਾ ਅਪਨੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ ਵਾਸਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਤਿਸੁ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਚਲਣਹਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥੩॥

ਜਿਤੁ ਘਰਿ ਵਸਹਿ ਤੁਹੈ ਥਿਪਿ ਜਾਣਹਿ ਬੀਜਉ ਮਹਲੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਤੂੰ ਵਸਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਦੁਆਰੇ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਥਿਪਿ ਜਾਨੀਤੀ ਹੈ ਹੋਰ ਦੂਜੇ ਕਸਕੇ ਤੇਰਾ ਸ਼ੁਰੂਪ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਸਮਝ ਨ ਹੋਵੀ ਸਭੁ ਜਗੁ ਦਬਿਆ ਛਾਪੈ ॥

ਕਥੋਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਸਭ ਜਗਤ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਵਾ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ (ਛਾਪੈ) ਉਥਾਹੇ ਮੈਂ ਦਬਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਭੂਤਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਮਾਯਾ ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਥਾਰਾ ਹੈ ॥

ਕਰਣੁ ਪਲਾਵ ਕਰੈ ਬਿਲਲਾਤਉ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਨਾਮੁ ਨ ਜਾਪੈ ॥

(ਕਰਣ ਪਲਾਵ) ਉਚੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਬਿਲਾਪ ਕਰ ਭਾਵ ਕਿਤਨਾ ਹੀ ਰੁਦਨ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀਤਾ ਵਾ ਜਪਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਪਲ ਪੰਕਜ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਛਡਾਏ ਜੇ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਸਿਵਾਪੈ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਆਣੇ ਭਾਵ ਸਿਧਾਤੁ ਜਾਣੇ ਤੋਂ (ਪਲ ਪੰਕਜ) ਨੇਤ੍ਰ ਕਮਲ ਕੇ ਫਰਕਟੇ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੁਆ ਦੁਖ ਸੇ ਛੁਡਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਧਰਾਨ ਪਲ ਮੈਂ ਉਧਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਮੁਰਖ ਅੰਧੇ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥ ਇਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਭੈ ਨਾਮ ਅਧਾਰ ॥

ਇਕ (ਅੰਧੇ) ਅਗਿਆਨੀ ਤਨ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਮੁਰਖ ਹੈ ॥ ਇਕਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਭੈ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਾਚੀ ਬਾਣੀ ਮੀਠੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਧਾਰ ॥ ਜਿਨਿ ਪੀਤੀ ਤਿਸੁ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰਵਤ ਮੀਠੀ ਹੈ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਪੀਤੀ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਮੋਖ ਦੁਆਰ) ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮੁ ਭੈ ਭਾਇ ਰਿਦੈ ਵਸਾਹੀ ਗੁਰ ਕਰਣੀ ਸਚੁ ਬਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਅਰ ਭੈ ਕਰ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਕਰਣੀ (ਗੁਰ) ਵਡੀ ਹੈ ਅਰ ਬਾਣੀ ਭੀ ਸਹੀ ਹੈ ॥

ਇੰਦੁ ਵਰਸੇ ਧਰਤਿ ਸੁਹਾਵੀ ਘਟਿ ਘਟਿ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਇੰਦੁ ਭਾਵ ਮੇਘ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਜਿਨਕੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਬਰਖਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਧਰਤੀ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਜਾਨੀ ਹੈ ॥

ਕਾਲਰਿ ਬੀਜਸਿ ਦੁਰਮਤਿ ਐਸੀ ਨਿਗੁਰੇ ਕੀ ਨੀਸਾਣੀ ॥

(ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਈ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਨਿਗੁਰੇ ਕੀ ਨਿਸਾਣੀ ਐਸੀ ਹੈ (ਕਾਲਰਿ ਬੀਜਸਿ) ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਅਰਥਾਤ ਬਿਸਿਓਂ ਮੈਂ ਧਨ ਕੋ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਝਹੁ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰਾ ਭੂਬਿ ਮੁਏ ਬਿਨੁ ਪਾਣੀ ॥ ੬ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅਭਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਘਨ ਅੰਧੇਰਾ ਹੋਰਾ ਹੈ ਜਲ ਸੇ ਬਿਝਾਂ ਹੀ ਭੂਬ ਮੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤ ਯਦਪ ਅਸਤ ਭੀ ਹੈ ਤੋਂ ਭੀ ਜੀਵ ਸਤ ਜਾਨ ਕਰ ਲੇਪਟ ਹੁਏ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਕੀਨੇ ਸੁ ਪ੍ਰਭੂ ਰਜਾਇ ॥ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੋਰਣਾ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੋ ਕੁਛ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਰਜਾਇ ਮੈਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਧੁਰ ਸੇ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਜੋ ਮੋਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੇ ਬਾਧਾ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥ ਏਕ ਸਬਦਿ ਰਾਚੈ ਸਚਿ ਸਮਾਇ ॥ ੭ ॥

ਹੁਕਮ ਕਾ ਬਾਧਾ ਹੁਆ ਜੀਵ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਏਕ ਗੁਰ ਸਬਦ ਮੈਂ ਰਾਚੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਰ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਚਹੁਦਿਸਿ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੈ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਚਹੁਦਿਸਿ ਨਾਮ ਪਤਾਲੰ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਹੁਕਮ ਅਰ ਨਾਮ ਚਾਰ ਅਰ ਚਾਰ ਆਨ ਇਸ ਔਰ ਅਕਾਸ ਅਰ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਭਾਵ ਦਸੋਦਿਸ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਵਰਤੈ ਪ੍ਰਭ ਸਾਰਾ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਬੈਆਲੰ ॥

ਹੇ (ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਸਾਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਸਤਾ ਸਭਰਤੀ ਕਰਕੇ ਸਭ ਮਹਿ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਵਧੁ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਗਿਆਨ ਰੂਪ (ਬੈਆਲੰ) ਦਿਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਾਂਮਣੁ ਮਰਣਾ ਦੀਸੈ ਸਿਰਿ ਉਭੋ ਖੁਪਿਆ ਨਿੰਦਾ ਕਾਲੰ ॥

ਗਿਆਨ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਜੰਮਣਾ ਅਰ ਮਰਣਾ ਸਿਰ ਪਰ (ਉਭੋ) ਖੜਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਖੁਪਿਆ ਨਿੰਦਾ ਕਾਲ ਦੇਹ ਭੀ ਸਿਰ ਪੁਰ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਸਾਰੀ ਨਦਰਿ ਰਸਾਲੰ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਰਸਾਲੰ) ਰਸੋਂ ਕੇ ਘਰ ਪਰਮੇਸਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਇਹ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੈ ਔਰ ਸਾਰੀ ਨਜਰ ਹੋਜਾਵੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਧਾਨੋਂ ਵਿਖੇ ਏਕ ਆੜ ਨਾਮ ਪੰਛੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਾਣੀ ਵਿਚੋਂ ਜੀਵ ਮਾਰ ਕਰ ਖਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਭੀਵਰਨੇਜਾਲਮੋਂ ਵਸਾਇਆ ਹੁਆ ਥਾ ਤਿਸਕੋ ਪਰਥਾਇ ਜੀਵ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਰਣ ਮੁਕਤਿ ਗਤਿ ਸਾਰ ਨ ਜਾਨੈ ॥ ਕੰਠੇ ਬੈਠੀ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਪਛਾਨੈ ॥ ੧ ॥

ਮਰਣ ਕੀ ਔਰ ਮੁਕਤੀ ਪਦ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤੀ ਕੀ ਤੂੰ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਪਛਾਨਣੇ ਤੇ ਤੂੰ (ਕੰਠੇ) ਕੰਠੇ ਪੁਰ ਭਾਵ ਨਿਆਰੀ ਬੈਠੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਤੈਨੇ ਨਹੀਂ ਪਛਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਭੂ ਕੈਸੇ ਆੜਿ ਢਾਬੀ ਜਾਲਿ ॥ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਚਹਿ ਰਿਦੈ ਸਮਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਆੜ ਤੂੰ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਜਾਲ ਮੈਂ ਕੈਸੇ ਵਸ ਰਹੀ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਸਰਬ ਕੀ ਸਮਾਲ ਅਰਥਾਤ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿ ਕੀ ਖਬਰ ਲੈਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਅਲਖ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਚਤੀ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਵਿਚਾਰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਏਕ ਜੀਅ ਕੈ ਜੀਅ ਖਾਹੀ ॥ ਜਲਿ ਤਰਤੀ ਬੁਝੀ ਜਲ ਮਾਹੀ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਅਪਣੇ ਜੀਵ ਕੀ ਰਖਿਆ ਵਾ ਪਾਲਣਾ ਵਾਸਤੇ ਕਈ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਖਾਤੀ ਹੈ ॥ (ਜਲਿ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਤਰਤੀ ਹੁਈ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸਿਓਂ ਕੋ ਭੋਗਤੀ ਹੁਈ ਵਿਸਯ ਜਲ ਮੈਂ ਭੁਝੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਜੀਅ ਕੀਏ ਪ੍ਰਤਪਾਨੀ ॥ ਜਬ ਪਕੜੀ ਤਬ ਹੀ ਪਛੁਤਾਨੀ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤੈਨੇ (ਪ੍ਰਤਪਾਨੀ) ਹਾਥੋਂ ਸਾਥ ਪਕੜਕਰ ਮਾਰ ਵੀਏ ਹੈਂ ॥ ਜਬ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਪਕੜੀ ਤਬਹਿ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੋਵੇਗੀ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਗਲਿ ਫਾਸ ਪੜੀ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥ ਉਡਿ ਨ ਸਾਕੈ ਪੰਖ ਪਸਾਰੀ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਜਮ ਕੀ ਫਾਸੀ ਅਤੀ ਭਾਰੀ ਗਲ ਮੈਂ ਪੜੀ ਤਬ ਇਵੇਂ ਰੂਪ ਪੰਖੋਂ ਕੋ ਪਸਾਰ ਕਰ ਉਡਿ ਅਰਥਾਤ

ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਸਕੇਂਗੀ ॥ ੪ ॥

ਰਸਿ ਭੁਗਾਹਿ ਮਨਮੁਖਿ ਗਾਵਾਰਿ ॥ ਫਾਥੀ ਛੂਟਹਿ ਗੁਣ ਗਿਆਨ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੫ ॥
ਹੇ ਮਨਮੁਖ ਗਵਾਰੀ (ਰਸਿ) ਅਨੰਦ ਸਹਿਤ ਚੋਗ ਕੇ ਚੁਗਤੀ ਹੈ ਛਾਵ ਵਿਸਿਓਂ ਕੇ ਭੋਗਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਫਾਥੀ ਹੂਈਗਿਆਨ
ਬੀਚਾਰ ਆਦਿਕ ਗੁਣਾਂ ਕਰ ਛੂਟੇਂਗੀ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੋਚਿ ਚੂਟੈ ਜਮ ਕਾਲੁ ॥ ਹਿਰਦੈ ਸਾਚਾ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੁ ॥ ੬ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਜੇਵਨੇ ਕਰ ਜਮ ਕਾਲ ਕਾ ਜਾਲ ਟੁਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਚੇ ਸਬਦ ਕਾ ਸਮਾਵਣਾ ਕਰ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਚੀ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਰਖੈ ਓਰਿਧਾਰਿ ॥ ੭ ॥
ਜਿਨਕੇ ਸਾਚੀ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ (ਸਾਰੁ) ਸਮਾਲਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਹਿਰਦੇਮੈਂ
ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਸੇ ਦੁਖ ਆਗੈ ਜਿ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸੇ ॥ ਨਾਨਕ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਾਚੇ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਭੋਗੋਂ ਮੈਂ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਗੇ ਦੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਜੋਬਿਨਾ
ਜੀਵ ਕੇ ਮੁਕਤ ਪਰਾਪਤ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅਸਟਪਦੀਆ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕਰਮੁ ਹੋਵੈ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਵਿਨੁ ਕਰਮੈ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ਜੇ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੀ (ਕਰਮ) ਕਿਰਪਾ ਹੋਵੈ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਐ ਕੰਚਨੁ ਹੋਈਐ ਜਾਂ ਹਰਿ ਕੀ ਹੋਇ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ (ਕੰਚਨ) ਸੁਪ ਰੂਪ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਾ ਹਰੀਕੀਆਗਿਆਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ
ਪਾਈਐ ਸਾਚਾ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪਿਆਰੇ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੇ ਲਾਉ ॥ ਜੇ ਕਰੇਂ ਹਰੀ ਕਰਾ ਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਸਚਾ ਹਰੀ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰ ਪਾ ਕਰ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਗਿਆਨੁ ਉਪਜੈ ਤਾਂ ਇਹ ਸੰਸਾ ਜਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਗਿਆਨ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਂ (ਇਹ) ਇਹ ਪ੍ਰਤਖ ਸੰਸਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰਿ ਬੁਝੀਐ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਨਹ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰੀ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਗਰਭ ਜੋਨੀ ਮੈ ਪੜਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਜੀਵਤ ਮਰੈ ਮਰਿ ਜੀਵੈ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਸਬਦ ਕਮਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੁਆ
ਸਦਾ ਹੀ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੋਈ ਪਾਏ ਜਿ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥ ੩ ॥
ਮੁਕਤੀ ਕਾ ਦਰਵਾਜਾ ਗਿਆਨ ਸੋਈ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬੀਚ ਤੇ ਆਪਾਭਾਵ ਗਵਾਇ ਦੇਵੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਸਿਵ ਘਰਿ ਜੰਮੈ ਵਿਚਹੁ ਸਕਤਿ ਗਵਾਇ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਦ ਕਰ (ਸਿਵ ਘਰਿ ਜੰਮੈ) ਪਰਮਾਤਮ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਵੈ ਔਰ ਮਾਇਆਕੇ ਮਨਬੀਚਤੇਗਵਾਇਦੇਵੈ ॥

ਅਚਰੁ ਚਰੈ ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਪਾਏ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲਾਇ ॥ ੪ ॥
ਜੋ (ਅਚਰੁ ਚਰੈ) ਕਾਮਾਦਿਕ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕਾ ਅਭਾਵ ਕਰੇ ਤੋ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਬਿਬੇਕ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਉਸ ਪੁਰਖ ਕੇ ਪਰਮਾਤਮਾ
ਪੁਰਖ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਧਾਤੁਰ ਬਾਜੀ ਸੰਸਾਰੁ ਅਚੇਤੁ ਹੈ ਚਲੈ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇ ॥
ਸੰਸਾਰ ਬਾਜੀ (ਧਾਤੁਰ) ਧਾਇ ਜਾਣੇ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵ ਅਚੇਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਯਾਹੀ ਤੇ ਸੁਆਸੋਂ ਰੂਪ
ਮੂਲ ਕੇ ਗਵਾਇ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਪਾਈਐ ਕਰਮੀ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ੫ ॥
ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਪਲੈ ਪੜਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ

ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਲੁ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਰਿਦੈ ਬੀਚਾਰਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਅਗੇ ਪਿਛੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਪਾਇਆ ਨਹੀ ਹੈ ਮਨ ਨੇ ਘਿਰਹ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵੇ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਭਵਜਲੁ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥ ੬ ॥

ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥ ਔਰ ਵਹੁ ਹਰ ਸਮਯ ਅੰਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਟੇਕ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਆਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਟੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਹਰ ਵਖਤ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਓਟ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਗੁਰੁ ਮੇਲਹੁ ਹਰਿਜੀਉ ਪਾਵਉ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਹਰਿਜੀਉ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮੇਲੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੈਂ (ਮੋਖਦੁਆਰੁ) ਗਿਆਨ ਕੇ ਪਾਵਾਂ ॥ ੭ ॥

ਮਸਤਕਿ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਠਾਕੁਰਿ ਮੋਟਣਾ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੇ (ਮਸਤਕਿ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਠਾਕਰ ਨੇ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਸੇ (ਲਿਲਾਟਿ) ਮਥੇ ਪੁਰ ਉਤਮ ਮਧਮ ਵਾ ਨੀਚ ਲੇਖਲਿਖਾ ਹੈ ਜੋ ਮੋਟਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਨ ਪੂਰਨ ਹੋਏ ਜਿਨ ਹਰਿ ਭਾਣਾ ਭਾਇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਹਰੀ ਕਾ ਭਾਣਾ ਭਾਵਣਾ ਹੈ ਸੋ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਜਗੁ ਵਰਤਣਾ ਕ੍ਰਿਗੁਣ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਸਭ ਜਗ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਕ੍ਰਿਗੁਣੀ ਵਿਸਿਓਂ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮ ਭੰਡੁ ਸਹੈ ਮਾਰਿ ਜਨਮਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰੁ ॥

ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਜੇ ਬਿਨਾਂ ਜਮ ਕਾ ਭੰਡ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਧਾਰੇਧਰ ਮਰਕੇ ਜਨਮਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਪਾਏ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਭੇਟੇ) ਮਿਲੇ ਤੋ ਮੁਕਤ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਔ ਮੁਕਤ ਹੋਵੇ ॥ ੧ ॥

ਮਨੁ ਰੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ ॥ ਵਡਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ

ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਸਮਾਵਾ ਕਰ ॥ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਧਿਆਵੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਆਪਣੇ ਭਾਣੈ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਹਰਿ ਆਪੇ ਦੇਇ ਆਪਾਰੁ ॥

ਹਰਿ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਤਪਤਿ ਕੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਆਧਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪਣੇ ਭਾਣੈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਕੀਆ ਹਰਿ ਸਿਉ ਲਾਗਾ ਪਿਆਰੁ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਜਿਨਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਾਂ ਕਾ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪਿਆਰ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੋ ਭਾਣੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੋਇਆ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਸਵਾਰਨੁ ਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਜਨਮ ਸਵਾਰਨਹਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਣੈ ਮੈਂ (ਭੋਇਆ) ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਬਾਣੀ ਸਤਿ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥

(ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ) ਧੰਨ ਧੰਨ ਵਾ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਕਰ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਏਹ ਬਾਣੀ ਸੁਣ ਹੈ ਕੋਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਲਾਹੀਐ ਤਿਸੁ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ਤਿਸਕੋ ਤੁਲ ਕੋਈ ਬਡਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਮੇਲਿ ਲਏ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਤਿਸਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਵੇ ਹੈ ਤਬ ਆਪੇ ਬਖਸ਼ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਾਹਰੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਵੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥

ਸਾਚਾ ਸਾਹਿਬ ਜੋ (ਮਾਹਰੋ) ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨੇ ਦਿਖਾਇ ਵੀਆ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸੈ ਮਨੁ ਸੰਤੋਖੀਐ ਸਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵਰਸਾਏ ਕਰ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸੰਤੋਖ ਹੁਆ ਹੈ ਵਹੁ ਸਚ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੈ ਨਾਇ ਸਦਾ ਹਰੀਆਵਲੀ ਢਿਰਿ ਸੁਕੈ ਨਾ ਕੁਮਲਾਇ ॥੪॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਜੋ ਗੁਣਾ ਰੂਪੀ ਹਰੀਆਵਲੀ ਸਦਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਬਹੁਕੋ ਕੁਮਲਾਇ ਕਰ ਸੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਗੁਣ ਹਰੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਰਬਾਵਤੇ ਨਹੀਂ ਅਰ ਨਾ ਅਭਾਵ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੪॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਮਨਿ ਵੇਖਹੁ ਕੋ ਪਤੀਆਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਕੋਈ ਮਨ ਮੈਂ (ਪਤੀਆਇ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੇਵੋ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਭੇਟੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਹਰੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਾਡੀ ਸੁਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇਆ ਬਿਨੁ ਭਾਗਾ ਹਰਿਧਨੁ ਨ ਪਾਇ ॥੫॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਭਰਮ ਨੇ ਭੁਲਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਬਿਨਾ ਭਾਗੋਂ ਜੋ ਹਰੀ ਧਿਆਨ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੫॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਸਭਾ ਧਾਤੁ ਹੈ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰਹਿ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣੀ ਸੰਸਾਰ ਸਭ ਧਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸਭ ਪੜਿ ਪੜਿ ਕਰ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੁਰਗਾਇ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੁਕਤਿ ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਈ ਨਹੁ ਪਾਇਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਤਿਨਕੇ ਮੁਕਤੀ ਕਬੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ (ਮੋਖ ਦੁਆਰਾ)ਗਿਆਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਧਨੁ ਨ ਤੁਟਹੀ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥੬॥

ਬਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂਕੇ ਜੀਵਕੇ ਜਨਮਾਇ ਬੰਧਨ ਨਹੀਂ ਤੁਟਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਤਿਨਕਾ ਪਿਆਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾਹੈ॥੬॥

ਪੜਿ ਪੜਿ ਪੀਭਿਤ ਮੋਨੀ ਥਕੇ ਬੇਦਾਂ ਕਾ ਅਭਿਆਸੁ ॥

ਬੇਦੋਂ ਕਾ ਪਾਠ ਪੜ ਪੜ ਕਰਕੇ ਪੀਭਿਤ ਥਕੇ ਹੈ ਔਰ ਮੋਨੀ ਮੋਨ ਕਰਅਰ ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਬੇਦ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਥਕੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਨਹੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਹੋਵੈ ਵਾਸੁ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਹਰੀਨਾਮ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੋਂ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਸ੍ਰੈ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਮ ਕਾਲੁ ਸਿਰਹੁ ਨ ਉਤਰੈ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟ ਵਿਣਾਸੁ ॥੭॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਸਿਰ ਤੋਂ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅੰਤਰ ਕਪਟ ਰਖਣੇ ਜੋ ਜੀਵ ਕਾ ਬਿਨਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੭॥

ਹਰਿਨਾਵੈ ਨੋ ਸਭੁ ਕੋ ਪਰਤਾਪਵਾ ਵਿਣੁ ਭਾਗਾਂ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ (ਪਰਤਾਪਵਾ) ਰਾਹਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾਂ ਉਤਮ ਭਾਗੋਂ ਜੋ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਗੁਰੁ ਭੇਟੀਐ ਹਰਿਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਨਦਰ ਕਰੇ ਤੋਂ ਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲੀਏ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਬਸੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੋ ਹੀ ਪਤਿ ਉਪਜੈ ਹਰਿ ਸਿਉ ਰਹਾਂ ਸਮਾਇ ॥੮॥੨॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਨਾਮ ਜੋ ਹੀ ਪਤਿ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਅਰ ਨਾਮ ਜਪ ਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾਹੈ॥੮॥੨॥

ਮਲਾਰ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਅਸਟਪਦੀ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਫਿ੍ਰਪਾ ਕਰੇ ਗੁਰਕੀ ਕਾਰੈ ਲਾਏ ॥ ਦੁਖੁ ਪਲਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਵਸਾਏ ॥

ਜਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਥਿਆਸੂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਮੈਂ ਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਦੁਖ ਕੋ (ਪਲਰਿ) ਤਿਆਗ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਚੀ ਗਤਿ ਸਾਚੈ ਚਿਤੁ ਲਾਏ ॥ ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਸਬਦਿ ਸੁਲਾਏ ॥੧॥

ਸਾਚੇ ਮੈਂ ਵਿਤ ਲਗਾਵਣੇ ਜੋ ਸਾਚੀ ਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੁਰ ਸਬਦ ਰੂਪ ਬਾਣੀ ਕੋ ਸੁਣਤੇ ਸੁਲਾਵਤੇ ਰਹੇ ॥੧॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੇਵਿ ਨਿਧਾਨੁ ॥ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿਧਨੁ

ਪਾਈਐ ਅਨਦਿਨੁ ਲਾਗੈ ਸਹਜਿ ਪਿਆਨੁ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਧਾਨ ਕੋ ਸੇਵਨ ਕਰ ਰੁਝੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਧਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ

(ਸਰਜਿ) ਸ੍ਰੁਪ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਲਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਪਿਰ ਕਾਮਣਿ ਕਰੇ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਦੁਹਚਾਰਣੀ ਕਹੀਐ ਨਿਤ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ਜੋ ਦੋਹਾਗਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਦੁਹਚਾਰਣੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਦੀਵ ਖਵਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਇਹੁ ਬਾਇ ਆਚਾਰੁ ॥ ਬਹੁ ਕਰਮ ਦ੍ਰਿੜਾਵਹਿ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ॥ ੨ ॥
ਇਸੀ ਪਰਕਾਰ ਮਨਮੁਖਾਂ ਕਾ ਇਹ (ਆਚਾਰੁ) ਕਰਤਬ (ਬਾਇ) ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਸਾਰ ਕਰ ਬਹੁਤੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਤੇ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਾਮਣਿ ਬਣਿਆ ਸੀਗਾਰੁ ॥ ਸਬਦੇ ਪਿਰੁ ਰਾਖਿਆ ਉਰਧਾਰਿ ॥
ਗੁਰਮੁਖ ਕਾਮਣੀਓਂ ਕਾ ਸੀਗਾਰ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਿਰੁ) ਪਰਮੇਸਰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਏਕੁ ਪਛਾਣੈ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਕਹੀਐ ਨਾਰਿ ॥ ੩ ॥
ਹੇਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰ ਜੋ ਏਕ ਕੋ ਪਛਾਣਤੀ ਹੈ ॥ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੋਭਾਵੰਤੀ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰਦਾਤੇ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਮਨਮੁਖ ਲੋਭਿ ਦੂਜੈ ਲੋਭਾਇਆ ॥
ਗੁਰੂ ਦਾਤੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਔਰ ਮਨਮੁਖ ਲੋਭੀ ਦੂਜੇ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਐਸੇ ਗਿਆਨੀ ਬੂਝਹੁ ਕੋਇ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ੪ ॥
ਕੋਈ ਗਿਆਨੀ ਪੂਛ ਲੇਵੇ ਸਭ ਐਸੇ ਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ੪ ॥

ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਕਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਬਿਨੁ ਮਨ ਮੂਏ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥
ਕਹੀਆ ਹੋਈਆ ਕਹਾਣੀਆ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਮੂਏ ਬਿਨਾ ਭਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥
ਗਿਆਨ ਮਤੀ ਕਮਲ ਪਰਚਾਸੁ ॥ ਤਿਤੁ ਘਟਿ ਨਾਮੈ ਨਾਮਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੫ ॥
ਗਿਆਨ ਕੇ ਗ੍ਰਹਣ ਜੋਗ ਜਿਨਕੀ ਮਤੀ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਔਰ ਤਿਸ (ਘਟਿ) ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਨਾਮੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹਉਮੈ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ਨਾ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ਨਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ਹਉਮੈ ਵਿਚ ਸਭ ਕੋਈ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸੀਤੇ ਨਾ ਤੋ ਮਨ ਹੀ (ਭੀਜੈ) ਸਨਿਗਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਸੁਖ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਹਣੁ ਆਪੁ ਜਾਣਾਏ ॥ ਬਿਰਥੀ ਭਗਤਿ ਸਭੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਏ ॥ ੬ ॥
ਕਹਿ ਕਹਿ ਕਰਕੇ ਕਹਾਣੀਆਂ ਕੋ ਆਪ ਕੋ ਜਾਣਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤਿ ਸਭ (ਬਿਰਥੀ) ਨਿਸਫਲ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਜਨਮ ਕੋ ਗਵਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸੇ ਭਗਤ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨਿ ਭਾਏ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥
ਸੋਈ ਭਗਤ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਏ ਹੈ ॥ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾ ਰਹੇ ਹੈ ॥
ਸਦਹੀ ਨਾਮੁ ਵੇਖਹਿ ਹਜੂਰਿ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਰਹਿਆ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੭ ॥
ਸਦੀਵ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਕੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸਾਮੀਪ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥
ਆਪੇ ਬਖਸੇ ਦੇਇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਵਡਾ ਸੰਸਾਰਿ ॥
ਹਜੀ ਆਪੇ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਣਾ ਪਿਆਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਹਉਮੈ ਕਾ ਬਡਾ ਰੋਗ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਭੇ ਏਹੁ ਰੋਗੁ ਜਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਚੇ ਸਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥ ੭ ॥
ਏਹ ਰੋਗ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੀਉ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਸਰ ਸ੍ਰੁਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥ ੭ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਛੈਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਕੇ ਦਾਤੇ ॥ ਅਪਨੇ ਜਨ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਦਾਤੇ ॥ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੇ ਸੰਗ (ਰਾਤੇ) ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਜਨ ਸੰਗਿ ਰਾਤੇ ਦਿਨ ਸੁ ਰਾਤੇ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਰਾਤੇ ਹੋ ਅਰ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤੁਮਾਰੇ ਮਨ ਸੇ ਨਹੀਂ ਬਿਸਰਤੇਹੀਂ ਵਾ ਉਨਕੇ ਮਨ ਤੇ ਤੁਮਾਇਕ

ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਵੀਸਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ॥

ਗੋਪਾਲ ਗੁਣ ਨਿਪਿ ਸਦਾ ਸੰਗੇ ਸਰਬ ਗੁਣ ਜਗਦੀਸਰੈ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸਦਾ ਸੰਗ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਜਗਦੀਸਰ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਯੁਕਤ ॥

ਮਨੁ ਮੋਹਿ ਲੀਨਾ ਚਰਨ ਸੰਗੇ ਨਾਮ ਰਸਿ ਜਨ ਮਾਤੇ ॥

ਤੈਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਮਨ ਆਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੋਹਿ ਲਿਆ ਹੈ ਅਰ (ਰਸਿ) ਆਨੰਦ ਸਹਿਤ ਵਾਸ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਮਾਤੇ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਦਹੂੰ ਕਿਨੈ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਜਾਤੇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਦਾ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਰੂਪ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੁਮ ਜਾਟੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਅਗਮ ਅਪਾਰੇ ॥ ਮਹਾ ਪਤਿਤ ਤੁਮ ਤਾਰੇ ॥

ਹੇ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੀ ਗਤੀ (ਅਗਮ) ਕਠਨ ਹੈ ਮਹਾ ਪਾਪੀ ਤੁਮਨੇ ਤਾਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਸੁਆਮੀਆ ॥

ਹੇ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗੇ ਭਜੁ ਨਿਸੰਗੇ ਰੰਉ ਸਦਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀਆ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੇ ਨਿਸੰਕ ਹੋਕਰ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਸੁੰ ਸਦੀਵ (ਰੰਉ) ਰਮਣ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮੰਤ ਜੋਨੀ ਤੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਤ ਭਾਰੇ ॥

ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਜਨਮ ਜੇ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮੰਤੇ ਚਰੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਤੈਨੇ ਭਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਵਰਸ ਪਿਆਸ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਿ ਲੇਹੁ ਸਮਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਵਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿਜੀਉ ਆਪ ਮੇਰੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਲੀਨਾ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜਲ ਜਨ ਤੇਰੇ ਮੀਨਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਲੀਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁੰ ਜਲ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇਰੇ ਵਾਸ ਮੀਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵੇ

ਤੇਰੇ ਸੇ ਭਿੰਨ ਹੋਕਰ ਜੀਵਤੇ ਨਹੀਂ ॥

ਜਲ ਮੀਨ ਪ੍ਰਭ ਜੀਉ ਏਕ ਤੁਹੈ ਭਿੰਨ ਆਨ ਨ ਜਾਨੀਐ ॥

ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਪ੍ਰਭਜੀ ਜਲ ਅਰ ਮੀਨ ਏਕ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਭਿੰਨ (ਆਨ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਵਾਸ ਅਰ ਨਾਮ ਸੁੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਗਹਿ ਭੁਜਾ ਲੇਵਹੁ ਨਾਮੁ ਦੇਵਹੁ ਤਉ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਮਾਨੀਐ ॥

ਮੇਰੀ ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਲੀਜੀਏ ਅਰ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਦੀਜੀਏ ਤੇਰੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਮਾਨਨੀਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭਜੁ ਸਾਧੋ ਸੰਗੇ ਏਕ ਰੰਗੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਨਾ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਾਧ ਸੰਗ ਕਰ (ਰੰਗੇ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਜੋਂ ਭਾਵ ਸੇ ਰੇਹ ਦੀਨ ਪਰ ਦਇਆ ਕੀਜੀਏ ॥ ਜਬ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਤਬ ॥

ਅਨਾਥ ਨੀਚ ਸਰਣਾਇ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਮਇਆ ਅਪਨਾ ਕੀਨਾ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਅਨਾਥ ਨੀਚ ਕੋ ਸਰਣਾਗਤਿ ਜਾਨ ਕੇ ਅਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਕਰ ਲੀਆ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਆਪਸ ਕਉ ਆਪੁ ਮਿਲਾਇਆ ॥ ਭ੍ਰਮ ਭੰਜਨ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਜੇ ਤੈਨੇ ਭ੍ਰਮ ਭੇ ਭੰਜਨ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਸਾਥ ਆਪ ਵਾਸ ਕੋ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਅਚਰਜ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮਿਲੇ ਗੁਣ ਨਿਪਿ ਪਿਆਰਿਆ ॥

ਅਚਰਜ ਰੂਪ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਪਿਆਰੇ ਆਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਾ ਮੰਗਲ ਸੁਖ ਉਪਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਨਿਤਿ ਸਾਰਿਆ ॥

ਅਤੀ ਅਨੰਦ ਅਰ ਸੁਖ ਉਤਪੰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤਾਪਤਿ ਸੰਭਾਲਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਸੋਹੇ ਦੇਖਿ ਮੋਹੇ ਪੁਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥

ਤਿਸਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਬ ਪੁਰਬਕ ਉਤਮ ਕਰਮ ਲਿਆਹੁਆ ਥਾ ਤਬ ਏਹ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨਵੰਤ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਤਿਨਕੀ ਜਿਨੀ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨੋ ਕੀ ਸਰਣ ਹਾਂ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਤਿਨਕਾ ਬਿਰਤਾਂਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਪਹਾੜ ਮੈਂ ਰਾਜਪੁਤਰ ਥੇ ਤਿਨਕੇ ਪਿਤਾ ਪਾਸ ਧਨ ਬਹੁਤ ਥਾ ਕੈਲਾਸ ਦੇਵ ਨੇ ਸੰਭਾਲਾ
ਫਿਰ ਮਾਲਦੇਵ ਨੇ ਜੁਧ ਕਰਕੇ ਕੈਲਾਸ ਦੇਵ ਕੈਦ ਕੀਆ ਬਰਸ ਰੋਜ ਪੀਛੇ ਆਧਾ ਧਨ ਦੇਕਰ ਛੇਤ ਚੀਆ ਢਾਡੀਆ
ਵਾਰ ਗਾਈ ਤਿਸੀ ਤਰਹਾ ਪਰ ਇਹੁ ਵਾਰ ਆਨ ਤੁਕ ਕੀ ਪੋਝੀ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈਸੇ ॥

ਵਾਰ ਮਲਾਰ ਕੀ ਮਹਲਾ ੧ ਰਾਣੇ ਕੈਲਾਸ ਤਥਾ ਮਾਲਦੇ ਕੀ ਧੁਨਿ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਗੁਰਿ ਮਿਲੀਅੈ ਮਨੁ ਰਹਸੀਅੈ ਜਿਉ ਵੁਨੈ ਧਰਣਿ ਸੀਗਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋ ਕੇ ਮਿਲਦੇ ਕਰ ਮਨ ਆਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਵਰਖਾ ਹੋਏ ਸੇ ਧਰਤੀ ਕੇ ਸਿੰਗਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਦਿਸੈ ਹਰੀਆਵਲੀ ਸਰ ਭਰੇ ਸੁਭਰ ਭਾਲ ॥

ਸਭੀ ਧਰਤੀ ਹਰੀਆਵਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤੀ ਹੈ ਔਰ (ਸਰ) ਕਚੇ ਟੋਭੇ ਆਰ (ਤਾਲ) ਪਕੇ (ਸੁਭਰ) ਲਥਾਲਥ
ਹੋਕਰ ਭਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਰਖਾ ਕਰ ਉਤਮ ਮਧਮ ਜਗਿਆਸੂਦਾ ਕੇ ਰਿਦੇ ਭਰੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਣੋ
ਰੂਪੀ ਹਰੀਆਵਲੀ ਹੋਇ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰੁ ਰਚੈ ਸਚ ਰੀਗਿ ਜਿਉ ਮੰਜੀਨੈ ਲਾਲ ॥

ਸਚੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਤਿਨਕਾ ਅੰਤਹਕਰਨ ਰਚਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸਚਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮਸੀਨ ਕਰ ਰੰਗਾ ਹੁਆ
ਕਪੜਾ ਲਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਮਲੁ ਵਿਗਸੈ ਸਚੁ ਮਨਿ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲੁ ॥

ਸਚ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਭਰਮ ਧੋੜਾ ਪਰਬਤ ਪੈਲਾਣ ਸਰ ਤਰ ਅੰਬਰ ॥ ਨੋ ਨਈ ਨਸਿਕਵੈ ਵਾਣੀ ਜਲ ਕੰਬਰ ॥ ਬੁਝਾ ਰਾਧਾ ਅੰਬਰੀਕੰਬਰ ਕਰ ਮੇਘ ਅੰਬਰ ॥ ਆਸਤ ਪੈਰਾ
ਕਾਟਾਨਾ ਕੈਲਾਸੈ ਅੰਬਰ ॥ ਬਿਝਲੀ ਜਲੁ ਕਲਕਾਟੀਆ ਹੋਕਾ ਵਿਚ ਅੰਬਰ ॥ ਮਾਲਦੇਵ ਕੈਲਾਸ ਨੂੰ ਬੰਦਾ ਕਰ ਸੰਬਰ ॥ ਫਿਰ ਆਧਾ ਧਨ ਮਾਲਦੇ ਭਭਾਨਾ ਕਰ ਅੰਦਰਾ ॥
ਮਾਲਦੇਵ ਕਸ ਖਦਿਆ ਵਾਰ ਸਾਹ ਸਕੰਦਰਾਮਾਧੁ ਆਰ ਤੁਰੀ ਪੋਝੀ ਹੈ ਇਨਸਾਬ ਦੁਖੁ ਜੀਨੈ ਆਨ ਤੁਰੀ ਪੋਝੀ ਹੈਸੇ ॥ ਆਪਣੇ ਆਪਸਾ ਜਿਗਾਪੁਛਾਛਾਛਾ ॥ ਇਤਨਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈ ਵੇਖਹੁ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਸੋ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਾਸੇ ਹੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵੇ ਭਾਵ ਪਰਤਖ ਨੇਤ੍ਰੋ ਸੇ ਵਾ
ਨਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੇਵੇ ॥

ਵਾਹੀ ਵਾਥੇ ਮਿਰਗ ਜਿਉ ਸਿਰਿ ਵਿਸੈ ਜਮਕਾਲੁ ॥

ਵਾਹੀ ਮੈਂ ਵਾਥੇ ਗੁਏ ਮਿਰਗ ਵਤ ਤਿਨਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਜਮਕਾਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਖੁਪਿਆ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿੰਦਾ ਬੁਰੀ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਵਿਕਰਾਲੁ ॥

(ਖੁਪਿਆ) ਭੁਖ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਧਨ ਕੀ ਔ ਨਿੰਦਾ ਇਹ ਬੁਰੀ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਏਹ ਜੀਵ ਬਿਕਰਾਲ
ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਏਨੀ ਅਖੀ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਜਿਰਹੁ ਸਬਦਿ ਨ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਇਨ ਪ੍ਰਤਖ ਆਖੋਂ ਸੋ ਤੇ ਇਹ ਪੂਰਬੋਕਤ ਵਿਕਾਰ ਨਦਰੀ ਨਹੀ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤਕ ਪੁਰਸ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ
ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਕ ਏਹ ਵਿਕਾਰ ਨਿਵਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰੋ ॥

ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਸੰਤੋਖੀਅੰ ਦੂਕੈ ਆਲ ਜੰਜਾਲੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੇਕਰ ਤੁਝਕੇ ਏਹੁ ਜੀਉ ਤਾ ਜਾਵੇ ਤਬ ਜੰਜਾਲੋਂ ਕਾ ਘਰ ਅਗਾਜਨ ਰੁਕ ਜਾਵੇ ॥ ਪੁਨਾ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਵੈ ॥

ਮੂਲੁ ਰਹੈ ਗੁਰੁ ਸੋਇਅੈ ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਬੋਹਿਥੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨੇ ਕਰ ਮੂਲੁ ਰਹੈ ਭਾਵ ਸਾਸ ਸਫਲੋਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ਵਾ ਮੂਲ ਰੂਪ ਅਪਿਸਨਾਨ ਵਿਖੇ ਇਸਥਿਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ-
ਮੰਦਰ ਪੁਰ ਇਸਥਿਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ (ਗੁਰ ਪਉੜੀ) ਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪਉੜੀ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ
ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਗਾਜਾਨ (ਬੋਹਿਥ) ਜਹਾਜ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਲਗੀ ਤਤੁ ਲੈ ਤੂੰ ਸਚਾ ਮਨਿ ਸਚੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਸਾਰ ਰੂਪ (ਲੈ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤਿਨੋ ਨੇ ਸਚਾ (ਸਚੁ) ਨਿਰਧੇ ਕਰ ਤੂੰ (ਮਨਿ)
ਮਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਹੋਕੋ ਪਾਧਰੁ ਹੋਕੁ ਦਰੁ ਗੁਰ ਪਉੜੀ ਨਿਜ ਥਾਨੁ ॥

ਨਾਮ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਏਕ ਹੀ(ਪਾਧਰੁ) ਰਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗਜਾਨ ਰੂਪੀ ਏਕ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾਂ (ਦਰੁ) ਦਰਵਾਜਾ ਹੈ ਔਰ (ਨਿਸਥਾਉ) ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪ ਪਉੜੀ ਗੁਰੋ ਪਾਸ ਹੈ ॥

ਰੂੜਉ ਠਾਕੁਰੁ ਨਾਨਕਾ ਸਭਿ ਸੁਖ ਸਾਚਉ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਠਾਕੁਰ (ਰੂੜਉ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮ ਸਭ ਸੁਖ ਦੇਤੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੀ ਨੈ ਆਪੁ ਸਾਜਿ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ॥

ਅੰਬਰੁ ਧਰਤਿ ਵਿਛੋੜਿ ਚੰਦੋਆ ਤਾਣਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਜਗਤ ਕੋ ਰਚ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਪਛਾਣਾ ਹੈ (ਅੰਬਰੁ) ਅਕਾਸ ਔ ਧਰਤੀ ਕੋ ਵਿਛੋੜ ਕਰ ਚੰਦੋਏ ਵਤ ਅਕਾਸ ਕੋ ਤਾਣਦੀਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵਏਹ ਕਿ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਸਮੇਂ ਅੰਡਕੋ ਛੋੜ ਕਰ ਧਰਤੀ ਉਪਲਖਤ ਨੀਚੇ ਕੇ ਲੋਕ ਅਰ ਅਕਾਸ ਉਪਲਖਤ ਉਪਰ ਕੇ ਲੋਕ ਵਿਛੋੜ ਅਰਥਾਤ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਕਰਕੇ ਧਰਤੀ ਕਾ ਫਰਸ ਅਰ ਅਕਾਸ ਕਾ ਚੰਦੋਆ ਰੂਪ ਕਰ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਵਿਣੁ ਥੰਮਾ ਗਗਨੁ ਰਹਾਇ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣਿਆ ॥ ਸੂਰਜੁ ਚੰਦੁਉਪਾਇ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣਿਆ ॥

ਜਿਸ ਤੈਨੇ ਥਿਨਾ ਥੰਮਾ ਸੇ ਅਕਾਸ ਕੋ ਇਸਾਬਤ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ(ਸਬਦੁ)ਬ੍ਰਹਮ(ਆ)ਸਰਬ ਓਰ ਸੇ (ਨੀਸਾਣਿਆ)ਪ੍ਰਗਟਹੀ ਵਾ ਬੇਦ ਪ੍ਰਗਟ ਕਹਿਯਾ ਹੈ ॥ ਸੂਰਜ ਅਰ ਚੰਦ੍ਰਾ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਬੀਚ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਜੋਤ ਕਾ ਸਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕੀਏ ਰਾਤਿ ਦਿਨੰਤੁ ਚੋਜਵਿਣਾਣਿਆ ॥ ਤੀਰਥ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰ ਨਾਵਣ ਪੁਰਬਾਣਿਆ ॥

ਹੇ ਅਸਚਰਜ ਕੋਤਕੋਂ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਤੈਂ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਕੀਏਹੋਂ ਔਧਰਮ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਤੀਰਥ ਅਰ ਇਸਨਾਨ ਕੇ ਪੁਰਬਾ ਨੂੰ ਬਨਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤੁਧੁ ਸਰਿ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ਕਿ ਆਖਿ ਵਖਾਣਿਆ ॥

ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੁ ਹੋਰ ਆਵਣ ਜਾਣਿਆ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ (ਸਰਿ) ਤੁਲ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਯਾ (ਆਖਿ) ਮੁਖ ਸੇ ਵਖਾਣ ਕਰੀਏ ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰੇ (ਤਖਤਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਿਨਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਸੇ ਇਸਥਤ ਹੋਂ ਔਰ ਜੀਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ ਚਹੁ ਓਮਾਹਾ ਹੋਇ ॥

ਨਾਗਾਂ ਮਿਰਗਾਂ ਮਛੀਆਂ ਰਸੀਆਂ ਘਰਿ ਧਨੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਸਾਵਣ ਮੈਂ ਜਲ ਬਰਸੇ ਤੋ ਚਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਤੀ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਰਪੋਂ ਅਰ ਮਿਰਗੋਂ ਕੋ ਪੁਨਹ ਮਛੀਓਂ ਕੋ ਔਰ ਤਿਨ ਰਸੀਆ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸਈਓਂ ਕੋ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਧਨ ਹੋਵੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਮੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਬਰਖਾ ਮਾਨੁਖਾਜਨਮ ਸਾਵਣਮਹੀਨਾ ਨਾਗਾ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਨਿਜਘਰ ਹੀਨਬਰਕਤ ਵਾ ਮ੍ਰਿਗ ਬਾਣ ਪ੍ਰਸਤੀ ਮਛੀਆ ਨਾਮ ਜਲ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਰਸੀਆ ਬ੍ਰਹਮ ਜਗਿਆਸੂਆ ਕੋ ਆਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ (ਘਰਿ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦੇਵੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ ਧਨ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਸਾਵਣਿ ਜੇ ਵਸੈ ਚਹੁ ਵੇਛੋੜਾ ਹੋਇ ॥

ਗਾਈ ਪੁਤਾ ਨਿਰਧਨਾ ਪੰਥੀ ਚਾਕਰੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਸਾਵਣ ਮੈਂ ਜਲ ਬਰਸੇ ਤੋ ਚਹੀ ਕੇ ਸੁਖ ਕਾ ਵਿਛੋੜਾ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਗਾਈ ਪੁਤਾ) ਬੈਲਾ ਕੋ ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਸ਼ਾਣ ਜੋਤ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰਨਿਰਧਨੋਂ ਕੋ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨਕੇ ਮਜ਼੍ਹਰੀ ਕਰਨੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ ਔਰ ਗਾਈ ਕੋ ਕਿਉਂਕਿ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਨਈ ਆਦਿਕ ਕਰ ਛੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਚਾਕਰ ਕੋ ਕਿਉਂਕਿ ਬਰਖਾ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਠੋਕਰੀ ਪਰ ਤੋਰ ਦੀਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਮੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੋ ਸੁਣਕੇ ਚਾਰੇ ਕੋ ਅਨੰਦ ਕਾ ਵਿਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਨਕੇ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਗਾਈ ਪੁਤਾ) ਆਲਸੀਓਂ ਔਰ (ਨਿਰਧਨਾ) ਗੁਣ ਹੀਨੋਂ ਕੋ ਔਰ (ਪੰਥੀ) ਪੰਥੋਂ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨੀਓਂ ਕੋ ਔਰ (ਚਾਕਰੁ) ਜੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਕੋ ਅਧੀਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂ ਸਚਾ ਸਚਿਆਰੁ ਜਿਨਿ ਸਚੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਬੈਠਾ ਤਾੜੀ ਲਾਇ ਕਵਲੁ ਛਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਸਚਾ ਸਤ ਸਰੂਪ ਤੂੰ(ਸਚਿਆਰੁ)ਹੈ ਔਰ ਸਚਾ ਹੁਕੂਮ ਤੈਨੇ ਬਰਤਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਲੈ ਸਮਝ ਤੈਨੇ ਕਮਲ ਕੋ ਛਪਾਇ ਲੀਆ ਭਾਵ ਕਵਲ ਔ ਬ੍ਰਹਮ ਔਸਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮੈ ਲਜ ਕਰ ਲੀਆ ਅਰ ਫਿਰ ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਮੈਂ ਸਮਾਧੀਲਾਇ ਬੈਠਾ ਭਾਵ ਅਫੁਕ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮੈ ਵਡਾ ਕਹਾਇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਬਾਪੁ ਨ ਮਾਇ ਕਿਨਿ ਤੂ ਜਾਇਆ ॥

ਵਡਾ ਕਹਾਇ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮੇ ਨੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਅੰਤ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਨਾ (ਤਿਸੁ) ਤੇਰਾ ਬਾਪ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਮਾਈ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਕੇ ਕਿਸਨੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤੂੰ ਉਤਪਤੀ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈਂ ॥

ਨਾ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਵਰਨ ਸਥਾਇਆ ॥ ਨਾ ਤਿਸੁ ਭੂਖੁ ਪਿਆਸ ਰਜਾ ਧਾਇਆ ॥

ਨਾ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਰੇਖ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਰ ਸਭ ਵਰਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭੂਖ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਪਿਆਸ ਹੀ ਹੈ ਤਾਂ ਤੂੰ ਰਜਾ (ਧਾਇਆ) ਅਤੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਮਹਿ ਆਪੁ ਸਮੇਇ ਸਬਦੁ ਵਰਤਾਇਆ ॥ ਸਚੇ ਹੀ ਪਤੀਆਇ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ (ਸਮੇਇ) ਮਿਲਾਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਵਰਤਾਇਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਿਹਚੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ਸੋ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥
ਏਕ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂਜੀ ਵੈਰਾਗਾ ਦਸਾ ਮੈਂ ਅੰਨ ਜਲ ਤਿਆਗਣੇ ਸੋ ਅਤੀ ਨਿਰਬਲ ਹੁਏ ਬੋਲੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰੋਗੀ ਜਾਣਕੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਹਰਿਦਾਸ ਵੈਦ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਸੋ ਭੁਜਾ ਪਕੜ ਕਰ ਨਾੜੀਦੇਖਨੇ ਲਗਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਵੈਦੁ ਬੁਲਾਇਆ ਵੈਦਗੀ ਪਕੜਿ ਢੰਢੋਲੇ ਬਾਂਹ ॥

ਭੋਲਾ ਵੈਦੁ ਨ ਜਾਣਈ ਕਰਕ ਕਲੇਜੇ ਮਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਵੈਦਗੀ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਵੈਦ ਕੇ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਬਾਂਹ ਕੇ ਪਕੜ ਕਰਕੇ ਰੋਗ ਕੇ (ਢੰਢੋਲੇ) ਫੁੰਢਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਵੈਰਾਗਣੀ (ਕਲੇਜੇ) ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਕਰਕ) ਪੀੜਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭੋਲਾ ਵੈਦ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਅਜੇ ਹੀ ਦੂਸਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਕੀ ਉਥਾਨਕਾ ਹੈ ॥

ਮਃ ੨ ॥

ਵੈਦਾ ਵੈਦੁ ਸੁਵੈਦੁ ਤੂ ਪਹਿਲਾ ਰੋਗੁ ਪਛਾਣੁ ॥ ਐਸਾ ਦਾਹੂ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਜਿਤੁ ਵੈਵੈ ਰੋਗਾ ਘਾਇਲਾ ॥
ਹੇ ਵੈਦ ਵੈਦੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ (ਸੁ ਵੈਦ) ਸੁਵੈਦ ਵੈਦ ਹੈਂ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅਪਣਾ ਰੋਗ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇ ॥ ਜੇ ਕਹੇਂ ਮੇਰੇਕੇ ਕਿਆ ਰੋਗ ਹੈ ? ਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਕੇ ਹੰਕਾਰਾਦਿਕ ਅਨੇਕ ਰੋਗ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇਂ ਆਪ ਦਾਹੂ ਕਰੋਂ ਤਿਸਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਐਸਾ ਦਾਹੂ ਨਾਮ ਵਾ ਗਿਆਨ ਚਾਹ ਕਰ ਲਹੋ ਵਾ ਫੁੰਢ ਲਹੋ ਜਿਸਕਰਕੇ ਰੋਗੋਂ ਕੇ (ਘਾਇਲ) ਸਮੁਦਾਇ (ਵੈਵੈ) ਜਾਤੇਰਹੇਂ ॥

ਜਿਤੁ ਦਾਹੂ ਰੋਗੁ ਉਠਿਆਹਿ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਵਸੈ ਆਇ ॥ ਰੋਗੁ

ਗਵਾਇਹਿ ਆਪਣਾ ਤ ਨਾਨਕ ਵੈਦੁ ਸਦਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਦਾਹੂ ਕਰ ਰੋਗ ਉਠ ਜਾਵੈ ਔਰ (ਤਨਿ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪਣਾ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਲੇਵੇ ਤੋਂ ਆਪ ਕੇ ਵੈਦ ਸਦਾਉ ॥

ਉਤਪਤੀ ਦਿਆਵਤੋ ਹੈਂ ਔਰ ਮਹਾਂ ਵਿਸ਼ਨੁ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਮਹੇਸੁ ਦੇਵ ਉਪਾਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਅਰ ਸਿਵਜੀ ਇਨ ' ਦੇਵਤਿਓਂ ' ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮੇ ਦਿਤੇ ਬੇਦ ਪੁਜਾ ਲਾਇਆ ॥ ਦਸ ਅਵਤਾਰੀ ਰਾਮ ਰਾਜਾ ਆਇਆ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀਕੇ ਬੈਦ ਦੀਏ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਪੁਜਾ ਮੈਂ ਲਾਇਆ ਰਾਮ ਜੋ ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ਐਸੇ ਹੀ ਦਸੋਂ ਅਵਤਾਰੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਆਇਆ ਹੈਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਨਰਸਿੰਘ ੨ ਬਾਵਨ ੩ ਪਰਸਰਾਮ ੪ ਕਛ ੫ ਮਛਣ ਰਾਮ ੬ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ੭ ਬੇਦਯੋਂ ਕਲਕੀ ੮ ॥

ਦੈਤਾ ਮਾਰੇ ਧਾਇ ਹੁਕਮਿ ਸਥਾਇਆ ॥ ਈਸ ਮਹੇਸੁਰੁ ਸੇਵ ਤਿਨੀ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

(ਸਥਾਇਆ) ਸਮੂਹ ਦੈਤਾ ਕੇ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਭਾਵ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਇਕਰ ਮਾਰਦੇਤੇ ਭਏਹੇ ਹੇ ਈਸੁਰ ਮਹੇਸੁਰਾਦਿਕ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ॥

ਸਚੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ਤਖਤੁ ਰਚਾਇਆ ॥ ਦੁਨੀਆ ਧੰਧੈ ਲਾਇ ਆਪੁ ਛਪਾਇਆ ॥

ਸਚੀ ਰੇਤਨਸਤਾ ਪਾਇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਤਖਤ ਰਚਾਇਆ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤ ਅਰਥਾਤ ਤੂੰ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ਅਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਾਇਆ ਕੇ ਧੰਧੋਂ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਆਪ ਕੇ ਛਪਾਇ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਧਰਮੁ ਕਰਾਏ ਕਰਮ ਧੁਰਹੁ ਫੁਰਮਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਪੂਰਬ ਜੋ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹੈਂ ਸੋ ਜੀਵੋਂ ਸੋ ਕਰਮ ਕਰਾਵਤੇਹੋਂ ਇਹ ਆਦੋਂ ਤੈਨੇ ਹੁਕਮ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਹੋ ਸਖੀ ਕੰਤੈ ਚਿਤਿ ਕਰੇਹੁ ॥

ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਸਖੀਓ ਮਾਨੁਸ਼ਾ ਜਨਮ ਰੂਪ ਸਾਵਨ ਆਇਆ ਹੈ ਕੰਤ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਨਾਨਕ ਬੁਰਿ ਮਰਹਿ ਦੋਹਾਗਲੀ ਜਿਨ ਅਵਰੀ ਲਾਗਾ ਨੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਦੋਹਾਗਲੀ ਬੁਰ ਕਰ ਮਰਤੀ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਔਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਸਾਵਣੁ ਆਇਆ ਹੋ ਸਖੀ ਜਲਹਰੁ ਬਰਸਨ ਹਾਰੁ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਸਾਵਣ ਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਾਦਲ (ਬਰਸਨ ਹਾਤੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਵਨੁ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ੍ਹ ਸਹ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸੁਹਾਗਣੀਆ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਸੋਵਣੀ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਪਿਆਰ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਛਿੰਨ ਪਵਾਇ ਮਲਾਖਾੜਾ ਰਚਿਆ ॥

ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਛਿੰਨ ਕੇ ਪਵਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕੁਸਤੀ ਕਰਨੇ ਹੋਤ ਗੁਰਮੁਖ ਅਰ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪ ਮੱਲਿ ਕਾ ਅਖਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਲਥੇ ਭੜਥੂ ਪਾਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਰਿਆ ॥

ਦੋਨੋਂ ਓਰਸੇ (ਭੜਥੂ) ਭੰਡ ਰੋਲਾ ਪਾਇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮਾਰੇ ਪਛਾੜਿ ਮੂਰਖ ਕਰਿਆ ॥

ਮੂਰਖ ਅਰ ਕਚੇ ਮਨਮੁਖ ਮਾਰ ਕਰ ਪਛਾੜ ਦੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨ ਕੋ ਤਯਾਗ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਭਿੜੈ ਮਾਰੇ ਆਪਿ ਆਪਿ ਕਾਰਜੁ ਰਚਿਆ ॥

ਵਾਸਤਵ ਆਪਹੀ ਭਿੜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾਰਜੋਂ ਕੋ ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਖਸਮੁ ਏਕੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਐ ॥

ਸਰਕਾ (ਖਸਮ) ਪਤੀ ਏਕ ਆਪਹੀ ਹੈ ਇਹ ਗਲ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜਾਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੀ ਲਿਖੈ ਸਿਰਿ ਲੇਖੁ ਵਿਨੁ ਕਲਮ ਮਸਵਾਣੀਐ ॥

ਹੁਕਮੀ ਕਲਮ ਅਰ ਸਿਆਹੀ ਕੇ ਬਿਨਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਸੇ ਸਭਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਲੇਖ ਲਿਖਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਤਿਸਕੇ ਕੈਸੇ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੇਲਾਪੁ ਜਿਥੈ ਹਰਿ ਗੁਣੁ ਸਦਾ ਵਖਾਣੀਐ ॥

ਸਤਸੰਗਤ ਕਰ ਤਿਸਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਹੋਤਾਹੈ ॥ ਜੇਕਰੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੈਸੀ ਹੋਤੀਹੈ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਰਾ ਸੁਦੀਵ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਸਲਾਹਿ ਸਚੁ ਪਛਾਣੀਐ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚਾ (ਸਬਦ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ੁ ਸਲਾਹੁਕਰ ਸਚਕੋ ਪਛਾਣੀਤਾਹੈ ॥ ੪ ॥ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾਕਾਹਲਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਉਂਨਵਿ ਉਂਨਵਿ ਆਇਆ ਅਵਰਿ ਕਰੋਂਦਾ ਵੰਨ ॥

ਸਰੀਰ ਬੁਢੇਪੇ ਮੈਂ ਝੁਕਤਾ ਝੁਕਤਾ ਹੋਨ ਕੋ ਔਰ ਹੀ (ਵੰਨ) ਰੰਗ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਆਪਾ ਭਾਵ ਸੁਥਾ ਸੇ ਵਿਲਖਣ ਸਰੀਰ ਕੀ ਦਸਾ ਹੋਗਈ ਪਰੰਤੂ ਅਵਤਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ ਪੀਤੀ ਨਹੀਂ ਵਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਾਦਲੁ ਝੁਕ ਝੁਕ ਭਾਵ ਅਤੀ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਆਪਾ ਹੋ ਹੋਤੁ ਰੰਗੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤੈਸਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਜਾਣਾ ਤਿਸੁ ਸਾਹੁ ਸਿਉ ਕੇਵ ਰਹਸੀ ਰੰਗੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਕਯਾ ਜਾਣੀਏ ਤਿਸ (ਸਾਹੁ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਸੇ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੈਸੇ ਰਹੇਗਾ ॥

ਰੰਗੁ ਰਹਿਆ ਤਿਨੁ ਕਾਮਣੀ ਜਿਨ ਮਨਿ ਭਉ ਭਾਉ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਭੈ ਭਾਇ ਬਾਹਰੀ ਤਿਨ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਭੈ ਅਰ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਭੈ ਅਰ (ਭਾਉ) ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਉਂਨਵਿ ਉਂਨਵਿ ਆਇਆ ਵਰਸੈ ਨੀਰੁ ਨਿਪੰਗੁ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ (ਉਂਨਵਿ ਉਂਨਵਿ) ਝੁਕ ਝੁਕ ਕਰ ਕਿਰਪਾਲੁ ਹੋਕਰ ਆਪਾ ਹੋ ਔਰ ਉਜਲ ਜਲ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਕਪਟ ਚਿਕੜ ਸੇ ਰਹਿਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਖੁ ਲਾਗਾ ਤਿਨ ਕਾਮਣੀ ਜਿਨ ਕੰਤੈ ਸਿਉ ਮਨਿ ਭੰਗੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾਮਣੀ ਕੋ ਦੁਖ ਲਗਾ ਹੈ ਜਿਨ ਕਾ ਪਤੀ ਕੀ ਓਰ ਸੇ ਮਨੁ (ਭੰਗੁ) ਮੁਕਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਦੋਵੈ ਤਰਫਾ ਉਪਾਇ ਇਕੁ ਵਰਤਿਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਅੰ ਮਨਮੁਖ ਦੋਨੋਂ ਤਰਫਾ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ ਸਭ ਮੈਂ ਇਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੀ ਵਰਤ ਰਚਾ ਹੈ ॥

ਬੇਦ ਬਾਣੀ ਵਰਤਾਇ ਅੰਦਰਿ ਵਾਟੁ ਘਤਿਆ ॥

ਬੇਦ ਥਾਣੀ ਕੇ ਬਰਤਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ(ਵਾਦ)ਬਗੜਾ ਪਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਭਿੰਨ ਭਿੰਨ ਮਤ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਪਰਵਰਤਿ ਨਿਰਵਰਤਿ ਹਾਨਾ ਦੋਵੈ ਵਿਚਿ ਧਰਮੁ ਫਿਰੈ ਰੈਬਾਰਿਆ ॥

ਪਰਵਰਤਿ ਨਿਰਵਰਤਿ ਭਾਵ ਮਨੁਖੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਰਤੀ ਔਰ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਮੈਂ ਨਿਰਵਰਤੀ ਬੋਹਦੇਨੋਂ (ਹਾਨਾ) ਪਿਰਾਉ ਪਾਈਆ ਹੈਂ
ਅਰ ਧਰਮ ਅਓ ਅਧਰਮ ਸੋ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਬੀਚ (ਰੈਬਾਰਿਆ) ਵਕੀਲ ਢਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਰੇ ਕੂੜਿਆਰ ਤਿਨੀ ਨਿਹਚਉ ਦਰਗਹ ਹਾਰਿਆ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਕਰੇ ਅਰ ਛੂਟੇ ਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਸਚਯ ਕਰ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਦਾਵੇ ਕੇ ਵਾ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕੇ ਹਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਸਬਦਿ ਸੂਰਹੈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਜਿਨੀ ਮਾਰਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕ ਸੰਤ੍ਰਓਂ ਕੇ ਮਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮਤੀਏ ਸਬਦ ਕਰ ਸੂਰਮੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੈ ਅੰਦਰਿ ਮਹਲਿ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸਚੇ (ਮਹਲਿ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਅੰਨੰਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਭਗਤ ਤੁਧੁ ਭਾਵਦੇ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿਆ ॥

ਸੇਈ ਭਗਤਿ (ਤੁਧੁ) ਤਿਸ ਵਾ ਤੈਨੂੰ ਹੋ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਭਾਵਤੇ ਹੋਂ ਜਿਨੇ ਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਤਿਨਾ ਵਿਰਹੁ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਆਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਉਂਨਵਿ ਉਂਨਵਿ ਆਇਆ ਵਰਸੈ ਲਾਇ ਝੜੀ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਦਲ ਓਰਫ਼ ਓਰਫ਼ ਕਰ ਆਪਾ ਹੈ ਝੜੀ ਲਾਇਕਰ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤਮਾ ਟੁਕਾਉ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਾਣੈ ਚਲੈ ਕੰਤਕੈ ਸੁ ਮਾਣੇ ਸਦਾ ਰਲੀ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੇਤ ਸਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੰਤਕੀ ਆਗਾਜਾ ਮੈਂ ਰਲਤੀ ਹੈਂ ਸੋਸਦੀਵ (ਚਲੀ) ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਭੋਗਤੀ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੇਸੇ ਖੜਕ ਵਿਖੇ ਜੋਗੀ ਨੇ ਖਹਿਰੇ ਗੇਤ ਕੇ ਜਿਮੀਦਾਰੋਂ ਸੇ ਬਰਖਾ ਕਰ ਦੇਣੇ ਕਾ ਲਾਲਚ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬਜੀਕੀ ਬੇਅਦਬੀ ਕੀ ਬੀ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਗ ਗਹਿੜੀ ਕੀ ਵਾਰ ਮੈਂ ਕਹਿ ਆਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪਰ ਇਹ ਸਲੋਕ ਹੈ ॥ ਜਬ ਬਦਲ ਕੀ ਤਰਫ ਲੋਕ ਉਠ ਉਠ ਕਰ ਦੇਖਣੇ ਲਗੇ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਇਹੁ ਸਲੋਕ ਕਹਾ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਕਿਆ ਉਠਿ ਉਠਿ ਦੇਖਹੁ ਬਪੁੜੇ ਇਸੁ ਮੇਘੈ ਹਥਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਹੋ ਬਿਰਾਹੇ ਗਰੀਬ ਜੀਵੇ ਉਠ ਉਠ ਬਦਲ ਕੀ ਤਰਫ ਕੀ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਇਸ ਬਦਲ ਦੇ ਹਥ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇਹੁ ਬਦਲ ਭੋਜਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਰਖੇ ਵਾ ਔਰ ਤਰਫ ਕਿਆ ਉਠ ਉਠ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਇਸ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਦੇ ਹਥ ਕਿਛੁ ਨਹੀਂ ਕਿੰਤੂ ਸਭੀ ਭੁਭ ਹਾਥ ਮੈਂ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਏਹੁ ਮੇਘੁ ਪਠਾਇਆ ਤਿਸੁ ਰਾਖਹੁ ਮਨ ਮਾਂਹਿ ॥

ਪ੍ਰੰਤੂ ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬਦਲ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਕਲਿਆਨ ਅਰਥ ਜਗਤ ਮੈਂ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਸਿਮਰੇ ॥

ਤਿਸਨੇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਇਸੀ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇਇ ॥

ਜਿਸਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਭਗਤੀ ਬਸਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੀ ਸਭ ਕਰਣ ਪਲਾਹ ਕਰੇਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਨਦਰੀ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਨਦਰ ਸੇ ਬਾਹਰ ਹੈ ਸੋ ਸਭ (ਕਰਣ ਪਲਾਹ) ਕੀਰਣੇ ਅਰਥਾਤ ਦੁਟਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸੇ ਹਰਿ ਸਦਾ ਸਰੇਵੀਐ ਜਿਸੁ ਕਰਤ ਨ ਲਾਗੈ ਵਾਰ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਉਤਪਤ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਵੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਸਦੀਵ ਸੇਵਨ ਕਰੀਏ ॥

ਆਭਾਣੇ ਆਕਾਸ ਕਰਿ ਖਿਨ ਮਹਿ ਢਾਹਿ ਉਸਾਰਨਹਾਰ ॥

ਬੰਸੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਆਕਾਸ ਅਰਥਾਤ ਉਪਰ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਬਿਸਥਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਫਿਨ ਵਿਖੇ ਸੰਸਾਰਚਰਨਾ ਕੋ ਉਤਪਤੀ ਅਤੁ (ਢਾਹਿ) ਲਗ ਕਰ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਕੈ ਕੁਦਰਤਿ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰ ॥

ਵਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ ਪੁਨਹ ਸਕਤੀ ਕਰ ਤਿਮ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਅਗੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਬਹੁਤੀ-ਹੋਵੈ ਮਾਰ ॥

ਆਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਲੇਖਾ ਮਾਂਗਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਮਦੂਤੋਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਸਕੋ ਬਹੁਤੀ ਮਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਤਿ ਸਿਉ ਲੇਖਾ ਨਿਬੜੈ ਬਖਸੇ ਸਿਵਤਿ ਭੰਡਾਰ ॥

ਜਿਨਕੋ(ਸਿਵਤਿ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੇ ਭੰਡਾਰ ਬਖਸੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਪਤਿ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹਿਸਾਬ ਨਿਬੜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਓਥੈ ਹਬੁ ਨ ਅਪੜੈ ਕੂਕ ਨ ਸੁਣੀਐ ਪੁਕਾਰ ॥

(ਓਥੈ) ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਹਬ ਨਹੀਂ ਅਪੜਤਾ ਭਾਵ ਜੋ ਕੋਈ ਕਰਤਾਰ ਵਾ ਜਤਨ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਫਰਿਆਦ ਕੀ ਕੂਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਓਥੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੇਲੀ ਹੋਵੈ ਕਵਿ ਲਏ ਅੰਤੀਵਾਰ ॥

(ਓਥੈ) ਏਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਬੇਲੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤ ਵੇਲੇ ਕੇ ਦੁਖ ਜੋ ਉਧਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਏਨਾ ਜੰਤਾ ਨੋ ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਨਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਰ ਕਰਤਾਰ ॥ ੬ ॥

ਇਨ ਜੰਤੋਂ ਕੋ ਔਰ ਸੇਵਾ ਸੁਖਦਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਤਾਰ ਰੂਪ ਕੀ ਸੇਵਾ (ਸਿਰ) ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਜਿਸਨੋ ਤੂ ਪੁਕਾਰਦਾ ਤਿਸਨੋ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਜਗਿਆਸੂ ਰੂਪ ਪਪੀਹਾ ਜਿਸ ਨਾਮ ਵਾ ਸੁਖ ਜਲ ਕੋ ਤੂੰ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕੋਈ (ਲੋਚੈ) ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿਕੈ ਵਸਸੀ ਵਨੁ ਤਿਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾਕਰਕੇ ਵਸੇਗਾਤੋਂ(ਵਲੁਤਿਨੁ)ਸਰੀਰ ਅੰ ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਹਰਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਪਾਈਐ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਕੋਇ ॥

ਵਹੁ ਜਲ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਬਾਰ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ॥

ਬਹਿਅਾ ਉਠਇਆ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ ਸਦਾ ਸਦਾਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਤਾਂਹੇ ਹੇ ਭਾਈ ਬੈਠਤੇ ਉਠਤੇ ਨਿਤ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੀਏ ਇਸਤੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾਹੀ ਵਰਸਦਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਵੈ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਦਾ ਹੀ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਸਦੀਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਨਾਮ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੩ ॥ ਕਲਮਲਿ ਹੋਈ ਮੋਦਨੀ ਅਰਦਾਸਿ ਕਰੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਜਿਸ ਜਗਿਆਸੂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ(ਮੋਦਨੀ) ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾ ਧਰਤੀ (ਕਲਮਲਿ) ਬਿਆਕੁਲ ਹੋਈ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਸਚੈ ਸੁਣਿਆ ਕੰਨੁ ਦੇ ਧੀਰਕ ਦੇਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜਬ ਸਚੇ ਨੇ ਇਸ ਬੇਨਤੀਕੋ ਕੰਨ ਦੇਕਰ ਸੁਣਾ ਤਬ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ(ਧੀਰਕ)ਧੀਰਜ ਦੇਤਾਭਿਆ ਭਾਵ ਕੁਛ ਵਿਚਾਰਹੋਗਾ ॥

ਇੰਦ੍ਰੈ ਨੋ ਫੁਰਮਾਇਆ ਵੁਨਾ ਛਹਿਬਰ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਇੰਦ੍ਰਕੋ ਫੁਰਮਾਇਆ ਭਾਵ ਆਗਿਆ ਹੂਈ ਵਹੁ ਛਹਿਬਰ ਲਾਇ ਕਰ ਬਰਸਾ ਭਾਵ ਸ੍ਰੁਤੀ ਸਿੰਮ੍ਰਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਦੁਆਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ॥

ਅਨੁ ਧਨੁ ਉਪਜੈ ਬਹੁ ਘਨਾ ਕੀਮਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥

(ਅਨੁ) ਔਰ ਪਰਕਾਰ ਕਾ ਆਜਾਤ ਵੈਦੀ ਸੰਪਤੀ ਗੁਣਾਂ ਰੂਪੀ ਧਨ ਬਹੁਤ ਜੋ ਬਹੁਤ ਉਤਪਤਿ ਹੂਆ ਯਾਤੇ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਦੇਵਾ ਰਿਜਕੁ ਸੰਬਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਰਿਜਕ(ਸੰਬਾਹਿ)ਪਹੁੰਚਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਤਿਸਕੋ ਨਾਮਕੋ ਸਲਾਹੁ ॥ ਵਹੁ ਨਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ?

ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਸੁਖੁ ਉਪਜੈ ਫਿਰਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਖਾਧਿਆ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਸੁਖ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾਹੈ ਔਰ ਵੇਚ ਜਨਮਾਇ ਦੁਖ ਆਇਕੇ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਦਾ ਸਚੁ ਤੂ ਸਚੈ ਲੈਹਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੂੰ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਚੇ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਦੂਜੈ ਦੂਜੀ ਤਰਫ ਹੈ ਕੂੜਿ ਮਿਲੈ ਨ ਮਿਲਿਆ ਜਾਇ ॥

ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਮਨਮੁਖ ਵੈਤ ਕੀ ਤਰਫ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਕੂੜੇ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਵਾਸਤੇ ਉਨਸੇ ਭੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥

ਆਪੇ ਜੋੜਿ ਵਿਛੋੜਿਐ ਆਪੇ ਕੁਦਰਤਿ ਦੇਇ ਦਿਖਾਇ ॥

ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤਾ ਵਿਛੋੜਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਬ ਮਿਲਤਾ ਰਾਹੁਤਾ ਹੈ ਤਬ ਵਿਦਿਆ ਸਕਤੀ ਏਕਰ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਮੋਹੁ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਹੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਇ ॥

ਮੋਹਿ ਕਰਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਵਿਜੋਗੁ ਕਾ ਸੋਗੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜੀਉ ਪੂਰਬ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਕਉ ਜੋਹਰਿ ਚਰਣੀ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ ਖਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੋਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਮਹਿ ਕਮਲੁ ਅਲਿਪਤੁ ਹੈ ਐਸੀ ਬਣਤ ਬਣਾਇ ॥

ਤੈਨੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਐਸੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਕਮਲ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇ ਸੁਖੀਏ ਸਦਾ ਸੋਹਣੇ ਜਿਨ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਸੁਖੀਏ ਅਰੁ ਸਦੀਵ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਂ ਅਰੁ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਤਰਕਰਣ ਬੀਚਰੇ ਆਪਾ ਭਾਉ ਗਵਾਇ ਵੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਸੋਗੁ ਵਿਜੋਗੁ ਕਦੇ ਨਹੀ ਜੋ ਹਰਿਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥ ੭ ॥

ਜੇ ਹਰੀ ਕੇ (ਅੰਕਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੂਏ ਹੋਂ ਤਿਨ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਵਿਜੋਗ ਕਾ ਸੋਗ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿਸੁ ਵਸਿ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੈ ਭਾਈ ਜਨੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਿਸਕੇ ਵਸ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਤਿਸੈ ਸਰੇਵਿਹੁ ਪ੍ਰਾਣੀਹੋ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣਧਾਰੀ ਲੋਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਜੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਸੇਵਨੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸ ਜਾਵੈ ਤੋਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ॥

ਸਹਸਾ ਮੂਲਿ ਨ ਹੋਵਈ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਵਿਚ ਸਹਿਸਾ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਅਰ ਅੰਤਰ ਸੇ ਸਭ ਚਿੰਤਾ ਫੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਵਹੁ ਐਸੇ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਸੁ ਸਹਜੇ ਹੋਇ ਕਹਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭਾਵਿਕ ਹੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਹਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਤਾਂ ਮਨਿ ਚੀਵਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥

ਜੇ ਸਦਾ ਸਾਹਿਬ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸ ਜਾਵੈ ਤੋਂ ਜੀਵ ਮਨ ਬਾਂਝਤ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨਕਾ ਆਖਿਆ ਆਪਿ ਸੁਣੇ ਜਿ ਲਇਅਨੁ ਪੰਨੈ ਪਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ (ਪੰਨੈ) ਪੜ੍ਹੇ ਭਾਵ ਦਵਤਰ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਖਿੰਡੂ ਆਪਣੇ ਭਾਗਤੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖ ਵੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਕਹਾ ਹੁਆ ਆਪ ਸੁਣ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਦਾ ਵਰਸਦਾ ਬੂਝਨਿ ਬੂਝਣਹਾਰ ॥

ਗੁਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਦੀਵ ਹੀ ਵਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸਕੇ (ਬੂਝਣਹਾਰ) ਕੋਈ ਬੂਝਣੇ ਵਾਲੇ ਹੀ ਭਾਵ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬੂਝਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਬੁਝਿਆ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਬੁਝਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਹਿ ਸਦਾ ਰੰਗਿ ਰਾਤੇ ਹਉਮੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰਿ ॥

ਵਹੁ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੂਏ ਸਦੀਵ ਹਰੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪੀਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਐ ਤ੍ਰਿਸਨਾਕੇ ਮਾਰਦੀਆਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਰਸੈ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਨ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਅਧਿਕਾਰੀਓਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਹਰਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਹਰਿਨਾਮ ਮੁਰਾਰੀ ਆਤਮ ਰਾਮ ਅਰਥਾਤ ਆਪਨਾ ਆਪੁ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਨਦਰ ਆਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਅਤੁਲ ਕਿਉ ਤੋਲੀਐ ਵਿਣੁ ਤੋਲੇ ਪਾਇਆ ਨ ਜਾਇ ॥
 ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਤੁਲ ਹੈ ਕੈਸੇ ਤੋਲਿਆ ਜਾਵੇ ਔਰ ਬਿਨਾ (ਤੋਲੇ) ਵਿਚਾਰ ਕੀਏ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
 ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਵਿਚਾਰੀਐ ਗੁਣ ਮਹਿ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥
 ਉਤ੍ਰ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ ਤੋ ਗੁਣ ਸਹਿਤ ਅੰਤਹਿਕਰਣ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਪਰ ਚੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥
 ਅਪਣਾ ਆਪੁ ਆਪਿ ਤੋਲਸੀ ਆਪੇ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇ ॥
 ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਆਪਨੂੰ ਆਪਹੀ ਤੋਲਦਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤਿ ਨਾ ਪਵੈ ਕਹਣਾ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥
 ਤਿਸ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਭੀ ਕੁਛ ਕਥਨੁ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਭਾਵ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥
 ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਜਿਨਿ ਸਚੀ ਬੂਝ ਦਿਤੀ ਬੁਝਾਇ ॥
 ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਗੁਰੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਨੇ ਸਾਚੀ ਸਮਝ ਬੁਝਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥
 ਜਗਤੁ ਮੁਸੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੁਟੀਐ ਮਨਮੁਖ ਬੂਝ ਨ ਪਾਇ ॥
 ਜਗਤੁ ਠਗਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸ੍ਵਾਸ ਲੁਟੀਏ ਜਾਏ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਕੋ ਬੂਝ ਨਹੀਂ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਨਾਲਿ ਨ ਚਲਸੀ ਜਾਸੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥
 ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੁਛ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ਮਨਮੁਖ ਜਨਮ ਕੇ ਗਵਾਇ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥
 ਗੁਰਮਤੀ ਜਾਗੇ ਤਿਨੀ ਘਰੁ ਰਖਿਆ ਦੂਤਾ ਕਾ ਕਿਛੁ ਨ ਵਸਾਇ ॥ ੮ ॥
 ਸੋ ਗੁਰ ਸਿਖਯਾ ਕਰ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਘਰੁ) ਅੰਤਹਿਕਰਣ ਰਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਖਾ ਹੈ ਔਰ ਦੂਤੋਂਕਾ ਅਰਥਾਤ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਕਿਛੁ ਵਸ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ॥ ੮ ॥
 ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਨ ਬਿਲਲਾਇ ਨ ਤਰਸਾਇ ਏਹੁ ਮਨੁ ਖਸਮ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਮੀਨਿ ॥
 ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਪਪੀਹਾ ਭੂੰ ਬਿਲਾਪੁ ਨਾ ਕਰ ਔਰ ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਭੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਮੈਂ ਤਿਨ ਤਰਸਾਉ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ੇ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਨਾ ਲਗੁ ਔਰ ਖਸਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਮਾਨੁ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮਿ ਮੰਨਿਐ ਤਿਖ ਉਤਰੈ ਚੜੈ ਚਵਰਾਲਿ ਵੰਨੁ ॥ ੧ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੁਕਮ ਮੰਨਣੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਅਰਥਾਤ ਭੋਗਇਛਾਦੁਰ ਹੋਵੇਗੀ ਔਰ ਚੋਗਣਾ ਰੰਗ ਚੜੇਗਾ ਭਾਵ ਚੌਥੀ ਭੂਮਕਾ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮੋਃ ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਜਲ ਮਹਿ ਤੇਰਾ ਵਾਸੁ ਹੈ ਜਲਹੀ ਮਾਹਿ ਫਿਰਾਹਿ ॥
 ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਪਪੀਹਾ ਚੇਤਨ ਜਲ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਵਾਸਾ ਹੈ ਔਰ ਜਲ ਕੇ ਬੀਚ ਫਿਰਤਾ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਚੇਤਨ ਕੇ ਆਸਰੇ ਚੇਸਦਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਜਲਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਹੀ ਤਾਂ ਭੂੰ ਕੂਕਣ ਪਾਹਿ ॥
 ਚੇਤਨ ਕੀ ਸਾਰ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੋ ਭੂੰ ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ਕੂਕਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਲਥਲ ਚਹੁ ਦਿਸਿ ਵਰਸਦਾ ਖਾਲੀਂ ਕੋ ਥਾਉ ਨਾਹਿ ॥
 ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਜਲੋਂ ਔਰ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਪੁਨਰ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਖਾਲੀਂ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਏਤੈ ਜਲਿ ਵਰਸਦੈ ਤਿਖ ਮਰਹਿ ਭਾਗ ਤਿਨਾ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥
 ਇਤਨੇ ਜਲ ਕੇ ਬਰਸਤੇ ਹੁਏ ਜੋ ਤ੍ਰਿਖਾ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਾ ਕੇ ਉਤਮ ਭਾਗ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਿਨੁ ਸੋਝੀ ਪਈ ਜਿਨ ਵਸਿਆ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੨ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਜਿਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਚੇਤਨ ਕੀ ਸੋਝੀ ਪਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਨਾਥ ਜਤੀ ਸਿਧ ਪੀਰ ਕਿਨੈ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥
 ਹੇ ਹਰੀ ਨੋ ਨਾਥ ਛੇ ਜਤੀ ਚੌਰਾਸੀ ਸਿਧੋਂ ਔਰ ਪੀਰ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਤੁਝੈ ਸਮਾਇਆ ॥
 ਜਿਸ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜੁਗ ਛਤੀਹ ਗੁਬਾਰ ਤਿਸਹੀ ਭਾਇਆ ॥
 (ਜੁਗ ਛਤੀਹ) ਬਹੁਤੇ ਜੁਗ ਤੇਰੇ ਕੇ ਪੂਰੇ ਰੂਪ ਅੰਧਕਾਰ ਹੀ ਭਾਵਤਾ ਭਯਾ ॥

ਜਲਾ ਬਿੰਬੁ ਅਸਰਾਲੁ ਤਿਨੈ ਵਰਤਾਇਆ ॥

ਔਰ (ਜਲਾ ਬਿੰਬੁ) ਜਲ ਹੀ ਜਲ (ਅਸਰਾਲੁ) ਭੈਦਾਇਕ (ਤਿਨੈ) ਵਰਤਾਯਾ ਥਾ ॥

ਨੀਲੁ ਅਨੀਲੁ ਅਗੰਮੁ ਸਰਜੀਤੁ ਸਥਾਇਆ ॥

(ਅਗੰਮੁ) ਹੇ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ (ਨੀਲੁ ਅਨੀਲੁ) ਨੀਲ ਪਦਮਾਇਕ ਸੰਖਯਾ ਤੇ ਰਹਤ ਅਗਿਨਤ ॥

ਅਗਨਿ ਉਪਾਈ ਫਾਦੁ ਭੁਖ ਤਿਹਾਇਆ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਔਰ (ਫਾਦੁ) ਵਿਰੋਧ ਭੁਖ ਅਰ ਪ੍ਰਾਸ ਤੇਨੈ ਉਪਾਈ ਹੈ ॥

ਦੁਨੀਆ ਕੈ ਸਿਰਿ ਕਾਲੁ ਦੂਜਾ ਭਾਇਆ ॥

(ਦੁਨੀਆ) ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਮਾਰਨੈ ਵਸਤੇ ਕਾਲੁ ਖੜਾ ਕਰ ਦੀਆ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੇ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਭਾਯਾ ਹੈ ਸੋਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਖੈ ਰਖਣ ਹਾਰੁ ਜਿਨਿ ਸਥਦੁ ਬੁਝਾਇਆ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਰਖਣਹਾਰ ਜਿਨਕੇ ਗੁਰੋਨੈ (ਸਥਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਸਮਝਾਯਾ ਹੈ ਸੋ ਤੇਨੈ ਰਾਖ ਲੀਏਹੋ ਭਾਵਜਮਾਇਕਸੇ ਬਚਾਏਹੋ ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੩ ॥ ਇਹੁ ਜਲੁ ਸਭਤੈ ਵਰਸਦਾ ਵਰਸੈ ਭਾਇ ਸੁਭਾਇ ॥

ਇਹ ਸਧਾਰਣ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਜਲੁ ਸਭ ਪੁਰ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੇ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸੇ ਬਿਰਖਾ ਹਰੀਆਵਲੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਹੇ ਸਮਾਇ ॥

ਸੇ ਬਿਰਖ ਅਰਥਾਤ ਜੀਵ ਹਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਏਨਾ ਸੀਤਾ ਕਾ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਨਦਰੀ ਕੀ ਨਦਰ ਕਰ ਸੁਖ ਹੋਵੈ ਤੋ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਭਿੰਨੀ ਰੈਨਿ ਚਮਕਿਆ ਵੁਠਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਜਬ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਰਾਤਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਭਿੰਨੀ ਅਰਥਾਤ ਸਨਿਗਧ ਹੁਈ ਔਰ ਮਨ ਚਮਕਿਆ ਭਾਵ ਕੁਛ ਸੱਤ ਅਸੱਤ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਹੁਆ ਵਾ ਗੁਰੂ ਮੇਘ ਚਮਕਿਆ ਭਾਵ ਉਦੇਸ ਕਰਨ ਕੋ ਤਿਆਰ ਹੁਆ ਪੁਨਾ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ (ਛਹਬਰ ਲਾਇ)

ਏਕ ਰਸ ਬਰਸਤਾ ਭਯਾ ॥ ਭਾਵ ਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਸਹਿਤ ਉਪਦੇਸ ਕੀਤਾ ਵਹੁ ਬਰਸਣਾ ਕੇਸਾ ਹੈ ?

ਜਿਤੁ ਵੁਨੈ ਅਨੁ ਧਨੁ ਬਹੁਤੁ ਉਪਜੈ ਜਾਂ ਸਹੁ ਕਰੇ ਰਜਾਇ ॥

ਜਿਸ ਬਰਸਣੇ ਕਰਕੇ ਅਨੁ ਔਰ ਧਨ ਅਰਥਾਤ ਏਵੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ ਵਾ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਬਹੁਤ ਉਤਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਬਰਖਤਾ ਤੋ ਹੈ ਜਬ ਰਜਾਈ (ਪਤੀ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੁਕਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਤੁ ਖਾਧੈ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ਜੀਆਂ ਜੁਗਤਿ ਸਮਾਇ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਖਾਣੇ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਸੇ ਜੀਵੋਂ (ਸਮਾਇ) ਅਭੇਦ ਹੋਣੇ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਧਨੁ ਕਰਤੇ ਕਾ ਖੇਲੁ ਹੈ ਕਦੇ ਆਵੈ ਕਦੇ ਜਾਇ ॥

ਇਹ ਜੋ ਪ੍ਰਤਖਨ ਧਨੁ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤੇ ਕਾ ਖੇਲੁ ਮਾਯੂ ਹੈ ਕਦੇ ਕਰਮੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਆਜਾਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨੀਆ ਕਾ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸਦਹੀ ਰਹੈ ਸਮਾਇ ॥

ਗਿਆਨੀਓਂ ਕਾ ਧਨ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਸਦੀਵ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨ ਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਇਹੁ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਫ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਲੈ ਏਹ ਧਨੁ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਰੇ ਆਪਿ ਹਉ ਕੈਸਿਉ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਾਇਕੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਔਰ ਕਿਸਕੇ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੂੰ ॥

ਆਪੇ ਲੇਖਾ ਮੰਗਸੀ ਆਪਿ ਕਰਾਏ ਕਾਰ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਅੰਤ ਕੋ ਲੇਖਾ ਮੰਗੇਗਾ ਅਰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਸੇ (ਕਾਰ) ਕਰਮ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੇ ਬੀਐ ਹੁਕਮੁ ਕਰੇ ਗਾਵਾਰੁ ॥

ਜੇ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਜੋ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅੰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਏ ਥਾਜੇ ਐਸੇ ਕਲਪਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ (ਗਾਵਾਰੁ) ਮੂਰਖ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਛਡਾਏ ਛੁਟੀਐ ਆਪੇ ਬਖਸਲਹਾਰੁ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਹੀ ਜਨਮਾਦਿਕ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਛੁਡਾਵੈ ਤੇ ਛੁਟੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਹੀ ਔਗੁਣੋਂ ਕੇ ਬਖਸਟੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਵੇਖੈ ਸੁਣੇ ਆਪਿ ਸਭਸੈ ਦੇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਆਪੇ ਹੀ ਵੇਖ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਹੀ ਸੁਣ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਹੀ ਸਭਸ ਕੇ (ਆਧਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਵਰਤਦਾ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਹੀ ਸਿਰ ਬਸਿਰ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਏਕ ਜੀਵ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਵੀਚਾਰੀਐ ਲਗੈ ਸਚਿ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਅਪਨੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਕਾ ਬੀਚਾਰੁ ਕਰੀਏ ਤੋ ਸਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਪਿਆਰੁ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਆਪੇ ਦੇਵਲਹਾਰੁ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਬਾਤ ਹੋਰੁਕਿਸਨੋ ਕਹੀਏ ਕੇ ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਅਮਕਾ ਪਦਾਰਥ ਦੇਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਹੀ ਸਰਬ ਵਲੋਂ ਕਾ ਦੇਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਹੈ ਮਤ ਕੋ ਭਰਮਿ ਭੁਲਾਇ ॥

ਪਖੀਹਾ ਏਹੁ (ਜਗਤ) ਜੀਵ ਹੀ ਹੈ ਮਤ ਕੋਈ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੁਲੇ ਕਿ ਔਰੁ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਬਾਬੀਹਾ ਪਸੂ ਹੈ ਇਸਨੋ ਬੁਝਣੁ ਨਾਹਿ ॥

ਯਹਿ ਪ੍ਰਤਖ ਪਖੀਹਾ ਤੋ (ਪਸੂ) ਮੂਝ ਹੈ ਇਸਕੋ ਬੁਝਣੇ ਕੀ ਸਮਰਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥

ਔਰ ਸ੍ਰਾਂਤ ਬੁੰਦ ਅਸਥਾਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾਦਿਕ ਪ੍ਰਯਾਸ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨ ਪੀਆ ਤਿਨੁ ਬਹੁੜਿ ਨ ਲਾਗੀ ਆਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਜਿਸਨੇ ਸੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪੀਆ ਹੇ ਤਿਸਕੇ ਬਹੁੜੇ ਆਦਿਕਰ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਕੋਈ ਮਲਾਰ ਰਾਗ ਗਾਵਤਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਮਲਾਰੁ ਸੀਤਲ ਰਾਗੁ ਹੈ ਹਰਿ ਪਿਆਇਐ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ॥

ਮਲਾਰ ਰਾਗ ਤੇ ਸੀਤਲ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਰਾਗ ਕਰ ਵਰੀ ਕੇ ਪਿਆਵੀਏ ਤੋ ਪੁਰਸ ਕੇ ਸਾਂਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਅਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਤਾਂ ਵਰਤੈ ਸਭ ਲੋਇ ॥

ਜੇ ਹਰਿ ਜੀਉ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਤੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭ ਮੈ ਬਰਤਤਾ ਵਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਵੁਠੈ ਜੀਆ ਜੁਗਤਿ ਹੋਇ ਧਰਣੀ ਨੋ ਸੀਗਾਰੁ ਹੋਇ ॥

ਜੇਕਰ ਗੁਰੂ ਮੇਘ ਉਪਦੇਸ ਜਲੁ ਬਰਸੈ ਤੋ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ ਜੁਝਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬੁਧੀ ਰੂਪ ਧਰਣੀ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਿੰਗਾਰੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਜਲੁ ਹੈ ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰੇਤਨ ਤੇ ਸਭ ਕੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਜਗਤੁ ਸਭੁ ਜਲੁ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਰੇਤਨ ਹੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਬੂਝੈ ਸੋ ਜਨੁ ਮੁਕਤੁ ਸਦਾ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਸੇ ਤਿਸਚੇਤਨ ਕੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵਹੀ ਬੂਝਨੇ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਸਦਾ ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਇਕੋ ਧੂ ਧਣੀ ॥ ਤੂ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦੂਜੇ ਕਿਸੁ ਗਣੀ ॥

ਹੇ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਤੂੰ ਹੀ ਏਕ ਸਰਬ ਕਾਸਰਾ ਧਨੀ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ਤੂੰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਆਪੇ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕਿਸਕੋ ਗਣੀਏ ॥

ਮਾਨਸ ਕੂੜਾ ਗਰਬੁ ਸਚੀ ਤੁਧੁ ਮਣੀ ॥ ਆਵਾਗਉਨੁ ਰਚਾਇ ਉਪਾਈ ਮੇਦਨੀ ॥

ਮਾਨਸ ਕਾ ਗਰਬੁ ਝੂਠਾ ਹੀ ਹੈ ਰੇਰੀ (ਮਣੀ) ਮਨੋਤ ਵਾ ਵਡਿਆਈ ਸਚੀ ਹੈ (ਮੇਦਨੀ) ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਰਚਨਾ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਪੁਨਃ ਤੈਨੇ (ਆਵਾਗਉਣ) ਜਨਮ ਮਰਣ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਆਪਣਾ ਆਇਆ ਤਿਸੁ ਗਣੀ ॥

ਜੇ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ਤ ਕੇਹੀ ਗਣਤ ਗਣੀ ॥

ਜੇ ਆਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਆਪਾ ਸਵਲਾ ਗਣੀਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸੇ ਹੋਤਾ ਮਸਤਾ ਜਾਤੀ

ਰਹੇ ਤੋਂ ਵੇਰਕਰਮੋਂ ਕੀ ਕੇਹੀ ਗਣਤੀ ਗਣਨੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁਪੁਰਸ ਕਰਮ ਢਲ ਦੁਖ ਸੁਖ ਸੇ ਰਹਿਤ ਮੁਕਤ ਰੂਪਹੋਤਾ ਹੈ॥
ਮਨਮੁਖ ਮੋਹਿ ਗੁਥਾਰਿ ਜਿਉ ਭੁਲਾ ਮੰਝਿ ਵਣੀ॥ ਕਟੇ ਪਾਪ ਅਸਿਖ ਨਾਵੈ ਇਕ ਕਣੀ॥੧੧॥
ਮਨਮੁਖ ਮੋਹ ਅੰਧੇਰੇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਕੁਮਤਾ ਦੁਖ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਵਣੀ) ਬਨੋਂ ਮੇਂ ਭੁਲਾ ਹੁਆ ਪੁਰਸ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ
ਹੈ ਨਾਮਕ ਜਾਪਕੀ(ਇਕ ਕਣੀ)ਇਕਉਂਟ ਭਾਵ ਬੋਲਾ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਉਚਾਰਾ ਹੁਆ ਸੋਧੁਨੀ ਕ੍ਰੋਧ ਪਾਪੋਂਕੇ ਕਾਟਦੇਤੀਹੈ॥੧੧॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੨ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਖਸਮੈ ਕਾ ਮਹਲੁ ਨ ਜਾਣਹੀ ਮਹਲੁ ਦੇਖਿ ਅਰਦਾਸ ਪਾਇ॥
ਹੇ ਚਾੜ੍ਹਕ ਜੀਵ (ਖਸਮ) ਸੁਆਮੀ ਕਾ (ਮਹਲ) ਸ਼੍ਰਵਣ ਤੂੰ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀਂ ਯਾਤੇ ਸ਼੍ਰਵਣ ਦੇਖਣ ਵਾਸਤੇ ਖਸਮ ਆਗੇ
(ਅਰਦਾਸ ਪਾਇ) ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਹਿ ਬੋਲਿਆ ਬਾਇ ਨ ਪਾਇ ॥

ਤੂੰ ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਸਹਿਤ ਬਹੁਤਾ ਬੋਲਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰਾ ਬੋਲਿਆ ਹੁਆ ਪ੍ਰਵਾਣ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ॥

ਖਸਮੁ ਵਡਾ ਦਾਤਾਰੁ ਹੈ ਜੋ ਇਛੇ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਡਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਪੁਰਸ ਜੋ ਇਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਫਲ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਕਿਆ ਬਪੁੜਾ ਜਗਤੈ ਕੀ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥

ਇਕ ਜੀਵ ਵਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਹੈ ਸਭ ਜਗਤ ਕੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਬਰਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਭਿੰਨੀ ਰੈਣਿ ਬੋਲਿਆ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜੋ ਚਾੜ੍ਹਕ ਜੀਵ (ਭਿੰਨੀ) ਸਨਿਗਧ ਅਵਸਥਾ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੇਂ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਇ ਹੀ ਸਚ ਨਾਮੁ ਬੋਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਜਲੁ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਹੈ ਜਲ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜਲੁ ਪਾਈਐ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਇ ॥

ਇਹ ਨਾਮ ਜਲ ਮੇਰਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਜਲ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਸੋ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ॥ਪਰੰਤੂ ਬੀਚਸੇ ਆਪਾ ਭਾਉ
ਗਵਾਇ ਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮੁ ਜਲ ਪਾਪਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਬਿਨੁ ਚਸਾ ਨ ਜੀਵਈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜੋ ਬਿਨਾ ਮੇਂ ਇਸਕ੍ਰੀ (ਚਸਾ) ਅਲਪ ਕਾਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜੀਵਤੀ ਥੀ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ
ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਖੰਡ ਪਤਾਲ ਅਸਿਖ ਮੈ ਗਣਤ ਨ ਹੋਈ ॥

ਖੰਡ ਅਰ ਪਤਾਲ ਅਸਿਖਜਾਤ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਸੇ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਗੋਵਿੰਦੁ ਤੁਧੁ ਸਿਰਜੀ ਤੁਧੈ ਗੋਈ ॥

ਹੇ ਗੋਵਿੰਦ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤੁਧ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮਨੇ ਹੀ ਪੁਨਹ (ਗੋਈ) ਛਪਾਈ
ਅਰਥਾਤ ਲਜ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੰਦਨੀ ਤੁਝੀ ਤੇ ਹੋਈ ॥

ਚਉਰਾਸੀ ਲਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਹੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਰਾਜੇ ਖਾਨ ਮਲੂਕ ਕਹਹਿ ਕਹਾਵਹਿ ਕੋਈ ॥

ਇਕ ਆਪਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਰਾਜੇ ਹੈਂ ਖਾਨ ਹੈਂ ਮਲੂਕ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਔਰੋਂ ਸੋ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਸਾਹ ਸਦਾਵਹਿ ਸੰਚਿ ਧਨੁ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥

ਇਕ ਧਨ ਕੇ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਸਾਹੁਕਾਰ ਸਦਾਵਤੇ ਹਾਂ ਦੈਤ ਮੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਪਤਿਸੁ ਗਵਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਦਾਤੇ ਇਕ ਮੰਗਤੇ ਸਭਨਾ ਸਿਰਿ ਸੋਈ ॥

ਇਕ ਦਾਤੇ ਔਰ ਇਕ ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ (ਸੋਈ) ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਬਾਜਾਰੀਆ ਭੀਹਾਵਲਿ ਹੋਈ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੋ (ਬਾਜਾਰੀਆ) ਮਸਕਰੇ ਹੈਂ ਅੰਤ ਕੇ (ਭੀਹਾਵਲਿ) ਭੈ ਸੰਜੁਗਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੂੜ ਨਿਖੁਟੇ ਨਾਨਕਾ ਸਬੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਹ ਭੂਨਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਸੋ ਨਿਖੁਟ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨੁ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ
ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਗੁਣਵੰਤੀ ਮਹਲ ਪਾਇਆ ਅਉਗੁਣ ਵੰਤੀ ਦੂਰਿ ॥
ਹੋ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਜੀਵ ਗੁਣਵੰਤੀਓਂ ਨੇ ਮਹਿਲ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਉਗੁਣਵੰਤੀਓਂ ਜੋ ਸਾਮੀ ਦੂਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਤੇਰੈ ਹਰਿ ਵਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਦਾ ਹਜੂਰਿ ॥

ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਇਕਰ ਤਿਸ ਕੋ ਸਦੀਵ ਨਿਕਟ ਹੀ ਵੇਖ ॥

ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨ ਹੋਵਈ ਨਦਰੀ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲ ॥

ਪੁਨਹ ਜਬ (ਨਦਰੀ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਨਦਰ ਕਰ (ਨਿਹਾਲ) ਦੁਖੋ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਤਬ ਤੇਰੇ ਪਰ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਹਜੇ ਮਿਲੇ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਕੈ ਘਾਲ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸਕੇ (ਘਾਲ) ਪਾਇਕਰ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੋ ਜੋ (ਸਹਜੇ) ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਮ: ੩ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਦੇਹੁ ਜੀਅਦਾਨ ॥

ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਭਾਵ ਮੈਂ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਜੀਵ ਦਾਨੁ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਜਲ ਕਾ ਦਾਨੁ ਕਰੀਦੇ ॥

ਜਲ ਬਿਨੁ ਪਿਆਸ ਨ ਉਤਰੈ ਛੁਟਕਿ ਜਾਂਹਿ ਮੇਰੇ

ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਤੂ ਸੁਖਦਾਤਾ ਬੇਅੰਤੁ ਹੈ ਗੁਣਦਾਤਾ ਨੇਪਾਨੁ ॥

ਨਾਮ ਜਲ ਬਿਨਾਂ ਮਰੀ ਪਿਆਸ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਤਿਸ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਛੂਟ ਜਾਵੇਗੇ ॥ ਤੂੰ ਬੇਅੰਤ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾਰੀ ॥
ਪੁਨਹ ਕੈਸਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ? ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਖਸਿ ਲਏ ਅੰਤਿ ਬੇਲੀ ਹੋਇ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਬਖਸ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਹੋ ਭਗਵਨ ਤਿਸਕਾ ਤੂੰ ਅੰਤਿ ਕੋ ਸਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਬਖਸੀਏ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਕੈ ਗੁਣ ਅਉਰੁਣੁ ਕਰੇ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਗੁਣ ਅਉਗੁਣੋਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲੁ ਹੈ ਨਾਮਿ ਨ ਧਰੇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਜੰਜਾਲੁ) ਧੰਧੇ ਮੈਂ ਸਭੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਮਨਮੁਖ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਧਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਛੋਡਿ ਅਵਗਣ ਕਮਾਵਤੇ ਦਰਗਹੁ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥

ਜੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਖਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੁਐ ਜਨਮੁ ਤਿਨੀ ਹਾਰਿਆ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਸੰਸਾਰ ਜੂਏ ਮੈਂ ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਨਮੁ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈਵਹੁ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਆਏ ਭਾਵ ਤਿਨ ਕਾ ਆਵਣਾ ਬਖਰਾਏ ॥

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਰਿਆ ਅਹਿਨਿਸਿ ਨਾਮਿ ਪਿਆਰਿ ॥

ਸਚੇ ਗਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰਾ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਪਯਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨੀ ਪੁਰਖੀ ਉਰਿਧਾਰਿਆ ਸਚਾ ਅਲਖੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸਚਾ ਅਲਖੁ ਅਪਾਰੁ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਅਲਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਗੁਣ ਦਾਤਾ ਨਿਪਾਨੁ ਹਾਹਿ ਅਸੀ ਅਵਗਣਿਆਰੁ ॥

ਜਿਸੁ ਬਖਸਿ ਸੇ ਪਾਇਸੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ੧੩ ॥

ਤੂੰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਨਿਪੀ ਕਾ ਘਰੁ ਹੈਂ ਐਹ ਅਸੀ ਅਵਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਹਾਂ ॥ ਜਿਸ ਕੋ ਤੂੰ ਬਖਸੇਗਾ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੪ ॥ ਰਾਤਿ ਨ ਵਿਹਾਵੀ ਸਾਕਤਾਂ ਜਿਨਾ ਵਿਸਰੈ ਨਾਉ ॥

ਜਿਨ ਸਾਕਤੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਬਿਸਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ (.ਤਿ) ਪ੍ਰਤਖਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਸੁਖ ਸੋਤੀ ਬਿਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਰਾਤੀ ਦਿਨਸੁ ਮੁਹੇਲੀਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਉ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰੀ ਕੋ ਗੁਣ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਦਿਨ ਰਾਤੀ ਸੁਖਦਾਇਕ ਹੋਈਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੪ ॥ ਚਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕਾ ਹਛੇ ਮਣੀ ਮਥੀਨ ॥

(ਚਤਨ) ਵੈਰਾਗ (ਜਵੇਹਰ) ਗਿਆਨ (ਮਾਣਕਾ) ਮਨਨ ਐਹ (ਮਣੀ) ਕਰਣਾ ਸੁਦਤਾ ਸੋਤੀ ਆਦਿ ਏਹ (ਹਛੇ) ਗੁਣ ਤਿਨ

ਕੇ (ਮਥਿਨਿ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਭਾਣਿਆ ਸਚੈ ਦਰਿ ਸੋਹੰਨਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਪਾਇਕਰ (ਸਚੈ ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਚੁ ਸਮਾਲਿਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵ ਕਰ ਸਚ ਕੇ ਸਮਾਲਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਿ ਖਲੋਆ ਆਇ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰ ਅਗੈ ਘਾਲਿਆ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਅਗੇ ਕਰਮ ਕਰਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਅਗੇ ਆਨ ਖਲੋਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵਯੋਗਿਕਸਹਾਇਕਹੋਤਾਹੈ ਪੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਮਕਾਲੁ ਸਚਾ ਰਖਵਾਲਿਆ ॥

ਤਿਨਕੋ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜਮ ਪੋਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਚਾ ਤਿਨਕਾ ਰਖਕ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਾਖੀ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ ਦੀਵਾ ਬਾਲਿਆ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਣਾ ਰੂਪ ਜੋਤਿ ਜਗਾਇ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅੰਤਰਕਰਨ ਮੈਂ ਸੋਈ ਦੀਪਕ ਜਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੂੜਿਆਰ ਫਿਰਹਿ ਬੇਤਾਲਿਆ ॥

ਭੂਣੇ ਮਨਮੁਖ ਜੋ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਜੋ (ਬੇਤਾਲਿਆ) ਭੂਤ ਵਤ ਵਾ ਸ੍ਵਰੂਪ ਤਾਲ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਵਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਸ਼ੂ ਮਾਨਸ ਈਮਿ ਪਲੇਟੇ ਅੰਦਰਹੁ ਕਾਲਿਆ ॥

ਵਹੁ ਹੈਂ ਤੇ ਪਸ਼ੂ ਪਰੰਤੂ ਮਨੁਖੋਂ ਕੇ ਚਰਮ ਕਰ ਲਪੇਟੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਯਥਾ 'ਕਰਤੂਤਿ ਪਸ਼ੂ ਕੀ ਮਾਨਸ ਜਾਤਿ' ਔਰ ਅੰਤਰ ਸੇ ਪਾਪਾਂ ਕਰ ਕਾਲੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭੇ ਵਰਤੈ ਸਚੁ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ (ਨਿਹਾਲਿਆ) ਦੇਖਾ ਤਬ ਸਚੇ ਹੀ ਸਚ ਵਰਤਤਾ ਦਿਖਾ ਦੀਆ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਪੂਰੈ ਗੁਰਿ ਦੇਖਾਲਿਆ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਜੋ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰੁ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਿਖਾਏ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਬਾਬੀਹੈ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰਕੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਪਾਪਹਿ ਜੀਵ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਸਾਤੀ ਸੁਭਾਉ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਮੇਘੁ ਵਰਸੈ ਦਇਆ ਕਰਿ ਗੂੜੀ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰੂ ਮੇਘ (ਗੂੜੀ) ਸੰਘਣੀ ਛਹਿਬਰ ਲਾਇ ਕਰ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਤਸ਼ਾਹ ਸਹਿਤ ਉਪਦੇਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਬਾਬੀਹੈ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਰਹਿ ਗਈ ਸੁਖੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਪਾਪਹਿ ਜੀਵ ਕੀ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨਿਬੂਤ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖ ਆਇ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਦੇਂਦਾ ਸਭਨਾ ਜੀਆ ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਚਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰਾਏ ਜੋ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਰਿਜਕ (ਸਮਾਇ) ਪਹੁਚਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਤੂ ਨ ਜਾਣਹੀ ਕਿਆ ਤੁਧੁ ਵਿਚਿ ਤਿਖਾ ਹੈ ਕਿਤੁ ਪੀਤੈ ਤਿਖ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਕੜਾ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਤਿਖਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸਕੇ ਪੀਣੇ ਸੇ ਤ੍ਰਿਖਾ ਨਿਖਿਤਹੋਜਾਤੀਹੈਭਾਵਤੇਦਫ਼ਾਵਨਾ ਰੂਪ ਤ੍ਰਿਖਾ ਹੈ ਅਰ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਅਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਕਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਭਰੰਮਿਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਲੈ ਨ ਪਾਇ ॥

ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਮੈਂ ਭਰਮ ਰਹਾ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਗਿਆਨ ਜਲ ਤੇਰੇ ਪਲੇ ਨਹੀਂ ਪਛਤਾ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਦਿਸ਼ੀ ਕਰੇ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਸਹਜੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜੀਵ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਵਾ ਗਿਆਨ ਜਲ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸੇ (ਸਹਜੇ) ਸ੍ਵਰੂਪ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਕਿ ਵਲਖੰਡਿ ਬੈਸਹਿ ਜਾਇ ਸਦੁ ਨ ਦੇਵਹੀ ॥

ਇਕ ਪੁਰਸ (ਵਲਖੰਡ) ਬਨ ਅਸਥਲ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਸਦੁ) ਅਵਾਸ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇਰੈ ਭਾਵ ਮੌਨਧਾਰੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਪਾਲਾ ਕਕਰੁ ਭੀਨਿ ਸੀਤਲੁ ਜਲੁ ਹੇਵਹੀ ॥

ਇਕ ਪਾਲੇ ਕੀ ਰੁਤਿ ਮੈਂ ਕੱਕਰ ਕੇ ਭੀਨ ਕਰ ਸੀਤਲ ਜਲ ਕੇ (ਹੇਵਹੀ) ਸਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਭਸਮ ਚੜਾਵਹਿ ਅੰਗਿ ਮੈਲੁ ਨ ਧੋਵਹੀ ॥

ਇਕ ਸਰੀਰ ਪਰ ਭਸਮ ਚੜਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸ ਮੈਲ ਕੇ ਧੋਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਜਟਾ ਬਿਕਟ ਬਿਕਰਾਲ ਕੁਲੁ ਘਰੁ ਖੋਵਹੀ ॥

ਇਕ (ਬਿਕਟ) ਕਠਨ ਜਟਾਂ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਬਿਕਰਾਲ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕੁਲ ਅਰ ਘਰ ਕੇ ਗਵਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਖੰਡ ਧਾਰ ਕਰ ਕੁਲ ਔ ਘਰ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ॥

ਇਕਿ ਨਗਨ ਫਿਰਹਿ ਦਿਨ ਰਾਤਿ ਨੀਦ ਨ ਸੇਵਹੀ ॥

ਇਕ ਪੁਰਖ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਨੰਗੇ ਹੋਇਕੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨੀਂਦਾ ਕਰ ਸੇਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਅਗਨਿ ਜਲਾਵਹਿ ਅੰਗੁ ਆਪੁ ਵਿਗੋਵਹੀ ॥

ਇਕ ਪੰਚਾਗਨੀ ਦੁਆਰਾ ਅੰਗੋਂ ਕੇ ਜਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅਪਣੇ ਸਰੀਰ ਕੇ (ਵਿਗੋਵਹੀ) ਖਰਾਬ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਿਨੁ ਨਾਵੈ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ਕਿਆ ਕਹਿ ਰੋਵਹੀ ॥

ਸੋ ਬਿਨਾਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਜਬ ਤਨ ਛਾਰ ਹੂਆ ਤਉ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਆਗੇ ਅੰਤ ਕੇ ਕਿਆ ਕਹਿਕੇ ਰੋਵੇਂਗੇ ਭਾਵ ਰੋਵਨਾ ਨਿਸਫਲ ਹੋਗਾ ॥

ਸੋਹਨਿ ਖਸਮ ਦੁਆਰਿ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹੀ ॥ ੧੫ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਖਸਮ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੨ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੈ ਬੋਲਿਆ ਤਾਂ ਦਰਿ ਸੁਣੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਜੀਉ ਪਾਪੀਹਾ ਮਨਖ ਜਨਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਬੋਲਿਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਹੂਆ ਤੋ ਤਿਸਕੀ ਪੁਕਾਰ ਦਰਮੈਂ ਸੁਣੀ ਗਈ ॥

ਮੇਘੈ ਨੋ ਫੁਰਮਾਨੁ ਹੋਆ ਵਰਸਹੁ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥

ਤਬ ਗੁਰੂ ਮੇਘ ਕੋ ਹੁਕਮ ਹੂਆ ਕਿ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾ ਦਿਸਦੀ ਧਾਰ ਕਰ ਬਰਸਹੁ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਹੁ ॥

ਹਉ ਤਿਨਕੈ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜਿਨੀ ਸਚੁ ਰਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਸਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਕੋ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਣੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਸਭ ਹਰੀਆਵਲੀ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਸਭ ਹਰੀਆਵਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਬਾਬੀਹਾ ਇਵ ਤੇਰੀ ਤਿਖਾ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਹੁ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥

ਹੇ ਜਾਤ੍ਰਿਕ ਜੀਵ ਇਸਤਰਾਂ ਭਾਵ ਖਾਲੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਉਤਰਦੀ ਨਹੀਂ ਜੇ ਸੈਂਕੜੇ ਵੇਰੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰੋਂ ॥

ਨਦਰੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਨਦਰੀ ਉਪਜੈ ਪਿਆਰੁ ॥

(ਨਦਰੀ) ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤੋ (ਨਦਰੀ) ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਹਿ ਵਿਕਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤੋ ਸਭ ਵਿਕਾਰ ਬੀਚ ਸੋ ਕਯੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਕਿ ਜੈਨੀ ਉਝੜ ਪਾਇ ਬੁਰਹੁ ਖੁਆਇਆ ॥

ਤਿਨ ਮੁਖਿ ਨਾਰੀ ਨਾਮੁ ਨ ਤੀਰਥਿ ਨ੍ਹਾਇਆ ॥

ਇਕ ਜੈਨੀ ਔਝੜ ਪਾਇ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖੋਂ ਹੀ ਫੁਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੀਰਥ ਮੈਂ ਨਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਥੀ ਸਿਰ ਖੋਗਾਇਨ ਭਦੁ ਕਰਾਇਆ ॥

ਹਥੋਂ ਜੇ ਸਿਰ ਕੋ ਖੁਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮੁੰਡਨ ਨਹੀਂ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ॥

ਕੁਚਿਲ ਰਹਹਿ ਦਿਨੁ ਰਾਤਿ ਸਬਦੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥

ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਕੁਚੀਲ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ (ਸਬਦੁ) ਬੇਟ ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਜਾਤਿ ਨ ਪਤਿ ਨ ਕਰਮੁ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਤਿਨ ਕੀ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤ ਹੈ ਔਰ ਨਾ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸ਼ਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਉਤਮੁ ਕਰਮ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬੇਅਰਥ ਹੀ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਜੂਠੈ ਵੇਜਾਤਿ ਜੂਠਾ ਖਾਇਆ ॥

ਮਨ ਕੇ ਜੂਠੇ ਔਰ ਵੇਜਾਤ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ ਮਨਮੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੂਠਾ ਭੋਜਨੁ ਭਾਵ ਸੋਧ ਰਹਾ ਹੁਆ ਮਾਂਗ ਕਰ ਖਾਇਆ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਆਚਾਰੁ ਨ ਕਿਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਓਅੰਕਾਰਿ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥੧੬॥

ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੇ (ਆਚਾਰੁ) ਕਰਤਬਜ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਕਿਸੀਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਓਅੰਕਾਰ ਰੂਪ ਸਚੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਸਾਵਣਿ ਸਰਸੀ ਕਾਮਣੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਸਾਵਣ ਮੈਂ ਵਹੁ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੁਣੋਂ ਕਰ (ਸਰਸੀ) ਅਧਕੋਂ ਹੁਈ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਗੁਰਕੈ ਹੋਤਿ ਅਪਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਿਖੇ ਅਪਾਰ ਹੋਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮ: ੩ ॥ ਸਾਵਣਿ ਦਬੈ ਗੁਣ ਬਾਹਰੀ ਜਿਸੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮਾਨੁਖ ਜਨਮ ਸਾਵਣ ਮੈਂ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀਏਂ ਜਲਤੀ ਹੈਂ ਜੋ ਗਿਆਨ ਗੁਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਔਰ ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਵ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਪਿਰ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਈ ਸਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ਖੁਆਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਪਤੀ ਕੀ ਸਾਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਸਾਧਨ ਵਾ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਸਭ ਸਿੰਗਾਰ ਖੁਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਚਾ ਅਲਖ ਅਭੇਉ ਹਠਿ ਨ ਪਤੀਜਈ ॥

ਅਲਖ ਔ ਅਭੇਉ (ਸਚਾ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਠ ਸੰਯੁਕਤ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਤੀਆਵਤਾ ॥

ਇਕਿ ਗਾਵਹਿ ਰਾਗ ਪਰੀਆ ਰਾਗਿ ਨ ਭੀਜਈ ॥

ਇਕ ਰਾਗ ਔ (ਪਰੀਆ) ਰਾਗਣੀਆ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਉਨਕੇ ਰਾਗ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਨਚਿ ਨਚਿ ਪੂਰਹਿ ਤਾਲ ਭਗਤਿ ਨ ਕੀਜਈ ॥

ਇਕ ਨਚ ਨਚ ਕਰ ਡਾਲੋਂ ਕੋ ਪੂਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਭਾਵ ਹਰੀ ਭਗਤ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਅੰਨੁ ਨ ਖਾਹਿ ਮੂਰਖ ਤਿਨਾ ਕਿਆ ਕੀਜਈ ॥

ਇਕ ਮੂਰਖ ਅੰਨ ਨਹੀਂ ਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਿਆ ਕੀਆ ਜਾਵੇ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਹੋਈ ਬਹੁਤੁ ਕਿਵੈ ਨ ਧੀਜਈ ॥

ਤਿਨ ਕੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਹੁਤੁ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭੀ (ਧੀਜਈ) ਧੀਜਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਮ ਵਧਹਿ ਕੈ ਲੋਅ ਖਪਿ ਮਰੀਜਈ ॥

(ਕੈ)ਕਈ ਲੋਕ ਕਰਮੋਂ ਕੇ(ਵਧਹਿ)ਬੰਧੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਖਪ ਕਰ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਸੰਸਾਰਿ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜਈ ॥ ਹਰਿ ਭਗਤੀ ਅਸਨੇਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਘੀਜਈ ॥੧੭॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਜੋ ਲਾਹਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਅਮ੍ਰਿਤ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਪੀਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਹਰੀ ਭਗਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ (ਘੀਜਈ) ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੩ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਲਾਰ ਰਾਗੁ ਜੋ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥

ਜੋ (ਮਲਾਰ) ਸਰਬ ਮੈਂ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਰਾਗੁ) ਪਰੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤਨੁ ਅਰ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਏਕੁ ਪਛਾਣਿਆ ਏਕੋ ਸਚਾ ਸੋਇ ॥

ਗੁਰਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਏਕੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੋ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਔਰ ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਏਕ ਹੀ ਸੋ ਸਚਾ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਚਾ ਸਚੁ ਮਨਿ ਸਚੇ ਸਚੀ ਸੋਇ ॥

ਸਚਕੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨ ਕਾ ਤਨੁ ਅਰ ਮਨੁ ਸਚਾ ਹੁਆ ਹੈ ਪੁਨਃ ਤਿਨ ਸਚੇ ਪੁਰਖੋਂ ਕੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾਭੀਸਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਅੰਦਰਿ ਸਚੀ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਸਚੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ਅਰੁ ਸੂਭਾਵਕ ਹੀ ਤਿਨਕੀ ਪਤਿਸਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਘੋਰ ਅੰਧਾਰੁ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਰਾਹੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਕਲਜੁਗ ਵਿਖੇ ਸਘਨ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਪਰਮੇਸਵਰ ਕਾ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਵਾ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇ ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਤੇ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ (ਪਰਗਟੁ) ਸਾਖਾਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥੧॥

ਮਃ ੩ ॥ ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ ਕਰਿ ਦਇਆ ਲੋਕਾਂ ਮਨਿ ਉਪਜੈ ਚਾਉ ॥

ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਵਜਾ ਕਰਕੇ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਗਜਾਤੂ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚਾਉ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਕੈ ਹੁਕਮਿ ਇੰਦੁ ਵਰਸਦਾ ਤਿਸਕੈ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਮੇਘ ਬਰਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮੈਂ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੁ ਸਮਾਲੀਐ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਉ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤਿਸ (ਸਬਦੁ) ਭ੍ਰਮ ਕੇ ਮਨ ਕਰ ਸਮਾਲਣਾ ਕਰੀਏ ਅੰਗ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕਾ ਵਾਣੀਕਰਵਾਣਾ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲੇ ਸਹਜੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਤਿਨਕਾ ਸਚ ਮੈਂ ਸਮਾਵਣਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰੈ ਕਰਮਿ ਧਿਆਇ ਪੂਰਾ ਸਬਦੁ ਮੀਨੁ ਵਸਾਇਆ ॥

(ਪੂਰੈ) ਉਤਮ ਕਰਮੀਓਂ ਨੇ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਯਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਃ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰੈ ਗਿਆਨਿ ਧਿਆਨਿ ਮੇਲੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਪੂਰੇ ਕੇ ਧਿਆਨ ਗਿਆਨ ਹੋਏ ਕਰ ਭਾਗ ਵੈਖ ਮੈਲ ਕੇ ਅੰਤਰਕਰਣ ਸੇ ਉਠਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸਹਿ ਤੀਰਥਿ ਜਾਣਿ ਮਨੂਆ ਨਾਇਆ ॥

ਹਰੀਕੀ (ਸਹਿ) ਨਦੀ ਅਰਥਾਤ ਰੀਰਾ ਰੂਪ ਪਵਿਤ੍ਰ ਜਾਣਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਨੇ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਬਦਿ ਮੈਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰਿ ਧੰਨੁ ਜਣੇਦੀ ਮਾਇਆ ॥

ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਮਨ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮੂਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤੀ ਮਾਤਾ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਦਰਿ ਸਚੈ ਸਚਿਆਰੁ ਸਚਾ ਆਇਆ ॥

ਵਹੁ ਸਚੇ ਕੇ (ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਸਚੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਣਾ ਭੀ (ਸਚਾ) ਸਫਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਧਾਰਾ ਸਵਲਾ ਹੈ ॥

ਪੁਛਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ਜਾਂ ਖਸਮੈ ਭਾਇਆ ॥

ਜੋ (ਖਸਮੈ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਭਾਇ ਗਿਆ ਤੋ ਤਿਸਕੇ ਵਿਰ ਕੋਈ ਲੇਖਾ ਪੁਛ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੁ ਸਲਾਹਿ ਲਿਖਿਆ ਪਾਇਆ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਜੋ ਸਚਾ ਉਸਤਤੀ ਕਰਕੇ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਕੁਲਹਾਂ ਦੇਂਦੇ ਬਾਵਲੇ ਲੈਂਦੇ ਵਡੇ ਨਿਲਜ ॥

ਜੋ ਪਖੰਡੀ ਭੋਖੀ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ (ਕੁਲਹਾ) ਦੇਪੀਆ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਭੇਖ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਕਿੰਤੂ ਮੇਰਾ ਬੋਲਾ ਹੁਆ ਐਸੇ ਜਾਨਤੇ ਹੋਏ ਬਾਵਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਲੈਣੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਬਡੇ ਨਿਲਜ ਹੈਂ ॥

ਚੂਹਾ ਖਭ ਨ ਮਾਵਈ ਤਿਕਲਿ ਬੰਨੈ ਫਜ ॥

ਜੇਸੇ ਚੂਹਾ ਆਪ ਤੋ ਬਿਲ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਲੱਕ ਨਾਲ ਫਜ ਬਾਧ ਲੈਂਦੇ ਤੇਸੇ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨੇ ਨੇ

ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਤੋ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਭੇਖ ਦੇਕਰ ਗੁਰਤਾ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਰੂਪ ਪੀਛੇ ਛਜ ਬਾਧ ਲੀਆ ਹੈ
ਯਾਤੋ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਰਾਜੀ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਦੇਨ੍ਹਿ ਦੁਆਈ ਸੇ ਮਰਹਿ ਜਿਨ੍ਹ ਕਉ ਦੇਨ੍ਹਿ ਸਿਜਾਹਿ ॥

ਜੋ ਸਿਖੋਂ ਕੋ (ਦੁਆਈ) ਅਸੀਰਵਾਦ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਆਪ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ੍ਹ ਕੋ ਦੁਆਈ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਭੀ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਨ ਜਾਪਈ ਕਿਥੈ ਜਾਇ ਸਮਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਜਾਤਾ ਜੋ ਵਹੁ ਕਹਾਂ ਜਾਇ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ
ਅਨਸਾਰੁ ਜਨਮਾਤੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਸਲਿ ਅਹਾੜੀ ਏਕੁ ਨਾਮੁ ਸਾਵਣੀ ਸਰੁ ਨਾਉ ॥

ਏਕ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰੇ ਹਾੜੀ ਕਾ ਫਸਲੁ ਹੈ ਅਰ ਸਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਾਵਣੀ ਕਾ ਫਸਲੁ ਹੈ ॥

ਮੈ ਮਹਦੁਦੁ ਲਿਖਾਇਆ ਖਸਮੈ ਕੈ ਦਰਿ ਜਾਇ ॥

ਮੈ (ਖਸਮੈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ (ਦਰਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਅਵੈਤ ਨਿਹਾਰ ਰੂਪੁ ਮਾਣੀ ਕਾ (ਮਹਦੁਦੁ) ਪਦਾ
ਲਿਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦਰ ਕੇਤੜੇ ਕੇਤੇ ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ॥

ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਵਿਖੇ ਰਾਜਿਓਂ ਕੋ (ਕੇਤੜੇ) ਬਹੁਤੇ ਹੀ (ਦਰ) ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਬਹੁਤੇ ਹੀ ਤਿਨ ਕੋ ਦਰਵਾਜ਼ੇ
ਪਰ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੇਤੇ ਮੰਗਹਿ ਮੰਗਤੇ ਕੇਤੇ ਮੰਗਿ ਮੰਗਿ ਜਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਤਿਨਕੇ ਦੁਆਰੋਂ ਪਰ ਮੰਗਤੇ ਹੋਕਰ ਮਾਂਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਮਾਂਗ ਮਾਂਗ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਹੇਂ
ਰਾਜਾ ਆਇਕੁ ਤੋ ਭੋਗ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਸਉ ਮਣੁ ਹਸਤੀ ਘਿਉ ਗੁੜੁ ਖਾਵੈ ਪੰਜਿ ਸੈ ਦਾਣਾ ਖਾਇ ॥

ਜੇਸੇ ਹਾਥੀ ਘੀ ਅਰੁ ਗੁੜੁ ਕਈ ਸੌ ਮਣੁ ਖਾਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਕਈ ਪੰਜਸੌ ਮਣੁ ਦਾਣਾ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭਕੈ ਭੁਕੈ ਖੋਹ ਉਡਾਵੈ ਸਾਹਿ ਗਇਐ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਭਕਾਰਦਾ ਭੁਕਾਰੇ ਮਾਰਦਾ ਹੈ ਖੋਹ ਉਡਾਵਤਾ ਹੈ ਮਰ ਜਾਣੇ ਉਪਰਾਤ ਪਸਚਾਤਾ ਪੁਕਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀਕਾਰੀ ਪੁਰਸ (ਭਕੈ) ਭਕਾਰਤੇ
ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕਠੋਰ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ (ਭੁਕੈ) ਹੀਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਖੋਹ ਉਡਾਵੈ) ਬਿਸਓਂ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਤਿਨਕੇ
(ਸਾਹ) ਸ੍ਰਾਸ ਨਿਕਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਧੀ ਭੂਕਿ ਮੁਈ ਦੇਵਾਨੀ ॥ ਖਸਮਿ ਮਿਟੀ ਫਿਰਿ ਭਾਨੀ ॥

ਅੰਧੀ ਅਰ ਦਿਵਾਨੀ ਸਿਸ੍ਰੀ (ਭੂਕਿ) ਹੀਕਾਰ ਕਰਤੀ ਮਰ ਗਈ ਜਬ ਵੇਰ ਖਸਮ ਕੋ ਭਾਨੀ ਤਬਾ ਜਲਾਵਟੇ ਵਾ ਦਬਾਵਟੇ
ਕਰ ਦੇਹ ਮਿਟੀ ਹੋ ਗਈ ॥

ਅਧੁਗੁਲਾ ਚਿੜੀ ਕਾ ਚੁਗਣੁ ਗੋਇ ਚੜੀ ਬਿਲਲਾਇ ॥

ਆਪਾ (ਗੁਲਾ) ਗੁਲੇਲਾ ਵਾ ਚੁਕਰਾ ਵਾ ਗ੍ਰਾਸ ਚਿੜੀ ਕਾ ਚੋਗਾ ਹੈ ਸੋ ਖਾਇਕਰ (ਗੋਇ) ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਚੜੀ ਹੁਈ
(ਬਿਲਲਾਇ) ਬੋਲਤੀ ਚਹਿਤੀ ਹੈ ਤਬਾ ਹੀ ਅਲਪ ਅਹਾਰੀ ਨਿਮ੍ਰਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋਸਤ ਹੈਂ ਸੋ ਚਿਦ ਅਕਾਸਮੈਂ ਇਸਥਿਤ
ਹੁਏ ਹੁਏ (ਬਿਲਲਾਇ) ਚੇਤਨ ਸੰਬੰਧੀ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖਸਮੈ ਭਾਵੈ ਓਹਾ ਚੰਗੀ ਜਿ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ॥

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਵੇਹੀ ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਚਿੜੀ ਪਿਆਰੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ਕਰਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ
ਅਬ ਹੋਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਕਤਾ ਸੀਹੁ ਮਾਰੈ ਸੈ ਮਿਰਿਆ ਸਭ ਪਿਛੈ ਪੈਖਾਇ ॥

ਸ਼ੇਰ ਸਮ ਬਲੀ ਰਾਜੇ (ਮਿਰਿਆ) ਮ੍ਰਿਗਾਂ ਸਮਾਨ ਜੈਕੜੇ ਗਰੀਬੋਂ ਕੋ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਪੀਛੇ ਲਗ ਕੇ ਸਭ ਪੈਂਚ
ਅਰ ਸਿਪਾਹੀ ਖੜੇ ਹੈਂ ॥

ਹੋਇ ਸਤਾਣਾ ਘੁਰੈ ਨ ਮਾਵੈ ਸਾਹਿ ਗਇਐ ਪਛੁਤਾਇ ॥

ਹੀਕਾਰ ਸਹਿਤ ਹੋਕਰ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਘੁਰਨੇ ਮੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਤੱਖਜ ਘਰ ਰੂਪ ਘੁਰਨੇ ਮੈਂ ਵਾ ਤਖਤ ਪਰ ਸਮਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਬ
ਸ੍ਰਾਸ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਅਨਾਈਂ ਰਾਜਾ ਪਸਚਾਤਾਪੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਧਾ ਕਿਸਨੈ ਬੁਕਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥ ਖਸਮੈ ਮੂਲਿ ਨ ਭਾਵੈ ॥

ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਕਿਸਕੋ ਹੀਕਾਰ ਸਹਿਤ ਬੋਲਕੇ ਸੁਣਾਵਤਾ ਹੈ ਹੀਕਾਰੀ ਪੁਰਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਕ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰੇ ਅਕਤਿਭਾ ਅਕ ਭਾਲੀ ਬਹਿ ਖਾਇ ॥
ਅਕਟਿਭਾ ਅਰਥਾਤ ਬਾਣ ਪ੍ਰਸਤੀ ਸੰਤ ਬਨ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬਨ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਐਰਥੈਨਕਰ ਅਕਉਪਲਖਤ
ਬਨ ਕੀਆਂ ਭਾਲੀਆਂ ਕੇ ਫੂਲ ਵਲ ਖਾਤਾ ਹੈ ॥

ਖਸਮੇ ਭਾਵੈ ਓਹੋ ਚੰਗਾ ਜਿ ਕਰੇ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ॥
ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤੋ ਵੇਹ ਸ੍ਰੋਸੈ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਖੁਦਾਇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਚਾਰਿ ਦਿਹਾੜੇ ਸੁਖਿ ਕੀਤੇ ਦੁਖੁ ਹੋਈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਮਾਇਆ ਵਾ ਇਹ ਲੋਕ ਰੂਪ ਸ੍ਰਿਸਤੀ ਚਾਰ ਦਿਹਾੜੇ ਹੈ ਇਸ ਮੈਂ ਭੋਗਾਇ ਸੁਖ
ਕੀਤੇ ਹੁਏ ਦੁਖ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗਲਾ ਵਾਲੇ ਹੋਨਿ ਘਣੇਦੇ ਛਡਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ॥ ਮਖੀ ਮਿਠੈ ਮਰਨਾ ॥
ਗਲਾਂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮਿਥਿਆ ਕਹਿਨੇ ਵਾਲੇ ਪੰਤੂ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਕੋਈ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ
ਹੈ ॥ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਮਖੀ ਕਾਮਾਇਆਸ਼ਿਤ ਸੁਖੋਂ ਰੂਪ ਮਿਠੈ ਮੈਂ ਮਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਬਲਤੇ ਵਹੁੰ ਜੋ ਅੰਸੇਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੋਂ ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਰੁਖਹਿ ਤਿਨ੍ਹ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਤਿਨ੍ਹ ਭਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰਨਾ ॥ ੨ ॥
ਏ ਹਰੀ ਜਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਭੂ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਾਇਆ ਨਜ਼ਦੀਕ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਹੀ ਸੰਸਾਰ
ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੋ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਤੂ ਧਨੀ ਸਚਾ ਅਲਖ
ਅਪਾਰੁ ॥ ਤੂ ਦਾਤਾ ਸਭਿ ਮੰਗਤੇ ਇਕੋ ਦੇਵਦਹਾਰੁ ॥
ਏ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਤੂ ਸਚਾ ਧਨੀ ਹੈਂ ਤੂ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਕ ਕੋ
ਦੇਵਦਹਾਰ ਇਕ ਤੂ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨੀ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਯਾ ਦੁਆਰਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਇਕਨਾ ਨੋ ਤੁਧੁ ਏਵੈ ਭਾਵਦਾ ਮਾਇਆ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੁ ॥
ਇਕ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕਾ ਰਖਣਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਐਸਾ ਹੀ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਾਯਾ ਨਾਲ ਪਿਆਰੁ ਲਗਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀਐ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ॥
ਜਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਮਨ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਅਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਿਆਰ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ॥

ਵਿਨੁ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਵਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ਤੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥
ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਿ ਤੁਧੁ ਸੇਵਦੇ ਇਕ ਢਾਢੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰੁ ॥
ਤੂ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈਂ ਸਭ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਇਕ ਮੈਂ (ਢਾਢੀ) ਤੇਰਾ ਜਸ ਚਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ॥
ਦੇਹਿ ਵਾਨੁ ਸੰਤੋਖੀਆ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਆਪਾਰੁ ॥ ੧੯ ॥
ਮੇਰੇ ਕੋ ਏਹੁ ਵਾਨੁ ਈਜੀਏ ਜੋ ਸੰਤੋਖ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ਔਰ ਸਚ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਮਿਲੇ ॥ ੧੯ ॥
ਕੋਈ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੁਆ ਤਿਸਕੇ ਸੰਖੀਬੁ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਬੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਰਾਤੀ ਕਾਲੁ ਘਟੈ ਦਿਨਿ ਕਾਲੁ ॥ ਛਿਜੈ ਕਾਇਆ ਹੋਇ ਪਰਾਲੁ ॥
ਰਾਤੋਂ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਮਾ ਘਟਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਮਾ ਬਿਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਦੇਹ ਛਿਜਤੀ ਹੈ ਔਰ (ਪਰਾਲੁ)
ਖਾਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਬਲ ਹੋਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਵਰਤਲਿ ਵਰਤਿਆ ਸਰਬ ਸੰਸਾਲੁ ॥ ਭੁਲਿਆ ਚੁਕਿ ਗਇਆ ਤਪਤਾਲੁ ॥
ਜੀਵ ਸਰਬ ਸੰਸਾਲੋਂ ਕੇ (ਵਰਤਨਿ) ਵਾਲੇਵਿਓਂ ਮੈਂ ਬਰਤਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤਪ ਕਾ ਤਾਲ ਚੁਕ
ਗਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਪ ਤਪ ਹੀਨ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅੰਧਾ ਬਖਿ ਬਖਿ ਪਇਆ ਏਰਿ ॥ ਪਿਛੈ ਰੋਵਹਿ ਲਿਆਵਹਿ ਫੇਰਿ ॥
(ਅੰਧਾ) ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਬਖਿ ਬਖਿ ਕਰ ਸੰਸਾਰ (ਏਰਿ) ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ਪਿਛੈ ਜੋ ਰੋਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਆ ਸੋਝ
ਲਾਯਾਵੇਏ ਅਰਥਾਤ ਸੋਝ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈ ॥

ਬਿਨ ਬੁਝੇ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ॥ ਮੋਇਆ ਰੋਹਿ ਰੋਂਦੇ ਮਰਿ ਜਾਂਹੀ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਬੁਝੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਛੁ ਸੋਝੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥ ਜੋ ਮਰਿਆ ਨੂੰ ਰੋਂਦੇ ਹੋਂ ਸੋ ਰੋਂਦੇ ਵਾਲੇ ਭੀ ਮਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਖਸਮੈ ਦੇਵੈ ਭਾਵੈ ॥ ਸੋਈ ਮੁਏ ਜਿਨ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਐਸੇ ਹੀ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਮੁਏ ਹੁਏ ਜਾਣੇ ਜਿਨਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿਤਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਮੁਆ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮੁਈ ਮੁਆ ਵੈਰੁ ਵਾਈ ॥

ਸਾਮਾਨਤ ਤੇ ਪਿਆਰ ਮੁਆ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੁਆ ਔਰ ਜੋ ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਪ੍ਰੀਤੀਥੀ ਸੋ ਭੀ ਮਰ ਗਈ ਔਰਜਿਸਕਰ(ਵਾਈ) ਵਿਰੋਧੀ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਸੋ ਵੈਰ ਭੀ (ਮੁਆ) ਨਿਬਿਰਤ ਹੁਆ ॥

ਵੈਨੁ ਗਇਆ ਰੂਪੁ ਵਿਣਸਿਆ ਦੁਖੀ ਦੇਹੁ ਰੁਲੀ ॥

ਮਰਦੇ ਕਰ ਸਰੀਰ ਕਾ (ਵੈਨੁ) ਰੰਗ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਔਰ ਸੁੰਦਰਪਣਾ ਭੀ ਨਸ਼ਟ ਹੋਇਆ ਔਰ ਜੀਉ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਸੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਈਹਾ ਦੇਹਿ ਰੁਲਤੀ ਹੈ ॥

ਕਿਥਹੁ ਆਇਆ ਕਹੁ ਗਇਆ ਕਿਉ ਨ ਸੀਓ ਕਿਉ ਸੀ ॥

ਲੋਕ ਐਸੇ ਗਲਾਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਜੀਵ ਕਾ ਹਾਲ ਕੁਛ ਨਿਰਨੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਕਿ ਕਹਾਂ ਸੋ ਆਇਆ ਥਾ ਔਰ ਕਹਾਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਔਰ ਵਹੁ ਕੁਛ (ਨ ਸੀਓ) ਨਹੀਂ ਤਾ ਕਿ ਕਿਛੁ ਥਾ ?

ਮਨਿਮੁਖਿ ਗਲਾ ਗੋਈਆ ਕੀਤਾ ਚਾਉ ਰਲੀ ॥

ਮਨਮੁਖ ਨੇ ਮਨਮੁਖਪਣੇ ਕੀਆ ਗਲਾ (ਗੋਈਆ) ਕਹੀਆ ਚਾਉ ਸੋ ਖੁਸ਼ੀਆ ਕਰ ਗਿਆ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਸਿਰ ਖੁਰ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਿਰ ਸੇ ਲੈਕਰ (ਖੁਰ) ਪੈਰਾ ਤਕ ਜੀਵ ਕੀ ਪਤਿ ਪਾਈ ਹੁਈ ਹੈਭਾਵ ਜਨਮ ਸੇ ਲੈਕਰ ਮਰਣ ਪ੍ਰਯੰਤ ਬੇਇਜਤ ਰਹਾ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਖਾਈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤ ਕੋ ਜੀਵ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਸਖਾਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਸੁ ਗੁਰੂ ਜਗਤੁ ਬਉਰਾਨਾ ਨਾਵੈ ਸਾਰ ਨ ਪਾਈ ॥

ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂਸੇ ਬਿਨਾ ਜਗਤ ਕਮਲਾ ਹੈ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਹਿ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ਜਿਨ ਜੋਤਿ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਔ(ਜੋਤੀ)ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਸਾਹਿਬੁ ਸੋ ਸੇਵਕੁ ਤੇਹਾ ਜਿਸੁ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਵਸਾਈ ॥

ਸੋ (ਸਾਹਿਬ) ਗੁਰੂ ਸਮੂਖ ਆਰ ਸੋਈ ਸਿਖ ਭੀ ਤੈਸਾ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਾਈ ਰਖਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਕਹੁ ਕਿਨਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅਪਾ ਅੰਧੁ ਕਮਾਈ ॥

ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਕਹੁ ਕਿਸਨੇਸੁਖਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆਅਪਾ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤਾਹੈ॥

ਬਿਖਿਆ ਕਦੇ ਹੀ ਰਜੈ ਨਾਹੀ ਮੂਰਖ ਭੁਖ ਨ ਜਾਈ ॥

ਬਿਸ਼ਯੋਂ ਕਰਕੇ ਕਈ ਭੀ ਖਜਤਾ ਨਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੂਰਖ ਕੀ ਬਿਸ਼ਨਾ ਭੁਖ ਕਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਦੂਜੈ ਸਭੁਕੇ ਲਾਗਿ ਵਿਗੁਤਾ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੁਝ ਨ ਪਾਈ ॥

ਦੂਜੇ ਮੈਂ ਲਗ ਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਖਰਾਬ ਹੁਆ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਬੁਝ) ਗਿਆਤ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਜਿਸਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਰਜਾਈ ॥ ੨੦ ॥

ਜੋ ਪੁਰਖ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਸੋਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ(ਰਜਾਈ)ਪਰਮੇਸਰ ਭ੍ਰਿਪ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਸੇਵਤਾਹੈ॥੨੦॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਸਰਮੁ ਧਰਮੁ ਦੁਇ ਨਾਨਕਾ ਜੇ ਧਨੁ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਲਗਾ ਅਰ ਧਰਮ ਤੋ ਰਹਿ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਰਿਦੇ ਪਲੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਧਨ ਪੜ ਜਾਵੇ ॥

ਸੋ ਧਨੁ ਮਿਤ੍ਰੁ ਨ ਕਾਂਢੀਐ ਜਿਤੁ ਸਿਰਿ ਚੋਟਾਂ ਖਾਇ ॥

ਸੋ ਧਨ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋਰਕੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀਆ ਚੋਟਾਂ ਖਾਣੀਆਂ ਪਛੇਂ ॥

ਜਿਨਕੈ ਪਲੈ ਧਨੁ ਵਸੈ ਤਿਨਕਾ ਨਾਉ ਫਕੀਰ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਪਲੇ ਧਨੁ (ਵਸੈ) ਬਸਤਾ ਭਾਵ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਨਾਉਂ ਫਕੀਰ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਵਹੁ ਬੰਗਾਲ ਹੈ ॥

ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਤੂ ਵਸਹਿ ਤੇ ਨਰ ਗੁਲੀ ਗਹੀਰ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ਸੇ ਪੁਰਸ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਦੁਖੀ ਦੁਨੀ ਸਹੇੜੀਐ ਜਾਇਤ ਲਗਾਹਿ ਦੁਖ ॥

(ਦੁਨੀ) ਮਾਇਆ ਦੁਖੋਂ ਕਰ ਸਹੇੜੀਐ ਭਾਵ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀਤੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਹਾਥ ਸੇ ਚਲੀ ਜਾਵੇ ਤੋਂ ਭੀ ਦੁਖ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ।

ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਕਿਸੈ ਨ ਲਾਬੀ ਭੁਖ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਸਚੇ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੇ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਨਹੀਂ ਉਤਰੀ ਹੈ ॥

ਰੂਪੀ ਭੁਖ ਨ ਉਤਰੈ ਜਾਂ ਦੇਖਾਂ ਤਾਂ ਭੁਖ ॥

ਰੂਪ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਚਾਹ ਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀ ਜੋ ਦੇਖਤਾ ਹੁੰਦਾ ਤੋਂ ਭੁਖ ਅਰਥਾਤ ਚਾਹ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਯਥਾ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—ਅਖੀਂ ਦੇਖ ਨ ਰਜੀਆ ਬਹੁ ਰੰਗ ਤਮਸੇ ॥

ਜੇਤੇ ਰਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਤੇਤੇ ਲਗਾਹਿ ਦੁਖ ॥ ੨ ॥

ਸਰੀਰ ਕੇ ਜਿਤਨੇ ਰਸ ਹੈਂ ਤਿਤਨੇ ਹੀ ਅੰਤ ਕੇ ਦੁਖ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਅੰਧੀ ਕੰਮੀ ਅੰਧੁ ਮਨੁ ਮਨਿ ਅੰਧਿ ਤਨੁ ਅੰਧੁ ॥

ਅੰਧੇ ਕਾਮੋਂ ਸੇ ਮਨ ਅੰਧਾ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਜਬ ਮਨ ਅੰਧਾ ਹੁਆ ਤੋਂ ਤਨ ਭੀ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਰ ਅੰਧ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਚਿਕੜਿ ਲਾਇਐ ਕਿਆ ਬੀਐ ਜਾਂ ਦੁਟੈ ਪਥਰ ਬੰਧੁ ॥

ਜਬ ਕਾਮਾਦਿਕੋਂ ਕਰ ਜੋਗਾਭਾਸਾ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਪਥਰ ਕਾ ਬੰਧ ਟੁਟ ਗਿਆ ਤੋਂ ਸਮਾਨ ਸਾਧਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣੀ ਰੂਪ ਗਾਰ ਲਗਾਉਣੇ ਸੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬੰਧੁ ਤੁਟਾ ਬੇੜੀ ਨਹੀ ਨਾ ਤੁਲਹਾ ਨਾ ਹਾਥ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੇ ਨਾਮ ਵਿਨੁ ਕੇਤੇ ਭੁਬੇ ਸਾਥਾ ॥੩॥

ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਬੰਧ ਟੁਟ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਬੇੜੀ ਨਹੀਂ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਤੁਲਹਾ ਨਹੀਂ ਔਰ ਨ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪੁ ਨਦੀ ਮੈਂ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਸਾਥ ਭੁਬ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਲਖ ਮਣ ਸੁਇਨਾ ਲਖ ਮਣ ਰੁਪਾ ਲਖ ਸਾਹ ਸਿਰਿ ਸਾਹ ॥

ਪੁਰਸ ਕੇ ਪਾਸ ਲਖੋਂ ਮਣ ਸੋਇਨਾ ਹੈ ਅਰ ਲਖੋਂ ਮਣ ਚਾਦੀ ਹੈ ਔਰ ਲਖੋਂ ਸਾਹੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਸਾਹੁ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀਏ ॥

ਲਖ ਲਸਕਰ ਲਖ ਵਾਜੇ ਨੇਜੇ ਲਖੀ ਘੋੜੀ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥

ਲਾਖੋਂ ਲਸਕਰ ਤਿਨ ਮੈਂ ਲਾਖੋਂ ਨੇਜੇ ਬੁਰਦਾਰ ਹੈਂ ਅਰ ਬਾਜੇ ਖਜਾਵਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਲਾਖੋਂ ਘੋੜੀਓਂ ਕਰਬਾਦਸਾਹੁ ਹੈਂ ॥

ਜਿਥੈ ਸਾਇਰੁ ਲੰਘਣਾ ਅਗਨਿ ਪਾਣੀ ਅਸਗਾਹ ॥

ਕੈਧੀ ਦਿਸਿ ਨ ਆਵਈ ਧਾਹੀ ਪਵੈ ਕਹਾਹ ॥

ਜਥਾ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੈਂ (ਸਾਇਰੁ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਕੇ ਲੰਘਣਾ ਹੈ ਤਹਾ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਜੋਜਨ ਕੇ ਬਿਸਥਾਰ ਸਹਿਤ ਅਗਨੀ ਕਾ ਬੰਨ੍ਹ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਵੈਤਰਨੀ ਨਦੀ ਮੈਂ ਅਰੁ ਪ੍ਰਾਨਕਤ ਰੂਪ ਪਾਣੀ (ਅਸਗਾਹ) ਅਥਾਹੁ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਉਚਾਰ ਸੇ ਪਾਰੁ ਨਜਰ ਨਹੀ ਆਵਤਾ ਔਰ ਵਹਾ (ਧਾਹੀ) ਬਿਲਾਪ ਕਾ ਕੁਰਲਾਟ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਓਥੈ ਜਾਣੀਅਹਿ ਸਾਹ ਕੇਈ ਪਾਤਿਸਾਹ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਸਾਹ ਹੋ ਔਰ ਕੋਈ ਪਾਤਿਸਾਹ ਹੋ ਵਹਾ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਗਏ ਹੁਏ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਵਹਾ ਪਾਤਿਸਾਹਤ ਕਾ ਜੇਹੁ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਕਰਮਾਨੁਸਾਰ ਇਤਰ ਜੀਵੋਂ ਸਮ ਸੁਖ ਤਥਾ ਦੁਖ ਭੋਗੇਂਗੇ ॥ ੪ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਕਨ੍ਹ ਗਲੀਂ ਜੰਜੀਰ ਬੰਦਿਰਥਾਣੀਐ ॥ ਬਧੇ ਛੁਟਹਿ ਸਹਿਸਰੁ ਪਛਾਣੀਐ ॥

ਇਕਨਾ ਕੇ ਗਲੀਂ ਮੈਂ ਜੰਜੀਰ ਪਛੇ ਹੁਏ ਜਮ ਕੇ ਪਕੜੇ ਹੁਏ ਰਬ ਕੀ ਕੈਦ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜਿਨਕੀ ਬੰਦਰੋਂ ਜੈਸੀ ਬਾਦ ਹੈ ਭਾਵ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸਹਿਤ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਜਿਨ ਕਾ ਬੰਦਲੁ ਹੈ ਤਿਨ ਇਕ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਜੰਜੀਰ ਪਛਤੇ ਹੈਂ (ਸਰੁ) ਨਿਸਕੈ ਕਰ ਬੰਧੇ ਹੁਏ ਜੀਵ ਤੋਂ ਛੁਟਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਰ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇਂ ॥

ਲਿਖਿਆ ਪਲੈ ਪਾਇ ਸੇ ਸਰੁ ਜਾਣੀਐ ॥ ਹੁਕਮੀ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ ਗਇਆ ਜਾਣੀਐ ॥

ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਕਾ ਪੁਨ ਕਰਮ ਲਿਖਾ ਹੁਆ ਪੁਰਸ ਕੇ ਪਲੈ ਪੜ ਜਾਵੇ ਤੋਂ ਸੇ ਸਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਹੁਕਮੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਨਜਾਉਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਜੀਉ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਗਿਆ ਤਬ ਪੁੰਨੀ ਵਾ ਪਾਪੀ ਜਾਨਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭਉਜਲ ਤਾਰਣਹਾਰੁ ਸਬਦਿ ਪਛਾਣੀਐ ॥ ਚੋਰ ਜਾਰ ਜੁਆਰ ਪੀੜੇ ਘਾਣੀਐ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇਹਾਰਾ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੀਤਾ ਹੈ ਚੋਰ ਯਾਰ ਅਰ ਜੁਆਰੀ ਘਾਨੀਓਂ ਮੈਂ ਪੀੜੀਤੇ ਹੈਂ

ਭਾਵ ਅਤੀ ਕਸ਼ਟ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿੰਦਕ ਲਾਇਤਬਾਰ ਮਿਲੇ ਹੜਵਾਣੀਐ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ

ਸਚਿ ਸਮਾਇ ਸੁ ਦਰਗਹ ਜਾਣੀਐ ॥ ੨੧ ॥

ਜੇ ਨਿੰਦਕ ਔਰ (ਲਾਇਤਬਾਰ) ਰੁਗਲ ਹੈਂ ਜੋ ਹੜੀਓਂ ਅਰਥਾਤ ਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਮੇਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਰ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ
ਜੋ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਸਚੇ ਵਾ ਸੁਖੀ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੧ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮ: ੨ ॥

ਨਾਉ ਫਕੀਰੈ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਮੂਰਖ ਪੀਡਤੁ ਨਾਉ ॥ ਅੰਧੇ ਕਾ ਨਾਉ ਪਾਰਖੁ ਏਵੈ ਕਰੇ ਗੁਆਉ ॥

ਫਕੀਰ ਕਾ ਨਾਮ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈ ਭਾਵ ਨੀਤੀ ਵਾ ਧਰਮ ਧਨ ਤੇ ਰਹਤ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਰਾਜੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਨਾਮ
ਪੀਡਤ ਹੈ ਭਾਵ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰਵੇਤਾ ਸੱਤ ਅਸੱਤ ਕੇ ਬਥੇਕ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈਂ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਪੀਡਤ ਹੈਂ ਜੋ (ਅੰਧੇ) ਸੂਰੂਪ ਜੋ ਅਗਿਆਤ
ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋ ਧਰਮ ਅਧਰਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਤਿਨਕਾ ਨਾਮ ਪਾਰਖੁ ਅਰਥਾਤ ਬਿਉਹਾਰ ਕੇ ਪਰਖਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ (ਏਵੈ ਕਰੇ
ਗੁਆਉ) ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਲਾਤਿ ਕਾ ਨਾਉ ਚਉਧਰੀ ਕੂੜੀ ਪੂਰੇ ਥਾਉ ॥ ਨਾਨਕ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣੀਅ ਕਲਿ ਕਾ ਏਹੁ ਨਿਆਉ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਬਹੁਤ ਇਲਤ ਕਰੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਚੌਧਰੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਕੂੜੀ) ਝੂਠੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈਸੀ ਥਾਉਂ ਪੂਰਤੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਰਦੇ
ਪਰਤੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਕਰ ਲੈਏ ਦੇਤੇ ਮੈਂ ਮੋਹਰੇ ਬੈਠਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਲਜੁਗ
ਕਾ ਏਹੋ ਜੇਹਾ ਨਿਆਉ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਥ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਕਹੇਂ ਪੜਨੇ ਕਰਕੇ ਕਲੀ ਕਾ ਬਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤਾ ਹੋਵੈਗਾ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮ: ੧ ॥ ਹਰਨਾਂ ਬਾਜਾਂ ਤੈ ਸਿਕਦਾਰਾਂ ਏਨਾ ਪੜਿਆ ਨਾਉ ॥

ਫਾਪੀ ਲਗੀ ਜਾਤਿ ਫਹਾਇਨਿ ਅਗੈ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥

(ਹਰਨਾਂ) ਮ੍ਰਿਗ ਅਰ ਬਾਜਾ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਤੇ ਪਕੇ ਹੁਏ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਗ ਅਰ ਬਾਜ ਸਿਕਾਰੀ ਸਿਖਾਏ ਹੁਏ ਹੋਤੇ ਹੈਂ

(ਤੈ) ਬਹੁੜੇ (ਸਿਕਦਾਰਾਂ) ਸਿਰਦਾਰ ਠਾਢੇਦਾਰ ਜੋ ਹੈਂ ਇਨ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਪੜਾ ਹੁਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ (ਫਾਪੀ) ਫਾਹੀ ਲਗੀ
ਤਬ ਮ੍ਰਿਗ ਅਰ ਬਾਜ ਐ ਸਰਦਾਰ ਲੋਕ ਅਪਨੀ ਜਾਤੀ ਕੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਫਹਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਖੋਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਲੋਕ
ਮੈਂ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ॥

ਸੋ ਪੜਿਆ ਸੋ ਪੀਡਤੁ ਬੀਨਾ ਜਿਨੀ ਕਮਾਣਾ ਨਾਉ ॥

ਪਹਿਲੇ ਦੇ ਜੜ ਅੰਦਰਿ ਜੰਮੇ ਤਾ ਉਪਰਿ ਹੋਵੈ ਛਾਉ ॥

ਜੋ ਪੜਾ ਹੁਆ ਅਰ ਸੋਈ ਪੀਡਤ (ਬੀਨਾ) ਬਹੁਤ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮੇਸੁਰਕੋ ਨਾਮ ਕੀ ਜਾਪਗੁਪ ਕਮਾਈ ਕਰੀ ਹੈ (ਪਹਿਲੋਂ)
ਪ੍ਰਿਥਮ ਪ੍ਰਿਥੀ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜੜ ਜਮ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਬ ਉਪਰ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਉ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬਾ ਹੀ ਜੋ ਪਹਿਲੇ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਬ੍ਰਿਤੀ
ਹੋਵੇ ਤੋ ਸੁਖ ਰੂਪ ਛਾਯਾ ਹੋਵੇ ॥

ਰਾਜੇ ਸੀਹ ਮੁਕਦਮ ਕੁਤੇ ॥ ਜਾਇ ਜਗਾਇਨਿ ਬੈਠੇ ਸੁਤੇ ॥

ਕਲਿਜੁਗ ਕੇ ਰਾਜੇ ਤੋ (ਸੀਹ) ਸੋਰ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ (ਮੁਕਦਮ) ਨੰਥਦਾਰ ਹੈਂ ਜੋ ਕੁਤੇ ਵਤ ਹੈਂ ਬੈਠੇ ਸੁਤੇ ਰਾਜਾ ਕੋ ਜਾਇ
ਜਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਗੁਨਾਹੀ ਪੁਰਸ ਰੂਪ ਸਿਕਾਰ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥

ਚਾਕਰ ਨਹਦਾ ਪਾਇਨਿ ਘਾਉ ॥ ਰਤੁ ਪਿਤੁ ਕੁਤਿਹੋ ਰਹਿ ਜਾਹੁ ॥

ਰਾਜੇ ਕੋਰ ਚਾਕਰ ਰੂਪੀ ਨਹੁਦਾ ਕਰ ਘਾਉ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਮਾਸ ਰੂਪ ਧਨ ਬੈਂਚ ਲੇਤੇ ਹੈ ॥ ਰਤ ਪਿਤ ਅਰਥਾਤ
ਬਾਕੀ ਰਹਾ ਹੁਆ ਲੋਸ ਮਾਤ੍ਰ ਧਨ ਕੁਤੇ (ਮੁਕਦਮ) ਚੌਧਰੀ ਬਣ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਥੈ ਜੀਆਂ ਹੋਸੀ ਸਾਰ ॥ ਨਕੀ ਵਢੀ ਲਾਇਤਬਾਰ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪਰਲੋਕ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਸਾਰ) ਸਮਾਲ ਹੋਵੈਗੀ ਤਹਾ ਇਨਸਾਫ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਲਾਇਤਬਾਰ)
ਬੁਗਲ ਹੈਂ ਜੋ ਨੱਕੀ ਵਢੀ ਚਿਰੈਂਗੋ ਭਾਵ ਅਪਜਸ ਲੈਣਗੇ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਆਪਿ ਉਪਾਏ ਮੇਵਨੀ ਆਪੇ ਕਰਦਾ ਸਾਰ ॥

ਭੈ ਬਿਨੁ ਭਰਮੁ ਨ ਕਟੀਐ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਕੀ ਸੰਭਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਭੈ ਬਿਨ
ਭਰਮ ਨਿਬਿਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਲਾਯਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਭਉ ਉਪਜੈ ਪਾਈਐ ਮੇਖ ਦੁਆਰ ॥

ਭੈ ਤੇ ਸਹਜੁ ਪਾਈਐ ਮਿਲਿ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿਅਪਾਰ ॥

ਵਹੁ ਭਜ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮੇਖ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਭਜ ਧਾਰਨੇ ਸੇ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਰ (ਅਪਾਰ) ਬਿਅੰਤ (ਜੋਤੀ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੇਂ ਜੋਤ ਮਿਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਭੈ ਤੇ ਭੈਜਲੁ ਲੰਪੀਐ ਗੁਰਮਤੀ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਭੈ ਤੇ

ਨਿਰਭਉ ਪਾਈਐ ਜਿਸਦਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਭੈ ਧਾਰਨੇ ਤੇ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਵੀਚਾਰ ਕਰੀਏ ਤੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਲੰਘੀਤਾ ਹੈ ॥ ਔ ਭੈ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਨਿਰਭਉ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਰ ਪਾਰ ਕਾ ਕੁਛ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ॥

ਮਨਮੁਖ ਭੈ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣਨੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਜਲਤੇ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਹੀ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਉਚਿਧਾਰ ॥ ੨੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ ਭੈ ਕੀ ਸਾਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਜਲਤੇ ਹੁਏ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰ ਕਰ ਜਿਸ ਕਿਸੀਨੇ ਨਾਮ ਹੀ ਜਪਟੇ ਕਰ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥
ਸ਼ੇਖ ਬ੍ਰਹਮ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਤਾ ਰਹਾ ਗੁਰੂਜੀ ਉਤਰ ਦੇਤੋਰਹੇ ਏਕ ਰੋਜ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਕਹਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਕਰ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਰ ਕੁਛ ਨਰਾਜ ਤੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਹਮ ਹਰੀ ਜਸ ਕਹਿਤੇ ਹੁਏ ਅਧਿਕ ਅਨੰਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤੋਂ ਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਰੂਪੈ ਕਾਮੈ ਦੋਸਤੀ ਭੁਖੇ ਸਾਦੇ ਗੰਢੁ ॥

ਜੈਸੇ ਕਾਮੀ ਪੁਰਸ ਰੂਪ ਕੇ ਸਾਥ (ਦੋਸਤੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਖੁਸ਼ਿਆਵੰਤ ਕਾ ਸੁਆਦ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਮਿਲਣੇ ਕਰ (ਗੰਢ) ਪੜਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਰੂਪ ਹੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਲਬੈ ਮਾਲੈ ਘੁਲਿ ਮਿਲਿ ਮਿਚਲਿ ਊਂਘੈ ਸਉੜਿ ਪਲੰਘੁ ॥

ਲਬ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਜੈਸੇ (ਮਾਲ) ਧਨ ਕੇ ਸਾਥ (ਘੁਲਿਮਿਲਿ) ਅਭੇਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਿੰਦਰਾ ਵਾਲਾ (ਸਉੜਿ)

ਝੋੜੇ ਅਰਥਾਤ ਛੋਟੇ ਪਲੰਘੁ ਸੇ (ਮਿਚਲਿ) ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਭੰਉਕੈ ਕੋਪੁ ਖੁਆਰੁ ਹੋਇ ਫਕਤੁ ਪਿਟੇ ਅੰਧੁ ॥

ਰੂਪੈ ਚੰਗਾ ਨਾਨਕਾ ਵਿਣੁ ਨਾਮੈ ਮੁਹਿ ਗੰਧੁ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਜੋ ਸਾਕਫ ਕ੍ਰੋਧ ਕਰ ਭੌਂਕਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅੰਧੇ (ਫਕਤੁ) ਖਰਾਬੀਆਂ ਵਾ ਬਿਆਰਬ ਹੀ ਪਿਟਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਮੁਖ ਸੇ ਦੁਰਗੰਧ ਰੂਪ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ਵ ਸੰਬੰਧੀ ਬਰਕਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਬਚਨ ਬੋਲਤੇ ਸੇ ਰੂਪ ਕਰਨਾ ਹੀ ਚੰਗਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਰਾਜੁ ਮਾਲੁ ਰੂਪੁ ਜਾਤਿ ਜੋਬਨੁ ਪਜੇ ਨਗ ॥

ਏਨੀ ਠਗੀ ਜਗੁ ਠਗਿਆ ਕਿਨੈ ਨ ਰਖੀ ਲਜ ॥

ਰਾਜ ਧਨ ਰੂਪ ਜਾਤੀ ਅਰ ਜਵਾਨੀ ਏਹ ਪਾਠੋਂ ਹੀ ਠਗ ਹੈਂ ॥ ਇਨ ਠਗੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਠਗ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿਸੀਨੇਇਨਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਅਪਨੀ ਸ਼ਰਮ ਨਹੀਂ ਰਖ ਲਈ ਭਾਵ ਇਨ ਕਰ ਪੁਰਸ ਕੇ ਮਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਇਨੋਂ ਨੇ ਕਿਸੀ ਕੀ ਲਜ ਨਹੀਂ ਰਖੀ ॥

ਏਨਾ ਠਗਨਿ ਠਗ ਸੇ ਜਿ ਗੁਰਕੀ ਪੈਰੀ ਪਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਮਾ ਬਾਹਰੇ ਹੋਰਿ ਕੇਤੇ ਮੁਠੇ ਜਾਹਿ ॥ ੨ ॥

ਇਨ ਠਗੋਂ ਕੋ ਸੋ ਪੁਰਸ ਠਗਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਨ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਮਦੁ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਰਚਣੀ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਰਮਹੀਣ ਸੇ ਅਨੇਕ ਹੀ ਲੂਟੇ ਹੁਏ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪੜਿਆ ਲੇਖੇਦਾਰੁ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ॥ ਵਿਣੁ ਨਾਵੈ ਕੂੜਿਆਰੁ ਅਉਖਾ ਤੰਗੀਐ ॥

ਪੜਿਆ ਹੁਆ ਯਦੀ ਲੇਖੇਦਾਰੁ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਾਸੋਂ ਭੀ ਲੇਖਾ ਮੰਗਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਔ ਬੁਠਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੰਗਸੀ ਦਿਖਾਇ ਕਰ ਔਖਾ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅਉਖਟ ਰੁਪੇ ਰਾਹ ਗਲੀਆਂ ਰੋਕੀਆਂ ॥ ਸਚਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੀਆਂ ॥

ਵਹੁ ਮਨਮੁਖ (ਅਉਖਟ) ਔਖੇ ਜਮ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਵੈਤਰਨੀ ਆਦਿ ਨਦੀਵੀਂ ਪਰ (ਰੁਪੇ) ਰੋਕੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਗਲੀਆਂ ਰੋਕੀਆਂ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਕੋ ਰੁਪੇ ਸੇ ਬਚਣੇ ਕਾ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁਏ ਗੁਰਮੁਖ

ਕੇ ਸਰਾ ਵੇਪਰਵਾਹੁ ਤਿਨ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਬਰਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹੁ ਹਾਥ ਨ ਲਭਈ ॥ ਮੁਹੇ

ਮੁਹਿ ਚੋਟਾ ਖਾਹੁ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਕੋਇ ਨ ਛੁਟਸੀ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਗਹਿਰ) ਭੂਖਾ ਅਰ(ਗੰਭੀਰ)ਨਿਰਹਲਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀ ਲਭਤਾ ਜੀਵ (ਮੁਹੇ ਮੁਹਿ) ਮੁਖ ਪਰ ਜਮ ਆਇਕੋ ਕੀ ਚੋਟਾ ਖਾਤਾਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਭੀ ਤਿਸ ਦੁਖ ਸੇ ਛੁਟੇਗਾ ਨਹੀਂ ॥

ਪਤਿ ਸੇਤੀ ਘਰਿ ਜਾਹੁ ਨਾਮੁ ਵਖਾਣੀਐ ॥ ਹੁਕਮੀ ਸਾਹੁ ਗਿਰਾਹੁ ਦੇਂਦਾ ਜਾਣੀਐ ॥੨੩ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ(ਵਖਾਣੀਐ)ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪਤ ਸਹਿਤ ਪੁਲੋਕ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਸਾਸ-ਗਿਰਾਸ ਦੇਤਾ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਕੁਝ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਅੰਦਰ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਪਉਣੈ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਜੀਉ ॥ ਤਿਨੁ ਕਿਆ ਖੁਸੀਆ ਕਿਆ ਪੀੜ ॥

ਪਵਣ ਪਾਣੀ ਅਗਨੀ ਆਦਿ ਪੰਚ ਤਤੋਂ ਕੋ ਰਚ ਕਰ ਪੁਨਹ ਜੀਵ ਕਲਾ ਪਾਈ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨੇ ਆਪ ਨ ਖੁਸੀਆਂ ਮਿਲਤੀਆ ਹੈਂ ਨ ਪੀੜਾ ਭਾਵ ਪਰਾਧੀਨ ਹੈਂ ॥

ਧਰਤੀ ਪਾਤਾਲੀ ਆਕਾਸੀ ਇਕਿ ਦਰਿ ਰਹਿਨਿ ਵਜੀਰ ॥

ਇਕਨਾ ਵਡੀ ਆਰਜਾ ਇਕਿ ਮਰਿ ਹੋਇ ਜਹੀਰ ॥

ਇਕ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਪਾਤਸਾਹੁ ਹੈ ਇਕ ਤਿਨਕੋ ਦਰਵਾਜ਼ੋਂ ਪਰ ਵਜੀਰ ਹੋਕਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਇਕਨਾ ਕੀ ਬਡੀ ਆਪੂ ਹੈ ਇਕਨੋਂ ਕੀ ਛੋਟੀ ਹੈ ਇਕ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਇਕ (ਜਹੀਰ) ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅਸਲ ਜਹੀਰ ਪਟੁ ਅਰਬੀ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਦੇ ਖਾਹਿ ਨਿਖੁਟੈ ਨਾਹੀ ਇਕ ਸਦਾ ਫਿਰਹਿ ਫਕੀਰ ॥

ਹੁਕਮੀ ਸਾਜੇ ਹੁਕਮੀ ਢਾਹੇ ਏਕਿ ਚਸੇ ਮਹਿ ਲਖ ॥

ਇਕ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਆਇਆ ਘਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਕ ਸਦੀਵ ਫਕੀਰ ਹੋਕਰ ਮੰਗਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਫਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਲਾਖੋਂ ਜੀਵ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੀ ਲੈ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭਕੋ ਨਥੈ ਨਥਿਆ ਬਖਸਿ ਤੋੜੇ ਨਥ ॥ ਵਰਨਾ ਚਿਹਨਾ ਬਾਹਰਾ ਲੇਖੇ ਬਾਬੁ ਅਲਖੁ ॥

ਮਾਧਾ ਨਥ ਕਰ ਸਭ ਕੋ ਨਥਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਨਥ ਤੋੜ ਦੇਤਾ ਹੈ ਬਰਨਾ ਜਿਹਨਾ ਅਰਥਾਤ ਚੰਗੇ ਔ ਨਿਸਾਨੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ਔਰ ਵਹੁ ਅਲਖ ਰੂਪ ਲੇਖੇ ਸੇ ਬਾਬੂ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਕਬੀਐ ਕਿਉ ਆਖੀਐ ਜਾਪੈ ਸਚੇ ਸਚੁ ॥

ਕਰਨਾ ਕਥਨਾ ਕਾਰ ਸਭ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਅਕਬੁ ॥

ਕਰਤਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਪ ਅਕਬ ਹੈ ਭਾਵ ਬਾਣੀ ਕਾ ਵਿਖਾ ਨਹੀਂ ਬਿਅੰਤੁ ਹੈ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰ ਕਹੇ ਔ ਵਹੁ ਸਰਾ ਸਚੁ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਸਭ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਕਥਨ ਕਰਨਾਹੈਇਹ ਸਭ ਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਮੈਂ ਕਿਛ ਬਣਾ ਹੂੰ ਔਰ ਨਾ ਜੇਨੀ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੂੰ ਵਾ ਪੜੋਂਗਾ ਭਾਵ ਜੋ ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਹੋਤਾਹੈ ਸੋਈਜਨਮੇਤੋ ਛੁਟਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਕਬ ਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣੇਇ ॥ ਰਿਪਿ ਬੁਧਿ ਸਿਪਿ ਗਿਆਨੁ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ(ਅਕਬ)ਪਰਮੇਸੁਰਕੀ ਕਥਾ ਸੁਣਨ ਕਰੇ ਰਿਪੀਆ ਸਿਪੀਆਂ ਬੁਧੀ ਅਰ ਕਯਾਨ ਅਰੁ ਸਦਾਕਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ॥੧॥

ਮਃ ੧ ॥ ਅਸਰੁ ਜਰੈ ਤਨਉ ਕਲ ਬੰਧੁ ॥ ਪੂਜੈ ਪ੍ਰਾਣ ਹੋਵੈ ਬਿਰੁ ਕੰਧੁ ॥

ਨੋ ਜੋ ਗੋਲਕ ਰੂਪ (ਕਲ) ਕੁਲਾਥੇ ਭਾਵ ਪੁਨਾਲੇ ਹੈ ਜੋ ਇਨ ਕੋ ਬੰਧ ਪਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਰੋਕ ਦੇਵੈ ਤੋਂ ਕਾਮਾਦਿਕਅਜਰੋ ਕੋ ਜਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਹਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰੇ ਤੋਂ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਕਰ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਸਿਥਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਾਣ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰ ਪੂਜੇ ਤੋਂ ਸਰੀਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਬਿਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਤਕ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਬਿਰ ਹੋਵੈ ਤੱਥ ਤਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰੇ ॥

ਕਹਾਂ ਤੇ ਆਇਆ ਕਹਾਂ ਏਹੁ ਜਾਣੁ ॥ ਜੀਵਤ ਮਰਤ ਰਹੈ ਖਰਵਾਣੁ ॥

ਇਹ ਜੀਵ ਕਹਾਂ ਸੇ ਆਯਾ ਹੈ ਔਰਕਹਾ ਇਸਨੇ (ਕਾਣੁ) ਜਾਣਾ ਹੈ? ਭਾਵ ਜੋ ਤਤ ਮਿਥਯਾਕਾ ਵੀਥਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਜੋ ਇਸ ਵੀਥਾਰ ਕਾਰ ਜੀਵੰਤ ਭਾਵ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪ੍ਰਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੈ ਭੂਏ ਤਤੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ਇਹੁ ਪਰਸਾਦੁ ਗੁਰੂ ਤੇ ਜਾਣੈ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਭੂਏ ਕਰ ਤਤੁ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਤਾ ਹੈ ਇਹ ਹੁਕਮ ਕਾ ਸ਼ਬਦਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੰਜਾਣੀਤਾਹੈ॥

ਹੋਂਦਾ ਵੜੀਅਗੁ ਨਾਨਕ ਜਾਣੁ ॥ ਨਾ ਹਉ ਨਾ ਮੈ ਜੁਨੀ ਪਾਣੁ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਹੋਂਦਾ) ਕੁਛ ਬਣੇਗਾ ਤੋ ਪ੍ਰਫਿੰਨ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਫੜਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋ
ਜੁਨੀਓ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਛੇਗਾ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪੜੀਐ ਨਾਮੁ ਸਾਲਾਹ ਹੋਰਿ ਬੁਧੀ
ਮਿਥਿਆ ॥ ਬਿਨੁ ਸਚੇ ਵਾਪਾਰ ਜਨਮੁ ਬਿਰਥਿਆ ॥
ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਪੜੀਐ ਅਰਥਾਤ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀਏ ਔਰ ਚਤਰਾਈਆਂ ਸਭ ਝੂਠੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ
ਵਾਪਾਰ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵ ਕਾ ਜਨਮ ਬਿਅਰਥ ਹੈ ॥
ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ਨ ਕਿਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥ ਸਭੁ ਜਗੁ ਗਰਬਿਗੁਬਾਰੁ ਤਿਨੁ ਸਬੁ ਨ ਭਾਇਆ ॥
ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਕਾ ਕਿਸੀ (ਨ) ਪੁਰਸ ਨੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸਭ ਜਗ ਕੇ ਗਰਬ ਕਰ (ਗੁਬਾਰੁ)
ਅੰਹਰ ਹੋਰਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਸਚ ਨਹੀਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਚਲੇ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿ ਤਾਵਨਿ ਤਤਿਆ ॥ ਬਲਦੀ ਅੰਦਰਿ ਤੇਲੁ ਦੁਬਿਆ ਘਤਿਆ ॥
ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਸਾਰ ਕਰ ਚਲੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤਪਾਉਣੇ ਵਾਲੇ ਭਾਂਡਿਓਂ ਮੈਂ ਤਤੇ ਕਰੀਏ ਹੈਂ ॥ ਰਿਏ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਝਨਾ
ਅਗਨੀ ਜਲਤੀ ਪਰ ਢੈਤ ਭਾਵ ਰੂਪ ਤੇਲ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਅਧਕ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਇਆ ਉਠੀ ਖੇਲੁ ਫਿਰੈ ਉਵਤਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਸਚੈ ਮੇਲੁ ਸਚੈ ਰਤਿਆ ॥ ੨੪ ॥
ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜੀਉ ਆਇਆ ਹੈ (ਉਵਤਿਆ) ਗੁਰੂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਤੋ ਵਿਪਰਜੇ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ (ਉਠੀ ਖੇਲੁ) ਚਾਰ ਦਿਨ ਖੇਲ
ਕਰ ਅੰਤ ਕੇ ਉਠ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨਕਾ ਸਚੇ ਸਾਥ ਮੇਲ
ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਇਕ ਨਾਨੁ ਨਾਮ ਕਾ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭਵਿਖਜਤ ਪੁਰਾਨ ਮੈਂ ਨਾਨਕ ਰੂਪ ਅਵਤਾਰ ਸੁਣਕੇ ਆਪ ਕੇ ਨਾਨਕ ਅਵਤਾਰ ਮਾਨਤਾ
ਕਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੂਰਯ ਗ੍ਰਹਣ ਪਰ ਕੁਚਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਗਏ ਅਰ ਵਹੁ ਭੀ ਬਹੁਤ ਸੇ ਪੰਡਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਆਇਆ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਜੀ ਨੇ ਗ੍ਰਹਣ ਸਮੇਂ ਤਿਨਕੇ ਦੇਖਤੇ ਮਿਰਗ ਕਾ ਮਾਸ ਰਿਝਣਾ ਰਖਾਇ ਦੀਆ ਵਹੁ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਬਹੁਤ ਬਰਾ ਮਾਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨੇ ਲਗੇ ॥ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਸ ਰੂਪ ਪ੍ਰਪੰਚ ਕੇ ਸਿਧ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਅੰਤ ਕੇ ਉਸੀ ਮਾਸ ਕੀ ਸਭ
ਕੇ ਤਸਮਈ ਦਿਖਾਇ ਦਈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕੁ ਮਃ ੧ ॥ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਸਹੁ ਨਿੰਮਿਆ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿ ਵਾਸੁ ॥
ਜੀ ਉਪਾਇ ਮਾਸੁ ਮੁਹਿ ਮਿਲਿਆ ਹਭੁ ਚੰਮੁ ਤਨੁ ਮਾਸੁ ॥
ਇਹ ਜੀਵ ਪਹਿਲੇ ਮਾਸ ਸੇ ਅਰਥਾਤ ਪਿਤਾ ਕੇ ਬੀਰਜ ਸੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ (ਨਿੰਮਿਆ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਪੁਨਹ ਮਾਤਾ
ਉਦਰ ਰੂਪ ਮਾਸ ਕੇ ਅੰਦਰ ਵਾਸ ਹੁਆ ॥ ਜਬ ਉਦਰ ਮੈਂ ਬੁਤ ਕੇ ਬੀਰ ਜੀਉ ਪੜਾ ਤਬ ਭੀ ਮੁਖ ਮੈਂ ਮਾਸ ਕਾ ਪੜਦਾ
ਮਿਲਾ ਔਰ ਹਾਡ ਰਾਮ ਸਭ ਸਰੀਰ ਮਾਸ ਹੀ ਹੈ ॥
ਮਾਸਹੁ ਬਾਹਰਿ ਕਛਿਆ ਮੰਮਾ ਮਾਸੁ ਗਿਰਾਸੁ ॥ ਮੁਹੁ ਮਾਸੈ ਕਾ ਜੀਭ ਮਾਸੈਕੀ ਮਾਸੈ ਅੰਦਰਿ ਸਾਸੁ ॥
ਫਿਰ ਮਾਸ ਕੇ ਪੜਦੇ ਗਰਭ ਸੇ ਬਾਹਰ ਨਿਕਾਲਾ ਪੁਨਹ ਮਾਸਕਾ ਹੀ ਮੰਮਾ ਰੂਪ ਗਿਰਾਸ ਮਿਲਾ ॥ ਪ੍ਰੀਤ ਭੀ ਮਾਸਕਾ ਹੀ
ਹੈ ਔਰ ਜਿਹਵਾ ਭੀ ਮਾਸ ਕੀ ਹੈ ਔਰ ਮਾਸਕੇ ਅੰਦਰ ਸ੍ਰਾਸ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡਾ ਹੋਆ ਵੀਆਹਿਆ ਘਰਿ ਲੈ ਆਇਆ ਮਾਸੁ ॥
ਮਾਸਹੁ ਹੀ ਮਾਸੁ ਉਪਜੈ ਮਾਸਹੁ ਸਭੇ ਸਾਕੁ ॥
ਪੁਨਹ ਜਬ ਬਝਾ ਹੁਆ ਔਰ ਬਝਾਹ ਹੋਗਿਆ ਤੋ ਫਿਰ ਮਾਸ ਰੂਪ ਇਸਤੀ ਘਰ ਮੈਂ ਲੈ ਆਇਆ ਮਾਸ ਹੀ ਸੇ ਮਾਸ ਰੂਪ
ਲਝਕੀ ਲਝਕਾ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਸ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸਾਕ ਨਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝੀਐ ਤਾਂਕੇ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਬੁਝੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਕਰਤੂਤਿ ਰਾਸਿ ਛੂਤ
ਆਵਤੀ ਹੈ ਵਾ ਤਾਂ ਕੋਈ (ਰਾਸਿ)ਸਰ ਮੈਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਛੁਟੇ ਨਹ ਛੂਟੀਐ ਨਾਨਕ ਬਚਨਿ ਬਿਲਾਸੁ ॥
ਜੋ ਆਪ ਕਥੇ ਹਮ ਛੁਟੇ ਹੈਂ ਸੋ ਇਸਤਰਾਨਹੀ ਛੂਟਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਕਹੇਹੁਏ ਬਰਨਕਾ ਬਿਨਾਸਹੋਤਾ ਹੈ ॥੧॥
ਮਃ ੧ ॥ ਮਾਸੁ ਮਾਸੁ ਕਰਿ ਮੂਰਖੁ ਝਗੜੈ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਨਹੀ ਜਾਣੈ ॥
ਮਾਸ ਮਾਸ ਕਰਕੇ ਮੂਰਖ ਝਗੜਤਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਅਰ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਜਾਣਤਾ ਨਹੀ ਹੈ ॥

ਕਉਣੁ ਮਾਸੁ ਕਉਣੁ ਸਾਗੁ ਕਹਾਵੈ ਕਿਸੁ ਮਹਿ ਪਾਪੁ ਸਮਾਣੈ ॥
ਕੌਣ ਮਾਸੁ ਹੈ ਔਰ ਕੌਣ ਸਾਗ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਾਪ ਕਿਸਮੈਂ ਸਮਾਵੈ ਹੈ ਵਾਦੁਸਾ ਭਾਵ ਜੋ ਅਪਨੇ ਵਰਨ ਆਸੁਮ ਕੇ

ਅਨੁਸਾਰ ਜੋਗ ਹੈ ਜੋ ਸਾਗੁ ਹੈ ਜੋ ਅਯੋਗ ਹੈ ਜੋ ਮਾਸ ਹੈ ਉਸ ਮੈਂ ਪਾਪ ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗੈਂਡਾ ਮਾਰਿ ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਥਾਣੇ ॥

ਗੈਂਡਾ ਮਾਰਕੇ ਹੋਮ ਜਗ ਕੀਏ ਹੈਂ (ਦੇਵਤਿਆ ਕੀ ਥਾਣੇ) ਦੇਵਤਾਓਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਸੁ ਛੋਡਿ ਬੈਸਿ ਨਨੁ ਪਛੜਹਿ ਰਾਤੀ ਮਾਨਸ ਖਾਣੇ ॥

ਮਾਸ ਕੇ ਛੋਡ ਕੇ ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਤਰਪਣ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਵਾ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਪਾਠ ਸਮੇਂ ਨਾਕ ਕੇ ਪਕੜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੇ ਮਨੁਖੋਂ ਕੇ ਥਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫੜੁ ਕਰਿ ਲੋਕਾ ਨੋ ਦਿਖਲਾਵਹਿ ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਨਹੀ ਸੁਝੈ ॥

(ਫੜੁ) ਦੰਡ ਕਰ ਵਾ ਨਾਕ ਪਕੜ ਕਰ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਦਿਖਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੁਛ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅੰਧੇ ਸਿਉ ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਕਹੈ ਨ ਕਹਿਆ ਬੂਝੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬੁਧੀ ਕੇ ਅੰਧੇ ਕੇ ਕਹਾ ਕਹੀਐ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਕਿਆ ਹੁਆ ਬੂਝਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਅੰਧਾ ਕਿਸਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ? ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ॥

ਅੰਧਾ ਸੋਇ ਜਿ ਅੰਧੁ ਕਮਾਵੈ ਤਿਸੁ ਰਿਦੈ ਸਿ ਲੋਚਨ ਨਾਹੀ ॥

ਅੰਧਾ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਅੰਧੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਸਿ) ਓਹ ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਮੈਂ ਕਹੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਗਿਆਨ ਵੈਰਾਗ ਹੁਪੀ ਨੇਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੀ ਚਕਤੁ ਨਿਪੰਨੇ ਮਛੀ ਮਾਸੁ ਨ ਖਾਂਹੀ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਚਕਤ ਬੀਰਜ ਜੋ ਉਤਪੰਨ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਮਛੀ ਆਦਿ ਕੇ ਮਾਸ ਕੇ ਨਹੀਂ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਜਾਨਿਸਿ ਮੇਲਾ ਓਥੈ ਮੰਧੁ ਕਮਾਹੀ ॥

ਜਬ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਮੇਲਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਉਹਾਂ (ਮੰਧੁ) ਮਾਸ ਹੀ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾਸੰਦਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਸਹੁ ਨਿਮੈ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ ਹਮ ਮਾਸੇ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥ ਗਿਆਨੁ

ਪਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰੁ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥

ਮਾਸ ਸੇ ਹੀ ਨਿਮੈ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਸ ਸੇ ਜਨਮੇ ਹੈਂ ਸੋ (ਹਮ) ਸਭੀ ਜੋ (ਭਾਂਡੇ) ਸਰੀਰ ਹੈ ਮਾਸ ਕੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਪਾਂਡੇ ਤੁਮਕੋ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਤੋ ਕੁਛ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਬਾਹਰ ਕਾ ਮਾਸੁ ਮੰਦਾ ਸੁਆਮੀ ਘਰ ਕਾ ਮਾਸੁ ਚੰਗੇਰਾ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਬਾਹਰ ਕਾ ਮਾਸ ਤੋ ਮੰਦਾ ਹੈ ਔਰ ਘਰ ਕਾ ਮਾਸ ਤੁਮਨੇ ਚੰਗੇਰਾ ਸਮਝਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯਹਿ ਅਪਣੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕ ਰੂਪ ਮਾਸ ਕੇ ਚੰਗਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਭਿ ਮਾਸਹੁ ਹੋਏ ਜੀਵਿ ਲਇਆ ਵਸੇਰਾ ॥

ਛੋਟੇ ਵਡੇ ਜੀਵ ਸਭ ਮਾਸ ਸੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜੀਵਨੇ ਮਾਸ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਬਸੇਰਾ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਅਭਖੁ ਭਖਹਿ ਭਖੁ ਤਜਿ ਛੋਡਹਿ ਅੰਧੁ ਗੁਰੂ ਜਿਨ ਕੇਰਾ ॥

(ਅਭਖੁ) ਅਯੋਗ ਕੇ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਭਖੁ) ਖਾਣੇ ਵਾਲੇ ਕੇ ਤਜਾਗ ਛੋਡਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕਾ ਗੁਰੂ (ਅੰਧੁ) ਅਗਿਆਨੀ ਹੈ ॥

ਮਾਸਹੁ ਨਿਮੈ ਮਾਸਹੁ ਜੰਮੇ ਹਮ ਮਾਸੇ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ॥

ਮਾਸ ਸੇ ਹੀ ਉਦਰ ਮੈਂ (ਨਿਮੈ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਸ ਸੇ ਹੀ ਜਨਮੇ ਹੈ (ਹਮ) ਤਮਾਮ ਵਾ ਅਸਮਾਦਿਕ (ਭਾਂਡੇ) ਸਰੀਰ ਮਾਸ ਕੇ ਹੀ ਬਣੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਕਛੁ ਸੁਝੈ ਨਾਹੀ ਚਤੁਰੁ ਕਹਾਵੈ ਪਾਂਡੇ ॥

ਹੇ ਪਾਂਡੇ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਤੁਮਕੋ ਕੁਛ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਚਤੁਰ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਮਾਸੁ ਪੁਰਾਣੀ ਮਾਸੁ ਕਤੋਬੀ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਮਾਸੁ ਕਮਾਣਾ ॥

ਜਜਿ ਕਾਜਿ ਵੀਆਹਿ ਸੁਹਾਵੈ ਓਥੈ ਮਾਸੁ ਸਮਾਣਾ ॥

ਪੁਰਾਣੇ ਔਕਿਤਾਬੋਂ ਮੈਂ ਮਾਸ ਲਿਖਾ ਹੈ ਰਾਵੇਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਮਾਸ ਸਮਾਯਾਵੈ ਦੇਵੀ ਆਦਿ ਕੀ (ਜਜਿ) ਪੂਜਾ ਅਰਥਿਵਾਹਕਾਰ ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਤੇ ਹੈ ਵਹਾਂ ਮਾਸ ਹੀ ਸਮਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਪਜਹਿ ਮਾਸਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸੁਲਤਾਨਾਂ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮਾਸ ਸੇ ਉਤਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਮਾਸ ਸੇ ਪਾਤਸਾਹ ਅਰ ਸੁਲਤਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਓਇ ਵਿਸਹਿ ਨਰਕਿ ਜਾਂਦੇ ਤਾਂ ਉਨਕਾ ਦਾਨੁ ਨ ਲੈਣਾ ॥

ਜੇ ਵਹੁ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨਰਕ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੁਏ ਵਿਸੁ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਤੁਮਕੋ ਉਨਕਾ ਦਾਨ ਨਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਏ ਜੇ ਲੇਤੇ ਹੋ ਤੋ ਤੁਮਕੋ

ਨਰਕ ਹੋਗਾ ਜੇ ਕਹੇ ਹਮ ਨਰਕ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੇਂਦਾ ਨਰਕਿ ਸੁਰਗਿ ਲੈਦੇ ਦੇਖਹੁ ਏਹੁ ਪਿਛਾਣਾ ॥

ਆਪਿ ਨ ਬੁਝੈ ਲੋਕ ਬੁਝਾਏ ਪਾਂਡੇ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ॥

ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਤੋ ਨਰਕ ਕੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰ ਲੈਣੇਵਾਲਾ ਸੁਰਗ ਕੋ ਜਾਵੇਗਾ ? ਦੇਖੋ ਏਹੁ ਤੁਮਾਰਾ ਜੋਰ ਪਿਛਾਣਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਆਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਆਪ ਤੋਂ ਬੁਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰ ਅਵਰੋਂ ਕੋ ਸਿਖਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪਾਂਡੇ ਖਰਾ ਸਿਆਣਾ ਬਣਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੂੰ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਹੈਂ ॥

ਪਾਂਡੇ ਤੂ ਜਾਣੈ ਹੀ ਨਾਹੀ ਕਿਬਹੁ ਮਾਸੁ ਉਪੰਨਾ ॥ ਤੋਇਅਹੁ

ਅੰਨੁ ਕਮਾਦੁ ਕਪਾਹਾਂ ਤੋਇਅਹੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਗੰਨਾ ॥

ਹੇ ਪਾਂਡੇ ਤੂੰ ਇਸ ਬਾਰ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਕਿ ਕਹਾਸੇ ਮਾਸ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਜਲਸੇ ਅੰਨ ਕਮਾਦ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਰਸ ਅੰ ਕਪਾਹਾ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਬਸਤੂ ਆਦਿਕ ਪੁਨਃ ਔਰ ਜਲ ਸੇ ਹੀ ਤੀਨੋਂ ਭਵਨ ਉਤਪਤਿ ਹੁਏ (ਗੰਨਾ) ਗਿਣੀਤੇ ਹੈ ॥

ਤੋਆ ਆਖੈ ਹਉ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਹਛਾ ਤੋਐ ਬਹੁਤੁ ਬਿਕਾਰਾ ॥

ਏਤੇ ਰਸ ਛੇਡਿ ਹੋਵੈ ਸੋਨਿਆਸੀ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਵਿਚਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਲ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਛਾ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸਿਧ ਹੋਤੇ ਜਲਸੇ ਬਹੁਤ ਵਿਕਾਰ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਉਪਰ ਗਿਨੇ ਰਸੋਂ ਕੋ ਛੇਡੇ ਸੋ ਸੋਨਿਆਸੀ ਅਰਥਾਤ ਤਿਆਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਯਾਤੇ ਫੁਟਨੇ ਕਠਨ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਆਗੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਕਤਾ ਇਹ ਹਮਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਕਹਾ ਹੈ '। ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਸੁਨਕਰ ਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਭ ਪੰਥਿਤ ਗੁਰੂ ਜੀਕੋ ਸਿਖ ਬਣੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਦੇਹਰੇ ਮੈਂ ਸੇ ਤਿਨਕੋ ਮਾਸ ਦੇ ਬਾ ਤਸਮਈ ਬਣੀ ਹੁਈ ਦਿਖਾਇ ਦਈ* ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਉ ਕਿਆ ਆਖਾ ਇਕ ਜੀਭ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਕਿਨਹੀ ਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਏਕ ਰਸਨਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਕਥਨ ਕਹੂੰ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਤੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਸੇ ਤੁਝਹੀ ਮਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥

* ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦ ਕਾ ਯੋਗ ਭਾਤਪਰਯਾ ਹੈ ਕੋ ਨਾਨਕ ਪੰਥਿਤ ਕੋ ਜੋ ਕਰਨੇ ਕਾ ਭਾਤਪਰਯਾ ਹੈ ਮਾਸ ਮੈ ਭਾਤਪਰਯਾ ਨਹੀਂ ਅੰਨਥਾ ਜੋ ਰੰਤ ਲਗੇ ਕਪਥੇ ਇਕਜਾਹਿ ਵਾਕੋ ਕਾ ਵਿਰੋਧ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚਾ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਾ ਹੈ (ਜੇ) ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਭਗਵਾ ਵੇਸੁ ਕਰਿ ਭਰਮਦੇ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਇਕ ਭਗਵਾ ਭੇਖ ਜਣਾਇ ਕਰ ਬ੍ਰਮਤੇ ਵਿਰਤੋਂ ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਥਿਨਾ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ।

ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰ ਭਾਵਿ ਥਕੇ ਤੁਧੁ ਅੰਦਰਿ ਆਪੁ ਲੁਕਾਇਆ ॥

ਇਕ ਦੇਸ ਦਿਸੰਤਰੋਂ ਮੈਂ ਵਿਰ ਥਕੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰ ਤੋਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪਕੋ ਲੁਕਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਰਤੰਨੁ ਹੈ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਆਪਿ ਦਿਖਾਇਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਜੋ ਰਤਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਦੇਕਰ ਉਤਮ ਜਗਤਾਸੂਓਂ ਕੋ ਤਿਸਕੋ ਚਾਨਣੇਕਰ ਤੈਂ ਅਪਨੇਸ਼ੁਰੂਪਕੋ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ।

ਆਪਣਾ ਆਪੁ ਪਛਾਣਿਆ ਗੁਰਮਤੀ ਸਚਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਪਛਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਤੁਝ ਸਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥

ਆਵਾਹਉਣੁ ਬਜਾਰੀਆ ਬਾਜਾਰੁ ਜਿਨੀ ਰਚਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਬਾਜਾਰ) ਇੰਦ੍ਰਯੋਂ ਕੋ ਵਿਸਰੋਂ ਮੈਂ ਰਚਾਯਾ ਹੈ ਉਨ (ਬਾਜਾਰੀਆ) ਮਸਕਰੇ ਲੋਗੋਂ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਬਿਰੁ ਸਚਾ ਸਾਲਾਹਣਾ ਜਿਨ ਮਨਿ ਸਚਾ ਭਾਇਆ ॥ ੨੫ ॥

ਹੇ (ਸਚਾ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਕ ਤੂੰ ਬਿਰੁ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇਨਾਮ ਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੂੰ ਭਾਯਾ ਹੈਂ ॥ ੨੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਨਾਨਕ ਮਾਇਆ ਕਰਮ ਬਿਰਖੁ ਫਲ ਅਮ੍ਰਿਤੁ ਫਲ ਵਿਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕਰ ਰਚਾ ਸਚੀਰ ਬ੍ਰਿਛ ਹੈ ਅਰ ਕਰਮ, ਫਲ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਅਮ੍ਰਿਤ ਫਲੁ ਅਰ ਬਿਖ ਫਲ ਅਰਥਾਤ ਸੁਖ ਅਰ ਦੁਖ ਕੋ ਫਲ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਸਭ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਖਵਾਲੇ ਤਿਸੁ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਕਾਰਣੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਜਿਸ ਕੋ ਜੋ ਜੋ ਫਲ ਅਰਥਾਤ ਸੁਖ ਅਰ ਦੁਖ ਖਵਾਯਾ ਭਾਵ ਦੀਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੋ ਤਿਸ ਤਿਸਕੋ ਖਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੨ ॥ ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੀਆਂ ਵਡਿਆਈਆਂ ਅਗੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਕੀਆਂ ਵਾ ਮਾਇਆ ਕੀਆ ਜੋ ਵਡਿਆਈਆ ਹੈਂ ਸੋ ਅਗ ਕੇ ਸਾਥ ਜਾਲ ਦੇਦੀਏ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਤਿਆਗ ਦੇਈਏ ॥

ਦੇਨੀ ਜਲਈਂ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਇਕ ਨ ਚਲੀਆ ਨਾਲਿ ॥ ੨ ॥

ਜਲੀਆ ਹਈਆ ਇਨ ਵਡਾਈਓਂ ਨੇ ਨਾਮਕੋ ਵਿਸਰਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋਇਕਭੀਵਡਾਈਸਾਥਨਾਚਲਤੀਭਈ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ ਹੋਇ ਨਿਬੇੜੁ ਹੁਕਮਿ

ਚਲਾਇਆ ॥ ਤੇਰੈ ਹਥਿ ਨਿਬੇੜੁ ਤੂ ਹੈ ਮਨਿ ਭਾਇਆ ॥

(ਸਿਰਿ ਸਿਰਿ) ਜੀਵ ਜੀਵ ਪ੍ਰਤੀ ਸਭ ਕਾ ਨਿਬੇੜਾ ਨਿਆਉਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਨੇ ਐਸਾ ਹੁਕਮਚਲਾਇਆਹੈ॥ਤੇਰੇਹਥ ਨਿਬੇੜਾ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤੁਹੀਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਇਆ ਹੈਂ ॥

ਕਾਲੁ ਚਲਾਇ ਬੈਨਿ ਕੋਇ ਨ ਰਖਸੀ ॥ ਜਰੁ ਜਰਵਾਣਾ ਕੰਨਿ ਰੜਿਆ ਨਰਸੀ ॥

ਜਬ (ਜਰੁ) ਬੁਢਾਪ ਰੂਪ (ਜਰਵਾਣਾ) ਜਮਦੂਤ ਵ ਬਲੀ ਬੁਢਾਪਾ ਮੋਇਓਂ ਪਰ ਰੜਾ ਹੁਆ ਨਰੇਗਾ ਤਬ ਕਾਲ ਬਨਕੇ ਚਲਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ਤਬ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਖੇਗਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬੋਹਿਥੁ ਬੇੜੁ ਸਚਾ ਰਖਸੀ ॥ ਅਗਨਿ ਭਖੈ ਭੜਹਾੜੁ ਅਨਦਿਨੁ ਭਖਸੀ ॥

ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਸਕੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਬੋਹਿਥੁ) ਜਹਾਜ਼ ਅੰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੇੜਾ ਦੇਵੇਗਾ ਤਿਸਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੋ ਰਖ ਲੇਵੇਗਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨੋ (ਭੜਹਾੜੁ) ਭਨ ਦੀ ਤਰਹ ਭਖਸੀ ਅਰਥਾਤ ਖਾਤੀ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਨਰਕ ਕੀ ਅਗਨੀ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਭਨ ਕੀ ਤ੍ਰਹ ਤਪਤੀ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵ ਕੋ ਖਾਵੇਗੀ ਭਾਵ ਜਲਾਵੇਗੀ ॥

ਢਾਢਾ ਚੁਰੀ ਚੋਗ ਹੁਕਮੀ ਛੁਟਸੀ ॥ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਗੁ ਕੂੜੁ ਨਿਖੁਟਸੀ ॥ ੨੬ ॥

ਜੀਵ ਰੂਪ ਪੰਛੀ ਢਾਢਾ ਹੁਆ ਮੋਹ ਮੈਂ ਚੋਗ ਚੁਗਤਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਹੀ ਛੁਟੇਗਾ ਹੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਜੋ ਤੂੰ ਕਰੇਗਾ ਸੋਹੇਗਾ ਅੰਤ ਕੋ ਕੂੜ (ਨਿਖੁਟਸੀ) ਮੁਕ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਪਾਜ ਉਘੜ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਘਰ ਮਹਿ ਘਰੁ ਦਿਖਾਇ ਦੇਇ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ

ਸੁਜਾਣੁ ॥ ਪੰਥ ਸਬਦ ਧੁਨਿ ਕਾਰ ਧੁਨਿ ਤਹ ਬਾਜੈ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਣੁ ॥

ਜੋ (ਘਰ) ਦਸਵੇਂ ਵਾਰ ਮੈਂ (ਘਰੁ) ਸਰੂਪ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚਤੁਰ ਪੁਰਸ ਹੈ ਅੰ ਤਤ ਤੰਤੀਆਇਪੰਜਸੇ ਸਬਦ ਹੈਂ ਜਿਨਕੀ ਧੁਨੀ ਏਕ ਰਸ ਹੈ ਤਹਾ ਦਸਮੇ ਵਾਰ ਮੈਂ ਬਜ ਰਹੇ ਹੈ ਯਹ ਵਾਕ (ਸਬਦੁ) ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੇਂ ਮੈਂ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟੁ ਹੈਂ ॥

ਦੀਪ ਲੋਅ ਪਾਤਾਲ ਤਹ ਖੰਡ ਮੰਡਲਿ ਹੈਰਾਨੁ ॥

ਤਾਰ ਘੋਰ ਬਾਜਿੰਤ੍ਰੁ ਤਹ ਸਾਚਿ ਤਖਤਿ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥

ਦੀਪ ਲੋਕ ਪਤਾਲ ਖੰਡ ਮੰਡਲ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਜੋਗੀ ਤਹਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਵਾ ਏਹੁ ਵਡਾ ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਜੋ ਇਨਕੋਏਕ ਸਥਾਨ ਬੈਠਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਘੋਰ ਨਾਮ ਨੀਤਾਰ ਸੋ ਲੋਕਰ ਬਾਜੰਤ੍ਰ ਬਾਜਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾ (ਸੁਲਤਾਨ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਕਾਦਸਮਾਦਵਾਰੁ ਸਚਾ ਤਖਤੁ ਹੈ ॥

ਸੁਖਮਨ ਕੈ ਘਰਿ ਰਾਗੁ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਮੰਡਲਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਅਕਥ ਕਥਾ ਬੀਚਾਰੀਐ ਮਨਸਾ ਮਨਹਿ ਸਮਾਇ ॥

ਸੁਖਮਨ ਸੁਰ ਕੇ ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਦਸਮੇ ਵਾਰ ਮੈਂ ਜੋਗੀ ਰਾਗ ਸੁਨਤਾਹੈ ਪੁਨਹ (ਸੁੰਨਿ ਮੰਡਲਿ) ਦਸਵੇਂ ਦਵਾਰਮੈ ਲਿਵ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਅਕਥ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਰ ਤਿਸ ਕੀ (ਮਨਸਾ) ਵਾਸਨਾ ਮਨ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਵਾਸਨਾ ਕੋ (ਮਨਹਿ) ਹਰਾਇਕਰ ਦਸਵੇਂ ਵਾਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਉਲਟਿ ਕਮਲੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਿ ਭਰਿਆ ਇਹੁ ਮਨੁ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਪਵਨ ਕੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਕਵਲ ਉਲਟ ਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਭਰਪੂਰ ਹੁਆ ਹੈ ਇਹੁ ਮਨੁ ਤਿਸਕਾ ਕਹੀ ਕੋ ਜਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਜਪਾ ਜਾਪੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਆਇ ਜੁਗਾਇ ਸਮਾਇ ॥

(ਅਜਪਾਜਾਪੁ) ਸੋਹੇ ਤਿਸਕੋ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ(ਆਇ ਜੁਗਾਇ) ਸਦਾ ਸਦਾ ਦਸਮੇ ਵਾਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਸਖੀਆ ਪੰਚੇ ਮਿਲੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ॥

ਸਭ ਸਖੀਆ ਓਂਦੀਆ ਅਰ ਪੰਚੇ ਕਾਮ ਆਦੀ ਮਿਲੇ ਹੈ ਭਾਵ ਅਧੀਨ ਹੁਏ ਹੈ ਐਰ ਟੱਟੋਂ ਦਾਰੇ (ਨਿਜ ਘਰਿ) ਦਸਮੇ ਦੁਆਰ ਮੈਂ ਤਿਸ ਜੋਗੀ ਨੇ ਨਿਵਾਸ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਬਦੁ ਖੋਜਿ ਇਹੁ ਘਰੁ ਲਹੈ ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ ਦਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਸਬਦ ਕਰ ਜੋਗ ਮਾਰਗ ਕੇ ਖੋਜਣੇ ਸੋ ਜੋ ਪੁਰਸ ਇਹ(ਘਰ)ਦਸਮਾ ਵਾਰਾ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ
ਦਾਸ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਦੁਤਰਾ ਅਰਥ ਸ੍ਰੀਰ ਘਰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਤਰੁ ਪੁਰਸ (ਘਰ)ਸੂਰੂਪ ਕੋਇਆਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ (ਪੰਚ) ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ
ਜੋ(ਸਬਦ) ਵਾਕਜ ਹੈਂ ਧੁਨੀ ਸੂਰੂਪ(ਧੁਨੀ)ਸੋ ਬਜਰਹੇ ਹੈਂ ਯਿਹਵਾਕ ਪ੍ਰਗਟੁਹੈ॥ਵਾਤਿਨਕੋ(ਸਬਦ)ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਗਟਹੈ ਔਰਗਾਨ
ਰੂਪ ਦੀਪਕ (ਲੋਅ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ (ਪਾਤਾਲ)ਨਿਮਤ੍ਰਾ ਸੰਜੁਗਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਕਾਮਾਦਿਕੋ ਕੋ ਖੰਡ ਕਰ(ਮੰਡਲ) ਸਮੁਹ
ਦੈਵੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਧਾਰਨਕੀਆਹੈ ਔਰਅਰਜ ਰੂਪਕੋ ਦੇਖਰਹੇਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂਕੀ(ਤਾਰਘੋਰ)ਬ੍ਰਿਤੀਗਾਢੀ ਬਾਜੰਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ
ਮੁਖ ਮੁਖ ਕਰ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਵਹੁ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਸੰਤ ਸਾਰੇ ਤਖਤ ਗਾਨਾ ਪਰ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਔਰ (ਸੁਖ) ਭਗਤੀ ਕੇ(ਘਰ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ(ਰਾਗ)ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਮਹਾਤਮੋਂ ਕੇ ਵਾਕੋਂ ਕੇ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਰੁ ਅਵੁਰ ਮੰਡਲਾਕਾਰ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ॥(ਅਕਬ)ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥ਵਾਸਨਾਕੋ ਹਟਾਇ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ
ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਰਿਦਾ ਕਮਲ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਉਲਟਾ ਹੈ ਔਰ ਆਤਮਾ ਅਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਭਰਾ ਹੈ ਇਹ ਬ੍ਰਹਮ
ਗਿਆਨੀ ਕਾ ਮਨ ਅਨੰਦ ਹੁਆਰ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜਾਪ ਤੇ ਜੋ ਅਜਪ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ਸੋ ਬਿਸਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ
ਆਪਣਾ ਆਪ ਜਾਣਕੇ ਤਿਸਮੇਂ ਸਦਾ ਸਦਾਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ॥ਸਭ ਸਖੀਆਂ ਕਰਦਾ ਮੈਤ੍ਰੀ ਮੁਦਿਤਾ ਅਪੇਖਾਔਰ ਪੰਚੇਸਤ
ਸੰਤੋਖ ਪੀਰਜ ਧਰਮ ਵੀਚਾਰੁ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲੇ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾਅਪਨੇ ਸੂਰੂਪ ਮੈਂ ਬਾਸਾ ਹੁਆ
ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਜੋ ਇਸ ਸੂਰੂਪ ਘਰ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥
ਮਃ ੧ ॥ ਚਿਲਿ ਮਿਲਿ ਬਿਸੀਆਰ ਦੁਨੀਆ ਢਾਨੀ॥ ਕਾਲੂਬਿ ਅਕਲ ਮਨ ਗੋਰ ਨ ਮਾਨੀ॥
(ਦੁਨੀਆ) ਸੰਸਾਰ ਵਾ ਮਾਯਾ ਕਾ ਜੋ(ਬਿਸੀਆਰ)ਬਡਾ (ਚਿਲਮਿਲ) ਚਮਤਕਾਰ ਹੈ ਸੋ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਪਰੰਤੂ (ਮਨ) ਮੈਨੇ
(ਕਾਲੂਬਿ) ਦਿਲ ਕਰਕੇ ਅਕਲ ਮੈ ਗੋਰ ਨਹੀਂ ਮਾਨੀ ਭਾਵ ਮੁਝਕੋ ਮਰਨਾ ਨਿਹਰੇ ਨਹੀਂ ॥

ਮਨ ਕਮੀਨ ਕਮਤਰੀਨ ਤੂ ਦਰੀਆਉ ਖੁਦਾਇਆ ॥

ਏਕੁ ਚੀਜੁ ਮੁਝੈ ਦੇਹਿ ਅਵਰ ਜਹਰ ਚੀਜ ਨ ਭਾਇਆ ॥

ਮਾਂ ਕਮੀਨ ਨੀਚ ਅਰ ਕਮ ਤਰੀਨ ਭਾਵ ਕਮ ਤੇ ਕਮ ਹੂੰ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਐ ਖੁਦਾਇ ਤੂੰ ਦਰੀਆਉ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ
ਅਤੀ ਅਧਕ ਹੈਂ ਏਕ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਚੀਜ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ਔਰ ਜਹਰ ਰੂਪਵਿਸ਼ਨੁ ਪਦਾਰਥ ਮੇਰੇਕੋ ਨਹੀਂ ਭਾਯਾਹੈ॥
ਪੁਰਾਬ ਖਾਮ ਕੂਜੈ ਹਿਕਮਤਿ ਖੁਦਾਇਆ ॥

ਹੇ ਖੁਦਾਇ ਤੈਨੇ ਅਪਨੀ ਹਿਕਮਤ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਰੇ ਕੂਜੇ ਕੋ ਪੁਰਾਬ ਪਰਾਨ ਰੂਪ ਜਲ ਕਰਕੇ ਭਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮਨ ਤੁਆਨਾ ਤੂ ਕੁਦਰਤੀ ਆਇਆ ॥

ਹੇ ਕੁਦਰਤੀ ਤੂੰ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਆਪਾ ਹੁਆ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਨ ਹੈਂ (ਮਨ) ਮੈਂ ਤੇਰੀ (ਤੁਆਨਾ) ਸਮਰਥ
ਦੇਖ ਕਰ ਤੇਰੀ ਚਾਹ ਵਾਲਾ ਹੂੰ ॥

ਸਗ ਨਾਨਕ ਦੀਬਾਨ ਮਸਤਾਨਾ ਨਿਤ ਚੜੈ ਸਵਾਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ (ਦੀਬਾਨ) ਸਤਿਸੰਗ ਕਾ (ਸਗ)ਕੂਕਰ ਹੂੰ ਯਿਹ ਬਿਰਧਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਸਤਾਨਾ
ਤੋਰ ਨਿਤਰ ਸਵਾਇਆ ਚੜੇ ॥

ਆਤਸ ਦੁਨੀਆ ਖੁਨਕ ਨਾਮੁ ਖੁਦਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਹੇ (ਖੁਦਾਇਆ) ਪਰਮੇਸਰ ਦੁਨੀਆ ਤੇ (ਆਤਸ) ਅਗਨੀ ਰੂਪ ਭਾਵ ਜਲਾਉਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ
(ਖੁਨਕ) ਸੀਤਲ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਦੇਕਰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕੋ ਸਾਂਭ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥
ਹੋਰ ਪਉੜੀਆਂ ਪਹਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੀਆਂ ਹੈਂ ਏਹੁ ਪਉੜੀ ਪੰਜਵੀਂ ਪਾਤਸਾਹੀ ਦੀ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ ਨਵੀ ਮਃ ੫ ॥ ਸਭੈ ਵਰਤੈ ਚਲਤੁ ਚਲਤੁ ਵਖਾਇਆ ॥

ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਚਲਿਤਰ ਰੂਪ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਬੇਦ ਨੇ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਚਲਿਤਰ ਰੂਪ ਕਰ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਣਿਆ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਆਪਣਾ ਆਪ ਕਰਕੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥

ਲਬੇ ਸਭਿ ਵਿਕਾਰ ਸਬਦਿ ਨੀਸਾਣਿਆ ॥ ਸਾਧੁ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ ਭਏ ਨਿਕਾਣਿਆ ॥

ਤਿਨਕੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਸਬਦਿ) ਬ੍ਰਹਮ (ਨੀਸਾਣਿਆ)ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਵਿਕਾਰ ਸਭ ਲਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ਐ ਤਿਨਕਾ ਸਾਧੁ
ਸੰਗ ਕਰ ਉਧਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਜਮਾਦਿਕੋਂ ਕੀ ਕਾਣ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਦਾਤਾਰੁ ਸਭਿ ਰੰਗ ਮਾਣਿਆ ॥

ਪਰਗਟੁ ਭਇਆ ਸੰਸਾਰਿ ਮਿਹਰ ਛਾਵਾਣਿਆ ॥

ਦਾਤਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬਅਨੰਦ ਕੋ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਮੋਹਰ ਰੂਪੀ

(ਛਾਵਾਣਿਆ) ਸਾਇਆਵਾਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਏ ਸਦ ਕਰਬਾਣਿਆ ॥ ਨਾਨਕ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ਖਸਮੈ ਭਾਣਿਆ ॥੨੭॥
ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਖਸ਼ ਕਰ ਮਿਲਾਏ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨਕੋਂ ਸਦਾ ਬਲਿਧਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ
(ਖਸਮੈ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋਂ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੧ ॥ ਧੰਨੁ ਸੁ ਕਾਗਦੁ ਕਲਮ ਧੰਨੁ ਧਨੁ ਭਾਂਡਾ ਧਨੁ ਮਸੂ ॥

ਪ੍ਰਤਕ ਕਾਗਦੁ ਆਇ ਸਮਗ੍ਰੀ ਉਸਤਤੀ ਜੋਗ ਹੈ ਪ੍ਰਮਾਣ "ਭਗਤਿ ਭਾਗਉਤ ਲਿਖੀਏ ਤਿਹਉਪਰੇਪੁਜੀਐਕਰਨਮਸਕਾਰੀ"
(ਕਾਗਦੁ) ਬੁਧੀ (ਕਲਮ) ਪ੍ਰੇਮ (ਭਾਂਡਾ) ਮਨ(ਮਸੂ) ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਸਭ ਧੰਨਤਾ ਜੋਗਜ ਹੈ ॥

ਧਨੁ ਲੇਖਾਰੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਲਿਖਾਇਆ ਸਬੁ ॥ ੧ ॥

ਲਿਖਾਰੀਰੂਪ ਗੁਰੂ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਪੁਨਹ ਲਿਖਵਾਉਣੇ ਵਾਲਾ ਜਗਨਾਸੂ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਪਰ ਗੁਰੋ ਸੋ ਸੱਚਾਨਾਮ
ਲਿਖਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਸਮਗ੍ਰੀ ਧੰਨ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੧ ॥ ਆਪੇ ਪਟੀ ਕਲਮ ਆਪਿ ਉਪਰਿ ਲੇਖੁ

ਭਿ ਤੂੰ ॥ ਏਕੇ ਕਹੀਐ ਨਾਨਕਾ ਦੂਜਾ ਕਹੇ ਕੂ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਮਸਤਕ ਰੂਪ ਪਟੀ ਹੈ ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਕਲਮ ਭੀ ਆਪ ਹੈ ਔਰ ਮਸਤਕ ਉਪਰ ਜੋ ਸਭ ਅਸਭ
ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਗਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ
ਦੂਸਰਾ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਆਪਿ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥

ਤੁਧੁ ਬਿਨੁ ਦੂਜਾ ਕੋ ਨਹੀ ਤੂ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਕੀ ਬਣਤ ਭੀ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਣਾਈ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਦੂਸਰਾ
ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੂੰ ਹੀ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਣਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੂਹੈ ਜਾਣਦਾ ਤੁਧੁ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥

ਤੂ ਅਲਖ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਵਿਖਾਈ ॥

ਤੇਰੀ ਗਤ ਅਰ ਮਿਧਾਣਾ ਕੋ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਤੁਧ ਅਪਣੀ ਕੀਮਤਿ ਆਪ ਹੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਤੂੰ ਅਲਖ ਹੈਂ ਅਗੋਚਰ
ਹੈਂ ਅਗਮ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਮਤਿ) ਸਿਖਣਾ ਦੇ ਕਰ ਏਹੁ ਦ੍ਰਿਸਟ ਵਿਖਾਈ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਦੁਖੁ ਭਰਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਗਵਾਈ ॥

ਅੰਤਰਕਰਨ ਮੈਂ ਜੋ ਅਗਿਆਨ ਪੁਨਾ ਭਰਮੁ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨੁ ਦੇਕਰ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹਿ ਤਿਸੁ ਮੇਲਿ ਲੇਹਿ ਸੋ ਨਾਮੁ ਪਿਆਈ ॥

ਤੂੰ ਜਿਸਕੋ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੋ ਗੁਰਾ ਸਾਥ ਮੇਲ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਨਾਮ ਕੋ ਧਯਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਤੂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਅਗੰਮੁ ਹੈ ਰਵਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ॥

ਹੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਤੂੰ ਅਗੰਮ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਣਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਤੂ ਲਾਇਹਿ ਸਚਿਆ ਤਿਤੁ ਕੋ ਲਗੈ ਨਾਨਕ ਗੁਣ ਗਾਈ ॥ ੨੮ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧੁ ॥

ਹੇ ਸਚਿਆ ਜਿਸ ਤਰਫ ਤੂੰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਓਰ ਲਗੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤੇਰੇਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ
ਹੈਂ ॥ ੨੮ ॥ ੧ ॥

ਸੁਧੁ ਕਰਨੀ ਅਰਥਾਤ ਕਰੋ ਅਰਥੋਂ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਨਹੀਂ ਦੇਨਾ ॥

ਰਾਜੋਂ ਕੋ ਅਲੀਕਾਰ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਰਾਜਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੋ ਲਾਇ ਬਭੂਡੀ ਕੀ ਅਧਕਤਾ ਦੇਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਮਲਾਰ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਉ ਕੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸੇਵੀ ਲੇ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਅਕਲ ਨਿਰੰਜਨ ॥

ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ਜਾਚਹਿ ਸੰਤ ਜਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਕਲ ਨਿਰੰਜਨ ਗੋਪਾਲ ਰਾਇ ਕਾ ਸੇਵਨਾ ਕਰੀਏ ਜਬ ਸੰਤ ਜਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਨਕੋਂ ਭਗਤੀਦਾਨਦੇਤਾਹੈ
ਕਾ ਸਿਸ ਕੋ ਸੰਤ ਜਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭਗਤੀ ਦਾਨ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਵਹੁ ਕੈਸਾ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਵਿਗ੍ਰੁ ਦ੍ਰਿਸੈ ਸਰਾਇਦਾ ਬੈਰੰਨ ਭਵਨ ਚਿਤ੍ਰਸਾਲਾਸਪਤ ਲੋਕਸਾਮਾਨਪੂਰੀਅਲੇ ॥

(ਜਾਚੈ) ਜਿਸ ਕੇ ਘਰ ਵਿਖੇ (ਦਿਗ) ਦਿਗਪਾਲ ਹਸਤੀ (ਸਰਾਇਰਾ) ਕਿਨਾਤਾ ਕੇ ਤਾਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਇਸ ਔਰ ਬਇਸਾ ਕਨਾਤਾ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਚਿਤਤ ਕੀਤੀ ਹੁਈ (ਸਾਲਾ) ਜਗਾ ਬੈਠਿਓ ਘਰ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਸੇ ਉਤਮ ਲੋਕ ਹੈ ਸਪਤ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਨਜਸਤਾ ਕਰ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸਾਤ ਲੋਕ ਸਮਾਨ ਪੁਰੀਆ ਹੈਂ ॥

ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਲਛਿਮੀ ਕੁਆਰੀ ॥ ਚੰਦ ਸੂਰਜ ਦੀਵੜੇ ਕਉਤਰੁ ਕਾਲੁ ਬਪੁੜਾ ਕੋਟਵਾਲੁ ਸੁਕਰਾਸਿਰੀ ॥ ਸੁ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀਨਰ ਹਰੀ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਹ ਜਿਸਕੋ ਘਰ ਮੈਂ ਲਛਮੀ ਕੁਆਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਸੀਗ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਵਾ ਦੁਜਾ ਭਾਵ ਸੰਤਾਨ ਨਾ ਹੋਨੇ ਤੇ ਕੰਨਾ ਰੂਪ ਹੈ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਕੁਆਰੀ ਕਰੀ ਹੈ ਚੰਦਮਾ ਅਰ ਸੂਰਜ ਦੀਵੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਬਪੁੜਾ) ਬੇਰਾਹਾ ਕੌਤਰੀ ਜੋ ਕਾਲ ਹੈ ਸੋ ਕੁਤਵਾਲ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸਭ ਕੇ ਸਿਰੋਂ ਪਰ ਕਰ ਹੈ ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਸ੍ਰੀ ਨਰ ਸਿੰਘ ਰੂਪ ਰਾਜਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਕੁਲਾਲੁ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਤੁਰ ਮੁਖੁ ਭਾਂਵੜਾ ਜਿਨਿ ਬਿਸੁ ਸੰਸਾਰੁ ਰਾਚੀਲੇ ॥
ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਚਤੁਰਮੁਖੀ (ਕੁਲਾਲ) ਘੁਮਾਰ (ਭਾਂਵੜਾ) ਭਉਲ ਵਾ ਘੜਕੇ ਜਿਸਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੀ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜਾਂਕੈ ਘਰਿ ਈਸਰੁ ਬਾਵਲਾ ਜਗਤੁ ਗੁਰੂ ਤਤ ਸਾਰ ਖਾ ਗਿਆਨੁ ਭਾਖੀਲੇ ॥
ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਿਵਜੀ ਬਾਵਲਾ ਜਗਤ ਕਾ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਾ ਔਰ (ਤਤ) ਬਿਸੁ ਸਾਰਖਾ ਤਿਸਕੇ ਗਿਆਨ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਤਤ) ਸਾਰ ਰੂਪ (ਖਾ) ਅਕਾਸ ਵਤ ਬਜਾਪਕ ਬ੍ਰਹਮ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਨ ਈਸਰ ਕੇ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥
ਪਾਪੁ ਪੁੰਨੁ ਜਾਂਚੈ ਭਾਂਗੀਆ ਦੁਆਰੈ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤੁ ਲੇਖੀਆ ॥ ਧਰਮ ਰਾਇ ਪਰੁਲੀ ਪ੍ਰਤਿਹਾਰੁ ॥
ਪਾਪ ਅਰ ਪੁੰਨ ਏਹ ਦੋਨੋਂ ਜਿਸਕੇ ਚਾਰੇਪੁਰ (ਭਾਂਗੀਆ) ਚੋਖਦਾਰ ਹੈਂ ਔਰ ਚਿਤੁ ਗੁਪਤ ਜਿਸਕਾ (ਲੇਖੀਆ) ਲਿਖਣੇਵਾਲਾ ਮੁਨਸ਼ੀ ਹੈ ਧਰਮਰਾਇ ਪੁਲੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲਾ (ਪ੍ਰਤਿਹਾਰੁ) ਖਤ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆਨੇ ਲਿਖਾਨੇ ਵਾਲਾ ਰਿਤੀ ਰਸਾਨ ਹੈ ॥ ਸੁ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲੁ ॥ ੨ ॥ ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੋਪਾਲ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਗਣ ਰੀਧਰਥ ਰਿਖੀ ਬਪੁੜੇ ਵਾਢੀਆ ਗਾਵੰਤ ਆਛੈ ॥
ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਗਣਰੀਧਰਥ ਅਰ ਰਿਖੀਬੇਰਾਰੇ ਵਾਢੀ ਜਿਸਕੇ ਗਾਵੰਤੇ ਹੁਏ (ਆਛੈ) ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਹਛੇ ਹਛੇ ਗੀਤ ਗਾਵੰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰੁ ਬਹੁ ਰੂਪੀਆ ਅਨਗਰੂਆ ਆਖਾੜਾ ਮੰਡਲੀਕ ਬੋਲ ਬੋਲਹਿ ਕਾਛੈ ॥
ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ (ਬਹੁ ਰੂਪੀਆ) ਸਾਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁਤ ਮਤੋਂ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਅਨਗਰੂਆ) ਵਡਾ ਅਖਾੜਾ ਸੰਸਾਰ ਹੈ (ਮੰਡਲੀਕ) ਰਾਜੇ ਅਰਥਾਤ ਲੋਕਪਾਲ (ਕਾਛੈ) ਕਛੈ ਹੁਏ ਅਰਥਾਤ ਤੁਲੇ ਹੁਏ ਵਾ ਸੁੰਦਰ ਬੋਲ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਉਰ ਫੂਲ ਜਾਂਚੈ ਹੈ ਪਵਣੁ ॥ ਚੇਰੀ ਸਕਤਿ ਜੀਤਿ ਲੇ ਭਵਣੁ ॥
ਜਿਸਕਾ ਪਵਨ ਰਵਣ (ਫੂਲ) ਫੁਲਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਕਤਿ) ਮਾਇਆ ਜਿਸਨੇ ਚੰਦਾ ਭਵਨ ਜੀਤਲੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਦਾਸੀ ਹੈਂ ॥
ਅੰਡ ਟੁਕ ਜਾਂਚੈ ਭਸਮਤੀ ॥ ਸੁ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਭਵਲ ਪਤੀ ॥ ੩ ॥
ਅੰਡ ਕੋਸ ਕਾ ਟੁਕੜਾ ਅਰਥਾਤ ਭਾਰਥ ਖੰਡ ਏਹ ਜਿਸਕਾ (ਭਸਮਤੀ) ਚੁਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸ ਖੰਡ ਮੈਂ ਯਗਆਦਿਕੋ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪੁਜੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਡ ਕੇ ਜੋ ਟੁਕੜੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਿਥੀ ਅਕਾਸ ਇਹ ਦੋ ਚੁਲੇ ਦੋ ਵਟੇ ਹੈ ਇਹ ਐਸਾ (ਭਸਮਤੀ) ਚੁਲਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਪਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਕੁਰਮਾ ਪਾਲੁ ਸਹਸੁ ਫਨੀ ਬਾਸਕੁ ਸੋਜ ਵਾਲੂਆ ॥
ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ (ਕੁਰਮਾ) ਕਛੂ (ਪਾਲੁ) ਪਲੰਘ ਹੈ ਸਹਸਵਨੀ ਸੋਸਨਾਭਾ ਸੋਜ ਬਿਛ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਬਾਸਕ (ਵਾਲੂਆ) ਸੋਜਬੰਦ ਹੈ ॥

ਅਠਾਰਹ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਮਾਲਣੀ ਛਿਨਵੈ ਕਰੋੜੀ ਮੇਘ ਮਾਲਾ ਪਾਣੀ ਹਾਰੀਆ ॥
ਜਿਸਕੇ ਅਠਾਰ ਭਾਰ ਬਨਾਸਪਤੀ ਮਾਲਣੀ ਹੈ ਔਰ ਛਿਨਵੈ ਕੋੜ ਮੇਘ ਮਾਲਾ ਪਾਣੀ ਭਰਨੇ ਵਾਲੀ ਬੀਵਰੀਆ ਹੈਂ ॥

ਨਖ ਪ੍ਰਸੇਵ ਜਾਂਚੈ ਸੁਰਸਰੀ ॥ ਸਪਤ ਸਮੁੰਦ ਜਾਂਚੈ ਘੜ ਬਲੀ ॥
(ਸੁਰਸਰੀ) ਰੀਗਾ ਜੀ ਜਿਸਕੇ ਨਖੋਂ (ਪ੍ਰਸੇਵ) ਪ੍ਰਸੰਨਾ ਅਰਥਾਤ ਮੁੜਾ ਜੀ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਰਾਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਬਾ ਬਿਸਨ ਜੀ ਦੁਵਕਰ ਜਲ ਰੂਪ ਹੋਗਏ ਬੇ ਤਿਸਕੇ ਨਖੋਂ ਕਾ ਜਲ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਕਰਮੰਡਲ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੀਆ ਜਬ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਮਾਤ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਖੰਪਰ ਕੇ ਵੇੜ ਕੇ ਗਏ ਥੇ ਤਬ ਉਸ ਸੇ ਬਾਵਨ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਚਰਨ ਧੋਏ ਬੇ ਚੋ ਰੀਗਾ ਭਈ ਸਰੀਰ ਕਾ ਦੁਵ ਜਾਤੁ ਐਕਰ ਨਾਰਦ ਜੀ ਨੇ ਰਾਗਨੀਓਂ ਕੇ ਉਪਰ ਸਿੰਹ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਅੰਗ ਸਿਰਜੀਤ ਕੀਏ ਜੋ ਭਸਮੇ ਗਾਵਨੇ ਕਰ ਤੁਏ ਹੁਏ ਏਹ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਨਖੋਂ ਕਾ ਪਸੀਨਾ ਰੀਗਾਸੀ ਕਹੀ ਹੈ ਔ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ ਜਿਸਪਰਮੇਸਰ ਦੇ

ਘੜਿਓਂ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਹੈਂ ॥

ਏਤੇ ਜੀਅ ਜਾਂਚੈ ਵਰਤਣੀ ॥ ਸੁ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਪਣੀ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ(ਏਤੇ) ਇਤਨੇ ਜਿਤਨੇ ਜੀਵ ਮੇਨ ਕਹੈ ਹੈ (ਵਰਤਣੀ) ਬਰਤਣ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਿਸਕੀ ਇਤਨੀ ਥਿਭੂਤੀ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਰਾਜਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕਾ ਮਾਲਕੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਾਂਚੈ ਘਰਿ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਅਰਜਨੁ ਧੁ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ

ਅੰਬਰੀਕੁ ਨਾਰਦੁ ਨੇਜੈ ਸਿਧ ਬੁਧ ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਬਾਨਵੈ ਹੇਲਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਅਰਜਨ ਧੁ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਅੰਬਰੀਕ ਅਰੁ ਨਾਰਦੁ ਨੇਜੇਨਾਮੁ ਰਿਖੀ ਆਦਿਕ ਭਗਤ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਅਰਥਾਤ ਸਾਮੀਪੀ ਅਹਿਲਕਾਰ ਵਾ(ਨੇਜੈ)ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਹੈਂ ਸਿੱਧ ਅਰੁ ਬੁਧਜਾਇ ਨਵਗ੍ਰਹ ਗਣ ਨੰਦੀਆਦਿਕ ਵਾ ਗੰਧਰਬੋਂ ਕਾ(ਗਣ) ਸਮੂਹ ਜਿਸਕਾ(ਹੇਲਾ)ਖੇਲ(ਬਾਨਵੈ)ਬਨਾ ਹੂਆਹੈ ਵਾ(ਬਾਨਵੈ)ਬਵੇਜਾ ਬੀਰ ਜਿਸਕੇ(ਹੇਲਾ)ਹੋਜਾ ਸਿਕਾਰ ਸੰਬੰਧਕਰ ਸਿਕਾਰੀਹੈ ॥

ਏਤੇ ਜੀਅ ਜਾਂਚੈ ਹਹਿ ਘਰੀ ॥ ਸਰਬ ਬਿਆਪਿਕ ਅੰਤਰ ਹਰੀ ॥

ਇਤਨੇ ਜੀਵ ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਹੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਸਰਬ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬਿਆਪਕੁ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਣਵੈ ਨਾਮ ਦੇਉ ਤਾਂਚੀ ਆਣਿ ॥ ਸਗਲ ਭਗਤ ਜਾਂਚੈ ਨੀਸਾਣਿ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਮੈਂ(ਤਾਂਚੀ)ਤਿਸਕੀ ਸੁਗੰਧ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਵਾਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਔਰ ਸਭੀ ਭਗਤ ਜਿਸਕੇ (ਨੀਸਾਣਿ)ਨਗਾਰਾ ਬਸਾ ਰਹੇ ਹੈਂ ਵਾ ਝੰਡੇ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਜਸ ਕੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵਟੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਦੇਕ ਸਮੇਂ ਕਿਸੀ ਨਮਿਤ ਕਰ ਪੰਡਰ ਪੁਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਕਹਤੇ ਹੈ ਆਂਹੁਡੇ ਨਾਮ ਪਿੰਡ ਮੈਂ ਸਿਵਲਾ ਹੈ ਪਛਮ ਕੀ ਤ੍ਵ ਮੁਖ ਹੋ ਸਿਵਲੇ ਕਾ ਪੰਡਰ ਪੁਰ ਮੈਂ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਨਾਨਾ ਕੀ ਰਿਹਾਇਸ ਥੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੇ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਗਏ ਹੋ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨੀ ਪੰਡਿਤੋਂ ਨੇ ਨੀਚ ਜਾਣ ਕਰ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਥੀਚ ਜੋ ਉਠਾਇ ਦੀਆ ਨਾਮ ਦੇਵ ਨੇ ਮੰਦਰ ਕੇ ਪੀੜੇ ਬੈਠ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰ ਕਰੀ ਸੁਨ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਮੰਦਰ ਕਾ ਮੁਖ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਤਰਫ ਕਰ ਦੀਆ ਪੰਡਿਤ ਕੀ ਤਰਫ ਪੀਠ ਕਰ ਦਈ ਸੋ ਪ੍ਰਸੰਗੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰਾਮੋਕਉ ਤੂੰ ਨ ਬਿਸਾਰਿ ਤੂ ਨ ਬਿਸਾਰਿ ॥ ਤੂ ਨ ਬਿਸਾਰੇ ਰਾਮਈਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਰਾਮਈਆ) ਬਯਾਪਕ ਸ਼ੁਰੂਪ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਾ ਬਿਸਾਰੁ ॥

ਆਲਾ ਵੰਤੀ ਇਹੁ ਭ੍ਰਮੁ ਜੋ ਹੈ ਮੁਝ ਉਪਰਿ ਸਭ ਕੋਪਿਲਾ ॥

ਮੰਦਰ ਵਾਲਿਓਂ ਕੇ ਯਿਹ ਜੋ ਭ੍ਰਮੁ ਹੈ ਕਯਾ ਮੇਰੀ ਜੋ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਮਾਨਕਰ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਸਭੀ ਕ੍ਰੋਧ ਲਜਾਏ ਹੈਂ ॥

ਸੂਦੁ ਸੂਦੁ ਕਰਿ ਮਾਰਿ ਉਠਾਇ ਕਹਾ ਕਰਉ ਬਾਪ ਬੀਠੁਲਾ ॥ ੧ ॥

ਸੂਦ ਸੂਦ ਕਰਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ ਉਠਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਹੇ ਪਿਤਾ ਬੀਠਲਾ ਅਥ ਮੈਂ ਕਯਾ ਕਰੂੰ ॥ ੧ ॥ ਤਬ ਅਕਾਸ ਬਾਣੀ ਹੋਈ ਧੀਰਜ ਕਰੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੁਕਤੀ ਦੇਵੇਗੇ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਣੇ ਲਗੇ ॥

ਮੂਏ ਹੂਏ ਜਉ ਮੁਕਤਿ ਦੇਹੁਗੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਇਲਾ ॥

ਜੇਕਰ ਮੂਏ ਹੂਏ ਕੋ ਆਪ ਮੁਕਤੀ ਦੇਵੇਗੇ ਤੋ ਤੇਰੀ ਇਸ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨੇਗਾ ਵਾ ਹਮ ਉਸ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤੇ ਵਹੁ ਨਿਰਾਈ ਪਾਕੇ ਮੁਕਤੀ ਕੋਇਲਾ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਰਾਹ ਹੈ ॥

ਏ ਪਡੀਆ ਮੋਕਉ ਢੇਢ ਕਹਤ ਤੇਰੀ ਪੈਜ ਪਿਛਿਉਡੀ ਹੋਇਲਾ ॥ ੨ ॥

ਯਿਹ ਪੰਡੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਢੇਢ ਕਹਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਨੀਚ ਜਾਨਕਰ ਮੇਰਾ ਨਿਰਾਦਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੀ (ਪੈਜ) ਪ੍ਰਤਿਗਾ (ਪਿਛਿਉਡੀ) ਪੀਛੇ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਰਖਣਾ ਅਰੁ ਦੁਸਰੋਂ ਕੋ ਦੰਡ ਦੇਣੇ ਕੀ ਜੋ ਪ੍ਰਤਿਗਾ ਹੈ ਸੋ ਮੁਖੁ ਨਾ ਰਹੇਗੀ ॥ ੨ ॥

ਤੂ ਜੋ ਦਇਆਲੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਕਹੀਅਤੁ ਹੈ ਅਤਿਭੁਜ ਭਇਓ ਅਪਾਰਲਾ ॥

ਤੂੰ ਜੋ ਅਤਿਸ਼ੈ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕਹੀਤਾ ਹੈਂ ਜੋ ਬਾਤ ਤੋ ਤੇਰੀ ਦਿਆਲਤਾ ਵਾਲੀ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ ਐਸੀਆਂ ਤਰਕਾ ਸੁਨ ਕਰ ਅਤੀ ਅਪਾਰ ਬਾਰਾ ਵਾਲਾ ਹੋਇ ਗਯਾ ॥

ਫੇਰਿ ਵੀਆ ਦੇਹੁਰਾ ਨਮੋ ਕਉ ਪੰਡੀਅਨ ਕਉ ਪਿਛਵਾਰਲਾ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੂ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਤਿਸੀ ਸਮੇਂ ਦੇਹੁਰਾ ਵਰ ਦੀਆ ਔਰ ਪੰਡਿਓਂ ਕੀ ਤਰਫ ਪਿਛਵਾਰਾ ਕਰ ਦੀਆ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਕੋ ਲੋਗੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਰਾਮਾਰ ਹੋਕਰ ਭਗਤ ਕਹਾਵਤੇ ਹੋ ਤਿਸਕੇ ਉਤ੍ਰ ਦਾਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੋ ਬੇਮੁਖਤਾ ਕਰ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੋ ਨੀਚਤਾ ਅਰੁ ਸਨਮੁਖ ਹੋਲੇ ਤੇ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਕੋ ਉਚਤਾ ਦਿਸਦਾਤੋਂ ਦਾਰਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ਬਾਣੀ ਭਗਤਿ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਾਗਰ ਜਨਾਂ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਬਿਖਿਆ ਤ ਚੰਮਾਰੈ ॥ ਰਿਵੈ ਰਾਮਗੋਬਿੰਦ ਗੁਨ ਸਾਰੈ ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਹੇ ਚਤੁਰ ਵਾ ਨਾਗਰ ਕੇ ਪੁਰਸ਼ੇ ਮੇਰੀ ਜਾਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੀ ਚਮਾਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਰਿਵੇ ਮੈਂ (ਰਾਮ) ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਗੋਬਿੰਦ
ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸੰਭਾਲ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਸੁਰਸਰੀ ਸਲਲ ਕ੍ਰਿਤ ਬਾਰੁ ਨੀਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਕਰਤ ਨਹੀ ਪਾਨੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਸੁਰਸਰੀ) ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੇ (ਸਲਲ) ਜਲ ਸੇ (ਕ੍ਰਿਤ)ਕੀ ਹੂਈ ਜੈਸੇ (ਬਾਰਨੀ) ਸਰਾਬ ਹੋਵੈ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਸਕੋਪਾਨ
ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਤੈਸੇ ਹੀ ਸੰਤ ਜਨ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੇ ਭਗਤੀ ਹੀਣ ਪੁਰਸ਼ਕੋ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਜੋਗਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ॥

ਸੁਰਾ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਨਤ ਅਵਰ ਜਲ ਰੇ ਸੁਰਸਰੀ ਮਿਲਤ ਨਹਿ ਹੋਇ ਆਨੈ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ (ਸੁਰਾ) ਮਦਰਾ ਜੋ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ (ਨਤ) ਨਹੀਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰੁ ਅਸੁਧ ਜਲ ਹੋਵੈ ਹੇ ਭਾਈ ਗੰਗਾ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ (ਆਨੈ)
ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਭਾਵ ਗੰਗਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਕੇ ਪੁਰਸ਼ ਮਹਾਤਮਾਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਪੁਜਨੇ ਜੋਗ
ਮਹਾਤਮਾ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਵਾਲੇ ਕੋ ਭਗਤੀ ਸਬੰਧ ਤੇ ਉਤਮਤਾ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਕਰਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤਰ ਤਾਰਿ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਿ ਮਾਨੀਐ ਰੇ ਜੈਸੇ ਕਾਗਰਾ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਤਾੜ ਜਾਤੀ ਕਾ ਬ੍ਰਿਛ ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਮਾਨੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੈਸੇ ਕਾਗਜ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕਾਗਜ ਭੀ
ਅਸੁਧ ਵਸਤੂ ਸੇ ਬਨਤਾ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਭਾਗਉਤੁ ਲਿਖੀਐ ਤਿਹ ਉਪਰੇ ਪੂਜੀਐ ਕਰਿ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਭਾਗਵਤ ਆਦਿਕ ਭਗਤੀ ਸੰਬੰਧੀ ਗ੍ਰੰਥ ਜਥ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਲਿਖੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਥ ਤਿਨਕੋ ਪੂਜੀਤਾ ਅਰ ਨਮਸਕਾਰ
ਕਰੀਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹ ਕਿ ਤੈਸੇ ਹੀ ਨਤੁਨ ਜਾਤੀ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ਼ ਭਗਤੀ ਸੰਬੰਧ ਤੇ ਪੂਜਨੀਯ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕੁਟਬਾਡਲਾ ਵੋਰ ਵੇਵੇਤਾ ਨਿਤਹਿ ਬਾਨਾਰਸੀ ਆਸ ਪਾਸਾ ॥

ਪਹਿਲੇ ਮੇਰੀ ਹੀ ਜਾਤੀ ਦੇਖੀਏ (ਕੁਟਬਾਡਲਾ) ਚਰਮ ਕੇ ਝੁਟਕੇ ਬਢਕੇ ਵਾਲੇ ਮੇਰੀ ਜਾਤੀ ਕੇ ਪੁਰਸ਼ ਹੈਂ ਔਰ (ਬਾਨਾਰਸੀ)
ਕਾਸ਼ੀ ਕੇ (ਆਸਪਾਸ) ਆਸ ਪਾਸ ਗਿਰਾਓਂ ਵਿਖੇ (ਫੋਰ) ਮੂੰਏ ਹੂਏ ਪਸ਼ੂਓਂ ਕੋ ਵੇਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹਮ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਬ ਬਿਪ੍ਰ ਪਰਧਾਨੇ ਤਿਹਿ ਕਰਹਿ ਭੰਡਉਤਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਰਲਾਇ ਰਵਿਦਾਸਦਾਸਾ॥੩॥੨॥
ਅਬ ਤਿਨਕਾ ਜੋ ਮੈਂ ਪੁਤ੍ਰ ਹੂੰ ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਪਰਧਾਨ) ਮੁਖਜ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਭੰਡੋਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਸਰਲਾਇ
ਸੇ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰ ਐ ਸਰਲ ਹੋਏ ਕਰ ਮੈਂ ਐਸਾ ਹੁਆ ਹੂੰ ਜੋ ਮੁਖ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੰਡੋਤਾਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥੩॥੧॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਾਰ ॥

ਹਰਿ ਜਪਤ ਤੇਉ ਜਨਾ ਪਦਮ ਕਵਲਾਸਪਤਿ ਤਾਸ ਸਮ ਤੁਲਿ ਨਹੀ ਆਨ ਕੋਉ ॥

ਜੇ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਮਦਾਇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਤੁਲ ਅਰ (ਪਦਮ)ਪਦਮਜ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਰ ਜੋ (ਕਵਲਾਸਪਤਿ)
ਸਿਵਜੀ ਹੈਂ ਨਹੀਂ ਔਰ ਭੀ ਕੋਈ ਤਿਨਕੀ ਸਮਤਾ ਨਹੀਂ ਰਖਤਾ ਵਾ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਜਪਤੇਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ
(ਕਵਲਾ) ਲਛਮੀ ਵਲੋਂ (ਸਪਤਿ) ਸੁਗੰਧ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਿਆਗੀ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸਮਾਨ (ਤੁਲਿ) ਤੋਲਿਆ ਅਰਥਾਤ
ਵੀਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਅਨੇਕ ਹੋਇ ਬਿਸਥਰਿਓ ਆਨਰੇ ਆਨ ਭਰਪੂਰਿ ਸੋਉ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਏਕੋ ਏਕ ਹੀ ਅਨੇਕ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ (ਬਿਸਥਰਿਓ) ਬਿਸਤੀਰਤ ਭਾਵ ਬਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ (ਸੋ) ਮਨ
ਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਸ ਭਰਪੂਰ ਰੂਪ ਕੋ ਰਿਵੇ ਮੈਂ (ਆਨ) ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਜਾਕੈ ਭਾਗਵਤੁ ਲੇਖੀਐ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਪੇਖੀਐ ਤਾਸਕੀ ਜਾਤਿ ਆਛੋਪ ਛੀਪਾ ॥

ਦੇਖ ਅਬ ਜਿਸਕੋ ਘਰ ਮੈਂ (ਭਾਗਵਤੁ) ਹਰੀ ਜਸ ਵਾ ਭਾਗਵਤ ਪੁਰਾਣ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤਾ (ਤਾਸ) ਤਿਸ
ਨਾਮਦੇਵ ਕੀ ਜਾਤੀ ਛੀਪਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਾਥ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਕੇ ਲੋਗ ਸਪਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ॥

ਬਿਆਸ ਮਹਿ ਲੇਖੀਐ ਸਨਕ ਮਹਿ ਪੇਖੀਐ ਨਾਮ ਕੀ ਨਾਮਨਾ ਸਪਤ ਦੀਪਾ ॥ ੧ ॥

ਬਿਆਸ ਕ੍ਰਿਤ ਪੁਰਾਣੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖੀ ਹੈ ਸਨਕਾਦਿਕ ਗੀਤਾ ਮੈਂ ਪੇਖੀਤੀ ਹੈ ਵਾ ਬਿਆਸ ਮੈਂ ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸਨਕਾਦਿਕੋਂ ਮੈਂ
ਦੇਖੀਤੀ ਹੈ ਨਾਮ ਕੀ (ਨਾਮਨਾ) ਵਡਿਆਈ ਸਾਰੋਂ ਦੀਪੋਂ ਮੈਂ ਪੁਸ਼ਿਧ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਈਦਿ ਝਕਰੀਦਿ ਕੁਲ ਗਉਰੇ ਬਧੁ ਕਰਹਿ ਮਾਨੀਅਹਿ ਸੇਖ ਸਹੀਦ ਪੀਰਾ ॥

ਇਸੀ ਤਰਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਵਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਅਧਿਕ ਹੈ ਦੇਖੋ ਜਿਸਕੀ ਕੁਲ ਮੈਂਦੀਦ ਬਕਰੀਦ ਕੇ ਗਉ ਕਾ ਬਧ
ਕਰਤੇ ਬੇ ਔਰ ਸਿਖਸਹੀਦ ਪੀਰੋਂ ਕੋ ਮਾਨਤੇ ਬੇ ॥

ਜਾਕੇ ਬਾਪ ਵੈਸੀ ਕਰੀ ਪੂਤ ਐਸੀ ਸਰੀ ਤਿਹੂ ਰੇ ਲੋਕ ਪਰਸਿਧ ਕਬੀਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਕਬੀਰ ਕੇ ਬਾਪ ਨੇ ਤੋ ਵੈਸੀ ਕਰੀ ਥੀ ਕਿ ਗਊ ਕੇ ਮਾਰਤਾ ਬਾ ਔਰ ਪੂਤ ਜੋ ਐਸੀ (ਸਰੀ) ਬਨਿਆਈ ਜੋ ਗਊਕਾ ਬਹੁ ਹਟਾਇ ਦੀਆ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਤੇ ਜੋ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਾਕੇ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਵੇਢ ਸਭ ਵੇਰੋ ਵੇਵੇਤ ਫਿਰਹਿ ਅਜਹੁ ਬੈਨਾਰਸੀ ਆਸ ਪਾਸਾ ॥

ਜਿਸਕੇ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਵੇਢ ਸਭ ਵੇਰੋ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਮੂਏ ਹੁਏ ਪਸ਼ੁਓਂ ਕੋ ਅਥ ਤਕ ਬਨਾਰਸ ਕੇ ਇਰਦ ਗਿਰਦ (ਵੇਵੇਤ) ਉਠਾਵੇਤੋ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਚਾਰ ਸਹਿਤ ਬਿਪ੍ਰ ਕਰਹਿ ਛੈਡਉਤਿ ਤਿਨਿ ਤਨੈ ਰਵਿਦਾਸ ਦਾਸਾਨ ਦਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨ ਚਮਾਰੋਂ ਕਾ (ਤਨੈ) ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਮੈਂ ਦਾਸੋਂਕਾ ਦਾਸ ਹੁੰ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਕੇ ਬਡੇ ਅਚਾਰਵੇਤ ਬ੍ਰਹਮਨ ਛੈਡੇਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਏਹੁ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਪ੍ਰਸਨ ਉਤ੍ਰ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ?

ਮਲਾਰ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਮਿਲਤ ਪਿਆਰੋ ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥੁ ਕਵਨ ਭਗਤਿ ਤੇ ॥

ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਯਾਨ (ਨਾਥ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਕਿਸ ਭਗਤੀ ਤੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ?

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਪਰਮ ਗਤੇ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਦੁਆਰਾ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਰਮਗਤੇ) ਮੁਕਤੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਮੈਲੇ ਕਪਰੇ ਕਹਾ ਲਉ ਧੋਵਉ ॥ ਆਵੈਗੀ ਨੀਦ ਕਹਾ ਲਗੁ ਸੋਵਉ ॥ ੧ ॥

ਮੈਲੇ ਕਪੜੇ ਕਹਾ ਤਕ ਧੋਵੋਗਾ ਭਾਵ ਨ ਰਿਦਾਮੈਲਾ ਹੋਣਾ ਹੈ ਅਰੁਸੁਧ ਕਰਨਾ ਹੈ ਇਸਤ੍ਰਕ ਕਿਥੋਂਤਾਈਂ ਅਵਿਦਿਆਨੀਦਾ ਆਵੈਗੀ ਅਰੁ ਕਹਾ ਤਕ ਸੋਵੋਗਾ ਭਾਵ ਨ ਅਵਿਦਿਆ ਹੈ ਨ ਅਚੇਤ ਰਹਾਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋਈ ਜੋਈ ਜੋਰਿਓ ਸੋਈ ਸੋਈ ਫਾਟਿਓ ॥ ਝੂਠੈ ਬਨਜਿ ਉਠਿ ਗਈ ਹਾਟਿਓ ॥ ੨ ॥

ਜੋਈ ਜੋਈ ਕਰਮ ਜੋਗਾ ਬਾ ਸੋਈ ਸੋਈ ਵਟ ਗਯਾ ਭਾਵ ਗਯਾਨ ਕਰ ਕਰਮ ਦਗਧ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਝੂਠੈ ਬਣਜ ਕੀ ਹੱਟੀ ਭਾਵ ਏਹੋਹੀ ਬੁਧੀ ਉਠ ਗਈ ਅਰਥਾਤ ਨਸਟ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਹੁ ਰਵਿਦਾਸ ਭਇਓ ਜਬ ਲੇਖੋ ॥ ਜੋਈ ਜੋਈ ਕੀਨੋ ਸੋਈ ਸੋਈ ਦੇਖਿਓ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥

ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜਬ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਹੁਆ ਤੋ ਜੋ ਜੋ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਕੀਆ ਬਾ ਸੋਈ ਸੋਈ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲੁ ਜੀਵ ਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਅਸੰਤ ਸੰਤ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਰੂਪੁ ਲੇਖਾ ਹੁਆ ਤਬ ਜੋ ਜੋ ਕਰਮਕੀਆਬਾਜੋ ਸੋ ਮਿਥਿਆ ਦੇਖਾਹੈ ॥੩॥੩॥

ਰਾਗੁ ਕਾਨੜਾ ਚਉਪਦੇ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਫਲ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਮਿਲਿ ਹਰਿਆ ॥ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ

ਸਾਧ ਜਨਾ ਕਉ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਪਾਰਿ ਉਤਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਚੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ
ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਾ ਹੂੰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤਿਨ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਪ੍ਰਭ ਅਪਨੀ ਹਮ ਸਾਧ ਜਨਾਂ ਪਗ ਪਰਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੋ ਮੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਪੜਿਆ ਰਹਾਂ ॥

ਧਨੁ ਧਨੁ ਸਾਧ ਜਿਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨਿਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਿਆ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਹੁ ਸਾਧੂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਪੈਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਧੂਓਂ ਕੋ ਜੇਪਾਪੀ ਭੀ ਮਿਲਾ ਹੈ ਵਹੁ
ਭੀ ਉਧਰ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮਨੁਆ ਚਲੈ ਚਲੈ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਵਸਗਤਿ ਕਰਿਆ ॥

ਮਨੁਆ ਅਤੀ ਚਲਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਬਹੁ ਬਿਧੋਂ ਕਰ ਚਲਤਾ ਥਾ ਅਰਥਾਤ ਭਟਕਤਾ ਥਾ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਤਿਸਕੇ
(ਗਤਿ) ਗਵਨ ਕੇ ਬਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇਂ ਕੈਸੇ ਬਸ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਤੰਤੁ ਪਸਾਰਿਓ ਬਧਕਿ ਗੁਸਿ ਮੀਨਾ ਵਸਗਤਿ ਖਰਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਝੀਵਰ ਨੇ ਸੂਤਰ ਕਾ ਜਾਲ ਜਲ ਕੇ ਬੀਚ ਪਸਾਰਿਆ ਔਰ ਮਛ ਕੋ (ਗੁਸਿ) ਪਕੜ ਕਰ ਤਿਸਕੀ ਗਤੀ ਕੋ
ਬਸ ਕਰਕੇ (ਖਰਿਆ) ਲੈ ਗਿਆ ਤੈਸੇ ਮਨ ਕੋ ਬਿਚਾਰ ਰੂਪ ਜਾਲ ਸੇ ਪਕੜਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਸੰਤ ਭਲਨੀਕੇ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਲੁ ਲਹੀਆ ॥

(ਸੰਤ) ਸਾਧ ਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਹੋਂ ਜੋ (ਭਲਨੀਕੇ) ਅਤੀ ਸੁਸ਼ਟਰੋਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਰਿਦੇ ਕੀ ਮੇਲ ਲਹਿ ਗਈ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਦੁਰਤੁ ਗਇਆ ਸਭੁ ਨੀਕਰਿ ਜਿਉ ਸਾਬੁਨਿ ਕਾਪੁਰੁ ਕਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਹੰਗਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਜੋ (ਦੁਰਤੁ) ਪਾਪ ਥਾ ਜੋ ਸਭ ਨਿਕਸ ਗਿਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਪੜੇ ਕੋ ਜਾਥਣ ਸੁਧ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ
ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੋ ਸੁਧ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਸਤਕਿ ਲਿਲਾਟਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਠਾਕੁਰਿ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਉਰਧਰਿਆ ॥

ਆਇ ਰੂਪ ਸਿਰੋਮਣੀ ਠਾਕੁਰ ਨੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਜੋ ਪੁੰਨ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਥਾ ਤਿਸ ਕਰ ਪੁਸ਼ਨੇ ਜੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ
ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖ ਭੰਜਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਉਧਰਿਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਦੁਖ ਵਰਿਦਰ ਸਭ ਕੋ (ਭੰਜਿ) ਨਸ਼ਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਜਨ ਕੋ (ਨਾਮਿ)
ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਉਧਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸੰਤ ਜਨਾ ਪਗਰੇਨ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ

ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਮਨੁ ਕੋਰਾ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਭੇਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ (ਰੇਨ) ਧੁਰੀ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਚਰਣੀ ਲਗਾ ਹੈ ਔ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰ ਹਰਿ
ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਮਨ ਕੋਰਾ ਥਾ ਸੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰੰਗ ਮੈਂ ਭੀਜਾ ਹੈ ॥

ਹਮ ਅਚਿਤ ਅਚੇਤ ਨ ਜਾਨਹਿ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਗੁਰਿ ਕੀਏ ਸੁਚਿਤ ਚਿਤੇਨ ॥

ਹਮ (ਅਚਿਤ) ਜਜ਼ ਔਰ (ਅਚੇਤ) ਸਿਮਰਨੇ ਜੋ ਰਹਿਤ ਬੇ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਗਤੀ ਕੀ ਮਰਯਾਦਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਥੇ
ਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਸੁਚਿਤ) ਚੇਤਨ ਔਰ (ਚਿਤੇਨ) ਸਿਮਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕਰ ਦਿਏ ਹੋ ॥

ਪ੍ਰਭਿ ਦੀਨ ਦਇਆਲਿ ਕੀਓ ਅੰਗੀ ਕ੍ਰਿਤੁ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪੇਨ ॥ ੧ ॥
ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਨੇ ਹਮ ਕੋ (ਅੰਗੀ ਕ੍ਰਿਤੁ) ਪਖ ਕੀਆ ਹੈ ਅਬ ਹਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਔਰਮਨਨਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥੧॥
ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲਹਿ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਟਿ ਦੇਵਉ ਧੀਅਰਾ ਤੇਨ ॥

ਜੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਮਨ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਮਿਲ ਜਾਵੈ ਤੋ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨਾ (ਹੀਅਰਾ) ਸਿਰਦਾ ਕਾਟ ਕਰ ਦੇ ਦੇਵੋ ਭਾਵਸੈਸਾਰਕੀ ਤਰਫੋਂ ਮੋੜ ਕਰ ਸੰਤ ਮੈ ਲਗਾਇ ਦੇਵਾ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਹਮ ਕੀਏ ਪਤਿਤ ਪਵੇਨ ॥ ੨ ॥
ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਤਬ ਹਰੀ ਸੰਗ ਮੇਲ ਹੂਆ ਹੈ ਹਮ (ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀ (ਪਵੇਨ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਜਨ ਉਤਮ ਜਗਿ ਕਹੀਅਹਿ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਪਾਥਰ ਸੇਨ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਸੰਤ ਜਗਤ ਮੈ ਉਤਮ ਕਹੀਤੇ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ (ਪਾਥਰ ਸੇਨ) ਸਨਿਗਧ ਹੂਏ ਹੈ ਭਾਵਸੈਦੇਪਥਰ ਵਤ ਕਠੋਰ ਬੇ ਸੋ ਕੋਮਲ ਭਏ ਹੈ ॥

ਜਨਕੀ ਮਹਿਮਾ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਓਇ ਉਤਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੇਨ ॥ ੩ ॥
ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਮੈ ਬਰਨਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਕਿਯੋਂਕਿ ਵਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪ ਨੇ ਉਤਮ (ਕੇਨ) ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਅਰੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮ ਹਰਿ ਸਾਹ ਵਡੇ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਵਣਜਾਰੇ ਰਾਸਿ ਦੇਨ ॥
ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਵਡੇ ਸਾਹ ਹੋ ਹਮ ਜੀਵ ਬਨਜਾਰੋਂ ਕੇ ਸਰਧਾ ਰਾਸ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ॥
ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਦਇਆ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰਹੁ ਲਾਇ ਵਾਖਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲੇਨ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਜਨ ਪਰ ਦੜਾ ਦਿੱਤੀ ਧਾਰੇ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਖਰ ਕੋ ਲਾਟ ਲੇਵੋਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਗਾਸ ॥ ਹਰਿਕੇ
ਸੰਤ ਮਿਲਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ ਵਿਚੇ ਗਿਰਹ ਉਦਾਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਕਿਉਂਕਿ (ਪਰਗਾਸ) ਗਗਨ ਰੂਪ ਚਾਦਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਵਹੁ ਗੁਸਤ ਮੈਂ ਹੋਤੇ ਹੀ ਉਦਾਸ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਹਮ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਜਪਿਓ ਨਾਮ ਨਰਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਕਿਰਪਾਸ ॥
ਹਮਨੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਹਰੀਕਾ ਪ੍ਰਿਏ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਔਰ (ਕ੍ਰਿਪਾਸ) ਕ੍ਰਿਪਾਕੀ ਜੋ ਆਸ ਰਖਤੇ ਬੇਸੋਪ੍ਰਭੁਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥
ਅਨਾਦਿਨੁ ਅਨਦੁ ਭਾਇਆ ਮਨੁ ਬਿਗਾਸਿਆ ਉਦਮ ਭਏ ਮਿਲਨ ਕੀ ਆਸ ॥ ੧ ॥
ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਅਨੰਦੁ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਮਨ (ਬਿਗਾਸਿਆ) ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਉਦਮ ਹਮਾਰੇ ਸਫਲੇ ਹੂਏ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਲਨੇ ਕੀ ਆਸ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ਜਿਤਨੇ ਸਾਸ ਲੀਏ ਹਮ ਗੁਾਸ ॥
ਹਮਨੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਮੈ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਜਿਤਨੇ ਸਾਸ ਗੁਾਸ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸਭ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਕਿਲਾਖਿਖ ਦਹਨ ਭਏ ਖਿਨ ਅੰਤਰਿ ਤੂਰਿ ਗਏ ਮਾਇਆ ਕੇ ਫਾਸ ॥ ੨ ॥
ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਸਭ ਖਿਨ ਕੇ ਬੀਰ ਦਗਧ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕੇ (ਫਾਸ) ਬੰਧਨ ਟੁਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਹਮ ਕਿਰਮ ਕਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਵਹਿ ਮੂਰਖ ਮੁਗਧ ਰਖੇ ਪ੍ਰਭ ਤਾਸ ॥
ਹਮ ਕਮਾ ਕੀਰ ਹੈਂ ਔਰ ਕਮਾ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ (ਤਾਸ) ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਅਤੀ ਮੂਰਖਅਪਲੀਸਰਨਰਾਖਲੀਏ ਹੈ ॥

ਅਵਗਨੀਆਰੇ ਪਾਥਰ ਭਾਰੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਤਰੇ ਤਰਾਸ ॥ ੩ ॥
ਹਮ ਔਗਣ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਪਥਰੋਂ ਵਤ ਭਾਰੇ ਹੋ ਰਹੇ ਬੇ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੇ ਮਿਲਕੇਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ (ਤਰਾਸ) ਭੈਦਾਇਕ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੇਤੀ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸਰਿ ਤੇ ਸਭਿ ਉਚ ਹਮ ਨੀਚ ਬਿਖਿਆਸ ॥
ਜਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟੀ ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਨੇ ਰਚੀ ਹੈ ਤੇ ਸਭ ਉੱਚੇ ਹੈਂ ਹਮ ਬਿਖਿਆਉਂ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰ ਨੀਚੇ ਬੇ ॥

ਹਮਰੇ ਅਵਗੁਨ ਸੰਗਿ ਗੁਰ ਮੇਟੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਲੀਏ ਪ੍ਰਭ ਪਾਸ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥
ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਅਵਗੁਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਨੇ ਮੇਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ (ਪਾਸ) ਨਾਲ ਮੇਲਲੀਏ ਹੈਂ ॥੪॥੩॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਵਾਕ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਜਗਦੀਸਰਿ ਦੁਰਮਾਤਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਗਇਓ ਸਭ ਝਾਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਗੁਰ ਵਾਕ ਧਾਰਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਗਦੀਸਰ ਨੇ ਹਮਾਨੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀ ਹੈ ਦੁਰਮਾਤਿ
ਅਰ ਦੂਤ ਭਾਵਨਾ ਅਰ (ਝਾਕ) ਯੋਗੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਦੇਵ ਸਭੀ ਦੂਰ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਹਰਿ ਕੇਰੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਾਮੁ ਰਵਿਓ ਗੁਪਲਾਕ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਰੂਪ ਅਰ ਰੰਗ ਹੋ ਸਰਬ ਘਟੇ ਮੈਂ ਰਾਮ (ਗੁਪਲਾਕ) ਗੁਪਤ ਬ੍ਰਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟੇ ਉਘਰਿ ਗਏ ਬਿਖਿਆ ਕੇ ਡਾਕ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਤਬ ਹਰੀ (ਪ੍ਰਗਟੇ) ਸਾਖਾਤਕਾਰ ਹੁਏ ਔਰ ਬਿਸਤੋਂ ਰੂਪੀ ਕੇ ਕਿਵਾਰ ਖੁਲ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ
ਵਿਸਤੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਬਹੁਤੁ ਬਹੁ ਸੋਭਾ ਜਿਨ ਉਰਿਧਾਰਿਓ ਹਰਿ ਰਸਿਕ ਰਸਾਕ ॥
ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਬਹੁਤੀ ਸੇ ਬਹੁਤੀ ਸੋਭਾ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਹਰੀ (ਰਸਾਕ) ਅਨੰਦ ਰੂਪ
(ਉਰ) ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਜੈਸੇ ਗਉ ਦੇਖਿ ਬਛਰਾਕ ॥ ੨ ॥
ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਮਿਲੇ ਤਬ ਹਰੀ ਜੈਸੇ ਮਿਲਤਾ ਭਜਾ ਜੈਸੇ ਬਛਰੇ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਗਉ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤੇ ਜਨ ਉਤਮ ਜਨਕ ਜਨਾਕ ॥
ਜਿਨ ਹਰੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਹੁ ਉਤਮ ਹੈ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਆਪਜਾਨਤੋਹੋਂ ਔਰੋਂ ਕੋਜਨਾਵਨੇ ਵਾਲੇ
ਹੈਂ ਵਾ ਜਨਕ ਭਾਵ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਸਿਦ ਕੇ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਬਾਸੁ ਬਸਾਨੀ ਛੂਟਿ ਗਈ ਮੁਸਕੀ ਮੁਸਕਾਕ ॥ ੩ ॥
ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇਮੈਂ ਹਰੀ ਜਸ ਰੂਪੀ ਸੁਖੀ ਬਸੀ ਹੈ ਔਰ (ਮੁਸਕੀ) ਦ੍ਰਵਿਧਤ (ਮੁਸਕਾਕ) ਵਿਸ਼ਨੁ ਵਾਸਨਾ ਸਭਫੁਰਗਈ
ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਹਰਿ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਆਪਨ ਅਪਨਾਕ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਨੇ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪ ਹੀ ਰਖਤੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਭੀ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ
ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਬਲੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸਖਾ ਹਰਿ ਭਾਈ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬੰਧ ਹਰਿ ਸਾਕ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਕੇ ਰਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ (ਸਖਾ) ਮਿਤ੍ਰ ਅਰ ਸਮਾਨ ਸਬੰਧੀ ਭਾਈ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ
ਸਾਕ ਸਭ ਆਪ ਹੀ ਹੋ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਚੀਤਿ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਵਸਤੁ ਮਾਇਆ ਗਾੜ੍ਹ ਵੇੜੀ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਲੀਓ ਗੜ੍ਹ ਜੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪਯਾਰੇ ਹਰੀ ਬ੍ਰਜਾਪਕ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪੁ ਔਰ ਹਰੀ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਤੂ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ
ਗਾਢ ਮੈਂ (ਵੇੜੀ) ਅਵਰੀ ਹੋਈ ਥੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਗਾਢ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਥਿਆ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਬਹੁ ਭ੍ਰਮਿਆ ਲੁਥਧੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤ੍ਰ ਮੋਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦ ਸੇ ਬਿਨਾ ਭਰਮ ਦਾ ਭਰਮਾਯਾ ਹੁਆ ਜੀਉ ਮਿਥਾ ਪਦਾਰਥ ਮੈਂ ਬਹੁਤੁ ਭਰਮਿਆ ਹੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਰੁ ਮੋਹ ਕਰ
ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ ਵੀ ਤੁਛ ਛਾਇਆ ਖਿਨ ਮਹਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਦੇਹ ਭੀਤਿ ॥ ੧ ॥
ਜੈਸੇ ਤਰਵਰ ਵੀ ਤੁਛ ਛਾਯਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਇਹ ਦੇਹ ਰੂਪ ਭੀਤ ਖਿਨ ਮੈਂ ਬਿਨਸ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਜਨ ਉਤਮ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਮਨਿ ਹੋਇ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ॥
ਸੰਤ ਜਨ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਅਰ ਉਤਮ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਪ੍ਰਤੀਤਿ) ਭਾਵਨਾ ਹੋਇਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਪਰਚੈ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਘਟ ਅੰਤਰਿ ਅਸਥਿਰ ਰਾਮੁ ਰਵਿਆ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਰਚੈ) ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ (ਘਟ) ਅੰਤਰਕਰਣ ਬੀਰ ਰਾਮ ਕੋ ਚਿੰਤਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਦੁਆਤੇਜਬ ਰਾਮ ਕੋ
ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ (ਰਵਿਆ) ਚਿੰਤਨ ਕੀਆ ਤਬ ਅਸਥਿਰ (ਰੰਗਿ) ਅਨੰਦ ਹੁਆ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਸੰਤ ਸੰਤ ਜਨ ਨੀਕੇ ਜਿਨ ਮਿਲਿਆ ਮਨੁ ਰੰਗਿ ਰੰਗੀਤਿ ॥

(ਸੰਤ) ਸਾਤਿ ਸ਼ੁਰੂਪ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈ ਸੋ ਸ਼ੁਰੂ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਣੇ ਕਰ ਮਨੁ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰੰਗੀਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਲਹੈ ਨ ਉਤਰੈ ਕਬਹੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਏਕ ਵਾਰ ਹਰੀ ਕੇ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਕੇ (ਲਹੈ) ਲੈਤਾ ਹੈ ਤਿਸਦਾ ਰੰਗੁ ਕਬੀ ਉਤਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਬਹੁ ਪਾਪ ਕੀਏ ਅਪਰਾਧੀ ਗੁਰਿ ਕਾਟੇ ਕਟਿਤ ਕਟੀਤਿ ॥

ਹਮ ਅਤੀ ਪਾਪੀਓਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪਾਪ ਕੀਏ ਥੇ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਥੋਂ ਜੋ ਪੁੰਨੋਂ ਕੋ ਕਟਤੇ ਥੋਂ ਗੁਰੂ (ਕਟੀਤ) ਕਾਟਦੇ ਵਾਲੇ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਸਭ ਕਾਟ ਦਿਏ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਰਹੀਂ ਪਾਪ ਕਿਸਤ੍ਰਾਂ ਕਾਟੇ ਹੈਂ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਓ ਮੁਖਿ ਅਉਖਧੁ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤਿ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਾਬੂ ਮੁਖ ਮੈਂ ਦੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਾਪੀਓਂ ਸੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਦਿਏ ਹੈਂ ॥੪॥ ੫ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਰੀਨਾਥ ॥ ਘੁਮਨ ਘੇਰ

ਪਰੇ ਬਿਖੁ ਬਿਖਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾਢਿ ਲੀਏ ਦੇ ਹਾਥ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਸ਼ਾਮੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਬਿਖ ਰੂਪ ਵਿਸ਼ੇਂ ਕੀ ਘੁਮਨ ਘੇਰੀ ਮੈਂ ਪਛੇ ਹੁਏ ਥੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਾਥ ਦੇਕਰ ਕਾਢ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸੁਆਮੀ ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨ ਨਰਹਰਿ ਤੁਮ੍ਹ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਹਮ ਪਾਪੀ ਪਾਥ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸੁਆਮੀ ਅਭੈ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਤੁਮ ਹਮਾਰੀ ਰਖੜਾ ਕਰੋ ਹਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਪਾਪੋਂ ਕੇ (ਪਾਥ) ਰਸਤੇ ਸੋ ਬਚਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਖਿਆ ਲੋਭਿ ਲੁਭਤੋ ਕਾਸਟ ਲੋਹ ਤਰੇ ਸੰਗਿ ਸਾਥ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿ ਬਿਸ਼ੇਂ ਕੋ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੁਏ ਹੁਏ ਥੇ ਜੈਸੇ ਕਾਸਟ ਕੇ ਸੰਗ ਲੋਹਾ ਤਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਕਰ ਹਮ ਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮ੍ਹ ਵਡ ਪੁਰਖ ਬਡ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਹਮ ਛੂਢਿ ਰਹੇ ਪਾਈ ਨਹੀ ਹਾਥ ॥

ਤੁਮ ਬਡੇ ਸੋ ਬਡੇ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਪੁਰਖ ਹੋ ਹਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਛੁੰਨ ਰਹੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰੀ (ਹਾਥ) ਬਾਹ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਤੂ ਪਰੈ ਪਰੈ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਤੂ ਆਪਨ ਜਾਨਹਿ ਆਪਿ ਜਰੀਨਾਥ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਪਰੇ ਹੋ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਤੁਮ ਅਪਨੀ ਗਤੀ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਅਵਿਸ਼ਟੁ ਅਗੋਚਰ ਨਾਮੁ ਪਿਆਏ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੁ ਪਾਥ ॥

ਹੇ ਅਵਿਸ਼ਟ ਅਗੋਚਰਤਾਰਾ ਨਾਮ ਜੋ ਧਨਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਅੰ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਜੋ ਯਿਹੀ ਮਾਨੋ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਨਿਬਿੜੀ ਕੋ ਹਮ ਕੋ (ਪਾਥ) ਪੜ੍ਹੁ ਅੰ ਛਾਪੁ ਹੋ ਗੜਾ ਹੈ ਵਾ ਸਾਧੂਓਂ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਧਨਾਵਣੇ ਦਾ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਨੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਅਕਥ ਕਥ ਕਾਥ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਮਨ ਕਰ ਸੁਣਨ ਕਰੀ ਹੈ ਅੰ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਅੰ ਹਰੇ (ਅਕਥ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬਾਨੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਕਥਾ ਕੇ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਮਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜਗਦੀਸ ਗੁਸਾਈ ਹਮ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਜਰੀਨਾਥ ॥

ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ਼ੁਰ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਗੁਸਾਈ ਹਮਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ਜੋ ਕਹੋਂ ਤੁਮਕੋ ਕਹਾ ਰਖੇਂ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸੁ ਦਾਸੁ ਦਾਸਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭ ਕਰਹੁ ਭ੍ਰਿਪਾ ਰਾਖਹੁ ਜਨ ਸਾਥ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਨ ਕੇ ਉਪਰ ਯਿਹ ਭ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸ਼ੀ ਕੀਜੀਏ ਜੋ ਜਨ ਤੇਰੇ ਦਾਸਨ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤਿਨਕੇ (ਸਾਥ) ਸੰਗ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਰਾਖਹੁ) ਰਾਖੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਉਸਤਤੀ ਮੈਂ ਪੁਨਰੁਕਤੀ ਦੋਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਪੜਤਾਲ ਛੱਤ ਕੀ ਚਾਲ ਹੈ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ਪੜਤਾਲ ਘਰੁ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨ ਜਾਪਹੁ ਰਾਮ ਗੁਪਾਲ ॥ ਹਰਿ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਲਾਲ ॥ ਹਰਿ

ਗੁਰਮੁਖਿ ਘੜਿ ਟਕਸਾਲ ॥ ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਕਿਰਪਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਨ)ਪਯਾਰੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਗੋਪਾਲ ਕੋ ਜਪਨਾ ਕਰੋ।ਜੇ ਕਹੋ ਜਾਪਣੇ ਸੇ ਕਯਾ ਹੋਗਾ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ਹਰੀ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ (ਰਤਨ) ਵੈਰਾਗ (ਲਾਲ) ਪ੍ਰੇਮ (ਜੇਵਹਰ) ਯਯਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਬੁਰਮੁਖੋਂ) ਕੀ ਟਕਸਾਲ ਜੋ ਸਤਿਸੰਗੁ ਹੈ ਤਯਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੀ ਘਾਇਤ ਘੜੀਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤਹਾਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ।ਜੇ ਕਹੋ ਕਯਾ ਫਲ ਹੋਗਾ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਤੁਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਵੈਗਾ ਔਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਅਗਮ ਅਯੋਚਰ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਕਥੈ ਬਿਚਾਰੀ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮਲਾਲ॥

ਤੁਮਰੀ ਜੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਹੀ ਜਾਨਹਿ ਹਉ

ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਅਯੋਚਰ ਤੁਮਾਰੇ ਗੁਨ ਏਕ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਕਯਾ ਕੋਈ ਬੀਚਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਥਨ ਕਰੇ ਹੇ (ਲਾਲ)ਪਯਾਰੇ ਰਾਮ (ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ) ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਹੋਂ ਹੈਂ ਅਕਥ ਜੀ (ਤੁਮਰੀ) ਤੁਮਾਰੀ ਜੋ ਕਥਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਤੂ ਤੂ ਤੂ) ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੋਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਭਈ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ਸਖਾ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਮੀਤਾ ਮੇਰੇ ਮਨਿ

ਤਨਿ ਜੀਹ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਮਾਲ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੋ ਅਤੀ ਪਯਾਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤਨ ਅਰ ਰਸਨਾ ਮੈਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮੁ ਮਾਲ ਅਰ ਧਨੁ ਹੈ ॥

ਜਾਕੋ ਭਾਗੁ ਤਿਨਿ ਲੀਓ ਰੀ ਸੁਹਾਗੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ਗੁਰਮਤਿ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲੇ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਪਿ ਭਈ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ਨਿਹਾਲ ॥੨॥੧॥੭॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਭਾਗੁ ਉਏ ਹੁਆ ਹੈ(ਰੀ)ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਖੀਓ ਤਿਸਨੇ(ਸੁਹਾਗੁ)ਪਤੀ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈਵਹਗੁਰਸਿਖਯਾ ਕਰ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮਨਬਾਣੀ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜਨ ਕੀ ਬੁਧੀਹਰੀ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਭਈ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਪੁਨਹ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸ੍ਰਧਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਜਗਦੀਸ ॥ ਏਕਾ ਜੀਹ ਕੀਚੈ ਲਖਬੀਸ ॥ ਜਪਿ

ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਬਦਿ ਜਪੀਸ ॥ ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਕਿਰਪੀਸ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ਼ਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੋਂ ਇਕ ਜਿਹਵਾ ਕੀ ਬੀਸ ਲਾਖ ਕਰ ਦੀਜੀਏ ਹੇ (ਜਪੀਸ) ਜਪਣੇ ਜੋਗ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹੋਂ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੇ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਲਾਇ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਹਰਿ

ਜਪਿ ਜਪੇ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪੇ ਜਪੁ ਜਾਪਉ ਜਗਦੀਸ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ਼ਰ ਹਰੀ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਤੇਰੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਪੁਨਹ ਬਾਣੀ ਕਰ ਭੀ ਤੇਰੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪੋਂ॥

ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਰਾਮੁ ਜਪਹਿਤੇ ਉਤਮ ਤਿਨਕਉ ਹਉ ਘੁਮਿ ਘੁਮੇ ਘੁਮਿ ਘੁਮਿ ਜੀਸ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਵਾਸ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈ ਵਹੁ ਉਤਮ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਤੁਮ ਵਡ ਵਡੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਉਚੇ ਸੋ ਕਰਹਿ ਜਿ ਤੁਪੁ ਭਾਵੀਸ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮ ਮਾਨੁਖੋਂਸੇ ਵਡੇ ਹੇ ਗੈਰੂਖੋਂ ਸੇ ਵਡੇਹੇ ਪੁਨਃ ਇੰਦ੍ਰ ਸੇ ਵਡੇਹੇ ਬ੍ਰਹਸਪਤੀ ਸੇ ਵਡੇ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਭੀ ਉਚੇ ਹੇ ਔਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਭਾਵੀਸ) ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਗੁਰਮਤੀ ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਸਾਬੀਸ ॥੨॥੨॥੮॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਜਨ ਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖਯਾ ਕਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਆ ਹੈ ਤਾਰੇ ਮੈਂ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਗੁਰੂ ਕੋ ਧੰਨ ਧੰਨ ਔਰ ਸਾਬਾਸੀ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਭਜੁ ਰਾਮੇ ਮਨਿ ਰਾਮ ॥ ਜਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰੇਖ ਵਡਾਮ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲੁ ਭਜੁ ਰਾਮ ॥ ਬਡ ਹੋ ਹੋ ਭਾਗ ਮਥਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਰਾਮ ਭਜੁ ਜਿਸਕਾ ਰੂਪ ਅਰ ਰੇਖ ਨਹੀਂ ਪੁਨਹ(ਵਡਾਮ)ਵਡਾ ਹੋ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਰਾਮ ਕੋ

ਜੋਭ ਜਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਕੇ ਵਡੇ ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਗਿਹਿ ਮੰਦਰਿ ਹਰਿ ਹੋਤੁ ਜਾਸੁ ਤਿਤੁ ਘਰਿ ਆਨਦੋ ਆਨੰਦੁ ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥
ਜਿਸ ਗਿਹਿ ਮੈਂ ਅਰ ਜਿਸ (ਮੰਦਰ) ਦੇਵਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਘਰ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸ ਹੀ
ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਰਾਮ ਕੇ ਭਜੇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰਾ

ਸੁਖੁ ਹੋਤੁ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਜੋ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈ ਰਾਮ ਹੈ ਰਾਮ ਜਿਸਕਾ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਲੀਕਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਔਰ (ਗੁਰ) ਵਡਾ
(ਸਤ)ਨਿਸਰੈ ਕਰ(ਗੁਰ)ਗੋਰਵ ਭਾਵ ਅਤੀ ਵਡਾ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਹਰੇਰਾਮ ਹਰੇਰਾਮ ਭਜ ॥੧॥
ਅਰ ਅੰਜੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਧਾਰ ਹਰਿ ਤੁਮ ਕਿਰਪਾਲ ਕਰਤਾ ਸਭੁ ਤੂ ਤੂ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤੁਮ ਸਭ ਸਿਸਟੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੇ ਪੁਨਹ ਹੇ ਰਾਮ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੇ ਉਤਪਤ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮ ਤੁਹੀਂ
ਪਾਲਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਹੇ ਰਾਮ ਤੂੰਹੀਂ ਅੰਤ ਕੇ ਲੋਕ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸਰਣਾਗਤੀ ਦੇਹੁ ਗੁਰਮਤੀ ਭਜੁ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਨ ਕੇ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਜਾਨ ਕਰ ਗੁਰਮਤੀ ਦੀਜੀਏ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਹੇ ਰਮਣ ਰੂਪ ਰਾਮ
ਤੋਰੇ ਰਾਮ ਰਾਮ ਕੇ ਭਜਨਾ ਕਰੋਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੯ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਚਾਣਉ ਪਗ ਚਾਣ ॥ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪਾਪਰ ਬਾਣ ॥

ਭਜੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸ ਹਰਿ ਗਾਣ ॥ ਹਰਿ ਹੋ ਹੋ ਲਿਖੇ ਲਿਲਾਣ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਚਾਣ) ਚਾਹ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਰਹਣੋਂ ਕੇ ਚਾਣਤਾ ਤੂੰ ਜਿਸ ਸਤਗੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕਾ (ਪਾਪਰ) ਸੁਆ
ਸਾਵ (ਬਾਣ) ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਸ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਤ ਭਜ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ (ਰਸ) ਅਨੰਦ ਕੇ (ਗਾਣ)
ਗਣ ਗਣ ਪੀਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਤੇ ਭਜੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਭ ਕਰਮ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਲਿਖੇ ਹੁਏ ਹੋਵੇਂ ॥

ਖਟ ਕਰਮ ਕਿਰਿਆ ਕਰਿ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਸਥਾਰ ਸਿਪ

ਸਾਧਿਕ ਜੋਗੀਆ ਕਰਿ ਜਟ ਜਟਾ ਜਟ ਜਟ ॥

(ਖਟ ਕਰਮ) ਜਪ ਹੋਮ ਸੰਪਿਆ ਇਸਨਾਨ ਅਤਿਥ ਪੂਜਾ ਦੇਵ ਅਰਚਨਾ ਬਹੁਤ ਬਿਸਥਾਰ ਸਹਿਤਔਰ(ਕਿਰਿਆ)ਸਮਾਨ
ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸਿਪ ਹੋਰਕ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪੁਨਹ ਜੋਗੀ ਹੋਕਰ(ਜਟ) ਜਟਾ ਕੇ (ਜਟਾ) ਸਮੂਹ (ਜਟ)
ਸਜਾਉ ਕਾ (ਜਾਟ) ਸੁਝਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਭੋਖ ਨ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਜੋਗੁ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ਸਤਸੰਗਤੀ

ਉਪਦੇਸਿ ਗੁਰੂ ਗੁਰਮੰਤ ਜਨਾ ਖੋਲਿ ਖੋਲਿ ਕਪਾਟ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਥ ਸੁਕਨਾ ਭੋਖੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਜੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂਹੋਤਾ ਜੇਕਰੇ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸਤਸੰਗਤਿ
ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਤ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨ ਜੋ ਖੋਲਣੇ ਜੋਗ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ
ਪੰਚ ਕੋਸ ਰੂਪੀ ਜਗਨਾਸੂਰੋਂ ਕੇ (ਕਪਾਟ) ਤਖਤੋ ਖੋਲ੍ਹੇ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਅਰੁ ਵਹੁ ਅੰਜੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੁਆਮੀ ਅਤਿ ਅਗਾਹੁ ਤੂ ਭਰਪੁਰਿ ਰਹਿਆ

ਜਲ ਬਲੇ ਹਰਿ ਇਕੁ ਇਕੋ ਇਕੁ ਏਕੈ ਹਰਿ ਬਾਣ ॥

ਤੂੰ ਅਪਰੰ ਜੋ ਪਰੇ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਅਗਾਧ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਜਲੋਂ ਬਲੋਂ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਸਾਰ(ਬਾਣ)
ਰਸਣ ਕੇ ਰਾਹੇ ਸੁਭੋ ਮੈਂ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਸਮਰਥੁ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਜਾਣਹਿ ਸਭ ਬਿਧਿ ਬੁਝਹਿ ਆਪੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭ

ਘਟਿ ਘਟੇ ਘਾਟ ਘਟ ਘਾਟ ਹਰਿ ਘਾਟ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਤੂੰ ਸਰਬ ਬਿਧੀ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਬੁਝਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਤੂੰ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਰਬ
ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਗੋਬਿਦ ਮਾਧੋ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਾਧੋ ॥

ਮਤਿ ਗੁਰਮੀਤ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਾਧੋ ॥ ਪੂਰਿ ਹੋ ਹੋ ਲਿਖੇ ਲਿਲਾਧੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੋਬਿੰਦ ਮਾਧੋ ਕੋ ਜਪੁ ਪੁਨਹੁ ਸੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਅਗਮ ਹੈ ਅਗਾਧ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੋ ਤਿਸਕੇ ਕੈਸੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੋ ਹੈ ॥ ਮਤਿ ਮੈਂ ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ (ਲਾਧੋ) ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਧੁਰੋਂ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖੇ ਹੁਏ ਹੋ ਤੋਂ ਗੁਰਮਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਸੈਚਿ ਬਹੁ ਚਿਤੈ ਬਿਕਾਰ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਹਰਿ

ਭਜੁ ਸੰਤ ਸੰਤ ਸੰਗਤੀ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸਾਧੋ ॥

ਬਿਖੁ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਕਰ ਜੀਉ ਬਹੁਤੇ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਸਾਧੋ ਜੋ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਸੰਤ ਹੋਂ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋ ਪੂਜ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਭਜ ਕਰ ਸੁਖੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਛੁਹਿ ਪਾਰਸ ਮਨੁਰ ਭਏ ਕੰਚਨ ਤਿਉ ਪਤਿਤ ਜਨ

ਮਿਲਿ ਸੰਗਤੀ ਸਧ ਹੋਵਤ ਗੁਰਮਤੀ ਸਧ ਹਾਧੋ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਰਸ ਕੋ ਛੁਹ ਕਰ (ਮਨੁਰ) ਮੈਲਾ ਲੋਹਾ ਸੁਰਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਗੁਰੁ ਸਿਖਤਾ ਕਰ ਜੋ ਸੁਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸੁਧ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਿਉ ਕਾਸਟ ਸੰਗਿ ਲੋਹਾ ਬਹੁ ਤਰਤਾ ਤਿਉ ਪਾਪੀ ਸੰਗਿ

ਤਰੇ ਸਾਧ ਸਾਧ ਸੰਗਤੀ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸਾਧੋ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾਸਟ ਕੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤਾ ਲੋਹਾ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ (ਗੁਰੁ) ਜੋ ਵਡੇ ਸਤਿਗੁਰੁ (ਗੁਰ) ਪੂਜਨ ਹੋਂ ਹੇ ਸਾਧੋ ਤਿਨਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਤਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਚਾਰਿ ਬਰਨ ਚਾਰਿ ਆਸ੍ਰਮੁ ਹੈ ਕੋਈ ਮਿਲੈ ਗੁਰੁ ਗੁਰਨਾਨਕ

ਸੋ ਆਪਿ ਤਰੈ ਕੁਲ ਸਗਲ ਤਰਾਧੋ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥

ਚਾਰ ਬਰਨ ਬ੍ਰਹਮਣਾਦਿ ਐਰ ਚਾਰੋਹੀ ਗ੍ਰੰਥਾਦਿ ਆਸ੍ਰਮਹੋਂ ਤਿਨਮੈ ਸੇ ਗੁਰੁ ਪੂਜਨ ਕੇ ਜੋ ਕੋਈ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐਰ ਸਭ ਕੁਲ ਕੋ ਭੀ ਤਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੧੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿਜਸੁ ਗਾਵਹੁ ਭਗਵਾਨ ॥ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਪਾਪ ਲਹਾਨ ॥

ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਸੁਨਿ ਜਸੁ ਕਾਨ ॥ ਹਰਿ ਹੈ ਹੋ ਕਿਰਪਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਜਸੁ ਗਾਇਨ ਕਰੋ ਜਸੁ ਗਾਵਨੋ ਸੋ ਪਾਪ (ਲਹਾਨ) ਉਤਰ ਜਾਵੇਗੇ ਮਤੀ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀਮਤਿ ਲੈ ਕਰ ਕਾਨੋਂ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸਰਵਨ ਕਰੋ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਤੁਮਰੇ ਪੁਰ ਡ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੈਗਾ ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਤੇਰੇ ਜਨ ਧਿਆਵਹਿ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤ ਤੇ

ਸਾਧੁ ਸੁਖ ਪਾਵਹਿ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨ ॥

ਜੇ ਤੇਰੇ ਜਨ ਇਕ ਮਨ ਇਕ ਚਿਤ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਕੇ ਧਿਆਵੇ ਹੈਂ ਤੇ ਸਾਧੂ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਿਪਾਨ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਵੇ ਹੈ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੀਆ ਮਿਲਿ ਸਾਧੁ ਸਾਧ ਜਨਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਗਵਾਨ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਜੋ ਵਡੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਬੁਰ ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੈ ਹਿਰਦੈ ਤੂ ਸੁਆਮੀ ਤੇ ਸੁਖ ਫਲ ਪਾਵਹਿ ਤੇ ਤਰੇ ਭਵ ਸਿੰਧੁ ਤੇ ਭਗਤ ਹਰਿਜਾਨ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜਿਨਕੇ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਸੁਖ ਰੂਪ ਫਲ ਕੋ ਪਾਵੇ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਸਿਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰਿ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ਐਰ ਹੇ ਹਰੀ ਓਹੀ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਜਾਨੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਸੇਵਾ ਹਮ ਲਾਇ ਹਰੇ ਹਮ ਲਾਇ ਹਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ

ਕੇ ਹਰਿ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਤੂ ਭਗਵਾਨ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਨਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਲਾਇ ਦੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀਭਗਵਾਨਤੂੰਹੀ ਤੂੰਹੀ ਸਰਬਦਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜਨ ਕਾ ਰਖਣੁ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੧੨ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗਾਈਐ ਗੁਣ ਗੋਪਾਲ ਡ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ॥ ਦੁਖ ਬਿਦਾਰਨ ਸੁਖਦਾਤ

ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਕਉ ਭੇਟਤ ਹੋਇ ਸਗਲ ਸਿਧਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧ ਚੌਪਾਲ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਕੈਸੇ ਗਾਈਏ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ॥ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਸਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਵਾਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਮਿਲਕਰ ਸਗਲ ਕਾਰਜੋਂ ਕੀ ਸਿਧੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਸਾਧਾਰੈ ॥ ਕੋਟਿ ਪਰਾਧੀ ਖਿਨਮਹਿ ਤਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਮਨ ਸਹਿਤ ਅਧਾਰ ਕੇ ਹੋਤਾ ਹੈ ਨਾਮ ਨੇ ਕੁਝੋਂ ਪਾਪੀ ਇਕ ਛਿਨ ਵਿਖੇ ਤਾਰ ਦੇਇ ਹੈ ॥੧॥

ਜਾਕਉ ਚੀਤਿ ਆਵੈ ਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ॥ ਤਾਕਉ ਦੁਖੁ ਨਹੀ ਤਿਲੁ ਸੁਪਨਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਅਪਨਾ ਗੁਰੂ ਚਿਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੁਪਨਾ ਰੂਪੁ ਜੋ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਦੁਖ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਲਾਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੨॥

ਜਾਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਪਨਾ ਰਾਖੈ ॥ ਸੋ ਜਨੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਰਸਨਾ ਚਾਖੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਅਪਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਹਿਤ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਰਸਨਾ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਚਾਖਤਾ ਹੈ॥ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਕੀਨੀ ਮਇਆ ॥ ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਮੁਖ ਉਜਲ ਭਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸੀ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮੁਖ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਉਜਲ ਹੁਆ ਹੈ॥੪॥੧॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਰਾਧਉ ਤੁਝਹਿ ਸੁਆਮੀ ਅਪਨੇ ॥ ਉਠਤ

ਬੈਠਤ ਸੇਵਤ ਜਾਗਤ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਹਰਿ ਜਪਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅਪਨੇ) ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੇ ਧਿਆਵਤਾ ਹੂੰ ਉਠਤਾ ਬੈਠਤਾ ਹੁਆ ਸੇਵਤਾ ਜਾਗਤਾ ਹੁਆ ਸੁਆਂ ਵਾਰਾ ਸ਼ਾਸ ਸ਼ਾਸ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਜਪਨੇ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤਾਕੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸਿਓ ਨਾਮੁ ॥ ਜਾਕਉ ਸੁਆਮੀ ਕੀਨੋ ਦਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਉਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਬਸਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸੁਆਮੀ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਦਾਨੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥੧॥

ਤਾਕੈ ਹਿਰਦੈ ਆਈ ਸਾਂਤਿ ॥ ਠਾਕੁਰ ਭੇਟੇ ਗੁਰ ਬਚਨਾਂਤਿ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਆਈ ਹੈ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਜਿਸਕੋ ਗੁਰ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਤੁਮ ਮਿਲੇ ਹੋ ॥੨॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸੋਈ ਪਰਬੀਨ ॥ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਜਾਕਉ ਗੁਰਿ ਦੀਨ ॥ ੩ ॥

ਸਰਬ (ਕਲਾ) ਸ਼ਕਤੀਓਂ ਕਰ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਪ੍ਰਬੀਨ ਹੈ ਜਿਸ ਪਰਸ਼ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥੩॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਾਕੈ ਬਾਲਿ ਜਾਉ ॥ ਕਲਿਜੁਗ ਮਹਿ ਪਾਇਆ ਜਿਨਿ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਯਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਖੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਾਯਾ ਹੈ॥੪॥੨॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕੀਰਤਿ ਪ੍ਰਭਾਕੀ ਗਾਉ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ॥ ਅਨਿਕ

ਬਾਰ ਕਰਿ ਬੰਦਨ ਸੰਤਨ ਉਧਾਰਿ ਚਰਨ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀਕੇ ਬਸਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਰਸਨਾ ਤੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੁ ਅਨੇਕ ਬਾਰੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ (ਬੰਦਨ) ਨਿਮਸਕਾਰੁ ਕਰੁ ਉਹਾ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਬਸਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਦੁਆਰੁ ਨ ਪਾਵਉ ॥ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਵਉ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਅਨੇਕ ਉਪਾਉ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਦੁਆਰਾ) ਗਯਾਨੁ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਜਬ ਹਰੀ ਵਾ ਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੈ ਤੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਧਿਆਈਤਾ ਹੈ ਤਉ ਗਯਾਨੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਕੋਟਿ ਕਰਮ ਕਰਿ ਦੇਹ ਨ ਸੋਧਾ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਮਨੁ ਪਰਬੋਧਾ ॥ ੨ ॥

ਕੋਝੋਂ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਦੇਹੀ ਕੋ (ਸੋਧਾ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਆ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਬੋਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਤ੍ਰਿਸਨ ਨ ਬੁਝੀ ਬਹੁ ਚੰਗ ਮਾਇਆ ॥ ਨਾਮੁ ਲੇਤ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਬਹੁਤ (ਚੰਗ) ਅਨੰਦ ਭੋਗਣੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬੁਝੀ ਨਹੀਂ ਬੀ ਇਸੀ ਤੇ ਦੁਖੀ ਰਹਤਾ ਥਾ ॥ ਔਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਲੇਤੇ ਕਰ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਨਿਵਰਤ ਹੋਈ ॥੩॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜਬ ਭਏ ਦਇਆਲ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਉ ਛੂਟੇ ਜੰਜਾਲ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦਯਾਲ ਹੁਏ ਤੋ ਮਾਯਾ ਕੇ (ਜੰਜਾਲ) ਧੰਧੇ ਸਭ ਛੂਟ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥੪॥੩॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਐਸੀ ਮਾਂਗੁ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇ ॥ ਦਹਲ ਸੰਤਨ

ਕੀ ਸਗੁ ਸਾਧੂ ਕਾ ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਪਿ ਪਰਮਗਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੀ ਬਿਭੂਤੀ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਸੇ ਮਾਲੁ ॥ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਔਰ ਸੰਗ ਭੀ ਸਾਧੂ ਕਾ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪੁ
ਮਾਂਗੁ ਜਿਨ ਸੇ ਤੁਭ ਕੋ ਪਰਮਗਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਕੀ ॥

ਪੂਜਾ ਚਰਨਾ ਠਾਕੁਰ ਸਰਨਾ ॥ ਸੋਈ ਕੁਸਲੁ ਜੁ ਪ੍ਰਭਜੀਉ ਕਰਨਾ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰੀਏ ਪੁਨਹ ਤਿਸੀਕੀ ਸਰਨ ਰਹੀਏ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਨੇ (ਕਰਨਾ) ਕੀਆ ਹੈ ਸੋਈ (ਕੁਸਲ)
ਸੁਖ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀਏ ॥ ੧ ॥

ਸਫਲ ਹੋਤ ਇਹ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹੀ ॥ ਜਾਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਇਆ ਕਰੇਹੀ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੀ ਏਹ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹੀ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਉਪਰ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਮਇਆ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਗਿਆਨ ਭਰਮੁ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖ ਭੇਰਾ ॥ ਜਾਕੈ ਹਿੰਦੈ ਬਸਹਿ ਗੁਰ ਪੈਰਾ ॥ ੩ ॥

ਅਗਿਆਨਦੁਖੋ ਕਾ ਭੇਰਾ ਜੋ ਭ੍ਰਮਾਉਣੇ ਵਾਲਹੈਸੇ ਤਿਸਕਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਹਿੰਦੇ ਮੰਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਬਸਜਾਏਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਰੰਗਿ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਇਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਨਿ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਨੇ ਸਾਧੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ (ਪੂਰਾ)
ਪ੍ਰੇਮਸ਼ੁਰੁ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਭਗਤਿ ਭਗਤਨ ਹੂੰ ਬਨਿਆਈ ॥ ਤਨ ਮਨ

ਗਲਤ ਭਏ ਠਾਕੁਰ ਸਿਉ ਆਪਨ ਲੀਏ ਮਿਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਭਗਤੀ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਹੀ ਬਨਿਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਹੀ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਵਹੁ ਭਗਤ ਤਨ
ਮਨ ਕਰਕੇ ਠਾਕਰ ਜੀਕੇ ਸਾਥ (ਗਲਤ) ਗਲਤਾਨ ਅਰਥਾਤ ਤਦ ਰੂਪ ਹੁਏਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਲੀਏਹੈਂ ॥

ਗਾਵਨ ਹਾਰੀ ਗਾਵੈ ਗੀਤ ॥ ਤੇ ਉਧਰੇ ਬਸੇ ਜਿਹ ਚੀਤ ॥ ੧ ॥

ਗਾਵਨਹਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸ੍ਰੀ ਲੋਕ ਵਿਖਾਵੇਹੇਤ ਗੀਤੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੀਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਚੀਤਮੈਂ ਹਰੀਬਸੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪੇਖਿ ਬਿੰਜਨ ਪਰੇਸਨ ਹਾਰੈ ॥ ਜਿਹ ਭੋਜਨੁ ਕੀਨੋ ਤੇ ਤ੍ਰਿਪਤਾਰੈ ॥ ੨ ॥

ਅਥ ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ (ਬਿੰਜਨ) ਭੋਜਨ ਪਰੇਸਨੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ ਨੇ ਵਹੁ ਭੋਜਨ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ
ਹੁਏ ਐ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਭੋਜਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਬਿਨਾਂ ਵਿਖਾਏ ਮਾਤ੍ਰ ਭਗਤੀ ਕਰਨੀ
ਮੋਖਵਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਨਿਕ ਸ੍ਰਾਂਗ ਕਾਛੇ ਭੇਖਧਾਰੀ ॥ ਜੈਸੇ ਮਾ ਤੈਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟਾਰੀ ॥ ੩ ॥

(ਭੇਖਧਾਰੀ) ਨਰ ਅਨੇਕ ਭਾਤ ਸ੍ਰਾਂਗੋਂ ਕੋ (ਕਾਛੇ) ਬਨਾਉਤਾ ਹੈ ॥ ਅੰਤ ਕੋ ਵਹੁ ਜੈਸਾ ਥਾ ਤੈਸਾ ਹੀ ਵਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ
ਭਾਵ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕਪਟ ਭੇਖ ਉਘੜ ਜਾਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਸਗਲ ਜੰਜਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਵਾਸ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਔਰ ਕਹਿਨਾ ਕਹਾਵਨਾ ਸਭ ਜੰਜਾਲ ਰੂਪ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਦਾਸੋਂ ਨੇ (ਸਚੁ ਕਰਣੀ) ਭਗਤੀ
(ਸਾਰ) ਸ੍ਰੇਸਰ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੇਰੇ ਜਨੁ ਹਰਿਜਸੁ ਸੁਨਤ ਉਮਾਹਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਭੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਨਤਾ ਹੁਆ ਉਤਸਾਹਿ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਪੇਖਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੋਭਾ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਆਹਿਓ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੀ ਸੋਭਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮਨਮੈਂ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਜਹਾ ਕਹਾ ਦੇਖਤਾਹੂੰ ਤੂੰਹੀ (ਆਹਿਓ) ਪ੍ਰਤਖਤ ਭਾਸਤਾਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਭਤੇ ਪਰੈ ਪਰੈ ਤੇ ਉਚਾ ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹਿਓ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਸੇ ਪਰੇ ਜੋ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੇ ਪਰੇ ਇੰਦ੍ਰਾਣਿਕ ਬ੍ਰਹਮਾਣਿਕੋ ਸੇ ਤੂੰ ਉਚਾ ਹੈ ਐ ਅਤੀ ਤੂੰਘਾ ਅਰ
ਨਿਰਹਲ ਅਥਾਹਿ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਉਤਿ ਪੇਤਿ ਪਿਲਿਓ ਭਗਤਨ ਕਉ ਜਨ ਸਿਉ ਪਰਦਾ ਲਾਹਿਓ ॥ ੩ ॥

ਦਾਸੋਂ ਸੇ ਤੈਨੇ ਪਰਦਾ ਉਠਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਤਾਣੇ ਪੇਟੇ ਦੀ ਤਰਹ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਗਾਵੈ ਗੁਲ ਨਾਨਕ ਸਹਜ ਸਮਾਪਿ ਸਮਾਹਿਓ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਮਾਪੀ ਕਰਕੇ ਸਹਿਜੇ ਹੀ (ਸਮਾਹਿਓ)
ਅਨੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੰਤਨ ਪਹਿ ਆਪਿ ਉਧਾਰਨ ਆਇਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਦਰਸਨ ਭੇਟਤ ਹੋਤ ਪੁਨੀਤਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਭੇਟਣੇ ਸੇ ਪੁਰਸ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੰਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਟੇ ਰੋਗ ਭਏ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਉਖਧ ਖਾਇਓ ॥ ੨ ॥

ਅਗਿਆਨ ਆਦਿ ਰੋਗ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੋਂ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ (ਅਉਖਧ) ਦਾਦੂ ਖਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਅਸਥਿਤ ਭਏ ਬਸੇ ਸੁਖ ਬਾਨਾ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਤਹੂ ਧਾਇਓ ॥ ੩ ॥

ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ਸੁਖ (ਬਾਨਾ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬਸੇ ਹੈਂ ਅਥ ਮਨ ਬਹੁਰੇ ਕਹੀਂ ਕੋ ਧਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਰੇ ਕੁਲ ਲੋਗਾ ਨਾਨਕ ਲਿਪਤ ਨ ਮਾਇਓ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਕੁਲ ਕੇ ਲੋਗ ਭੀ ਤਰੇ ਹੋਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਥ ਮਾਯਾ ਲੇਪੁ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀਹੈ ॥੪॥੧॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਸਰਿ ਗਈ ਸਭ ਤਾਤਿ ਪਰਾਈ ॥

ਜਬ ਤੇ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੋਹਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪਰਾਈ (ਤਾਤਿ) ਇਛਾ ਸਭ ਬਿਸਰ ਗਈਹੈ ਜੇ ਕਹੇ ਕਥ ਸੇ ਬਿਸਰੀ ਹੈ? ਜਬ ਤੇ ਮੋਨੇਸਾ ਪੋਕੀ ਸੰਗਤ ਪਾਈਹੈ ॥

ਨਾ ਕੋ ਬੈਰੀ ਨਹੀ ਬਿਗਾਨਾ ਸਗਲ ਸੰਗਿ ਹਮਕਉ ਬਨਿਆਈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਂ ਕੋਈ ਹਮਾਰਾ ਸਤੁ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਂ ਬੇਗਾਨਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਬਨ ਆਈ ਹੈ ॥੧॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਕੀਨੋ ਸੋ ਭਲ ਮਾਨਿਓ ਏਹ ਸੁਮਤਿ ਸਾਧੂ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨਾ ਹੈ ਇਹ ਸੁਭ ਮਤ ਸਾਧੂਓਂ ਸੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕੈ ਪੰਖਿ ਪੇਖਿ ਨਾਨਕ ਬਿਗਸਾਈ ॥ ੩ ॥੮॥

ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਬਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਰਚਨਾ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਹਮਾਰੀ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਈ ਹੈ ॥੩॥੮॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨਾਕੁਰ ਜੀਉ ਤੁਹਾਰੇ ਪਰਨਾ ॥ ਮਾਨੁ ਮਹਤੁ

ਤੁਮਾਰੇ ਊਪਰ ਤੁਮਰੀ ਓਟ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਕੁਰ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਕੋ ਆਪਕਾ ਹੀ (ਪਰਨਾ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਮਾਨ ਅਰ ਵਡਿਆਈ ਸਭ ਆਪ ਕੇ ਊਪਰ ਹੈ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤੁਮਰੀ ਓਟ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕਰ ਭੀ ਤੁਮਾਰੀ ਹੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥

ਤੁਮਰੀ ਆਸ ਭਰੋਸਾ ਤੁਮਰਾ ਤੁਮਰਾ ਨਾਮ ਰਿਵੈ ਲੈ ਪਰਨਾ ॥

ਮਨ ਮੈਂ ਤੁਮਰੀ ਹੀ ਆਸਾ ਹੈ ਭਰੋਸਾ ਭੀ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਹੈ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਨਾਮ ਲੈਕਰ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤੁਮਰੇ ਬਲੁ ਤੁਮ ਸੰਗਿ ਸੁਹੇਲੇ ਜੋ ਜੋ ਕਹੋ ਸੋਈ ਸੋਈ ਕਰਨਾ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਬਲੁ ਹੈ ਅਰ ਤੁਮਾਰੇ ਸੰਗੁ ਸੁਹੇਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਜੋ ਆਪ ਕਹੇ ਅਰਥਾਤ ਹੁਕਮ ਕਰੋ ਸੋਈ ਹਮਕੋ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਰੀ ਵਇਆ ਮਇਆ ਸੁਖੁ ਪਾਵਉ ਹੋਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤ ਭਉਜਲੁ ਤਰਨਾ ॥

ਹੇ ਮਨਾ ਸਰੂਪ ਤੁਮਾਰੀ ਦਯਾ ਕਰ ਸੁਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਤੁਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਵੋ ਤੋਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੋ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਭੈ ਦਾਨੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪਾਇਓ ਸਿਰੁ ਛਾਰਿਓ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਚਰਨਾ ॥ ੨ ॥੯॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਅਭਯ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਜੀਸ ਅਪਨਾ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਛਾਰਿਓ ਭਾਵ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥੯॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਧ ਸਰਨਿ ਚਰਨ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ਸੁਪਨ ਕੀ

ਥਾਤ ਸੁਨੀ ਪੇਖੀ ਸੁਪਨਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਾਧੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਕਰ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤੁ ਲੱਗਾਯਾ ਹੈ ॥ ਸੰਸਾਰ ਚਰਨਾ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਥਾਤ ਸੁਨੀ ਥੀ ਜਬਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਯਾ ਤਬ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਸੁਪਨ ਰੂਪ ਦੇਖੀ ॥

ਨਹ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੋ ਰਾਜ ਜੋਬਨਿ ਧਨਿ ਬਹੁਰਿ ਬਹੁਰਿ ਵਿਰਿ ਧਾਇਆ ॥

ਰਾਜ ਜੋਬਨ ਅਰੁ ਧਨ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨ ਹੁਆ ਬਾਰੰਬਾਰ ਧਾਇਆ ਫਿਰਾ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਅਤੀ ਦੋੜਤਾ ਰਹਾ ॥

ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਤਿਸਨਾ ਸਭ ਬੁਝੀ ਹੈ ਸਾਂਤਿ ਪਾਈ ਗੁਨ ਗਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਆ ਤਬ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਅਰ ਸਾਤੀ ਭੀ ਪਾਈ ਅਰ ਤਿਸਨਾ ਭੀ ਨਿਬਿੜ ਹੋ ਗਈ ॥ ੧ ॥
ਬਿਨੁ ਬੁਝੇ ॥ ਸੁ ਕੀ ਨਿਆਈ ਭੁਮਿ ਮੋਹਿ ਬਿਆਪਿਓ ਮਾਇਆ ॥
ਬਿਨਾ ਗਾਨਾਤ ਜੀਵ ਪਸੁਵਤ ਹੈ ਕੁਮ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਮੋਹਿ ਮੈ ਬਯਾਪ ਰਹਾ ਹੈ ॥
ਸਾਧੁ ਸੰਗਿ ਜਮ ਜੇਵਰੀ ਕਾਟੀ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥
ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਸਾਧੋ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜਮ ਕੀ ਜੇਵਰੀ ਕਾਟੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਵਹੁ (ਸਹਜ) ਸੁਰੂਪ
ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਗਾਇ ॥ ਸੀਤਲਾ
ਸੁਖ ਸਾਂਤਿ ਮੂਲਤਿ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਨਿਤ ਪਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੋ ਛਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਗਾਉ ਅਰੁ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਉ ॥ ਅੰਗੇ ਸੁਖ ਸਾਂਤਿ ਮੂਰਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਨਿਰਾਪ੍ਰਤਿ
ਧਨਾਨੁ ਕਰੁ ਅਨੁ ਸਿਮਰਨ ਕੇ ਸਿਮਰੁ ਤੂੰ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਸਗਲ ਆਸ ਹੋਤ ਪੂਰਨ ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥
ਜਿਸਯੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਕਰੋੜਾ ਜਨਮਾ ਕਾ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਪੁੰਨ ਢਾਨ ਅਨੇਕ ਕਿਰਿਆ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਸਮਾਇ ॥
ਪੁੰਨ ਢਾਨ ਆਦਿਕ ਅਨੇਕ ਸੁਭ ਕਰਮ ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਮੈਂ ਸਮਾਵਏ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਤਾਪ ਸੰਤਾਪ ਮਿਟੇ ਨਾਨਕ ਬਾਹੁੜਿ ਕਾਲੁ ਨ ਖਾਇ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥
ਸੰਤਾਪ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਤਿਸਕੇ ਤੀਨੋਂ ਤਾਪ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁਤੇ ਤਿਸਕੇ ਕਾਲ ਖਾਤਾ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ
ਸਤਸੰਗੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਜਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ਆਗੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੩ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਕਬੀਐ ਸੀਤ ਸੰਗਿ ਪ੍ਰਭ ਗਿਆਨੁ ॥ ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਜੋਤਿ
ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਿਮਰਤ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੋ ਛਾਈ ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਜਸੁ ਕਥਨ ਕਰੀਓ ਤਬ ਆਤਮ ਗਿਆਨੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੂਰਨ(ਪਰਮ) ਉਤ
ਤ੍ਵਿਸੁ ਜੋਤੀ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਆਦਰੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥
ਆਵਤਿ ਜਾਤ ਰਹੈ ਸ੍ਰਮ ਨਾਸੇ ਸਿਮਰਤ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ॥
ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਹੋਹਿ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ੧ ॥
ਸਾਧੂ ਸੰਗ ਕਰ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਸੁ ਸਭ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅੰਗੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ
ਕੇ ਸਾਥ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਕਰ ਖਿਨ ਬੀਚ (ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਜੇ ਕਬੈ ਸੁਨੈ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨੁ ਭਾਕੀ ਦੁਰਮਤਿ ਨਾਸ ॥ ਸਗਲ
ਮਨੋਰਥ ਪਾਵੈ ਨਾਨਕ ਪੂਰਨ ਹੋਵੈ ਆਸ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੨ ॥
ਜੇ ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀਜਸੁਕੇ ਕਥਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰਗੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀਕੋ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਖੋਟੀ ਮਤਿ ਨਸ੍ਹ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ
ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪੁਨਹ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪਾਇ ਲੇਤਾਹੇ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਆਸਾ ਭੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੨ ॥
ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਧੁ ਸੰਗਤਿ ਨਿਪਿ ਹਰਿ ਕੇ
ਨਾਮ ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਜੀਅਕੈ ਫਾਮ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਸੰਗ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈ ਸੰਗ ਸਹਾਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈ ਭੀਜੀਵੇ
ਕਾਮੁ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਰੇਨੁ ਨਿਤਿ ਮਜਨੁ ਰਚੈ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਕਿਲਬਿਖੁ ਹਰੈ ॥ ੧ ॥
ਜੇ ਜੀਉ ਨਿਰਾਪ੍ਰਤਿ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਮੈ ਇਸਨਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੇ ਬਹੁਤੇ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਹਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੀ ਉਚੀ ਬਾਨੀ ॥ ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰਿ ਤਰੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਾਨੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥
ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਬਾਨੀ ਉਚੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਉਚ ਪਦ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਭਾਈ ਕੇ
ਸਿਮਰਿ ਸਿਮਰ ਕਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਹਰੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥

ਮਾਨ ਤਨੁ ਧਨੁ ਪ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵੇ ਤਿਸਤੇ ਤੁਮ ਹਰੇ ਹੋਵੋਗੇ ਯਿਹ (ਮਾਨ) ਜਾਨੋ ਕਿ ਤਨ ਅਰਥਨੁ ਪ੍ਰਾਨ
ਪ੍ਰਭ ਕੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਈਤ ਉਤ ਕਹਾ ਲੁਭਾਵਹਿ ਏਕ ਸਿਉ ਮਨੁ ਲਾਇ ॥ ੧ ॥

ਈਹਾਂ ਉਹਾਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਲੁਭਾਇਮਾਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨਕੇ ਲਾਉ ॥ ੧ ॥

ਮਹਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸੰਤ ਆਸਨੁ ਮਿਲਿ ਸੰਗਿ ਗੋਬਿੰਦੁ ਧਿਆਇ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਆਸਨੁ) ਅਸਥਾਨੁ ਅਤੀ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗਿ ਮਿਲ ਕਰ ਗੋਬਿੰਦੁ ਕੋ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੁ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਨਾਨਕ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ੧੪ ॥

ਅਰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥ ਹੇ ਗੁਰੇ ਸਗਲ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਆਯਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪ
ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਵੀਜੀਏ ॥ ੩ ॥ ੩ ॥ ੧੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਬਿਗਸਾਉ ਸਾਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਇਕਾਂਤ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭ ਸਾਜਨ ਜੋ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੋ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਨਿਜਮ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ ਹਾਂ ॥

ਆਨਦਾ ਸੁਖ ਸਹਜ ਮੂਰਤਿ ਤਿਸੁ ਆਨ ਨਾਹੀ ਭਾਂਤਿ ॥ ੧ ॥

ਅਨੰਦ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਸੁਖ ਅਰ ਸਾਂਤੀ ਸ੍ਰਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ (ਭਾਂਤਿ) ਸਾਦ੍ਰਸ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਿਮਰਤ ਇਕ ਬਾਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਟਿ ਕੋਟਿ ਕਸਮਲ ਜਾਂਤਿ ॥ ੨ ॥

ਏਕ ਬਾਰ ਤਿਸਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਤੇ ਹੂਏ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੀ (ਕਸਮਲ) ਪਾਪ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਣ ਰਮੰਤ ਦੁਖ ਨਾਸਹਿ ਰਿਦ ਭਇ ਅੰਤ ਸਾਂਤਿ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਮੈਂ ਰਮਣ ਕਰਤਿਆਂ ਦੁਖ ਨਸ਼ੁ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤਾ ਰਸੁ ਪੀਉ ਰਸਨਾ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਚੰਗਿ ਰਾਤ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਜੀਵ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸੁ ਕੋ ਪਾਨੁ ਕਰੁ ਅਰੁ ਮਨ ਕੋ ਹਰੀ
ਕੇ (ਚੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰੰਗੁ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ਸੰਤੋਂ ਪ੍ਰਤਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਜਨਾ ਸੰਤ ਆਉ ਮੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਾਜਨ ਸੰਤ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਆਵੀਏ ॥

ਆਨਦਾ ਗੁਨ ਗਾਇ ਮੰਗਲ ਕਸਮਲਾ ਮਿਟਿ ਜਾਹਿ ਪਰੇਰੈ ॥ ੧ ॥

ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵੇ ਅਰ ਸੰਪੂਰਨ (ਕਸਮਲਾ) ਪਾਪ ਮਿਟਕਰ ਪਰੇ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਭਾਵ ਸੇ ਪਾਪ ਦੂਰ
ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਚਰਨ ਧਰਉ ਮਾਥੈ ਚਾਂਦਨਾ ਗ੍ਰਿਹਿ ਹੋਇ ਅੰਧਰੈ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਅੰਧਰੇ ਗ੍ਰਹ ਮੈਂ ਚਾਂਦਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ
ਸੇ ਗਰਾਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਕਮਲੁ ਬਿਗਸੈ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਉ ਪੇਖਿ ਨੇਰੈ ॥ ੩ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਸਾਮੀਪ ਜਾਨ ਕਰ ਭਜੋਗਾ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਖਿਲੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਤ ਪਾਏ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਨਾਨਕ ਉਹ ਬੇਰੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੬ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਸੰਤ (ਪਾਏ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਉਸ ਵੇਲੇ ਕੇ ਵਾਰਨੇ
ਵਾਰਨੇ ਜਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ੧੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਰਨ ਸਰਨ ਗੋਪਾਲ ਤੇਰੀ ॥ ਮੋਹ

ਮਾਨ ਧੋਹ ਭਰਮ ਰਾਖਿ ਲੀਜੈ ਕਾਟਿ ਬੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਸੀਸ ਧਰ ਕਰ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਲਈ ਹੈ ਮੋਹ ਮਾਨ (ਧੋਹ) ਛਲ ਅਰੁ ਭਰਮ ਇਨ ਸਭ ਤੇ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਪੁਨਃ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਬੋਲੀ ਮੇਰੀ ਕਾਰ ਦੀਜੀਏ ॥

ਬੂਝਤ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ॥ ਉਧਰੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰਿ ਰਤਨਾਗਰ ॥ ੧ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਖੂਬਤੇ ਹੁਏ ਹੇ ਹਰੀ ਰਤਨਾਗਰ ਭਾਵ ਵੈਰਾਗਾਦੀ ਸੁਭ ਗੁਨੋਂ ਕੀ ਖਾਣਿ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਕਰ ਉਧਰੇਹੈ ॥੧॥

ਸੀਤਲਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ॥ ਪੂਰਨੋ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੀਤਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਸਮਰਥ ਮੇਰਾ ਠਾਕਰ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਦੀਨ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਿ ਤਾਰਨ ॥ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ॥ ੩ ॥

ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦਰਦ ਨਿਵਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰ ਤਾਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਨਿਧ ਹਰੀ ਤੂੰ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥੩॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਦੁਖ ਕਰਿ ਪਾਇਓ ॥ ਸੁਖੀ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੭ ॥

ਕੋਠੋਂ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਦੁਖ ਪਾਇਆ ਥਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ਤਉ ਸੁਖੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ੧੭ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਧਨਿ ਓਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ਲਾਗੀ ॥ ਕੋਟਿ

ਜਾਪ ਤਾਪ ਸੁਖ ਪਾਏ ਆਇ ਮਿਲੇ ਪੂਰਨ ਬਝਭਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਪੰਨਾਤ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗੀ ਹੈ ਹੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਵਝਭਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਆਇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕੋਠੋਂ ਜਾਪ ਤਾਪੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹਿ ਅਨਾਥੁ ਦਾਸ ਜਨੁ ਤੇਰਾ ਅਵਰ ਓਹ ਸਗਲੀ ਮੋਹਿ ਤਿਆਗੀ ॥

ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਜਨ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਹੂਆ ਹੂੰ ਇਸੀ ਸੇ ਮੈਂ ਔਰ ਓਹ ਸਭ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ॥

ਭੋਰ ਭਰਮ ਕਾਟੇ ਪ੍ਰਭ ਸਿਮਰਤ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਮਿਲਿ ਸੇਵਤ ਜਾਗੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ (ਭੋਰ) ਦਿਨ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਹੈ ਅਰ ਭਰਮ ਕਾਟੇ ਗਏ ਹੈਂ ਜੋ ਭੁਧੀ ਅਵਿਦਿਆ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਕਰ ਸੋਈ ਹੁਈ ਥੀ ਸੇ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨ ਕਰ ਅਥ ਜਾਗੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੂ ਅਥਾਹੁ ਅਤਿ ਬਡੇ ਸੁਆਮੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਪੂਰਨ ਰਤਨਾਗੀ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ (ਅਥਾਹੁ) ਭੂਘਾ ਅਰ ਅਤਿਸੇ ਕਰ ਬਡਾ ਹੈਂ ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਪੂਰਨ ਅਰ (ਰਤਨਾਗੀ) ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਖਾਨ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਵੈਰਾਗਾਦਿਕ ਸਭ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਾਚਕੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮਾਂਗੈ ਮਸਤਕੁ ਆਨਿ ਧਰਿਓ ਪ੍ਰਭ ਪਾਗੀ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਜਾਚਕ ਹੋਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਮਸਤਕ ਆਨਕੇ ਰਖਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੧੮ ॥ ਅਪਨੇ ਅਵਗਨ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕਿ ਜਗਿਆਸੂ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੁਚਿਲ ਕਠੋਰ ਕਪਟ ਕਾਮੀ ॥ ਜਿਉ ਜਾਨਹਿ ਤਿਉ ਤਾਰਿ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਜੀਵ (ਕੁਚਿਲ) ਕੁਚਲਣ ਔਰ ਕਠੋਰਕਿਤ ਪੁਨਹ ਕਪਟੀ ਅਰ ਕਾਮੀ ਹੂੰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜਨੋਂ ਜਾਨੀਏ ਤਿਉ ਮੇਰੇ ਕੋਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥

ਤੂ ਸਮਰਥੁ ਸਰਨਿ ਜੋਗੁ ਤੂ ਰਾਖਹਿ ਅਪਨੀ ਕਲ ਧਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਸਮਰਥੁ ਅਰੁ ਸਰਣਾਗਤਿ ਕੇ ਪਾਲਣ ਜੋਗੁ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰ ਅਪਨੀ (ਕਲ) ਸਕਤੀ ਕੇ ਧਾਰਕਰ ਰਖਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਾਪ ਤਾਪ ਨੇਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਨਾਹੀ ਇਨ ਬਿਧੇ ਛੁਟਕਾਰ ॥

ਜਾਪ ਅਰੁ ਤਪ ਨੇਮ ਅਰੁ ਸੋਚਤਾ ਪੁਨਹ ਸੰਜਮ ਕਰਨਾ ਇਨ ਬਿਧੀਓਂ ਕਰ ਤੇਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਬਿਨਾ ਛੁਟਕਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਗਰਤ ਘੋਰ ਅੰਧ ਤੇ ਕਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਸੇ ਦੇਖ ਕਰ ਵਿਸ਼ਨੋਂ ਰੂਪੀ ਘੋਰ (ਗਰਤ) ਦੇਖੇ ਤੇ ਮੈਂ ਅੰਧ ਕੇ ਕਾਵ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੧੯ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੪ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਨਾਰਾਇਨ ਨਰਪਤਿ ਨਮਸਕਾਰੈ ॥ ਐਸੇ ਗੁਰਕਉ ਬਲਿ

ਬਲਿ ਜਾਈਐ ਆਪਿ ਮੁਕਤੁ ਮੋਹਿ ਤਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਾਰਾਇਣ ਹੇ ਨਰੋਂ ਕੇ ਪਤੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਗੁਰੋਂਕੋਸੰਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ
ਜੋ ਆਪਿ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਰ ਮੇਰੇ ਕੇ ਭੀ ਤਾਰ ਲੇਵੇਂਗੇ ॥

ਕਵਨ ਕਵਨ ਕਵਨ ਗੁਨ ਕਹੀਐ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਕਛੁ ਪਾਵੈ ॥

ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਕੋਨ ਕੋਨ ਜੋ ਗੁਣ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਰੁਝ ਅੰਤ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਲਾਖ ਲਾਖ ਲਾਖ ਕਈ ਕੋਈ ਕੇ ਹੈ ਐਸੇ ਬੀਚਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਕਈ ਲਾਖੋਂ ਕੁਝੋਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੇ ਮੈਂ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰ ਸਕੇ ਭਾਵ
ਅੰਤੁ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ॥ ੧ ॥

ਬਿਸਮ ਬਿਸਮ ਬਿਸਮ ਹੀ ਭਈਹੈ ਲਾਲ ਗੁਲਾਲ ਰੰਗਾਰੈ ॥

ਹੇ ਅਸਰਰਜ ਤੇ ਅਸਰਰਜ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਮੇਰੀ ਤੁਧੀ ਅਸਰਰਜ ਰੂਪਭਈ ਹੀਹੇ ਲਾਲ ਤੂੰ ਗੁਝੇ ਰੰਗ ਵਾਲਾਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਰਸੁ ਆਈਹੈ ਜਿਉ ਚਾਖਿ ਗੁੰਗਾ ਮੁਸਕਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਤੇਰੇ ਰਸੁ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਜਿਸੇਗੁੰਗਾ ਪੁਰਸ ਮਿਠਾਈ
ਥਾ ਕਰ ਮੁਸਕਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉਸਕੇ ਸੁੰਦਰ ਕੇ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਭਾਵ ਆਤਮ ਰਸੁ ਅਨਭਵ ਗੰਮ ਹੈ ॥੨॥੧॥੨੦॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਨ ਜਾਨੀ ਸੰਤਨ ਪ੍ਰਭ ਬਿਨੁ ਆਨ ॥ ਉਚ

ਨੀਚ ਸਭ ਪੇਖਿ ਸਮਾਨੇ ਮੁਖਿ ਬਕਨੇ ਮਨਿ ਮਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਬਿਨਾ ਔਰ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀ ਉਚ ਨੀਚ ਸਭ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਬਖਾਪਕ ਦੇਖ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਮੰਨਨ
ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹੇ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਭੈ ਭੰਜਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਮ੍ਹੰਦ ਹਰੀ ਘਰ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹੇ ਜਾਨੇ ਹੈਂ ਜੋ ਭੈ ਕੇ ਭੰਜਨੇ ਵਾਲੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਮਨਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਭਇਓ ਭ੍ਰਮੁ ਨਾਸਿਓ ਮੰਤ੍ਰੁ ਦੀਓ ਗੁਰ ਕਾਨ ॥ ੧ ॥

ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗਯਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਔ ਭਰਮੁ ਨਵਿਰਤੁ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕੇ ਗੁਰਾਨੇ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਵੀਆ ਹੈ ॥੧॥

ਕਰਤ ਰਹੇ ਕਰਤਗ੍ਰ ਕਰੁਲਾ ਮੈ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗਿਾਨੁ ॥

ਕਰਤਵੋਂ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲੇ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀਕੇ ਗਯਾਨ ਹੋਣੇ ਤੇ ਹਮ(ਕਰਤ)ਕਰਮੋਕੇਕਰਣੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏਹੈਂ ॥

ਆਨ ਪਹਰ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਵੈ ਮਾਂਗਨ ਕਉ ਹਰਿ ਦਾਨ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਮਾਗਨੇ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਆਨੋਂ ਪਹਿਰ ਤਿਸਕੇ ਜਸ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥੨॥੨॥੨੧॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਹਨ ਕਹਾਵਨ ਕਉ ਕਈ ਕੋਤੈ ॥ ਐਸੇ

ਜਨੁ ਬਿਰਲੇ ਹੈ ਸੇਵਕੁ ਜੋ ਤਤ ਜੋਗ ਕਉ ਬੋਤੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਆਪ ਕੋ ਤਤੁ ਏਤਾ ਆਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਈ ਔਰ ਸਿਖੋਂ ਸੇ ਕਹਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਗੁਰੂ ਤਤਵੇਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਐਸਾ ਸੇਵਕੁ
ਜਨੁ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤਤ ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ ਜੁਜ਼ਨਾ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਸੇ ਤਤਵੇਤਾ ਹੋਵੈ ॥
ਤਤਵੇਤਾ ਕੀ ਵਿਸ਼ੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਖੁ ਨਾਹੀ ਸਭੁ ਸੁਖੁ ਹੀ ਹੈ ਰੇ ਏਕੈ ਏਕੀ ਨੇਤੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਭ ਸੁਖ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕੈ ਏਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ
ਕੋ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬੁਰਾ ਨਹੀ ਸਭੁ ਭਲਾ ਹੀ ਹੈ ਰੇ ਹਾਰ ਨਹੀ ਸਭ ਜੇਤੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਰਿਣੇ ਮੈਂ ਬੁਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਸਭ ਕੋਈ ਭਲਾ ਹੀ ਹੈ ਹਾਰ ਨਹੀਂ ਸਭ ਜੀਤ ਹੀ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੋਗੁ ਨਾਹੀ ਸਦਾ ਹਰਖੀ ਹੈ ਰੇ ਛੋਡਿ ਨਾਹੀ ਕਿਛੁ ਲੇਤੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨਕੇ ਸੋਗੁ ਨਹੀਂ ਸਦਾ ਅਨੰਦੁ ਹੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿਛੁ ਛੋਡਤੇ ਹੈਂ ਔ ਨਾ ਲੇਤੇ ਹੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਣ
ਤਯਾਗ ਵਿਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਜਨੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹੈ ਕਤ ਆਵੈ ਕਤ ਰਮਤੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਜਾਨ ਕਰ ਹਰੀ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਜਨ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜਬ ਐਸੇ ਅਭੇਦ
ਹੁਏ ਤਬ ਕਹਾ ਆਵੈ ਔਰ ਕਹਾ (ਰਮਤੈ) ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਵਹੁ ਪੁਨਹ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੨੨ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹੀਏ ਕੇ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਿਸਰਿ ਨ ਜਾਇ ॥ ਤਨ ਮਨ
ਗਲਤ ਭਏ ਤਿਹ ਸੰਗੇ ਮੋਹਿਨੀ ਮੋਹਿ ਰਹੀ ਮੋਰੀ ਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਮੇਰੇ ਰਿਏ ਕਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਬਿਸਰ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੇ ਸੰਗ (ਗਲਤ) ਲੀਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰੰਤੂ
ਹੋ (ਮਾਇ) ਸੰਤ ਜਨ ਮੇਰੀ ਸਖੀਓ ਮੋਹਿਨੀ ਮਾਇਆ ਮੁਝ ਕੋ ਮੋਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ॥
ਜੈ ਜੈ ਪਹਿ ਕਹਉ ਬਿਥਾਹਉ ਅਪੁਨੀ ਤੇਉ ਤੇਉ ਗਹੇ ਰਹੇ ਅਟਕਾਇ ॥
ਜਿਸ ਜਿਸ ਪਾਸ ਅਪਨੀ (ਬਿਥਾ) ਪੀੜਾ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ (ਤੇਉ ਤੇਉ) ਸੋਈ ਸੋਈ ਮਾਇਆ ਕੇ ਗ੍ਰਸੇ ਹੁਏ ਵਿਸਤਰ
ਸੁਖੋ ਮੈਂ ਅਟਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਕੀ ਏਕੇ ਜਾਲੀ ਤਾਕੀ ਗੀਨਿ ਨਹੀ ਛੋਰਾਇ ॥ ੧ ॥
ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਏਕ ਮਾਇਆ ਕੀ ਜਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਗੰਠ ਕੋ ਵਹ ਛੁਡਾਇ ਨਹੀਂ ਾਕਤੋ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥
ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਆਇਓ ਸੰਤਨ ਹੀ ਸਰਨਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸੁ ਅਨੇਕ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਹੁਆ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥
ਕਾਟੇ ਅਗਿਆਨ ਭਰਮ ਮੋਹ ਮਾਇਆ ਲੀਓ ਕੰਠਿ ਲਗਾਇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥
ਮੇਰੇ ਅਗਿਆਨ ਭਰਮ ਅਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹਿ ਸਭ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਕੰਠ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਲੀਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੨੩ ॥
ਨਾਮ ਕਰ ਅਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਅਰ ਸਰਬ ਗੁਣ ਰੂਪ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਧਰਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਆਨਦ ਰੰਗ ਬਿਨੋਦ ਹਮਾਰੈ ॥ ਨਾਮੋ ਗਾਵਨੁ ਨਾਮੁ
ਧਿਆਵਨੁ ਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਪ੍ਰਾਨੁ ਅਧਾਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਮੈਂ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇਸੇ ਅਨੰਦ ਔਰ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਕਾਹੀਗਾਵਨਾ
ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰੁ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥
ਨਾਮੋ ਗਿਆਨੁ ਨਾਮੁ ਇਸਨਾਨਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਹਮਾਰੈ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੈ ॥
ਹਰਿਨਾਮੋ ਸੋਭਾ ਨਾਮੁ ਬਛਾਈ ਭਉਜਲੁ ਬਿਖਮੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਭਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਗਾਨੁ ਹੈ ਪੁਨਹ ਨਾਮੁ ਹੀ ਇਸਨਾਨੁ ਹੈ ਅਰੁ ਹਰੀ ਨਾਮ ਨੇ ਹੀ ਹਮਾਰੇ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ਹੈ ਹਰੀਨਾਮਸੇ
ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਸੋਭਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਹੀ ਵਡਾਈ ਹੈ ਔਰ (ਬਿਖਨ) ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਅਗਮ ਪਦਾਰਥ ਲਾਲ ਅਮੋਲਾ ਭਇਓ ਪਰਾਪਤਿ ਗੁਰ ਚਰਨਾਰੈ ॥
ਅਗਮ ਔ (ਅਮੋਲਾ) ਬੇਕੀਮਤਾ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰ ਲਾਲ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ਮਗਨ ਭਏ ਹੀਅਰੈ ਦਰਸਾਰੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੨੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂਏ ਹੈਂ ਔਰਤਿਸਕੋਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਦੇਖ ਕਰ ਮਗਨ ਹੁਏ ਹੈ ॥੨॥੫॥੨੪॥
ਉਪਦੇਸ ॥ ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸੁਆਮੀ ਨੇਰੇ ॥ ਪੇਖਤ

ਸੁਨਤ ਸਭਨ ਕੈ ਸੰਗੇ ਬੋਰੈ ਕਾਜ ਬੁਰੈ ਕਹ ਫੇਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਜੀਵ ਜੋ ਸ਼ਾਮੀ ਮਨ ਤਨ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋ ਸ਼ਾਮੀਪ ਹੀ ਹੈ ਸਭ ਕੇ ਸੰਗ ਹੋਕਰ ਕਰਮ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਾਤਾ ਸੁਨਤਾਰੈਸੇ
ਤੂੰ ਬੋਰੇ ਜੀਵਨ ਵਾਸਤੇ ਬੁਰਾ ਕਰਮੁ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ (ਫੇਰੇ) ਫੇੜਦਾ ਅਰਥਾਤ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੇਤੋ ਲਪਟਾਇਓ ਕਛੂ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਕਛੂ ਤੇਰੇ ॥
ਨਾਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਜਿਤਨਾ ਤੂੰ ਲਪਟਾ ਹੁਆ ਹੈਂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਵੀਰਾਗੀਏ ਤੋ ਕੁਛ ਸਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਕੁਛ ਬਿਵਹਾਰ
ਮਾਤ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੋ ਇਸ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਆਗੈ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਆਵਤ ਸਭ ਪਰਗਟ ਈਹ ਮੋਹਿਓ ਭਰਮ ਅੰਧੇਰੇ ॥ ੧ ॥
(ਆਗੈ) ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲੁ ਸਭ ਪ੍ਰਗਟ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਰਮ ਰੂਪੀ ਜੋ ਅੰਧੇਰੇ ਹੈ ਈਹ ਤੂੰ
ਤਿਸ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਟਕਿਓ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ਸੰਗ ਮਾਇਆ ਦੇਵਨ ਹਾਰੁ ਵਾਤਾਰੁ ਬਿਸੇਰੇ ॥
ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸੰਗ ਫਸ ਰਹਾ ਹੋ ਦੇਵਦੇ ਵਾਲਾ (ਵਾਤਾਰੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਸਾਰ ਛੋਤਾ ਹੈ ॥
ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਏਕੈ ਭਾਰੋਸਉ ਬੰਧਨ ਕਾਟਨ ਹਾਰੁ ਗੁਰੁ ਮੇਰੇ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੨੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋਮ ਕੋ ਤੋ ਏਕ ਹੀ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕੇ ਬੰਧਨ ਕੇ ਕਾਟਨੇ ਵਾਲਾ ਮੇਰਾ ਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈ ॥੨॥੬॥੨੫॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਿਖੈ ਵਲੁ ਸੰਤਨਿ ਤੁਮਰੈ ਗਾਹਿਓ ॥

ਤੁਮਰੀ ਦੇਕ ਭਰੋਸਾ ਠਾਕੁਰ ਸਰਨਿ ਤੁਮਾਰੀ ਆਹਿਓ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਸ਼ੇ ਕਾ (ਦਲ) ਸਮੁਦਾਇ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋ ਨੇ ਹੀ (ਗਾਹਿਓ) ਵਧਾਯਾ ਹੈ ॥ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਜੀਉ ਮੇਰੇ ਕੇ ਤੁਮਾਰੀ ਓਟ ਅਰ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੋ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮਹਾ ਪਰਾਛਤ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟਿ ਮਿਟਾਹਿਓ ॥

ਬਹੁਤੇ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਮਹਾ ਪਰਾਛਤੋਂ ਕਾ ਜੋ ਸਮੂਹ ਥਾ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਭੇਟ ਕਰ ਮਿਟਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਭਾਇਓ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ਅਨੰਦ ਉਜੀਆਰਾ ਸਹਜਿ ਸਮਾਪਿ ਸਮਾਹਿਓ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਉਜੀਆਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ (ਪ੍ਰਗਾਸ) ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰੁ ਵਹੁ ਸਹਿਜ ਪਦ ਮੇਂ ਸਮਾਪੀ ਕਰ (ਸਮਾਹਿਓ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਕਉਨੁ ਕਹੈ ਤੁਮਤੇ ਕਛੁ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਅਥਾਹਿਓ ॥

ਜਿਹ ਕੌਨ ਕਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਮ ਸੇ ਕਿਛੁ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਐਹ ਢੇਅੰਤ ਹੋ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਰੰਗ ਰੂਪ ਰਸ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਲੈ ਲਾਹਿਓ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੋ ਹੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਜਿਤਨੇ ਰੰਗ ਰੂਪ ਰਸ ਰੋਸ ਭੀ ਪਾਇਲੀਏਹੋਂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਲਾਭੁ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬੁਭਤ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰਿ ਜਪਿ

ਪੀਰੈ ॥ ਬਿਨਸੈ ਮੋਹੁ ਭਰਮੁ ਦੁਖੁ ਪੀਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਾਨੀ ਬੁਭਤ ਹੁਆ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਪੀਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮੋਹੁ ਐ ਦੁਖੁ ਅਰੁ ਭਰਮਏ ਕੀ ਪੀੜਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਉ ਵਿਨੁ ਰੈਨਿ ਗੁਰਕੇ ਚਰਨਾ ॥ ਜਤ ਕਤ ਪੇਖਉ ਤੁਮਰੀ ਸਰਨਾ ॥ ੧ ॥

ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂੰ ਐਹ ਜਹਾ ਕਹਾ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇਆ ॥ ਗੁਰ ਭੇਟਤ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੨੭ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਮੈਂਨੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੮ ॥ ੨੭ ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਮਨਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ॥

ਸਾਧ ਜਨਾ ਮਿਲਿ ਹਰਿਜਸੁ ਗਾਈਐ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੁਏ ਮਨ ਮੈਂ ਸੁਖੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਸੇ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਜਸ ਕਾ ਗਾਵਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਿਦੈ ਬਸੇਰੈ ॥ ਚਰਨ ਸੰਤਨ ਕੈ ਮਾਥਾ ਮੇਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜਸੁ ਗਾਉਣੇ ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਧਸੇਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਮੇਰਾ ਮਾਥਾ ਰਖਾਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਉ ਸਿਮਰਹੁ ਮਨਾ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿਜਸੁ ਸੁਨਾ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੋ ਹੈ (ਮਨ) ਪਰਾਏ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੁ ਅਰੁ ਗੁਰੋਂ ਵਾਹੇ ਹਰੀਕਾਜਸੁ ਸੁਣਿਆਕਰੁ ॥ ੨ ॥ ੯ ॥ ੨੮ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਜਨ ਪ੍ਰਭੁ ਪਰਸਨ ॥ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ

ਭੋਜਨਿ ਤ੍ਰਿਪਤਾਨੀ ਅਖੀਅਨ ਕਉ ਸੰਤੋਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਦਰਸਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਪਰਸਨੇ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ॥ ਰਸਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਭੋਜਨ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ਐਹ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰ ਸੰਤੋਖੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਰਨਨਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਜਸੁ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਲਮਲ ਦੋਖੁ ਸਗਲ ਮਲ ਹਰਸਨ ॥

ਅਰ ਕਾਨੋਂ ਮੈ (ਪ੍ਰੀਤਮ) ਹਰੀ ਕਾ ਜਸੁ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ (ਕਲਮਲ) ਪਾਪ ਅਰ ਮਲ ਰੂਪ ਦੋਖੁ ਸਭ (ਹਰਸਨ) ਹਰੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਪਾਵਨ ਧਾਵਨ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖ ਪੀਥਾ ਅੰਗ ਸੰਗ ਕਾਇਆ ਸੰਤ ਸਰਸਨ ॥ ੧ ॥

ਪੈਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖ ਰੂਪ ਕੋ (ਪੀਥਾ) ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਧਾਵਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅਰੁ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਅੰਗੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਕਾਇਆ) ਦੇਹ ਕਾ ਸਪਰਸ ਕਰਨੇ ਤੇ ਭਾਵ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਅਧਕ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਰਨਿ ਗਹੀ ਪੂਰਨ ਅਭਿਨਾਸੀ ਆਨ ਉਪਾਵ ਬਕਿਤ ਨਹੀ ਕਰਸਨ ॥

ਅਥ ਪੂਰਨ ਅਥਿਨਾਸ਼ੀ ਕੀ ਸਰਣ ਪਕੜੀ ਹੈ ਔਰ ਉਪਾਵਾ ਸੇ ਬਕਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਅਥ ਅਵਰ ਉਪਾਵ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ॥
ਕਰੁ ਗਾਹਿ ਲੀਏ ਨਾਨਕ ਜਨ ਅਪਨੇ ਅੰਧ ਘੋਰ ਸਾਗਰ ਨਹੀਂ ਮਰਸਨ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੨੯॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਪਨੇ ਦਾਸ ਹਰੀ ਨੇ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕਰ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਅੰਧ ਘੋਰ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ
ਮਰੇਂਗੇ ਭਾਵ ਸੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇਂਗੇ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ੨੯ ॥ ਬਿਕਾਰ ਨਿਬਿਰਤੀ ਹੋਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੁਹ ਕਤ ਕਪਟ ਖਪਟ ਖਲ ਗਰਜਤ ਮਰਜਤ ਮੀਥੁ ਅਨਿਕ ਬਰੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕਪਟਾਇਕ (ਖਪਟ) ਖਪਾਉਣੇ ਵਾਲੇ ਬਿਕਾਰ ਬੋਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਖਲ ਗਰਜ ਰਹੇ ਹੈਂ (ਮੀਥੁ)
ਮਿਰਤੁ ਅਨੇਕ ਬੇਰ (ਮਰਜਤ) ਮਲਤੀ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰਤੀ ਹੈ ॥

ਅਹੰਮਤ ਅਨਰਤ ਕੁਮਿਤ ਹਿਤ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪੇਖਤ ਕ੍ਰਮਤ ਲਾਖ ਗਰੀਆ ॥ ੧ ॥
ਅਹੰਬੁਧੀ ਕਰਕੇ (ਅਨ) ਦੈਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਔ ਕਮਿਤਰਾ ਮੈਂ ਹਿਤ ਹੈਂ ਹੋ (ਪ੍ਰੀਤਮ) ਪਰਮੇਸਰ ਤੁਮ ਆਪ ਦੇਖ ਰਹੇ ਹੋ ਜੋ
ਮਨ ਅਨੇਕ (ਗਰੀਆ) ਗਲੀਓਂ ਮੈਂ ਭਾਵ ਰਸਤਿਓਂ ਮੈਂ ਭਰਮ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਤ ਬਿਉਹਾਰ ਅਚਾਰ ਬਿਧਿ ਹੀਨਤ ਮਮ ਮਦ ਮਾਤ ਕੋਪ ਜਰੀਆ ॥
(ਅਨਿਤ) ਤੁਛ ਮੇਰੇ ਬਿਵਹਾਰ ਹੈਂ ਅਰ ਆਚਾਰ ਬਿਧੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਬਿਧਿ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਮਮਤਾਅਰਮਦ
ਕਰ ਮਤਾ ਹੂਆ ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੋਪ ਅਗਨੀ ਕਰ ਜਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਰੁਣ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਪਾਲ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਨਾਨਕ ਉਧਰੁ ਸਰਨਿ ਪਰੀਆ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੋਪਾਲ ਦੀਨ ਬੰਧੁ ਦਇਆ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸ਼ਰਣ ਪੜਾਹੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਇਨ
ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਉਧਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੩੦ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਦਾਤਾ ॥ ਹਰਿ ਬਿਸਰਤੇ ਹੀ ਹਾਨਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਰ ਮਾਨ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਹਰੀ ਬਿਸਰਨੇ ਤੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਹਾਨੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਤਿਆਗਿ ਆਨ ਲਾਗਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੋ ਭਾਰਿ ਭੂਮਿ ਪਾਗਹਿ ॥
ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕੇ ਔਰ ਮੈਂ ਲਾਗਨਾ ਐਸੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਿਟੀ ਕੇ ਪਕੜ ਲੇਵੇ ॥

ਬਿਖੈ ਰਸ ਸਿਉ ਆ ਸਕਤ ਮੂਕੇ ਕਾਹੇ ਸੁਖੁ ਮਾਨਿ ॥ ੧ ॥
ਹੋ ਮੂਰਖ ਜੀਵ ਵਿਸਨ ਰਸੋਂ ਕੇਵਿਖੇ ਖਰਤ ਹੂਆ ਹੂਆ ਆਪਕੇ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵਦੁਖੀਰਹੇਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮਿ ਕ੍ਰੋਧਿ ਲੋਭਿ ਬਿਆਪਿਓ ਜਨਮ ਹੀ ਕੀ ਖਾਨਿ ॥
ਜਿਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭਾਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਜੀਉ ਬਿਆਪਿਆ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨਮਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹੈਂ ॥ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਸਰਨਿ ਆਇਓ ਉਧਰੁ ਨਾਨਕ ਜਾਨਿ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੩੧ ॥
ਹੋ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਾਵਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸ਼ਰਣ ਆਇਆ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੂੰ ਅਪਨਾ ਦਾਸ
ਜਨ ਕਰ ਉਧਾਰ ਲੇਵੇ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥ ੩੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਵਿਲੋਕਉ ਰਾਮ ਕੋ ਮੁਖਾਰਬੰਦ ॥
ਖੋਜਤ ਖੋਜਤ ਰਤਨੁ ਪਾਇਓ ਬਿਸਰੀ ਸਭ ਚਿੰਦ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਥ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕੇ ਮੁਖ ਕਮਲ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਢੂੰਢਤੇ ਢੂੰਢਤੇ ਨੇ ਹਰੀ ਰਤਨ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ
ਹਮਾਰੀ ਖਿੰਤਾ ਸਭ ਬਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਦੈ ਧਾਰਿ ॥ ਉਤਰਿਆ ਦੁਖੁ ਮੰਦ ॥ ੧ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ (ਮੰਦ) ਬੁਰਾ ਸੁਭਾਉ ਅਰ ਜਨਮਾਦਿ ਦੁਖ ਰਿਦੇ ਤੋਂ ਉਤਰ ਗਿਆ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਰਾਜ ਧਨੁ ਪਰਵਾਰ ਮੇਰੈ ਸਰਬ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ॥ ਸਾਧ ਸੰਗਮਿ
ਲਾਭੁ ਪਾਇਓ ਨਾਨਕ ਫਿਰਿ ਨ ਮਰੰਦ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੩੨ ॥

ਮੇਰੇ ਤੇ ਰਾਜ ਧਨ ਅਰ ਕੁਟੰਬ ਸਰਬੰਸ ਗੋਬਿੰਦ ਹੀ ਹੈ ॥ ਸਾਧੋਂਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਏਹ ਲਾਭ ਪਾਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਫੇਰ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥ ੧੩ ॥ ੩੨ ॥ ਆਪ ਕੇ ਪਤੰਤਰ ਕਹਿ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਪ੍ਰਭ ਪੂਜਹੋ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿ ॥ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਿ ॥

ਹਰਿ ਪਾਵਹੁ ਮਨੁ ਅਗਾਧਿ ॥ ਜਗੁ ਜੀਤਿ ਹੋ ਹੋ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾਧਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ (ਗੁਰ) ਪੂਜ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੀ ਲਾਗਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਰੂਪ ਪੂਜਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੋ
ਅਗਾਧ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਪਾਵਹੁ) ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ (ਕਿਰਪਾਧਿ) ਅਧਿਕ ਕਿਰਪਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੁਏ
ਤਬ ਹਮ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਪੂਜਾ ਮੈ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਖੋਜੀ ਸਾ ਪੂਜਾ ਜਿ ਹਰਿ ਭਾਵਾਸਿ ॥
ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੀ ਜੋ ਪੂਜਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਨੇ ਬਹੁਤ ਬਿਧੀਓਂਕਰ ਖੋਜੀ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਪੂਜਾ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ਜੋ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਇਜਾਵੇ ॥
ਮਾਟੀ ਕੀ ਇਹ ਪੁਤਰੀ ਜੇਰੀ ਕਿਆ ਇਹ ਕਰਮ ਕਮਾਸਿ ॥
ਇਹ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਪੁਤਰੀ ਮਿਟੀ ਕੀ (ਜੇਰੀ) ਰਚੀ ਹੁਈ ਹੈ ਇਹ ਕਿਆ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਬਾਹ ਪਕਰਿ ਜਿਸੁ ਮਾਰਗਿ ਪਾਵਹੁ ਸੋ ਤੁਧੁ ਜੰਤ ਮਿਲਾਸਿ ॥ ੧ ॥
ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੀ ਬਾਹਿ ਪਕੜ ਕਰ ਅਪਣੇ ਰਸਤੇ ਪਾਵਤੇ ਹੋ ਜੋ ਜੀਵ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਅਵਰ ਓਟ ਮੈ ਕੋਇ ਨ ਸੂਝੈ ਇਕ ਹਰਿ ਕੀ ਓਟ ਮੈ ਆਸ ॥
ਔਰ ਓਟ ਮੇਰੇ ਕੋ ਕੋਈ ਸੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਏਕ ਤੇਰੀ ਆਸ ਔ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਦੀਨੁ ਕਰੇ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜਉ ਸਭੁ ਘਾਟਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਿਵਾਸਿ ॥
ਤੇਰਾ ਦੀਨ ਜਨ ਕਿਆ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥ ਜੋ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਹੂੰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਚਰਨਨ ਕੀ ਮਨਿ ਪਿਆਸ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਾਸੁ ਕਹੀਅਤੁ
ਹੈ ਤੁਮ੍ਹਰਾ ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਸ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੩ ॥
ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਪਿਆਸ) ਰਾਹ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਜਨ ਤੁਮ੍ਹਰਾ ਦਾਸ ਕਹੀਤਾ ਹੂੰ
ਅਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦੀਵ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੩ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੬ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਜਗਤ ਉਧਾਰਨ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਅ ਤੇਰੈ ॥ ਨਵਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਕੇਰੈ ॥
ਹਰਿ ਚੰਗਾ ਚੰਗਾ ਚੰਗਾ ਅਨੂਪੈਰੈ ॥ ਕਾਹੇ ਰੇ ਮਨ ਮੋਹਿ ਮਗਨੇਰੈ ॥
ਹੋ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ ਨਵਨਿਧੀਓਂ ਕੇ (ਨਿਧਾਨ)
ਮਜਾਨੇ ਹੈਂ ॥ ਹੋ ਹਰੀ ਅਨੂਪ ਜੋ ਤੇਰੇ (ਚੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਚੰਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ਤਤੇ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਐਸੇ
ਸਿਖਿਆ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੋਹ ਮੈਂ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਮਗਨ ਹੋਰਹਾ ਹੈਂ ॥
ਨੈਨਹੁ ਦੇਖੁ ਸਾਧ ਦਰਸੇਰੈ ॥ ਸੋ ਪਾਵੈ ਜਿਸੁ ਲਿਖਤੁ ਲਿਲੇਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਨੇਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਸਾਧੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਪਰੰਤੂ ਦਰਸਨ ਸੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਸੇਵਉ ਸਾਧ ਸੰਤ ਚਰਨੇਰੈ ॥ ਬਾਛਹੁ ਸੂਰਿ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੇਰੈ ॥
(ਸਾਧ)ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਚਰਣੋਂ ਕੀ ਸੂਰੀ ਕੀ ਰਾਹ ਕਰੋ ਜੋ ਤੁਮਕੋ ਪਵਿਤਰਕਰਦੇਵੈ ॥
ਅਠਸਠਿ ਮਜਨੁ ਮੈਲੁ ਕਟੇਰੈ ॥ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪਿਆਵਹੁ ਮੁਖੁ ਨਹੀ ਮੇਰੈ ॥
ਵਹੁ ਸੂਰੀ ਪਾਪ ਮੈਲ ਕਾਟਨੇਕੋ ਐਸੇਰੈ ਜੈਸੇ ਅਠਾਹਟ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰ ਲੀਆ ਤਾਤੇ ਸੁਆਸ ਸੁਆਸ ਪਰਮੇਸਰ
ਕੋ ਪਿਆਵਣਾ ਕਰ ਔਰ ਮੁਖ ਨਾ ਮੋੜ ॥

ਕਿਛੁ ਸੀਗਿ ਨ ਚਾਲੈ ਲਾਖ ਕਰੇਰੈ ॥ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮੁ ਅੰਤਿ ਪੁਕਰੇਰੈ ॥ ੧ ॥
ਲਖਾ ਕ੍ਰੋੜ ਧਨ ਕਛ ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਅੰਤ ਕੇ ਉਪਕਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥
ਮਨਸਾ ਮਾਨਿ ਏਕ ਨਿਰੰਕੇਰੈ ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਹੁ ਭਾਉ ਦੂਜੇਰੈ ॥
(ਮਨਸਾ) ਰੂਪੀ ਮੈਂ ਏਕ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੋ ਮਾਨ ਦ੍ਰਿੜਭਾਵ ਤਯਾਗ ਦੇਹੁ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥
ਕਵਨ ਕਹਾਂ ਹਉ ਗੁਨ ਪ੍ਰਿਅ ਤੇਰੈ ॥ ਬਰਨਿ ਨ ਸਾਕਉ ਏਕ ਦੁਲੇਰੈ ॥
ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਭੁਟ ਕਵਨ ਕਵਨ ਮੈਂ ਬਰਨਨ ਕਰੋਂ ਤੇਰਾ ਏਕ ਭੀ (ਦੁਲੇਰੈ) ਉਪਕਾਰ ਮੈਂ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥

ਦਰਸਨ ਪਿਆਸ ਬਹੁਤ ਮਨਿ ਮੇਰੈ ॥ ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜਗਤ ਗੁਰ ਕੇਰੈ ॥੨॥੧॥੩੩ ॥
ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਬਹੁਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰੂ
ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੩ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਐਸੀ ਕਉਨ ਬਿਧੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਐਸੀ ਕੌਨ ਬਿਧੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਦਰਸਨ ਕਾ (ਪਰਸਨਾ) ਮਿਲਾਪੁ ਹੋਵੈ ॥

ਆਸ ਪਿਆਸ ਸਫਲ ਮੂਰਤਿ ਉਮਾਗਿ ਹੀਉ ਤਰਸਨਾ ॥ ੧ ॥
ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਫਲ ਮੂਰਤੀ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ (ਉਮਾਗਿ) ਪ੍ਰੇਮਕਰ ਹੋਇਕਾ ਤਰਸਨਾ ਹੋਰਹਾਈ ॥੧॥
ਦੀਨ ਲੀਨ ਪਿਆਸ ਮੀਨ ਸੰਤਨਾ ਹਰਿ ਸੰਤਨਾ ॥ ਹਰਿ ਸੰਤਨਾ ਕੀ ਰੇਨ ॥
ਜੈਸੇ ਪ੍ਰਾਸ ਕਰਕੇ ਮੀਨ ਦੀਨਤਾ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੋ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਹਰਿ ਕੇ ਸੰਤ ਹੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੀ
ਰੇਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਹੀਉ ਅਰਪਿ ਦੇਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਭਏ ਹੈ ਕਿਰਪੇਨ ॥
ਜਬ ਤਿਨਕੋ ਅਪਨਾ ਹੀਉ ਭਾਵ ਮਨੁ ਅਰਪਨ ਕਰਦੀਆ ਤਬ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥
ਮਾਨੁ ਮੋਹੁ ਤਿਆਗਿ ਛੋਡਿਓ ਤਉ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜੀਉ ਭੇਟਨਾ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥
ਜੇ ਮਾਨੁ ਅਰੁ ਮੋਹ ਕੋ ਤਿਆਗ ਛੋਡਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੋਂ ਹਰਿ ਜੀ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੫ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਰੰਗਨ ਕੇ ਰੰਗਾ ॥
ਕੀਟ ਹਸਤ ਪੂਰਨ ਸਭ ਸੰਗਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ (ਰੰਗਾ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਜੋ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਰੰਗੋਂ ਰੰਗੋਂ ਵਿਖੇ (ਰੰਗਾ) ਰਚ ਰਹਾ ਹੈ ਕੀਟੀ ਅਰੁ ਹਸਤੀਤਕ ਸਭਕੇ ਸਾਥ
ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ? ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤੇ ਉਪਾਵ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਰਤ ਨੇਮ ਤੀਰਥ ਸਹਿਤ ਰੰਗਾ ॥ ਜਲੁ ਹੋਵਤ ਭੂਖ ਅਰੁ ਨੰਗਾ ॥
ਬਰਤ ਨੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਗੰਗਾਜੀ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸਰਬਤੀਰਥ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਲ ਧਾਰਾ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਮਿਲ ਨੰਗ ਔਰ ਭੂਖ ਸਹਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪੂਜਾ ਚਾਰ ਕਰਤ ਮੇਲੰਗਾ ॥ ਚਕ੍ਰ ਕਰਮ ਤਿਲਕ
ਖਾਟੰਗਾ ॥ ਦਰਸਨੁ ਭੇਟੇ ਬਿਨੁ ਸਤਸੰਗਾ ॥ ੧ ॥
ਅੰਗੋਂ ਕੋ (ਮੇਲ) ਸੰਕੇਚ ਕਰਕੇ ਪੂਜਾ ਕਾ ਆਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਟ੍ਰਾਰਕਾ ਅਰ ਹਿੰਗਲਾਜ ਜਾਕਰ ਚਕ੍ਰ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਖਟਿ
ਅੰਗੋਂ ਪਰ ਤਿਲਕ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਬਦਰੀ ਨਾਰਾਇਣ ਆਦਿਕ ਸਥਾਨੋਂ ਕਾ ਵਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥੧॥

ਹਠਿ ਨਿਗ੍ਰਹਿ ਅਤਿ ਰਹਿਤ ਬਿਟੰਗਾ ॥ ਹਉ ਚੋਗੁ ਬਿਆਪੈ ਚੁਕੈ ਨ ਭੰਗਾ ॥
ਇਕ ਹਠ ਕੋ ਰੋਕ ਕਰ ਭਾਵ ਹਠ ਧਾਰ ਕਰ ਅਤਿਸੈ ਕਰਕੇ (ਬਿਟੰਗਾ) ਕਪਾਲੀ ਆਸਨ ਉਪਰ ਚਰਨ ਕਰਕੇ ਖੜੇ
ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਹੰਕਾਰ ਰੋਗ ਬਖਾਪਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਸਤਸੰਗ ਕੋ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ (ਭੰਗਾ) ਬਿਘਨ ਕੀ
ਨਵਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਤਿ ਤ੍ਰਿਸਨ ਜਰੰਗਾ ॥ ਸੋ ਮੁਕਤੁ ਨਾਨਕ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚੰਗਾ ॥੨॥੩ ॥ ੩੬ ॥
ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਸੇ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਤਿਨਕਾ (ਜਰੰਗਾ) ਰਿਦਾ ਜਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੁਕਤਿ
ਹੋਰਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ (ਚੰਗਾ) ਸੋਸੁ ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਤੀ ਬ੍ਰਹਮਨੇਸ਼ੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੩੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੭ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥
ਤਿਖ ਬੁਝਿ ਗਈ ਗਈ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਜਨਾ ॥ ਪੰਚ ਭਾਗੇ ਚੋਰ ਸਹਜੇ ਸੁਖੈਨੋ
ਹਰੇ ਗੁਨ ਗਾਵਤੀ ਗਾਵਤੀ ਗਾਵਤੀ ਦਰਸ ਪਿਆਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਬੁਧੀ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਗਈ ਤਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਜੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵੀ ਸੋ ਬੁਝ ਗਈ ਕਾਮਾਦਿ ਪਾਚ ਚੋਰ ਸਹਿਜ ਸੁਭਾਵ
ਹੀ ਭਾਗ ਜਾਤੇ ਭਏ ਔਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਬੁਧੀ ਦਰਸਨ ਕੇ ਪ੍ਰਯਾਹ ਕਰਕੇ ਹਰੀਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥
ਜੈਸੀ ਕਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੋਸਿਉ ਮੋਸਿਉ ਐਸੀ ਹਉ ਕੈਸੇ ਕਰਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੈਸੀ ਸਹਾਇਤਾ ਵਾ ਪ੍ਰੀਤੀ (ਮੈਂ) ਮੋਹ ਕੇ ਸਹਤ ਆਪ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ (ਮੈਂ ਸਿਉ) ਮੇਰੇ ਕੋ ਸੁਗੰਧ ਹੈ ॥
ਉਪਕਾਰਤਾ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਕੈਸੇ ਕਰੋਂ ॥

ਹੀਓ ਤੁਮਾਰੇ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਗਈ ॥ ੧ ॥

ਹਿਏ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਮੈਂ ਤੁਝ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਗਈ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਪਹਿਲੇ ਪੈ ਸੰਤ ਪਾਇ ਪਿਆਇ ਪਿਆਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪੜ ਕੇ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਕੇ ਹੇ ਧਯਾਵਨੇ ਜੋਗੁ ਤੇਰੇ ਕੇ ਧਯਾਇਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਬਾਨੁ ਤੇਰੇ ਕੇਹਰੇ ਜਿਤੁ ਜੰਤਨ ਕਰਿ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰਾ ਕੌਨਸਾ ਸਥਾਨੁ ਹੈ ਜਹਾਂ ਬੈਠਕਰ ਜੀਵੋਂਕੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾਰੀ? ਵਾ ਉਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕਹਤਾਰੈ॥ ਜਹਾਂ ਸੰਤ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਤਸੰਗੁ ਮੇਰਾ ਸਥਾਨੁ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਦਾਸ ਕੀਰਤਿ ਕਰਹਿ ਭੁਹਾਰੀ ॥

ਅਨੇਕ ਦਾਸ ਆਪ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਮਿਲਿਓ ਜੋ ਭਾਵਤੋ ਜਨ ਨਾਨਕ ਠਾਕੁਰ ਰਹਿਓ

ਸਮਾਇ ॥ ਏਕ ਟੂਹੀ ਟੂਹੀ ਟੂਹੀ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੭ ॥

ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੇ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਠਾਕੁਰ ਭੂੰ ਸਰਬ ਮੈਂ ਬਖਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਟੂਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੭ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੮ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤਿਆਗੀਅੈ ਗੁਮਾਨੁ ਮਾਨੁ ਪੇਖਤਾ ਦਇਆਲ ਲਾਲ ਹਾਂ ਹਾਂ ਮਨ ਚਰਨ ਚੇਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਗੁ) ਇੰਦ੍ਰਜੋ ਕਾ ਜੋ ਮਾਨੁ ਹੈ ਔਰ ਬਿਭੂਤੀ ਕਾ ਮਾਨੁ ਭੀ ਤਜਾਗੀਏ ਦਯਾਲ (ਲਾਲ) ਪਯਾਰਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਭਕੇ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੈ (ਹਾਂ ਹਾਂ) ਵਡਾ ਅਸਚਰਜੁ ਹੈ ਮਨੁਖਾ ਜਨਮੁ ਰਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬਖਰਦਾਰੁ ਹੋਕਰ ਹੇ (ਮਨ) ਪਯਾਰੇ ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਹੋਹੁ ॥

ਹਰਿ ਸੰਤ ਮੰਤ੍ਰ ਗੁਪਾਲ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ॥ ੧ ॥

ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ ਜੋ ਹਰੀ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਧਯਾਨ ਕਰ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਿਰਦੈ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਇ ਦੀਨ

ਦਇਆਲ ਮੋਹਨਾ ॥ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆ ਮਇਆ ਧਾਰਿ ॥

ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਮੋਹਨ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰੁ ਹਿਰਦੇ ਕਰ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸੰਗ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ ਲਾਉ ਔਰ ਅੰਜੋ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਅਤੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਨਾਨਕੁ ਮਾਰੀ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ॥ ਤਸਿ ਮੋਹੁ ਭਰਮੁ ਸਗਲ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੩੮ ॥

ਭਰਮ ਅਰ ਮੋਹ ਔਰ ਸਭ ਅਭਿਮਾਨ ਕੇ ਤਜਾਗ ਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ॥੨॥੧॥੩੮॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕਹਨ ਮਲਨ ਦਹਨ

ਲਹਨ ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਆਨ ਨਹੀ ਉਪਾਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਕਥਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਖਾਪਾਂ ਰੂਪੀ ਮਲ ਕੇ ਦਗਧ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਜੋ ਜਸੁ (ਲਹਨ) ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਜਰਾ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤਰਨ ਖਰਨ ਜਰਨ ਹੋਮਨ ਨਾਹੀ ਡੰਡ ਧਾਰ ਸੁਆਉ ॥ ੧ ॥

ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ (ਤਰਨ) ਕਿਨਾਰਿਓਂ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਨਾ (ਖਰਨ) ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਵੀਚਾਰਨੇ ਸੇ ਵਾ ਖਟ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੁਨਹ ਜਦਾ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਹੋਮ ਕਰਨੇਸੇ ਡੰਡ ਧਾਰ ਕਰਸੰਨਾਸੀ ਹੋਏ ਸੇ (ਸੁਆਉ) ਆਤਮ ਲਾਭ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ॥੧॥

ਜਤਨ ਭਾਤਨ ਤਪਨ ਭ੍ਰਮਨ ਅਨਿਕ ਕਥਨ ਕਥਤੇ ਨਹੀ ਬਾਹ ਪਾਈ ਠਾਉ ॥

ਜਤੀਓਂ ਕੀ ਤਰਾ ਇੰਦ੍ਰਜੋ ਕੇ ਸੰਕੋਚਨੇ ਸੇ ਵਾ (ਭਾਤਨ)ਤਰਹ ਤਰਹ ਕੇ ਜਤਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੁਨਾ ਤਪ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਣੇ ਤੇ ਅਨੇਕ ਕਥਾ ਕੇ ਕਥਤੇ ਹੂਏ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਠਾਉ) ਅਸਥਾਨ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਕੀ ਬਾਹ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸੋਪਿ ਸਗਰ ਸੋਧਨਾ ਸੁਖੁ ਨਾਨਕੁ ਭਜੁ ਨਾਉ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੩੯ ॥

ਸਭ ਸੋਧਨ ਸੋਧੇ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਬੀਚਾਰਬੀਚਾਰੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਨਾਮਕੇ ਭਜਨੇਤੇ ਸੁਖਹੋਤਾਹੈ॥੨॥੨॥੩੯॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੯ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੁ ਭਗਤਿ ਬਛਲੁ ਭੈ ਹਰਨ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਪਯਾਰੇ ਜਨਮਾਈ ਭੈ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤੁਮ ਤਾਰਨੇ ਕੋ (ਤਰਨ) ਜਹਾਜ਼ ਰੂਪ ਹੋ ॥

ਨੈਨ ਤਿਪਤੇ ਦਰਸੁ ਪੇਖਿ ਜਸੁ ਤੋਖਿ ਸੁਨਤ ਕਰਨ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਦਰਸਨੁ ਦੇਖ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਸੁ ਸੁਨ ਕਰ ਕਾਨੋਂ ਕੋ ਸੰਤੋਖ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਨਾਥ ਅਨਾਥ ਦਾਤੇ ਦੀਨ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਨ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੈਂ ਆਪਕੀ ਸਰਨਿ ਹੂੰ ॥

ਆਸ ਪੂਰਨ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸਨ ਗਹੀ ਓਟ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਚਰਨ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਆਸ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਹਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪਕੀ ਸਰਨ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪੦ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਰਨ ਸਰਨ ਦਇਆਲ ਨਾਕੁਰ ਆਨ ਨਾਹੀ ਜਾਇ ॥

ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਿਰਦੁ ਸੁਆਮੀ ਉਪਰਤੇ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਦੁਜਾਲ ਨਾਕੁਰ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨਾਰਥਿੰਦ ਕੀ ਸਰਣ ਹੂੰ ਔਰ ਦੁਸਰੀ ਕੋਈ ਜਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨਾ ਤੇਰਾ (ਬਿਰਦ) ਪ੍ਰਣ ਵਾ ਧਰਮੁ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਧਿਆਇ ਕਰ ਅਨੇਕ ਜੀਵ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੈਸਾਰ ਰਾਹ ਬਿਕਾਰ ਸਾਗਰ ਪਤਿਤ ਮੋਹ ਮਾਨ ਅੰਧ ॥ ਬਿਕਲ ਮਾਇਆ ਸੀਗਿ ਧੰਧ ॥

ਜੀਉ ਮੋਹ ਮਾਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧ ਹੁਆ ਹੁਆ ਸੈਸਾਰ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਬਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪੀ (ਗਾਰ) ਜਿਲਣ ਮੈਂ ਪਛ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਧੰਧੋਂ ਸਾਥ ਬਜਾਬੁਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਪ੍ਰਭ ਆਪਿ ਕਾਵਹੁ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਕਰ ਆਪ ਕਾਵ ਲੀਜੀਏ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਸਨਾਥ ਸੰਤਨ ਕੋਟਿ ਪਾਪ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਮਨਿ ਦਰਸਨੈ ਕੀ ਪਿਆਸ ॥

ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਗੁਨਤਾਸ ॥

ਹੇ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਸੰਤੋਂ ਤੇ (ਸਨਾਥ) ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਬਿਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਗੁਨਤਾਸ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੀ (ਪਿਆਸ) ਚਾਹ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦਇਆਲ ਗੁਪਾਲ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਰਸਨਾ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਦੁਜਾਲ ਸੁਰੂਪ ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਵਾਰਿ ਵਾਰਉ ਅਨਿਕ ਭਾਰਉ ॥ ਸੁਖੁ ਪ੍ਰਿਅ ਸੁਹਾਗ ਪਲਕਰਾਤਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਪਤੀ ਕੇ ਸੁਹਾਗ ਕਾ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਕੇ ਪਲਕ ਭਾਗ ਮਾਤ੍ਰ ਕਾ ਸੁਖੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਉਪਰ ਜੋ ਅਨੇਕ ਪਦਾਰਥ ਵਾਰ ਵਾਰ ਕਰ ਰਹਾ ਦੇਵੇ ॥

ਕਨਿਕ ਮੰਦਰ ਪਾਟ ਸੋਜ ਸਖੀ ਮੋਹਿ ਨਾਹਿ ਇਨ ਸਿਉ ਤਾਤ ॥ ੧ ॥

ਸੁਰਨ ਕੇ ਮੰਦਰ ਅਰ ਰੋਸ਼ਮੀ ਸੋਜ ਜੋ ਹੈ ਹੇ ਸਖੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਇਨਕੇ ਸਾਥ (ਤਾਤ) ਪ੍ਰਸੰਨਤ ਭਾਵ ਚਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੁਕਤ ਲਾਲ ਅਨਿਕ ਭੋਗ ਬਿਨੁ ਨਾਮ ਨਾਨਕ ਹਾਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੀ ਲਾਲ ਅਨੇਕ ਭੋਗ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਹਾਤ) ਨਸ਼ਟ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਰੂਖੇ ਭੋਜਨ ਭੂਮਿ ਸੈਨ ਸਖੀ ਪ੍ਰਿਅ ਸੀਗਿ ਸੁਖਿ ਬਿਹਾਤ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪੨ ॥

ਰੂਖਾ ਭੋਜਨ ਅਰ ਭੂਮੀ ਪਰ ਸੋਨਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਸਖੀ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਗ ਹੈ ਤੇ ਵਹੁ ਅਵਸਥਾ ਸੁਖ ਕੇ ਸਹਿਤ ਬਿਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪੨ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਅਹਿ ਤੋਰੇ ਮੁਖੁ ਜੋਰੇ ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ

ਮਨੁ ਲੋਰੇ ॥ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਿਆਰੇ ਮੋਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਤੋੜ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮੁਖਕੇ ਜੋੜਤਾ ਹੂੰ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਜਾਪ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ (ਲੋਰੇ) ਚਾਹਤ ਹੂੰ ਮੇਰਾ (ਪ੍ਰਿਅ) ਪਤੀ ਕਾ ਪਯਾਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾਨੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗ੍ਰਿਹਿ ਸੋਜ ਸੁਹਾਵੀ ਆਗਨਿ ਚੈਨਾ ਤੋਰੇ ਰੀ ਤੋਰੇ ਪੰਚ ਦੂਤਨ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ਤੋਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸਰੀਰ ਗ੍ਰਹਿ ਵਿਖੇ ਸੁਧਾ ਰੂਪੀ ਸੋਜ ਸੋਭਨੀਕ ਹੁਈ ਹੈ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਅੰਛਣ ਮੈਂ ਚੈਨ ਹੈ ਰੀ ਸਖੀ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚ ਦੂਤੋਂ ਸੇ ਸੰਗ ਤੋੜਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਆਇ ਨ ਜਾਇ ਬਸੇ ਨਿਜ ਆਸਨਿ ਉੱਧ ਕਮਲ ਬਿਗਸੋਰੇ ॥

ਆਵਨੇ ਜਾਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਔਰ ਅਪਨੇ ਨੂੰ ਸੁਰੂਪ ਵਿਖੇ (ਬਸੇ) ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਹੋਂ ਔਰ (ਉੱਧ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸੇ
ਰੇਖੁਖ ਜੋ (ਕਮਲ) ਰਿਦਾ ਵਾ ਸੇ ਖਿੜ ਆਯਾ ਹੈ ॥

ਛੁਟਕੀ ਹਉਮੈ ਸੋਰੇ ॥ ਗਾਇਓ ਰੀ ਗਾਇਓ ਪ੍ਰਭ ਨਾਨਕ ਗੁਨੀ ਗਹਿਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥

ਔਰ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਕੀ(ਜਿਹੋ)ਸੁਹਰਤ ਖਬਰ ਛੁਟ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਹੀਤਾ ਛੁਟੀ ਹੈ ਅਰੁ(ਜਿਹੋ)ਹੋਲਾ ਛੁਟ ਗਯਾ ਹੈ ਰੀ ਸਖੀ ਪ੍ਰਭ
ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਜਸੁ ਮੈਨੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੪੩ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਃ ੫ ਘਰੁ ੯ ॥ ਤਾਤੇ ਜਾਪਿ ਮਨਾ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥

ਜੇ ਸੰਤ ਬੇਦ ਕਹਤ ਪ੍ਰੰਭੁ ਗਾਖਰੇ ਮੋਹ ਮਗਨ ਅਹੰਤਾਪ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਸੰਤ ਅਰ ਬੇਦ ਪੁਲੋਕ ਕੇ ਰਸਤੇ ਕੇ (ਗਾਖਰੇ) ਕਠਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਉਲੰਘਣੇ ਕੇ ਹਰੀ ਜਾਪਹੀ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇਮੇਰੇ
ਮਨ ਹਰਿ ਜਾਪ ਕੇ ਜਪਣਾ ਕਰੁ ਔਰ ਹੂੰ ਹੀਕਾਰ ਤਾਪ ਕਰ ਮੋਹ ਮੈਂ ਮਗਨੁ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਰਾਤੇ ਮਾਤੇ ਸੰਗਿ ਬਪੁਰੀ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਸੰਤਾਪ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ ਬਪੁਰੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸੰਗ ਰਾਤੇ ਮਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਕਰ ਸੰਤਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੋਊ ਜਨੁ ਉਧਰੈ ਜਿਸਹਿ ਉਧਾਰਹੁ ਆਪ ॥

ਜੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕੋਣ ਹੈ ਗੁਰੂ ਜਿਸ ਕੇ ਆਪ ਉਧਾਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਮੋਹ ਭੈ ਭਰਮਾ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਪ੍ਰਤਾਪ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੪੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕਰਕੇ ਮੋਹ ਅਰ ਭਰਮ ਕਾ ਸਮਦਾਉ ਅਰੁ ਭਜ ਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੨॥੫॥੪੪॥

ਸੰਤੋਂ ਸੇ ਨਾਮ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੦ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਐਸੇ ਦਾਨੁ ਦੇਹੁ ਜੀ ਸੰਤਹੁ ਜਾਤ ਜੀਉ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ਮਾਨ ਮੋਹੀ ਪੰਚ ਵੇਹੀ ਉਰਬਿ

ਨਿਕਟਿ ਬਸਿਓ ਤਾਕੀ ਸਰਨਿ ਸਾਧੂਆ ਦੂਤ ਸੰਗੁ ਨਿਵਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਸੰਤ ਜਨੋ ਮੇਰੇ ਕੇ ਐਸਾ ਦਾਨੁ ਦੀਜੀਏ ਮੇਰਾ ਜੀਉ ਆਪਕੇ ਉਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਸਰਧਾਦੀਜੀਏਮਾਨਕਰ
ਬੁਧੀ ਮੋਹੀ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮਾਦਿਕ ਪੰਚੋਂ ਕੀ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਦੇਹੀ ਵਿਰ ਰਹੀ ਹੈ ਵਿਸਯੋਂ ਮੈਂ ਉਰਬ ਰਹਾ ਹੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਕਟ
ਬਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਇਸ ਪਜ਼ਟੇ ਕਰ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ॥ ਤਾਤੇ ਹੋ ਸੰਤ ਜਨੋ ਕਾਮਾਦਿਕ ਦੂਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨਿਵਾਰਨੇ
ਹੋਤ ਸਾਧੂਆ ਕੀ ਸਰਨਿ ਤਕੀ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਜੋਨਿ ਭੁਮਿਓ ਹਾਰਿ ਪਰਿਓ ਦੁਆਰਿ ॥ ੧ ॥

ਕੁੰਕੋਂ ਜਨਮ ਜੂਨੀਓ ਮੈਂ ਭਰਮਤਾ ਹੂੰ ਅਬ ਹਾਰ ਕੇ ਆਪ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਕਿਰਪਾ ਗੋਬਿੰਦ ਭਈ ਮਿਲਿਓ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥ ਦੁਲਭ ਜਨਮੁ

ਸਫਲੁ ਨਾਨਕ ਭਵ ਉਤਾਰਿ ਪਾਰਿ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪੫ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਭਈ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਕਾ ਆਸਰਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਦੁਲਭ ਜਨਮ
ਸਫਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਕਯੋਂਕਿ ਤੁਮ ਨੇ ਮੁਝਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੪੫ ॥

ਆਤਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਹਜਸੁਭਾਏਆਪਨਆਏ॥ਕਛੂਨਜਾਨੋਕਛੂਵਿਖਾਏ॥ਪ੍ਰਭੁਮਿਲਿਓਸੁਖਬਾਲੇਭੋਲੇ॥੧॥ਰਹਾਉ॥

(ਸਹਜ ਸੁਭਾਏ)ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਜੀ ਆਏ ਹੈ ॥ ਮੈਂ ਕਛੂ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਕਿ (ਕਛੂ) ਕਛਾਮੋਟਾਸਾਧਨ ਦੇਖ
ਕਰ ਆਏ ਹੈ (ਬਾਲੇ ਭੋਲੇ)ਨਿਸਕਪਟ ਹੋਣੇ ਤੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤੇ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸੰਜੋਗਿ ਮਿਲਾਏਸਾਧ ਸੰਗਾਏ ॥ ਕਤਹੁ ਨ ਜਾਏ ਘਰਹਿ

ਬਸਾਏ ॥ ਗੁਨ ਨਿਧਾਨੁ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਇਹ ਚੋਲੈ ॥ ੧ ॥

ਪੁਰਸਲੇ ਸੁਭ ਕਰਮੋ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਸੇ ਸਾਧੂਓ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਾਏ ਹੈ ਅਬ ਹਮਾਦਾ ਮਨ ਕਈ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਅਪਨੇ ਅਰ ਮੈਂ
ਆ ਖਾਮਾ ਹੈ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹਰੀ ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਚੋਲੇ ਮੈਂ ਪੁਰਾਣ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਚਰਨ ਲੁਭਾਏ ਆਨ ਤਜਾਏ ॥ ਬਾਨ ਬਨਾਏ ਸਰਬ ਸਮਾਏ ॥

ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਨਾਨਕੁ ਗੁਨ ਬੋਲੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪੬ ॥

ਜਬ ਤਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲੁਭਾਏ ਤੇ ਔਰ ਸਭ ਕੋਤਾਗਾ ਦੀਆ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਕਿਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਸੇ ਲੁਭਾਏਹੋਂ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ॥ ਜੋ
ਠਾਕੁਰ ਜੀ ਸਰਬ ਥਾਨ ਬੰਨਤਰੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੁਏਹੈਂ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰਤਿਸ (ਰਸਕਿ) ਅਨੰਦ
ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਬਲੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪੬ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਠਾਕੁਰ ਮਿਲਨ ਦੁਰਾਈ ॥ ਪਰਮਿਤਿ,

ਰੂਪ ਅਗੰਮ ਅਗੋਚਰ ਰਹਿਓ ਸਰਬ ਸਮਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੋਬਿੰਦ) ਬੇਦੋਂ ਕਰ ਜਾਨਣੇ ਜੋਗ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਮਿਲਣਾ (ਦੁਰਾਈ) ਕਠਨ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਅਗਮ ਕਾ ਸਰੂਪ ਮ੍ਰਿਯਾਣਸੇਪਰੇਹੈ
ਪੁਨਹ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਆਵਸਜ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕਹਨਿ ਭਵਨਿ ਨਾਹੀ ਪਾਇਓ ਪਾਇਓ ਅਨਿਕ ਉਕਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ੧ ॥

ਕਹਿਨੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਦੇਸਾਕੋਂ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਣੇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਆ ਅਨਿਕ ਚਤੁਰਾਈਆਂ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆਐ
ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ (ਉਕਤਿ) ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਤਨ ਜਤਨ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਰੇ ਤਉ ਮਿਲਿਓ ਜਉ ਕਿਰਪਾਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਜੋ ਅਨੇਕ ਉਪਾਵ ਕਰੀਏ ਤੇ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਗਿਆ ਜਬ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ (ਕਿਰਪਾਈ) ਕ੍ਰਿਪਾ
ਆਈ ਤੋ ਆਇ ਮਿਲਤਾ ਭਯਾ ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਦਇਆਰ ਕ੍ਰਿਪਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਰੇਨਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਮੈਂ ਜਨ ਤਿਨਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰੇਨਾਈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੪੭ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਾਈ ਸਿਮਰਤ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਬਿਨਾ

ਨਾਹੀ ਹੋਰੁ ॥ ਚਿਤਵਉ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਸਾਸਨ ਨਿਸਿਭੋਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਮਾਈ) ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕਾ ਜੋ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾਹੂੰ
ਰਾਤਿ ਦਿਨ ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਤਿਸ ਕੇ ਚਰਨਾਰਬਿੰਦ ਕੇ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਲਾਇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੀਨ ਆਪਨ ਭੂਟਤ ਨਹੀ ਜੋਰੁ ॥ ਪ੍ਰਾਨ

ਮਨੁ ਧਨੁ ਸਰਬ ਸੁੇ ਹਰਿ ਗੁਨ ਨਿਧੇ ਸੁਖ ਮੋਰ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਅਪਨਾ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਐਸੇ ਜੋੜ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੀਤ ਹਮਾਰੀ
ਭੂਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪ੍ਰਾਨ ਮਨ ਧਨ ਸਰਬਸ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਭ ਕੁਛ ਸੁਖ ਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹਰੀ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਈਤ ਉਤ ਰਾਮ ਪੂਰਨੁ ਨਿਰਖਤ ਰਿਦ ਖੋਰ ॥ ਸੰਤ ਸਰਨ

ਤਰਨ ਨਾਨਕ ਬਿਨਸਿਓ ਦੁਖੁ ਘੋਰ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪੮ ॥

(ਈਤ ਉਤ) ਈਹਾਂ ਉਹਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਪੂਰਨ ਕੇ
ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਖੋੜ ਮੈਂ ਦੇਖ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਰਲ ਕਰ ਸਿਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ਵਾ
ਤਿਨਕੀ ਸਰਲ (ਤਰਨ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਇ ਘੋਰ ਦੁਖ ਨਾਸ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੪੮ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਨਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸੰਗੇ ਅਸਨੇਹੁ ॥

ਸਾਜਨੋ ਤੂ ਮੀਤੁ ਮੇਰਾ ਗ੍ਰਿਹਿ ਤੇਰੈ ਸਭੁ ਕੇਹੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਵਾਸ ਕਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸੰਗ (ਅਸਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਭਨੁ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸਭੀ ਕਛੁ ਹੈ ॥

ਮਾਨੁ ਮਾਂਗਉ ਤਾਨੁ ਮਾਂਗਉ ਧਨੁ ਲਖਮੀ ਸੁਤ ਦੇਹ ॥ ੧ ॥

ਮਾਨੁ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਔ (ਤਾਨੁ) ਬਲ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ (ਧਨੁ) ਰੋਕੜੀ ਲਖਮੀ ਹਾਥੀ ਘੋੜਾ ਪੁਤ੍ਰ ਏਹ ਸਭੀ ਮੁਝਕੇ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਭੁਗਤਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਪਰਮ ਨਿਧਾਨ ॥

ਮੇਖ ਅਰ ਭੋਗ ਕੀ ਯੁਕਤੀ ਕਰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੈਂ ਪੁਨਰ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔ ਤੂੰ ਵਡੀ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਹੈਂ ॥

ਭੈ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਨਿਹਾਲ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੪੯ ॥

ਭੈ ਸੰਯੁਕਤ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤੂੰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਨਿਹਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੇ
ਉਪਰ ਸੇ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥ ੪੯ ॥ ਭੇਖੀਓਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਤ ਕਰਤ ਚਰਚ ਚਰਚ ਚਰਚਰੀ ॥

ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਭੋਖ ਗਿਆਨ ਫਿਰਤ ਫਿਰਤ ਧਰਤ ਧਰਤ ਧਰਚਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਭੇਖੀ ਜੋਗੀ ਚਰਚਾ ਕਰਤੇ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਫਿਰਤੇ ਔ ਭੇਖੀ ਧਿਆਨੀ ਚਰਚਾ ਕਰਤੇ ਧਰਤੀ ਪੁਰ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਃ ਭੇਖੀ

ਕਯਾਨੀ (ਧਰ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪੁਰ ਚਰਚਾ ਕਰਤੇ (ਚਰੀ) ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਹਿ ਅਹਿ ਅਹਿ ਅਵਰ ਮੂੜ ਮੂੜ ਮੂੜ ਬਵਰਈ ॥

ਭੇਖੀ ਜੋਗੀ (ਅਹਿ) ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਮੁਰਖ ਹੈਂ ਭੇਖੀ ਧਯਾਨੀ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਮੁਰਖ ਥਾਵਰੇ ਹੈਂ ਭੇਖੀ ਗਯਾਨੀ ਮੂੜ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਪਾਰਨਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਥਨ ਮਾਤਰ ਗਯਾਨੀ ਹੈਂ ॥

ਜਤਿ ਜਾਤ ਜਾਤ ਜਾਤ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਾਲ ਹਈ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਜੋਗੀਜਾਤਾਹੈ ਧਯਾਨੀ ਜਾਤਾਹੈ ਬਧ ਗਯਾਨੀ ਜਾਤਾਹੈ ਤਹਾਂ ਸਦਾ ਸਦਾ ਨਿਤਰੂਪਕਾਲ ਤਿਨਕੇ (ਹਈ) ਹਤੁ ਕਰਤਾ ਅਰਥਾਤ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥੧॥ ਮਾਨੁ ਮਾਨੁ ਮਾਨੁ ਤਿਆਗਿ ਮਿਰਤੁ ਮਿਰਤੁ ਨਿਕਟਿ ਨਿਕਟਿ ਸਦਾ ਹਈ ॥
ਹੇ ਭੇਖੀ ਜੋਗੀ ਮਾਨ ਕੇ ਤਯਾਗ ਕਰ ਮਿਰਤੁ ਸਦੀਵ ਨਿਕਟ ਹੈਂ ਹੇ ਭੇਖੀ ਧਯਾਨੀ ਮਾਨ ਤਯਾਗ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸਮੀਪ ਹੈ ਹੇ ਭੇਖੀ ਗਯਾਨੀ ਮਾਨ ਤਯਾਗ ਦੇਹ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸਮੀਪ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਭਾਜੁ ਕਹਤੁ ਨਾਨਕੁ ਸੁਨਹੁ ਹੇ ਮੂੜ ਬਿਨੁ ਭਜਨ ਭਜਨ

ਭਜਨ ਅਹਿਲਾ ਜਨਮੁ ਗਈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੫੦ ॥ ੧੨ ॥ ੬੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰੇ ਭਜੋ ਹੇ ਮੂਰਖੋ ਸ੍ਵਨ ਕਰੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਭਜਨ ਕੀਏ ਬਿਨਾਂ (ਅਹਿਲਾ) ਬਜਰਬ ਅਵਸਥਾ ਗਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਤਿਨੋਂ ਪਦ ਤਿਨੋਂ ਪ੍ਰਤੀ ਲਗਾਇ ਲੈਣਾ ॥੨॥ ੫ ॥ ੫੦ ॥ ੧੨ ॥ ੬੨ ॥
ਭਗਤੀ ਕੀ ਮੁਖਤਾ ਦਿਖਾਵੇ ਹੁਏ ਮਨਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕੋ ਪਦ ਕਹੀਂ ਸਾਰਥਕ ਭੀ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰੰਤੂ ਬਹੁਲਤਾ ਕਰ ਕੇ ਪਦੁ ਤੁਕਤੁ ਅਰਥਾਤ ਕਾਫੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਨੜਾ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੪ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਜਪੈ ਤਿਵੈ

ਸੁਖੁ ਪਾਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਚੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ਜਿਉ ਜਿਉ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇਗਾ ਤੇਨੋਂ ਤੇਨੋਂ ਅਪਿਕਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ
ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾਂ ਕੀ ਬਿਨੁ ਬਿਨੁ ਲੋਚਾ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਸੁਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਭੁਖੀ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੀ ਬਿਨ ਬਿਨ ਮਹਿ ਚਾਹਿ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤੂੰ ਭੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣੇ ਸੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਅਨਰਸ ਸਾਦੇ ਗਏ ਸਭ ਨੀਕਰਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕਛੁ ਨ ਸੁਖਾਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥

ਜਬ (ਅਨਰਸ) ਔਰ ਰਸੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਤੇਰੀ ਭੁਖੀ ਸੇ ਨਿਕਸ ਗਏ ਤਬ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨ ਕਛੁ ਭੀ ਹਵਾ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ॥੧॥

ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮੀਨਾ ਲਾਗਾ ਗੁਰੁ ਮੀਨੇ ਬਚਨ ਕਢਾਵੈਗੋ ॥

ਜਬ ਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ ਸੇ ਮੀਨੇ ਬਚਨ ਕਢਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਬੁਲਾਵੇਗਾ ਤਬ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੀਨਾ ਲਾਗਾ ਰਹੇਗਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਣੀ ਪੁਰਖੁ ਪੁਰਖੇਤਮ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਚਿਤੁ ਲਾਵੈਗੋ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ਪੁਰਖੇਤਮ ਪੁਰਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ਤਬ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਬਾਣੀ ਸੁਨਤ ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਦ੍ਰਵਿਆ ਮਨੁ ਭੀਨਾ ਨਿਜ ਘਰਿ ਆਵੈਗੋ ॥

ਮੇਰਾ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕੇ ਸੁਨ ਕਰ ਦ੍ਰਵੀਭੂਤ ਹੁਆ ਹੈ ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਭੀ ਵਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਸੰਨਿਗਧ ਹੁਆ ਹੁਆ
ਅਪਨੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਆਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਤਹ ਅਨਹਤ ਧੁਨੀ ਬਾਜਹਿ ਨਿਤ ਬਾਜੇ ਨੀਬਰ ਧਾਰ ਦੁਆਵੈਗੋ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਤਸੰਗ ਹੈ (ਤਹ) ਤਹਾਂ ਇਕ ਰਸ ਧੁਨੋਂ ਵਾਲੇ ਬਾਜੇ ਨਿਤ ਧੀ ਬਾਜਤੇ ਹੈਂ ਵਰਾਂ ਆਤਮਾਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ (ਨੀਬਰ) ਏਕ ਰਸ ਧਾਰਾ ਬੁਵਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਇਕੁ ਤਿਲ ਤਿਲ ਗਾਵੈ ਮਨੁ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਇਕ (ਤਿਲ ਤਿਲ) ਛਿਨ ਛਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਵਿਖੇ ਵਧੁ ਸੰਤ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਤਹਾਂ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤੇਰਾ ਮਨ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਮੁ ਸੁਣੈ ਨਾਮੇ ਮਨਿ ਭਾਵੈ ਨਾਮੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵੈਗੋ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਸੁਣੇਗਾ ਅਰ ਨਾਮ ਹੀ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵੇਗਾ ਔਰ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਹੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਕਨਿਕ ਕਨਿਕ ਪਹਿਰੇ ਬਹੁ ਕੰਗਨਾ ਕਾਪਰੁ ਭਾਂਤਿ ਬਨਾਵੈਗੇ ॥

ਸੁਵਰਨਾ ਵਿਚੋਂ ਝਾਰਾਂ ਵੰਨੀ ਕੋ ਜੋ ਸੁਰਨ ਕੇ ਬਹੁਤ ਭੂਸਟ ਕੰਕਣਾਦਿਕ ਪਹਿਰਨੇ ਔਰ ਕਈ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰ ਜੋ ਬਨਾਯ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਸਭਿ ਫੀਕ ਫਿਕਾਨੇ ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਫਿਰਿ ਆਵੈਗੇ ॥ ੫ ॥

ਤੋ ਵਹੁ ਭੁਖਣ ਨਾਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਸਭੀ ਫੀਕੇ ਹੈਂ ਔਰ ਬਸਤ੍ਰਾਦਿ ਕਾ (ਫਿਕਾਨੇ) ਬਿਸਰ ਹੈਂ ਇਨ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਾਵੇਂਗਾ ਤੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਫੇਰ ਮੈਂ ਆਵੇਂਗਾ ॥ ੫ ॥

ਮਾਇਆ ਪਟਲ ਪਟਲ ਹੈ ਭਾਰੀ ਘਰੁ ਘੁਮਨਿ ਘੇਰਿ ਘੁਲਾਵੈਗੇ ॥

ਸਭੀ (ਪਟਲ) ਪੜਦੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਪੜਦਾ ਭਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਕਰ (ਘਰੁ) ਰਿਦਾ ਘੁਮਣ ਘੇਰੀ ਵਿਬਿਯਾ ਮੈਂ (ਘੁਲਾਵੈਗੇ) ਮਿਲਾਵੇਗਾ ॥

ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਮਨੂਰ ਸਭਿ ਭਾਰੇ ਬਿਖੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਓ ਨ ਜਾਵੈਗੇ ॥ ੬ ॥

ਜੀਵਨੇ ਪਾਪ ਬਿਕਾਰ ਜੋ ਮਨੂਰ ਵਤ ਭਾਰੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਉਠਾਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਕਠਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਤਰਾ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੬ ॥ ਜੋ ਕਹੋਂ ਕੋਈ ਤਰੇਗਾ ਭੀ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਉ ਬੈਰਾਗੁ ਭਇਆ ਹੈ ਬੋਹਿਬੁ ਗੁਰੁ ਖੇਵਰੁ ਸਬਦਿ ਤਰਾਵੈਗੇ ॥

ਜਿਨਕੋ ਭੈ ਅਰ ਬੈਰਾਗ ਕਰਕੇ ਗਯਾਨ ਵਾ ਨਾਮ ਜਗਾਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੂ (ਖੇਵਰੁ) ਮਲਾਹ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਤਰਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਭੋਟੀਐ ਹਰਿ ਰਾਮੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੇ ॥ ੭ ॥

ਜਬ ਹਰੀ ਕਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗਾ ਤੋ ਹਰੀ ਬਯਾਪਕ ਨਾਮੀ ਵਿਖੇ ਜੀਉ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੭ ॥

ਅੰਗਾਅੰਗਿ ਲਾਇ ਸਵਾਲਿਆ ਗੁਰ ਗਿਆਨੈ ਲਾਇ ਜਗਾਵੈਗੇ ॥

ਅਗਯਾਨ ਮੈਂ ਲਾਇ ਕਰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰਨੇ ਜੀਵੋ ਕੋ ਸੁਲਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਗਯਾਨਮੈਂ ਲਾਇਕਰ ਜਗਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਭਾਣੈ ਆਪਣੈ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਵੈ ਚਲਾਵੈਗੇ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇਹੋਂ ਅਪਨੇ ਭਾਣੇ ਬੀਰ ਜਿਸਤਰਾ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾਹੈਤਿਸੀਤਰਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੇਂ ਮੈਂ ਜੀਵੋਕੇ ਚਲਾਵਤਾਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਤਰਾਵੈਗੇ ॥ ਜੋ ਜੋ

ਜਪੈ ਸੋਈ ਗਤਿ ਪਾਵੈ ਜਿਉ ਧੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦੁ ਸਮਾਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਹੋ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੁ ਤੇਰੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਤਰਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ਜੋ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਜਪਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮੁਕਤੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਧੂ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਵਤ ਹਰੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਹਰਿ ਜੀਉ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਨਾਮਿ ਲਗਾਵੈਗੇ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਸ੍ਰਰੂਪ ਔਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੇਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵਹੁ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥

ਹੋ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੋ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਯਗਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮਲੁ ਲਾਗੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਮਲੁ ਲਹਿ ਜਾਵੈਗੇ ॥

ਬਹੁਤੇ ਜਨਮੋਂ ਕੀ ਜੋ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਮੈਲ ਲਾਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ਜੋ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਸਭ ਮਲ ਉਤਰ ਜਾਵੇਗੀ ॥

ਜਿਉ ਲੋਹਾ ਤਰਿਓ ਸੰਗਿ ਕਾਸਟ ਲਹਿ ਸਬਦਿ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਪਾਵੈਗੇ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਲੋਹਾ ਕਾਸਟ ਕੇ ਸੰਗ ਲਗ ਕਰ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ਸੋ ਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਆਵੈਗੇ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਸੰਗਤ ਕੇ ਲੋਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲੇਗਾ ਤਿਸਕੋ ਹਰਿ ਰਸ ਆਵੇਗਾ ॥

ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕਢਿ ਪਾਣੀ ਚੀਕੜੁ ਪਾਵੈਗੇ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨਾਂ ਸੰਗਤ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਕਰ ਕਰਮ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਬੁਭ ਕਰਮ ਰੂਪ ਪਾਣੀ ਮੈਂ ਹੀਕਾਰ ਵਾ ਕਾਮਨਾ ਰੂਪੀ ਚੀਕੜ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੇ ਹਰਿ ਰਖਵਾਰੇ ਜਨ ਹਰਿ ਰਸੁ ਮੀਨ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥

ਜਿਨ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਗੁਰੂ ਹਰੀ ਕਾ ਰਸੁ ਮੀਨਾ ਲਗਾਵੈਗਾ ਤਿਨ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਹਰੀ ਰਖਕੇ ਹੋ ॥

ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਵਡਿਆਈ ਸਤਿਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈ ਨਾਮ ਕੀ ਬਝਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭਗਤ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈ ਸਮਾਵੈਗਾ ॥ ੪ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕਉ ਸਦਾ ਨਿਵ ਰਹੀਐ ਜਨ ਨਿਵਹਿ ਤਾ ਢਲ ਗੁਨ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਨਿਵ ਰਹੀਏ ਜੋ ਜਨੋਂ ਕੋ ਨਿਵੇਗਾ ਤੋ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਢਲ ਕੇ ਪਾਇ ਲੈਵੈਗਾ ॥

ਜੇ ਨਿੰਦਾ ਦੁਸਰ ਕਰਹਿ ਭਗਤਾ ਕੀ ਹਰਨਾਖਸ ਜਿਉ ਪਰਿ ਜਾਵੈਗੋ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਦੁਸਰ ਭਗਤਾਂ ਕੀ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਿਨਾਖਸ ਵਤ ਜਲ ਜਾਵੈਗਾ ਜਾਤੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਨਹੀਂ ਤਪਕੀ ਪੂਜਾਹੀ ॥ ਇਸ ਥਾਤ ਕੇ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਕਮਲ ਪੁਤ੍ਰ ਮੀਨ ਥਿਆਸਾ ਤਪੁ ਤਾਪਨ ਪੂਜ ਕਰਾਵੈਗੋ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕਮਲ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਕਮਲ ਸੇ ਉਤਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦੇਵਜੀ ਮੀਨ ਕੁਲ ਤੇ ਹੁਏਹੈਂ ਭਾਵਮਛੇ-ਦਰੀ ਸੋ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਇਨੋਂ ਨੇ ਤਪ ਤਾਪਣੇ ਤੇ ਅਪਣੀ ਪੂਜਾ ਕਰਵਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਭਜਨ ਤਪ ਕਰ ਭ੍ਰਮ ਭੀ ਪੂਜਨੀਕ ਹੋ ਜਾਵੈਗਾ ॥

ਜੇ ਜੇ ਭਗਤੁ ਹੋਇ ਸੋ ਪੂਜਹੁ ਭਰਮਨ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਵੈਗੋ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਜੋ ਭਗਤੁ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਤਿਸਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਹੁ ਤੁਮਾਰਾ ਜੋ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਭ੍ਰਮਲਾ ਹੈ ਸੋ ਹਰੀ ਨਿਬਿਤ ਕਰ ਦੇਵੈਗਾ ॥ ੬ ॥

ਜਾਤ ਨ ਜਾਤਿ ਦੇਖਿ ਮਤ ਭਰਮਹੁ ਸੁਕ ਜਨਕ ਪਰੀ ਲਗਿ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥

ਉਹ ਨੀਚ ਭਾਵ ਅਪਣੀ ਉਚੀ ਅਰੁ ਗੁਰਾਂ ਦੀ ਨੀਵੀਂ ਜਾਤੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਮਤਿ ਭਰਮੁ ਦੇਖੋ ਜੇਸੇ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਬ੍ਰਹਮਣ ਨੇ ਜਨਕ ਰਾਜਾ ਛਤ੍ਰੀ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਲਗ ਕਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਧੰਨਾਯਾ ਹੈ ਜਬ ਸੁਕਦੇਵ ਕੋ ਪ੍ਰੀਖਨਾ ਹੋਤ ਰਾਜਾ ਨੇ ਬਾਹਰ ਖੜਾ ਕੀਆ ਥਾ ॥

ਜੂਠਨ ਜੂਠਿ ਪਈ ਸਿਰ ਉਪਰਿ ਖਿਨੁ ਮਨੂਆ ਤਿਲੁ ਨ ਭੁਲਾਵੈਗੋ ॥ ੭ ॥

ਤਬ (ਜੂਠਨ) ਰਸੋਈ ਕੀ ਜੂਠ ਤਿਸਕੇ ਸਿਰ ਉਪਰ ਪੜੀ ਅਰਥਾਤ ਪਤਲਾ ਭੋਜਨ ਖਾਣੇ ਪੀਛੇ ਗਿਰਾਈਆਂ ਜਾਤੀਆ ਥੀਆ ਅਰ ਕੰਧ ਕੇ ਪਰਟੇ ਕਰ ਸੁਕਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਰਿਖੀ ਕਾ ਮਨੁ ਖਿਨ ਤਿਲਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਭੋਲਤਾ ਭੜਾ ਤੇਸੇ ਭ੍ਰਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਭੋਲੇਗਾ ਤੋ ਮੁਕਤਿ ਪਾਵੈਗਾ ॥ ੭ ॥

ਜਨਕ ਜਨਕ ਬੈਠੇ ਸਿੰਘਾਸਨਿ ਨਉ ਮੁਨੀ ਧੂਰਿ ਲੈ ਲਾਵੈਗੋ ॥

ਔਰ ਦੇਖੋ ਜਨਕ ਰਾਜਾ ਜੀ ਜਨਕ ਸਿੰਘਾਸਨ ਅਰਥਾਤ ਆਦਿਕੋ ਜਨਕ ਕੀ ਗਈ ਪਰ ਬੈਠੇ ਹੋ ਤਿਸ ਜਨਕ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨਿਮੀ ਥਾ ਤਿਸਨੇ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸੇ ਉਠ ਕਰ ਨਉ ਮੁਨੀ ਪਿਪਲਾਇਨ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮੁਖ ਪਰ ਲਗਾਈ ॥ ਤਾਏ ਹੋ ਪਯਾਰੇ ਭ੍ਰਮ ਭੀ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਠਾਕੁਰ ਮੈ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸ ਕਰਾਵੈਗੋ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਣ ਠਾਕਰ ਦਾਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਜਬ ਗੁਰੋਂਦੁਆਰੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸੁ ਕਰਾਵੈਗਾ ਤਬ ਮੈਂ ਹੋ ਜਾਊਂਗਾ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨੁ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਿ ਗੁਨ ਗਾਵੈਗੋ ॥ ਜਿਹਵਾ

ਏਕ ਹੋਇ ਲਖ ਕੋਟੀ ਲਖ ਕੋਟੀ ਕੋਟਿ ਧਿਆਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰਮਤ ਲੈਕਰ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਵਾਗੁਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਜਾਵੈਗਾ ਤਉ ਮੁਕਤਿ ਹੋਵੈਗਾ ॥ ਤਤਿ ਐਸੀ ਸ੍ਵਾ ਕਰੁ ਕਿ ਹੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੀ ਏਕ ਜਿਹਵਾ ਤੇ ਲਾਖੋਂ, ਲਾਖੋਂ ਸੋ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਹੋ ਜਾਵੈ ਤਿਨ ਲਾਖੋਂ ਕਰ ਕ੍ਰੋੜੋਂ ਵਾਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਵੈਗਾ ਅਰਥਾਤ ਜਪਲਾ ਕਰੇਗਾ ॥

ਸਹਸ ਵਨੀ ਜਪਿਓ ਸੇਖ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਜਪਤਿਆ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਹਜ਼ਾਰ ਵਨ ਵਲੇ ਸੋਨਾਗ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਜਪਤਿਆ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾਹੀ ॥ ਭਾਵਸੇ ਮੈਂ ਭੀ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੁੰਗਾ ਵਾ ਜਪਨੇ ਵਾਲਿਓ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਜਪ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਤੂੰ ਅਥਾਹੁ ਅਤਿ ਅਗਮੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਮਨੁ ਨਹਰਾਵੈਗੋ ॥ ੨ ॥

ਤੂੰ ਮਨ ਕਰ ਅਥਾਹ ਹੈਂ ਤਨ ਕਰਕੇ ਅਤੀ ਅਗਮ ਹੈਂ ਅਰ ਥਾਈ ਕਰਕੇ ਭੀ ਅਗਮ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈਕਰ ਤੇਰੇ ਸੁਰੂਪਮੇ

ਮਨ ਠਹਿਰਾਵੇਗਾ ਤਿਸੀ ਕਾ ਠਹਿਰੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ ਤੂ ਜਪਿਓ ਤੇਈ ਜਨ ਨੀਕੇ ਹਰਿ ਜਪਤਿਅਹੁ ਕਹਿ ਸਖੁ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਵਹੀ ਪੁਰਸ ਸ਼੍ਰੋਤ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੇ ਤੁਝਕੇ ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਤਿਨਕੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਦੇਵੇਂਗਾ ॥

ਬਿਦਰ ਦਾਸੀ ਸੁਤ ਛੇਕ ਛੇਹਰਾ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਅੰਕਿ ਗਲਿ ਲਾਵੈਗੋ ॥ ੨ ॥

ਦਾਸੀ ਸੁਤ ਬਿਦਰ (ਛੇਹਰਾ) ਬਾਲਕਾ ਭਾਵ ਦਾਸ (ਛੇਕ) ਛੂਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਭਾਵ ਸੁਤ ਸੋਭੇਦਾ ਬਾਤਸਿਕੋ ਕਿਸਨਜੀ ਨੇ (ਅੰਕਿ) ਹਿਰਦੇ ਅੰਗਲਕੇ ਸਾਥ ਲਗਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਮਾਨ ਜੋਗੁ ਕਰਲੀਆ ਤਿਸ ਭਾਂਤ ਤੁਝ ਕੋ ਭੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਹਿਰਦੇ ਅੰਕਿ ਮੇਂ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਜਲ ਤੇ ਓਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਕਾਸਟ ਕਾਸਟ ਅੰਗਿ ਤਰਾਵੈਗੋ ॥

ਦੇਖੋ ਜਲ ਸੇਕਨ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਭਈ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕਾਂ (ਅੰਗਿ) ਪਖੁ ਕਰਕੇ ਕਾਸਟ ਕੋ ਜਲ ਅਪਨੇ ਉਪਰਸੇ ਤਰਾਇਲੇਤਰਾਏ ॥

ਰਾਮ ਜਨਾ ਹਰਿ ਆਪਿ ਸਵਾਰੇ ਅਪਨਾ ਬਿਰਦੁ ਰਖਾਵੈਗੋ ॥ ੩ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਭੀ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੋ ਭਗਤੀ ਦੇਕਰ ਆਪ ਸਵਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਅਪਨਾ ਭਗਤ ਵਤਸਲਤਾ ਕਾ (ਬਿਰਦੁ) ਪੂਰ ਆਪ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ “ਜੋ ਸਰਨਿ ਆਵੈ ਤਿਸੁ ਕੀਨਿ ਲਾਵੈ ਇਹੁ ਬਿਰਦੁ ਸੁਆਮੀ ਸੰਦਾ” ਅਰ ਆਗੇ ਕੋ ਭੀ ਰਾਖੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਪਾਥਰ ਲੋਹ ਲੋਹ ਬਭ ਪਾਥਰ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਨਾਵ ਤਰਾਵੈਗੋ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਗਵਨ ਹਮ ਪਾਥਰ ਤੇ ਅਤੀ ਪਾਥਰ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਸੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਲੋਹ ਤੇ ਲੋਹਾ ਭਾਵ ਅਤੀ ਜਜ਼ ਹੈਂ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਰੂਪੀ ਨਾਉਕਾ ਦੇਕਰ ਹਮਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰਾ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਜਿਉ ਸਤਸੰਗਤਿ ਤਰਿਓ ਜੁਲਾਹੋ ਸੰਤ ਜਨਾ ਮਨਿ ਭਾਵੈਗੋ ॥ ੪ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸਤਸੰਗਤ ਕਰ ਕਬੀਰ ਜੁਲਾਹਾ ਤਰਿਆ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਵਤਾ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਖਰੇ ਖਰੇਏ ਬੈਠਤ ਉਠਤ ਮਾਰਗਿ ਪੰਥਿ ਪਿਆਵੈਗੋ ॥

ਇਸੀ ਤੇਰੇ (ਖਰੇ) ਸੁਖ ਪਰਮੇਸਰ (ਖਰੇਏ) ਖਜ਼ੋਰੇ, ਉਠਤੇ ਬੈਠਤੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੁਏ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪੰਥ ਕਰਤੇ ਰੇਕੇ ਧਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਬਚਨ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਧਰੁ ਮੁਕਤਿ ਜਨਾਵੈਗੋ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਚਨ ਰੂਪ ਅਰੁ ਬਚਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰੂਪ ਹੈਂ ਅਰ ਵਹੁ ਬਚਨ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਕਤੀ ਕਾ (ਪਾਧਰ) ਰਸਤਾ ਜਨਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਾਸਨਿ ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਬਲੁ ਪਾਈਹੈ ਨਿਹਸਾਸਨਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੈਗੋ ॥

(ਸਾਸਨਿ) ਹੇ ਆਗਾ ਕੋ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਮੈਂ ਦੇਹ ਬਲ ਪਾਈਏ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਰਾਇ ਕਰ ਨਿਹਸੰਸੇ ਹੋਵੀਏ ਵਾ (ਸਾਸਨਿ) ਤਾਜਨਾ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜਮੁ ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਬਲੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਧਰਾਇ ਕਰ ਤਾਜਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਈਏ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਉਮਿ ਬੂਝੈ ਤੋ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਵੈਗੋ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਬੁਝ ਜਾਵੈ ਤੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਹੇ ਨਾਮੀ ਤੇਰੇ ਵਿਖੇ ਜੀਉ ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਜੀਅ ਜੀਅਨ ਕੋ ਭਾਗ ਹੀਨ ਨਹੀ ਭਾਵੈਗੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਜੀਵ ਦਾਨ ਦੇਦੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਗੀਨੋਂ ਕੋ ਨਹੀ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਫਿਰਿ ਏਹ ਵੇਲਾ ਹਾਥਿ ਨ ਆਵੈ ਪਰਤਾਪੈ ਪਛੁਤਾਵੈਗੋ ॥ ੭ ॥

ਫੇਰ ਯਿਹ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਰੂਪੀ ਵੇਲਾ ਹਥ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਜੀਉ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਪੇਗਾ ਅਰ ਪਰਸਾਰਾਪੁ ਕਰੇਗਾ ॥ ੭ ॥

ਜੇਕੋ ਭੁਲਾ ਲੋੜੈ ਭੁਲ ਅਪਨਾ ਗੁਰ ਆਗੈ ਢਹਿ ਢਹਿ ਪਾਵੈਗੋ ॥

ਜੇਕੋਈ ਭੁਲਾ ਪੁਰਸ ਅਪਨਾ ਭੁਲਾ ਚਾਹੇ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਆਗੇ (ਢਹਿ ਢਹਿ) ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਡਿਗ ਰਹੇ ਭਾਵ ਸਨਿ ਮੁਹਰੇਗੇ ॥

ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਦਇਆ ਕਰਿ ਨਾਕੁਰ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਸਮ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਦਫਾ ਸੂਰੂਪ ਨਾਕੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਅਪਣੇ ਸਦੀਰ ਕੋ ਲਗਾਏ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੂੰ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨੁ ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਗਾਵੈਗੋ ॥ ਭੈ ਭੈ

ਤ੍ਰਾਸ ਭਏ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰਮਤਿ ਲਾਗਿ ਲਗਾਵੈਗੋ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜੇਕਰਤੂੰ ਹਰੀ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੁਆ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੇਂਗਾ ਤੇ ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਤ੍ਰਾਸ ਸਮਾਇਕੋ

ਭੈਦਾਯਕ ਫੜਾਅਰ ਔਰ ਜਨਮਾਇ ਕ੍ਰਾਸ ਨਿਬਿਡਿ ਹੁਏ ਪੁਨਹ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈ ਕਰ ਤੇਰੇਏ
(ਲਾਹਿ) ਪਾਹੁ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸਤਸੰਗ ਕਾ ਮਿਲਾਪੁ ਰੂਪ ਪਾਹੁ ਚੜ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਹਰਿ ਰੰਗਿ ਰਾਤਾ ਸਦ ਬੈਰਾਗੀ ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਤਿਨ੍ਹ ਘਰਿ ਆਵੈਗੇ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਦੀਵ ਬੈਰਾਗੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਯਦਪਿ ਹਰੀ ਸਭ ਕੇ ਨਿਕਟ ਹੈ ਤਦਪਿ ਤਿਨ ਬੈਰਾਗੀਓਂ ਕੋ
ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਤਿਨ੍ਹਕੀ ਪੰਕ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਜੀਵਾ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਆਪਿ ਦਿਵਾਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਕੀ ਚਰਨ ਹੁੜੀ ਮਿਲੇ ਤਾਂ ਜੀਵਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਆਪਰੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦਿਵਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਲੋਭਿ ਲਗੇ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮਨਿ ਕੋਰੈ ਰੰਗੁ ਨ ਆਵੈਗੇ ॥

ਦੁਬਿਧਾ ਕਰ ਪ੍ਰਾਣੀ ਲੋਭ ਮੈਂ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨ ਕੇ ਮਨ ਕੋਰੇ ਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਰੰਗੁ ਨਹੀ ਆਵੇਗਾ ॥

ਵਿਰਿ ਉਲਟਿਓ ਜਨਮੁ ਹੋਵੈ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲੈ ਰੰਗੁ ਲਾਵੈਗੇ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਵਿਰ ਜਨਮ ਉਲਟ ਜਾਵੈ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੂ ਪੁਰਖੁ ਮਿਲੇਗਾ ਤਬ ਤੇਰਾ ਹਰੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਇੰਦ੍ਰੀ ਦਸੇ ਦਸੇ ਭੁਨਿ ਧਾਵਤ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀਆ ਖਿਨੁ ਨ ਰਿਕਾਵੈਗੇ ॥

ਦਸੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀ ਤਿਨੋਂ ਗੁਣੇ ਵਾਲੀਆਂ ਦਸਹੀਂ ਦਿਸਾਕੋ ਧਾਵਤੀ ਹੈਂ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਠਹਰਤੀਆਂ ਨਹੀ ਹੈਂ ਵਾ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਮਾਇਆ
ਲੰਪਰ ਪੁਰਸ ਕਾ ਮਨੁ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਰਿਕੇਗਾ ॥ ਜੇ ਕਹੋਂ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਅਰ ਮਨ ਕੈਸੇ ਬਸ ਹੋਵੇ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਚੈ ਵਸਗਤਿ ਆਵੈ ਮੋਖ ਮੁਕਤਿ ਸੋ ਪਾਵੈਗੇ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ (ਪਰਚੈ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤਿਨਕੀ ਗਤੀ ਵਸ ਆਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਇੰਦ੍ਰੀ ਬਸ ਕਰਨ ਹਾਰਾ ਪੁਰਸ ਕੇਵਲ
ਮੁਕਤੀ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਓਅੰਕਾਰਿ ਏਕੇ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭੁ ਏਕਸ ਮਾਹਿ ਸਮਾਵੈਗੇ ॥

ਓਅੰਕਾਰ ਰੂਪ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬ੍ਰਹਮਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸਭੀ ਜਗਤ ਅੰਤ ਕੋ ਤਿਸ ਏਕ ਕੇ ਬੀਰ ਹੀ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਏਕੇ ਰੂਪੁ ਏਕੇ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਸਭੁ ਏਕਤੁ ਬਚਨਿ ਚਲਾਵੈਗੇ ॥ ੪ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਏਕ ਹੀ ਏਕਹੀ ਔਰ ਬਹੁਤ ਰੰਗੋਂ ਵਾਲਾ ਹੋਰਹਾ ਹੈ ਸਭੀ ਏਕ ਤਿਸਕੇ ਬਚਨ ਅਰਥਾਤ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਚਲਤੇਹੀ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਏਕੇ ਏਕੁ ਪਛਾਤਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਲਖਾਵੈਗੇ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਏਕ ਹੀ ਏਕ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਗੁਰਾ ਕੋ ਮਿਲੇਗਾ ਗੁਰੂ ਤਿਸਕੋ ਲਖਾਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਇ ਮਿਲੈ ਨਿਜ ਮਹਲੀ ਅਨਹਦ ਸਬਦੁ ਬਜਾਵੈਗੇ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਇਕ ਰਸ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਨਿਜ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤੁ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਭਾ ਪਾਵੈਗੇ ॥

ਛੋਟੇ ਬਡੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਜੋ ਮ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਤਪਤ ਕਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ਸੋਈ ਸੋਭਾ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਭੇਟੇ ਕੇ ਮਹਲੁ ਨ ਪਾਵੈ ਆਇ ਜਾਇ ਦੁਖੁ ਪਾਵੈਗੇ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰੂ ਭੇਟੇ ਬਿਨਾ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਜੀਵ ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਇਸੀ ਤਰਾ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥ ੬ ॥ ਐਸੇਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਅਨੇਕ ਜਨਮ ਵਿਛੁੜੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਵੈਗੇ ॥

ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਸੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਵਿਛੁੜੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਤੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ
ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤ ਮਹਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਮਤਿ ਮਲੀਨ ਬਿਗਸਾਵੈਗੇ ॥ ੭ ॥

ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਤੀ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਮਤ ਮਲੀਨ ਕੋ ਬਿਗਸਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਜਗਜੀਵਨ ਮੈ ਸਰਧਾ ਨਾਮਿ ਲਗਾਵੈਗੇ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਜਗਜੀਵਨ ਹਰੀ ਜਉ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਹਰ ਪਕਾਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਹੈ ਨਾਮੀ ਤਉ ਤੇਰੀ ਸਰਧਾ ਮੈਂ
ਮੇਰਾ ਮਨ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਰਨਿ ਮਿਲਾਵੈਗੇ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਗੁਰੂ) ਵਡਾ ਤੂੰ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਦੇਕਰ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੈਗੇ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨ ਗੁਰਮਤਿ ਚਾਲ ਚਲਾਵੈਗੇ ॥

ਹੈ ਮਨ ਗੁਰਸਿਖਿਆ ਕਰ ਸੁਭ ਚਾਲ ਮੈਂ ਚਲੇਗਾ ਭਾਵ ਤੇਰੀ ਰਹਿਣੀ ਉਤਮ ਹੋਜਾਵੇਗੀ ॥

ਜਿਉ ਮੈਗਲੁ ਮਸਤੁ ਦੀਜੈ ਤਲਿ ਕੁੰਡੇ ਗੁਰ ਅੰਕਸੁ ਸਬਦੁ ਦਿਖਾਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਿਸਤਰਾ ਮੰਤ੍ਰ ਹੁਏ (ਸਿਗਲ) ਹਸਤੀ ਕੇ ਕੁੰਡੇ ਕੇ ਤਲੇ ਦੇਈਤਾ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਵਸ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜੋ ਗੁਰ ਅੰਕਸ
ਰੂਪ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਵੈਗੇ ਤੋ ਮਨ ਰੂਪ ਹਸਤੀ ਜੀਵ ਕੇ ਵਸ ਮੈਂ ਆ ਜਾਵੈਗਾ ॥

ਚਲਤੋ ਚਲੈ ਚਲੈ ਦਹ ਦਹਦਿਸਿ ਗੁਰੁ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈਗੇ ॥

ਬਰਿਤੁ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਵਿਖੇ ਮਨ (ਦਹ) ਦਗਧ ਹੋਕਰ ਚਲਾਇਵਾਨ ਹੁਆ ਹੁਆ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਕੋ ਚਲਤਾ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੁ
ਸਬਦ ਦੇਕਰ ਰਾਖੇ ਅਰਥਾਤ ਰੋਕੇਗਾ ਤਬ ਹਰੀ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦੁ ਦੇਇ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਮੁਖਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਚੁਆਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਚੁਆਇ ਦੇਵੈਗਾ ਤਬ (ਸਬਦ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦੇਵੈਗਾ ਭਾਵ
ਅਪ੍ਰੇਖ ਕਰ ਦੇਵੈਗਾ ॥ ੧ ॥

ਬਿਸੀਅਰ ਬਿਸੁ ਭਰੇ ਹੈ ਪੂਰਨ ਗੁਰੁ ਗਰੁੜ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਵੈਗੇ ॥

ਮਾਇਆ ਸਰਪਟੀ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਜਹਿਰਕਰ ਇੰਦ੍ਰਿ (ਪੂਰਨ) ਲਬਾਲਬ ਭਰੇ ਹੈ ਵਾ ਮਾਈ ਸਰਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕੋਂ
ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਜਹਿਰ ਕਰ ਲਬਾਲਬ ਭਰੇਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦ ਰੂਪੀਗਾਰਬੁ ਬਿਖ ਉਤਾਰਨੇਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ ਮੁਖਮੈਂ ਪਾਇ
ਦੇਵੈਗਾ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਮੰਤਰ ਜੇ ਕਿਆ ਹੋਗਾ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਮਾਇਆ ਭੁਇਅੰਗਿ ਤਿਸੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵੈ ਬਿਖੁ ਝਾਰਿ ਝਾਰਿ ਲਿਵ ਲਾਵੈਗੇ ॥ ੨ ॥

ਮਾਇਆ ਸਰੂਪ ਵਾ ਮਾਇਆ ਕਾ ਕਾਰਜ ਕਾਮਾਈ ਰੂਪ ਸਰਪ ਤਿਸਕੋ ਨਿਕਰ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਜੋ ਝਾੜ ਝਾੜ ਜਹਿਰ
ਕੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਿਖੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵੇਗਾ ॥ ੨ ॥

ਸੁਆਨੁ ਲੋਭੁ ਨਗਰ ਮਹਿ ਸਬਲਾ ਗੁਰੁ ਖਿਨ ਮਹਿ ਮਾਰਿ ਕਢਾਵੈਗੇ ॥

ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਮੈਂ ਸਹਿਤ ਜੋਰ ਕੇ ਜੋ ਲੋਭਰੂਪੀ ਕੁਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਬਦ ਕੀ ਚੋਟ ਸੇ ਗੁਰੁ ਖਿਨ ਮੈਂ ਕਢਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਧਰਮੁ ਆਨਿ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਨਗਰੀ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵੈਗੇ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਕੇ ਸਤ ਸੰਤੋਖੁ ਧਰਮੁ ਇਹ ਗੁਨ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਆਨ ਰਾਖਿਓਂ ਕਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕੀਏ ਹੈ ਜੇਈ ਨਗਰੀ ਮੈਂ ਰਹੀ ਕਾ ਨਾਮ
ਜਪੇਗਾ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਪੰਕਜ ਮੋਹ ਨਿਘਰਤੁ ਹੈ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੁ ਨਿਘਰਤ ਕਾਢਿ ਕਢਾਵੈਗੇ ॥

ਜੋ ਮੋਹ ਰੂਪੀ (ਪੰਕ) ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਿਘਰਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਜਿਲਟ ਵਿਚ ਨਿਘਰਤੇ ਜਾਤੇ ਕੋ ਗੁਰੁ
ਕਾਢਦੇ ਯੋਗ ਕਾਢ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਝਾਹਿ ਝਾਹਿ ਸਰਨਿ ਜਨ ਆਏਗੁਰੁ ਹਾਥੀ ਦੇ ਨਿਕਲਾਵੈਗੇ ॥ ੪ ॥

ਰਖੜਾ ਕਰੇ ਰਖੜਾ ਕਰੇ ਜਬ ਐਸੇ ਕਰ ਕਰ ਗੁਰੇ ਕੀ ਵਾਸ ਸਰਣ ਆਏ ਤਬ ਗੁਰੁ ਦਯਾ ਰੂਪ ਵਾ ਸਿਖੜਾ ਰੂਪ (ਹਾਥੀ)
ਥਾਹ ਦੇਕਰ ਨਿਕਾਲ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਸੁਪਨੰਤਰੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਭੁ ਬਾਜੀ ਸਭੁ ਬਾਜੀ ਖੇਲੁ ਖਿਲਾਵੈਗੇ ॥

ਜੈਸੇ ਸੁਪਨੇ ਬੀਚ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਝੂਠਾ ਹੈ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਤੈਸੇ ਹੈ ਪੁਨਹ ਜੈਸੇ ਬਾਜੀਗਰ ਕੀ ਬਾਜੀ ਕਾ
ਖੇਲੁ ਝੂਠਾ ਹੈ ਅਰੁ ਖਿਨਕ ਮੈਂ ਖਿੰਡ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰ ਬਾਜੀ ਕਾ ਖੇਲੁ ਹੈ ਅੰਤ ਸਭੁ ਖਿਲਰ ਜਾਵੈਗਾ ॥

ਲਾਹਾ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮਤਿ ਲੈ ਚਾਲਹੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪੈਪਾ ਜਾਵੈਗੇ ॥ ੫ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਹਾ ਲੈ ਚਲੋ ਹਰੀਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਪਤਿਰੂਪੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਕੋ ਪਹਿਰੇ ਹੁਏਜਾਵੇਗੇ ॥ ਪਾ ॥

ਹਉਮੈ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਹਉਮੈ ਪਾਪੁ ਕੋਇਲੇ ਆਨਿ ਜਮਾਵੈਗੇ ॥

ਜੇ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਹਉਮੈ ਕੇ ਬੀਚ ਔਰੋ ਜੋ ਕਰਮ ਕਰਵਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਆਕਰ
ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਕੋਇਲੇ ਜਮਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਆਇਆ ਕਾਲੁ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਏ ਜੋ ਬੀਜੋ ਸੋ ਖਵਲਾਵੈਗੇ ॥ ੬ ॥

ਜਬ ਸਿਰ ਪੁਰ ਕਾਲ ਆਇਆ ਤੋ ਸਭ ਪਾਪ ਦੁਖਦਾਈ ਹੋਇ ਗਏ ਕਿਉ ਕਿ ਜੀਵ ਜੋ ਬੀਜਤਾ ਹੈ ਪਰਮੇਸਰ ਸੇ ਖਵਾ-
ਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੈਸੇ ਕਰਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵੈਸਾ ਫਲ ਭੋਗੇਗਾ ॥ ੬ ॥

ਸੰਤਹੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਧਨੁ ਸੰਚਹੁ ਲੈ ਖਰਚੁ ਚਲੰ ਪਤਿ ਪਾਵੈਗੇ ॥

ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੋ ਜੋ ਪਲੈ ਖਰਚ ਕੋ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਸੋ ਪਤਿਸਤਾ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਖਾਇ ਖਰਚਿ ਦੇਵਹਿ ਬਹੁਤੇਰਾ ਹਰਿ ਦੇਵੈ ਭੋਇ ਨ ਆਵੈਗੇ ॥ ੭ ॥

ਵਹੁ (ਖਾਇ ਖਰਿਚ) ਆਪ ਜਪੇਗਾ ਔਰੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੇ ਵੇਤੇ ਹੂਏ ਤਿਸਕੇ ਤੋਰਾ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ॥ ੭ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨੁ ਹੈ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਨੁ ਗੁਰ ਸਰਲਾਈ ਪਾਵੈਗੇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਧਨ ਰਿਦੋ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਧਨ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਲ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਦਇਆ ਦਇਆ ਕਰਿ ਦੀਨੀ ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ ਭੰਜਿ ਸਮਾਵੈਗੇ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਇਆ ਸਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਜਬ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਧੀ ਦਈ ਤਬ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਸਭ ਨਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਜੀਉ ਪਰਮੇਸਰ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਕਾਨੜਾ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪਿਆਵੈਗੇ ॥ ਲੋਹਾ ਹਿਰਨੁ

ਹੋਵੈ ਸੰਗਿ ਪਾਰਸ ਗੁਨੁ ਪਾਰਸ ਕੇ ਹੋਇ ਆਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਜਗਿਆਸੂ ਕਾ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਕੇ ਪਿਆਵੈ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕੇ ਲੋਹ (ਹਿਰਨ) ਸੂਰਨ ਹੋਜਾਫਾ ਹੈ ਉਸੇ ਹੀ ਤਿਸਕੇ ਬੀਰ ਪਾਰਸ ਕਾ ਗੁਨ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਉਤਮ ਜਗਿਆਸੂ ਔਰੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੋਜਾਫਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਹਾ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਪਾਰਸੁ ਜੋ ਲਾਗੈ ਸੇ ਢਲੁ ਪਾਵੈਗੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਹਾ ਪੁਰਸ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਲਾਗੇ ਅਰਥਾਤ ਮਿਲੇਗਾ ਸੋ ਗਿਆਨ ਢਲ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਜਿਉ ਗੁਰਉਪਦੇਸਿ ਤਰੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦਾ ਗੁਰੁ ਸੇਵਕ ਪੈਜ ਰਖਾਵੈਗੇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਤਰੇ ਹੈਂ ਉਸੇ ਹੀ ਸੇਵਕ ਭੀ ਪੈਜ ਗੁਰੂ ਰਖ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨੁ ਬਚਨੁ ਹੈ ਨੀਕੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਾਵੈਗੇ ॥

ਬਚਨੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਅਤੀ ਨੀਕਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਜੀਵ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਜਿਉ ਅੰਬਰੀਕ ਅਮਰਾਪਦ ਪਾਏ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖ ਬਚਨ ਪਿਆਵੈਗੇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਲਿਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਪਿਆਵੇਗਾ ਸੋ ਅੰਬਰੀਕ ਸਮ ਅਮਰ ਪਦ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਸਰਨਿ ਮਨਿ ਭਾਈ ਸੁਧਾ ਸੁਧਾ ਕਰਿ ਪਿਆਵੈਗੇ ॥

ਸਰਨੋਂ ਮੈਂ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨਿ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਈ ਹੈ ਨਾਮ (ਸੁਧਾ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਸੁਧਾ ਕਰਿ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਖਾਨ ਗੁਰੂ ਬੰਦੂਕਾ ਕੋ ਪਿਆਵੇਗਾ ॥

ਦਇਆਲ ਦੀਨ ਭਏ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਹਰਿ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਦਿਖਾਵੈਗੇ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਦਇਆਲ ਹੋਵੈਗੇ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਪੰਥ ਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪਏ ਸੇ ਬਾਪੇ ਤਿਨ ਰਾਖਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਆਵੈਗੇ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪਏ ਹੈ ਸੇ (ਬਾਪੇ) ਮੇਧ ਪਦ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਰਖਿਆ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਆਪ ਪ੍ਰਭੁ ਆਵੇਗਾ ॥

ਜੇਕੋ ਸਰੁ ਸੰਪੈ ਜਨ ਉਪਰਿ ਫਿਰਿ ਉਲਟੇ ਤਿਸੈ ਲਗਾਵੈਗੇ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਉਪਰ ਤੀਰ ਕਾ ਸੰਧਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਬੁਰਾ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ਫਿਰ ਉਲਟ ਕਰ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹਰੀ ਲਗਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਤਿਸੀਕਾ ਬੁਰਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਰੁ ਸੇਵਹਿ ਤਿਨ ਦਰਗਹ ਮਾਨੁ ਦਿਵਾਵੈਗੇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਸਰ ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਜਾਕਰ ਜੋ ਹਰੀ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਣੇ ਵਾਲੇ ਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਹਰੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮਾਨ ਦਿਵਾਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਪਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਗਲਿ ਮਿਲਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੈਗੇ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰੂ ਜੋ (ਗੁਰ) ਪੂਜਨ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸੇ ਜੋ ਤਿਨਕੀ ਗੁਰਮਤਿ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸਕੇ ਅਪਣੀ ਮਤ ਮੈਂ ਪਿਆਵਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕੇ ਗਲ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਔਰੋਂ ਕੋ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵੇਗਾ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਦੁ ਬੇਦੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਰ ਪਰਚੈ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੈਗੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਕਾ ਜੋ (ਨਾਦ) ਸਬਦ ਹੈ ਜਿਸ ਗੁਰਮੁਖ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ (ਬੇਦ) ਜਾਨਾ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਵਰ (ਪਰਚੈ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਨਾਮ ਕੋ ਪਿਆਵੇਗਾ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਰੂਪੁ ਹਰਿ ਰੂਪੇ ਹੋਵੈ ਹਰਿ ਜਨਕਉ ਪੂਜ ਕਰਾਵੈਗੇ ॥ ੬ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਜਪ ਕਰ ਹਰੀਕੇ ਰੂਪ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹਰੀ ਕਾ ਰੂਪ ਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈਐ ਜਗਤ ਮੈਂ ਹਰੀ ਤਿਸ ਅਪਨੇ ਜਨ ਕੇ ਪੂਜਨੇ ਜੋਗ ਕਰਾਵੇਗਾ ॥ ੬ ॥

ਸਾਕਤ ਨਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਹੀ ਕੀਆ ਤੇ ਬੇਮੁਖ ਹਰਿ ਭਰਮਾਵੈਗੇ ॥

ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਿਸ ਬੇਮੁਖ ਕੇ ਹਰੀ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਾਵੇਗਾ ॥

ਲੋਭ ਲਾਹਰਿ ਸੁਆਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਕਰੀਗਿ ਲਗਾਵੈਗੇ ॥ ੭ ॥

ਲੋਭ ਲਾਹਰਿ ਰੂਪ ਭਾਵ ਲੋਭ (ਸੁਆਨ) ਛੁੱਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤਿਸਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੀ ਹੈ ਮਾਇਆ ਜਨਮ ਜੋ ਵਿਸ਼ਵਕਰੀਹੈ ਇਨਮੈਂ ਮਾਇਆ ਕੇ ਬਲ ਤੇ ਤਿਸ ਲੋਭੀ ਕੇ ਲਗਾਵੇਗਾ ॥ ੭ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸਭ ਜਗ ਕਾ ਤਾਰਕੁ ਲਾਗਿ ਸੰਗਤਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੈਗੇ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਸਭ ਜਗਤ ਕਾ ਤਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਸਤਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਲਗੇਗਾ ਸੋਈ ਨਾਮ ਕੇ ਪਿਆਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਖੁ ਰਾਖੁ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਸਤਸੰਗਤਿ ਰਾਖਿ ਸਮਾਵੈਗੇ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਖਣੇ ਜੋਗ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭ ਜਿਸਕੇ ਤੈਨੇ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਰਖਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਸਮਾਵੇਗਾ ਤੇਰੇ ਮੂੰਹੋਂ ਰਖ ਲੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥ ਛੇ ਸਬਦੋਂ ਕਾ ਜੋੜ ਕਰਨੇ ਤੇ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਛਕਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਾਨੜਾ ਛੰਤ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੇ ਉਧਰੇ ਜਿਨ ਰਾਮ ਪਿਆਏ ॥ ਜਤਨ ਮਾਇਆ ਕੇ ਕਾਮਿ ਨ ਆਏ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸੇ ਪੁਰਖ ਉਧਰੇ ਹੈਂ ਜਿਨਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਪਿਆਏ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਜੋ ਮਾਇਆ ਕੇ ਉਦਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਪਿਆਏ ਸਭਿ ਫਲ ਪਾਏ ਧਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਬਭਭਾਗੀਆ ॥

ਜਿਨਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਪਿਆਏ ਹੈਂ ਤਿਨਨੇ ਸਰਬ-ਫਲ ਪਾਏ ਲੀਏ ਹੈਂ ਵਹੁ. ਨਾਮ ਕੇ (ਧਨਿ) ਧਨੀ ਧੰਨਤਾਜੋਗਹੈ ਔਰ ਬਭੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਸੰਗਿ ਜਾਗੇ ਨਾਮਿ ਲਾਗੇ ਏਕ ਸਿਉ ਲਿਵਲਾਗੀਆ ॥

ਜੋ ਸਤਸੰਗ ਕਰ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਔ ਨਾਮ ਜਪਨ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਏਕ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਸਾਥ ਬਿਰਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਮਾਨ ਮੋਹ ਬਿਕਾਰ ਸਾਧੂ ਲਾਗਿ ਤਰਉ ਤਿਨਕੈ ਪਾਏ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਰਣਿ ਸੁਆਮੀ ਬਭਭਾਗਿ ਦਰਸਨੁ ਪਾਏ ॥੧॥

ਜਿਨਨੇ ਨੇ ਮਾਨ ਮੋਹ ਆਦਿ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਤਜਾ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋ ਸਾਧੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਤਰੋਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜੋ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਸਰਣ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਵਭਭਾਗੀਆਂ ਨੇ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਨਿਤ ਭਜਹ ਨਾਰਾਇਣ ॥ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਸੁਆਮੀ ਗੁਣ ਗਾਇਣ ॥

ਜੋ ਸਾਧੂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ (ਰਸਕਿ) ਅਨੰਦਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਇ ਜੀਵਹ ਹਰਿ ਅਮਿਉ ਪੀਵਹ ਜਨਮ ਮਰਣਾ ਛਾਗਏ ॥

ਸਤਸੰਗਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਪਿਆਈਐ ਬਹੁੜਿ ਦੂਖੁ ਨ ਲਾਗਏ ॥

ਵਹੁ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਤ ਕੇ ਪੀਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਨਮਮਾ ਮਰਣਾ ਤਿਨਕਾ (ਛਾਗਏ) ਦੂਰ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈਤਿਨਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਕੋ ਪਾਈਏ ਤੋਹਰੀ ਕੋ ਪਿਆਈਤਾ ਹੈ ਬਹੁੜੇ ਕੋਈ ਦੂਖ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾਹੈ ॥

ਕਰਿ ਦਇਆ ਦਾਤੇ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਸੰਤ ਸੇਵ ਕਮਾਇਣ ॥ ਬਿਨਵੰਤਿ

ਨਾਨਕ ਜਨ ਧੂਰਿ ਬਾਛਹਿ ਹਰਿ ਦਰਸਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਣ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਕੇ ਉਪਰ ਪੁਰਖ ਬਿਧਾਤੇ ਦਾਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਦਇਆ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਨਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਮਾਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ (ਦਰਸਿ) ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ ਸੁਤੇ ਹੀ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੀ ਧੂਰੀ ਕੋ ਸਦੀਵ ਚਾਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲੇ ਜੰਤ ਭਜਹੁ ਗੋਪਾਲੈ ॥ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਪੂਰਨ ਘਾਲੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਭੀ ਜੀਵ (ਗੋਪਾਲੈ) ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਭਜੋ ਤੁਮਾਰੇ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਕੀ ਘਾਲ ਪੂਰੀ ਹੋਜਾਵੇਗੀ ॥

ਨਿਤ ਭਜਹੁ ਸੁਆਮੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸਫਲ ਜਨਮੁ ਸਬਾਇਆ ॥

ਨਿਤਾਖਤੀ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਭਜੇ ਤੁਮਾਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਸਵਲ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਈਐ ਨਿਤ ਧਿਆਈਐ ਪਰਵਾਨੁ ਸੋਈ ਆਇਆ ॥

ਤਾਂਝੇ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਈਏ ਔਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸਨੇਗਾਇਆਧਿਆਇਆਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ ਆਇਆ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਫਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਪ ਤਾਪ ਸੰਜਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਰੰਜਨ ਗੋਬਿੰਦ ਧਨੁ ਸੰਗਿ ਚਾਲੈ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਜਪ ਐ ਹਰੀ ਕਾ ਤਪ ਐ (ਨਿਰੰਜਨ) ਹਰੀ ਨਮਿਤ ਸੰਜਮ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਨ ਜੀਵ ਕੇ ਸੰਗ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਦਇਆ ਦੀਜੈ ਹਰਿ ਰਤਨੁ ਬਾਧਉ ਪਾਲੈ ॥ ੩ ॥

ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਨਾਮ ਰਤਨ ਦੀਜੀਏ ਤਿਸ ਕੋ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਬਾਂਧ ਲੇਵਾਂ ॥ ੩ ॥

ਮੰਗਲ ਚਾਰ ਚੋਜ ਆਨੰਦਾ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮਿਲੇ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥

ਜਿਨਕੋ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਦੀ ਕਰਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਮੰਗਲਚਾਰ ਔਰ ਅਨੰਦ ਕੇ ਬਿਲਾਸ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਸੁਖਹਰਾਮੀ ਇਛ ਮਨਕੀ ਪੁੰਨੀਆ ॥

ਤਿਨਕੇ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਗਮਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਕੀ ਇਛਾ ਸਭ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਬਜੀ ਬਧਾਈ ਸਹਜੇ ਸਮਾਈ ਬਹੁੜਿ ਦੂਖਿ ਨ ਚੁੰਨੀਆ ॥

ਅਨੰਦ ਕੀ ਬਧਾਈ ਬਜੀ ਔਰ ਤਿਨਕੀ ਸ਼ਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੁਈ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁੜੇ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ਰੋਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥

ਲੇ ਕੰਠਿ ਲਾਏ ਸੁਖ ਦਿਖਾਏ ਬਿਕਾਰ ਬਿਨਸੇ ਮੰਦਾ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਕੰਠ ਮੈਂ ਲਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨਕੋ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦਿਖਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੇ ਮੰਦੇ ਸੁਭਾਉ ਅਰ ਬਿਕਾਰ ਬਿਨਸ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਨੰਦਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਸ਼ਾਮੀ ਪੁਰਖ ਮਿਲੀਏਂ ਤਾਂਝੇ ਹੋ ਭਾਈ ਕੁਮ ਭੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪੋ॥੪॥੧॥

ਮੂਸੇ ਕਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ॥ ਮੂਸਾ ਕਿਸੀਸਮੇਂ ਵਿਖੇ ਇਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਬਾ ਤਿਸਕੀ ਜਥਾਂ ਸਗਾਈ ਹੁਈ ਥੀ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬੜੀ ਸੁੰਦਰ ਥੀ ਵਹੁ ਕਿਸੀ ਔਰ ਰਾਜਾ ਕੀ ਨਿਗਾਹ ਚੜੀ ਉਸਨੇ ਬਿਵਾਹੀ ॥ ਮੂਸੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਸਮਝਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥਜੁਧ ਕੀਆ ਜੀਤ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਕੈਦ ਕੀਆ ਅਰ ਪੁਛਾ ਤੈਨੇ ਐਸਾ ਨਿੰਦਤ ਕਾਮ ਕਿਉਂ ਕੀਆ ਉਸਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰਾ ਚਿਤ ਇਸਕੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤ ਲਗ ਗਿਆ ਬਾ ਅਰ ਬੇਬਸ ਹੋਕਰ ਆਪਕੇ ਛੜ ਕੇ ਤਜਾਗ ਕਰ ਯਹ ਕਾਮ ਕੀਆ ਬਾ ॥ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਰਕੋਸੁਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਆ ਅਰ ਵਹੁ ਇਸਤ੍ਰੀ ਉਸੀਕੋ ਬਖਸ ਦਈ ਸਿਰੋਪਾਉ ਟੇਕਰ ਛੋਡ ਦੀਆ ਢਾਵੀਆਂ ਨੇ ਵਾਰ ਗਾਈ ਉਸੀਪੁਨ ਪਰ ਯਹਿ ਵਾਰ ਹੈ* ॥ ਉਪਦੇਸ ॥

ਕਾਨੜੇ ਕੀ ਵਾਰ ਮਹਲਾ ੪ ਮੂਸੇ ਕੀ ਵਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹਰਿ ਗੁਰਮਤਿ ਰਖੁ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਯਾ ਲੈਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖ ॥

ਦਾਸਨ ਦਾਸਾ ਹੋਇ ਰਹੁ ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ ਮਾਰਿ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਇ ਰਹੁ ਔਰ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਮਾਰ ਦੇਹ ॥

ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿਆ ਕਦੇ ਨ ਆਵੈ ਹਾਰਿ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ

ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਸਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਜਨਮ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥ ਜੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਫੇਰ ਕਈ ਹਾਰਨਹੀਂ ਆਵੇਗੀ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਪੰਨਤਾਯੋਗਹੋਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰ ਸਿਖਯਾ ਕਰ ਹਰੀ ਰਸ ਕੋ (ਸਾਰ) ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹਰਿ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਣੀ ਨਿਧਾਨੁ ॥

ਚਾਰੋਂ ਜੁਥੋਂ ਮੈਂ ਹਰੀ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ॥

ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗੁਰਮਤਿ ਧਿਆਈਐ ਤਾਂ ਦਰਗਹ ਪਾਈਐ ਮਾਨੁ ॥

*ਧੋਮੀ ਤਿਸਲੀ ਯਾਰ ਹੈ ॥ ਕ੍ਰੇਮਨ ਮਹਾਰਾਜੇ ਇਕ ਗੁਰੀਏ ਲਿਖੇ ॥ ਬਾਨਿਆ ਮੂਸਾ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਭ ਸੁਣਿਆ ਯੋਜੇ ॥ ਦੀਦਾ ਚਿਏ ਵੇਦ ਗਾਈਆ ਕਹੁ ਕਿਹ ਬਕੀ ॥ ਉੱਤ ਪਛਾਰੀ ਬਭੁਲਿਆ ਘਟ ਕਾਲੀ ਸਲੋਹਿਸ ਪੰਥ ਤੁਰੀ ਜਾਬ ਤੁਰੂ ਜੀਨੇ ਪੰਥਤੁਰੀ ਧੋਮੀ ਮੋਲੀ ॥ “ਉਂ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਖ ਸਾਧਿਓਂ ਹੂ ਆਪੇ ਚਾਹੁਜੀਐਗੀਆ” ॥ ਇਤਯਾਦਿ

ਗੁਰਮਤ ਲੇਕਰ ਜੇਕਰ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਕੇ ਧੜਾਈਏ ਤੋਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸਨਮਾਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਵਿੰਦ ਜਪਿ ਮੁਖੁ ਉਜਲਾ ਪਰਧਾਨੁ ॥ ਨਾਨਕ

ਗੁਰੂ ਗੋਵਿੰਦੁ ਹਰਿ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਤਨ ਝਾਣੀ ਕਰ ਗੋਵਿੰਦ ਕੇ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਮੁਖ ਉਜਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅੰ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਪਰਧਾਨ) ਮੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਨਾਮ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥੨॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕੇ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਜੁਗ ਜੋਗੀਆ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਰਸ ਰਸੀਅਜਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਭੋਗ ਭੋਗੀਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਿਧ ਐਂਰ ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪੇ ਹੀ ਐਂਰ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸੂਰੂਪ ਮੈਂ (ਜੁਗ) ਜੁਗਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋਗੀ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਰਸ ਰੂਪ ਹੈਂ ਐਂਰ ਚਿਨ ਰਸ ਮੈਂ (ਰਸੀਅਜਾ) ਲੇਟੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਭੋਗ ਰੂਪ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਭੋਗਣੇ ਵਾਲਾ ਭੀ ਆਪੇ ਹੈਂ ॥

ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਤੂੰ ਆਪੇ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਗੀਆ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈਂ ਐਂਰ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਜੋ ਗੁਣ ਆਗੇ ਪਿਛੇ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪੈਨੁ ਪਨੈ ਪੰਨ ਪੰਨ ਪਨੈ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਸੁਲਹਾ ਬੁਲੇਰੀਆ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਤਸੰਗਤ ਭੂਤ ਕਾਲ ਮੈਂ ਪੰਨ ਪੰਨ ਥੀ ਅਥ ਭੀ ਪੰਨ ਪੰਨ ਹੈ ਅਰ ਆਗੇ ਕੋ ਭੀ ਪੰਨ ਪੰਨ ਹੋਵੇਗੀ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਰੀ ਕੇ (ਬੁਲਹਾ) ਬੋਲੇਂ ਕੇ ਬੋਲੀਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਬੋਲਤੁ ਸਾਭ ਪਾਪਲਹੋਗੀਆ ॥੧॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਤਿਸ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਸਭੀ ਮੁਖ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਹਰਿ ਹਰੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਬੋਲਣੇ ਕਰ ਸਭ ਪਾਪ ਉਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸ਼ੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਵਿਚਲਾ ਗੁਨਮੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਮਮਤਾ ਨਾਸੁ ਹੋਇ ਦੁਰਮਤਿ ਕਵੈ ਧੋਇ ॥

ਜੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਦੁਰਮਤ ਕੋ ਧੋਕਰ ਰਿਟੇ ਸੇ ਨਿਕਾਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਦਿਨੁ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਜਿਨਕਉ ਧ੍ਰੁਹਿ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਇਨ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਆਦਿ ਸੇ ਉਤਮ ਕਰਮ ਕਾ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਦਇਆਲੂ ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤਦਾ ਹਲਿ ਜੇਵਡੁ ਅਵਤੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਹਰੀ ਦਿਆਲ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੀ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹਰੀ ਆਪੇ ਆਪਿ ਹੀ ਸਰਬ ਮੈਂ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਹਰੀ ਜੈਸਾ ਬਡਾ ਐਂਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਥੀਐ ਜੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਇ ॥

ਕੀਮਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈਆ ਬੇਅੰਤੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਸੋਇ ॥

ਜੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਮੈਂ ਅਥ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਘੋਰ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਅਗੇ ਕੋ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੀ ਕੀਮਤ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਸੋ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਬਡਾ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹਿਆ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤਨ ਸੀਤਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਸਭ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀਜ ਗਜੀਵਨਾ ਤੂ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਰੰਗ ਰੰਗਨਾ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਓ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਘਟੇ ਘਟੇ ਕੇ ਰੰਗੋਂ ਮੈਂ ਰੰਗਾ ਹੁਆ ਵਾ ਰੰਗਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਪਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਾ ਤੂ ਸਤਿ ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨਾ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਭ ਰੇਰੇ ਕੇ ਪਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਤੂੰ (ਸਤਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਤ ਸਤੁਪ ਹੈਂ ॥

ਇਕੁ ਦਾਤਾ ਸਭੁ ਜਗਲੁ ਫਿਖਾਰੀਆ ਹਰਿ ਜਾਚਹਿ ਸਭ ਮੰਗ ਮੰਗਨਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਇਕ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਜਗਤ ਤੇਰਾ ਭਿਛਕ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਸੇ(ਮੰਗਨਾ) ਮੰਗਤੇ ਹੋਕਰ ਮੰਗਨੇ ਕੀ(ਜਾਚਹਿ) ਚਾਹ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸੇਵਕੁ ਠਾਕੁਰੁ ਸਭੁ ਤੂਹੈ ਤੂਹੈ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਚੰਗਾ ਚੰਗਨਾ ॥

ਸੇਵਕ ਭੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰਾਵਨੇ ਵਾਲਾ ਠਾਕੁਰ ਭੀ ਤੂੰਹੀ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੋ ਸ਼੍ਰੋਸਤ ਜੇ(ਚੰਗਨਾ) ਸ਼੍ਰੋਸਤ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਰਿਖੀਕੇਸੁ ਹਰੇ ਰਿਖੀਕੇਸੁ ਹਰੇ ਜਿਤੁ ਪਾਵਹਿ ਸਭ ਫਲ ਫਲਨਾ ॥ ੨ ॥

ਭਾਤੇ ਸਭੀ ਮੁਖ ਸੇ ਰਿਖੀਕੇਸ਼ ਹਰੇ ਰਿਖੀਕੇਸ਼ ਹਰੇ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਫਲੋਂ ਤੇ ਸ਼੍ਰੋਸਤ ਫਲ ਪਾਵਹੁਗੇ ॥ ੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮਨ ਹਰਿ ਵਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਕਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਪੜਾਵਣਾ ਕਰੁ ਫਿਰ ਹਰੀ ਕੀ ਦਗਗਾਹ ਮੈਂ ਸਨਮਾਨ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਜੇ ਇਛਹਿ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਲਗੈ ਧਿਆਨੁ ॥

ਜੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਲਗ ਜਾਵੇਗਾ ਤੋਂ ਮਨ ਬਾਛਤ ਫਲਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪੁ ਸਭਿ ਕਟੀਆਹਿ ਹਉਮੈ ਚੁਕੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਛੋਟੇ ਬੜੇ ਪਾਪ ਸਭ ਕਟੇ ਜਾਵੇਗੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਔਰ ਗੁਮਾਨ ਭੀ ਚੁਕ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਬਹੁਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਬੜਾਪਕ ਰੂਪ ਪਛਾਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨਾਲ ਅਛੇਤ ਸਮਝਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਭੀ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰੇ ਪਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਐਸੀ ਕ੍ਰਿਪਾਧਾਰ ਜੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤਾ ਰਹਾ ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਜਿਨਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਆਇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਹਰ ਇਕ ਨਾਮ ਭਾਵ ਜਿਤਨੇ ਨਾਮ ਹੈਂ ਸੇ ਸਭ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਣੇ ਕਰ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਕਰਮ ਕਾ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਬਸਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੋ ਚਲੈ ਤਿਨ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਚਲੇ ਹੈ ਤਿਨ ਕਾ ਦੁਖ ਦਿਵਰ ਸਕ ਲਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਣੈ ਭਾਣੈ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਓ ਜਨ ਵੇਖਹੁ ਮਨਿ ਪਤੀਆਇ ॥

ਮਨ ਮਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕਿਸੀ ਨ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮਨ ਮੈਂ ਪਤੀਆਇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵੇ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਦਾਸਨੁ ਦਾਸੁ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਲਾਗੋ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਲਗੇ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਤੂੰ ਬਾਨ ਬਨੰਤਰਿ ਭਰਪੂਰੁ ਹਹਿ ਕਰਤੇ ਸਭ ਤੇਰੀ ਬਲਤ ਬਲਾਵਣੀ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕਰਤੇ ਤੂੰ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਔਰ ਜੋ ਅੰਤਰ ਤਿਨ ਕੇ ਸਥਾਨ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਤਿਨ ਮੈਂ ਰਹਣੇ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਹੈਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਰਚਨਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੀ(ਬਲਾਵਣੀ)ਕੀ ਹੂਈ ਹੈ ॥

ਰੰਗ ਪਰੰਗ ਸਿਸਟਿ ਸਭ ਸਾਜੀ ਬਹੁ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਭਾਂਤਿ ਉਪਾਵਣੀ ॥

ਰੰਗ ਸੁੰਤਿ ਪੀਤਾਇ (ਪਰੰਗ) ਮਿਸ੍ਰਿਤਿ ਰੰਗ ਕਰ ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਸਭ ਸਾਜੀ ਹੈ ਔਰ ਬਹੁਤ ਭਾਂਤ ਕੇ ਰੰਗੋਂ ਕਰ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਉਪਾਵਣੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਸਭ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਜੋਤੀ ਵਿਚਿ ਵਰਤਹਿ ਗੁਰਮਤੀ ਤੂਪੈ ਲਾਵਣੀ ॥

ਹੇ ਜੋਤੀ ਸਭ ਵਿਖੇ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਬਰਤ ਰਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਬੀਚ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਵਣੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਹੋਹਿ ਦਇਆਲੁ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਹਿ ਮੁਖਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਮਝਾਵਣੀ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਉਪਰ ਤੂੰ ਦਯਾਲੂਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮੁਖ ਰੂਪ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇਰੀ ਸਮਝਾਵਣੀ ਦੇਤੇ ਹੈ ਔਰ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸਭ ਬੋਲਹੁ ਰਾਮ ਰਮੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਰਮੇ ਜਿਤੁ ਦਾਲਦੁ ਦੁਖੁ ਭੁਖ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਵਣੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਭਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਭੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਤਿਸਮੇਂ ਰਮੇ ਸੁੰਦ(ਰਾਮ)ਰਮਨ ਰੂਪਪਰਮੇਸ਼ੁਰਵਿਖੇ

ਮਨ ਕਰਕੇ ਰਮੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤੁਮਾਰੇ ਦੁਖ ਆਇ ਸਭੀ ਬਿਕਾਰ ਅਰੁ ਰੂਪ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਵੈਗੀ ॥੩॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮ ਰਸੁ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ॥

ਵਿਚਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਰਤਦਾ ਬੁਝਹੁ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੈ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸੁਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਬੁਝਣਾ ਕਰੇ ॥

ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਕਵੀ ਮਾਰਿ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਬਿਖ ਰੂਪ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਅੰਤਰਕਰਨ ਸੇ ਮਾਰ ਕਵੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਤਿਨ ਜੂਐ ਜਨਮੁ ਸਭੁ ਹਾਰਿ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਚੇਤਿਆ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਭੁ ਜਨਮ ਜੂਐ ਮੈਂ ਹਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਤੁਠੈ ਹਰਿ ਚੇਤਾਇਆ ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥
ਜਿਨ ਪਰ ਗੁਰੂ (ਤੁਠੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦੇ ਹੋਂ ਤਿਨਕੇ ਹਰਿਨਾਮ (ਚੇਤਾਇਆ) ਜਲਾਯਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਰਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਚੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਉਤਮੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਵਿਚਿ ਕਲਿਜੁਗ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥
ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕਰਨੀ ਔਰ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣਾ ਯਿਹ ਕਰਣੀ ਕਲਿਜੁਗ ਵਿਖੇ ਉਤਮ ਔ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ॥

ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਕੀਰਤਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਉਰਿਹਾਰੁ ॥
ਮਤੀ ਵਿਖੇ ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰ ਕਰ ਕੀਰਤੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਮਿਲਕਰ ਹਰਿ ਚਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਵਾਰੰਵਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਜਿਨ ਹਰਿ ਧਿਆਇਆ ਤਿਨ ਸਉਪਿਆ ਹਰਿ ਭੰਡਾਰੁ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ ਵਡਭਾਗੀ ਹੋਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਨੇ ਤਿਨਕੇ ਨਾਮਕਾ ਖਜਾਨਾ ਸੌਂਪਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜੇ ਕਰਮ ਕਮਵਾਣੇ ਨਿਤ ਹਉਮੈ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥
ਬਿਨਾ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨਾਮ ਤੇ ਜੀਵ ਜੋ ਕਰਮ ਕਮਾਵਣੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਤ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਕਰ ਖਵਾਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜਲਿ ਹਸਤੀ ਮਲਿ ਨਾਵਾਲੀਐ ਸਿਰਿ ਭੀ ਫਿਰਿ ਪਾਵੈ ਛਾਰੁ ॥
ਜੇਸੇ ਹਸਤੀ ਕੇ ਜਲ ਕੇ ਸਾਥ ਮਲ ਕਰ ਨਵਾਈਏ ਪਰੰਤੂ ਫੇਰ ਭੀ ਸਿਰ ਪਰ ਛਾਰ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਪੁਨਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਿਰ ਪੁਰ ਸੁਆਹ ਪਾਵਟੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੇਲਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਇਆ ਕਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਏਕੰਕਾਰੁ ॥
ਜਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਏਕੰਕਾਰੁ) ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਮੰਨਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਉਪਦੇਸ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਮਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਜੈਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਵਖਰੁ ਹੈ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਨਾਇਕੁ ਪੁਰਖੁ ਹਮਾਰਾ ॥
ਹੇ ਬਿਆਪਕ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜੋ ਵਖਰ ਹੈ ਸੇ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਠ ਹੈ ਔਰ ਤੂੰ ਹਮਾਰਾ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਸ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਹਰਿ ਆਪੇ ਵਰਤੈ ਸਭੁ ਜਗਤੁ ਕੀਆ ਵਣਜਾਰਾ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਆਪੇ ਹੀ ਸਭ ਜਗਤ ਕੇ ਖੇਲ ਕੇ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਬੀਚ ਮੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਬਰਤਨ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ਅਰ ਸਭ ਜਗਤ ਤੇਰੇ ਬਣਜਾਰਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨਜ ਮੈਂ ਜੀਵ ਲਾਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭ ਜੋਤਿ ਤੇਰੀ ਜੋਤੀ ਵਿਚਿ ਕਰਤੇ ਸਭੁ ਸਰੁ ਤੇਰਾ ਪਾਸਾਰਾ ॥
ਹੇ ਜੋਤੀ ਕਰਤੇ ਸਭ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਪਾਸਾਰਾ ਭੀ ਸਭ ਸਚਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹਿ ਤੁਧੁ ਸਫਲੁ ਸੇ ਗਾਵਹਿ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਨਿਰੰਕਾਰਾ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜੋ ਗੁਰਮਤ ਕਰ ਤੇਰੇ ਕੇ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਸਭ ਸਫਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਵਹੁ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਚਵਹੁ ਮੁਖਹੁ ਜਗੀਨਾਬੁ ਜਗੀਨਾਬੁ ਜਗਜੀਵਨੇ ਜਿਤੁ ਭਵਜਲ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਾ ॥ ੪ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸਭੀ ਮੁਖ ਸੇ (ਚਵਹੁ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵਨ ਰੂਪ
ਜਿਸਕੇ ਜਪਣੇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਮਰੀ ਜਿਹਥਾ ਏਕ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਅਗਮ ਅਥਾਹ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰੀ ਜਿਹਥਾ ਤੋ ਏਕ ਹੈ ਹੇ ਅਗਮ ਰੂਪ ਆਪਣੇ ਗੁਣ (ਅਥਾਹ) ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥

ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਜਪਹੁ ਇਆਣਿਆ ਹਰਿ ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗਾਹ ॥
ਹਮ (ਇਆਣੇ) ਬਾਲਕ ਕੈਸੇ ਜਪ ਸਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮ ਬਡੇ (ਅਗਮ) ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਰਾ ਔਰ (ਅਗਾਹ) ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦੇਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਮਤਿ ਉਤਮਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਗਿ ਪਾਹੁ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਉਤਮ ਮਤੀ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਹਮ (ਗੁਰ) ਪੂਜ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪਵੈ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮ ਪਾਪੀ ਸੰਗਿ ਤਰਾਹੁ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਕੋ ਅਪਣੀ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈ ਮੇਲ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਹਮ ਪਾਪੀ ਤਿਨਕੋ ਸੰਗ ਮੈ ਮਿਲ ਕਰ ਤਰ ਜਾਵੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ ਹਰਿ ਤੁਨੈ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਹੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਜਨ ਕੋ ਆਪ ਬਖਸ਼ ਲੀਜੀਏ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ (ਤੁਨੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਹੋਏ ਅਪਣੇ ਮੇਲ ਮੈ
ਮਿਲਾਇ ਲੇਵੋਗੇ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਸੁਣਿ ਬੇਨਤੀ ਹਮ ਪਾਪੀ ਕਿਰਮ ਤਰਾਹੁ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮਰੀ ਬੇਨਤੀ ਕੋ ਸੁਣੋ ਕਿ ਹਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਭਾਵ ਤੁਛ ਜੀਵੋ ਕੋ ਤਾਰ ਲੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਕਰਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਗਜੀਵਨਾ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲਿ ਦਇਆਲੂ ॥
ਹੇ ਦਯਾਲੂ ਜਗਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਏਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਕਿ (ਗੁਰੁ) ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮੇਲ ਦੀਜੀਏ ॥

ਗੁਰੁ ਸੇਵਾ ਹਰਿ ਹਮ ਭਾਈਆ ਹਰਿ ਹੋਆ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾਲੂ ॥
ਹਰੀ ਗੁਰੂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਹਮਕੋ ਪ੍ਰਯਾਚੀ ਲਗੀ ਹੈ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸਭ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਵਿਸਰੀ ਮਨਿ ਚੁਕਾ ਆਲ ਜੈਸਾਲੂ ॥
ਸਭੀ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਬਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਔਰ ਮਨ ਸੇ (ਆਲ) ਘਰ ਕਾ ਧੰਧਾ ਭੀ ਚੁਕ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਤੁਨੈ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹਮ ਕੀਏ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲੂ ॥
ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ਹਮਕੋ ਸਬਦ ਦੇਕਰ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕਿ ਅਤੁਤੁ ਧਨੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਮਾਲੂ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਅਤੰਤ ਧਨ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਹੀਧਨਨਗਦੀਅਰਮਾਲਾਹਾਥੀ
ਘੋੜੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਤੁਮ ਵਡ ਵਡੇ ਵਡੇ ਵਡੇ ਉਚੇ ਸਭ ਉਪਰਿ ਵਡੇ ਵਡੋਨਾ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਪੀਛੇ ਬਿਭਿਓਂ ਸੇ ਬਡੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਸੇ ਉਚੇ ਹੋ ਅਥ ਜੋ ਬਡੇ ਸੋ ਬਡੇ ਹੈਂ ਅਗੇ ਜੋ ਬਡੇ ਸੋ ਬਡੇ ਹੋਵੇਗੇ ਤਿਨ ਸਭ
ਸੋਂ ਤੁਮ ਉਪਰ ਹੋ ॥

ਜੋ ਧਿਆਵਹਿ ਹਰਿ ਅਪਰੰਪਰੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਧਿਆਇ ਹਰੇ ਤੇ ਹੋਨਾ ॥
ਹੇ (ਅਪਰੰਪਰੁ) ਬ੍ਰਹਮਾਵਿਕੋਂ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਧਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਧਿਆਇ
ਕਰ ਅਨੰਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਗਾਵਹਿ ਸੁਣਹਿ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਸੁਆਮੀ ਤਿਨ ਕਾਟੇ ਪਾਪ ਕਟੋਨਾ ॥
ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਤੇਰਾ ਜਸ ਗਾਵਤੇ ਵਾ ਸੁਣਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਪੋਂ ਕੋ (ਕਟੋਨਾ) ਕਾਟਨੇ ਵਾਲੇ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤੁਮ ਜੈਸੇ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਜਾਨੇ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਮੁਖਿ ਵਡ ਵਡ ਭਾਗ ਵਡੋਨਾ ॥
ਜਿਨਕੋ ਮਸਤਕ ਕੇ ਭਾਗ ਬਡੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਗੁਰ (ਵਡੋਨਾ) ਵਡੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸਿਖਯਾ ਮਤੀ ਮੈ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ
ਪੁਰਖ ਤੁਮ ਜੈਸੇ ਹੋ ਤੈਸੇ ਜਾਨੇ ਹੋ ॥ ਤਾਤੇ ਹਮ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹੁ ਆਦਿ ਸਤੇ ਜੁਗਾਦਿ ਸਤੇ ਪਰਤਪਿ
ਸਤੇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਤੇ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਵਾਸੁ ਦਸੋਨਾ ॥ ੫ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋ ਸਭੀ ਐਸੇ ਧਿਆਵਨਾ ਕਰੇ ਜੋ ਆਇ ਮੈਂ ਭੀ ਸਤ ਥਾ ਔਰ ਜੁਗੋਂ ਕੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਕੇਆਇਮੈਂ ਭੀ
ਸਤ ਥਾ ਅਬ ਪ੍ਰਤਖ ਵਰਤਮਾਨ ਮੈਂ ਭੀ ਸਤ ਹੈ ਅਰ ਆਗੇਕੋ ਭੀਸਦਾ ਸਦਾ ਸੱਤ ਸੂਰੂਪ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹਮ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਮਰੇ ਹਰਿ ਜਗਜੀਵਨਾ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਗੁਰਮੰਤ ॥
ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਜਗਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪ ਹਰੀ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ਅਚਿੰਤ ॥
ਹਰੀ ਜੋ ਮਨ ਤੇ ਅਗਮ ਹੈ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕੇ ਗੋਚਰ ਭੀ ਨਾਹੀ ਬਾਣੀ ਤੇ ਭੀ ਪਰੇ ਹੈ ਸੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹਰੀ ਹਮਕੋ
(ਅਚਿੰਤ) ਅਕਸਮਾਤ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਘਟਿ ਘਟਿ ਵਰਤਦਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਆਪਿ ਬਿਅੰਤ ॥
ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਹਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਬਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਹਰੀ ਬੇਅੰਤ ਜਹਾ ਤਹਾ ਆਪੇ ਆਪ ਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਸਭ ਰਸ ਭੋਗਦਾ ਹਰਿ ਆਪੇ ਕਵਲਾ ਕੰਤ ॥
ਹਰੀ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਰਸੋਂ ਕੇ ਕੋਗਤਾ ਹੈ ਹਰਿ ਆਪ ਹੀ ਲਛਮੀ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਭਿਖਿਆ ਪਾਇਦਾ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਈ ਜੀਅਜੰਤ ॥
ਕੋ ਸੁਖਮ ਅਸਬੂਲ ਸਿਸ੍ਰੀ ਕਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਹਰੀ ਆਪੇ ਹੀ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦਿਕ ਭਿਖਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਮਾਂਗਹਿ ਹਰਿ ਜਨ ਸੰਤ ॥
ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਭੀ ਸੋ ਦਾਨੁ ਦਾਜੀਐ ਜੋ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸੰਤ ਜਨ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ਮਿਲੁ ਹਮ ਗਾਵਹੁ ਹਰਿਗੁਣ ਛੰਤ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੇ ਤਾਈਂ ਆਇਕਰ ਮਿਲੀਏ ਜੋ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮ ਤੇਰੇ ਦੁਣੋਂਕੇ (ਛੰਤ) ਜਸ ਕੋ
ਗਾਵਨਾ ਕਰੀਐ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਮੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਸਰੀਰਿ ॥
(ਹਰੀ) ਪ੍ਰਭੁ ਸਮਰਥ ਸਜਣ ਕਾ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ (ਨਾਮੁ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਨਾਮੁ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅੰਤਹਕਰਣ ਔਰ
(ਸਰੀਰ) ਕਾਰਣ ਸਰੀਰ ਔਰ ਸਬੂਲ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸਾਡੀ ਹੁਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੀਨੋਂ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਸਾਡੀ ਹੁਈ ਹੈ
ਤਾਵ ਅਗਾਨ ਅਰੁ ਤਦ ਜੰਨ ਉਪਾਧੀ ਨਵਿਰਤ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਆਸਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੂਰੀਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸੁਣਿ ਹਰਿ ਧੀਰ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਸਭ ਆਸਾਹਮਾਰੀਆਂ ਪੂਰਨ ਭਈਆਰੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੁਣ ਕਰ ਮਨ ਮੈਂ ਧੀਰਜ
ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਊਤਮੁ ਹਰਿਆ ਨਾਮੁ ਹੈ ਹਰਿ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਮਉਲਾ ॥
ਹਰੀ ਊਤਮ ਹੈ ਅਰ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ (ਹਰਿਆ) ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਸਭ ਮੈਂ (ਮਉਲਾ) ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜਪਦੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਤਿਨ ਸੇਵੇ ਚਰਨ ਨਿਤ ਕਉਲਾ ॥
ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਲਛਮੀ ਨਿਤ ਸੇਵਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਨਿਤ ਸਾਰਿ ਸਮਾਲੇ ਸਭ ਜੀਅਜੰਤ ਹਰਿ ਵਸੈ ਨਿਕਟਿ ਸਭ ਜਉਲਾ ॥
ਨਿਤਪਾਤਿ ਸਭ ਸੁਖਮ ਅਸਬੂਲ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਸਾਰ ਸੰਮਾਲੇ) ਖਬਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਨਿਕਟ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਭ
ਸੋ (ਜਉਲਾ) ਜੁਦਾ ਭਾਵ ਅਸੰਗ ਹੈ ॥

ਸੋ ਬੁਝੈ ਜਿਸੁ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇਸੀ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਉਲਾ ॥
ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੋ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੋ ਸਤਗੁਰੂ ਸਮਰਥ ਪੁਰਖ (ਸਉਲਾ) ਸਾਵਲਾ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਗਾਵਹੁ ਗੁਣ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੇ ਗੋਵਿੰਦ
ਹਰੇ ਗੋਵਿੰਦ ਹਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤ ਗੁਣੀ ਸਮਉਲਾ ॥ ੬ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋ ਸਭੀ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰ ਤਿਸ (ਗੁਣੀ)
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਸੁਤਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਚੇਤਿ ਮਨਿ ਹਰਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਪਿ ਸਮਾਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੁਤਿਆ ਭੀ ਹਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਯਾਦ ਕਰ ਅਰ ਜਾਕ੍ਰਤ ਮੈਂ ਭੀ ਸਹਜ ਪਦ ਰੂਪ ਸਮਾਧੀ ਕਰ
ਭਾਵ ਜਾਗ੍ਰਤ ਕੇ ਅਤੀ ਅਭਾਜਾਸ ਕਰਕੇ ਸੋਚਤੇ ਕੀ ਭੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਤਦਰੂਪ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਾਉ ਮਨਿ ਗੁਰੁ ਤੁਠਾ ਮੇਲੇ ਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜਨ ਕੇ ਮਨਮੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੂ (ਤੁਠਾ) ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ ਮਾਯਾ ਪਤੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਇਕਸੁ ਸੇਤੀ ਪਿਰਹੜੀ ਹਰਿ ਇਕੋ ਮੇਰੈ ਚਿਤਿ ॥

ਇਕ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਔਰ ਇਕ ਹਰੀ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਅਧਾਰੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਇਕਸ ਤੇ ਗਤਿ ਪਤਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਖਜਨਕੋ ਇਕ ਹਰੀ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੈ ਔਰ ਇਕ ਹਰੀ ਸੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਗਤੀ ਔਰਪਤਿਸਤਾ ਹੈ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਪਰਿ ਸਬਦ ਵਜੇ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਵਡਭਾਗੀ ਅਨਹਦੁ ਵਜਿਆ ॥

(ਪਰੇ) ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ (ਮਤੀ) ਭੁਧੀ ਮੈ ਗੁਰਮਤਿ ਧਾਰਨੇ ਕਰ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਕੋ (ਅਨਹਦੁ) ਇਕ ਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਜਿਆ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਭਾਵ ਸਾਖਯਾਤ ਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਆਨਦ ਮੂਲੁ ਰਾਮੁ ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਗੋਵਿੰਦੁ ਗਜਿਆ ॥

ਔਰ ਜਬ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਗੋਵਿੰਦ ਕੋ (ਗਜਿਆ) ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਤਬ ਅਨੰਦ ਕਾ ਮੂਲ ਰਾਮ ਹੀ ਸਰਬਮੈ ਪੂਰਨਦੇਖਾ ॥

ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਵੇਸੁ ਹਰਿ ਦੇਕੋ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਭਜਿਆ ॥

ਆਦਿ ਔਰ ਜੁਗਾਦਿ ਮੈਂ ਜਿਸਕਾ ਏਕ ਹੀ ਵੇਸ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਭੁਧੀ ਮੈਂ ਗੁਰ ਸਿਖਯਾ ਲੈਕਰ ਭਜਾ ਹੈ ਭਾਤੇ ਔਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਦਾਨੁ ਦਇਆਲ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਜਿਆ ॥

ਹੇ ਦਵਾਲ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਔਰ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨੋਂ ਕੀ ਲਜਾ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥

ਸਭਿ ਧੰਨੁ ਕਹਹੁ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਪੜਵਾ ਕਜਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਸਭੀ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਕਿ ਪੂਜ ਸਤਿਗੁਰੂ ਧੰਨ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਪੜਵਾ ਵਕ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਭਗਤਿ ਸਰੋਵਰੁ ਉਛਲੈ ਸੁਭਰ ਭਰੇ ਵਹੰਨਿ ॥

ਭਗਤੀਕੇ ਸਰੋਵਰ ਸੰਤਜਨ ਉਛਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਗਿਆਨਕਰ ਲਥਾਲਥ ਭਰੇ ਹੁਏ ਵਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੰਨਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਗ ਲਹੰਨਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋਈਸਰ ਰੂਪ ਜਾਣਕਰ ਪੂਜਾ ਹੈ ਵਹੁ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ (ਲਹੰਨਿ) ਜਾਣੀਏ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਅਸੰਖ ਹਰਿ ਹਰਿਕੇ ਗੁਨ ਕਥਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਅਸੰਖ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਹਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਲੇ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਨ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬੇਅੰਤ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗਾਧਿ ਹਰਿ ਜਨ ਕਿਤੁ ਬਿਧਿ ਮਿਲਾਹਿ ਮਿਲਾਹਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਅਗਾਧ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਤੂੰ ਅਗੰਮ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਜਨ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਿਲੇ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਮਿਲਾਹਿ) ਮਿਲਾਏ ਕੀ ਚਾਹ ਹੈ ਵਾ ਮੇਲਾਉ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਸੁ ਜਪਤ ਜਪਤ ਜਨ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਜਸ ਕੋ ਤੇਰੇ ਦਾਸ ਜਪਤੇ ਜਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਇਕ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਕੀਮਤਿ ਕੇ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਲੈਹੁ ਲਾਇ ਲਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਅਗਮ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਅਪਨੇ ਲੜ ਲਾਇ ਕਰਕੇ ਮੇਲ ਲੀਜੀਏ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਲ ਕੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਅਗਮੁ ਹਰਿ ਕਿਉ ਕਰਿ ਹਰਿ ਦਰਸਨੁ ਪਿਖਾ ॥

ਹਰੀ (ਅਗੋਚਰ) ਇੰਦ੍ਰੀਯੋਂ ਕਾ ਅਵਿਸ਼ਯ ਹੈ ਪੁਨਹ ਮਨ ਥਾਣੀ ਸੇ ਅਗਮ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਕੌਸ ਦੇਖੋਂ ॥

ਕਿਛੁ ਵਖਰੁ ਹੋਇ ਸੁ ਵਰਨੀਐ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨ ਰਿਖਾ ॥

ਜੇਕਰ ਕੁਛ (ਵਖਰ) ਵਸਤੂ ਅਰਥਾਤ ਅਵਾਰ ਹੋਏ ਤੇ ਬਰਨਨ ਕਰੀਏ ਤਿਸਕਾ ਨਾ ਤੋਂ ਕੋਈ (ਰੂਪ) ਅਕਾਰ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਹੀ ਰੇਖਾਇ ਚਿਨ ਹਨ ॥

ਜਿਸ ਬੁਝਾਏ ਆਪਿ ਬੁਝਾਇ ਦੇਇ ਸੋਈ ਜਨੁ ਵਿਖਾ ॥
ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਬੁਝਾਵਣੇ ਕੀ ਬੁਝ ਦੇਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਬੁਝਾਇ ਦੇਹਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰੇਖ ਗਯਾਨ ਦੇਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਤਿਸਕੋ
ਅਪ੍ਰੇਖ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਚਟਸਾਲ ਹੈ ਜਿਤੁ ਹਰਿਗੁਣ ਸਿਖਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸਤਿਸੰਗਤ ਹੈ ਯੋਹੀ ਪਾਠਸਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਬੀਚ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਿਖਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਪਨੁ ਪੰਨੁ ਸੁ ਰਸਨਾ ਪੰਨੁ ਕਰ ਪੰਨੁ ਸੁ ਪਾਧਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਿਤੁ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਲੇਖਾ ਲਿਖਾ ॥੮॥
ਪੰਨ ਪੰਨ ਵਹੁ ਰਸਨਾ ਹੈ ਔਰ ਹਾਥ ਭੀ ਔਰ ਵਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਧਾ ਭੀ ਪੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਲੇਖੋਂ
ਕੇ ਲਿਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੈ ਹਰਿ ਜਪੀਐ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ਹਰੀ ਕਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਹਰਿ ਏਕ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਜਪਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੈ ਹਰਿ ਜਪਤ ਸੁਨਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਹਰ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਹਰਿ ਏਕ ਨਾਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਪਣੇ ਆਰ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਭ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏਗੇ ॥
ਹਰਿਨਾਮੁ ਤਿਨ੍ਹੀ ਆਰਾਧਿਆ ਜਿਨ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਿਆ ਪੂਰਿ ਪਾਇ ॥
ਪਰੰਤੂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਰਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਨਕੋ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਧੁਨੋਂ ਹੀ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਹਗਹ ਜਨ ਪੈਨਾਈਅਨਿ ਜਿਨ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਆਇ ॥
ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਦਰਗਾਹਿ ਮੈਂ ਪਹਿਨਾਏ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕੋ ਸਿਰੋਪਾਉ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨੇ ਆਇ
ਨਿਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਤੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਜਿਨ ਹਰਿ ਸੁਣਿਆ ਮਨਿ ਭਾਇ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੋਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇਹੋਏਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੋ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮਕੋ ਸ੍ਰਵਣਕੀਆ ਹੈ ॥
ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਪੋਓਂ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਅਰ ਵਹੁ ਗੁਰੋਂ ਵਾਸੇ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥
ਜਿਨ ਪੁਰਸੋ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ (ਹਰਿ) ਆਇ ਸੇ ਹੀ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਆਇ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇਆ ਸਾਂਤਿ ਵਸੀ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਆਇ ਬਸੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਤਿਨਕਾ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਉਦਿਆ ਸਭੁ ਦਾਲਟੁ ਦੁਖੁ ਲਹਿ ਜਾਇ ॥ ੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ (ਚਉਦਿਆ) ਉਚਾਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਦੁਖ ਅਰ ਦਰਿਦ੍ਰ ਸਭ ਲਹਿ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੨॥
ਪਉੜੀ ॥ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਤਿਨਕਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ॥
ਜਿਨਾ ਨੇ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਉਪਰ ਸੇ (ਹਉ) ਮੈਨੇ ਸਦੀਵ ਤਨ ਮਨ ਕੋ ਵਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕਉ ਮਿਲਿਆ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜਿਨਕਉ ਪੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖਿਆ ॥
ਪਰੰਤੂ ਜਿਨਕੋ ਧੁਨੋਂ ਹੀ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮੇਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅਗਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰਮਤੀ ਤਿਸੁ ਰੂਪੁ ਨਹੀ ਪ੍ਰਭ ਰੇਖਿਆ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਹਰੀ ਅਗਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਰੂਪ ਅਰ ਰੇਖਾ ਅਰਥਾਤ ਰਿਕੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਧਿਆਇਆ ਜਿਨਾ ਅਗਮੁ ਹਰਿ ਤੇ ਠਾਕੁਰ ਸੇਵਕ ਰਲਿ ਏਕਿਆ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਹਰੀ ਅਗਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਸੇਵਕ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਕਹਹੁ ਮੁਖਹੁ ਨਰ ਨਰ ਹਰੇ ਨਰ ਨਰ ਹਰੇ ਨਰ
ਨਰ ਹਰੇ ਹਰਿ ਲਾਹਾ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਵਿਸੇਖਿਆ ॥ ੯ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਨਰੋਂ ਸਭੀ ਮੁਖ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਕਯੋਂਕਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤੀ
ਕਰਨੇ ਕਾ (ਵਿਸੇਖਿਆ) ਅਧਿਕ ਲਾਭ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਮੁ ਰਵਿ ਰਹੇ ਰਮੁ ਰਾਮੋ ਰਾਮੁ ਰਮੀਤਿ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਜੋ (ਰਾਮ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮਨ ਕਰਕੇ (ਰਵਿ) ਜਪ ਰਹੇ ਹੈ ਔਰ (ਰਮ ਰਾਮੋ) ਥਾਨੀ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਵਿਖਰੇ
ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਭੀ ਹਮ (ਰਾਮੁ ਰਾਮੀਤ) ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਹੈ ਪ੍ਰਭਿ ਖੇਲੁ ਕੀਓ ਰੰਗਿ ਰੀਤਿ ॥

ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਵਿਖੇ ਆਤਮ ਰੂਪ ਰਾਮ ਬਾਪਕ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ (ਰੰਗਿ ਰੀਤਿ) ਰੰਗੀ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਰੀਤੀ ਪੂਰਬਕ ਸਭ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਿਕਟਿ ਵਸੈ ਜਗਜੀਵਨਾ ਪਰਗਾਸੁ ਕੀਓ ਗੁਰ ਮੀਤਿ ॥

ਹਰੀ ਜਗ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਪਾਸ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਯਿਹ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦਾਦਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਨ ਮਿਲੇ ਜਿਨਿ ਲਿਖਿਆ ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਜਿਨ ਕੋ ਹਰੀ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਧੁਰ ਸੇ ਹੀ ਲੇਖ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਜਪਿਓ ਮਨਿ ਚੀਤਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰ ਬਚਨ ਕਰ ਮਨ ਮੈ (ਗੀਤ) ਚੇਤਨ ਕੋ ਜਪਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਭਾਗਿ ਵਸੈ ਵਡਭਾਗਿ ॥

ਜਿਨ ਭਾਗਵਾਨੋ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਸਜਣ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਵਡਭਾਗੀ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਦੇਖਾਲਿਆ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀ ਹਰਿ ਮੈਂ ਖਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਪੂਰੇ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦੇਖਾ ਦੇ ਵੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਧਨੁ ਧਨੁ ਸੁਹਾਵੀ ਸਫਲ ਘੜੀ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਮਨਿ ਭਾਣੀ ॥

ਵਹੁ ਘੜੀ ਸੋਭਨੀਕ ਔਰ ਸਫਲ ਅਰ ਧਨ ਧਨ ਕਹਿਏ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਣੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕਥਾ ਸੁਣਾਵਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਸਿਖਹੁ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਅਕਥ ਕਹਾਣੀ ॥

ਹੇ ਗੁਰ ਸਿਖੋ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਣਾਵੋ ਕਯੋਕਿ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ (ਕਹਾਣੀ) ਕਥਾ ਅਕਥ ਹੈ ਭਾਵ ਬਿਆਤ ਹੈ ॥

ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਕਿਉ ਦੇਖੀਐ ਮੇਰਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਖਾਵੁ ਸੁਜਾਣੀ ॥

ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਮੇਰਾ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਅਤੀ ਚਤਰ ਹੈ ਤਿਸ ਨਿਰਗੁਣ ਕੋ ਕੈਸੇ ਪਾਈਐ ਅਰ ਸਰਗੁਣ ਕੋ ਕੈਸੇ ਦੇਖੀਏ ?

ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਦਿਖਾਏ ਆਪਿ ਹਰਿ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਨਾਮਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਜਬ ਗੁਰਾਂ ਦੇ ਵਾਕਾਂ ਕਰਕੇ ਨਾਮੀ ਹਰੀ ਮੈ ਬਿਰਤੀ ਸਮਾਣੀ ਰਹੇ ਤਬ ਹਰੀ ਅਪਨੇ ਸਰਗੁਣ ਰੂਪ ਕੋ ਭੀ ਦੇਖਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਹਰੀ ਅਪਨੇ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਮੈ ਭੀ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਨਾਨਕੁ ਵਾਰਿਆ ਜੋ ਜਪਦੇ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ (ਵਿਟਹੁ) ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਨਿਰਬਾਣ ਹਰੀ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਤੇ ਲੋਇਣਾ ਗਿਆਨ ਅੰਜਨੁ ਗੁਰੁ ਦੇਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅੰਜਨ ਕੋ (ਦੇਇ) ਪਾਇਕਰ ਹਮਾਰੇ (ਲੋਇਣਾ) ਨੇਤ੍ਰ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਜਣੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਮਿਲੇਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈ ਜਨਕੋ (ਸਹਜਿ) ਸੁਭਾਵ ਹੀ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਹੈ ਔਰ ਮੈਨੇ ਸਜਣ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਾਤਿ ਹੈ ਮਨਿ ਤਨਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਅੰਤਰਕਰਣ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਾਤੀ ਹੈ ਕਿਯੋਕਿ ਵਹੁ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਚਿਤਵੈ ਨਾਮੇ ਪੜੈ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਵਹੁ ਨਾਮਕੋ ਹੀ ਚਿਤਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਪੜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਅਪਣੀ ਬਿਰਤੀਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਚਿੰਤਾ ਗਈ ਬਿਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਪਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਪਾਕੇ ਤਿਸ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਐ ਨਾਮੁ ਧੂਪੈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਣੇ ਸੇ ਰਹੇ ਮੈਂ ਨਾਮੁ ਉਤਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਫੂਰਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੇ ਰਤਿਆ ਨਾਮੇ ਪਲੈ ਪਾਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੇ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਭੁਧੁ ਆਪੇ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਕੈ ਭੁਧੁ ਆਪੇ ਵਸਗਤਿ ਕੀਤਾ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਜਗਤ ਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਪੁਨਹ ਤਿਸ ਕੀ ਗਤੀ ਕੇ ਅਪਨੇ ਬਸਮੇਂ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਮਨਮੁਖ ਕਰਿ ਹਾਰਾਇਅਨੁ ਇਕਨਾ ਮੇਲਿ ਗੁਰੂ ਤਿਨਾ ਜੀਤਾ ॥

ਇਸ ਜਗਤ ਮੇਂ ਇਕ ਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇ ਹਰਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ਇਕਨਾਂ ਕੇ ਗੁਰੂ ਮੇਲ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਕੇ ਜੀਤਾ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਸਭਾਰੀ ਲੀਤਾ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮੁ ਉਤਮ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੇ ਕਰ ਕਿਸੀ ਉਤਮ ਭਾਗ ਵਾਲੇ ਨੇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਦੁਖੁ ਦਾਲਦੁ ਸਭੇ ਲਹਿ ਗਇਆ ਜਾਂ ਨਾਉ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਦੀਤਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਸਕਾ ਦੁਖ ਅਰੁ ਦਰਿਦ੍ਰ ਸਭ ਉਤਰ ਗਿਆ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੇ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾਉਪਦੇਸ਼ੁ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਹਮ ਐਸੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਸੇਵਹੁ ਮੋਹਨੇ ਮਨਮੋਹਨੇ ਜਗ ਮੋਹਨੇ ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਸਭੋ ਵਸਿ ਕੀਤਾ ॥੧੧॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੇ ਸਭੀ ਮਨ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੇ ਔਰ ਜਗਤ ਕੇ ਮੋਹਨੇ ਵਾਲੇ ਮੋਹਨੇ ਕਾ ਸੇਵਨ ਕਰੇ ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਜਗਤਕੇ ਉਤਪਤਿ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ (ਵਸਿ ਕੀਤਾ) ਵਸੀਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥੧੧॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਚੋਗੁ ਹੈ ਭ੍ਰਮਿ ਭੂਲੇ ਮਨਮੁਖ ਦੁਰਜਨਾ ॥

ਘੋਟੇ ਪੁਰਸ ਮਨਮੁਖੋ ਕੇ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪ ਚੋਗ ਹੁਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੋਂ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਸੇ ਭੂਲੇ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ਜੇ ਕਹੇਂ ਰੋਗ ਕੈਸੇ ਨਿਬ੍ਰਿਤਿਹੋ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਚੋਗੁ ਵਢਾਇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸਜਨਾ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਜਨ ਮਿਤ੍ਰ ਸੰਤ ਜਨੇ ਕੇ ਮਿਲਤੇ ਅਗਿਆਨ ਰੋਗ ਗਵਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਤਾਮਿ ਸਗਾਰਵਾ ਜਾਂ ਦੇਖਾ ਹਰਿ ਨੈਣੇ ॥

ਮਨ ਅਰੁ ਤਨ(ਤਾਮਿ) ਤੋ (ਸਗਾਰਵਾ)ਸਹਤ ਚੱਰਵਤਾਏ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਜੋਹਰੀ ਨੇਤ੍ਰੇ ਕਰ ਦੇਖਾ ਜਾਵੇ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈ ਮਿਲੈ ਹਉ ਜੀਵਾ ਸਦੁ ਸੁਣੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸਕੇ(ਜਦੁ)ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਸੁਣ ਕਰ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਰੀਨਾਬ ਜਗਦੀਸਰ ਕਰਤੇ ਅਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖੁ ਅਭੋਲੁ ॥

ਜੋ ਜਗਤ ਕਾ ਨਾਬ ਜਗਦੀਸਰ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਇਕੋਂ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਤਥਾ ਅਭੋਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥

ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹੁ ਮੇਰੇ ਗੁਰਸਿਖੇ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਹਰਿਨਾਮੁ ਅਮੋਲੁ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਸਿਖੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੋ ਹਰੀ ਆਪ ਉਤਮ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਭੀ (ਅਮੋਲ) ਬੇਕੀਮਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨੁ ਧਿਆਇਆ ਹਿਰਦੈ ਦਿਨਸੁ ਰਾਤਿ ਤੇ ਮਿਲੇ ਨਹੀ ਹਰਿ ਚੋਲੁ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਇਸਮੇ ਕੁਝ (ਚੋਲ) ਸੰਦੇਹ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਸਚ ਖਾਤ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਬੋਲੁ ॥

ਜਿਸ (ਗੁਰ) ਪੁਜਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪੂਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਧਿਆਵਹੁ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣੇ ਨਾਰਾਇਣੇ ਜਿਤੁ ਚੂਕਾ ਜਮ ਝਗੜੁ ਝਗੋਲੁ ॥੧੨॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੇ ਸਭੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਨਰ ਨਾਰਾਇਣ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਜਮ ਝਗੜੂਕਾ ਅਜਾਮਲਵਤ (ਝਗੋਲ) ਨਰਕ ਕਾ ਗੋਤਾ ਵਾ ਝਗੜਾ ਤੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਚਉਦਿਆ ਸਰੁ ਸੰਧਿਆ ਗਾਵਾਰ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਤੇ ਹੁਏ ਕੋ ਜਿਸ(ਗਾਵਾਰ)ਮੁਖਤੋਂ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਬਾਣ ਖੰਡਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਤੁਰਾ ਚਿਤਵਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਲਿਵ ਉਬਰੇ ਜਿਨ ਸੰਧਿਆ ਤਿਸੁ ਫਿਰਿ ਮਾਰ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਤੋਂ ਹਰੀ ਕੀ ਓਟ ਲੈਕੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਫਿਰ ਵਹੁ ਬਾਣ ਜਿਸਨੇ ਸੰਧਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਉਸੀ ਕੇ ਮੁੜਕੇ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਸੀ ਕਾ ਬੁਰਾ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਅਖੀ ਪ੍ਰੇਮਿ ਕਸਾਈਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਖੀਨੁ ॥

ਜੋ ਅਖੀਆ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਕਸ ਬੀਚ ਆਈਆ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਦੀਵ ਹਰਿ ਵੇਲੇ (ਨਾਮ) ਪ੍ਰਸੰਸ ਹਰੀ ਕੇ ਦੇਖਤੀਂ ਹੈ ॥

ਜੇਕਰਿ ਦੂਜਾ ਦੇਖਦੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਢਿ ਦਿਓਨਿ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇਕਰ ਨੇਕ੍ਰ (ਦੂਜਾ) ਦੇਖਤ ਨੂੰ ਦੇਖਤੇ ਹੋਵੈ ਤੋ ਗੋਲਕੋਂ ਮੈਂ ਸੋ ਕਥ ਦੇਈਏ ॥ ੨ ॥ ਜੇ ਕਹੇ ਸੋ ਹਰੀ ਕਹਾ ਹੈ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੂਰਨੋ ਅਪਰੰਪਰੁ ਸੋਈ ॥

ਜੋ ਜਲ ਬਲ ਅਰ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਅਪਰੰਪਰ) ਬ੍ਰਹਮਾਣਿਕੋਂ ਕਾ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹਰੀ ਹੈ ॥

ਜੀਅ ਜੰਤ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਦਾ ਜੋ ਕਰੇ ਸੁ ਹੋਈ ॥

ਔਰ ਛੋਟੇ ਬੜੇ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਵਹੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਨਹੀ ਕੋਈ ॥

ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅਰ ਭ੍ਰਾਤਾ ਮਿਤ੍ਰ ਤਿਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕਾ ਔਰ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਜਪਿਅਹੁ ਜਨ ਕੋਈ ॥

ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਬ੍ਰਜਾਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਕੋਈ ਜਪੋ ਸਭ ਕੇ ਮੁਕਤੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਜਪਹੁ ਗੋਪਾਲ ਗੁਨ ਪਰਗਟੁ ਸਭ ਲੋਈ ॥ ੧੩ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸਭੀ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਗੁਨੋਂ ਕੇ ਜਪਣਾ ਕਰੋ ਜੋ ਸਭ (ਲੋਈ) ਸ੍ਰਿਸ਼ੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ ਸਿ ਸਜਣਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਪਾਇਆ ਰੰਗੁ ॥

ਜੋ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸਜਣੋਂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਲੁਭਿ ਲੁਭਿ ਦਰਗਹਿ ਵੈਵੁ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਤੂੰ ਨਾਮ ਕਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੁ ਵਿਚ (ਲੁਭਿ ਲੁਭਿ) ਲਟਕ ਲਟਕ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਭੇ ਹੁਆ ਹੁਆ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਜਾਹੁ ਭਾਵ ਕੋਈ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਹਰਿ ਤੂਹੈ ਦਾਤਾ ਸਭਸਦਾ ਸਭਿ ਜੀਅ ਤੁਮਾਰੇ ॥

ਹੋ ਹਰੀ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਯਿਹ ਸਭੀ ਜੀਵ ਤੁਮਾਰੇ ਆਸਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭਿ ਤੁਧੈ ਨੋ ਆਰਾਧਦੇ ਦਾਨੁ ਦੇਹਿ ਪਿਆਰੇ ॥

ਸਭੀ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਕੋ ਆਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਪ੍ਰਯਾਤ ਤੂੰ ਸਭਕੋ ਦਾਨੁ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਦਾਤੈ ਦਾਤਾਰਿ ਹਥੁ ਕਢਿਆ ਮੀਹੁ ਵੁਨਾ ਸੈਸਾਰੇ ॥

ਹੋ ਹਰੀ ਉਦਾਰ ਦਾਤੇ ਜਥ ਤੇਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਹਥੁ ਕਢਿਆ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਮੀਹੁ ਬਰਸਾ ਹੈ ॥

ਅੰਨੁ ਜੀਮਿਆ ਖੇਤੀ ਭਾਉ ਕਰਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਸਮਾਰੇ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਖੇਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸਮਾਲਣ ਰੂਪ ਅੰਨੁ ਜਮਤਾ ਭਯਾ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮੰਗੈ ਦਾਨੁ ਪ੍ਰਭ ਹਰਿਨਾਮੁ ਅਪਾਰੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਜਨੁ ਭੀ ਹਰੀ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਅਧਾਰੁ ਦਾਨੁ-ਆਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਇਛਾ ਮਨ ਕੀ ਪੂਰੀਐ ਜਪੀਐ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥

ਜੋ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਜਪੀਏ ਤੋ ਮਨ ਕੀ ਸਭ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੇ ਚਰਨ ਅਰਾਧੀਅਹਿ ਗੁਰ ਸਥਾਇ ਰਤਨਾਗਰੁ ॥

ਭੁੱਟੋਂ ਕਾ ਸਥਾਇ ਜੋ (ਰਤਨਾਗਰ) ਵੈਰਾਗ ਆਦਿ ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਖਾਣ ਹੈ ਤਿਸ ਵਾਹੇ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕਾ ਅਰਾਧਨ ਕਰੀਏ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ ਛਾਟੈ ਜਮ ਕਾਗਰੁ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਉਧਾਰੁ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਜਮ ਕਾ ਕਾਗਰੁ ਫਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤੀਐ ਜਪਿ ਹਰਿ ਬੈਰਾਗਰੁ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਹਰੀ (ਬੈਰਾਗਰੁ) ਹੀਰਓਂ ਕੀ ਖਾਣ ਰੂਪ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਜੀਤ ਲਈਦਾ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਪਵਹੁ ਸਰਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੀ ਬਿਨਸੈ ਦੁਖ ਦਾਗਰੁ ॥ ੧੪ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਤਾਤੇ ਸਭੀ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵਹੁ ਤੁਮਾਰਾ ਦੁਖ ਔਰ (ਦਾਗਰੁ) ਦਾਗੁ ਭਾਵ ਕਲੰਕੁ ਸਭਮਿਟ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧੪ ॥

ਸਲੋਕ ਮਃ ੪ ॥ ਹਉ ਝੁੰਝੇਂਦੀ ਸਜਣਾ ਸਜਣੁ ਮੈਛੈ ਨਾਲਿ ॥

ਜਿਸ ਸਜਣ ਕੇ ਮੈਂ ਛੁੱਢ ਰਹੀ ਥੀ ਸੋ ਸਾਜਨ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਹਿ ਦਿਖਾਲਿ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਅਲਖ ਗੁਰਾ ਬਿਨਾ ਲਖਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਜੋ ਗੁਰੂ ਮੁਖ ਰੂਪ ਹੈਂ ਵਹੁ ਸਾਥਿਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇਹੈਂ ॥੧॥

ਮਃ ੪ ॥ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਈ ਤਿਨਿ ਸਚੈ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਰਹਣੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਬਿਨ ਉਨਸੋਂ ਰਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤੋ ਪੂਰਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਕੇ ਰਸ ਵਿਖੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਰਸਨ) ਜਿਹਵਾ ਰਸਾਈ ਅਰਥਾਤ ਤਦਰੂਪ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ਅਥ ਵਾਰ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਪਉੜੀ ॥ ਕੋਈ ਗਾਵੈ ਕੋ ਸੁਣੈ ਕੋ ਉਚਰਿ ਸੁਣਾਵੈ ॥

ਕੋਈ ਇਸਕੇ ਰਾਗ ਨੇਂ ਗਾਇਨ ਕਰੇ ਔਰ ਕੋਈ ਸੁਣਨ ਕਰੈ ਪੁਨਹ ਕੋਈ ਅਰਥ ਉਚਰ ਕਰ ਕਹ ਕਰਕੇ ਸੁਣਾਇ ਦੇਵੈ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਤਿਸਕੀ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੀ ਪਾਪ ਰੂਪ ਮੈਲੁ ਉਤਰੇ ਜਾਵੇਗੀ ਔਰ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਮਨ ਬਾਂਝਤ ਫਲ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਮੇਟੀਐ ਹਰਿਕੋ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਇਸ ਵਾਰ ਦੁਆਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਾਵਣਾ ਕਰੇਗਾ ਆਵਣਾ ਜਾਵਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਲਾਅਰਮਰਨਾਤਿਸਕਾ (ਮੇਟੀਐ) ਨਿਬਿੜੇ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਆਪਿ ਤਰਹਿ ਸੰਗੀ ਤਰਾਹਿ ਸਭ ਕੁਟੰਬੁ ਤਰਾਵੈ ॥

ਵਿਰ ਵਹੁ ਪੁਰਸ ਆਪ ਤੋ ਤਰ ਜਾਵੇਗਾ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸੰਗੀ ਭੀ ਸਭ ਤਰ ਜਾਵੇਗੇ ਔਰ ਸਮੂਹ ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਭਾਵੈ ॥ ੧੫ ॥ ੧ ॥ ਸੁਧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰਣੇ ਜਾਤਾ ਹੁੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥ ੧ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਕਾਨੜਾ ਬਾਣੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀਉਕੀ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਐਸੇ ਰਾਮਰਾਇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਜੈਸੇ ਦਰਪਨ ਆਹਿ ਬਦਨ ਪਰਵਾਨੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮ ਰਾਇ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੀਸੇ ਕੇ ਬੀਰ (ਬਦਨ) ਮੁਖ ਕੀ ਭਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਖ ਹੀ ਪ੍ਰਵਾਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥

ਬਸੈ ਘਟਾ ਘਟ ਲੀਪ ਨ ਛੀਪੈ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਰਸ ਬਸਤਾ ਹੈ ਲਿਪਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ (ਛੀਪੈ) ਛਪਤਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬੰਧਨ ਮੁਕਤਾ ਜਾਤੁ ਨ ਦੀਸੈ ॥ ੧ ॥

ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਔਰ (ਜਾਤੁ) ਜਨਮਤਾ ਮੁਕਤਾ ਭੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਪਾਨੀ ਆਹਿ ਦੇਖੁ ਮੁਖੁ ਜੈਸਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਨੀ ਕੇ ਬੀਰ ਮੁਖ ਕਾ ਪ੍ਰਤਿਬਿੰਬ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੋ ਕੋ ਸੁਆਮੀ ਬੀਠਲੁ ਐਸਾ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝ ਦਾਸ ਕਾ ਬੀਠਲੁ ਸੁਆਮੀ ਐਸਾ ਹੀ ਤਿੰਨ ਤਿੰਨ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਜਿਹ ਭੀ ਪੂਰਬਵਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਾਤੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੁ ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਾਮਾ ਰਾਮ ਰਾਮੇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰੇ
ਤੁਮਰੇ ਤੂ ਬਡ ਪੁਰਖੁ ਪਿਤਾ ਮੇਰਾ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਬੇਨਤੀ ॥ ਹੇ ਰਾਮ(ਰਾਮ)ਸ਼ੁੱਧ ਜੋ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਰਮੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਭਜਨ ਮੈ ਤਤਪਰ ਹੁੰਦੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਖਾਧਾ
ਭਾਵੇਂ ਤੂੰ ਬੰਨ੍ਹੇ ਹੋ ਹੈਂ ਹਮ ਬਾਲਿਕ ਜੀਵ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕੀਏ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਖੁਰਖ ਸਭ ਸੇ ਵਡਾ ਔਰ ਮੇਰਾ
ਪਿਤਾ ਔਰ ਮਾਤਾ ਵਡ ਰਖਕ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਅਸੰਖ ਅਗਮ ਹਰਿ ਅਗਮ ਅਗਮ ਹਰਿ ਰਾਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ (ਅਸੰਖ) ਅਗਿਣਤ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਇਆ ਤੂੰ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈ ਅਗੰਮ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੇਰੀ
ਮਿਤ ਕੋ ਕੋਈ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਣੀ ਗਿਆਨੀ ਸੁਰਤਿ ਬਹੁ ਕੀਨੀ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਕੀਮਤਿ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਗੁਣੀ ਗਿਆਨੀ ਜਨੋਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ(ਸੁਰਤਿ)ਸਮਝ ਕਰੀ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੀ ਕੀਮਤਿ ਕੋ ਤਿਲ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ॥੧॥

ਗੋਬਿਦ ਗੁਣ ਗੋਬਿਦ ਸਦ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਗੋਬਿਦ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥

ਹ ਗੋਬਿਦ ਜੀ (ਗੋ) ਬੇਦਾ ਵਾਰੇ (ਬਿਦ) ਜਾਣਨੇ ਜੋਗ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਦੀਵ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਗੋਬਿਦ ਤੇਰੇ
ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ॥

ਤੂ ਅਮਿਤਿ ਅਤਲੁ ਅਪਰੰਪਰ ਸੁਆਮੀ ਬਹੁ ਜਪੀਐ ਬਾਹੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ (ਅਮਿਤਿ) ਅਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ਤੋਲ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕੋਂ ਕਾ ਭੀ ਪਰਾ ਹੈਂ ਬਹੁਤੇ
ਜਪੀਓਂ ਨੇ ਭੀ ਤੇਰਾ ਬਾਹੁ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ॥ ੨ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਰਹਿ ਤੁਮਰੀ ਜਨ ਮਾਧੋ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿਗਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮਾਧਵ ਸੰਤ ਜਨ ਮਨ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿਗਾਇਆ ਭਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋਗਾਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਤੁਮ ਜਲ ਨਿਪਿ ਹਮ ਮੀਨੇ ਤੁਮਰੇ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਕਤਹੂ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮ ਜਲ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਹੋ ਹਮ ਆਪ ਕੇ ਮੀਨ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕਹੀਂ ਪਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ॥ ੩ ॥

ਜਨ ਕਉ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਹੁ ਮਧਸੂਦਨ ਹਰਿ ਦੇਵਹੁ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਮਧਸੂਦਨ ਮੁਖ ਦਾਸ ਕੋ ਕਿਰਪਾ ਦਿਖਾਈ ਕਰੋ ਹੇ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਅਪਲਾ ਨਾਮ ਜਪਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥

ਮੈ ਮੂਰਖ ਅੰਧਲੇ ਨਾਮੁ ਟੇਕ ਹੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਮੁਖ ਮੂਰਖ ਜਨ ਅੰਧਲੇ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਓਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮੁ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਰਿਜਨੁ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਹਸਿਆ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ

ਭਗਤਿ ਬਨੀ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਪ੍ਰਭਿ ਲਿਖਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾਂ ਦਾਸੁ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਵਤਾ ਹੂਆ ਹਸਿਆ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੂਆ ਹੂੰ ॥ ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ
ਕੀ ਸਿਖਤਾ ਕਰ(ਮਤਿ) ਭੁਖੀ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ (ਬਨੀ) ਸੋਭਨੀਕ ਹੋਈ ਹੈ ਹੈ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਨੇ ਆਦਿ ਸੇ ਹੀ ਭਗਤੀ ਕਾਦੇਨਾ
ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖ ਦੀਆ ਬਾ ॥

ਗੁਰਕੇ ਪਗ ਸਿਮਰਉ ਇਨ੍ਹੁ ਰਾਤੀ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਹਿ ਰਹਿ ਧਸਿਆ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਚਾੜ੍ਹੇ ਇਨ੍ਹ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂੰ ਖੇਡੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਬਸਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਜਗਿ ਸਾਦੀ ਘਸਿ ਚੰਦਨੁ ਜਸੁ ਘੁਸਿਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਕੀਰਤੀ ਜਗਤ ਵਿਖੇ (ਸਾਰੀ), ਸ਼੍ਰੋਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਜਸੁ (ਘਸਿਆ) ਬਾਰੰਬਾਰ ਉਚਾਰਨ

ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਯਿਹੀ ਮਾਨੋ ਚੰਦਨੁ ਘਸਾਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕਾ ਜਸ ਉਚਾਰਨੇ ਕਰ ਭਗਤ ਕੀ ਜਸੁ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧੀ ਵੇਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਈ ਸਭਿ ਸਾਕਤ ਖੋਜਿ ਪਇਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨੇ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਐਰ ਭਾਵਕ ਲੋਗਸਭ ਤਿਨਕੇ (ਖੋਜਿ ਪਇਆ) ਪੀਛੇ ਪਛੇਤੈ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਛਿੰਦ੍ਰ ਦੇਖ ਕਰ ਦੁਖ ਦੇਣ ਕੀ ਇਛਾ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗਿ ਚਲਿਓ ਨਰ ਨਿੰਦਕੁ ਪਗੁ ਨਾਗਨਿ ਛੁਪਿ ਜਲਿਆ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਪ੍ਰਕਾਰਪੂਰਬ(ਕਿਰਤ)ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੁਏ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ ਕਾਪੜਾ ਥਾ ॥ ਤੈਸੇ ਹੀ ਨਿੰਦਕ(ਚਲਿਓ)ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੁਆ ਐਰ ਤਿਸਕੇ(ਪਗੁ) ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਈਰਖਾ ਰੂਪ ਸੁਪਨੀ ਸੇ ਛੂਹ ਕਰਕੇ ਜਲਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਨਕੇ ਤੁਮ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਜਨ ਰਖਿਆ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਖਕ ਹੋ ਐਰ ਆਪਨੇ (ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ) ਸਭ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਦਾਸੇ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਕਹਾ ਭਇਆ ਦੈਤਿ ਕਰੀ ਬਖੀਲੀ ਸਭ ਕਰਿ ਕਰਿ ਝਰਿ ਪਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਕਹਾ ਹੁਆ ਜੋ ਪ੍ਰੀਹਲਾਦ ਭਗਤ ਕੇ ਸਾਥ ਦੈਤ ਹਰਨਾਖਸ ਨੇ ਬਖੀਲੀ ਭਾਵ ਬੁਰਾਈ ਕਰੀ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਬੁਰਾਈਆ ਕਰ ਕਰਕੇ ਸਭ ਸਾਕਤੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਨਸਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੇਤੇ ਜੀਅਜੰਤ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਏ ਸਭਿ ਕਾਲੈ ਮੁਖਿ ਗ੍ਰਸਿਆ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਤਨੇ ਛੋਟੇ ਬੜੇ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸਭੀ ਕੋ ਕਾਲ ਨੇ ਮੁਖ ਕਰਕੇ(ਗ੍ਰਸਿਆ)ਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਰਾਖੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਇਆ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੂ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਤੈਨੇ ਆਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਹੈ ਯਾਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਭੀ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨਿ ਪੜਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪੁ ਜਪਿ ਜਰੀਨਾਥੇ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ

ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇਓ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਦੁਖ ਲਾਥੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਜਪ ਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸਭ

(ਕਿਲਬਿਖ) ਪਾਪ ਅਰ ਦੁਖ ਹਮਾਰੇ (ਲਾਥੇ) ਉਤ੍ਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਰਸਨਾ ਏਕ ਜਸੁ ਗਾਇ ਨ ਸਾਕੈ ਬਹੁ ਕੀਜੈ ਬਹੁ ਰਸੁਨਥੇ ॥

ਮੇਰੀ ਜਿਹਵਾ ਏਕ ਹੈ ਤੇਰੇ ਜਸਕੇ ਬਹੁਤ ਕਰਕੇ ਗਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਤਾਤੇ ਮੇਰੀ ਏਕ ਰਸਨਾ ਸੇ ਬਹੁਤ ਕਰਿ ਵੀਜੀਏਹੇਰ ਮੇਰੀ ਸਰਧਾ ਹੈ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਜਸ ਗਾਵਾਂ ॥ ਇਸ ਸਬਦ ਮੈਂ ਬੇ ਤੁਕਾਤ ਹੀ ॥

ਬਾਰ ਬਾਰ ਖਿਨੁ ਪਲ ਸਭਿ ਗਾਵਹਿ ਗੁਨ ਕਹਿ ਨ ਸਕਹਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਨਥੇ ॥ ੧ ॥

ਬਾਰਬਾਰ ਖਿਨੋਂ ਅਰ ਪਲੋਂ ਮੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਭ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਬਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਪ੍ਰਭ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਲੋਚਹ ਪ੍ਰਭੁ ਦਿਖਨਥੇ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਾਰੇ ਦੇਖਨੇ ਕੋ ਹਮ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੁਮ ਬਝਦਾਤੇ ਜੀਅ ਜੀਅਨ ਕੋ ਤੁਮ ਜਾਨਹੁ ਹਮ ਬਿਰਥੇ ॥ ੨ ॥

ਤੁਮ ਬਝੇ ਹੋ ਐਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਜੀਵ ਕੇ ਵਾ ਸਭ ਜੀਵਾਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ਐਰ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾਕੇ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ॥ ੨ ॥

ਕੋਈ ਮਾਰਗੁ ਪੰਥੁ ਬਝਾਵੈ ਪ੍ਰਭ ਕਾ ਕਹੁ ਤਿਨਕਉ ਕਿਆ ਦਿਨਥੇ ॥

ਕੋਈ ਐਸੇ ਪੁਛੇ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ (ਪੰਥੁ) ਰਸਤਾ ਬਝਾ ਦੇਵੇ ਤਉ ਤਿਸਕੋ ਕਿਆ (ਦਿਨਥੇ) ਦੇਵੇ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਪਉ ਅਰਪਿ ਅਰਾਪਉ ਕੋਈ ਮੇਲੈ ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਥੇ ॥ ੩ ॥

ਸਭ ਤਨ ਅਰ ਮਨ ਤਿਸਕੇ ਅਰਪ ਦੇਵੋਂ (ਅਰਪਿ ਅਰਾਪਉ) ਅਰਪਣੇ ਕਾ ਜੋ ਅਭਿਮਾਨ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭੀ ਅਰਪ ਦੇਵੋਂ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਤਿਆਗ ਦੇਵਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਸਾਥ ਮਿਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਮੇਲੈ ਮੇਲੇ ॥ ੩ ॥

ਹਰਿਕੇ ਗੁਨ ਬਹੁਤ ਬਹੁਤ ਬਹੁ ਸੋਭਾ ਹਮ ਤੁਛ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਰਨਥੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕੇ ਗੁਣ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਹਿਤ ਸੋਭਾ ਕੇ ਬਹੁਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਬੋਝੇ ਕਰਕੇ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਯਥਾ ਗਿਰਧਾਰੀ ਗੋਪਾਲ ਆਦਿਕ ॥

ਹਮਰੀ ਮਤਿ ਵਸਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਨਾਨਕ-ਕੇ ਪ੍ਰਭ ਸਮਰਥੇ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੀ ਭੁਧੀ ਆਪਕੇ (ਵਸਗਤਿ) ਅਧੀਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੇ ਸੁਆਮੀ

ਤੁਮ ਸਮਰਥ ਹੋ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜਪਿ ਹਰਿਗੁਨ ਅਕਥ ਸੁਨਬਈ ॥

ਧਰਮੁ ਅਰਥੁ ਸਭੁ ਕਾਮੁ ਮੋਖੁ ਹੈ ਜਨ ਪੀਛੈ ਲਗਿ ਫਿਰਬਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਕਥ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਨੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜਪਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸੁਣਾਏ ਕਰਕੇ (ਸੁਨਬਈ) ਸੁਨਾ ਹੈ ਧਰਮ ਅਰਥ ਅਰ ਕਾਮ ਮੋਖ ਇਹ ਸਭੀ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ (ਜਨ) ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਪੀਛੈ ਲਗੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਵੈ ਹਰਿਜਨੁ ਜਿਸੁ ਬਡਭਾਗੁ ਮਥਈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਦਾਸ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਪਿਆਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਬਡ ਉਤਮ ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਦਰਗਹਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲੇਖਾ ਮਾਰੈ ਤਹ ਛੁਟੈ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਬਈ ॥ ੧ ॥

ਜਹਾਂ ਤੇਰੀ ਵਰਗਾਹ ਮੈਂ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀਵ ਜੋ ਧਰਮਰਾਜ (ਲੇਖਾ) ਹਿਸਾਬ ਮਾਰੀਗਾ ਤਹਾ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪਿਆਇ ਕਰ ਛੁਟਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮਰੇ ਦੇਖ ਬਹੁ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਲਗਬਈ ॥

ਬਹੁਤੇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਂਤੋਂ ਕੇ ਦੇਖ ਹਮਰੇ ਇਕਤ੍ਰ ਹੁਏ ਹਾਂ ਔਰ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਦੁਖ ਔਰ ਪਾਪ ਮੈਲ (ਲਗਬਈ) ਲਗੀ ਹੁਈ ਥੀ ॥

ਗੁਰਿ ਧਾਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਜਲਿ ਨਾਵਾਏ ਸਭ ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ ਗਬਈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਗੁਰੇ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਲ ਮੈਂ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭੀ ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਪਾਪ (ਗਬਈ) ਨਸਟ ਹੋਗਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨਕੈ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਭਜਬਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੇ ਅੰਤਰ ਤੂੰ ਬਸਤਾ ਹੈਂ ਇਸੀਤੇ ਭਗਤ ਜਨ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਭਜਤੇ ਹੈ ॥

ਜਹ ਅੰਤੀ ਅਉਸਰੁ ਆਇ ਬਨਤੁ ਹੈ ਤਹ ਰਾਖੈ ਨਾਮੁ ਸਾਬਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸ ਜਗਾ (ਅੰਤੀ) ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਅਤੀ ਕਠਨ ਸਮਾ ਆਇ ਕਰ ਬਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ (ਸਾਬਈ) ਸਾਥੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਨ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਗਾਵਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਜਗਨਬਈ ॥

ਹੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ (ਜਨ) ਦਾਸ ਮਨਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੇ ਗਾਵਤੇਹੋਂ ਪੁਨਹ ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਨਾਥ ਪ੍ਰਭ ਬਾਣੀਕਰਕੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਪਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਰਾਖੈ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਪਾਬਰ ਰਖੁ ਬੁਭਬਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨੋਂ ਕੇ ਰਖਕ ਹਮ ਪਾਬਰ ਵਤ ਭਾਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭੂਬਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਹਮਰੀ ਚਿਤਵਨੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜਾਨੈ ॥ ਅਉਰੁ ਕੋਈ

ਨਿੰਦ ਕਰੈ ਹਰਿ ਜਨਕੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤਾਕਾ ਕਹਿਆ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਮਾਨੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮਾਰੀ ਚਿਤਵਨੀ ਕੋ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤੂੰ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਤੇਰੇ ਜਨ ਕੀ ਜੋ ਕੋਈ ਔਰ ਪੁਰਸ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕਾ ਕਹਿਨਾ ਤੂੰ ਏਕ ਤਿਲ ਮਾਰੂ ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅਉਰ ਸਭ ਤਿਆਗਿ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਅਚੁਤ ਜੋ ਸਭਤੇ ਉਚ ਠਾਕੁਰੁ ਭਗਵਾਨੈ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ (ਅਚੁਤ) ਅਗਿਯ ਅਵਰ ਸਰਬ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੂੰ ਸਭਤੇਉਚਾਨਕਰਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਸੇਵਾ ਤੇ ਕਾਲੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਾਕੈ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਵੈ ਹਰਿ ਜਾਨੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਜੋ ਜਮ (ਜੋਹਿ) ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਜੋ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਭਗਤ ਜਾਨ ਕੇ ਦਾਸ ਕੀ ਚਰਨੀ ਆਇ ਪਛਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕਉ ਰਾਖਿ ਲੇਇ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਤਾਕਉ ਸੁਮਤਿ ਦੇ ਪੈ ਕਾਨੈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸ੍ਰਮੀ ਜਿਸਕੇ ਤੂੰ ਰਾਖ ਲੇਤਾ ਹੈ (ਪੈ) ਬਹੁਤੇ ਤਿਸਕੇ ਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਸੁਮਤ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵਨਿਕਦ ਹੋਕਰ ਸਿਖਤਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਤਾਕਉ ਕੋਈ ਅਪਰਿ ਨ ਸਾਕੈ ਜਾਕੀ ਭਗਤਿ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਨੈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਜਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਤੂੰ ਮਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਭਗਤ ਜਨ ਕੇ ਦੁਖ ਦੇਣੇ ਕੋ ਕੋਈ ਪਹਿਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿਕੇ ਚੋਜ ਵਿਭਾਨ ਦੇਖੁ ਜਨ ਜੋ ਖੋਦਾ ਖਰਾ ਇਕ ਨਿਮਖ ਪਛਾਨੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੋਂ ਸੋ ਤੇਰੇ (ਚੋਜ) ਕੋਤਕ (ਵਿਭਾਨ) ਅਸਰਰਜ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਖੋਟੇ ਅਜ ਖਰੇ ਕੇ
ਏਕ ਨਿਸ਼ਖ ਮਾਤਰ ਸੋਂ ਪਛਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਾਤੇ ਜਨਕਉ ਅਨਦੁ ਭਇਆ ਹੈ ਰਿਦ ਸੁਖ ਮਿਲੈ ਖੋਟੈ ਪਛੁਤਾਨੈ ॥ ੩ ॥

ਇਸਤੇ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਅਤਿਅੰਤ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਸੁਖ ਹੋਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹਏ ਹੈਂ ਔਰ ਖੋਟੇ
ਮਨਮੁਖ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮ ਹਰਿ ਦਾਤੇ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਇਕੁ ਮਾਂਗਉ ਤੁਝ ਪਾਸਹੁ ਹਰਿ ਦਾਨੈ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ (ਹਰਿ) ਸਰਥ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਇਕ ਦਾਨ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਕਰੇ
ਕਿਆ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਦੀਸੈ ਸਦ ਬਸਹਿ ਰਿਦੈ ਮੋਹਿ ਹਰਿ ਚਰਾਨੈ ॥੪॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੇ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰ ਹਰ ਪਕਾਰ ਹੇ ਹਰੀ ਏਹ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ ਜੋ ਸਦੀਵ ਹੀ ਤੇਰੇ
ਕਰਨ ਕਮਲ ਮੇਰੇ ਚਿਰਦੇ ਮੈਂ ਬਸਤੇ ਰਹੇਂ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਕਾਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਪ੍ਰਭ ਕੀਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਹਮ ਹਰਿਗੁਨ ਗਾਵਹਗੇ ॥

ਹਉ ਤੁਮਰੀ ਕਰਉ ਨਿਤ ਆਸ ਪ੍ਰਭ ਮੋਹਿ ਕਥ ਗਲ ਲਾਵਹਗੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਨਿਧੀ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੀਏ ਹਮ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵੇਂਗੇ ਮੈਂ ਤਮਾਰੀ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ
ਆਸਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੂੰ ਕਿ ਮੇਰੇ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕਥ ਕੰਨ ਮੈਂ ਲਗਾਵੈ ਗੇ ਭਾਵ ਸੇ ਕਥ ਅਭੇਦ ਕਰੇਂਗੇ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਮੁਗਧ ਇਆਨ ਪਿਤਾ ਸਮਝਾਵਹਗੇ ॥

ਹਮ ਬਾਲਕ (ਮੁਗਧਇਆਨ) ਅਤੀ ਅਗਾਭਾ ਹੈਂ ਔਰ ਇਹ ਨਿਸਚਾ ਹੈ ਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਹੇ ਪਿਤਾ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਸਮਝਾਇ ਲੇਵੇਂਗੇ ॥

ਸੁਤੁ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਭੂਲਿ ਬਿਗਾਰਿ ਜਗਤ ਪਿਤ ਭਾਵਹਗੇ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਖਿਨ ਖਿਨ ਮੈਂ ਭੁਲ ਸੇ ਬਿਗਾੜ ਭੀ ਕਰ ਦੇਵੇ ਤੋ ਭੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪਿਤਾ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਭਾਇ ਹੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਮ ਚਾਹੇਂ
ਭੁਲ ਸੇ ਅਯੋਗ ਕਰਮ ਭੀ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੋਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਜਗਤ ਪਿਤਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹਮਕੋ ਹੂੰ ਬਖਸ਼ ਲੇਵੇਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਸੁਆਮੀ ਤੁਮ ਦੇਹੁ ਸੋਈ ਹਮ ਪਾਵਹਗੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਸੁਆਮੀ ਜੋ ਕੁਛ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੇਵੇਗੇ ਸੋਈ ਹਮ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂਗੇ ਵਾ ਜੋ ਤੁਮ ਦੇਤੇ ਹੋ ਜੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹਿ ਦੂਜੀ ਨਾਹੀ ਠਹੁਰਿ ਜਿਸੁ ਪਹਿ ਹਮ ਜਾਵਹਗੇ ॥ ੨ ॥

ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੂਸਰੀ ਜਗਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਪਾਸ ਹਮ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਭਾਵਹਿ ਭਗਤਿ ਤਿਨਾ ਹਰਿ ਭਾਵਹਗੇ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਭਗਤ ਤੇਰੇ ਕੋ ਭਾਵਤੇ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਤਿਨਕੋ ਭਾਇ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ਜੋਤਿ ਰਲਿ ਜਾਵਹਗੇ ॥੩॥

ਹੇ (ਜੋਤਿ) ਗਿਆਨ ਕੇ ਦੇਵੇ ਵਾਲੇ ਜੋਤੀ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਜੋਤ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਹਮ (ਰਲਿ) ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਜਾਵੇਂਗੇ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਆਪੇ ਹੋਇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਆਪਿ ਲਿਵ ਲਾਵਹਗੇ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਤੁਮ ਆਪੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਇ ਕਰ ਆਪੇ ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਬਿਰਤੀ ਅਪਨੇ ਵਿਖੇ ਲਗਾਇ ਲੇਵੇਂਗੇ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਸਰਨਿ ਦੁਆਰਿ ਹਰਿ ਲਾਜ ਰਖਾਵਹਗੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਜਨ ਆਪ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੀ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੂੰ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆ
ਆਪ ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਕੋ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰਾ ਰਖਾਇ ਲੇਵੇਂਗੇ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਭੋਪਾਲੀ ਰਾਗ ਕੀ ਸੰਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਲਿਆਨੁ ਭੋਪਾਲੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪਰਮੇਸੁਰੁ ਸੁਆਮੀ ਦੂਖ ਨਿਵਾਰਣੁ ਨਾਰਾਇਣੇ ॥ ਸਗਲ ਭਗਤ

ਜਾਚਹਿ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਭਵਨਿਪਿ ਤਰਣੁ ਹਰਿ ਚਿੰਤਾਮਣੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੇ ਪਰਮੇਸਰ ਸੁਆਮੀ ਹੇ ਨਾਰਾਇਣ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਿਬਿਰਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦਰ ਸੰਪੂਰਨ ਭਗਤ
ਜਨ ਤੇਰੇ ਸੇ ਹੀ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹੀ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਹ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੇ ਪਾਰ ਤਰਨੇ ਕੇ (ਤਰਣ)
ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔਰ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਦੇਵੇ ਕੇ ਚਿੰਤਾਮਣ ਵਤ ਹੈਂ ॥

ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਜਗਦੀਸ ਦਮੋਦਰ ਹਰਿ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਗੋਬਿੰਦੇ ॥

ਹੇ ਈਨੋਂ ਕੇ ਵਿਆਲ ਜਗਤ ਕੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦਸੋਦਰ ਹਰੀ ਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਤੇ ਨਿਰਭਉ ਜਿਨ੍ਹ ਸ੍ਰੀਰਾਮੁ ਪਿਆਇਆ ਗੁਰਮਤਿ ਮੁਰਾਰਿ ਹਰਿ ਮੁਕੰਦੇ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮ ਹਰੀ ਮੁਕੰਦ ਮੁਰਾਰੀ ਜਿਨ੍ਹ ਪੁਰਸੋ ਨੇ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਯਾ ਹੈ ਤੇ ਪੁਰਸ ਨਿਰਭਉਹੈ ॥੧॥

ਜਗਦੀਸੁਰ ਚਰਨ ਸਰਨ ਜੋ ਆਏ ਤੇ ਜਨ ਭਵਨਿਪਿ ਪਾਰਿ ਪਰੇ ॥

ਹੇ ਜਗਦੀਸੁਰ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਦੀ ਸਰਣ ਆਏ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਜੋ ਪਾਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤ ਜਨਾ ਕੀ ਪੈਸ ਹਰਿ ਰਾਖੇ ਜਨ ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪੈਸ ਕੇ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਰਖਤਾ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥

ਰਾਗੁ ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਮਾਰੈ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥ ਅਲਿ ਮਕਰੰਦ ਚਰਨ

ਕਮਲ ਸਿਉ ਮਨੁ ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ ਰੀਝੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਮਾਰੇ ਉਪਰ ਇਹ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀਏ ॥ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜੋ ਭਵਰੇ ਵਤ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ (ਮਕਰੰਦ) ਰਸ ਮੈਂ (ਫੇਰਿ ਫੇਰਿ) ਪੁਨਹ ਪੁਨਹ (ਰੀਝੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਵੈ ॥ ਪਪੀਹੇ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਕਰ ਨਾਮ ਕੇ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਨੁ ਜਲਾ ਸਿਉ ਕਾਜੁ ਨ ਕਛੂਮੈ ਹਰਿ ਬ੍ਰਿਦ ਚਾਤ੍ਰਿਕ ਕਉ ਦੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਪਦਾਰਥਾਂ ਰੂਪੀ ਔਰ ਜਲੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਕੁਛ ਕਾਮਨਹੀਂ ਮੁਛ ਪਪੀਹੇ ਕੇ ਸ੍ਰਾਂਤੀ ਰੂਪ ਏਕ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਬ੍ਰਿਦ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਬਿਨੁ ਮਿਲਬੇ ਨਾਹੀ ਸੰਤੋਖਾ ਪੇਖਿ ਦਰਸਨੁ ਨਾਨਕੁ ਜੀਜੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾਂ ਮੇਰੇ ਕੇ ਸੰਤੋਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖ ਕਰ ਜੀਵਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਜਾਚਿਕੁ ਨਾਮੁ ਜਾਚੈ ਜਾਚੈ ॥

ਹੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਮੈਂ (ਜਾਚਿਕੁ) ਭਿਖਾਰੀ (ਜਾਚੈ ਜਾਚੈ) ਬਾਰੰਬਾਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸਰਬ ਧਾਰ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਇਕ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਕੇ ਦਾਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤੁਮ ਕੈਸੇ ਹੋ ਸਰਪ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪੁਨਹ ਸਰਬ ਕੇ (ਨਾਇਕ) ਸੁਆਮੀ ਹੋ ਔਰ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ॥

ਕੇਤੀ ਕੇਤੀ ਮਾਂਗਨਿ ਮਾਂਗੀ ਭਾਵਨੀਆ ਸੋ ਪਾਈਐ ॥ ੧ ॥

(ਕੇਤੀ) ਕਿਤਨੀ ਹੀ ਸਿਸਟੀ (ਕੇਤੀ) ਬਹੁਤੀ ਵੇਰ ਵਾ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗੰਜਾ (ਮਾਂਗਨਿ) ਭਿਖਾਰੀ ਹੋਕੇ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਭਾਵਨੀਆ) ਸਰਧਾ ਪੂਰਥਕ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸੇ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸਫਲ ਸਫਲ ਸਫਲ ਦਰਸੁ ਰੇ ਪਰਸਿ ਪਰਸਿ ਗੁਨ ਗਾਈਐ ॥

ਪੁਨਹ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਸਫਲ ਦਰਸਨ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਪਰਸਿ ਪਰਸਿ) ਅਰਥਾਤ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਪਾਇ ਕਰ ਸਦੀਵ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਤਤ ਤਤ ਸਿਉ ਮਿਲੀਐ ਹੀਰੈ ਹੀਰੁ ਬਿਧਾਈਐ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੀਰਾ ਜੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਰੂਪ ਹੀਰੇ ਕੇ ਬੇਧੀਏ ਔਰ ਤਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਤਤ ਸ਼ੁਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲ ਜਾਵੀਏ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਮੇਰੇ ਲਾਲਨ ਕੀ ਸੋਭਾ ॥ ਸਦ ਨਵਤਨ ਮਨ ਰੰਗੀ ਸੋਭਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ (ਲਾਲਨ) ਪਿਆਰੇ ਕੀ ਜੋ ਸੋਭਾ ਹੈ ਸਦਾ ਨਵੀਨ ਹੈ ਤਿਸ ਸੋਭਾ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਤੀ ਰੰਗੀ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੈਵਹੁਕੈਸਾ ਹੈ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਮਹੇਸ਼-ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰਾ ਭਗਤਿ ਦਾਨੁ ਜਸੁ ਮੰਗੀ ॥ ੧ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਔ ਸ਼ਿਵਜੀ ਸਿਧ ਔਰ ਮੁਨੀਸ਼ੁਰ ਪੁਨਹ (ਇੰਦ੍ਰਾ) ਲਭਮੀ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਜਿਸਕੀ ਜਸ ਰੂਪ ਭਗਤੀ ਕਾ ਦਾਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੋਗ ਗਿਆਨ ਪਿਆਨ ਸੇਖ ਨਾਗੈ ਸਗਲ ਜਪਹਿ ਤਰੰਗੀ ॥

ਜੇਗ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀ ਔਰ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਵਾਲੇ ਪੁਨਹ ਸੋਸ਼ਨਾਗ ਜੀ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਜਿਸਕੇ ਨਾਮਕੋਜਪਤੋਹੈ
ਵਹੁ ਆਪ (ਤਰੀਕੀ) ਲਹਿਰਾਂ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤ ਤਿਸਕੀਆ ਲਹਿਰਾਂ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੰਤਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਸਦ ਸੰਗੀ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸਦੀਵ ਸੰਗੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤੇਰੈ ਮਾਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਮਾਨਿ॥ ਨੈਨ ਬੈਨ ਸ੍ਵਨ ਸੁਨੀਐ ਅੰਗ ਅੰਗਿਸੁਖਪ੍ਰਾਨਿ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਹੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕੋ (ਮਾਨਿ) ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਵੇਗਾ ॥ (ਨੈਨ) ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਸਰਬ ਰੂਪ ਕਰ
ਹਰੀ ਕੋ ਦੇਖੀਏ ਔਰ (ਬੈਨ) ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗਾਈਐ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸ੍ਵਣ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ
ਤਿਸਕੇ (ਅੰਗ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਸਾਥ (ਅੰਗੇ) ਰਿਦੇ ਕੋ ਮਿਲਾਵੀਏ ਤੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਇਤਉਤ ਦਹਦਿਸਿ ਰਵਿਓ ਮੇਰ ਤਿਨਹਿ ਸਮਾਨਿ ॥ ੧ ॥

(ਇਤਉਤ)ਇਧਰ ਉਧਰ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਹੋਰਹਾ ਹੈ (ਮੇਰ) ਪਰਬਤਔਰਤ੍ਰਿਣੋਂਮੈਂਸਮਾਨਸਤਾਕਰਪੂਰਨਹੈ॥੧॥

ਜਤ ਕਤਾ ਤਤ ਪੇਖੀਐ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਪਤਿ ਪਰਧਾਨ ॥

ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਹੀ ਹਰੀ ਬਿਆਪਕ ਹੈ ਸੋ ਪਤੀ ਪਰਧਾਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਭ੍ਰਮ ਭੈ ਮਿਟੇ ਕਥੇ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ (ਕਥੇ) ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਦੁਆਰਾ ਭ੍ਰਮ ਅਰ ਭੈ ਮਿਟਤੈਹੈ॥੨॥੧॥੪॥
ਸਤਿਸੰਗ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਨ ਨਾਦ ਧੁਨਿ ਅਨੰਦ ਬੇਦ

ਕਬਤ ਸੁਨਤ ਮੁਨਿਜਨਾਂ ਮਿਲਿ ਸੰਤ ਮੰਡਲੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਸਤਸੰਗਤੋਂ ਅਨੰਦ ਪੂਰਬਕ ਬੇਦ ਕੀ ਧੁਨੀ ਸਹਿਤ ਹਰੀ ਕੈ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਨਾਦ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਸੰਤ ਮੰਡਲ
ਮੈਂ ਮੁਨੀ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸੰਮੂਹ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਅਰ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਮਾਨ ਦਾਨ ਮਨ ਰਸਿਕ ਰਸਨ ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਤਹ ਪਾਪ ਖੰਡਲੀ ॥ ੧ ॥
ਤਿਨਕੇ ਆਤਮਾ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਹਰੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਮਾਨ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਦਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ
ਹੋਕਰ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾਂ ਸਤਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪਾਪ(ਖੰਡਲੀ)ਨਸ਼ਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜੋਗ ਜੁਗਤਿ ਗਿਆਨ ਭੁਗਤਿ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦ ਤਤ ਬੇਤੇ ਜਪੁ ਤਪੁ ਅਖੰਡਲੀ ॥

ਜੋਗ ਜੁਗਤੀ ਕਰ ਗਿਆਨ ਹੀ (ਭੁਗਤਿ) ਖਾਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਗਿਆਤ
ਕਰ ਤਤੁਬੇਤੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਪ ਤਪ ਕੋ (ਅਖੰਡਲੀ) ਨਿਰੰਤਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਮਿਲਿ ਜੋਤਿ ਨਾਨਕ ਕਛੂ ਦੁਖੁ ਨ ਡੰਡਲੀ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਜੋਤਿ) ਜੋਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਾਥ ਤਾਏ ਪੋਤੇ ਵਤ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕੋ ਭੁਭ ਜਨਮਾਇ ਔ ਜਮਾਇ
ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਔਰ ਡੰਡ ਲੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਉਨੁ ਬਿਧਿ ਤਾਕੀ ਕਹਾ ਕਰਉ ॥ ਧਰਤ

ਧਿਆਨੁ ਗਿਆਨੁ ਸਸਤ੍ਰਗਿਆ ਅਜਰ ਪਦੁ ਕੈਸੇ ਜਰਉ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਕਵਨ ਬਿਧੀ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਕਿਆ ਜਤਨ ਕਹੂੰ (ਸਸਤ੍ਰਗਿਆ) ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇਗਿਆਤਾਹੋਕਰ
ਪੁਰਸ ਜਿਸਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਅਜਰ ਪਦ ਕੈਸੇ ਜਰੋਂ ਅਰਥਾਤ ਕੈਸੇਧਾਰਨਕਹੂੰ॥

ਬਿਸਨ ਮਹੇਸ ਸਿਧ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰਾ ਕੈ ਦਰਿ ਸਰਨਿ ਪਰਉ ॥ ੧ ॥

ਬਿਸਨ ਜੀ ਅਰ ਸਿਵਮੀ ਪੁਨਾ ਸਿਧ ਮੁਨੀਸੁਕ(ਇੰਦ੍ਰਾ)ਲਛਮੀ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰਾਇਕ ਦੇਵਤਿਓਂ ਮੈਂ ਸੇ ਮੈਂ ਕਿਸਕੇ ਦੁਆਰੇ ਕੀ
ਸਰਣ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੋਂ ॥ ੧ ॥

ਕਾਹੂ ਪਹਿ ਰਾਜੁ ਕਾਹੂ ਪਹਿ ਸੁਰਗਾ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਮੁਕਤਿ ਕਹਉ ॥

ਇਨ ਮੈਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਤੋ ਰਾਜੁ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਸੁਰਗੁ ਹੈ ਔਰ ਫੁੱਲੋਂ ਮਧੇ ਕੋਈ ਮੁਕਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਕਹੇ
ਮੇਥ ਕੈਸੇ ਮਿਲੇ ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪਾਈਐ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਗਹਉ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਮੁਕਤਿ ਨਾਮਕਾ ਰਸ ਪਾਵਟੇਕਰ ਹੋਤੀਹੈ॥ਪ੍ਰਸਨ॥ ਨਾਮ ਕਹਾ ਸੇ ਮਿਲੇ?ਉਤ੍ਰ॥ ਸਿੱਤੋ ਕੀ ਸਰਨ
ਸੇ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸਿੱਤੋ ਕੀ ਚਰਨ ਸਰਣ ਪਕੜੋ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥ ੬ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਾਨ ਪਤਿ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਸਖੇ ॥

ਗਰਭ ਜੋਨਿ ਕਲਿ ਕਾਲ ਜਾਲ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸਨੁ ਹਰਿ ਰਖੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਨੋਂ ਕੇ ਪਤੀ ਦਯਾਲੂ ਪੁਰਖ ਹੇ (ਸਖੇ) ਮਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਭੂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੂੰ ਗਰਭ ਭੁਨੀ ਅਰ ਕਲੀ ਕਾਲ ਕੋ(ਜਾਲ) ਸਮੂਹ ਦੁਖੋ
ਕੋ (ਬਿਨਾਸਨ) ਨਸੂ ਕਰਕੇ (ਰਖੇ) ਰਛਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਧਾਰੀ ਸਰਨਿ ਤੇਰੀ ॥ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ਟੇਕ ਮੇਰੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਨਾਮੀ ਮੈਨੇ ਤੇਰੀ ਸਰਨਿ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਹੇ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਤੂੰ ਮੇਰੀ (ਟੇਕ) ਓਟ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਅਨਾਥ ਦੀਨ ਆਸਵੰਤ ॥ ਨਾਮੁ ਸੁਆਮੀ ਮਨਹਿ ਮੰਤ ॥ ੨ ॥

ਮੈਂ ਅਨਾਥ ਅਰੁ ਦੀਨੁ ਆਸਵੰਤੁ ਤੂੰ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਏਕ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਮੰਤ੍ਰ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭ ਕਿਛੁ ਨ ਜਾਨੁ ॥ ਸਰਬ ਜੁਗ ਮਹਿ ਤੁਮ ਪਛਾਨੁ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾਹੂੰ ਸਰਬਜੁਗੋ ਮੈਂ ਤੇਰੇਕੋ ਪਛਾਨਤਾਹੂੰ ਭਾਵ ਆਦਿ ਰੂਪ ਕਰਕੇਜਾਨਤਾਹੂੰ॥੩॥

ਹਰਿ ਮਨਿ ਬਸੇ ਨਿਸਿ ਬਾਸਰੇ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਨਕ ਆਸਰੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਆਪ ਮੇਰੇਮਨ ਮੈਂ ਬਸੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਮੇਰੇ ਕੋਤੋਰਾਹੀ ਆਸਰਾਹੈ॥੪॥੪॥੭॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜਾਪੀਐ ਭਗਵਾਨ ॥

ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਸਦਾ ਸੁਖ ਕਲਿਆਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਏਹੁ ਕਿਰਪਾ ਕਰੁ ਜੋ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਜਾਪੀਐ) ਜਪਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਰਹੀਏ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਗੁਰੂ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ
ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁਏ ਹੈ ਸਦਾ ਸੁਖ ਅਰੁ ਹਮਰੀ ਕਲਯਾਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸਿਧਿ ਭਏ ਗਾਏ ਗੁਨ ਗੁਪਾਲ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਸਿਧ ਭਏ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਿਮਰੇ ਨਾਨਿਅਾ ਦੁਖ ਕਾਲ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਕਾਲ ਕਾ ਦੁਖ ਭਾਗ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਿਆ ਕਰਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਸੇਵ ॥ ਨਾਨਕ

ਦਾਸ ਸਰਣਾਗਤੀ ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਪੂਰਨ ਦੇਵ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੇਰੇ ਉਪਰ ਯਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਕਰੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਪੂਰਨ
ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੇ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੫ ॥ ੮ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪ੍ਰਭ ਮੇਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਜਾਨੁ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ

ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਨਿਹਚਲੁ ਸਬੁ ਸਬਦੁ ਨੀਸਾਨੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈਂ ਯਾਤੇ ਹਮਾਰੇ ਮਨੋਰਥੋਂ ਕੋ(ਜਾਣ)ਜਾਣਤਾਹੈਂ ਹੇ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਹਮਾਰੇਪੁਰਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ
ਕਰੁ ਔਰ ਤੂੰ ਅਚਲ ਅਰ ਸਚ ਰੂਪ(ਸਬਦੁ) ਬ੍ਰਹਮ ਹੈਂ ਔਰ (ਨੀਸਾਨੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਆਨ ਨ ਕੋਈ ਸਮਰਥੁ ਤੇਰੀ ਆਸ ਤੇਰਾ ਮਨਿ ਤਾਨੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੇਰੀ ਆਸ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਹੀ ਮਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਤਾਨ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਘਟਾ ਕੇ ਦਾਤੇ ਸੁਆਮੀ ਦੇਹਿ ਸੁ ਪਹਿਰਨੁ ਖਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਆਪ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਕੇ ਦਾਤੇ ਹੋ ਸਭ ਕੋ ਪਹਿਰਨਾ ਅਰ ਭੋਜਨ ਖਾਣਾ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਸੁਰਤਿ ਮਤਿ ਚਤੁਰਾਈ ਸੋਭਾ ਰੂਪੁ ਰੰਗੁ ਧਨੁ ਮਾਨੁ ॥

(ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਅਰ ਭੁਧੀ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ਔਰ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਰੂਪ ਰੰਗ ਧਨ ਅਰ (ਮਾਨੁ) ਆਦਰ ਜੋ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸੂਖ ਆਨੰਦ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਕਲਿਆਨੁ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥

ਪੁਨਹ ਅਨੰਦ ਅਰ (ਕਲਿਆਨੁ) ਮੁਕਤੀ ਜੋ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਰਾਮ ਇਹ ਸਭੀ ਸੁਖ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਣੇ
ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥ ੯ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਹਰਿ ਚਰਨ ਸਰਨ ਕਲਿਆਨ
ਕਰਨ ॥ ਪ੍ਰਭ ਨਾਮੁ ਪਤਿਤ ਪਾਵਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਜੋ ਸਰਣ ਹੈ ਸੋ ਕਲਿਆਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ
ਪਵਿਤਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗ ਜਪਿ ਨਿਸੰਗ ਜਮਕਾਲੁ ਤਿਸੁ ਨ ਖਾਵਨੇ ॥ ੧ ॥

ਸਾਧੂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜਿਸਨੇ ਨਿਰਸੰਦੇਹਤਾ ਜੋ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਲ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜਮ ਖਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ
ਭਾਵ ਅਮਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੁਕਤਿ ਜੁਗਤਿ ਅਨਿਕ ਸੁਖ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਲਵੈ ਨ ਲਾਵਨੇ ॥

ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹੋਣਾ ਔਰ ਅਨੇਕ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਹੇ ਹਰੀ ਭਗਤੀ ਕੇ (ਲਵੈ) ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਲੁਥਪ ਦਾਸ ਨਾਨਕ ਬਹੁੜਿ ਜੋਨਿ ਨ ਧਾਵਨੇ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਦਾਸ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ (ਲੁਥਪ) ਲੋਭੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਵੇਰ ਜੋਨਿਓਂ ਮੈਂ
ਧਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੦ ॥ ਬੇਨਤੀ ॥ ਇਨ ਖਟ ਸਬਦੋਂ ਮੈਂ ਜੈ ਪਦੁ ਤੁਕਾਤ ਹੈ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ਅਸਟਪਦੀਆ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਮ ਰਮ ਰਾਮੋ ਸੁਨਿ ਮਨੁ ਭੀਜੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਮੀਠਾ ਗੁਰਮਤਿ ਸਹਜੇ ਪੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਰਮ) ਉਚਾਰ ਕਰ ਅਰ ਤੇਰਾ ਜਸ ਸੁਨ ਕਰ ਮੇਰਾ ਮਨ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕਾ ਸੁਆਦ ਅਤੀ ਮੀਠਾ ਹੈ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪੀਵੀਏ ॥

ਰਾਸਟ ਮਹਿ ਜਿਉ ਹੈ ਬੈਸੰਤਰੁ ਮਖਿ ਸੰਜਮਿ ਕਾਢਿ ਕਵੀਜੈ ॥

ਜੈਸੇ ਕਾਠ ਕੇ ਬੀਚ ਬੈਸੰਤਰ ਪੂਰਨ ਹੈ ਔਰ ਸੰਜਮ ਕੇ ਸਾਥ ਮਖ ਕਰਕੇ ਨਿਕਾਲਨੇ ਵਾਲਾ ਨਿਕਾਲ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਜੋਤਿ ਸਬਾਈ ਤਤੁ ਗੁਰਮਤਿ ਕਾਢਿ ਲਈਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਨਾਮੀ ਰਾਮ ਤੈਸੇ ਹੀ ਤੇਰੀ ਜੋਤਿ ਸਭ ਮੈਂ ਆਈ ਹੁਈ ਹੈ ਗੁਰ ਸਿਖਿਆ ਕਰ ਤਿਸਕੇ ਕਢ ਲਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ
ਸਾਖਿਆਰ ਕਰ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਉ ਦਰਵਾਜ ਨਵੇ ਦਰ ਢੀਕੇ ਰਸੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦਸਵੇ ਚੁਈਜੈ ॥

ਨੌਂ ਗੋਲਕ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੈਂ ਸੋ ਏਹ ਸਰੀਰ ਕੇ ਨਵੇਂਹੀ ਦਰਵਾਜੇ ਢੀਕੇ ਹੈ ਔਰ ਜੋਗੀ ਕੇ ਦਸਵੇਂ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ
(ਚੁਈਜੈ) ਚੁਈਦਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿ ਪਿਆਰੇ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੂਰੂਪ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਖਾਣ ਪਿਆਰੇ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ
ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਹੈ ਹਰੀ ਤੇਰਾ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ॥ ੨ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰੁ ਨਗਰੁ ਹੈ ਨੀਕੇ ਵਿਚਿ ਸਹੁਦਾ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕੀਜੈ ॥

ਨਗਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਜੋ ਨਗਰ ਹੈ ਸੋ ਅਤੀ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਇਸਕੇ ਬੀਚ ਹੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਕਾ ਸੋਦਾ ਕਰੀਏ ॥

ਰਤਨ ਲਾਲ ਅਮੋਲਕ ਅਮੋਲਕ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਾ ਲੀਜੈ ॥ ੩ ॥

ਅਮੋਲਕ ਜੋ ਅਮੋਲਕ ਰਤਨ ਅਰ ਲਾਲ ਜੋ ਵੈਰਾਗ ਅਰ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਅਗਮੁ ਅਗਮੁ ਹੈ ਠਾਕੁਰੁ ਭਰਿ ਸਾਗਰ ਭਗਤਿ ਕਰੀਜੈ ॥

ਹੇ ਅਗਮ ਜੋ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਲ ਕਰ ਭਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਇਸਨੋਂ
ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰੀਏ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਵੀਨ ਹਮ ਸਾਰੰਗ ਇਕ ਬੂੰਦ ਨਾਮੁ ਮੁਖਿ ਦੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾਕੀਆ ਨਮੋਂ ਵੀਨ (ਸਾਗਰ) ਪਾਪੀਹੇ ਪੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਇਕ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰਾਤੀ ਕੀ ਬੂੰਦ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਦੀਜੀਏ ॥ ੪ ॥

ਲਾਲਨੁ ਲਾਲੁ ਲਾਲੁ ਹੈ ਰੰਗਨੁ ਮਨੁ ਰੰਗਨ ਕਉ ਗੁਰ ਦੀਜੈ ॥

ਹੇ (ਲਾਲ) ਪਿਆਰੇ ਤੇਰੀ ਜੋ ਲਾਲ ਰੰਗਨ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬਸਤਰ ਲਾਲ ਰੰਗਨੇ ਕੇ ਵਸਤੇ
ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥

ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰੀਗਿ ਰਾਤੇ ਰਸ ਰਸਿਕ ਗਾਟਕ ਨਿਭ ਪੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਤੇਰੇ (ਰੀਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੋਂ ਜੋ (ਰਸਿਕ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਗਾਟਕ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਰਸ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ ਪੀਵਤੇ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਬਸੁਧਾ ਸਪਤ ਦੀਪ ਹੈ ਸਾਗਰ ਕਾਢਿ ਕੰਚਨੁ ਕਾਢਿ ਧਰੀਜੈ ॥

ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਸਾਤੋਂ ਦੀਪੋਂ ਕਾ ਸ੍ਰਾਨ ਕਾਢ ਕਰ ਔਰ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਕੇ ਰਤਨ ਕਾਢ ਕਰ ਇਕ ਠੋਰ ਰਖੀਏ ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਇਨਹੁ ਨ ਬਾਛਹਿ ਹਰਿ ਮਾਂਗਹਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਦੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਤੇਰੇ ਵਾਸ ਇਨਕੋ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਹੋਹਰੀ ਇਹ ਮਾਗਤੇਹੋਂ ਕੇਹਮਾਰੇ ਕੋ ਹਰਿਨਾਮ ਰਾ ਦੀਜੀਏ॥੬॥

ਸਾਕਤ ਨਰ ਪ੍ਰਾਨੀ ਸਦ ਭੂਖੇ ਨਿਤ ਭੂਖਨ ਭੂਖ ਕਰੀਜੈ ॥

ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਪ੍ਰਾਨੀ ਪੁਰਸ ਹੈ ਜੋ ਸਦੀਵ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰਕੇ ਭੂਖੇਰਹਤੇ ਹੈ ਔਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤਿ (ਭੂਖਨਭੂਖ) ਭੂਪਰੀ ਭੂਖ ਕਰਤੇ ਹੈ॥

ਧਾਵਤੁ ਧਾਇ ਧਾਵਹਿ ਪ੍ਰੀਤਿ ਮਾਇਆ ਲਖ ਕੋਸਨ ਕਉ ਬਿਥਿ ਦੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਮਾਇਆ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ (ਧਾਵਤੁ) ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਜੋ (ਧਾਇ) ਨਸਰ ਹੋਜਾਤੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਧਾਵਤੇ ਹੁਏ ਲਾਖੋਂ ਕੋਸਨ ਅਰਥਾਤ ਬਹੁਤੇ ਕੋਸੋਂ ਕੀ ਵਿਥ ਦੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪੁਨਾ ਘਰ ਛੋਡਕੇ ਪਰਦੇਸ ਮੈਂ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੭॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਨ ਉਤਮ ਕਿਆ ਉਪਮਾ ਤਿਨ ਦੀਜੈ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਸ੍ਰੋਤ ਜਨ ਤੇਰਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਹਰੇ ਹੁਏ ਹੈ ਯਾਤੇ ਵਹੁ ਉਤਮ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤੁਲਨਾ ਹੇਤ ਕਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਦੀਜੀਏ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੁਲਿ ਅਉਰੁ ਨ ਉਪਮਾ ਜਨ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਤੁਲ ਔਰ ਕੋਈ ਉਪਮਾਨ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਉਨਕੇ ਸਮਾਨ ਵਗੀਏ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਦਿਸਦੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਦੀਜੀਏ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮ ਗੁਰੁ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸੁ ਕਰੀਜੈ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਸਪਰਸ ਅਰਥਾਤ ਮਿਲਾਪ ਕਰਾ ਦੀਜੀਏ ॥

ਹਮਨਿਰਗੁਣੀ ਮਨੂਰ ਅਤਿ ਫੀਕੇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਰਸੁ ਕੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਹਮ ਹੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਮਨੂਰ ਵਤ ਅਰਥਾਤ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਭਾਰੇ ਹੋਰਹੇ ਹੈ ਔਰ ਅਤ ਫੀਕੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਪਾਰਸ ਵਤ ਕੀਜੀਏ ॥

ਸੁਰਗ ਮੁਕਤਿ ਬੈਠੁਨ ਸਭਿ ਬਾਛਹਿ ਨਿਤ ਆਸਾ ਆਸ ਕਰੀਜੈ ॥

ਸੁਵਰਗ ਅਰ ਮੁਕਤੀ ਪੁਨਹ ਬੈਠੁਨ ਕੇ ਸਭੀ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਆਸਵੰਤ ਹੋਇਕਰ ਨਿਤਾਪ੍ਰਤੀ ਆਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਦਰਸਨ ਕੇ ਜਨ ਮੁਕਤਿ ਨ ਮਾਂਗਹਿ ਮਿਲਿ ਦਰਸਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਮਨੁ ਧੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਕਾਖੀ ਹੈ ਸੋ ਮੁਕਤੀ ਕੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਚਾਹਤੇ ਹੈ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲਕੇ ਅਰ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਧੀਰਜ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਸਬਲੁ ਹੈ ਭਾਰੀ ਮੋਹੁ ਕਾਲਖ ਦਾਗ ਲਗੀਜੈ ॥

ਜਿਸਕੋ ਮਾਯਾਕਾਮੋਹ (ਸਬਲੁ ਹੈ ਭਾਰੀ) ਅਤਯੰਤ ਪਰਬਲ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮੋਹਕਰਕੇ ਮੁਖਪਰ ਪਾਪਾ ਰੂਪੀ ਕਾਲਖਕਾਦਾਗਲਗਾਤਾ ਹੈ॥

ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਜਨ ਅਲਿਪਤ ਹੈ ਮੁਕਤੇ ਜਿਉ ਮੁਰਗਾਈ ਪੰਨੁ ਨ ਭੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਠਾਕੁਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਜਨ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਮਾਇਆ ਸੇ ਅਸੰਗ ਹੋਕਰ (ਮੁਕਤੇ) ਖੁਲਾਸੇ ਹੁਏ ਹੈ ਜੈਸੇ ਮੁਰਗਾਈ (ਪੰਕ) ਬਿਕੜ ਉਪਲਖਤ ਜਲ ਮੈਂ ਵਾ (ਪੰਕ) ਪੰਖ ਨਹੀਂ ਭੀਗੋਵਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੰਤਜਨ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਤੇ ਹੈ॥੨॥

ਚੰਦਨ ਵਸੁ ਭੁਇਅੰਗਮ ਵੇੜੀ ਕਿਵ ਮਿਲੀਐ ਚੰਦਨੁ ਲੀਜੈ ॥

ਆਤਮ ਆਨੰਦ ਰੂਪੀ ਚੰਦਨ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਕਾਮ ਆਦਿ ਸਰਪੋਂ ਕਰ (ਵੇੜੀ) ਅਛਾਈਂ ਹੁਈ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਿਲੀਐ ਔਰ ਤਿਸ ਚੰਦਨ ਕੋ ਲਈਏ ॥

ਕਾਢਿ ਖੜਗੁ ਗੁਰ ਗਿਆਨੁ ਕਰਾਰਾ ਬਿਖੁ ਛੇਦਿ ਛੇਦਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੩ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਕਰਾਰਾ) ਤਕੜਾ (ਖੜਗੁ) ਖੰਡਾ ਹਮਕੋ ਨਿਕਾਸ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਕਾਮਾਦਿਕ ਸਰਪੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਕਾਟ ਕਰ ਹਮ ਆਤਮ ਰਸਕੇ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮੁ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਆਨਿ ਆਨਿ ਸਮਧਾ ਬਹੁਕੀਨੀ ਪਲੁ ਬੈਸੰਤਰ ਭਸਮ ਕਰੀਜੈ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਮਧਾ ਲਕੜੀ ਲਜਾਇ ਲਜਾਇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰ ਦਈ ਤਿਸ ਵੇਰ ਕੇ ਘਗਨੀ ਇਕ ਪਲਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ

ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥

ਮਹਾ ਉਗ੍ਰ ਪਾਪ ਸਾਕਤ ਨਰ ਕੀਨੇ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਲੂਕੀ ਦੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ ਨੇ ਮਹਾਂ ਭਾਰੀ ਪਾਪ ਕੀਏ ਹੋਂ ਸੋ ਸਾਧੂਆਂ ਕੋ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਨਾਮ ਉਚਾਰ ਰੂਪੀ (ਲੂਕੀ) ਬੁਝਾਤੀ ਦੇਣੇ ਕਰ ਪਲ ਮੈਂ ਨਸ਼ਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੋਂ ॥ ੪ ॥

ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਜਨ ਨੀਕੇ ਜਿਨ੍ਹ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਧਰੀਜੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਸਾਧਨਾ ਵਾਲੇ ਸਾਧੂ ਜਨ ਅਤੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੋਂ ॥

ਪਰਸ ਨਿਪਰਸੁ ਭਏ ਸਾਧੂ ਜਨ ਜਨੁ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨੁ ਦਿਖੀਜੈ ॥ ੫ ॥

(ਨਿਪਰਸੁ) ਜੋ ਛੂਹਣੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਥੇ ਜੋ ਜਨ ਭੀ ਸਾਧੂ ਜਨਾਂ ਕੋ (ਪਰਸ) ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਭਗਵਾਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੇਖਨੇ ਤੇ ਭੀਲਨੀ ਆਦਿਕ ਸਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਭਏ ਹੋਂ ॥ ੫ ॥

ਸਾਕਤ ਸੂਤੁ ਬਹੁ ਗੁਰਬੀ ਭਰਿਆ ਕਿਉ ਕਰਿ ਤਾਨੁ ਤਨੀਜੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਰੂਪੀ ਸੂਤੁ ਬਹੁਤੀ ਵਾਸਨਾ ਵਾ ਕੁਟਲਤਾ ਰੂਪ (ਗੁਰਬੀ) ਅਤੀ ਕਠਨ ਚੀਨੋਂ ਸੋ ਭਰਾ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਵਾਈ ਰੂਪ ਤਾਨਾ ਕੰਸੇ ਤਣਾ ਜਾਵੇ ॥

ਤੰਤੁ ਸੂਤੁ ਕਿਛੁ ਨਿਕਸੈ ਨਾਹੀ ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਬ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ ਤੰਤੁ ਕਿਛੁ ਸੂਤੁ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤਾ ਅਰਥਾਤ ਕੁਸੂਤਾ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈ ਯਾਤੇ ਮਨਮੁਖ ਕਾ ਸੰਗੁ ਨਹੀਂ ਕਰੀਤਾ ਭਾਵੇ ਹਮ ਮਨਮੁਖ ਦਾ ਸੰਗੁ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹਾਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹੈ ਨੀਕੀ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ (ਸਾਧ) ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੋਂ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਭੀ ਅਤੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ਤਿਸ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਕੋ (ਰਵੀਜੈ) ਜਪਤੇ ਹੋਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਰਤਨ ਜਵੇਹਰ ਮਾਣਕ ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਲੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਮਨ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਰਤਨ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਕ ਆਦਿ ਪਦਾਰਥ ਹੋਂ ਅਰਥਾਤ ਵੈਰਾਗ ਗਿਆਨ ਮਨਨ ਆਦਿਕ ਅੰਤਹਕਰਣ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਹੋਂ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੋ ਲੀਏ ਜਾਤੇ ਹੋਂ ॥ ੭ ॥

ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰੁ ਵਡਾ ਵਡਾ ਹੈ ਸੁਆਮੀ ਹਮ ਕਿਉ ਕਰਿ ਮਿਲਹੁ ਮਿਲੀਜੈ ॥

ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਠਾਕੁਰ ਹੈਂ ਔਰ ਬਠੋਂ ਸੋ ਬਡਾ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪਕੋ ਕਿਸਤਰਾ ਮਿਲੋਂ ਆਪ ਹਮਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੀਜੀਏ ॥

ਨਾਨਕ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਨ ਕਉ ਪੂਰਨੁ ਦੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਸੰਗਤਿ ਕੋ ਮੇਲ ਕਰ ਤੇਰੇ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਕਰ ਮੈਂ ਜਨਕੋ ਪੂਰਨ ਪਦ ਦੀਜੀਏ ॥ ਇਸੁ ਪਿਛਲੇ ਸਬਦ ਕਾ ਅਰਥ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਭੀ ਹੋ ਸਕਤਾਹੈ ॥੮॥੨॥

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮਾ ਰਮ ਰਾਮੋ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥ ਸਾਧੂ

ਸਾਧ ਸਾਧ ਜਨ ਨੀਕੇ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਹਰਿ ਰੰਗੁ ਕੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ (ਰਮ) ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਰਮਣਾ ਕਰੀਏ ਸਾਧੂ ਜਨ ਜੋ (ਸਾਧ) ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਅਰ ਅਤੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈ ਤਿਨ ਸਾਧੂਆਂ ਕੋ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਰ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰੀਏ ॥

ਜੀਅ ਜੋਤ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹੈ ਜੋਤਾ ਮਨੁ ਭੋਲਤ ਭੋਲ ਕਰੀਜੈ ॥

ਛੋਟਾ ਬਡਾ ਜੀਵ ਜਿਤਨਾ ਜਗਤੁ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਮਨੁ ਅਤੀ ਭੋਲਣਾ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਸਾਧੂ ਮਿਲਾਵਹੁ ਜਗੁ ਬੰਸਨ ਕਉ ਬੰਸੁ ਦੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋ ਸਾਧੂ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੋ ਔਰ (ਜਗੁ) ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਚੱਕਰੇ ਕੋ ਗੁਰ ਸਬਦ ਰੂਪੀ (ਬੰਸੁ) ਆਸਰਾ ਦੀਜੀਏ ॥

ਬਸੁਧਾ ਤਲੈ ਤਲੈ ਸਭ ਉਪਰਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਚਰਨੁ ਚਲੀਜੈ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਸਭ ਕੀ ਤਲੀਓਂ ਕੇ ਤਲੇ ਰਹਿਣੇ ਕਰ ਸੂਚੀ ਰੂਪ ਕਰ ਸਭ ਕੇ ਉਪਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਾਧੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਲੀਏ ਭਾਵੇ ਯਹਿ ਕਿ ਅਤੀ ਦੀਨ ਹੋਵੀਏ ॥

ਅਤਿ ਉਤਮ ਅਤਿ ਉਤਮ ਹੋਵਹੁ ਸਭ ਸਿਸਟਿ ਚਰਨੁ ਤਲ ਦੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਤਉ ਅਤੀ ਉਤਮੋਂ ਸੋ ਅਤਯੰਤ ਉਤਮ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਭੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠੀ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਤਲੇ ਸੀਸ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥੨॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋਤਿ ਭਲੀ ਸਿਵ ਨੀਕੀ ਆਨਿ ਪਾਨੀ ਸਕਤਿ ਭਰੀਜੈ ॥

ਹੇ (ਸਿਵ) ਕਲਾਨ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖੇ ਕੇ ਤੇਰੀ ਭਲੀ ਨੀਕੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਈ ਹੈ ਔਰੁ ਮਾਇਆ ਤਿਨਕਾ ਆਨ ਕਰ ਪਾਨੀ ਭਰਤੀ ਹੈ ॥

ਮੈਨ ਦੰਤ ਨਿਕਸੇ ਗੁਰ ਬਚਨੀ ਸਾਰੁ ਚਥਿ ਚਥਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੩ ॥

(ਮੈਨ)ਮੈਨ ਕੇ ਦੰਤ ਅਰਥਾਤ ਕੋਮਲ ਵੈਰਾਗ ਅਰੁ ਬਿਬੇਕ ਗੁਰੋ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈ ਔਰ(ਸਾਰ)ਲੋਹਾ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰਕੋ ਚਥ ਚਥ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਅਭਾਵ ਕਰਕੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸਕੋ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਬਹੁ ਕੀਆ ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਮੁਰਖ ਮਿਲੀਜੈ ॥

ਹੇ ਨਾਮੀ ਰਾਮ ਆਪਨੇ ਮੇਰੇ ਪੁਰ ਬਹੁਤ ਹੀ(ਅਨੁਗ੍ਰਹ)ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਬਿਸਥੀਰਨ ਕੀਏ ਹਰਿ ਸਗਲ ਭਵਨ ਜਸੁ ਦੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਤਿਨਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਅਰ ਗੁਨੋਂ ਕੋ ਬਿਸਤਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸੰਪੂਰਨ ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਤੈਨੇ ਜਸੁ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਾਧੂ ਸਾਧ ਸਾਧ ਮਨਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਬਿਨੁ ਦੇਖੇ ਰਹਿ ਨ ਸਕੀਜੈ ॥

ਵਹੀ ਸਾਧੂ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੈਂ ਜੋ ਮਨ ਕੋ(ਸਾਧ)ਬਸ ਕਰਕੇ ਹੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾਂ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ।ਕੈਸੇ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤੇ? ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਲ ਮੀਨ ਜਲੰਜਲ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਖਿਨੁ ਜਲ ਬਿਨੁ ਛੂਟਿ ਮਰੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਬੀਚ ਮੱਛੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਜਲ ਹੀ ਜਲ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਜਲ ਸੋ ਬਿਨਾ ਖਿਨ ਵਿਖੇ ਛੂਟ ਮਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋਕਰ ਮਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਮਹਾ ਅਭਾਗ ਅਭਾਗ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਤਿਨੁ ਸਾਧੂ ਧੁਰਿ ਨ ਪੀਜੈ ॥

ਜਿਨਮੰਦਭਾਗੀਆ ਕੇ ਅਤੀ ਘੱਟੇ ਭਾਗਯੋਂ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀਕੋ ਧੌਣਿਕਰ ਪਾਨੀ ਨਹੀਂ ਪੀਆਹੈ॥

ਤਿਨਾ ਤਿਸਨਾ ਜਲਤ ਜਲਤ ਨਹੀ ਬੁਝਹਿ ਭੰਡੁ ਧਰਮਰਾਇ ਕਾ ਦੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਜਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜਲਨਤਾ ਬੁਝਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਧਰਮਰਾਇ ਕਾ ਭੰਡੁ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ਅਥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਸਭਿ ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਜਗੁ ਪੁਨ ਕੀਏ ਹਿਵੈ ਗਾਲਿ ਗਾਲਿ ਤਨੁ ਛੀਜੈ ॥

ਸਭੀ ਤੀਰਥ ਅਰੁ ਬੁਝ ਅਰ ਜਗ ਔਰ ਅਨੇਕ ਪੁੰਨ ਭੀ ਕੀਏ ਪੁਨਹ ਹਿਮਾਲੈ ਪਰਬਤ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਕੋ ਗਾਲ ਗਾਲ ਕਰ ਸਰੀਰੁ ਨਸਟ ਕਰ ਦੀਆ ॥

ਅਤੁਲਾ ਤੋਲੁ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰਮਤਿ ਕੇ ਪੁਜੈ ਨ ਤੋਲ ਤੁਲੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਜੋ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਣਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕਾ ਤੋਲੁ ਅਤੁਲ ਭੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋਲਕੇ ਸਾਥ ਕੋਈ ਤੋਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸਾਧਨੁ ਪੁਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਚਾਹੇ ਭਧੀ ਰੂਪੀ ਤਕੜੀ ਜੋ ਤੋਲ ਭੀ ਲਈਏ ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਉਪਰਿ ਕੇ ਸਾਧਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਤਵ ਗੁਨ ਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਤੂ ਜਾਨਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪਰੀਜੈ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੇ ਜੋ ਗੁਨ (ਬ੍ਰਹਮ) ਬੇਦ ਕਰ ਪ੍ਰਤਿਪਾਦਨ ਹੈ ਸੋ ਤੂੰ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹਮ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਤੂ ਜਲ ਨਿਧਿ ਮੀਨ ਹਮ ਤੇਰੇ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸੰਗਿ ਰਖੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ਹਮ ਆਪਕੋਮੀਨ ਹੈਂ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਕੋਆਪਨੇ ਸੰਗੀਰਹੀਏ॥੮॥੩॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮਾ ਰਮ ਰਾਮੇ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ ॥ ਮਨੁ ਤਨੁ ਅਰਪਿ

ਧਰਉ ਸਭੁ ਆਗੈ ਰਸੁ ਗੁਰਮਤਿ ਗਿਆਨੁ ਦਿੜੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ(ਰਾਮ) ਰਮਣ ਰੂਪ (ਰਾਮ) ਸੁੰਦਰ ਰਾਮ ਹਮ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮੈਨੇ ਮਨ ਤਨ ਅਪਣਾ ਸਭ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਭੇਦ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਮਤਿ ਕਰ ਚਾਨਾਨ ਰਸਕੇ ਦਿੜ ਕਰ ਦੀਜੀਏ ॥

ਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਸਾਖ ਤਰੇਵਰ ਨਿਤ ਚੁਨਿ ਚੁਨਿ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ ॥

(ਬ੍ਰਹਮ) ਬੇਦ ਵਿੜ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤਿਸਕੀ ਸਾਖਾ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਣ ਪੁਸ਼ਪ ਹੈਂ ਸੋ ਇਨ ਪੁਸ਼ਪਾਂ ਕੋ ਚੁਣ ਚੁਣ ਕਰ ਹਮ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤਿ ਤੇਰੀ ਪੂਜਾ ਕਰੇਂ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰੀਏ ॥

ਆਤਮ ਦੇਉ ਦੇਉ ਹੈ ਆਤਮੁ ਰਸਿ ਲਾਗੈ ਪੂਜ ਕਰੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਆਤਮ ਦੇਉ ਤੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਹੈਂ ਜੋ ਭਗਤ ਜਨ ਤੇਰੇ (ਰਸਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੀ ਪੁਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਸਭ ਜਗ ਮਹਿ ਨਿਰਮਲ ਬਿਚਰਿ ਬਿਚਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥
ਬਿਬੇਕ ਬੁਧਿ ਪੁਰਸ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਔਰ ਬਿਚਾਰਿ ਬਿਚਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਰਸਕੇ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਇ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਸਤਿਗੁਰ ਕਉ ਇਹੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ॥ ੨ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਕਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਯਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਇਹੁ ਮਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਿਰਮੋਲਕੁ ਅਤਿ ਹੀਰੋ ਨੀਕੋ ਹੀਰੈ ਹੀਰੁ ਬਿਪੀਜੈ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਜੋ ਅਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਹੀਰੇ ਵਤ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਤਿਸ ਹੀਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹੀਰੇ ਕੋ ਭੇਟਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਮੋਤੀ ਸਾਲੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਜਿਤੁ ਹੀਰਾ ਪਰਖਿ ਲਈਜੈ ॥ ੩ ॥
ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਪੁਰਸ ਕਾ ਮਨੁ ਮੋਤੀ (ਸਾਲੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਭਾਵ ਸੇ ਮਨ ਸੁਖ ਹੈ ਜਿਸ ਮਨ ਕਰ ਹੇ ਹੀਰਾ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਤੇਰੇ ਕੋ ਪਰਖ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੰਗਤਿ ਸੰਤ ਸੰਗਿ ਲਾਗਿ ਊਚੇ ਜਿਉ ਪੀਪ ਪਲਾਸ ਖਾਇ ਲੀਜੈ ॥
ਸਤਸੰਗਤ ਕੇ ਸੰਗ ਲਗ ਕਰ ਊਚੇ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਲਾਸ ਮੈਂ ਪਿਪਲ ਉਪਜਾ ਹੁਆ ਪਲਾਸ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਤਿਸੰਗ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਹਕਰਣ ਪਲਾਸ ਕਾ ਅਭਾਉ ਕਰ ਦੀਆ ॥

ਸਭ ਨਰ ਮਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਉਤਮੁ ਹੋਵੈ ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਬਾਸੁ ਬਸੀਜੈ ॥ ੪ ॥
ਹੇ ਰਾਮ ਜੇਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਪੁਰਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬਸ ਜਾਵੇ ਤੇ ਵਹੁ ਨਰ ਸੂਬ ਪ੍ਰਾਨੀਓਂ ਮੈਂ ਉਤਮੁ ਹੋਜਾਤਾਹੈ ॥
ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਬਹੁ ਕੀਨੇ ਨਿਤ ਸਾਖਾ ਹਰੀ ਜਝੀਜੈ ॥

ਨਿਰਮਲ ਹੋਕਰ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮ ਬਹੁਤ ਕੀਏਹੋਂ ਹੇ ਹਰੀ ਨਿਤਪ੍ਰਤ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਰੂਪ (ਸਾਖ) ਬਿਦੀਕੀ (ਜਝੀਜੈ) ਲਗਾਵਤੋਹੋਂ ॥
ਧਰਮੁ ਫਲੁ ਫਲੁ ਗੁਰਿ ਗਿਆਨੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਬਹਕਾਰ ਬਾਸੁ ਜਗਿ ਦੀਜੈ ॥ ੫ ॥
ਤਿਸ ਧਰਮ ਰੂਪ ਫੁਲਕਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਫਲੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਫੁਲ ਫਲ ਕੀ (ਬਹਕਾਰ) ਮਹਿਕਣੇ ਵਾਲੀ ਸੁਗੰਧੀ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਦਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਏਕ ਜੋਤਿ ਏਕੋ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਇਕੁ ਕੀਜੈ ॥
ਹੇ ਏਕ ਜੋਤਿ ਇਕ ਤੂੰ ਹੀ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈਂ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਭ ਮੈਂ ਇਕ ਤੇਰੀ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥
ਆਤਮ ਰਾਮੁ ਸਭ ਏਕੈ ਹੈ ਪਸਰੇ ਸਭ ਚਰਨ ਤਲੇ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਸਰਬ ਕਾ ਆਤਮਾ ਰੂਪ ਤੂੰ ਏਕ ਹੀ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਹੈ ਸਭ ਤੇਰੇ ਹੀ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਤਲੇ ਸੀਸ ਦੇਤੇਹੋਂ ॥ ੬ ॥
ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਕਟੇ ਨਰ ਦੇਖਹੁ ਤਿਨ ਘਸਿ ਘਸਿ ਨਾਕ ਵਢੀਜੈ ॥
ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈਂ ਸਭੀ ਪੁਰਸ ਨਕਟੇ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਅਪਜਸੁ ਹੈਂ ਔਰ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਨਕਾ ਜਸੁ ਰੂਪੀ ਨਾਕੁ ਘਸਾਇ ਘਸਾਇ ਕਰ ਕਈਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਕਤ ਨਰ ਅਹੰਕਾਰੀ ਕਹੀਅਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪ੍ਰਿਯੁ ਜੀਵੀਜੈ ॥ ੭ ॥
ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ ਹਿਕਾਰੀ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕਾ ਜੀਵਨਾ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥
ਜਬ ਲਗ ਸਾਸੁ ਸਾਸੁ ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਤਤੁ ਬੇਗਲ ਸਰਨਿ ਪਰੀਜੈ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਗਵਨ ਜਬ ਤਕ ਹਮਾਰੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਾਣ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਕ ਹੇ ਤਤ ਸ਼ੁਭੁ (ਬੇਗਲ) ਸੀਘ੍ਰਤਾ ਕਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸਾਸ ਸਾਸ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਖੜ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥
ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਧਾਰਹੁ ਮੈ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਪਖੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਖਾਨ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਐਸੀ ਕਿਰਪਾ ਦਿਸੀ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਜੋ ਮੈਂ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ (ਪਖੀਜੈ) ਦੇਖਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੮ ॥ ੪ ॥

ਕਲਿਆਨ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮਾ ਮੈ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਧੁਵੀਜੈ ॥
ਕਿਲਬਿਖੁ ਵਹਨੁ ਹੋਹਿ ਬਿਨ ਅੰਤਰਿ ਮੇਰੇ ਨਾਕੁਰ ਕਿਰਪਾ ਕੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਰਾਮ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਧੋਵਣਾ ਕਰੋਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਨਾਕੁਰ ਜੀ ਜਿਹੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀਏ ਜਿਸ ਕਰ ਮੇਰੇ ਪਾਪ ਬਿਨ ਬੀਚ ਦਗਧ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥

ਮੰਗਤ ਜਨ ਦੀਨ ਖਰੇ ਵਰਿ ਠਾਢੇ ਅਤਿ ਤਰਸਨ ਕਉ ਦਾਨੁ ਦੀਜੈ ॥

ਹਮ ਭੇਖਾਰੀ ਜਨ ਦੀਨ ਹੋਇ ਕਰ ਤੇਰੇ ਦੁਾਰ ਪੁਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਤੀ ਤਰਸਤੇ ਹੁਏ ਦਾਸੇ ਕੋ ਦਾਨ ਦੀਜੀਏ॥
ਜੇ ਕਹੋਂ ਕਯਾ ਮਾਯੋਤਿ ਹੋ ? ਜੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ੜਾਹਿ ੜਾਹਿ ਸਰਨ ਪ੍ਰਭ ਆਇ ਮੋਕਉ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਰਖਯਾ ਕਰੋ ਰਖਯਾ ਕਰੋ ਹਮ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈ ਮੇਰੇ ਕੋ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਕਰ ਨਾਮੁ
ਨਿਸਰੇ ਕਰਵਾਇ ਦੀਜੀਏ ॥ ੧ ॥

ਕਾਮ ਕਰੋਪੁ ਨਗਰ ਮਹਿ ਸਬਲਾ ਨਿਤ ਉਨਿ ਉਨਿ ਸੁਝੁ ਕਰੀਜੈ ॥

ਸਰੀਰ ਨਗਰ ਮੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਤੀ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਉਨ ਉਨ ਕਰ (ਸੁਝੁ) ਲੜਨਾ ਕਰੀਤਾ ਹੈ॥

ਅਗੀਕਾਰੁ ਕਰਪੁ ਰਖਿ ਲੇਵਪੁ ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਾਢਿ ਕਵੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕਾਮਾਦਿਕ ਸਤ੍ਰੰਧ ਜੋ ਮੇਰੇ ਕੋ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਔਰ ਪਖੁ ਕੀਜੀਏ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਇਸ
(ਕਾਢਿ) ਜਿਲਣ ਵਿਚੋਂ ਕਾਢਿ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਅੰਤਰਿ ਅਗਨਿ ਸਬਲ ਅਤਿ ਬਿਖਿਆ ਹਿਵ ਸੀਤਲੁ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਦੀਜੈ ॥

ਤਨਿ ਮਨਿ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਅਪਿਕਾਈ ਰੋਗੁ ਕਾਟੈ ਸੂਖਿ ਸਵੀਜੈ ॥ ੩ ॥

ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਬਿਸ਼ਨ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਅਤਿਸ਼ੈ ਕਰ ਪ੍ਰਬਲ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਨਿਬਿਤੀ ਹੋਤ (ਹਿਵ) ਬਰਫ ਰੂਪੁ
ਸੀਤਲੁ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਵੀਜੀਏ ਪੁਨਹ ਹਮਾਰੇ ਤਨ ਮਨ ਮੈਂ ਅਪਿਕ ਸਾਤੀ ਹੋਇ ਜਾਵੈ ਔਰ ਜਨਮਾਇ ਰੋਗ
ਕਟ ਜਾਵੈ ਅਰ ਸੁਖ ਪੂਰਬਕ ਸੋਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥ ੩ ॥

ਜਿਉ ਸੂਰਜੁ ਕਿਰਣਿ ਰਵਿਆ ਸਰਬ ਠਾਈ ਸਭ ਘਾਟਿ ਘਾਟਿ ਰਾਮੁ ਰਵੀਜੈ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੂਰਜੁ ਅਪਣੀ ਕਿਰਣੋਂ ਕਰ ਸਰਬ ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕ ਹੁਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੋ ਰਮਣ ਰੂਪੁ ਤੂੰ ਸਰਬ
ਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਜਾਪਕੁ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧੁ ਸਾਧ ਮਿਲੇ ਰਸੁ ਪਾਵੈ ਤਤੁ ਨਿਜ ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ ਪੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਸਾਧੂ ਮਿਲੇ ਤਬ ਜੀਉ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸ੍ਰੈ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ (ਤਤੁ) ਸੋ ਰਸੁ
ਪਾਨ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨ ਕਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗੀ ਗੁਰ ਸੇਤੀ ਜਿਉ ਚਕਵੀ ਦੇਖਿ ਸੂਰੀਜੈ ॥

ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ ਰੈਨਿ ਸਭ ਨਿਰਖੀ ਮੁਖੁ ਕਾਵੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਜਨੋ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਚਕਵੀ ਸੂਰਜ ਕੋ ਦੇਖਤੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਭ
ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤੀ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕੋ (ਨਿਰਖਤ ਨਿਰਖਤ) ਉਡੀਕਤੇ ਉਡੀਕਤੇ (ਨਿਰਖੀ) ਬਿਤੀਤ ਕੀਤੀ ਜਬ
ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਮੁਖ ਕਾਵੈ (ਉਵੈ ਹੁਆ) ਤਬ ਤੇਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਪਾਨ ਕੀਆ ॥ ੫ ॥

ਸਾਕਤ ਸੁਆਨ ਕਹੀਅਹਿ ਬਹੁ ਲੋਭੀ ਬਹੁ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਭਰੀਜੈ ॥

ਪੁਨਹ ਜੋ (ਸਾਕਤ) ਮਨਮੁਖ ਕਹੀਤੇਹੋ ਵਹੁ ਸੁਆਨ ਵਤ ਬਝੇ ਲੋਭੀਹੋ ਤਿਨਕਾ ਅੰਤਰਕਰਣ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲਕਰ ਭਰਾਹੁਆ ਹੈ ॥

ਆਪਨ ਸੁਆਇ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਬਾਤਾ ਤਿਨਾ ਕਾ ਵਿਸਾਹੁ ਕਿਆ ਕੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਮਨਮੁਖ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤ ਬਾਤਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨ੍ਹਾ ਸੁਾਰਥੀਆ ਕਾ ਵਿਸਾਹੁ ਕਯਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਾਧੁ ਸਾਧ ਸਰਨਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਜਿਤੁ ਹਰਿ ਰਸੁ ਕਾਢਿ ਕਵੀਜੈ ॥

(ਸਾਧ) ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਜੋ ਸਾਧੂ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕੀ ਸਗਣਿ ਮੇਰੇ ਕੋ ਮਿਲੀ ਹੈ ਜਿਸਮੈਂ ਹੋ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਰਸ ਰੂਪੀ (ਕਾਢਿ)
ਵਸਤੂ (ਕਵੀਜੈ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਪਰਉਪਕਾਰ ਬੋਲਹਿ ਬਹੁ ਰੁਣੀਆ ਮੁਖਿ ਸੰਤ ਭਗਤ ਹਰਿ ਦੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਹੋ ਹਰੀ ਬਹੁਤ ਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਜੋ ਮੁਖ ਰੂਪ ਸਾਂਤਿ ਸਰੂਪ ਅਰ ਗੁਨਵਾਨ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰ ਉਪਕਾਰ ਵਾਸਤੇ ਗੁਣੋਂ
ਕੋ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਦੀਜੀਏ ॥ ੭ ॥

ਤੂੰ ਅਗਮ ਦਇਆਲ ਦਇਆ ਪਤਿ ਦਾਤਾ ਸਭ ਦਇਆ ਧਾਰਿ ਰਖਿ ਲੀਜੈ ॥

ਸਰਬ ਜੀਅ ਜਗਜੀਵਨੁ ਏਕੋ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਹੋ ਦਯਾਲੂ ਤੂੰ ਅਗਮ ਹੈਂ ਦਯਾ ਪਤੀ ਔਰ ਦਾਤਾ ਹੈ ਦਯਾ ਧਾਰ ਕਰਗ ਮਭ ਕੋ ਰਖ ਲੀਜੀਏ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ ਜੀਵੋਂ
ਕਾ ਏਕ ਹੀ ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਮਾਰੀ
ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰੀਏ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਹਿਤੇ ਹੁਏ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿਆਨੁ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਰਾਮਾ ਹਮ ਦਾਸਨ ਦਾਸ ਕਰੀਜੈ ॥ ਜਬ ਲਗਿ ਸਾਸੁ ਹੋਇ

ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਪਿਵੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਰਾਮਾ ਹਮਕੋ ਦਾਸੋਂ ਕਾ ਦਾਸ ਕਰ ਈਜੀਏ ਜਬ ਤਕ ਹਮਾਰੇ ਸਰੀਰ ਮੈ ਸ੍ਰਾਸ ਹੈਂ ਤਬ ਤਕ ਮਨ ਕਰਕੇ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋਕੇ ਸਾਧੂਓਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ॥

ਸੰਕਰੁ ਨਾਰਦੁ ਸੇਖਨਾਗ ਮੁਨਿ ਧੂਰਿ ਸਾਧੂ ਕੀ ਲੋਚੀਜੈ ॥

ਭਵਨ ਭਵਨ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਹਿ ਸਭਿ ਜਹ ਸਾਧੂ ਚਰਨ ਧਰੀਜੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸ਼ਿਵ ਨਾਰਦ ਜੀ ਸੋਸਨਾਗ ਔਰ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਯਿਹ ਸਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂਰੀ ਕੇ ਚਾਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਸ (ਭਵਨ) ਘਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਜਨ ਭਿਛਾ ਆਦਿਕ ਕੇ ਬਹਾਨੇ (ਭਵਨ) ਵਿਚਤੇ ਹੁਏ ਚਰਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤਜਿ ਲਾਜ ਅਹੰਕਾਰੁ ਸਭੁ ਤਜੀਐ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਰਹੀਜੈ ॥

ਧਰਮ ਰਾਇ ਕੀ ਕਾਨਿ ਦੁਕਾਵੈ ਬਿਖੁ ਭੁਬਦਾ ਕਾਢਿ ਕਢੀਜੈ ॥ ੨ ॥

ਲਜਾ ਤਜਾਗ ਕਰ ਸਭ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਬੀ ਤਜਾਗ ਦੇਵੀਏ ਔਰ ਸਾਧੂਓਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂਸਦੀਵ ਮਨ ਕੇ ਮਿਲਾਇ ਰਾਖੀਏ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਧਰਮਰਾਇ ਕੀ ਕਾਣ ਦੁਕਾਇ ਦੇਵੇ ਔਰ ਬਿਖ ਰੂਪ (ਕਾਢਿ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਕਾਢ ਲੀਜੀਏ ॥ ੨ ॥

ਭਰਮਿ ਸੂਕੇ ਬਹੁ ਉਭਿਸੁਕ ਕਹੀਅਹਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧੂ ਸੰਗਿ ਰਹੀਜੈ ॥

ਤਾਤੇ ਬਿਲਮੁ ਪਲੁ ਵਿਲ ਨ ਕੀਜੈ ਜਾਇ ਸਾਧੂ ਚਰਨਿ ਲਗੀਜੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨਕੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਭਰਮ ਵੈਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਉਭਿਸੁਕ) ਖੜਸੁਕ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਗੁਨਹੀਨ ਹੈਂ ਵਹੁ ਭੀ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ (ਰਹੀਜੈ) ਹਰੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਰੂਟੇ ਸਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਗਵਨ ਇਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੀਏ ਜੋ ਵੀਲੇ ਹੋਕਰ ਪਲ ਮਾਤਰ ਭੀ (ਬਿਲਮੁ) ਨਹਿਰਨਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤੇਰੇ ਸਾਧੂ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਜਾਇ ਲਗੀਏ ॥ ੩ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨ ਰਤਨ ਵਧੁ ਹਰਿ ਸਾਧੂ ਪਾਸਿ ਰਖੀਜੈ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਤੇਰਾ ਕੀਰਤਨ ਅਰ ਤੇਰਾ ਰਤਨ ਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਵਸਤੂ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਧੂਓਂ ਪਾਸ ਰਖੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਜੋ ਬਚਨੁ ਗੁਰ ਸਤਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ਮਾਨੈ ਤਿਸੁ ਅਗੈ ਕਾਢਿ ਧਰੀਜੈ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੇ ਸਤ ਸਤ ਕਰਕੇ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਆਗੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਵਸਤੂ ਕਢਕੇ ਧਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮ ਏਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੀਏ ॥ ੪ ॥

ਸੰਤਹੁ ਸੁਨਹੁ ਸੁਨਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ਗੁਰਿ ਕਾਢੀ ਬਾਹ ਕੁਕੀਜੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਰਵਣਕਰੋ ਗੁਰੂ ਉਚੀ ਭੁਜਾ ਕਾਢ ਕਰ ਕੁਕੀਏ ਹੈ ॥

ਜੋ ਆਤਮ ਕਉ ਸੁਖੁ ਸੁਖੁ ਨਿਤ ਲੋੜਹੁ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰਨਿ ਪਵੀਜੈ ॥ ੫ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਜੇਕਰ ਆਪਣੇ ਆਤਮਾ ਕੋ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਸੁਖ ਹੀ ਸੁਖ ਚਾਹਿਤੇ ਹੋ ਤੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪਵੇ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਵਡਭਾਗ ਹੋਇ ਅਤਿ ਨੀਕਾ ਤਾਂ ਗੁਰਮਤਿ ਨਮੁ ਦ੍ਰਿੜੀਜੈ ॥

ਜੇਕਰ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਬੜਾ ਭਾਗ ਹੋਵੈ ਤੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਲੈਕਰ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰੀਏ ॥ ਅਬ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਿਖਮੁ ਜਗੁ ਤਰੀਐ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪੀਜੈ ॥ ੬ ॥

ਹਰੀ ਰਸ ਕੇ ਪੀਣੇ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕਠਨ ਜੋ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਸਹਜੇ ਤਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮਾਇਆ ਮਾਇਆ ਕੇ ਜੋ ਅਧਿਕਾਈ ਵਿਚਿ ਮਾਇਆ ਪਰੈ ਪਚੀਜੈ ॥

ਮਾਯਾ ਹੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਜੋ ਅਧਿਕ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਪਰੇ ਹੁਏ ਹੈ ਔਰੋਂ ਕੋ ਪਚਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਗਿਆਨੁ ਅੰਧੋਰੁ ਮਹਾ ਪੰਥੁ ਬਿਖੜਾ ਅਹੰਕਾਰਿ ਭਾਰਿ ਲਾਇ ਲੀਜੈ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਹਕਰਣ ਮੈਂ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਅੰਧੇਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਅਗੇ ਜਮ ਕਾ ਪੰਥ ਕਠਨ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂਚਲਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਲਾਇ ਲੀਆ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰਮ ਰਮੁ ਰਮ ਰਮ ਰਮੈ ਤੇ ਗਤਿ ਕੀਜੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਾਜ ਜੋ (ਰਮ) ਸੁੰਦਰ ਰਮਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਰਾਮ ਕੋ (ਰਮ ਰਮ) ਜਪ ਜਪ ਕਰ (ਰਾਮ) ਪ੍ਰਮੋਦਤ ਜੋ ਅਪਨੀ ਗਤੀ ਕਰ ਲਈਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਏ ਰਾਮ ਨਾਮੈ ਰਲੈ ਮਿਲੀਜੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਤੋ ਨਾਮ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਵਤਾ ਹੈ ਵਿਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਲ ਮਿਲ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਰਾਗੁ ਪਰਛਾਤੀ ਬਿਛਾਸ ਮਹਲਾ ੧ ਚਉਪਦੇ ਘਰੁ ੧ ॥

ਪ੍ਰਛਾਤੀ ਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਬਿਛਾਸ ਰਾਗਨੀ ਮਿਲੀ ਹੁਈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਪ੍ਰਛਾਤੀ ਰਾਗ ਕੇ ਇਸ ਆਦ ਸਬਦ ਮੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਤਰਨਾ ਨਾਇ ਪਤਿ ਪੂਜ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਗਹਣਾ ਮਤਿ ਮਕਸੂਦੁ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਰ ਹੀ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਦਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਪੁਰਸ ਪੂਜਤੇ ਯੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ ਗਹਿਣਾ ਹੈ ਔਰ ਹਮਾਰੀ ਮਤਿ ਮੈਂ (ਮਕਸੂਦੁ) ਨਵਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਨਾਉ ਮਨਿ ਸਭ ਕੋਇ ॥ ਵਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਕਬਹੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥
ਜੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨਾ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਭ ਕੋਈ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਬਿਨਾ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਦਾ ਕਈ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਅਵਰ ਸਿਆਣਪੁ ਸਗਲੀ ਪਾਜੁ ॥ ਜੈ ਬਖਸੇ ਤੈ ਪੂਰਾ ਕਾਜੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸਰਬਸਿਆਣਪਾ ਪਾਜ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਦਿਖਲਾਵੇ ਮਾਤਰ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਪਨਾਨਾਮ ਬਖਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਮੋਖ ਰੂਪੀ ਕਾਰਜ ਪੂਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਤਾਣੁ ਨਾਉ ਦੀਬਾਣੁ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਲਸਕਰੁ ਨਾਉ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥
ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ (ਤਾਣੁ) ਬਲ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ (ਦੀਬਾਣੁ) ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਕੋ ਲਸਕਰ ਹੈ ਔਰ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਹਮਾਰਾ (ਸੁਲਤਾਨੁ) ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਮਾਣੁ ਮਹਤੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਤੇਰੀ ਨਦਰੀ ਕਰਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ॥ ੨ ॥
ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਰਕੇ (ਮਾਣੁ) ਆਦਰ ਔ (ਮਹਤੁ) ਵਡਿਆਈ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਜਨ ਪਰਵਾਣੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ਹੇ(ਨਦਰੀ)ਹਰੀ ਜਬ ਤੇਰੀ (ਕਰਮਿ) ਕਿਰਪਾ ਕੀ ਨਸਾਨੀ ਪਵੈ ਤਬ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਸਹਜੁ ਨਾਇ ਸਾਲਾਹ ॥ ਨਾਉ ਤੇਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਿਖੁ ਉਠਿ ਜਾਇ ॥
ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ (ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਤੇ ਹੀ ਸਰਬ ਮੈ (ਸਾਲਾਹ) ਉਸਤਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ (ਬਿਖੁ) ਜਹਿਰ ਰਿਦੇ ਤੇ ਉਠ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਇ ਤੇਰੈ ਸਭਿ ਸੁਖ ਵਸਹਿ ਮਨਿ ਆਇ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਥਾਪੀ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥
ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਤੇ ਹੀ ਸਰਬ ਸੁਖ ਮਨ ਮੈ ਆਇ ਬਸਤੇ ਹੈ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਬੰਧਨੋਂ ਮੈ ਥਾਪੀ ਹੁਈ ਜਮ ਕੇ ਪੁਰ ਮੈ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਰੀ ਬੇਰੀ ਘਰ ਦਰ ਦੇਸ ॥ ਮਨ ਕੀਆ ਖੁਸੀਆ ਕੀਚਹਿ ਵੇਸ ॥
ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਰ ਘਰ ਔ ਦੇਸ ਔਰ ਜਉ ਮਨ ਕੀਆ ਖੁਸੀਆ ਅਨੁਸਾਰ ਅਨੰਕ ਹੀ ਵੇਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਹ ਸਭ ਜੀਵ ਕੇ (ਬੇਰੀ) ਬੇੜੀ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਾਂ ਸਦੇ ਤਾਂ ਫਿਲ ਨ ਪਾਇ ॥ ਨਾਨਕ ਕੂੜੁ ਕੂੜੇ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ (ਸਦੇ) ਹੁਕਮ ਸੇ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸਕੋ ਜਾਣੇ ਮੈਂ (ਫਿਲ) ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਪਸਤੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਭੂਨਾ ਪੁਰਸ ਅੰਤ ਕੇ ਭੂਨਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕੀ ਮੋਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਪਾਸ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਛਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਕਰਮੁ ਚਾਨਣੁ ਸੁਰਤਿ ਤਿਥੈ ਲੋਇ ॥

ਅੰਧਿਰੁ ਅੰਧੀ ਵਾਪਰੈ ਸਗਲ ਲੀਜੈ ਖੋਇ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰਤਨ ਜਿਸਕਾ ਜਾਪ ਰੂਪ ਕਰਮ ਜੋ (ਚਾਨਣ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਜਿਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਸੁਰਤਿ) ਸ਼ੇਸ਼ਟ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਗਿਆਨ ਰੂਪ (ਲੇਇ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਹੁ (ਵਾਪਰੈ) ਵਿਚਾਰੈ ਗਰੀਬ ਪੁਰਸ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਕੇ ਗਵਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਭ ਖੋਸ ਲਈਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਗਲ ਥਿਕਾਰੁ ॥ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਦਾਰੁ ਅਵਰੁ

ਨਾਸਤਿ ਕਰਲ ਹਾਰੁ ਅਪਾਰੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਸਾਰੁ ਨਾਮੁ ਜਨਮੁ ਮਰਣ ਰੂਪ (ਥਿਕਾਰੁ) ਰੋਗੁ ਹੈ ਇਸਕੀ ਨਵਿਰਤੀ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਦਾਰੂ ਹੈ ਹੋਰੁ ਐਸੁਪੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀਆ ਏਕ ਭਾਰ ਹੋਵਹਿ ਲਾਖ ਕਰੋੜਿ ॥

ਪਾਤਾਲ ਆਦਿ ਸਰਬ ਪੁਰੀਓਂ ਕੇ ਲਾਖੋਂ ਕਰੋੜੋਂ ਪਦਾਰਥ ਏਕ ਭਾਰ ਭਾਵ ਏਕ ਛਾਬੇ ਮੈਂ ਵਾ ਏਕ ਤਰਫ ਹੋਵਨ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜੋਂ ਭੋਲ ਕਰ ਦੇਖੀਏ ਤੇ ਵਹੁ ਪਦਾਰਥ ਨਾਮ ਭੁਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇਰੇ ਲਾਲ ਕੀਮਤਿ ਤਾ ਪਵੈ ਜਾਂ ਸਿਰੈ ਹੋਵਹਿ ਹੋਰਿ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਲਾਲ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਤਬ ਪਵੈ ਜਬ ਦੂਸਰੇ ਸਿਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜੋਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜੋਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂਤਿ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦੁਖ ਤੇ ਸੁਖ ਉਪਜਹਿ ਸੂਖੀ ਹੋਵਹਿ ਦੁਖ ॥

ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਅਨਸਾਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਸੁਖ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੁਖੋਂ ਤੇ ਦੁਖ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਮੁਖਿ ਤੂ ਸਾਲਾਹੀਅਹਿ ਤਿਤੁ ਮੁਖਿ ਕੈਸੀ ਭੂਖ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਸ ਮੁਖ ਤੇ ਤੂੰ ਸਾਲਾਹੀਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਭੂਖ ਕੈਸੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹਾਂ ਤਿਨਕੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਨਕ ਮੂਰਖੁ ਏਕੁ ਤੂ ਅਵਰੁ ਭਲਾ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਮੂਰਖ ਔਰ ਭਲਾ ਏਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਤੂੰ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀਕਰ ਦੇਕ ਮੈਂ ਹੀ ਮੂਰਖ ਤੂੰ ਔਰ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਭਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਨਾਮੁ ਨ ਉਪਜੈ ਸੇ ਤਨ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤਿ ਜਿਸ ਜਿਸ ਤਨ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਈ ਤਨ ਖੁਆਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜੈ ਕਾਰਣਿ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮੈ ਉਚਰੇ ਸੰਕਰਿ ਛੋਡੀ ਮਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੇ ਵਾਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਬੇਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਸੰਕਰਿ) ਸਿਵਜੀ ਨੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਅਤੀਤ ਭੋਸ ਕਰਾ ਹੈ ॥

ਜੈ ਕਾਰਣਿ ਸਿਪ ਭਏ ਉਦਾਸੀ ਦੇਵੀ ਮਰਮੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਿਪ ਜਗਤ ਸੇ ਉਦਾਸੀਨ ਭਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪੂਰਬੋਕਤ (ਦੇਵੀ) ਦੇਵਤਿਓਂ ਨੇ ਭੀ (ਮਰਮੁ) ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਾਬਾ ਮਨਿ ਸਾਚਾ ਮੁਖਿ ਸਾਚਾ ਕਹੀਐ ਤਰੀਐ ਸਾਚਾ ਹੋਈ ॥

ਦੁਸਮਨੁ ਦੁਖੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇੜੈ ਹਰਿ ਮਤਿ ਪਾਵੈ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਾਚਾ ਨਾਮ ਹੋਵੇ ਤਿਸੀ ਕਾ ਮਨ ਭੀ ਸਾਚਾ ਔਰ ਮੁਖ ਭੀ ਸਾਚਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ਅਰ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਤਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਐਸੀ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕੀ ਬੁਧੀ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਨਿਕਟ ਸਤ੍ਰ ਔਰ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗਨਿ ਬਿੰਬ ਪਵਣੈ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੀਨਿ ਨਾਮ ਕੇ ਵਾਸਾ ॥

ਅਗਨੀ ਔਰ (ਬਿੰਬ) ਜਲ ਔ ਪਵਨ ਕੀ ਵਾ ਅਗਨ ਕਰ ਤਮੋਂ ਗੁਣ (ਬਿੰਬ) ਸਤੇ ਗੁਣ (ਪਵਣੈ) ਰਜੇ ਗੁਣ ਇਨ ਤੀਨੋਂ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਕੀ (ਬਾਣੀ) ਬਨਾਵਤ ਹੈ ਸੋਈ ਤੀਨ ਗੁਣ ਵਾ ਤੀਨ ਤਤ ਨਾਮ ਕੇ ਵਾਸ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥

ਤੇ ਤਸਕਰ ਜੋ ਨਾਮੁ ਨ ਲੇਵਹਿ ਵਾਸਹਿ ਕੋਟ ਪੰਚਾਸਾ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸ ਚੋਰ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਜੋ ਨਰ ਪਰਾਸ ਵਾ ਕਰੋੜ ਜੋ ਤਾਬੇ ਕੀ ਧਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਰਪ ਜੇਨੀ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਤੀ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੇਕਰ ਦੇਕ ਕਰੈ ਚੰਗਿਆਈ ਮਨਿ ਚਿਤਿ ਬਹੁਤੁ ਬਢਾਵੈ ॥

ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮਨੁਖ ਕਿਸੀ ਪਰ ਏਕ ਭੀ (ਚੰਗਿਆਈ) ਭਲਿਆਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਪਰ ਮਨ ਚਿਤ ਕਰ ਬਹੁਤ

ਹੰਕਾਰ ਸਹਤ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਹਸਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਏਤੇ ਗੁਣ ਏਤੀਆਂ ਚੰਗਿਆਈਆਂ ਦੇਇ ਨ ਪਛੋਤਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਇਤਨੇ ਭਾਵ ਬਹੁਤੇ ਗੁਣ ਔਰ ਇਤਨੀਆਂ ਭਾਵ ਬਹੁਤੀਆਂ ਚੰਗਿਆਈਆਂ ਦੇਕਰ ਪਸਰਾਤਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਔਰ ਭੀ ਦਾਤ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਪਰਉਪਕਾਰੀ ਹੈ॥੩॥ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਰਹੀਏ ॥

ਤੁਪੁ ਸਾਲਾਹਨਿ ਤਿਨ ਧਨੁ ਪਲੈ ਨਾਨਕ ਕਾ ਧਨੁ ਸੋਈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਤੁਝਕੋ ਸਲਾਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪਲੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨੁ ਹੈ ਤਥੇ ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਭੀ ਸੋਈ ਨਾਮ ਹੀ ਧਨੁ ਹੈ ॥

ਜੇਕੋ ਜੀਉ ਕਹੈ ਓਨ੍ਹਾ ਕਉ ਜਮ ਕੀ ਤਲਬਨ ਹੋਈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਤਿਨ ਸਿੱਤੇ ਕੀ ਕੋਈ ਜੀਉ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਵਡਿਆਈ ਸੰਯੁਕਤ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਭੀਪ੍ਰਨਾਜਮ ਕੀ ਤਲਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ । ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਹੈ ਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਜਮ ਬੁਲਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਆਉ ਭੈ ਨਿਵਿਰਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹ ॥
 ਏਕ ਜੋਗੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਆਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਵਾਸਤਵ ਸਰੂਪ ਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੁਏ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਰੂਪੁ ਨਾਹੀ ਜਾਤਿ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਮੁਖੁ ਮਾਸਾ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਜਾਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਨਾ ਤਿਸਕੇ ਮੁਖਆਦੀ ਅੰਗ ਹੋ ਐ ਨਾ ਮਾਸ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲੇ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਾਇਆ ਤੇਰੈ ਨਾਮਿ ਹੈ ਨਿਵਾਸਾ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਐਸੇ ਨਿਰੰਜਨ ਸਰੂਪ ਕੋ ਹਮਨੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤਿਸਨਾਮੀ ਕਾ ਤੇਰੇ ਭੀ ਰਿਦੇ ਮੈ ਨਿਵਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈ ਧਰਮਵੰਗਾ ਤਬ ਤੂੰ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂਗਾ ॥੧॥

ਅਉਧੁ ਸਹਜੇ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ਜਾਤੇ ਫਿਰਿ ਨ ਆਵਹੁ ਸੈਸਾਰਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਅਉਧੁ) ਅਵਧੂਤ ਜੋਗੀ (ਸਹਜੇ) ਸਾਤੀ ਕਰ ਤਤ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ਜਿਸ ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਫਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਨ ਆਵੇ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਸੋ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੈ ਕਰਮੁ ਨਾਹੀ ਧਰਮੁ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਸੁਚਿ ਮਾਲਾ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਵਾਸਤਵ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਔਰ ਧਰਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਔਰ (ਸੁਚਿ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਮਾਲਾ ਆਦੀ ਜਪੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਾਵੇਰ ਹੈ ॥

ਸਿਵ ਜੋਤਿ ਕੰਨਹੁ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਖਵਾਲਾ ॥ ੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਰਖਣਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ (ਕੰਨਹੁ) ਪਾਸੋਂ ਮੈਨੇ (ਸਿਵ) ਕਲਯਾਨ ਰੂਪ ਜੋਤੀ ਹਰੀ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਕੀ ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਕੈ ਬਰਤੁ ਨਾਹੀ ਨੇਮੁ ਨਾਹੀ ਨਾਹੀ ਬਕਥਾਈ ॥

ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਬਰਤ ਆਦੀ ਦਿਖਲਾਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨੇਮ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨ (ਬਕਥਾਈ) ਵਿਅਰਥ ਬੋਲਣਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ॥

ਗਤਿ ਅਵਗਤਿ ਕੀ ਚਿੰਤ ਨਾਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਫਰਮਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸਿਖਣਾ ਫੁਰਮਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ (ਗਤਿ) ਸੱਖ ਹੋਨੇ ਕੀ ਔ (ਅਵਗਤਿ) ਨਾ ਸੱਖ ਹੋਨੇ ਕੀ ਕੋਈ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਰਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਵੇਰ ਨਿਸਚਿੰਤ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਾਕੈ ਆਸ ਨਾਹੀ ਨਿਰਾਸ ਨਾਹੀ ਚਿਤਿ ਸੁਰਤਿ ਸਮਝਾਈ ॥

ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਆਸ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਨਿਰਾਸ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ (ਚਿਤਿ) ਰੋਤਨਸਰੂਪ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਬ੍ਰੇਦ ਅਨੁਸਾਰ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ ॥

ਤੰਤ ਕਉ ਪਰਮਤੰਤੁ ਮਿਲਿਆ ਨਾਨਕਾ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਐਸੀ ਬੁਧੀ ਪਾਈ ਹੈ ਤਬ ਇਸ ਤੰਤ ਜੀਵ ਕੋ ਈਸਰ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵ ਈਸਰ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸਮਵਿਸ਼੍ਰੀ ਵਾਲੇ ਸਤਿਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਹ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਤਾਕਾ ਕਹਿਆ ਦਰਿ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਦੁਇ ਸਮਕਰਿ ਜਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੁਆ ਤੇਰੀ ਦਰਗਾਹਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸ਼ਵਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ (ਬਿਖੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ)

ਦੁਖਸੁਖ ਆਦੀ ਭੋਗੋਂ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੀ ਜਾਣਿਆਹੈ। ਯਥਾ “ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੋਨੋ ਸਮ ਕਰਿ ਜਾਨੈ ਅਉਰੁ ਮਾਨੁ ਅਪਮਾਨ ॥
ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ ਰਹੈ ਅਤੀਤਾ ਤਿਨਿ ਜਗਿ ਤਤੁ ਪਛਾਨਾ” ॥

ਕਿਆ ਕਹੀਐ ਸਰਬੇ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥ ਜੋ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ ਸਭ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਸੰਤ ਤੁਝਕੋ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਸਮਾਇ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਾ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੀ ਗਤੀ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ
ਭਾਵ ਇਹ ਤਿਨਕੀ ਅਗੁਹ ਗਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਐਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਵਛ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਤੇਰੀ
(ਰਜਾਇ) ਆਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਦੂਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ॥ ੨ ॥
ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੇ ਤਿਸੀਤੇ ਤਿਨਕਾ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਭਇਆ ਹੋ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂਨੇ ਤਿਨੋਂ
ਕੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਲਿ ਮਹਿ ਆਇਆ ਸੋ ਜਨੁ ਜਾਣੁ ॥ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਪਾਵੈ ਮਾਣੁ ॥ ੩ ॥
ਇਸ ਕਲਿਜੁਗਮੈਂ ਸੋਈ ਜਨ ਆਇਆ ਹੁਆ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਜਨਮ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਚੀ ਦਰਗਹ
ਵਿਖੇ (ਮਾਣੁ) ਆਦਰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਣਾ ਸੁਨਣਾ ਅਕਥ ਘਰਿ ਜਾਇ ॥ ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਨਾਨਕ ਜਲਿ ਜਾਇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥
ਹੇ (ਅਕਥ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਤ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਤੋਰੇ(ਘਰਿ)ਸ਼ਰੂਪਮੈਂ ਜਾਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕਾ ਹੀ
ਕਹਿਣਾ ਸੁਣਨਾਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੇ ਹੀ ਸੁਣਤੇ ਕਹਤੇ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤਿਨੋਂਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇਰੇ ਜਸ ਬਿਨਾਂ
ਔਰ ਸੰਸਾਰਕ (ਕਥਨੀ) ਕਥਾ ਅਰ (ਬਦਨੀ) ਕਵੀਸ਼ਰੀਆਂ ਜਲ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਔਰ
ਕਥਨੀ ਬਦਨੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨੀਰੁ ਗਿਆਨਿ ਮਨ ਮਜਨੁ ਅਨਸਨਿ ਤੀਰਥ ਸੰਗਿ ਰਹਿ ॥
ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜਲ ਕਰ ਪੂਰਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੀਰਥ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਕਰ ਇਸਨਾਨ ਕੀਆ ਤਿਸਨੇ
ਅਨਾਹਨ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਹੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਤਿਸਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਫਲ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ। ਯਥਾ—“ਅਨਸਨਿ ਤੀਰਥਿ ਤਿਨ ਸੰਗਿ ਰਹਿ ਜਿਨੁ ਹਰਿ ਹਿਰੈ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ ॥”

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸਿ ਜਵਾਹਰ ਮਾਣਕ ਸੇਵੇ ਸਿਖੁ ਸੋ ਖੋਜਿ ਲਾਵੈ ॥ ੧ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਜਵਾਹਰ ਅੰਮਾਣਕ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਸਿਖ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸੇਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਖੋਜ
ਲਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਕੇ ਸ੍ਵਨ ਕਰ ਮਨਨ ਨਿਧਿਆਸਨ ਆਦਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਾਖਿਆਤਕਾਰ
ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੁਰ ਸਮਾਨਿ ਤੀਰਥੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ਸਰੁ ਸੰਤੋਖੁ ਤਾਸੁ ਗੁਰੁ ਹੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਔਰ ਕੋਈ ਤੀਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿੱਖ ਆਦੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਰੁ) ਸਮੁੰਦਰ ਹੈਂ ਔਰ ਗਿਆਨ ਭੀ
(ਤਾਸੁ) ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਦਰੀਆਉ ਸਦਾ ਜਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਮਿਲਿਆ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਹਰੈ ॥
ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰ ਦਰੀਆਇ ਰੂਪ ਤੀਰਥ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਉਜਲ ਜਲ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਖੋਟੀ ਮਤਿ
ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਦੂਰ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਾਇਐ ਪੂਰਾ ਨਾਵਲੁ ਪਸੁ ਪਰੇਤਹੁ ਦੇਵ ਕਰੈ ॥ ੨ ॥
ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਤੇ ਪੂਰਨ ਇਸ਼ਨਾਨ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਇਸਨਾਨ ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਆਦਿਕੋਂ
ਤੇ ਦੇਵਤਾ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰਤਾ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਤਲਹੀਅਲੁ ਸੋ ਗੁਰੁ ਪਰਮਲੁ ਕਹੀਐ ॥
ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ(ਤਲਹੀਅਲੁ) ਹਿਰਦਾਅਸਥਾਨ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ(ਪਰਮਲੁ)ਰੰਦਨ ਵਡ ਕਹੀਤੇਹੈ॥

ਜਾਕੀ ਵਾਸੁ ਬਨਾਸਪਤਿ ਸਉਰੈ ਤਾਸੁ ਚਰਣ ਲਿਵ ਰਹੀਐ ॥ ੩ ॥
ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਰੂਪੀ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਜੀਵੋਂ ਰੂਪੀ ਬਨਾਸਪਤੀ ਸਵਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ
ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ਰਖੀਐ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਉਪਜਹਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਵ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ॥
ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਪ੍ਰਾਨ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਸਾਂਤੀ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥
ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਸਮਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਿਜ ਪਦੁ ਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੇ ਦੁਆਰੇ ਹੀ (ਨਿਜ) ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਪਦ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਜਮਾਨ ਤੇ ਆਪ ਪਰੋਹਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਭੋਜਨ ਅਰ ਦਖਨਲਾ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੁਰਪਰਸਾਦੀ ਵਿਦਿਆ ਵੀਚਾਰੈ ਪੜਿ ਪੜਿ ਪਾਵੈ ਮਾਨੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤੇਹਾ ਪੁਨਾ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਿਆ ਕੋ ਪੜਿਪੜਿ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਪਾਈਤਾਰੈ ॥

ਆਪਾ ਮਧੇ ਆਪੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਪਾਇਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਜਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਮੈਨੇ ਪਾਇਆ ਤਬ ਤਿਸ ਅਭਿਆਸ ਕਰ ਮੁਝਕੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਮੈਂ ਸਰੂਪ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅੰਤਰ ਹੀ ਆਤਮਾ ਕੋ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਰਤਾ ਤੂ ਮੇਰਾ ਜਜਮਾਨੁ ॥ ਇਕ ਦਖਿਲਾ ਹਉ ਤੈਪਹਿ

ਮਾਗਉ ਦੇਹਿ ਆਪਣਾ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਕਰਤਾ ਰੂਪ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਤੂਹੀਮੇਰਾ ਜਜਮਾਨ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਇਕ ਦਖਨਲਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸੋਕਿਆ ਹੈ ਮੁਝਕੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਰੂਪ ਦਾਨ ਦੇਵੇ ॥

ਪੰਚ ਤਸਕਰ ਧਾਵਤ ਰਾਖੇ ਦੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਆਨੁ ॥

ਪੰਚ ਕਾਮਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਵਾ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰ ਧਾਵਤੇ ਹੁਏ ਰੋਕ ਵੀਏ ਹੈ ਔ ਮਨ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਭੀ ਦੂਰ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਦਿਸਟਿ ਬਿਕਾਰੀ ਦੁਰਮਤਿ ਭਾਗੀ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੁ ॥ ੨ ॥

ਹੇ (ਬ੍ਰਹਮ) ਪੂਰਨ ਤੇਰਾ ਗਿਆਨ ਐਸਾ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਔ ਖੋਲੀ ਮਤਿ ਸਕ (ਭਾਗੀ) ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਅਬ ਭੋਜਨ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਤੁ ਸਤੁ ਚਾਵਲ ਦਇਆ ਕਣਕ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਪਾਤੀ ਧਾਨੁ ॥

ਜਤ ਸਤ ਰੂਪੀ ਚਾਵਲ ਔ ਦਇਆ ਰੂਪੀ ਕਣਕ ਔ ਤੇਰੇ (ਧਾਨ) ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ (ਪਾਤੀ) ਪਤਲ ਮੁਝਕੇ ਏਹੁ ਸਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰ ਭਾਵ ਦੇਹੁ ॥

ਦੂਧੁ ਕਰਮੁ ਸੰਤੋਖੁ ਘੀਉ ਕਰਿ ਐਸਾ ਮਾਂਗਉ ਦਾਨੁ ॥ ੩ ॥

ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕਰਨਾ ਦੂਧ ਔ ਸੰਤੋਖ ਰੂਪੀ, ਘੀਉ ਕਰਕੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਐਸੇ ਭੋਜਨਕਾਦਾਨਮਾਂਗਤਾਹੂੰ ॥

ਖਿਮਾ ਧੀਰਜੁ ਕਰਿ ਗਉ ਲਵੇਰੀ ਸਹਜੇ ਬਛਰਾ ਖੀਰੁ ਪੀਐ ॥

ਖਿਮਾ ਰੂਪੀ ਲਵੇਰੀ ਗਉ ਧੀਰਜ ਰੂਪੀ ਵਛਾ ਦੇਹੁ ਜਿਸਤੇ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਵਾ ਆਤਮ ਸੁਖ ਰੂਪੀ (ਖੀਰ) ਦੂਧ ਪੀਵਣਾ ਕਰੀਐ ॥

ਸਿਫਤਿ ਸਰਮ ਕਾ ਕਪੜਾ ਮਾਗਉ ਹਰਿਗੁਣ ਨਾਨਕ ਰਵਤੁ ਰਹੈ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਤੇਰੀ ਸਿਫਤ ਔ (ਸਰਮ) ਵਈਰਾਗ ਵਾ ਲੜਾ ਰੂਪ ਕਪੜਾ ਮਾਂਗਤਾ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਝਕੇ ਐਸਾਦਾਨਦੀਜੀਏ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਰਵਤੁ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹੇ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ਜੀਵੇਂ ਕੀ ਪਾਤੰਤ੍ਰਤਾ ਜਨਾਵਤੇਹੁਏਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਆਵਤੁ ਕਿਨੈ ਨ ਰਾਖਿਆ ਜਾਵਤੁ ਕਿਉ ਰਾਖਿਆ ਜਾਇ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਆਵਤੇ ਹੁਏ ਕਿਸੀ ਨੇ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇ ਜਾਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਕਿਸੀਤੇ ਕਿਉ ਰੋਕਿਆ ਜਾਤਹੋਭਾਵਇਹ ਕਿ ਜੀਵ ਕੋ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੁਏ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰੋਕ ਸਕਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਰੁਕ ਸਕੇ ਤੇ ਖੋਟੇ ਲਗਨ ਮੈਂ ਜਨਮ ਨਾ ਹੋਨੇ ਦੇਵੇ ਸੁਭ ਮੈਂ ਜਮਾਇ ਲੇਵੇ ॥

ਜਿਸਤੇ ਹੋਆ ਸੋਈ ਪਰੁ ਜਾਣੈ ਜਾਂ ਉਸਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਇਹੁ ਜੀਵ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ (ਪਰੁ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਜਾਣੇ ਤਬ ਉਸੀ ਕੇ ਬੀਚ ਇਹੁ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤੂਹੈ ਹੈ ਵਾਹੁ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ॥ ਜੇ ਕਿਛੁ ਕਰਹਿ ਸੋਈ ਪਰੁ

ਹੋਇਥਾ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ (ਵਾਹੁ) ਅਸਰਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜੋ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿਉਕਿਜੋ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੋਈ (ਪਰੁ) ਵਿਸੇਸ਼ ਕਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਸੀ ਪਾਸੋਂ ਕੁਛ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਹਰਹਟ ਕੀ ਮਾਲਾ ਟਿੰਡ ਲਗਤ ਹੈ ਇਕ ਸਖਨੀ ਹੋਰ ਫੋਰਿ ਭਰੀਅਤ ਹੈ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜੀਵੇਂ ਕੇ ਆਵਨੇ ਪਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੈਸੇ ਹਰਹਟ ਕੀ ਮਾਹਲ ਮੈਂ ਟਿੰਡਾ ਲਗੀ ਹੁਈ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ॥

ਉਨਮੈਂ ਸੇ ਏਕ ਜਲ ਤੇ(ਸਖਨੀ) ਖਾਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਵੇਰ ਭਰੀਤੀ ਹੈ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹੁ ਖੇਲੁ ਖਸਮ ਕਾ ਜਿਉ ਉਸਕੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੨ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਜੀਵੇਂ ਕਾ ਵਿਵਹਾਰੁ ਭੀ ਤਿਸ ਖਸਮ ਕਾ ਏਕੁ ਖੇਲੁ ਹੀ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਤਿਸਕੀ ਇਛਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਕ ਸੰਪਤਾ ਕਰ ਪੂਰਨੁ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਖਾਲੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸੁਰਤੀ ਕੈ ਮਾਰਗਿ ਚਲਿਕੈ ਉਲਟੀ ਨਦਰਿ ਪ੍ਰਗਾਸੀ ॥

ਜਿਨੇ ਕੀ (ਸੁਰਤੀ) ਬੇਦ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਕੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਬ੍ਰਿਤੀ ਉਲਟੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਵੀਚਾਰਿ ਦੇਖੁ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਕਉਨੁ ਗਿਰਹੀ ਕਉਨੁ ਉਦਾਸੀ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨੀ ਜਨੋਂ ਮਨ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਦੇਖਣਾ ਕਰੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕੋਨ ਕ੍ਰੋਧਸਤੀ ਹੈ ਔ ਕੋਨ ਉਦਾਸੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਕਿ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਔ ਉਦਾਸੀ ਨਹੀਂ ਸਭ ਰੂਪ ਓਹੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸਕੀ ਆਸਾ ਤਿਸਹੀ ਸਉਪਿ ਕੈ ਏਹੁ ਰਹਿਆ ਨਿਰਬਾਣੁ ॥

ਜਿਸਕੀ ਇਹ ਆਸਾ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਸੌਂਪ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਕਿ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਅਧੀਨ ਜਾਣਕੇ ਆਪ ਨਿਰਾਸ਼ ਹੋਕੇ ਇਸਕੋ (ਨਿਰਬਾਣੁ) ਨਿਰਦੁਖ ਹੋ ਰਹਿਆ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸਤੇ ਹੋਆ ਸੋਈ ਕਰਿ ਮਾਨਿਆ ਨਾਨਕ ਗਿਰਹੀ ਉਦਾਸੀ ਸੋ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੋਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਿਸਨੇ (ਮਾਨਿਆ) ਮਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਾਹੇ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਹੋ ਚਾਹੇ ਉਦਾਸੀ ਹੋਵੇ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਦਿਸਟਿ ਬਿਕਾਰੀ ਬੰਧਨ ਬਾਂਧੈ ਹਉ ਤਿਸਕੈ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਿਕਾਰ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕੋ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਬੰਧਨ ਸੇ ਬਾਧ ਲੇਵੇਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੀ ਸਾਰ ਨ ਜਾਣੈ ਭੂਲਾ ਫਿਰੈ ਅਜਾਈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸ ਵੀਚਾਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਜੀਵ ਪਾਪ ਔ ਪੁੰਨ ਕੀ (ਸਾਰ) ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ (ਅਜਾਈ) ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਕ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੇਲਹੁ ਸਬੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰ ॥ ਫੁਨਿ ਬਹੁੜਿ ਨ ਆਵਣ ਵਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ । ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪੁਨਾ ਵਾਰੰਵਾਰ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਵਣ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ । ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇਗੇ ॥

ਉਚਾ ਤੇ ਫੁਨਿ ਨੀਚੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ਨੀਚ ਕਰੈ ਸਲਤਾਨੁ ॥

ਉਤਮੋਂ ਤੇ ਨੀਚ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔ ਨੀਚੋਂ ਤੇ ਜੋ (ਸਲਤਾਨ) ਯਾਤਿਸਾਹਿ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨੀ ਜਾਣੁ ਸੁਜਾਣਿਆ ਜਗਿ ਤੇ ਪੂਰੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਸੁਜਾਣੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਜਾਣੁ) ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਗਤ ਮੈਂ ਗੁਣੋਂ ਕਰ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਔ ਸਭ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮਾਣੀਕ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤਾਕਉ ਸਮਝਾਵਣ ਜਾਈਐ ਜੇਕੋ ਭੂਲਾ ਹੋਈ ॥

ਤਿਸੁ ਕਉ ਤਉ ਸਮਝਾਵਣੇ ਜਾਈਏ ਜੇਕਰ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਹੋਵੇ । ਭਾਵ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਅਭੂਲ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਖੇਲ ਕਰੇ ਸਭ ਕਰਤਾ ਐਸਾ ਬੁਝੈ ਕੋਈ ॥ ੩ ॥

ਵਹੁ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਪੂਰਨ ਖੇਲ ਆਪ ਹੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਨਾਉ ਪ੍ਰਭਾਤੈ ਸਬਦਿ ਧਿਆਈਐ ਛੋਡਹੁ ਦੁਨੀ ਪਰੀਤਾ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ-ਕੇ(ਸਬਦਿ)ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਐ ਔਰ(ਦੁਨੀ) ਮਾਯਾ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੋ ਛੋਡ ਦੇਵੇ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕ ਦਾਸਨਿ ਦਾਸਾ ਜਗਿ ਹਾਰਿਆ ਤਿਨਿ ਜੀਤਾ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੇ ਕਾ ਦਾਸ ਹੁਆਹੈ ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕੀਆ ਹੈ ਔਹੁ ਸਭ ਜਗਤੁ ਹਾਰ ਗਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ਮਨ ਕੀ ਚੰਚਲਤਾ ਇਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮਨੁ ਧਾਇਆ ਮਨੁ ਪੰਖੀ ਆਕਾਸਿ ॥

ਇਹੁ ਮਾਧਾ ਰੂਪੀ (ਮਨੁ) ਸਰਬ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਆਕਾਸ ਮੈਂ (ਮਨੁ) ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਕੇ ਪੰਛੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਮਨੁ ਧਾਇਆ ਹੈ।
ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮਨ ਮਾਇਆ ਨੂੰ ਚਿਤਵਤਾ ਰਹਤਾ ਹੈ ॥

ਤਸਕਰ ਸਬਦਿ ਨਿਵਾਰਿਆ ਨਗਰੁ ਵੁਠਾ ਸਾਬਾਸਿ ॥

ਐ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਸੇ ਮਨੁ ਚੇਰੁ ਕੇ ਮਾਧਾ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਨਿਵਾਰਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀਨਗਰੁ ਵਸਿਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਰਿਦਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸਹਤ ਹੁਆ ਹੈ ਐਹ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹੀ ਲੋਕ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਾਬਾਸ ਹੁਈ ਹੈ ॥

ਜਾ ਰੂ ਰਾਖਹਿ ਰਾਖਿ ਲੇਹਿ ਸਾਬਤੁ ਹੋਵੈ ਰਾਸਿ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਬ ਤੂੰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਰਾਖਿਆ ਰਾਖਿਤਾ ਹੈਂ ਤਬ ਰਾਖ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਐ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਰਾਖਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀਸਾਜੋਂ ਰੂਪੀ (ਰਾਸਿ) ਪੁੰਜੀ ਸਾਬਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਨਿਪਿ ਮੇਰੈ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਦੇਹਿ ਲਗਾਇ ਪਗਿ ਤੇਰੈ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਚਰਨੀਂ ਲਾਗਕੇ ਯੋਗਿ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਨਿਪੀ ਰੂਪ ਜੋ ਐਸਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮੁ ਹੈ ਸੇ ਗੁਰੇ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਤਾ ਕਰ ਮੁੜਕੇ ਦੇਵੇ ॥

ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਮਨੁ ਭੋਗੀਆ ਮਨੁ ਮੂਰਖੁ ਗਾਵਾਰੁ ॥

ਇਹ ਮਨ ਐਸਾ ਚੰਚਲੁ ਹੈ ਕਬੀ ਇਹੁ ਮਨੁ ਜੋਗੀ ਹੋ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਭੋਗੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਮਨੁ ਅਤੀ ਮੂਰਖੁ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਦਾਤਾ ਮਨੁ ਮੰਗਤਾ ਮਨੁ ਸਿਰਿ ਗੁਰੁ ਕਰਤਾਰੁ ॥

ਮਨੁ ਕਬੀ ਦਾਤਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਕਬੀ ਮਨੁ ਮੰਗਤਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸਮਨ ਨੇ ਚਰਲਤਾ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਅਪਨੇ ਵਸ ਕਰ ਛੋੜਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਕਰਤਾਰ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਬਲੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਯਹਿ ਕਿ ਮਨ ਸੰਭ ਪਰ ਬਲੀ ਹੈ ਐ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨ ਪਰ ਬਲੀ ਹੈ ॥

ਪੰਚ ਮਾਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਐਸਾ ਬ੍ਰਹਮੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਚੰਚਲ ਮਨੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਪੰਚ) ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਮਾਰ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੁ ਵਖਾਣੀਐ ਕਹਉ ਨ ਦੇਖਿਆ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਤੇਰਾ ਹੀ ਵਖਾਣਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰੋਂ ਜੇ ਬਿਨਾ ਬਾਹਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨੁ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਇੰਦ੍ਰ ਕਰਕੇ ਟੁੜਕੇ ਕਿਸੀ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਧੋਟੈ ਪੂਨੇ ਰਾਲੀਐ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਪਤਿ ਜਾਇ ॥

ਐਹ ਜੋ ਧੋਟਾ ਪੁਰਸ਼ ਮਨਮੁ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪੁਠਾ ਕਰਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਲਟਕਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਨਰਕ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ (ਰਾਲੀਐ) ਰਲਾਈਤਾ ਹੈ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਪਤਿ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਾ ਰੂ ਮੇਲਹਿ ਤਾ ਮਿਲਿ ਰਹਾਂ ਜਾਂ ਤੇਰੀ ਹੋਇ ਰਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਜਬ ਤੂੰ ਮੁੜਕੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮੇਲੇਗਾ ਤਬ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲ ਰਹੋਂਗਾ ਐਹ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਤਬ ਮੇਲਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤੇਰੀ ਰਜਾਇ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਾਤਿ ਜਨਮੁ ਨਹ ਪੂਛੀਐ ਸਚ ਘਰੁ ਲੇਹੁ ਬਤਾਇ ॥

ਐਸੇ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਕਿਸੀ ਜਾਤੀ ਵਾ ਕਿਸੀ ਘਰ ਕਾ ਜਨਮ ਹੋਵੇ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕੇ ਇਸਕਾ ਪੂਛਣਾ ਨਾ ਕਰੀਏਤਿਸੇਤੋਰਾ ਘਰ ਪੁਛ ਲਈਏ ਕਿ ਵੇਹ ਕੈਸੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾ ਜਾਤਿ ਸਾ ਪਤਿ ਹੈ ਜੇਹੇ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸੋਈ ਜਾਤੀ ਐ ਸੋਈ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਰਾ ਕਹੀਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵਯਹਿਕਿਕਰਮੋਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸੰਤ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖੁ ਕਾਟੀਐ ਨਾਨਕ ਛੂਟਸਿ ਨਾਇ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀਕਹਿਤੇਹੋਤਾਂਤੇਹੇਵਾਹਿਗੁਰੂਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇਸੇਹੀਜਮਕੇਤੇਰੇਛੂਟੀਤਾਹੈਐਜਨਮਮਰਨਕਾਦੁਖਕਾਟੀਤਾਹੈ॥੪॥੧੦॥
ਉਪਦੇਸ਼ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਜਾਗਤੁ ਬਿਗਸੈ ਮੂਠੈ ਅੰਧਾ ॥ ਗਲਿ ਫਾਹੀ ਸਿਰਿ ਮਾਰੇ ਧੰਧਾ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਅਗਿਆਨ ਫਰਕੇ ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਜਾਗਤਾ ਹੁਆ ਹੀ ਲੂਟੀਤਾ ਹੈ ਐ ਉਲਟਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿਵਾਸਨਾ ਕੀ ਫਾਹੀ ਇਸਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਪੜੀ ਹੁਈ ਹੈ ਐ ਧੰਧਾ ਜੋ ਬਿਵਹਾਰ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਸਿਰ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਖਪਦਾ ਹੈ ॥

ਮਾਸਾ ਆਵੈ ਮਨਸਾ ਜਾਇ ॥ ਉਰਝੀ ਤਾਣੀ ਕਿਛੁ ਨ ਬਸਾਇ ॥ ੧ ॥

ਇਸਕੀ (ਮਨਸਾ)ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਜੋ ਆਸਾ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਬੀਚ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਜਨਮਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਤਾਣੀ ਵਿਸ਼ਿਆਹੁ ਮੈਂ (ਉਰਝੀ) ਵਸ ਰਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਸਕਾ ਕੁਛ ਵਸ ਨਹੀਂ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਾਗਸਿ ਜੀਵਨ ਜਾਗਣ ਹਾਰਾ ॥ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੰਡਾਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਸਰਬ ਕਾ ਜੀਵਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਦਾ ਜਾਗਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਭੂੰ ਜਾਗਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁਸੁਖੋਂਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਅੰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਭੰਡਾਰ ਹੈ ॥

ਕਹਿਓ ਨ ਬੁਝੈ ਅੰਧੁ ਨ ਸੂਝੈ ਭੋਂਡੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈ ॥
ਸਾਸਤਰੋਂ ਕੇਕਹਿਓ ਕੋ ਤਉ ਇਹਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸੀਤੇ ਇਸ ਅੰਧੇ ਜੀਵ ਕੋ ਅਪਨਾ ਆਪ ਸੂਝਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਭੋਂਡੀ) ਭੈੜੀ ਹੀ ਕਾਰ ਇਸਨੋ ਕਮਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੇ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕਰਮੀ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸਕੋ ਪਰਮੇਸਰ ਆਪੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸ (ਕਰਮੀ) ਜੀਵ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਦਿਨੁ ਦਿਨੁ ਆਵੈ ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਛੀਜੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਘਟਾਈ ॥
ਜੋ ਦਿਨ ਦਿਨ ਆਵੇਤੋ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋ ਦਿਨ ਬੀਤਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਰ ਤਿਲ ਤਿਲ ਮਾਤਰਤੇ ਬਿਆ ਨੁਆਸ ਨੁਆਸ ਕਰ ਆਰਥਲਾ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਅੰ ਮਾਇਆ ਕੋ ਮੋਹ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਰਿਦੇ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਘਟਾਈ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੂਝੇ ਨਹਿਰ ਨ ਪਾਵੈ ਜਬ ਲਗ ਦੂਜੀ ਰਾਈ ॥ ੩ ॥
ਜਬ ਲਗ ਇਸਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦੈਤ ਭਾਵਨਾ ਰਾਈ ਸਮਾਨ ਭੀ ਹੈ ਤਬ ਲਗ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਭੁਝਾ ਹੁਆ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜੀਆ ਦੇਖਿ ਸਮਾਲੈ ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਪੁਰਬਿ ਕਮਾਈ ॥
ਤਾਤੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਇਹ ਜੀਵ ਤਿਸਕੋ ਨਾਮ ਕੀ ਹੀ ਸਮਾਲ ਕਰੇ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪੁਰਬ ਜਨਮ ਕੀ ਕਮਾਈ ਅਨਸਾਰ ਜੀਵਾ ਕੋ ਸੁਖ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਹੀਨੁ ਸਚੁ ਭੀਖਿਆ ਮਾਂਗੈ ਨਾਨਕ ਮਿਲੈ ਵਡਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਜੀਵ ਜੋ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਹੀਣ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਅਧੀਨ ਹੋਕਰ ਜਬ ਸਰੇ ਨਾਮਗਾਂ

ਭੀਖਿਆ ਮਾਂਗੇ ਤਬ ਇਸਕੋ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਨਿੰਦਕੋਂ ਕੋ ਨਿੰਦਤੇ ਹੁਏ ਅਪਨੀ ਦਸ਼ਾ ਕਹਿ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਮਸਟਿ ਕਰਉ ਮੂਰਖੁ ਜਗਿ ਕਹੀਆ ॥
ਜਬ ਮੈਂ ਬੋਲਣੇ ਸੇ (ਮਸਟਿ) ਮੋਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਨਿੰਦਕ ਜੀਵ ਮੁਝਕੋ ਮੂਰਖ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਧਿਕ ਬਕਉ ਤੇਰੀ ਲਿਵ ਕਹੀਆ ॥
ਜਬ ਉਨਕੇ ਸਾਥ ਬਹੁਤ ਬੋਲਤਾ ਰਹਾਂ ਤਬ ਤੇਰੀ (ਲਿਵ) ਬਿਰਤੀ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਉਦੀਰਹਜਾਵੇਗੀ ॥

ਭੂਲ ਬੁਕ ਤੇਰੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਕੈਸੇ ਆਚਾਰ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਭੂਲ ਬੁਕ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਹੀ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੇ ਤੇਰੇ ਆਸਰੇ ਹੂੰ ॥ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾਕਸ ਪਰਕਾਰ ਸੁਭ ਆਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਬੁਨਿ ਮੁਨੇ ਸੰਸਾਰਾ ॥ ਨਿੰਦਕੁ ਨਿੰਦੈ ਮੁਝੈ ਪਿਆਰਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਐਸੇ ਨਿੰਦਕ ਜਨ ਬੁਨ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਕਾਰੋਂ ਨੇ (ਮੁਨੇ) ਲੂਟ ਲੀਓ ਹੈਂ ॥ ਯਦਪਿ ਨਿੰਦਕ ਨਿੰਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੁਝ ਕੋ ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਨਿੰਦਕ ਪੁਰਸ਼ ਪਰਾਏ ਪਾਪ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਪੁਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਨਿੰਦਹਿ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦੇ ਦਹਿ ਨੀਸਾਣੈ ॥
ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਮੁਝਕੋ ਨਿੰਦਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਮ ਵਿਧੀ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅੰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ (ਦਹਿ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਹਮ (ਨੀਸਾਣੈ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਰਣੁ ਨਾਮੁ ਅੰਤਰਿ ਗਤਿ ਜਾਣੈ ॥ ਜਿਸਨੋ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਸੋਈ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ॥ ੨ ॥
ਸਰਬ ਕੇ ਕਾਰਣ ਰੂਪ ਕੋ (ਨਾਮੁ) ਪ੍ਰਸਿਧ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਨੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਭ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸ ਬਿਧੀ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਮੈ ਮੈਲੇ ਉਜਲੁ ਸਚੁ ਸੋਇ ॥ ਉਤਮੁ ਆਖਿ ਨ ਉਦਾ ਹੋਇ ॥
ਮੈਂ ਤੇ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕਰ ਮੈਲਾ ਹੂੰ ਅੰਤਰ ਤੇਰੀ (ਸੋਇ) ਸਭਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ॥ ਜੇਕਰ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਕਰੇ ਮੈਂ ਉਦਾ ਹੂੰ ਤੇ ਆਖਣੇ ਕਰ ਕੋਈ ਉਤਮੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਖੂਲ ਮਹਾ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਸੁ ਰਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ (ਖੂਲ) ਨਿਸੰਗ ਹੋਕਰ ਮਹਾ ਵਿਖ ਰੂਪ ਵਿਸਯਹੁ ਕੇ ਖਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਦੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਰਚਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਧੋ ਬੋਲੈ ਮੁਗਧੁ ਗਵਾਰੁ ॥ ਹੀਲੈ ਨੀਚੁ ਬੁਰੈ ਬੁਰਿਆਰੁ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਧਾ ਬੋਲਾ ਅੰ ਮੁਰਖ ਗਵਾਰ ਕਿਆ ਅਤੀ ਮੁਰਖ ਹੂੰ । ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਹੀਨ ਅੰ ਨੀਚ ਬੁਰਿਆਈਓਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬੁਰਾ ਹੂੰ । ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਕਿ ਯਦਪਿ ਏਤੇ ਐਗਨੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਭੀ ਮੈਂ ਹੂੰ ॥

ਨੀਪਨ ਕੋ ਧਨੁ ਨਾਮੁ ਪਿਆਰੁ ॥ ਇਹੁ ਧਨੁ ਸਾਰੁ ਹੋਰੁ ਬਿਖਿਆ ਛਾਰੁ ॥ ੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਨਿਰਧਨ ਕੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਧਨ ਕਾ ਹੀ ਪਿਆਰੁ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੁ ਨਾਮ ਧਨ ਹੀ ਸਰਬ ਕਾ ਸਾਰੁ ਹੈ ਔਰ ਵਿਸਯੋਂ ਕੇ (ਛਾਰੁ) ਖਾਕ ਵਤ ਜਾਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਾ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਜੇ ਦੇਵੈ ਤਿਸਕਉ ਜੈਕਾਰੁ ॥

ਤਾਤੇ ਗੁਰੋਂਕੇ ਸਬਦ ਵੀਚਾਰਨੇ ਤੇ ਅਥ ਉਸਤਤ ਅੰ ਨਿੰਦਾ ਮਿਨੇ ਸਮ ਜਾਈ ਹੈ । ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਐਸੀ ਸਮਝ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਦਾ ਜੈਕਾਰ ਹੈ ॥

ਤੂ ਬਖਸਹਿ ਜਾਤਿ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਕਹਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੫ ॥ ੧੨ ॥

ਤੁਹਿ ਜਿਸਕੋ ਤੂੰ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਬਖਸਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕੀ ਉਤਮ ਜਾਤੀ ਅੰ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਤਿਸਕੀ ਪਤਿਹੋਈ ਜਾਣੀਤੀ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੋ ਸੋਈ ਆਪ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਐਥੋਂ ਸੇ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ॥੫॥੧੨॥

ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਖਾਇਆ ਮੈਲੁ ਵਧਾਇਆ ਪੈਪੈ ਘਰਕੀ ਹਾਣਿ ॥ ਇਸ ਵਿਵੇਕ ਬਲ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵਨੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਖਾਇਕਰ ਮੈਲ ਰੂਪੀ ਸਰੀਰ ਕੋ ਵਧਾਯਾ ਹੈ ਅੰ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਨੇ ਕਰ ਕੇ ਭੀ ਘਰ ਕੀ ਹਾਨੀ ਹੀ ਕਰੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਹੈ ਕਿ ਵਿਸਯਹੁ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਬਕਿ ਬਕਿ ਵਾਨੁ ਚਲਾਇਆ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਿਖੁ ਜਾਣਿ ॥ ੧ ॥

ਪੁਨਾ ਬੋਲ ਬੋਲ ਕਰ ਭੀ ਵਿਅਰਥ ਪ੍ਰਸੰਗੋਂਕੇ ਚਲਾਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਤੇ ਖਾਲਾ ਅੰ ਪਰਚਨਾ ਵਿਖ ਰੂਪਹੀ ਜਾਣਾ ॥੧॥

ਬਾਬਾ ਐਸਾ ਬਿਖਮ ਜਾਲਿ ਮਨੁ ਵਾਸਿਆ ॥ ਬਿਬਲੁ

ਝਾਗਿ ਸਹਜਿ ਪਰਗਾਸਿਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਬਾਬਾ) ਹੇ ਭਾਈ ਐਸਾ ਮੇਰ ਰੂਪੀ (ਬਿਖਮ) ਕਠਨ ਜਾਲੁ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਮਨੁ ਵਸ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਸ ਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸਮੇਰ ਜਾਲ ਕੇ ਜੋ (ਬਿਬਲੁ) ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਬਿਬੇਕ ਰੂਪੀ ਬਲ ਕਰਕੇ (ਝਾਗਿ) ਲੰਘੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਬਿਬਲੁ) ਰਾਗ ਦ੍ਰੋਖ ਮੈਲ ਕੇ ਲੰਘੇ ਹੈਂ ਤਿਨਾਂ ਜਨੇ ਕੋ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਆ ਹੈ । ਬਿਬਲ ਅੰ ਬਿਭਲ ਬੀੜ ਕਾ ਭੇਦੁ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਖਾਣਾ ਬਿਖੁ ਬੋਲਣਾ ਬਿਖੁ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਵਿਖ ਰੂਪ ਵਿਸਯਹੁ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਭੀ ਵਿਖ ਰੂਪਹੀ ਅੰ ਬੋਲਣਾ ਭੀ ਵਿਖ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਪ ਵਾ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜਮਦਰਿ ਬਾਧੇ ਮਾਰੀਅਹਿ ਛੂਟਸਿ ਸਾਚੈ ਨਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਜਮ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਬਧੇ ਹੁਏ ਮਾਰੀਐ ਜੇ ਸਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਸ ਜਮਦਰ ਤੇ ਛੂਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜਿਵ ਆਇਆ ਤਿਵ ਜਾਇਸੀ ਕੀਆ ਲਿਖ ਲੈ ਜਾਇ ॥

ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਦੁਖੋਂ ਸਾਥ ਵਾ ਖਾਲੀ ਹੀ ਆਇਆ ਹੈ ਨਾਮ ਜਪੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਉਠ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਔਰ ਜੇ ਇਸਕਾ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਚਿਤ੍ਰ ਗੁਪਤ ਲਿਖ ਕਰ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮੂਲੁ ਗਵਾਇਆ ਦਰਗਹ ਮਿਲੈ ਸਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਮਨਮੁਖਨੇ ਮੂਲ ਰੂਪ ਜਨਮਵਿਅਰਥ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਅਨਸਾਰ ਇਸਕੋ ਸਜਾਇ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ॥੩॥

ਜਗੁ ਖੋਟੈ ਸਚੁ ਨਿਰਮਲੈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਇਹੁ ਜੀਵ ਖੋਟਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਐਸਾ ਬੀਚਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਵਾਲਿਓਂ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤੇ ਨਰ ਵਿਰਲੇ ਜਾਣੀਅਹਿ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਓਹ ਪੁਰਖ ਬੋਲੇ ਹੀ ਜਾਨੀਏ ਹੈਂ ਜਿਨੇ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਮੁਰਾਰੀ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਅਜਤੁ ਜਰੈ ਨੀਬਰੁ ਬਰੈ ਅਮਰ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪੁ ॥

ਜਗ ਆਈ ਅਵਸਥਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਕਰ ਜੋ (ਜਰੈ) ਧਾਰਨ ਕਰੈ ਤਿਸਕੋ ਅਮਰ

ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ (ਨੀਤਰੂ) ਏਕ ਰਸ (ਝਰੇ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕੁ ਜਲਕੋਂ ਮੀਨੁ ਸੈ ਥੇ ਭਾਵੈ ਰਾਖਹੁ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ੫ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜਲਕੋਂ (ਮੀਨ) ਮਛੀ ਚਾਹਿਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ (ਥੇ) ਤੁਮ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕੋ ਰਾਖੋ ਭਾਵੇ ਤੈਸੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਰਾਹਿਤਾ ਰਹੂੰ (ਤੇ) ਖੋਰਾਜ ਅਰ ਹੋਛੀ ਦੇਸ ਕੇਤੇ ਭੁੰਦੀ ਕੀਭਾਸਾਨੈ ॥੫॥੧੩॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂਕੀ ਉਸਤਤੀਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਗੀਤ ਨਾਦ ਹਰਖ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਰਹਸ ਚੰਗ ਫੁਰਮਾਇਸਿ ਕਾਈ ॥

ਵੇਸਵਾ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਗੀਤ ਐ ਅਨੰਦ ਕੇ ਦੇਤੇ ਹਾਰੇ ਚਤੁਰਾਈ ਸਹਿਤ ਜੋ (ਨਾਦ) ਵਾਜੇ ਹੈਂ ਵਾ ਔਰ ਜੋ ਚਤੁਰਾਈਆਂ ਹੈਂ॥ ਸੁੱਤ ਪੀਤਾਈ ਰੰਗੇ ਕਾ ਪਹਿਰਨਾ ਅਰ ਖੁਸ਼ੀ ਕੀ ਫੁਰਮਾਇਸ ਜੋ ਕੋਈ ਹੈ ॥

ਪੈਨਣੁ ਖਾਣਾ ਚੀਤਿ ਨ ਪਾਈ ॥ ਸਾਚੁ ਸਹਜੁ ਸੁਖੁ ਨਾਮਿ ਵਸਾਈ ॥ ੧ ॥

ਔਰ ਖਾਣੇ ਪੈਨਣੇ ਆਦੀ ਕੋਈ ਥਾਤ ਆਖ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਸਚੇ ਸੁਖ ਕੋ ਦੇਤੇ ਵਾਲੀ ਜੋਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਹੈ ਜੋ (ਸਹਜ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਮੈਨੇ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਆ ਜਾਨਾਂ ਕਿਆ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਤਨਿ ਕਿਛੁ ਨ ਸੁਖਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੈਂ ਕਿਆ ਜਾਨਾਂ ਓਹ ਜੋ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਕਿਆ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ॥ਭਾਵੇ ਇਹ ਤਿਸਕਾ ਕੋਈਕਰਮਜਾਨਿਆਨਹੀਂਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤਿ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੋ ਭੁਫ ਨਹੀਂ ਸੁਖਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋਗ ਬਿਨੋਦ ਸ੍ਰਾਵ ਆਨੰਦਾ ॥ ਮਤਿ ਸਤ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਗੋਬਿੰਦਾ ॥

ਜੋਗ ਕੇ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸ ਅਰ ਵਿਖੇ ਸੁਆਦ ਕਾ ਅਨੰਦ ਇਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਜੋ (ਮਤਿ) ਭੁਧੀ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਭਗਤ ਕੋ (ਸਤ ਭਾਇ) ਨਿਸਰੈ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕੀਰਤਿ ਕਰਮ ਕਾਰ ਨਿਜਸੰਦਾ ॥ ਅੰਤਰਿ ਰਵਤੋਂ ਰਾਜ ਰਵਿੰਦਾ ॥ ੨ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ ਜੋ ਕਰਮ ਹੈ ਸੋਈ (ਨਿਜ ਸੰਦਾ) ਆਪਦਾ ਕਾਰਜ ਹੈ ਭਾਵੇ ਏਹੀ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕੇਕੰਮ ਆਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸਦਾ (ਰਾਜ)ਪਕਾਸ(ਰਵਿੰਦਾ)ਸੁਰਜ ਅਰ ਚੰਦ ਮੈਂ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੋਂ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਅੰਤਰ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥੨॥

ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮਿ ਉਰਧਾਰੀ ॥ ਦੀਨਾਨਾਥੁ ਪੀਉ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ (ਪ੍ਰਿਉ) ਪਿਆਰਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਿਏ ਮੈਂ (ਪ੍ਰੀਤ) ਭਗਤੀ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਵਹੁ ਬਨਵਾਰੀ ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਪਤੀ ਹੈ ਜੋ ਦੀਨੋਂ ਕਾ (ਨਾਥੁ) ਮਾਲਕੁ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਦਾਨੁ ਬ੍ਰਤ ਕਾਰੀ ॥ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਤਰੰਗ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਹਮ ਵਿਨੇ ਰਾਹ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕਾ ਸਦਾ ਬ੍ਰਤ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਕੇ ਵੀਚਾਰੀ ਹੋਨੇ ਕਰ ਹਮ ਸੰਕਲਪਰੂਪੀ ਤਰੰਗੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਭਾਵੇ ਯੋਹਿ ਨਿਹਸੰਕਲਪ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਕਥੇ ਕਥਉ ਕਿਆ ਮੈਂ ਜੋਰੁ ॥ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਕਰਾਇਹਿ ਮੋਰ ॥

ਹੇ ਅਕਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਜਸੁ ਕਥਨ ਕਰੋਂ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਐਸਾ ਕਿਆ ਜੋਰੁ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਬਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਤੂੰ ਆਪ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ ਕਰਾਵੈ ਤੋਂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹਾਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਵਸੈ ਦੂਕੈ ਮੈਂ ਮੋਰ ॥ ਕਿਸੁ ਸੇਵੀ ਦੂਜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਰੁ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਅੰਤਰਿ ਨਿਵਾਸੁ ਕਰੋਂ ਤਬ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਮੈਂ ਕਿਸਕੇ ਸੇਵਾ ਜੋ ਤੁਝ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵੇ ਯੋਹਿ ਤੇਰਾ ਹੀ ਸਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰੋਂ ॥ ੪ ॥

ਗੁਰੁ ਕਾ ਸਬਦੁ ਮਹਾ ਰਸੁ ਮੀਨਾ ॥ ਐਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਅੰਤਰਿ ਡੀਨਾ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਜੋ ਸਬਦੁ ਰੂਪੀ ਮਹਾਂ ਮੀਨਾ ਰਸੁ ਹੈ ਐਸਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਣੇ ਤੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਕੋ ਰਿਏ ਅੰਤਰ ਹੀ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਚਾਖਿਆ ਪੂਰਾ ਪਦੁ ਹੋਇ ॥ ਨਾਨਕ ਧ੍ਰਾਪਿਓ ਤਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੋਂ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋਂ ਪੂਰਾ ਮੋਖ ਪਦੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਜੋ (ਧ੍ਰਾਪਿਆ)ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋਂ ਤਨ ਮੈਂ ਭੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਆ ਹੈ ॥੫॥੧੪॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਅੰਤਰਿ ਦੇਖਿ ਸਬਦਿ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਅਵਰੁ ਨ ਰਾਂਗਨ ਹਾਰਾ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਮਨ ਪਤਿਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਰਿਏ ਕੇ ਅੰਤਰ ਹੀ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਮੈਂ ਰੰਗਣੇ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਹਿਨਿਸਿ ਜੀਆ ਦੇਖਿ ਸਮਾਲੇ ਤਿਸਹੀ ਕੀ ਸਰਕਾਰਾ ॥ ੧ ॥

ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਸੰਭਾਲਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੀ ਹੀ ਸਭਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਕਾਰ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੂ ਰਾਂਗਿ ਘਣੈ ਅਤਿ ਰੂੜੈ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲੂ ਪ੍ਰੀਤਮ

ਮਨ ਮੋਹਨੁ ਅਤਿ ਰਸ ਲਾਲ ਸਗੂੜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਜੋ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਮਰਥੁ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਰੰਗੁ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ (ਘਣੈ) ਸੰਘਨਾ ਔਰ ਅਤੀ (ਰੂੜੈ) ਸੁੰਦਰੁ ਹੈ ਜਿਸ ਲਾਲ ਕਾ ਰਸੁ ਅਤੀ ਗੂੜਾ ਸਹਤ ਹੈ ਸੋਈ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਮਨ ਕੋ ਮੋਹਿਨੇ ਵਾਲਾ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਹੈ ॥

ਉਪਰਿ ਕ੍ਰਪੁ ਗਗਨ ਪਨਿਹਾਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪੀਵਣ ਹਾਰਾ ॥

ਸਭ ਕੇ ਉਪਰ ਜੋ ਚਿਦਾ ਕਾਸ ਰੂਪੀ ਕ੍ਰਪਾ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਭੁਧੀ ਤਿਸਕੀ ਪਨਿਹਾਰੀ ਭਈ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸਕੀ ਰਚਨਾ ਸੋ ਬਿਧਿ ਜਾਣੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਗਿਆਨੁ ਵੀਚਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸਕੀ ਬਿਧੀ ਨਿਸ਼ੇਧੀ ਰੂਪ ਰਚਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੀ ਰਚਨਾ ਕੋ ਤਿਸਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪਸਰੀ ਕਿਰਣਿ ਰਸਿ ਕਮਲ ਬਿਗਾਸੇ ਸਸਿ ਘਰਿ ਸੂਰੁ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜਬ ਜਗਤਾਸੀ ਕੇ ਸਤੋਗੁਨ ਸਹਤ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕਯਾਨੁ ਸੂਰਜੁ ਸਮਾਨਾ ਤਬ ਸਾਂਤੀ ਆਦ ਕਿਰਣਾ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੁਆ ਅਰੁ ਮਨ ਭੁਧੀ ਆਈ ਕਮਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤੋ ਭਏ ॥

ਕਾਲੁ ਬਿਧੁਸਿ ਮਨਸਾ ਮਨਿ ਮਾਰੀ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਡਿਘਾ ਕਰ ਜਬ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਬ ਕਾਲ ਕੋ (ਬਿਧੁਸਿ) ਨਸ਼ਟ ਕੀਆ ਹੈ ਐ ਮਨ ਮੈਂ ਜੋ ਮਨਸਾ ਬੀ ਸੋ ਸਭ ਮਾਰ ਦਈ ਹੈ ਭਾਵ ਆਸਾ ਮਨਸਾ ਸੋ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਅਤਿ ਰਸਿ ਰੰਗਿ ਚਲੂਲੈ ਰਾਤੀ ਦੂਜਾ ਰੰਗੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਭੁਧੀ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਅਤੀ (ਚਲੂਲੈ) ਰਸ ਮੈ ਰਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਜੈਸਾ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਰੰਗ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰਸਨਿ ਰਸਾਏ ਰਾਤੋ ਰਾਵਿ ਰਹਿਆ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋਈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ(ਰਸਨਿ)ਸਿਹਵਾ ਕੋ ਨਾਮ ਮੈ(ਰਸਾਏ)ਤਲਾਕਾਰ ਕਰਕੇ ਰਾਤੋਰੋਂ ਜਿਸਮੈਂ ਰਾਤੋ ਹੈਂ ਸਭ ਮੈਂ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧੫ ॥ ਆਤਮ ਵਿਚਾਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਰਬਭੇਦਧਾਰੀਪਖੰਡੀਓਂ ਕੋ ਨਿਸ਼ੇਧ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਬਾਰਹ ਮਹਿ ਰਾਵਲ ਖਪਿ ਜਾਵਹਿ ਚਹੁ ਛਿਅ ਮਹਿ ਸਨਿਆਸੀ ॥

ਬਾਰਹ ਸੰਗਿਆ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਮੈ ਜੋਗੀ ਖਪ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਦਸ ਭੇਖ ਕੀ ਸੰਗਿਆ ਮੈ ਸੰਨਯਾਸੀ ਖਪ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੋਗੀ ਕਾਪੜੀਆ ਸਿਰੁ ਖੂਬੇ ਬਿਨੁ ਸਬੈ ਗਲਿ ਢਾਸੀ ॥ ੧ ॥

(ਜੋਗੀ) ਅਗੂਝ ਜੋਗ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਣਧਾਮੀ ਔ(ਕਾਪੜੀਆ)ਜੋ ਭੇਖ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਪੁਨਾ (ਸਿਰੁਖੂਬੇ)ਜੋਜੈਨੀਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮਕੇ ਜਾਣੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਜਮ ਕੀ ਢਾਸੀ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਬਾਦਿ ਰਤੇ ਪੂਰੇ ਬੈਰਾਗੀ ॥ ਅਉ ਹਠਿ ਹਸਤ ਮਹਿ

ਭੀਖਿਆ ਜਾਚੀ ਏਕ ਭਾਇ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੋ ਸਬਦ ਮੈ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਸੋਈ ਪੂਰਨ ਬੈਰਾਗੀ ਹੈਂ(ਅਉ)ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ(ਹਠਿ)ਰਿਦੇਮੈਂਏਕਪ੍ਰੇਮਕੀਰੀ ਭਿਖਯਾ ਮਾਂਗੀ (ਹਸਤ) ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਭ੍ਰਿਤੀ ਤਿਸੀ ਵਿਖੇ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਵਾਟੁ ਪੜਹਿ ਕਰਿ ਕਿਰਿਆ ਕਰਣੀ ਕਰਮ ਕਰਾਏ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਪੜ ਪੜ ਕੇ (ਵਾਟੁ) ਬਗੈਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਨਿਤ ਨਮਿਤ ਕਿਰਿਆ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੀ ਕਰਣੀ ਔਰੋਂ ਸੋ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਬੂਝੈ ਕਿਛੁ ਸੂਝੈ ਨਾਹੀ ਮਨਮੁਖੁ ਵਿਛੁੜਿ ਦੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਬੂਝੈ ਬਿਨਾ ਤਿਨਾਂ ਕੋ ਕੁਛ ਸੂਝਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋਮਨਮੁਖਤਾ ਕਰਕੇਤਿਸਹਰੀ ਕੇ ਵਿਯੋਗ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਬਾਦਿ ਮਿਲੇ ਸੇ ਸੂਚਾ ਚਾਰੀ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਮਾਨੇ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਚਾਰ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਔ ਸਾਚੀ ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਮਾਨੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮਿ ਰਤਨਿ ਲਿਵ ਲਾਗੇ ਜੁਗਿ ਜੁਗਿ ਸਾਚਿ ਸਮਾਨੇ ॥ ੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਨੇ ਰਾਤਿ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨਮੰਚਰਿ ਭ੍ਰਿਤੀਦੇਕਰਲਾਯੋ ਹੈਂ ਤਾਂਤੋ ਮਨਤਨ ਕਰ ਤਿਸਮੈਂ(ਜੁਗਿ)ਜੁਗਕਰਕੇਸਾਜੇ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਓਹ ਸਮਾਨੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸਗਲੇ ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮ ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ ਸਥਾਇ ਵਸੇ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਸੁਭ ਕਰਮ ਜਪ ਤਪ ਤੀਰਥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਥਾਇ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਬਸਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈ ਮਿਲਾਇਆ ਦੂਖ ਪਰਾਛਤ ਕਾਲ ਨਸੇ ॥੪॥ ੧੬ ॥

ਸੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਬ ਪੁੰਨੋਂ ਕਾ ਮਿਲਿਆ ਹੁਆ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਤੇਜਨਮਮਰਨਕੇਦੂਖ ਐ ਪਰਾਛਿਤ ਕਲੰਕ ਐ ਕਾਲਾਦਿਕ ਸਭ ਨਾਸਹੋ ਜਾਤੇਹੈਂ॥੪॥੧੬॥ਨਿਜ ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸਉਚਾਰਨਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਸੰਤਾ ਕੀ ਰੇਣੁ ਸਾਧ ਜਨ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਤਰੁ ਤਾਰੀ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰੇਣੁ ਹੋਇ ਕਰ ਔਰ ਉਨ ਸਾਧ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ (ਤਾਰੀ) ਨੌਂਕਾ ਕੇ ਆਸ੍ਰਿਤ ਹੋ ਕਰ ਹੇ ਮਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਨਈ ਸੇ ਤੂੰ ਤਰ ॥

ਕਹਾ ਕਰੈ ਬਪੁਰਾ ਜਮੁ ਛਰਪੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰਿਵੈ ਮੁਰਾਰੀ ॥੧॥

ਜਿਨੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਮੁਰਾਰੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ(ਬਪੁਰਾ)ਵਿਚਾਰਾ ਜਮ ਕਿਆ ਬਿਗਾੜ ਕਰ ਸਕਤਾਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਉਨਸੇ ਆਪਰੀ ਭੈ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਲਿ ਜਾਉ ਜੀਵਨੁ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਾਪੁ ਜਪਉ

ਜਪ ਮਾਲੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਵੈ ਸਾਣੁ ਮਨਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਜੀਵਣਾ ਹੈ ਸੋ ਜਲ ਜਾਵੈ ॥ ਜਪਨੇ ਜੋਗ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੇ ਜੋ ਜਪਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਪਕਰਨੇ ਕੀ ਮਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰੋਂਦੁਆਰੇ ਜਬ ਜਪਣਾ ਕਰੇ ਤਬ ਤਿਸਕਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸ਼ਾਣ ਆਵੈ ॥ ਜਬਾ ਕਬੀਰ ਜੀ—“ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸਿਮਰਨੀ ਰਸਨਾ ਉਪਰਿ ਰਾਮ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਗਲ ਭਗਤ ਤਾਕਉ ਸੁਖ ਬਿਸਰਾਮ” ॥

ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ ਸਾਚੁ ਸੁਖੁ ਜਾਕਉ ਕਿਆ ਤਿਸੁ ਉਪਮਾ ਕਹੀਐ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਜਿਸਕੋ ਸਾਚ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਸੁਖ ਤੇ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਐ ॥

ਲਾਲ ਜਵੇਹਰ ਰਤਨ ਪਦਾਰਥ ਖੋਜਤ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੀਐ ॥ ੨ ॥

ਲਾਲ ਜਵਾਹਿਰ ਰਤਨ ਸਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਖੋਜਤ) ਵੀਚਾਰਨੇ ਜੋ (ਲਹੀਐ) ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬੀਨੈ ਗਿਆਨੁ ਧਿਆਨੁ ਧਨੁ ਸਾਢੈ ਏਕ ਸਥਾਇ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥

ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਚੇ ਧਨ ਕੇ (ਬੀਨੈ) ਜਾਣ ਕਰ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਖੇ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਵੈ ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਕੈਸਰੀ?

ਨਿਰਾਲੰਬੁ ਨਿਰਹਾਰੁ ਨਿਹਕੇਵਲੁ ਨਿਰਭਉ ਤਾੜੀ ਲਾਵੈ ॥ ੩ ॥

(ਨਿਰਾਲੰਬੁ) ਆਸਰੇ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਨਿਰਾਹਾਰ ਹੈ ਅਰ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ (ਨਿਹਕੇਵਲੁ)ਸੁਖ ਹੈ ਐਸੇ ਨਿਰਭੈਸਰੂਪਮੈਂਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਇਕਾਗਰ ਕਰ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਤਾੜੀ) ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵੈ ॥੩॥

ਸਾਇਰ ਸਪਤ ਭਰੇ ਜਲ ਨਿਰਮਲਿ ਉਲਟੀ ਨਾਵ ਤਰਾਵੈ ॥

ਪੰਚ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਐ ਮਨ ਭੁਧੀ ਇਹ ਸਾਤ (ਸਾਇਰ) ਸਮੁੰਦਰ ਜਿਸਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਗੁਲ ਸਾਥ ਭਰੇ ਹੈਂ ਐ ਜਬ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਵੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਉਲਟੀਹੈ ਤਬ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਨੌਂਕਾ ਕਰ ਆਪਹੁ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਤਰੇ ਹੈ ਐਹੋਂ ਕੋ ਤਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਹਿਰ ਜਾਤੋਂ ਠਾਕਿ ਰਹਾਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪ ॥

ਬਾਹਿਰ ਜਾਤੇ ਮਨ ਨੂੰ ਰੋਕ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕੀਤੀ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ (ਸਹਜ)ਸੋਧ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਸੇ ਗਿਰਧੀ ਸੇ ਵਾਸੁ ਉਦਾਸੀ ਜਿਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਆਪੁ ਪਛਾਨਿਆ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਛਾਨਿਆਹੈ ਸੋਈ ਗ੍ਰਿਹਸਤੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟਹੈ ਅਰ ਸੋਈ ਵਾਸ ਉਦਾਸੀ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ਸਾਚ ਸਥਾਇ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੫ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਚੇ ਸਥਾਇ ਮੈਂ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਕਿਆ ਪਤੀਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਔਰ ਦੂਸਰਾਕੋਈ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧੭ ॥ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ਰਉਪਦੇ ॥

੧੯ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਕੋਈ ਸੂਝੈ ਸਥਾਏ ਰਹਿਆ ਸਮਾਈ ॥

ਜੋ ਸਾਜਿਗਤ (ਸਥਾਏ) ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਸਮਾਇ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ (ਸੂਝੈ)

ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਵੈ ਸਾਚਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੋਂ ਜੋ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਖ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਰਹਿਤੇ ਹੋਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਜਨ ਭਾਈ ॥ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮਨੁ ਅਸਥਿਰੁ

ਹੋਵੈ ਅਨਦਿਨੁ ਹਰਿ ਰਸਿ ਰਹਿਆ ਅਪਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੋ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਇਸਥਿਰ ਹੋਵੇ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਇਸਥਿਰ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ (ਅਪਾਈ) ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਭਗਤਿ ਕਰਹੁ ਦਿਨੁ ਰਾਤੀ ਇਸੁ ਜੁਗ ਕਾ ਲਾਹਾ ਭਾਈ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਦਿਨੇ ਰਾਤ (ਅਨਦਿਨੁ) ਏਕਰਸ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਕਾ ਇਹੀ ਲਾਭ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਮੈਲੁ ਨ ਲਾਗੈ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਚਿਤੁ ਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਾਗ ਵੈਸ ਰੂਪ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਅਰ ਸੋ ਜਨ ਸਦਾ ਨਿਰਮਲ ਹੋਂ ॥ ੨ ॥

ਸੁਖੁ ਸੀਰਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਇਆ ਨਾਮਿ ਵਡੀ ਵਡਿਆਈ ॥

ਸਾਧਨੋਂ ਕੇ ਸੀਰਾਹ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਸਰੂਪ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਡੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਅਖੁਰ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਕਦੇ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਸਦਾ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਭਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਿਸਕੇ ਅਖੁਰ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੋਂ ਜਿਸਕੀ ਕਬੀ ਤੋਟਿ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਦਾ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਹੀ ਸੇਵੋ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਕਰਤਾ ਜਿਸਨੇ ਦੇਵੈ ਤਿਸੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥

ਜਿਸਨੇ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਆਪੇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਧਿਆਇ ਸਦਾ ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਸਦਾ ਤੂੰ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰ ਸੋ ਨਾਮ ਕਾ ਮਹਾਤਮੁ ਹਮ ਕੇ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਜਨਮੁਖ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ ਕਉ ਬਖਸਿ ਲੈ ਸੁਆਮੀ ਆਪੇ ਲੈਹੁ ਮਿਲਾਈ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਮੈਂ ਨਿਰਗੁਣੀਆਰੇ ਕੋ ਬਖਸ ਲੈ ਅਰੁ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਹੁ ॥

ਤੂੰ ਬਿਅੰਤੁ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ਸਥਦੇ ਦੇਹੁ ਬੁਝਾਈ ॥ ੧ ॥

ਤੂੰ ਬਿਅੰਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਥਦ ਕਰ ਤੂੰ ਬੁਝਾਵਤਾ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਇਹੁ ਤੇਰੀ ਸਮਝ ਆਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਤੁਧੁ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿਜਾਈ ॥ ਤਨੁ ਮਨੁ ਅਰਾਪੀ ਤੁਧੁ

ਆਗੈ ਰਾਖਉ ਸਦਾ ਰਹਾਂ ਸਰਲਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤਨ ਮਨ ਅਰਪਣ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਆਗੇਰਾਖੋਂ ਆ ਸਦਾ ਹੀ ਸਰਣਹੋਇਰਹੂੰ ॥

ਆਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵਿਚਿ ਸਦਾ ਰਖੁ ਸੁਆਮੀ ਹਰਿਨਾਮੇਂ ਦੇਹਿ ਵਡਿਆਈ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਸਦਾ ਅਪਣੇ ਭਾਣੇ ਵੀਚ ਰਖੁ ਅਪਣੇ ਨਾਮ ਜਪਣ ਰੂਪ ਵਡਿਆਈ ਦੇਵੇ ॥

ਪੂਰੇ ਗੁਰਤੇ ਭਾਣਾ ਜਾਪੈ ਅਨਦਿਨੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਬ੍ਰਹਮ ਸੋਝਤੀ ਬ੍ਰਹਮ ਨੇਸਤੀ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਹੀ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ (ਜਾਪੈ) ਸਮਝੀਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਦਿਨੇ ਰਾਤ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਭਾਣੈ ਭਗਤਿ ਜੇ ਤੁਧੁ ਭਾਵੈ ਆਪੇ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਈ ॥

ਤੇਰੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਬਲਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਭਗਤਿ ਹੈ ਸੋ ਤੁਝਕੋ ਭਾਵੇ ਹੈ ਤੈਨੇ ਆਪੇ ਬਖਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜੋਤਿ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਾਈ ਹੈ ॥

ਤੇਰੈ ਭਾਣੈ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਗੁਰਿ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ੩ ॥

ਤੇਰੇ ਭਾਣੇਵਿਖੇ ਚਲਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਦਾ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਭੁਝਾਇਣੀ ਹੈ ॥

ਜੇ ਤੂ ਕਰਹਿ ਸੁ ਹੋਵੈ ਕਰਤੇ ਅਵਰੁ ਨ ਕਰਣਾ ਜਾਈ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਕਰਤੇ ਜੇ ਤੂੰ ਕਰਣਾ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤੇਰੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੁਝ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਵੈ ਜੇਵਡੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦਾਤਾ ਪੂਰੇ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜੈਸਾ ਸੁਖ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਦਾਤਾਰ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਨਾਮ ਕੀ ਦਾਤ ਹਮਨੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਤੇ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਸਾਲਾਹਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾ ਤਿਨ੍ਹ ਸਲਾਹਿ ਹਰਿ ਜਾਤਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤੁਝ ਕੋ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਲਾਹੁਣੇ ਦੀ ਮਰਜਾਤਾ ਨੂੰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਗਇਆ ਹੈ ਦੂਜਾ ਗੁਰਕੈ ਸਬਦਿ ਪਛਾਤਾ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਦੂਜੇ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਉਨੋਂ ਨੇ ਸੈਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਤੂ ਮੇਰਾ ਇਕੁ ਸੋਈ ॥ ਤੁਧੁ ਜਾਪੀ ਤੁਧੈ

ਸਾਲਾਹੀ ਗਤਿ ਮਤਿ ਤੁਝਤੇ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜੇ ਏਕ ਤੂੰ ਭਗਤਾਂ ਕਾ ਸਹਾਇਕ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ਤਾਂ ਤੁਝਕੋ ਹੀ ਜਪਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਤੁਝਕੋ ਹੀ ਸਲਾਹਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਉਪਮਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਕੋ (ਗਤਿ) ਕਲਯਾਨ ਕੀ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਤੁਝ ਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਲਾਹਿਨਿ ਸੇ ਸਾਦੁ ਪਾਇਨਿ ਮੀਨਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਸਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਜ਼ਾਰੇ ਜੋ ਤੁਝਕੋ ਸਲਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਾਰ ਰਸ ਕਾ ਮੀਨਾ ਸ਼ਾਦ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਮੀਨਾ ਕਦੇ ਨ ਫੀਕਾ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਵੀਚਰੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਵਾਰੇ ਬੀਜਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂਕੋ ਸੋ ਨਾਮ ਰਸ ਸਦਾ ਮੀਨਾ ਹੋ ਕਬੀ ਫੀਕਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨਿ ਮੀਨਾ ਲਾਇਆ ਸੋਈ ਜਾਣੈ ਤਿਸ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥

ਜਿਸ ਗੁਰੂ ਨੇ ਮਨਕੋ ਨਾਮ ਰਸ ਮੀਨਾ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਮਹਾਤਮ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਹਮ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦਿ ਸਲਾਹੀ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਤਾ ਵਿਚਹੁ ਆਪੁ ਗਵਾਈ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਗਵਾਇਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦਕਰ ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਦਾ ਸਲਾਹੁਣਾ ਕਰੀਏ ॥ ੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੈ ਦਾਤਾ ਜੇ ਇਛੈ ਸੇ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਸਦਾ ਹੀ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਜੇ ਮਨ ਮੈ ਮਨੋਰਥ (ਇਛੈ) ਚਾਹੇ ਕੇ ਹਮਨੇ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਸੋਈ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਸਚੁ ਪਾਏ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਵਾਰੇ ਤੁਮ ਪਾਏ ਹੋ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿਜੀਉ ਤਿਨ ਤੂ ਰਾਖਨ ਜੋਗੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੀ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤੂੰ ਸਦਾ ਰਾਖਨੇ ਯੋਗ ਹੈਂ ॥

ਤੁਧੁ ਜੇਵਡੁ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਸੂਝੈ ਨਾਕੋ ਹੋਆ ਨ ਹੋਗੁ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਝਜੈਸਾ ਬੜਾ ਅਥ ਮੈਨੂੰ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਵਤਾ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਪੀਛੇਭਯਾ ਔ ਨਾ ਆਗੇ ਕੋਈ ਔਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਹਰਿਜੀਉ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ॥ ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ

ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਏਹ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਹਮ ਸਦਾ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਤਾਂ ਤੇ ਜਿਉ ਤੁਝਕੋ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਾਖੋ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਵਡਿਆਈ ਤੇਰੀ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿਜੀਉ ਤਿਨਕੀ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਗਤਿ ਹੁਏ ਹੋ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਰਾਖਹੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਪੈਹਿ ਨ ਸਕੈ ਜਮਕਾਲੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੁਮ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਤੇ ਰਾਖਤੇ ਹੋ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜਮਕਾਲ ਭੀ ਪੋਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਸਚੀ ਹਰਿਜੀਉ ਨਾ ਓਹ ਘਟੈ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਸਚੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾ ਓਹ ਘਟਤੀ ਅਰ ਨ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤੂੰ ਬਲੀ ਅਰ ਅਥਨਾਸੀ ਹੈਂ ॥

ਜੇ ਹਰਿ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਲਾਗੈ ਓਹੁ ਜੰਮੈ ਤੈ ਮਰਿ ਜਾਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜੋ ਤੇਰੇ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਦੂਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈ ਓਹ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਜੋਨੋ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਹਰਿਜੀਉ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦੁਖ ਭੂਖ ਕਿਛੁ ਨਾਹਿ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਜੋ ਤੇਰੀ ਸਰਣਾਈ ਭਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕੋਈ ਦੁਖ ਅੰਭ ਭੂਖ ਕੁਛ ਰੰਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤਾ ਹਾਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਸਦਾ ਤੂ ਸਚੈ ਸਥਾਇ ਸਮਾਹਿ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੂੰ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦਾ ਸਲਾਹਿਣਾ ਕਰੁ ਪਰੰਤੂ ਸਚੇ (ਸਥਾਇ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ (ਸਮਾਹਿ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿਜੀਉ ਸਦਾ ਧਿਆਵਹੁ ਜਬ ਲਗੁ ਜੀਅ ਪਰਾਨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰਿ ਜੀ ਕੋ ਸਦਾ ਧਿਆਵੇ ਜਬ ਲਗ ਤੇਰੇ ਮੈਂ (ਜੀਉ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਅੰਤਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਸਥਾਈ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਬੂਕਾ ਮਨਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਥਾਈ ਕਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਸਫਲੁ ਜਨਮੁ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੇਰਾ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨੁ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਮਾਨਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕਾ ਜਨਮੁ ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨੁ ਗੁਰਕੀ ਸਿਖ ਸੁਣੀਜੈ ॥ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ

ਸਖਦਾਤਾ ਸਹਜੇ ਹਰਿ ਰਸ ਪੀਜੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਇ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ (ਮਨ) ਪਿਆਰੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਤਾ ਕੋ ਸੁਣੀਏ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਜੋ ਸਰਬ ਸੁਖੇ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਸਹਜੇ ਹੀ ਪੀਵੀਏ ॥

ਮੂਲੁ ਪਛਾਣਨਿ ਤਿਨ ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸਾ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥

ਜੋ ਅਪਣੇ (ਮੂਲ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਛਾਣਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸੁਖਰੂਪ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਅੰਤ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁਖਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕੈ ਸਥਾਇ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਹਉਮੈ ਦੁਰਮਤਿ ਖੋਈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਥਾਈ ਕਰਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਹਿੰਦਾ ਕਮਲੁ ਖਿਜਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਖੋਈ ਮਤਿ (ਖੋਈ) ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਭਨਾ ਮਹਿ ਏਕੈ ਸਚੁ ਵਰਤੈ ਵਿਰਲਾ ਬੁਝੈ ਕੋਈ ॥ ੨ ॥

ਸਭਨਾ ਜੀਵੋਂ ਵਿਖੇ ਏਕੋ ਸਚ ਸਰੂਪ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ (ਬੁਝੈ) ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਆ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤਤੁ ਵਖਾਨੈ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤੀ) ਸਿਖਤਾ ਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤਤ ਸਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਵਖਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਸਦਾ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਵਿਚਿ ਮਨਹੀ ਮਨੁ ਮਾਨੈ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਬਸਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਨਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਭਗਵੰਤ ਮੈਂ ਮਨੁ ਪਤੀਆਯਾ ਹੈ ॥

ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰ ਅਪੁਨੇ ਵਿਟਹੁ ਜਿਤੁ ਆਤਮੁ ਰਾਮੁ ਪਛਾਨੈ ॥ ੩ ॥

ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਰਾਮ ਹੁਆ ਪਛਾਨਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਨਸ ਜਨਮਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨ ਸੇਵਿਆ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇਆ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਜਨਮੁ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਵਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੇਲੈ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਆ ॥

ਸਹਜੇ ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲ ਦੇਤਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ (ਸਹਜਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਵਡਿਆਈ ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਧਿਆਇਆ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲਤੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪੂਰਨ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਿਆਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੂਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਆਪੇ ਭਾਂਤਿ ਬਣਾਏ ਬਹੁ ਰੰਗੀ ਸਿਸਟਿ ਉਪਾਇ ਪ੍ਰਭਿ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ॥

ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪੇ ਬਹੁਤ ਰੰਗੋਂ ਕੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਉਤਪਤ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ (ਭਾਤਿ) ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਜੀਵ ਤਿਸ ਮੈਂ ਬਣਾਏ ਹੈਂ ਜੋ ਇਕ ਖੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਰਿ ਵੇਖੈ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਸਰਬ ਜੀਆ ਨੇ ਰਿਜਕੁ ਦੀਆ ॥ ੧ ॥

(ਕਰੇ ਕਰਾਏ) ਬ੍ਰਹਮਾਣਿਕ ਆਪ ਕਰੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਔਰ ਜੀਵ ਕਰਵਾਏ ਹੈਂ ਰਚ ਕਰ ਪੁਨਾ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਅਰ ਸਰਬ ਜੀਵਾਂ ਕੋ ਰਿਜਕ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲੀ ਕਾਲ ਮਹਿ ਰਵਿਆ ਰਾਮੁ ॥ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪੂਰਿ ਰਹਿਆ

ਪ੍ਰਭੂ ਏਕੋ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਕਲਯੁਗ ਕੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ (ਰਵਿਆ) ਜਪਿਆ ਹੈ ਏਕ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਪਤਾ ਨਾਮੁ ਵਰਤੈ ਵਿਚਿ ਕਲਜੁਗਿ ਘਟਿ ਘਟਿ ਹਰਿ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਆ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਗੁਪਤ ਰੂਪ ਘਟ ਘਟ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਮੁਕਤੀ ਦਾਤਾ ਹੋਕਰ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕਰ ਮੁਕਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਤਿਨਾ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਗਟਿਆ ਜੋ ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਭਾਜਿ ਪਇਆ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਭਾਜ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪਜਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਇੰਦ੍ਰੀ ਪੰਚ ਪੰਚੇ ਵਸਿ ਆਣੈ ਖਿਮਾ ਸੰਤੋਖੁ ਗੁਰਮਤਿ ਪਾਵੈ ॥

ਜੋ ਜਨ ਪਾਂਚੇ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਪਾਂਚ ਕਾਮ ਰੋਧਾਈ ਕੋ ਅਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਿਆਵੇ ਐ ਖਿਮਾ ਸੰਤੋਖਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਪਾਵੈ ॥

ਸੋ ਧਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿਜਨੁ ਵਡ ਪੂਰਾ ਜੋ ਭੈ ਬੈਰਾਗਿ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਵਈਰਾਗ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨ ਕਰੇ ਸੋਈ ਹਰਿ ਜਨ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪੂਰਨ ਪੁਰਸ਼ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰਤੇ ਮੁਹੁ ਵੇਰੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰਕਾ ਕਹਿਆ ਨ ਚਿਤਿ ਧਰੈ ॥

ਔਰ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਮੂੰਹ ਵੇਰ ਕਰ ਮਨਮੁਖਤਾ ਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਕਹਿਆ ਹੁਆ ਉਪਦੇਸ਼ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਆਚਾਰ ਬਹੁ ਸੰਪਉ ਸੰਚੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਨਰਕਿ ਪਰੈ ॥ ੪ ॥

ਬਹੁ ਸੰਪਤਾ ਭੀ (ਸੰਚੈ) ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਤਰਹ ਕੇ ਯਗ ਤਪਆਦਿ ਅਚਾਰ ਭੀ ਕਰੇ ਤੋ ਭੀ ਓਹ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਅੰਤ ਕੋ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਕਰਮ ਸਭ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਏਕੋ ਸਬਤੁ ਏਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਵਰਤੈ ਸਭ ਏਕਸੁ ਤੇ ਉਤਪਤਿ ਚਲੈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਏਕੀ (ਸਬਦ) ਬ੍ਰਹਮ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸਰਬ ਸਾਮਰਥ ਏਕੋ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ ਸਭ ਮੈਂ (ਵਰਤੈ) ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਏਕ ਤੇ ਹੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਚਲਤੀ ਅਰਥਾਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਇ ਰਲੈ ॥ ੫ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀਕਹਤੈ ਹੈ ਜੋ ਜਨਹਰੀ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ (ਮੇਲਿ) ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲਾਏ ਹੈ ਓਹ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਿਖ ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮਕੇ ਜਪ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਰਲੇ ਹੈ ॥੫॥੬॥ ਸ੍ਰੀਮਨਕੇ ਪਰਬਾਇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਪ ਕਾਉਪਦੇਸ਼ਉਚਾਰਨਕਰਤੈ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੁ ਆਪਣਾ ਸਾਲਾਹਿ ॥ ਪੂਰਾ ਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਮੁਖਿ

ਮਸਤਕਿ ਸਦਾ ਹਰਿਕੇ ਗੁਣ ਗਾਹਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਹੀ ਸਲਾਹਿਣਾ ਕਰ ਜਬ ਮਸਤਕ ਪਰ ਪੂਰਾ ਭਾਗ ਹੋਵੇ ਤੋ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਹੀ ਗਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਭੋਜਨੁ ਹਰਿ ਦੇਇ ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਲੇਇ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਭੋਜਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਪਰੈਤੁ ਕਰੋਕੋਂ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥
 ਜਿਸਨੇ ਅਪਣੀ ਨਵਰਿ ਕਰੀਏ ॥ ੧ ॥ ਗੁਰਕੇ ਚਰਣ ਮਨ ਮਹਿ ਵਸਾਇ ॥
 ਸੋਈ ਲੇਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਣੀ ਕ੍ਰਿਪਾਵਿਸਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥੧॥ ਤਾਰੇ ਹੇ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋਢੀਆਪਣੇ
 ਰਿਤੇ ਸੋਂ ਵਸਾਵਣਾ ਕਰ ॥ ਰੂਪੁ ਅਨੰਦੁ ਅੰਦਰਹੁ ਜਾਇ ॥ ਆਪੇ ਸਾਚਾ ਲਏ ਮਿਲਾਇ ॥੨॥
 ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੋ ਵਸਾਵਣੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਅੰਦਰਹੁ ਰਾਗ ਦੈਸ ਕਾ ਦੁਖੁ ਔ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਗਿਰਾ ਜਾਤਾ ਰਹੇਗਾ ਸਚਾ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪੇ ਹੀ ਤੁਝ ਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥੨॥
 ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਸਿਉ ਲਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਐਸੈ ਓਥੈ ਇਹੁ ਘਧਾਰੁ ॥
 ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਾਥ (ਪਿਆਰੁ) ਲਗਾਉ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਔ ਪੁਲੋਕ ਮੇ ਤੇਰਾ ਇਹੀ ਆਸਰਾ ਰੂਪੁ ਹੈ ॥
 ਆਪੇ ਦੇਵੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥੩॥ ਸਚਾ ਮਨਾਏ ਅਪਣਾ ਭਾਣਾ ॥
 ਜਿਨਕੋ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਆਪੇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹੀ ਗੁਰਬਾਣੀ ਕਾ ਪਿਆਰੁ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੩॥ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਚਾ
 ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਣਾ ਭਾਣਾ ਮਨਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਰਿਤਾ ਹੈ ॥
 ਸੋਈ ਭਗਤੁ ਸੁਖਾਝੁ ਸੁਜਾਣਾ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸਕੈ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣਾ ॥੪॥੭॥੧੭॥੧੭॥੨੪॥
 ਸੋਈ ਭਗਤੁ (ਸੁਖਾਝੁ) ਉਤਮ ਘਾੜਤ ਵਾਲਾ ਔ (ਸੁਜਾਣਾ) ਰਤਤੁ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸਕੇ ਉਪਰ ਜੇ ਸਦਾ
 ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥੭॥੧੭॥੨੪॥ ਅਪਣਾ ਲਾਭ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
 ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ਬਿਭਾਸ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਗੁਰਮਤਿ ਲਿਵ ਉਨਮਨਿ ਨਾਮਿ ਲਗਾਨ ॥
 ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਯਾ ਜੋ ਮਨ ਤਨ ਕਰ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਹਮ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ
 ਤਿਸੀ ਕਰ ਅਥ ਹਮਾਰੀ ਥਿਤੀ (ਉਨਮਨਿ) ਤੁਰੀਆ ਸਰੂਪ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਲਗੀ ਹੈ ॥
 ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਰਸੁ ਪੀਆ ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਮ ਨਾਮ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਨ ॥੧॥
 ਗੁਰੋਂ ਕੇਸਬਦ ਕਰ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਹਮਨੇ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਪਰ ਹਮ ਕਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥੧॥
 ਹਮਰੇ ਜਗਜੀਵਨ ਹਰਿ ਪ੍ਰਾਨ ॥ ਹਰਿ ਉਤਮੁ ਰਿਦ ਅੰਤਾਰਿ
 ਭਾਇਓ ਗੁਰਮੰਤੁ ਦੀਓ ਹਰਿ ਕਾਨ ॥੧॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਸਰਬ ਜਗਤ ਕਾ ਜੀਵਨ ਜੋ ਹਰੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਰੂਪੁ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਨਾਮੁ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਕਾਨੋਂ ਮੇ
 ਈਆ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਤਮ ਹਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਭਾਯਾ ਹੈ ॥

ਆਵਹੁ ਸੰਤ ਮਿਲਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਖਾਨ ॥
 ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੇ ਮੁਖਕੋ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮ ਹਮ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ (ਵਖਾਨ)
 ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਕਿਤੁ ਥਿਧਿ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਮੋਕਉ ਕਰਹੁ ਉਪਦੇਸੁ ਹਰਿ ਦਾਨ ॥੨॥
 ਪ੍ਰਸਨੁ ॥ ਕਿਸ ਥਿਧੀ ਕਾ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਅਰੁ ਕਿਉ ਕਰ ਜੋ ਅਪਣਾ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ? ਮੁਖ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਦੇਕਰ ਹਰੀ ਕੇ
 ਨਾਮ ਕਾ ਦਾਨੁ ਕਰੀਏ ॥੨॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿਗੁਨ ਜਾਨ ॥
 ਉਕ੍ਰ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਹਰੀ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ॥
 ਵਡੇ ਭਾਗਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਪਾਈ ਗੁਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਭਗਵਾਨ ॥੩॥
 ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਪਾਈਹੈ (ਗੁਰੁ) ਪੁਸ਼ਨੇ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਰਸਕੇ ਭਗਵਾਨਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ॥੩॥
 ਗੁਨ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭੁ ਅਗਮ ਠਾਕੁਰ ਕੇ ਗੁਨ ਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਰਾਨ ॥
 ਹਮ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗਮ ਰੂਪ ਠਾਕੁਰ ਪ੍ਰਭੁਕੇ ਗੁਣੋਂਕੋ ਗਾਵਤੇਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸਭ ਅਸਚਰਜਹੋਇਰਹੇਹੈਂ ॥
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਹਰਿਨਾਮੁ ਦੀਓ ਖਿਨ ਦਾਨ ॥੪॥੧॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ (ਜਨ) ਦਾਸੋਂ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਿਸੀਕਰ ਹਰਿਨਾਮਕਾ ਦਾਨ ਹਮਕੋ ਇਕ
 ਖਿਨ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ॥੪॥੧॥ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਸਹਿਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
 ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ਉਗਵੈ ਸੂਰੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਬੋਲਹਿ ਸਭਿ ਰੈਨਿ ਸਮਾਲਹਿ ਹਰਿ ਗਾਲ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਭਏ ਤੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਹਮ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਸੰਪੂਰਨ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਭੀ ਹਰੀ
ਕੀਆ (ਗਾਲ) ਥਾਡਾਂ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮਰੈ ਪ੍ਰਭ ਹਮ ਲੋਚ ਲਗਾਈ ਹਮ ਕਰਹ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਭਾਲ ॥ ੧ ॥
ਹਮਾਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਹਮਕੋ ਨਾਮ ਕੀ(ਲੋਚ)ਇਛਾ ਲਗਾਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਮ ਤਿਸ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂਕਾ ਹੀ(ਭਾਲ)ਖੋਜਨਾ ਕਰਤੇਹੈਂ॥੧॥

ਮੇਰਾ ਮਨੁ ਸਾਧੂ ਧੂਰਿ ਰਵਾਲ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਓ
ਗੁਰਿ ਮੀਨਾ ਗੁਰ ਪਗ ਝਾਰਹ ਹਮ ਥਾਲ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਮੈਂ (ਰਵਾਲ) ਅਲਪ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ
ਨਾਮ ਮੀਨਾ ਮੁਝਕੋ ਦ੍ਰਿੜਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਹਮ (ਥਾਲ) ਕੇਸੋਂ ਕਰ ਝਾੜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਕਤ ਕਉ ਦਿਨੁ ਰੈਨਿ ਅੰਧਾਰੀ ਮੋਹਿ ਢਾਥੇ ਮਾਇਆ ਜਾਲ ॥
ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਦਿਨ ਐ ਰਾਤ੍ਰ ਅੰਧੇਰੀ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਦਾ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧੇ ਹੁਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਰ
ਮਾਧਾ ਕੋ ਮੋਹਿ ਜਾਲ ਮੈਂ ਢਾਥੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਰਿਦੈ ਨ ਵਸਿਓ ਰਿਨਿ ਬਾਧੇ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਾਲ ॥ ੨ ॥
ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਖਿਨ ਐ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ(ਰਿਨਿ)ਕਰਸਿਉਂਕਰਕੇ
ਤਿਨਕੇ (ਬਾਲ) ਰੋਮ ਰੋਮ ਬਾਧੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਅਰਥਾਤ ਪਿਤਰੋਂ ਐ ਦੇਵਤੇ ਐ ਰਿਖੀਓਂ ਕੋ ਰਿਣ ਕਰ ਬਾਧੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥੨॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਮਤਿ ਬੁਧਿ ਪਾਈ ਹਉ ਛੂਟੇ ਮਮਤਾ ਜਾਲ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਨਾ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਪਾਈ ਹੈ ਸੋਜਨਹੰਤਾਮਮਤਾ
ਕੋ ਜਾਲ ਕੋ ਛੂਟੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਮੀਨ ਲਗਾਨਾ ਗੁਰਿ ਕੀਏ ਸਬਦਿ ਨਿਹਾਲ ॥ ੩ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਮੀਨਾ ਲਾਗਾ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਬਦ ਦੇਕਰ ਨਿਹਾਲਕਰਦੀਏਹੈਂ॥੩॥
ਓਹ ਸਤਿਗੁਰ ਆਕੇ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਗੁਰ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ਗੁਰ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ॥
ਹੇ ਅਗਮ ਗੁਸਾਈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹਮ ਤੇਰੇ ਬਾਲਕ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਗੁਰੋਂ ਝ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਾ ਕਰੇ ॥

ਬਿਖੁ ਭਵਜਲ ਡੁਬਦੇ ਕਾਵਿ ਲੋਹੁ ਪ੍ਰਭ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਾਲ ਗੁਪਾਲ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਭਉਜਲ (ਬਿਖੁ) ਵਿਚੋਂ ਹਮਕੋ ਡੁਬਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਕਾਵ ਲੋਹੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ
ਭੋਪਾਲ ਹਮ ਤੇਰੇ ਬਾਲਕੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਸ੍ਰੋਮਨ ਪਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥
ਇਕੁ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਗੁਨ ਗਾਏ ਰਸਕ ਰਸੀਕ ॥

ਜਬ ਏਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭਨੇ ਝ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਬ(ਰਸਕ)ਪ੍ਰੇਮੀ ਸੰਤਸਨੋਂ ਸਾਥਮਿਲਕਰਹਰੀਕੇਗੁਣ(ਰਸੀਕ)ਇਕਰਸ
ਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ਗਾਵਤ ਸੁਨਤ ਦੇਉ ਭਏ ਮੁਕਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖਿਨੁ ਹਰਿ ਪੀਕ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸਕੋ (ਪੀਕ) ਪੀਆ ਹੈ ਸੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੁਏ ਕਹਣ ਸੁਦਨ
ਵਾਲੇ ਦੋਨੋਂ ਮੁਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਮੇਰੈ ਮਨਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਟੀਕ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੀਤਲ
ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਪੀਆ ਰਸੁ ਝੀਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੋਂ ਹਰੀ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਕਾ ਨਾਮ ਰਸੁ ਸਰਬ ਤੇ (ਟੀਕ) ਤਿਲਕ ਰੂਪ ਭਾਵਸਿਰੋਮਣੀਹੈ
ਸੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੀਤਲ ਜਲੁ ਹਮਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸ ਕੋ (ਝੀਕ) ਰਿਖੀ
ਲਗਾ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਇਕਰਸ ਹੀ ਪੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਨੀ ਤਿਨ੍ਹਾ ਮਸਤਕਿ ਉਜਲ ਟੀਕ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗਾਨੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਉਜਲ ਜਸ ਕਾ (ਟੀਕ) ਤਿਲਕਹੁਆਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਸੋਭਾ ਸਭ ਜਗ ਉਪਰਿ ਜਿਉ ਵਿਚਿ ਉਡਵਾ ਸਸਿ ਕੀਕ ॥ ੨ ॥
ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ ਉਪਰ ਬਿਰਾਜਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਉਡਵਾ) ਤਾਰਿਓਂ ਬੀਰ ਬਿਧਾਤੇ ਨੇ
(ਸਸਿ) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਸਿਰੋਮਣੀ (ਕੀਕ) ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਨਾਮੁ ਨ ਵਸਿਓ ਤਿਨੁ ਸਭਿ ਕਾਰਜ ਫੀਕ ॥
 ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਰਜ ਫੀਕੇ ਹੋਂ ॥
 ਜੈਸੇ ਸੀਗਾਰੂ ਕਰੈ ਦੇਹ ਮਾਨੁਖ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਕਟੇ ਨਕਕੀਕ ॥ ੩ ॥
 ਜੈਸੇ ਮਾਨਸਦੇਹੀ ਮੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀਗਾਰ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਨਾਕ ਬਿਨਾ ਸਭ ਵਿਅਰਥ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਣੇ ਯੁਕਤ ਭੀ ਮਾਨੁਸਹੋਵੇ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਜੋ ਪੁਰਸ ਹੈ ਸੋ (ਨਕਟੇਨਕਕੀਕ) ਨਾਕ ਬਿਨਾ ਨਕਟੇ ਕੀਏ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋਭਾਦੇਹੀ ਨਹੀਂ ॥੩॥
 ਘਟਿ ਘਟਿ ਰਮਈਆ ਰਮਤ ਰਾਮਰਾਇ ਸਭ ਵਰਤੈ ਸਭ ਮਹਿ ਈਕ ॥
 ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਰਾਮਰਾਇ ਹੈ ਸੋ ਏਕਹੀ ਸਭ ਸਮੇਸਰਬ ਥੀਰ (ਰਮਤ) ਬਿਆਪਕ ਹੋਕਰ ਵਰਤਰਹਾ ਹੈ।
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀ ਗੁਰ ਬਚਨ ਧਿਆਇਓ ਘਰੀ ਮੀਕ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ (ਜਨ) ਵਾਸ ਕੇਜਬ ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਧਿਆਇ ਕੇ (ਘਰੀ) ਘਰੋਂ ਵਾਲੇ ਮੈਂ ਜਿਸਕੇ ਸਭ ਸਰੀਰੋਂ ਰੂਪੀਘਰਹੈਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਮੀਕ) ਮਿਲੇਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦਹੁੰਦੇਹੈਂ ॥੪॥
 ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੈਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਨਾਮ ਕੀ ਸੋਭਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਅਗਮ ਦਇਆਲ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭਿ ਧਾਰੀ ਮੁਖਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਮ ਕਹੇ॥
 ਜਬ ਅਗਮ ਦਿਆਲੁ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਬ ਹਮਨੇ ਮੁਖ ਤੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥
 ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਇਓ ਸਭਿ ਕਿਲਬਿਖ ਪਾਪ ਲਹੇ ॥ ੧ ॥
 ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹਮਨੇ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪਿਆਵਣੇ ਕਰ (ਕਿਲਬਿਖ) ਬਡੇ ਐ ਛੋਟੇ ਪਾਪ ਸੰਪੂਰਨ ਦੂਰ ਛਡੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਵਿ ਰਹੇ ॥ ਦੀਨ ਦਇਆਲੁ ਦੁਖ ਭੰਜਨੁ
 ਗਾਇਓ ਗੁਰਮਤਿ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਲਹੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
 ਹੇ ਮਨ ਜਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ (ਗਵੇ) ਜਪ ਰਹੇ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੂੰ ਜਪੁ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਕੇ ਗਾਯਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਣਾ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਲੇਕਰ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ (ਲਹੇ) ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਨਗਰਿ ਹਰਿ ਬਸਿਓ ਮਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਹੇ ॥
 ਸਰਬ ਨਗਰੋਂ ਮੈਂ ਉਤਮ ਇਹ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਨਗਰ ਮੈਂ ਹਰਿ ਵਸਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਕੇ ਇਸ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾਹੈ ਤਾਏ ਐਸੀ ਦੇਹ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰਕੇ ਭੁਧੀ ਮੈਂ ਹਮਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿਨਾਮ (ਸਹੇ) ਪਾਰਨ ਕਰੇਹੈ ॥
 ਸਰੀਰ ਸਰੋਵਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਲਹੇ ॥ ੨ ॥
 ਜਬ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਲੁ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਤਬ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰ ਕੇ (ਮੰਦਰਿ) ਅੰਦਰ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ (ਲਹੇ) ਪਾਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਨਰ ਭਰਮਿ ਭਰਮਿ ਉਦਿਆਨੇ ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੂੜ ਮੂਹੇ ॥
 ਜੋ ਨਰ ਭਰਮ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਭਰਮਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੇ ਸਾਕਤ ਮੂਰਖ ਨਰ ਕਾਮ ਰੂਪਾਇਕੋਂ ਕੇ (ਮੂਹੇ) ਲੁਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਹਰੀ ਕੋ ਔਰ ਜਗਹਿ ਖੋਜਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥
 ਜਿਉ ਮਿਗ ਨਾਭਿ ਬਸੈ ਬਾਸੁ ਬਸਨਾ ਭ੍ਰਮਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਝਾਰ ਗਹੇ ॥ ੩ ॥
 ਜੈਸੇ ਮਿਗ ਕੀ ਨਾਭੀ ਮੈਂ ਕਸਤੂਰੀ ਰੂਪ ਸੂਰੀਧੀ ਕਾ (ਬਸਨਾ) ਨਾਪਾ ਵਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਓਹ ਭਰਮ ਕਰ ਭਰਮਾ ਹੁਆ ਸੂਰੀਧੀ ਕੇ ਵਸਤੇ ਝਾੜੋਂ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤੈਸੇ ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਬਾਹਰ ਹਰੀ ਕੇ ਖੋਜਨੇ ਹੋਤ ਭਰਮਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇ ਮਨ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਤੁਮ ਵਡ ਅਗਮ ਅਗਾਧਿ ਬੋਧਿ ਪ੍ਰਭ ਮਤਿ ਦੇਵਹੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਹੇ ॥
 ਹੇ ਅਗਮ ਅਗਾਧ ਬੋਧ ਵਾਰੇ ਸਰਬ ਤੇ ਬਡੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ (ਪ੍ਰਭ) ਸਮਰਥ ਸ਼ਾਮੀ ਹੋ ਤਾਤੇ ਮੁਝਕੋ ਐਸੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਿਆ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਤੇ ਹਮ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਕੋ (ਲਹੇ) ਲਖ ਲੇਵੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ॥
 ਜਨ ਨਾਨਕ ਕਉ ਗੁਰਿ ਹਾਥੁ ਸਿਰਿ ਧਰਿਓ ਹਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮਿ ਰਵਿ ਰਹੇ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਸ਼੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜਨ ਕੋ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹਾਥ ਧਰਿਆ ਹੈ ਤਬ ਤੇ ਹਮ ਹਰੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਗਵੇ) ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਕਾਰ ਤੁਕਾਤ ਹੈ ॥
 ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ਮਨਿ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਿਓ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵਡਾਵਾ ॥

ਜਥ ਤੋ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਲਾਗੀ ਹੈ ਤਬ ਤੋ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਤੇ ਬਡੇ ਤੁਝਕੋ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਖਾਨੇ ਹੀਅਰੈ ਹਰਿ ਧਾਰੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਕ੍ਰਿਪਵਾ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਮੇਰੇ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖਾਨੇ ਹੋਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਤੈਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮੁਖ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥੧॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਭਜੁ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹਰਿ ਨਿਮਖਵਾ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਾਨੁ

ਦੀਓ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿਨਾਮਾ ਮਨਿ ਤਨਿ ਬਸਵਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮਹਰੀ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਮਨ ਕਰ(ਭਜੁ) ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਨਹੀ ਤਿਆਗਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਥਤੋਪੁਰਸਤਿਗੁਰੋਂਨੇਮੁਖਕੋਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਵਾਨਦੀਆਹਿਤਬ ਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਸੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤਨ ਵਸਤਾਫਯਾਹੈ॥

ਕਾਇਆ ਨਗਰਿ ਵਸਿਓ ਘਰਿ ਮੰਦਰਿ ਜਪਿ ਸੋਭਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਪਵਾ ॥

ਕਾਇਆਂ ਰੂਪੀ ਨਗਰੀ ਮੈਂ ਅੰਤਸਕਰਨ ਘਰ ਕੇ ਅੰਦਰ ਜਥ ਤੂੰ ਆਇ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਸੋਭਾ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਹਲਤਿ ਪਲਤਿ ਜਨ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ਮੁਖ ਉਜਲ ਗੁਰਮੁਖਿ ਤਰਵਾ ॥ ੨ ॥

ਤੇਰੇ ਜਨ ਇਸ ਲੋਕ ਐ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਤੇਰੀ ਤਰਫ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਅਨਭਉ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿਓ ਗੁਰ ਨਿਮਖਵਾ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਣੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਹੇ ਹਰਿ ਤੇਰੇ ਧਿਆਨ ਕੋ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਨਿਮਖ ਮੈਂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਕੋਟਿ ਕੋਟਿ ਕੇ ਦੋਖ ਸਭ ਜਨਕੇ ਹਰਿ ਦੂਰਿ ਕੀਏ ਇਕ ਪਲਵਾ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਿਸੀ ਤੇ ਕੋਟੀਨ ਕੋਟ ਜਨਮੋਂ ਕੇਸੇਪੂਰਨ ਦੋਖ ਜਨੋਂ ਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਨੇ ਏਕ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਦੂਰਕਰ ਦੀਏਹੈਂ॥੩॥

ਤੁਮਰੇ ਜਨ ਤੁਮਹੀ ਤੇ ਜਾਨੇ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਿਓ ਜਨਤੇ ਮੁਖਵਾ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ (ਜਨ) ਵਾਸ ਤੁਮਾਰੇ ਤੇ ਹੀ ਜਾਣੀਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਝਕੋ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਤੇ ਸਰਬ ਵਿਖੇ ਮੁਖਜ ਰੂਪ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਆਪੁ ਧਰਿਓ ਹਰਿ ਜਨ ਮਹਿ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਇਕਵਾ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਅਪਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹਰਿ ਏਕ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਉਹ ਤੇਰੇ ਜਨ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਔਰ ਤੂੰ ਏਕ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਅਪਨੇ ਜਨ ਅਭੇਦ ਕਰ ਲਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਪੁਨਾ ਨਿਜ ਮਨ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਦੇਤੇ ਹੁਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੪॥ਗੁਰਸਤਿਗੁਰਿਨਾਮੁਦ੍ਰਿੜਾਇਓ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਮ ਮੁਏ ਜੀਵੇ ਹਰਿਜਪਿਭਾ॥

ਜਥ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ਤਬ ਹਮ ਹਰੀ ਕੋ (ਭਾ) ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਜਪ ਕਰ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੁਏ ਜੀਵ ਪਏ ਹੈਂ ॥

ਧਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਥਿਖੁ ਭੁਬਦੇ ਬਾਹ ਦੇਹਿ ਕਵਿਤਾ ॥ ੧ ॥

ਤਾਤੇ ਸੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰ) ਬਭਾ ਔਰ (ਗੁਰ) ਪੂਜਨ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਧੰਨਜਤਾ ਯੋਗਜ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਵਿਖ ਰੂਪੀ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਮੈਂ ਜੋ ਭੂਬਤੇ ਹੁਏ ਕੇ ਬਾਹਿ ਦੇਕਰਿ ਕਾਵਿ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਅਰਧਾਂਡਾ ॥ ਉਪਜੀਪਿ ਉਪਾਇ ਨ ਪਾਈਐ

ਕਤਹੂੰ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਾਭਾ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ (ਅਰਧਾਂਡਾ) ਅਧਾ ਪਲੁ ਭੀ ਜਪੁਵਾ (ਅਰਧਾਂਡਾ) ਅਰਾਧਨ ਯੋਗ ਕੋ ਜਪੁ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਉਪਜੀਪਿ) ਸਮੀਪ ਜਾਲਾ ਔਰੁ ਕਿਸੀ ਉਪਾਵ ਕਰ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਕੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ (ਲਾਭਾ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਸੇ ਪੂਰੇ ਗੁਰੂ ਵਾਰੇ ਨਾਮੁ ਜਪ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੁਆ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਰਾਮ ਰਸਾਇਣੁ ਰਸੁ ਪੀਆ ਗੁਰਮਤਿ ਰਸਭਾ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਰਾਮ (ਰਾਮ) ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ(ਰਸਾਇਣ)ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਵਾ ਰਸੋਂ ਕੇ ਘਰ ਕੇ ਜਿਸਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਤਾ ਲੇਕਰ ਪੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ(ਰਸੁ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਲੋਹ ਮਨੂਰ ਕੰਥਨੁ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਉਰਧਾਰਿਓ ਗੁਰਿ ਹਰਿਭਾ ॥ ੨ ॥

ਲੋਹੇ ਐ ਮਨੁਰ ਸਮ ਜੋ ਇਹ ਸਨੁ ਜਨੁ ਹੁਆ ਹੁਆ ਥਾ ਸੇ ਸੀਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲਕੇ ਸੁਰਨ ਸਮ ਸੁਧ ਐ ਅਮੋਲਕਹੁਆ
ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਹਰੀ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਵਾਚੇ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਐ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤਬ ਹੇ ਹਰੀ
ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਮੈਂ ਹੋਗਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਹਉਮੈ ਬਿਖਿਆ ਨਿਤ ਲੋਭਿ ਲੁਭਾਨੇ ਪੁਤ ਕਲਤ ਮੋਹਿ ਲੁਭਿਭਾ ॥

ਐਰ ਜੋ ਹਉਮੈ ਧਾਰ ਕੇ ਵਿਸਰੋਂ ਕੇ ਲੋਭ ਮੈਂ ਨਿਤ ਲੁਭਾਇਆਨ ਹੁਏ ਹੈ ਪੁਤ੍ਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਤਿਨ ਕੇ
ਐਰ ਪਦਾਰਥ ਕਾ ਭੀ ਲੋਭੁ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਪਗ ਸੀਤ ਨ ਸੇਵੇ ਕਬਹੂ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਭੂਭਰ ਭਰਭਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੀਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕਬੀ ਸੇਵੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਜਨ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ (ਭੂਭਰ) ਭੂਭਲ
ਅਰਥਾਤ ਤੰਤੀ ਭਸਮ ਕਰ (ਭਰਭਾ) ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਤੁਮਰੇ ਗੁਨ ਤੁਮਹੀ ਪ੍ਰਭ ਜਾਨਹੁ ਹਮ ਪਰੇ ਹਾਰਿ ਤੁਮ ਸਰਨਭਾ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਸਮ੍ਰਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਮਾਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਤੁਮਹੀ ਜਾਨਤੇਹੋ ਹਮਰੇ ਹਾਰਕਰ ਤੁਮਾਰੀਹੀ ਸਰਨ ਮੈਂ (ਭਾ) ਪ੍ਰਮੁਕਰ ਪਛੇਰੇਂ ॥

ਜਿਉ ਜਾਨਹੁ ਤਿਉ ਰਾਖਹੁ ਸੁਆਮੀ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਵਾਸੁ ਤੁਮਨਭਾ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥ ਛਕਾ ੧ ॥

ਅਥ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਜਿਉਂ ਜਾਨੋਂ ਤਿਉਂ ਹਮ ਕੇ ਰਾਖ ਲੇਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ (ਜਨ) ਵਾਸੋਂ ਕੇ ਵਾਸ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥
ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਿਭਾਸ ਪੜਤਾਲ ਮਹਲਾ ੪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨ ॥ ਹਰਿ ਵਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜੋ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਜਪੁ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸਕੇ ਜਪਦੇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੀ
ਦਰਗਹ ਮੈਂ ਆਵਹੁ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਜਿਨਿ ਜਪਿਆ ਤੇ ਪਾਰਿ ਪਰਾਨ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥ ਸੁਨਿ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਕਰਿ ਪਿਆਨੁ ॥

ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਤੇ ਪਾਰ ਪਛੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੋਖ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ਹੇ ਮਨ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ

ਕੋ ਪਿਆਨ ਕਰਕੇ ਸਰਵਨ ਕਰੁ ॥

ਸੁਨਿ ਮਨ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਅਨਸਨਿ ਮਜਾਨੁ ॥ ਸੁਨਿਮਨ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਸੁਣਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਅਨਾਹਤ ਭੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਾ ਢਲ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇਮਨ
ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਸੁਣਨ ਕਰ ਤਬ ਤੂੰ ਮਾਨ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥ ੧ ॥

ਜਪਿ ਮਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਰਧਾਨੁ ॥ ਖਿਨ ਖੋਵੈ ਪਾਪ ਕੋਟਾਨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਵੇਂਗਾ ॥ ਤਿਸਕੇ ਜਪਣੇ ਤੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਪਾਪ ਪਏ ਕਥਿਨ ਮੈਂ (ਖੋਵੈ) ਦੂਰ ਕਰੇਂਗਾ ॥

ਮਿਲੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲੁ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ
ਅਭੇਦ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੭ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਉਪਕਾਰ ਕੇ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਬਿਭਾਸ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਤਨੁ ਸਭੁ ਸਾਜਿਆ ॥ ਪੰਚ ਤਤ ਰਚਿ ਜੋਤਿ ਨਿਵਾਜਿਆ ॥

ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਹਰੀ ਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਐਰ ਸਭ ਅੰਗ ਸਹਤ ਤਨ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ਐ ਤਿਸੀ ਨੇ ਪਾਚ ਤਤੋਂ ਦੁਆਰਾਰਕੇ
(ਜੋਤਿ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਦੇਕਰ ਇਹ (ਨਿਵਾਜਿਆ) ਵਡਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸਿਰਜਾ ਧਰਤਿ ਬਰਤਨ ਕਉ ਪਾਨੀ ॥ ਨਿਮਖ ਨ ਵਿਸਾਰਹੁ ਸੇਵਹੁ ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ ॥ ੧ ॥

ਸਿਰਜਾ ਵਾਸਤੇ ਧਰਤੀ ਐਰ ਵਰਤਨੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਪਾਨੀ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਐਸੇ (ਸਾਰਿਗਪਾਨੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ
ਸੇਵੇ ਇਕ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਾ ਵਿਸਾਰੋ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਹੋਇ ਪਰਮਗਤੇ ॥ ਹਰਖ ਸੋਗ ਤੇ

ਚਹਹਿ ਨਿਰਾਰਾ ਤਾਂ ਤੂ ਪਾਵਹਿ ਪ੍ਰਾਨਪਤੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਥਰਨੇ ਕੇ ਸੇਵ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਸੇਵਨੇ ਸੇ ਤੇਰੀ ਪਰਮਗਤੀ ਹੋਇਗੀ ਐਰ ਜਬ ਹਰਖ ਸੋਗ

ਤੇ ਨਿਆਰਾ ਹੋਇ ਚਰੰਗਾ ਤਬ ਖੂੰ (ਪ੍ਰਾਨਪਤੋ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥

ਕਾਪੜ ਭੋਰਾ ਰਸ ਅਨਿਕ ਭੁੰਚਾਏ ॥ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਕੁਟੰਬ ਸਗਲ ਬਨਾਏ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਪੜੇ ਆਈ ਅਨੇਕ ਭੋਗੋ ਕੇ ਰਸ ਤੁਝਕੋ (ਭੁੰਚਾਏ) ਭੁਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ਐ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਆਈ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਜੀਵ ਸੰਪੂਰਨ ਜਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਵਾਸਤੇ ਬਨਾਏ ਹੈਂ ॥

ਰਿਜਕੁ ਸਮਾਧੇ ਜਲਿ ਥਲਿ ਮੀਤ ॥ ਸੋ ਹਰਿ ਸੇਵਹੁ ਨੀਤਾ ਨੀਤ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮੀਤਾ ਜਲੋਂ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਰਿਜਕ (ਸਮਾਧੇ) ਪਹੁਚਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸੋ ਹਰੀ ਨਿਤ ਹੀ ਨਿਤ ਸੇਵੇ ॥ ੨ ॥

ਤਹਾ ਸਖਾਈ ਜਹ ਕੋਇ ਨ ਹੋਵੈ ॥ ਕੋਟਿ ਅਪ੍ਰਾਪ ਇਕ ਖਿਨ ਮਹਿ ਹੋਵੈ ॥

ਜਹਾਂ ਕੋਈ ਸਹਾਯਕ ਨ ਹੋਵੇ ਤਹਾਂ ਉਹ (ਸਖਾਈ) ਸਹਾਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕੋਟੀ ਅਪ੍ਰਾਪੋਂ ਕੋ ਇਕ ਖਿਨ ਮੈਂ ਦੁਰਕਰਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਦਾਤਿ ਕਰੈ ਨਹੀ ਪਛੋਤਾਵੈ ॥ ਏਕਾ ਬਖਸ ਫਿਰਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਬੁਲਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਯਦਪਿ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਤਘਨ ਭੀ ਹੋਵੇ ਤਦਪਿ ਵੇਹ ਅਪਨੀ ਦਾਤ ਕਰਕੇ ਵੇਰ ਭੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ਏਕਰ ਪਸਚਾਤਾਪ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕੋ ਇਕ ਵਾਰ ਬਖਸ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਪੁਨਾ ਫਿਰ ਦੂਜਰੀ ਵਾਰ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯਦਪਿ ਕਿਤਿਸਕੇਕਰਮੋਂ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਪੁਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਿਰਤ ਸੰਜੋਗੀ ਪਾਇਆ ਭਾਲਿ ॥ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮਹਿ ਬਸੇ ਗੋਪਾਲ ॥

ਪੂਰਬ ਪੁੰਨੋਂ ਕੇ (ਕਿਰਤ) ਕੀਏ ਹੁਏ ਵਲ ਕਾ ਜਬ (ਸੰਜੋਗੀ) ਸੰਵੇਪ ਹੂਆ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਖੋਜਨੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਪਾਇਆ ਸੋ ਭਿਆ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਸੋ ਗੋਪਾਲ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਐਸੀ ਬੈਠਤੀ ਕਰੇ ॥

ਗੁਰੁ ਮਿਲਿ ਆਏ ਤੁਮਰੈ ਦੁਆਰ ॥ ਜਨ ਨਾਨਕ ਦਰਸਨੁ ਦੇਹੁ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਦੁਆਰੇ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇਮੁਰਾਰੀਅਬ ਹਮ ਜਨੋ ਕੇ ਅਪਨਾ ਦਰਸਨ ਦੇਵੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸੇਵਾ ਜਨਕੀ ਸੋਭਾ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਮਿਟੇ ਤਿਸੁ ਲੋਭਾ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਆਪਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਐ ਤਿਸ ਸੇਵਾ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਆਈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਤੇਰਾ ਜਨਕੈ ਭੰਡਾਰਿ ॥ ਗੁਨ ਗਾਵਹਿ ਪ੍ਰਭ ਦਰਸ ਪਿਆਰਿ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਜਨੋਂ ਕੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ (ਭੰਡਾਰਿ) ਖਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਮੈਂ (ਪਿਆਰਿ) ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਸੋ ਜਨ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਹੀ ਸਦਾ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੁਮਰੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਜਨਾਈ ॥ ਕਾਟਿ ਜੇਵਰੀ ਜਨ ਲੀਏ ਛਡਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਨੇ ਸਿਨਕੇ ਅਪਨੀ ਭਗਤੀ ਆਪ ਜਨਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂਕੀ ਮੋਹਿ ਜੇਵਰੀ ਕਾਟ ਕਰ ਤੁਮਨੇ ਸੋ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪ ਬੰਧਨ ਤੇ ਛਡਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਜਨੁ ਰਾਤਾ ਪ੍ਰਭਕੈ ਰੰਗਿ ॥ ਤਿਨ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਪ੍ਰਭਕੈ ਸੰਗਿ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਦਾਸ ਆਪਕੇ (ਰੰਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤਿਸਨੇ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਹੋਨੇ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਰਸੁ ਆਇਆ ਸੋਈ ਜਾਨੈ ॥ ਪੇਖਿ ਪੇਖਿ ਮਨ ਮਹਿ ਹੋਰਾਨੈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸਕੇ ਇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਆਇਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤੈਠੂੰ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਵਾ ਪ੍ਰਤਾਪ ਕੇ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਮਨ ਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਸਭਤੇ ਉਤਮ ਸੋਇ ॥ ਜਾਕੈ ਹਿਦੈ ਵਸਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਸੋ ਤੇਰਾ ਰਸ ਵਸਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਖੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਸਰਬ ਤੇ ਉਤਮ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਿਹਚਲੁ ਆਵੈ ਨ ਜਾਇ ॥ ਅਨਦਿਨੁ ਪ੍ਰਭਕੈ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋਈ ਅਚਲ ਭਯਾ ਹੈ ਨਾ ਕਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਨ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤੁ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ਜੋ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਆਪਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਇਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਾਕਉ ਕਾਹੁ ਸਗਲੁ ਨਮਸਕਾਰੁ ॥ ਜਾਕੈ ਮਨਿ ਪੂਰਨੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਜਨਕੋ ਸਰਬ ਲੋਕ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਮੋਹਿ ਠਾਕੁਰ ਦੇਵਾ ॥ ਨਾਨਕ ਉਧਰੈ ਜਨ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਹੇ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਮੇਰੇ ਠਾਕਰ ਮੁਖ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਤੇਰੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰ ਉਧਰੀਏ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਅਨੰਦ ॥ ਆਨ ਪਹਰ ਸਿਮਰਹੁ ਭਗਵੰਤ ॥

ਜਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੁਏ ਮਨ ਮੈ ਅਨੰਦ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਮੈਂ ਆਨੋਂ ਪਹਰ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜਾਕੈ ਸਿਮਰਨਿ ਕਲਮਲ ਜਾਹਿ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕੀ ਹਮ ਚਰਨੀ ਪਾਹਿ ॥ ੧ ॥

ਹਰੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੇ ਪਾਪ(ਜਾਹਿ) ਜਾਤੇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸਾ ਨਿਸਪਾਪ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਹਮ ਤਿਸ ਕੀ ਚਰਨੀ ਪੜਤੇ ਹਾਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਮਤਿ ਦੇਵਹੁ ਸੰਤ ਪਿਆਰੇ ॥ ਸਿਮਰਹੁ ਨਾਮੁ ਮੋਹਿ ਨਿਸਤਾਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਕੇ ਪਿਆਰੇ ਸੰਤੋਂ ਮੁਖਕੇ ਸੋ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਦੇਵੇ ਜਿਸਤੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋਂ ਸੋਈ ਮੁਖਕੇ ਨਿਸਤਾਰੇਗਾ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਪਾਰ ਕਰੇਗਾ ॥

ਜਿਨਿ ਗੁਰ ਕਹਿਆ ਮਾਰਗੁ ਸੀਧਾ ॥ ਸਗਲ ਤਿਆਗਿ ਨਾਮਿ ਹਰਿ ਗੀਧਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕਾ ਸੀਧਾ ਮਾਰਗੁ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਜਿਨ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ (ਗੀਧਾ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰਿਕੈ ਸਦਾ ਬਲਿ ਜਾਈਐ ॥ ਹਰਿ ਸਿਮਰਨੁ ਜਿਸੁ ਗੁਰ ਤੇ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਉਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਈਏ ॥ ੨ ॥

ਬੁਭਤ ਪਾਨੀ ਜਿਨਿ ਗੁਰਹਿ ਤਰਾਇਆ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਮੋਹੈ ਨਹੀ ਮਾਇਆ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭੁਬਤਾ ਹੁਆ ਨਾਮ ਦੁਆਰਾ ਤਰਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਇਆ ਮੋਹਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਲਤੁ ਪਲਤੁ ਜਿਨਿ ਗੁਰਹਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥ ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਉਪਰਿ ਸਦਾ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਾਰਾ ਇਹਲੋਕਪ੍ਰਲੋਕ ਸਵਾਰਿਆਹੈਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰਕੇ ਉਪਰਮੈਂ ਸਦਾ ਅਪਨਾਤਨੁਮਨੁਵਾਰਿਆਹੈ॥੩॥

ਮਹਾ ਮੁਗਭ ਤੇ ਕੀਅ ਗਿਆਨੀ ॥ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਕੀ ਅਕਥ ਕਹਾਨੀ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਹਾਂ ਮੁਖਤਬੇ ਗਿਆਨਵਾਨਕਰਦੀਆਹੂੰ ਤਿਨ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਅਕਥ ਕਥਾਵੇਂ ਭਾਵਕਥਨ ਸੇ ਰਹਿਤਬਿਅੰਤਹੈ॥

ਪਾਰਬਹਮ ਨਾਨਕ ਗੁਰਦੇਵ ॥ ਵਡੈ ਭਾਗਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਸੇਵ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਦੇਵ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਲਾਭ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਗਲੇ ਦੂਖ ਮਿਟੇ ਸੁਖ ਦੀਏ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਇਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ ਸਰਬ ਦੂਖ ਮਿਟਾਇ ਕਰ ਸੁਖ ਦੀਏ ਹੈ ਐਹੁ ਆਪਨਾ ਨਾਮੁ ਜਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ਸਗਲਾ ਦੁਰਤੁ ਮਿਟਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ (ਦੁਰਤ) ਖਾਪੇ ਕਾ ਸਮਢਾਇ ਸਭੀ ਮਿਟਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਸਰਨਿ ਪ੍ਰਭ ਦਇਆਲ ॥ ਅਵਗਨ ਕਾਇ ਕੀਏ

ਪ੍ਰਭਿ ਅਪੁਨੇ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਮੇਰੇ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹਮ ਬਾਲਕ ਤਿਸ ਦਿਆਲ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਸਰਨ ਹੋ ਗਏਹੈ ਅਵਗੁਨ ਕੇ ਕਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਖੂਨੇ ਹਮ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕੀਏ ਹੈ ਐ ਗੋਪਾਲ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਹਮ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈ ॥

ਤਾਪ ਪਾਪ ਬਿਨਸੇ ਖਿਨ ਭੀਤਰਿ ਭਏ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ॥

ਅਧਯਾਤਮ ਅਧਭੂਤਕਾਈ ਤਾਪਐਪਾਪ ਹਮਾਰੇ ਖਿਨਮੈ ਫੂਰਹੁਏਹੈਕਿਉਂਕਿ ਹਮਾਰੇਪਰਸਤਿਗੁਰਗੁਸਾਈਕ੍ਰਿਪਾਲਭਏਹੈ॥

ਸਾਸਿ ਸਾਸਿ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਅਰਾਧੀ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ੨ ॥

ਅਥ ਮੈਂ ਸ੍ਰਾਸ ਸ੍ਰਾਸ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰਤਾਹੂੰ ਐਹ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ॥੨॥

ਅਗਮ ਅਗੋਚਰੁ ਬਿਅੰਤੁ ਸੁਆਮੀ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਈਐ ॥

ਅਗਮਅਗੋਚਰ ਬਿਅੰਤ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਲਾਹਾ ਖਾਟਿ ਹੋਈਐ ਧਨਵੰਤਾ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਿਆਈਐ ॥ ੩ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਪਨੇਜਨਮਕਾ ਲਾਭ ਖਾਟਕਰ ਨਾਮਕੇ ਧਨਵੰਤ ਹੋਜਾਈਐ ਔਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਹੀ ਧਿਆਈਐ॥੩॥

ਅਠ ਪਹਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਧਿਆਈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਗੁਨ ਗਾਇਆ ॥

ਜਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਭੂਤ ਭਵਿਖਯਤ ਮੈਂ ਸਭ ਜਨੋਂ ਨੇ ਸਦਾ ਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਮੈਂ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਧਿਆਵਤਾਹੂੰ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮੇਰੇ ਪੂਰੇ ਮਨੋਰਥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਮੈਨੇ ਅਥ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥ ਅਪਨਾ ਲਾਭ ਜਨਾਵਤੇ ਹੁਏ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਕਿਲਾਬਿਖ ਸਭ ਨਾਸੇ ॥ ਸਭੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰਿ ਦੀਨੀ ਰਾਸੇ ॥

ਜਿਨਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮਕੀ ਰਾਸ ਦੀਨੀਹੈ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤਿਨੋਂਕੇ ਕਿਲਾਬਿਖ ਸਭ ਨਾਸਹੁਏਹੈ॥

ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਸੋਭਾਵੰਤੇ ॥ ਸੇਵਕ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੇਈਤੇ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸੀ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸੋਭਾਵੰਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਅਰ ਹਰੀ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸੇਵ ਕਰ ਸਦਾ ਹੀ ਸੋਭਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ॥ ਸਗਲੇ ਰੋਗ ਦੇਖ ਸਾਭ

ਬਿਨਸਹਿ ਅਗਿਆਨੁ ਅਧੋਰਾ ਮਨ ਤੇ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਤੁਮਰੇ ਮਨ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਅਧੋਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਐ ਸੰਪੂਰਨ ਰੋਗ ਐ ਸਭੀ ਦੇਖ ਤੁਮਰੇ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ॥

ਜਨਮੁ ਮਰਨੁ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਮੀਤ ॥ ਹਰਿਕੇ ਨਾਮ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਚੋਕੜ ਸੋ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀਲਾਗੀ ਹੈ॥

ਕੋਟਿ ਜਨਮ ਕੇ ਗਏ ਕਲੇਸ ॥ ਜੋ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭਲ ਹੋਸ ॥ ੨ ॥

ਕੋਝੋਂ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਕਲੇਸ ਤਿਨਕੇ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸਨੂੰ ਭਾਵਾਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਭਲਾਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸੁ ਗੁਰ ਕਉ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿ ਜਾਈ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿਨਾਮੁ ਧਿਆਈ ॥

ਤਿਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰ ਮੈਂ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸਕੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਮੈਂ ਧਿਆਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ਤਾਂਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਵਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਐਸਾ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ਜਿਸੁ ਮਿਲਤੇ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ॥ ੩ ॥

ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਥੇ ਭਾਗੀਜੋ ਪਾਈਤਾਹੈ॥ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇਤੇਹਮਾਰੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਮਿਲਾਗੀਹੈ॥੩॥ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ॥

ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਆਮੀ ॥ ਸਗਲ ਘਟਾ ਕੇ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਹੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸੁਆਮੀ ਸੰਪੂਰਨ ਘਟੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਹਾਰੇ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਅਪਨੀ ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ ॥

ਅਠ ਪਹਰ ਅਪਨੀ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਪ੍ਰਭਕੀ ਸਰਨਾਇ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਹਮਾਰੇ ਕੋ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਅਪਨੀ (ਲਿਵ)ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗਾਉ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂਦਾਸਆਪਕੀਸਦਾਸਰਨਾਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥ ਅਪਨੇ ਲਾਭ ਕੀ ਵਸਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਭਿ ਕੀਏ ॥ ਹਰਿਕਾ ਨਾਮੁ ਜਪਨ ਕਉਦੀਏ॥

ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮ ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਨ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਅਠ ਪਹਰ ਗੁਨ ਗਾਇ ਗੁਬੰਦ ॥ ਭੈ ਬਿਨਸੇ ਉਤਰੀ ਸਭ ਚਿੰਦ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਥ ਹਮਨੇ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਗੋਬੰਦ ਕੇ ਗੁਣਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰਹਮਾਰੇਭੈਬਿਨਸੇਹੈ ਔਰਸਰਬਧਿੰਡਾਈਦੂਰਭਈਹੈ॥੧॥

ਉਥਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਾਗਿ ॥ ਜੋ ਗੁਰੁ ਕਹੈ ਸੋਈ

ਭਲ ਮੀਨਾ ਮਨਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਹਮ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਥਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਹਮਕੋ ਭਲਾ ਐ ਮੀਨਾ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਨੇ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਤਿਆਗਨ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਮਨਿ ਤਨਿ ਵਸਿਆ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋਈ ॥ ਕਲਿ ਕਲੇਸ ਕਿਛੁ ਬਿਘਨੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਸੋਈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥ਤਾਂਤੇ ਕਲਿਯੁਗ ਕੇ ਕਲੇਸਐਕਿਸੀਪ੍ਰਕਾਰਕਾਵਿਘਨਹਮਕੋਨਹੀਹੋਤਾਹੈ

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਜੀਅ ਕੈ ਸੰਗਿ ॥ ਉਤਰੀ ਮੈਲੁ ਨਾਮ ਕੈ ਚੰਗਿ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਸੇ ਸਦਾ ਸੇ ਪ੍ਰਭੂ ਹਮਾਰੇ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੈ ਨਾਮਕੇ ਵਿਖੇ (ਚੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹਮਾਰੀ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਸਭ ਉਤਰ ਗਈ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਿਉ ਲਾਗੇ ਪਿਆਰੁ ॥ ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ॥

ਤਿਸਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਕਾ ਪਿਆਰ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਸੇ ਹੋਂ ਭਾਵ ਦੂਰ ਭਟੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਮਿਲਨ ਕਾ ਮਾਰਗੁ ਜਾਨਾਂ ॥ ਭਾਇ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਾ ॥ ੩ ॥

ਹਮਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਜਾਨ ਲਿਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਰਗ ਦੇਹ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤੀ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਮਨ (ਮਾਨ) ਪਤੀਆਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੁਣਿ ਸਜਨ ਸੰਤ ਮੀਤ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਨਾਮੁ ਰਤਨੁ ਹਰਿ ਅਗਹ ਅਤੋਲੇ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਮਾਰੇ ਸਜਨ ਸੰਤ ਜਨ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖਦਾਯਕ ਮਿਤ੍ਰੇ ਸੂਚਨ ਕਰੇ ਇਹ ਜੋਗਰੀਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਅਗਹ ਅਤੋਲ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਗੁਣ ਨਿਧਿ ਗਾਈਐ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਗੀ ਪਾਈਐ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਗੁਣੋਂ ਨਿਧਾਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸਦਾ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਗਾਯਨ ਕਰੀਐ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੬ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸੇ ਧਨਵੰਤੁ ਸੇਈ ਸੰਤੁ ਸਾਹਾ ॥ ਹਰਿਕੀ ਦਰਗਹ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਹਾ ॥ ੧ ॥
ਸੇਈ ਧਨਵੰਤ ਹੈਂ ਔਰ ਸੇਈ ਸਰੇ ਸਾਧੂਕਾਰ ਹੈਂ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੀ (ਦਰਗਹ) ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਨਾਮ ਕੇ (ਵਿਸਾਹਾ) ਖਰੀਦਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਮਨ ਮੀਤ ॥ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ

ਵਡਭਾਗੀ ਨਿਰਮਲੁ ਪੂਰਨ ਚੀਤਿ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ (ਮਨ) ਪਿਆਰੇ ਮਿਤ੍ਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੋ ਕਿਉਂ ਕਿ ਜਬ ਬੜੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਨਾਮ ਪਾਇ ਕਰ ਪੂਰਨ ਔਰ ਨਿਰਮਲ ਚੀਤੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਪਾਇਆ ਲਾਭੁ ਵਜੀ ਵਾਧਾਈ ॥ ਸੰਤ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿਕੇ ਗੁਨ ਗਾਈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਲਾਭ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪਲੋਕ ਮੈਂ ਵਧਾਈ ਵਾਜਤੀ ਭਈ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰੂਪਾ ਕਰਕੇਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਗਾਈ) ਗਾਵਟੇ ਵਾਲੇ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਰਲ ਜਨਮੁ ਜੀਵਨ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਚੰਗੁ ਮਾਣੁ ॥ ੩ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਸਰਲ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਜੀਵਨਾ ਭੀ ਪਰਵਾਨ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਰੂਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਰੰਗ ਕੇ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬਿਨਸੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਸਭੀ ਨਾਸ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੭ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪੂਰੀ ਤਾਕੀ ਕਲਾ ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਸਦਾ ਸਦ ਅਟਲਾ ॥

ਜੇ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ (ਕਲਾ) ਸਕਤੀ ਭੀ ਸਰਬ ਪੂਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਸਦਾ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਅਟਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਜਿਸੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ॥ ਫੂਧੁ ਦਰਦੁ ਸਭੁ ਤਾਕਾ ਨਸੈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਦੁਖ ਔ (ਦਰਦ) ਪੀੜਾ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਸਰਬ ਨਾਸ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹਰਿ ਚੰਗਿ ਰਾਤਾ ਮਨ ਰਾਮ ਗੁਨ ਗਾਵੈ ॥ ਮੁਕਤੁ ਸਾਧੂ ਧੁਰੀ ਨਾਵੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮੈਂ ਨਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਮਨੁਖ ਹਰੀ ਕੇ (ਚੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤਾਂ ਹੁਆ ਰਾਮਕੇਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਯਨ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥ ਭਉ ਭਰਮੁ ਬਿਨਸੇ ਬਿਕਾਰ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਰੂਪਾ ਤੇ ਸੇਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਤੇ ਔ ਪਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਭਰਮ ਔਰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਸਮਦਾਯ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰਿ ਬਸੇ ਗੁਰ ਚਰਨਾ ॥ ਨਿਰਭੈ ਸਾਧ ਪਰੇ ਹਰਿ ਸਰਨਾ ॥ ੨ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਅੰਤਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਣਾਰਥਿ ਵਸੇਹੋਂ ਸੋ ਸੰਤਜਨ ਹਰੀਕੀ ਸਰਨ ਪਵੇਹੋਂ ਤਿਸੀਕਰਨਿਰਭੈਹੁਏਹੋਂ ॥੨॥

ਅਨਦ ਸਹਜ ਰਸ ਸੁਖ ਘਨੇਰੇ ॥ ਦੁਸਮਨੁ ਫੂਧੁ ਨ ਆਵੈ ਨੇਰੇ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸ ਕਰ (ਸਹਜ) ਆਤਮਾਨੰਦ ਹੋਣੇ ਸੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਬੂ ਅੰ ਦੁਖ ਤਿਨੋਂ
ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਅਪੁਨੇ ਕਰਿ ਰਾਖੇ ॥ ਹਰਿਨਾਮੁ ਜਪਤ ਕਿਲਬਿਖੁ ਸਭਿ ਲਾਖੇ ॥ ੩ ॥
ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸੋ ਜਨ ਅਪਨੇ ਵਾਸ ਕਰ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਤਿਆ ਹੋਇਆ ਤਿਨੋਂ ਕੇ
ਸੰਪੂਰਨ ਕਿਲਬਿਖ ਲਾਖੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤ ਸਾਜਨ ਸਿਖ ਭਏ ਸੁਹੇਲੇ ॥ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਪ੍ਰਭੁ ਸਿਉ ਲੈ ਮੇਲੇ ॥
ਸੰਤ ਸਾਜਨੋਂ ਕੀ ਸਿਖਿਆ ਲੇਕਰ ਸੋਈ ਜਨ (ਸੁਹੇਲੇ) ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪੂਰੇ ਦੁਰੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਲੀਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ
ਸਾਥ ਮੇਲੇ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਫਾਹਾ ਕਾਟਿਆ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਪੜਦਾ ਫਾਕਿਆ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਪੜਦਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਫਾਕਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮ ਮਰਦ ਰੂਪੀ ਦੁਖੋਂ ਕਾ
ਫਾਹਾ ਕਾਟਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਨਾਮੁ ਦੀਆ ॥ ਅਨਦ ਮੰਗਲ
ਕਲਿਆਣ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਕਾਰਜੁ ਸਗਲਾ ਰਾਸੁ ਥੀਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਵਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਕਲਿਆਣ ਸੁਖ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ
ਅੰਤਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਗੁਰਕੇ ਮਨਿ ਫੂਠੇ ॥ ਦੁਖੁ ਵਰਦ ਭ੍ਰਮ ਬਿਨਸੇ ਫੂਠੇ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲ (ਫੂਠੇ) ਵਸੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ (ਵਰਦ) ਪੀੜਾ ਅੰ ਭੂਠੇ ਭ੍ਰਮ
ਸੰਪੂਰਨ ਨਾਸ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਨਿਤ ਉਠਿ ਗਾਵਹੁ ਪ੍ਰਭੁਕੀ ਬਾਣੀ ॥ ਆਠ ਪਹਰਹਰਿ ਸਿਮਰਹੁ ਪਾਣੀ ॥ ੨ ॥
ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈਪੁਰਸੇ ਨਿਤ ਉਠ ਕਰ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕੇ ਗਾਵੇ ਅਰ ਆਠੋਂ ਪਹਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਿਮਰੇ ॥੨॥
ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭਨੀ ਬਾਣੀ ॥ ਸੰਗਿ ਸਹਾਈ ਜਹ ਹਉ ਜਾਈ ॥ ੩ ॥
ਸੋ ਪ੍ਰਭ ਘਰ ਮੈਂ ਅੰ ਬਾਹਰ ਸਰਬਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਹੈਜਹਾਂ ਜਹਾ ਮੈਂ ਜਾਤਾਹੁ ਤਹਾ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਸਹਾਈਹੈ॥੩॥
ਦੋਇ ਕਰ ਜੋੜਿ ਕਰੀ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਸਦਾ ਜਪੇ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣਤਾਸੁ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥
ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ
ਸਦਾ ਹੀ ਜਪਤਾ ਰਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਖੜ ਸੁਜਾਣੁ ॥
ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਜੋ ਹਮਾਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਹੈ ਸੋ ਸੁੰਦਰ ਅੰ (ਸੁਜਾਣੁ) ਚਤਰ ਹੈ ॥
ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ਵਡਭਾਗੀ ਦਰਸਨ ਕਉ ਜਾਈਐ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਜੋ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤੇ ਤਿਸਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਈਏ ॥
ਕਿਲਬਿਖ ਮੇਟੇ ਸਬਦਿ ਸੰਤੋਖੁ ॥ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਨ ਹੋਆ ਜੋਗੁ ॥
ਜਿਸਕੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਸੇ ਸੰਤੋਖ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕਿਲਬਿਖ ਮੇਟੇ ਹੈਂ ਅਰ ਸੋਈ ਨਾਮ ਕੇ ਅਰਾਧਨੇ ਯੋਗ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ
ਇਹ ਸੁਖ ਮਨ ਕਰ ਅਧਕਾਰੀ ਭਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸਾਧਸੰਗਿ ਹੋਆ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨ ਮਾਹਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੧ ॥
ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨਕਮਲੋਂ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਗਿਆਨ ਹੁਆਹੈ॥੧॥

ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਤਿਨਿ ਲੀਆ ਰਾਖਿ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਪੂਰਾ ਅਨਾਥ ਕਾ ਨਾਥੁ ॥
ਜਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨਾ ਵਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ਮੇਰਾ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਭੁ ਸੁਆਮੀ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ॥
ਜਿਸਹਿ ਨਿਵਾਸੇ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ਪੂਰਨ ਕਰਮ ਤਾਕੈ ਆਚਾਰ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸਕੋ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰ ਕੇ ਨਿਵਾਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਰਬ ਪਵਿਤਰ ਅਚਾਰ ਅੰ ਬਿਧੀ ਪੂਰਬਕ ਕਰਮ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੇ
ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਫਲੇ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਿਤ ਨਵੇ ॥ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਜੋਨਿ ਨ ਭਵੇ ॥

ਜੇ ਤਿਸਕੇ ਨਿਤ ਨਵੀਨ ਗੁਣਾ ਕੋ (ਨਿਤ ਨਿਤ) ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਗਾਇਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ
ਭਰਮਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਈਹਾਂ ਉਹਾਂ ਚਰਣ ਪੁਜਾਰੇ ॥ ਮੁਖੁ ਉਜਲ ਸਾਚੇ ਦਰਬਾਰੇ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਔਰ ਉਹ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸਭ ਲੋਕ ਤਿਸਕੇ ਪੁਜਾਰੇ ਅਰਥਾਤ ਵਰਨੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਨ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ਸਚੇ
ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਮੁਖ ਉਜਲ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਮਸਤਕਿ ਗੁਰਿ ਧਰਿਆ ਹਾਥੁ ॥ ਕੋਟਿ ਮਧੇ ਕੋ ਵਿਰਲਾ ਦਾਸੁ ॥

ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਾਥ ਧਰਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕੋੜਾ ਵਿਚੋਂ ਕੋਈ ਐਸਾ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਦਾਸ ਹੈ ॥

ਜਲਿ ਬਲਿ ਮਹੀਅਲਿ ਪੈਧੈ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਉਪਰਸਿ ਤਿਸੁ ਜਨਕੀ ਪੂਰਿ ॥ ੪ ॥ ੧੦ ॥

ਜਲੋਂ ਬਲੋਂ ਅਰ(ਮਹੀ)ਪਿਥਵੀ(ਅਲਿ)ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਜੋ ਵਾਧਿਗੁਰੂ ਕੋ ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਦੇਖਦਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ
ਜਨ ਕੀ ਚਰਨ ਸੁਭੀ ਸੇ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕੁਰਬਾਣੁ ਜਾਈ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਅਪਨੇ ॥ ਜਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੁ ਜਪਨੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਅਪਨੇ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਰ ਮੈਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾਹੂੰ ॥ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਆਵਤਾਹੂੰ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਸੁਣਤ ਨਿਹਾਲ ॥ ਬਿਨਸਿ ਗਏ ਬਿਥਿਆ ਜੰਜਾਲ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਰੂਪ ਬਾਣੀ ਸੁਣਨ ਕਰਕੇ ਹਮ ਨਿਹਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਵਿਥਿਆਉ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜੰਜਾਲ ਹਮਾਰੇ ਬਿਨਸ
ਗਏ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਾਚ ਸਬਦ ਸਿਉ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਅਪੁਨਾ ਆਇਆ ਚੀਤਿ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਚੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸੀਕਰ ਅਪਨਾ ਪ੍ਰਭੂ ਹਰੀ ਹਮਾਰੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਆਯਾਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਮੁ ਜਪਤ ਹੋਆ ਪਰਗਾਸੁ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੇ ਕੀਨਾ ਰਿਵੈ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੩ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹਮਾਰੇ

ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕੀਨਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਗੁਰ ਸਮਰਥ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ॥ ਹਰਿ ਜਪਿ ਜਪਿ ਨਾਨਕ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਹਮਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਰਥ ਸਦਾ ਦਇਆਲ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਹਰਿਹਰਿ
ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਹਮ ਨਿਹਾਲ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ੧੧ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਤ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਈਨ ਦਇਆਲ

ਭਏ ਕਿਰਪਾਲਾ ਅਪਨਾ ਨਾਮੁ ਆਪਿ ਜਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

(ਗੁਰ) ਪੂਜਏ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਿਆ ਹਮਨੇ ਸਦਾ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਸੋ ਈਨੋਂ ਪਰ
ਦਇਆਲ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਜਬ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਨਾਮ ਮੁਝਕੇ ਆਪ ਹੀ ਜਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਭਇਆ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪਤ ਪੂਰਨ ਭਈ ਆਸ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਮਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਪਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ
ਹਮਾਰੀ ਆਸ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਸੂਖਮੀਨ ਵੂਠੇ ॥ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਏ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਵੂਠੇ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਹਮਾਰੇ ਪਰ (ਵੂਠੇ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਸਤੇ ਹਮਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ
ਕੀਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਰ ਸਰਬ ਕਲਿਆਣ ਪੁਨਾ ਸੂਖ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਵੂਠੇ) ਵਜੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਘਰੁ ੨ ॥ ਬਿਭਾਸ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ਠਾਉ ॥ ਨਾਹੀ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਠਾਉ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਈਹਾ ਭੀ ਔਰ ਕੋਈ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕੋਈ ਦੂਜਾ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਭਾਵ
ਇਹ ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸਿਪਿ ਕਲਿਆਨ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਹਿ ਸਗਲ ਕਾਮ ॥ ੧ ॥

ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪਕ ਕੇ ਸਰਬ ਸਿਧੀਆ ਔਰ ਕਲਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾਰਜ ਤਿਸਕੇ ਪੂਰਨਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ॥੧॥
ਹਰਿਕੋ ਨਾਮੁ ਜਪੀਐ ਨੀਤ ॥ ਕਾਮ ਰੂਪ ਅਹੰਕਾਰ ਬਿਨਸੈ ਲਗੈ ਏਕੈ ਪ੍ਰੀਤਿ ॥੧॥ ਰਹਾਉ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਿਤ ਹੀ ਜਪੀਐ ਤਿਸੀ ਕਰ ਕਾਮ ਰੂਪ ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਨਾਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮਿ ਲਾਗੈ ਦੂਖ ਭਾਰੀ ਸਰਨਿ ਪਾਲਨ ਜੋਗੁ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ

ਭੇਟੈ ਜਮੁ ਨ ਤੇਟੈ ਜਿਸੁ ਧਰਿ ਹੋਵੈ ਸੰਜੋਗੁ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਸੰਤਜਨ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਭ ਦੁਖ ਭਾਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਸਰਦਾਗਤੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥
ਜਿਸਕੇ ਪੁਰਬਲੇ ਪੁਨੋਂ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਭੇਟਨੇ ਸੇ ਜਮੁ ਕਾ (ਤੇਟੈ) ਮਿਲਾਪੁ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਰੈਨਿ ਦਿਨਸੁ ਧਿਆਇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਤਜਹੁ ਮਨਕੇ ਭਰਮੁ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਮਨ ਕੇ ਭੁੱਲੋਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੋ ॥

ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਜਿਸਹਿ ਪੂਰਨ ਕਰਮੁ ॥ ੩ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਸੀ ਕੋ ਹਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਪੂਰਨ (ਕਰਮ) ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਬਿਖਾਵ ਬਿਨਸੈ ਰਾਖਿ ਲੀਨੇ ਆਪਿ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਜਨਮ ਜਨਮਔਂ ਕੇ (ਬਿਖਾਵ) ਸੋਕ ਬਿਨਸੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੇ ਜਨ ਆਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਨੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਮੀਤ ਭਾਈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਾਪਿ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ
ਭਾਈ ਤਿਸਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੋ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥ ੧੩ ॥ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਬਿਭਾਸ ਪੜਤਾਲੁ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਜਾਪੁ ॥ ਕਲਿਕਲੇਸ ਲੋਭ ਮੋਹ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਅਹੰਤਾਪੁ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਰਮ) ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕੇ ਜਪੁ ਜਿਸਕੇ ਜਪਨੇ
ਸੇ ਕਲਪਣਾ ਔਰ ਕਲੇਸ ਔਰ ਲੋਭ ਮੋਹ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਅਹੰਤਾ ਰੂਪੀ ਤਾਪ ਸੰਯੁਕਤ ਸਭੀ ਨਾਸ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੁ ਤਿਆਗਿ ਸੰਤ ਚਰਨ ਲਾਗਿ ਮਨੁ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਜਾਪਿ ਪਾਪੁ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤ ਆਪਾ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨੀਂ ਲਾਗੁ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸੀ ਕਰ ਤੇਰਾ ਮਨ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਜਾਵੇਗਾ ਔਰ ਸਰਬ
ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ॥ ੧ ॥ ਐਸੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਨਾਨਕੁ ਬਾਰਿਕੁ ਕਛੂ ਨ ਜਾਨੈ ਰਾਖਨ ਕਉ ਪ੍ਰਭੁ ਮਾਈ ਬਾਪੁ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਚਰੀ ਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਬਾਲਕਾ ਜਪੁ ਤਪੁ ਆਦੀ ਕਛੂ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹਾਂ ਆਪ
ਮੇਰੇ ਰਖਨੇ ਕੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥ ੧੪ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਰੇਨ ਮਾਗਤੇ ਹੁਏ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸਰਨਿ ਏਕ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਮੈਂ ਸਰਨ ਹੂੰ ॥

ਉਚ ਮੂਚ ਬੇਅੰਤੁ ਨਾਕੁਰੁ ਸਰਬ ਉਪਰਿ ਡੁਹੀ ਏਕ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਤੇ ਉਚਿਓਂ ਮੈਂ ਉਚੇ ਬਿਅੰਤ ਨਾਕੁਰ ਸਰਬ ਕੇ ਉਪਰ ਏਕ ਡੂੰਹੀ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰ ਦੁਖ ਬਿਦਾਰ ਵੈਨਹਾਰ ਬੁਧਿ ਬਿਬੇਕ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਅਸਾਰ ਰੂਪ ਔ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਬੁਧੀ ਔ ਬਿਬੇਕ ਆਪ ਹੀ ਵੈਨਹਾਰ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਨਮਸਕਾਰ ਰਖਨਹਾਰ ਮਨਿ ਅਰਾਧਿ ਪ੍ਰਭੁ ਮੇਕ ॥

ਤਾਂਤਿ ਹੇ ਮੇਰੀ ਰਖਿਆ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੁਝਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਅਰਾਧਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸੇਤ ਰੇਨੁ ਕਰਉ ਮਜਨੁ ਨਾਨਕ ਪਾਵੈ ਸੁਖ ਅਨੇਕ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਤੇਰੇ ਸੇਤ ਜਨੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਬੀਚ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਅਨੇਕ ਸੁਖ ਪਾਵੈ
ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਹਮਕੇ ਅਪਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਰੇਨ ਬਖਸ਼ੀਏ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਅਸਟਪਦੀਆ ਮਹਲਾ ੧ ਬਿਛਾਸ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਦੁਖਿਧਾ ਬਉਰੀ ਮਨੁ ਬਉਰਾਇਆ ॥ ਝੂਠੈ ਲਾਲਚਿ ਜਨਮ ਗਵਾਇਆ ॥

ਇਸ ਬਾਣੀ ਦੁਐਤ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਨੇ ਮਨ ਕੇ ਬਾਵਰਾ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਇਸੀਤੇ ਜੀਵ ਨੇ ਝੂਠੇ ਲਾਲਚਮੇ ਲਗਕੇ ਇਹ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਵਿਅਰਥ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਲਪਟਿ ਰਹੇ ਫਨਿ ਬੰਧੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਸਤਿਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਮਾਇਆ ਇਸ ਜੀਵ ਸਾਥ ਲਪਟ ਰਹੀ ਹੈ (ਬੰਧੁ) ਮੋੜ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਕੇ ਚੋੜਿਆ ਨਹੀਂ ਇਸ ਮਾਇਆ ਤੇ ਜੋ ਜਨ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾ ਮਨੁ ਮਰੈ ਨ ਮਾਇਆ ਮਰੈ ॥ ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੋਈ

ਜਾਣੈ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਛਉ ਸਾਗਰੁ ਤਰੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਮਨ ਮਾਇਆ ਕੀ ਤਰਵੈਂ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ ਅੰ ਮਾਇਆ ਮਨ ਕੇ ਤਰਵੈਂ ਨਹੀਂ ਮਰਤੀ ਹੈ ॥ ਪਰਸਨੇਕਛ ਸਾਧਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਮਨ ਦੇ ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਬਿਧੀ ਕੇ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਦੁਆਰੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਜੋ ਬੀਚਾਰਕਰੈਸੇ ਭੈ ਸਾਗਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਸਿੰਚਿ ਰਾਜੇ ਅਹੰਕਾਰੀ ॥ ਮਾਇਆ ਸਾਥਿ ਨ ਚਲੈ ਪਿਆਰੀ ॥

ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੇ (ਸਿੰਚ) ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਰਾਜੇ ਹੰਕਾਰੀ ਭਏ ਹੈ ॥ ਮਾਇਆ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪਰਮ ਪਿਆਰੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲਤੀ ਹੈ ॥

ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਹੈ ਬਹੁਰੰਗੀ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਕੇ ਸਾਥਿ ਨ ਸੰਗੀ ॥ ੨ ॥

ਮਾਇਆ ਕੀ ਮਮਤਾ ਬਹੁਤ ਰੰਗੀ ਵਾਲੀ ਹੈ ਵਾ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਕਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਬਹੁਰੰਗੀ ਹੈ ਰਹਾਇਓ ਵਾਹਗੁਰੂ ਪਾਸਿਓਂ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਜੱਧੇ ਇਸਕਾ ਸਨਬੰਧੀ ਕੋਈ ਸੰਗੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਔਰ ਨ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਸਾਥ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਿਉ ਮਨੁ ਦੇਖਹਿ ਪਰ ਮਨੁ ਤੈਸਾ ॥ ਜੈਸੀ ਮਨਸਾ ਤੈਸੀ ਦਸਾ ॥

(ਜਿਉ) ਜਿਸਤਰਹ ਕੇ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਮਨ ਦੇਖਤਾ ਹੈ (ਪਰ) ਵਿਸ਼ੇਸ ਕਰ ਮਨ ਤੈਸਾ ਹੀ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰ ਤਿਸ ਪਦਾਰਥ ਮੈਂ ਤਦਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੈਸੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ (ਮਨਸਾ) ਵਾਸਨਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੈਸੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਦਸਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਜੈਸਾ ਕਰਮੁ ਤੈਸੀ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੂਛਿ ਸਹਜ ਘਰੁ ਪਾਵੈ ॥ ੩ ॥

ਜੈਸਾ ਜੀਵ ਨੇ ਪੂਰਬ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕ੍ਰਿਆ ਮੈਂ ਅਬ ਲਿਵ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਾਵਟੇ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਪੂਛੇ ਤਬ (ਸਹਜ) ਲੋਹੇ ਹੀ (ਘਰ) ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਰਾਗਿ ਨਾਇ ਮਨੁ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਮਹਾਂ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਕਪਟ ਕਰਕੇ ਰਾਗ ਅਨ ਵਾਜੇ ਵਾ ਉਤਮ ਸਬਦ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮਨ ਦੂਤ ਮੈਂ ਲਗਰਹਾਹਿਤਸੀਤੋਅਤੀਦੁਖਪਾਵਤਾਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੈ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਏਹ ਜੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਅਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਅਰਥਾਤ ਖਰਮੇਸ਼ਰ ਦੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਰਖੇ ਤਬ ਇਸਕੋ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਮਝ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਸਚਾ ਬਾਣੀ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਵੈ ॥

ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ ਸਚ ਕੇ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਓਹ (ਬਾਣੀ) ਰਸਨਾ (ਸਚੀ) ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਇਹ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਜ ਘਰਿ ਵਾਸੁ ਅਮਰ ਪਦੁ ਪਾਵੈ ॥ ਤਾ ਦਰਿ ਸਾਚੈ ਸੋਝਾ ਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਜਬ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ ਅਮਰ ਪਦ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਸਚੇ ਦਰ ਸਤਿਸੰਗਮੈ ਸੋਝਾ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹੁਰ ਸੇਵਾ ਬਿਨੁ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ਅਨੇਕ ਜਤਨ ਕਰੈ ਜੇ ਕੋਈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਕੋਈ ਔਰ ਸਾਧਨਾ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਜਤਨਕਰੇ ਤੋਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਬਿਨਾ ਭਗਤੀ ਕਿਸੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਮੇਰਾ ਸਬਦੇ ਖੋਈ ॥ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਸੋਈ ॥ ੬ ॥

ਪਦਾਰਥ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਭਾਵ ਜੇ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਬੀ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਨੇ ਖੋਈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ (ਸੋਈ) ਤਿਸ ਨਿਰਮਲ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਇਸ ਜਗ ਮਹਿ ਸਬਦੁ ਕਰਨੀ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਹੋਰੁ ਮੋਹੁ ਗੁਬਾਰੁ ॥
ਇਹ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਬਦ ਕੀ ਕਰਨੀ ਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਮੈਂ ਜੋ ਮੋਹ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ (ਗੁਬਾਰੁ)
ਅਧਿਕਾ ਭਾਵ ਅਧਿਕਾਨ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸਬਦੇ ਨਾਮੁ ਰਖੈ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ਸਬਦੇ ਗਤਿ ਮਤਿ ਮੋਖਦੁਆਰੁ ॥ ੭ ॥
ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਜੋ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸੀ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰਾਹੀਂ ਗਿਆਨ ਮਤੀ ਬੁਧੀ
ਜੋ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਅਵਰੁ ਨਾਹੀ ਕਰਿ ਦੇਖਣੁ ਹਾਰੇ ॥ ਸਾਰਾ ਆਪਿ ਅਨੁਪੁ ਅਪਾਰੇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਰਚ ਕਰ ਦੇਖਣ ਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਪ ਹੀ ਉਹ ਸਾਰਾ ਸਾਹਬ ਅਨੁਪੁ
ਅਪਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਰਾਮ ਨਾਮ ਉਤਮ ਗਤਿ ਹੋਈ ॥ ਨਾਨਕ ਖੋਜਿ ਲਹੈ ਜਨੁ ਕੋਈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੀ ਉਤਮ ਗਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਸੋਈ ਵਿਰਲਾ ਜਨ
ਤਿਸਕੇ ਖੋਜ ਕਰ (ਲਹੈ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥ ਜੀਵ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਗਲ ਜਗੁ ਛਾਇਆ ॥ ਕਾਮਣਿ ਦੇਖਿ ਕਾਮਿ ਲੋਭਾਇਆ ॥
ਬਿਨਾ ਭਗਤੀ ਜੋ ਮਾਯਾਕਾਮੋਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਮੋਛਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਕਾਮਣਿ) ਇਸਤੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਾਮੀ ਜੀਵ ਲੋਭਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸੁਤ ਕੈਨਨ ਸਿਉ ਹੇਤੁ ਵਧਾਇਆ ॥ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਅਪਨਾ ਇਕੁ ਰਾਮੁ ਪਰਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਾ ਪੁਰੁਆਇ ਸਨਥੀ ਔ ਸੁਰਨਾਈ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜੀਵ ਨੇ ਚਿਤ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਧਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਨ ਪਦਾਰਥੋਂ
ਕੋ ਸਮਝਾਯਾ ਸਭ ਕੁਛ ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਏਕ ਰਾਮ ਪਰਾਇਆ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਨ ਸੁਤੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ
ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਝਗੜਾ ਵਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਐਸਾ ਜਾਪੁ ਜਪਉ ਜਪ ਮਾਲੀ ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਪਰਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨਿਰਾਲੀ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਮਾਲਾ ਕੇ ਸਾਥ ਜਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਥ ਐਸੇ ਜਾਪ ਕੋ ਜਪੋ ॥ ਦੁਖ ਸੁਖ ਦਾਤੇ ਕੀ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ (ਨਿਰਾਲੀ)
ਸੁਖ ਭਾਵ ਨਿਸਕਾਮ ਭਗਤੀ ਕਰੁ ਐ ਐਸੇ ਯੋਗਤੀ ਕਰੋ ॥

ਗੁਣ ਨਿਧਾਨ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਸਾਰ ਸਬਦਿ ਤੁਝ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥
ਹੇ ਗੁਣ ਕੋ ਨਿਧਾਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਨੇ ਸਚੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਿਆ
ਹੈ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ॥

ਆਵਾ ਗਉਣੁ ਤੁਪੁ ਆਪਿ ਰਚਾਇਆ ॥ ਸੋਈ ਭਗਤਿ ਜਿਨ ਸਚਿ ਚਿਤੁ ਲਾਇਆ ॥ ੨ ॥
ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਆਵਾਜਾ ਜਾਣਾ ਤੈਨੇ ਆਪ ਹੀ ਅਪਣੀ ਮਾਯਾ ਸੇ ਰਚਾਯਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਭਗਤ ਹੈ
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹੇ ਸਚੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗਿਆਨੁ ਪਿਆਨੁ ਨਰ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਲੀ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਦੇ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੀ ॥
ਤਤਿ ਹੇ ਹਰਿ ਨਿਰਬਾਲੀ ਤੇਰਾ ਜੋ ਗਿਆਨੁ ਔ ਪਿਆਨੁ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਤਿਸਕੇ ਕੋਈ (ਨਰ) ਮਨੁਖ
ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਸਰੋਵਰ ਜੋਤਿ ਸਮਾਣੀ ॥ ਆਨਦ ਰੂਪ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੀ ॥ ੩ ॥
ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਰਬ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਜਿਸਕੀ ਜੋਤਿ ਸਮਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਅਨੰਦ ਸਰੂਪ ਤੋਂ ਮੈਂ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਭਾਉ ਭਗਤਿ ਗੁਰਮਤੀ ਪਾਏ ॥ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਸਬਦਿ ਜਲਾਏ ॥
ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੋ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਆਖਿ ਖਿਯਾ ਸੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਵਿਖੇਂ ਹਉਮੈ ਕੋ
ਜਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਧਾਵਤੁ ਰਾਖੈ ਠਾਕਿ ਰਹਾਏ ॥ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ॥ ੪ ॥
ਅੰਤਸਕਰਨ ਔ ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਜੋ ਵਿਸਿਆਹੁ ਮੈਂ ਧਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਠੋਕ ਕਰ ਇਸਥਿਤ ਕਰੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਚਾ ਨਾਮੁ ਇਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਾਵਲਾ ਕਰੋ ॥ ੪ ॥

ਬਿਸਮ ਬਿਨੋਦ ਰਹੇ ਪਰਮਾਣੀ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਮਾਨਿਆ ਏਕ ਲਿਵਲਾਗੀ ॥
ਗੁਰਮਤਿ ਕੋ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੰਨ ਲੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਏਕਮੈ ਬਿਰਤੀ ਲਗੀ ਹੈ ਸੋ ਪਰਮ ਆਦ ਰੂਪ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ (ਬਿਨੋਦ) ਕੋਤਰੀ
ਪ੍ਰੇਮਸਰ ਮੈਂ (ਰਹੇ) ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਰਹੇਂ ਹੈਂ ॥
ਦੇਖਿ ਨਿਵਾਰਿਆ ਜਲ ਮਹਿ ਆਗੀ ॥ ਸੋ ਬੂਝੈ ਹੋਵੈ ਵਡਭਾਗੀ ॥ ੫ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਲ ਅਗਨੀ ਆਦੀ ਤਤੋਂ ਮੈਂ ਹਟੀ ਕੇ ਪੂਰਨ ਦੇਖ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੇ ਨਿਵਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਜੋਪੁਰਸ ਵਡਭਾਗੀ
ਹੋਵੇ ਜੋ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਭਰਮ ਕੇਸੇ ਦੂਰ ਹੋਵੇ ?

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੇ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਏ ॥ ਅਨਇਨੁ ਜਾਗੈ ਸਚਿ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਉਤ੍ਰ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵੇ ਔਰ ਰਿਏ ਤੇ ਭਰਮ ਸੰਪੂਰਨ ਚੁਕਾਏ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰੇ ॥ ਤਿਸ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਏਕਸਰ ਜਾਗ
ਕਰ ਸਚ ਮੈਂ ਖਿਰਤੀ ਕੇ ਲਟਾਵੈ ॥

ਏਕੋ ਜਾਣੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ ॥ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸੇਵੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਇ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕੋਈ ਨ ਜਾਣੈ ਸੋ ਸੁਖਦਾਤਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵੇ ਤਬ ਨਿਰਮਲਸਰੂਪਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤਾਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸੇਵਾ ਸੁਰਤਿ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਸੁਰਤਿ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ॥ ਐ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਸਾਧਨ ਕਰਕੇ
ਹਉਮੈਂ ਕੇ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੀਵਨ ਮੁਕਤੁ ਜਾ ਸਬਦੁ ਸੁਣਾਏ ॥ ਸਚੀ ਰਹਤੁ ਸਚਾ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥ ੭ ॥

ਇਨ ਸਾਧਨੋਂ ਸਿਖਤੁਤ ਹੋਕਰ ਜੋ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ (ਸੁਣਾਏ) ਗੁਰਾ ਪਾਸੋਂ ਸੁਣ ਆਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਤੇ ਹੈ
ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਸ ਕੀ ਸਚੀ ਰਹਿਤ ਹੈ ਸੋ ਸਚਾ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਸੁਖ ਦਾਤਾ ਦੁਖੁ ਮੇਟਣ ਹਾਰਾ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਸੁਖਸਿ ਥੀਜੀ ਕਾਰਾ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਔਰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਮੇਟਣਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕੋ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਦੂਸਰੀ ਕੋਈ
ਕਾਰ ਸੁਝਤੀ ਨਹੀ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਹਰਿ ਆਗੈ ਰਾਖਿਆ ॥ ਨਾਨਕੁ ਕਹੈ ਮਹਾ ਰਸੁ ਚਾਖਿਆ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥

ਔਰ ਅਪਨਾ ਮਨ ਤਨ ਧਨ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਆਗੇ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਰਪਨਤਾ ਆਗੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤਿਸਨੇਨਾਮ
ਤੂਪੀ (ਮਹਾਰਾਜ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਉਨਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ ਭੁਅੰਗਮ ਭਾਨੀ ਚੋਰਕ ਪੂਰਕ ਕੁੰਭੁ ਕਰੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੀਉ (ਨਿਵਲੀ ਕਰਮ) ਨੇਤੀ ਧੋਤੀ ਆਦੀ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਗਾ ਬਨਾਇ ਕਰ ਮੁਖ ਮੈਂ ਸੋ ਪਾਇਕਰ ਨਾਸਕਾ
ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਾਸਣਾ ਐ ਨਾਸਕਾ ਮੈਂ ਸੋ ਪਾਇ ਮੁਖ ਤੇ ਨਿਕਾਸਣਾ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਨੇਤੀ ਹੈ ਔਰ ਏਕਸਤ੍ਰਬਰੀਕਤੀਨਉ ਗਲ
ਬੋਲਾ ਐ ਸੇਲਹਿ ਵਾ ਸਤਾਹਰਿ ਗਜ ਲੰਬਾ ਲੇਕਰ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰ ਉਦਰ ਕੇ ਅੰਤਰ ਪਰਵੇਸ਼ ਕਰਾ ਕਰ ਬਾਹਰਿ
ਨਿਕਾਸਤੇ ਹੈਂ ਇਸਕਾ ਨਾਮ ਧੋਤੀ ਹੈ ਐ (ਭੁਅੰਗਮ) ਏਕ ਪੀਠ ਕੇ ਪੀਠੇ ਸਰਪਟੀ ਸਮਾਨਨਾਥੀਹਿਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਾਣਾਧਾਮਕਰ
ਸੀਪੀ ਕਰੇ ਤੇ ਐਸੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਕੇ ਵਸਮ ਦੁਆਰ ਰੂਪ ਭਠੀ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ (ਪੂਰਕ) ਚੜਾਵਣਾ ਐ (ਕੁੰਭਕ) ਤਹਾ
ਤਹਿਰਾਵਣਾ ਐ (ਚੋਰਕ) ਉਤਾਰਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੁਝ ਪ੍ਰਾਣਾਧਾਮ ਭੀ ਕਰੇ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਛੁ ਸੋਝੀ ਨਾਹੀ ਭਰਮੋਂ ਭੁਲਾ ਬੁਝਿ ਮਰੈ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਸੋਝੀ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਹਿ ਭਰਮ ਕਰ ਭੁਲਾ ਹੁਆ ਸੰਸਾਰ
ਸਮੁੰਦਰ ਮੈਂ ਡੁਬ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਧਾ ਭਰਿਆ ਭਰਿ ਭਰਿ ਧੋਵੈ ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲੁ ਕਟੇ ਨ ਲਹੈ ॥

ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਭੇਦ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕਰ ਭਰਿਆ ਹੁਆ ਇਨ ਕਰਮੋਂ ਕੋ (ਭਰਿ ਭਰਿ) ਅਰਥਾਤ
ਕਰ ਕਰਕੇ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਕਰਮੋਂ ਕੋਕਰਨੇਸੇ ਇਸਕੇ ਰਿਵੇਅੰਤਰਕੀਭੇਦਬੁਧੀਮਲਕਤੀਨਹੀਂ ਉਤਰਤੀਹੈ ॥

ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਫੋਕਟ ਸਾਭਿ ਕਰਮਾ ਜਿਉ ਬਾਜੀਗਰੁ ਭਰਮਿ ਭੁਲੈ ॥ ੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੋ ਬਿਨਾ ਏਹ ਸਰਬ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਧ (ਫੋਕਟ) ਨਿਸ਼ਚਲ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਜੀਗਰ ਕੀ ਬਾਜੀਦੇਖਕਰ
ਅਗਿਆਤ ਜੀਵ ਭਰਮ ਮੈਂ ਭੁਲਾ ਹੁਆ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਉਸਕੀ ਬਾਜੀ ਭੂਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਇਹਜਾਂਵਡਰਮ
ਮੈਂ ਭੁਲਾ ਹੁਆ ਇਨ ਭੂਟੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੋ ਸਭ ਨਿਸ਼ਚਲ ਭੂਤ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਖਟੁ ਕਰਮ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸੋਈ ॥ ਤੂ ਗੁਣ ਸਾਗਰੁ ਅਵਗੁਣੁ ਮੋਹੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਤੇਰਾ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋਈ ਖਟਕਰਮ ਰੂਪ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੂੰ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਾਗਰ ਹੈਂ ਐ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਸਰਬ ਅਵਗੁਣ
ਹੈਂ ॥

ਮਾਇਆ ਪੰਧਾ ਧਾਵਲੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕਾਰ ਬਿਕਾਰ ॥

ਇਹ ਮਾਯਾ ਦਾ ਜੋ ਪੰਧਾ ਹੈ ਤਿਸਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਧਾਵਲੀ ਕਰਕੇ (ਦੁਰਮਤਿ) ਖੋਟੀ ਮਤ ਕਰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਕਰਤਾਹੈ ॥

ਮੂਰਖੁ ਆਪੁ ਗਣਾਇਦਾ ਬੁਝਿ ਨ ਸਕੈ ਕਾਰ ॥

ਭਗਤੀ ਕਾਰ ਕੋ ਤੋ ਸਮਝ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔਰ ਉਲਟਾ ਇਹ ਮੂਰਖ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਗਿਣਾਵਤਾ ਭਾਵਹੀ ਕਾਰਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨਸਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਮਨਮੁਖ ਬੋਲ ਖੁਆਰ ॥

ਇਸ ਮੋਹਣੀ ਮਾਯਾ ਕੀ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਮਨਸਾ) ਇਛਾ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਬੂਝੇ ਵੇਲੋਂ ਕੋ ਬੋਲ ਕਰ ਖਵਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਜਨੁ ਝੂਠਾ ਚੰਡਾਲ ਕਾ ਵੈਕਟ ਚਾਰ ਸੀਗਾਰ ॥ ੨ ॥

ਜੇਸੇ ਚੰਡਾਲ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨਾ ਭੀ ਝੂਠਾ ਹੈ ਔ (ਚਾਰ) ਸੁੰਦ੍ਰ ਸਿੰਗਾਰ ਭੀ ਤਿਸ ਕਾ (ਵੈਕਟ) ਨਿਸਵਲ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਨਾਨਾਦਿ ਕਰਮੋਂ ਤੇ ਚੰਡਾਲ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਕਾ ਅਪਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਝੂਠੀ ਮਨਕੀ ਮਤਿ ਹੈ ਕਰਣੀ ਬਾਇ ਬਿਬਾਦੁ ॥

ਤੇਸੇ ਹੀ ਮਨਮੁਖ ਚੰਡਾਲ ਪੁਰਸ ਦੀ ਮਨ ਕੀ ਮਤਿ ਭੀ ਸਭ ਝੂਠੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਬਿਬਾਦ) ਝਗੜੇ ਕੀ (ਬਾਇ) ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਕਰਣੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਪਖੰਡ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਤੇ ਗੁਣਾਨਵਾਨੋਂ ਕੇ ਸਾਦਰਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਬੂਝੇ ਵਿਚਿ ਅਹੰਕਰਨੁ ਹੈ ਖਸਮੁ ਨ ਪਾਵੈ ਸਾਦੁ ॥

ਤਿਸ ਝੂਠੇ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਉਹ ਖਸਮ ਕੇ ਸ਼ਾਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਹੋਰੁ ਕਮਾਵਣਾ ਫਿਕਾ ਆਵੈ ਸਾਦੁ ॥

ਜੇ ਨਾਮ ਕੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸ਼ਾਦ ਫਲ ਭੀ ਤਿਸਕੋ ਫਿਕਾ ਹੀ ਆਵਤਾ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਸਟੀ ਸਭਾ ਵਿਗੁਚੀਐ ਬਿਖੁ ਵਾਤੀ ਜੀਵਨ ਬਾਇ ॥ ੩ ॥

ਦੁਸਟੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਜਾਣੇ ਕਰ ਖਰਾਬ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਵਿਖ ਰੂਪ (ਵਾਤੀ) ਬਚਨਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੀਵਨਾ ਭੀ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਏ ਫੁਮਿ ਫੂਲੇ ਮਰਹੁ ਨ ਹੋਈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਰਮ ਕਰ ਫੂਲੇ ਹੂਏ ਐਸਾ ਕਰਮ ਕਰੇ ਜਿਸਤੇ ਪੁਨਾ ਭੂਮ ਨ ਕੋਈ ਜਨਮ ਪਾਵੇ ਔ ਨਾ ਮਰੇ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਣ ਤੇ ਰਹਤ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਹੋਈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੁਕਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਨ ਕਰੋ ਤਬ ਤੁਮਕੋ ਸਦਾ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗਾ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਆਵਹਿ ਜਾਹਿ ਮਰਹਿ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥ ੪ ॥ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਤ੍ਰੈਗੁਣ ਧਾਤੁ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮਨਮੁਖ ਜੀਵ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥੪॥ ਇਹ ਤ੍ਰਿਗੁਣੀ ਸਰੀਰ ਜੋ ਪਾਇਸਾ ਦੇਵਾਲਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਇਸਨੈ ਵਿਆਪੈ ਸੋਗ ਸੰਤਾਪੁ ॥ ਸੋ ਸੇਵਹੁ ਜਿਸੁ ਮਾਈ ਨ ਬਾਪੁ ॥

ਇਸਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਸੋਕ ਸੰਤਾਪ ਵਿਆਪੇ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇਵੇ ਜਿਸਕਾ ਕੋਈ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਤੇ ਰਹਤ ਹੈ ॥

ਵਿਚਹੁ ਬੁਕੈ ਤਿਸਨਾ ਅਰੁ ਆਪੁ ॥ ੫ ॥ ਜਹ ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਤਹ ਸੋਈ ॥

ਤਿਸਕੇ ਸੇਵੇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਔਰ ਆਪਾ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਫੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ਵਹ ਪੁਰਖ ਕਥਨ ਕਹਿ ਪੁਰਖੋਂ ਨੇ ਜਹਾਂ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਤਹਾਂ ਸੋਈ ਪਰਮੇਸਰ ਹੀ ਦੇਖਾਈ ਦੇਵਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੇਟੇ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ਹਿਰਦੈ ਸਚੁ ਏਹੁ ਕਰਣੀ ਸਾਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਹਿਰਦੈ ਮੈਂ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕਾ ਧਾਰਨ ਕਰਨਾ ਇਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਕਰਨੀ ਹੈ ॥

ਹੋਰੁ ਸਭੁ ਪਾਖੰਡੁ ਪੂਜ ਖੁਆਰੁ ॥ ੬ ॥ ਦੁਬਿਧਾ ਬੁਕੈ ਤਾਂ ਸਬਦੁ ਪਛਾਣੁ ॥

ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਪਖੰਡ ਕੀ ਪੂਜਾ ਖਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥੬॥ ਜਬ ਇਸਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਦੁਬਿਧਾ (ਬੁਕੈ) ਫੂਰ ਹੋਵੈ ਤਬ (ਸਬਦ) ਬ੍ਰਹਮਕੋ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਘਰਿ ਬਾਹਰਿ ਏਕੈ ਕਰਿ ਜਾਣੁ ॥ ਏਹਾ ਮਤਿ ਸਬਦੁ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥

ਘਰ ਮੈਂ ਔ ਬਾਹਰ ਸਭ ਸਥਾਨ ਮੈਂ ਏਕ ਰੂਪ ਹੀ ਜਾਣਤਾ ਹੈ (ਮਤਿ) ਸਿਖਜਾ ਏਹਾ (ਸਾਰ) ਸ਼੍ਰੇਸਟ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਸਮਾਲਣਾ ਹੈ ॥

ਵਿਚਿ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਝੈ ਪਵੈ ਛਾਰੁ ॥ ੭ ॥ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰੁ ॥

ਵਿਚਿ ਦੁਬਿਧਾ ਮਾਝੈ ਪਵੈ ਛਾਰੁ ॥੭॥ ਕਰਣੀ ਕੀਰਤਿ ਗੁਰਮਤਿ ਸਾਰੁ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਦੁਖਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਮਾਥੇ ਪਰ ਛਾਰ ਪੜਤੀ ਭਾਵ ਲਾਨਤ ਹੋਤੀ ਹੈ॥੧॥ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ (ਸਾਰ) ਸੰਭਾਲੀ ਹੈ ॥ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਕੀਰਤੀ ਰੂਪੀ ਕਰਦੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਗੁਣ ਗਿਆਨੁ ਬੀਚਾਰੁ ॥ ਮਨੁ ਮਾਰੇ ਜੀਵਤ ਮਰਿ ਜਾਣੁ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਵੀਚਾਰ ਆਈ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਗਿਆਨ ਪਾਇਆ ਹੈ॥ਜਿਸਨੇ ਮਨਕੇ ਸੰਕਲਪ ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰਾ ਹੁਆ ਜਾਣੋਂ ॥ ਨਾਨਕ ਨਵਰੀ ਨਵਜਿ ਪਛਾਣੁ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ (ਨਦਰੀ)ਵਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ॥੮॥ ੩ ॥
ਦਖਣੀ ਚੰਦ ਕੀ ਜਾਤ ਹੈ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਤਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ੧ ਦਖਨੀ॥ ਗੋਤਮੁ ਤਪਾ ਅਹਿਲਿਆ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸੁ ਦੇਖਿ ਇੰਦ੍ਰ ਲੋਭਾਇਆ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਜੋ ਅਹਿਲਿਆ ਬੀਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖਕਰਜਬ ਇੰਦਰ ਕਾ ਚਿਤ ਲੋਭਾਇਵਾਨ ਹੁਆ॥

ਸਹਸ ਸਰੀਰ ਚਿਹਨ ਭਗ ਹੂਏ ਤਾ ਮਨਿ ਪਛੋਤਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਤਬ ਰਿਖੀ ਕੇ ਸੂਪ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪਾਪ ਕਰਮ ਕੇ ਫਲ ਕਰ ਜਬ ਭਗ ਕੇ ਹਜਾਰ ਚਿਹਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਤਬ ਉਹ ਮਨ ਮੈਂ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤਾ ਭਇਆ ਤਿਸ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਨੇ ਤੇ ਰਿਖੀ ਨੇ ਪੁਨਾ ਭ੍ਰਿਖਾ ਕਰੀ ਤਬ ਹਜਾਰ ਭਗ ਕੇ ਚਿਹਨ ਸੋਂ ਹਜਾਰ ਨੇਤ੍ਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੋਈ ਜਾਣਿ ਨ ਭੂਲੈ ਭਾਈ॥ ਸੋ ਭੂਲੈ ਜਿਸ ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਬੂਝੈ ਜਿਸੈ ਬੁਝਾਈ॥੧॥ਰਹਾਉ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਈ ਜਾਨ ਕਰ ਨਹੀਂ ਭੁਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਭੁਲਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਤਿਸ ਕੇ ਕਰਮ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਿਨਿ ਹਰੀ ਚੰਦਿ ਪ੍ਰਿਥਮੀ ਪਤਿ ਰਾਜੈ ਕਾਗਦਿ ਕੀਮ ਨ ਪਾਈ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਹਰੀ ਚੰਦ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਪਤੀ ਰਾਜੇ ਨੇ ਚਿਤਨੇ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਕਾਗਜੋਂ ਪਰ ਲਿਖਣ ਸੋ ਭੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤਾ ਭਾਵ ਜੋ ਬੇਅੰਤ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ॥

ਅਉਗਣੁ ਜਾਣੈ ਤ ਪੁੰਨ ਕਰੇ ਕਿਉ ਕਿਉ ਨੇਖਾਸਿ ਬਿਕਾਈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪੁੰਨ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਔਗਣ ਜਾਣਤਾ ਤੋਂ ਪੁੰਨ ਕਿਉਂਕਰ ਕਰਤਾ ਔਰ ਪੁੰਨ ਕਰਕੇ (ਨੇਖਾਸਿ)ਮੰਜੀ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਵਿਕਤਾ ਭਾਵ ਇਹ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਰਉ ਅਢਾਈ ਧਰਤੀ ਮਾਂਗੀ ਬਾਵਨ ਰੂਪਿ ਬਹਾਨੈ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਬਾਵਨ ਸਰੂਪ ਨੇ ਬਲ ਰਾਜੇ ਜੋ ਅਢਾਈ ਕਰਨ ਧਰਤੀ ਬਹਾਨੇ ਸਾਥ ਮਾਂਗੀ ॥

ਕਿਉ ਪਇਆਲਿ ਜਾਇ ਕਿਉ ਛਲੀਅੈ ਜੇ ਬਲਿ ਰੂਪੁ ਪਛਾਣੈ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਬਲ ਰਾਜਾ ਬਾਵਨ ਰੂਪ ਕੇ ਪਛਾਣਤਾ ਤਬ ਕਿਉਂ ਤਿਸਕੇ ਛਲ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਪਾਤਾਲ ਕੇ ਜਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਜਾਨਤਾ ਤਬ ਛਲ ਮੈਂ ਨਾ ਆਵਤਾ ॥ ੩ ॥

ਰਾਜਾ ਜਨਮੇਜਾ ਦੇ ਮਤੀ ਬਰਜਿ ਬਿਆਸਿ ਪੜਾਇਆ ॥

ਪੁਨਾ ਰਾਜਾ ਜਨਮੇਜਾ ਕੇ ਵਿਆਸ ਜੀ ਨੇ ਸਿਖਤਾ ਦੇਕਰ ਜਿਨ ਕਰਮੋਂ ਤੇ ਬਰਜਾ ਅਰਥਾਤ ਹਏ ਰਹਿਲਾ ਪੜਾਇਆ ਭਾਵ ਘੋਰਾ ਲੋਟਾ ਦਖਣ ਦਿਸ਼ਾ ਵਲ ਜਾਣਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਲੈ ਆਉਣੀ ਬ੍ਰਹਮਣਯਗਕਰ ਮਾਰਨੇ ਇਨ ਸਭ ਥਾਨਾ ਤੇ ਪਸ਼ੂ ਪੰਛਾਇ ਕਰ ਵਰਜਿਆ ਥਾ ॥

ਤਿਨਿ ਕਰਿ ਜਗ ਅਠਾਰਹ ਘਾਏ ਕਿਰਤੁ ਨ ਚਲੈ ਚਲਾਇਆ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਜਨਮੇਜਾ ਨੇ ਉਹੀ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਜਗ ਮੈਂ ਅਠਾਰਹ ਬ੍ਰਹਮਣ ਮਾਰੇ ਤਿਸ ਕਾ ਫਲ ਕੁਸਟ ਹੁਆ ਭੋਤਿ(ਕਿਰਤੁ) ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੁਆ ਕਿਸੀ ਕਾ ਚਲਾਯਾ ਹੁਆ ਚਲਤਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਹਟਾਯਾ ਹੁਆ ਹਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੪॥
ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਅਥੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਗਣਤ ਨ ਗਣੀ ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਣਾ ਬੋਲੀ ਭਾਇ ਸੁਭਾਈ ॥

ਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਗਿਣਤੀ ਨਹੀਂ ਗਿਣਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਕੁਛ ਮੈਂ ਸੁਭਾਵਕ ਭੀ ਬੋਲਤਾ ਹੂੰ ਤੇ ਭੀ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਹੀ ਬੋਲਤਾ ਹੂੰ ॥ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਅਗੇ ਆਪਾ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜਨਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਜੇ ਕਿਛੁ ਵਰਤੈ ਤੁਧੈ ਸਲਾਹੀ ਸਭ ਤੇਰੀ ਵਡਿਆਈ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਕਿਛ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਜਗਤ ਮੈਂ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਦੱਖ ਕਰ ਮੈਂ ਤੁਛ ਕੇ ਹੀ ਸਲਾਹਿਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਤੇਰੀ ਹੀ ਵਡਿਆਈ ਹੈ ॥ ਵਾ ਤੇਰੀ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅਲਿਪਤੁ ਲੇਪੁ ਕਦੇ ਨ ਲਾਗੈ ਸਦਾ ਰਹੈ ਸਰਣਾਈ ॥

ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਸੋਸਭਤੇ ਅਲਪ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਤੇਰੀ ਮਾਯਾ ਕਾਲੇ ਪਕਬੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿਉਂ ਹੋਰੀ ਸਦਾ ਸਰਦਾਈ ਹੈ ਹੋਰੀ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੁਗਧੁ ਆਗੈ ਚੇਤੇ ਨਾਹੀ ਦੁਖਿ ਲਾਗੈ ਪਛੁਤਾਈ ॥ ੬ ॥

ਔਰ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈ ਸੋ ਮੁਰਖਤਾ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਮਰਣ ਤੇ ਪਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਰ ਆਗੈ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਰਕੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਲਾਗੇਗਾ ਤਬ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰੇਗੇ ॥ ੬ ॥

ਆਪੇ ਕਰੇ ਕਰਾਏ ਕਰਤਾ ਜਿਨਿ ਏਹ ਰਚਨਾ ਰਚੀਐ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਹੈ ਉਹੁ ਸਰਬ ਕਾ (ਕਰਤਾ) ਰਚਨੇਹਾਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੇਂ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔ ਆਪੇ ਹੀ ਜੀਵੇਂ ਸੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨ ਜਾਈ ਜੀਅਹੁ ਅਭਿਮਾਨੇ ਪੈ ਪਚੀਐ ॥ ੭ ॥

ਜੀਵੇਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਜਬ ਲਗ ਏਹ ਅਭਿਮਾਨ ਹੋਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਤਬ ਲਗ ਅਭਿਮਾਨ ਕੀ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ (ਪਚੀਐ) ਜਲਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਭੁਲਣ ਵਿਚਿ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕੋਈ ਕਰਤਾ ਆਪਿ ਨ ਭੁਲੈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਪਣੀ ਮਾਯਾਕਰ ਸਭ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭੁਲਣੇ ਬੀਚ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਉਹੁ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਕੀ ਭੁਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਚਿ ਨਾਮਿ ਨਿਸਤਾਰਾ ਕੇ ਗੁਰੁ ਪਰਸਾਦਿ ਅਪੁਲੈ ॥ ੮ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰ ਹੀ ਨਿਸਤਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ (ਅਪੁਲੈ) ਛੁਟਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ ਅਸਰਪਈ ਮੈਂ ਚਾਰ ਇਤਹਾਸੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਦੇਕਰ ਜੀਵ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਤ੍ਵਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਇਤਹਾਸ ਪੁਰਾਣੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸਰਬ ਜਨੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਆਖਣਾ ਸੁਨਣਾ ਨਾਮੁ ਅਧਾਰੁ ॥ ਪੰਧ ਛੁਟਕਿ ਗਇਆ ਵੇਗਾਰੁ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਕਰਣਾ ਸੁਣਨਾ ਭੀ ਨਾਮ ਕਾ ਹੈ ਔ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਸਰਾ ਭੀ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਵੇਗਾਰੁ) ਵਿਅਰਥ ਧੰਧਾ ਸੰਪੂਰਨ ਛੁਟ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਮਨਮੁਖਿ ਦੂਜੈ ਪਤਿ ਖੋਈ ॥ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੈ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥ ੧ ॥

(ਜਿਉ) ਜੇਸੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਮੈਂ ਅਪਣੀ ਪਤਿਸ਼ਟਾ ਗਵਾਈ ਹੈ (ਜਿਉ) ਤੇਜੇ ਮੈਨੇ ਨਹੀਂ ਗਵਾਈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੈਨੇ ਔਰੁ ਕੋਈ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸੁਲਿ ਮਨ ਅੰਧਿ ਮੂਰਖ ਗਵਾਰ ॥ ਆਵਤ ਜਾਤ ਲਾਜ

ਨਹੀ ਲਾਗੈ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੁਝੈ ਥਾਰੈ ਥਾਰ ॥ ੧ ॥ ਰਹਉ ॥

ਹੋ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧੇ ਅਤੀ ਮੂਰਖ ਮਨ ਸੂ ਸੂ ਸੁਨੁਕਰੁ ਤੇਰੇ ਕੋ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪ ਮੈਂ ਆਵਤੇ ਜਾਤਿਆ ਲਾਜਾ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸੁੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਵਾਰੇਵਾਰ ਭੁਭਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਇਸੁ ਮਨ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬਿਨਾਸੁ ॥ ਧੁਰਿ ਹੁਕਮੁ ਲਿਖਿਆ ਤਾਂ ਕਹੀਐ ਕਾਸੁ ॥

ਇਸ ਮਨ ਕੇ ਤਾਈਂ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹਿ ਹੀ ਨਾਸੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਬ ਆਦੋਂ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਹੁਕਮੁ ਹੀ ਐਸਾ ਲਿਖਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਬ ਕਿਸਕੇ ਦੇਸੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਐ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਿਰਲਾ ਚੀਨੈ ਕੋਈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਹੂਨਾ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਈ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਥਾਤ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ (ਚੀਨੈ) ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਕਬੀ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕ੍ਰਮਿ ਕ੍ਰਮਿ ਛੋਲੈ ਲਖ ਚਉਰਾਸੀ ॥ ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਬੁਝੈ ਜਮ ਕੀ ਢਾਸੀ ॥

ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਕ੍ਰਮ ਕਾ ਕ੍ਰਮਾਯਾ ਹੁਆ ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੇਨੋਂ ਮੈਂ ਛੋਲਤਾ ਢਿਭਤਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ ਸਮਝੇ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਮੋਂ ਕੀ ਢਾਸੀ ਮੈਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪੀੜਾ ਕੇ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਖਿਨੁ ਖਿਨੁ ਉਭਿ ਪਇਆਲਿ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੂਟੇ ਨਾਮੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ੩ ॥

ਇਹੁ ਮਨ ਖਿਨ ਮੈਂ (ਉਭਿ) ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔ ਖਿਨ ਮੈਂ ਪਤਲ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਤੀ ਚੰਚਲ ਹੈ ਇਸ ਮਨ ਚੰਚਲ ਤੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਮਾਲ ਕਰ ਛੂਟਤੇ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਆਪੇ ਸਦੇ ਢਿਲ ਨ ਹੋਇ ॥ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸਹਿਲਾ ਜੀਵੈ ਸੋਇ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਆਪ ਭੁਲਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਤਿਸਕੇ ਮਿਲਨੇ ਮੈਂ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਮਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ (ਸਹਿਲਾ) ਲਾਭ ਸਹਿਤ ਵਾ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ ਸਦਾ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਗੁਰ ਸੋਝੀ ਕਿਸੈ ਨ ਹੋਇ ॥ ਆਪੇ ਕਰੈ ਕਰਾਵੈ ਸੋਇ ॥ ੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋ ਤੇ ਬਿਨਾ ਤਿਸਕੀ ਸੋਝੀ ਕਿਸੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਸੋਝੀ? ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਸੇ ਕਰਮ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਝਗੜੁ ਦੁਕਾਵੈ ਹਰਿਗੁਲ ਗਾਵੈ ॥ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਵੈ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਝਗੜੇ ਕੋ ਰੁਕਾਇ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਆਪੇ ਜਿਸਕਾ ਪੂਰਾ ਸਤਿਗੁਰ ਰਖਨਕ ਹੈ ਸੋ (ਸਹਜ) ਸਾਤਿ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਭੋਲਤ ਤਉ ਨਹਾਵੈ ॥ ਸਚੁ ਕਰਣੀ ਕਰਿ ਕਾਰ ਕਮਾਵੈ ॥ ੫ ॥

ਜਬ ਜੀਵ ਸਹੀ ਕਰਣੀ ਰੂਪ ਭਾਰ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਮਨ ਭੋਲਤਾ ਹੁਆ ਤਬ ਨਹਿਰਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਅੰਤਰਿ ਜੂਠਾ ਕਿਉ ਸੁਚਿ ਹੋਇ ॥ ਸਬਦੀ ਧੋਵੈ ਵਿਰਲਾ ਕੋਇ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਰ ਅੰਤਰ ਤੇ ਜੂਠਾ ਹੈ ਸੋ ਬਾਹਰ ਕੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਸੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਚਾ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾਕੋਂ ਕਰ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਧੋਇ ਕਰ ਸੁਧ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕੋਈ ਸਚੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਆਵਣੁ ਜਾਣਾ ਠਾਕਿ ਰਹਾਵੈ ॥ ੬ ॥

ਤਾਤੇ ਜੋ ਕੋਈ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਸਚ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਮਨ ਕਾ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਰੋਕ ਕਰ ਭਾਵ ਫੁਰਨੇ ਸੇ ਰਹਤ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਰਹਾਵੈ) ਇਸਥਿਤ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਭਉ ਖਾਣਾ ਪੀਣਾ ਸੁਖੁ ਸਾਰੁ ॥ ਹਰਿਜਨ ਸੰਗਤਿ ਪਾਵੈ ਪਾਰੁ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਾ ਭੈ ਜੋ ਸਾਰ ਸੁਖ ਕੇ ਦੇਵੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸੀਕਾ ਜਿਸਨੇ ਖਾਨਾ ਪੀਣਾ ਕੀਆ ਅਰਥਾਤ ਜਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਹਰੀ ਕਾ ਭੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ਸੋ ਜਨ (ਹਰਿ ਜਨ) ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰੋਂ ਪਾਰਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਬੋਲੈ ਬੋਲਾਵੈ ਪਿਆਰੁ ॥ ਗੁਰਕਾ ਸਬਦੁ ਕਰਣੀ ਹੈ ਸਾਰੁ ॥ ੭ ॥

ਸੋ ਜਨ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੇ ਆਪ (ਪਿਆਰ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਔਰੋਂ ਸੇ ਭੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਕੇ ਬੀਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਕਰਣੀ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿਜਸੁ ਕਰਮੁ ਧਰਮੁ ਪਤਿ ਪੂਜਾ ॥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਗਨੀ ਮਹਿ ਭ੍ਰਿਜਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕਰਮ ਧਰਮ (ਪਤਿ) ਇਸਤ ਔ ਪੂਜਾ ਆਈ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਗਿਆਨ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਭ੍ਰਿਜ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਰਸੁ ਦਾਖਿਆ ਤਉ ਮਨੁ ਭੀਜਾ ॥ ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਨਕੁ ਅਵਰੁ ਨ ਦੂਜਾ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਜਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਦਾਖਿਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨੁ ਤਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਭੀਜਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਗ੍ਰੰਥ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਵਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੫ ॥

ਏਕ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਪ ਨਾਕਰ ਪੂਜਾ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈ? ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ਅੰਤਰਿ ਪੂਜਾ ॥ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰਿ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਦੂਜਾ ॥ ੧ ॥

ਜੇ ਰਾਮਨਾਮ ਕਾ ਜਪਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਨੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਪੂਜਾ ਕਰੀ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਵੀਚਾਰਿ ਕਰਕੇ ਇਹੀ ਜਾਣਿਆ ਜੋ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਏਕੋ ਰਵਿ ਰਹਿਆ ਸਭ ਠਾਈ ॥ ਅਵਰੁ ਨ ਦੀਸੈ ਕਿਸੁ ਪੂਜਿ ਰਚਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਹਮਾਰਾ ਨਾਕਰ ਏਕ ਹੀ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਝਕੋ ਕੋਈ ਔਰ ਵਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੇ ਕਿਸਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰ ਪੁਸਪ ਆਦਿਕ ਰਚਾਵਣਾ ਕਹੂੰ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਆਰੈ ਜੀਅਭਾ ਦੁਖ ਪਾਸਿ ॥

ਪੰਡਤ ਨੇ ਪੁਛਾ ਇਸ ਪੂਜਾ ਮੈਂ ਅਸਤੋਤ੍ਰ ਕੌਨ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਇਹੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਹੁ ਤਨ ਧਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਹੀ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਹਮਾਰਾ ਜੀਉ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਪਾਸ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਭਾਵੈ ਤਿਉ ਰਖਹੁ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੁਝਕੇ ਭਾਵੈ ਤੇਸੇ ਮੁਖ ਕੋ ਰਾਖੋ ਤੇਰੇ ਪਾਸ ਹਮਾਰੀ ਇਹੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਚੁ ਜਿਹਵਾ ਹਰਿ ਰਸਨ ਰਸਾਈ ॥ ਗੁਰਮਤਿ ਛੂਟਸਿ ਪ੍ਰਭ ਸਰਲਾਈ ॥ ੩ ॥

ਜਿਨੇ ਨੇ ਰਸਨਾ ਹਰਿਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਰਸਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜਿਹਵਾ ਸਚੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਕਰ ਪ੍ਰਭ

ਕੀ ਸਰਨਾਗਤਿ ਹੋਕਰ ਬੰਧਨੋਂ ਜੋ ਛੂਟੇ ਹੋਂ ॥ ੩ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਪ੍ਰਭਿ ਮੇਰੈ ਕੀਏ ॥ ਨਾਮੁ ਵਡਾਈ ਸਿਰਿ ਕਰਮਾਂ ਕੀਏ ॥ ੪ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਭੀ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਹੀ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਨਾਮੁ ਕੀ ਬਡਾਈ ਹੈ (ਏ) ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁ ਸਭ ਕਰਮਾਂ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਵਸਿ ਚਾਰਿ ਪਦਾਰਥ ॥ ਤੀਨਿ ਸਮਾਏ ਏਕ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਵਸਿ) ਅਧੀਨ ਚਾਰੋਂ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਧਰਮ ਕਾਮ ਤੀਨੋਂ (ਸਮਾਏ) ਲੈ ਕੀਏ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਕਾਗੇ ਜਿਨੋਂ ਸੋ ਜਨ ਏਕ ਮੋਖ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਏ ਮੁਕਤਿ ਪਿਆਨਾ ॥ ਹਰਿ ਪਦੁ ਚੀਨਿ ਭਏ ਪਰਧਾਨਾ ॥ ੬ ॥

ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਪਿਆਨਾ ਦਿਕੋਂ ਕੇ ਓਪਦੇਸ਼ ਦੀਏ ਹੈਂ ਤਬ ਓਹੁ ਹਰੀ ਪਦ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਸਰਬ ਮੈਂ (ਪਰਧਾਨਾ) ਮੁਖ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਸੀਤਲੁ ਗੁਰਿ ਬੁਝਿ ਬੁਝਾਈ ॥ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਵਾਜੇ ਕਿਨਿ ਕੀਮਤਿ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੋ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਮਝ ਸਮਝਾਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਸੀਤਲ ਭਏ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ (ਨਿਵਾਜੇ) ਵਡਿਆਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਕੀਮਤਿ ਕਿਸਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ॥ ੭ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਗਤਿ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਇਹੁ ਬੁਝ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪੋ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ (ਗਤਿ) ਕਲਾਜਾਨ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹਿ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਾਈ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਮੋਖ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੬ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਔਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਦਸਾ ਉਚਾਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਇਕਿ ਪੁਰਿ ਬਖਸਿ ਲਏ ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਸਚੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈ ॥

ਏਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਨ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੋਂ ਧੁਰੋਂ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਹਜ਼ੂਰੋਂ ਹੀ ਬਖਸ਼ ਲਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਚੀ ਬਣਾਵਟ ਬਣਾਈ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦੰਗ ਰਾਤੇ ਸਦਾ ਰੰਗੁ ਸਾਚਾ ਦੁਖ ਬਿਸਰੇ ਪਤਿ ਪਾਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸਚਾ ਸਾਚਾ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦ ਭਗਾ ਹੈ ਅੰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦਿ ਦੁਖ ਬਿਸਰੇ ਜੋ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਪਤਿ) ਪਤਿਸਰਾ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਝੂਠੀ ਦੁਰਮਤਿ ਕੀ ਚਤੁਰਾਈ ॥ ਬਿਨਸਤ ਬਾਰ ਨ ਲਾਗੈ ਕਾਝਾ ॥ ੧ ॥ ੧ ॥

ਦੁਰਮਤੀਓਂ ਕੀ ਸਭੀ ਚਰਚਾਈ ਝੂਠੀ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਚਰਚਾਈ ਕੋ ਨਾਮ ਹੋਤਿਆ ਕੋਈ ਏਰ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਉ ਦੁਖੁ ਦਰਦੁ ਵਿਆਪਿਸੈ ਮਨਮੁਖਿ ਦੁਖੁ ਨ ਜਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੋ ਜਨਮ ਮਿਰਤ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਪੀੜਾ ਵਿਆਪਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨਮੁਖ ਕੇ ਰਿਏ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪ ਦੁਖ ਜਾਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੁਖ ਦੁਖ ਦਾੜਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਾਤਾ ਮੇਲਿ ਲਏ ਸਰਲਾਈ ॥ ੨ ॥

ਸੁਖੋਂ ਅੰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਦਾੜਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਿਸੀ ਤੇ ਸੋ ਹਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰਨਾਈ ਪੜੇ ਜਾਨ ਕਰ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਮੇਲ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਮਨਮੁਖ ਤੇ ਅਭ ਝਗਤਿ ਨ ਹੋਵਸਿ ਹਉਮੈ ਪਚਹਿ ਦਿਵਾਨੇ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਤੇ ਰਿਏ ਸੇ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਦਿਵਾਨੇ ਹੁਏ ਹੁਏ ਹਰਮੈ ਬੀਚ ਪਰਤੇ ਅਰਥਾਤ ਜਲਤੇ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁਆ ਖਿਨੁ ਉਭਿ ਪਇਆਲੀ ਜਬ ਲਾਗਿ ਸਬਦ ਨ ਜਾਨੇ ॥ ੩ ॥

ਇਹੁ ਮਨ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਖਿਨ ਬੀਚ (ਉਭਿ) ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਖਿਨ ਮੈਂ ਪਤਾਲ ਕੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਕਬ ਤਕ ਜਬ ਲਗ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕੋ ਜਾਨਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਬੁਖ ਪਿਆਸਾ ਜਗੁ ਭਇਆ ਚਿਤਪਤਿ ਨਹੀ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਪਾਏ ॥

ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਬੁਖ ਪਿਆਸਾ ਤੇ ਜਗਤ ਦੁਖੀ ਭਜਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤ ਇਨ ਜੀਵੇ ਕਾ ਚਿਤੁ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਏ ਬਿਨਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੋ ਤ੍ਰਿਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਹਜੈ ਸਹਜੁ ਮਿਲੈ ਸੁਖੁ ਪਾਈਐ ਦਰਗਹ ਪੈਪਾ ਜਾਏ ॥ ੪ ॥

ਜੋ (ਸਹਜੈ) ਗਿਆਨਕਰ ਹੀ (ਸਹਜ) ਸੁਭਾਵਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜੀਵ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਪਤਿ ਵਾ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਸਾਦ ਕੇ (ਪੈਪਾ) ਪਹਰ ਕਰਕੇ ਜਾਤਾ ਅੰ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਦਰਗਹ ਦਾਨਾ ਬੀਨਾ ਇਕੁ ਆਪੇ ਨਿਰਮਲ ਗੁਰ ਕੀ ਬਾਣੀ ॥

ਦਰਗਹ ਅੰਦਰ ਜਗਾ ਭਾਵ ਅੰਤਹਕਰਨ ਮੈਂ (ਦਾਨਾ) ਦਿਲ ਕੀ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਪੁਨਾ ਬਾਹਰ ਕੇ ਕਰਮਾ ਕੇ (ਬੀਨਾ) ਰੇਖਣੇ ਵਾਲਾ ਵਹੁ ਏਕ ਆਪੇ ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਸੁਰਤਾ ਸਚੁ ਵੀਚਾਰਸਿ ਆਪੇ ਬੂਝੈ ਪਦੁ ਨਿਰਬਾਣੀ ॥ ੫ ॥

ਆਪੇ ਗੁਰੂ ਹੋਕਰ ਨਿਰਬਾਣ ਪਦ ਕੋ ਬੂਝਤਾ ਹੈ ਅਰੁ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰੋਤਾ ਜਗਾਸੂ ਹੋਕਰ ਸਚ ਕਾ ਵੀਚਾਰੁ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੂ ਅਰੁ ਸਿਖ ਰੂਪ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਲੁ ਤਰੰਗ ਅਗਨੀ ਪਵਨੈ ਫੁਨਿ ਤ੍ਰੈ ਮਿਲਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਜਲ ਅਗਨੀ ਪਵਨ ਆਦਿਕੋ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਪੁਨਾ ਤਰੰਗ ਰੂਪ ਭਾਵ ਨਾਸੀ ਜਗਤ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਬਲ ਛਲੁ ਤਿਨ ਕਉ ਦੀਆ ਹੁਕਮੀ ਠਾਕਿ ਰਹਾਇਆ ॥ ੬ ॥

(ਹੁਕਮੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਨ ਤਤੋਂ ਕੋ ਐਸਾ ਬਲ ਛਲੁ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤਤੋਂ ਕੋ ਐਸੀ ਸਮਰਥਾ ਹੈ ਜੋ ਚਾਹਨ ਸੋ ਕਰਨ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਤੇ ਰੋਕ ਰਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਗਾਦਾ ਕੇ ਤਤ੍ਵਾਗ ਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੋਂ ॥ ੬ ॥

ਐਸੇ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਜਗ ਅੰਦਰਿ ਪਰਖਿ ਖਜਾਨੈ ਪਾਇਆ ॥

ਐਸੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਲੇ ਹੋਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਪਰਖ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸ਼ੁਰੂਪ ਖਜਾਨੇ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਾਤਿ ਵਰਨ ਤੇ ਭਏ ਅਤੀਤਾ ਮਮਤਾ ਲੋਭੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥ ੭ ॥

ਸੋ ਜਨ ਜਾਤੀ ਔ ਵਰਨੋਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਸੋ (ਅਤੀਤਾ) ਤਿਆਗੀ ਭਏ ਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਮਤਾ ਔ ਲੋਭਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਚੁਕਾਇਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਤੀਰਥ ਸੇ ਨਿਰਮਲ ਵਖੁ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੋਂ ਸੋ ਨਿਰਮਲ ਭਏ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕੋ ਚੁਕਾਯਾ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਤਿਨਕੇ ਚਰਨ ਪਖਾਲੈ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਰਾ ਭਾਇਆ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਸਾਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਮੈਂ ਭਾਇਆ ਹੈ ਹਮਤਿ ਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨ (ਪਖਾਲੇ) ਪੋਵਤੇ ਹੋਂ ॥ ੮ ॥ ੭ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੩ ਬਿਭਾਸ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਹਰਿਮੰਦਰ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਉਪਦੇਸੁ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਵੇਖੁ ਤੂੰ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਛਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਦੇਖ ਹਰੀ ਮੰਦਰੁ ਸਰੀਰੁ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਭਾਵ ਪਾਸ ਹੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸਬਦੇ ਖੋਜੀਐ ਹਰਿਨਾਮੇ ਲੇਹੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ੧ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਹਰਿਮੰਦਰ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਖੋਜੀਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਸੰਭਾਲ ਲੇਹੁ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਬਦਿ ਰਪੈ ਰੰਗੁ ਹੋਇ ॥ ਸਰੀ ਭਗਤਿ ਸਚਾ

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਪ੍ਰਗਟੀ ਸਾਚੀ ਸੋਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਬਦ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਜਬ ਤੂੰ (ਰਪੈ) ਰੰਗੀ ਤਬ ਤੁਝ ਕੋ (ਰੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਜਿਸਕੇ ਬੀਚ ਸਰੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰਿਮੰਦਰ ਰੂਪ ਸਰੀਰੁ (ਸਚਾ) ਸਫਲਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਕੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਸਰੀ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੈ ਗਿਆਨਿ ਰਤਨਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥

ਹਰਿਮੰਦਰੁ ਤੇ ਏਹੁ ਸਰੀਰੁ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਆਈ ਚਤਨ ਪ੍ਰਗਟ ਚੜੇ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੂਲੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ਮਾਣਸਿ ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਹੈ ਸੋ (ਮੂਲੁ) ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੋਂ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਇਹੁ ਮਾਨੁਸ ਸਰੀਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਜੀਉ ਸਾਜਿਆ ਰਖਿਆ ਹੁਕਮਿ ਸਵਾਰਿ ॥

ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ (ਸਾਜਿਆ) ਰਖਿਆ ਹੈ ਔ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਵਾਰ ਕਰ ਰਖਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅੰਗ ਪ੍ਰਤਿ ਅੰਗੋਂ ਸਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਧੁਰਿ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਮਾਵਣਾ ਕੋਇ ਨ ਮੋਟਣਹਾਰੁ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਦੋਂ ਲੇਖੁ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਜਿਸ ਜੀਵ ਨੇ ਕਮਾਵਣਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਮੋਟਣਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸਬਦੁ ਚੀਨ੍ਹਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਸਚੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰ ॥
 ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਜਾਣ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਸਚੈ ਨਾਮ ਮੈ ਪਿਆਰ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥
 ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਸਬਦੇ ਸੋਹਣਾ ਕੰਚਨੁ ਕੋਟੁ ਅਪਾਰ ॥ ੪ ॥
 ਇਹੁ ਹਰਿਮੰਦਰੁ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸੋਹਿਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੁਰਨ ਕਾ ਅਪਾਰ ਕੋਟ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹਿ ਕਿ ਸਰੀਰੁ ਅਮੋਲਕ
 ਵਾ ਸੋਸਟ ਜਿਸ ਮੈਂ ਸਬਦੁ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਏਹੁ ਜਗਤੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰੰਧਾਰ ॥
 ਭਾਂਡੇ ਇਹੁ ਜਗਤ ਅਰਥਾਤ ਸੰਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮਾਂਡ ਹਰੀ ਕਾ ਮੰਦਰ ਹੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਨਿਗੁਰੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ
 (ਘੋਰਿ) ਭੈਦਾਇਕ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧੇਰਾ ਹੈ ॥

ਦੂਜਾ ਭਾਉ ਕਰਿ ਪੂਜਦੇ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ ॥ ੫ ॥
 ਦੂਜ ਭਾਵ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਜੋ ਪੂਜਤੇ ਹੈ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਗਵਾਰ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਿਥੈ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਤਿਥੈ ਏਹੁ ਜਾਤਿ ਨ ਜਾਇ ॥
 ਜਹਾ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਤੇ ਲੇਖਾ ਮਾਗੀਤਾ ਹੈ ਤਹਾ ਸਥੂਲ (ਦੇਹ) ਸਰੀਰ ਔ ਜਾਤੀ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
 ਸਾਥਿ ਰਤੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਦੁਖੀਏ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥ ੬ ॥
 ਭਾਂਡੇ ਜੋ ਸਚੈ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤਹਾ (ਉਬਰੇ) ਬਚੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ ਦੂਜ ਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਹਾ ਦੁਖੀਏ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥
 ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਨਾ ਬੁਝਾਇ ਮੁਗਧ ਗਵਾਰ ॥
 ਇਸ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਧੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਅਤੀ ਮੁਰਖ ਮਨਮੁਖ ਹੈ ਜੋ ਬੁਝਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਚੀਨਿਆ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਤਿਧਾਰਿ ॥ ੭ ॥
 ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥
 ਗੁਰਕੀ ਬਾਣੀ ਗੁਰਤੇ ਜਾਤੀ ਜਿ ਸਬਦਿ ਰਤੇ ਰੰਗੁ ਲਾਇ ॥
 ਜੋ ਜਨ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰ) ਬਡੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ (ਬਾਣੀ)
 ਬਣਾਵਰ ਜਗਤ ਕੀ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਪਾਵਨੁ ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਹਰਿਕੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੮ ॥
 ਜੋ ਜਨ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰੇ ਨਾਮੀ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥
 ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿਕਾ ਹਾਟੁ ਹੈ ਰਾਖਿਆ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿ ॥
 ਇਹੁ ਮੰਦਰ ਹਰੀ ਕਾ ਹਾਟ ਰੂਪ ਹੈ ਅਪਨੇ (ਸਬਦਿ) ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਸਵਾਰ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥
 ਤਿਸੁ ਵਿਚਿ ਸਉਦਾ ਏਹੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲੈਨਿ ਸਵਾਰਿ ॥ ੯ ॥
 ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਦੁਕਾਨਬੀਚ ਏਕ ਨਾਮ ਕਾਹੀ ਉਤਮੁ ਸਉਦਾ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਨਾਮ ਸੋਦੇ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਸਵਾਰਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਮਨੁ ਲੋਹਣੁ ਹੈ ਮੋਹਿਆ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥
 ਇਸ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਲੋਹਾ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਕਾਲਾ ਅਰ ਕਠੋਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਮੈਂ ਮੋਹਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥
 ਪਾਰਸਿ ਭੇਟਿਐ ਕੰਚਨੁ ਭੇਟਿਐ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧੦ ॥
 ਪਾਰਸਿ ਰੂਪ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਇਹੁ ਮਨ ਸਰੂਪ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ
 ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮਹਿ ਹਰਿ ਵਸੈ ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਸੋਇ ॥
 ਇਸੁ ਹਰਿ ਮੰਦਰ ਮੈਂ ਸੋ ਹਰੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ ਬੀਚ ਅੰਤਰੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥
 ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਣਜੀਐ ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਹੋਇ ॥ ੧੧ ॥ ੧ ॥
 ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਦੁਰੇ ਵਣਜੀਐ ਤਬ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸਚਾ ਸੋਦਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ੧ ॥
 ਮਨ ਕੋ ਪ੍ਰਬਾਇ ਕਰ ਸਰਬ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਭੈ ਭਾਇ ਜਾਗੇ ਸੇ ਜਨ ਜਾਗ੍ਹਣ ਕਰਹਿ ਹਉਮੈ ਮੈਲੁ ਉਤਾਰਿ ॥
 ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੈ ਔਰ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਜਾਗੇ ਹੈਂ ਹਉਮੈ ਕੀ ਮੈਲ ਕੇ ਉਤਾਰ ਕਰਕੇ ਸੋਈ ਜਨ ਜਾਗਣਾ ਕਰਤੇ
 ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਜਨ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਜਾਗਹਿ ਘਰੁ ਅਪਣਾ ਰਾਖਹਿ ਪੰਚ ਤਸਕਰ ਕਾਢਹਿ ਮਾਰਿ ॥ ੧ ॥

ਐਸੇ ਜੋ ਸਦਾ ਹੀ ਜਾਗਣੇ ਹਾਰੇ ਹੋਂ ਕਾਮ ਰੂਪ ਆਈ ਪਾਥ(ਤਸਕਰ)ਚੋਰੇ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਕਾਢ ਦੇਤੇ ਹੋਂ ਸੋਆਪਣੇਅੰਤਸ-
ਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰ ਕੇ ਰਾਖਤੇ ਹੋਂ ਭਾਵ ਦਿਏ ਮੈਂ ਜੋ ਸੁਭ ਗੁਣ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਰਾਖ ਲੇਤੇਹੋਂ ॥ ੧ ॥

ਮਨ ਮੇਰੇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਪਿਆਇ ॥ ਜਿਤੁ ਮਾਰਗਿ ਹਰਿ

ਪਾਈਐ ਮਨ ਸੋਈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਿਆਇ ਜਿਸ ਮਾਰਗ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਹੇ ਮਨ ਸੋਈ ਕਰਮੋ
ਕੋ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਹਜ ਧੁੰਨਿ ਉਪਜੈ ਦੁਖੁ ਹਉਮੈ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਸਾਤਿ ਰੂਪੀ (ਧੁਨਿ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਦੁਖ
ਰਿਵੇ ਵਿਚੋਂ ਜਾਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਨਾਮਾ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਹਰਿਗੁਣ ਗਾਇ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰਥਮੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮਨ ਮੈ ਵਸੈਤਬ(ਸਹਜੇ) ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਨਕਰਤਾਹੈ ॥ ੨ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਮੁਖ ਸੋਹਣੇ ਹਰਿ ਰਾਖਿਆ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਵੇ ਮੈਂਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੇ ਮੁਖ(ਸੋਹਣੇ)ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੁਏ ਹੋਂ ॥

ਐਥੈ ਓਥੈ ਸੁਖੁ ਘਣਾ ਜਪਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਉਤਰੇ ਪਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਉਤਰੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਸ ਲੋਕ ਐ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਘਣਾ)
ਅਤੰਤ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਹਉਮੈ ਵਿਚਿ ਜਾਗਣੁ ਨ ਹੋਵਈ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਪਵਈ ਬਾਇ ॥

ਹਉਮੈਂ ਕੋ ਬੀਚ ਜਾਗਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈਐਹੰਕਾਰਕਰ ਹਰੀਕੀਭਗਤੀ ਭੀ ਬਾਇ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਭਤੀ ਹੈ ਭਾਵਪ੍ਰਵਾਨਨਹੀਂਹੋਤੀਹੈ॥

ਮਨਮੁਖ ਦਰਿ ਢੋਈ ਨਾ ਲਹਹਿ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਦ੍ਰੋਤਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੋਂ ਸੋ ਹਰੀ ਕੇ ਦਰ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਢੋਈ ਪਾਸ ਦੁਕਣਾ ਭਾਵ
ਆਵਰੁ ਨਹੀਂ ਲੇਤੇ ਹੋਂ ॥ ੪ ॥

ਪ੍ਰਿਗੁ ਖਾਣਾ ਪ੍ਰਿਗੁ ਪੈਨਣਾ ਜਿਨ੍ਹਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਦ੍ਰੋਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਪਿਆਰੁ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਭੀ ਪ੍ਰਿਗੁ ਹੈ ਐ ਪੈਨਣਾ ਭੀ ਪ੍ਰਿਗੁ ਹੈ ॥

ਬਿਸਥਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਵਿਸਥਾ ਰਾਤੇ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਹੋਹਿ ਖੁਆਰੁ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਵਿਸੇ ਰੂਪੀ ਦੁਰਗੰਧੀ ਵਿਸਥਾ ਮੈਂ ਰਾਤੇ ਹੁਏ ਹੋਂ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਵਿਸਥਾ ਕੇ ਕੀੜੇ ਹੈ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਜਨੀਓਂ ਕੋ ਪਾਇ
ਕਰ ਖਵਾਰ ਹੋਤੇ ਹੋਂ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭੋਟਿਆ ਤਿਨ੍ਹਾ ਵਿਟਹੁ ਬਲਿ ਜਾਉ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਉਪਰ ਸੇ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤਿਨਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਰਹਾਂ ਸਚੇ ਸਚਿ ਸਮਾਉ ॥ ੬ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜਬ ਮਿਲ ਰਹੂੰ ਤਬ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ(ਸਚੇ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਸਮਾਵੇ ॥ ੬ ॥

ਪੂਰੈ ਭਾਗਿ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ਉਪਾਇ ਕਿਤੈ ਨ ਪਾਇਆ ਜਾਇ ॥

ਪੂਰੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੋ ਨਾਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਉਪਾਵ ਜੋ ਪਾਯਾ ਨਹੀਂਜਾਤਾਹੈ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੇ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਹਉਮੈ ਸਬਦਿ ਜਲਾਇ ॥ ੭ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ (ਸਹਜ) ਯਜਾਨੁ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਐ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਹੀ ਹਉਮੈ ਕੋ ਜਲਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਹਰਿ ਸਰਣਾਈ ਭਜੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਕਰਣੈ ਜੋਗੁ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤ ਹੋਵਹੁ ਹਰੀ ਸਭ ਕਿਛੁ ਕਰਨੇ ਯੋਗਜ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੈ ਸੁ ਹੋਗੁ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰੁ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮੁ ਮੁਝਕੋਕਈ ਨਹੀਂ ਵੀਸਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕਰੇਗਾ ਸੋਈ
ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੮ ॥ ੨ ॥ ੭ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਵੀਹਗੁਰੂ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਤੇ ਹੂਏ ਅਪਨੀ ਦਸਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਭਾਸ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ਅਸ਼ਟਪਦੀਆ ॥ ੧੯ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਸੁਤ ਬਨਿਤਾ ॥ ਬੂਗਹਿ ਚੋਗ ਅਨੰਦ ਸਿਉ ਜੁਗਤਾ ॥
ਮਾਤਾ ਅੰ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਅੰ ਪੁਤ੍ਰ (ਬਨਿਤਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਜੋ ਸਨਬੰਧੀ ਹੈਂ ਇਨ੍ਹੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਜੀਵ (ਜੁਗਤਾ)
ਜੁਗੇ ਹੂਏ ਅਨੰਦ ਸੇ ਵਿਸੇ ਚੋਗ ਕੇ ਜੁਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਰਬਿ ਪਰਿਓ ਮਨ ਮੀਨ ਮੁਹਾਰਾ ॥ ਗੁਨ ਗਾਹਕ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰਾ ॥ ੧ ॥
ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮੋਹਿ ਕੇ ਮੀਨਾ ਜਾਨ ਕਰ ਇਨ੍ਹੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਉਰਬਿ ਪਰਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੇ ਕੇ ਗਾਹਿਕ ਸੰਤ
ਜਨ ਹੈਂ ਸੋਈ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ (ਅਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਏਕੁ ਹਮਾਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥ ਧਰ ਏਕਾ ਿ ਇਕ ਏਕਸੁ
ਕੀ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾ ਵਡ ਪੁਰਖੁ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਏਕੁ ਕਰਤਾ ਹਰੀ ਹਮਾਰਾ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੈ ਮੁਖਕੋ ਮਨ ਕਰ ਤਿਸ ਏਕ ਕੀ ਪਿਰ ਹੈ ਅੰ ਤਨ ਕਰ ਭੀ ਤਿਸ ਏਕ ਕੀ
ਏਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬ ਸਾਹੋਂ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹਮਾਰਾ ਵਡਾ ਸਾਹੁ ਸੁਆਮੀ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥

ਛਲ ਨਾਗਨਿ ਸਿਉ ਮੇਰੀ ਟੂਟਨਿ ਹੋਈ ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਇਹ ਬੂਠੀ ਧੋਹੀ ॥
ਭਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਇਸ ਛਲ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਸਰਪਨੀ ਸੇ ਮੋਹੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਟੂਟਣੀ ਹੁਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੂਰ ਭਈ ਹੈ
ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਖਕੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਯਾ (ਧੋਹੀ) ਛਲ ਰੂਪ ਬੂਠੀ ਹੈ ॥

ਮੁਖਿ ਮੀਠੀ ਖਾਈ ਕਉਰਾਇ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮਿ ਮਨੁ ਰਹਿਆ ਅਘਾਇ ॥ ੨ ॥
ਮੁਖਕੋ ਕਰਕੇ ਮੀਠੀ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਅੰ ਖਾਏ ਸੇ ਕੋਝੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਏਹ ਇਸਕਾ ਛਲ ਅੰਤ ਕੇ ਦੁਖਦਾਯਕ ਹੈ ਤਾਤੇ ਨਾਮ
ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਨ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰਾ ਮਨ (ਅਘਾਇ) ਕ੍ਰਿਪਾਤਿ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਲੋਭ ਮੋਹ ਸਿਉ ਗਈ ਵਿਖੋਇ ॥ ਗੁਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਿ ਮੋਹਿ ਕੀਨੀ ਛੋਇ ॥
ਤਿਸੀਂ ਕਰ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਸਿਉਂ ਭੀ ਹਮਾਰੀ (ਵਿਖੋਇ) ਪ੍ਰਤੀਤ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਿਬੁਤ ਗਈ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ
ਸਤਿਗੁਰ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਨੇ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਮੁਖਕੋ ਛੋਟ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ਭਾਵ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਇਹ ਠਗਵਾਰੀ ਬਹੁਤੁ ਘਰ ਗਾਲੇ ॥ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਕਿਰਪਾਲੇ ॥ ੩ ॥
ਇਹ ਠਗਵਾਰੀ ਠਗਨੇ ਵਾਲੇਹੋਂ ਇਨਨੇ ਬਹੁਤੇ ਘਰ ਗਾਲੇਹੋਂ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮ ਜਨ ਇਨ ਸੇ ਰਾਖਲੀਏਹੋਂ ॥੩॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਸਿਉ ਠਾਟੁ ਨ ਬਨਿਆ ॥ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸੁ ਮੋਹਿ ਕਾਨੀ ਸੁਨਿਆ ॥
ਤਿਸੀ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸਾਥ ਹਮਾਰਾ ਠਾਟ ਨਹੀਂ ਬਣਿਆ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਮੈਨੇ ਕਨੋਂ
ਕਰ ਸੁਣਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਹ ਦੇਖਉ ਤਹ ਮਹਾ ਚੰਡਾਲ ॥ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਅਪੁਨੈ ਗੁਰਿ ਗੋਪਾਲ ॥ ੪ ॥
ਜਹ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਹੀ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਚੰਡਾਲ ਜੀਵੋਂ ਦੁਖ ਦੇ ਰਹੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਹਮਕੋ ਤਿਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਗੋਪਾਲ
ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਦਸ ਨਾਰੀ ਮੈ ਕਰੀ ਦੁਹਾਗਨਿ ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਏਹ ਰਸਹਿ ਬਿਖਾਗਨਿ ॥
ਦਸ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਮੈ (ਦੁਹਾਗਨਿ) ਛੁਟੜ ਕਰੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਇਹ ਵਿਸੇ
ਰਸ ਅਗਨੀ ਵਤ ਹੈਂ ॥

ਇਨ ਸਨਬੰਧੀ ਰਸਾਤਲਿ ਜਾਇ ॥ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖੇ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੫ ॥
ਇਨ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਵਿਸਿਅਤ ਸਾਥ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰੀਤੀ ਬੰਧੀ ਹੈ ਸੋ ਰਸਾਤਲ ਅਰਥਾਤ ਅਧੋਗਤਿ ਕੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ
ਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਉਨੇ ਕਰਕੇ ਹਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਰਾਖੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਅਹੰਮੇਵ ਸਿਉ ਮਸਲਾਤਿ ਛੋਡੀ ॥ ਗੁਰਿ ਕਹਿਆ ਇਹੁ ਮੁਰਖੁ ਹੋਡੀ ॥
ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਸਾਥ ਤੇ ਹਮਨੇ ਸਲਾਹਿ ਕਰਨੀ ਹੀ ਛੋਡੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮਕੋ ਕਹਿਆ ਹੈ ਇਹ ਹੰਕਾਰ ਜਿਦੀਆ
ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰਸੋਂ ਮੈਂ ਮੁਰਖਤਾ ਅਰ ਜਿਦ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਨੀਘਰੁ ਘਰੁ ਕਹੀ ਠ ਪਾਏ ॥ ਹਮ ਗੁਰਿ ਰਾਖਿ ਲੀਏ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥ ੬ ॥
ਏਹ ਹੰਕਾਰ ਨਿਘਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰਸ (ਕਹੀ) ਕਦੇ ਸਰੂਪ ਕੋਂ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਹਮ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਮੈ ਲਿਵ

ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਇਨ ਲੋਗਨਿ ਸਿਉ ਹਮ ਭਏ ਬੈਰਾਈ ॥ ਏਕ ਗ੍ਰਿਹ ਮਹਿ ਦੁਇ ਨ ਖਟਾਈ ॥
ਇਨ ਪੁਰਬੋਕਤ ਭਾਵ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸਿਉਂ ਹਮ ਬਿਰਾਈ ਵੈਰੀ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਏਕ ਅੰਤਸਕਰਨ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ ਵੈਰੀ-
ਸੰਪਤੀ ਅੰ ਆਸਰੀ ਸੰਪਤਿ ਦੋਨੋਂ ਨਹੀਂ (ਖਟਾਈ) ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਏ ਪ੍ਰਭ ਪਹਿ ਅੰਰਿਹ ਲਾਗਿ ॥ ਕਰਹੁ ਤਪਾਵਸੁ ਪ੍ਰਭ ਸਰਬਾਗਿ ॥ ੭ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਅੰਰਿਹ) ਪਲੇ ਲਾਗ ਕਰ ਅਥ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਹੈਂ ਤਬ ਹਮਨੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਹਮਾਰੇ
ਸਰਬਰਸ਼ ਪ੍ਰਭੁ ਹਮਾਰਾ (ਤਪਾਵਸੁ) ਨਿਆਉਂ ਕਰੀਏ ॥ ੭ ॥

ਪ੍ਰਭ ਹਸਿ ਬੋਲੈ ਕੀਏ ਨਿਆਏ ॥ ਸਗਲ ਦੂਤ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਲਾਏ ॥
ਤਬ ਪ੍ਰਭੁ ਮੁਖ ਕੇ ਹਸਕਰ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਬੋਲੇ ਅੰ ਹਮਾਰੇ ਨਿਆਉਂ ਸਭ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਸੰਪੂਰਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ
ਦੂਤ ਮੇਰੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਲਗਾਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਕਿ ਸਭ ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਦੂ ਨਾਕੁਰੁ ਇਹੁ ਗ੍ਰਿਹੁ ਸਭੁ ਤੇਰਾ ॥ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰਿ ਕੀਆ ਨਿਬੇਰਾ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਪ੍ਰਸੰਨ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਇਹ ਨਿਬੇਰਾ ਕਰਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਐਸੀ ਗਜ਼ਾਤ
ਹੋਤੀ ਹੈ ਤੂੰ ਹੀ ਇਨ ਸਭਨੋਂ ਕਾ ਨਾਕਰ ਹੈਂ ਅੰਰ ਇਹ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਘਰ ਸਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ
ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੁਕਮ ਹੈ ਸਭ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ੧ ॥
ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਪਖੰਡੀਓਂ ਕੋ ਤਾੜਨਾ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਮਨ ਮਹਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਹਾ ਅਹੰਕਾਰਾ ॥ ਪੂਜਾ ਕਰਹਿ ਬਹੁਤੁ ਬਿਸਥਾਰਾ ॥
ਮਨ ਮੈਂ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਹੈਂ ਅਰ ਬਹੁਤ ਬਿਸਥਾਰੋਂ ਸੰਪੂਰਨ ਹੁਆ ਪੂਜਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਕਰਿ ਇਸਨਾਨੁ ਤਨਿ ਚੜ੍ਹ ਬਣਾਏ ॥ ਅੰਤਰ ਕੀ ਮਲੁ ਕਬਹੀ ਨ ਜਾਏ ॥ ੧ ॥
ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹਾਈ ਚਿਹਨ ਭੀ ਬਣਾਏ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਕੀ ਹਉਮੈ ਮਲ
ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਇਤੁ ਸੰਜਮਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਿਨਹੀ ਨ ਪਾਇਆ ॥ ਭਗਉਤੀ
ਮੁਦਾ ਮਨੁ ਮੋਹਿਆ ਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਜਬ ਤਕ ਮਨ ਮਾਇਆ ਕਰ ਮੋਹਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਮੁਦਰਾ ਪਹਰਨੇ ਤੇ ਅਰ ਭਗਉਤੀ ਕਹਾਵਨਾ ਇਸ ਸੰਜਮ ਜਤਨ ਕਰ
ਤਬ ਤਕ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪਾਪ ਕਰਹਿ ਪੰਚਾ ਕੇ ਬਸਿ ਰੇ ॥ ਭੀਰਥਿ ਨਾਇ ਕਹਹਿ ਸਭਿ ਉਤਰੇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਪੰਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਵਸ ਹੁਏ ਹੁਏ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅੰ ਭੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ
ਹੈਂ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪ ਸਭ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥

ਬਹੁਰਿ ਕਮਾਵਹਿ ਹੋਇ ਨਿਸੰਕ ॥ ਜਮ ਪੁਰਿ ਬਾਂਧਿ ਖਰੇ ਕਾਲੰਕ ॥ ੨ ॥
ਪੁਨਾ ਨਿਸੰਕ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਔਰ ਪਾਪ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪਾਪ ਕਰ ਕਲੰਕੀਓਂ ਕੋ ਜਮਦੂਤ ਬੰਧਕਰ(ਖਰੇ) ਲੈਗਏਹੈਂ ॥੨॥

ਪ੍ਰਘਰ ਬਾਂਧਿ ਬਜਾਵਹਿ ਤਾਲਾ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਪਟੁ ਫਿਰਹਿ ਬੋਤਾਲਾ ॥
ਜੋ ਬਾਂਧਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਘਰੁ ਬਾਂਧ ਕਰ ਤਾਲੇ ਕੋ ਬਜਾਵਤੇਹੈਂ ॥ ਅੰਤਰ ਕਪਟੁ ਹੈ ਤੋ ਉਹ(ਬੋਤਾਲਾ) ਪਿਸਾਰੋਂ ਵਤਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਰਮੀ ਮਾਰੀ ਸਾਪੁ ਨ ਮੂਆ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਨੈ ਜਿਨਿਛੁ ਕੀਆ ॥ ੩ ॥
ਵਰਮੀ ਤੋ ਮਾਰੀ ਪਰੰਤੂ ਇਸਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਰ ਸਰਪ ਨਹੀਂ ਪੂਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਸਰੀਰ ਕੋ ਦੁਖ ਦੀਆ ਪਰੰਤੂ ਮਨ ਨਹੀਂ
ਮਰਤਾ ਛਕਾ ॥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਤੁਝਕੋ ਕੀਆ ਅਰਥਾਤ ਰਚਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਮੰਦਰ ਤਾਪੁ ਗੀਰੀ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰਾ ॥ ਅਪਦਾ ਕਾ ਮਾਰਿਆ ਗ੍ਰਿਹੁ ਤੇਨਸਤਾ ॥ ੪ ॥
(ਪੰਖਾਰ) ਪ੍ਰੰਟੀਆ ਤਪਦਾ ਹੈ ਅੰ ਗੇਹੁ ਮੈਂ ਰੰਗ ਕਰ ਬਸਤ੍ਰਾ ਕੋ ਪਹਿਰਤਾ ਹੈ ॥ ਅਪਦਾ ਕਾ ਮਾਰਿਆ ਹੁਆ ਗ੍ਰਿਹ ਤੋ
ਨਸਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਸੀ ਬਿਪਤਾ ਕਰ ਛੇਕ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦੇਸੁ ਛੋਡਿ ਪਰਦੇਸਿ ਧਾਇਆ ॥ ਪੰਚ ਚੰਡਾਲ ਨਾਲੇ ਲੈ ਆਇਆ ॥ ੪ ॥
ਅਪਨੇ ਦੇਸ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਪਰਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਧਾਇਆ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਪੰਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਚੰਡਾਲੋਂ ਕੋ ਸਾਥ ਹੀ ਲੈ ਆਯਾ
ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਪਰਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਭਰਮਦੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਾ ॥ ੪ ॥

ਕਾਨ ਫਰਾਇ ਹਿਰਾਏ ਟੂਕਾ ॥ ਘਰਿ ਘਰਿ ਮਾਂਗੀ ਤ੍ਰਿਪਤਾਵਨ ਤੇ ਚੂਕਾ ॥
ਕਾਨੋ ਕੋ ਪੜਵਾਇ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਸੋਗੀ ਹੋਕਰ ਭੀ ਟੁਕੜੇ ਕੋ (ਹਿਰਾਏ) ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਘਰ ਘਰ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਮਾਂਗਤਾ ਹੈ
ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਨੇ ਸੇ ਚੂਕ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਨਿਤਾ ਛੱਡਿ ਬਦਨਦਰਿ ਪਰਨਾਰੀ ॥ ਵੇਸਿ ਨ ਪਾਈਐ ਮਹਾਂਦੁਖਿਆਰੀ ॥ ੫ ॥
ਅਪਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਪਰਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੋ ਖੋਟੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਹਿ ਹੋ ਭਾਈ ਇਨ ਪਖੰਡੀ
ਵੇਸੋਂ ਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਤਿਸ ਕਰ ਜੀਵ ਮਹਾ ਦੁਖੀ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਬੋਲੈ ਨਾਹੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਮੋਨੀ ॥ ਅੰਤਰਿ ਕਲਪ ਭਵਾਈਐ ਜੋਨੀ ॥
ਔਰ ਜੋ ਪਖੰਡ ਕਰ ਮੋਨੀ ਹੋਇ ਬੈਠਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਸੇ ਬੋਲਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਰਿਦੇ ਬੀਚਕਲਪਨਾਹਿਤਜੋਨੋਂ ਭਵਾਈਐਗਾ ॥

ਅੰਨ ਤੇ ਰਹਤਾ ਦੁਖੁ ਦੇਹੀ ਸਹਤਾ ॥ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੈ ਵਿਆਪਿਆ ਮਮਤਾ ॥ ੬ ॥
ਪੁਨਾ ਅੰਨ ਛਕਨੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਭੂਖ ਕਾ ਦੁਖ ਦੇਹੀ ਮੈਂ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਖੰਡ ਸੇ ਬ੍ਰਤਾਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹੁਕਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਔ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਮਮਤਾ ਕਰ ਵਿਆਪਿਆ ਹੁਆ ਅਰਥਾਤ ਗੁਸਿਆਹੂਆਰੀ ॥ ੬ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਈ ਪਰਮਗਣੇ ॥ ਪੂਛਹੁ ਸਗਲ ਬੇਦ ਸਿਮ੍ਰਿਤੇ ॥
ਤਾਂਹਿ ਹੋ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪਰਮਗਣੀ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਹੈ ॥ ਸੰਪੂਰਨ ਵੇਦੋਂ ਐ ਸਿਮ੍ਰਿਤੀਓਂ
ਕੋ ਪੂਛ ਕਰ ਦੇਖ ਲੇਵਹੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਰੈ ਅਜਾਈ ॥ ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਘਰ ਠਹਿਰ ਨ ਠਾਈ ॥ ੭ ॥
ਮਨਮੁਖ ਸਦਾ (ਅਜਾਈ) ਵਿਅਰਥ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਹੈ ਕਿ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ (ਬਾਲੂ) ਮੱਦੇ ਰੋਤੇ ਕੇ ਘਰਬਨਾਏ
ਹੁਏ ਕੋ ਠਹਰਨੇ ਕੀ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਸੀਘਰ ਹੀ ਗਿਰ ਪੜਤਾਹੈ ਤੈਸੇ ਤਿਨਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਅਨਿਤਤਾ ਪਹਿ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸਨੋ ਭਏ ਗੁੰਬੰਦ ਦਇਆਲਾ ॥ ਗੁਰਕਾ ਬਚਨੁ ਤਿਨਿ ਬਾਧਿਓ ਪਾਲਾ ॥
ਜਿਸਨੋ ਗੰਬੰਦ ਆਪ ਹੀ ਦਇਆਲਾ ਭਏ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਬਚਨੁ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਤਿਨੋਂ ਅਪਨੇ ਪਲੇ ਮੈਂ ਬਾਧ ਲੀਆ
ਹੈ ਭਾਵ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਿਚ ਕਰ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕੋਇ ਮਧੋ ਕੋਈ ਸੰਤੁ ਦਿਖਾਇਆ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨਕੈ ਸੰਗਿ ਤਰਾਇਆ ॥ ੮ ॥
ਕੋਝੋਂ ਮਧੋ ਕੋਈ ਐਸਾ ਸੰਤ ਹਮਕੋ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤਿਸ ਕੋ ਸਾਥ ਲਗਾਇਕੇ
ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਤਰਾਯਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਜੇ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਤਾ ਦਰਸਨੁ ਪਾਈਐ ॥ ਆਪਿ ਤਰੈ ਸਭੁ ਕੁਟੰਬ ਤਰਾਈਐ ॥ ਰਹਾਉਦੂਜਾ ॥ ੨ ॥
ਜੇਕਰ ਪੂਰਬਲਾ ਪੁੰਨ ਹੋਵੈ ਤਬ ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਸੇ ਆਪ ਭੀ ਤਰ ਜਾਈਤਾਹੈ ਪੁਨਾਔਰਸਰਬ
ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਭੀ ਤਰਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਅਪਨੇ ਲਾਭ ਹੁਏ ਕੀ ਦਸਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਖੋਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਾਮੁ ਕਿਲਬਿਖੁ ਸਭਿ ਕਾਟੇ ॥ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਕਾਗਰ ਢਾਟੇ ॥
ਤੇਰੇਨਾਮਕੋ ਸਿਮਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸੰਪੂਰਨ ਮਹਾਪਾਪਹਮਨੇਕਾਟੇ ਹੈ ਪੁਨਾਧਰਮਰਾਇਕੋ ਪਾਸਹਿ ਸਾਥਦੇਨੇ ਕੇਕਾਗਜਭੀ ਫਟਗਏ ਹੈ
ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲਿ ਹਰਿ ਰਸੁ ਪਾਇਆ ॥ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਰਿਦ ਮਾਹਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੧ ॥
ਹਮਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਹਰਿਨਾਮ ਰਸ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮਕਾ ਸਰੂਪ ਅਥਹਮਾਰੇਰਿਦੇ
ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਰਮਤ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ॥ ਤੇਰੇ ਵਾਸ ਚਰਨ ਸਰਨਾਇਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ ਰਹੀ ਤੇਰੇ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਰਮਤ) ਜਪਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹਮਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸੁਖ ਪਾਇਆ ਹੈ ਔ ਤੇਰੇ
ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਮੈਂ ਸਰਨ ਆਇਆ ਹੂੰ ॥

ਥੂਕਾ ਗਉਣੁ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰੁ ॥ ਗੁਰਿ ਦਿਖਲਾਇਆ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ ॥
ਤਾਂਹਿ ਅਥ ਅਗਯਾਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰਾ ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਿਟਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਰ ਹਮਾਰਾ ਆਵਾਗਉਣੁ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮ ਮਰਨਾ (ਥੂਕਾ)
ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਅਥ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਖੜੇ (ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰੁ) ਗਯਾਨ ਦਿਖਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਦਾ ਰਾਤਾ ॥ ਪ੍ਰਭੁ ਜਨਾਇਆ ਤਬਹੀ ਜਾਤਾ ॥ ੨ ॥
ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਮੈਂ ਹਮਾਰਾ ਮਨ ਤਨ ਸਦਾ ਰਾਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂਹਿ ਹੋ ਪ੍ਰਭੁ ਜਬ ਤੁਮਨੇ ਮੁਖੜੇ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਜਨਾਯਾ
ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਮੈਨੇ (ਜਾਤਾ) ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਰਵਿਆ ਸੋਇ ॥ ਤਿਸੁ ਬਿਨੁ ਬੀਜੇ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਘਰੋਂ ਘਟੇ ਬੀਚ ਸੋ ਤੂੰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਰਵਿਆ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ (ਬੀਜੋ) ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅੰਸੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਬੈਰ ਬਿਰੋਧ ਛੇਦੇ ਭੇ ਭਰਮਾ ॥ ਪ੍ਰਭਿ ਪੁੰਨਿ ਆਤਮੈ ਕੀਨੇ ਧਰਮਾ ॥ ੩ ॥

ਤਿਸੀ ਕਰ ਵੈਰ ਅਬ ਕਾ ਔ ਵਿਰੋਧ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਔ ਭਰਮ ਭੇ ਸੰਪੂਰਨ ਛੇਦੇ ਅਰਥਾਤ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਪੁੰਨਜ (ਆਤਮੈ) ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਭੂ ਤੁਮਨੇ ਹਮ ਧਰਮਾਤਮਾ ਕੀਨੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਮਹਾਂ ਤਰੀਗ ਤੇ ਕਾਵੈ ਲਾਗਾ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕਾ ਦੂਟਾ ਗਾਂਢਾ ॥

ਤਾਤੇ ਮਹਾ(ਤਰੀਗ) ਜਲ ਵਾਲਾ ਜੋ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਮੈਂ ਅਬ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਕਾਵੈ) ਕਿਨਾਰੇ ਪੁਰ ਲਾਗਾ ਹੋਇ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੇ ਕਾਮੈਂ ਜੋ ਦੂਟਾ ਹੁਆਥਾਤਿਸਮੈ ਹਮਕੇ ਹੋਹਰੀ ਅਬ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਸਾਥ ਗੋਵਲੀਆ ਹੋਭਾਵਮਿਲਾਇਲੀਆ ਹੈ ॥ **ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮ ਨਾਮ ਸਮਾਲਿਆ ॥ ਅਪੁਨੈ ਠਾਕੁਰਿ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿਆ ॥ ੪ ॥**

ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸੰਭਾਲਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਏਹੀ ਜਪ ਤਪ ਔ ਇੰਦ੍ਰੇ ਆਦੀ ਕਾ ਸੰਜਮ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਹੇ ਠਾਕਰ ਮੁਝਕੋ ਅਪਨਾ ਦਾਸ ਜਾਨ ਕਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ (ਨਿਹਾਲਿਆ) ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮੰਗਲ ਸੂਖ ਕਲਿਆਣ ਤਿਥਾਈਂ ॥ ਜਹ ਸੇਵਕ ਗੋਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ਜਹਾ ਤੇਰੇ ਸੇਵਕ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇਹੈਂ ਤਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਉਤਸਾਹ ਔ ਸੁਖਪੁਨਾ ਮੁਕਤੀ ਸਦਾ ਰਹਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਗੋਪਾਲ ॥ ਜਨਮ ਜਨਮ ਕੇ ਮਿਟੇ ਬਿਤਾਲ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਜਬ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਪੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਤਬ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੇ ਕੇ ਜੋ ਹਮਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਿਸ਼ਾਚ ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਬੇ ਜੋ ਮਿਟ ਗਏ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਹੋਮ ਜਗ ਉਰਧ ਤਪ ਪੂਜਾ ॥ ਕੋਟਿ ਤੀਰਥ ਇਸਨਾਨੁ ਕਰੀਜਾ ॥

ਹੋਮ ਔ ਯਗ ਆਦੀ ਕਰਮ ਪੁਨਾ ਤਪ ਜੋ(ਉਰਧ)ਖੜੇ ਹੋਕਰ ਉਚੀਆ ਭੁਜਾ ਕਰਵੇ ਕਰਨੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪੂਜਾ ਆਦੀ ਹਮਨੇ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈ ਔਰ ਕਰੋੜੋਂ ਤੀਰਥੋਂ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਭੀ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਜੋ ਕਿਆ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਿਮਖ ਰਿਦੈ ਧਾਰੇ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਜਪਤ ਸਭਿ ਕਾਰਜ ਸਾਰੇ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮਨੇ ਤੇਰੇ ਚਰਨ ਕਮਲ ਜੋ ਰਿਦੈ ਬੀਚ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਇਹੀ ਪੂਰਬੋਕਤ ਤਪ ਆਦਿ ਸਾਧਨ ਕਰ ਲੀਏ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੁਝ ਕੋ ਜਪਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹਮਨੇ ਅਪਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਮੋਖਾਦੀ ਕਾਰਜ ਸਵਾਰੇ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਪ੍ਰਭ ਥਾਨੁ ॥ ਹਰਿਜਨ ਲਾਵਹਿ ਸਹਜਿ ਧਿਆਨੁ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਤੇਰਾ ਅਸਥਾਨ ਸਰਬ ਉਚਿਤ ਤੇ ਉਚਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਜੋ ਜਨ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸ (ਸਹਜ) ਸਾਤ ਪਦ ਮੈਂ ਸਦਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਦਾਸ ਦਾਸਨ ਕੀ ਬਾਛਉ ਧੂਰਿ ॥ ਸਰਬ ਕਲਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਰਪੂਰਿ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਸਰਬ(ਕਲਾ)ਸਕਤੀਓਂ ਕਰ ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰੀਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਚਰਨਦੁਲੀ ਬਾਛਤਾਹੂੰ ॥੭॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਨੇਰਾ ॥ ਮੀਤ ਸਾਜਨ ਭਰਵਾਸਾ ਤੇਰਾ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਰੂਪੀ ਅਤੀ ਨਿਕਟਵਰਤੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੈਂ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਕੇ ਸਜਨ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈ ਤਿਨੇ ਕੋ ਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਭਰੋਸਾ ਹੈ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੀਨੇ ਅਪੁਨੇ ਦਾਸ ॥ ਜਪਿ ਜੀਵੈ ਨਾਨਕੁ ਗੁਣਤਾਸ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥੭॥੧੨ ॥

ਅਪਨੇ ਦਾਸ ਆਪਨੇ (ਕਰੁ) ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਪਕੜ ਲੀਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੁਣੇ ਕੇ (ਤਾਸ) ਸਮੁੰਦਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹਮ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਜਪ ਕਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ॥ ੮ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥੭॥੧੨ ॥

ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਅਪਨੀ ਸਿਧਾਤ ਵਾ ਲਾਭ ਕੀ ਦਾਸ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਬਿਭਾਸ ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਰਨ ਜੀਵਨ ਕੀ ਸੈਕਾ ਨਾਸੀ ॥ ਆਪਨ ਰੰਗਿ ਸਹਜ ਪਰਗਾਸੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਰਣੋ ਔ ਜੀਵਣੋ ਕੀ ਹਮਾਰੀ ਸੈਕਾ ਨਾਸ ਹੋਗਈ ਹੈ ਯਥਾ ਮਰਨੋਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਜੀਵਣ ਕੀ ਨਹੀਂ ਆਸ ਕਿਉਂਕਿ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦ ਕੀ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਪ੍ਰਗਟੀ ਜੋਤਿ ਮਿਟਿਆ ਅੰਧਿਆਰਾ ॥ ਰਾਮਰਤਨੁ ਪਾਇਆ ਕਰਤ ਬੀਚਾਰਾ ॥੧॥ਚਹਾਉ ॥

ਅਬ ਹਮਾਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗਿਆਨਕੀ ਜੋਤ ਪ੍ਰਗਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਾਰਾ ਮਿਟ ਗਿਆ ਹੈ ਵੀਚਾਰਕੋਂ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਹਮਨੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਹ ਅਨੰਦ ਦੁਖ ਦੂਰਿ ਪਇਆਨਾ ॥ ਮਨੁ ਮਾਨਕੁ ਲਿਵ ਤਤੁ ਲੁਕਾਨਾ ॥ ੨ ॥
ਜਿਸ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਇਹੁ ਅਨੰਦ ਭਇਆ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਸਰਬ ਦੁਖਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀਤੇ ਮਨ ਜੋ ਮਾਨਕ ਰੂਪ ਸੁਖ ਥਾ
ਜੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕੇ (ਤਤੁ) ਸਰੂਪ ਕੀ ਲਿਵ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਲੁਕ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਆ ਸੁ ਤੇਰਾ ਭਾਣਾ ॥ ਜੋ ਇਵ ਬੂਝੈ ਸੁ ਸਹਜਿ ਸਮਾਣਾ ॥ ੩ ॥
ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਸਭ (ਤੇਰਾ) ਭਾਣਾ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਸਭ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪਰਕਾਰ
ਜਿਸਨੇ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਜੋਈ (ਸਹਜ) ਸਭ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਕਿਲਬਿਖ ਗਏ ਖੀਣਾ ॥ ਮਨੁ ਭਇਆ ਜਗ ਜੀਵਨ ਲੀਣਾ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਸਰਬ ਪਾਪ (ਖੀਣਾ) ਨਾਸ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਜਗਜੀਵਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ
ਲੀਨ ਭਇਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਮਾਨ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਭ੍ਰਾਂਤੀ ਕਹ ਕਰ ਏਕਤਾ ਰੂਪ ਕੇ ਨਿਸਚੇ ਹੋਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਅਲਹੁ ਏਕੁ ਮਸੀਤਿ ਬਸਤੁ ਹੈ ਅਵਰੁ ਮੁਲਖੁ ਕਿਸੁ ਕੇਰਾ ॥
ਹੇ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਹਮ ਤੁਮਾਰੇ ਜੋ ਪੁਛਤੇ ਹਾ ਜੇਕਰ (ਅਲਹੁ) ਖੁਦਾਇ ਏਕ ਮਸੀਤ ਹੈ ਤਾ ਤੁਮ ਕਰੋ ਔਰ ਮੁਲਖ
ਕਿਸਕਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਸਰਬ ਮੈਂ ਵਹੁ ਪੂਰਨ ਹੈ ॥

ਹਿੰਦੂ ਮੂਰਤਿ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੀ ਦੁਹ ਮਹਿ ਤਤੁ ਨਹੇਰਾ ॥ ੧ ॥
ਪੁਨਾ ਹਿੰਦੂ ਮੂਰਤ ਆਦਿ ਨਾਮ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਹੀ ਹਰੀ ਕੋ ਨਿਵਾਸੀ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ
ਭਾਤੇ ਦੋਨੋਂ ਮੈਂ ਹੀ ਤਤ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹਮਨੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ॥

ਅਲਹ ਰਾਮ ਜੀਵਉ ਤੇਰੇ ਨਾਈ ॥ ਤੂ ਕਰਿ ਮਿਹਰਾਮਤਿ ਸਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥
ਹੇ (ਅਲਹ) ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਤੇ ਅਗੋਚਰ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਤੇਰੇ ਨਾਮੋਂ ਕੇ ਜਪਨੇ ਕਰ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ
ਭਾਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਸਾਈ ਤੂੰ ਮੁਖ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ॥

ਦਖਨ ਦੇਸ ਹਰੀ ਕਾ ਬਾਸ ਪਾਛਿਮਿ ਅਲਹ ਮੁਕਾਮਾ ॥
ਹਿੰਦੂ ਲੋਕ ਦਖਨ ਦੇਸ ਮੈਂ ਰਾਮਸਰ ਆਦਿਕੋਂ ਹਰੀਕਾ ਨਿਵਾਸ ਮਾਨਤੇਹੈਂ ਔਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਪਸਰਮ ਦਿਲਾਮੈਂ ਮਕੇ ਕੋ
ਅਲਹ ਕਾ ਮੁਕਾਮ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਭੁਲ ਹੈ ॥

ਦਿਲ ਮਹਿ ਖੋਜਿ ਦਿਲੈ ਦਿਲਿ ਖੋਜਹੁ ਏਹੀ ਠਹੁਰ ਮੁਕਾਮਾ ॥ ੨ ॥
ਤਾਂਤਿ ਹੇ ਲੋਕੋ ਵੀਚਾਰ ਫਾਰੇ ਅਪਨੇ ਦਿਲ ਮੈਂ ਖੋਜ ਕਰ ਸਰਬ ਕੇ ਦਿਲੋਂ ਮੈਂ ਵਿਆਪਕ ਕੋ ਖੋਜੇ ਸੋ ਕਿਆ ਖੋਜੇ ਕਿ ਏਹ
ਅੰਤਸ਼ਕਰਨ ਤਿਸਕੇ ਮੁਕਾਮ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਬ੍ਰਹਮਨ ਗਿਆਸ ਕਰਹਿ ਰਉਬੀਸਾ ਕਾਜੀ ਮਹਰਮ ਜਾਨਾ ॥
ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਤੋ ਬਰਸ ਮੈਂ ਰੋਬੀਸ-੨੪ (ਗਿਆਸ) ਇਕਾਦਸੀ ਰਾਮਨੋਮੀ ੨੫ ਨਰ ਸਿੰਘਚੋਦਹ-੨੬ ਜਨਮਅਸਟਮੀ ੨੭ ਬਾਦਨ
ਵਾਦੀ ੨੮ ਗਣੇਸ ਚੌਥ ੨੯ ਸਿਵਰਾਤ੍ਰੀ ੩੦ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਦਿਨ ਜਾਨਕਰ ਬ੍ਰਤ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਜੀਓ
ਨੇ (ਮਹਰਮ) ਮਹੀਨਾ ਰਮਜਾਨ ਕਾ ਅਰਥਾਤ ਰੋਜਿਓਂ ਕਾ ਸ਼੍ਰੇਸਟ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਗਿਆਰਹ ਮਾਸ ਪਾਸ ਕੈ ਰਾਖੇ ਏਕੈ ਮਾਹਿ ਨਿਧਾਨਾ ॥ ੩ ॥
ਤਾਤੇ ਭਰਮ ਕਰ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਗਿਆਰਾ ਮਹੀਨਿਓਂ ਕੋ ਤੋ ਅਸਾਰ ਜਾਨਕਰ (ਪਾਸ) ਕਿਨਾਰੇ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ
ਮਹੀਨੇ ਮੈਂ ਹੀ (ਨਿਧਾਨਾ) ਨਿਓਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਪਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਕਹਾ ਉਭੀਸੇ ਮਜੇਨੁ ਕੀਆ ਕਿਆ ਮਸੀਤਿ ਸਿਰੁ ਨਾਏ ॥
ਉਭੀਸੇ ਦੇਸ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਜਗਨਨਾਥ ਜੀਕਾ ਦਰਸਨ ਔ ਸਮੁੰਦਰ ਕਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕੀਆ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮਸੀਤ ਮੈ
ਜਾਇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਇਆ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਦਿਲ ਮਹਿ ਕਪਟੁ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰੈ ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਬੈ ਜਾਂਏ ॥ ੪ ॥
ਦਿਲ ਮੈਂ ਕਪਟ ਧਾਰਕੇ ਨਿਵਾਜ ਪਛਤੇ ਹੁਏ ਸਮਾ (ਗੁਜਾਰੈ) ਬੀਤਾਵਤਾ ਹੈ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਔਰ ਜੇਕਰ ਹਜ ਵਾਸਤੇ ਕਾਬੈ ਮੈਂ
ਜਾਵੈ ਤਬ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਚਿਤਤੀ ਸਵਾਈ ਔ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਯਥਾਰਥ
ਲਾਭ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਤੁਮਾਰੇ ਨਿਸਚੇ ਮੈਂ ਕਿਆ ਹੈ ?

ਏਤੇ ਅਉਰਤ ਮਰਦਾ ਸਾਜੇ ਏ ਸਭ ਰੂਪ ਤੁਮਾਰੇ ॥
ਉਤ੍ਰ ॥ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਏਤੇ) ਇਤਨੇ ਭਾਵ ਬਹੁਤ (ਅਉਰਤ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਔ (ਮਰਦਾ) ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੇ (ਸਾਜੇ) ਰਚੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ
ਇਹੁ ਸਰਬ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਤੁਮਾਰੇ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਪ੍ਰਗਰਾ ਰਾਮ ਅਲਹ ਕਾ ਸਭ ਗੁਰ ਪੀਰ ਹਮਾਰੇ ॥ ੫ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਤਿਸ ਰਾਮ ਐ ਅਲਹ ਕਾ (ਪ੍ਰਗਰਾ) ਬਚਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕਾ ਬਾਲਕਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਏਹ ਰਾਮ ਐ ਅਲਹ
ਕੋ ਹਮਨੇ ਏਕ ਰੂਪ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹਿੰਦੂਆਂ ਮੈਂ ਜੋ ਸੰਤ ਹੋਂ ਸਭ ਹਮਾਰੇ ਗੁਰੂ ਹੋਂ ਐ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਫਕੀਰ
ਹੋਂ ਜੋ ਸਭ ਪੀਰ ਹੋਂ ॥ ੫ ॥

ਕਹਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸੁਨਹੁ ਨਰ ਨਰਵੈ ਪਰਹੁ ਏਕ ਕੀ ਸਰਨਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ (ਨਰ) ਪੁਰਸੋ ਐ ਹੋ (ਨਰਵੈ) ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਤੁਮ ਹਮਾਰੇ ਬਚਨ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋ ਵਾ ਹੋ ਨਰੋ
(ਨਰਵੈ) ਨਿਰਨੈ ਸੁਨੋ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਹੀ ਸਰਨ ਪਰੋ ॥

ਕੇਵਲ ਨਾਮੁ ਜਪਹੁ ਰੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਤਬਹੀ ਨਿਹਚੈ ਤਰਨਾ ॥ ੬ ॥ ੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਪ੍ਰਾਣੀਓ (ਕੇਵਲ) ਏਕ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਪ ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਜਪੋਗੇ ਤਬ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤੁਮਾਰਾ
ਤਰਨਾ ਹੋਇਗਾ ॥ ੬ ॥ ੨ ॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਅਵਲਿ ਅਲਹ ਨੂਰੁ ਉਪਾਇਆ ਕੁਦਰਤਿ ਕੇ ਸਭ ਬੰਦੇ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ (ਅਲਹ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਏਕ (ਨੂਰ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਕਰ (ਕੁਦਰਤਿ) ਸਕਤੀ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਅਰਥਾਤ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ
ਵਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ (ਬੰਦੇ) ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਏਕ ਨੂਰ ਤੇ ਸਭੁ ਜਗੁ ਉਪਜਿਆ ਕਉਨ ਭਲੇ ਕੇ ਮੰਦੇ ॥ ੧ ॥

ਜਬ ਏਕ (ਨੂਰ) ਚੇਤਨ ਤੇ ਹੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਤਬ ਇਨ ਮੈਂ ਸੇ ਭਲੇ ਕੌਣ ਕਹੀਏ ਔਰ ਮੰਦੇ ਕਿਨਕੋ ਕਹੀਏ
ਭਾਵ ਸਰਬ ਰੂਪ ਓਹੀ ਹੈ ॥ ਅਬ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤੋਂ ਸੇ ਅਭੇਦਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੋਂ ॥ ੧ ॥

ਲੋਗਾ ਭਰਮਿ ਨ ਭੁਲਹੁ ਭਾਈ ॥ ਖਾਲਿਕੁ ਖਲਕ ਖਲਕ

ਮਹਿ ਖਾਲਿਕੁ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸ੍ਰਬਨਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਲੋਕੋ ਭਰਮ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰ ਨਹੀਂ ਭੂਲੋ (ਖਲਕ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ (ਖਾਲਿਕੁ) ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਮੈਂ ਕਲਪਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਐ
ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਮੈਂ ਖਾਲਕ ਅਪਿਸਠਾਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂਕੋਈ
ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਰਬ ਰੂਪ ਓਹੀ ਹੈ ॥

ਮਾਟੀ ਏਕ ਅਨੇਕ ਭਾਂਤਿ ਕਰਿ ਸਾਜੀ ਸਾਜਨਹਾਰੈ ॥

ਜੈਸੇ ਸਾਜਨਹਾਰ ਘੁਮਾਰ ਨੇ ਏਕ (ਮਾਟੀ) ਮਿੱਤਕਾ ਸੇ ਅਨੇਕ ਭਾਤੋਂ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਰਚਨਾ (ਸਾਜੀ) ਰਚੀ ਹੈ ॥

ਨਾ ਕਛੁ ਪੈਰ ਮਾਟੀ ਕੇ ਭਾਂਡੇ ਨਾ ਕਛੁ ਪੈਰ ਕੁੰਡਾਰੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਨ ਮੈਂ ਤੇ ਮਿਟੀ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਕਛੁ (ਪੈਰ) ਨੂਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕਛੁ ਘੁਮਾਰ ਮੈਂ ਹੀ ਨੂਨਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੰਪੂਰਨ
ਰਚਨਾ ਪਾਂਚ ਤਤੋਂ ਕੀ ਹੈ ਐ ਸਰਬ ਕਾ ਕਰਤਾ ਭੀ ਬ੍ਰਹਮਾ ਹੀ ਹੈ ਐਸੇ ਭੀ ਏਕਤਾ ਸਿਧ ਭਈ ॥ ੨ ॥

ਸਭ ਮਹਿ ਸਦਾ ਏਕੋ ਸੋਈ ॥ ਤਿਸਕਾ ਕੀਆ ਸਭੁ ਕਛੁ ਹੋਈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਸਭਨੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਸੋਈ ਸਰ ਸਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕਾ ਕੀਆ ਹੁਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹੁਕਮੁ ਪਛਾਨੈ ਸੁ ਏਕੋ ਜਾਨੈ ਬੰਦਾ ਕਹੀਐ ਸੋਈ ॥ ੩ ॥

ਜੋਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮਕੋ ਪਛਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸੇਕ ਰੂਪਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸਕਾ ਬੰਦਾ ਹੋਇ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅਲਹੁ ਅਲਖੁ ਨ ਜਾਈ ਲਖਿਆ ਗੁਰਿ ਗੁਣੁ ਦੀਨਾ ਮੀਨਾ ॥

(ਅਲਹ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੋ ਬਿਨਾਂ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਗੁਰੋ ਨੇ ਮੁਖਕੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪ
ਮੀਨਾ ਗੁਣ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸੈਕਾ ਨਾਸੀ ਸਰਬ ਨਿਰੰਜਨੁ ਡੀਨਾ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਸਰਬ ਸੈਕਾ ਨਾਸੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਬ ਸਰਬ ਸਰੂਪ ਨਿਰੰਜਨ ਕੋ
ਮੈਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਕਿਸੀ ਮੁਲਾ ਕੋ ਮੁਰਗੀ ਮਾਰਤੇ ਹੁਏ ਦੇਖ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਕਿ ਤੂੰ ਪਾਪ ਕਿਉਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਨੇ
ਕਹਾ ਹਮਾਰੀ ਕਿਤਾਬੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਹਲਾਲ ਖਾਨਾ ਅਛਾ ਹੈ ਐ ਸਭ ਮੈਂ ਏਤੁ ਖੁਦਾਉ ਹੈ ਨ ਕੋਈ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਐ
ਨ ਮਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਮਰਤਾ ਐ ਮਾਰਤਾ ਮਨੋਗੇ ਤੋ ਬੇਦ ਐ ਪੁਰਾਨ ਭਾਭਾ ਸਭ ਭੂਨੇ ਹੋ ਜਾਨਗੇ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ
ਤਿਸਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੋਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਬੇਦ ਕਤੋਬ ਕਹਹੁ ਮਤ ਭੂਨੇ ਭੂਨਾ ਜੋ ਨ ਬਿਚਾਰੈ ॥

ਬੇਦੋਂ ਔ ਕਿਤੇਬੋਂ ਕੇ ਝੂਠਾ ਮਤ ਕਹੇ ਹੇ ਮੁਲਾ ਝੂਠਾ ਵਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਿਧਾਤ ਕੇ ਵੀਚਾਰਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਸਭ ਮਹਿ ਏਕੁ ਖੁਦਾਇ ਕਹਤ ਹਉ ਤਉ ਕਿਉ ਮੁਰਗੀ ਮਾਰੈ ॥ ੧ ॥

ਜੇਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਲਿਖੇ ਅਨਸਾਰ ਸਭ ਮੈਂ ਏਕ ਖੁਦਾਇ ਹੀ ਵਿਆਪਕ ਹੂਆ ਕਹਿਤੇ ਹੇ ਤਥ ਝੂ ਮੁਰਗੀ ਕੇ ਕਿਉਂ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਤਾ ਤੇਰੇ ਹਿਰੇ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਪਰ ਨਿਸਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਮੁਲਾਂ ਕਹਹੁ ਨਿਆਉ ਖੁਦਾਈ ॥ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਮੁਲਾ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਕੇ (ਖੁਦਾਈ) ਖੁਦਾਇ ਵਾਲਾ ਨਿਆਉ ਕਹਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਤੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮਤਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤੂੰ ਖੁਦਾਈ ਨਿਆਉ ਮੁਖ ਤੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨ ਕੋਈ ਮਰਤਾ ਹੈ ਨਾ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਇਹੁ ਬਾਤ ਯਦਪਿ ਸਚੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸਕੇ ਕਹਿਣੇ ਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮਨ ਕਾ ਭਰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਇਹੁ ਤੇਰਾ ਕਥਨਾ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ॥

ਪਕਰਿ ਜੀਉ ਆਨਿਆ ਦੇਹ ਬਿਨਾਸੀ ਮਾਟੀ ਕਉ ਬਿਸਮਿਲਿ ਕੀਆ ॥

ਜੇਕਰ ਕਹੇਂ ਤੂੰ ਕਿ ਬਿਸਮਿਲਾ ਕਹਨੇ ਤੇ ਹਲਾਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਥ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਕੇ ਪਕੜ ਕਰਕੇਆਲਿਆ ਔ ਫੂਰੀ ਵੇਰ ਕਰ ਤਿਸ ਕੀ ਦੇਹੀ ਨਾਸ ਕਰੀ ਪੀਛੇ ਤੇ ਮਾਟੀ ਕੇ (ਬਿਸਮਿਲਿ)ਹਲਾਲ ਕਰ ਲੀਆ ॥

ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਅਨਾਹਤ ਲਾਗੀ ਕਹੁ ਹਲਾਲੁ ਕਿਆ ਕੀਆ ॥ ੨ ॥

ਅਨਾਹਿਤ ਰੂਪ (ਜੋਤਿ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਵਾਸਨਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਲਾਗੀ ਤਾਂਤੇ ਕਹੁ ਮੁਲਾ ਤੈਨੇ ਕਿਸ ਕੇ ਹਲਾਲੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਿਆ ਉਜੂ ਪਾਕੁ ਕੀਆ ਮੁਹੁ ਧੋਇਆ ਕਿਆ ਮਸੀਤਿ ਸਿਰੁ ਲਾਇਆ ॥

ਮੂੰਹ ਧੋਇ ਕਰਕੇ ਉਜੂ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ (ਪਾਕ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਕੀਆ ਤੇ ਕਿਆ ਹੂਆ ਔਰ ਮਸੀਤ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ ਧਰਤੀ ਪਰ ਮਿਰ ਲਾਇਆ ਅਰਥਾਤ ਨਿਵਾਜ ਪੜ੍ਹੀ ਤੇ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥

ਜਉ ਦਿਲ ਮਹਿ ਕਪਟੁ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਹੁ ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਬੈ ਜਾਇਆ ॥ ੩ ॥

ਜੇਕਰ ਚਿਤ ਮੈਂ ਤੇ ਕਪਟੁ ਹੈ ਔ ਬਾਹਰਿ ਤੇ ਨਿਵਾਜ ਮੈਂ ਸਮਾ ਗੁਜਾਰਤੇ ਹੋਂ ਤੇ ਕਿਆ ਔ (ਕਾਬੈ) ਮਕੇ ਮੈਂ ਹਜ ਕਰਨੇ ਕੇ ਗਇਆ ਤੇ ਕਿਆ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੇ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤੂੰ ਨਾਪਾਕੁ ਪਾਕੁ ਨਹੀ ਸੁਝਿਆ ਤਿਸਕਾ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਤੂੰ ਪਾਪੋਂ ਕਰਕੇ (ਨਾਪਾਕ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਂ ਔ (ਪਾਕ) ਪਵਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਔਰ ਤਿਸ ਕੇ ਭੇਦ ਕੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਰੂਪ ਕਾ ਯਥਾਰਥ ਗਿਆਨ ਹੂਆ ਔ ਨ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਸਾਧਨ ਜਾਨੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਭਿਸਤਿ ਤੇ ਚੂਕਾ ਦੋਜਕ ਸਿਉ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ॥ ੪ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੁਲਾ (ਭਿਸਤਿ) ਸੁਰਗੋਂ ਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਕਰਮੋਂ ਸੇ (ਚੂਕਾ) ਭੁਲਾ ਹੈ (ਦੋਜਕ) ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇਕਰਮੋਂਕੇ ਸਾਬਤੇਰਾਮਨੁਮਾਨਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਹੋਵੇਗਾ॥੪॥੪॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਸੁੰਨ ਸੰਧਿਆ ਤੇਰੀ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਕਰਿ ਅਧਪਤਿ ਆਦਿ ਸਮਾਈ ॥

ਹੇ ਦੇਵੋਂ ਕੇ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ (ਸੁੰਨ) ਅਫੂਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਤੇਰੀ (ਸੰਧਿਆ) ਆਰਤੀ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਸਰਬਕੋਪਤੀ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦਿ ਅਧਿਸਟਾਨ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸਤਾ ਹਮਰੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਜਾਣੀ ਹੈਂ ॥

ਸਿਧ ਸਮਾਪਿ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਇਆ ਲਾਗਿ ਰਹੇ ਸਰਨਾਈ ॥ ੧ ॥

ਸਿਧ ਜੋ ਸਮਾਪੀ ਲਗਾਇਰਹੇ ਹੈਂਤਿਨੇ ਨੇ ਭੀਤਰਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਓਹ ਭੀਤਰੀ ਸਰਨਾਈ ਲਾਗਰਹੇਹੈਂ॥੧॥

ਲਹੁ ਆਰਤੀ ਹੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰੰਜਨ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਜਹੁ ਭਾਈ ॥ ਠਾਢਾ

ਬ੍ਰਹਮਾ ਨਿਗਮ ਬੀਚਾਰੈ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖਿਆ ਜਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਜੀ ਮੇਰੀ ਆਰਤੀ ਕਰੀ ਹੁਈ ਕੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਲੇਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਭਾਈ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੋਕਰ ਕੇ ਪੂਜਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਆਗੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਖੜਾਹੋਇ ਕਰਬੇਦੋਂਕੇਵੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ਹੇਅਲਖ ਰੂਪਤਿਸਤੀਭੀਤੂੰ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਤਤੁ ਤੇਲੁ ਨਾਮੁ ਕੀਆ ਬਾਤੀ ਦੀਪਕੁ ਦੇਹ ਉਜਾਰਾ ॥

(ਤਤੁ) ਸੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਕਥਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੇ ਤੇਲ ਵਾ ਤਤ ਮਿਥਿਆ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਰੂਪੀ ਮੈਨੇ ਤੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ਔ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕੀ ਵੰਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਨੂਨੀ ਦੀਪਕ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਲਾਇ ਜਗਦੀਸ ਜਗਾਇਆ ਬੂਝੈ ਬੂਝਨ ਹਾਰਾ ॥ ੨ ॥

ਜਬ ਹੇ ਜਗਦੀਸਰ ਆਪ ਕੀ ਜੋਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਜਗਾਇਆ ਤਥ (ਉਜ੍ਜਾਰਾ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੂਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਦੀਪਕ ਕਰਕੇ ਹਮਨੇ ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਬੂਝਨਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੁਝਕੇ (ਬੂਝੈ) ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਪੰਚੇ ਸਬਦ ਅਨਾਹਦ ਬਾਜੇ ਸੰਗੇ ਸਾਰਿੰਗਪਾਨੀ ॥

ਸਬਦ ਭਾਵ ਵਾਕ ਆਦਿਕ ਪਾਠੋਂ ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸਕ ਜਾਣਨਾ ਇਹੀ (ਅਨਾਹਦ) ਏਕਰਸ (ਸਬਦ) ਵਾਜੇ ਬਜੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪਾਰ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਅਨਾਹਦ ਸਬਦੋਂ ਵੂ ਪੀਵਾਜੈਹੈ ਤਾਤੇਇਸਪ੍ਰਕਾਰਹੇਸਾਰੰਗਪਾਨੀਤੁਝਕੋਹਮਨੇਅਪਨੇਸਾਥਜਾਣਿਆਹੈ॥

ਕਬੀਰ ਦਾਸ ਤੇਰੀ ਅਰਤੀ ਕੀਨੀ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਬਾਨੀ ॥ ੩ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਿਰਬਾਨ ਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੈਂ ਦਾਸ ਨੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਆਰਤੀਕਰੀਹੈ॥੩॥੫॥
ਮਨ ਕੋ ਬੰਧਨ ਐ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਕਾਰਣ ਨਿਰੂਪਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੇ ਅਨਭਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਬਾਣੀ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਮਨ ਕੀ ਬਿਰਥਾ ਮਨੁ ਹੀ ਜਾਨੈ ਕੈ ਬੂਝਲ ਅਗੈ ਕਹੀਐ ॥

ਇਸ ਮਨ ਕੀ (ਬਿਰਥਾ) ਦਫ਼ਾ ਮਨ ਹੀ ਜਾਨੈਹੈ(ਕੈ)ਅਥਵ(ਬੂਝਲ)ਸਤਿਗੁਰੋਂਵਾਹੇਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰਤੇਤੇਆਗੇਹੀਉਚਾਰਨਕਰੀਏ॥

ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਰਾਮੁ ਰਵਾਈ ਮੈ ਭਰੁ ਕੈਸੇ ਚਹੀਐ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਅੰਤਰਯਾਮੀ ਤੁਝ ਸੇਂ ਭੂਲੇ ਹੂਏ ਮਨ ਤੇ ਆਪ ਕਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਬ ਮੈਂ (ਰਵਾਈ) ਜਪਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਮੁਝ ਕੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਵਾ ਜਮੋਂ ਕਾ ਭੈ ਕੈਸੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਏ ? ਅਰਥਾਤ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬੇਧੀਅਲੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁੱਸਾਈ ॥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭੁ ਰਵਿਆ ਸਰਬੇ ਠਾਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਪਾਲ ਗੁਸਾਈ ਅਬ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੇ ਜਾਥ(ਬੇਧੀਅਲੇ)ਮਿਲਾ ਹੈ ਜੋ ਹੇ ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਹੂੰ(ਰਵਿਆ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਮਾਨੈ ਹਾਟੁ ਮਾਨੈ ਪਾਟੁ ਮਾਨੈ ਹੈ ਪਾਸਾਰੀ ॥

ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਮਨ ਹੀ (ਹਾਟੁ) ਦੁਕਾਨ ਰੂਪ ਭਾਵ ਧਨਆਦੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਇਕਤਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਿਰਪਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਇਹੁ (ਮਾਨੈ) ਮਨ ਹੀ (ਪਾਟੁ) ਪਟਣ ਅਰਥਾਤ ਨਗਰ ਆਦੀ ਵਾ ਰੇਸਮ ਸਿੰਥੇ ਤੇ ਸਰਬ ਸੁਉਦਾ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਨ ਹੀ ਪਾਸਾਰੀ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਮਾਨੈ ਬਾਜੈ ਨਾਨਾ ਭੇਦੀ ਭਰਮਤੁ ਹੈ ਸੰਸਾਰੀ ॥ ੨ ॥

ਐ ਇਹੁ ਮਨਹੀਂ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਭੇਦੋਂ ਮੈਂ ਬਸਤਾਹੈ ਤਿਸੀਤਿ ਸੰਸਾਰੀ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨਕਾ ਭਾਗੀ ਹੁਆਭ੍ਰਮਰਹਾਹੈ॥੨॥

ਗੁਰੋਂ ਸਬਦਿ ਏਹੁ ਮਨੁ ਰਾਤਾ ਦੁਬਿਧਾ ਸਰਜਿ ਸਮਾਣੀ ॥

ਜਬ ਗੁਰੋਂਕੇ ਸਬਦਬੀਰ ਇਹੁਮਨਰਾਤਾਤਬਇਸਕੀ(ਦੁਬਿਧਾ) ਦ੍ਰੈਤ ਭਾਵਨਾ(ਸਹਜ)ਸੁਭਾਵਕਹੀ(ਸਮਾਣੀ)ਲੈਹੋਇਗਈਹੈ॥

ਸਭੇ ਹੁਕਮੁ ਹੁਕਮੁ ਹੈ ਆਪੇ ਨਿਰਭਉ ਸਮਤੁ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ੩ ॥

ਹੁਕਮ ਐ ਹੁਕਮ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਐ ਹੁਕਮ ਮਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਸੰਪੂਰਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੂੰ ਹੈ ਐਸੀ ਸਮ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਕਰ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਹਮ ਨਿਰਭੈ ਭਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਯਮ ਕੇ ਵਾ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਭੈ ਸੋ ਰਹਿਤ ਹੂਏ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਜੋ ਜਨ ਜਾਨਿਭਜਹਿ ਪੁਰਖੋਤਮੁ ਤਾਰੀ ਅਥਿਗਤੁ ਬਾਣੀ ॥

ਹੇ (ਪੁਰਖੋਤਮੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋ ਜਨ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸਭ ਮੈ ਪੂਰਨ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ (ਤਾਰੀ) ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ (ਅਥਿ) ਬਿਸੇਸ ਕਰਕੇ (ਗਤ) ਮੁਕਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਜਗਜੀਵਨੁ ਪਾਇਆ ਹਿਰਦੈ ਅਲਖ ਬਿਭਾਣੀ ॥ ੪ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਗਤ ਕੋ ਜੀਵਨ ਅਲਖ ਐ (ਬਿਭਾਣੀ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੁਝ ਕੋ ਹਮਨੇ ਹਿਦੇ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ॥੪॥੧॥ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗੋ ਜੁਗੁ ਤਾਕਾ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਨਿਆ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੀ ਆਦਿ ਐ ਜੁਗੋ-ਭੇ ਭੀ ਆਦਿ ਪੁਨਾ ਸਤਿਜੁਗ ਵਾਪਰ ਆਈ ਜੁਗੋ ਕੇ ਸਾਥ (ਜੁਗ)ਜੁਤਿਆ ਹੁਆ ਅਰਥਾਤ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਜੋ ਤੂੰ ਹੈ ਤਿਸ (ਤਾਕਾ) ਤੇਰਾ ਅੰਤੁ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਨਿਰੰਤਰਿ ਰਾਮੁ ਰਹਿਆ ਰਵਿ ਐਸਾ ਰੂਪੁ ਬਖਾਨਿਆ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਨਿਰੰਤਰ (ਰਵਿ) ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਹੇ ਰਾਮਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੋ ਬੇਦੋਂ ਨੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਗੋਬਿੰਦੁ ਗਾਜੈ ਸਬਦੁ ਬਾਜੈ ॥ ਆਨਦ ਰੂਪੀ ਮੇਰੇ ਰਾਮਈਆ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ (ਸਬਦ) ਬ੍ਰਹਮ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ ਮੇਰੇ ਰਾਮਈਆ ਤੇਰਾ ਨਾਮ(ਗਾਜੈ) ਜਪਨੇ ਤੇ ਤੂੰ (ਬਾਜੈ) ਸਾਥਜਾਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਬਾਵਨ ਬੀਧੁ ਬਾਨੈ ਬੀਖੇ ਬਾਸੁ ਤੇ ਸੁਖ ਲਾਗਿਲਾ ॥

ਜੇਸੇ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਕੇ (ਬੀਧੁ) ਬ੍ਰਿਛ ਵੀ ਔਰ ਬਨ ਕੇ (ਬੀਖੇ) ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੇ ਸੁਖੰਨ ਹੀ ਸੁਗੰਧੀ ਮਹਕਾਰੁ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਲਾਗਲਾ ਜੇ ਪੁਰ ਕੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ਯਥਾ "ਆਵੇਲਾ ਜਾਵੇਲਾ" ਆਦੀ ਤੇਸੇ ਸੰਸਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੰਤ ਚੰਦਨ ਕੇ ਸਬੰਧ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰੀ ਜੀਵ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਜਸ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ਸੋ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ?

ਸਰਬੇ ਆਦਿ ਪਰਮਲਾਇ ਕਾਸਟ ਚੰਦਨੁ ਭੋਇਲਾ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਆਦਿ ਔਰ (ਪਰਮਲਾਇ) ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਭੀ ਆਦਿ ਰੂਪ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ਔਰ ਕਾਸਟ ਰੂਪ ਅੰਨ੍ਹਾ ਜੀਵ ਔ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਸੰਤ ਸਰਬ ਰੂਪ ਤੂੰ ਹੀ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਤੁਮ੍ਹਰੇ ਪਾਰਸੁ ਹਮਚੇ ਲੋਹਾ ਸੰਗੇ ਕੰਚਨੁ ਭੋਇਲਾ ॥

ਤੁਮ ਤੋ (ਚੇ) ਪੁਨਾ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਹੋ ਔਰ ਪੁਨਾ ਹਮ ਲੋਹਾ ਰੂਪ ਬੇ ਪਰੰਤੂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਵਰਕੇ (ਕੰਚਨੁ) ਸ਼ੁਕਨਵਤ ਅਰਥਾਤ ਸੁਧ ਰੂਪ ਹੁਆ ਤੂੰ ॥

ਤੂ ਦਇਆਲੁ ਰਤਨੁ ਲਾਲੁ ਨਾਮਾ ਸਾਧਿ ਸਮਾਇਲਾ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ (ਲਾਲੁ) ਪਿਆਰੇ ਤੂੰ ਜੋ ਪਰਮ ਦਇਆਲ ਰਤਨ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਆਦਿ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਫਿਪਾ ਤੇ ਤੇਰੇ ਸਭ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥ ੨ ॥

ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਬਾਸਨਾਂ ਅਨਸਾਰ ਗਤੀ ਕਰ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ॥ ਅਕੁਲ ਪੁਰਖ ਇਕੁ ਚਲਿਤੁ ਉਪਾਇਆ ॥

ਹੇ (ਅਕੁਲ) ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਪੁਰਖ ਤੋਨੇ ਏਕ ਕਲਿਤ ਰੂਪ ਏਹੁ ਜਗਤ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮੁ ਲੁਕਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਨਾ ਤੁਮਨੇ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਘਟੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਲੁਕਾਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਗੁਪਤ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਜੀਅ ਕੀ ਜੋਤਿ ਨ ਜਾਨੈ ਕੋਈ ॥ ਤੈ ਮੈ ਕੀਆ ਸੁ ਮਾਲੁਮੁ ਹੋਈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਤੇਰੀ (ਜੀਅ) ਚੇਤਨਸਤਾ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਤੋਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ (ਮੈਂ) ਮੈਨੂੰ ਜਗਤ ਕੇ ਰਚਨੇ ਕੀ ਵੀਤੀ ਜੋ ਮੈਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤੈਨੂੰ ਮਲੂਮ (ਹੋਈ) ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਮਾਟੀ ਕੁੰਭੇਉ ॥ ਆਪ ਹੀ ਕਰਤਾ ਬੀਨੁਲ ਦੇਉ ॥ ੨ ॥

ਜੈਸੇ ਮਾਟੀ ਤੇ ਘੜਾ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਘੜਾ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੇ ਕਰਤਾ ਬੀਨੁਲ ਦੇਵ ਤੈਨੇ ਆਪ ਤੇ ਹੀ ਜਗਤ ਕੋ ਉਪਾਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਦਿਹਿ ਸਰਬ ਰੂਪ ਤੁਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਜੀਅ ਕਾ ਬੰਧਨੁ ਕਰਮੁ ਬਿਆਪੈ ॥ ਜੋਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੁ ਆਪੈ ਆਪੈ ॥ ੩ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਆਪਨੇ ਕੀਏ ਹੁਏ ਕਰਮ ਕਾ ਹੀ ਬੰਧਨ ਵਿਆਪਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਇਸਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਅਪਨੇ ਆਪ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰਣਵਤਿ ਨਾਮਦੇਉ ਇਹੁ ਜੀਉ ਚਿਤਵੈ ਸੁ ਲਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਇਹੁ ਜੀਵ ਜੋ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜੈਸੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੇਸੀ ਹੀ ਗਤੀ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਮਰੁ ਹੋਇ ਸਵ ਅਕੁਲੁ ਰਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਹੇ (ਅਕੁਲ) ਕੁਲ ਰਹਤ ਪੁਰਨ ਸਰੂਪ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜਸ ਇਹੁ ਜੀਵ ਤੇਰੇ ਮੈ ਰਹੇ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਔ ਭਜਨ ਕਰੇ ਤਬ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਮਰ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਹੀ ਲੀਣ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੩ ॥

ਏਕ ਪਖੰਡੀ ਵੈਸ਼ਨਵ ਕੋ ਏਕ ਵਰ ਤਿਸਕੇ ਪਖੰਡ ਕਰਮ ਕੋ ਨਿਸ਼ੇਧ ਕਰਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਭਾਤੀ ਭਗਤ ਬੋਲੀ ਜੀ ਕੀ ॥ ੧੯ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਤਨਿ ਚੰਦਨੁ ਮਸਤਕਿ ਪਾਤੀ ॥ ਰਿਣ ਅੰਤਰਿ ਫਰਤਲ ਜਾਤੀ ॥

ਤੇਰੇ ਤਨ ਮੈਂ ਚੰਦਨ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਤੁਲਸੀ ਕੇ ਪਤ੍ਰ ਲਗਾਏ ਹੋਏ ਹੈਂ ॥ ਔ ਰਿਣੇ ਰੂਪੀ (ਕਰ) ਹਾਰ ਕੀ ਤਲੀ ਮੈਂ ਈਰਖਾ ਰੂਪੀ ਕਾਤੀ ਧਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਠਹਾ ਦਿਸਟਿ ਬਗਾ ਲਿਵ ਲਾਰਾ ॥

ਔ ਠਹੀ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ੀ ਮੈ ਬਗਲੇ ਦਤ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਾਹਰ ਤੇ ਦਿੰਦੀਆਂ ਸੰਕੇਤ ਕਰ ਪਖੰਡ ਵਿਖਲਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਦੇਖਿ ਬੈਸਨੋ ਪੁਨ ਮੁਖ ਭਾਗਾ ॥ ੧ ॥ -

ਦੇਖਨੇ ਮੈਂ ਤੇ ਐਸਾ ਬੈਸਨਵ ਬਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ਮਨੋਂ ਮੁਖ ਤੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਸਮਵਾਯ ਭੀ ਭਾਗ ਗਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਵਾਸ ਹੀ
ਫੁਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਅਤਿ ਸੁਖਮ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕਲਿ ਭਗਵਤ ਬੰਦ ਚਿਰਮੰ ॥ ਕ੍ਰਮ ਵਿਸਟਿ ਰਤਾ ਨਿਸਿ ਝਾਣੈ ॥ ੨ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਬਾਹਰ ਤੇ ਤੇ ਭੂੰ (ਕਲਿ) ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਲੋਕੋਂ ਕੇ ਦਿਖਲਾਵੇ ਹੋਤ (ਚਿਰਮੰ) ਚਿਰਕਾਲ ਪ੍ਰਯੋਤ ਬੰਦਨਾ
ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਅੰਤੀਵ ਤੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿਸਟੀ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਮਨੁ ਰਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੇਰੇ ਦਿਨ ਰਾਤ ਵਿਆਰਥ ਬੀਤਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਇਸਨਾਨੁ ਸਰੀਰੇ ॥ ਦੁਇ ਧੋਤੀ ਕਰਮ ਮੁਖਿ ਖੀਰੇ ॥

ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਸਰੀਰ ਸੇ ਇਸਨਾਨ ਭੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਦੋ ਧੋਤੀਆ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਦੁਧ
ਪੀਂਦਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਧ ਧਾਰੀ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ ॥

ਰਿਵੈ ਛੁਰੀ ਸੰਧਿਆਨੀ ॥ ਪਰ ਦਰਬੁ ਹਿਰਨ ਕੀ ਝਾਨੀ ॥ ੨ ॥

ਜੋ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਹਿੰਸਾ ਰੂਪੀ ਛੁਰੀ ਜੋੜੀ ਹੁਈ ਹੈ ਐ ਪਰ ਦਰਬ ਹਿਰਨੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਬੋਲਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਚੜ੍ਹ ਗਣੇਸੇ ॥ ਨਿਸਿ ਜਾਗਸਿ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰਵੇਸੇ ॥

ਪੁਨਾ (ਸਿਲਿ) ਸਾਲਗਰਾਮ ਪੂਜਤਾ ਹੈਂ ਐ ਗਣੇਸ ਚਕਰ ਵਾ ਗਣੇਸ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦਾ ਦਵਾਰਕਾ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰ (ਚੜ੍ਹ)
ਛਾਪੇ ਆਈ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈਂ ਰਾਤੀ ਮੈਂ ਜਾਗਤਾ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਕਾ ਪਰਵੇਸ ਹੁਆ ਦਿਖਲਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਪਗ ਨਾਚਸਿ ਚਿਤ੍ਰ ਅਕਰਮੰ ॥ ਏ ਲੰਪਟ ਨਾਚ ਅਧਰਮੰ ॥ ੩ ॥

ਪੈਰੋਂ ਕਰਕੇ ਤੇ ਭੂੰ ਨਾਚਤਾ ਹੈਂ ਐ ਚਿਤ੍ਰ ਕੁੰਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਲਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੋ ਵਿਸਿਆਹੁ ਮੈਂ ਲੰਪਟ ਹੁਏ ਹੁਏ ਇਹੁ ਤੇਰਾ
ਨਾਚ ਕਰਨਾ ਅਧਰਮ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਆਸਣੁ ਤੁਲਸੀ ਮਾਲਾ ॥ ਕਰ ਉਜਲ ਡਿਲਕੁ ਕਪਾਲਾ ॥

ਮਿਰਗ ਕੇ ਮਿਰਗਾਨ ਕਾ ਤੇ ਆਸਣ ਦੀਆ ਹੈ ਐ ਤੁਲਸੀ ਕੀ ਮਾਲਾ ਰਾਖ ਮੈਂ ਧਾਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਐ ਮਸਤਕ ਪਰ ਉਜਲ
ਬੰਦਨ ਦਾ ਡਿਲਕ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਰਿਵੈ ਛੁਤੁ ਕੀਨਿ ਰੁਦ੍ਰਾਖੰ ॥ ਰੇ ਲੰਪਟਿ ਕ੍ਰਿਸਨੁ ਅਭਾਖੰ ॥ ੪ ॥

ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਛੁਟੇ ਸੰਕਲਪ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ਐ ਕੰਠ ਮੈਂ ਰੁਦਰਾਖ ਕੀ ਮਾਲਾ ਪਹਿਰੀ ਹੈ ॥ ਰੇ ਵਿਸਿਆਹੁ ਮੈਂ ਲੰਪਟਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਜੇ ਛੁੰ
ਅਭਾਖ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਤਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜੇ ਨਹੀਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਜਿਨਿ ਆਤਮ ਤਤੁ ਨ ਚੀਨਿਆ ॥ ਸਭ ਫੋਕਟ ਧਰਮ ਅਬੀਨਿਆ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਨੇ ਆਪ ਸਾਰ ਸਰੂਪ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਅਗਿਆਨ ਕਰ (ਅਬੀਨਿਆ) ਅਧਿਕਾਰੇ
ਸੰਪੂਰਨ ਪਖੰਡ ਕਟਮ (ਫੋਕਟ) ਫੋਕ ਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸ਼ਵਲ ਹੈਂ ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਣ ਕਰ ਵੈਸਨੋ ਸਰਦ ਹੋਕਰ ਪੁਛਤਾ
ਭਾਜਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਕੌਨ ਮਾਰਗ ਹੈ ? ਤਬ ਭਗਤ ਜੀ ਕਹਿਓ ਹੈਂ ॥

ਕਹੁ ਬੇਨੀ ਗੁਰਮੁਖਿ ਧਿਆਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਝਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੫ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬੇਨੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੋ ਤਬ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕਾ ਮਾਰਗ ਇਹੁ ਜੀਵ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸਰਨ ਹੋ ॥੫॥੧॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਗੁ ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਰਾਮ ਸਿਮਰ ਇਹੈ ਤੇਰੈ ਕਾਜਿ ਹੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਸਦਾ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮਕਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨੁ ਕਰੁ ਇਹੀ ਸਿਮਰਨ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਆਵੇਗਾ ॥

ਮਾਇਆ ਕੇ ਸੰਗੁ ਤਿਆਗਿ ਪ੍ਰਭ ਜੂਕੀ ਸਰਨਿ ਲਾਗ ॥ ਜਗਤ

ਸੁਖ ਮਾਨੁ ਮਿਥਿਆ ਝੂਠੇ ਸਭ ਸਾਜੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮਾਧਾ ਕੇ ਸੰਗ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੀ ਕੀ ਸਰਨ ਮੈਂ ਲਾਗੁ ਔਰ ਜਗਤ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਕੋ (ਮਿਥਿਆ) ਝੂਠੇ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਕਿਉ ਕਿ ਇਹੁ ਜਿਤਨਾ ਸਾਜੁ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਝੂਠਾ ਹੀ ਹੈ ॥

ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਧਨੁ ਪਛਾਨੁ ॥ ਕਾਹੇ ਪਰ ਕਰਤ ਮਾਨੁ ॥

ਬਾਹੁ ਕੀ ਭੀਤ ਜੈਸੇ ਬਸੁਧਾ ਕੇ ਰਾਜੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਧਨ ਕੋ ਸੁਪਨਵਤ ਝੂਠਾ ਹੀ ਪਛਾਨ ਕਿਸ ਬਾਤ ਪਰ ਤੂੰ (ਮਾਨੁ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ (ਬਾਹੁ) ਮੱਟੇ ਰੇਤੇ ਕੀ ਦੀਵਾਲ ਜੈਸੇ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹੁ (ਬਸੁਧਾ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ ਰਾਜੁ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹ ਖਿੜਨ ਭੰਗਰਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਤ ਬਾਤ ਬਿਨਸਿ ਜੈਹੈ ਤੇਰੇ ਗਾਤ ॥ ਛਿਨੁ

ਛਿਨੁ ਕਰਿ ਗਇਓ ਕਾਲੁ ਤੈਸੇ ਜਾਤੁ ਆਜੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਝਕੋ ਹਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਬਾਤ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਇਹ (ਗਾਤ) ਸਰੀਰੁ ਤੇਰਾ (ਬਿਨਸਿ) ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਜੈਸੇ ਛਿਨ ਛਿਨ ਕਰ ਕਲ ਕਾ ਦਿਨ ਗਿਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਆਜ ਭੀ ਕਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਰਾਮ ਭਜੁ ਰਾਮ ਭਜੁ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਤੁ ਹੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਵਾਰੰਵਾਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕਿਉਂ ਕਿ ਇਹ ਮਾਨੁਸਜਨਮ (ਸਿਰਾਤੁ) ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ।

ਕਹਉ ਕਹਾਂ ਬਾਰ ਬਾਰ ਸਮਝਤ ਨਹ ਕਿਉ ਗਵਾਰ ॥ ਬਿਨਸਤ

ਨਹ ਲਗੈ ਬਾਰ ਓਰੇ ਸਮ ਗਾਤੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਵਾਰੰਵਾਰ ਕਿਆ ਕਹੂੰ ਹੇ ਗਵਾਰ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਕੋ ਬਿਨਸਤਿਆ ਹੋਇਆ (ਬਾਰ) ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੁ (ਗਾਤ) ਸਰੀਰ (ਓਰੇ) ਗਛੇਵਤ ਖਰ ਜਾਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਹੈ ॥

ਸਗਲ ਭਰਮ ਡਾਰਿ ਦੇਹ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮੁ ਲੇਹ ॥

ਅੰਤਿ ਬਾਰ ਸੀਗਿ ਤੇਰੇ ਇਹੈ ਏਕ ਜਾਤੁ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਪੂਰਨ ਭ੍ਰਮੋਂ ਕੋ ਮਨ ਤੇ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹਿ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਲੇਹ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਏਕ ਇਹੀ ਜਾਤਾ ਦਿਖਾਈ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਔਰ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਖਿਆ ਬਿਖ ਜਿਉ ਬਿਸਾਰਿ ॥ ਪ੍ਰਭਕੋ ਜਸੁ ਹੀਏ ਧਾਰ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਿ ਪੁਕਾਰ ਅਉਸਰੁ ਬਿਹਾਤੁ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਵਿਸਓਂ ਕੋ ਵਿਖ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰਵਿਸਾਰਨਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਜਸ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨਾ ਕਰੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਤੁਝਕੋ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਦੁਹਾਈ ਦੇਕਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਸਮਾ (ਬਿਹਾਤੁ) ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੨ ॥

ਮਨ ਕੇ ਪਰਥਾਇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੯ ॥ ਰੇ ਮਨ ਕਉਨ ਗਤਿ ਹੋਇ ਹੈ ਤੇਰੀ ॥

(ਰੇ ਮਨ) ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਵਾ ਹੇ ਮਨ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਤੇਰੀ ਕੋਨ ਜੀ ਗਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ॥

ਇਹ ਜਗ ਮੈ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਸੋ ਤਉ ਨਹੀ ਸੁਨਿਓ ਕਾਨ ॥ ਬਿਖਿਅਨ
ਸਿਉ ਅਤਿ ਲੁਭਾਨਿ ਮਤਿ ਨਾਹਿਨ ਫੇਰੀ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਾਰ ਰੂਪ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਤਉ ਤੈਨੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਸੁਵਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਵਿਸਿਓਂਕੇ ਬੀਚ ਅਤਿਸੈ
ਕਰ ਲੋਭਾਇਵਾਨ ਹੋਕੇ ਤੈਨੇ ਅਪਨੀ ਬੁਧੀ ਨਾਮ ਕੀ ਤਰਵ ਨਹੀਂ ਫੇਰੀ ਹੈ ॥

ਮਾਨਸ ਕੋ ਜਨਮੁ ਲੀਨ ਸਿਮਰਨੁ ਨਹ ਨਿਮਖ ਕੀਨ ॥

ਦਾਰਾ ਸੁਖ ਭਾਇਓ ਦੀਨ ਪਗਹੁ ਪਰੀ ਬੇਰੀ ॥ ੧ ॥

ਤੈਨੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਮਾਨਸ ਕਾ ਜਨਮੁ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ
(ਦਾਰਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੁਆ ਹੁਆ ਦੀਨ ਹੋ ਗਯਾ ਔਰ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤੇਰੇ ਪੈਰੋਂ ਮੈਂ ਮੋਹਿ
ਰੂਪ ਬੇੜੀ ਪੜੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਕਹਿ ਪੁਕਾਰਿ ਸੁਪਨੈ ਜਿਉ ਜਗੁ ਪਸਾਰਿ ॥

ਸਿਮਰਤ ਨਹ ਕਿਉ ਮੁਰਾਰਿ ਮਾਇਆ ਜਾਕੀ ਚੇਰੀ ॥ ੨ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਹਮ ਤੁਝਕੋ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਜਗਤ ਕਾ ਪਸਾਰਾ ਸੁਪਨੇ ਜੈਸਾ
ਬੂਠਾ ਜਾਨ ਕਰ ਤੂੰ ਤਿਸ(ਮੁਰਾਰਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮਕੋ ਕਿਉਂਨਹੀਂ ਸਿਮਰਤਾਹੈਂ ਜਿਸਕੀਮਾਯਾ(ਚੇਰੀ)ਦਾਸੀਹੈ॥੨॥੩॥

ਜੈਜਾਵੰਤੀ ਮਹਲਾ ੬ ॥ ਬੀਤ ਜੈਹੈ ਬੀਤ ਜੈਹੈ ਜਨਮੁ ਅਕਾਸ ਰੇ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਜਨਮੁ(ਅਕਾਸ)ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਬੀਤਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬੀਤ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਨਿਸ ਦਿਨ ਸੁਨਿਕੈ ਪੁਰਾਨ ॥ ਸਮਝਤ ਨਹ ਰੇ ਅਜਾਨ ॥ ਕਾਲ

ਤਉ ਪਹੂਚਿਓ ਆਨਿ ਕਹਾ ਜੈਹੈ ਭਾਜਿ ਰੇ ॥ ੧ ॥ ਰਹਾਉ ॥

ਰਾਤ ਦਿਨ ਪੁਰਾਨੋਂ ਕੋ ਸੁਵਨ ਕਰਕੇਭੀ ਹੋ (ਅਜਾਨ) ਅਗਿਆਨੀ ਤੂੰ ਸਮਝਤਾ ਨਹੀਂ ਭਯਾ ਤੇਰੀ ਮ੍ਰਿਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ
(ਕਾਲ)ਸਮਾਂ ਵਾ ਜਮ ਤੋਂ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ ਅਬ ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਜ ਕਰ ਕਹਾਂ ਕੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸ ਤੇ ਭਾਜ ਕਰ ਕਹੀਂ
ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਸਕੇਂਗਾ ਯਥਾ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਵਾਕ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ॥੧੦॥ “ਜੋ ਕਹੂੰ ਕਾਲ ਤੇ ਭਾਜ ਕੈ ਬਾਚੀਅਤ ਤੇ ਕਿਹੁ ਬੁੰਦ
ਕਹੋ ਭਜ ਜਈਐ ॥ ਆਗੇ ਹੂੰ ਕਾਲ ਧਰੇ ਅਸਿ ਗਾਜਤ ਛਾਜਤ ਹੋ ਜਿਹਤੇ ਨਸ ਅਈਐ” ॥

ਅਸਥਿਰੁ ਜੋ ਮਾਨਿਓ ਦੇਹ ਸੋ ਤਉ ਤੇਰਉ ਹੋਇ ਹੈ ਖੇਹ ॥

ਕਿਉ ਨ ਹਰਿਕੋ ਨਾਮੁ ਲੇਹ ਮੂਰਖ ਨਿਲਾਜ ਰੇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਦੇਹੀ ਕੋ ਤੈਨੇ ਇਸਥਿਰ ਕਰ ਮਾਨਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਤੋਤੋਰਾ ਸਰੀਰ ਖੇਹ ਅਰਥਾਤ ਖਾਕ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਤੇ (ਰੇ)
ਹੋ ਮੂਰਖ ਪਰਮ ਨਿਲਜ ਹਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੁ ਪੁਨਾ ਇਹ
ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਰਾਮ ਭਗਤਿ ਹੀਏ ਆਨਿ ਛਾਡਿ ਦੇ ਤੈ ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ ॥

ਨਾਨਕ ਜਨ ਇਹ ਬਖਾਨ ਜਗ ਮੈ ਬਿਰਾਜ ਰੇ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਨ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰੁ ਤੂੰ ਇਸ ਮਨ ਕੋ ਭੂਨੇ ਗੁਮਾਨ ਤਿਆਗਨ ਕਰ
ਦੇਹਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦਾਸੁ ਇਸ ਪੁਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਜਗਤ ਮੈਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਕਰਬਿਰਾਜਦਾ
ਕਰੁ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਹੁ ॥ ੨ ॥ ੪ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਏਸਤੋਂ ਮੈਂ ਵਿਚਰਤੇ ਹੁਏ ਕਾਂਸ਼ੀਜੀ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚੇ ਤਾਂ ਸ੍ਰੀਗੰਗਾਜੀ ਦੇ ਕਨਾਰੇ ਪਰ ਬਹੁਤ ਪੰਡਤ ਠਾਕਰ ਪੁਜਾਰਕ ਰਹੇ ਜੋ ਤਿਨਮੈਂ ਏਕ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮ ਪੰਡਤ ਅਨੇਕ ਦੇਵਤਿਆਂ ਦੀ ਮੂਰਤੀ ਅੰਗਾਰ ਪੂਜਾ ਬਿਸਥਾਰ ਕਰੀ ਬੈਠਾ ਥਾ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਚਰਨ ਧੋਏ ਬਿਨਾ ਤਿਸਕੀ ਪੂਜਾ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜਿਸ ਵੇਂ ਤੇਜੋਗੀ ਜਾਇ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਤਬ ਗੋਪਾਲ ਪੰਡਤ ਨੇ ਕੋਪ ਕਰ ਕਹਾ ਤੁਮਨੇ ਹਮਾਰੀ ਪੂਜਾ ਬੁਝਣ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀਨੇ ਬਚਨ ਕੀਆ ਇਸ ਪੰਖੜੀ ਦੀ ਪੂਜਾ ਸੇ ਤੇਰੀ ਕਲਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨਤੇ ਹੀ ਤਿਸ ਪੰਡਤ ਕਾ ਚਿਤ ਨਰਮ ਹੋਕਰ ਸਰਨ ਪਜਾ ਐ ਬੋਨਤੀ ਕਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਅਬ ਮੁਖੜੇ ਆਪਨਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੀਏ ਜਿਸਤੋਹਮਾਰੀ ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੇ ਏਤੇ ਮੈਂ ਔਰ ਪੰਡਤ ਸਭ ਇਕਤ੍ਰ ਆਨ ਹੁਏ ਤਿਸ ਗੁਪਾਲ ਪੰਡਤ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਐ ਸਰਬ ਜੋ ਗੁਨਾਵਤੇ ਹੂਓ ਚਾਰ ਸਲੋਕੋਂ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਵਿ ਪੁਸੁਕ ਸੰਧਿਆ ਝਾਟੈ ॥ ਸਿਲ ਪੂਜਸਿ ਬਹੁਲ ਸਮਾਧੈ ॥

ਹੇ ਪੰਡਤ ਜਨੋਂ ਪੁਸਤਕ ਕੋ ਪੜ ਕਰ (ਥਾਵੇਂ) ਬਗਏ ਕਰਨੇ ਐ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਧਿਆ ਆਈ ਪਾਖੰਡ ਕਰਮ ਜੋ ਹੈਂ ਜੋ (ਥਾਵੇਂ) ਵਿਆਰਥ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਸਿਲਾ ਰੂਪ ਸਾਲਗਰਾਮ ਆਈ ਪੂਜਨੇ ਅਰ ਬਗਲੇ ਵਤ ਸਮਾਧੀ ਕਾ ਲਗਾਵਦਾ ॥

ਮੁਖਿ ਝੂਠ ਬਿਝੂਖਨ ਸਾਰੈ ॥ ਤ੍ਰੈਪਾਲ ਤਿਹਾਲ ਬਿਚਾਰੈ ॥

ਪੁਨਾ ਮੁਖ ਤੇ ਜੋ ਝੂਠ ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਵਿਸੇਸ਼ ਕਰਕੇ (ਸਾਰੈ) ਸ਼੍ਰੋਸਤ ਗਧਣੇ ਵਤ ਕਰਕੇ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਝੂਠ ਕੇ ਸਚ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈ (ਤ੍ਰੈਪਾਲ) ਤ੍ਰਿਪਦੀ ਜੋ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਤਿਹਾਲ) ਤੀਨੋਂ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰਤੇ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਸੰਧਿਆ ਮੈਂ ਗਾਇਤ੍ਰੀ ਪੜਤੇ ਹੈ ਵਾ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਤੁਮਾਰੇ ਹਾਲ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਗਲਿ ਮਾਲਾ ਤਿਲਕ ਲਿਲਾਟੈ ॥ ਏਓ ਗੋਤੀ ਬਸਤ੍ਰ ਕਪਾਟੈ ॥

ਮਾਲਾ ਗਲ ਮੈਂ ਪਹਰ ਕਰ (ਲਿਲਾਟੈ) ਮਸਤਕ ਪਰ ਤਿਲਕ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ਐ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੇਤ ਦੋ ਧੋਤੀਆਂ ਰਾਖਕਰ ਪੂਜਾ ਸਮੇਂ ਮੈਂ (ਕਪਾਟੈ) ਮਸਤਕ ਭਾਵ ਤਾਲੂ ਪਰ ਚਾਰ ਤਹ ਕਰ ਪਰਨਾ ਗਿੱਲਾ ਕਰਕੇ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ਵਾ (ਪਾਟੈ) ਰੋਸ਼ਮ ਕੇ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪਹਰਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜਾਨਸਿ ਬ੍ਰਹਮੰ ਕਰਮੰ ॥ ਸਭ ਫੋਕਟ ਨਿਸਚੈ ਕਰਮੰ ॥

ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਾਧਨੋਂ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੇ ਕਰਮ ਸਾਧਨ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਨਿਸਚੈ ਮੈਂ ਪੂਰਬੋਕਤ ਕਰਮ (ਫੋਕਟ) ਆਸਾਰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਿਸਚੈ ਧਿਵੈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਝਾਟ ਨ ਪਾਵੈ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਨਿਸਚਾ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਧਿਆਵੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਇਹੁ ਜੀਵ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਧਿਆਨ ਕਾ (ਝਾਟ) ਮਾਰਗ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਨਿਹਫਲੀ ਤਸੁ ਜਨਮਸੁ ਜਾਵਤ ਬ੍ਰਹਮ ਨ ਖਿੰਦਤੇ ॥

(ਜਾਵਤ) ਸਭ ਤਕ ਇਹੁ ਜੀਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪਕੋ ਨਹੀਂ (ਖਿੰਦਤੇ) ਜਾਣਤਾ ਤਬਤਕ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਜਨਮ ਕਾ ਹੋਣਾ ਹੀ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਸਾਗਰੈ ਸੰਸਾਰਸੁ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਤਰਹਿ ਕੇ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦਰ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਕੋਈ ਵਿਚਲੇ ਹੀ ਤਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਮਮਰਥੁ ਹੈ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਝੀਚਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਹਤਤਾ ਆਈ ਕਾਰਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨ ਕੋਸਮਰਥ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾਰਣੀ ਚਾਰ ਕਾਰੋਂ ॥

ਕਾਰਣੁ ਕਰਤੇ ਵਸਿ ਹੈ ਜਿਨਿ ਕਲ ਰਖੀ ਧਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਕਾਰਣ ਐ ਕਾਰਜ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਪਤ ਤਿਸ ਕਰਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਵਸ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਆਪਨੀ (ਕਲ) ਸਕਤੀ ਧਾਰ ਰਖੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਪੂਛਾ ਜੇਗੀਓਂ ਕਾ ਅਰ ਚਾਰੋਂ ਵਰਨੋਂ ਕਾ ਅਰ ਸਭ ਕਾ ਸਾਂਝਾ ਧਰਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇਗ ਸਬਦੇ ਗਿਆਨ ਸਬਦੇ ਬੇਦ ਸਬਦੇ ਤ ਬ੍ਰਹਮਣੁਹ ॥

(ਸਬਦੇ) ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਗਿਆਨ ਜਾਨਣਾ ਵਾ ਉਪਦੇਸ ਕਰਨਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਮੈਂ ਸੁਭਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋਗੀਓ ਕਾ (ਸਬਦੇ) ਪਰਮ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਕਾ ਪਰਮ ਅੰ ਉਪਦੇਸ ਵੇਦ ਪੜਨਾ ਪੁਨਾ ਪੜਾਵਨਾ ਲਾਨ ਦੇਣਾ ਅਰ ਲੈਣਾ ਜਗ ਕਰਨਾ ਅਰ ਕਰਾਨਾ ਹੈ ॥

ਖੜ੍ਹੀ ਸਬਦੇ ਸੂਰ ਸਬਦੇ ਸੂਦਰ ਸਬਦੇ ਪਰਾਕ੍ਰਿਤਹ ॥

ਖੜ੍ਹੀਓ ਕਾ ਪਰਮ ਅੰ ਉਪਦੇਸ ਸੂਰਬੀਰਤਾ ਔਪਰਜਾ ਕੀ ਰਖਿਆ ਅਰ ਦਾਨ ਦੇਣਾ ਹੈ ਅਥਵੈਸਕਾ ਅਧਿਆਹਾਰਕਰਨਾ ਵਣਜ ਕਰਨਾ ਅਰ ਖੇਤੀ ਕਰਨੀ ਪੁਨਾ ਗਉਆ ਕੀ ਰਖਿਆ ਹੋਹੁ ਵੈਸ ਕਾ ਪਰਮ ਹੈ ਔਰ ਸੂਦਰ ਕਾ (ਸਬਦੇ) ਪਰਮ ਅੰ ਉਪਦੇਸ ਇਹੀ ਹੈ (ਪਰਾ)ਪਰਾਈ ਸੇਵਾ (ਕ੍ਰਿਤਹ) ਕਰਨੀ ਅਰਥਾਤ ਤੀਨੋਂ ਵਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਉਪਜੀਵਨਾ ਚਲਾਵਣੀ ॥

ਸਰਬ ਸਬਦੇ ਤ ਏਕ ਸਬਦੇ ਜੇਕੋ ਜਾਨਸਿ ਭੇਉ ॥

ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ (ਸਬਦੇ) ਪਰਮ ਏਕ (ਸਬਦੇ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਜਾਨਣਾ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਭੇਦ ਕੋ ਧਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤਾਕੇ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਉ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਵਹੁ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਮਾਇਆ ਤੇ ਅਲੇਪ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸਰੂਪ ਹੈ ਯਥਾ—“ਜਿਨਿ ਜਾਤਾ ਸੋ ਤਿਸਰੀ ਜੇਹਾ” ॥ ੩ ॥ ਅਖੰਡ ਅਰਥ ਕੀ ਸਿਧੀ ਵਾਸਤੇ ਮਹਾ ਵਾਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ੍ਨ ਤ ਸਰਬ ਦੇਵਾ ਦੇਵ ਦੇਵਾ ਤ ਆਤਮਹੁ ॥

ਸਰਬ ਦੇਵੋਂ ਕਾ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਭਾਸਕ ਜੋ ਏਕ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਹੈ ਸੋਈ ਤੋਂ (ਆਤਮਹ) ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਆਤਮੰ ਸ੍ਰੀ ਬਾਸ੍ਵ ਦੇਵਸਿ ਜੇ ਕੋਈ ਜਾਨਸਿ ਭੇਵ ॥

ਔਰ ਜੋ (ਆਤਮਾ) ਜੀਵ ਹੈ ਸੋਈ (ਸ੍ਰੀ) ਸੋਭਾਇਵਾਨ ਵਾਸਦੇਵ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਕੋਈ ਇਸ ਜੀਵ ਈਸਰ ਕੀ ਅਭੇਦਤਾ ਕੋ ਭੇਵ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤਾਕੇ ਦਾਸੁ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਦਾਸ ਹੂੰ ਸੋਈ ਨਿਰੰਜਨ ਦੇਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੁਆ ਔਰ ਇਹੁ ਸਲੋਕ ਗੋਪਾਲ ਪੰਡਤ ਲਿਖ ਕਰ ਸਰਧਾ ਸੰਗ੍ਰਹਿਤ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਰਖਤਾ ਭਯਾ ॥

ਸਲੋਕ ਸਹਸਕ੍ਰਿਤੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ

ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਗੋਪਾਲ ਨਾਮਾ ਪੰਡਤ ਜੋ ਕਾਸੀ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਸਿਖ ਹੁਆ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਦੋ ਧੋਤ੍ਰੇ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅੰ ਹਰਿ ਲਾਲ ਜੋ ਦੋਨੋ ਬਡੇ ਸਾਸਤ੍ਰਕ੍ਰਮ ਹੁਏ ਪਰੰਤੂ ਚਿਤ ਕਾ ਸੰਸਾ ਅਰੁ ਮੋਹਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਿਵਰਤ ਨਹੀਂ ਭਯਾ ਥਾ ਜਬ ਤਿਨਕਾ ਪਿਤਾ ਮਿਰਤੂ ਹੁਆ ਤਬ ਮੋਹ ਕਰ ਬਿਆਕਲੁ ਹੁਏ ਔਰੁ ਅਨੇਕ ਸਾਸਤ੍ਰੇ ਕੇ ਪੜਨੇ ਤੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧੀਰਜੁ ਨ ਹੁਆ ਵਹੁ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਕੇ ਰਖੇ ਹੁਏ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਲੋਕੋਂ ਕੇ ਪੜੇ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਕੁਛ ਧੀਰਜ ਆਵੈ ਤਬ ਬ੍ਰਿਧੀ ਤੇ ਪੂਛ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਗਾਈ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਇਸਬਿਤ ਹੁਏ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਆਏ ਦਰਸਨ ਕੀਆ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਰਾਮਸਰ ਤੀਰਥ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੀ ਬੀੜ ਤਿਆਰ ਕਰਵਾ ਰਹੇ ਥੇ ਤਬ ਤਿਨ ਪੰਡਤੋਂ ਵਹੁ ਰਾਹ ਸਲੋਕ ਪੁਨਾ ਔਰ ਭੇਟਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਆਗੇ ਰਾਖ ਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਔ ਮੋਹਿ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਹੋਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ॥ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਪਰਮ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਤਿਨ ਪੰਡਤੋਂ ਕੋ ਪਰਥਾਇ ਕਰ ਤਿਨ ਪੁਰਬੋਕਤ ਸਲੋਕੋਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਭਏ ॥

ਕਤੰਚ ਮਾਤਾ ਕਤੰਚ ਪਿਤਾ ਕਤੰਚ ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ਸੁਤਹੁ ॥

ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਬੰਧੀ ਹੋਤੇ ਹੀ ਆਏ ਹੈਂ ॥ ਐਸੇ ਹੀ (ਚ) ਪੁਨਾ ਪਿਤਾਭੀ (ਕਤੰ)ਕਿਆ ਹੈ ਔ (ਬਨਿਤਾ) ਇਸਨੀ (ਸੁਤਹੁ) ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ (ਪਿਨੋਦ)ਬਿਲਾਸ ਯਾ ਅਨੰਦ (ਕਤੰਚ)ਪੁਨਾ ਕਿਆਹੀ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਸਰਬਨਾਸ ਰੂਪਹੀਂ ॥

ਕਤੰਚ ਭ੍ਰਾਤ ਮੀਤ ਚਿਤ ਬੰਧਵ ਕਤੰਚ ਮੋਹ ਕੁਟੰਬਤੇ ॥

ਪੁਨਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਕਿਆ ਹੈਐ ਮਿਤ੍ਰ ਚਿਤ੍ਰ ਆਈ (ਬੰਧਵ)ਸਨਬੰਧੀਓਕਾ ਪੁਨਾ ਚਿਤ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਛੁ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਹ ਪੂਰਬੋਕਤ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਸਾਥ ਮੋਹਿ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪੁਨਾ ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥

ਕਤੰਚ ਚਪਲ ਮੋਹਨੀ ਰੂਪੁ ਪੇਖੰਤੇ ਤਿਆਗੀ ਕਟੋਤਿ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹ ਮਾਧਾ ਜੋ ਮੋਹਨੀ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਅਤੀ ਚੰਚਲ ਅਪਨੇ ਦੇਖਤਿਆ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਜੋ

ਕਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤੁਛ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਕੁਛ ਸਾਥ ਭੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ ॥

ਰਹਿਤ ਸੰਗ ਭਗਵਾਨ ਸਿਮਰਣ ਨਾਨਕ ਲਬਧ ਅਚੁਤ ਤਨਹ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ 'ਏਕ ਭਗਵੰਤ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੀ ਸਾਥ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਹੁ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ (ਅਚੁਤ) ਅਗਿਯ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ (ਤਨਹ) ਸਰੂਪ ਵਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਸਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਹੀ (ਲਬਧ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥੧॥

ਪ੍ਰੀਤ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਸਨੇਹ ਪ੍ਰਿਯਾ ਸਨੇਹ ਭ੍ਰਾਤ ਬਾਧਵਹ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਤੁਛ ਮਾਤਾ ਅੰ ਪਿਤਾ ਕੇ ਸਨੇਹਕੇ ਭੀ ਪ੍ਰਿਯਾਰ ਹੈ ਪੁਨਾਭ੍ਰਾਤਾ ਆਦੀ ਸਨਬੰਧੀਕਾ ਸਨੇਹ ਭੀ ਪ੍ਰਿਯਾਰਰੂਪ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਿਯਾ ਸੇਹ ਬਨਿਤਾ ਬਿਲਾਸ ਸੁਤਹ ॥ ਪ੍ਰਿਯਾ ਸਨੇਹ ਗਿਰਹਾਰਥਕਹ ॥

ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਕੇ ਬਿਲਾਸੋਂ ਮੈਂ ਸਨੇਹ ਕਰਨੇ ਕੇ ਭੀ ਪ੍ਰਿਯਾਰ ਹੈ ਪੁਨਾ ਗ੍ਰਿਹ ਘਰ ਅੰ ਘਰ ਕੇ ਅਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਸਨੇਹ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਭੀ ਪ੍ਰਿਯਾਰ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗ ਸੋਹ ਸਤਿੰ ॥ ਸੁਖਸੰ ਬਸਿਤ ਨਾਨਕਹ ॥ ੨ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਿਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਜੋ (ਸੰਗ) ਪ੍ਰਿਯ ਹੈ ਸੋਈ ਸਤ੍ਯਰੂਪਹੋਭਾਵ ਇਹਸਤ ਪਦ ਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾਦਾਰਾਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸਤਿਸੰਗਸੇ ਇਹੁ ਜੀਵ ਸੁਖੀ ਹੂਆ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਮਿਥੰਤ ਦੇਹੀ ਖੀਨੰਤ ਬਲਨੰ ॥ ਬਰਧੰਤ ਜਰੂਆ ਹਿਤੰਤ ਮਾਇਆ ॥

ਇਹੁ (ਦੇਹੀ) ਸਰੀਰ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦਿਨ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇਸਕਾ ਬਲ ਖੀਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅੰ (ਜਰੂਆ) ਬੁਢੇਪਾ ਵਧਤਾ ਹੈ ਤੋਂ ਭੀ ਇਹੁ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਮੈਂ ਅਤੀ ਹਿਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅਤੰਤ ਆਸਾ ਆਥਿਤੁ ਭਵਨੰ ॥ ਗਨੰਤ ਸੁਆ ਭੈਆਨ ਧਰਮੰ ॥

ਪੁਨਾਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ (ਆਸ) ਅਤਿਅੰਤ ਅਧਕ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ ਰਹਿਤਾ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕਿਸੀ ਕੇਘਰਮੈਂ (ਆਥਿਤੁ) ਅਭਿਆਗਤ ਅਰਥਾਤ ਮੁਸਾਵਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਆਨ ਰਹਿਤਾਹੈ ਪੁਨਹ ਭਇਆਨਕ ਜੋ ਧਰਮਰਾਇਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਸੁਆਸੋਂ ਕੇ ਗਿਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾਰਨੇ ਕੇ ਤਿਆਰ ਹੈ ॥

ਪਤੰਤਿਮੋਹਰੂਪਦੁਰਲਭਦੇਹੰਤਆਸ੍ਰਯੰਨਾਨਕ ॥ ਗੋਬੰਦ ਗੋਬੰਦ ਗੋਬੰਦ ਗੋਪਾਲਕ੍ਰਿਪਾ ॥੩॥

ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਇਹੁ ਜੀਵ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਰੂਏ ਮੈਂ ਪਛ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਗੋਬੰਦ ਗੋਪਾਲ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਕਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਕਰੇ ॥ ੩ ॥

ਕਾਚ ਕੋਟੀ ਰਬੰਤ ਤੋਯੇ ਲੇਪਨੰ ਰਕਤ ਚਰਮਣਹ ॥

ਇਹੁ ਸਰੀਰ (ਕਾਚ ਕੋਟੀ) ਕੰਚ ਕਾ ਕੋਟ ਹੈ ਔਰ (ਤੋਯੇ) ਜਲ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਸੇ ਰਚਾ ਹੂਆ ਹੈ ਰਕਤ ਔਰ (ਚਰਮਣਹ) ਚਮ ਸੇ ਲੇਪਨ ਕੀਆ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਨਵੰਤ ਦੁਆਰੰ ਭੀਤ ਰਹਿਤੰ ਬਾਇ ਰੂਪੰ ਅਸਬੰਭਨਹ ॥

ਔਰ ਨੌ ਗੋਲਕ ਇਸ ਕੇ ਨੌ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਭੀਤ ਭਾਵ ਦੀਵਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਪੁਨਾ (ਬਾਇ) ਪਵਨ ਰੂਪੀ ਅਰਥਾਤ ਸਾਸੋਂ ਕਾ ਇਸ ਮੈਂ ਬੰਭਾ ਹੈ ॥

ਗੋਬੰਦ ਨਾਮੰ ਨਹ ਸਿਮਰੰਤਿ ਅਗਿਆਨੀ ਜਾਨੰਤਿ ਅਸਥਿਰੰ ॥

ਐਸੇ ਕੋਟ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਜੋ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਇਸਕੇ ਇਸਥਿਤਿ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕਰ ਗੋਬੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਉਪਰੰਤ ਸਾਧ ਸਰਣ ਨਾਨਕ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਜਪੰਤ ॥੪॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਿਤੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ (ਜਪੰਤ) ਜਪਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁਭੰਤ ਤੁਯੇ ਅਚੁਤ ਗੁਣਹੀ ਪੁਰਨੰ ਬਹੁਲੰ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ॥ ਗੰਭੀਰੰ ਦੂਚੈ ਸਰਬਗਿ ਅਪਾਰਾ ॥

ਹੇ ਅਚੁਤ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਤੁਯੇ) ਗੁਣਗਣ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਜਾਨਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਔਰੁ ਸੋਭ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੁਰਨੰ (ਬਹੁਲੰ) ਬਹੁਲਤਾ ਕਰਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈਂ ਵਾ ਬਹੁਤ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਪਾਲਨਾ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਹੇ (ਗੰਭੀਰੰ) ਅਥਾਹ ਰੂਪ ਸਰਬ ਤੇ ਉਚਾ ਸਰਬਗਣ ਅੰ (ਅਪਾਰਾ) ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ॥

ਕ੍ਰਿਤਿਆ ਪ੍ਰਿਯੰ ਬਿਸ੍ਵਾਮਚਰਣੰ ॥

ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਓਰ ਤੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕਾ (ਪ੍ਰਿਯੰ) ਪਿਆਰਾ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੋਂ ਆਪਨੇ ਚਰਨੇ ਮੈਂ ਬਿਸਰਾਮੁ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅਨਾਥ ਨਾਥੇ ਨਾਨਕ ਸਰਣੀ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਅਨਾਥੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਤਾਤੇ ਹਮਨੇ ਤੇਰੀ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਰਖਯਕਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮ੍ਰਿਗੀ ਪੇਖਤ ਬਧਿਕ ਪ੍ਰਹਾਰੇਣ ਲਖ ਆਵਧ ॥

ਜੇਸੇ ਏਕ ਮ੍ਰਿਗੀ ਕੋ ਦੇਖਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਸਤੇ ਬਧਕ ਨੇ (ਲਖ) ਨਿਸਾਨਾ ਕਰਕੇ ਵਾ (ਲਖ) ਬਹੁਤੇਸਤਰੋਂ ਕਾ ਪਰਹਾਰ ਕੀਆ ਏਕ ਤਰਵ ਜੇ ਬਨ ਕੋ ਅਗਨੀ ਲਗਾਈ ਐ ਏਕ ਤਰਵ ਸੇ ਕੂਕਰ ਛੋੜਿਆ ਐ ਏਕ ਤਰਵ ਢਾਂਹੀਲਗਾਈ ਐ ਏਕ ਤਰਵ ਬੰਦੂਕ ਲੇਕਰ ਆਪ ਗੋਲੀ ਚਲਾਈ ਓਹ ਗੋਲੀ ਕੂਕਰ ਕੋ ਲਗੀ ਮ੍ਰਿਤ ਹੁਆ ਐ ਪਵਨ ਸੇ ਅਗਨੀ ਨੇ ਉਡਾ ਕਰ ਜਾਲੀਕੋ ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਬਧਕ ਕੋ ਸਰਪ ਨੇ ਕਾਟਾ ਵਹੁ ਮਰਾ ਐਸੇ ਤਿਸਕੀ ਰਖਯਾ ਭਈ ॥

ਅਹੇ ਜਸ੍ਰਿ ਰਖੇਣ ਗੋਪਾਲਹ ਨਾਨਕ ਰੋਮ ਨ ਛੇਵਿਤੇ ॥ ੬ ॥

ਅਸਚਰਜ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਸਕੀ ਰਖਾ ਕਰਣੇ ਵਾਲਾ ਆਪ ਗੋਪਾਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਕੌਨ ਮਾਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਸੋ ਦੇਖੋਸੇ ਸਸਤ੍ਰ ਤਿਸਕਾ ਏਕ ਰੋਮ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀ ਛੇਦਤੇ ਭਏਹੈ ਯਥਾ "ਜਿਸੁ ਰਾਖੈ ਤਿਸੁ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰੈ" ਐ ਦੇਖੋ ਜਿਸਕੋ ਕਰਤਾਰ ਮਾਰੈ ਤਿਸਕਾਕੋਈ ਰਖਯਕ ਨਹੀਂ ॥ ੬ ॥ ਅਬ ਐਸੇ ਜਨਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਬਹੁ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਬਲਵੰਤ ਕਾਰੀ ਸੇਵਿਤ ਸੂਰਾ ਚਤੁਰ ਦਿਸਹ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕੋ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਪਰਮ ਬਲਵੰਤ ਭੀ ਹੋਵੈ ਔਰ ਤਿਸਕੋ ਆਗਯਾਕਾਰੀ ਸੂਰਮੇਂ ਚਾਰੇ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਖੜੇ ਹੋਕਰ ਸੇਵਨ ਕਰੇ ਅਰਥਾਤ ਪਹਿਰਾ ਦੇਕੇ ਰਾਖੀ ਕਰੇਂ ॥

ਬਿਖਮ ਬਾਨ ਬਸੰਤ ਉਚਹ ਨਹ ਸਿਮਰੰਤ ਮਰਣੀ ਕਵਾਂਚਹ ॥

ਔਰ ਬਣੇਐ ਅਸਥਾਨ ਸਰਬ ਤੇ ਉਚੇ ਮੇਂ ਭੀ ਨਿਵਾਸਕਰਤਾਹੋਵੈ ਜਹਾਮ੍ਰਿਤਕਾਰੇਕਮਾਤ੍ਰਕਵਾਂਚਿਤਸਿਮਰਨਨਹੀਂਹੋਵੈ॥

ਹੋਵੰਤਿ ਆਗਿਆ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖਹ ॥ ਨਾਨਕ ਕੀਟੀ ਸਾਸ ਅਕਰਖਤੇ ॥ ੭ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਤਿਸਕੋ ਮਾਰਨੇ ਕੀ ਆਗਯਾ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਕੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਜਨਕੇ ਸਾਸ ਕੀੜੀ ਬੰਦ ਲੇਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਿਸਕੋ ਕਰਤਾਰ ਮਾਰੈ ਤਿਸਕਾ ਕੋਈ ਰਖਯਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈ॥੭॥ ਜੇਸੇ ਰਾਜਾਪ੍ਰੀਛਤਕੋਰਿਖੀ ਕੇ ਪ੍ਰਭੂ ਜੇ ਸਰਪ ਕੇ ਭਸਨੇ ਕਾ ਸਰਾਪ ਹੁਆ ਥਾ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਭੈ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕੰਗਾ ਜੀ ਕੋ ਪਰਵਾਹ ਮੇਂ ਮੰਦਰ ਰਚਾ

ਜਹਾ ਕੀੜੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਜਾਇ ਸਕੇ ਔ ਚੁਢੇਰੇ ਪਹਰੇ ਖੜੇ ਕੀਏ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਸਮਾ ਆਇਆ ਤਬ ਫੁਲੋਂ ਮੇਂ ਮਛਰ ਵਾਕੀੜੀ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤਛਕ ਨੇ ਜਾਇ ਕਰ ਤਿਸਕੋ ਭਸ ਕਰ ਮ੍ਰਿਤ ਕੀਆ ਤਾਤੇ ਜਤਨ ਕਰਨੇ ਜੇ ਕੋਈ ਬਰਤਾਨਹੀਂਜਿਸਕੋਵਾਹਿਗੁਰੂ ਰਾਖੇ ਸੋਈ ਬਰਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਹਰ ਲਾਲ ਔਰ ਹਰ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਪੂਛਾਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੇਂ ਜੀਵੋ ਕੋ ਕੌਨਕਰਮ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੈਂ ॥ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦੰ ਰਤੰ ਹਿਤੰ ਮਇਆ ਕੀਰਤੰ ਕਲੀ ਕਰਮ ਕ੍ਰਿਤੁਆ ॥

ਹੋ ਪੰਡਤੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦੰ) ਉਪਦੇਸ ਮੇਂ (ਰਤੰ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀਐ ਦਇਆ ਕਰਨੇ ਮੇਂ ਹਿਤ ਕਰਨਾ ਪੁਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਕੀਰਤੰ) ਜਸ ਉਚਾਰਨਾ ਇਤ ਆਦੀ ਕਰਮ ਕਲਿਯੁਗ ਮੇਂ (ਕ੍ਰਿਤੁਆ) ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੈਂ ਐ ਜੋ ਕੋਈ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਿਟੈਤਿ ਤਤ੍ਰਾਗਤ ਭਰਮ ਮਹੰ ॥

(ਤਤ੍ਰਾ) ਤਿਸਕੋ ਕਰਨੇ ਤੇ ਭਰਮ ਅਰ ਮੋਹ ਪੁਨਾ ਅਗਤੀ ਮਿਟ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਭਗਵਾਨ ਰਮਣੀ ਸਰਬਤ੍ਰ ਥਾਨ੍ ॥ ਦ੍ਰਿਸਟਿਤੁਮੀ ਅਮੋਘ ਦਰਸਨੰ ਬਸੰਤ ਸਾਧ ਰਸਨਾ ॥

ਭਗਵਾਨ ਕੋ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੇਂ (ਰਮਣੀ) ਪੂਰਨ ਜਾਨ ਲੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸਕਾ ਦਰਸਨ ਅਮੋਘ ਹੈ ਔਰ ਜੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਰਸਨਾ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਦ੍ਰਿਸਟਿਤੁਮੀ) ਦੇਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਿਅੰ ਜਾਪੁ ਜਪਨਾ ॥ ੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਸ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਵਾਰੇ ਹਰੀ(ਪ੍ਰਿਯੰ) ਪ੍ਰਯਾਰੇ ਕੇ ਹਰਿਹਰਿ ਨਾਮਕਾਜਾਪਜਪਨਾਕਰਤੇਹੈ ॥੮॥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਔਰ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਅਥਿਨਾਸੀ ਰੂਪ ਕਹ ਕਰ ਔਰ ਜਗਤ ਕੋ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਰੂਪ ਉਚਾਰਨਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਘਟੰਤ ਰੂਪੰ ਘਟੰਤ ਦੀਪੰ ਘਟੰਤ ਰਵਿ ਸਸੀਅਰ ਨਖਿਤ੍ਰ ਗਗਨੰ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਰੂਪ ਭੀ ਨਿਤੋਪਤੀ ਘਟਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਹੈ ਐ ਸਾਤ ਦੀਪ ਭੀ (ਘਟੰਤ) ਪ੍ਰਣਾਮ ਹੋ ਜਾਤੇਹੈ ਔਰ (ਰਵਿ) ਸੂਰਜ ਐ (ਸਸੀਅਰ) ਚੰਦਰਮਾ (ਨਖਿਤ੍ਰ) ਤਾਰੇ (ਗਗਨੰ) ਅਕਾਸ ਭੀ ਘਟਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਘਟੰਤ ਬਸੁਧਾ ਗਿਰਿ ਤਰ ਸਿਖੰਡੰ ॥

ਪੁਨਾ (ਬਸੁਧਾ)ਪਰਤੀ (ਗਿਰਿ) ਪਰਬਤ (ਤਰ)ਭ੍ਰਿਛ ਆਦੀ ਨਵਖੰਡੋ(ਸਿ)ਸੰਯੁਗਤਿ ਘਟਤੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਣਾਮਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ॥

ਘਟੰਤ ਲਲਨਾ ਸੁਤ ਭ੍ਰਾਤ ਹੀਤੰ ॥

ਪੁਨਾ (ਲਲਨਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਐ (ਸੁਰ) ਪੁਤ੍ਰ ਭਾਤਾ ਆਦੀ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਕਾ (ਹਿਤ) ਪ੍ਰੇਮ ਭ੍ਰਿਧਾਪਨ ਵਾ ਮ੍ਰਿਤ ਸਮੇਂ ਵਾ ਅਪਦਾ ਮੇਂ ਘਟਦਾ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ॥

ਘਟੰਤ ਕਨਿਕ ਮਾਨਿਕ ਮਾਇਆ ਸੂਰੂਪੁ ॥

(ਕਨਿਕ) ਸੂਰਨ ਐ (ਮਾਨਿਕ) ਬੁਨੀਆਂ ਮੇਂ ਜੋ ਦਫਾ ਨਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਾਨਕ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ (ਮਾਇਆ) ਛਲ ਰੂਪੁ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਘਟਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਘਟੰਤ ਕੇਵਲ ਗੋਪਾਲ ਅਭੁਤ ॥ ਅਲਿਖਿਓ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਜਨ ॥ ੯ ॥

ਏਕ ਗੋਪਾਲ ਅਭੁਤ ਜੋ (ਕੇਵਲ) ਸੁਖ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ਜੋ ਕਦੀ ਘਟਤਾ ਨਹੀਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕਾ ਸਰੂਪਹੋਤੇ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਭੀ ਸਦਾ ਇਸਥਿਰ ਸਰੂਪੁ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਮਾਧਵ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਇਹੁ ਧਰਮ ਕੇ ਲਖਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਖਿਲੰਬ ਧਰਮ ਕਿਲੰਬ ਪਾਪੁ ॥

ਧਰਮ ਕਰਨੇ ਮੇਂ (ਖਿਲੰਬ) ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐ ਪਾਪ ਕਰਮੋਂ ਮੇਂ ਦੇਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦ੍ਰਿੜਤ ਨਾਮ ਤਜੰਤ ਲੋਭੰ ॥ ਸਰਾਨਿ ਸੰਤਿ ਕਿਲਬਿਖ ਨਾਮੰ ॥ ਪ੍ਰਾਪਤੰ ਧਰਮ ਲਾਭੰ ॥

ਰਿਏ ਮੇਂ ਨਾਮ ਕੇ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਭ ਕਾ ਤਿਆਗਦਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਹਦ ਵੇਕਰ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਇਤ ਆਦੀ ਧਰਮ ਕੇ ਲਖਣ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਹ ਸੁ ਪ੍ਰਸੰਨ ਮਾਧਵ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰ ਮਾਇਆ ਕੇ ਪਤੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥

ਮ੍ਰਿਤੁ ਮੇਰੰ ਅਲਪੁ ਬੁਧੰ ਰਚੰਤ ਬਨਿਤਾ ਬਿਨੋਦ ਸਾਧੰ ॥ ਜੋਬਨ ਬਹਿਰੂਮ ਕਨਿਕ

ਫੁੰਡਲਹ ॥ ਬਚਿਤੁ ਮੰਦਿਰ ਸੈਭੰਤਿ ਬਸਤੁ ਇੰਤੰਤ ਮਾਇਆ ਬਾਪੰਤੰ ॥

(ਮ੍ਰਿਤ) ਕਰਕੇ ਮੋਹਤ ਹੁਆ (ਅਲਪ) ਤੁਛ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਜੀਵ (ਬਨਿਤਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ (ਬਿਨੋਦ) ਬਿਲਾਸੋਂ ਮੇਂ (ਸਾਧੰ) ਸਹਿਤ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਰੁਚ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਔਰ (ਬਹਿਰੂਮ) ਬਲ ਅਰ ਸੂਰਨ ਕੇ ਤੁੰਗਲ ਐ ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਨਾਨਾ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਸੰਦਰ ਐ ਬਸਤੋਂ ਕਰ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਅਤੰਤ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਮਾਇਆ ਮੇਂ ਬਿਆਪਤ ਹੋਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਹੇ ਅਭੁਤ ਸਰਾਨਿ ਸੰਤ ਨਾਨਕ ਭੋ ਭਗਵਾਨ ਏਨਮਹ ॥ ੧੧ ॥

ਤਾਂਹਿ ਹੇ ਅਭੁਤ (ਸਰਾਨਿ ਸੰਤ) ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਗਵਾਨ ਤੁਝਕੇ ਮੇਰੀ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਆਗੇ ਜੀਵ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ਵਾ ਆਪੁ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਮਾਯਾ ਤੇ ਰਖਣਾ ਕਰੇ ॥ ੧੧ ॥ 'ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਦੁੰਦੋਂ' ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮੰਤ ਮਰਣੰਤ ਹਰਖੰਤ ਸੋਰੀ ਭੋਰੀਤ ਚੋਰੀ ॥ ਉਚੰਤ ਨੀਚੰਤ ਨਾਨਾ ਸੁਖੁਚੰ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਜਨਮਣਾ ਹੈ ਤਉ ਸਾਧ ਮਰਨਾ ਚੀ ਹੈ ਔਰ ਹਰਖ ਹੈ ਤੋ ਸੈਕ ਭੀ ਅਵਸਥਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਭੋਗ ਹੈ ਤੋ ਪੀਛੇ ਰੋਗ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਉਚ ਹੈ ਤੋ ਨੀਚ ਭੀ ਹੈ (ਨਾਨਾ) ਛੋਟਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੋ ਸੋ (ਸੁਖੋਂ) ਬੜਾ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਜੰਤ ਮਾਨੰ ਅਭਿਮਾਨੰਤ ਹੀਨੰ ॥

ਜਬ ਰਾਜ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹੀਨ ਭੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐ ਮਾਨ ਹੋਨੇ ਸੇ (ਅਭਿਮਾਨੰ) ਕਬੀ ਅਪਮਾਨ ਭੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਵਿਰਤਿ ਮਾਰਗੀ ਵਰਤੰਤਿ ਬਿਨਾਸਨੰ ॥

ਤਾਂਹਿ ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਰਗ ਮੇਂ ਵਰਤਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਅੰਤ ਕੇ ਨਾਸ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਨ ਸਾਧ ਸੰਗੰਤ ਅਸਥਿਰੰ ਨਾਨਕ ਭਗਵੰਤ ਭਜਨਾਸਨੰ ॥ ੧੨ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਸਥਿਰੁ ਹੈ ਜੋ ਐਸੇ ਸੰਤ ਹੀ ਅਥਿਨਾਜੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਭਜਨ ਕਾ (ਅਸਨੰ) ਭੰਜਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਕਿਰਪੰਤ ਹਰੀਅੰ ਮਤਿ ਤਤੁ ਗਿਆਨੰ ॥ ਬਿਗਸੀਧਿ ਬੁਧਾ ਕੁਲ ਬਾਨੰ ॥

ਜਬ ਇਸ ਜੀਵ ਪਰ ਹਰੀ ਕੀ (ਕਿਰਪੰਤ) ਭ੍ਰਿਪਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਇਸਕੀ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਮੇਂ (ਤਤੁ) ਯਥਾਰਥ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਕੁਲ ਬਾਨੰ) ਕਲਾਨ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਬੁਧੀ (ਬਿਗਸੀਧਿ) ਖਿਜ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤਿ ਰਿਖਿਅੰ ਤਿਆਗਿਆਨੰ ॥

ਐ (ਮਾਨੰ) ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਤਿਆਗਿ ਦੇਤਾ ਹੈ (ਰਿਖਿਅੰ) ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਵਸ ਹੋ ਜਾਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਸੀਤਲੰਤ ਰਿਦਯੰ ਦ੍ਰਿੜੁ ਸੰਤ ਗਿਆਨੰ ॥

ਸਿੱਤੋਂ ਜੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨੁ ਦਿੜ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸਕਾ ਰਿਦਾ ਸੀਤਲੁ ਹੈ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਰਹਿਤ ਜਨਮ ਹਰਿ ਵਰਸ ਲੀਨਾ ॥

ਪੁਨਾ ਹਰੀ (ਵਰਸ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਲੀਨ ਹੋਆ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਜਿਤ ਨਾਨਕ ਸਬਦ ਬੀਨਾ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ 'ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਰੂਪੀ (ਬੀਨਾ) ਬਾਜਾ ਬਜਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਕਹਿਤ ਬੇਦਾ ਗੁਣਿਤ ਗੁਨੀਆ ਸੁਨਿਤ ਬਾਲਾ ਬਹੁ ਬਿਪਿ ਪ੍ਰਕਾਰਾ ॥

(ਗੁਨੀਆ) ਗੁਨਵਾਨ (ਗੁਣਿਤ) ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਬੇਦੋਂ ਕੇ ਬਹੁਤ ਬਿਧੋਂ ਕਰ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਸਕੇ (ਬਾਲਾ) ਜਗਜਾਸੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦ੍ਰਿੜਤ ਸੁ ਬਿਦਿਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੈ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਵਿਦਿਆ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਦਾਨੁ ਜਾਇਤ ਨਾਨਕ ਦੈਨਹਾਰ ਗੁਰ ਗੋਪਾਲਾ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ 'ਤਾਂਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕ ਹਮ ਮਾਗਤੇ ਹੈ' ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਦਾਨ ਕੇ ਦੈਨਹਾਰਾ ਦਾਤਾਰ ਏਕ ਗੋਪਾਲ ਔ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੧੩ ॥ 'ਚਿੰਤਾ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਹੋਤ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਚਿੰਤਾ ਮਾਤ ਪਿਤ ਭ੍ਰਾਤਹ ਨਹ ਚਿੰਤਾ ਕਛੁ ਲੋਕਕਹ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਤੀ ਔਰ ਨ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਛੁ ਕਰਨੀ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਨਹ ਚਿੰਤਾ ਬਨਿਤਾ ਸੁਤ ਮੀਤਹ ਪਰਵਿਰਤਿ ਮਾਇਆ ਸਨਬੰਧਨਹ ॥

ਔਰ ਇਸੇਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਤ੍ਰ ਆਦਿਕੋਂ ਕੀ ਭੀ ਚਿੰਤਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ ਸਬੰਧੀਓਂ ਕੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਬੰਧ ਸੇ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਏਹੁ ਮਾਇਆ ਕਰ ਜੋ ਸਬੰਧੀ ਪੁਰਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਬਿਪਤਾ ਪੈ ਜਾਵੀ ਹੈ ਤਬ ਕੋਈ ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਪੂਛਤਾ ॥

ਦਇਆਲ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖਹ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੀਅ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਕਹ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ 'ਜੇ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਪਰ ਦਇਆਲ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਐਸੇ ਜਾਣ ਕਰ ਹੇ ਭਾਈ ਸਰਬ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ॥ ੧੪ ॥

ਅਨਿਤੁ ਵਿਤੰ ਅਨਿਤੁ ਰਿਤੰ ਅਨਿਤੁ ਆਸਾ ਬਹੁ ਬਿਪਿ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਹੁ (ਵਿਤੰ) ਧਨ ਭੀ (ਅਨਿਤੁ) ਝੂਠਾ ਹੈ ਔ ਰਿਤ ਭੀ ਅਨਿਤ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਏਕ ਰਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਹੈਂ 'ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬਹੁਤ ਵਿਧੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਭੀ ਅਨਿਤ ਹੈ ॥

ਅਨਿਤੁ ਹੇਤੰ ਅਹੰਬੰਦੰ ਭਰਮ ਮਾਇਆ ਮਲਨੰ ਬਿਕਾਰੀ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਵਾ ਸਨਬੰਧੀਓਂ ਮੈਂ (ਅਨਿਤੁ) ਝੂਠਾ (ਹੇਤੰ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹੋਕਾਰ ਕਾ ਬੰਧਾ ਹੋਆ ਜੀਵ ਭ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਮਾਇਆ ਜੰਨਕ ਮਲਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਫਿਰੀਤਿ ਜੋਨਿ ਅਨੇਕ ਜਨਰਾਗਨਿ ਨਹ ਸਿਮਰੰਤ ਮਲੀਨ ਬੁਧੰ ॥

ਤਿਸੀਤੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਕੀ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਜਲਤਾ ਹੈ ਔ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਲੀਨ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਜੀਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕਬੀ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕਰਤ ਮਇਆ ਨਾਨਕ ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਸਾਧ ਸੰਗਮਹ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਜਬ ਤੂੰ ਇਸ ਜੀਵ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪਾਪੀ ਕੇ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀਭੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ॥ ੧੬ ॥ 'ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਬਲਤਾ ਉਦਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਰੰਤਿ ਗਿਰਿ ਪਤਿਤ ਪਾਤਾਲੰ ਜਲੰਤ ਦੇ ਦੀਪੁ ਬੈਸ੍ਵਾਂਤਰਹ ॥

ਕੋਈ (ਗਿਰਿ) ਪਰਬਤ ਸੇ (ਗਿਰੰਤਿ) ਗਿਰ ਕਰ (ਪਾਤਾਲੰ) ਨੀਚੇ ਅਮਖਾਨ ਮੈਂ ਜਾਇ (ਪਤਿਤ) ਪਛੇ ਤਿਸ ਕਰ ਭੀ ਐਸਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਜੇ ਦੇਹ ਕੇ (ਦੇ ਦੀਪੁ) ਜਗਤੇ ਬੈਸੰਤਰ ਅਰਥਾਤ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਪਾਇਕੇ ਜਲਾਇ ਦੇਵੇ ਵਹੁ ਦੁਖ ਭੀ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬਹਿਤਿ ਅਗਾਹੁ ਤੋਧੀ ਤਰੰਗੀ ਦੁਖੰਤ ਗੁਹ ਚਿੰਤਾ ਜਨਮੰਤ ਮਰਣਹ ॥

ਪੁਨਾ ਅਗਾਹੁ (ਤੋਧੀ) ਜਲ ਕੀ (ਤਰੰਗੀ) ਲਹਿਰੀ ਮੈਂ (ਬਹਿਤਿ) ਵਹੇ ਜਾਨੇ ਸੇ ਭੀ ਐਸਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਦੁਖ ਘਰ ਕੀ ਚਿੰਤਾ ਕਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਹ ਦੁਖ ਤੋਂ ਅਲਪ ਕਾਲ ਮੈਂ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਚਿੰਤਾ ਕਾ ਵਲ ਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਦਾ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਸਾਧਨੰ ਨ ਸਿਧਤੇ ਨਾਨਕ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਇਸ ਘਰ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਰੂਪ ਸਿਧੀ ਕੋ ਅਨੇਕ ਸਾਧਨੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰ ਭੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਸਥਿਭੀ ਅਸਥਿਭੀ ਅਸਥਿਭੀ ਸਬਦ ਸਾਧ ਸੁਜਨਹ ॥ ੧੭ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਇਨ ਦੁਖੋਂ ਤੇ ਬਚਾਵਨੇ ਹਾਰਾ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸੰਤ ਜਨੋ ਸੁਜਨੇ ਕਾ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ ਹੀ (ਅਸਥਿਭੀ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥
ਵਿਸਰਾਤ ਦੇਕਰ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਘੋਰ ਦੁਖੰ ਅਨਿਕ ਹਧੰ ਜਨਮ ਦਾਰਿਦ੍ਰੰ ਮਹਾ ਬਿਖਾਵੰ ॥

(ਘੋਰ)ਭਿਆਨਕ ਦੁਖ ਭੀ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੋਵੈ ਅੰ ਅਨੇਕ ਹਤਿਆ ਭੀ ਕਰੀ ਹੋਇ ਜਨਮੋਂ ਕਾ ਦਰਿਦ੍ਰੀ ਪੁਨਮਹਾ (ਬਿਖਾਵੰ) ਸੋਕ ਕਰਕੇ ਆਰਤਿ ਭੀ ਹੋਵੈ ॥

ਮਿਟੰਤ ਸਗਲ ਸਿਮਰੰਤ ਹਰਿਨਾਮ ਨਾਨਕ ਜੈਸੇ ਪਾਵਕ ਕਾਸਟ ਭਸਮੰ ਕਰੇਤਿ ॥ ੧੮ ॥
ਏਕ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਵਹੁ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਪ ਅੰ ਦੁਖ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ਕੈਸੇ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ? ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਬਹੁਤੇ ਕਾਸਟ ਕੋ ਅਲਪ ਹੀ ਅਗਨੀ ਭਸਮ ਕਰ ਦੇਤੀ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਅੰਧਕਾਰ ਸਿਮਰਤ ਪ੍ਰਕਾਸੰ ਗੁਣ ਰਮੰਤ ਅਘ ਖੰਡਨਹ ॥

ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧਕਾਰ ਸੰਪੂਰਤ ਜੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਹੈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਉਚਾਰਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਿਦ ਬਸੰਤਿ ਭੈ ਭੀਤ ਦੂਤਹ ਕਰਮ ਕਰਤ ਮਹਾ ਨਿਰਮਲਹ ॥

ਪੁਨਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਰਿਦੇ ਮੈਨਿਵਾਸ ਹੋਣੇ ਤੇ ਜਮ ਕੇ ਦੂਤ ਭੀ ਤਿਸ ਜਨ ਸੇ ਭੈ ਸੰਯੁਗਤਿ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿਵਹੁ ਮਹਾ ਨਿਰਮਲ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਰਹੰਤ ਸ੍ਰੋਤਾ ਸੁਖ ਸਮੂਹ ਅਮੋਘ ਦਰਸਨਹ ॥

ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀਕੇ ਜਸਕਾ ਸਰੋਤਾ ਹੋਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੂਹ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਜਨ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕੀ ਅਮੋਘ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਤਿਸਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਜੀਵੇ ਕੀ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਹੋਤੀਆ ਹੈਂ ॥

ਸਰਾਣਿ ਜੋਗੰ ਸੰਤ ਪ੍ਰਿਅ ਨਾਨਕ ਸੋ ਭਗਵਾਨ ਖੇਮੰ ਕਰੇਤਿ ॥ ੧੯ ॥

ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਪਿਆਰਾ ਸਰਣ ਦੇਣ ਯੋਗਜ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੇ ਧਿਆਨ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਪੀਛੇ ਕਰਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਜਨੋਂ ਕੀ (ਖੇਮੰ) ਰਖਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ ਮਹਾਤਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪਾਛੰ ਕਰੇਤਿ ਅਗੁਣੀਵਹ ਨਿਰਾਸੰ ਆਸ ਪੂਰਨਹ ॥ ਨਿਰਧਨ ਭਯੰ ਧਨਵੰਤਹ

ਰੋਗੀਅੰ ਰੋਗ ਖੰਡਨਹ ॥ ਭਗਤੰ ਭਗਤਿ ਦਾਨੰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਣ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੰ ਪੁਰਖ ਦਾਤਾਰਹ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਿੰ ਨ ਲਭੁਤੇ ॥ ੨੦ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਪੀਛੇ ਤੇ ਆਗੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰ ਨਿਰਾਸੋਂ ਕੀ ਆਸ ਪੂਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਨਿਰਧਨ ਧਨਵੰਤ (ਭਯੰ) ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰੋਗੀਓਂ ਕਾ ਰੋਗ ਖੰਡਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਭਗਤਿ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਦਾਤ ਕਰੀ ਸੰਤ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪੁਰਖ ਦਾਤਾ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਅਰੁ ਗੁਰਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਪੁਰਖ (ਕਿੰ) ਕਿਆ ਨਹੀਂ ਲਭਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਕੋ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੦ ॥

ਅਧਰੰ ਧਰੰ ਧਾਰਣਹ ਨਿਰਧਨੰ ਧਨ ਨਾਮ ਨਰਹਰਹ ॥

(ਅਧਰੰ) ਨਿਆਸਰਥਿ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਕੇ (ਧਰੰ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਅੰ ਜੋ ਨਿਰਧਨ ਹੈ ਤਿਨਕਾ ਧਨੁ ਨਰਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਕਿੰਚਨੋਂ ਕਾ ਹਰੀ ਧਨੁ ਹੈ ॥

ਅਨਾਥ ਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦਹ ਬਲ ਹੀਣ ਬਲ ਕੇਸਵਹ ॥

ਸੋ ਗੋਬਿੰਦ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਹੈ ਅੰ ਬਲ ਸੇ ਹੀਨ ਨਿਰਬਲੋਂ ਕਾ ਬਲ ਰੂਪ ਕੇਸਵ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਭੂਤ ਦਾਯਾਲ ਅਚੁਤ ਦੀਨ ਬਾਂਧਵ ਦਾਮੋਦਰਹ ॥

ਪੁਨਾ ਸੋ ਅਚੁਤ ਸਰਬ (ਭੂਤ) ਜੀਵੇ ਪਰ ਦਾਯਾਲੂ ਹੈ ਅੰ ਦੀਨੋਂ ਕਾ (ਬਾਂਧਵ) ਸਬੰਧੀ ਅਰਥਾਤ ਰਖਯਕ ਦਮੋਦਰ ਹੈ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮਾਤਾ ਜਸੋਧਾ ਨੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਉਦਰ ਰਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਉਖਲਸੇ ਬਾਧਾ ਤਬ ਸੇ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਦਮੋਦਰ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਐਸੇ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ॥

ਸਰਬਗੁ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨਹ ਭਗਤਿ ਵਛਲ ਕਰਣਾਮਯਹ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਸਰਬਗੁ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਭਗਵਾਨ ਹੈ ਸੋਈ ਭਗਤੋਂ ਕਾ (ਵਛਲ) ਪਿਆਰਾ ਕਿਰਪਾਕਾ ਸਰੂਪਹੈ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਬੀਜਤ ਬਾਸੁ ਦੇਵਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥

ਜੋ ਵਾਸਦੇਵ ਘਟੇ ਘਟੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜੋ ਐਸਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੈ ॥

ਜਾਚੀਤ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਨਹ ਬਿਸਰੀਤ ਨਹ ਬਿਸਰੀਤ ਨਾਰਾਇਣਹ ॥ ੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕੀ (ਪ੍ਰਸਾਦੀ) ਕਿਰਪਾ ਕੋ ਮੈਂ ਜਾਚਤਾ ਹੂੰ ਕਿ ਸੋ ਨਰਾਇਣ ਮੁਖ ਕੋ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਕਬੀ ਵੀਸਰੇ ਨਹੀਂ ॥ ੨੧ ॥ ਪੁਨਾ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਨਹ ਸਮਰਥੀ ਨਹ ਸੇਵਕੀ ਨਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪਰਮ ਪੁਰਖੋਤਮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੋ ਹੇ ਪੁਰਖੋਤਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਮਰਥਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਰ ਨਾ ਸੇਵਕੀ ਭਾਵ ਹੈ ਐ ਪ੍ਰੀਤੀ ਭੀ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਤਵ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਸਿਮਰਤੇ ਨਾਮੀ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰੇ ॥ ੨੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਸਰਬ ਦੇ (ਗੁਰੇ) ਬਥੇ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਹਮ ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਭਰਣ ਪੋਖਣ ਕਰੰਤ ਜੀਆ ਬਿਸ੍ਵਾਸ ਛਾਦਨ ਦੇਵੰਤ ਦਾਨੀ ॥

ਪੁਨਾ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਪ੍ਰਥਮੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਉਦਰ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ ਕੋ ਰਸੋਂ ਸੋ ਭਰ ਕਰ (ਪੋਖਣ) ਪੁਸਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੈਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਅਸਥਾਨ ਅੰ ਪਲਘ ਆਈ ਐ ਪਹਿਰਨੇ ਕੋ (ਛਾਦਨ) ਬਸਤਰ ਆਈ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿਸੰਤ ਰਤਨ ਜਨਮ ਚਤੁਰ ਚੇਤਨਹ ॥

ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਜੋ ਉਤਮ (ਰਤਨ) ਅਮੋਲਕ ਮਾਨਸ ਜਨਮ (ਸਿਸੰਤ) ਰਚ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ (ਚੇਤਨਹ) ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕੋ ਪਰਮ ਚਤੁਰ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਕਿ ਨਿਸ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਕੀ ਸਿਧੀ ਔਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭੀ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਔਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਇਸੀ ਜਨਮ ਤੋਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਵਰਤੰਤਿ ਸੁਖ ਆਨੰਦ ਪ੍ਰਸਾਦਹ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਤਿਸ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਪ੍ਰਸਾਦਹ) ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਸੁਖ ਮੈਂ ਵਰਤਤੇ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰੰਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ਅਨਿਤ੍ਰ ਰਚਨਾ ਨਿਰਮੋਹਤੇ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਸ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਮੈਂ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹਰ ਪਰਕਾਰ ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਅਨਿਤ ਰੂਪ ਰਚਨਾ ਤੇ ਨਿਰਮੋਹ ਹੁਏ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਇਹ ਸੰਸਾਰੀ ਮੋਹਿ ਕੋਤਿਆਗਕਰ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮੀ ਭਏ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥ ਤਿਨ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਰਾਜਿਓਂ ਕੀ ਗਤੀ ਪੂਛੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਦਾਨੀ ਪਰਾ ਪੂਰਬੋਣ ਭੂੰਢੀ ਮਹੀਪਤੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਪੂਰਬ ਜਨਮਾਥੋਂ ਕੇ ਪੁੰਨ ਕੀਏ ਹੋਇਆ ਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਸੁਖ ਭੋਗ (ਮਹੀ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਪਤੀ ਹੋਕਰ ਰਾਜੇ (ਭੂੰਢੀ) ਭੋਗਣਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਬਿਪਰੀਤ ਸੁਪ੍ਰੀ ਮਾਰਤ ਲੋਕਹ ਨਾਨਕ ਚਿਰੀਕਾਲ ਦੁਖ ਭੋਗਤੇ ॥ ੨੪ ॥

ਪਰੇਤੁ ਤਿਨ ਭੋਗੋਂ ਕਰ ਜਿਨਕੀ ਬੁਧੀ ਇਸ (ਮਾਰਤ) ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੈਂ ਵਿਪਰੀਤ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਮਾਰਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਪਰਜਾ ਕੋ ਦੁਖ ਦੇਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਪੁਲੋਕ ਮਿਜਾਇ ਕਰ ਤਿਨ ਪਾਪਕਾ ਫਲ ਚਿਰੀਕਾਲ ਪ੍ਰੀਤ ਨਰਕਾਦੀ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਬ੍ਰਿਥਾ ਅਨੁਗ੍ਰਹਿ ਗੋਬਿੰਦਹ ਜਸੈ ਸਿਮਰਣ ਰਿਦੰਤਰਹ ॥

ਜੋ ਰਾਜੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਜੋ ਵਿਅਰਥ ਅਰਥਾਤ ਖਾਲੀ ਹੈ ਐ ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਸ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਅੰਤਰ ਭੇਦ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਆਰੋਗੀ ਮਹਾ ਰੋਗੀ ਬਿਸਿਮ੍ਰਿਤੇ ਕਰਣਾਮਯਹ ॥ ੨੫ ॥

ਜੇਕਰ ਵਹੁ ਅਰੋਗਾ ਭੀ ਹੈ ਤੋ ਡੀ ਮਹਾ ਰੋਗੀ ਜਾਣੇ ਕਿਉਂ ਕਿ ਕਰਣਾ ਸਰੂਪ ਤਿਨਕੇ ਵਿਸਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਮਾਨਸੀ ਤਪਤ ਕਰਕੇ ਵਹੁ ਸਦਾ ਤਪਤੇ ਹੈ ॥ ਦੁਤੀਅਰਥ ॥ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤ੍ਰ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੈ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ (ਬ੍ਰਿਥਾ) ਪੀੜਾ ਮੈਂ ਭੀ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਹੀ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ॥ ਯਦਪੀ ਸਰੀਰ ਕਰ ਮਹਾ ਰੋਗੀ ਭੀ ਹੋਵੇ ਤਦਪਿ ਆਪ ਕੋ ਅਰੋਗ ਹੀ ਮਾਨਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਆਤਮਾ ਕੋ ਅਸੰਗ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਵਹੁ ਸਦਾ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਕਰਣਾ ਸਰੂਪ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਭੇਮਣੀ ਕੇਵਲੀ ਕੀਰਤਨ ਸੁ ਧਰਮ ਦੇਹ ਧਾਰਨਹ ॥

(ਕੇਵਲੀ) ਸੁਧ ਅਵਤੀ ਪ੍ਰਸੰਸ਼ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਜੋ(ਰਮਣੀ) ਕਥਨ ਕਰਣਾ ਐ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਏਹੀ ਸ੍ਰੋਤ ਧਰਮ ਮਨੁਸ਼
ਦੇਹਿ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਨਰਾਇਣ ਨਾਨਕ ਪੀਵਤੋ ਸੰਤ ਨ ਤ੍ਰਿਪੁਤੇ ॥ ੨੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤ ਜਨ ਐਸੇ ਨਾਰਾਇਣ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਤ੍ਰਿਪਤ
ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਦਾ ਹੀ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥

ਸਹਲ ਸੀਲ ਸੰਤ ਸਮ ਮਿਤ੍ਰਸੁ ਦੁਰਜਨਹ ॥

ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੁਭਾਵ (ਸਹਲ ਸੀਲ) ਤੁਢਾਕੋਂ ਕੇ ਸਹਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭੋਜਨ ਅਨਿਕ ਪ੍ਰਕਾਰੇਲ ਨਿੰਦਕ ਆਵਧ ਹੋਇ ਉਪਤਿਸਟਤੇ ॥ ੨੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਿਤ੍ਰ ਤੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰੋਂ ਕਾ ਭੋਜਨ ਲੇਕਰ ਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ (ਉਪ) ਪਾਸ (ਤਿਸਟਤੇ) ਇਸਥਿਤ
ਹੈਂ ਔਰ ਨਿੰਦਕ ਦੁਰਜਨ ਤਿਨਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕੇ ਅਨੇਕ ਪਰਕਾਰ ਕੇ (ਆਵਧ) ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਲੇਕਰ ਸਮੀਪ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ
ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ (ਸ) ਉਹੁ ਮਿਤ੍ਰ ਔਰ ਵਹੁ ਸਤ੍ਰ ਸਹਲ ਸੁਭਾਵ ਹੋਤੇ ਤੇ ਦੋਨੋਂ ਸਮਾਨ ਹੈਂ ॥ ੨੭ ॥

ਤਿਰਸਕਾਰ ਨਹ ਭਵੰਤਿ ਨਹ ਭਵੰਤਿ ਮਾਨ ਭੰਗਨਹ ॥

ਤਿਨੋਂ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ (ਤਿਰਸਕਾਰ) ਨਿਰਾਦਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਾਨ ਭੰਗ
ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਅਰਥਾਤ ਤਰਾ ਭੀ ਆਦਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਭਾ ਹੀਨ ਨਹ ਭਵੰਤਿ ਨਹ ਪੋਹੰਤਿ ਨੀਸਾਰ ਦੁਖਨਹ ॥

ਪੁਨਾ ਸੋ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜਾਵੇ ਤੋ ਭੀ ਵਹੁ ਸੋਭਾ ਤੇ ਹੀਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ
ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਦੁਖ (ਪੋਹੰਤਿ) ਸਪਰਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਜਪੰਤਿ ਮਿਲਿ ਸਾਧ ਸੰਗਹ ਨਾਨਕ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸੁਖ ਥਾਸਨਹ ॥ ੨੮ ॥

ਐਸੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਨਾਮ ਜਪਨੇ
ਵਾਲੇ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਵਾਸੁਥੋਂ ਕੇ ਪਾਤ੍ਰ ਹੈਂ ॥ ੨੮ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਕਰ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੈਨਾ ਸਾਧ ਸਮੂਹ ਸੂਰ ਅਜਿਤੰ ਸੰਨਾਹੰ ਤਨਿ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾਹ ॥

(ਸਾਧ) ਦੇਵੀ ਸੰਪਤੀ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਅਜੀਤ ਸੂਰਮਿਓਂ ਕੀ ਸੈਨਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰੀ ਹੈ
ਏਹੀ (ਸੰਨਾਹੰ) ਜਿਜੇਇ ਹੈ ॥

ਆਵਧਹ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣੰ ਓਟ ਗੁਰ ਸਬਦ ਕਰ ਚਰਮਣਹ ॥

ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ (ਰਮਣੰ) ਕਥਨ ਐ ਸ੍ਰਵਣ ਕਰਨਾ ਇਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਆਵਧਹ) ਸ਼ਸਤ੍ਰ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ
ਔਰ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸਤ੍ਰੁਓਂ ਤੇ ਬਚਾਓ ਹੇਤ ਗੁਰੋਂ ਕੇ(ਸਬਦ)ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ (ਚਰਮਣਹ) ਢਾਲਕਾ(ਓਟ)ਆਸਰਾਕੀਆਹੈ ॥

ਆਰੂੜਤੇ ਅਸੁ ਰਥ ਨਾਗਹ ਬੁਝੰਤੇ ਪ੍ਰਭ ਮਾਰਗਹ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਮਾਰਗ ਕੋ (ਬੁਝੰਤੇ) ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਏਹੀ (ਅਸੁ) ਘੋੜੇ ਔਰ ਰਥੋਂ ਪੁਨਾ (ਨਾਗਹ) ਹਾਥੀਓਂ
ਪਰ (ਆਰੂੜਤੇ) ਚੜਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਸਰਵਣ ਰੂਪੀ ਘੋੜਾ ਔ ਮਨਨ ਰਥ ਨਿਪਿਆਸਨ ਹਸਤੀ ਇਨੋਂ ਪਰ ਅਸਵਾਰ
ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸ ਮਾਰਗ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਬੁਝੰਤੇ)ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ
ਪ੍ਰਭੁ ਕਾ ਸਖਿਆਤਕਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਥਿਚਰਤੇ ਨਿਰਭੰ ਸਤੁ ਸੈਨਾ ਧਾਯੰਤੇ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਸੰਤ ਜਨ ਸੂਰਮੇ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਸਤੁ ਕੀ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀਵੇਸ਼ ਮੈਂ ਨਿਰਭੰ ਹੋਕਰ ਵਿਚਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਕੀਰਤਨ
(ਧਾਯੰਤੇ) ਧਾਵਾ ਕਰਤੇ ਅਰਥਾਤ ਚੜ੍ਹਾਈ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤਤੇ ਬਿਸੁ ਸੰਸਾਰਹ ਨਾਨਕ ਵਸੰ ਕਰੋਤਿ ਪੰਚ ਤਸੰਕਰਹ ॥ ੨੯ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜੀਤ ਲੇਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਵੇ(ਤਸੰਕਰਹ) ਰੋਹੋਂ
ਕੇ ਅਪਨੇ ਵਸ ਅਰਥਾਤ ਆਪੀਨ (ਕਰੋਤਿ) ਕਰਿ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੰ ਦੁਮ ਛਾਯਾ ਰਚਿ ਦੁਰਮਤਿਹ ॥

ਜੇਸੇ ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਮਾਰੂਥਲ ਮੈਂ ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਣੋਂ ਕੇ ਲਾਗਣੇਤੇ ਮ੍ਰਿਗ ਕੇ ਭਰਾਤੀ ਕਰ ਜਲ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ
ਵਹੁ ਤਿਸ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਜਲ ਝੂਠਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੀ ਭਰਾਤੀ ਸੇ ਭਾਸਤੀ ਹੈ
ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਅਸੰਤ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੇਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਯਾ ਕੇ ਸਥਿਰ ਜਾਨ ਕਰ (ਰਚਿ ਦੁਰਮਤਿਹ) ਥੋਟੀ ਝੁਪੀ ਵਾਲਾ ਤਿਸ ਮੈਂ

ਰਚ ਜਾਵੇ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਭਾਵ ਏਹਿ ਕਿ ਦੁਰਮਤੀ ਜੀਵ ਇਨ ਅਸੰਤ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਐਸੇ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤਤਹ ਕੁਟੰਬ ਮੇਹ ਮਿਥਾ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮਹ ॥ ੩੦ ॥

ਤੈਸੇ ਇਹ ਜਿਸ ਕੁਟੰਬ ਕਾ ਮੇਹਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਝੂਠਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਸੰਤ ਜਨ(ਮਿਥਾ) ਝੂਠਾ ਜਾਨਕਰ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀਤਿਆਗ ਕਰ ਸਣ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੦ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਚ ਬਿਵਿਆ ਨਿਧਾਨ ਨਿਗਮੰ ਨਚ ਗੁਣਗੁ ਨਾਮ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਮੈਂ(ਨਿਗਮੰ) ਬੇਦ ਵਿਵਿਆ ਕਾ ਨਿਧਾਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੁਨਾ ਗੁਣਕਾ ਗਿਆਤਾ ਭੀ (ਨਚ) ਨਹੀਂ ਐ ਨਾਮ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਚ ਰਾਗ ਰਤਨ ਕੰਨੰ ਨਹ ਚੰਚਲ ਚਤੁਰ ਚਾਤੁਰਹ ॥

ਐ ਰਾਗ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਭੀ ਮੇਰੇ ਕੰਨ ਮੈਂ(ਨਚ)ਨਹੀਂ ਐ ਸਰੀਰ ਕਰ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਚੰਚਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਝਾਟੀ ਕਰ ਚਤਰ ਨਹੀਂ ਐ ਖੁਪੀ ਕਰ ਭੀ ਚਤਰ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਹੈ ਕਿ ਐਸਾ ਨਿਰਗੁਣਹੂੰ ॥

ਭਾਗ ਉਦਿਮ ਲਬਧੰ ਮਾਇਆ ਨਾਨਕ ਸਾਧਸੰਗਿ ਖਲ ਪੰਡਿਤਹ ॥ ੩੧ ॥

ਪੂਰਬਲੇ ਭਾਗੋਂ ਕੇ ਉਦੇ ਹੋਣੇ ਸੇ ਐ ਉਦਮ ਕਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਾਯਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਪੁੰਨ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣੇ ਤੇ ਦੈਵੀ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਐ ਤਬ ਪੂਰਬੋਕਤ ਕਰਮੋਂ ਸੇ ਹੀਨ(ਖਲ) ਮੂਰਖ ਭੀ ਸਤਿਸੰਗਿ ਕਰਕੇ ਪੰਡਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਯਾ ਸੰਪੰਨ ਹੋ ਜਾਤਾਹੈ। ਯਥਾ—“ਸੋ ਪੰਡਤ ਜੋ ਤਿਹਾ ਗੁਣਾ ਕੀ ਪੰਡ ਉਤਾਰੈ” “ਸੋ ਪੰਡਤ ਜੋ ਮਨ ਪਰਬੋਧੈ” ਮੈਂ ਐਸੇ ਵਿਦਯਾ ਆਦੀ ਗੁਣੇ ਤੇ ਹੀਨ ਹੂੰ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਾਤੇ ਸੰਤੋ ਕਾ ਸੰਗੁ ਡਿੱਖਾ ਕਰਕੇ ਮੁਥਕੇ ਦੀਜੀਏ ॥ ੩੧ ॥

ਕੰਨ ਰਮਣੀਯ ਰਾਮ ਰਾਮ ਮਾਲਾ ਹਸਤ ਉਚ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰਣੀ ॥

ਕੰਨ ਮੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਜਪਣਾ ਹੈ ਸੋਈ (ਰਮਣੀਯ) ਸੁੰਦਰ ਮਾਲਾ ਹੈ (ਹਸਤਉਚ) ਗੋਮੁਖੀ ਦੇਹੀ ਧਾਰਣਾ ਕਰੀ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਪਾਏ ਕਰ ਜਪਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੀਹ ਭਲਿ ਜੋ ਉਤਮ ਸਲੋਕ ਉਪਰਣੰ ਨੈਨ ਨੰਦਨੀ ॥ ੩੨ ॥

ਐਹ ਜਿਹਵਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਉਤਮ (ਸਲੋਕ) ਜਸਕੋ (ਭਟਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹਾ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਅਨੰਦ ਦੇਨ ਵਾਲੀ ਮਾਯਾ ਤੇ (ਉਪਰਣੰ) ਉਧਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥

ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰ ਹੀਣਸ੍ਰੁ ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਜਨਮ ਕ੍ਰੁਸਟਣਹ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਣੀ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਮੰਤ੍ਰ) ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕ੍ਰਿਸਟ ਖੁਪੀ ਵਾਲੇ ਕੇ ਜਨਮ ਕੋ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਕੂਕਰਹ ਸੂਕਰਹ ਗਰਧਭਹ ਕਾਕਹ ਸਰਪਨਹ ਤੁਲਿ ਖਲਹ ॥ ੩੩ ॥

ਓਹ ਮੂਰਖ ਪੁਰਸ਼ ਕੂਕਰੋਂ ਐ ਸੂਕਰੋਂ ਗਾਧਿਓ ਪੁਨਾ ਕਾਗੋਂ ਐ ਸਰਪੋਂ ਕੇ ਤੁਲ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਹੀਨ ਜਨ ਸਦਾ ਹੀ ਐਸੀਆ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਤਾ ਰਹੇਗਾ ॥ ਵਾ ਇਨਕੇ ਤੁਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਯੋ ਕਿ ਇਨ ਮੈਂ ਏਕ ਏਕ ਗੁਨ ਹੈਂ ਕੂਕਰ ਮੈਂ ਸੁਆਮੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਸੂਕਰ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮ ਕੀ ਸਵਾਈ ਗਰਧਪ ਮੈਂ ਜਿਹਵਾ ਕੇ ਰਸ ਕਾ ਤਪਾਗੁ ਹੈ ਕਾਕ ਤੁਲ ਕੇ ਲੋਕੋਂ ਸੇ ਮੈਤ੍ਰੀ ਰਖਤਾਹੈ ਸਰਪ ਅਪਨੇ ਬਡੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਜੋ ਜਹਰਕੇ ਤਪਾਗੁ ਦੇਤਾ ਹੈ ਅਰ ਮਨਮੁਖੋਂ ਮੈਂ ਇਨਸੇ ਬਿਪਰਜੇ ਗੁਨਹੈ ॥ ੩੩ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥ ਯਮਦੂਤੋਂ ਕੇ ਭੈ ਸੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਕੈਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੈ ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਚਰਨਾਰਥਿਓ ਭਜਨੰ ਰਿਦਯੰ ਨਾਮ ਧਾਰਣਹ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨਾਰਥਿਓ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਕੀਰਤਨੰ ਸਾਧ ਸੰਗੇਲ ਨਾਨਕ ਨਹ ਦ੍ਰਿਸਟੰਤਿ ਜਮਦੂਤਨਹ ॥ ੩੪ ॥

ਐ ਸਾਧਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਝਾਟੀ ਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਜਨ ਕੋ ਯਮ ਕੇ ਦੂਤ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹਿ ਤਿਨਕੋ ਰਿਦੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩੪ ॥

ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਧਨੰ ਰੂਪੰ ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਸੂਰਗ ਰਾਜਨਹ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਧਨ ਐ ਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐ ਸੂਰਗ ਕਾ ਰਾਜ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਭੋਜਨੰ ਬਿੰਜਨੰ ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਸੁਭ ਅੰਬਰਹ ॥

(ਬਿੰਜਨੰ) ਮਿਸਟ ਸਲਵਣੀ ਆਨੇਕ ਰਸੋਂ ਕੇ ਭੋਜਨ ਖਾਣੇ ਭੀ ਦੁਰਲਭ(ਨਚ)ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਰ(ਸਭ)ਨਿਰਮਲ ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪਹਿਰਨਾ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਸੁਤ ਮਿਤ੍ਰ ਕ੍ਰਾਂਤ ਬਾਂਧਵ ਨਚ ਦੁਰਲਭੰ ਬਨਿਤਾ ਬਿਲਾਸਹ ॥

ਪੁਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਐ ਮਿਤ੍ਰ ਕ੍ਰਾਂਤ ਆਦੀ ਬਾਧਵੋਂ ਕਾ ਹੋਣਾ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਰ ਇਸਤ੍ਰੀਓ ਕੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰਨਾ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਚ ਦੁਰਲਭ ਬਿਦਿਆ ਪ੍ਰਬੀਣ ਨਚ ਦੁਰਲਭ ਚਤੁਰ ਚੰਚਲਹ ॥

ਔਰ ਵਿਦਯਾ ਮੈਂ (ਪ੍ਰਬੀਣ) ਚਤੁਰ ਹੋਣਾ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਬਾਣੀ ਔ ਬੁਧੀ ਕਰ ਚਤੁਰ ਹੋਣਾ (ਔਰ) ਸਰੀਰ ਕਰ ਚੰਚਲ ਹੋਣਾ ਸੋ ਭੀ ਦੁਰਲਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਦੁਰਲਭ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਨਾਮਹ ਨਾਨਕ ਲਬਧਿ ਸਾਧਸੰਗਿ ਕ੍ਰਿਪਾ ਪ੍ਰਭੰ ॥ ੩੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਨਾਮੁ ਹੀ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਸੋ ਨਾਮੁ ਸਤਿਸੰਗਤ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਸੋ ਸਤਿਸੰਗ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ(ਲਬਧਿ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਿਵਾਸਕਰਤੈ ॥

ਜਤ ਕਤਹ ਤਤਹ ਦ੍ਰਿਸਟੈ ਸੂਰਗ ਮਰਤ ਪਯਾਲ ਲੋਕਹ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਸੂਰਗ ਐ(ਮਰਤ) ਮਾਤ ਲੋਕ ਪ੍ਰਿਥੀ ਪੁਨਾ ਪਤਾਲ ਲੋਕ ਜਹਾਂ ਕਹਾਂ (ਦ੍ਰਿਸਟੈ) ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬਤ੍ਰ ਰਮਣੈ ਗੋਬਿੰਦਹ ਨਾਨਕ ਲੇਪ ਛੇਪ ਨ ਲਿਪੁਤੇ ॥ ੩੬ ॥

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਬ ਮੈਂ(ਰਮਣੈ)ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਸੰਤ ਜਨ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਤਿਸੀਕੇ ਦੇਖਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ-ਤੇ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ (ਲੇਪ) ਸੰਗ ਰੂਪੀ (ਛੇਪ) ਕਲੰਕ ਸੇ ਲਿਪਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥੩੬॥ਅਤਿਕੀ ਤੁਕਕਾਆਦੋਂ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਹਰੀ ਐ ਹਰੀ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖਯਾ ਭਯੰਤਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੰ ਦ੍ਰੁਸਟਾਂ ਸਖਾ ਸੁਜਨਹ ॥

ਵਿਖ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤੀ ਹੈਔਰਜੇਦ੍ਰੁਸਟਦ੍ਰੁਸਟਹੈਸੋ ਪਿਆਰੇ ਸੁਜਨ ਵਾਸਿਤ੍ਰੋ ਤੇਮਿਅਰਥਾਤ ਅਤੀਸੁਜਨਹੋਜਾਤੇਹੈ॥

ਦੁਖੰ ਭਯੰਤਿ ਸੁਖੰ ਭੈ ਭੀਤਿ ਤ ਨਿਰਭਯਹ ॥

ਔਰ ਇਸੀ ਤੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਤਖ ਵਾ ਯਮਾਦੀ ਭੈ ਜੁਗਤ ਹੋਤਾਹੈ ਸੋ ਨਿਰਭੈਤਾ ਕੋਪਾਇਲਿਤਾਹੈ॥

ਬਾਨ ਬਿਹੂਨ ਬਿਸਮ ਨਾਮੰ ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਗੁਰਹ ॥ ੩੭ ॥

ਜੋ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਬਾ ਸੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਤੇ ਸਰੂਪ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਇਸੀਬਿਤੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੩੭ ॥ ਭਗਤੋਂ ਕੀ ਭਾਵਨਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਰਬ ਸੀਲ ਮਮੰ ਸੀਲੈ ਸਰਬ ਪਾਵਨ ਮਮ ਪਾਵਨਹ ॥

ਸਰਬ ਕਰਤਬ ਮਮੰ ਕਰਤਾ ਨਾਨਕ ਲੇਪ ਛੇਪ ਨ ਲਿਪੁਤੇ ॥ ੩੮ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ ਕੇ(ਸੀਲ)ਸਾਤੀ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਸੋ ਮੁਝ ਕੋ ਭੀ ਸਾਤੀ ਦੇਵੇਗਾ ਔਰ ਸਰਬ ਕੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾਸੋ (ਮਮ) ਮੁਝਕੋ ਭੀ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰੇਗਾਜੋ ਸਰਬ ਬਿਸ੍ਰਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸੋਅਕਾਲਪੁਰਖ (ਲੇਪ) ਦੇਸ ਐ (ਛੇਪ) ਕਲੰਕ ਸੇ ਲਿਪਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਵਹੁ ਸਰਬ ਤੇ ਸਦਾ ਅਸੰਗਰੂਪ ਹੈ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਐਸੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਸਰਬ ਮੈਂ ਜੋ ਸੀਲ ਹੈ ਸੋ ਮੇਰਾ ਸੀਲ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੋਈ ਮੇਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ ਔ ਸਰਬ ਕਰਤਬੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਭੀ ਮੈਂ ਹੀ ਹੂੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਐਸੀ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਵਾਲੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਗ ਦੇਖ ਕਰ ਲਿਪਾਇਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿਨਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਐਸੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਹੈ ਵਹੁ ਮਹਾਤਮਾ ਤਿਸ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੮ ॥ ਸੰਤਸੰਗ ਕੀ ਜੋ ਸਹਤਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਹ ਸੀਤਲੈ ਚੰਦ੍ਰ ਦੇਵਹ ਨਹ ਸੀਤਲੈ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨਹ ॥

ਐਸਾ ਸੀਤਲ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦੇਵਰਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਬਾਵਨ ਚੰਦਨ ਭੀ ਐਸਾ ਸੀਤਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਨਹ ਸੀਤਲੈ ਸੀਤ ਰੁਤੇਣ ਨਾਨਕ ਸੀਤਲੈ ਸਾਧ ਸੁਜਨਹ ॥ ੩੯ ॥

ਸੀਤ ਰੁਤ ਭੀ ਐਸੀ ਸੀਤਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸਰਬ ਕੇ ਸੁਜਨ ਸੰਤਜਨ ਸੀਤਲ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਅਪਨੇ ਸਦਰਸ ਸੀਤਲ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੯ ॥ ਤਬ ਤਿਨ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਮਹਾਰਾਜ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਲਖਯਨ ਕੌਨ ਹੈਂ? ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ॥

ਮੰਤ੍ਰਿ ਰਾਮ ਰਾਮ ਨਾਮੰ ਧ੍ਰਿਨੈ ਸਰਬਤ੍ਰ ਪੂਰਨਹ ॥

ਹੋ ਪੰਡਤੇ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕਾ ਹੀ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਔਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਰਬਤ੍ਰ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਦੇਖਦਾ ਇਹੀ ਤਿਨੋਂ ਭਾ ਧਿਆਨ ਹੈ ॥

ਗ੍ਰਾਨੈ ਸਮ ਦੁਖ ਸੁਖੰ ਜੁਗਤਿ ਨਿਰਮਲ ਨਿਰਵੈਰਣਹ ॥

ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਸੰਤ ਜਨ ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰ ਸੁਖ ਦੁਖ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਨਿਰਮਲ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਸਭ ਸੇ ਨਿਰਵੈਰ ਰਹਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਯਾਲੈ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜੀਆ ਪੰਚ ਦੋਖ ਬਿਵਰਜਿਤਹ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਪਰ ਏਇਆਲੂ ਹੈ ਐ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਚ ਦੇਖੋਂ ਸੇ (ਬਿਵਰਜਿਤਹ) ਰਹਤ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥

ਭੋਜਨ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨ ਅਲਪ ਮਾਯਾ ਜਲ ਕਮਲ ਰਹਤਹ ॥

ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੀ ਭੋਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਜਸ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐ ਮਾਇਆ ਤੇ ਐਸੇ ਅਲਪ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਜਲ ਮੇਂ ਕਮਲ ਅਸੰਗ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਪਦੇਸੇ ਸਮ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰੁਹ ਭਗਵੰਤ ਭਗਤਿ ਭਾਵਨੀ ॥

ਮਿਤ੍ਰ ਐ ਸਤ੍ਰੁ ਕੋ ਏਕ ਸਮਾਨ ਦੇਖ ਕਰ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਭਗਵਤ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੇਂ (ਭਾਵਨੀ) ਸਰਧਾ ਹੈ ॥

ਪਰਨਿੰਦਾ ਨਹ ਸੋਤਿ ਸ੍ਰਵਣੰ ਆਪੁ ਤ੍ਰਿਗਿ ਸਗਲ ਰੇਣੁਕਹ ॥

ਪੁਨਾ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪਰਨਿੰਦਾ ਕੇ ਸਰਵਣ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਆਪਾ ਭਾਵੰ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਸਭ ਕੀ (ਰੇਣ) ਧੂੜੀ ਰੂਪ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸੰਯੁਕਤ ਹੂਏ ਹੈ ॥

ਖਟ ਲਖਣ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖਹ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਸਾਧ ਸ੍ਰਜਨਹ ॥ ੪੦ ॥

ਹੇਤੂ ਮਦ ਹੇਤੂ ਭਾਵ ਕਰ (ਖਟ) ਛੇ ਵਾ ਦੇ ਖਟ ਅਤਥਾਤ ਬਾਰਾਂ ਲਖਣੋਂ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਾਮ ਸਾਧ ਸ੍ਰਜਨ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਤਾ ਦੁਖ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਅਜਾ ਭੋਗਿਲ ਕੰਦ ਮੂਲੰ ਬਸੰਤੇ ਸਮੀਪਿ ਕੇਹਰਹ ॥

ਜੈਸੇ ਬਕਰੀ (ਕੰਦ ਮੂਲ) ਵਲੋਂ ਐ ਪਤ੍ਰੋਂ ਕੋ (ਭੋਗਿਤ) ਖਾਇ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸੇਰ ਕੇ ਸਮੀਪ ਵਸਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੇਰ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਸੁਖ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਤਤੁ ਗਤੇ ਸੰਸਾਰਹ ਨਾਨਕ ਸੋਗ ਹਰਖੰ ਬਿਆਪਤਿ ॥ ੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਜੀਵ ਕੀ ਭੀ ਤੈਸੀ ਹੀ ਗਤੀ ਹੈ ਇਸਦ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਹਰਖਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਐ ਅਨਿਸਟ ਕੀਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਸੋਕਵਾਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੧ ॥

ਛਲੰ ਛਿਦੰ ਕੋਟਿ ਬਿਘਨੰ ਅਪਰਾਧੰ ਕਿਲਾਬਿਖ ਮਲੰ ॥

ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਛਲ ਕਰਨਾ ਅਰ ਐਰੇ ਕੇ (ਛਿਦ੍) ਦੋਖੋਂ ਕੋ ਦੇਖਣਾ ਪੁਨਾ ਪਰ ਕਾਰਜ ਮੇਂ ਕੋਟਾਨ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਵਿਘਨ ਕਰਨੇ ਐਰ ਐਸੇ ਵਿਘਨ ਵਿਖੇ ਰੂਪ (ਅਪਰਾਧੰ) ਪਾਧੋਂ ਕੀ ਮੈਲ ਜੋ ਜੋ (ਭਿਲ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਭਰੇ ਹੂਏ ਹੈਂ ਵਾ ਕਿਲਾਬਿਖ ਬਡੇ ਪਾਧੋਂ ਕਰ ਜੁਗਤ ਹੈ ॥

ਭਰਮ ਸੋਹੰ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨੰ ਮਦੰ ਮਾਯਾ ਬਿਆਪਤੰ ॥

ਭ੍ਰਮ ਐ ਮੋਹ ਮਾਨ ਅਪਮਾਨ (ਮਦੰ) ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਮਾਯਾ ਸੰਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈ ਇਹ ਜੀਵ ਬਿਆਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿਤ੍ਰੁ ਜਨਮ ਭ੍ਰਮੰਤਿ ਨਰਕਹ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵੰ ਨ ਸਿਪ੍ਰਤਿ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਹ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਪਾਇਯਾ ਨਰਕ ਕੇ ਦੋਖੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈ ਐਰ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਉਪਾਵੋਂ ਕਰਕੇ (ਸਿਪਿ) ਮੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ॥

ਨਿਰਮਲੰ ਸਾਧ ਸੰਗਹ ਜਪੰਤਿ ਨਾਨਕ ਗੋਪਾਲ ਨਾਮੰ ॥

ਰਮੰਤਿ ਗੁਣ ਗੋਬਿੰਦ ਨਿਤਪ੍ਰਤਹ ॥ ੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਖ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਵਾਹੇ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਿਤੀਪ੍ਰਤੀ ਜਪਤਾ ਹੈ ਅਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਨਿਤੀਪ੍ਰਤੀ ਗਾਯਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਰਮਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪੨ ॥

ਭਾਵ ਪੂਰਬੋਕਤ ਬਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤਰਲ ਸਰਣ ਸੁਆਮੀ ਰਮਣ ਸੀਲ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥

ਰਮਣ ਸੀਲ ਜੋ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਰਬ ਕਾ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਸਰਣ ਹੋਏ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧਿ ਸੇ ਤਰਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਮਰਥਹ ਦਾਨੁ ਦੇਤੁ ਪ੍ਰਭੂ ਪੂਰਨਹ ॥

ਜਗਤ ਕੇ ਕਾਰਨ ਜੋ ਮਹਤਤਾ ਆਈ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੋ ਜੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ਐਰ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸਰਬ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਦਾਨ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰਾਸ ਆਸ ਕਰਣੰ ਸਗਲ ਅਰਥ ਅਲਾਯਹ ॥

ਪੁਨਾ ਨਿਰਾਸਰਿਓਂ ਕੀ ਆਸ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਹਾਥਾ ਹੈ ਐ ਸੰਪੂਰਨ (ਅਰਥ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ (ਅਲਾਯਹ) ਘਰ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਨਿਪਾਨ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਸਗਲ ਜਾਚੰਤ ਜਾਚਿਕਹ ॥ ੪੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਨਿਪਾਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਜਾਚਕ ਹੋਕਰ ਮਾਂਗਤ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਾ ਹਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੩ ॥ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਜੋ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਰਾਮ ਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ (ਰਮਣੀ) ਜਪਣ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਇਆਲੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸਰਣ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜੋ ਵਲ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਆਗੇ ਇਸ ਸਲਾਕ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਰਗਮ ਸਥਾਨ ਸੁਗਮ ਮਹਾ ਦੁਖ ਸਰਬ ਸੁਖਣਹ ॥

ਜਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ (ਦੁਰਗਮ) ਕਠਨ ਅਸਥਾਨ ਸੁਗਮ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜੇ ਮਹਾਂ ਦੁਖ ਹੈਂ ਸੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਰ ਬਚਨ ਭੇਦ ਭਰਮ ਸਾਕਤ ਪਿਸਨੀਤ ਸੁਰਜਨਹ ॥

ਜੋ ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ (ਪਿਸਨ) ਚੁਗਲ ਔ ਭ੍ਰਮ ਹੁਏ (ਦੁਰ) ਖੋਟੇ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਕਹਿ ਕਰ ਰਿਹੇ ਕੇ (ਭੇਦ) ਵੇਧਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਕੇ ਸੋ ਸੁਜਨ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਸਥਿਤੋਂ ਸੋਗ ਹਰਖ ਭੈ ਖੀਨਤ ਨਿਰਭਵਹ ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਕੇ ਸਥਾਨ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭੈ ਕੀ ਖੀਨਤਾ ਸੇ ਨਿਰਭੈ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਭੈ ਅਟਵੀਅੰ ਮਹਾ ਨਗਰ ਬਾਸੈ ਧਰਮ ਲਖਣ ਪ੍ਰਭ ਮਇਆ ॥

ਇਹ ਸੰਸਾਰ (ਅਟਵੀਅੰ) ਬਨ ਜੋ ਭੈ ਟੋਨੇ ਵਾਲਾ ਥਾ ਸੋ ਤਿਨ ਕੋ ਮਹਾ ਨਗਰ ਵਸਤਾ ਪਰਤੀਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਇਹ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਮਯਾ ਤੇ ਧਰਮ ਕਾ ਲਖਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸੁਖਦਾਈ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗਮ ਰਾਮ ਰਾਮ ਰਮਣੀ ਸਰਨਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਦਯਾਲ ਚਰਣੰ ॥ ੪੪ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਹਰ ਜੋ ਇਆਲੂਹੇ ਉਸਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤ ਸਾਧ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲਕਰ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ (ਰਮਣੀ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ੪੪ ॥

ਹੇ ਅਜਿਤ ਸੁਰ ਸੰਗਮ ਅਤਿ ਬਲਨਾ ਬਹੁ ਮਰਦਨਹ ॥

ਹੇ ਮੋਹ (ਸੰਗਮ) ਯੁਧ ਮੈਂ (ਅਜਿਤ) ਕਿਸੀ ਸੇ ਨਾ ਜੀਤੇ ਜਾਨੇ ਵਾਲੇ ਸੂਰਮੇ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਤੈਨੇ ਅਤੀ ਬਲੀ ਬਹੁਤੋਂ ਜੋ ਮਰਦਨ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਵਸਿਸ੍ਠ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਭੀ ਪੁਰਾ ਕੇ ਮਰਣੇ ਸਮੇਂ ਵਿਆਕਲ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗਣ ਗੰਧਰਬ ਦੇਵ ਮਾਨੁਖ ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਬਿਮੋਹਨਹ ॥

ਨੰਦੀ ਭਿੰਗੀ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਔ ਗੰਧਰਬ ਔ ਸਭੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੋ ਔਰ ਮਾਨਸਕ ਪਸ਼ੂ ਪੰਖੀ ਇਨ ਸਭ ਕੇ (ਬਿ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਮੋਹਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ

ਹਰਿ ਕਰਣ ਹਾਰੰ ਨਮਸਕਾਰੰ ਸਰਨਿ ਨਾਨਕ ਜਗਦੀਸੁਰਹ ॥ ੪੫ ॥

ਸਰਬ ਕੇ ਚਰਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਜਗਤ ਕਾ ਈਸ਼ੁਰ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸੀ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਸਰਣ ਲਈ ਹੈ ਓਹੀ ਤੇਰੇ ਬਲ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੇਗਾ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਬਲੀ ਮੋਹਿ ਸੇ ਬਚਨ ਹੋਤ ਸਰਬ ਕੇ ਚਰਨੇਹਾਰ ਜਗਦੀਸੁਰ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਸੀ ਕੀ ਸਰਨ ਕੇ ਪਰਾਪਤ ਹੋ ॥ ੪੫ ॥

ਹੇ ਕਾਮੰ ਨਰਕ ਬਿਸਮਾ ਬਹੁ ਜੋਨੀ ਭ੍ਰਮਾਵਣਹ ॥

ਹੇ ਕਾਮ ਤੂੰ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜੀਵ ਕੋ ਬਹੁਤ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਾਵਤਾ ਹੈਂ ॥

ਚਿਤ ਹਰਣੰ ਤ੍ਰਿਲੋਕ ਗੰਮੁ ਜਪ ਤਪ ਸੀਲ ਬਿਦਾਰਣਹ ॥

ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਿਤ ਕੇ ਹਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈਂ ਔ ਤੂੰ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਮੈਂ (ਗੰਮੁ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈਂ ਜਪ ਤਪ ਸੀਲ ਆਦੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਬਿਦਾਰਣਹ) ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ॥

ਅਲਪ ਸੁਖ ਅਵਿਤ ਚੰਚਲ ਊਚ ਨੀਚ ਸਮਾਵਣਹ ॥

ਤੇਰਾ ਥੋੜੇ ਮਾਤ੍ਰ ਸੁਖ ਹੈ ਪੁਰਸ ਕੋ (ਅਵਿਤ) ਨਿਰਧਨ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਚੰਚਲ ਰੂਪ ਹੈਂ ਔ ਊਚ ਨੀਚ ਸਭਨੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ॥

ਤਵ ਭੈ ਬਿਮੁਚਿਤ ਸਾਧ ਸੰਗਮ ਓਟ ਨਾਨਕ ਨਾਰਾਇਣਹ ॥ ੪੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਪ ਕਰਕੇ ਨਾਰਾਇਣ ਕੀ ਓਟ ਲੈਣੇ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਬਲੀ ਤੇਰਾ ਭੈ ਦੂਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪੬ ॥

ਹੇ ਕਲਿ ਮੂਲ ਕ੍ਰੋਧ ਕਦੰਬ ਕਰੁਣਾ ਨ ਉਪਰਜਤੇ ॥

ਹੇ ਕ੍ਰੋਧ (ਕਲਿ) ਲੜਾਈ ਵਾ ਕਲੇਸ਼ੋਂ ਕੋ (ਮੂਲ) ਕਾਰਣ ਜਿਸ ਕੇ ਬਿਦੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕਦਾਚਿਤ (ਕਰਣਾ) ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੇ ਨਿਰਦਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਖਯੰਤ ਜੀਵੰ ਵਸ੍ਰਕਰੋਤਿ ਨਿਰਤ੍ਰਿ ਕਰੋਤਿ ਜਥਾ ਮਰਕਟਹ ॥

ਵਿਸਈ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ (ਵਸਿ) ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈਂ ਵਹੁ ਤੇਰੇ ਅਧੀਨ ਹੁਏ ਐਸੇ ਨਾਚਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕਲੰਦਰ ਕੇ

ਅਧੀਨ ਹੁਆ (ਮਰਕਟ) ਬਾਦਰ ਨਾਚਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਸਾਸਨ ਤਾਜੀਤਿ ਜਮਦੂਤਹ ਤਵ ਸੰਗੇ ਅਧਮੰ ਨਰਹ ॥

ਪੁਨਾ ਤੇਰੇ ਸੰਗ ਮਿਲਾਪ ਕਰਕੇ (ਅਧਮ) ਨੀਚ ਹੂਏ (ਨਰ) ਪੁਰਸ ਕੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਯਮ ਕੇ ਦੂਤ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ (ਸਾਸਨਾ) ਤਾਜਨਾ ਕਸਟ ਦੇਕਰ ਤਾਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੀਨ ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਦਾਜਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਨਕ ਸਰਬ ਜੀਅ ਰਖਾ ਕਰੋਤਿ ॥ ੪੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਦੀਨਾ ਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ (ਭੰਜਨ) ਨਸਟ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਦਿਆਲੂ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਓਹੀ ਤੇਰੇ ਸੇ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਰਖਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਓਹੀ ਹਮਾਰੀ ਰਖਨਾ ਕਰੇਗਾ ॥ ੪੭ ॥

ਹੇ ਲੋਭਾ ਲੰਪਟ ਸੰਗ ਸਿਰਮੋਰਹ ਅਨਿਕ ਲਹਰੀ ਕਲੋਲਤੇ ॥

ਹੇ ਲੋਭ ਤੂੰ ਕੈਸਾ ਹੈਂ ਜੋ ਸਭ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਿਰਮੋਟੀ ਹੈਂ ਤਿਨੇ ਸਭਨੋਂ ਕੇਸਾਬ ਲਪਟਾਇ ਰਹਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤੇਰੀਲਹਿਰੀਂ ਕਰਕੇ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ ਅਨੇਕ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਕੇ (ਕਲੋਲ) ਤਰੰਗ ਉਠਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਿਹ ਹੈ ਕਿ ਜਬ ਲੋਭ ਕੀ ਲਹਿਰ ਉਠਤੀ ਹੈ ਤਬ ਨੌਕਰੀ ਵਟਸ ਆਈ ਅਨੇਕ ਸੰਕਲਪ ਰਿਦੇ ਮੈ ਆਨ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਾਵੰਤ ਜੀਆ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰੀ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਬਹੁ ਭੋਲਤੇ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੀਵ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈ ਧਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰ ਅਨੇਕ ਦਿਸਾ ਮੈ ਭੋਲਤੇ ਢਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਚ ਮਿਤ੍ਰ ਨਚ ਇਸਦੈ ਨਚ ਬਾਧਵ ਨਚ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਤਵ ਲਜਯਾ ॥

ਤੇਰੇ ਕਰਕੇ(ਨਚ)ਨਾ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਕੀ ਨਾ ਇਸਰ ਕੀ ਐ ਨ ਬਾਧਵੋਂ ਕੀ ਨ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਆਦਿਕੋਂਕੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਲਜਨਾ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਲੋਭੀ ਜਨ ਸਭਕਾ ਧਨ ਹਿਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਅਕਰਣੈ ਕਰੋਤਿ ਅਖਾਦਿ ਖਾਦਿ ਅਸਾਜ੍ਹੀ ਸਾਜਿ ਸਮਜਯਾ ॥

ਜੋ ਕਰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਯੋਗ ਸੇ ਜੀਵ ਸੇ ਕਰਵਾਇਦੇਤਾ ਹੈਂ ਐ ਜੋ ਖਾਣੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੇ ਖਵਾਇ ਦੇਤਾਹੈ।ਜੋ ਕਾਰਜ ਅਰੰਭ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਰੰਭ ਕਰਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਹੇ ਲੋਭ ਤੂੰ (ਸ੍ਰੀ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰਸੇ ਅਜੀਤ ਹੈਂ ॥

ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਸਰਤਿ ਸਆਮੀ ਬਿਗ੍ਰਾਪਿਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਨਰਹਰਹ ॥ ੪੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ (ਨਰਹਰ) ਨਰੋਂ ਕੇ ਹਰੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਨਰਸਿੰਘ ਰੂਪ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਪਾਸ ਹਮ (ਬਿਗ੍ਰਾਪਿਤ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸੁਆਮੀ ਮੁਝਕੋ ਇਸ ਲੋਕ ਸੇ (ਤ੍ਰਾਹਿ) ਰਾਖ ਲੇਵੇ ਰਾਖ ਲੇਵੇ ॥ ੪੮ ॥

ਹੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਮੂਲੈ ਅਹੰਕਾਰੈ ਪਾਪਾਤਮਾ ॥ ਮਿਤ੍ਰ ਤਜੀਤਿ ਸਤ੍ਰੈ ਦ੍ਰਿੜੀਤਿ

ਅਨਿਕ ਮਾਯਾ ਬਿਸ੍ਰੀਰਨਹ ॥

ਹੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ (ਮੂਲ) ਕਾਰਣ ਹੰਕਾਰ (ਪਾਪਾਤਮਾ) ਪਾਪ ਸਰੂਪ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਸਤ੍ਰਾ ਕੋ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਐ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ (ਮਾਯਾ) ਛਲੋਂ ਕਾ ਬਿਸਤਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਸੇ ਸਤ੍ਰਤਾ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਛਲੋਂ ਕੋ ਰਚਤਾ ਹੈ ॥

ਆਵੰਤ ਜਾਵੰਤ ਬਕੰਤ ਜੀਆ ਦੁਖ ਸੁਖ ਬਹੁ ਭੋਗਣਹ ॥

ਪੁਨਾ ਤੇਰੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ਜੀਵ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਬਕਤ ਹੋਇ ਕਰ ਦੁਖੋਂ ਔਰ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੁਮ ਭਯਾਨ ਉਦਿਆਨ ਰਮਣੈ ਮਹਾ ਬਿਕਟ ਅਸਾਧ ਰੋਗਣਹ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੀਵ ਕੁਮ ਕਰਕੇ ਭੈਦਾਯਕ ਰੋਗਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨਿ ਰੂਪੀ (ਉਦਿਆਨ) ਉਜਾੜ ਮੈਂ ਢਿਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਹੰਕਾਰ ਤੂੰ ਮਹਾ (ਬਿਕਟ) ਕਠਨ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਲਗ ਰਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿਸੇ ਕਾਮ ਕਰਮ ਸੇ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬੈਦੈ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਰਮੇਸੁਰ ਆਰਾਧਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਹੰਕਾਰ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਰੂਪੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰਾ(ਬੈਦੈ)ਬੈਦ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਆਪਹੀ ਹੈ ਤਾਤੇਤਿਸਹਰੀ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਹਮ ਅਰਧਤੇ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਹਰਿ ਨਾਮਕੋ ਜਪ ਕਰ ਆਰਾਧਨਾ ਕਰ ਵਹੀ ਹਰੀਮ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਤੇਰੇ ਅਸਾਧ ਰੋਗ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰੇਗਾ ॥ ੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਪਰਕਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣਨਾਥ ਗੋਬਿੰਦਹ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਿਧਾਨ ਜਗਦਗੁਰੇ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਨਿਧਾਨ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਕੇ (ਗੁਰੇ) ਗੁਰੂ ॥

ਹੇ ਸੰਸਾਰ ਤਾਪ ਹਰਣਹ ਕਰੁਣਾ ਮੈ ਸਭ ਦੁਖ ਹਰੇ ॥
ਹੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਤਾਪੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇਹਾਰੇ (ਕਰੁਣਾਮੈ) ਭ੍ਰਿਪਾ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਮੇਰੇ ਦੁਖੋ ਕੇ (ਹਰੇ)
ਦੂਰ ਕਰੇ ॥

ਹੇ ਸਰਣਿ ਜੋਗ ਵਯਾਲਹ ਦੀਨਾਨਾਥ ਮਯਾ ਕਰੇ ॥
ਹੇ ਸਰਣਾਗਤੋਂ ਕੀ ਰਖਣਾ ਕਰਣੇ ਯੋਗ ਦਿਆਲੂ ਦੀਨੋਂ ਕੇ ਨਾਥ ਮੈ ਦੀਨ ਪਰ ਏਹ (ਮਯਾ) ਭ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ॥
ਸਰੀਰ ਸੁਸ਼ਬ ਖੀਣ ਸਮ ਏ ਸਿਮਰੰਤਿ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਦਾਮੋਦਰ ਮਾਧਵ ॥ ੫੦ ॥
(ਸੁਸ਼ਬ) ਸਾਧਯਾਨ ਸਮੇਂ ਐ ਖੀਣ ਹੋਣੇ ਸਮੇਂ ਮੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਦਮੋਦਰ ਮਾਧਵ ਤੇਰੇ ਰਾਮ ਨਾਮ
ਕੇ ਸਿਮਰਤਾ ਰਹੇਂ ॥ ੫੦ ॥

ਚਰਣ ਕਮਲ ਸਰਣੀ ਰਮਣੀ ਗੋਪਾਲ ਕੀਰਤਨਹ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਹੋਇਕਰ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਜਸ (ਰਮਣੀ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ॥
ਸਾਧ ਸੰਗੇਤ ਤਰਣੀ ਨਾਨਕ ਮਯਾ ਸਾਗਰ ਭੈ ਦੁਤਰਹ ॥ ੫੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਨੇ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਭੈਦਾਯਕ ਸਮੁੰਦ੍ਰ
(ਦੁਤਰ) ਤਰਨੇ ਸੇ ਜੋ ਐਸਾ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਤਰਨਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥

ਜੀਵੋ ਕੀ ਰਖਣਾ ਹੋਤ ਸ਼ੁਭ ਕਵਚ ਮੰਤ੍ਰ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥
ਸਿਰ ਮਸੂਕ ਰਖਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹਸੁ ਕਾਯ: ਰਖਾ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥
ਹਮਾਰੇ ਸੀਸ ਐ ਮਸਤਕ ਕੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਨਾਮ ਰਖਣਾ ਕਰੈ ਪੁਨਾ ਹਾਥੋ ਆਦੀ ਸਰਬ ਅੰਗੋਂ ਸਰਤ (ਵਾਯ)
ਸਰੀਰ ਕੀ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਨਾਮ ਰਖਣਾ ਕਰੇ ॥

ਆਤਮ ਰਖਾ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਧਨ ਚਰਣ ਰਖਾ ਜਗਦੀਸੁਰਹ ॥
ਪੁਨਾ (ਆਤਮ) ਮਨ ਕੀ ਰਖਣਾ ਗੋਪਾਲ ਸੁਆਮੀ ਨਾਮ ਕਰੇ ਧਨ ਅਰ ਚਰਣਾ ਕੀ ਜਗਦੀਸੁਰ ਨਾਮ ਰਖਣਾ ਕਰੇ ।
ਸਰਬ ਰਖਾ ਗੁਰ ਵਯਾਲਹ ਭੈ ਦੁਖ ਬਿਨਾਸਨਹ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਆਲੂ ਹਮਾਰੀ ਸਰਬ ਓਰ ਸੇ ਰਖਣਾ ਕਰੈ ਪੁਨਾ ਭੈ ਔਰ ਦੁਖੋਂ(ਬਿਨਾਸਨਹ) ਦੂਰ ਕਰੇ ॥

ਭਗਤ ਵਛਲ ਅਨਾਥ ਨਾਥੇ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਪੁਰਖ ਅਚੁਤਹ ॥ ੫੨ ॥
ਐਸੇ ਜੋ ਭਗਤੋਂ ਕਾ (ਵਛਲ) ਪਿਆਰਾ ਅਨਾਥੋਂ ਕਾ ਨਾਥ (ਅਚੁਤਹ) ਅਗਿਝ ਭਾਵ ਤੇ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਦਾ ਸਰਣ ਹੋਂ ॥ ੫੨ ॥ ਪੰਛਤੋਂ ਨੇ ਪੂਛਾ ਹੈ ਭਗਵਨ ਪ੍ਰਿਥਕੀ
ਉਚਾ ਰਾਰ ਜੋਜਨ ਜੋ ਜਲ ਖੜਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸਕੇ ਆਸਰੇ ਖੜਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੇਨ ਕਲਾ ਧਾਰਿਓ ਆਰਾਮੈ ਬੈਸੰਤਰੀ ਕਾਸਟ ਬੇਸਟੀ ॥
ਜਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ (ਕਲਾ) ਸੱਤਾ ਨੇ ਅਕਾਸ ਉਪਲਖੜਤ ਅਕਾਸ ਵਾਸੀ ਲੋਗਨ ਕੇ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ
ਜਿਸਕੀ ਕਲਾ ਨੇ ਕਾਸਟੋਂ ਮੈਂ (ਬੈਸੰਤਰੀ) ਅਗਨੀ ਕੇ ਅਵੇਸਟ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਕਾਸਟ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਰਖੀ ਹੈ ॥

ਜੇਨ ਕਲਾ ਸਸਿ ਸੂਰ ਨਖੜੁ ਜੇਤ੍ਰੀ ਸਾਸੇ ਸਰੀਰ ਧਾਰਣੀ ॥
ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੀ ਕਲਾ ਸੱਤਾ ਨੇ (ਸਸਿ) ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਅ ਸੂਰਜ (ਨਿਖੜੁ) ਤਾਰੇ (ਜੇਤ੍ਰੀ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਕੀਏ ਹੈਂ ਐ
ਜਿਸ ਸਤਾ ਨੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਸਾਸ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਜੇਨ ਕਲਾ ਮਾਤ ਗਰਭ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲੀ ਨਹ ਛੇਟੀਤ ਜਨਰ ਰੋਗਣਹ ॥
ਐਰ ਜਿਸ ਕਲਾ ਨੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਗਰਭ ਮੈਂ ਜੀਵ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਨਾ ਕਰੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਉਦਰ ਕੀ ਜਨਰਾ ਅਗਨੀ
ਰੂਪ ਰੋਗ ਤਿਸਕੇ ਨਹੀਂ (ਛੇਟੀਤ) ਕਾਦ ਸਕਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਲਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਤੇਨ ਕਲਾ ਅਸਬੰਭ ਸਰੋਵਰੀ ਨਾਨਕ ਨਹ ਛਿਜੰਤਿ ਤਰੰਗ ਤੋਯਣਹ ॥ ੫੩ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ(ਕਲਾ) ਸੱਤਾ ਨੇ (ਸਰੋਵਰੀ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ (ਅਸਬੰਭ) ਇਜਲਿਤ ਕੀਆ ਹੈ
ਐ ਤਿਸੀ ਕੇ ਭੈ ਕਰ (ਤੋਯਣਹ) ਜਲ ਕੇ (ਤਰੰਗ) ਲਹਿਰਾਂ ਕੇ ਭੁਗਾਇ ਰਹਕੇ (ਛੇਟੀਤ) ਨਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ
ਸਕਤੀ ॥ ਐਸੀ ਕਲਾ ਵਾਲੇ ਕਾ ਸਰੂਪ ਕਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਸਾਂਈ ਗਰਿਸੁ ਰੂਪੇਲ ਸਿਮਰਣੀ ਸਰਬਤ੍ਰ ਨੀਵਣਹ ॥
ਜੋ ਗੁਸਾਈ (ਗਰਿਸੁ) ਭਾਰੀ ਸਰੂਪ ਵਾਲਾ ਹੈ ਐਰ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਜੀਵ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਬਧੈ ਸੇਤ ਸੰਗੇਤ ਨਾਨਕ ਸੂਛ ਮਾਰਗ ਹਰਿਭਗਤਣਹ ॥ ੫੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਮੰਗ ਕਰ ਚਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ (ਸੂਛ) ਨਿਰਮਲ ਮਾਰਗ ਮੈਂ

ਚਲਨੇ ਸੇ (ਲਭਧੀ) ਪ੍ਰਾਪਕ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਯੋਗ ਪ੍ਰੇਮਾ ਭਗਤੀ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੫੪ ॥

ਮਸਕੋ ਭਗਨੰਤ ਸੈਲੀ ਕਰਦਮ ਤਰੰਤ ਪਪੀਲਕਹ ॥

(ਮਸਕੋ) ਮਥਰ ਵਤ ਤੁਭ ਜੀਵ ਹੇਕਾਰ ਰੂਪੀ (ਸੈਲੀ) ਪਰਬਤ ਕੋ (ਭਗਨੰਤਿ) ਤੇਜ ਦੋਤਾ ਹੈ । ਪੁਨਾ ਕੀੜੀ ਵਤ ਤੁਭ ਬੁਧੀ ਵਾਲਾ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਜੋ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਜੋ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਗਰੀ ਲੰਘੀਤਿ ਪਿੰਗੀ ਤਮ ਪਰਗਾਸ ਅੰਧਕਹ ॥

ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਚਰਨੇ ਤੇ ਹੀਨ ਪਿੰਗਲਾ ਜੀਵ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ ਕੋ ਤਰ ਕਰ ਉਲੰਘਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐਰ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰੇ ਪੜੇ ਹੁਏ ਕੋ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਪ੍ਰਤਖ ਸਕਤੀ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਪ ਸੰਗੇਤਿ ਸਿਮਰੰਤਿ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰਣਿ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹਰਿ ਹਰੇ ॥ ੫੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਹਰੀ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕੀਏ ਵਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੫ ॥

ਤਿਲਕ ਹੀਣੇ ਜਥਾ ਬਿਪ੍ਰਾ ਅਮਰ ਹੀਣੇ ਜਥਾ ਰਾਜਨਹ ॥

ਜੇਸੇ ਤਿਲਕ ਤੇ ਰਹਿਤ ਬੁਧਮਟ ਕਾ ਦਰਸਨ ਸ੍ਰੇਸਟ ਨਹੀਂ ਐਰ ਜੇਸੇ ਹੁਕਮ ਤੇ ਰਹਿਤ ਰਾਜਾ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਆਵਧ ਹੀਣੇ ਜਥਾ ਸੂਰਾ ॥ ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਹੀਣੇ ਤਥਾ ਬੈਸਵਹ ॥ ੫੬ ॥

ਜੇਸੇ ਸਸਤ੍ਰੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਸੂਰਮਾ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤੇਸੇ ਹੀ ਵਾਹਧ ਸੇ ਵੈਸਨਵ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤ ਕਹਾਵਤਾ ਹੈ ਐਰ ਭਗਤੋਂ ਧਰਮ ਤੇ ਹੀਨ ਹੋ ਤੋ ਵਹੁ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੫੬ ॥ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੈਸਾ ਹੈ ?

ਨ ਸੰਖੰ ਨ ਚਕ੍ਰੰ ਨ ਗਦਾ ਨ ਸਿਆਮੰ ॥ ਅਸੂਰਜ ਰੂਪੰ ਲਹੰਤ ਜਨਮੰ ॥

ਤਿਸਕੇ ਹਾਥੋਂ ਮੈਂ ਨ ਸੰਖ ਹੈ ਨ ਗਦਾ ਹੈ ਨ ਪਦਮ ਹੈ ਨ ਤਿਸਕਾ ਸਿਆਮ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਸੂਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਾਕਾਰ ਹੈ ਐ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਨੇਤ ਨੇਤ ਕਬੰਤਿ ਬੇਦਾ ॥ ਉਚ ਮੂਚ ਅਪਾਰ ਗੋਬਿੰਦਹ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੋ ਵੇਦ ਵੀ (ਨੇਤਿ ਨੇਤਿ) ਤੀਨੋਂ ਸਰੀਰੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਅਸਥੂਲ ਸੂਖਮ ਕਾਰਣ ਆਈ ਕੋਈ ਸਰੀਰ ਭੀ ਤਿਸਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਨੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਉਚ ਤੇ ਉਚਾ ਅਪਾਰ ਗੋਬਿੰਦ ਹੈ ॥

ਬਸੰਤਿ ਸਾਪ ਰਿਦਧੀ ਅਦੁਤ ਬੁਝੰਤਿ ਨਾਨਕ ਬਛਭਾਗੀਅਹ ॥ ੫੭ ॥

ਸੰਤੋ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਅਦੁਤ ਸਰੂਪ ਕੋ ਬਛੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਹੀ (ਬੁਝੰਤਿ) ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੭ ॥ ਜੀਵ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਵਰਤਤ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖਦਾਈ ਬਨ ਰੂਪ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥

ਉਦਿਆਨ ਬਸਨੰ ਸੰਸਾਰੰ ਸਨਬੰਧੀ ਸ੍ਰਾਨ ਸਿਮਾਲ ਖਰਹ ॥

ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ (ਉਦਿਆਨ) ਉਜਾੜ ਮੇਂ ਜੀਵ ਕਾ ਬਸਨਾ ਹੈ ਉਹਾ ਕੁਤੇ ਅਰ ਗਿਦੜ ਅਰ ਗਧੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਈਹ ਲੋਭੀ ਬੁਕਰ ਐਰ ਆਲਸੀ ਗਿਦੜ ਐ ਇਸਤ੍ਰੀ ਅਪੀਨ ਗਧੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਖਮ ਸਥਾਨ ਮਨ ਮੋਹ ਮਦਿਰੰ ਮਹਾ ਅਸਾਧ ਪੰਚ ਤਸਕਰਹ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਮਨ ਹੀ ਕਠਨ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਐ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਮਦਰਾ ਹੈ ਅਰ ਮਹਾ ਅਸਾਧ ਭਾਵ ਜਿਨਕਾ ਪਕੜਨਾ ਅਤੀ ਕਠਿਨ ਹੈ ਜੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਂਚ ਚੋਰ ਹੈਂ ॥

ਹੀਤ ਮੋਹ ਭੈ ਭਰਮ ਕ੍ਰਮਣੰ ਅਹੰ ਵਾਸ ਤੀਖੁਲ ਕਠਿਨਹ ॥

ਹਿਤੁਓਂ ਕੋ ਮੋਹ ਰੂਪ ਤਰਾ ਭੈ ਹੈ ਅਰ ਜੋ ਪੰਚ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਕ੍ਰਮ ਹੈ ਏਹ ਇਸਸੰਸਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਣਾ ਹੈ ਐ ਅਹੰਤਾ ਰੂਪੀ ਵਾਸੀ ਵਸਾਉਦੇ ਕੋ (ਅਤੀ ਤੀਖੁਲ) ਤੇਜ ਵਾਲੀ ਅਰ ਟੂਟਨਾ ਗਿਆਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜਿਸਕਾ ਕਠਨ ਹੈ ॥

ਪਾਵਕ ਤੋਅ ਅਸਾਧ ਘੋਰੰ ਅਗਮ ਤੀਰ ਨਹ ਲੰਘਨਹ ॥

ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਜੋ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ (ਅਸਾਧ) ਐਥੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ (ਤੋਅ) ਜਲ (ਘੋਰੰ) ਭਯਾਨਕ ਹੈ ਜਿਸ ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਬਨ ਕਾ ਕਿਨਾਰਾ ਅਗਮ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਹ ਗਿਆਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਉਲੰਘਨ ਨਹੀਂ ਕਰਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਨ ਤੇ ਉਲੰਘੀਤਾ ਹੈ ॥

ਭਜੁ ਸਾਪ ਸੰਗਿ ਗੋਪਾਲ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਚਰਣ ਸਰਣ ਉਪਰਣ ਕ੍ਰਿਪਾ ॥ ੫੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸੰਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭਜ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਉਧਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੫੮ ॥

ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੰਤ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲਹ ਸਗਲੰ ਰੋਗ ਖੰਡਣਹ ॥

ਜਬ ਗੋਬਿੰਦ ਗੋਪਾਲ ਜੀਵ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸਕੇ ਸਰਬ ਰੋਗ ਖੰਡਨ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਧ ਸੰਗੇਤਿ ਗੁਣ ਰਮੰਤ ਨਾਨਕ ਸਰਨਿ ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸੁਰਹ ॥ ੫੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਰਮੰਤ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰ ਪੂਰਨ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਸਰਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥

ਸਿਆਮਲੰ ਮਧੁਰ ਮਾਨੁਖੰ ਰਿਦਯੰ ਭੂਮਿ ਵੈਰਣਹ ॥

ਜੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਿਆਮ ਰੰਗ ਵਾਲਾ ਅੰ ਮਧੁਰ ਬਾਣੀ ਵਾਲਾ ਰਾਮ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆਦੀ ਮਨੁਸ਼ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰਾਹੈ ਤਿਸਕੇ ਜੋ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਵੈਰ ਵਿਰੋਧ ਕੋਈ ਵਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਵੰਤਿ ਹੋਵੰਤਿ ਮਿਥਿਆ ਚੇਤਨੰ ਸੰਤ ਸੁਜਨਹ ॥ ੬੦ ॥

ਤਿਨ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਆਖੇ ਜੋ ਜਗਤਾਸੀ ਜਨ ਨਿਮ੍ਰਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਜਗਤ (ਮਿਥਿਆ) ਭੂਤ ਰੂਪ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤ ਸੰਜਨੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਓਹ ਜਗਤਾਸੀ ਚੇਤਨ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਅਚੇਤ ਮੁੜਾ ਨ ਜਾਣੰਤ ਘਟੰਤ ਸਾਸਾ ਨਿਤਪਤਿ ॥

ਇਹ ਮੁਰਖ ਜੀਵ ਅਯਾਤ ਹੁਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਸ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਘਟਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਛਿਜੰਤ ਮਹਾ ਸੁੰਦਰੀ ਕਾਇਆ ਕਾਲ ਕੰਨਿਆ ਗੁਸਤੇ ॥

ਮਹਾਂ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਵਾਲੀ (ਕਾਇਆ) ਦੇਹ ਛਿਜਤੀ ਜਾਤੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਣਾਮੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਕਾਲ ਕੀ ਕੰਨਿਆ ਜੋ ਬਿਧ ਅਵਸਥਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਨ ਕ੍ਰਾਂਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਰਾ ਅਵਸਥਾ ਕਰ ਸਿਥਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਰਚੰਤਿ ਪੁਰਖਹ ਕੁਟੰਬ ਲੀਲਾ ਅਨਿਤ ਆਸਾ ਬਿਖਿਆ ਬਿਨੋਦ ॥

ਐਸੀ ਦਸ਼ਾ ਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਕੁਟੰਬ ਕੀ ਲੀਲਾ ਮੈਂ ਰਚ ਰਹਿਆ ਹੈ (ਅਨਿਤ) ਭੂਤੇ ਵਿਸ਼ਿਅਹੁੇ ਕੋ (ਬਿਨੋਦ)

* ਭਾ ਗਜਨੀਤੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਜੋ ਮਨੁਖ ਚੰਗਾ ਸਾਉਲਾ ਹੋਵੇ ਯੋਗ ਮਧੁਰਾ ਹੋਵੇ ਉਸਦੇ ਨਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਸੀ ਯੋਗ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਉਹ ਕਾਪੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜ ਰਚ ਉਹ ਨੀਉਣੀ ਭੀ ਕਹਿ ਤੇ ਉਸਦਾ ਨਿਉਣਾ ਮਿਥਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਮੰਤ ਸੋਲਕ ਉਸਦਾ ਕਿਸਾਨੁ ਨਹੀਂ ਕਰਕੇ (ਚੇਤਨ) ਸਵਾਧਾਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਬਿਲਾਸੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰਮੰਤਿ ਕ੍ਰਮੰਤਿ ਬਹੁ ਜਨਮ ਹਾਰਿਓ ਸਰਨਿ ਨਾਨਕ ਕਰੁਣਾਮਯ ॥ ੬੧ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਕ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜੀਵ ਅਨੇਕ ਜਨੀਓ ਮੈਂ ਜਨਮ ਲੋਕਰ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੁਆ ਹਾਰ ਗਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਕਰਣਾ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਪਜਾ ਹੂੰ ॥ ੬੧ ॥ ਰਸਨਾ ਕੋ ਐਸੇ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਏ ॥

ਹੇ ਜਿਹਥੇ ਹੇ ਰਸਗੇ ਮਧੁਰ ਪ੍ਰਿਅ ਤੁਯੈ ॥

ਹੇ ਜਿਹਥਾ ਹੋ ਰਸੋਂ ਕੋ ਭਿਅਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਤੇਰੇ ਕੋ ਮੀਨੇ ਰਸ ਪਿਆਰੇ ਲਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤ ਹਤੰ ਪਰਮ ਬਾਢੰ ਅਵਰਤਏਬਹ ਸੁਧ ਅਫਰਣਹ ॥ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਮੋਦਰ ਮਾਧਵੇ ॥ ੬੨ ॥

ਔਰ ਸਤ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਾਮ ਲੇਨੇ ਸੇ ਤੂੰ (ਹਤ) ਨਸਰ ਹੋ ਗਈ ਹੈਂ ਔਰ ਬਤੇ ਬਤੇ (ਬਾਢੰ) ਝਗੜੇ ਕਰਤੀ ਹੈਂ ॥ ਤਾਤੇ ਅਬ ਜੋ ਹਰੀ ਕੋ ਨਾਪ ਰੂਪੀ ਸੁਧ ਅਖਯਾਰ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਵਿਖੇ ਆਇ ਕਰ ਵਰਤਣਾ ਕਰ ॥ ਜੋ ਕਹੇ ਕੋਲ ਸੇ ਅਖਰਿਸਿ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਹੇ ਦਮੋਦਰ ਹੇ ਮਾਧਵ ਇਤ ਆਦੀ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਜਿਸਤੇ ਤੂੰ ਸਫਲ ਹੋਵੇਂ ॥ ੬੨ ॥

ਗਰਬੰਤਿ ਨਾਰੀ ਮਦੋਨ ਮਤੰ ॥ ਬਲਵੰਤ ਬਲਾਤ ਕਾਰਣਹ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ (ਮਦੋਨ) ਕਾਮ ਕਰ ਮਸਤ ਹੁਏ ਹੁਏ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਬਲਵੰਤ ਮਾਨਕਰ (ਬਲਾਤ-ਕਾਰਣਹ) ਅਵਸ ਹੀ ਹੋਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਨਹ ਭਜੰਤ ਤ੍ਰਿਲਸਮਾਨਿ ਪ੍ਰਿਯੁ ਜਨਮਨਹ ॥

ਔ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਭਜਤੇ ਹੈਂ ਵਹ ਤ੍ਰਿਲੋਕੇ ਸਮਾਨ ਤੁਛ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਨਕੇ ਜਨਮ ਕੋ ਹੀ ਪ੍ਰਿਕਾਰਹੀ

ਹੇ ਪਪੀਲਕਾ ਗੁਸਟੇ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਮਰਣ ਤੁਯੈ ਧਨੇ ॥

ਹੇ ਸੰਤੋਂ (ਪਪੀਲਕਾ) ਕੀੜੀ ਵਤ ਨਿਮ੍ਰ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਵਾਲੇ ਯਦਪਿ ਬਿਭੂਤੀ ਸੇ ਗਰੀਬ ਹੈਂ ਤਦਪਿ (ਗੁਸਟੇ) ਭਾਰੀ ਵਾਰੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੀ ਤੁਮਾਰਾ ਧਨੁ ਹੈ ਵਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਕਰ ਤੁਮ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਅਨਿਕ ਬਾਰ ਨਮੋ ਨਮਹ ॥ ੬੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਹਮਾਰੀ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਅਨੇਕ ਵਾਰ ਨਮਸਕਾਰ ਹੈ ॥ ੬੩ ॥

ਤਿਉਂਤ ਮੇਰੇ ਸਹਕੰਤ ਹਰੀਅੰ ॥

ਇਹ ਤਿਉ ਸਮਾਨ ਜੋ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਤਕ ਸੁਮੇਰ ਵਤ ਈਸਰ ਰੂਪ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਰਹਿਤ ਸੁਕੇ ਹੁਏ ਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਹਿਤ ਹਰਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬੂਝਿਤ ਤਰੀਅੰ ॥ ਉਠਿਤ ਭਰੀਅੰ ॥

ਪੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭੂਝਤਾ ਹੁਆ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਣੋਂ ਸੋ ਖਾਲੀ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸਾਥ ਭਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਧਕਾਰ ਕੋਟਿ ਸੂਰ ਉਜਾਰੈ ॥

ਅਗਿਆਨ ਅੰਧਕਾਰ ਕੋ ਸਹਿਤ ਜੋ ਅੰਤਸਕਰਣ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਕੋਟਿ ਸੂਰਜ ਸਮ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਵੈਤ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਰ ਦਯਾਰੈ ॥ ੬੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਹਰੀ ਅਰ ਗੁਰੂ ਦਿਆਲੂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣਹ ਸੀਗਿ ਉਪਰਣੈ ॥ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਮ ਜਿ ਪੂਰਣਹ ॥

ਜੋ ਵੇਦਾਧੇਨ ਆਈ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕੋ ਕਰਮ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੈ ਤਿਨ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਜੀਵ ਕਾ ਉਪਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਤਮ ਰਤੰ ਸੰਸਾਰ ॥ ਗਹਿਤੇ ਨਰ ਨਾਨਕ ਨਿਹਫਲਹ ॥ ੬੪ ॥

ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਬੀਚ (ਆਤਮ ਰਤੰ) ਦੇਹ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਨਮ ਕਰ ਹੀ ਬ੍ਰਹਮਣਪਣੇ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਨਰੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ॥ ੬੪ ॥

ਪਰਦਰਬ ਹਿਰਣੈ ਬਹੁ ਵਿਘਨ ਕਰਣੈ ॥ ਉਚਰਣੈ ਸਰਬ ਜੀਅਕਹ ॥

(ਉਚਰਣੈ) ਪੁਨਾ ਜੋ ਜੀਵ ਬਿਗਾਨੇ ਧਨ ਕੋ ਹਿਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਪਰ ਕਾਰਜੋਂ ਮੈਂ ਵਿਘਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਉਪਜੀਵਕਾ ਵਾਸਤੇ ਸਰਬ ਵਾਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਉ ਲਈ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਅਤਿ ਪਤਿ ਮਨ ਮਾਇ ਕਰਮ ਕਰਤ ਸਸੂਕਰਹ ॥ ੬੬ ॥

ਐ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕੋ (ਲਉ) ਸਮਝਾਏ ਕੋ ਲੀਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮਾਯਾ ਸੋ ਅਤ੍ਰਿਪਤ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਰਜਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ ਸੂਕਰੋਂ ਸਮ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੬ ॥

ਮਤੇ ਸਮੇਵ ਚਰਣੈ ਉਪਰਣੈ ਭੈ ਦੁਤਰਹ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਚਰਣੋਂ ਮੈਂ (ਸਮੇਵ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ (ਮਤੇ) ਮਸਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਭੈਦਾਯਕ ਦੁਸਤਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਉਪਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅਨੇਕ ਪਾਤਿਕ ਹਰਣੈ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸੰਗਮਨ ਸੰਸਯਹ ॥ ੬੭ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾ ਸਿਧਾਂਤ ਇਹੀ ਹੈ ਅਨੇਕ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਹਰਨੇ ਹਾਰਾ ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਸੰਗਮ) ਮਿਲਾਪ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸੇ ਹੀ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਰ ਮੈਂ ਸੰਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਤ ਹੈ ॥ ੬੭ ॥ ੪ ॥

ਜਬ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਲਾਲ ਐ ਹਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਪੰਭਤੋਂ ਕਾ ਸਤਾਹਨ ਸਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਮੋਹ ਨਸਟ ਕੀਆ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਕਿ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰ ਕੁਛ ਔਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਕਥਾ ਕੋ ਸੁਨਾਵੇ ਜਿਸ ਸੇ ਦੇਹ ਅਪਿਯਾਸ ਦੂਰ ਹੋਇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅਤਿ ਪ੍ਰੇਮਵਾਨ ਜਾਨ ਕਰ ਦੇਹ ਕੀ ਮਲੀਨਤਾ ਐ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਲਖਾਵਤੇ ਹੁਏ ਗਾਥਾ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ਗਾਥਾ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਰਪੂਰ ਪੁਹਪ ਸੁਗੰਧਾ ਪਰਸ ਮਾਨੁਖੁ ਦੇਹੈ ਮਲੀਨੈ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਕਰਪੂਰ) ਮੁਸਕਪੂਰ ਐ (ਪੁਹਪ) ਫੁਲੋਂ ਐ ਹੋਰ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲੀ ਵਸਤੁ ਇਸ ਮਨੁਖ ਕੀ ਦੇਹ ਕੋ ਸਪਰਸ਼ ਕਰਕੇ ਮਲੀਨ ਹੋ ਜਾਈਆ ਹੈ ॥

ਮਜਾ ਰੁਪਿਰ ਦੁਰੀਧਾ ਨਾਨਕ ਅਬ ਗਰਬੇਣ ਅਗਾਨਣੋ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ (ਮਜਾ) ਮਿਝ ਔਰ (ਰੁਪਿਰ) ਰਕਤ ਐ ਦੁਰਗੰਧਕਾ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਇਸ ਐਸੇ ਮਲੀਨ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪਾਇਕਰ (ਅਬ) ਉਪਰਾਂਤ ਭਾਵ ਫੋਰ ਭੀ (ਗਰਬੇਣ) ਗਰਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਇਸ ਮਲੀਨ ਸਰੀਰਕਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਏ। ਪ੍ਰਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਯਥਾ—“ਬਿਸਟਾ ਅਸਤਿ ਰਕਤਿ ਪਰੇਟੇ ਰਾਮ। ਇਸ ਉਪਰ ਲੇ ਰਖਿਓ ਗੁਮਾਨ” ॥

ਪ੍ਰਮਾਣੈ ਪ੍ਰਸੰਤ ਆਕਾਸਹ ਦੀਪ ਲੋਅ ਸਿ ਖੰਡਣਹ ॥

ਯਦਪਿ ਇਹ ਜੀਵ ਪ੍ਰਮਾਣੂਓਂ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸੁਖਮ ਰੂਪ ਧਾਰਕੇ ਸਿਧੀ ਕੇ ਬਲ ਕਰਕੇ ਅਕਾਸ਼ ਮੈਂ ਜੋ ਸਾਤ ਲੋਕ ਹੋਂ ਤਿਨ ਮੈਂ ਔਰ ਵੀਧੋਂ ਜੋ ਖੰਡ ਸਹਤ ਹੈ ॥

ਗਛੇਲ ਨੈਲ ਭਾਰੇਲ ਨਾਨਕ ਬਿਨਾ ਸਾਧੁ ਨ ਸਿਧੁਤੇ ॥ ੨ ॥

(ਗਛੇਲ) ਜਾਇ ਕਰ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਵਰਕਣੇ ਮੈਂ ਵਿਰ ਆਵੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੋਂ ਭੀ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵ ਕਬੀ ਮੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਾਣੇ ਸਤਿ ਹੋਵੈਤੋ ਮਰਣੇ ਦ੍ਰਿਸਟੇਲ ਮਿਥਿਆ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣੇ ਕੇ ਸਤ ਜਾਣੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਗਤ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਕੀਰਤਿ ਸਾਥਿ ਚਲੈਬੋ ਭਣੈਤਿ ਨਾਨਕ ਸਾਧ ਸੰਗੇਤ ॥ ੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਅਰਥਾਤ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ ਸਾਥ ਚਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹੀ ਸਤ੍ਯ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਾਯਾ ਚਿਤ ਭਰਮੇਲ ਇਸਟ ਮਿਤ੍ਰੇਖੁ ਬਾਂਧਵਹ ॥

ਇਸ ਮਾਯਾ ਨੇ ਇਸਟ ਮਿਤ੍ਰ ਬਾਂਧਵੇ (ਖੁ) ਬੀਚ ਅਰਥਾਤ ਇਨ੍ਹੋਂ ਕੇ ਮੋਹਿ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਕ੍ਰਮਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਲਭਯੈ ਸਾਧ ਸੰਗੇਤ ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਅਸਥਾਨੈ ਗੋਪਾਲ ਭਜਨੈ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜੀਵ ਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ (ਲਭਯੈ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮੈਲਾਗਰ ਸੰਗੇਤ ਨਿੰਮੁ ਬਿਰਖ ਸਿ ਚੰਦਨਹ ॥

ਨਿਕਟਿ ਬਸੈਤੋ ਬਾਸੋ ਨਾਨਕ ਅਹੰਬੁਧਿ ਨ ਬੋਹਤੋ ॥ ੫ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਾਤ-ਜੈਸੇ ਮਲਿਆਗਰ ਚੰਦਨ ਕਾ ਸੰਗ ਹੋਣੇ ਤੇ ਨਿੰਮ ਆਦੀ ਕਟਕ ਬ੍ਰਿਛ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਚੰਦਨ ਕੇ ਨਿਕਟ ਹੀ ਉਚਤਾ ਅਭਿਮਾਨ ਔ ਪੋਲਾ ਕੁਲ ਘਾਤੀ ਗੰਢੋਂ ਆਦੀ ਚਾਰ ਦੋਖੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਬਾਸ ਬਸਤਾ ਹੈ ਤੋਂ ਉਹ ਚੰਦਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਦ੍ਰਿਸ਼੍ਟਾਤ-ਜੈਸੇ ਹੀ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਹੋਨ ਤੇ ਭੀ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਉਚਾਈ ਔ ਕੁਟਿਲਤਾ ਰੂਪੀ ਗੰਢੋਂ ਔ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਹੀਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਨ ਨਹਿਰਨਾ ਇਹ ਪੋਲਤਾ ਸਭ ਕੇ ਸਾਥ ਵਿਰਧ

ਇਹ ਕੁਲ ਘਾਤਿ ਇਤ ਆਦੀ ਦੂਸਰੇ ਸੰਯੁਕਤਿ ਭੇਨੇ ਕਰ ਇਹ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਚਾਸੁ ਭਗਤੀ ਕਰ ਸੁਗੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ਭਾਵ ਭਲਿਆਈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਔ ਇਨ ਦੋਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਰਮਾਰ ਭੀਲ ਆਦੀ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਵਾਲੇ ਨਿੰਮ ਕੇ ਸਦਰਸ ਭੀ ਜੋ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥

ਗਾਥਾ ਗੁੰਢ ਗੋਪਾਲ ਕਖੰ ਮਖੰ ਮਾਨ ਮਰਦਨਹ ॥

ਇਸ (ਗਾਥਾ) ਬਾਣੀ ਮੈਂ ਭਾਵ ਇਸ ਉਪਲਬਧ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਸੰਬੰਧਨੀ ਬਾਣੀ ਹੈ ਅਰ ਜਿਸ ਮੈ ਗੋਪਾਲ ਕੇ ਜਸ ਕੀ ਕਥਾ(ਗੁੰਢ) ਗੁੰਢਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ (ਮਖੰ) ਵਿਚਾਰਨੇ ਸੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਾ (ਮਰਦਨ) ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਪੁਰਸ ਨਿਰਅਭਿਮਾਨ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹਤੰ ਪੰਚ ਸਕ੍ਰੇਣ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਾਣੇ ਪ੍ਰਹਾਰਣਹ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮੋਂ ਰੂਪੀ ਬਾਣੋਂ ਕੇ (ਪ੍ਰਹਾਰਣਹ) ਚਲਾਵਨੇ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਜਪਣੇ ਕਰ ਕਾਮ ਆਦੀ ਪਾਚ ਸਤ੍ਰੁ(ਹਤੰ) ਨਸਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਬਚਨ ਸਾਧ ਸੁਖ ਪੰਥਾ ਲਹੰਥਾ ਬਭ ਕਰਮਣਹ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਬਚਨ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ (ਪੰਥਾ) ਮਾਰਗ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬਭੇ ਕਰਮੋਂ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਬਭੇ ਭਾਗੋਂਵਾਲਾ(ਲਹੰਥਾ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਰਹੰਤਾ ਜਨਮ ਮਰਣੇਨ ਰਮਣੈ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਹ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਕੀਰਤਨ(ਰਮਣੈ)ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜੀਵ ਜਨਮ ਮਰਨਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਪਤ੍ਰ ਭੁਰਿਜੇਲ ਝੜੀਅੰ ਨਹ ਜੜੀਅੰ ਪੇਭ ਸੰਪਤਹ ॥

ਜੈਸੇ (ਭੁਰਿਜੇਲ) ਅਪਣੀ ਅਪਣੀਰੁਤ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੇ ਪਤ੍ਰ (ਝੜੀਅੰ) ਝੜ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੀ (ਸੰਪਤ) ਭਾਲੀਓਂ ਸਾਥ ਉਹ ਝੜੇ ਹੋਏ ਪਤ੍ਰ ਜੜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਓਹ ਪਤ੍ਰ ਪਵਨ ਕਰ ਚਾਹੈਂ ਦਿਸਾ ਕ੍ਰਮਤੇ ਹੁਏ ਹੀ ਨਸਟ ਹੋਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮ ਬਿਹੁਣ ਬਿਖਮਤਾ ਨਾਨਕ ਬਹੰਤਿ ਜੋਨਿ ਬਾਸਰੋ ਰੈਣੀ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਜੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਇਹ (ਬਿਖਮਤਾ) ਕਠਨ ਜੋਨੀ ਅਰਥਾਤ ਦੇਵੀ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ

ਇਨੇ ਰਾਤ੍ਰ ਕ੍ਰਮਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਭਾਵਨੀ ਸਾਧ ਸੰਗੋਲ ਲਭੀਤੋ ਬਝਭਾਗਣਹ ॥

ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ (ਭਾਵਨੀ) ਸਰਧਾ ਕੇ ਬਝੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲਾ ਪੁਰਸ ਹੀ (ਲਭੀਤੋ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਗੁਣ ਰਮਣੀ ਨਾਨਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਨਹ ਬਿਆਪਣਹ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਔਰ ਗੁਣਾਂ ਕੋ (ਰਮਣੀ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਭੁਥਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਗਾਥਾ ਗੁੜ ਅਪਾਰੇ ਸਮਝਣੀ ਬਿਰਲਾ ਜਨਹ ॥

ਇਹ ਜੋ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਹੈ ਜੋ ਪਰਮ ਗੋਰਖ ਹੈ ਇਸਕੋ ਸਿਧਾਤ ਕੇ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਸੰਤ ਜਨ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ॥ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੀ ਅਵਸਥਾ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਸੰਸਾਰ ਕਾਮ ਤਜਣੀ ॥ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਰਮਣੀ ਸਾਧ ਸੰਗਮਹ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗਮ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਰਵਣ ਕਰਨਾ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਕੇ (ਕਾਮ)ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਨਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਣਾ ਇਹ ਕਠਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸੁ ਮੰਤ੍ਰ ਸਾਧ ਬਚਨਾ ਕੋਟਿ ਦੋਖ ਬਿਨਾਸਨਹ ॥

ਸ੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਮੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਜੋ ਸਿੱਤੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਹੈਂ ਜੋ ਕਰੋੜੋਂ ਦੋਖੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਦੇ ਹਾਰੇ ਹੈ ॥ ਤਿਨ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਸਰਵਨ ਕਰਕੇ ॥

ਹਰਿ ਚਰਣ ਕਮਲ ਧ੍ਰਾਨੰ ਨਾਨਕ ਕੁਲ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰਣਹ ॥ ੧੧ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਖ ਸਮੂਹ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਸੁੰਦਰ ਮੰਦਰ ਸੈਣਹ ॥ ਜੇਣ ਮਧੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਨਹ ॥

ਜਿਨੋਂ ਬੀਚ ਹਰੀ ਕਾ ਕੀਰਤਨ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਸੈਣਹ) ਸੋਈ ਮੰਦਰ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥

ਮੁਕਤੋ ਰਮਣ ਗੋਬਿੰਦਹ ॥ ਨਾਨਕ ਲਭਾਧੀ ਬਝਭਾਗਣਹ ॥ ੧੨ ॥

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੰਤੂ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਬਝੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਹਰਿ ਲਬਧੋ ਮਿਤੁ ਸਮਿਤੋ ॥ ਬਿਦਾਰਣ ਕਦੇ ਨ ਚਿਤੋ ॥

ਸੁਸ਼ਟ ਮਿਤ੍ਰ ਜੋ ਸੰਤਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਹੀ ਹਰੀ ਮਿਤ੍ਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਹਰੀ ਕੋਸਾ ਹੈ? ਜੋ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਕਬੀ ਬਿਦਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਾ ਅਸਥਲੁ ਤੋਲੁ ਅਮਿਤੋ ॥ ਸੋਈ ਨਾਨਕ ਸਖਾ ਜੀਅ ਸੰਗਿ ਕਿਤੋ ॥ ੧੩ ॥

ਜਿਸਕੇ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਅਸਥਾਨ ਕਾ (ਤੋਲ) ਵੀਚਾਰ ਅਮਿਤ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸਖਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਅਪਜਸੰ ਮਿਟੈਤ ਸਤ ਪੁਤ੍ਰਹ ॥ ਸਿਮਰਤਥੁ ਰਿਵੈ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰਣਹ ॥

ਜੇਜੇ ਸੁਸ਼ਟ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਜਨਮਨੇ ਜੋ ਪੁਰਖ ਕਾਲ ਕਾ ਸੰਪੂਰਨ ਅਪਜਸਮਿਟ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਐਸਾ ਪੁਤ੍ਰ ਉਤਪਤਿ ਕਰਨਾ ਜੋਗ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਸਭ ਕਲੰਕ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਗੁਰਾ ਕਾ ਮੰਤ੍ਰ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਅਵਸਜ ਕਰ ਸਿਮਰਨੇ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਮ ਭਗਵਾਨ ਅਚੁਤ ॥ ਨਾਨਕ ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰ ਤਾਰਣਹ ॥ ੧੪ ॥

ਅਚੁਤ ਸਰੂਪ ਭਗਵਾਨ ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਮਰਣੀ ਬਿਸਰਣੀ ਗੋਬਿੰਦਹ ॥ ਜੀਵਣੀ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧ੍ਰਾਵਣਹ ॥

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਬਿਸਰਨਾ ਹੈ ਏਹੀ ਜੀਵ ਕਾ ਮਰਨਾ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਧਿਆਵਨਾ ਹੈ ਏਹ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ॥

ਲਭਣੀ ਸਾਧ ਸੰਗੋਲ ॥ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਣਹ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਪੂਰਬਲੇ ਲੇਖੇ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਸੇ (ਲਭਣੀ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦਸਨ ਬਿਹੁਨ ਭੁਯੈਰੀ ਮੰਤ੍ਰ ਗਾਰੁਜੀ ਨਿਵਾਰੀ ॥

ਜੇਸੇ (ਦਸਨ) ਦਾਤੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਸਰਪ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕਾਟਣੇ ਤੇ ਜੈਹਰ ਨਹੀਂ ਚੜਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਦਾਤੇ ਕੇ ਕਾਟਣੇ ਸੇ ਚੜਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਗਾਰੁਜੂ ਮੰਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਨਿਵਾਰਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਿਸਕੇ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸਰਪ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰਾਭਾਸੁ ਹੈ ਰਾਗ ਦ੍ਰੋਸ ਦਾਤੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਤੋਂ ਜਹਰ ਨਹੀਂ ਚੜਤੀ ਹੈ ਸੇ ਗਿਆਨੀ ਕੇ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜੋ ਜਗਜਾਸੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ

ਹੰਕਾਰ ਸਰਪ ਕੇ ਰਾਗ ਫੈਸ ਰੂਪ ਦਾਂਤੋਂ ਕੇ ਕਾਰੇ ਹੁਏ ਕੇ ਹਰਜ ਸੇਕ ਰੂਪੀ ਜ਼ਹਿਰ 'ਚੜ੍ਹਤੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੰਤ੍ਰ ਜੋ ਜਗਨਸੀ ਦੂਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਾਹਿ ਉਪਾੜਨ ਸੰਤੋ ॥ ਨਾਨਕ ਲਬਧ ਕਰਮਣਹ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਬਿਆਪੀ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹਰੇ ਸੰਤਹੀ ਗਾਰਬੂ ਹੈਂ ਸੋ ਸੰਤ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿਹੋਤੇਹੈਂ ॥ ੧੬ ॥

ਜਬ ਕਬ ਰਮਣੀ ਸਰਣੀ ਸਰਬਤ੍ਰ ਜੀਅਣਹ ॥

ਜਹਾ ਕਹਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਜੋ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ (ਸਰਣੀ) ਆਸਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ॥

ਤਬ ਲਗਣੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਨਕ ਪਰਸਾਦੀ ਗੁਰ ਦਰਸਨਹ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਐ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹਮਾਰਾ (ਤਬ) ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਚਰਣਾਰਥਿੰਦ ਮਨ ਸਿਧੀ ਸਿਧੀ ਸਰਬ ਕੁਸਲਣਹ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਣਾਰਥਿੰਦ ਮਨ (ਬਿਧੀ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸਰਬ (ਕੁਸਲਣਹ) ਸੁਖ (ਸਿਧੀ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗਾਥਾ ਗਾਵੰਤਿ ਨਾਨਕ ਭਬੰ ਪਰਾ ਪੂਰਬਣਹ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਸੇ ਜੋ ਪਰੰਪਰਾ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਪੂਰਬ ਗਿਆਨੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਗਾਥਾ) ਕਥਾ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਐ ਅਬ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੮ ॥

ਸੁਭ ਬਚਨ ਰਮਣੀ ਗਵਣੀ ਸਾਧ ਸੰਗਿਣ ਉਪਰਣਹ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ (ਗਵਣੀ) ਜਾਇਕਰ ਜੋ ਸੁਭ ਬਚਨੋਂ ਕਾ ਉਚਾਰਣ ਕਰਦਾ ਹੈ ॥

ਸੰਸਾਰ ਸਾਗਰੀ ਨਾਨਕ ਪੁਨਰਪਿ ਜਨਮ ਨ ਲਭੁਤੇ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਕਰ ਪੁਰਬ ਕਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਸੇ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਬੇਦ ਪੁਰਾਣ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬੀਚਾਰੀ ॥ ਏਕੰਕਾਰ ਨਾਮ ਉਪਾਰੀ ॥

ਜਿਸਨੇ ਵੇਦੋਂ ਐ ਪੁਰਾਣੋਂ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਬੀਚਾਰਕਰਕੇ ਏਕਸਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਅਕਾਲਪੁਰਖਕਾ ਨਾਮਰਿਵੇਸੋਂ ਧਾਰਨਕੀਆਹੈ ॥

ਕੁਲਪ ਸਮੂਹ ਸਗਲ ਉਪਾਰੀ ॥ ਬਡਭਾਗੀ ਨਾਨਕ ਕੋ ਤਾਰੀ ॥ ੨੦ ॥

ਤਿਸਨੇ ਅਪਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਐ ਐਤੋਂ ਕੀ ਸਮੂਹ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਬਡਭਾਗੀ ਜਨ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਆਪ ਤਰ ਕਰ-ਐਤੋਂ ਕੋ ਤਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਦੁਰਲਭ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੦ ॥

ਸਿਮਰਣੀ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਉਪਰਣੀ ਕੁਲ ਸਮੂਹਣਹ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਸਮੂਹ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਲਬਧਿਅੰ ਸਾਪਸੰਗਿਣ ਨਾਨਕ ਵਡਭਾਗੀ ਭੇਟੀਤ ਦਰਸਨਹ ॥ ੨੧ ॥

ਸੋ ਨਾਮ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਬਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਾ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥

ਸਰਬ ਦੋਖ ਪਰੀਤਿਆਗੀ ਸਰਬ ਧਰਮ ਦ੍ਰਿੜਤਣ ॥

ਸਰਬ ਦੋਖੋਂ ਕੋ ਪਰੀਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਧਰਮ ਕੋ ਜੋ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥

ਲਬਧੇਣਿ ਸਾਪ ਸੰਗਿਣਿ ਨਾਨਕ ਮਸਤਕਿ ਲਿਖਣ ॥ ੨੨ ॥

ਸੋ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਸੰਗ ਮਸਤਕਕੇ ਲੇਖਲਿਖੇਅਨੁਸਾਰਮਿਲਤਾਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਹੋਯੇ ਹੈ ਹੋਵੈ ਹਰਣ ਭਰਣ ਸੰਪੂਰਣ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿਸ੍ਟੀ ਕੇ ਹਰਨੇ ਭਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪੀਛੇ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਅਬ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਗੇ ਕੇ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਤ੍ਰਿਕਾਲ ਅਥਾਪਜ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਸਾਧੁ ਸਤਮਜਾਣੇ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾਰਣੀ ॥ ੨੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਾ ਕਾਰਨ ਸਰਬ ਤੇ ਉਤਮ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜਾਣੇ ॥ ੨੩ ॥

ਸੁਖੇਣ ਬੈਠ ਰਤਨੀ ਰਚਨੀ ਕਾਭਿ ਰੰਗਣ ॥

ਜਿਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਰਤਨ ਰੂਪ ਬਚਨੋਂ ਮੈਂ (ਰਤਨੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐ ਕਸ਼ੀਤੇ ਕੇ ਰੰਗ ਸਮ ਫਿਨਭੰਗਰ ਸੁਖੋਂ ਮੈਂ ਰਚ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਰੋਗ ਸੋਗ ਬਿਚਰੀ ਨਾਨਕ ਸੁਖੁ ਨ ਸੁਪਨਹੁ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੇ ਪੰਡਤੇ ਸੇ ਪੁਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਵਿਯੋਗ ਕਰ ਰੋਗ ਸੋਗ ਕਰ ਗ੍ਰਸਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸੁਪਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਭੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇਂ ਨਾਮ ਨਗਰ ਮੇਂ ਬਿਵਾਹ ਕੇ ਸਮੇਂ ਲੜਕੀਆਂ ਕੋ ਇਹ ਛੰਦ ਸੁਨਾਏ ਹੈਂ ਇਸ ਛੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਫੁਨਹੋ ਹੈ ਇਸ ਫੁਨਹੋ ਛੰਦ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਿਥਮ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਜੀ ਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫੁਨਹੋ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਹਾਥਿ ਕਲੰਮ ਅਗੰਮ ਮਸਤਕਿ ਲੇਖਾਵਤੀ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਜੋ ਕਲਮ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਲੇਖੋਂ ਕੋ ਲਿਖਤੀ ਆਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰਬ ਲੇਖ ਤੇਰੇ ਹੁਕਮ ਕਰ ਲਿਖੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਉਰਝਿ ਰਹਿਓ ਸਭ ਸੰਗਿ ਅਨੂਪ ਰੂਪਾਵਤੀ ॥

ਹੇ ਅਨੂਪ ਰੂਪ ਵਾਲੇ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੇ ਸਾਥ (ਉਰਝਿ) ਮਿਲ ਰਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥

ਉਸਤਤਿ ਕਹਨੁ ਨ ਜਾਇ ਮੁਖਹੁ ਤੁਹਾਰੀਆ ॥

ਤਾਤੇ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਸੇ ਤੁਮਾਰੀ ਉਸਤਤੀ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਜਾਤੀ ਅਰਥਾਤ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਬਿਅੰਤ ਹੈਂ ॥

ਮੋਹੀ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰੀਆ ॥ ੧ ॥

ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਮੋਹਿਤ ਭਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਤੁਝ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਸੰਤ ਸਭਾ ਮਹਿ ਬੈਸਿ ਕਿ ਕੀਰਤਿ ਮੈ ਕਹਾਂ ॥

ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕਰਕੇ (ਕਿ) ਜੋ ਕੀਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋਂ ॥

ਅਰਪੀ ਸਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ਏਹੁ ਜੀਉ ਸਭੁ ਦਿਵਾ ॥

ਔਰ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸਭੀ ਸਿੰਗਾਰਾ ਕੋ ਭੀ ਅਰਪਣ ਕਰੂੰ ਔਰ ਏਹ ਸਭ ਅਪਨਾ ਜੀਵ ਭੀ ਦੇਵੋਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰਬ ਅਵਸਥਾ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈ ਬਤੀਤ ਕਰੂੰ ॥

ਆਸ ਪਿਆਸੀ ਸੇਜ ਸੁ ਕੰਤਿ ਵਿਛਾਈਐ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰ ਪਿਆਸੀ ਹੋਇਕਰ (ਕੰਤ) ਪਤੀਕੇ ਮਿਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਰਥਾਰੂਪੀ ਸੇਜਾ (ਵਿਛਾਈਐ) ਵਿਛਾਵਣੀ ਕਰੀਏ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਤ ਸਾਜਨੁ ਪਾਈਐ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਤੋਂ ਭੀ (ਹਰਿਹਾਂ) ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਛੰਦ ਕੀ ਗੀਤ ਮਸਤਕ ਮੈ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੋਵੈ ਤਬ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਜਨ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਖੀ ਕਾਜਲ ਹਾਰ ਤੁੰਬੋਲ ਸਭੈ ਕਿਛੁ ਸਾਜਿਆ ॥

(ਸਖੀ) ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਸਮਾਪੀ ਰੂਪ ਕਾਜਲ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਹਾਰ ਔ ਮਿਠੇ ਬਰਨ ਕਰਨੇ ਯੇਹ (ਤੁੰਬੋਲ) ਪਾਨੋਂ ਕਾ ਬੀਜਾ ਇਤਯਾਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਕਰਤਬ ਭੀ ਕੀਆ ॥

ਸੋਲਹ ਕੀਏ ਸੀਗਾਰ ਕਿ ਅੰਜਨੁ ਪਾਜਿਆ ॥

ਦਸ ਇੰਦ੍ਰਿਐ ਪਾਰ ਪ੍ਰਣ ਦੇਕ ਮਨ ਇਨ ਸੋਲਾ ਕੋ ਆਪਨੇ ਵਸ ਕਰਨ ਰੂਪੀ ਸੋਲਾਂ ਸੀਗਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਕਿ) ਜੋ ਸੁਰਮਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੁਧੀ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ (ਪਾਜਿਆ) ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ਕਜਲ ਸੇ ਸੁਰਮਾ ਭਿੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਘਰਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ ਤ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਈਐ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਪਤੀ ਕਾ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੋਵੈ ਤੋਂ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪਾਇ ਲਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭੀ ਸਿੰਗਾਰ ਸਵਲਤਾ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ॥ ਵਾ ਪਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਏਹ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਲਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਕੰਤੈ ਬਾਝੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਭੁ ਬਿਰਥਾ ਜਾਈਐ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿੰਗਾਰ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਜਿਸੁ ਘਰਿ ਵਸਿਆ ਕੰਤੁ ਸਾ ਵਡਭਾਗਣਿ ॥

ਤਾਤੇ ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੰਤ ਕਾ ਪਿਆਨ ਵਸਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸਾਖਯਾਤਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ

ਜਗਨਾਸੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਢੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਬਣਿਆ ਹਭੁ ਸੀਗਾਰੁ ਸਾਈ ਸੋਹਾਗਣੇ ॥

ਐਰ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸੀਗਾਰ ਤਿਸੀ ਕਾ (ਬਣਿਆ) ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੋਈ ਸੁਹਾਗਣੀ ਹੈ ॥

ਹਉ ਸੁਤੀ ਹੋਇ ਅਚਿੰਤ ਮਨਿ ਆਸ ਪੁਰਾਈਆ ॥

ਇਨ ਸੁਹਾਗਣੀ ਕੇ ਮਿਲਕਰ ਵਾ ਦੇਖਕਰ ਮੈ ਭੀ ਅਚਿੰਤ ਹੋਕਰ ਸੁਤੀਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਮਨ ਕੀ ਆਸਾ ਸਭ ਪੂਰਨਛਈਹੈ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਜਾ ਘਰਿ ਆਇਆ ਕੰਤੁ ਤ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਈਆ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਅੰਤਸਕਰਨ ਘਰ ਮੇਂ ਹਰੀ ਕੰਤ ਆਇਆ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਕੁਛ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਆਸਾ ਇਤੀ ਆਸ ਕਿ ਆਸ ਪੁਰਾਈਐ ॥

ਮੈਂ ਆਸਾਵੰਤੀ ਕੇ ਬਿਤਨੀ ਭਾਵ ਰਹੁਤੀ ਆਸਾ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਆਸਾ ਹੈ ਜੋ ਪੂਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ਤ ਪੂਰਾ ਪਾਈਐ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆਲ ਹੁਏ ਹੋਵੇਂ ਤਬ ਪੂਰਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਮੈ ਭਨਿ ਅਵਗਣ ਬਹੁਤੁ ਕਿ ਅਵਗਣ ਛਾਇਆ ॥

ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਅਵਗੁਣ ਬਹੁਤ ਹੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਵਗੁਣੋਂ ਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਭੀ (ਛਾਇਆ) ਅਛਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਦਇਆਲ ਤ ਮਨੁ ਨਹਰਾਇਆ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਮੁਖ ਪਰ ਸਤਿਗੁਰ ਦਇਆਲ ਭਏ ਤਬਇਹ ਮਨ ਭੀਅਵਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋਗਿਆਹੈ॥੫॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬੇਅੰਤੁ ਬੇਅੰਤੁ ਧਿਆਇਆ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਅੰਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ (ਬੇਅੰਤੁ) ਬਹੁਤ ਵਾਰ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਦੁਤਰੁ ਇਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤਰਾਇਆ ॥

ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਇਸ ਦੁਸਤਰ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਰਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਟਿਆ ਆਵਾਗਉਣੁ ਜਾਂ ਪੂਰਾ ਪਾਇਆ ॥

ਜਬ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਕੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਅਰਥਾਤ ਜਨਮਣਾ ਮਰਣਾ ਮਿਟ ਗਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਪਾਇਆ ॥ ੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮੇਰੈ ਹਾਥਿ ਪਦਮੁ ਆਗਨਿ ਸੁਖ ਬਾਸਨਾ ॥

ਮੇਰੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮੇਰੇ (ਆਗਨਿ) ਅੰਤਹਕਰਨ ਰੂਪੀ ਵੇਹੜੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕਾ ਵਸਣਾ ਭਯਾ ਹੈ। ਵਾ ਜਿਸ ਵਿਸ਼ਨੂੰ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ (ਪਦਮੁ) ਕੋਲ ਹੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਵੇਹੜੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥

ਸਖੀ ਮੇਰੈ ਕੰਠਿ ਰਤੰਨੁ ਪੇਖਿ ਦੁਖੁ ਨਾਸਨਾ ॥

ਤਾਹੇ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਖੀ ਤਿਸ ਕਾ ਸਾਧਜਾਤ ਹੋਣਾ ਇਹੀ ਮੇਰੇ ਕੰਠ ਮੈਂ ਰਤਨ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕਰ ਸਰਬ ਜਨਮਾਦੀ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਨਾਸਨਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਬਾਸਉ ਸੰਗਿ ਗੁਪਾਲ ਸਗਲ ਸੁਖ ਰਾਸਿ ਹਰਿ ॥

ਹਰੀ ਯੋਧਾਲ ਜੋ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕੀ ਰਾਸ ਹੈ ਅਬ ਮੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਵਸਤਾ ਹੂੰ॥ਜੇ ਕਹੇ ਦੁਹ ਕੈਸਾ ਹੈ?ਜੇ ਕਹਿਤੇਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਰਿਖਿ ਸਿਪਿ ਨਵ ਨਿਪਿ ਬਸਹਿ ਜਿਸੁ ਸਦਾ ਕਰਿ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਸਰਬ ਰਿਖੀ ਪੁਨਾ ਅਠ ਵਾ ਅਠਾਰਹਿ ਸਿਪੀਆ ਐ ਨੇ ਨਿਪੀਆ ਸਦਾ ਵਸਤੀਆ ਹੈਂ ॥੭॥

ਪਰਤਿਅ ਰਾਵਨਿ ਜਾਹਿ ਸੋਈ ਤਾ ਲਾਜੀਅਹਿ ॥

ਜੋ ਪਰਇਸਕ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਰਾਵਣੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤੋ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਲਜਾਵਾਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੋਈ ਨਰਕੋ ਮੈਂ ਤਲੀਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਰਕੋਂ ਕੀ ਸਾਸਨਾ ਪਾਵਤੇਹੈਂ। ਯਥਾ-ਪੋਤਾਲੇ ਪਤਿ ਉਤਰੇ ਪਰਤ੍ਰਿਅ ਰਤਾ ਮਾਸ ॥ ਥੰਮਾ ਨਾਲ ਲਗਾਈਅਹਿ ਕੋਇ ਨ ਆਵੈ ਪਾਸ ॥

ਨਿਰਪ੍ਰਤਿ ਹਿਰਹਿ ਪਰਦਰਬੁ ਛਿਦ੍ਰ ਕਤ ਢਾਕੀਅਹਿ ॥

ਔਰ ਜੋ ਪਰਾਏ ਧਨ ਕੋ ਨਿਤੰਪ੍ਰਤੀ ਭੁਗਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ (ਛਿਦ੍ਰ) ਦੇਸ ਕਥ ਢਕੀਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕੇ ਪਾਪ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਮਤ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਗਲ ਕੁਲ ਤਾਰਈ ॥

ਔਰ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕੁਲ ਕੋ ਤਾਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਸੁਨਿਤੇ ਭਏ ਪੁਨੀਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚਾਰਈ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਮਨ ਕਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਬੀਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਨਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਉਪਰਿ ਬਨੈ ਆਕਾਸੁ ਤਲੈ ਧਰ ਸੋਹਤੀ ॥

ਉਪਰ ਤੇ ਅਕਾਸ ਕਾ ਚੰਦੋਆ ਬਨ ਕਰ ਸੋਭ ਰਹਾ ਹੈ ਔ ਨੀਚੇ ਧਰਤੀ ਫਰਸ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸੋਭਤੀ ਹੈ ॥

ਦਹਦਿਸ ਚਮਕੈ ਬੀਜੁਲਿ ਮੁਖ ਕਉ ਜੋਹਤੀ ॥

ਅਰ ਬਿਜਲੀ ਭੀ ਜਿਸਕੀ ਸੰਤਾ ਕਰ ਚਮਕਤੀ ਹੈ ਕਾ ਦਸੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਬਿਜਲੀ ਵਤ ਪਕਾਸ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕੇ ਮੁਖ ਕੋ (ਜੋਹਤੀ) ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੋ ਚਾਹਤੀ ਹੂੰ ॥

ਖੋਜਤ ਫਿਰਉ ਬਿਦੇਸਿ ਪੀਉ ਕਤ ਪਾਈਐ ॥

ਤਤੇ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂ ਬਿਦੇਸੋਂ ਬੀਚ ਖੋਜਤੀ ਫਿਰਤੀ ਹੂੰ ਔ ਪੁਛਤੀ ਭਈ ਹੂੰ ਕਿ ਐਸੇ ਪਤੀ ਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਾ ਕਹਾ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤਾ ਨੇ ਉਤ੍ਰ ਕਹਾ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਜੇ ਮਸਤਕਿ ਹੋਵੈ ਭਾਗੁ ਤ ਦਰਸਿ ਸਮਾਈਐ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੋਵੇ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਦਰਸ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਿਨੇ ਸਭੇ ਥਾਵ ਨਹੀ ਤੁਪੁ ਜੇਹਿਆ ॥ ਬਧੋਹੁ ਪੁਰਖਿ ਬਿਧਾਤੈ ਤਾਂ ਤੂ ਸੋਹਿਆ ॥

ਵਸਈ ਸਘਨ ਅਪਾਰ ਅਨੂਪ ਰਾਮਦਾਸ ਪੁਰ ॥ ਹਰਿਹਾਂ ਨਾਨਕ ਕਸਮਲ

ਜਾਹਿ ਨਾਇਐ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ॥ ੧੦ ॥

ਹਮਨੇ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰੰਤੂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਮੁਕਤ ਕਾ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਖ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਬੰਧਾ ਅਰਥਾਤ ਰਚਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਸੋਭ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਐਸੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੀ ਜੋ ਪੁਰੀ ਹੈ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸੰਘਣੀ ਵਸਤੀ ਹੈ ਅਰ ਉਪਮਾ ਸੋ ਰਹਿਤ ਚੈਭਾਵ ਔਰ ਕੋਈ ਪੁਰੀ ਇਸਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਦੂਜਾ ਅਰਥ ॥ ਹੇ ਸਤਿਸੰਗ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਹਮਨੇ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਸਾਡੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਵਾਹਗੁਰੂ ਬਿਧਾਤਾ ਪੁਰਸ ਨੇ ਤੇਰਾ ਬੰਧਾਨ ਬੰਧਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤੂੰ ਸੋਭ ਰਹਾ ਹੈਂ ॥ ਰਾਮ ਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਅਨੂਪ ਪੁਰੀ ਭਾਵ ਹੇ ਸਤਿਸੰਗ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਅਪਾਰ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਸੰਘਣੀ ਵਸਤੀ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਤਿਸੰਗ ਅਸਥਾਨ ਤੇਰੇ ਬੀਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥

ਚਾੜ੍ਹਕ ਚਿਤ ਸੁ ਚਿਤ ਸੁ ਸਾਜਨੁ ਚਾਹੀਐ ॥

ਜੈਸੇ ਚਾੜ੍ਹਕ ਚਿਤ ਮੈਂ ਸੁਚੇਤ ਹੋਕਰ ਮੇਘ ਰੂਪੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਸਾਜਨ ਕੋ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਸ ਸੰਗਿ ਲਾਗੇ ਪ੍ਰਾਣ ਤਿਸੈ ਕਉ ਆਹੀਐ ॥

ਜਿਸ ਮੇਘ ਕੇ ਸਾਥ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਲਾਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਮੇਘੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਭੁੰਦ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਾਣ ਠਹਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ (ਆਹੀਐ) ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਬਨੁ ਬਨੁ ਫਿਰਤ ਉਦਾਸ ਭੁੰਦ ਜਲ ਕਾਰਣੇ ॥

ਜੈਸੇ ਵਹੁ ਏਕ ਜਲ ਕੀ ਭੁੰਦ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਉਦਾਸ ਹੁਆ ਬਨੋਂ ਬਨੋਂ ਮੈਂ ਟਿਨੇ ਰਾੜ੍ਹੀ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਤਿਉ ਹਰਿ ਜਨੁ ਮਾਂਚੈ ਨਾਮੁ ਨਾਨਕ ਬਲਿਹਾਰਣੇ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਸਦਾ ਨਾਮ ਵਾਨ ਕੋ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਹਮਦਾਸ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਮਿਤ ਕਾ ਚਿਤੁ ਅਨੂਪੁ ਮਰੰਮੁ ਨ ਜਾਨੀਐ ॥

ਸਰਬ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਰੂਪ ਜੋ ਵਾਹਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਨੂਪ ਚਿਤ ਕਾ ਛੇਦ ਵਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨੀਤਾ ਹੈ ॥

ਗਾਹਕ ਗੁਣੀ ਅਪਾਰ ਸੁ ਤਤੁ ਪਛਾਨੀਐ ॥

ਜੋ ਤਿਸ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ (ਗਾਹਕ) ਜਗਾਸੀ ਔਰ (ਗੁਣੀ) ਸਭ ਗੁਣ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਸੋ ਤਤ ਸਰੂਪ ਕੇ ਗੁਰੇ
ਦੁਇ ਪਛਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਿਤਹਿ ਚਿਤੁ ਸਮਾਇ ਤ ਹੋਵੈ ਚੰਗੁ ਘਨਾ ॥

ਜੋ ਅਪਨੇ ਚਿਤਕੇ ਤਿਸ ਚੇਤਨ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਵੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਕਰੇ ਤਬ ਅਤੀ ਅਧਿਕ (ਚੰਗੁ) ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇ ਹੈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਚੰਦਲ ਚੋਰਹਿ ਮਾਰਿ ਤ ਪਾਵਹਿ ਸਚੁ ਧਨਾ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਤਬੀ (ਚੰਦਲ) ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਚੋਰਾਂ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਸਚੇ ਧਨ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਜੇਸੇ
ਮਧਮ ਸਖੀ ਉਤਮ ਸਖੀ ਕੇ ਅਪਨਾ ਹਾਲ ਸੁਨਾਵਤੀ ਹੈ ॥ ਤੇਸੇ ਮਧਮ ਜਗਾਸੀ ਉਤਮ ਮਹਾਤਮਾ ਕੇ ਸਮਾਧੀ ਤੇ
ਉਥਾਨ ਕਾਲ ਅਪਨਾ ਬ੍ਰਿਤਾਂਤ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਸੁਪਨੈ ਊਭੀ ਭਈ ਗਹਿਓ ਕੀ ਨ ਅੰਚਲਾ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਮੈਂ ਸੁਪਨੇ ਬੀਚ (ਊਭੀ) ਦੋ ਰੂਪ ਹੋਇ ਗਈ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਮੈਂ ਔਰ ਏਕ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ
ਕਿ ਹਰੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਜੋ ਖਿਨਕ ਮਾਤ੍ਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਮੇਰੇ ਚਿੰਟੇ ਮੈਂ ਚਮਤਕਾਰ ਹੁਆ ਥਾ ॥ ਉਤ੍ਰ ਉਤਮ
ਸਖੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਹੇ ਸਖੀ ਤਬ ਤੈਨੇ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕਾ (ਅੰਚਲਾ) ਪੱਲਾ ਕਿਉਂ ਨ ਪਕੜਾ ? ਭਾਵ ਨਿਰਵਕਲਪ ਸਮਾਧੀ
ਮੈਂ ਇਸਥਿਤਿ ਕਿਉਂ ਨ ਭਈ ? ਪੁਨਾ ਮਧਮ ਸਖੀ ਜਗਾਸੀ ਰੂਪੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਸੁੰਦਰ ਪੁਰਖ ਬਿਰਾਜਿਤ ਪੇਖਿ ਮਨੁ ਬੰਦਲਾ ॥

ਹੇ ਸਖੀ ਉਹ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਬਿਰਾਜਵਾਨ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਤਿਸਨੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਮੋਹਿ ਕਰਕੇ (ਬੰਦਲਾ) ਠਗ ਲੀਆ ਥੇ ॥ ਤਿਸੀ ਤੇ
ਮੁਖ ਕੇ ਤਿਸਕੇ ਪਕੜਨੇ ਕੀ ਸੋਝੀ ਨ ਰਹੀ ਭਾਵ ਸਵਿਕਲਪ ਸਮਾਧੀ ਮੈਂ ਹੀ ਰਹੀ ॥

ਖੋਜਿਓ ਤਾਕੇ ਚਰਣ ਕਹਹੁ ਕਤ ਪਾਈਐ ॥

ਅਬ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਖੋਜਤੀ ਹੂੰ ਹੇ ਸਖੀ ਤੂੰ ਕਹੁ ਤਿਸ ਕੇ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ?

ਹਰਿਹਾਂ ਸੋਈ ਜਤੈਨੁ ਬਤਾਇ ਸਖੀ ਪ੍ਰਿਉ ਪਾਈਐ ॥ ੧੩ ॥

ਤਤਿ ਹੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਖੀਓ ਸੋਈ ਉਪਾਵ ਮੁਖਕੇ ਬਤਾਵੇ ਜਿਸਕਰਕੇ ਤਿਸਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤੀ ਕੇ ਹਮ ਪਾਵਣਾ ਕਰੀਏ ॥ ੧੩ ॥
ਉਤਮ ਸਖੀ ਪਤੀਕੇ ਪਾਵਣੇ ਕਾ ਜਤਨ ਬਤਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਨੈਣ ਨ ਦੇਖਹਿ ਸਾਧ ਸਿ ਨੈਣ ਬਿਹਾਲਿਆ ॥

ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਸੰਤੋਂਕਾ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਤੇਹੋਂ ਜੋ ਨੇਤ੍ਰਭੀ (ਬਿਹਾਲਿਆ) ਵਖੀਰਹਿਤੇਹੋਂ ਤਤਿ ਨੇਤ੍ਰੋਂਕਰਕੇ ਸੰਤੋਂਕਾ ਦਰਸਨਕਰੇ ॥

ਕਰਨ ਨ ਸੁਨਹੀ ਨਾਵੁ ਕਰਨ ਮੁੰਦਿ ਘਾਲਿਆ ॥

ਜੋ ਕਾਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੰਬੰਧੀ (ਨਾਵੁ) ਸਬਦ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨ ਕਾਨਾਂ ਮੈਂ ਮੂੰਦਾ ਪਾਇਆ ਰਾਹੀਏ ਅਰਥਾਤ
ਬੰਦ ਕੀਏ ਰਾਹੀਏ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਗੁਰਉਪਦੇਸ ਸੁਣੋ ॥

ਰਸਨਾ ਜਪੈ ਨ ਨਾਮੁ ਤਿਲੁ ਤਿਲੁ ਕਰਿ ਕਟੀਐ ॥

ਜੋ ਰਸਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਪਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤਿਲ ਤਿਲ ਕਰਕੇ ਕਟ ਦੇਈਐ ਤਾਤੇ ਜਿਹਥਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ
ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣਾ ਕਰੋ ॥ ਹਰਿਹਾਂ ਜਬ ਬਿਸਰੈ ਗੋਬਿਦਰਾਇ ਦਿਨੋ ਦਿਨੁ ਘਟੀਐ ॥ ੧੪ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਗੋਬਿੰਦ ਰਾਇ ਚਿੰਟੇ ਤੇ ਬਿਸਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਦਿਨੋ ਦਿਨ ਘਟਾਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਨ ਕਰ
ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰੇ ਇਹੀ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਜਤਨ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਕਮਲ ਜੋ ਜਲ ਰਹਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਦ੍ਰਿਸਟਾਂਤ ਜੀਵ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਪੰਕਜ ਢਾਬੇ ਪੰਕ ਮਹਾ ਮਦ ਗੁੰਢਿਆ ॥ ਅੰਗ ਸੰਗ ਉਰਝਾਇ ਬਿਸਰਤੇ ਸੁੰਢਿਆ ॥

ਜੇਸੇ ਕਮਲ ਭੂਲ (ਪੰਕ) ਚਿਕੜ ਮੈ ਢਾਬੇ ਹੁਏ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਉ (ਮਹਾਮਦ) ਅਤੀ ਸੁਗੰਧੀ ਕੇ ਸਾਥ (ਗੁੰਢਿਆ)
ਗੁੰਢਿਆ ਹੁਆ ॥ ਤਿਸ ਚਿਕੜ ਸੰਗ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਗ ਉਰਝ ਰਹੇ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ (ਸੁੰਢਿਆ) ਸਢਾਈ ਵਿਸਰ
ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮਿਲੇ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ਪ੍ਰਸਨ ॥

ਹੈ ਕੋਊ ਐਸਾ ਮੀਤੁ ਜਿ ਤੋਰੈ ਬਿਖਮ ਗਾਂਠਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਮਲ ਕਾ ਕੋਈ ਐਸਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਜੋ ਕਮਲ ਕੀ ਚਿਕੜ ਸਾਥ ਕਠਨ ਗੰਠ ਪਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸਨੂੰ ਤੋੜਦੇਵੇ ॥ ਉਤ੍ਰ ॥

ਨਾਨਕ ਇਕੁ ਸ੍ਰੀਪਰ ਨਾਥੁ ਜਿ ਦੂਟੇ ਲੇਇ ਸਾਂਠਿ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਸੁਆਮੀ ਲਛਮੀ ਪਤੀ ਹੈ ਜੋ ਦੂਟੇ ਹੋਏ ਕਮਲ ਨੂੰ ਗਿਫ ਲਵੇ ਅਰਥਾਤ ਕਰਤਾਰ

ਵਰਖਾ ਕਰੇ ਅੰ ਕਮਲ ਚਿਕੜ ਜੋ ਛੁਟ ਕਰ ਖਿੜ ਜਾਵੇ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਕਮਲ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਸੁਗੰਧੀ ਕਰ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਵਾਥੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨਕਾ ਰਿਦਾ ਕੁਟੀਬ ਜੋ ਉਰਝ ਰਹਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੇ ਤਰਫ ਕੀ ਸਫਾਈ ਵਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਮਿਤਰ ਹੈ ਜੋ ਮੋਹ ਰੂਪੀ ਕਠਨ ਥਾਨ ਕੋ ਤੋੜ ਦੇਵੇ ਦਿਸ੍ਰਾਤ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਬੰਦਲ ਬਚਨ ਰੂਪੀ ਵਰਖਾ ਕਰ ਇਸ ਕਾ ਮਨ ਤਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਬੰਗ ਹੂਆ ਮੋਹ ਸੇ ਛੁਡਾ ਕੇ ਭਗਵੰਤ ਸੇ (ਸਾਨ) ਜੋੜ ਦੇਵੈ ॥ ੧੫ ॥

ਧਾਵਉ ਦਸਾ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਭ ਕਾਰਣੇ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਮੈਂ ਅਨੇਕ (ਦਸ) ਤਰਵੋਂ ਮੈਂ ਧਾਵਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਸੇਵਨ ਆਈ ਜਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ਪ੍ਰਸਨ-3

ਪੰਚ ਸਤਾਵਹਿ ਦੁਤ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਮਾਰਣੇ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹੁ ਕਾਮ ਝੋਧਾਈ ਪੰਚ ਦੁਤ ਜੋ ਮੁਝਕੇ ਦੁਖ ਦੋਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਮਾਰਨੇ ਕਰੋਂ ॥ ਉਤ੍ਰ-8

ਤੀਖਣ ਬਾਣ ਚਲਾਇ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਭ ਧਾਈਐ ॥

ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਰੂਪੀ ਤੀਖਣ ਬਾਣੋਂ ਕੋ ਚਲਾਈਏ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਮਹਾ ਬਿਖਾਦੀ ਘਾਤ ਪੂਰਨ ਗੁਰੁ ਪਾਈਐ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਪੂਰਨ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਵਾ ਤਿਨੋਂ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਤਿਨ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਪਾਈਏ ਤਬ ਅਤੀ (ਬਿਖਾਦੀ) ਸ਼ੋਕ ਦੇਨੇ ਹਾਰਿਹਾਂ ਦੂਤੋਂ ਕਾ ਘਾਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀਨੀ ਦਾਤਿ ਮੂਲ ਨ ਨਿਖੁਟਈ ॥ ਖਾਵਹੁ ਭੁੰਚਹੁ ਸਭਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟਈ ॥

*1 ਪੰਕਜ ਕਮਲ ਮੈ (ਪੰਕਜ) ਭਵਰੇ ਛਾਕੇ ਹੈਂ ਕੇਸੇ ਹੈ ਉਹ ਭਵਰੇ ਹੈ ਜੋ ਅਤੀ ਮਦ ਕਰਕੇ ਗੁੰਦੇ ਹੋਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਅੰਕਿ ਕਮਲ ਕੇ ਸੰਗ ਉਰਥ ਚਾਏ ਭਾਵ ਸੁਰਜ ਕੇ ਅਸਰ ਹੋਏ ਤੇ ਕਮਲ ਮੈ ਮੁੰਦੇ ਕਥੇ ਹੈ ਉਹ ਜ਼ਾਲ ਰੂਪ ਸਫਾਈ ਵਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਮਿਤਰ ਹੈ ਜੋ ਭਵਰ ਕੀ ਕਮਲ ਸਾਥ ਕਰਨ ਥਾਨ ਪਈ ਹੁਈ ਹੈ ਤਿਸ ਨੂੰ ਤੋਕ ਦੇਵੇ ਕਾਹੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਇਕ ਲਭਸੀ ਪਤੀ ਨਾਥ ਐਸਾ ਮਿਤਰ ਹੈ ਜੋ ਦੂਦੇ ਹੋਏ ਭਾਵੇਂ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸੁੰਦਰ ਵੇਅਰਥਾਤ ਸੁਰਸਉਦੇ ਹੋਏ ਕਮਲ ਪਿਸ਼ਾਕਾਦੇਯਵਰਥਾ ਉਹ ਜਾਵੇ ਇਕਾਭਾਤ ਮੈਂ ਲਗਾਤਾਰ ਰੂਪ ਭਾਵਰਾ ਜੋ ਅਤੀ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਗੁੰਦਾ ਹੂਆ ਕਾ ਸੇ ਕਿਸੀ ਮੰਦ ਕਰਮ ਕੇ ਕਲ ਤੇ ਦੁਰ ਰੂਪ ਕਮਲ ਮੈਂ ਛਸਿਆਏ ਤਿਸਕਾਮੀਆਂ ਯ ਹਿਯਤ ਕੇ ਸੰਗ ਰਜ ਰਹਾ ਹੈ ਤਿਆਗ ਦੇਣ ਰੂਪ ਸਫਾਈ ਵਿਸਰ ਗਈ ਹੈ ਕੋਈ ਐਸਾ ਮਿਤਰ ਹੈ ਜੋ ਕੁਹੰਸਤ ਮੈ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰੂਪੀ ਕਠਨ ਥਾਨ ਨੂੰ ਤੋਕ ਦੇਵੇ ਕਾਹੂ ਜੀ ਆਇਓ ਹੈ ਐਸਾ ਮਿਤਰ ਇਕ ਵਿਭਾਨੁ ਸੁਆਮੀ ਹੈ ਜੋ ਦੂਦੇ ਹੋਏ ਨੂੰ ਚੰਦ ਮਿਆਇ ਲਵੇ ਭਾਵ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਤੀਬਰਤਰ ਵੇਅਰ ਰੂਪ ਸੁ ਜ ਖਾਵਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਮਦ ਦੇ ਦੁਖ ਪ੍ਰੀਤਿ ਚੋਕਰ ਤਿਆਗ ਕਰ ਪਰਮੇਸਰ ਪਰਾਇਲ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ੧੫ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੀ ਦਾਤ ਕੀਨੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪਾਸੋਂ ਕਬੀ ਨਿਖੁਟਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਹ ਸੰਪੂਰਨ ਖਾਵਤੇ ਔਰ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸੰਸਾਰ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਛੁਟ ਜਾਵੇਂ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਦਿਤਾ ਤੁਸਿ ਹਰਿ ॥ ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਅਰਾਧਿ ਕਦੇ ਨ ਜਾਂਹਿ ਮਰਿ ॥ ੧੭ ॥

ਕਿਉਂ ਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਹਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਸੁਖੋਂ ਕਾ (ਨਿਧਾਨ) ਖਜਾਨਾ ਵੀਆਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਵਹੁ ਸਦਾ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਕਬੀ ਮਰ ਕਰ ਜਾਤੇ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਦੁਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭ ॥

ਜਿਥੈ ਜਾਇ ਭਗਤੁ ਸੁ ਥਾਨੁ ਸੁਹਾਵਣਾ ॥ ਸਗਲੇ ਹੋਏ ਸੁਖ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣਾ ॥

ਜਿਸ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਭਗਤ ਜਾਇਕਰ ਬੈਠਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਸਥਾਨ ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰਿਨਾਮ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ॥

ਜੀਅ ਕਰਨਿ ਜੈਕਾਰੁ ਨਿੰਦਕ ਮੁਖੇ ਪਰਿ ॥ ਸਾਜਨ ਮਨਿ ਅਲੰਦੁ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਜਪਿ ॥ ੧੮ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੈਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਿੰਦਕ (ਪਰ) ਜਲ ਮਰੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਸੰਤ ਸੂਜਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਹੂਆ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਪਾਵਨ ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਕਤਹ ਨਹੀ ਸੋਈਐ ॥ ਝੂਠੈ ਠੇਗਿ ਖੁਆਰੁ ਕਹਾਂ ਲਗੁ ਖੇਵੀਐ ॥

ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਪਾਵਰੁ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪਾਵਨ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਜੋ ਜੀਵ ਕਬੀ ਠਾਹੀਂ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਝੂਠੇ ਵਿਸਿਆਹੁ ਹੈ (ਠੇਗਿ) ਅਨੰਦ ਕਰਕੇ ਖੁਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਹੁ ਅਨੰਦ ਕਹਾ ਤਕ ਰਹਿਨਗੇ ਵਾ ਚਲਨਗੇ ਭਾਵ ਅੰਤ ਕੋ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਪੇਖਿ ਕਾਹੇ ਸੁਖੁ ਮਾਨਿਆ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਜਿ ਦਰਗਹ ਜਾਨਿਆ ॥ ੧੯ ॥

ਤਾਤੇ (ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ) ਚੰਪਰਬ ਨਗਰੀ ਸਮਾਨ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹੋ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਕਾਹੇ ਕੋ ਸੁਖ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਉਹ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮੰਨੀਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥

ਕੀਨੇ ਕਰਮ ਅਨੇਕ ਗਵਾਰ ਬਿਕਾਰ ਘਨ ॥ ਮਹਾ ਦ੍ਰਵੀਧਤ ਵਸੁ ਸਨ ਕਾ ਛਾਹੁ ਤਨ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਗਵਾਰ ਨੇ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਧਿਕ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੋਂ (ਸਠ) ਮੁਰਖ ਕਾ ਏਹ ਸਰੀਰ ਮਹਾ ਦੁਰਗੰਧੀ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤ ਕੇ ਛਾਰ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਜਲ ਜਾਏਗਾ ॥

ਵਿਰਤਉ ਗਰਬ ਗੁਬਾਰਿ ਮਰਣੁ ਨਹ ਜਾਨਈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ ਪੇਖਿ ਕਾਰੇ ਸਬੁ ਮਾਨਈ ॥ ੨੦ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸੀਕੇ (ਗਰਬ) ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਗੁਬਾਰ ਅੰਧੇਰੇ ਮੈਂ ਵਿਰਤਾ ਹੈ ਔ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ (ਹਰਿ ਚੰਦਉਰੀ) ਗੰਧਰਬ ਨਗਰੀ ਸਮਾਨ ਇਸ ਬੂਠੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਾਰ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਸੰਤ ਹੀ ਜਾਨੇ ॥ ੨੦ ॥

ਜਿਸਕੀ ਪੂਜੈ ਅਉਧ ਤਿਸੈ ਕਉਣੁ ਰਾਖਈ ॥ ਬੈਦਕ ਅਨਿਕ ਉਪਾਵ ਕਹਾਂ ਲਉਭਾਖਈ ॥ ਜਿਸ ਜੀਵ ਕੀ ਆਧੁ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਔਰ ਕੋਨ ਰਾਖ ਸਕਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਾਖ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹਕੀਮ ਵਾ ਗਰੰਥ ਜੋ (ਬੈਦਕ) ਹਿਕਮਤ ਕੇ ਕਹਿਨੇ ਵਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਭੀ ਅਨੇਕ ਉਪਾਵੋਂ ਕੇ ਕਹਾਤਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਹ ਤੋ ਅੰਤ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੀ ਹੋਇਗਾ ॥

ਏਕੋ ਚੇਤਿ ਗਵਾਰ ਕਾਜਿ ਤੇਰੈ ਆਵਈ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਤਨੁ ਛਾਰੁ ਬਿਬਾ ਸਭੁ ਜਾਵਈ ॥ ੨੧ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ (ਗਵਾਰ) ਮੁਰਖ ਜੀਵ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ (ਚੇਤਿ) ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਤੇਰੇ ਕਾਰਜ ਆਵੇਗਾ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਸੋ ਰਹਿਤ ਕਰੇਗਾ ਹੋ ਭਾਈ ਨਹੀਂ ਤੋ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਸਭ ਜਲ ਕਰ ਛਾਰ ਹੋਕਰ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਜਾਏਗਾ ॥ ੨੧ ॥

ਅਉਖਧੁ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ਅਮੋਲਕੁ ਪੀਜਈ ॥

ਮਿਲਿ ਮਿਲਿ ਖਾਵਹਿ ਸੰਤ ਸਗਲ ਕਉ ਦੀਜਈ ॥

ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਅਮੋਲਕ ਔਸਪੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਸਦਾ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਔਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਭੀ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵੁਹ ਸੰਤ ਸਰਬ ਜਗਾਜਾਓਂ ਕੇ ਨਾਮ ਦਾਨ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਸੈ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤਿਸੈ ਹੀ ਪਾਵਣੇ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਜਿ ਹਰਿ ਚੰਗੁ ਰਾਵਣੇ ॥ ੨੨ ॥

ਜਿਸ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਤਿਸਨੇ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਤੋ ਨਾਮ ਪਾਵਣੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੇ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ (ਚੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਰਾਵਣੇ) ਜਪਣੇ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ੨੨ ॥

ਵੈਦਾ ਸੰਦਾ ਸੰਗੁ ਇਕਠਾ ਹੋਇਆ ॥ ਅਉਖਵ ਆਏ ਰਾਜਿ ਵਿਚਿ ਆਪਿ ਖਲੋਇਆ ॥

ਜਬ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਰੂਪੀ (ਵੈਦਾ) ਹਕੀਮੋਂ ਕਾ (ਸੰਗੁ) ਮਿਲਾਪ ਇਕੱਠ ਹੁਆ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਬ ਇਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਸਿੱਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਅਉਖਵ ਰਾਜ ਆਇ ਗਏ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਮੱਥ ਕਾਰਜ ਬੀਚ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਜਗਾਇਕ ਹੋ ਖਲੋਇਆ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜੋ ਓਨਾ ਕਰਮ ਸੁ ਕਰਮ ਹੋਇ ਪਸਰਿਆ ॥

ਹਰਿਹਾਂ ਦੂਖ ਰੋਗ ਸਭਿ ਪਾਪ ਤਨੁ ਤੇ ਪਿਸਰਿਆ ॥ ੨੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਸਤਸੰਗੀਓਂ ਨੇ ਜੋ ਜੋ ਸਮਾਨ ਕਰਮ ਭੀ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸਟ ਕਰਮ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਫੈਲ ਗਿਆ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਤੇ ਦੁਖੋਂ ਆਪੋਂ ਰੋਗੋਂ ਕਾ ਸਮਾਦਾਇ ਹੀ ਪਿਸਰ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਜੋ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੨੩ ॥

ਚਉਥੋਲੈ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੧ ਓ ਜਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਚਉਥੋਲੈ ਛੰਦ ਵਸੇਸ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋਚਾਰ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਬੋਲੇ ਹੈ ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥ ਲਹੋਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿੱਖ ਬੇ ਸੰਮਨ ਔਰ ਮੁਸਨ ਪਿਤਾ ਪੁਤ੍ਰ ਦੋਨੋਂ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਨਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਉਨਕੇ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਕਾ ਤਬ ਉਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਜਾਇਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਜੇਵਾ ਹੇਤ ਕਿਸੀ ਬਨੀਏ ਕੀ ਦੁਕਾਨ ਕੇ ਉਪਰ ਜੇ ਪਾਛ ਕਰ ਜੋ ਪਦਾਰਥ ਰਾਹੀਤਾ ਬਾ ਜੋ ਲੇ ਲੀਆ ਸੰਮਨ ਜੋ ਮੁਸਨ ਕਾ ਪਿਤਾ ਬਾ ਜੋ ਦੁਕਾਨ ਕੀ ਛਤ ਕੇ ਉਪਰ ਖੜਾ ਹੁਆ ਵਸਤੂਆ ਪਕੜੀ ਜਾਤਾ ਕਾ ਔਰ ਮੁਸਨ ਨੀਚੇ ਜੋ ਪਕੜਾਵਤਾ ਕਾ ਜਬ ਪੁਤ੍ਰਕੇ ਸੰਮਨ ਉਪਰ ਜੇ ਛਤ ਵਿਚੋਂ ਖੋਚਣੇ ਲਗਾ ਤਬ ਤਿਸ ਬਨੀਏ ਨੇ ਜਾਗ ਕਰ ਮੁਸਨ ਕੀ ਨੀਚੇ ਜੋ ਲਾਤ ਪਕੜ ਲਈ ਤਬ ਸੰਮਨ

ਨੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜੇਕਰ ਹਮਾਰਾ ਕਰਮ ਜਾਹਿਰ ਹੁਆ ਤੋਂ ਲੋਕ ਕਹੈ ਗੇ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਿਖ ਐਸਾ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਪੁਰ੍ਹ ਕਾ ਸੀਸ ਕਾਟ ਲੀਆ ਅਰ ਓਹ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆਇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੰਗਤਿ ਸੰਗਤ ਕਾ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਮੈਂ ਅਰਜ ਕਰੀ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਨੇ ਕੋ ਸਰਬ ਸੰਗਤਿ ਸਾਥ ਲੰਚਾਰ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ ਤਬ ਸੰਮਨ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਰੋਸਿਆ ਦੇਖ ਕਰ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਮਹਾਰਾਜ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਹੇ ਸੰਮਨ ਮੁਸਨ ਕਹਾ ਹੈ ਉਸਕੇ ਬੁਲਾਵੇ ਤੋ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕੈਗੇ ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਸੰਮਨ ਰੁਪ ਰਹਾ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀਨੇ ਕਹਾ ਆਓ ਮੁਸਨ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕੈ ਐਸਾ ਬਚਨ ਕਰਤੇ ਹੀ ਮੁਸਨ ਨੇ ਉਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਜ਼ੂਰ ਆਨਕਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਛਕਿਆ ਪੁਨਾ ਜਬ ਮਹਾਰਾਜ ਬਿਰਾਜਵਾਨ ਭਏ ਤਬ ਸੰਮਨ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਈ ਕਿ ਮੈਨੇ ਅਪਨੇ ਪੁਰ੍ਹ ਕਾ ਸੀਸ ਕਾਟਾ ਕਾ ਫੁਛ ਇਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਤਰਫੋਂ ਗਿਲਾਨ ਨ ਹੋਈ ਹੋਵੇ ਇਸ ਵਾਸਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋ ਆਪਸ ਮੈਂ ਰਚਰਾ ਕਰੀ ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਸੇਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੰਮਨ ਜਉ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਦਮਕਿਹੂ ਹੋਤੀ ਸਾਟ ॥

ਰਾਵਨ ਹੁਤੇ ਸੁ ਰੰਕ ਨਹਿ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿ ਦੀਨੈ ਕਾਟਿ ॥ ੧ ॥

ਸੰਮਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪੁਰ੍ਹ ਇਹ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਇਸ ਕੀ ਜਿਨ ਕੋ (ਦਮਕਿਹੂ) ਬਲਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਸੱਟ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵਾ ਹੋਈ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੋ (ਰਾਵਨ) ਰਾਜਾ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਰੰਕ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਭਾਵ ਈਸਰ ਰੂਪ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਜਾਵ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਕੈਸੇ ਹੈ ਜਿਨੇ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਆਦੀ ਬਿਕਾਰ ਰੂਪ ਸਿਰ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ਵਾ ਹੇ ਪੁਰ੍ਹ ਜੇਕਰ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ (ਦਮਕਿਹੂ) ਦੰਮਾ ਕਰਕੇ (ਸਾਟ) ਬਦਲ ਸਦਲ ਹੋਤੀ ਤੋਂ ਲੰਕਾਪਤੀ ਰਾਵਣ ਰੰਕ ਨਹੀਂ ਕਾ ਜਿਸ ਨੇ ਸਿਵਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਤਾ ਹੋਤ ਅਪਨੇ ਸੀਸ ਕਾਟ ਦੀਏ ਕੇ। ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੇ ਪੁਰ੍ਹ ਤਾਤੇ ਭੁੰ ਭੀ ਸਿਰ ਕਾਟਾਏ ਕਰ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਰੋਸ ਨ ਕਰ ॥ ੧ ॥ ਮੁਸਨ ਉਤ੍ਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਤਨੁ ਖਚਿ ਰਹਿਆ ਬੀਚੁ ਨ ਰਾਈ ਹੋਤ ॥

ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਐ ਰਹੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰੀਤੀ ਮੈਂ ਜਿਨੇ ਕਾ ਤਨ ਮਨ ਖਚਤ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਰਾਈ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ (ਬੀਚੁ) ਅੰਤਰਾ ਅਰਥਾਤ ਫਰਕ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਮਨੁ ਬੋਧਿਓ ਬੁਝਨੁ ਸੁਰਤਿ ਸੰਜੋਗ ॥ ੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ (ਬੋਧਿਓ) ਮਿਲਕਰ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਕੇ ਸੰਜੋਗ ਕਰਕੇ (ਬੁਝਨੁ) ਸਮਝਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਮੇਰੀ ਸੁਰਤਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸਿਰ ਕਾਟੇ ਕੀ ਭੀ ਮੁਝਕੋ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਮਹਤਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਗਰ ਮੇਰ ਉਦਿਆਨ ਬਨ ਨਵਖੰਡ ਬਸੁਪਾ ਭਰਮ ॥

ਸਮੁੰਦਰ ਐ ਸੁਮੇਰ ਪਰਬਤ ਐਰ ਜੋ (ਉਦਿਆਨ) ਉਜਾੜ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਬਨ) ਬਾਗੋਂ ਮੈਂ ਐ ਨਵਖੰਡ (ਬਸੁਪਾ) ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਜੋ (ਭਰਮ) ਫਿਰਨਾ ਹੈ ॥

ਮੁਸਨ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੰਮ ਕੈ ਗਨਉ ਏਕ ਕਰਿ ਕਰਮ ॥ ੩ ॥

ਮੁਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਇਨ ਮੈਂ ਵਿਚਰਨੇ ਜੋ (ਪਿਰੰਮ) ਪਤੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਨੇ ਜੋ ਇਨੋਂ ਕਾ ਫਿਰਨਾ ਭੀ ਏਕ ਕਰਮ ਮਾਤ੍ਰ ਗਿਨਤਾ ਹੂੰ। ਭਾਵ ਯੋਹ ਇਸ ਸੇ ਭੀ ਮੁਝ ਕੋ ਪਰੀਸ਼੍ਰਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਤੀਨ ਹਾਥ ਕੀ ਲੰਬੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮੁਸਨ ਮਸਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਰਹੀ ਜੁ ਅੰਬਰੁ ਛਾਇ ॥

ਮੁਸਨ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਤੇਰੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਜੋ ਸੰਕਾ ਰੂਪੀ ਜੰਗਾਲਤਾ ਛਾਇ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਭੁੰ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪ ਮਸਕਲੇ ਜੋ ਦੁਬ ਕਰ ॥

ਬੀਧੇ ਬਾਂਧੇ ਕਮਲ ਮਹਿ ਭਵਰ ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ ॥ ੪ ॥

ਜੈਸੇ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ ਭੋਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਬਾਂਧੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਐ ਤਿਨ ਕੇ ਕੰਡਿਓਂ ਜੋ (ਬੀਧੇ) ਵਿੰਨੇ ਭੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਦਪਿ ਓਹ ਤਹਾ ਹੀ ਲਪਟਾਇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹ ਤੈਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨੋਂ ਕੋ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਪਰਾਇਣ ਹੋਨੇ ਜੋ ਯਦਪਿ ਦੁਖ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ਤਦਪਿ ਓਹ ਤਿਸੀ ਕੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਤਤਪਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਹਰਖ ਸੁਖ ਮਾਨ ਮਹਤ ਅਰੁ ਗਰਬ ॥

ਤਾਤੇ ਜਪ ਤਪ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਜੋ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਅਰ ਉਤਸਾਹ ਮਾਨ ਐ (ਮਹਤ) ਮਹਤਤਾ ਵਾ ਮੁਰਾਤਤਾ ਆਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏ ਕਰ ਜੋ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮੁਸਨ ਨਿਮਖਕ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰਿ ਵਾਰਿ ਵਾਰਿ ਦੇਉ ਸਰਬ ॥ ੫ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਸਭਨੋਂ ਕੇ ਮੈਂ ਏਕ ਨਿਸਖ ਮਾਝ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਨੇ ਪਰ ਵਾਰਨੇ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੂੰ । ਭਾਵ ਯੇਹ ਪਰੇਮ ਕੇ ਬੁਲ ਕਿਸੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ॥ ੫ ॥

ਮੂਸਨ ਮਰਮੁ ਨ ਜਾਨਈ ਮਰਤ ਹਿਰਤ ਸੰਸਾਰ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਯਦਪਿ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਮਿਥੂ ਹੋਤੇ ਕਉ (ਹਿਰਤ) ਦੇਖਤਾ ਭੀ ਹੈ ਤਦਪਿ ਸਤਿ ਅਸਤਿ ਵਸਤੂ ਕਾ (ਮਰਮੁ) ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਰੰਮ ਨ ਬੋਧਿਓ ਉਰਝਿਓ ਮਿਥ ਬਿਉਹਾਰ ॥ ੬ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੈਂ ਮਨ (ਬੋਧਿਆ) ਅਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ਅੰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਅਸੰਤ ਰੂਪ ਬਿਵਹਾਰੋਂ ਮੈਂ ਉਰਝ ਰਹਿਆ ਅਰਥਾਤ ਵਸ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਘਬੁ ਦਬੁ ਜਬ ਜਾਰੀਐ ਬਿਛੁਰਤ ਪ੍ਰੇਮ ਬਿਹਾਲ ॥

ਜਬ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨੋਂ ਕੇ ਘਰ ਕੋ ਭੀ ਜਲਾਇ ਦੇਵੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਦਬੁ) ਧਨ ਭੀ ਕੋਈ ਲੇਜਾਵੇ ਤਬ ਉਹ ਪ੍ਰੇਮੀ ਜਨ ਦੁਖੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਵਿਜੇਗ ਕਰਕੇ ਅਤਯੰਤ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੂਸਨ ਤਬ ਹੀ ਮੂਸੀਐ ਬਿਸਰਤ ਪੁਰਖ ਦਇਆਲ ॥ ੭ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਇਸ ਜੀਵਕੋ ਦਇਆਲ ਪੁਰਖ ਵਿਸਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕਰਕੇ ਨਗੇ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੁਆਉ ਹੈ ਚਰਨ ਚਿਤਵ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ (ਸੁਆਉ) ਰਸ ਹੈ ਸੋਈ ਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮਨ ਮੈਂ ਚਿਤਵਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਰਹੀ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਆਨ ਨ ਕਤਹੂ ਜਾਹਿ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ (ਬਿਰਹੀ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ । ਭਾਵ ਯੇਹ ਵਹੁ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਲਖ ਘਾਟੀ ਉੱਚੇ ਘਨੇ ਚੈਲ ਚੀਤ ਬਿਹਾਲ ॥

ਲਖ ਘਾਟੀ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਹੀਕਾਰੀ ਹੁਆ ਹੁਆ ਚਿਤ ਚੈਲ ਹੁਆ ਹੁਆ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਨੀਚ ਕੀਚ ਨਿਮ੍ਰਿਤ ਘਨੀ ਕਰਨੀ ਕਮਲ ਜਮਾਲ ॥ ੯ ॥

ਜੈਸੇ ਨੀਚੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ (ਕੀਚ) ਰਿਕੜ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜਹਾ ਜਿਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਘਨੀ) ਬਹੁਤ ਨਿਮ੍ਰਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕਰਨੀ ਰੂਪੀ ਕਮਲ (ਜਮਾਲ) ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਮਾਲਾ ਨਾਮਾ ਸੰਤ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਕਮਲ ਨੈਨ ਅੰਜਨ ਸਿਆਮ ਚੰਦ ਬਦਨ ਚਿਤ ਚਾਰ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਕਮਲ ਸਮਾਨ ਅੰਜਨ ਸਹਿਤ ਨੇਤ੍ਰ ਔ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਵਤ (ਬਦਨ) ਮੁਖ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕਾ ਚਾਰੋਂ ਬੇਦ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮੂਸਨ ਮਗਨ ਮਰੰਮ ਸਿਉ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਰਿ ਹਾਰ ॥ ੧੦ ॥

ਮੂਸਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਰਮ ਮੈਂ ਜੋ ਮਗਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਯਦਪਿ ਕੋਈ ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰੇ ਤਦਪਿ ਵੇਹ ਕਾਟੇ ਵਾਲਾ ਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਤਿਸ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਕੋ ਕੋਈ ਪੀੜਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਮਗਨ ਭਇਓ ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰੇਮ ਸਿਉ ਸੁਧਨ ਸਿਮਰਤ ਅੰਗ ॥

ਜੋ ਅਪਨੇ ਪਿਆਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਮਗਨ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸੁਧ ਅਸੁਧ ਵਾ ਵਿੰਗੇ ਸੁਧੇ ਅੰਗ ਹੋਤੇ ਕੀ ਭੀ ਸਿਮਰਤੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟਿ ਭਇਓ ਸਭ ਲੋਅ ਮਹਿ ਨਾਨਕ ਅਧਮ ਪਤੰਗ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਅਧਮ) ਨੀਚ ਅਰਥਾਤ ਫੁੰਨ ਜੋ ਪਤੰਗ ਹੈ ਜੋ ਦੀਪਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੇ ਸ ਸਰਬ (ਲੋਅ) ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਲੋਕੋ ਮੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ । ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਿਸੀ ਨੀਚ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕਾ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਲੋਕੋ ਵਾ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਭਯਾ ਹੈ । ਵਾ ਏਹ ਸਲੋਕ ਪਤੰਗ ਭਗਤ ਨੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥ ਸੰਮਤ ੧ ਮੂਸਨ ੨ ਜਮਾਲ ੩ ਪਤੰਗ ੪ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਬਰਨ ਕੀਏ ਹੁਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਚਉਥੇਲੇ ਛੰਦ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭਗਤ ਜੀ ਆਪ ਹਾਥ ਮੈਂ ਸਿਮਰਨੀ ਕਿਉ ਨਹੀਂ ਰਾਖਤੇ ਹੋ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੋ ॥

ਸਲੋਕ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀਉ ਕੇ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਸਿਮਰਨੀ ਰਸਨਾ ਉਪਰਿ ਰਾਮੁ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਮੇਰੀ ਰਸਨਾ ਉਪਰ ਜੋ ਰਾਮ ਵਸ ਰਹਾ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਨਾਮਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹਮਾਰੀ (ਸਿਮਰਨੀ) ਮਾਲਾ ਹੈ ॥

ਆਇ ਜੁਗਾਦੀ ਸਗਲ ਭਗਤ ਤਾਕੇ ਸੁਖ ਬਿਸ੍ਵਾਮੁ ॥ ੧ ॥

ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜੋ ਭਗਤਿ ਹੁਏ ਹੋ ਅੰ ਅਥ ਹੋ ਤਿਨ ਸਭਨੋਂ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਜਪਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਬਿਸ੍ਵਾਮ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਵਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਨੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ (ਰਸਨਾ) ਅਨੰਦ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਾਤੇ ਮੇਰੀ ਤੇਰੀ ਤੇ ਉਪਰ ਜੋ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਆਗੇ ਪੀਛੇ ਭਗਤ ਹੁਏ ਹੋ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਭੀ ਮੇਰ ਤੇਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬਿਸ੍ਵਾਮ ਭਾਵ ਇਸਥਿਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ਯਥਾ-ਮੇਰ ਤੇਰ ਸਥ ਇਨਹਿ ਚੁਕਾਈ ॥ ਤਾਤੇ ਇਸੁ ਸੰਗਿ ਨਹੀਂ ਬੈਰਾਈ (ਗਉੜੀ ਮਃ ੫) ॥ ੧ ॥

ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਜਾਤਿ ਕਉ ਸਭੁ ਕੋ ਹਸਨੇ ਹਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਮੇਰੀ ਜੁਲਾਹੇ ਕੀ ਜਾਤਿ ਕੋ ਨੀਚ ਜਾਨ ਕਰ ਸਭ ਕੋਈ ਹਸਨੇ ਹਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਭ ਕੋਈ ਹਾਸੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਇਸ ਜਾਤਿ ਕਉ ਜਿਹ ਜਪਿਓ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥ ੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਮੈਂ ਤੋ ਇਸੀ ਜਾਤੀ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੁੰਦਾ ਜਿਸਮੈਂ ਜਨਮ ਲੇਕਰ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਾਤੇ ਇਹ ਜਾਤੀ ਸਭ ਤੋ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਕਬੀਰ ਭਗਮਗ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਕਹਾ ਭੁਲਾਵਹਿ ਜੀਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਭਾਵਭੋਲਨਾ ਵਾ ਦੇਵੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲਣਾ ਕਿਉ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰਰ ਕਿਉ ਆਪਨੇ (ਜੀਉ) ਰਿਦੇ ਕੋ ਭੋਲਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਪਸੇ ਚਿਤਕੋ ਭੋਲਾ ਕਰ ਦੇਤ ਮਾਰਗਮੋਂ ਕਿਉਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਸੁਖ ਕੋ ਨਾਇਕੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸੁ ਪੀਉ ॥ ੩ ॥

ਤਾਤੇ ਸਰਬ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਜੋ (ਨਾਇਕੋ) ਸ੍ਰਾਮੀ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸ ਕੋ ਪਾਨ ਕਰ ਭਾਵ ਯੋਹ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਨੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਤੇਰੀ ਕਲਯਾਨ ਹੋਇਗੀ ॥ ੩ ॥ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਨਿਸ਼ਚਲਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਕੰਠਨ ਕੋ ਕੁੰਡਲ ਬਨੇ ਉਪਰਿ ਲਾਲ ਜਵਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਸੂਰਨ ਕੋ ਕੁੰਡਲ ਭੀ ਬਨੇ ਹੁਏ ਹੋਵੇ ਅੰ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਲਾਲੋਂ ਕਾ ਜਵਾਉ ਭੀ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੈ ਕਿ ਅੰਸੇ ਕੁਖਨੋਂ ਕੋ ਪਹਿਰ ਕਰ ਅਪਨੀ ਬਿਛੂਤੀ ਸੰਯੁਕਤ ਹੀ ਹੋਵੇ ॥

ਦੀਸਹਿ ਦਾਧੇ ਕਾਨ ਜਿਉ ਜਿਨ ਮਨਿ ਨਾਹੀ ਨਾਉ ॥ ੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਅੰਸੇ ਈਸ਼ਰਜ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਕੁੰਡਲ ਭੀ ਹਮ ਕੋ (ਦਾਧੇ) ਜਲੇ ਹੁਏ ਕਾਨੇ ਨੰਸੇ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੋ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਜਿਨੋਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਭਾਵ ਯੋਹ ਉਪਰ ਜੋ ਚਿਲਕਤੇ ਹੋ ਅਰਥਾਤ ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬੀਚ ਪਾਧੋਂ ਰੂਪ ਭਸਮ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਏਕੁ ਆਪੁ ਜੋ ਜੀਵਤ ਮਿਤਕੁ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਏਕ ਆਪਾ ਅਰਥਾਤ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਏਕ ਹਿ ਆਨੀ ਏ ਆਪਾ ਜਗਤਾਸੀ ਜੋ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਹੋ ਸੋ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵਤ ਜਾਵ ਸੇ ਮਿਤਕ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਵੇਦ ਅਧਯਾਸ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ॥

ਨਿਰਭੈ ਹੋਇ ਕੈ ਗੁਨ ਰਵੈ ਜਤ ਪੇਖਉ ਤਤ ਸੋਇ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਭੀ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਕਰਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣ ਕੋ (ਰਵੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਯਹ ਜਾਤ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਤਤ ਸੇ ਸਦਾ ਕਿਸੇ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਰੂਪ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਯਥਾ-ਜਨਿ ਤਿਨਿ ਪਰਵਤਿ ਹੋ ਪਦਾਰਥੁ

ਕਬੀਰ ਜਾ ਦਿਨ ਹਉ ਮੂਆ ਪਾਵੈ ਭਾਇਆ ਅਨੰਦੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਦ ਮੇਰਾ ਭੁਠਾ ਹੋਕਾਰ ਮਿਤਕ ਹੁਆ ਅਰਥਾਤ ਜਤ ਸਦਾ ਤਾ ਤਿਸ ਹੀ ਜਾਤਿ ਦੇ ਪੰਥੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਓ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪਨਾ ਮੇਰੀ ਜਜਹਿ ਰੋਵਿਦੁ ॥

ਜਿਸਤੇ ਮੁਝ ਕੋ ਤੋ ਅਪਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਅਨੰਦ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਜੰਗੀ ਜਗਜਾਸੀ ਹੋਂ ਸੋ ਭੀ ਤਿਸੀ
ਯੋਧਿਓ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਕਬੀਰ ਸਭ ਤੋ ਹਮ ਬੁਰੇ ਹਮ ਤਜਿ ਭਲੇ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਹਮ ਹੀ ਸਭ ਸੋ ਤੁਰੇ ਹੈਂ ਹਮ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਔਰ ਸਭ ਕੋਈ ਭਲਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਐਸਾ ਕਰਿ ਬੁਝਿਆ ਮੀਤੁ ਹਮਾਰਾ ਸੋਇ ॥ ੭ ॥
ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਐਸਾ ਕਰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਿਸਰਾ ਹੰਕਾਰ ਨਿਵਰਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼
ਹਮਾਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਕਬੀਰ ਆਈ ਮੁਝਹਿ ਪਹਿ ਅਨਿਕ ਕਰੇ ਕਰਿ ਭੇਸ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਭਲ ਰੂਪ ਮਾਯਾ ਅਨੇਕ ਵੇਸੋਂ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਮੁਝ ਕੋ ਭਲਨੇ ਵਸਤੇ ਮੇਰੇ
ਪਾਸ ਆਈ ਹੈ ॥

ਹਮ ਰਾਖੇ ਗੁਰ ਆਪਨੇ ਉਨ ਕੀਨੋ ਆਦੇਸੁ ॥ ੮ ॥
ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਮਾਯਾ ਕੇ ਭਲ ਤੇ ਹਮ ਤੋ ਅਪਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੇ ਰਾਖ ਲੀਏ ਹੈਂ ਅਰ ਉਸ ਮਾਯਾ ਨੇ ਅਕਲ
ਜਾਨ ਕਰ ਮੁਝ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਮਾਰੀਐ ਜਿਹ ਮੂਐ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋਈ ਮਾਰੀਐ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਹੀ ਮਾਰੀਐ ਜਿਸਕੇ ਮਾਰਨੇਸੇ ਇਸ ਜੀਵਕੇ ਸੁਖਹੋਭਾਗੇ॥
ਭਲੋਂ ਭਲੋਂ ਸਭੁ ਕੋ ਕਹੈ ਬੁਰੇ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ ॥ ੯ ॥
ਤਿਸ ਹੰਕਾਰ ਨਿਵਰਤੀ ਵਾਲੇ ਕਉ ਸਭ ਕੋਈ ਭਲਾ ਉਚਾਰਤਾ ਹੈ ਕੋਈ ਭੀ ਬੁਰਾ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਤੀ ਹੋਵਹਿ ਕਾਰੀਆ ਕਾਰੇ ਉਭੇ ਸੇਤ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰਕਰਨ ਮੈ (ਕਾਰੇ) ਭੰਦਾਯਕ ਵਾਸਤਿ ਸੇਤ (ਉਭੇ) ਖੜੇ ਹੈਂ
ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀਆ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤਾਂ ਪਾਪੋਂ ਕਰਕੇ ਵਾਲੀਆਂ ਭਈਆਂ ਹੋਂ ਵਾਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹੇ ਹੈਂ
ਅੰਧੇਰੀ ਰਾਤੋਂ ਮੈਂ ਚੋਰ ਭਾਰੀਆਂ ਲੋਕਰ ਖੜੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਲੈ ਵਾਹੇ ਉਠਿ ਪਾਵਤੇ ਸਿਜਾਨਿ ਮਾਰੇ ਭਗਵੰਤ ॥ ੧੦ ॥
ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਸਤੇ ਵਾਸੀ ਆਇ ਸਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਲੇਕਰ ਦੋੜਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪਾਪੀ ਜਾਨ ਕਰ ਆਪ ਭਗਵਾਨ ਭਗਨਕ
ਜਮ ਆਦਕੋਂ ਦੁਵਾਹਾ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਜੋਕਰ ਓਹ ਜੀਵਤੇ ਭੀ ਰੋਵੈਂ ਤੋ ਭੀਤਿਨਕੋ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਮਾਰੇਹੁਏਹੀ ਜਾਣੇ ॥੧੦॥

ਕਬੀਰ ਚੰਦਨ ਕਾ ਬਿਰਵਾ ਭਲਾ ਬੋਝਿਓ ਵਾਕ ਪਲਾਸ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਚੰਦਨ ਕਾ (ਬਿਰਵਾ) ਬ੍ਰਿਛ ਜੋ ਉਤਮ ਹੈ ਸੋ ਪੱਲਾਸੋਂ ਕੇ (ਵਾਕ) ਸਮਦਾਯ ਸੇ
(ਬੋਝਿਓ) ਪ੍ਰਵਾਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਓਇ ਭੀ ਚੰਦਨੁ ਹੋਇ ਰਹੇ ਬਸੇ ਜੁ ਚੰਦਨ ਪਾਸਿ ॥ ੧੧ ॥
ਜਿਸ ਚੰਦਨ ਕੇ ਪਾਸ ਜੋ ਪਲਾਸ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਚੰਦਨ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ਦ੍ਰਸਟਾਂਤ ॥ ਸੇਤ ਜਨ ਰੂਪੀ
ਚੰਦਨ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪੀ ਪਲਾਸੋਂ ਕਰ ਪ੍ਰਵਾਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਜਗਜਾਸੀ ਸੇਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਮੀਪ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ
ਗਿਆਨਵਾਨ ਹੋਕਰ ਸੇਤੋਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਹੋ ਹੋਇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਕਬੀਰ ਬਾਂਸੁ ਬਡਾਈ ਭੁਝਿਆ ਇਉ ਮਭ ਭੂਬਹੁ ਕੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਨੀ ਬਡਿਆਈ ਮੈਂ ਬਾਂਸੁ ਭੁਝਿਆ ਹੈ ਯੇਸੇ ਮਭ ਕੋਈ ਭੂਬੇ ॥

ਚੰਦਨ ਕੈ ਨਿਕਟੇ ਬਸੈ ਬਾਂਸੁ ਸੁਗੰਧੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੧੨ ॥
ਬਾਂਸ ਚੰਦਨ ਕੇ ਸਮੀਪ ਹੀ ਬਸਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਮੈ ਚੰਦਨ ਕੀ ਸੁਗੰਧੋ ਕਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਦਾਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਇਸ
ਸਲੋਕ ਕਾ ਭਾਵ ਅਰਥ ਗਾਥਾ ਕੇ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਦੇਖ ਲੇਨਾ ॥ ੧੨ ॥

ਕਬੀਰ ਦੀਨੁ ਗਵਾਇਆ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ਦੁਨੀ ਨ ਚਾਲੀ ਸਾਥਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ (ਦੁਨੀ) ਮਾਇਆ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗ ਕੇ ਜੀਵ ਨੇ ਅਪਨੇ (ਦੀਨ) ਇਮਾਨ
ਅਰਥਾਤ ਧਰਮ ਕੇ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਯਾ ਅੰਤ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਚਲੀ ਹੈ ॥

ਪਾਇ ਕੁਹਾੜਾ ਮਾਰਿਆ ਗਾਵਲਿ ਅਪੁਨੈ ਹਾਥ ॥ ੧੩ ॥
ਜੀਵਨੇ ਨਾਮ ਸੇ ਗਾਵਲ ਹੋਕਰ ਰੂਪੀ ਰੂਪੀ ਪੈਰ ਪਰ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਰੂਪੀ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਸੇ ਆਪਹੀ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥੧੩॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀਆ ਜੀ ਮੈਂ ਇਨਾਨ ਕਰਕੇ ਆਏ ਤੋ ਕਾਫੀ ਜੀ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਦਿਨ ਕਾ ਉਤਸਵ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਕਿਸੀ

ਨੇ ਕਹਾ ਆਪ ਥੀ ਕੋਤਕ ਦੇਖੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਰਾਮਨੰਦ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰੀਖਾ ਲੀਏ ਕਾਸੀ ਮੈਂ
ਕੋਤਕ ਕਰਾਇਆ ਥਾ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਕਹਾ ਤੁਮ ਨੇ ਦੇਖਾ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਜਹ ਜਹ ਹਉ ਫਿਰਿਓ ਕਉਤਕ ਠਾਓ ਠਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਵਾ ਹੇ ਗੁਰੇ ਜਹਾ ਜਹਾ ਮੈਂ ਫਿਰਿਆ ਹੂੰ ਤਿਸੀ ਤਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹੀ (ਕਉਤਕ) ਤਮਾਸੇ ਹੋ ਰਹੇ ਮੈਨੇ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਬਾਹਰਾ ਊਜਰੁ ਮੈਰੈ ਭਾਇ ॥ ੧੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਕ ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੇਰੇ (ਭਾਇ) ਭਾਏ ਵਾ ਮੇਰੀ ਭਾਵਨਾ ਮੈਂ ਓਹ ਅਸਥਾਨ ਉਜਾੜ ਵਤ
ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਭੈਦਾਇਕ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਤਨ ਕੀ ਝੁੰਗੀਆ ਫਲੀ ਭਠਿ ਕੁਸਤੀ ਗਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਝੁੰਗੇਂ ਸੋ ਰਚੀ ਹੋਈ (ਝੁੰਗੀਆ) ਛੰਨ ਵੀ ਅਛੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਤਿਸ ਮੈਂ
ਚਿਤ ਕੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐ (ਕੁਸਤੀ) ਧੋਤੇ ਹਟ ਵਾਲੇ ਕਾ ਗਾਉਂ ਭੀ ਭਨਵਤ ਤਪਾਵਲੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ॥

ਆਗਿ ਲਗਉ ਤਿਹ ਧਉਲਹਰ ਜਿਹ ਨਾਹੀ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਉ ॥੧੫॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ (ਧਉਲਹਰ) ਮੰਦਰ ਕੋ ਭੀ ਆਗ ਲਗ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਮੈਂ ਰਚੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ
ਓਹ ਨਾਮ ਬਿਨਾ ਨਿਸ਼ਫਲ ਹੈ ॥੧੫॥ ਕਿਸੀ ਸੰਤ ਕੇ ਮਰਨੇ ਸੇ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਦੁਦਨ ਕਰਤੇ ਦੇਖਕਰ ਤਿਨ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਤ ਮੂਏ ਕਿਆ ਰੋਈਐ ਜੋ ਅਪੁਨੇ ਗ੍ਰਿਹਿ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਅਪਨੇ (ਗ੍ਰਿਹਿ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸੋ ਸੰਤ ਦੇਹ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ
ਠਿਰਉਪਾਧ ਅਵਸਥਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਕੇ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਸੇ ਰੋਨਾ ਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥

ਰੋਵਹੁ ਸਾਕਤ ਬਾਪੁਰੇ ਜੁ ਹਾਟੈ ਹਾਟ ਬਿਕਾਇ ॥ ੧੬ ॥

ਤਾਤੇ ਬਾਪੁਰੇ ਸਾਕਤ ਕੋ ਰੋਵਣਾ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਮਰ ਕਰਕੇ ਹਾਟੋਂ ਹਾਟ ਬਿਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਚੋਰਾਸੀ ਮੈਂ
ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ-ਭਰਮਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਕਤੁ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸੀ ਲਸਨ ਕੀ ਖਾਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੀ ਲਸਨ ਕੀ (ਖਾਨ) ਚਟਣੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸਾਕਤ ਐਸਾ ਹੈ ॥

ਕੋਨੇ ਬੈਠੇ ਖਾਈਐ ਪਰਗਟ ਹੋਇ ਨਿਦਾਨ ॥ ੧੭ ॥

ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਕੋ (ਕੋਨੇ) ਇਕਾਂਤ ਖੁੰਜੇ ਮੈਂ ਵੈਠ ਕਰਕੇ ਖਾਈਏ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸ ਕੀ ਵਰਗੀਧ (ਨਿਦਾਨ) ਅੰਤ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ
ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਾਕਤ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪੀ ਦੁਖੀ ਵੇਲ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸਾਕਤ ਕਾ
ਸੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੧੭ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਡੋਲਨੀ ਪਵਨੁ ਝਕੋਲਨਹਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਮਾਯਾ ਰਚਤ ਦੇਹ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਡੋਲਨੀ) ਚਾਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪਵਨ ਰੂਪੀ
ਸਾਸੋਂ ਕੀ ਝਕੋਲਨਹਾਰ ਮਧਾਣੀ ਹੈ ॥

ਸੰਤਹੁ ਮਾਖਨੁ ਖਾਇਆ ਛਾਛਿ ਪੀਐ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧੮ ॥

ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਸਤ ਅਸਤ ਕਾਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਾਖਣ ਖਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜੀਵ
ਅਸਤ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਛਾਛ ਕੋ ਹੀ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੮ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਡੋਲਨੀ ਪਵਨੁ ਵਹੈ ਹਿਵ ਧਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਾਯਾ ਰਚਤ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਡੋਲਨੀ ਵਿਖੇ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਕੇ (ਹਿਵ) ਬਰਫ ਕੀ ਧਾਰ
ਸਮ ਸੀਤਲ ਪਵਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਾਣ (ਵਹੈ) ਚਲਤੇ ਭਾਵ ਰਾਗ ਦ੍ਰੋਸ ਜੋ ਚਹਿਤ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਬਿਲੋਇਆ ਤਿਨਿ ਖਾਇਆ ਅਵਰ ਬਿਲੋਵਨਹਾਰ ॥ ੧੯ ॥

ਜਿਨ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮ ਤਤ ਰੂਪੀ ਮਾਖਣ ਖਾਇਆ ਹੈ ਔਰ ਜਗਜਾਸੀ ਵਿਚਾਰ
ਕਰਣ ਰੂਪੀ ਬਿਲੋਵਨਹਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਚੋਰਟੀ ਮੁਸਿ ਮੁਸਿ ਲਾਵੈ ਹਾਟਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਦੇਹ ਮਾਇਆ ਚੋਰਟੀ ਹੈ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ (ਮੁਸਿਮੁਸਿ) ਮੋਹਿ ਮੋਹਿ ਕਰਕੇ ਵਿਖੇ
ਦੁਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਲਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਦੇਕੁ ਕਬੀਰਾ ਨ ਮੁਸੈ ਜਿਨਿ ਕੀਨੀ ਬਾਰਹ ਬਾਟ ॥ ੨੦ ॥

ਇਸ ਮਾਯਾ ਤੇ ਦੇਕ ਕੋਈ (ਕਬੀਰਾ) ਬੜਾ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤ ਜਨ ਨਹੀਂ ਮੁਸਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਬਾਰਹ (ਬਾਟ) ਰਸਤਿਓਂ

ਮੈਂ ਤੋਰ ਦਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਿਸ ਨੇ ਗਰੀਬਾਂ ਕੋ ਬਾਟ ਦੇਨੀ ਹੈ ਵਾ ਬਾਹਿਰ ਤੇ ਹੀ ਰਸਤੇ ਪਾਇ ਦਿਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਹੈ ਵਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ (ਬਾਰਥਾਟ) ਬਿਪਤਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਕਬੀਰ ਸੁਖੁ ਨ ਏਹ ਜੁਗ ਕਰਹਿ ਜੁ ਬਹੁਤੈ ਮੀਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਇਸ ਕਲਯਾਨ ਮੈਂ ਭਾਵ ਜਗਤ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਚਿਤੁ ਰਾਖਹਿ ਏਕ ਸਿਉ ਤੇ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਨੀਤ ॥ ੨੧ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹੀ ਅਪਨਾ ਪਰਮ ਮਿਤ੍ਰ ਜਾਨ ਕਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਚਿਤ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਜਿਸੁ ਮਰਨੇ ਤੇ ਜਗੁ ਡਰੈ ਮੇਰੇ ਮਨ ਆਨੰਦੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਮਰਨੇ ਸੇ ਜਗਤ ਡਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਮਰਨੇ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਮਨਮੈਂ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਮਰਨੇ ਹੀ ਤੇ ਪਾਈਐ ਪੂਰਨੁ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥ ੨੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਮਰਨੇ ਤੇ ਹੀ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਗਿਆਨਵਾਨ ਕੋ ਸਰੀਰ ਤਿਆਗ ਕਰ ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤਿ ਕੇ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਰਾਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਕੈ ਕਬੀਰਾ ਗਾਂਠਿ ਨ ਖੋਲ੍ਹੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਗਾਠ ਕੋ ਨਾ ਖੋਲ੍ਹ ਭਾਵ ਅਧਿਕਾਰੀ ਬਿਨਾਂ ਉਪਦੇਸ਼ ਨਾ ਕਰ ॥

ਨਹੀ ਪਟਣੁ ਨਹੀ ਪਾਰਖੂ ਨਹੀ ਗਾਹਕੁ ਨਹੀ ਮੋਲੁ ॥ ੨੩ ॥

ਜਹਾਂ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ (ਪਟਣੁ) ਸੋਹਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐ ਤਤਵੇਤਾ ਰੂਪੀ ਪਾਰਖੂ ਨਹੀਂ ਐ ਜਗਤਾਸ਼ੁ ਰੂਪ ਯਾਹਕ ਨਹੀਂ ਐ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਮੋਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਕਬੀਰ ਤਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਰਿ ਜਾਕੇ ਠਾਕੁਰੁ ਰਾਮੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਏਕ ਰਾਮ ਹੀ ਠਾਕੁਰ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ । ਭਾਵ ਸੰਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਪਰ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿਤ ਰਾਜੇ ਭੂਪਤੀ ਆਵਹਿ ਕਉਨੇ ਕਾਮ ॥ ੨੪ ॥

ਪ੍ਰੀਤਿਤ ਐ ਰਾਜੇ ਜ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਮਾਲਕ ਹੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਇਹ ਕਿਸ ਕਾਮ ਆਵੈਗੇ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਆਵੈਗੇ । ਭਾਵ ਯੋਗ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਇਹ ਸਹਾਯਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਏਕ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰੇ ਸੇ ਕਿਆਲਾਭਰੀ?

ਕਬੀਰ ਪ੍ਰੀਤਿ ਇਕ ਸਿਉ ਕੀਏ ਆਨੰਦੁਬਿਧਾ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜੀਵ ਕੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਭਿੰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ (ਤੁਬਿਧਾ) ਦ੍ਰਿਤ-ਭਾਵਨਾ ਜਾਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜਬ ਤਕ ਦ੍ਰਿਤ ਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਗਈ ਤਬ ਤਕ—

ਭਾਵੈ ਲਾਬੇ ਕੇਸ ਕਰੁ ਭਾਵੈ ਘਰਹਿ ਮੁਝਾਇ ॥ ੨੫ ॥

ਭਾਵੈ ਲਾਬੇ ਕੇਸ ਜਤਾ ਆਦਿਕ ਕਰ ਲੇਵੇ ਐ ਭਾਵੈ (ਘਰਹਿ) ਰਗੜ ਕੇ ਮੁਝਾਇ ਦੇਵੈ ਅਰਥਾਤ ਪਰਮਹੰਸ ਹੋ ਜਾਵੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਤਿਸਕੇ ਦੋਨੋਂ ਕਰਤਬਜ਼ ਵਿਅਰਥ ਹੈਂ ਵਾ ਏਕ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਆਨੰਦ ਮੈਂ (ਬਿਧਾ) ਮਿਲ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਭਾਵੈ ਲਾਬੇ ਕੇਸ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕਰੇ ਔਰ ਭਾਵੈ ਘਰਹਿ ਮੁਝਾਇ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕੋ ਪੁਨਰ ਹਾਨ ਲਾਭ ਕਢ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੨੫ ॥

ਕਬੀਰ ਜਗੁ ਕਾਸਲ ਕੀ ਕੋਠਰੀ ਅੰਧ ਪਰੇ ਤਿਸ ਮਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਕਜਲ ਕੀ ਕੋਠਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧ ਜੀਵ ਪੜੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ੍ਹ ਕਉ ਪੈਸਿ ਜੁ ਨੀਕਸਿ ਜਾਹਿ ॥ ੨੬ ॥ ਮੈਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਪਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਇਸ ਕੋਠਰੀ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ ਵੇਰ ਨਿਕਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਜਗਤ ਮੈਂ ਜਨਮ ਧਾਰ ਕਰ ਪੁਨਾ ਨਿਸਪਾਪ ਹੋਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਮਿਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਧੰਨ ਹੈਂ ॥ ੨੬ ॥

ਕਬੀਰ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ ਸਕਹੁ ਤ ਲੋਹੁ ਬਹੋਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਤਨ ਤੋਂ ਨਾਸ ਹੀ ਹੋਇ ਜਾਇਗਾ ਜੇਕਰ ਸਮਰਥ ਹੈਂ ਤੋ ਇਸ ਕੋ ਮੋੜ ਲੇਵੇ ਅਰਥਾਤ ਹਰੀ ਕੋ ਭਜ ਕੇ ਸਫਲਾ ਕਰ ਲੇਵੇ ॥

ਨਾਂਹੀ ਪਾਵਹੁ ਤੇ ਗਏ ਜਿਨ੍ਹਕੇ ਲਾਖ ਕਰੋਰਿ ॥ ੨੭ ॥

ਕਿਉ ਕਿਸਿਨੋਂਕੇ ਲਾਭੋਂ ਕੋਝੋਂ ਪੁਲਿਓ ਅਰਥਾਤ ਬਝੇ ਧਨਾਵਦਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹਥੇ ਸੋ ਭੀ ਅੰਤਕੋਨੀਯੋਂ ਪੈਰੀਂ ਹੀ ਜਾਂਤੋਭਏਹੈ॥੨੭੫॥

ਕਬੀਰ ਇਹੁ ਤਨੁ ਜਾਇਗਾ ਕਵਨੈ ਮਾਰਗਿ ਲਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਸਰੀਰ ਤੋ ਅੰਤ ਕੋ ਜਾਵੇਹੀਗਾ। ਭਾਵ ਸੋ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ਤਾਤੇ ਇਸ ਕੋ ਕਿਸੀ ਰਸਤੇ ਲਗਾਵਣਾ ਕਰ ॥ ਸੋ ਕਿਆ—

ਕੈ ਸੰਗਤਿ ਕਰਿ ਸਾਧ ਕੀ ਕੈ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਨੁ ਗਾਇ ॥ ੨੮ ॥

ਕੈ ਤੋ ਸੰਤੋ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੋ ਅਥਵਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕਰੋ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸੁਭ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰ ਇਸ ਤਨ ਕੋ ਸਫਲ ਕਰ ਲੇ ॥ ੨੮ ॥

ਕਬੀਰ ਮਰਤਾ ਮਰਤਾ ਜਗੁ ਮੂਆ ਮਰਿ ਭੀ ਨ ਜਾਨਿਆ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਰਤਾ ਮਰਤਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਭਯਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਸੋ ਮਰਨੇ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਐਸੇ ਮਰਨੇ ਜੋ ਮਰੈ ਬਹੁਰਿ ਨ ਮਰਨਾ ਹੋਇ ॥ ੨੯ ॥

ਜੀਵਤ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਰੂਪੀ (ਮਰਨੇ) ਮ੍ਰਿਤੁ ਮੈਂ ਜੋ ਮਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਐਸੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਵਾਲਿਓਂ ਕੋ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੁਲੰਭੁ ਹੈ ਹੋਇ ਨ ਬਾਰੈ ਬਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਬੜਾ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਇਹ ਵਾਰੰਵਾਰ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਬਨ ਫਲ ਪਾਕੈ ਭੁਇ ਗਿਰਹਿ ਬਹੁਰਿ ਨ ਲਾਗਹਿ ਭਾਰ ॥ ੩੦ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬਨ ਮੈਂ ਫੂਫੋਂ ਸੋ ਫਲ ਪਕ ਕਰ ਜੋ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਗਿਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗਿਰਕੇ ਪੁਨਾ ਉਹੀ ਉਸਕੀ ਸਾਥ ਕੋ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਇਸ ਉਤਮ ਤਨ ਕੋ ਵਿਅਰਥ ਮਤ ਗਵਾਓ ॥ ੩੦ ॥ ਏਕ ਜਗਤਾਸੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਸੁਨ ਕਰ ਪਾਸ ਆਇ ਕਰ ਪੂਛਾ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਕਬੀਰ ਹੈ ਤਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਭਾਈ ਤੇਰਾ ਪ੍ਰਯੋਜਨ ਕਿਆ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਨੇ ਕਹਾ ਮੁਝਕੋ ਰਾਮ ਮਿਲੈ ਐ ਮੇਰੀ ਕਲਯਾਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਾਨ ਕਰ ਸਿਧਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰਾ ਤੁਹੀ ਕਬੀਰੁ ਤੂ ਤੇਰੇ ਨਾਉ ਕਬੀਰੁ ॥

ਭੂਤ ਕਾਲ ਮੈ ਭੀ ਸਰਬ ਤੇ (ਕਬੀਰਾ) ਬੜਾ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਰੂਪ ਤੂੰ ਹੀ ਬਾ ਅੰ ਅਬ ਥੀ ਸਰਬ ਸੋ (ਕਬੀਰੁ) ਬੜਾ ਹਰੀ ਰੂਪ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈ ਆਗੇ ਭਵਿਖਤ ਮੈ ਭੀ ਤੇਰਾ ਹੀ ਨਾਮ ਬੜਾ ਹੋਵੈਗਾ ॥

ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਤਬ ਪਾਈਐ ਜਿਉ ਪਹਿਲੇ ਤਜਹਿ ਸਰੀਰੁ ॥ ੩੧ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਜਬ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਜੀਵ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗਨ ਕਰੇ ਤੋ ਰਾਮ ਰੂਪ ਰਤਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਧਨ ਕੋ ਬਲ ਸੋ ਐਸੇ ਕਰ ਦਿਉਂਗਾ ਤਿਸ ਪ੍ਰਥਾਇ—

ਕਬੀਰ ਝੰਝੁ ਨ ਝੰਝੀਐ ਤੁਮਰੇ ਕਹਿਓ ਨ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਹੀਕਾਰ ਕਰਕੇ ਐਸੇ ਝੰਝੁ ਨਾ (ਝੰਝੀਐ) ਮਾਰੀਏ। ਭਾਵ ਯੋਗ ਬਕਬਾਦ ਨ ਕਰੀਏ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮਾਰਾ ਕਹਿਆ ਹੁਆ ਤੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਕਰੀਮ ਜੁ ਕਰਿ ਰਹੇ ਮੇਟਿ ਨ ਸਾਕੈ ਕੋਇ ॥ ੩੨ ॥

ਜੋ(ਕਰੀਮ)ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੋ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕਰਮ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਮੇਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥

ਕਬੀਰ ਕਸਉਟੀ ਰਾਮ ਕੀ ਸੂਨਾ ਟਿਕੈ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਸੰਗ ਮੈ ਆਇਕਰ-ਜਪ ਤਪ ਰੂਪੀ ਰਾਮ ਕੀ ਕਸੌਟੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸਕੋ ਆਗੇ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋ ਬਿਨਾ ਝੂਠਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਟਿਕ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਕਸਉਟੀ ਸੋ ਸਹੈ ਜੋ ਮਰਿ ਜੀਵਾ ਹੋਇ ॥ ੩੩ ॥

ਇਸ ਰਾਮ ਕੀ ਕਸੌਟੀ ਕੋ ਸੋਈ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਉਤਮ ਜਨ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੋ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੁਆ ਹੋਵੇ। ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਿਸਨੇ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗਨ ਕੀਆ ਹੋਵੇ ॥ ੩੩ ॥

ਕਬੀਰ ਉਜਲ ਪਹਿਰਹਿ ਕਾਪਰੇ ਪਾਨ ਸੁਪਾਰੀ ਖਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ (ਉਜਲ) ਸੁਪੇਦ ਬਸਤ੍ਰ ਕੋ ਪਹਿਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਪਾਨ ਸੁਪਾਰੀ ਕੋ ਬੀੜੇ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਵਿਸੇ ਭੋਗੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕਸ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਬਿਨੁ ਬਾਧੇ ਜਮਪੁਰਿ ਜਾਂਹਿ ॥ ੩੪ ॥

ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਏਕ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਅੰਤ ਕੇ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੇ ਬਾਂਧੇ ਹੁਏ ਜਮ ਕੀ ਪੁਰੀ ਮੈਂ ਜਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੋਗੇ ॥ ੩੪ ॥

ਕਬੀਰ ਬੋਲਾ ਜਰਜਰਾ ਛੂਟੇ ਛੇਂਕ ਹਜਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੋਲਾ (ਜਰਜਰਾ) ਪੁਰਾਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਰਜਰੀ ਭਾਵ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰ ਇਸ ਮੈਂ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਰੂਪੀ ਹਜਾਰੋਂ ਛਿਟ੍ਰ ਹੁਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗਿ ਤਿਨ ਛਿਟ੍ਰੋਂ ਵਾਰਾ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਖਾਨੀ ਪਜ਼ਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਕਰ ਬੋਲਾ ਭਾਰਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰੁਏ ਹਰੁਏ ਤਿਰਿ ਗਏ ਡੂਬੇ ਜਿਨ ਸਿਰ ਭਾਰ ॥ ੩੫ ॥

ਜੇ ਇਸ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਬੋਲੇ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਦੇਹ ਵਾ ਗੁਟੋਂ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਭਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹੋਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕਲਾਨ ਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਨ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਵਾ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਥਾ ਜੋ ਡੂਬ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਰਹੋਗੇ ॥ ੩੫ ॥

ਕਬੀਰ ਹਾਭ ਜਰੇ ਜਿਉ ਲਾਕਰੀ ਕੇਸ ਜਰੇ ਜਿਉ ਘਾਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਭਏ ਸੇ ਹਾਭ ਐਸੇ ਜਲਤੇ ਹੈਂ ਜੇਸੇ ਲਕੜੀ ਜਲਤੀ ਹੈ ਐ ਕੇਸ ਘਾਸ ਸਮਾਨ ਜਲਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਜਗੁ ਜਰਤਾ ਦੇਖਿਕੈ ਭਾਇਓ ਕਬੀਰੁ ਉਦਾਸੁ ॥ ੩੬ ॥

ਇਸ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਲਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕ੍ਰਕੋ ਹਮਾਰਾ ਚਿਤ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ (ਕਬੀਰੁ) ਬੜਾ ਉਦਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਚਾਮ ਲਪੇਟੇ ਹਾਭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰੀਓ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕੇ ਚੀਚ ਤੋ ਹਾਭ ਹੀ ਹੈਂ ਸੇ ਚਾਮ ਕਰ ਲਪੇਟੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹਾਭ ਮਾਸ ਰਕਤ ਮਲ ਮੂਤ੍ਰਾਦਿਕੋਂ ਸੇ ਭਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹੈਵਰ ਉਪਰ ਛਤ੍ਰ ਤਰ ਤੇ ਫੁਨਿ ਧਰਨੀ ਗਾਭ ॥ ੩੭ ॥

ਜੇ ਪੁਰਸ਼ (ਹੈਵਰ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਘੋੜਿਓ ਪਰ ਚੜ੍ਹਕਰ ਛਤ੍ਰ ਕੇ ਨੀਚੇ ਚਲਤੇ ਵੇ ਅਰਥਾਤ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਕਰਤੇ ਵੇ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਭੀ ਅੰਤ ਕੇ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਹੀ ਦਬਾਏ ਗਏ ॥ ੩੭ ॥

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਉਚਾ ਦੇਖਿ ਅਵਾਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਨੇ (ਅਵਾਸ) ਘਰ ਕੋ ਉਚਾ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰੀਓ ॥

ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਭੁਇ ਲੋਟਣਾ ਉਪਰਿ ਜਾਮੈ ਘਾਸੁ ॥ ੩੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਆਜ ਕਾਲ ਮੈਂ ਹੀ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਏ ਸੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕਾ ਪ੍ਰਬਵੀ ਪਰ ਲੋਟਣਾ ਹੋਇਗਾ ਐ ਪੁਨਾ ਇਸਕੇ ਉਪਰ ਘਾਸ ਜੰਮੇਗਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਕਰ ਮੁੰਦੀ ਹੋ ਜਾਏਗਾ ॥ ੩੮ ॥

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਰੰਗੁ ਨ ਹਸੀਐ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਿਭੂਤੀ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰੀਐ ਔਰ (ਕੋਇ) ਕਿਸੀ (ਰੰਗੁ) ਗਰੀਬ ਅੰਧੇ ਆਦੀ ਪਰਾਪੀਨ ਕੋ ਹਾਸੀ ਨ ਕਰੀਐ ॥

ਅਜਹੁ ਸੁ ਨਾਉ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮਹਿ ਕਿਆ ਜਾਨਉ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥ ੩੯ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਨਉਂਕਾ ਤੇ ਅਜੇ ਤਕ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਹੀ ਹੈਂ ਕਿਆ ਜਾਨੀਐ ਅਪਨਾ ਹਾਲ ਕਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗ ਭੈ ਸੰਯੁਗਤ ਰਹੀਏ ॥ ੩੯ ॥

ਕਬੀਰ ਗਰਬੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਦੇਹੀ ਦੇਖਿ ਸਰੰਗ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੇਹੀ ਸੁੰਦਰ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਅਰਥਾਤ ਅਪਨਾ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਹੰਕਾਰ ਨ ਕਰੀਐ ॥

ਆਜੁ ਕਾਲਿ ਤਤਿ ਜਾਹੁਗੇ ਜਿਉ ਕਾਂਦੁਰੀ ਭੁਯੰਗ ॥ ੪੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਸੁਰੰਗ ਦੇਹੀ ਕੋ ਆਜ ਕਾਲ ਮੈਂ ਹੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ ਜੇਸੇ ਸਰਪ (ਕਾਂਦੁਰੀ) ਭੁੰਜ ਕੇ ਤਿਆਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥

ਕਬੀਰ ਲੂਟਨਾ ਹੈ ਤ ਲੂਟਿਲੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਹੈ ਲੂਟਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਲੂਟਨਾ ਹੈ ਤੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜੋ ਲੂਟ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਲੂਟਿਲੈ ਕਰਕੇ ਲੂਟ ਲੇ ॥

ਫਿਰਿ ਪਾਛੇ ਪਛਤਾਹੁਗੇ ਪ੍ਰਾਨ ਜਾਹਿਗੇ ਛੂਟਿ ॥ ੪੧ ॥

ਨਹੀਂ ਤੋ ਜਬ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਾਨ ਛੂਟ ਜਾਵੇਗੇ ਤਬ ਵੇਰ ਪੀਛੇ ਸੇ ਪਸਚਾਤਾਪ ਹੀ ਕਰੇਗੇ ॥ ਭਾਵ ਨਾਮ ਬਿਨਾਂ ਜਨਮ ਕੋ ਬਿਰਥਾ ਹੀ ਗਵਾਉਗੇ ॥ ੪੧ ॥

ਕਬੀਰ ਮੀਸਾ ਕੋਈ ਨ ਜਨਮਿਓ ਅਪਨੇ ਘਰ ਲਾਵੈ ਆਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੀਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਨਮਿਆ ਭਾਵ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਮੀਸਾ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਜੋ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵਿਸਰੀ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕੋ ਪ੍ਰਸੂਲਤ ਕਰੇ ॥

ਪਾਂਚਉ ਲਰਿਕਾ ਜਾਰਿ ਕੈ ਰਹੈ ਰਾਮ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ॥ ੪੨ ॥

ਪਾਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਲੜਕਿਓਂ ਕੋ ਤਿਸ ਅਗਨੀਸਾਥ ਜਲਾਇਕਰਕੇ ਏਕ ਰਾਮ ਨਾਮਮੰਗੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇਰਹੇ ॥੪੨॥

ਕੋ ਹੈ ਲਰਿਕਾ ਬੇਚਈ ਲਰਿਕੀ ਬੇਚੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਮਨ ਰੂਪੀ ਲੜਕੇ ਕੋ ਵੇਚੇ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਗੁਰੂ ਨੂੰ ਅਰਪਣ ਕਰੇ ਤਿਸ ਕੋ ਗੁਰੂ (ਲਰਕੀ) ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਦਯਾ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਬੁਧੀ ਦੇਵੇ ਤਿਸ ਕਉ ਗੁਰੂ ਗਿਆਨ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਾਝਾ ਕਰੈ ਕਬੀਰ ਸਿਉ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਬਨਸੁ ਕਰੋਇ ॥ ੪੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ ਸਰਬ ਤੇ (ਕਬੀਰ) ਬਡੇ ਸੰਤੋਂ ਸਾਥ ਸਾਥ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਥ ਵੇਹ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਅਭੇਤਾ ਰੂਪ ਬਨਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੪੩ ॥

ਕਬੀਰ ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਮਤ ਸਹਸਾ ਰਹਿ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਬਾਤ ਤੁਝ ਕੋ ਹਮਨੇ ਚੇਤਾਵਨੀ ਕਰੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਯਾਦ ਕਰਵਾਈ ਹੈ ਮਤ ਭੇਰੇ ਮਲ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਰਹਿ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਜਨਮ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਨਿਰਸੰਦੇਹ ਹੋ ॥

ਪਾਛੈ ਭੋਗੁ ਜੁ ਭੋਗਵੇ ਤਿਨ ਕੋ ਗੁੜੁ ਲੈ ਖਾਹਿ ॥ ੪੪ ॥

ਪੀਛੇ ਜੋ ਤੈਨੇ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਿਸੀ ਦੁਕਾਨਦਾਰ ਜੋ ਗੁੜ ਲੇਕਰ ਖਾਹ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੈ ਕਿ ਤਿਨ ਭੋਗੋਂ ਜੋ ਕਛੁ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੪੪ ॥

ਕਬੀਰ ਮੈ ਜਾਨਿਓ ਪੜਿਬੋ ਭਲੋ ਪੜਿਬੋ ਸਿਉ ਭਲ ਜੋਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਮ ਮੈਨੇ ਫਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕਾ ਪੜ੍ਹਨਾ ਭਲਾ ਜਾਨਿਆ ਪਨਾ ਤਿਸ ਜੋ ਪੀਛੈ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਆਦੀ ਯੋਗ ਰੀਤੀ ਕੋ ਭਲਾ ਜਾਣ ਕਰ ਜੋਗ ਕੀਆ ॥

ਭਗਤਿ ਨ ਛਾਡਉ ਰਾਮ ਕੀ ਭਾਵੈ ਨਿੰਦਉ ਲੋਗੁ ॥ ੪੫ ॥

ਜੋਗ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਤਾਤੇ ਅਥ ਰਾਮ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਛੋਡ੍ਰਿਗਾ ਭਾਵੇਂ ਮੁਥਕੋ ਲੋਕ ਨਿੰਦਤੇ ਹੀ ਰਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਭਗਤੀ ਕਾ ਰਸ ਐ ਵਲ ਸਭ ਜੋ ਅਧਿਕ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥ ੪੫ ॥

ਕਬੀਰ ਲੋਗੁ ਕਿ ਨਿੰਦੈ ਬਪੁੜਾ ਜਿਹ ਮਨਿ ਨਾਹੀ ਗਿਆਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਨ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ (ਬਪੁੜਾ) ਵਿਚਾਰਾ ਮੁਝ ਕੋ ਕਿਆ ਨਿੰਦੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਸਰੂਪ ਵਾ ਭਗਤੀ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਕਬੀਰਾ ਰਵਿ ਰਹੇ ਅਵਰ ਤਜੇ ਸਭ ਕਾਮ ॥ ੪੬ ॥

ਤਾਤੇ ਅਥ ਐਰ ਕਾਰਜੋਂ ਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਕਬੀਰ) ਬਡੇ ਰਾਮ ਕੋ ਹੀ ਹਮ (ਚਰਿ ਰਹੇ) ਜਪ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੪੬ ॥

ਕਬੀਰ ਪਰਦੇਸੀ ਕੈ ਘਾਘਰੈ ਚਹੁਦਿਸਿ ਲਾਗੀ ਆਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਪ੍ਰਦੇਸੀ ਕੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਘਾਘਰੈ) ਚਲੇ ਕੋ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਤੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਖਿੰਥਾ ਜਲਿ ਕੁਇਲਾ ਭਈ ਤਾਗੇ ਆਂਚ ਨ ਲਾਗ ॥ ੪੭ ॥

ਤਾਂਤੇ ਅਸਬੁਲ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਖਿੰਥਾ ਜਲ ਕਰ ਕੋਇਲਾ ਅਰਥਾਤ ਭਸਮ ਰੂਪ ਹੋਗਈ ਹੈ ਐਰ ਲਿੰਗ ਸਰੀਰ ਸੁਰੁ ਵਾ ਆਤਮਾ ਰੂਪੀ ਤਾਗੇ ਕੋ ਸੋਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਾ ਹੈ ॥ ੪੭ ॥

ਕਬੀਰ ਖਿੰਥਾ ਜਲ ਕੁਇਲਾ ਭਈ ਖਾਪਰ ਫੂਟਮਫੂਟ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਖਿੰ) ਅਕਾਸ (ਥਾ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਐਰ (ਜਲ) ਪਾਨੀ (ਕੁਇਲਾ) ਅਗਨੀ ਆਦੀ ਪਾਰ ਤਤੋਂ ਕਰ ਜੋ ਦੇਹ ਉਪਜੀ ਹੈ ਸੋ ਏਕ ਖਪਰ ਮਾਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸ ਖਪਰ ਕੋ ਜੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਜੋਗੀ ਅਫੂਟ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਸੋ ਜਥ ਫੂਟ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ॥

ਜੋਗੀ ਬਪੁੜਾ ਖੇਲਿਓ ਆਸਨਿ ਰਹੀ ਬਿਭੂਤਿ ॥ ੪੮ ॥

ਸੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਜੋਗੀ ਵਿਚਾਰਾ ਚਾਰ ਦਿਨ ਖੇਲ ਕਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਪੀਛੇ ਤਿਸਕੋ ਆਸਨ ਮੈਂ ਬਿਭੂਤੀ ਪਛੀ ਰਹੀ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਏ ਸੇ ਧਨਾਦੀ ਈਸ਼ਰਜ ਪਛਾ ਹੀ ਰਹਿ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਆਸਨ ਮੈਂ ਇਛਾ ਰੂਪੀ ਬਿਭੂਤ ਬਨੀ

ਰਹੀ ਇਸੀ ਤੇ ਜੋਗੀ ਵੀਚਾਰਾ ਔਰ ਸਰੀਰੋਂ ਮੈਂ ਖੇਲਤਾ ਭਯਾ ਭਾਵ ਯੇਹ ਵਾਸਨਾ ਕੇ ਅਪੀਨ ਰੂਪਾ ਜੀਵ
ਚੋਰਾਸੀ ਮੈਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੪੮ ॥

ਕਬੀਰ ਬੋਰੈ ਜਲਿ ਮਾਛਲੀ ਬੀਵਰ ਮੇਲਿਓ ਜਾਲੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਬੋਰੈ) ਭੁਭ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਜਲ ਮੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਮਛੀ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ
ਬੀਵਰ ਨੇ ਮਿਤ ਰੂਪੀ ਜਾਲ ਆਨ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਇਹ ਟੋਪਨੈ ਨ ਛੂਟਸਹਿ ਫਿਰਿ ਕਰਿ ਸਮੁੰਦੁ ਸਮਾਲਿ ॥ ੪੯ ॥
ਇਨ ਆਨ ਦੇਵ ਕੀ ਸੇਵਾ ਰੂਪੀ ਘਨੇ ਉਪਾਵੋਂ ਕਰ ਭੀ ਇਸ ਜਾਲ ਮੈਂ ਸੋ ਨਹੀਂ ਛੂਟੇਗਾ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ
ਸੇ (ਫਿਰਿ) ਮੁੜ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਮੁੰਦੁ ਕੋ ਸੰਭਾਲ ਭਾਵਯੋਹ ਨਾਮਕੇ ਸਿਮਰਨ ਸੇ ਕਾਲ ਕੇ ਭੀਸਰਹਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸਮੁੰਦੁ ਨ ਛੋਡੀਐ ਜਉ ਅਤਿ ਖਾਰੋ ਹੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਰੂਪੀ ਸਮੁੰਦੁ ਕੋ ਨ ਛੋਡੀਐ ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਅਤੀ ਖਰ
ਅਰਥਾਤ ਕਨਨਤਾ ਭੀ ਹੋਵੈ ॥

ਪੋਖਰਿ ਪੋਖਰਿ ਛੂਢਤੇ ਭਲੋ ਨ ਕਹਿਹੈ ਕੋਇ ॥ ੫੦ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਿਓਂ ਵਾ ਸਖ ਰੂਪੀ (ਪੋਖਰਿ) ਛਪੜ ਕੇ ਛੂਢਤਿਆਂ
ਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਭਲਾ ਲੋਕ ਜਸ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ॥ ੫੦ ॥

ਕਬੀਰ ਨਿਗੁਸਾਏ ਬਹਿ ਗਏ ਬਾਂਘੀ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਨਿਗੁਸਾਏ) ਨਿਗੁਰੇ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦੁ ਮੈਂ ਰੁੜ੍ਹਕਏਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਕ (ਬਾਂਘੀ) ਸੰਗੀਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥
ਦੀਨ ਗਰੀਬੀ ਆਪੁਨੀ ਕਰਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੫੧ ॥
ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਅਪਨੀ ਤਰਫੋਂ ਦੀਨਤਾ ਔ ਗਰੀਬੀ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰੀਏ ਔ ਕਰਤੇ ਪੁਰਖ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਜੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ
ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਹੋਇ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੀਏ ॥ ੫੧ ॥

ਕਬੀਰ ਬੈਸਨਉ ਕੀ ਕੂਕਰਿ ਭਲੀ ਸਾਕਤ ਕੀ ਬੁਰੀ ਮਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਿਸਨ ਭਗਤਿ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕੂਕਰੀ ਭਲੀ ਹੈ ਔਰ ਸਾਕਤ ਕੀ ਮਾਉਂ ਬੁਰੀ ਹੈ ॥

ਓਹੁ ਨਿਤ ਸੁਨੈ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਾ ਉਹ ਪਾਪ ਬਿਸਾਹਨ ਜਾਇ ॥ ੫੨ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਓਹੁ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਕੂਕਰੀ ਤੋਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਸ ਕੋ ਸਦਾ ਸੁਣਨ ਕਰੇ ਔਰ ਸਾਕਤ ਕੀ ਮਾਉਂ ਪਾਪੋਂ ਕੋ (ਬਿਸਾਹਨ)
ਖਰੀਦਨੇ ਜਾਤੀ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਓਹੁ ਕੂਕਰੀ ਹੀ ਉਤਮ ਹੈ ॥ ੫੨ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਨਾ ਦੁਬਲਾ ਇਹੁ ਹਰੀਆਰਾ ਤਾਲੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਤਲਾਵ ਵਿਖੇ ਰੂਪੀ ਸਬਜੀ ਸੰਯੁਗਤ ਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਹਰਨ
ਦੁਬਲਾ ਹੁਆ ਵਿਚਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਲਾਖ ਅਹੋਰੀ ਏਕੁ ਜੀਉ ਕੇਤਾ ਬੰਦਉ ਕਾਲੁ ॥ ੫੩ ॥
ਇੰਦ੍ਰ ਵਾ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਲਾਖੋਂ (ਅਹੋਰੀ) ਸਿਕਾਰੀ ਇਸ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਹ ਏਕ ਜੀਵ ਕਿਤਨਾ ਰੁ
ਕਾਲ ਟਿਨ ਤੇ ਬਰੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਬਚ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੫੩ ॥

ਕਬੀਰ ਗੰਗਾ ਤੀਰ ਜੁ ਘਰੁ ਕਰਹਿ ਪੀਵਹਿ ਨਿਰਮਲ ਨੀਰੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੰਗਾ ਕੇ (ਤੀਰ) ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਜੋ ਅਪਨਾ ਘਰ ਬੀ ਕਰ ਲੇਵੈ ਔਰ ਤਿਸੀ ਗੰਗਾ
ਜੀ ਕੇ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਕੋ ਪਾਨ ਭੀ ਕਰੈ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਮੁਕਤਿ ਹੋਇ ਇਉ ਕਹਿ ਰਮੈ ਕਬੀਰ ॥ ੫੪ ॥
ਪਰੰਤੂ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਦਾਬਿਤ ਮੁਕਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ (ਕਬੀਰ) ਬਡੇ ਬਡੇ
ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤ ਜਨ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਹੀ ਰਮੇ ਹੈਂ ॥ ੫੪ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਭਇਆ ਜੈਸਾ ਗੰਗਾ ਨੀਰੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰਾ ਮਨ ਯੰਗਾ ਜੀ ਕੇ ਜਲ ਜੈਸਾ ਨਿਰਮਲ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਪਾਛੈ ਲਾਗੋ ਹਰਿ ਫਿਰੈ ਕਹਤ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰ ॥ ੫੫ ॥
ਤਿਸੀ ਤੇ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰ ਕਹਿਤਾ ਹੁਆ ਹਰੀ ਮੇਰੇ ਪੀਛੇ ਆਪ ਲਾਗਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅੰਗ ਸੰਗ ਸਹਾਯਕ ਹੈ ॥ ੫੫ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਦੀ ਪੀਅਰੀ ਬੁਨਾਂ ਉਜਲ ਭਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਹਲਦੀ ਪੀਲੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔ ਬੁਨਾ ਸਰਬ- (ਭਾਇ) ਪ੍ਰਕਾਰ- ਸੇ ਉਜਲ ਹੋਤਾ ਹੈ

ਡਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨ ਸੇ ਰੰਗ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਤਉ ਮਿਲੈ ਦੋਨਉ ਬਰਨ ਗਵਾਇ ॥ ੫੬ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਰਾਮ ਐ ਰਾਮ ਕੇ (ਸਨੇਹੀ) ਪ੍ਰੀਤਮ ਤਬ ਆਪਸ ਮੈਂ (ਮਿਲਤੇ) ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਦੋਨੋਂ ਅਪਨੇ ਰੰਗ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਵੈ ॥ ੫੬ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਦੀ ਪਾਰਤਨੁ ਹਰੈ ਦੂਨ ਚਿਹਨੁ ਨ ਰਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਹਲਦੀ ਕੀ ਅਲਪਗਤਾ ਰੂਪੀ ਪੀਲਤਣ ਜਬ (ਹਰੈ)ਦੂਰ ਹੋਵੈ ਐ ਬੂਨੇ ਰੂਪ ਉਜਲ ਈਸਰ ਮੈਂ ਸਰਬਗਤਾ ਰੂਪੀ ਉਜਲਤਾ ਕਾ ਚਿਹਨ ਨਹੀਂ ਰਹੇ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੀਵ ਈਸਰ ਕੀ ਲਖਨਾ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰਕੇ ਅਭੇਦਤਾ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥

ਬਲਿਹਾਰੀ ਇਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਕਉ ਜਿਹ ਜਾਤਿ ਬਰਨ ਕੁਲੁ ਜਾਇ ॥ ੫੭ ॥

ਮੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰੀਤ ਕੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਤੇ ਜਾਤੀ ਵਰਨ ਕੁਲ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੫੭ ॥

ਕਬੀਰ ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਸੰਕੁਚਾ ਰਾਈ ਦਸਦੇਂ ਭਾਇ ॥

ਪ੍ਰਸ਼-ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਤੇ ਹੈਂ ਰਾਈ ਕੇ ਦਾਣੇ ਤੇ ਦਸਵੇਂ ਹਿਸੇ ਕੇ ਸਮਾਨ ਮੁਕਤਿ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਗਾਨਾ ਅਤਸੈ ਕਰ (ਸੰਕੁਚਾ) ਤੰਗ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਤੀ ਸੂਖਮ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਤਉ ਮੈਗਲੁ ਹੋਇ ਰਹਿਓ ਨਿਕਸੋ ਕਿਉਕੈ ਜਾਇ ॥ ੫੮ ॥

ਔਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਤੋ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ (ਮੈਗਲੁ) ਹਸਤੀ ਵਤ ਆਸਬੁਲ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਵਿਚੋਂ ਇਸਤੇ ਕੈਸੇ ਕਰ ਨਿਕਸਿਆ ਜਾਵੇ ॥ ੫੮ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤੁਨਾ ਕਰੇ ਪਸਾਉ ॥

ਉਤ੍ਰ-ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਗਜਾਸੀ ਕੋ ਐਸਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਸਾਸਤ੍ਰੇਂ ਮੈਂ ਲਿਖਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸ਼੍ਰੋਤ੍ਰੀ ਬ੍ਰਹਮਨੇਸ਼੍ਰੀ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ਅਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਇ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਦਾਤ ਕਰੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਦੁਆਰਾ ਮੋਕਲਾ ਸਹਜੇ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥ ੫੯ ॥

ਤਬ ਇਸ ਕੋ ਮੁਕਤਾ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ (ਮੋਕਲਾ) ਸੁਗਮ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐ ਤਿਸੀਂ ਕਰਕੇ (ਸਹਜੇ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬਿਵਹਾਰ ਮੈ ਆਵਤਾ ਹੈ ਐ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥

ਕਬੀਰ ਨਾ ਮੁਹਿ ਛਾਨਿ ਨ ਛਾਪਰੀ ਨਾ ਮੁਹਿ ਘਰੁ ਨਹੀ ਗਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾ ਤੋ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਛੰਨ ਬਡੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਛੋਟੀ ਛਾਪਰੀ ਹੈ ਨਾ ਕੋਈ ਘਰ ਹੈ ਨਾ ਮੇਰਾ ਕੋਈ ਗਾਉਂ ਹੈ ॥

ਮਤ ਹਰਿਪੂਛੈ ਕਉਨੁ ਹੈ ਮੇਰੇ ਜਾਤਿ ਨ ਨਾਉ ॥ ੬੦ ॥

ਮਤ ਹਰੀ ਮੁਖਕੋ ਪੂਛੈ ਤੂੰ ਕੌਨ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਮੈਂ ਤੋ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤਿ ਹੀ ਹੈ ਐ ਨਾ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ । ਭਾਵ ਯੋਗ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸਰਬ ਰੂਪ ਏਕ ਹਰੀ ਕੋ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥ ੬੦ ॥

ਕਬੀਰ ਮੁਹਿ ਮਰਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਹੈ ਮਰਉ ਤ ਹਰਿ ਕੈ ਦੁਆਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਖ ਕੋ ਮਰਨੇ ਕਾ (ਚਾਉ) ਉਤਸਾਹ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਮੈਂ ਮਰੇ ਤਬ ਹਰੀ ਕੇ ਸਰਸੰਗ ਰੂਪੀ ਦੁਆਰੇ ਮੈਂ ਹੀ ਮਰੇਂ ॥

ਮਤ ਹਰਿ ਪੂਛੈ ਕਉਨੁ ਹੈ ਪਰਾ ਹਮਾਰੇ ਬਾਰ ॥ ੬੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਮਤ ਕਬੀ ਹਰੀ ਪੂਛੈ ਤੂੰ ਕੌਨ ਹੈਂ ਜੋ ਹਮਾਰੇ ਦੁਆਰੇ ਪਰ ਪੜਾ ਹੈਂ । ਭਾਵ ਯੋਗ ਸਰਸੰਗ ਮੈਂ ਜਾਣੇ ਕਰ ਹਰੀ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋਇਗਾ ॥ ੬੧ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਸਾਬ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਨੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਪਜਾਸ ਕਰਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੀ ਭਰਤ ਸੇ ਦੇਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਯਗ ਕੀਆ ਬਿਠੀਆ ਭੋਜ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਭੋਖਾਰੀ ਬੁਲਵਾਇ ਲੀਏ ਓਹ ਸਭ ਭੋਖ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਘਰ ਕੋ ਚਲੇ ਆਵੇਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਇਕਤ੍ਰ ਹੁਏ ਦੇਖਕਰ ਕਬੀਰਜੀ ਕਿਸੀ ਬਨ ਮੈਂ ਇਕੰਤ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬੈਠੇ । ਤਬ ਭਗਵੰਤ ਨੇ ਏਕ ਬਨਜਾਰੇ ਕਾ ਰੂਪ ਪਾਰਕਰ ਯਗ ਕੀ ਸਮਗ੍ਰੀ ਤਿਆਰ ਕਰੀ ਔਰ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ ਰੂਪ ਪਾਰਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਤੋਂ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਕੋ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕੀਆ ਅਨੇਕ ਪਕਵਾਨ ਛਕਾਏ ਤਬ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਾ ਬੜਾ ਜਸ ਹੁਆ ਸੁਨ ਕਰ ਬਨ ਸੇ ਆਪ ਭੀ ਆਏ ਤਬ ਹਰੀ ਅੰਤਰਹਿਆਨ ਹੋਗਏ ਤੋ ਲੋਕ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਕਹੈਂ ਪੰਨ ਕਬੀਰ ਜੀ ਹੈਂ । ਪੰਨ ਕਬੀਰ ਜੀ ਹੈਂ ॥ ਨਿਜ ਜਸ ਕੋ ਸੁਨਕਰ ਤਿਨ ਕੋ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਨਾ ਹਮ ਕੀਆ ਨ ਕਰਹਿਓ ਨਾ ਕਰਿ ਸਕੈ ਸਰੀਰੁ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਯਗਤ ਕਾ ਅਭੇਦਰ ਨਾ ਤੋ ਹਮਨੇ ਕੀਆ ਹੈ ਨਾ ਆਕੇ ਕਉ ਐਸਾ ਕਰੇਂਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਹਮਾਰਾ ਸਰੀਰ ਕੁਛ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਕਿਆ ਜਾਨਉ ਕਿਛੁ ਹਰਿ ਕੀਆ ਭਇਓ ਕਬੀਰੁ ਕਬੀਰੁ ॥ ੬੨ ॥

ਕਿਆ ਜਾਨੋ ਭਾਵ ਮੈਂ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਕਬੀਰ ਕਬੀਰ ਹੋਇ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥ ੬੨ ॥ ਨਾਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਸੁਪਨੈ ਹੂ ਬਰਜਾਇਕੈ ਜਿਹ ਮੁਖ ਨਿਕਸੈ ਰਾਮੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਬਰਜਾਵਟੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਹੋਵੈ ॥

ਤਾਕੇ ਪਗ ਕੀ ਪਾਨਹੀ ਮੇਰੇ ਤਨ ਕੇ ਚਾਮੁ ॥ ੬੩ ॥

ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕਾ ਜੋ ਚੰਮ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ (ਪਾਨਹੀ) ਸ਼ੁਰੀ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨੇ ਜੋ ਇਹ ਮੁਹਾਤਬਾ ਹੈ ਤੋਂ ਜੋ ਪ੍ਰਤਖ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਅਪਾਰ ਹੈ ॥ ੬੩ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਟੀ ਕੇ ਹਮ ਪੁਤਰੇ ਮਾਨਸੁ ਰਾਖਿਓ ਨਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਿੱਟੀ ਕੇ ਤੋਂ ਹਮ ਪੁਤਰੇ ਬਨੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਐ ਮਾਨਸ ਹਮਾਰੇ ਨਾਮ ਰਖਿਆ ਹੁਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੋਗ ਮਾਨਸ ਕੇ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਕੇਵਲ ਨਾਮ ਹੀ ਰਖਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਰਾਹਿ ਦਿਵਸ ਕੇ ਪਾਹੁਨੇ ਬਛ ਬਛ ਰੂੰਧਹਿ ਨਾਉ ॥ ੬੪ ॥

ਰਾਹ ਦਿਨ ਕੇ, ਪਹਾਹੁਣੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਅਲਪ ਕਾਲ ਕਾ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਅੰਤ ਬਛੇ ਬਛੇ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੇ (ਰੂੰਧਹਿ) ਰੋਕ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੰਕਲਪ ਬਛੇ ਬਛੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੬੪ ॥

ਕਬੀਰ ਮਹਿਦੀ ਕੀਰ ਘਾਲਿਆ ਆਪੁ ਪੀਸਾਇ ਪੀਸਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਮਹਿਦੀ ਵਤ ਪੀਸ ਲੀਆ ਭਾਵ ਜਪ ਤਪ ਆਦਿ ਕਾ ਅਤੀ ਕਸ਼ਟ ਦੀਆ ॥

ਤੈ ਸਰ ਬਾਤ ਨ ਪੂਛੀਐ ਕਬਹੁ ਨ ਲਾਈ ਪਾਇ ॥ ੬੫ ॥

ਪਰੰਤੂ ਗੁਰਾਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤਿਨਾ ਤਿਸ (ਸਰ) ਹਰੀ ਸ੍ਰਾਮੀ ਨੇ ਇਸ ਕੀ ਕਬੀ ਬਾਤ ਭੀ ਨਾ ਪੂਛੀ ਐ ਨਾ ਕਬੀ ਚਰਨੇ ਮੈਂ ਲਗਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਤਿਸ ਸ੍ਰਾਮੀ ਨੇ ਨਾ ਤੋ ਅਤੇਦ ਹੀ ਕੀਆ ਅਰ ਨਾ ਤਿਸ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਹੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੬੫ ॥

ਕਬੀਰ ਜਿਹ ਦਰ ਆਵਤ ਜਾਤਿਅਹੁ ਹਰੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਦਰ ਤੋਂ ਆਵਤੇ ਜਾਤਿਆਂ ਕੋ ਕੋਈ (ਹਰੈ) ਰੋਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸੇ ਦਰੁ ਕੈਸੇ ਛੋਡੀਐ ਜੋ ਦਰੁ ਐਸਾ ਹੋਇ ॥ ੬੬ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਐਸਾ ਅਰੋਕ ਦਰ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਦਰ ਕੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਛੋਡੀਏ। ਭਾਵ ਯੋਗ ਸਦਾ ਸੰਗ ਹੀ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥ ੬੬ ॥

ਕਬੀਰ ਛੂਥਾ ਥਾ ਪੈ ਉਬਰਿਓ ਗੁਨ ਕੀ ਲਹਰਿ ਝਬਕਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮੈਂ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਲਹਿਰ ਜੋ ਵਿਸੇ ਸੁਖ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਬੀਚ ਮੈਂ ਛੂਥ ਤੋ ਗਿਆ ਥਾ ਬਹੁਤੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੋ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੋ (ਝਬਕਿ) ਸੰਘਰ ਹੀ ਉਪਰ ਆ ਬਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ॥

ਜਬ ਦੇਖਿਓ ਬੇੜਾ ਜਰਜਰਾ ਤਬ ਉਤਰਿ ਪਰਿਓ ਹਉ ਫਰਕਿ ॥ ੬੭ ॥

ਕਿਉਂ ਜਿ ਜਬ ਮੈਨੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੇੜਾ (ਜਰਜਰਾ) ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਣੇ ਵਾਲਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਬ ਮੈਂ ਤਿਸ ਤੋ ਉਤਰ ਕਰ (ਫਰਕ) ਜੁਦਾ ਜਾਇ ਪਰਿਆ ਭਾਵ ਯੋਗ ਦੇਹ ਸੇ ਤਿਨ ਅਪਨਾ ਸਤ ਸਰੂਪ ਜਾਨ ਲੀਆ ॥ ੬੭ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਪੀ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਵਈ ਹਰਿ ਪੂਜਾ ਨ ਸੁਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਨਾਮ ਜਪਨ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਐ ਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਪੂਜਾ ਹੀ ਤਿਸ ਕੋ ਸੁਹਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਮਾਖੀ ਚੰਦਨੁ ਪਰਹਰੈ ਜਹ ਬਿਗੰਧ ਤਹ ਜਾਇ ॥ ੬੮ ॥

ਜੇਜੇ ਮਾਖੀ ਚੰਦਨ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜਹਾਂ ਦੁਰਗੰਧੀ ਹੋਵੇ ਤਹਾਂ ਹੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੇਜੇ ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਸ੍ਰਤਸੰਗ ਤੋ ਭਾਜ ਕਰ ਕੁਸੰਗ ਮੈਂ ਹੀ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੬੮ ॥

ਕਬੀਰ ਬੈਦੁ ਮੂਆ ਰੋਗੀ ਮੂਆ ਮੂਆ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੈਦ ਭੀ ਮੂਆ ਐ ਰੋਗੀ ਭੀ ਮੂਆ ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਭੀ ਮੂਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸਯਾਗ ਹੈ ॥

ਏਕੁ ਕਬੀਰਾ ਨਾ ਮੂਆ ਜਿਹ ਨਾਹੀ ਰੋਵਨਹਾਰੁ ॥ ੬੯ ॥

ਏਕ ਬਛੇ ਮਹਾਤਮਾ ਸਿੱਤੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਨਹੀਂ ਮੂਆ ਹੈ ਕਿਉਂ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰੁਵਾਵਟੇਹਾਰਾ ਅਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਾ ਏਕ ਪਰਮੇਸ੍ਵਰ ਨਹੀਂ ਮਰਤਾ। ਜਿਨ ਕਉ ਹੋਈ ਰੋਵਨਹਾਰ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਮਰਨੇ ਅਰ ਸੰਬੰਧੀਆਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥ ੬੯ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਨ ਧਿਆਇਓ ਮੋਟੀ ਲਾਗੀ ਖੋਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਯਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸੇ ਰੂਪ ਖੋਰ ਸੂਨ ਵਾ ਖੋਰੀ (ਮੋਟੀ) ਪਿਆਈ ਲਗੀ ਹੈ। ਰਸ ਚਹਿਤ ਕਮਾਵ ਦੇ ਫਿਲਕਿਓਂ ਕੋ ਖੋਰੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ। ਵਾ ਏਹ ਰੂਪੀ (ਖੋਰ) ਖੁਭ ਇਸ ਕੋ ਪਜਾਰੀ ਲਗੀ ਹੈ ॥

ਕਾਇਆ ਹਾਂਡੀ ਕਾਠ ਕੀ ਨਾ ਓਹ ਚਰੈ ਬਹੋਰਿ ॥ ੭੦ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਾਠ ਕੀ ਹਾਂਡੀ ਜੋ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਨਾ ਅਗਨੀ ਪਰ ਨਹੀਂ ਰਖਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਹ ਇਸ ਮਨੁਖ ਜਨਮ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਨਿਜ ਕਲਾਨ ਕੋ ਕਰ ਲੀਜੀਏ ਨਹੀਂ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਨਾਸ ਹੋਇ ਤੇ ਵੇਰ ਏਹ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਕਠਨ ਹੈ ॥ ੭੦ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸੀ ਹੋਇ ਪਰੀ ਮਨ ਕੋ ਭਾਵਤੁ ਕੀਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਰੂਹੋਂ ਤੇ ਸਾਸਰੋਂ ਕੇ ਭਾਤਪਰਜ ਸਮਝਣੇ ਕਾ ਮਨ ਭਾਵਤ ਕਾਮ ਕੋ ਕਰ ਲੀਆ ਤਬ ਐਸੀ ਚੀਤ ਹੋਇ ਪਰੀ ਹੋ ਭਾਵ ਨਿਸਕਤਾ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥

ਮਰਨੇ ਤੇ ਕਿਆ ਡਰਪਨਾ ਜਬ ਹਾਥਿ ਸਪਉਰਾ ਲੀਨ ॥ ੭੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਸਤੀ ਨੇ (ਸਪਉਰਾ) ਨਲੀਏਰ ਹਾਥ ਮੈਂ ਲੀਆ ਔਰ ਸੂਰਮੇ ਨੇ ਖੰਡਾ ਤੈਸੇ ਜਗਜਾਸੀ ਨੇ ਵਢੀਰਾਗ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਐ ਤਰਵੇਤਾ ਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਖੰਡਾ ਲੀਆ ਤਬ ਤਿਨੇ ਨੇ ਮਰਨੇ ਜੋ ਕਿਆ ਡਰਨਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਡਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭੧ ॥

ਕਬੀਰ ਰਸ ਕੇ ਗਾਂਢੇ ਦੂਸੀਐ ਗੁਨ ਕਉ ਮਰੀਐ ਰੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਸਕਾ (ਗਾਂਢੇ) ਗੰਨਾ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਦੂਸੀਐ ਅਰਥਾਤ ਜਪੀਐ ਔਰ ਜਬ ਲਗ ਸਮਤਾ ਆਈ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਹੋਵੈ ਤਬ ਲਗ ਉਨਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਵੇਖ ਕਰ ਤਿਨਕੇ ਆਗੇ ਰੋਇ ਮਰੀਏ ਭਾਵ ਯੋਹ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ ਹੋਕਾਰ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੀਨਜਾ ਕੇ ਬਚਨ ਕਰੀਏ ਜੋ ਗੁਣ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ॥

ਅਵਗੁਨੀਆਰੇ ਮਾਨਸੈ ਭਲੇ ਨ ਕਹਿਹਿ ਕੋਇ ॥ ੭੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਗੁਣੋਂ ਵਾਲੇ ਮਨੁਸ਼ ਕੋ ਭਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਬੁਰਾ ਹੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ੭੨ ॥

ਕਬੀਰ ਗਾਗਰਿ ਜਲ ਭਰੀ ਆਸੁ ਕਾਲਿ ਜੈ ਹੈ ਫੂਟਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹੁ ਏਹ ਰੂਪੀ ਗਾਗਰ ਸ੍ਰਾਸੋਂ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਥ ਜੋ ਭਰੀ ਹੁਈ ਹੈ ਜੋ ਤੋ ਆਸ ਕਾਲ ਮੈਂ ਹੀ ਢਰ ਜਾਇਗੀ ਅਰਥਾਤ ਨਸਰ ਹੋ ਜਾਇਗੀ ॥

ਗੁਰੁ ਜੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਆਪਨੇ ਅਧਮਾਝ ਲੀਜਹਿਗੇ ਲੂਟਿ ॥ ੭੩ ॥

ਜੋ ਪੁਰਖ ਆਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਚੇਤਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਅਧ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਲੂਟੇ ਜਾਵੈਓ ਭਾਵ ਯੋਹ ਜਬ ਮਿਤ ਹੋਣੇ ਜੋ ਤਿਨਕੇ ਜਮ ਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪਿਆਸ ਆਈ ਲਗੇ ਤੇ ਪੁੰਨੋਂ ਕਾ ਢਲ ਲੇਕਰ ਏਕ ਕੋਲ ਪਾਨੀ ਕਾ ਵੇਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਉਨਕੇ ਪੁੰਨ ਇਸ ਪਕਾਰ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਹੀ ਲੂਟ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਝੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨ ਵਾਲੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ ਕੇ ਨਿਕਰ ਯਮਦੂਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭੩ ॥

ਕਬੀਰ ਕੁਕਰੁ ਰਾਮ ਕੋ ਮੁਟੀਆ ਮੇਰੇ ਨਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤੋ ਰਾਮ ਕਾ ਕੁਕਰ ਹੈਂ ਮੋਡੀ ਵਰ ਸੁਪ ਮਨ ਵਾ ਪ੍ਰਭ ਮੋਡੀ ਹੀ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਂ ਗੁਰਾਂ ਨੂੰ ਪਛਾਣਾ ਹਾਂ ॥

ਗਲੇ ਹਮਾਰੇ ਜੋਵਰੀ ਜਹ ਖਿੰਓ ਤਹ ਜਾਉ ॥ ੭੪ ॥

ਹਮਾਰੇ ਗਲ ਮੈਂ ਤਿਸਕੀ ਆਗਿਆ ਰੂਪੀ ਜੋਵਰੀ ਪੜੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਜਹਾ ਓਹ ਖਿੰਓਤਾ ਹੈ ਤਹਾ ਕੋ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹਮ ਤਿਸਕੀ ਆਗਿਆ ਮੈਂ ਰਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭੪ ॥

ਕਬੀਰ ਜਪਨੀ ਕਾਠ ਕੀ ਕਿਆ ਵਿਖਲਾਵਹਿ ਲੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਹਾਥੋਂ ਮੈਂ ਕਾਠ ਕੀ (ਜਪਨੀ) ਮਾਲਾ ਲੇਕਰ ਕਿਆ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਵਿਖਲਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ॥

ਹਿਰਦੈ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹੀ ਇਹ ਜਪਨੀ ਕਿਆ ਹੋਇ ॥ ੭੫ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਹੂੰ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਤੇ ਇਸ ਮਾਲਾ ਕੇ ਵੇਰਨੇ ਜੋ ਕਿਆ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਇਸ ਤੇ ਕੁਝ ਸਿਧ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ॥ ੭੫ ॥

ਕਬੀਰ ਬਿਰਹੁ ਭੂਯੰਗਮੁ ਮਨ ਬਸੈ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨ ਮਾਨੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਬਿਰਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਵਾ ਵਿਯੋਗ ਰੂਪੀ ਸਰਪ ਬਸਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕੇ ਮੰਤ੍ਰ

ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਬਿਓਰੀ ਨ ਜੀਐ ਜੀਐ ਤ ਬੁਰਾ ਹੋਇ ॥ ੭੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਮ ਕਾ ਵਿਯੋਗੀ ਪ੍ਰਥਮ ਤੋ ਜੀਵਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬਿਵਰਾਹੋਂ ਮੈਂ ਰਿਤਕੀ ਸਤਾ ਨਹੀਂ ਦੇਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਜੋ ਕਦਾਚਿਤ ਪ੍ਰਾਰਥਣ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀਐ ਅਰਥਾਤ ਸਤਾ ਦੇਵੇ ਤੋ ਬਾਵਰਾ ਸਾ ਹੁਆ ਸਤਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪਰਾਯਣ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ੭੬ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਰਸ ਚੰਦਨੈ ਤਿਨ ਹੈ ਏਕ ਸੁਗੰਧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਾਰਸ ਅੰ ਚੰਦਨ ਜੋ ਹੈ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕਾ ਏਕ ਹੀ (ਸੁਗੰਧ) ਸੁਭਾਵ ਹੈ ॥

ਤਿਹ ਮਿਲਿ ਤੇਉ ਉਤਮ ਭਏ ਲੋਹ ਕਾਠ ਨਿਰਗੰਧ ॥ ੭੭ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਵਹੁ ਉਤਮ ਭਏ ਹੈ ਲੋਹਾ ਸੂਰਨ ਅੰ ਕਾਸਟ ਜੋ ਨਿਰਗੰਧ ਥਾ ਸੋ ਸੁਗੰਧੀ ਵਾਲਾ ਹੋ ਜਾਇਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇਸੇ ਸਿੱਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰ ਤੇ ਜੜ ਜੀਵ ਭੀ ਉਤਮਤਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੭੭ ॥

ਕਬੀਰ ਜਮ ਕਾ ਠੇਂਗਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਉਹੁ ਨਹੀਂ ਸਹਿਆ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇਠਾਈ ਜਮਕਾ (ਠੇਂਗਾ) ਸੋਟਾ ਬੁਰਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦਖਦਾਯਕ ਹੈ ਉਹ ਅੰਤਕੇ ਜੀਵ ਜੋ ਸਹਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਇਗਾ ॥

ਏਕ ਜੁ ਸਾਧੂ ਮੋਹਿ ਮਿਲਿਓ ਤਿਨੁ ਲੀਆ ਅੰਚਲਿ ਲਾਇ ॥ ੭੮ ॥

ਏਕ ਜੋ ਸਾਧੂ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਮੁਝ ਕੋ ਮਿਲਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਰੂਪੀ ਅੰਚਲੇ ਸਾਥ ਲਗਾਇ ਲੀਆ ਹੁੰ ਭਾਵ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਤਿਸ ਸੇ ਬਰਾਵਨੇ ਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥ ੭੮ ॥

ਕਬੀਰ ਬੈਦ ਕਹੈ ਹਉ ਹੀ ਭਲਾ ਦਾਤੂ ਮੇਰੇ ਵਸਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੈਦ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਹੀ ਭਲਾ ਬੁੰ ਕਿਆ ਸਮਰਥ ਹੁੰ ਕਿਉਂਕਿ ਦਾਤੂ ਦੇਲਾ ਮੇਰੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ॥

ਇਹ ਤਉ ਬਸਤੁ ਗੁਪਾਲ ਕੀ ਜਬ ਭਾਵੈ ਲੇਇ ਖਸਿ ॥ ੭੯ ॥

ਪਰੇਤੂ ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਪ੍ਰਾਨ ਕਲਾ ਵਸਤੂ ਤੋ ਗੋਪਾਲ ਕੀ ਦਈ ਹੋਈ ਹੈ ਜਬ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵੇਗਾ ਤਬ ਵਹੁ ਖੋਸ ਲੇਵੇਗਾ ਤਭੇ ਕਿਸੀ ਕੇ ਅਧੀਨ ਕਵੁ ਨਹੀਂ ਜੈ ॥

ਕਬੀਰ ਨਉਬਤਿ ਆਪਨੀ ਦਿਨ ਦਸ ਲੇਹੁ ਬਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪੀ ਨੌਬਤ ਤੁਮ ਭੀ ਅਪਨੀ ਦਸ ਕੁ ਦਿਨ ਬਜਾਇ ਲੇਵੋ ॥

ਨਈ ਨਾਵ ਸੰਜੋਗ ਜਿਉ ਬਹੁਰਿ ਨ ਮਿਲਿਓ ਆਇ ॥ ੮੦ ॥

ਨਈ ਬੀਰ ਬੇੜੀ ਮੈਂ ਰੜਨੇ ਕੇ ਸੰਯੋਗ ਜੈਸਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਦੇਹ ਸਾਥ ਮਿਲਾਪ ਭਯਾ ਹੈ ਜਬ ਇਸਕਾ ਵਿਯੋਗ ਹੁਆ ਤਿਸਕੋ ਉਪਰੰਤ ਇਹੁ ਮਾਨੁਸ ਸਰੀਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਫਿਰ ਆਇਕਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੮੦ ॥

ਹਰੀ ਕੋ ਜਸ ਕੀ ਬਿਅੰਤਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦਰਿ ਮਸੁ ਕਰਉ ਕਲਮ ਕਰਉ ਬਨਰਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਸਾਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰੋਂ ਕੀ ਤੋ (ਮਸੁ) ਸਿਆਹਾ ਕਰੋ ਐਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਬਨੋਂ ਕੇ ਰਾਇ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾਠ ਕੋ ਕਲਮਾਂ ਕਰ ਲੇਵੋ ॥

ਬਸੁਧਾ ਕਾਗਾਦੁ ਜਉ ਕਰਉ ਹਰਿ ਜਸੁ ਲਿਖਨੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੮੧ ॥

ਅੰ ਸੰਪੂਰਨ (ਬਸੁਧਾ) ਧਰਤੀ ਕੋ ਜੇਕਰ ਕਾਗਾਦ ਭੀ ਕਰ ਲੇਵੇ ਤੋ ਭੀ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਲਿਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਬੇਅੰਤ ਹੈ ॥ ੮੧ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੂੰ ਕਿਆ ਹੋਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਜਾਤੀ ਤਾ ਤੇਰੀ ਜੁਲਾਹੇ ਕੀ ਹੈ ਵਾ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਭਗਵੰਤ ਮਿਲੇ ਤਾ ਤਿਨਾ ਕਹਾ ਦੂਰ ਰਹੁ ਤਿਸਪਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਜਾਤਿ ਜੁਲਾਹਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਹਿਰਦੈ ਬਸੇ ਗੁਪਾਲ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜੁਲਾਹੇ ਕੀ ਜਾਤੀ ਕਿਆ ਨੁਨਤਾ ਕਰੇਗੀ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਕੁਝ ਨੁਨਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਗੁਪਾਲ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਰਮਈਆ ਕੰਠ ਮਿਲੁ ਚੂਕਹਿ ਸਰਬ ਜੰਜਾਲ ॥ ੮੨ ॥

ਸਰਬ ਤੇ ਬਭਾ ਜੋ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਕੰਠ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋਵੇ ਤੇ ਸਰਬ (ਜੰਜਾਲ) ਬੰਧਨ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੮੨ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮੰਦਰ ਦੇਇ ਜਰਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ਜੋ ਸਰੀਰ ਮੰਦਰ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਜਲਾਇ ਦੇਵੇ ॥

ਪਾਚਉ ਲਾਰਿਕੇ ਮਾਰਿਕੈ ਰਹੈ ਰਾਮ ਲਿਉ ਲਾਇ ॥ ੮੩ ॥

ਪੁਨਾ ਮਨ ਕੇ ਕਾਮਾਦੀ ਪੰਜਾ ਲੜਕਿਆ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਏਕ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਇ ਕਰ
ਇਸਥਿਤ ਰਹੈ ॥ ੮੩ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਕੋ ਨਹੀ ਇਹ ਤਨ ਦੇਵੈ ਫੂਕਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਐਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤਨ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ (ਫੂਕ) ਜਲਾਇ ਦੇਵੈ ॥

ਅੰਧਾ ਲੋਗੁ ਨ ਜਾਨਈ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰਾ ਕੂਕਿ ॥ ੮੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਨ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਪ ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧਾ ਹੁਆ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀ ਹੈ (ਕਬੀਰ) ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ
ਮੈਂ ਤੋ ਬਹੁਤ ਹੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਕਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੮੪ ॥

ਕਬੀਰ ਸਤੀ ਪੁਕਾਰੋ ਚਿਹਰੜੀ ਸੁਨਹੋ ਬੀਰ ਮਸਾਨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਸਤੀ (ਚਿਹਰ)ਚਿਖਾ ਪਰ ਚੜ੍ਹੀ ਹੋਈ ਵਾ (ਚਿਹ) ਹਫੜੀ ਹੋਈ ਐਸੇ ਪੁਕਾਰਤੀ ਹੈ
(ਸੁਨਹੋ ਬੀਰ) ਸੁਨੋ ਹੇ ਭਾਈ ਤੁਮ ਇਸ ਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਆਏ ਹੋ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੀ ਹੂੰ ॥

ਲੋਗ ਸਥਾਇਆ ਚਲਿ ਗਇਓ ਹਮ ਤੁਮ ਕਾਮੁ ਨਿਦਾਨ ॥ ੮੫ ॥

ਤੁਮਾਰੇ ਪਿਤਾ ਪਿਤਾਮਾ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਪ ਆਗੇ ਇਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹੋਕਰ ਰਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ
ਅਬ ਹਮ ਬੀ ਚਲੇ ਹੈਂ ਔਰ ਅੰਤ ਕੇ ਤੁਮਾਰਾ ਕਾਮ ਬੀ ਈਹਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਵਾ ਜਿਨ ਕੋ ਗਿਆਨ ਵਈਰਾਗ ਕੀ (ਚਿਹ)
ਚਿਪ ਚੜ੍ਹੀ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਵਾਦੀ ਪੁਰਸ ਐਸੇ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਕਿਉ ਮ੍ਰਿਤਕ ਹੁਏ ਹੋ
ਅਧੀਰਾ ਮਮਤਾ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਪ ਰਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਮਸ ਕੇ ਧਾਰਨਾ (ਨਿਦਾਨ) ਅਜਾਤ ਮੂਰਖੋਂ
ਕਾ ਕਾਮ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਮਸ ਕੋ ਤਿਆਗੋ ॥ ੮੫ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਪੰਛੀ ਭਾਇਓ ਉਡਿ ਉਡਿ ਵਹਇਸ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਨ ਤੋ ਪੰਛੀ ਵਤ ਭਧਾ ਹੈ ਉਡ ਉਡ ਕਰਕੇ ਦਸੋ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਨੇਕ
ਸੰਕਲਪ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜੈਸੀ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਸੋ ਤੈਸੇ ਫਲੁ ਖਾਇ ॥ ੮੬ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਸੋ ਤੈਸਾ ਹੀ ਫਲ ਖਾਤਾ ਭਾਵ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥ ੮੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜਾਕਉ ਖੋਜਤੇ ਯਾਇਓ ਸੋਈ ਠਹੁਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਖੋਜਤੇ ਬੇ ਜੋਅੰਤਸਕਰਨ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹੀ ਪਾਇਲਿਆ ਹੈ ਕੈਸੇ ਪਾਇਲਿਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਫਿਰਿ ਕੈ ਤੂ ਭਾਇਆ ਜਾਕਉ ਕਹਤਾ ਅਉਰੁ ॥ ੮੭ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸਕੋ ਔਰ ਰੂਪ ਵਾ ਔਰ ਕੋਈ ਕਹਿਤਾ ਥਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਿਸ ਕੋ ਪਰੋਖ ਜਾਨਤਾ ਥਾ ਜਬ ਤੈਨੇ (ਫਿਰਿਕੈ)
ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋਕਰ ਦੇਖਿਆ ਤਬ ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਓਹ ਸਰੂਪ ਭਧਾ ਹੈ ॥ ੮੭ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਰੀ ਮਰਉ ਕੁਸੰਗ ਕੀ ਕੇਲੇ ਨਿਕਟਿ ਜੁ ਬੇਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਕੇਲੇ ਕੇ ਸਮੀਪ ਜੋ ਬੇਰੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸ ਕੇਲੇ ਕੋ ਕੁਸੰਗ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਮਾਰੀ ਹੋਈ ਓਹ
ਕੇਲੇ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਮਰਤੀ ਹੈ ॥

ਉਹ ਝੂਲੇ ਉਹ ਚੀਰੀਐ ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਹੋਰਿ ॥ ੮੮ ॥

ਉਹ ਕੇਲਾ ਝੂਲਤਾ ਹੈ ਮਾਨੋ ਪੰਖਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਬੇਰੀ ਪਰ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅਰ ਓਹ ਬੇਰੀ ਆਗੇ ਤੇ ਤਿਸਕਉ ਕੰਢਿਓਂ
ਸੋ ਚੀਰਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਣ ਕਰਤਿਆਂ ਕੋ ਸਾਕਤ ਔਗੁਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਕਤੋਂ ਕੀ
ਸੰਗਤ ਕੋ ਦੇਖਣਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇ ॥ ੮੮ ॥

ਕਬੀਰ ਭਾਰ ਪਰਾਈ ਸਿਰਿ ਚਰੈ ਚਲਿਓ ਚਾਹੈ ਝਾਟ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਪਰਾਈ ਭਾਰ ਪੂਜਾ ਪਤਿਸਟਾ ਆਦੀ ਸਬੰਧੀਆਂ ਕੀਪਾਲਨਾ ਰੂਪੀ ਸਿਰ
ਪਰ ਚੜ੍ਹ ਰਹੀ ਹੈ ਐ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਆਜ ਕਲ ਚਲਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਨੇ ਭਾਰਹਿ ਨਾ ਭਰੈ ਆਰੀ ਅਉਘਟ ਘਾਟ ॥ ੮੯ ॥

ਅਪਨੇ ਮੰਦ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਭਾਰ ਜੋ ਨਹੀਂ ਭਰਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਐ (ਘਟ)
ਐਥੇ (ਘਾਟ) ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਰਲਨਾ ਪਵੇਗਾ ॥ ੮੯ ॥

ਕਬੀਰ ਬਨ ਕੀ ਦਾਧੀ ਲਾਕਰੀ ਠਾਢੀ ਕਰੈ ਪੁਕਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਬਨ ਕੀ ਲਕੜੀ ਜੋ ਅਗਨੀ ਕੀ ਜਲਾਈ ਹੋਈ (ਠਾਢੀ)ਖੜੀਹੋਇ ਕਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੀਹੈ ॥

ਅੰਤਿ ਬਸਿ ਪਰਉ ਲੁਹਾਰ ਕੇ ਜਾਰੈ ਦੂਜੀ ਬਾਰ ॥ ੯੦ ॥

ਪੁਨਾ ਲੋਹਾਰ ਕੇ ਵਸ ਮੈ ਮਰ ਪਯੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋਕਰ ਉਸਕੇ ਅਪੀਨ ਹੋਈ ਤਬ ਓਹ ਮੁਖ ਕੇ ਸੁਸਰੀ ਵੇਰ ਭਾਵ ਕੋਇਲੇ ਕਰਕੇ ਵੇਰ ਜਲਾਵੈਗਾ ਤੇਸੇ ਵਈਰਾਗਵਾਨ ਪੁਰਸ ਸੰਤੋ ਪਾਸ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਵਈਰਾਗ ਕਾ ਜਲਾਯਾ ਹੁਆ ਪੁਨਾ ਜਮ ਰੂਪੀ ਲੁਹਾਰ ਕੇ ਵਸ ਮਰ ਪਯੋ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਕ ਯਾਰ ਤੋ ਦੇਹ ਅਵਸਰ ਜਲੇਗਾ ਪਰੰਤੂ ਜਮ ਸੁਸਰੀ ਵੇਰ ਨਰਕ ਅਗਨੀ ਮੈਂ ਜੀਤ ਕੇ ਨ ਜਲਾਵੇ ॥ ੯੦ ॥

ਕਬੀਰ ਏਕ ਮਰੰਤੋ ਦੁਇ ਮੂਏ ਦੋਇ ਮਰੰਤਹ ਚਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਰੀਕਾਰ ਕੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਰਾਗ ਐ ਰੂਪ ਏਹ ਰੋਵੇਂ ਮਰ ਯਾਏ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਕਾਮ ਰੋਪ ਲੋਭ ਮੋਹ ਇਹ ਚਾਰੋਂ ਮਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥

ਚਾਰਿ ਮਰੰਤਹ ਫਹ ਮੂਏ ਚਾਰਿ ਪੁਰਖ ਦੁਇ ਨਾਰਿ ॥ ੯੧ ॥

ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਕੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਹਰਖ ਸੋਕ ਇਹ ਚਾਰ ਪੁਰਖ ਔਰ ਖੁਧਿਆ ਪਿਆਸਾ ਦੇ ਨਾਰੀਆਂ ਇਹ ਛੇ ਮਰ ਜਾਤੇ ਭਏ ਵਾ ਏਕ ਵਿਸੇ ਰਾਗ ਕੇ ਮਰਨੇ ਤੇ ਦੂਸਰਾ ਰੂਪ ਈ ਮਰ ਧਿਆ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਮ੍ਰਿਤ ਸੇ ਦੇ ਰੂਪ ਤੁਖ ਮਰੇ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਜਾਥ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਦੇ ਨਾਰੀ ਐਸੇ ਈ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਤੇ ਭਏ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਭਏ ॥ ੯੧ ॥

ਕਬੀਰ ਦੇਖਿ ਦੇਖਿ ਜਗੁ ਢੁਢਿਆ ਕਹੂੰ ਨ ਪਾਇਆ ਨਹਿਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਸਤ੍ਰੇ ਐ ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਦੇਖ ਦੇਖ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਵਾਰੰਵਾਰ ਪੜ ਕੇ ਜਗਤ ਮੇਂ ਖੋਜਿਆ ਹੈ ਇਸ ਥੀਥ ਸੁਖ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਧਮਨੇ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਕਹਾ ਬੁਲਾਨੇ ਅਉਰਿ ॥ ੯੨ ॥

ਭਾਏ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਚੇਤਿਆ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਔਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਲੁਭ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹੋਰਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਭ ਕਾਮ ਵਿਅਰਥ ਹੈਂ ॥ ੯੨ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਗਤਿ ਕਰੀਐ ਸਾਧ ਕੀ ਅੰਤਿ ਕਰੈ ਨਿਰਥਾਪੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਗਤ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਹੀ ਕਰੀਐ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਜੋ ਨਿਰਥਾਪ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਸਾਕਤ ਸੰਗੁ ਨ ਕੀਜੀਐ ਜਾਤੇ ਹੋਇ ਬਿਨਾਹੁ ॥ ੯੩ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਕਰਨੇ ਤੇ ਅੰਤ ਕੋ (ਬਿਨਾਹੁ) ਵਿਗਾੜ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐਸਾ ਜੋ ਸਾਕਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਹੈ ਸੋ ਨਾ ਕਰੀਐ ॥ ੯੩ ॥

ਕਬੀਰ ਜਗ ਮਹਿ ਚੇਤਿਓ ਜਾਨਿਕੇ ਜਗ ਮਹਿ ਰਹਿਓ ਸਮਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਵਿਆਪਕ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਸ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਥਾਵਹਿ ਜਨਮੇ ਆਇ ॥ ੯੪ ॥

ਐ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਜਨਮੇ ਹੈਂ ॥ ੯੪ ॥

ਕਬੀਰ ਆਸਾ ਕਰੀਐ ਰਾਮ ਕੀ ਅਵਰੈ ਆਸ ਨਿਰਾਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਰਾਮ ਕੀ ਹੀ ਆਸਾ ਕਰੀਓ ਐ ਹੋਰ ਆਸਾ ਤੋਂ ਨਿਰਾਸ ਰਹੀਏ ॥

ਨਰਕਿ ਪਰਹਿਤੋ ਮਾਨਈ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਦਾਸ ॥ ੯੫ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਸੋ ਉਦਾਸ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਤੋ (ਮਾਨਈ) ਪੁਰਸ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪਛਤੇ ਹੈਂ ॥ ੯੫ ॥

ਕਬੀਰ ਸਿਖ ਸਾਖਾ ਬਹੁਤੇ ਕੀਏ ਕੇਜੋ ਕੀਓ ਨ ਮੀਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਿਖ ਸਾਖਾ) ਰੇਲੇ ਪੋਤੇ ਰੇਲੇ ਆਦੀ ਅਨੇਕੋਂ ਹੀ ਕੀਏ ਪਰੰਤੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਅਪਨਾ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥

ਚਾਲੇ ਕੇ ਹਰਿ ਮਿਲਨ ਕਉ ਬੀਚੈ ਅਟਕਿਓ ਬੀਤੁ ॥ ੯੬ ॥

ਜੋ ਜਨ ਹਰੀ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਚਲੇ ਬੇ ਪਰੰਤੂ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕਾ ਚਿਤ ਅਟਕ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਹੋਤ ਫਕੀਰੋਂ ਕਾ ਛੇਖ ਯਾਰਾ ਥਾ ਅਰ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੈਂ ਵਸ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਸੋ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੯੬ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਰਨ ਬਪੁਰਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਜਉ ਰਾਮੁ ਨ ਕਰੈ ਸਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਰਾਮ ਆਪ ਹੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾ ਕਰੇ ਤੋ ਏਹ ਕਾਰਨ ਜੀਵ ਵਿਹਾਰਾ ਸਾਧਨ ਰੂਪ ਉਪਾਏ ਕਿਆ ਕਰੈ ॥

ਜਿਹ ਜਿਹ ਭਾਲੀ ਪਗੁ ਧਰਉ ਸੋਈ ਮੁਰਿ ਮੁਰਿ ਜਾਇ ॥ ੯੭ ॥

ਰਾਮ ਕੀ ਸਹਾਇਤਾ ਬਿਨਾ ਜਿਸ ਜਿਸ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਭਾਲੀ ਪਰ ਚਰਨ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਜੋਈ ਸਰ ਮੁਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ
ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਵਿਘਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੯੭ ॥

ਕਬੀਰ ਅਵਰਹ ਕਉ ਉਪਦੇਸਤੇ ਮੁਖ ਮੈ ਪਰਹੈ ਰੇਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਕਮਾਏ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਨੇ ਤੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪ ਰੇਤੁ ਹੀ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥

ਰਾਸਿ ਬਿਰਾਨੀ ਰਾਖਤੇ ਖਾਯਾ ਘਰ ਕਾ ਖੇਤੁ ॥ ੯੮ ॥

ਔਰੋਂ ਕੀ ਸੁਆਂ ਰੂਪੀ (ਰਾਸਿ) ਪੁੰਜੀ ਵਾ ਬੋਧਿਲ ਰਾਖਤੇ ਹੈਂ ਔ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕਾ ਖੇਤੁ ਹੀ ਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯਹ
ਔਰੋਂ ਕੋ ਤੋ ਪਾਪੋਂ ਜੋ ਰੋਕਤੇ ਹੈਂ ਔ ਆਪ ਸਰੀਰ ਕਰ ਪਾਪ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਲਗ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੯੮ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਰਹਉ ਜਉ ਕੀ ਭੂਸੀ ਖਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਦਪਿ ਜਵਾ ਕੀ (ਭੂਸੀ) ਜਵਾ ਕੀ ਸੁਹਜੀ ਹੀ ਖਾਵੇ ॥

ਹੋਨਹਾਰੁ ਸੇ ਹੋਇ ਹੈ ਸਾਕਤ ਸੰਗਿ ਨ ਜਾਉ ॥ ੯੯ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਹੋਨਹਾਰ ਹੈ ਜੋ ਤੋ ਹੋਵੇ ਹੀ ਗਾ ਤਾਤੇ ਸਾਕਤ ਕੇ ਸੰਗ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਜਾਵੇ ॥ ੯੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਗਤਿ ਸਾਧ ਕੀ ਦਿਨ ਦਿਨ ਦੂਨਾ ਹੋਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਖੀਰ ਦਿਨ ਦਿਨ ਮੈਂ ਦੂਨਾ ਪ੍ਰਮੁ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਾਕਤ ਕਾਰੀ ਕਾਬਰੀ ਧੋਏ ਹੋਏ ਨ ਸੇਤੁ ॥ ੧੦੦ ॥

ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ਼ ਕਾਲੀ ਕਮਲੀ ਵਤ ਹੋ ਭਾਵ ਅਤੀ ਅਸੁਧ ਅੰਤਸਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਜੋ ਧੋਏ ਕਰ ਕਬੀ ਸੁਪੇਦ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ
ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪਦੇ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਜੋ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦੦ ॥ ਜੋ ਸਿਰਮੁਨਿ ਪਰਮਹੰਸ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ
ਤਿਨੋਂ ਪਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਮੁੰਡਿਆ ਨਹੀ ਕੇਸ ਮੁੰਡਾਏ ਕਾਂਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਮਨ ਕੋ ਮੁੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਮਨ ਕੋ ਨਿਰਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਤੋ ਕੇਜੋਂ ਕੇ
ਮੁੰਡਾਏ ਜੋ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਸੁ ਮਨ ਕੀਆ ਮੁੰਡਾ ਮੁੰਡੁ ਅਜਾਂਦਿ ॥ ੧੦੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਵਾਸਨਾ ਸਰਭ ਹੋਕਰ ਸਰਬ ਉਪਦ੍ਰਵ ਮਨ ਨੇ ਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜੋ ਸਿਰ ਮੁੰਡਿਆ ਹੈ
ਜੋ (ਅਜਾਂਦਿ) ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਹੈ ॥ ੧੦੧ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਨ ਛੋਡੀਐ ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਾਇ ਤ ਜਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡੀਐ ਔਰ ਜੋ ਤਨ ਧਨ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ਤੋ ਪੜਾ ਜਾਵੇ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਚਿਤੁ ਬੋਧਿਆ ਰਾਮਹਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਉ ॥ ੧੦੨ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ (ਬੋਧਿਆ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਰਾਮ ਜੋ ਨਾਮੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਸਮਾਇ
ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੧੦੨ ॥

ਕਬੀਰ ਜੋ ਹਮ ਸੰਤੁ ਬਜਾਵਤੇ ਟੂਟਿ ਗਈ ਸਭ ਤਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਹਮ) ਹੰਕਾਰ ਆਇ ਜੀਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਵਾਲੇ ਬਜਾਵਤੇ ਕੇ ਭਾਵ ਵਿਪਰਜੋਰੇਸਟਾ
ਕਰਾਵਤੇ ਕੇ ਜੋ ਵਾਸਾ ਅਥ ਨਹੀਂ ਬਾਜਤਾ ਹੈ ਕਿਧੋਂ ਸੋ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੇ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਤਾਰਾ ਸਭ ਟੂਟ ਗਈਆ ਹੈਂ ॥

ਸੰਤੁ ਬਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਰੈ ਚਲੇ ਬਜਾਵਨ ਹਾਰ ॥ ੧੦੩ ॥

(ਸੰਤੁ) ਵਾ ਸੰਤੁ ਵਿਚਾਰਾ ਕਿਆ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ਜਬ ਬਜਾਵਨੇ ਹਾਰੇ ਹੰਕਾਰ ਆਈ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੧੦੩ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇ ਮੂੰਡਉ ਤਿਹ ਗੁਰੂ ਕੀ ਜਾਤੇ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੁਭੇ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮਾਇ ਕਾ ਸਿਰ ਮੂੰਡ ਦੇਈਏ ਜਿਸ ਸੇ ਚਿਤ ਕਾ ਭਰਮ ਨਾ ਜਾਵੇ ॥

ਆਪ ਭੂਖੇ ਚਹੁ ਕੇਦ ਮਹਿ ਚੇਲੀ ਦੀਏ ਬਹਾਇ ॥ ੧੦੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਆਪ ਚਾਰੋਂ ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਕਹੇ ਹੁਏ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਮੈਂ ਭੂਖੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਚੇਲੀ ਭੀ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਮੈਂ
ਰੁਝਾਇ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧੦੪ ॥

ਕਬੀਰ ਜੇਤੇ ਪਾਪ ਕੀਏ ਰਾਖੇ ਤਲੇ ਦੁਰਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਜੇਤੇ ਪਾਪ ਕੀਏ ਕੇ ਸੇ ਸਭ ਸੁਨ ਕੇ ਨੀਏ ਲੁਕਾਇ ਰਖੇ ਕੇ ॥

ਪਰਗਟ ਭਏ ਨਿਦਾਨ ਸਭ ਜਬ ਪੂਛੇ ਧਰਮਗਾਇ ॥ ੧੦੫ ॥

ਜਬ ਧਰਮਗਾਇ ਨੇ ਇਸ ਸੇ ਪੂਛਨਾ ਕਢਾ ਜੋ ਸਭ (ਨਿਦਾਨ) ਅੰਤ ਕੋ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਗਏ ॥ ੧੦੫ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿਕੈ ਪਾਲਿਓ ਬਹੁਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਕੁਟੰਬ ਕੋ ਪਾਲਿਆ ਹੈ ॥

ਧੰਧਾ ਕਰਤਾ ਰਹਿ ਗਇਆ ਭਾਈ ਰਹਿਆ ਨ ਬੰਧੁ ॥ ੧੦੬ ॥

ਜਿਨੋਂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁਤ੍ਰ ਆਦਿਕੋਂ ਵਸਤੇ ਧੰਧਾ ਕਰਤਾ ਥਾ ਸੋ ਬਾਦ ਈਹਾ ਹੀ ਰਹ ਗਇਆ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕੋਈ ਸਹਾਯਕ ਨ ਰਹਿਤਾ ਭਯਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਖਾਇ ਪੀਕੇ ਅਲੰਗ ਹੋ ਜਾਏ ਭਏ ॥ ੧੦੬ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿਕੈ ਰਾਤਿ ਜਗਾਵਨ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਰਾਤ ਕੋ ਮਸਾਣ ਜਗਾਵਟੇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਾਗੂ ਰੂਟੇ ਕਰਤੀ ਹੈ ॥

ਸਰਪਨਿ ਹੋਇਕੈ ਅਉਤਰੈ ਜਾਏ ਅਪੁਨੇ ਖਾਇ ॥ ੧੦੭ ॥

ਸੋ ਸਰਪਣੀ ਹੋਇਕੈ ਜਨਮਤੀ ਹੈ ਅੰ ਅਪਨੇ ਜਾਏ ਹੁਏ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਖਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪਰ ਕਾ ਬੁਰਾ ਕਰਨੇ ਕਰ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦੭ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿਕੈ ਅਹੋਈ ਰਾਖੈ ਨਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨਕੋ ਤਿਆਗਕਰਕੇ(ਅਹੋਈ)ਸੀਤਲਾ ਕਾ ਪੂਜਨਕਰਕੇ ਬ੍ਰਤਕੋਰਾਖਤੀਹੈ।

ਗਦਹੀ ਹੋਇਕੈ ਅਉਤਰੈ ਭਾਰੁ ਸਹੈ ਮਨ ਚਾਰਿ ॥ ੧੦੮ ॥

ਜੋ ਗਈ ਹੋਇ ਕਰ ਜਨਮਤੀ ਹੈ ਔਰ ਚਾਰ ਮਣ ਭਾਰ ਪੀਨ ਪਰ ਸਹਾਰਤੀ ਹੈ ਯਥਾ-ਭੋਰਹਿ ਭੂਤ ਸੀਤਲਾ ਧਾਵੈ ॥ ਖਰਬਾਹਨ ਉਚੁ ਛਾਰ ਉਭਾਵੈ ॥ ੧੦੮ ॥

ਕਬੀਰ ਚਤੁਰਾਈ ਅਤਿ ਘਨੀ ਹਰਿ ਜਪਿ ਹਿਰਦੈ ਮਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਹਰੀਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਰਸਨਾ ਮੈਂ ਜਪਕਰ ਜੋ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਕਰਨਾਹੈ ਸੋਈ ਬੜੀ ਚਤੁਰਾਈਹੈ।

ਸੂਰੀ ਊਪਰਿ ਖੇਲਨਾ ਚਿਰੈ ਤ ਨਾਹਰ ਨਾਹਿ ॥ ੧੦੯ ॥

ਪਰੰਤੂ ਏਹ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਜਪਨਾ ਹੈ ਸੋ ਐਸਾ ਕਠਨ ਹੈ ਜੋਸੇ ਸੂਲੀ ਉਪਰ ਰੇਸਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਤੇ ਚਿਰੈ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹਿਰਨੇ ਕੀ ਜਾਗਾ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਭਜਨ ਮੈਂ ਬਿਘਨ ਬਹੁਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੧੦੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਮੁਖੁ ਧੰਨਿ ਹੈ ਜਾ ਮੁਖੁ ਕਹੀਐ ਰਾਮੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਮੁਖ ਤੇ ਰਾਮ ਕਾ ਨਾਮ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮੁਖ ਧੰਨਜਤਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਦੇਹੀ ਕਿਸਕੀ ਬਾਪੁਰੀ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਹੋਇਗੇ ਗ੍ਰਾਮੁ ॥ ੧੧੦ ॥

ਤਿਸ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਦੇਹੀ ਵਿਰਾਗੀ ਕਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਣਾ ਕਿਆ ਹੈ ਜਹਾ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗ੍ਰਾਮ ਹੀ ਪਾਵਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੦ ॥

ਕਬੀਰ ਸੋਈ ਕੁਲ ਭਲੀ ਜਾ ਕੁਲ ਹਰਿ ਕੋ ਦਾਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕੁਲ ਭਲੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕੁਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਕੁਲ ਦਾਸੁ ਨ ਊਪਜੈ ਸੋ ਕੁਲ ਢਾਕੁ ਪਲਾਸੁ ॥ ੧੧੧ ॥

ਔਰ ਜਿਸ ਕੁਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ ਨਹੀਂ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕੁਲ (ਪਲਾਸੁ) ਛਡਹਿਓ ਕੇ (ਢਾਕੁ) ਸਮਝਾਯ ਵਡ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੧੧੧ ॥

ਕਬੀਰ ਹੈ ਗਇ ਬਾਹਨ ਸਘਨ ਘਨ ਲਾਖ ਧਨਾ ਫਹਰਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਹੈ) ਘੋੜਿਓ (ਗਇ) ਹਸਤੀਓਂ ਕੀਆਂ ਭੀ (ਘਨ)ਬਹੁਤ ਸੰਘਣੀਆਂ ਅਸਵਾਰੀਆ ਹੋਵੇਂ ਔ ਪਦਾਰਥ ਏਤਾ ਹੋਇ ਜੋ ਏਕ ਕਰੋੜ ਪਰ ਧੂਜਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸੋ ਧੂਜਾ ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਫਹਰਾਵਤੀ ਹੋਵੇਂ ਔਰ ਜੋ ਐਸੇ ਸੁਖ ਮੈਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ॥

ਇਆ ਸੁਖ ਤੇ ਭਿੰਖੂ ਭਲੀ ਜਉ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਦਿਨ ਜਾਹਿ ॥ ੧੧੨ ॥

ਤੋ ਇਸ ਪਦਾਰਥ ਕੇ ਸੁਖ ਤੇ ਭਿੰਖੂ ਮਾਗ ਕਰ ਖਾਣੀ ਭਲੀ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਖਾਣੇ ਸੇ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨੇ ਸੇ ਹੀ ਦਿਨ ਬਤੀਤ ਹੋਵਨ ॥ ੧੧੨ ॥

ਕਬੀਰ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਉ ਫਿਰਿਓ ਮਾਂਦਲੁ ਕੰਧ ਚਢਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਰੂਪੀ (ਮਾਂਦਲੁ) ਫੇਲ ਕੇ (ਕੰਧ) ਮੋਢਿਓਂ ਪਰ ਉਤਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਰਿਏ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਮੈਂ ਫਿਰਾ ਹੂੰ ॥

ਕੋਈ ਕਾਹੂ ਕੇ ਨਹੀ ਸਭ ਦੇਖੀ ਠੋਕਿ ਬਜਾਇ ॥ ੧੧੩ ॥

ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਸਹਾਯਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਠੋਕ ਬਜਾਇ ਕਰ ਭਾਵ ਨਿਰਨੈ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲਈ ਹੈ ॥ ੧੧੩ ॥

ਮਾਰਗ ਮੋਤੀ ਬੀਬਰੇ ਅੰਧਾ ਨਿਕਸਿਓ ਆਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਸਨ੍ਹ ਰੂਪੀ ਹਰੀ ਪਾਵਨ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਮੋਤੀ ਬਿਸਤੀਰਤ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਅਗਯਾਨ ਕਰ ਅੰਧਾ ਜੀਵ ਤਹਾਂ ਆਇ ਭੀ ਨਿਕਸਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਾਪਿ ਸ਼ਾਸਨ੍ਹੋਂ ਕੋ ਪਛਤਾ ਭੀ ਹੈ ॥

ਜੋਤਿ ਬਿਨਾ ਜਗਦੀਸ ਕੀ ਜਗਤੁ ਉਲੰਘੇ ਜਾਇ ॥ ੧੧੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਗਦੀਸ਼ਰ ਕੀ (ਜੋਤਿ) ਗਿਆਤ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜਗਤ ਮੈਂ ਤਿੰਨ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਮੋਤੀਓਂ ਕੋ ਉਲੰਘ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰ ਅਵਗੁਣੋਂ ਮੈਂ ਪਰਵਿਰਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੪ ॥

ਬੂਢਾ ਬੰਸੁ ਕਬੀਰ ਕਾ ਉਪਜਿਓ ਪੁਤੁ ਕਮਾਲੁ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਛਾਡਿ ਕੈ ਘਰਿ ਲੇ ਆਯਾ ਮਾਲੁ ॥ ੧੧੫ ॥

ਕਿਸੀ ਧਨੀ ਪੁਰਖ ਕਾ ਲਙਕਾ ਮਿਰਤਕ ਹੁਆ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੋ ਪੁਤ੍ਰ ਕਮਾਲ ਨੇ ਜਿਵਾਇ ਦੀਆ ਥਾ ਤਬ ਤਿਸ ਧਨੀ ਪੁਰਸ ਨੇ ਬਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਲਿਆਇ ਕਰ ਆਗੇ ਰਾਖਾ ਤਬ ਕਮਾਲ ਸੋ ਧਨ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੈਂ ਲੈ ਆਇਆ ਤਿਸ ਕਰਮ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਮਾਲੇ ਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਕਹਾ ਹਮਾਰਾ ਬੰਸ ਭੂਬ ਗਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋ ਕਮਾਲ ਪੁੰਨ ਹਮਾਰੇਘਰਮੈਂ ਪੁਤ੍ਰ ਜਨਮਿਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਮਾਲ ਧਨ ਲੇ ਆਯਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹਰੀ ਕੀ ਆਗਯਾ ਤੈਨੇ ਭੰਗ ਕਰੀ ਹੈ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਕਮਾਲ ਸਰਨ ਪੜਾ ਅਪਰਾਧ ਬਖਸ਼ਾਯਾ ਵਾ (ਕਬੀਰ) ਬੰਛੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਬੰਸ ਭੂਬ ਗਯਾ ਹੈ ਜੋ (ਕਮਾਲ) ਭਾਵ ਮਨ ਪੁਤ੍ਰ ਜਨਮਾ ਹੈ ਕੈਸਾ ਮਨ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਤਗਾਯਾ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਨ ਮਾਲ ਲੈ ਆਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਇਛਾ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਚਹਾ ਹੈ ॥ ੧੧੫ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਧੁ ਕਉ ਮਿਲਨੇ ਜਾਈਐ ਸਾਥਿ ਨ ਲੀਜੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਜਾਈਏ ਤਬ ਕਿਸੀ ਵਾਸਨਾ ਕੋ ਸਾਥ ਨ ਲਈਐ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਵਾਸ ਹੋ ਕਰਕੇ ਜਾਈਏ ॥

ਪਾਛੈ ਪਾਉ ਨ ਦੀਜੀਐ ਆਰੀ ਹੋਇ ਸੁ ਹੋਇ ॥ ੧੧੬ ॥

ਪੁਨਾ ਪੀਛੈ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਭੁਧੀ ਰੂਪੀ (ਪਾਉ) ਪੈਰ ਨ ਦੇਈਏ ਆਗੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਤਰਫ ਚਲਤਿਆ ਜੋ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਇਸਰ ਅਨਿਸਰ ਮੈਂ ਸਮ ਰਹੀਐ ॥ ੧੧੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜਗੁ ਬਾਪਿਓ ਜਿਹ ਜੇਵਰੀ ਤਿਹ ਮਤ ਬੰਧਹੁ ਕਬਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ (ਕਬੀਰ) ਬਡੀ ਜੇਵਰੀ ਸਾਥ ਸਰਬ ਜਗਤ ਬਾਧਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਤੁਮ ਮਤ ਬੰਧਾਇਵਾਨ ਹੋਵੋ ॥

ਜੈਹਿ ਆਟਾ ਲੋਨ ਜਿਉ ਸੋਨ ਸਮਾਨਿ ਸਰੀਰੁ ॥ ੧੧੭ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਾਨਸ ਸਰੀਰ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਲੂਣ ਕੇ (ਆਟਾ) ਭਲੇ ਵਤ ਗਲ ਜਾਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ (ਸੋ) ਉਸ ਲੂਣ ਕੇ ਭਲੇ ਸਮਾਨ ਭੀ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਅਤੀ ਸੰਘਾਤ ਨਸਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੭ ॥

ਕਬੀਰ ਪੈਸੁ ਉਡਿਓ ਤਨੁ ਗਾਡਿਓ ਸੋਝਾਈਸੈਨਾਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਹੰਸ ਉਡਟੇ ਕੋ ਤਿਆਰ ਭਯਾ ਐ ਤਨ ਤਿਸ ਕਾ ਦਬਾਵਟੇ ਵਾਲਾ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਸਮੀਪਤਾਂ ਆਨ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ ਤੋਂ ਭੀ (ਦੀਸੈ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਸੋਝਾ) ਸਮਝੇਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਵਾ ਤੋਂ ਭੀ ਦਬੇ ਹੋਏ ਪਦਾਰਥ ਸਨਬੰਧੀਓ ਕੋ (ਸੈਨਾਹ) ਸਾਰਤੋਂ ਸੇ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਸਧੁ ਜੀਉ ਨ ਛੋਡਈ ਰੰਕਾਈ ਨੈਨਾਹ ॥ ੧੧੮ ॥

ਅਜੇ ਭੀ ਇਹ ਜੀਵ ਇਸ ਦਸਾ ਮੈਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਕੰਗਾਲਤਾ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੮ ॥

ਕਬਾਰ ਨਨ ਨਿਹਾਰਉ ਤੁਝ ਕਉ ਸ੍ਰਵਨ ਸੁਨਉ ਤੁਮ ਨਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਤੁਝ ਕੋ ਹੀ ਦੇਖਤਾ ਰਹੂੰ ਐ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਸਦਾ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਹੀ ਸੁਣਨ ਕਰੂੰ ॥

ਬੈਨ ਉਚਰਉ ਤੁਮ ਨਾਮ ਜੀ ਚਰਨ ਕਮਲ ਰਿਵ ਨਾਉ ॥ ੧੧੯ ॥

ਭੀਉ ਲਗਾਇ ਕਰ ਰਸਨਾ ਜੋ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਰਹੂੰ ਐ ਰਿਦੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਭੀ-ਤੋਰ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕਾ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਰਹੇ ॥ ੧੧੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸੁਰਗ ਨਚਕ ਤੇ ਮੈ ਰਹਿਓ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪਰਮਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਏ ਤੇ ਸੁਰਗ ਐ ਨਚਕ ਸੇ ਮੈਂ ਰਹਿਤ ਭਇਆ ਹੂੰ ॥

ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਮਉਜ ਮਹਿ ਰਹਉ ਅੰਤਿ ਅਰੁ ਆਇ ॥ ੧੨੦ ॥

ਤਾਂਤੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮੈਂ ਹੀ ਆਇ ਔਰ ਅੰਤ ਭਾਵ ਸਦਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧੨੦ ॥

ਕਬੀਰ ਚਰਨ ਕਮਲ ਕੀ ਮਉਜ ਕੇ ਕਹਿ ਕੈਸੇ ਉਨਮਾਨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਖੁਸ਼ੀ ਕੇ ਉਨਮਾਨ ਕਰ ਕੈਸੇ ਕਹੂੰ। ਭਾਵ ਕਿਸ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਵੇ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸ ਕੇ ਸਦਰਸ ਗੁਫਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਹਿਬੇ ਕਉ ਸੋਭਾ ਨਹੀ ਦੇਖਾ ਹੀ ਪਰਵਾਨੁ ॥ ੧੨੧ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਕਹਿਣੇ ਕੇ ਸੋਭਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੇਖਣਾ ਹੀ ਪਰਵਾਨ ਹੈ ਭਾਵ ਕਥਨ ਮਾਝ ਮੈਂ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਦੇਖਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਪਰਵਾਨ ਹੋਣਾ ਹੈ ॥ ੧੨੧ ॥

ਕਬੀਰ ਦੇਖਿ ਕੈ ਕਿਹ ਕਹਉ ਕਹੇ ਨ ਕੋ ਪਤੀਆਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਦੇਖਕਰ ਮੈਂ ਕਿਸ ਕੋ ਕਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਕਹੇ ਪਰ ਕੋਈ ਪਤਿਆਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੈਸਾ ਤੈਸਾ ਉਹੀ ਰਹਉ ਹਰਖਿ ਗੁਨਗਾਇ ॥ ੧੨੨ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੈਸਾ ਹਰੀ ਹੈ ਤੈਸਾ ਉਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਹਰੀ ਕੇ ਤੁਲ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਗੁਣਾਂ ਕੇ ਗਾਇ ਕਰ ਸਦਾ (ਹਰਖਿ)ਅਨੰਦ ਸੰਜੁਗਤ ਰਹਿਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧੨੨ ॥

ਕਬੀਰ ਚੁਰੀ ਚਿਤਾਏ ਭੀ ਚੁਰੀ ਚੁਗਿ ਚੁਗਿ ਚਿਤਾਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਬੁੱਝ ਦਾਇਓਂ ਕੇ ਰੁਝ ਕਰ ਅਪਨੇ ਬਰਿਓਂ ਕੇ ਚਿਤਾਰਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਰੁਝ ਰੁਝ ਕਰਕੇ ਚਿਤਾਰਤੀ ਹੈ ॥

ਜੈਸੇ ਬਰਚਹਿ ਬੁੱਝ ਮਨ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਦੇ ॥ ੧੨੩ ॥

ਜੈਸੇ ਬੁੱਝ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਬੰਦੇ ਬਸਤੇ ਹੈਂ (ਹੈ) ਹੋ ਭਾਈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਮਾਇਆ ਕੀਮਤਾ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ੧੨੩ ॥

ਕਬੀਰ ਅੰਬਰ ਘਨਹਰੁ ਛਾਇਆ ਬਰਖਿ ਭਰੇ ਸਰਤਾਲ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਇਸਥਿਤ ਹੋਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਜਲ ਕੀ ਵਰਖਾ ਕਰਕੇ ਉਤਮ ਮਹਿਮਾ ਜਗਜਾਨੀ ਰੂਪੀ ਕਰੇ ਪਕੇ ਤਲਾਵਾਂ ਕੇ ਭਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਾਤ੍ਰਕ ਜਿਉ ਤਰਸਤ ਰਹੈ ਤਿਨਕੋ ਕਹਉ ਹਵਾਲੁ ॥ ੧੨੪ ॥

ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਰਖਾ ਕੇ ਹੋਤੇ ਜੋ ਜੀਵ ਚਾਤ੍ਰਕ ਵਤ ਤਰਸਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਭਜਨ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕੋਨ ਹਵਾਲਾ ਅਰਥਾਤ ਮੰਦਾ ਹੀ ਹਵਾਲ ਹੋਇਗਾ ॥ ੧੨੪ ॥

ਕਬੀਰ ਚਕਈ ਮਉ ਨਿਸਿ ਬੀਛੁਰੈ ਆਇ ਮਿਲੈ ਪਰਭਾਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਾਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਚਕਵੀ ਚਕਵੇ ਜੇ ਵਿਛੋੜਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਪ੍ਰਾਤਰਕਾਲ ਕੇ ਅਪਨੇ ਸੁਆਮੀ ਚਕਵੇ ਕੇ ਆਨ ਮਿਲਣੀ ਹੈ ॥

ਜੇ ਨਰ ਬਿਛੁਰੇ ਰਾਮ ਸਿਉ ਨਾ ਦਿਨਮਿਲੇ ਨ ਰਾਤਿ ॥ ੧੨੫ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੇ ਪੁਰਸ਼ ਰਾਮ ਤੇ ਵਿਛੋੜੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਨਮੁਖ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਨਾ ਨਾ ਦਿਨ ਮੈਂ ਨਾ ਰਾਤ ਮੈਂ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਦਾ ਹੀ ਰਾਮ ਜੇ ਵਿਛੋੜੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨੫ ॥

ਕਬੀਰ ਰੈਨਾਇਰ ਭਿਛੋਰਿਆ ਰਹੁ ਰੇ ਸੰਖ ਮਝੁਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਸੰਖ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਕੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ (ਰੈਨਾਇਰ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਵਿਛੋੜਿਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਤਿਸ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ (ਮਝੁਰਿ) ਬੀਰ ਰਹੁ ॥

ਦੇਵਲ ਦੇਵਲ ਧਾਹੜੀ ਦੇਸਹਿ ਉਗਵਤ ਸੂਰ ॥ ੧੨੬ ॥

ਨਹੀਂ ਤੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜ ਕੇ ਉਦੇ ਹੋਣੇ ਤੇ ਦੇਹ ਰੂਪ ਦੇਵਾਲੇ ਦੇਵਾਲੇ ਮੈਂ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰਤਾ ਵਿਰੋਗਾ। ਭਾਵ ਜਨਮਾਂ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਦੁਖੀ ਰਹੇਗਾ ॥ ੧੨੬ ॥

ਕਬੀਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਜਾਗੁ ਹੋਇ ਭੈ ਦੁਖ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸੂਤਾ ਹੁਆ ਕਿਆ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਭੈ ਕਰਕੇ ਦੁਖਾਂ ਕੇ ਯਾਦ ਕਰ ਕਰ ਜਾਗ ਕੇ ਰੋਣਾ ਕਰ ॥

ਜਾਕਾ ਬਾਸਾ ਗੋਰ ਮਹਿ ਸੋ ਕਿਉ ਸੋਵੈ ਸੁਖੁ ॥ ੧੨੭ ॥

ਜਿਸਕਾ ਵਾਸਾ (ਗੋਰ) ਕਬਰ ਵਾਂਗੂ ਮੈਂ ਹੋਣਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੁਖੀ ਹੋਵੇ ਸੋਵੇ। ਅਰਥਾਤ ਜਾਗ ਕਰ ਭਜਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੧੨੭ ॥

ਕਬੀਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਉਨਿ ਕਿ ਨ ਕਪਹਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੂਤਾ ਹੁਆ ਕਿਆ ਕਰਤਾਹੈਂ ਉਨਕਰਕੇ ਮੁਰਾਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਜਪਤਾਹੈਂ ॥

ਇਕ ਦਿਨ ਸੇਵਨੁ ਹੋਇਗੋ ਲਾਥੇ ਗੋਤ ਪਸਾਰਿ ॥ ੧੨੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਏਕ ਦਿਨ ਬੇਰਾ ਲੰਗੇ ਗੋਤ ਪਸਾਰ ਕਰਕੇ ਸੋਟਾ ਹੋਇ ਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਇਕ ਦਿਨ ਸਰੀਰ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧੨੮ ॥

ਕਬੀਰ ਸੂਤਾ ਕਿਆ ਕਰਹਿ ਬੈਠਾ ਰਹੁ ਅਰੁ ਜਾਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਤੇ ਹੇ ਜੀਵ ਸੂਤਾ ਹੁਆ ਸੂਝ ਕਿਆ ਕਰੇਗਾ ਬੈਠ ਰਹੁ ਅਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਨੇ ਮੈਂ ਜਾਗਣਾ ਕਰ ॥

ਜਾਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਬੀਛੁਰਾ ਭਾਈ ਕੇ ਸੰਗ ਲਾਗੁ ॥ ੧੨੯ ॥

ਜਿਸ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸੋਗ ਤੇ ਵਿਛੜਿਆ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਾਧ ਲਗਣਾ ਕਰ ਭਾਵ ਅਭੇਦ ਹੋ ॥ ੧੨੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਤ ਕੀ ਗੈਲ ਨ ਛੋਡੀਅੈ ਮਾਰਗਿ ਲਾਗਾ ਜਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਕੀ (ਗੈਲ) ਪਿਛਾੜੀ ਨਾ ਛੋਡੀਅੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਾਰਗ ਲਗੇਹੀ ਜਾਈਏ ॥

ਪੇਖਤ ਹੀ ਪੁੰਨੀਤ ਹੋਇ ਭੇਟਤ ਜਪੀਅੈ ਨਾਉ ॥ ੧੩੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨ ਤੇ ਪਰਿਤ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਅੰ ਤਿਨ ਕੇ ਸਾਧ (ਭੇਟਤ) ਮਿਲਦੇ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦਾ ਨਾਮ ਜਪੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩੦ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਕਤ ਮੰਗੁ ਨ ਕੀਜੀਅੈ ਦੂਰਹਿ ਜਾਈਅੈ ਭਾਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸਾਕਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨ ਕਬੀਅੈ ਤਿਨੋਂ ਸੇ ਦੂਰ ਤੇ ਹੀ ਭਾਗ ਜਾਈਏ ॥

ਬਾਸਨੁ ਕਾਰੇ ਪਰਸੀਅੈ ਤਉ ਕਛੁ ਲਾਗੈ ਦਾਗੁ ॥ ੧੩੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਕਾਲੇ ਭਾਇ ਕੋ ਪਰਸੀਏਗਾ ਤਦ ਕੁਛ ਦਾਗ ਹੀ ਲਗੇਗਾ ਭਾਵ ਤੈਸੇ ਸਾਕਤੋਂ ਕੇ ਸੰਗ ਤੇ ਕਲੰਕ ਹੀ ਲਗੇਗਾ ॥ ੧੩੧ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਜਰਾ ਪਹੂਰਿਓ ਆਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਤੇ ਜਿਮਰਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅੰ ਅਥ ਹੁਝ ਕੇ (ਜਰਾ) ਬਿਪ ਆਦਸਧਾ ਕਾ ਪਹੂਰਲਾ ਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਲਾਗੀ ਮੰਦਰਿ ਦੁਆਰ ਤੇ ਅਸ ਕਿਆ ਕਾਢਿਆ ਜਾਇ ॥ ੧੩੨ ॥

ਭਾਂਤ ਜਿਸ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਮੰਦਰ ਕੇ ਦੁਆਰ ਪਰ ਹੀ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਲਗੀ ਹੈ ਤੇ ਜਿਥਾਏ ਲੋਕ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਅਥ ਇਸ ਕੇ ਬੀਰ ਜੋ ਕਿਆ ਨਿਕਾਜਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਸ ਬਾਣੀ ਹੀ ਬੰਦ ਹੋਗਈ ਫੇਰ ਨਾਮ ਕਥ ਜਪਿਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩੨ ॥

ਕਬੀਰ ਚਾਰਨੁ ਨੈ ਭਇਓ ਜੋ ਕੀਨੋ ਕਰਤਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਕਾਰਨ ਭਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੈ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਬਿਨੁ ਦੂਸਰ ਕੇ ਨਹੀ ਏਕੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥ ੧੩੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਏਕ ਤਿਸ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੩੩ ॥

ਕਬੀਰ ਫਲ ਲਾਗੈ ਫਲਾਨਿ ਪਾਕਨ ਲਾਗੈ ਆਂਧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜੀਵ ਜੋ ਮਧਮ ਜਗਜਾਬੂ ਹੈਂ ਸੇ ਸਾਧਨਾਂ ਰੂਪੀ ਫਲੋਂ ਸੇ ਫਲਨ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਔਰ ਉਤਮ ਜਗਜਾਬੀ ਭੀ ਸਾਧਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪਾਕਨ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਇ ਪਹੁਚਹਿ ਖਸਮ ਕਉ ਜਉ ਬੀਚਿ ਨ ਖਾਧੀ ਕਾਂਥ ॥ ੧੩੪ ॥

ਜੇਕਰ ਕਸਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਦਾ ਮਾਇਆ ਕੀ (ਕਾਂਥ) ਲਾਗ ਤਿਨ ਜਗਜਾਬੀ ਰੂਪ ਫਲ ਕੋ ਬੀਚ ਸੇ ਨਾ ਖਾਏ ਤਬ ਉਹ ਖਸਮ ਕੋ ਜਾਇ ਪਹੁਚਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩੪ ॥

ਕਬੀਰ ਨਾਕੁਰੁ ਪੁਲਹਿ ਮੋਲਿ ਲੇ ਮਨ ਹਠ ਭੀਰਥ ਜਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਨਾਕਰ ਕੋ ਮੋਲ ਲੇਕਰ ਪੁਜਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਮਨ ਕੇ ਹਠ ਕਰਕੇ ਭੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਰਧਾ ਅੰ ਨਿਸਚੇ ਤੇ ਖਾਲੀ ਹੈਂ ॥

ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਸ੍ਰਾਂਗੁ ਧਰਿ ਚੁਲੇ ਛਟਕਾ ਯਾਹਿ ॥ ੧੩੫ ॥

ਪੁਨਾ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ (ਸ਼ਾਗ) ਭੇਖੋਂ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਭਟਕਤੇ ਵਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩੫ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਹਨ ਪਰਮੇਸਰੁ ਕੀਆ ਪੂਜੈ ਸਭੁ ਸੰਸਾਰ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਪਾਹਨ) ਪਥਰ ਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਭਾਵ ਬਹੁਤ ਸੰਸਾਰ ਪੂਜਤਾ ਹੈ ॥

ਇਸ ਭਰਵਾਸੇ ਜੋ ਰਹੇ ਬੂਝੇ ਕਾਲੀਧਾਰ ॥ ੧੩੬ ॥
ਜੋ ਜਨ ਨਿਰੇ ਇਸੀ ਭਰੋਸੇ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਧਾਰਾ ਮੈਂ ਭੂਥੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩੬ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਗਦ ਕੀ ਓਬਰੀ ਮਸੁ ਕੇ ਕਰਮੁ ਕਪਾਟ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਧਰਮ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਰੂਪੀ ਕਾਗਦ ਕੀ (ਓਬਰੀ) ਕੋਠੀ ਹੈ (ਮਸ) ਸਿਆਹੀ ਕੇ ਸਾਥ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਕਰਮ ਕਾਡ ਕੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਲਿਖੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਸੋ ਤਖਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਹਨ ਬੋਰੀ ਪਿਰਥਮੀ ਪੰਡਿਤ ਪਾੜੀ ਬਾਟ ॥ ੧੩੭ ॥
ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਥਰੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰ (ਬੋਰੀ) ਭੁਥਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੰਡਤੋਂ ਨੇ ਬਾਟ ਪਾੜੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਭਗਤੀ ਸੋ ਹਟਾਇ ਕਰ ਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਲਗਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਵਸਤੂ ਥੀ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ॥ ੧੩੭ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਲਿ ਕਰੰਤਾ ਅਬਹਿ ਕਰੁ ਅਬ ਕਰਤਾ ਸੁਇਤਾਲ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਧਰਮ ਕਲ ਕੇ ਕਰਨਾ ਹੈ ਸੋ (ਅਬਹਿ) ਆਜ ਹੀ ਕਰ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਆਜ ਕਰਨਾ ਹੈ (ਸੁਇਤਾਲ) ਸੋ ਤਤਕਾਲ ਕਰ ॥

ਪਾਛੈ ਕਛੂ ਨ ਹੋਇਗਾ ਜਿਉ ਸਿਰ ਪਰ ਆਵੈ ਕਾਲੁ ॥ ੧੩੮ ॥
ਕਿਉਂਕਿਜਬ ਸਿਰਪਰ ਕਾਲ ਆਇਜਾਵੇਗਾ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਆਇ ਕਰ ਗੁਲੇਵੇਗੀ ਤਬ ਪੀਛਿਸੇਰੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧੩੮ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਜੀਤੁ ਇਕੁ ਦੇਖਿਆ ਜੈਸੀ ਧੋਈ ਲਾਖ ॥
ਕਿਸੀ ਦੰਡੀ ਕਉ ਦੇਖ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਦੰਡੀ ਜੀਵ ਹਮਨੇ ਐਸਾ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਲਾਖ ਧੋਈ ਹੋਈ ਬਾਹਰ ਸੋ ਚਿਲਕਤੀ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਦੀਸੈ ਚੰਚਲੁ ਬਹੁਗੁਨਾ ਮਤਿ ਹੀਨਾ ਨਾਪਾਕ ॥ ੧੩੯ ॥

ਤੈਸੇ ਹੀ ਓਹ ਬਚਨੋਂ ਕਰਕੇ ਚੰਚਲ ਭਾਵ ਅਸਤੁ ਵਕਤਾ ਔਰ (ਬਹੁਗੁਨਾ) ਦੇਖਣੇ ਮਾਤ੍ਰ ਬਹੁਗੁਨਾ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਤੇ ਸੁਮਤੀ ਤੇ ਹੀਨ ਅਪਥਿਤ ਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਪਾਪੀ ਹੈ ॥ ੧੩੯ ॥

ਕਬੀਰ ਮੇਰੀ ਬੁਧਿ ਕਉ ਜਮੁ ਨ ਕਰੈ ਤਿਸਕਾਰ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਮੈਂ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਕੇ ਦੇਖਕਰ ਜਮ ਭੀ (ਤਿਸਕਾਰ) ਨਿਰਾਦਰ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ॥
ਜਿਨਿ ਇਹ ਜਮੁਆ ਸਿਰਜਿਆ ਸੁ ਜਪਿਆ ਪਰਵਦਗਾਰ ॥ ੧੪੦ ॥
ਜੋ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਇਸ ਜਮ ਕੇ ਭੀ (ਸਿਰਜਿਆ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈਨੇ ਤਿਸ ਪਰਵਦਗਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੧੪੦ ॥

ਕਬੀਰੁ ਕਸਤੂਰੀ ਭਇਆ ਭਵਰ ਭਏ ਸਭ ਦਾਸ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਰਬ ਤੇ (ਕਬੀਰ) ਬੜਾ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਹੈ ਸੋ ਕਸਤੂਰੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਸੁਰੀਪੀ ਵਾਲਾ ਭਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਸੁਰੀਪੀ ਕੇ ਲੇਨੇ ਕੇ ਤਿਸ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦਾਸ ਭੋਰੇ ਵਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਉ ਜਿਉ ਭਗਤਿ ਕਬੀਰ ਯੀ ਤਿਉ ਤਿਉ ਰਾਮ ਨਿਵਾਸ ॥ ੧੪੧ ॥
ਜੋ ਦਾਸ ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਤਿਸ (ਕਬੀਰ) ਬਥੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤਿਸ ਰਾਮ ਸਰਬ ਵਿਆਪੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਹੋਵਾ ਹੈ ॥ ੧੪੧ ॥

ਕਬੀਰ ਗਹਗਾਹਿ ਪਾਰਿਓ ਕੁਟੰਬ ਕੈ ਕਾਨੈ ਰਹਿ ਗਇਓ ਰਾਮ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਕੁਟੰਬ ਕੇ ਬਿਖੇ (ਗਹਗਾਹਿ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਕਰ ਪੜ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਰ ਰਾਮ ਸੋ ਇਹ ਕਿਨਾਰੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਇਆ ਹੈ ਵਾ ਰਾਮ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਹੀ ਰਹਿ ਗਇਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਾ ਹੁਆ ॥

ਆਇ ਪਰੇ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਬੀਚਹਿ ਧੂਮ ਧਾਮ ॥ ੧੪੨ ॥
ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਹੀ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਦੂਤ ਆਨ ਪੜੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਆਵਤਿਆ ਹੀ ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ (ਧਾਮ) ਘਰ ਕੇ ਬੀਚ (ਧੂਮ) ਧੂਮ ਪਾਇ ਟਿੱਤੀ ਅਰਥਾਤ ਰੋਲਾ ਪਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੧੪੨ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਕਤ ਤੇ ਸੁਕਰ ਭਲਾ ਰਾਖੈ ਆਛਾ ਰਾਉ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਾਕਤ ਤੇ ਸੁਹਰ ਹੀ ਭਲਾ ਹੈ ਜੋ ਮਲ ਭਖਨ ਕਰਕੇ ਗਾਉਕੇ ਸਾਥ ਕਰਕੇ ਆਛਾ ਰਾਖਤਾ ਹੈ ॥

ਉਹ ਸਾਕਤ ਬਪੁਰਾ ਮਰਿ ਗਇਆ ਕੋਇ ਨ ਲੈਓ ਨਾਉ ॥ ੧੪੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਓਹ ਸਾਕਤ ਵਿਗਾਰਾ ਮਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸ ਕਾ ਨਾਮ ਭੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ਐ ਸੂਰ ਮਰੇ ਨੂੰ ਲੋਕ ਯਾਦ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਾਕਤ ਪੁਰਸ ਸੁਕਰ ਤੇ ਭੀ ਨੀਰ ਹੈ ॥ ੧੪੩ ॥

ਕਬੀਰ ਕਉਡੀ ਕਉਡੀ ਜੋਰਿ ਕੈ ਜੋਰੇ ਲਾਖ ਕਰੋਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਕੋਭੀ ਯੋਭੀ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਜਮਾ ਕਰਕੇ ਲਾਖੋਂ ਕਰੋੜੋਂ ਹੀ ਰਖਏ ਜੋੜ ਲੀਏ ਭਾਵ ਅਤਿਅੰਤ ਮਾਧਾ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰੀ ॥

ਚਲਤੀ ਬਾਰ ਨ ਕਛੁ ਮਿਲਿਓ ਲਈ ਲੰਗੋਟੀ ਤੋਰਿ ॥ ੧੪੪ ॥

ਪਰੰਤੂ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਚਲਤੀ ਵਾਰ ਕਛੁ ਭੀ ਨਾ ਮਿਲਤਾ ਭਯਾ ਅੰਤ ਕੋ ਸਨਖੀਓਂ ਨੇ ਲਕ ਕੀ ਲੰਗੋਟੀ ਭੀ ਤੋੜ ਲਈ ਭਾਵ ਜੋ ਪਾਠਾਂ ਕੋ ਲਕ ਮੇਂ ਜੋਨੇ ਵਾ ਰਾਣੀ ਕੀ ਤੜਾਗੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਵੇਹ ਭੀ ਤੋੜ ਲੇਤੇ ਹੈ ॥ ੧੪੪ ॥

ਕਬੀਰ ਬੈਸਨੋਂ ਹੁਆ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਮਾਲਾ ਮੇਲੀ ਚਾਰਿ ॥

ਕਿਸੀ ਪਾਖੰਡੀ ਵੈਸਨਵ ਕੋ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇਕਰ ਪਾਖੰਡ ਜੋ ਵੈਸਨੋਂ ਭਯਾ ਤੋ ਕਿਆ ਹੁਆ ਐ ਇਖਲਾਵੇ ਹੋਤ ਬੰਦਨ ਤੁਲਸੀ ਕਪੂਰ ਕੀਆ (ਚਾਰ) ਸੁੰਦਰ ਮਾਲਾ ਭੀ ਗਲ ਮੈਂ (ਮੇਲੀ) ਪਹਰ ਲਈ ਹੈ ॥

ਬਾਹਰਿ ਕੰਚਨ ਬਾਰਹਾ ਭੀਤਰਿ ਭਰੀ ਭੰਗਾਰ ॥ ੧੪੫ ॥

ਜੋ ਐਸਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਹਰ ਤੇ ਬਾਰਹ ਬੰਨੀ ਕੇ ਸੂਰਨ ਕਾ ਭੂਖਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵੈ ਐ ਤਿਸ ਕੇ ਅੰਤਰ ਲਾਖ (ਭੰਗਾਰ) ਸੇਕ ਨਾਲ ਢਾਲ ਕਰਕੇ ਭਰੀ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਅੰਤਰ ਸੇ ਭਗਤੀ ਤੇ ਚੀਨ ਹੈ ॥ ੧੪੫ ॥

ਕਬੀਰ ਰੋੜਾ ਹੋਇ ਰਹੁ ਬਾਟ ਕਾ ਤਜਿ ਮਨ ਕਾ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਮਨ ਕੋ ਅਭਿਮਾਨ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਰਸਤੇ ਕਾ ਰੋੜਾ ਹੋ ਰਹ ਭਾਵ ਅਤੀ ਨਿਮਤਾਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਐਸਾ ਕੋਈ ਦਾਸ ਹੋਇ ਤਾਹਿ ਮਿਲੈ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੧੪੬ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹਰੀ ਕਾ ਦਾਸ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਕੋ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪੬ ॥

ਕਬੀਰ ਰੋੜਾ ਹੁਆ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਪੰਥੀ ਕਉ ਦੁਖੁ ਦੇਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਰੋੜਾ ਹੁਆ ਤਾ ਕਿਆ ਭਇਆ ਜੋ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਦੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਵਧੂਤ ਦੋਕਰ ਭੇਖ ਧਾਰੀਓਂ ਕੋ ਤਰਕ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਐਸਾ ਤੇਰਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਜਿਉ ਧਰਨੀ ਮਹਿ ਖੇਹੁ ॥ ੧੪੭ ॥

ਹੇਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾਦਾਸ ਐਸਾਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰਧਰਨੀ ਮੈਂ ਖੇਹਹੋਤੀਹੋ ਭਾਵਹੋਤਾ ਕੋਤਿਆਗਕਰਤੇਰਾਦਾਸਹੋਤਾਹੈ ॥ ੧੪੭ ॥

ਕਬੀਰ ਖੇਹ ਹੁਈ ਤੋ ਕਿਆ ਭਇਆ ਜਉ ਉਛਿ ਲਾਗੈ ਅੰਗ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਖੇਹ ਵਤ ਬ੍ਰਿਤੀ ਭਈ ਤੋ ਭੀ ਕਿਆ ਹੁਆ ਜੋ ਉਤ ਕਰ ਅੰਗ ਕੋ ਲਾਗਨੋਂ ਲਗੀ ਭਾਵ ਸੁਆਹ ਮੈਂ ਲੇਟਾ ਰਹਿਆ ਐ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਬੋਝੀ ਅਵਗਿਆ ਕਰੀ ਤਬ ਉਨ ਕੇ ਉਸ ਕੇ ਗਲ ਪੈਗਿਆ ॥

ਹਰਿ ਜਨੁ ਐਸਾ ਚਾਹੀਐ ਜਿਉ ਪਾਨੀ ਸਰਬੰਗ ॥ ੧੪੮ ॥

ਹਰੀ ਕਾ (ਜਨੁ) ਦਾਸ ਐਸਾ ਚਾਹੀਏ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰਪਾਨੀ ਸਰਬ ਅੰਗੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਨ ਹੀ ਸਪਰਸ਼ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪੮ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਨੀ ਹੁਆ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਸੀਰਾ ਤਾਤਾ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇਕਰ ਪਾਨੀ ਵਤ ਭੀ ਭਯਾ ਤੋ ਕਿਆ ਹੁਆ ਜੇਕਰ ਸੀਤਲ ਐ ਤਪਤਵਾਨ ਹੋਤਾ ਰਹਾ ਭਾਵ ਸਤੇ ਰਜੋਂ ਤਮੋਂ ਸੇ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਕੋਪ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਸੀਤਲ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ॥

ਹਰਿ ਜਨੁ ਐਸਾ ਚਾਹੀਐ ਜੈਸਾ ਹਰਿ ਹੀ ਹੋਇ ॥ ੧੪੯ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਜਨ ਐਸਾ ਚਾਹੀਤਾ ਹੈ ਜੈਸਾ ਹਰਿ ਆਪ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹਰੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋਵੇ ॥ ੧੪੯ ॥

ਊਚ ਭਵਨ ਕਨ ਕਾਮਨੀ ਸਿਖਰਿ ਧੁਜਾ ਫਹਰਾਇ ॥

ਯਦਪਿ ਉਚੇ ਘਰ ਭੀ ਹੋਵੈ ਐ (ਕਨ) ਅੰਨ ਆਦੀ ਪਦਾਰਥ ਐ (ਕਾਮਨੀ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਭੀ ਹੋਵੈ ਪੁਨਾ ਮੰਦਰੋਂ ਕੇ ਸਿਖਰ ਕਰੋੜੋਂ ਕੀਆ ਧੁਜਾ ਭੀ ਵਹਰਾਵਤੀਆ ਹੋਵੈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਭਲੀ ਮਧੂਕਰੀ ਸੰਤ ਸੰਗ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੧੫੦ ॥

ਤਿਸਤੇ (ਮਧੂਕਰੀ) ਭਿਖਨਾ ਮਾਗ ਕਰ ਖਾਣੀ ਭਲੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵੈ ਭਾਵ ਜਦਪਿ ਐਸਾ ਈਸ਼ਰਜ ਭੀ ਹੋਵੈ ਤੋ ਭੀ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੫੦ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਟਨ ਤੇ ਦੂਜਰੁ ਭਲਾ ਰਾਮ ਭਗਤ ਜਿਹ ਨਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ(ਪਾਨ)ਸ਼ਿਰਸੇ ਉਜਾੜ ਕਾ ਰਹਿਲਾਹੀ ਭਲਾਹੈ ਜਿਸਅਸਥਾਨਮੈਂ ਰਾਮਕੀਭਗਤੀਹੋਈਹੈ॥

ਰਾਮ ਸਨੇਹੀ ਧਾਹਰਾ ਜਮ ਪੁਰੁ ਮੇਰੇ ਭਾਂਇ ॥ ੧੫੧ ॥

ਜੇ ਅਸਥਾਨ ਰਾਮਜੀ ਕੇ ਪਜਾਰੇ ਭਗਤੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹੋਜੇਮੇਰੇ(ਭਾਇ)ਭਾਏ ਜਮਪੁਰੀਕੇ ਸਮਨਭਾਵ ਭੈਲਾਯਕਰੀ॥੧੫੨॥

ਕਬੀਰ ਚੀਗ ਜਮਨ ਕੇਅੰਤਦੇ ਸਹਜ ਸੁੰਨ ਕੇ ਘਾਟ ॥

ਤਹਾ ਕਬੀਰੈ ਮਤੁ ਕੀਆ ਖੋਜਤ ਮੁਨਿ ਜਨ ਥਾਟ ॥ ੧੫੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਤਖਨ ਚੀਗਾ ਜਮਨਾ ਕੇ ਅੰਤੀਰ ਜੋ ਪਵਿਤ੍ਰ ਧਰਤੀ ਹੈ ਸੋ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਜੋ (ਸੁੰਨ) ਬੋਲੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਇਕੰਤ (ਘਾਟ) ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਵਾ ਚੀਗਾ ਜਮਨਾ ਇਜਾ ਪਿਗਲਾ ਕੇ ਬੀਰ ਜੋ ਸੁਖਮਨਾ ਹੈ ਤਿਨ ਤੀਨੋਂ ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮ ਕਰਕੇ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸੁੰਨ ਕਾ ਘਾਟ ਜੋ ਦਸਮਵਾਰ ਹੈ (ਤਹਾ ਕਬੀਰੈ ਮਤੁ ਕੀਆ) ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਹਾ ਹਮਨੇ ਇਸਥਿਤੀ ਕਾ (ਮਤੁ) ਅਸਥਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਚੀਗਾ ਭਗਤੀ ਐ (ਜਮਨਾ) ਕਰਮ ਕਾਂਝ ਤਿਨ ਬੋਲੋਂ ਕੇ ਅੰਤੀਰ ਜੋ (ਸਹਜ) ਸਾਂਤ ਰੂਪ (ਸੁੰਨ) ਅਭਰਤਾ ਕਾ (ਘਾਟ) ਰਸਤਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਹਾ ਮੇਰੇ ਨਿਜ ਮਨ ਕੋ(ਮਤੁ) ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਰਸਤੇ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਮੁਨੀ ਜਨ ਭੀ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ॥ ੧੫੨ ॥

ਕਬੀਰ ਜੈਸੀ ਉਪਜੀ ਪੇਡ ਟੇ ਜਉ ਝੈਸੀ ਨਿਬਹੈ ਓੜਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵਈਰਾਯਾਨ ਕੋ (ਪੇਡ) ਆਇ ਸੇ ਉਪਜੀ ਹੇ ਜੇਕਰ ਝੈਸੀ (ਓੜਿ) ਅੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਭ ਜਾਵੇ ॥

ਹੀਰਾ ਕਿਸ ਕਾ ਬਾਪੁਰਾ ਪੁਜਹਿ ਨ ਰਤਨ ਕਰੋੜਿ ॥ ੧੫੩ ॥

ਤਬ ਏਕ ਹੀਰਾ ਤਿਸਕੇ ਆਗੇ (ਕਿਸਕਾ) ਬਿਆ (ਬਾਪੁਰਾ) ਵਿਚਾਰਾ ਹੈ ਕਰੋੜੋਂ ਰਤਨ ਭੀ ਤਿਸਕੇ ਤੁਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫੩ ॥

ਕਬੀਰਾ ਏਕੁ ਅਚੰਭਉ ਦੇਖਿਓ ਹੀਰਾ ਹਾਟ ਬਿਕਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਨੇ ਏਕ ਅਸਚਰਜ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਹੀਰਾ ਟੁਕਾਨੋਂ ਪਰ ਵਿਕ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਅਨਅਧਿਕਾਰੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਨਜਨਹਾਰੇ ਬਾਹਰਾ ਕਉਣੀ ਬਦਲੈ ਜਾਇ ॥ ੧੫੪ ॥

ਜੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਹੀਰਾ ਬਨਜਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕੋਭੀ ਕੇ ਬਦਲੇ ਮੈਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਰੂਪ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਰਧਾ ਰੂਪੀ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫੪ ॥

ਕਬੀਰਾ ਜਹਾ ਗਿਆਨੁ ਤਹ ਧਰਮੁ ਹੈ ਜਹਾ ਬੁਠੁ ਤਹ ਪਾਪੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਹਾ (ਗਿਆਨੁ) ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੀ ਗਿਆਤ ਹੈ ਤਹਾ ਧਰਮ ਹੈ ਐਰ ਜਹਾ ਬੁਠ ਹੈ ਤਹਾ ਪਾਪ ਕਾ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥

ਜਹਾ ਲੋਭੁ ਤਹ ਕਾਲੁ ਹੈ ਜਹਾ ਖਿਮਾ ਤਹ ਆਪਿ ॥ ੧੫੫ ॥

ਐਰ ਜਹਾ ਲੋਭ ਹੈ ਤਹਾ ਕਾਲ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ ਐਰ ਜਹਾ ਖਿਮਾ ਹੈ ਤਹਾ ਆਪ ਹੀ ਹਰੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫੫ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਇਆ ਤਲੀ ਤ ਕਿਆ ਭਇਆ ਜਉ ਮਾਨੁ ਤਜਿਆ ਨਹੀ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਾਯਾ ਕੋ ਤਿਆਗਿਆ ਭਾਵ ਅਗਤ ਭਯਾ ਤੇ ਕਿਆ ਹੁਆ ਜੋ ਮਨ ਕਾ (ਮਾਨ) ਹੰਕਾਰ ਤਿਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ॥

ਮਾਨ ਮੁਨੀ ਮੁਨਿਵਰ ਗਲੇ ਮਾਨੁ ਸਭੈ ਕਉ ਖਾਇ ॥ ੧੫੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਨੀਸਰੋਂ ਵਿਚੋਂ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਮੁਨੀ ਸੇ ਜੋ ਭੀ ਇਸ (ਮਾਨ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਗਲੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਮਾਨ ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਖਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੧੫੬ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ਸਬਦੁ ਜੁ ਬਾਹਿਆ ਏਕੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋ ਮੁਖ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਏਕ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬਾਣ ਮੇਰੇ ਤਾਂਈ ਚਲਾਇਆ ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਲਾਗਤ ਹੀ ਭੁਇ ਮਿਲਿ ਗਇਆ ਪਰਿਆ ਕਲੇਜੇ ਛੇਕੁ ॥ ੧੫੭ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਲਾਗਣੇ ਤੇ ਹੀ ਮੈਂ (ਭੁਇ) ਭੁੱਖਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕੀ ਅਵਧੀ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਬੀਰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੂੰ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਕਲੇਜੇ ਮੈਂ ਛੇਕ ਪਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਝੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੧੫੭ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਚਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਆ ਕਰੈ ਜਉ ਸਿਖਾ ਮਹਿ ਬੂਕੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਿਆ ਕਰੈ ਜੇਕਰ ਸਿਖੋਂ ਵਿਖੇ ਹੀ (ਬੂਕ) ਫੁਲ ਹੋਵੇ ॥

ਅੰਧਿ ਏਕ ਨ ਲਾਗਈ ਜਿਉ ਥਾਂਸੁ ਬਜਾਈਐ ਫੁਕ ॥ ੧੫੮ ॥

ਅਗਿਆਨ ਕਰਹੇ ਅੰਧਿ ਹੁਏ ਕੇ ਏਕ ਭੀ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪ ਬਾਨ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ ਜਿਸੇ ਥਾਂਸ ਮੈਂ ਫੁਕ ਬਜਾਈ ਹੁਈ
ਫੁਸਰੀ ਭਰਵ ਨਿਕਸ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੇਸੇ ਉਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਉਪਦੇਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫੮ ॥

ਕਬੀਰ ਹੀ ਹੈ ਬਾਹਨ ਸਘਨ ਘਨ ਛਤ੍ਰਪਤੀ ਕੀ ਨਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਹੈ) ਘੋੜੇ ਐ (ਹੈ) ਹਾਥੀ ਆਈ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਅਭਯੰਤ ਅਸਵਾਦੀਆ ਜਿਸ
ਕੇ ਹੋਵੇ ਐਸੇ ਈਸ੍ਵਰਜ ਵਾਲੇ (ਛਤ੍ਰਪਤੀ) ਚੜ੍ਹਵਰਤੀ ਰਾਜਾ ਕੀ ਜੋ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪਦਾਰਥੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਹੈ ॥

ਤਾਸੁ ਪਟੰਤਰ ਨਾ ਪੂਜੈ ਹਰਿ ਜਨ ਕੀ ਪਨਿਹਾਰਿ ॥ ੧੫੯ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ (ਜਨ) ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਵਾਸੀ (ਪਨਿਹਾਰੀ) ਪਾਨੀ ਭਰਨੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ (ਪਟੰਤਰ) ਬਰਾਬਰ ਉਹ ਛਤ੍ਰਪਤੀ
ਰਾਜਾ ਕੀ ਰਾਣੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥ ੧੫੯ ॥

ਕਬੀਰ ਨ੍ਰਿਪ ਨਾਰੀ ਕਿਉ ਨਿੰਦੀਐ ਕਿਉ ਹਰਿ ਚੇਰੀ ਕਉ ਮਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਨ੍ਰਿਪ) ਰਾਜਾ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਕਿਉ ਨਿੰਦੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਵਾਸੀ ਕਾ ਮਾਨ ਕਿਉਂ
ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥

ਓਹੁ ਮਾਂਗ ਸਵਾਰੈ ਬਿਖੈ ਕਉ ਓਹੁ ਸਿਮਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੧੬੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਤੋ ਵਿਸੇ ਭੋਗਨੇ ਕੋ ਅਸਤਕ ਪਰ ਮਾਂਗੋਂ ਕੋ ਸਵਾਰਤੀ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਿੰਗਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਵੇਹ ਹਰੀ ਜਨੋਂ
ਕੀ ਵਾਸੀ ਪਾਨੀ ਭਰ ਕਰ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੀ ਹੈ। ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ
ਨ੍ਰਿਪਨਾਰੀ ਕੋ ਨਿੰਦੀਤਾ ਹੈ ਐ ਹਰਿ ਚੇਰੀ ਕਾ ਮਾਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬੦ ॥

ਕਬੀਰ ਬੁਨੀ ਪਾਈ ਬਿਤਿ ਭਈ ਸਤਿਗੁਰ ਬੰਧੀ ਪੀਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਨਿਸਰੇ ਰੁਪੀ ਬੰਮੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਪੀਰਜਤਾ ਬੰਧੀ ਤਬ ਅੰਤਸਕਰਨ
ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਹੋਤੀ ਭਈ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਹੀਰਾ ਬਨਜਿਆ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਤੀਰ ॥ ੧੬੧ ॥

ਔਰ ਤਬ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾ ਕਰਕੇ (ਕਬੀਰ) ਬਡਾ ਉਤਮ ਹੀਰਾ ਬਨਜਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਨਿਜ
ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧੬੧ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਹੀਰਾ ਜਨ ਜਉਹਰੀ ਲੋਕੈ ਮਾਂਡੈ ਹਾਟ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀਰਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੋ ਲੋਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਜਨ ਜੋ ਸੰਤ ਹੈਂ ਸੋ ਜਵਾਹਰੀ
ਆਗੇ ਦੁਕਾਨ ਪਾਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਲੋਕਰ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਦੁਕਾਨ ਮੈਂ (ਮਾਂਡੈ) ਲਿਖਤੇ ਭਾਵ
ਧਾਰਨ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਬ ਹੀ ਪਾਈਆਹਿ ਪਾਰਖੂ ਤਬ ਹੀਰਨ ਕੀ ਸਾਟ ॥ ੧੬੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਅਧਿਕਾਰੀ ਰੂਪ ਪਾਰਖੂ ਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਬ ਨਾਮ ਐ ਗਿਆਨ ਹੀਰੀਓਂ ਕੀ (ਸਾਟ) ਕਦਰ ਪੜਤੀ ਹੈ ॥ ੧੬੨ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਮ ਪਰੇ ਹਰਿ ਸਿਮਰੀਐ ਐਸਾ ਸਿਮਰਹੁ ਨਿਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜੀਸੇ ਕੰਮ ਪੜੇ ਤੇ ਹਰੀਕੋ ਸਿਮਰੀਤਾ ਹੈ ਐਸੇ ਜਬ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਤੁਮ ਤਿਸਕਾ ਸਿਮਰਨ
ਕਰੋ ॥

ਅਮਰਾਪੁਰ ਬਾਸਾ ਕਰਹੁ ਹਰਿ ਗਇਆ ਬਹੋਰੈ ਬਿਤ ॥ ੧੬੩ ॥

ਤਬ ਤੁਮ ਅਮਰਾਪੁਰੀ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰੋਗੇ ਐ ਹਰੀ ਤੁਮਾਰਾ ਸ਼ਾਸਾਂ ਰੂਪੀ ਧਨ ਗਿਆ ਹੁਆ ਪੁਨਾ (ਬਹੋਰੈ) ਸੇਫ਼ ਦੇਵੇਗਾ
ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ ॥ ੧੬੩ ॥

ਕਬੀਰ ਸੇਵਾ ਕਉ ਦੁਇ ਭਲੇ ਏਕੁ ਸੰਤੁ ਇਕੁ ਰਾਮੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਕੋ ਦੋ ਹੀ ਭਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਕੋਨ ਏਕ ਤੋ ਸੰਤ ਔਰ ਏਕ ਰਾਮ ॥

ਰਾਮੁ ਜੁ ਦਾਤਾ ਮੁਕੁਤਿ ਕੋ ਸੰਤੁ ਜਪਾਵੈ ਨਾਮੁ ॥ ੧੬੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਮ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤੋ ਮੁਕਤ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬੪ ॥

ਕਬੀਰ ਜਿਹ ਮਾਰਗੀ ਪੰਡਿਤ ਗਏ ਪਾਛੈ ਪਰੀ ਬਹਿਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰਮ ਕਾਂਡ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪੰਡਤ ਗਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਪੀਛੈ ਔਰ ਜੀਵੇ ਕੀ ਭੀ ਵਹੀਰ
ਪੜ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਿਨਕੋ ਕਰਮਕਾਂਡੀ ਦੇਖਕਰ ਔਰ ਜੀਵ ਭੀ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਲਗ ਪੜੇ ਹੈ ॥

ਇਕ ਅਵਧਟ ਘਾਟੀ ਰਾਮ ਕੀ ਤਿਹ ਚੜਿ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰ ॥ ੧੬੫ ॥

ਇਕ (ਅਵਘਟ) ਔਖੀ ਜੋ ਰਾਮ ਕੀ ਧ੍ਰਮ ਰੂਪ ਘਾਟੀ ਹੈ ਤਿਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਮੈਂ ਚੜ੍ਹ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥ ੧੬੫॥

ਕਬੀਰ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦੋਖੇ ਮੂਆ ਚਾਲਤ ਕੁਲ ਕੀ ਕਾਨਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਦੁਨੀਆ ਕੇ ਦੋਸੈਂ ਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਔ ਕੁਲ ਕੀ ਕਾਨ ਮੈਂ ਹੀ ਚਲਤਾ ਹੂਆ ਮਰ ਗਿਆ ॥

ਤਬ ਕੁਲ ਕਿਸ ਕਾ ਲਾਜਸੀ ਜਬ ਲੇ ਧਰਹਿ ਮਸਾਨਿ ॥ ੧੬੬ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਤਬ ਕਿਸ ਕੁਲ ਕਾ (ਲਾਜਸੀ) ਲਾਜਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜਬ ਤੁਝ ਕੋ ਲੈਕਰ ਮਸਾਨ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਧਰ ਦੇਵੈਗੇ ॥ ੧੬੬ ॥

ਕਖਾਰ ਭੂਥਹਿਰੀ ਰੇ ਬਾਪੁਰੇ ਬਹੁ ਲੋਗਨ ਕੀ ਕਾਨਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਬਾਪੁਰੇ) ਵਿਚਾਏ ਜੀਵ ਬਹੁਤ ਲੋਕੋਂ ਕੀ ਕਾਨ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਨਾਮ ਜਪੇ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਭੂਥ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਪਾਰੋਸੀ ਕੇ ਜੋ ਹੂਆ ਤੂ ਅਪਨੇ ਭੀ ਜਾਨੁ ॥ ੧੬੭ ॥
ਤਾਤੇ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਛੋਜੀ ਕੇ ਹੂਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੋਂ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਪਰ ਭੀ ਹੂਆ ਹੀ ਜਾਣ ਭਾਵ ਯੋਗ ਔਰ ਕੋ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋਤਿਆ ਦੇਖ ਕਰ ਅਪਨੀ ਮ੍ਰਿਤੁ ਭੀ ਨਿਕਰ ਹੀ ਸਮਝ ॥ ੧੬੭ ॥

ਕਬੀਰ ਭਲੀ ਮਧੂਕਰੀ ਨਾਨਾ ਬਿਧਿ ਕੋ ਨਾਜੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ (ਮਧੂਕਰੀ) ਮਾਯਾ ਕਰ ਹੋਈ ਖਾਣੀ ਭਲੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਮੈਂ ਨਾਨਾ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਔਨ ਬਨਿਆ ਹੂਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਲਿਆਦਾ ਹੂਆ ਪਵਿਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਦਾਵਾ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਹੀ ਬਡਾ ਦੇਸੁ ਬਡਾ ਰਾਜੁ ॥ ੧੬੮ ॥
ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕੋਈ ਦਾਵਾ ਨਹੀ ਹੋਤਾ ਬਡਾ ਦੇਸ ਔ ਬਡਾ ਹੀ (ਰਾਜ) ਹੁਕਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗਕ੍ਰਿਸੀਦੇਸ ਮੈਂ ਜਾਵੇ ਕੋਈ ਭਿਖਾ ਮਾਗਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਅਟਕਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਔ ਸਭੀ ਸੰਤ ਜਾਨ ਕਰ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੬੮ ॥

ਕਬੀਰ ਦਾਵੇ ਦਾਝਨੁ ਹੋਤੁ ਹੈ ਨਿਰਦਾਵੈ ਰਹੈ ਨਿਸੰਕ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਾਵੇ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਦਾਝਨ) ਜਲਨਤਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਨਿਰਦਾਵੈ ਹੋਕੇ ਨਿਸੰਕ ਰਹੇ ॥

ਜੋ ਜਨ ਨਿਰਦਾਵੈ ਰਹੈ ਸੋ ਗਨੈ ਇੰਦ੍ਰ ਸੋ ਰੰਕ ॥ ੧੬੯ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਜੋਪੁਰਜ ਨਿਰਦਾਵੈ ਹੋਕਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋ ਇੰਦ੍ਰ ਸਦ੍ਰਸੋਂ ਕੋ ਰੰਕ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬੯ ॥

ਕਬੀਰ ਪਾਲਿ ਸਮੁਹਾ ਸਰਵਰੁ ਭਰਾ ਪੀ ਨ ਸਕੈ ਕੋਈ ਨੀਰੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਪਾਲਿ) ਵਣਾ ਅਰਥਾਤ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਰਾਖਨੇ ਹਾਰੇ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਜਲ ਕਰਕੇ ਮੂੰਹੋਂ ਮੂੰਹ ਭਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤਿ ਭੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਨਾਮ ਜਲ ਕੋ ਭਾਗੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਅਭਿਆਨੀ ਜੀਵ ਪਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਭਾਗ ਬਡੇ ਤੇ ਪਾਇਓ ਤੂ ਭਰਿ ਭਰਿ ਪੀਉ ਕਬੀਰ ॥ ੧੭੦ ॥
ਤਾਤੇ ਹੇ ਮਨ ਤੈਨੇ ਬਣੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਜੋ ਨਾਮ ਜਲ ਸਤਸੰਗ ਸੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅਬ ਤੂੰ ਕਾਨੋਂ ਰੂਪੀ ਭੋਨਿਓ ਵਾਰਾ ਭਰ ਭਰ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਸ੍ਵਨ ਕਰਕੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਾਨ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥ ੧੭੦ ॥

ਕਬੀਰ ਪਰਭਾਤੇ ਤਾਏ ਖਿਸਹਿ ਤਿਉ ਇਹੁ ਖਿਸੈ ਸਰੀਰੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪ੍ਰਾਤਹਕਾਲ ਸਮੇਂ ਤਾਏ (ਖਿਸਹਿ) ਛਪ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਹ ਸਰੀਰ ਛਪ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਏ ਦੁਇ ਅਖਰ ਨਾ ਖਿਸਹਿ ਸੋ ਗਹਿ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰੁ ॥ ੧੭੧ ॥
ਏਹ ਰਾਗ ਤੇ ਮੰਮਾ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਦੋ ਅਖਰ ਹੈਂ ਸੋ ਨਹੀਂ (ਖਿਸਹਿ) ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜੋ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਤੇ ਬਡਾ ਹੈ ਵਾ ਸੋ ਹਮ ਗ੍ਰਹਣ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭੧ ॥

ਕਬੀਰ ਕੋਠੀ ਕਾਨ ਕੀ ਦਹਵਿਸਿ ਲਾਗੀ ਆਗਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਜੋ ਕਾਨ ਕੀ ਕੋਠੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਤੇ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਪੰਡਿਤ ਪੰਡਿਤ ਜਲਿ ਮੁਏ ਮੂਰਖ ਉਬਰ ਭਾਗਿ ॥ ੧੭੨ ॥
ਪੰਡਿਤ ਜੋ ਚਤਰ ਹੈਂ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਦਨਾ ਵਾਲੇ ਦੇਹ ਅਭਿਆਨੀ ਸੋ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਇ ਮੈਂ ਜਲ ਮੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਮੂਰਖ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਿਦਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਔ ਅਭਿਆਨ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਸੋ ਜਗਤ ਮੈਂ ਭਾਜ ਕੇ (ਉਬਰੇ) ਬੰਦੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭੨ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਸਾ ਦੂਰਿ ਕਰੁ ਕਾਗੁਣੁ ਦੇਹੁ ਬਿਹਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸੰਸੇ ਕੇ ਦੂਰਿ ਕਰਕੇ ਸੁਖ ਕਾਗੁਣੁ ਕੇ ਭਾਵੁ ਭਾਸਤੋਂ ਕੇ ਭੀ ਵਹਾਇ ਦੇਹੁ ਅਰਥਾਤ
ਤਿਆਗਨ ਕਰ ਦੇਹੁ ॥

ਬਾਵਨ ਅਖਰ ਸੋਧਿਕੇ ਹਰਿ ਚਰਨੀ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥ ੧੭੨ ॥
ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵੇਦ ਬਾਵਨ ਅਖਰ ਸੋਧਿਕੇ ਤਿਨਕੇ ਸਿਧਾਂਤ ਕੇ (ਸੋਧਿ) ਚੀਰਨੁ ਬਰ ਹੁਈ ਕੇ ਚਰਨੀ
ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਇ ॥ ੧੭੩ ॥

ਕਬੀਰ ਸੰਤੁ ਨ ਛਾਡੈ ਸੰਤਈ ਜਉ ਕੈਟਕ ਮਿਲਹਿ ਅਸਿਤੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਦਪਿ ਕੈਟਾਨਕਟ ਅਸਿਤੁ ਭੀ ਤਿਨਕੇ ਅਸਿਤੁ ਮਿਲੈ ਭਾਵ ਜੇਕਰ ਸਾਕਤੁ ਭੀ ਮਿਲੈ ਤਦਪਿ
ਸੰਤ ਅਪਨੀ ਸੰਤਤਾਈ ਕੇ ਨਹੀਂ ਛੱਡਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਲਿਆਗਰੁ ਰੂਪਗਮ ਬੇਢਿਓਤ ਸੀਤਲਤਾ ਨ ਤੰਜੀਤੁ ॥ ੧੭੪ ॥
ਜੇਸੇ (ਮਲਿਆਗਰੁ) ਬੰਦਨ ਅਨੇਕ (ਰੂਪਗਮ) ਸਰਪੋਂ ਕਰਕੇ ਪਰਵਾਰਿਆ ਹੋਏ ਤੇ ਭੀ ਉਹ ਬੰਦਨ ਅਪਨੀ ਸੀਤਲਤਾ
ਕੇ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਸਾਕਤੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸੰਤ ਅਪਨੇ ਸਾਧਤ ਸੁਭਾਵ ਕੋ ਨਹੀਂ ਤਿਆਗਤੇ ਹੈਂ ਬੰਦਨ ਸਮ ਆਰ ਕੇ
ਭੀ ਸੀਤਲ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭੪ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਭਇਆ ਪਾਇਆ ਬ੍ਰਹਮਗਿਆਨੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਬ੍ਰਹਮ ਗਿਆਨ ਕੇ ਹਮਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਬਹਮਾਰਾ ਮਨ ਸੀਤਲ ਭਯਾ ਹੈ
ਜਿਨਿ ਜੁਆਲਾ ਜਗੁ ਜਾਹਿਆ ਸੁਜਨਕੇ ਉਦਕੁ ਸਮਾਨਿ ॥ ੧੭੫ ॥

ਜਿਸਆਯਾ ਰੂਪੀਅਗਨੀ ਨੇ ਜੁਗਤ ਕੇ ਜਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਜੇਸੇ ਜਨ ਕੇ ਵਾ ਸੰਤੋਂ ਕੇ (ਉਦਕ) ਜਲ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੋ
ਜਾਤੀ ਭਈ ਹੈ ਭਾਵ ਮੋਹ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ॥ ੧੭੫ ॥

ਕਬੀਰ ਮਰੀ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਕੀ ਜਾਨੈ ਨਾਹੀ ਕੋਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਬਾਜੀ ਵਤ ਜੇਸੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਸਾਰੀ) ਰਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਔਰ
ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਕੈ ਜਾਨੈ ਆਪਨ ਧਨੀ ਕੈ ਦਾਸੁ ਦੀਵਾਨੀ ਹੋਇ ॥ ੧੭੬ ॥
ਕੈ ਤੇ ਆਪ ਹੀ ਇਸਕ (ਧਨੀ) ਸਾਲਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸੇ ਦਾਸ ਕੀ ਤਿਸੇ ਕੇ ਨਾਮ ਰੰਗ ਸੋਂ ਰੂਪੀ
(ਦੀਵਾਨੀ) ਮੰਜਰਾਨੀ ਭਈ ਹੈ ਉਹ ਸੰਤ ਜਨ ਇਸੇ ਸੰਸਾਰ ਬੰਸੀਕੇ ਅਸੰਤ ਰੂਪ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭੬ ॥

ਕਬੀਰ ਭੁਲੀ ਭਈ ਜੋ ਭਉ ਪਰਿਆ ਦਿਸਾ ਗਈ ਸਭ ਭੁਲਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭੁਲੀ ਭਈ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸੇ ਸੁਖੀ ਕਾ ਭੈ ਰਿਦੇਸੇ ਪਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸੇ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਦੀ ਦਿਸਾ
ਸਭ ਭੁਲ ਗਈ ਹੈ ॥

ਓਰਾਂ ਚਾਰਿ ਪਾਨੀ ਭਇਆ ਜਾਇ ਮਿਲਿਓ ਵਲਿ ਕੁਲਿ ॥ ੧੭੭ ॥
ਜੇਸੇ (ਓਰਾਂ) ਗਯਾ ਗਲ ਕਰਕੇ ਜਬ ਪਾਨੀ ਰੂਪ ਭਇਆ ਹੈ ਤਬ ਵਲਿ ਕਰ ਕੁਲ ਸੋ ਜਾਇ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਤੇਸੇ ਭੇਵਾਨ
ਪੁਰਸ਼ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤਿਆਗ ਕਰ ਕੇਵਲ ਰੇਤਨ ਹੁਆ ਹੈ ਤਤਿ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪੀ ਕੁਲ ਸੋ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧੭੭ ॥

ਕਬੀਰਾ ਦੂਰਿ ਸਕੋਲ ਕੈ ਪੁਰੀਆ ਬਾਧੀ ਦੇਹ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ (ਦੂਰਿ) ਮਿਟੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਆਦੀ ਪਾਰ ਤਤੋਂ ਕੇ ਇਕਤ ਕਰਕੇ (ਆ) ਵਿਸੇਸ
ਕਰਕੇ ਦੇਹ ਰੂਪੀ ਪੁਰੀ ਬਾਧੀ ਹੈ ॥

ਦਿਵਸ ਚਾਰਿ ਕੇ ਪੇਖਨਾ ਅੰਤਿ ਖੇਹ ਕੀ ਖੇਹ ॥ ੧੭੮ ॥
ਜੋ ਚਾਰ ਦਿਨ ਕਾ ਹੀ (ਪੇਖਨਾ) ਪੁਤਲੀ ਭਾਵ ਖੇਡ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਖੇਹ ਕੀ ਰਚੀ ਹੋਈ ਦੇਹ ਖੇਹ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋਇ
ਜਾਇਗੀ ਭਾਵ ਨਾਸ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ॥ ੧੭੮ ॥

ਕਬੀਰ ਸੂਰਜ ਚਾਂਦ ਕੋ ਉਦੈ ਭਈ ਸਭ ਦੇਹ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੂਰਜ ਅੰਦਰਮਾ ਕੇ ਉਦੈ ਅਸਤ ਸੋ ਭਾਵ ਦਿਨ ਅੰਤ ਮੇਰੀ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਹ ਹੋਈਆ ਹੈ ॥
ਚੁਓਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਬਿਨੁ ਮਿਲਿ ਪਲਾਇ ਭਈ ਸਭ ਖੇਹ ॥ ੧੭੯ ॥

ਗੁਰੇ ਵਾਰੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਮਿਲਿ ਬਿਨੁ ਭਾਵ ਭਜਨ ਕਰੇ ਸੇ ਬਿਨੁ ਪੁਨਾਇਹ ਦੇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਪਲਾਇ ਕਰ ਖੇਹ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ
ਭਾਵ ਨਿਸਵਲ ਭਈ ਹੈ ॥ ੧੭੯ ॥
ਜਹ ਅਨਭਉ ਤਹ ਭੈ ਨਹੀ ਜਹਾਭਉ ਤਹ ਹਰਿ ਨਾਹਿ ॥

ਜਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਅਨਭਉ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਆਦੀ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸ ਅਗਿਆਨੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ(ਤਹ) ਤਿਸ ਕੇ ਭੈ ਬਨਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਕਹਿਓ ਕਬੀਰ ਬਿਚਾਰਿ ਕੈ ਸੰਤ ਸੁਨਹੁ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੧੮੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਨੇ ਜੋ ਇਹ ਬਚਨ ਮਨ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਕਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਤੁਮ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੋ ॥ ੧੮੦ ॥

ਕਬੀਰ ਜਿਨਹੁ ਕਛੂ ਜਾਨਿਆ ਨਹੀ ਤਿਨ ਸੁਖ ਨੀਦ ਬਿਹਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਕਛ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਸਤੋ ਰੂਪ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਅਵਿਦਿਆ ਨਿਦਾ (ਵਿਹਾਇ) ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ਔ ਉਹ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ* ॥

ਹਮਹੁ ਜੁ ਬੁਝਾ ਬੁਝਨਾ ਪੂਰੀ ਪਰੀ ਬਲਾਇ ॥ ੧੮੧ ॥

ਐ (ਹਮਹੁ) ਅਸਮਾਦਿਕੋਂ ਨੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸਮਝਾ ਹੈ ਸੋ ਬੁਝਣਾ ਭਾਵ ਸਮਝ ਹੀ ਗਲ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਬਲਾਇ ਪੈ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧੮੧ ॥

ਕਬੀਰ ਮਾਰੇ ਬਹੁਤੁ ਪੁਕਾਰਿਆ ਪੀਰ ਪੁਕਾਰੈ ਅਉਰ ॥

ਜੋ ਵਈਰਾਗ ਸੇ ਹੀਨ ਹੈਂ ਸੋਈ (ਕਬੀਰ) ਬੜੇ (ਮਾਰੇ) ਮਾਝੇ ਹੈਂ ਸੋ ਤੇ ਬਹੁਤ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੀ ਹੈਂ ਭਾਵ ਧਾਰਨਾ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕੇਵਲ ਕਥਨ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਜੋ (ਪੀਰ) ਬੜੇ ਪ੍ਰਭੂ ਰੂਪ ਮਹਾਤਮਾਂ ਸੰਤ ਹੈਂ ਜੋ ਔਰ ਪੁਕਾਰ ਹੀ ਪੁਕਾਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਥਨ ਧਾਰਨਾ ਕੇ ਸਹਿਤ ਹੈ ॥

ਲਾਗੀ ਚੋਟ ਮਰੰਮ ਕੀ ਰਹਿਓ ਕਬੀਰਾ ਠਉਰ ॥ ੧੮੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੇਤੋਂ ਦੂਰੇ ਜਿਨ ਕੇ ਪਤੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਚੋਟ ਲਗੀ ਹੈ ਵਹੁ (ਠਉਰ) ਭੂਮਾ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਕੀ ਅਵਧੀ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧੮੨ ॥

*ਵਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਤ ਅਸਤੋ ਰੂਪ ਦੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਮਹਾ ਜਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੀ ਸੁਖ ਦੀ ਨੀਦ ਮੈਂ ਉਮਰ ਬੀਤਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਰਾਤੀ ਮੈਂ ਜਾਗ ਕਰ ਕਈ ਭੀ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਦਾ ਸੰਕਲਪ ਨਹੀਂ ਉਠਦਾ ਹੈ ਐ (ਹਮਹੁ) ਅਸਾ ਨੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਬੁਝਾ ਸਮਝਾ ਹੈ ਐ ਪਰਮੇਸਰ ਨੂੰ ਸਭਾ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤੇਹ ਨਮੋ ਕਲਾ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਬਲਾਇ ਪੈ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਅਸਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਿਆ ਹੀ ਰਾਤ ਬੀਤਾਈ ਹੈ ਲੀਦ ਦੇ ਸੁਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਵਾ ਵਹੁੜੀ ਵਿਭਟਾਤ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੋ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ ਚੋਟ (ਮਾਰੇ) ਮਾਰਨੇ ਦੇ ਬਹੁਤ ਪੁਕਾਰਤੇ ਅਰਥਾਤ ਦੁਖੀ ਹੋਕੇ ਰੂਠਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐ ਜਸ ਚੋਟ ਠੀਕੀ ਹੋਕੇ ਕਰ ਅਧਿਕ (ਪੀਰ) ਪੀਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਕ (ਔਰ) ਹੋਰ ਜਾਧਿਕ ਪੁਕਾਰਤਾ ਹੈ ਐ ਜਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਸੰਤ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਬਾਇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪੁਕਾਰ ਕਰਨ ਜੋਗਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਚੋਟ ਸੁਹੇਲੀ ਸੇਲ ਕੀ ਲਾਗਤ ਲੇਇ ਉਸਾਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਲਾਗਤਿਆ ਹੀ ਸ੍ਰਾਸੋਂ ਕੇ ਲੈ ਲੇਤੀ ਹੈ ਤਿਸ (ਸੇਲ) ਬਰਛੀ ਕੀ ਚੋਟ ਸਹਾਰਨੀ (ਸੁਹੇਲੀ) ਸੌਖੀ ਹੈ ॥

ਚੋਟ ਸਹਾਰੈ ਸਬਦ ਕੀ ਤਾਸੁ ਗੁਰੂ ਮੈ ਵਾਸ ॥ ੧੮੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਗੁਰੇ ਕੇ ਸਬਦ ਕੀ ਵਾ ਦੁਰਬਰਨ ਕੀ ਚੋਟ ਕੇ ਸਹਾਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮੁਖ ਕੇ ਗੁਰੂ ਵਤ ਹੈ ਔਰ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਵਾਸ ਹੂੰ ॥ ੧੮੩ ॥ ਕੋਈ ਮੁਲਾ ਉਹੇ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਬਾਗ ਦੇ ਰਹਾ ਥਾ ਤਿਸ ਕੇ ਪ੍ਰਬਾਇ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਬੀਰ ਮੁਲਾਂ ਮੁਨਾਰੇ ਕਿਆ ਚਢਹਿ ਸਾਂਈ ਨ ਬਹਰਾ ਹੋਇ ॥

ਮੁਲਾ ਮੁਨਾਰੇ ਪਰ ਰਢ ਕਰਕੇ ਹੂੰ ਕਿਉਂ ਬਾਗ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈਂ ਸਰਬ ਕਾ ਜੋ ਸਾਈ ਹੈ ਸੋ (ਬਹਰਾ) ਬੋਲਾ ਤੋ ਨਹੀਂ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਜਾ ਕਾਰਨਿ ਤੂੰ ਬਾਂਗ ਦੇਹਿ ਦਿਲ ਹੀ ਭੀਤਰਿ ਜੋਇ ॥ ੧੮੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਕੇ ਸੁਣਾਵਣੇ ਵਾਸਤੇ ਤੂੰ ਬਾਂਗ ਦੇਤਾ ਹੈਂ ਸੋ ਤੂੰ ਅਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਕੇ ਬੀਰ ਹੀ (ਜੋਇ) ਦੇਖ ॥ ੧੮੪ ॥

ਸੇਖ ਸਬੂਰੀ ਬਾਹਰਾ ਕਿਆ ਹਜ ਕਾਥੈ ਜਾਇ ॥

ਹੇ ਸੇਖ (ਸਬੂਰੀ) ਸੰਤੋਖ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਕਾਥੇ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਹਜ ਬੀ ਕੀਆ ਤੋ ਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥

ਕਬੀਰ ਜਾਕੀ ਦਿਲ ਸਾਬਤਿ ਨਹੀ ਤਾਕਉ ਕਹਾਂ ਬੁਦਾਇ ॥ ੧੮੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ (ਦਿਲ) ਧ੍ਰਿਦੇ ਕੀ (ਸਾਬਤਿ) ਸਫਾਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਬੁਦਾਇ ਕਹਾਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮੫ ॥

ਕਬੀਰ ਅਲਹ ਕੀ ਕਰਿ ਬੰਦਗੀ ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਅਲਹ ਕੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਮਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਇਗਾ ॥

ਦਿਲ ਮਹਿ ਸਾਈ ਪਰਗਟੈ ਬੁਝੈ ਬਲੰਤੀ ਨਾਇ ॥ ੧੮੬ ॥

ਔਰ ਦਿਲ ਮੈਂ ਸਰਬ ਕਾ ਸਾਈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਜੋ ਬਲ ਰਹੀ ਬੀਜੋ ਤਿਸ ਕੇ (ਨਾਇ)

ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਸੇ ਬੁਝ ਜਾਇਗੀ ॥ ੧੮੬ ॥

ਕਬੀਰ ਜੋਰੀ ਕੀਏ ਜੁਲਮੁ ਹੈ ਕਹਤਾ ਨਾਉ ਹਲਾਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋਰਾ ਜੋਰੀ ਕਰ ਬੱਕਰਾ ਆਈ ਮਾਰਨੇ ਸੇ ਹੈ ਤੇ ਜੁਲਮ ਐ ਤਿਸ ਕੋ ਮਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਹਲਾਲ ਕੀਆ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦਵਤਰਿ ਲੇਖਾ ਮਾਂਗੀਐ ਤਬ ਹੋਇਗੋ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲੁ ॥ ੧੮੭ ॥

ਜਬ ਪਰਮਰਾਇ ਕੇ ਦਵਤਰ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਸੇ ਲੇਖਾ ਮਾਂਗੀਐਗਾ ਤਬ ਤੇਰਾ ਕੌਨਸਾ ਹਵਾਲ ਹੋਵੇਗਾ ਅਰਥਾਤ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧੮੭ ॥

ਕਬੀਰ ਖੂਬ ਖਾਨਾ ਖੀਚਰੀ ਜਾਮਹਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਲੋਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਇਹ ਖਿਚਰੀ ਕਾ ਖਾਣਾ ਹੀ ਖੂਬ ਹੈ ਭਾਵ ਅਛਾ ਹੈ ਜਿਸ ਖਿਚਰੀ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮਾਨ ਪ੍ਰਿਤ ਐ ਲੂਣ ਪੜਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਹੋਰਾ ਰੋਟੀ ਫਾਰਨੇ ਗਲਾ ਕਟਾਵੈ ਕਉਨੁ ॥ ੧੮੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ (ਹੋਰਾ) ਸਿਕਾਰ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਮਾਸ ਕੇ ਸਾਥ ਰੋਟੀ ਖਾਨੇ ਕੇ ਕਾਰਨ ਸੇ ਪੀਛੇ ਅਪਨੇ ਕੋ ਕੌਨ ਕਟਾਵੇ ਭਾਵ ਜੀਵ ਕੇ ਮਾਰਨੇ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਅਪਨਾ ਸੀਸ ਤਿਸ ਸੇ ਕਟਵਾਵਨਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮੮ ॥

ਕਬੀਰ ਗੁਰੁ ਲਾਗਾ ਤਬ ਜਾਨੀਐ ਮਿਟੈ ਮੋਹੁ ਤਨ ਤਾਪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਸਿਖ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲਗਾ ਹੁਆ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਜਬ ਇਸ ਕੇ ਸੁਖਯਮ (ਤਨ) ਮਨ ਤੇ ਮੋਹਿ ਜਨਨ ਸੰਪੂਰਨ ਤਾਪ ਮਿਟ ਜਾਵੈ ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਦਾਝੈ ਨਹੀ ਤਬ ਹਰਿ ਆਪਹਿ ਆਪ ॥ ੧੮੯ ॥

ਪੁਨਾ ਜਬ ਹਰਖ ਸੋਕ ਕੀ ਅਗਨੀ ਇਨ ਕੋ (ਦਾਝੈ) ਜਲਾਵੈ ਨਹੀਂ ਤਬ ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਰੂਪ ਹਰੀ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮੯ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਕਹਨ ਮਹਿ ਭੇਦੁ ਹੈ ਤਾ ਮੈ ਏਕੁ ਬਿਚਾਰੁ ॥

ਕਿਸੀ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੋਂਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੇ ਕਿਆ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਤੋ ਸਭ ਹੀ ਲੇਤੇਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀਕਬੀਰਜੀਕਹਿਤੇਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਭੇਦ ਹੈ ॥ ਕਿਆ ਭੇਦ ਹੈ? ਤਿਸ ਮੈਂ ਏਕ ਵੀਚਾਰ ਕਾ ਹੀ ਭੇਦ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਰਾਮੁ ਸਭੈ ਕਹਹਿ ਸੋਈ ਕਉਤਕ ਹਾਰ ॥ ੧੯੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਸੋਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਲਯਾਨ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਔਰ ਸੋਈਰਾਮ ਨਾਮ (ਕਉਤਕ) ਤਮਾਸਿਓਂ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਰਥਾਤ ਰਾਸਧਾਰੀਏ ਆਈ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਉਹ ਵਿਵਹਾਰ ਸਿਧੀ ਵਾਸਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਤ ਜਨ ਵਿਚਾਰ ਬਾਰੇ ਵਿਆਪਕ ਰੂਪ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਸਾਂਤੀ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੯੦ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮੈ ਰਾਮ ਕਹੁ ਕਹਿਬੈ ਮਹਿ ਬਿਬੇਕ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਉਚਾਰਨੇ ਮੈਂ ਏਕ (ਬਿਬੇਕ) ਵੀਚਾਰ ਹੈ ॥

ਏਕੁ ਅਨੇਕਹਿ ਮਿਲਿ ਗਇਆ ਏਕ ਸਮਾਨਾ ਏਕ ॥ ੧੯੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਏਕ ਜੋ ਸੰਤ ਵਿਚਾਰਵਾਨ ਹੈ ਉਹ ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਪੂਰਬਕ ਏਕ ਰਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਮਾਇ ਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੋਇ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਕੌਤਕ ਕਰਨੇ ਵਾਲਿਓਂ ਕਾ ਮਨ ਅਨੇਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਇਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਏਕ ਭੇਦ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਵਿਖੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ ਮਿਲ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਅਭੇਦ ਭਗਤੀ ਕਰਤਾ ਏਕ ਜਨਮ ਮੈਂ ਰਾਮ ਬੀਚ ਸਮਾਇ ਗਿਆ ਹੈ ॥ ੧੯੧ ॥

ਕਬੀਰ ਜਾ ਘਰ ਸਾਧ ਨ ਸੇਵੀਆਹਿ ਹਰਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਨ ਘਰੋਂ ਮੈਂ ਸੰਤਾਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅਰਥਾਤ ਭਗਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਤੇ ਘਰ ਮਰਹਟ ਸਾਰਖੇ ਭੂਤ ਬਸਹਿ ਤਿਨ ਮਾਹਿ ॥ ੧੯੨ ॥

ਸੋ ਘਰ (ਮਰਹਟ) ਸਮਾਨ ਭੂਮਕਾ (ਸਾਰਖੇ) ਸਮਾਨ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨ ਘਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੂਤ ਹੈਂ ॥ ੧੯੨ ॥

ਕਬੀਰ ਗੁੰਗਾ ਹੁਆ ਬਾਵਰਾ ਬਹਰਾ ਹੁਆ ਕਾਨ ॥

ਪਾਵਹੁ ਤੇ ਪਿੰਗੁਲ ਭਇਆ ਮਾਰਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਬਾਨੁ ॥ ੧੯੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਮੁਝ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬਾਣ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮੈਂ ਗੁੰਗਾ ਹੁਆ ਹੂੰ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਬਾਵਰਾ ਹੁਆ ਹੂੰ ਐ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਸੁਣਨੇ ਤੇ ਕਾਨੋਂ ਕਰ ਬੋਲਾ

ਭਯਾ ਹੁੰ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਭੁਰ ਕਰ ਜਾਨੇ ਸੇ ਪੈਰੋਂ ਤੇ ਪਿੰਗਲਾ ਹੁਆ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸਰਬ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਯਾ ਹੂੰ ॥ ੧੯੩ ॥

ਕਬੀਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਰਮੇ ਬਾਹਿਆ ਬਾਨੁ ਜੁ ਏਕੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੋ ਅਤੀ ਸੁਰਮੇਂ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੋ ਜੋ-ਏਕ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਬਾਣ (ਬਾਹਿਆ) ਰਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਲਾਗਤ ਹੀ ਭੁਇ ਗਿਰਿ ਪਰਿਆ ਪਰਾ ਕਰੇਜੇ ਛੇਕੁ ॥ ੧੯੪ ॥
ਤਿਸ ਕੇ ਲਾਗਤਿਆਂ ਹੀ (ਭੁਇ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਗਿਰਿ ਪੜਾ ਭਾਵ ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਹੂੰ ਵਾਂ (ਭੁਇ) ਭੂਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੁਆ ਹੂੰ ਐ ਕਲੇਜੇ ਅਰਥਾਤ ਰਿਦੇ ਮੈ ਵਈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਛੇਕ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ੧੯੪ ॥

ਕਬੀਰ ਨਿਰਮਲ ਬੁੰਦ ਅਕਾਸ ਕੀ ਪਰਿ ਗਈ ਭੂਮਿ ਬਿਕਾਰ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਜੋ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਮੇਘ ਕੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਿਰਮਲ ਬੁੰਦ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਵਿਕਾਰ ਰੂਪ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਪੜ ਗਈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਸੂਧ ਅੰਤਸਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਨਅਧਿਕਾਰੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪੜ ਗਈ ॥

ਬਿਨੁ ਸੰਗਤਿ ਇਉ ਮਾਨਈ ਹੋਇ ਗਈ ਭਨ ਛਾਰ ॥ ੧੯੫ ॥
ਸੋ ਸੰਗਤ ਕੇ ਅਰਥਾਤ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਾਨੀਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਵਸਤੂ ਭਨ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ ਛਾਰ ਹੋ ਜਾਈ ਹੈ ਤੈਸੇ ਓਹ ਨਿਸਫਲ ਗਈ ਹੈ ॥ ੧੯੫ ॥

ਕਬੀਰ ਨਿਰਮਲ ਬੁੰਦ ਅਕਾਸ ਕੀ ਲੀਨੀ ਭੂਮਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀ ਜੋ ਨਿਰਮਲ ਬੁੰਦ ਹੈ ਸੋ ਜਬ ਸੰਗਤੀ ਨੋ ਸੁਧ ਅੰਤਸਕਰਨ ਭੂਮੀ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਸਿਆਨੇ ਪਰਿ ਗਏ ਨਾ ਨਿਰਵਾਰੀ ਜਾਇ ॥ ੧੯੬ ॥
ਤਿਸ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੋ ਅਨੇਕ ਨਜਾਇ ਆਈ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜੇ ਹੂਏ ਪਰ ਕਰ ਮਰ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤਰਕਾ ਤੇ ਨਿਵਰਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੯੬ ॥

ਕਬੀਰ ਹਜ ਕਾਬੈ ਹਉ ਜਾਇ ਬਾ ਆਰੈ ਮਿਲਿਆ ਖੁਦਾਇ ॥
ਏਸ ਸਲੋਕ ਦਾ ਅਰਥ ਅਗਲੇ ਸਲੋਕ ਸੇ ਪੀਛੇ ਕਰਨਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਮੈਂ ਕਾਬੈ ਮੈਂ ਹੋਂ ਕਰਨੇ ਕੋ ਜਾਤਾ ਬਾ ਆਰੈ ਤੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਹੀ ਸੁਝਕੇ ਖੁਦਾਇ ਮਿਲ ਪੜਾ ॥

ਸਾਂਈ ਮੁਖ ਸਿਉ ਲਰਿ ਪਰਿਆ ਤੁਝੈ ਕਿਨ੍ਹਿ ਵਰਮਾਈ ਗਾਇ ॥ ੧੯੭ ॥
ਤਬ ਸਰਬ ਕਾ (ਸਾਂਈ) ਸਾਮੀ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਲਰ ਪਰਾ ਕਿ ਤੁਝ ਕੋ ਇਹ ਬਾਤ ਕਿਸਨੇ (ਗਾਇ) ਕਹਿ ਕਰਕੇ ਸੁਨਾਈ ਹੈ ਜੋ ਖੁਦਾਇ ਮੇਕੇ ਮੈਂ ਹੈਂ ਤੇ ਸਰਬ ਅਸਥਾਨ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਹੂੰ ॥ ੧੯੭ ॥

ਕਬੀਰ ਹਜ ਕਾਬੈ ਹੋਇ ਹੋਇ ਗਇਆ ਕੇਤੀ ਬਾਰ ਕਬੀਰ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਾਬੈ ਕਾ ਜੋ (ਕਬੀਰ) ਬੜਾ ਹੱਜ ਹੈ ਸੋ ਮੈਂ ਕੇਤੀ ਵਾਰ ਹੋਇ ਹੋਇ ਕਰ ਗਿਆ ਹੂੰ ॥

ਸਾਂਈ ਮੁਖ ਮਹਿ ਕਿਆ ਖਤਾ ਮੁਖਹੁ ਨ ਬੋਲੈ ਪੀਰ ॥ ੧੯੮ ॥
ਹੋ ਸਰਬ ਕੇ ਸਾਂਈ ਮੇਰੇ ਪੀਰ ਰੂਪ ਮੁਖਮੈਂ ਕਿਆ (ਖਤਾ) ਗੁਨਾਹ ਹੈ ਜੋ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਮੁਖ ਤੇ ਨਹੀਂ ਬੋਲਤੇ ॥ ੧੯੮ ॥ ਇਸ ਸਲੋਕ ਕਾ ਉਪਰ ਕੇ ਸਲੋਕ ਸੇ ਪਹਿਲੇ ਅਰਥ ਕਰਨਾ ॥

ਕਬੀਰ ਜੀਆ ਜੁ ਮਾਰਹਿ ਜੋਰੁ ਕਰਿ ਕਹਤੇ ਹਹਿ ਜੁ ਹਲਾਲੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਜੋਰ ਕਰਕੇ ਜੀਆ ਕੋ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਐਹ ਮੁਖ ਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਮਨੇ ਹਲਾਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਦਵਤਰੁ ਦਈ ਜਬ ਕਾਇ ਹੋਇਗਾ ਕਉਨੁ ਹਵਾਲੁ ॥ ੧੯੯ ॥
ਜਬ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ (ਦਈ) ਧਰਮਰਾਜਾ ਕੋ ਪਾਸ ਦਵਤਰ ਕਾਢ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਰਮ ਸੁਨਾਈਐ ਤਬ ਤਿਨ ਕਾ ਕਿਆ ਹਵਾਲ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵੈਗੇ ॥ ੧੯੯ ॥

ਕਬੀਰ ਜੋਰੁ ਕੀਆ ਸੋ ਜੁਲਮੁ ਹੋ ਲੇਇ ਜਬਾਬੁ ਖੁਦਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ (ਜੁਲਮੁ) ਅਨਿਆਈ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸ ਕਾ ਜਵਾਬ ਖੁਦਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥

ਦਵਤਰੁ ਲੇਖਾ ਨੀਕਸੈ ਮਾਰ ਮੁਹੈ ਮੁਹਿ ਖਾਇ ॥ ੨੦੦ ॥
ਜਬ ਧਰਮਰਾਇ ਕੇ ਦਵਤਰ ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਨਿਕਸੇਗਾ ਤਬ ਕੁਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਸੇ ਮੁਹੈਂ ਮੁਹ ਮਾਰ ਖਾਵੇਗਾ ॥ ੨੦੦ ॥
ਕਬੀਰ ਲੇਖਾ ਦੇਨਾ ਸੁਹੇਲਾ ਜਉ ਦਿਲ ਸੁਚੀ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਦਿਲ ਮੈਂ (ਸੁਰੀ) ਪਵਿਤ੍ਰਾ ਹੋਵੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਸੁਗਮਤਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਉਸੁ ਸਾਚੇ ਦੀਬਾਨ ਮਹਿ ਪਲਾ ਨ ਪਕਰੈ ਕੋਇ ॥ ੨੦੧ ॥

ਉਸ ਸਚੇ ਦੀਬਾਨ ਮੈਂ ਪਲਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦੧ ॥

ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ ਅਰੁ ਆਕਾਸ ਮਹਿ ਦੁਇ ਝੁੰਬਰੀ ਅਬਧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਆਕਾਸ ਕੇ ਬੀਚ ਦੇ ਆਸਾ ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਝੁੰਬੀਆ (ਅਬਧ) ਨਾਲ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਵਾਹੇ ਦੋਹੇ ਝੁੰ (ਝਰੀ) ਬਲੀ ਹੈਂ ਅਤੇ ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਤਮ ਗਿਆਤ ਬਿਨਾਂ ਦੋਹੇ ਕਾ ਅਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਖਟ ਦਰਸਨ ਸੰਸੇ ਪਰੇ ਅਰੁ ਚਉਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ॥ ੨੦੨ ॥

ਭਾਤੇ ਹੇ ਦੋਹੇ ਤੇਰੇ ਕਰਕੇ ਹੀ ਛੇ ਦਰਸਨ ਅਤੇ ਚਉਰਾਸੀ ਸਿਧ ਦੇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਿਧਾਂ ਮੈਂ ਪਛੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਵਾਹੇ (ਅਬਧ) ਆਪਾ ਫੁੰ ਸੰਤ ਅਤੇ ਭਗਵੰਤ ਦੋਨੋਂ ਨੇ ਵਰੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਰੁ ਖਟ ਦਰਸਨ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਔਰ ਚੌਰਾਸੀ ਤੇ ਪੁਨਾ ਸੰਸਿਧਾਂ ਸੇ ਪਰੇ ਹੈਂ ਅਤੇ (ਸਿਧ) ਸੇਖ ਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੈ ॥ ੨੦੨ ॥

ਕਬੀਰ ਮੇਰਾ ਮੁਖ ਮਹਿ ਕਿਛੁ ਨਹੀ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਅਪਨਾ ਅਨਭਵ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਮੁਖ ਮੈਂ ਮੇਰਾ ਠੀਕਰ ਰੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕੁਛ ਹੈ ਸੋ ਸਭ ਪਦਾਰਥ ਤੇਰਾ ਹੀ ਜਾਨਿਆ ਹੈ ॥

ਤੇਰਾ ਤੁਝ ਕਉ ਸਉਪਤੇ ਕਿਆ ਲਾਗੈ ਮੇਰਾ ॥ ੨੦੩ ॥

ਭਾਤੇ ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਤੁਝਕੇ ਸੋਪਤਿਆ ਹੋਇਆ ਮੇਰਾ ਕਿਆ ਮੇਲ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦੩ ॥

ਕਬੀਰ ਝੁੰ ਝੁੰ ਕਰਤਾ ਤੂ ਹੁਆ ਮੁਖ ਮਹਿ ਰਹਾ ਨ ਝੁੰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਝੁੰਹੀ ਝੁੰਹੀ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਮੈਂ (ਤੂ) ਤੇਰਾ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੁਆ ਝੁੰ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਖ ਮੈਂ (ਝੁੰ) ਠੀਕਰ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਜਬ ਆਪਾ ਪਰ ਕਾ ਮਿਟਿ ਗਇਆ ਜਤ ਦੇਖਉ ਤਤ ਤੂ ॥ ੨੦੪ ॥

ਜਬ ਅਪਨਾ ਅਤੇ ਪਰ ਕਾ ਭਾਵ ਰਿਵੇ ਤੇ ਮਿਟ ਗਿਆ ਤਬ ਮੈਂ ਜਿਸ ਤਰਫ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਝੂਹੀ ਹੈਂ ॥ ੨੦੪ ॥

ਕਬੀਰ ਬਿਕਾਰਹ ਚਿਤਵਤੇ ਝੂਠੇ ਕਰਤੇ ਆਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਚਿਤਵਤੇ ਹੁਏ ਝੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੀ ਆਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਨੋਰਥੁ ਕੋਇ ਨ ਪੂਰਿਓ ਚਾਲੈ ਉਠਿ ਨਿਰਾਸ ॥ ੨੦੫ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕੋਈ ਭੀ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨੋਂ ਨ ਹੁਆ ਉਨਕਰ ਨਿਰਾਸੇ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੦੫ ॥

ਕਬੀਰ ਹਰਿ ਕਾ ਸਿਮਰਨੁ ਜੋ ਕਰੈ ਸੋ ਸੁਖੀਆ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸੁਖੀਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਇਤ ਉਤ ਕਤਹਿ ਨ ਛੋਲਈ ਜਿਸ ਰਾਖੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ॥ ੨੦੬ ॥

ਜਿਸ ਕੀਂ ਆਪ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਰਖਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਇਸ ਲੋਕ ਅਤੇ ਉਤ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਕਬੀ ਛੁਲਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦੬ ॥

ਕਬੀਰ ਘਾਣੀ ਪੀੜਤੇ ਸਤਿਗੁਰ ਲੀਏ ਛੁਡਾਇੰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਕੋਹਲੂ ਵਿਖੇ ਚੌਰਾਸੀ ਮੈਂ ਭੁਮਟ ਰੂਪੀ ਜੋ ਘਾਣੀ ਰੂਪ ਕਰ ਪੀੜਤੇ ਬੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਹਮ ਛੁਡਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰੇ ਹੈ ॥

ਪਰਾ ਪੂਰਬਲੀ ਭਾਵਨੀ ਪਰਗਟ ਹੋਈ ਆਇ ॥ ੨੦੭ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਪਰੰਪਰਾ ਪੂਰਬਲੇ ਜਨਮੋਂ ਕੀ (ਭਾਵਨੀ) ਸਰਧਾ ਕਰਕੇ ਅਬ ਆਤਮ ਸੱਤਾ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਪਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨੦੭ ॥

ਕਬੀਰ ਟਾਲੈ ਟੋਲੈ ਦਿਨੁ ਗਇਆ ਬਿਆਸੁ ਬਢੰਤਉ ਜਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਟੋਲੈ) ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਟਾਲਤਿਆ ਭਾਵ ਇਧਰ ਉਧਰ ਕਰਤਿਆ ਦਿਨ ਚਲਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਵਿਆਸ ਬਢਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾ ਹਰਿ ਭਾਸਿਓ ਨ ਖਤੁ ਫਟਿਓ ਕਾਲੁ ਪਹੁੰਚੇ ਆਇ ॥ ੨੦੮ ॥

ਨਾ ਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਹੀ ਸਿਮਰਨ ਕੀਆ ਔਰ ਨਾ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਹਿਸਾਬ ਰੂਪੀ ਖਤ ਹੀ ਫਟਾ ਹੈ ਇਤਨੇ ਮੈਂ ਕਾਲ ਆਨ ਪਹੁੰਚਤਾ ਭਯਾ ॥ ੨੦੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕੇ ਸਿਰੇਪਾਉ ਬਖਸ਼ਤੇ ਹੈਂ ਔ ਭਗਤੋਂ ਸਾਬ ਅਪਨੀ ਅਛੇਦਤਾ ਦਿਆਵਤੇ ਹੈਂ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਕਬੀਰ ਕੂਕਰੁ ਭਉਕਨਾ ਕਰੰਗ ਪਿਛੈ ਉਠਿ ਧਾਇ ॥

ਇਹ ਮਨ ਰੂਪੀ ਜੋ (ਕਬੀਰ) ਬੜਾ ਕੂਕਰ ਭਉਕਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਕਲਪੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਸੇ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ (ਕਰੰਗ) ਮੁਰਦਾਰ ਕੇ ਪੀਛੈ ਉਠ ਏਕਤਾ ਹੈ॥

ਕਰਮੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਜਿਨਿ ਹਉ ਲੀਆ ਛਡਾਇ ॥ ੨੦੮ ॥

ਉਤਮ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ ਅਥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮੁਝ ਕੇ ਤਿਸ ਕੂਕਰ ਤੇ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੁਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨੦੮ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬੀਰ ਧਰਤੀ ਸਾਧ ਕੀ ਤਸਕਰ ਬੈਸਹਿ ਗਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਸ਼ੁਧ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਸੀਤੋਂ ਕੀ ਬੀ ਤਿਸਕੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਰੋਰ ਦਬਾਇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ॥

ਧਰਤੀ ਭਾਰਿ ਨ ਥਿਆਪਈ ਉਨ ਕਉ ਲਾਹੂ ਲਾਹਿ ॥ ੨੧੦ ॥

ਤਿਸਕੀ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਕੇ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਭਾਰ ਨਹੀਂ ਵਿਆਪਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਉਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ (ਲਾਹੂ) ਸਮਦਾਯ ਕੇ ਲਾਹਿ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨੧੦ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬੀਰ ਚਾਵਲ ਕਾਰਨੇ ਤੁਖ ਕਉ ਮੁਹਲੀ ਲਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਚਾਵਲੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਤੁਖੋਂ ਕੇ ਮੋਹਲੀ ਲਾਈਤੀ ਹੈ ॥

ਸਿੰਗਿ ਕੁਸੰਗੀ ਬੈਸਤੇ ਤਬ ਪੁਛੈ ਧਰਮਰਾਇ ॥ ੨੧੧ ॥

ਤੈਜੇ ਹੀ ਕੁਸੰਗੀਓਂ ਕੇ ਸੇਯਾ ਮੈਂ ਜੋ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਨ ਕੇ ਪੁਛੈਕ ਮੈਂ ਧਰਮਰਾਇ ਅਵਸਨ ਪੁਛੇਗਾ ॥ ੨੧੧ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਇਕ ਸਮੇਂ ਭਗਤ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਨੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰ ਰਹਕ ਕਰੀ ਸੋਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

*ਕਾ ਸਹੀਰ ਰੂਪੀ ਕਬੀਰ ਅਰਥਾਤ ਮੁਰਦਾਰ ਮਨ ਭੁਭੇ ਕੇ ਪਿਛੈ ਉਤਕਰ ਏਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਦੇ ਅਨਾਹ ਸਹੀਰ ਦੀ ਏਕਤਾ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਮਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿਆ ਕਹੈ ਤਿਲੋਚਨੁ ਮੀਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਹਮਾਰੇ ਮਿਤ੍ਰ ਤੂੰ ਤੇ ਮਾਇਆ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿਆ ਹੁਆ ਹੈਂ ॥

ਕਾਹੇ ਛੀਪਹੁ ਛਾਇਲੈ ਰਾਮ ਨ ਲਾਵਹੁ ਚੀਤੁ ॥ ੨੧੨ ॥

ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਛਾਇਲਾ ਕੇ ਛਾਪ ਰਹੇ ਹੋ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਵਤੇ ਹੋ ॥ ੨੧੨ ॥

ਨਾਮਾ ਕਹੈ ਤਿਲੋਚਨਾ ਮੁਖ ਤੇ ਰਾਮੁ ਸੰਮਾਲਿ ॥

ਤਬ ਸੁਨਕਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਤੇ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ (ਸੰਮਾਲਿ) ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥

ਹਾਥ ਪਾਉ ਕਰਿ ਕਾਮੁ ਸਭੁ ਚੀਤੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਨਾਲਿ ॥ ੨੧੩ ॥

ਔਰ ਹਾਥੋਂ ਪੈਰੋਂ ਸੇ ਧਰਮ ਕੀ ਉਪਜੀਵਕਾ ਨਮਿਤ ਸੰਪੂਰਨ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਨਿਰੰਜਨ ਸੇ ਲਗਾਓ ॥ ੨੧੩ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਥਾਏ (ਆਨੀਲੇ ਕਾਗਦ) ਇਹ ਸਬਦ ਭੀ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਕਬੀਰਾ ਹਮਰਾ ਕੇ ਨਹੀ ਹਮ ਕਿਸਹੂ ਕੇ ਨਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਹਰੀ ਸੇ ਬਿਨਾ ਹਮ ਕਿਸੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਹਮਾਰਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਇਹੁ ਰਚਨੁ ਰਚਾਇਆ ਤਿਸ ਹੀ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥ ੨੧੪ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਸ ਰਚਨ ਭਾਵ ਜਗਤ ਕੇ (ਰਚਾਇਆ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਹੀ ਬੀਰ ਹਮ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੨੧੪ ॥

ਕਬੀਰ ਕੀਚਾੜਿ ਆਟਾ ਗਿਰਿ ਪਰਿਆ ਕਿਛੁ ਨ ਆਇਓ ਹਾਥ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਿਕਵ ਮੈਂ ਆਟਾ ਗਿਰ ਪੜਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸ੍ਰਾਸੋਂਕੇ ਵਿਸਿਆਉਂ ਮੈਂ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਹਾਥ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਇਆ ਭਾਵ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਪੀਸਤ ਪੀਸਤ ਚਾਬਿਆ ਸੋਈ ਨਿਬਹਿਆ ਸਾਥ ॥ ੨੧੫ ॥

ਜੋ ਪੀਸਤੇ ਪੀਸਤੇ ਚਾਬ ਲੀਆ ਸੋਈ ਸਾਥ ਨਿਭਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੋ ਸ੍ਰਾਸੋਂਕੇ ਹੋਤੇ ਹੋਤੇ ਭਜਨ ਕਰ ਲੀਆ ਸੋਈ ਅੰਤਰੇ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤਾ ਭਇਆ ॥ ੨੧੫ ॥

ਕਬੀਰ ਮਨੁ ਜਾਨੈ ਸਭ ਝਾਤ ਜਾਨਤ ਹੀ ਅਉਗਨੁ ਕਰੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਮਨ ਸਰਬ ਪਾਪ ਪੁੰਨ ਕੀ ਬਾਤ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਾਨਤਾ ਹੁਆਹੀ ਐਗਣਕਰਤਾਰੈ॥

ਕਾਹੇ ਕੀ ਕੁਸਲਾਤ ਹਾਬੁ ਦੀਪੁ ਕੂਏ ਪਰੈ ॥ ੨੧੬ ॥

ਜੇਜੇ ਜਬ ਆਪ ਹਾਬ ਮੈਂ ਦੀਪਕ ਲੇਕਰ ਪੁਨਾ ਕੂਏ ਮੈਂ ਜਾਇ ਪਛੇ ਤਬ ਕਾਹਦੀ ਕੁਸਲ ਹੋਵੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਕਲਾਜਾਨ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋਵੈ ਜੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਪੜ ਕਰ ਭੀ ਬਿਕਾਰੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੨੧੬ ॥

ਕਬੀਰ ਲਾਗੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਸੁਜਾਨ ਸਿਉ ਬਰਜੈ ਲੋਗੁ ਅਜਾਨੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸੁਜਾਨ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਹਮਾਰੀ ਪ੍ਰੀਤ ਲਗੀ ਕੋ ਦੇਖ ਕਰ ਜੋ ਅਗਿਆਤ ਜੀਵ ਹੈ ਸੋ ਵਰਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਾਸਿਉ ਟੂਟੀ ਕਿਉ ਬਨੈ ਜਾਕੇ ਜੀਅ ਪਰਾਨੁ ॥ ੨੧੭ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਕੇ ਇਹ ਜੀਅ ਪ੍ਰਾਨ ਦੀਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਟੂਟੀ ਹੁਈ ਫਿਰ ਕੈਸੇ ਬਨਤੀ ਹੈ ॥ ੨੧੭ ॥

ਕਬੀਰ ਕੋਨੇ ਮੰਡਪ ਹੇਤੁ ਕਰਿ ਕਾਹੇ ਮਰਹੁ ਸਵਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਕੋਨੇ ਰਹਿਣੇ ਕੋ ਐ (ਮੰਡਪ) ਸਭਾ ਦੇ ਅਸਥਾਨ ਦੀਵਾਨਖਾਨੇ ਆਦੀ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਸਵਾਰ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈ ॥

ਕਾਰਜੁ ਸਾਢੇ ਤੀਨਿ ਹਥ ਘਨੀ ਤ ਪਉਨੇ ਚਾਰਿ ॥ ੨੧੮ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤੇਰੇ ਕਾਮ ਕੋ ਤੋ ਸਾਢੇ ਤੀਨ ਹਥ ਹੀ ਧਰਤੀ, ਚਾਹੀਤੀ ਹੈ ਔਰ ਜੇਕਰ ਸਿਰਾਣਾ ਆਦੀ ਰਖਨੇ ਵਾਸਤੇ ਬਹੁਤੀ ਚਾਹੀਏ ਤੋ ਪੌਣੇ ਚਾਰ ਹਥ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ੨੧੮ ॥

ਕਬੀਰ ਜੋ ਮੈ ਚਿਤਵਉ ਨਾ ਕਰੈ ਕਿਆ ਮੇਰੇ ਚਿਤਵੇ ਹੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮੈ ਚਿਤਵਤਾ ਹੂੰ ਸੋ ਹਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਮੇਰੇ ਚਿਤਵਨੇ ਸੋ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਪਨਾ ਚਿਤਵਿਆ ਹਰਿ ਕਰੈ ਜੋ ਮੇਰੇ ਚਿਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥ ੨੧੯ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਮੇਰੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸੋ ਹਰੀ ਅਪਨਾ ਚਿਤਵਿਆ ਹੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੨੧੯ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਚਿੰਤਾ ਭਿ ਆਪਿ ਕਰਾਇਸੀ ਅਚਿੰਤੁ ਭੀ ਆਪੇ ਦੇਇ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਚਿੰਤਾ ਭੀ ਆਪੇ ਹੀ ਕਰਾਵਤਾ ਹੈ ਐ ਅਚਿੰਤਾ ਭੀ ਆਪ ਹੀ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੋ ਸਾਲਾਹੀਐ ਜਿ ਸਭਨਾ ਸਾਰ ਕਰੇਇ ॥ ੨੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਝੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਸਾਰ) ਖਬਰ ਲੇਕਰ ਪਾਲਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਸਦਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਐ ॥ ੨੨੦ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਕਬੀਰ ਰਾਮੁ ਨ ਚੋਤਿਓ ਫਿਰਿਆ ਲਾਲਚ ਮਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਕਬੀਰ ਜੀ ਦੁਆਰੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਰਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਮਾਯਾ ਕੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਪੈਪਿਓਂ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਪਾਪ ਕਰੰਤਾ ਮਰਿ ਗਇਆ ਅਉਧ ਪੁਨੀ ਖਿਨ ਮਾਹਿ ॥ ੨੨੧ ॥

ਜਬ ਆਰਥਲਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਹੀ ਮਰ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥ ੨੨੧ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਇਆ ਕਾਦੀ ਕਾਰਵੀ ਕੇਵਲ ਕਾਦੀ ਧਾਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਕਾਦੀ ਕਾਯਾ ਕੇਵਲ (ਧਾਤੁ) ਮਾਯਕ ਹੋਨੇ ਕਰ ਕਾਦੀ (ਕਾਰਵੀ) ਕੋਰੀ ਹੈ ॥

ਸਾਬਤੁ ਰਖਹਿ ਤ ਰਾਮ ਭਨੁ ਨਾਹਿ ਤ ਬਿਨਠੀ ਥਾਤੁ ॥ ੨੨੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਕੋ ਸਾਬਤ ਰਖਣਾ ਅਰਥਾਤ ਸਫਲ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤੋ ਰਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰ ਨਹੀਂ ਤੋ ਇਹ (ਥਾਤ) ਬਿਅਰਥ ਹੀ ਬਿਨਸ ਜਾਵੇਗੀ ॥ ੨੨੨ ॥

ਕਬੀਰ ਕੇਸੇ ਕੇਸੇ ਕੂਕੀਐ ਨ ਸੋਈਐ ਅਸਾਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੇਸੇ ਕੇਸੇ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਦਾ (ਕੂਕੀਐ) ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਐ ਤਿਸ ਤੋ (ਅਸਾਰ) ਬੇਖਬਰ ਹੋਕੇ ਨ ਸੋਈਐ ॥

ਰਾਤਿ ਵਿਵਸ ਕੇ ਕੂਕਨੇ ਕਬਹੂ ਕੇ ਸੁਨੈ ਪੁਕਾਰ ॥ ੨੨੩ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਰਾਤ ਦਿਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਕੋ ਪੁਕਾਰਨੇ ਸੋ ਉਹ ਹਰੀ ਕਬੀ ਤੋ ਪੁਕਾਰ ਕੋ ਸੁਨਹੀ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੨੨੩ ॥

ਕਬੀਰ ਕਾਇਆ ਕਜਲੀ ਬਨੁ ਭਾਇਆ ਮਨੁ ਕੁੰਦਰੁ ਮਯ ਮੰਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਾਯਾ ਰੂਪੀ ਕਜਲੀ ਬਨ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਤਸਮੇਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥੀ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪ (ਮਯ) ਮਦਰਾ ਕਰ ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅਕਸ਼ੁ ਗਾਨੁ ਰਤਨੁ ਹੈ ਖੇਵਰੁ ਬਿਰਲਾ ਸਤੁ ॥ ੨੨੩ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਵਸ ਕਰਨੇ ਕੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਅਕਸ਼ੁ) ਭੋਭਾ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਕਰੇ ਸਤੁ ਹੈ ਐਰ ਤਿਸ ਕੇ ਚਲਾਵਟੇ ਵਾਲਾ (ਖੇਵਰੁ) ਮਹਾਵਤ ਰੂਪ ਕੋਈ ਬਿਰਲਾ ਸਤੁ ਹੈ ਬੋਝੀ ਬਲਾਵਟੇ ਵਾਲਾ ਮਾਲਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪਰੇਤੁ ਈਰ ਚਲਾਵਟੇ ਕੇ ਭਾਵ ਤੇ ਮਹਾਵਤੁ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨੨੩ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਰਤਨੁ ਸੁਖ ਕਬੀਰ ਪਾਰਖੁ ਆਗੈ ਖਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਜੋ ਮੁਖ ਰੂਪੀ (ਕਬੀਰ) ਗੁਣੀ ਮੈ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ ਹਿਸਕ ਪਰਖਟੇ ਵਾਲੇ ਆਗੇ ਖੋਲ੍ਹ ਭਾਵ ਯੋਗ ਉਤਮ ਆਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ॥

ਕੋਈ ਆਇ ਮਿਲੇਗੈ ਗਾਹਕੀ ਲੋਗੈ ਮਹੰਗੈ ਮੇਲਿ ॥ ੨੨੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਕੋਈ ਜਗਨਾਸੀ ਰੂਪ ਗਾਹਿਕ ਆਇ ਮਿਲੇਗਾ ਤਬ ਓਹ ਮਹੰਗੈ ਮੇਲ ਸੋ ਇਸ ਨਾਮ ਰਤਨ ਕੋ ਲੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਤਨਮਨ ਹਨ ਆਈ ਸੁਖਿ ਅਰਪਨ ਕਰੇਗਾ ॥ ੨੨੪ ॥

ਕਬੀਰ ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਜਾਨਿਓ ਨਹੀ ਪਾਲਿਓ ਕਟਕੁ ਕਟੈਬੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇ ਕੁਝੀ ਰਾਮ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਤੋ ਭੈਨੇ ਜਾਣਿਆ ਨਹੀ ਭਾਵ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ਐਰ ਕਟਕ ਰੂਪ ਕਟੈਬ ਕੇ ਪਾਲਤਾ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵੇ ਸਭ ਸਬੰਧੀ ਜੀਵ ਕੇ ਲੁਟਦੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ॥

ਪੈਰੇ ਹੀ ਮਹਿ ਮਰਿ ਗਇਓ ਬਾਹਰਿ ਭਈ ਨ ਬੋਬੁ ॥ ੨੨੫ ॥

ਤਤੇ ਪੈਪਿਓ ਕੇ ਬੀਰ ਜੀ ਮਿਤ ਹੋਗਿਆ ਪਰੇਤੁ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਮੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਕੀ (ਬੋਬ) ਬਾਣੀ ਬਾਹਰ ਨ ਨਿਕਸਤੀ ਭਈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਨਹੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੨੨੫ ॥

ਕਬੀਰ ਆਖੀ ਕੇਰੇ ਮਾਟੁਕੇ ਪਲੁ ਪਲੁ ਗਈ ਬਿਗਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਭਾਈ ਨੇਤੋ ਕੇ (ਮਾਟੁਕੇ) ਝਮਕਟੇ ਅਰਥਾਤ ਖੋਲਟੇ ਮੀਰਟੇ ਮੈ ਪਲ ਪਲ ਕਰਕੇ ਆਰਥਲਾ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਜੰਜਾਲੁ ਨ ਛੋਡਈ ਜਮੁ ਦੀਆ ਦਮਾਮੁ ਆਇ ॥ ੨੨੬ ॥

ਪਰੇਤੁ ਆਖੀ ਤਕ ਮਨੁ ਜੰਜਾਲ ਕੇ ਨਹੀ ਛੋਡਤਾ ਹੈ ਇਤਨੇ ਜਮਨੇ ਸੋਤਰੂਪੀ (ਦਮਾਮ) ਨਗਾਰਾ ਆਇ ਬਜਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨੨੬ ॥

ਕਬੀਰ ਤਰਵਰ ਰੂਪੀ ਨਾਮੁ ਹੈ ਫਲ ਰੂਪੀ ਬੈਰਾਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਤੋ ਸੋਕ ਬਿਛੁ ਹੈ ਐਰ ਤਿਸ ਮੈ ਰਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਰੂਪੀ ਫਲ ਹੈ ॥

ਛਾਇਆ ਰੂਪੀ ਸਾਸੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਤਜਿਆ ਸ਼ਾਦੁ ਬਿਬਾਦੁ ॥ ੨੨੭ ॥

ਜਿਨੋ ਸਿਤੋ ਨਿ ਸੰਸਾਰ ਛਾਇਆ (ਸ਼ਾਦੁ) ਵਿਸਰਬ (ਬਿਬਾਦੁ) ਬੁਝਾਯਾ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ਜੋ ਸੁਭਤ ਸਿਤ ਇਸ ਬਿਛੁ ਕੀ ਛਾਯਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਸਾਤੀ ਰੂਪ ਭਟੇ ਹੈ ॥ ੨੨੭ ॥

ਕਬੀਰ ਐਸਾ ਬੀਜੁ ਬੋਇ ਬਾਰਹੁ ਮਾਸੁ ਫਲੈਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇ ਕੁਝੀ ਐਸਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬੀਜੁ ਕੋ ਬੇਰਟਾ ਕਰ ਜੋ ਬਾਰਹੀ ਮਹੀਨਿਓ ਮੈ ਫਲ ਦੇਗਾ ਹੈ ॥

ਸੀਤਲ ਛਾਇਆ ਰਾਹਿਰੁ ਫਲੁ ਪੰਖੀ ਕੇਲ ਕਰੀਤੁ ॥ ੨੨੮ ॥

ਐਰਾ ਸਿਸਕੀ ਆਇ ਰੂਪੀ ਛਾਇਆ ਹੈ ਐਰ ਗਯਸ਼ ਬੀਤੀਰ ਜੋ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਹੈ ਜੋ ਫਲ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਗਨਾਸੀ ਰੂਪ ਪੰਖੀ ਕੇਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਫਲ ਕੋ ਆਇ ਕਰ ਭਾਵੇ ਧਾਰ ਕਰ ਸੁਖ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨੨੮ ॥

ਕਬੀਰ ਦਾਤਾ ਤਰਵਰ ਦਇਆ ਫਲੁ ਉਪਕਾਰੀ ਜੀਵੈਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਦਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਬਿਛੁ ਰੂਪ ਹੈ ਦਾਨ ਰੂਪੀ ਫਲ ਕੋ ਸੰਗਤ ਹੈ ਅੰਤ ਪਰਯੀਤ ਜੀਵੈ ਪਰ ਉਪਕਾਰੀ ਹੈ ॥

ਪੰਖੀ ਚਲੇ ਦਿਸਾਵਰੀ ਬਿਰਖਾ ਸੁਫਲ ਫਲੈਤੁ ॥ ੨੨੯ ॥

ਜੋ ਜਗਨਾਸੀ ਰੂਪੀ ਪੰਖੀ ਤਿਨੋ ਜੋ ਦਾਨ ਰੂਪੀ ਫਲ ਲੇਕਰ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ ਬਿਛੁ ਕੋ ਅਸੀਰਧਾਤ ਕਰਤੇ ਹੁਏ (ਦਿਸਾਵਰੀ) ਅਵਰ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਚਲੇ ਹੈ ਐਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਬਿਛੁ ਰੂਪ ਸੁਭਤ ਗੁਟ ਰੂਪ ਫਲ ਕਰ ਸਦਾ ਵਲਿਆਰਹਾ ॥ ੨੨੯ ॥

ਕਬੀਰ ਸਾਸੁ ਸੰਗੁ ਪਰਾਪਤੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇ ਲਿਲਾਟ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸਿਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਕੀ ਤਬ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ (ਲਿਲਾਟ) ਮਸਤਕ ਪਰ ਸੁਭ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੁਆ ਹੋਵੈ ॥

ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਈਐ ਠਾਕ ਨ ਅਵਧਤ ਘਾਟ ॥ ੨੩੦ ॥

ਤਿਨ ਸਿਤੋ ਕੇ ਸੰਗ ਦੂਰੇ ਮੁਕਤਿ ਪਦਾਰਥ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਐ ਸਿਤੋ ਕੀ ਸਿਗਤਕਰਕੇ (ਅਵਧਤ) ਐਥੇ (ਘਾਟ) ਅਸਥਾਨ ਪੁਲਕਮੋ ਵਾ

ਕਾਸੀ ਵਿਕਾਰ ਰੋਲਨਹੀਂ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥੨੩੧॥

ਕਬੀਰ ਇਕ ਘੜੀਆਪੀ ਘਰੀ ਆਪੀ ਧੂ ਤੇ ਆਪਿ ॥੨੩੨॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਘੜੀ ਅਥਵਾ ਆਪੀ ਘੜੀ ਪੁਨਾ ਆਪੀ ਤੇ ਆਪੀ ਭੀ ਹੋਵੇ ॥੨੩੩॥

ਸੰਤੋਂ ਕ ਸਾਥ ਗੋਸਟ ਕਹਿ ਕਰੇ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਕੇ ਤਿਨ ਬਰਨੇਂ ਸੇ ਸਿਮਰੇਂ ਕੋ ਨਿਵਰਤ ਕਰੇ ॥੨੩੪॥

ਸੰਗ ਵ ਬਥਨ ਬਿਲਾਸ ਕਰਾ ਹੈ ਸਿਦੀ ਜਨਮ ਕਾਲਾਭ ਹੈ ॥੨੩੫॥

ਕਬੀਰ (ਭਾਂਗ) ਮਾਛਲੀ ਸੁਰਪਾਨਿ ਜੋ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਖਾਇ ॥੨੩੬॥

ਸ੍ਰੀਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਠੀ ਆਇਕੋਂ ਕਾ ਜੋ (ਭਾਂਗ) ਮਸਿ ਔਰ (ਸੁਰ) ਮਦਰਾ ਭਾਵ ਸ਼ਰਬਤਿ ਇਨ ਵਸਤੂ ਕੋ ਜੋ ਜੋ

ਪੁਰਸ ਖਾਏ (ਪਾਨਿ) ਪੀਤੈ ਹੈਂ ॥ ਭੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮ ਕੀਏ ਤੇ ਸਭੇ ਰਸਾਤਲ ਜਾਇ ॥੨੩੭॥

ਯੋਦਪਤੀਰਥ ਬਰਤ ਨੇਮੀ ਸੁਭ ਕਰਮ ਭੀ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਗੋਏ ਹੁਏ ਹੋਵੇ ॥੨੩੮॥

ਗੋਸਟੋਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਉਰਾ ਗੋਸਟ ਜੋ ਮੋਖ ਪਦ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੈ ॥੨੩੯॥

ਨੀਚੇ ਲੋਇਨ ਕਰਿ ਰਹਉ ਲੇ ਸਾਜਨ ਘੁਟ ਮਾਇ ॥੨੪੦॥

ਸਭ ਰਸ ਖੇਲਉ ਪੀਅ ਸਉ ਕਿਸੀ ਲਖਾਵਉ ਨਾਇ ॥੨੪੧॥

ਸਰਬ ਰਸੋਂ ਸਹਿਤ ਤਿਸ ਪਤੀ ਸਾਥ ਮੈਂ ਖੇਲਨ ਕਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਭੋਗਨ ਕਹੂੰ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਲਖਾਵੈ ਨਹੀਂ ॥੨੪੨॥

ਅਨਾਨਾ ਸਾਮਾ ਚਉਸਨਿ ਘਰੀ ਤੁਅ ਨਿਰਖਤ ਰਹੈ ਜੀਉ ॥੨੪੩॥

ਨੀਚੇ ਲੋਇਨ ਕਿਉ ਕਰਉ ਸਭ ਘਟ ਦੇਖਉ ਪੀਉ ॥੨੪੪॥

ਤਭੇ ਮੈਂ ਨੀਵੇਂ ਨੇੜ ਕਿਉਂ ਕਹੂੰ ਜਬ ਸਰਬ ॥੨੪੫॥

ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ॥੨੪੬॥

ਸੁਨੁ ਸੁਖੀ ਪੀਅ ਮਹਿ ਜੀਉ ਬਸੈ ਜੀਅ ਮੈਂ ਭੁਸੈ ਕਿ ਪੀਉ ॥੨੪੭॥

ਜੀਉ ਪੀਉ ਬੁਝਉ ਨਹੀ ਘਟ ਮਹਿ ਜੀਉ ਕਿ ਪੀਉ ॥੨੪੮॥

ਤਬ ਸੰਤ ਜਨ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸੁਖੀ ਤੂੰ ਜੀਅ ਔਰ ਪਤੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਸਮਝਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥੨੪੯॥

ਸੰਗੀਰ ਮੈਂ ਅੰਤਰਕਰਣ ਵਸਿਸ਼ਟ ਜੀਵ ਹੈ ਔਰ ਅੰਤਰਕਰਣ ਉਪਰ ਸਾਖੀ ਵੀਸਰ ਰੂਪ ਦ੍ਰੌੜ ਵਾਸਤਵ

ਦੇਨੈ ਕਾ ਏਕ ਯੀ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥੨੫੦॥

ਕਬੀਰ ਬਾਮਨ ਗੁਰੂ ਹੈ ਜਗਤ ਕਾ ਭਗਤ ਕਾ ਗੁਰੂ ਨਾਇ ॥੨੫੧॥

ਜਦਪਿ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕਾ ਗੁਰੂ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸਨ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਹੈ ਤਦਪਿ ਭਗਤੋਂ ਕਾ ਗੁਰੂ ਨਹੀਂ ਹੈ

ਅਰਥਿ ਉਰਥਿ ਕੈ ਪਰਿ ਮੂਆ ਚਾਰਉ ਬੇਦਹੁ ਮਾਇ ॥੨੫੨॥

ਕਿਉਂ ਕਿ ਚਾਰੋਂ ਵੇਦੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਵੀਚਰੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੂਆ ਹੰਕਾਰ ਅਗਨੀ ਮੈਂ (ਅਗਨਿ ਉਰਥਿ) ਖਪ ਖਪ

ਕਰਕੇ (ਪਰਿ) ਜਲ ਮੂਆ ਹੈ ॥੨੫੩॥

ਹਰਿ ਹੈ ਖਾਂਡ ਰੇਤੁ ਮਹਿ ਬਿਖਰੀ ਹਾਥੀ ਬੁਨੀ ਨ ਜਾਇ ॥੨੫੪॥

ਹਰੀ ਰੂਪੀ ਖਾਂਡ ਨਾਮ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਰੇਤ ਮੈਂ (ਬਿਖਰੀ) ਖਿੰਡੀ ਹੋਈ ਹੈ ਸੋ ਖਾਂਡ (ਹਾਥੀ) ਹਾਥੋਂ ਜੀ ਭਾਵ ਯਗਤ

ਅਦੀ ਅਸਥੂਲ ਕਿਰਿਆ ਸੇ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋਏ ਤੇ ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥੨੫੫॥

ਕਹਿ ਕਬੀਰ ਗੁਰਿ ਭਲੀ ਬੁਝਾਈ ਕੀਟੀ ਹੋਇਕੈ ਖਾਇ ॥੨੫੬॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੁਖ ਕੇ ਭਲੀ ਗੀਤੀ ਬੁਝਾਈ ਹੈ ਤਿਆਂ ਕੀਟੀ ਰੂਪ ਹੋਇਕੇ ਭਾਵ ਨਿਮਤਾ

ਸੰਯੁਗਤ ਵਾ ਆਤਮ ਵਿਸ਼ੇਲੀ ਭ੍ਰਿਤੀ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਕੋ ਖਾਇ ਲੇ ਭਾਵ ਜਾਣ ਲੇ ॥੨੫੭॥

ਕਬੀਰ ਜੋਂ ਭੁਹਿ ਸਾਧ ਪਿਰੰਮ ਕੀ ਸੀਸੁ ਕਾਟਿ ਕਰਿ ਗੋਇ ॥੨੫੮॥

ਭਾ ਉਤ੍ਰ ਕਾਲੇ ਸਹਾਯਾ ਸੰਤ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੈ ਭਾਈ ਹਮ ਤੇ ਜੀਵ ਔ ਪਤੀ ਈਸਰ ਦੇ ਨੀਚੇ ਮੁਸਕਰਤੇ ਹੈ ਇਸ ਸਹੀਰੇ ਕੋ ਉਤ੍ਰ ਨੀਚੇ

ਸਾਧਾ ਈਸਰ ਦੇ ਨੀਚੇ ਹੁਕ ਹੈ ॥੨੫੯॥

ਜਾ ਹੰਕਾਰੀ ਰੂਪ ਮਨ ਹਸਤੀ ਤੇ ਬੁਝੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ॥੨੬੦॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਕਰ ਭੁਝ ਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ (ਪਿਰੰਮ) ਪਤੀ ਪਾਵਣੇ ਕੀ (ਸਾਧ) ਸ੍ਰਾਧ ਹੈ ਤਬ ਅਪਨੇ ਸੀਸ ਕੇ ਕਾਟ ਕੈ (ਗੋਇ) ਗੋਂਦ ਰੂਪ ਕਰ ਲੇ ਭਾਵ ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਹੋ ॥

ਖੇਲਤ ਖੇਲਤ ਹਾਲ ਕਹਿ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਇ ਤ ਹੋਇ ॥ ੨੩੯ ॥

ਇਸ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਕੇ ਖੇਲਤਾ ਹੁਆ ਅਨੰਦ ਹੋਕਰ ਐਸੇ ਜਾਣ ਜੋ ਕਿਛੁ ਹੋਣੀ ਹੋਵੇ ਜੋ ਹੋਵੇਗੀ ਭਾਵ ਵਿਵਹਾਰੋਂ ਜੋ ਬੇਵਿਕਾਰ ਹੋਹੁ ॥ ੨੩੯ ॥

ਕਬੀਰ ਜਉ ਭੁਹਿ ਸਾਧ ਪਿਰੰਮ ਕੀ ਪਾਕੇ ਸੇਤੀ ਖੇਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੁਝਕੇ ਤਿਸ (ਪਿਰੰਮ) ਪਤੀ ਕੀ (ਸਾਧ) ਸ੍ਰਾਧ ਹੈ ਤੋ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਪਰੀ-ਪੱਕ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਖੇਲ ਭਾਵ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰ ॥

ਕਾਦੀ ਸਰਸਉ ਪੋਲਿ ਕੈ ਨਾ ਖਲਿ ਭਈ ਨ ਤੇਲੁ ॥ ੨੪੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਕਦੀ ਸਰਿਓਂ ਕੇ (ਪੋਲਿ) ਪੀਤ ਕੇ ਖਾਧ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਨਾ ਤੋ ਖਲ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਈ ਐਹ ਨਾ ਤੇਲ ਹੀ ਹੁਆ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਭੁਸੰਗਤ ਕਦਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਨਾ ਇਸ ਲੋਕ ਐਹ ਨਾ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੨੪੦ ॥ ਇਸ ਮੈਂ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਪਰਮਾਣ ਹੈ ॥

ਫੂਢਤ ਭੋਲਹਿ ਅੰਧ ਗਤਿ ਅਰੁ ਚੀਨ੍ਹਤ ਨਾਹੀ ਸੰਤੁ ॥

ਅਗਿਆਨ ਕਰਕੇ ਅੰਧਿਓਂ ਕੀ (ਗਤਿ) ਤਰਹਿ ਇਹ ਜੀਵ ਫੂਢਤੇ ਵਿਰਤੇ ਹੈਂ ਐਹ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੀ ਪਰਾਪਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਹਿ ਨਾਮ ਕਿਉ ਪਾਈਐ ਥਿਨੁ ਭਗਤਹੁ ਭਗਵੰਤੁ ॥ ੨੪੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਥਿਨਾ ਭਗਵੰਤ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਜੋ ਹੀ ਭਗਵੰਤ ਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪੧ ॥ ਰਵਿਦਾਸ ਜੀ ਕਾ ਪ੍ਰਮਾਣ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਸੋ ਹੀਰਾ ਛਾਡਿਕੈ ਕਰਹਿ ਆਨ ਕੀ ਆਸੁ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਰੂਪ ਹੀਰਾ ਛਾਡ ਕਰਕੇ ਜੋ ਐਹ ਕੀ ਆਸਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇ ਨਰ ਦੋਜਕ ਜਾਹਿਗੇ ਸਤਿ ਭਾਖੈ ਰਵਿਦਾਸੁ ॥ ੨੪੨ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਜਾਵੇਂਗੇ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਜੀ ਸਤਿਕ ਵਾਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੪੨ ॥

ਕਬੀਰ ਜਉ ਗ੍ਰਿਹੁ ਕਰਹਿ ਤ ਧਰਮੁ ਕਰੁ ਨਾਹੀ ਤ ਕਰੁ ਬੈਰਾਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜੀਵ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕਰੈ ਤਬ ਧਰਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕਰ ਐਹ ਨਹੀਂ ਤੋ ਵੈਰਾਗ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ॥

ਬੈਰਾਗੀ ਬੰਧਨੁ ਕਰੈ ਤਾ ਕੋ ਬਡੇ ਅਭਾਗੁ ॥ ੨੪੩ ॥

ਐਹ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਈਰਾਗਵਾਨ ਹੋਕੇ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੈਂ ਫਸਦਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅਤੀ ਮੰਦ ਭਾਗ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੋ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਮੈਂ ਫਸੇ ਜੋ ਮੰਦਭਾਗੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪੩ ॥

ਸਲੋਕ ਸੇਖ ਵਰੀਦ ਕੇ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸੇਖੋਂ ਕੀ ਜਾਤੀ ਮੈਂ ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਾ ਜਨਮ ਭਧਾ ਹੈ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਕੋਈ ਕਾਲ ਚੋਰੀ ਰੂਪ ਕਰਮ ਕੀਆ ਪੁਨਾ ਵਈਰਾਗਵਾਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਅਤੀਤ ਹੋ ਕਰਕੇ ਅਜਮੇਰ ਮੈਂ ਏਕ ਪੀਰ ਕੇ ਮਿਲਕਰ ਸੰਤ ਪਦ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਵਰੀਦ ਜੀ ਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਵਿਚਰਤੇ ਹੁਏ ਵਈਰਾਗ ਸੁਰਕ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਖਾਕਪਟਨ ਜੋ ਬਿਨਕਾ ਅਸਥਾਨ ਹੈ ਬਹੁਤ ਤਾਂ ਉਹਾਂ ਕਹੇ ਐਹ ਕੋਈ ਕਹੀਂ ਕੋਈ ਕਹੀਂ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਜਿੰਦ ਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਐ ਜਮ ਕੋ ਪਰੀ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਤੁ ਦਿਹਾੜੈ ਧਨ ਵਰੀ ਸਾਹੇ ਲਏ ਲਿਖਾਇ ॥

ਜਿਸ ਦਿਨ ਮੈਂ ਇਹ ਜਿੰਦ ਰੂਪ ਜੋ ਪੁਰਯਸ਼ਟਕਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦੇਹ ਬੀਰ (ਵਰੀ) ਵਡੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਦਿਨ ਤੇ (ਸਾਹੇ) ਜਮ ਪਤੀ ਕਾ ਸੰਜੋਗ ਹੋਣਾ ਲਿਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਮਲਕੁ ਜਿ ਕੰਨੀ ਸੁਲੀਦਾ ਮਹੁ ਦੇਖਾਲੇ ਆਇ ॥

ਤਾਤੇ ਇਸ ਕਾ (ਮਲਕ) ਮਾਲਕ ਪਤੀ ਜੋ ਜਮ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਆਇ ਕਰ ਅਪਨਾ ਮੁਖ ਦੇਖਾਲੇਗਾ ॥

ਜਿੰਦੁ ਨਿਮਾਣੀ ਕਵੀਐ ਹਭਾ ਕੂ ਕੜਕਾਇ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ (ਨਿਮਾਣੀ) ਵਿਗਾਰੀ ਗਰੀਬਣੀ ਜਿੰਦੁ ਹਭੇ ਕੋ ਤੋੜ ਵੇੜ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਵਿਚੋਂ ਕੱਢੀਏਗੀ ॥

ਸਾਹੇ ਲਿਖੇ ਨ ਚਲਨੀ ਜਿੰਦੂ ਕੂੰ ਸਮਝਾਇ ॥

ਤਾਂਹੋ ਜੋਨੇਸ ਸੁਸ਼ੋਂ ਕੇ ਸੰਕੇਤ ਰੂਪ ਸਾਹੇ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹੈਂ ਸੋ ਚਲਾਇਵਾਨ ਭਾਵ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਇਸ ਜਿੰਦੁ ਕੋ ਸਮਝਾਵਣਾ ਕਰ ਜੋ ਭਜਨ ਪਰਾਇਣ ਹੋਵੇ ॥

ਜਿੰਦੁ ਵਹੁਟੀ ਮਰਣੁ ਵਰੁ ਲੈ ਜਾਸੀ ਪਰਣਾਇ ॥

ਤਬ ਜਿੰਦੁ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਲੋਕੋਂ ਕੇ (ਮਰਣੁ) ਮਾਰਣੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਜਮ (ਵਰੁ) ਪਤੀ ਹੈ ਸੋ (ਪਰਣਾਇ) ਵਿਵਾਹ ਕਰਕੇ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਆਪਣੁ ਹਥੀ ਜੋਲਿਕੈ ਕੈ ਗਲਿ ਲਗੈ ਧਾਇ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ (ਜੋਲਿ) ਤੁਰ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥੋਂ ਕੋ ਕਿਸ ਕੇ ਗਲ ਮੈਂ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਲਗੇਗੀ ਭਾਵ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਯਮਦੂਤ ਕਿਸੀ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦੇਵੇਗਾ ॥

ਵਾਲਹੁ ਨਿਕੀ ਪੁਰਸਲਾਤ ਕੰਨੀ ਨ ਸੁਣੀਆਇ ॥

ਭਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋਨਸਾ ਜਮ ਕੋ ਮਾਰਗ ਮੈਂ (ਪੁਰਸਲਾਤ) ਪੁਲ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸਾਰ ਵਾਲ ਤੇ ਭੀ ਨਿਕੀ ਹੈ ਤੈਨੇ ਤਿਸ ਕੇ ਦੁਖ ਕੇ ਕਾਨੇ ਤੇ ਸੁਣਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਿੜੀ ਪਵੰਦੀ ਈਖੜਾ ਨ ਆਪੁ ਮੁਹਾਇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਹੋ ਹੋ ਭਾਈ (ਕਿੜੀ ਪਵੰਦੀ) ਅਵਾਜ਼ ਪੈਂਦੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਭਾਵ ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਖੜਾ ਹੋਕਰ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ (ਮੁਹਾਇ) ਲੁਕਾਇ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਜਨ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਪੁਰਸਾਰਥ ਕਰ ॥ ੧ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਰਸਤੇ ਮੇਂ ਜਾਤੇ ਹੁਏ ਖਰਬੂਜੇ ਦੇਖਕਰ ਸਵਾਲ ਕੀਆ ਜਬ ਖੇਤ ਵਾਲੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਈਏ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮਨ ਮੈਂ ਵਹੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਸੰਕਲਪ ਕਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਮੱਝ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦਰ ਦਰਵੇਸੀ ਗਾਖੜੀ ਚਲਾਂ ਦੁਨੀਆ ਭਤਿ ॥

ਹੇ ਮਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਦਰ ਦੀ (ਦਰਵੇਸੀ)ਫਕੀਰੀ ਕਰਨੀ (ਗਾਖੜੀ)ਐਂਖੀ ਹੈ ਤਾਂਹੋ ਮੈਂ ਦਰਵੇਸੀ ਕੇ ਛਾਡ ਕਰ ਦੁਨੀਆਂ ਕੀ (ਭਤਿ) ਤਰਹ ਦੇਰ ਚਲਾਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਵਾਹੀ ਕਰੋ ॥

ਬੰਨਿ ਉਠਾਈ ਪੋਟਲੀ ਕਿਥੈ ਵੰਦਾ ਘਤਿ ॥ ੨ ॥

ਫੇਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਇਹ ਫਕੀਰੀ ਕੀ ਪੰਝ ਜੋ ਬਾਧ ਕਰਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਉਠਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਕਹਾਂ (ਘਤਿ) ਪਾਇ ਭਾਵ ਸਿਟ (ਵੰਦਾ) ਜਾਵੇ ਕਿੰਤੂ ਇਹ ਸਿਟੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਂਹੋ ਇਸੀ ਤਰਾ ਹੀ ਰਹੂੰ ॥੨॥ ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰਕੇ ਜਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਅਪਨੇ ਸੰਕਲਪ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਆਗੇ ਚਲੇ ਗਏ ਪੀਛੇ ਤੇ ਉਹ ਖਰਬੂਜੇ ਸਭੀ ਮਾਨੁਖੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਬਨ ਗਏ ਤਬ ਵੇਹ ਖੇਤ ਵਾਲਾ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਨਿਰਾਦਰੀ ਕਰਨੇ ਕਾ ਫਲ ਜਾਨ ਕਰ ਤਹਾ ਸੋ ਚਲਕਰ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੀਂ ਆਇ ਪੜਾ ਐਂ ਅਪਨੇ ਗ੍ਰਹਸਤ ਕੋ ਸੁਨਾਇਆ ਤਿਸ ਸੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਕੇ ਪਰਬਾਇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਝੁ ਨ ਬੁਝੈ ਕਿਝੁ ਨ ਸੁਝੈ ਦੁਨੀਆ ਗੁਝੀ ਭਾਹਿ ॥

ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਕੋ ਕੁਝ ਧਰਮ ਕੀ ਝੂਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਂਹ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਕੁਝ ਸੂਝ ਨਹੀਂ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਦੁਨੀਆਂ ਕੋ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪ ਗੁਝੀ ਅਗਨੀ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਸਾਈ ਮੇਰੈ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਨਾਹੀ ਤ ਪੰਝੀ ਦਝਾਂ ਆਹਿ ॥ ੩ ॥

ਭਾਤੇ ਮੇਰੇ ਸਾਈ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਗ੍ਰਹਸਤ ਤੇ ਮੁਝਕੋ ਬਚਾਇ ਲਿਆ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਇਸ ਅਗਨੀ ਮੈਂ (ਦਝਾਂ) ਦਝਾ ਹੋਣਾ ਸੀ ॥ ੩ ॥ ਫਰੀਦ ਜੀ ਐਸੇ ਕਹਿ ਕਰੋ ਤਿਸ ਖੇਤ ਵਾਲੇ ਕੋ ਕਹਾਂ ਜਾਹ ਤੇਰੇ ਖਰਬੂਜੇ ਉਸੀ ਤਰਹ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਪੂਛਾ ਇਹ ਕਿਆ ਚਰਿਤ੍ਰ ਹੁਆ ਹੈ ਤੋਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਉਸੀ ਖੇਤ ਮੈਂ ਏਕ ਸਿਰ ਰਹਿ ਜਾਵੇਗਾ ਤੁਝਕੋ ਉਤ੍ਰ ਦੇਵੇਗਾ ਤਬ ਵਹੁ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰ ਜਬ ਆਕਰ ਦੇਖੇ ਤੋਂ ਸਭੀ ਖਰਬੂਜੇ ਹੋਗਏ ਹੋ ਵੇਹ ਜੋ ਏਕ ਸਿਰ ਪੜਾ ਥਾ ਤਿਸ ਕੋ ਪੂਛਾ ਤਬ ਵੇਹ ਹਸਾ ਭੀ ਐਂ ਚੋਯਾ ਭੀ ਤੇ ਤਿਸ ਨੇ ਤਿਸ ਸੇ ਹਸਨੇ ਐਂ ਚੋਨੇ ਕਾ ਕਾਰਨ ਪੂਛਾ ਤਬ ਉਹ ਸਿਰ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਹੋ ਅਭਾਗੀ ਪੁਰਸ ਹਮ ਚੋਰਾਸੀ ਮੈਂ ਭਰਮਤੋਂ ਹੁਏ ਅਬ ਇਸ ਜਨਮ ਮੈਂ ਆਏ ਥੇ ਜੋਕਰ ਹਮਾਰੇ ਬੀਰ ਸੇ ਏਕ ਭੀ ਉਨ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਅਰਥ ਲਗ ਜਾਤਾ ਤਬ ਹਮ ਸਭੀ ਮੁਕਤਿ ਹੋ ਜਾਤੇ ਇਸ ਕਰਕੇ ਤੋਂ ਮੈਂ ਹਸਾ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਤੈਨੇ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਮਾਨਾ ਹਮ ਤਿਨ ਕੋ ਅਰਥ ਨ ਆਵਨੇ ਸੋ ਫੇਰ ਚੋਰਾਸੀ ਮੈਂ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਯਾ ਤੇ ਮੈਂ ਚੋਯਾ ਹੂੰ ਤਿਸ ਸਿਰ ਸੇ ਐਸੇ ਬਾਨ ਸੁਨ ਕਰ ਉਹ ਗ੍ਰਹਸਤੀ ਭੀ ਵਧੀਰਾਗ

ਕਰਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੇ ਲਾਗਾ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੋ ਜਾਣਾ ਤਿਲ ਬੋਝੇ ਸੰਮਲਿ-ਬੁਝ ਭਰੀ ॥

ਜੇਕਰਕੇ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾ ਜੋ ਸੂਸ ਰੂਪੀ ਤਿਲ ਬੋਝੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਗਿਣਤੀ ਕੇ ਹੈਂ ਤਬ ਮੈਂ ਸੰਮਲਕੇ ਬੁਝ ਭਰਤਾ ਭਾਵ ਸੂਸੋਂ ਕੇ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਵਰਤਤਾ ਅਰਥਾਤ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਵਾ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਦਾ ਤਿਲ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥ ਬੋਝੇ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੈਂ ਤਉ ਮੈਂ ਸੰਭਾਲ ਕਰ ਬੁਝ ਭਰਤਾ ਭਾਵ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਤਾ ॥

ਜੋ ਜਾਣਾ ਸਹੁ ਨੰਢੜਾ ਤਾਂ ਬੋਝਾ ਮਾਣੁ ਕਰੀ ॥ ੪ ॥

ਅਰ ਜੋ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾ ਸਹੁ ਭਾਵ ਜੇਠਨ ਤੁਛ ਹੈਂ ਤੋਂ ਮੈਂ ਜੁਆਨੀ ਭਾ ਮਾਣ ਬੋਝਾ ਕਰਤਾ ਵਾ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਜਾਣਤਾ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ (ਨੰਢੜਾ) ਨੀਵੇਂ ਹੋਣੇ ਸੇ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤੋਂ ਮੈਂ ਬੋਝਾ ਹੀ ਮਾਣ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਮਾਣ ਨ ਕਰਤਾ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਜਾਣਾ ਲਝੁ ਛਿਜਣਾ ਪੀਡੀ ਪਾਈਂ ਗੰਢਿ ॥

ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਜਾਨਤਾ ਜੋ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ (ਲਝੁ) ਪੱਲਾ (ਛਿਜਣਾ) ਨਸਰ-ਹੋ ਜਾਨਾ ਹੈ ਤੋਂ ਮੈਂ (ਪੀਡੀ) ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਗੰਢ ਪਾਵਤਾ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਕੇ ਭਜਨ ਮੈਂ ਲਗਾਵਤਾ ਭਾਵ ਪਤੀ ਹਰੀ ਸਾਥ ਮਿਲਾਪ ਕਰਤਾ ॥

ਤੈ ਜੇਵਡੁ ਮੈ ਨਾਹਿ ਕੋ ਸਭੁ ਜਗੁ ਛਿਨਾ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥

ਮੈਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ (ਹੀਥ) ਫਿਰਕੇ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਪਤੀ ਜੈਸਾ ਬੜਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੋ ਤੂ ਅਕਲਿ ਲਤੀਫੁ ਕਾਲੇ ਲਿਖੁ ਨ ਲੇਖੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੂ (ਲਤੀਫ) ਚਤੁਰਾਈ ਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਅਕਲ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ਤੇ ਕਾਲੇ ਲੇਖੋਂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਲਿਖ ਭਾਵ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਨ ਕਰ ॥

ਆਪਨੜੈ ਗਿਰੀਵਾਨ ਮਹਿ ਸਿਰੁ ਨੀਵਾ ਕਰਿ ਦੇਖੁ ॥ ੬ ॥

ਆਪਣੇ ਚਿਤ ਵ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਗਿਰੀਵਾਨ) ਚੋਲੇ ਮੈਂ ਹੀਕਾਰ ਸਿਰ ਕੋ ਨੀਵਾ ਕਰਕੇ ਵਾ ਅੰਤ੍ਰਮੁਖੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕਰਕੇ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਦੇਖ ॥ ੬ ॥
 ਏਕ ਸਮੇਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਜਾਣੇ ਹੁਏ ਵੈਠ ਗਏ ਉਹਾ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਖਰਬੂਜੇ ਖਾਇ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਥੇ ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਉਨਕਾ ਚਾਕੂ ਗਿਣ ਪੜਾ ਤਾਤੇ ਮੁਕਤ ਕਰ ਉਹਾ ਆਏ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਚਾਕੂ ਪੂਛਾ ਉਨੋਂ ਨੋਂ ਕਹਾ ਹਮਨੇ ਦੇਖਾ ਨਹੀਂ ਤਬ ਉਹ ਦੁਸਰੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਮਾਰ ਕੂਟ ਕਰਕੇ ਚਲੇਗਏ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪੀਛੇ ਆਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਸਮਝਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੋ ਤੈ ਮਾਰਨਿ ਮੁਕੀਆ ਤਿਨਾ ਨ ਮਾਰੇ ਘੁਮਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਜੋ ਤੁਝ ਕੋ ਮੁਕੀਆ ਮਾਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਫੂੰ (ਘੁਮਿ) ਮੁਕ ਕੇ ਨ ਮਾਰ ॥

ਆਪਨੜੈ ਘਰਿ ਜਾਈਐ ਪੈਰ ਤਿਨਾ ਦੇ ਉਮਿ ॥ ੭ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪੈਰੋਂ ਕੋ ਉਮ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਘਰ ਕੋ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਈਏ ॥ ਵਾ ਜੋ ਵਾਸਨਾ ਤੁਝ ਕੋ ਜਨਮ ਜਨਮਾਵੇਂ ਮੈਂ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਅਜੇ ਤਕ ਨਹੀਂ ਮੁਕੀਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਿਵਰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਅਥ (ਮੁਕਤ) ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਹੋਕਰ ਤੂੰ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਰਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਾਸਨਾ ਤੂੰ ਮਾਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਾਸਨਾ ਮਾਰੀਆ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਕੋ ਉਮ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਘਰ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਈਤਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਾਂ ਤਉ ਖਟਣ ਵੇਲ ਤਾਂ ਤੂ ਰਹਾ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਤੇਰਾ ਖਟਣੇ ਕਾ ਸਮਾਂ ਥਾ ਭਾਵ ਜਬ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਕਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਜੇਠਨ ਅਵਸਥਾ ਥੀ ਤਬ ਤੇ ਤੂੰ (ਦੁਨੀ) ਮਾਯਾ ਕੇ ਸਾਥ ਰਹਾ ਹੁਆ ਥਾ ॥

ਮਰਗ ਸਵਾਈ ਨੀਹਿ ਜਾਂ ਭਰਿਆ ਤਾਂ ਲਇਆ ॥ ੮ ॥

(ਮਰਗ) ਮੌਤ ਕੀ (ਨੀਹਿ) ਨੀਵ (ਸਵਾਈ) ਸਭ ਉਮਰ ਮੈਂ ਟਿਕੀ ਹੋਈ ਹੈ ਵਾ ਸਵਾਈ ਹੋਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਮਰਨ ਵਾ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਾ ਭਰਿਆ ਅਰਥਾਤ ਅੰਤ ਕਾ ਸੂਸ ਪੂਰਨ ਹੁਆ ਤਬ ਉਸੀ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਸੁਭ ਅਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਸਾਥ ਲਇਆ ਹੁਆ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਦੇਖੁ ਫਰੀਦਾ ਜੁ ਥੀਆ ਦਾੜੀ ਹੋਈ ਭੂਰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜੀਵ ਦੇਖ ਜੋ ਕਿਆ ਹੁਆ ਕਿ ਦਾਹੜੀ ਭੀ ਭੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗ ਅਥ ਤੁਝ ਕੋ ਬਿਧ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ॥

ਅਗਹੁ ਨੇੜਾ ਆਇਆ ਪਿਛਾ ਰਹਿਆ ਦੁਰਿ ॥ ੯ ॥

ਤਾਤੇ ਅਥ ਆਗੇ ਮਰਨੋਂ ਕਾ ਦਿਨ ਨਿਕਟ ਆਇ ਗਇਆ ਹੈ ਔਰ ਜਨਮ ਕਾ ਦਿਨ ਪੀਛੇ

ਦੂਰ ਰਹਿ ਗਇਆ ਹੈ ॥੯॥

ਦੇਖੁ ਫਰੀਦਾ ਜਿਥੀਆ ਸਕਰ ਹੋਈ ਵਿਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਦੇਖ ਜੁਥਾ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸੁਖ ਰੂਪ ਭੋਗੋਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਜੋ ਸੁਕਰੇ ਰੂਪ ਭਾਵ ਮੀਨੀ ਲਾਗਤੀ ਥੀ ਜੋ ਅਖ ਜੇਹਰੋਂ ਵਤ ਭਾਂਵ ਦੁਖ ਰੂਪ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਾਂਈ ਬਾਝਹੁ ਆਪਣੇ ਵੇਦਣ ਕਹੀਐ ਕਿਸੁ ॥੧੦॥

ਤਾਤੇ ਅਖ ਅਪਨੇ (ਸਾਂਈ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਐ ਕਿਸ ਪਾਸ ਆਪਣੀ (ਵੇਦਣ) ਪੀੜਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥੧੦॥

ਫਰੀਦਾ ਅਖੀ ਦੇਖਿ ਪਤੀਨੀਆ ਸੁਨਿ ਸੁਨਿ ਗੀਨੇ ਕੰਨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਖੀਆਂ ਤੋ ਰੂਪਾਂ ਦੇਖ ਦੇਖ (ਪਤੀਨੀਆਂ) ਪਤਨੀਆਂ ਹੋਇ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਿਸਥੀ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੁਈ ਹੈਂ ਔਰ ਬਾਤੋਂ ਕੇ ਸੁਨ ਕੇ ਕੰਨ (ਗੀਣੇ) ਖਾਲੀ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਬੋਲੇ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਸਾਖ ਪਕੌਦੀ ਆਈਆ ਹੋਰ ਕਰੋਂਦੀ ਵੰਨ ॥੧੧॥

ਪੁਨਾ ਦੇਹ ਰੂਪੀ (ਸਾਖ) ਪਕੌਦੀ ਪਕੌਦੀ ਆਵਤੀ ਹੈਂ ਇਉਂ ਕਿ ਔਰ ਹੀ (ਵੰਨ) ਰੰਗ ਕਰ ਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਵਿਖ ਅਕਸ਼ਾ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਰੂਪ ਹੋਇਆ ਔਰ ਕੇਸ ਸੁਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਭਏ ॥੧੧॥

ਫਰੀਦਾ ਕਾਲੀ ਜਿਨੀ ਨ ਰਾਵਿਆ ਧੁਲੀ ਰਾਵੈ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਕਾਲੇ ਕੇਸੋਂ ਕੋਸਮੋਂ ਭਾਵੇਂ ਜੇਬਨ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਿ ਨਹੀਂ ਰਾਵਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਪੁ ਕਰ ਅਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ (ਧੁਲੀ) ਸੁਰੈਣ ਕੁਸੋਂ ਸਮੇਂ (ਕੋਇ) ਕੋਣ ਨਵਤਾ ਭਾਵ ਜਪਤਾ ਹੈ ॥

ਕਰਿ ਸਾਂਈ ਮਿਸੁ ਪਿਰਹੜੀ ਰੰਗੁ ਨਵੇਲਾ ਹੋਇ ॥੧੨॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸਰਬ ਕੇ (ਸਾਂਈ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਖ (ਪਿਰਹੜੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ਜਿਸ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕੇ ਕਰਨੇ ਸੋ ਰੂਪ (ਨਵੇਲਾ) ਨਵੀਨ ਰੰਗ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇ ॥੧੨॥

ਮਝ ੨ ॥ ਫਰੀਦਾ ਕਾਲੀ ਧੁਲੀ ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕੋ ਰਿਤਿ ਕਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਿਧਿ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਰਿਤ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭਰੋਸਾ ਦੇਤੇ ਹੋਏ ਫਰੀਦਾ ਜੀ ਤੇ ਚਾਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਕਾਲੀ ਧੁਲੀ) ਜੁਥਾ ਐ ਬਿਧਤਾ ਮੈਂ ਸਾਹਿਬ ਸਦਾ ਹੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਤਿਸ ਕੇ ਰਿਤ ਕਰੇ ਭਾਵ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਸਿਮਰਨ ਪ੍ਰੇਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ॥

ਆਪਣਾ ਲਾਇਆ ਪਿਰਮੁ ਨ ਲਗਈ ਜੇ ਲੋਚੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਜੇਕਰ ਸਭ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵੇ ਕੋ (ਲੋਚੈ) ਰਾਹੀਂ ਤੋਂ ਭੀ ਤਿਸ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਲਾਇਆ ਹੁਆ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਦੇਹੁ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਲਾ ਖਸਮ ਕਾ ਜੇ ਭਾਵੈ ਤੇ ਦੇਇ ॥੧੩॥

ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਿਆਲਾ ਤਿਸ ਮਾਲਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੈ ਜੋ ਜਿਸਕੋ ਭਾਵੈ ਤਿਸਕੋ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥੧੩॥ ਏਕ ਵੇਸਵਾ ਕੇ ਤਿਸ ਕੀ ਦਾਸੀ ਨੇ ਕਜਲ ਦੀ ਸਲਾਈ ਦਈ ਤਕ ਓਹ ਪਾਵਨੇ ਜੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਮੈਂ ਰਜ਼ਕਿਆ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਉਹ ਕੋਪਵਾਨ ਹੋਕਰ ਗੋਲੀ ਕੇ ਮਾਰਤੀ ਭਈ ਕੋਈ ਦਿਨ ਪੀਏ ਉਹ ਵੇਸਵਾ ਮਿਤ ਭਈ ਤੇ ਤਿਸ ਕੀ ਲੋਭ ਕੇ ਬਿਸੁ ਆਦਿ ਜਾਨਵਰੋਂ ਨੇ ਕਬਰ ਜੇ ਬਾਹਿਰ ਕੀਆ ਔਰ ਪੰਛੀ ਤਿਸ ਕੇ ਕਰੰਭ ਪਰ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਤਿਸ ਕੀ ਐਸੀ ਦਸਾ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਿਨ ਲੋਇਣ ਜਗੁ ਮੋਹਿਆ ਸੇ ਲੋਇਣ ਮੈ ਭਿਨੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਨੇ ਜਗਤ ਕੀ ਵੀਣੋਂ ਕੇ ਮੋਹਿ ਲੀਆ ਕਾ ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਆਸ ਮੈਂ ਨੇ ਐਸੇ ਹੁਏ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ॥

ਕਜਲ ਰੇਖ ਨ ਸਹਾਇਆ ਸੇ ਪੰਖੀ ਸੁਇ ਬਹਿਨੁ ॥੧੪॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਹੜੇ ਕਜਲ ਕੀ ਮੋਹੀ ਰੇਖ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸਹਾਰਤੇ ਤੇ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਮਿਆਜ ਪੰਛੀ ਕੋ (ਸੁਇ) ਬਥੇ ਬੈਠੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਔਰ ਕੇ ਐਸੀ ਦਸਾ ਭਈ ॥੧੪॥

ਫਰੀਦਾ ਕੁਕੋਂਦਿਆ ਚਾਂਗੇਦਿਆ ਮਤੀ ਦੇਇਆ ਨਿਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੇਦੋਂ ਕੇ (ਕੁਕੋਂਦਿਆ) ਉਪਦੇਸ ਦੇਇਆ ਹੋਇਆ ਐ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ (ਚਾਂਗੇਦਿਆ) ਪ੍ਰਕਾਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਐ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਿਤ ਪ੍ਰਤੀ ਮੌਤ ਦੇਇਆ ਹੋਇਆ ਹੀ ॥

ਜੇ ਸੈਤਾਨਿ ਵੇਵਾਇਆ ਸੇ ਕਿਤ ਵੇਰਹਿ ਚਿਤ ॥ ੧੫ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਸੈਤਾਨ ਨੇ ਕਵਾਇਆ ਹੈ ਸੇ ਜਨ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕੀ ਤਰਵ ਚਿਤ ਕੇ ਵੇਰੋਂ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਵੇਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਬੀਉ ਪਵਾਹੀ ਦਭੁ ॥ ਜੇ ਸਾਂਈ ਲੋੜਹਿ ਸਭੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਸਾਂਈ ਕੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਦੇਖਿਆ (ਲੋੜਹਿ) ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤੇ ਪਰੇ ਕੀ ਦਭ ਵਤ ਹੋ ਭਾਵ ਸਭ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀ ਹੋ ॥

ਇਕੁ ਛਿਜਹਿ ਬਿਆ ਲਤਾੜੀਅਹਿ ॥ ਤਾਂ ਸਾਂਈ ਦੇ ਦਰਿ ਵਾੜੀਅਹਿ ॥ ੧੬ ॥

ਕੋਈ ਏਕ ਤੋ ਤੇਰੇ ਅੰਗ (ਛਿਜਹਿ) ਭੰਗ ਕਰ ਦੇਵੈ ਔਰ ਕੋਈ ਤੁਝਕੇ ਲਤਾੜ ਦੇਵੈ ਭਾਵ ਯਦਪਿ ਤੁਝ ਕੇ ਕੋਈ ਦੁਖ ਭੀ ਦੇਵੈ ਤੋ ਭੀ ਤੂੰ ਖਿਆ ਕਰਕੇ ਸਹਨਸੀਲ ਹੋਵੈ ਤਥ ਤੂੰ ਸਾਂਈ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਵਾੜੀਐਂਗਾ ਭਾਵ ਤਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥ ੧੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਖਾਕੁ ਨ ਨਿੰਦੀਐ ਖਾਕੁ ਜੇਭੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਖਾਕ ਵਤ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੋ ਨਾ ਨਿੰਦੀਐ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਜੈਸਾ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੀਵਤੇ ਹੁਏ ਵੇਹ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਭਾਵ ਸੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਕੇ ਪੂਜਨੇ ਯੋਗ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੀਵਦਿਆ ਪੈਰਾ ਤਲੈ ਮੁਇਆ ਉਪਰਿ ਹੋਇ ॥ ੧੭ ॥

ਵਾ ਪ੍ਰਤਖਨ ਖਾਕ ਕੇ ਨਾ ਨਿੰਦੀਐ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਖਾਕ ਜੈਸਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੀਵਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਇਹ ਪੈਰੋਂ ਕੇ ਨੀਚੇ ਆਵਤੀ ਹੈ ਐ ਮਿਰਤ ਹੁਏ ਸੇ ਉਪਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗੋਰ ਮੈਂ ਪਾਇਕੇ ਉਪਰ ਖਾਕ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਾ ਲਬੁ ਤ ਨੇਹੁ ਕਿਆ ਲਬੁ ਤ ਕੂੜਾ ਨੇਹੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ (ਲਬੁ) ਲੋਭ ਹੈ ਤੋ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਆ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਲਬ ਹੈ ਤੋ ਪ੍ਰੇਮ ਝੂਠਾ ਹੈ ਵਾਸਤਾਂਤ ਤੈਸੇ ਜਗ੍ਯਾਸੀ ਕੇ ਜਬ ਤਕ ਵਿਸ਼ਯਾਏਂ ਕਾ ਲਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਥ ਤਕ ਪਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਤਾਂਤੇ ਜੇਕਰ ਜਾਣੀਐ ਲਬ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤੋ ਤਿਸ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਝੂਠਾ ਹੈ ॥

ਕਿਚਰੁ ਝਤਿ ਲਘਾਈਐ ਛਪਰਿ ਤੁਟੈ ਮੇਹੁ ॥ ੧੮ ॥

ਜੈਸੇ ਮੇਘ ਕੇ ਬਰਸਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਤੁਟੇ ਹੋਏ ਛਪਰ ਮੈਂ ਕਿਤਨਾਕ (ਝਤੁ) ਸਮਾਂ ਲੰਘਾਈਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬੋਝਾ ਕਾਲ ਹੀ ਬੀਤਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੇ ਭੀਜਣਾ ਹੀ ਪੜਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਲਬ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੇ ਬਨ ਮੈਂ ਵਿਚਰਤੇ ਹੋਇਆਂ ਅਕਾਸ ਬਾਨੀ ਭਈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੰਗਲੁ ਜੰਗਲੁ ਕਿਆ ਭਵਹਿ ਵਣਿਕੰਡਾ ਮੋੜੇਹਿ ॥

ਹੇ ਫਰੀਦ (ਜੰਗਲ) ਉਸਾੜ ਉਸਾੜ ਮੈਂ ਵਣਕੰਡਿਆਂ ਕੇ (ਮੋੜੇਹਿ) ਲਤਾੜਤਾ ਹੁਆ ਕਿਆ ਵਿਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਵਸੀ ਰਬੁ ਹਿਅਾਲੀਐ ਜੰਗਲੁ ਕਿਆ ਢੂਢੇਹਿ ॥ ੧੯ ॥

ਮੈਂ ਰੋਰਾ (ਰਬੁ) ਪਾਲਨੇ ਵਾਲਾ ਤੇਰੇ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਘਰ ਮੈਂ ਵਸ ਰਹਾ ਹੂੰ ਤਾਂਤੇ ਬਾਹਰਿ ਜੰਗਲ ਮੈਂ ਕਿਆ (ਢੂਢੇਹਿ) ਖੋਜਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਇਨੀ ਨਿਕੀ ਜੰਘੀਐ ਬਲ ਢੂੰਗਰ ਭਵਓਮ੍ਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੁਬਾ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਇਨੋਂ ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ (ਜੰਘੀਐ) ਲਤੋਂ ਕਰਕੇ ਰੇਤੇ ਕੇ (ਬਲ) ਅਸਥਾਨ ਔ (ਢੂੰਗਰ) ਪਰਬਤੋਂ ਪਰ ਮੈਂ (ਭਵਓਮ੍ਹਿ) ਢਿਰਤਾ ਰਹਾ ਹੂੰ ॥

ਅਜੁ ਫਰੀਦੈ ਕੂਜੜਾ ਸੈ ਕੋਹਾਂ ਬੀਓਮ੍ਹਿ ॥ ੨੦ ॥

ਪਰੰਤੂ ਆਜ ਬ੍ਰਿਖ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਪਾਸੋਂ (ਕੂਜੜਾ) ਅਸਤਾਵਾ ਲੇਣਾ ਭੀ ਸੈਂਕੜੇ ਕੋਸਾਂ ਤੇ ਦੂਰ (ਬੀਓਮ੍ਹਿ) ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਬ੍ਰਿਖ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸਰੀਰ ਨਿਰਬਲ ਹੋਗਿਆ ਵਾ ਇਨ ਸੁਖਜਮ ਵਾਸਨਾਂ ਕਰਕੇ ਉਹ ਨੀਚ ਜਾਨੀਓਂ ਮੈਂ ਕੁਮਤ ਰਹਾ ਹੂੰ ਆਜ ਨਿਰਵਾਸ ਹੋ ਜਾਣੇ ਸੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਅਸਤਾਵਾ ਸੈਂਕੜੇ ਕੋਸ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੇਹ ਤੋ ਆਪ ਕੇ ਅਸੰਗ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਹੂੰ ॥ ੨੦ ॥ ਏਕ ਜੱਸਾ ਤਪਾਦ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਾ ਮਿਤ੍ਰ ਬਾ ਜੋ ਏਕ ਸਮੇਂ ਬਨ ਮੈਂ ਜਹਾਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਰਹਿਤੇ ਕੇ ਤਿਨ ਕੇ ਪਾਸ ਰਾਤ ਆਇ ਰਹਾ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਬਾ ਤਥ ਪੋਹ ਮਹੀਨੇ ਕੀ ਰਾਤ ਮੈਂ ਸਰਦੀ ਭੀ ਤਿਸ ਕੇ ਲਗੀ ਔਰ ਭੂਖ ਕਰ ਨਿੰਦਾ ਭੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨ ਹੋਈ ਤਥ ਉਹ ਜਸਾ ਜੋ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜੋਈ ਫਰੀਦ ਜੀ ਲਲੋਕ ਮੈਂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਾਤੀ ਵਡੀਆਂ ਧੁਖਿ ਧੁਖਿ ਉਠਨਿ ਪਾਸ ॥

ਹੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਪੋਹ ਮਹੀਨੇ ਕੀਆ ਰਾਤਾਂ ਤੋ ਵਡੀਆਂ ਹੋਂ ਅਰ ਮੇਰੇ ਪਾਸੇ ਧੁਖ ਧੁਖ ਉਠਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧਿਗੁ ਤਿਨ੍ਹਾ ਦਾ ਜੀਵਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾ ਵਿਡਾਣੀ ਆਸ ॥ ੨੧ ॥

ਜਿਨੋ ਕੋ ਬਿਗਾਨੀ ਆਸ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਜੀਵਣੇ ਕੋ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੈ ਭਾਵ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਆਸ ਕਰ ਦੁਖੀ ਰਹਾ ਹਾਂ ॥ ੨੧ ॥
ਤਿਸਕਾ ਆਸਾ ਸਮਝ ਕਰ ਫਰੀਦ ਜੀ ਉਤਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੇ ਮੈ ਹੋਦਾ ਵਾਰਿਆ ਮਿਤਾ ਆਇਛਿਆਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਕਰ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਿਤ੍ਰਾਂ ਕੋ ਆਇਆ ਤੇ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਹੁੰਦਿਆ (ਵਾਰਿਆ) ਵਰਜ ਰਾਖਿਆ ਹੋਵੇ ਅਰਥਾਤ ਨਾ ਦੀਆ ਹੋਵੇ ॥

ਹੋਛਾ ਜਲੈ ਮਜੀਨ ਜਿਉ ਉਪਰਿ ਅੰਗਾਰਾ ॥ ੨੨ ॥

ਤਬ ਮੇਰਾ (ਹੋਛਾ) ਸਰੀਰ ਮਜੀਨ ਵਤ ਅਗਨੀ ਕੋ ਅੰਗਿਆਰੋਂ ਪਰ ਜਲ ਜਾਵੇ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹਮਨੇ ਤੁਝ ਤੇ ਦੁਰਾਇ ਕਰ ਨਹੀਂ ਰਖਿਆ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਫਰੀਦਾ ਲੋੜੇ ਦਾਖ ਬਿਜਉਰੀਆਂ ਕਿਕਰਿ ਬੀਜੈ ਜਟੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਸੇ ਕੋਈ ਜਾਟ ਕਿਕਰੋਂ ਕੋ ਬੀਜ ਕੇ ਬਿਜੋਰ ਦੇਸ ਕੀਆ ਦਾਖਾ ਲੇਟੀ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ॥

ਹੀਵੈ ਉਂਨ ਕਤਾਇਦਾ ਪੈਧਾ ਲੋੜੈ ਪਟੁ ॥ ੨੩ ॥

ਪੁਨਾ ਉਂਨ ਕੋ ਕਤਾਵਤਾ (ਹੀਵੈ) ਫਿਰੈ ਐ (ਪਟੁ) ਰੇਸ਼ਮ ਕੋ ਪਹਰਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਜਟ ਮੰਦ-ਕਰਮੋਂ ਰੂਪੀ ਕਿਕਰੋਂ ਕੋ ਬੀਜਕਰ ਸੁਰਗ ਕੇ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਬਿਜੋਰ ਦੇਸ ਕੀਆ ਦਾਖਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਕਾਮ ਰੂਪੀ ਉਂਨ ਕੋ ਕਤਾਵਤਾ ਹੈ ਐਰ ਸਰੂਪ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਰੇਸ਼ਮ ਪਹਰਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਸੋ ਏਹ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਜਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਥਮ ਵਈਰਾਗ ਹੁਆ ਤਬ ਬਾਰਾ ਬਰਸ ਬਨ ਮੈਂ ਫਲ ਫੂਲ ਖਾਇਕਰ ਤਪ ਕੀਆ ਐ ਬਾਰਹ ਬਰਸ ਛੂਟੇ ਮੈਂ ਲਟਕੇ ਐ ਬਾਰਹ ਬਰਸ ਅਜਮੇਰ ਮੈਂ ਖੁਆਜੇ ਪੀਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਅੰਤ ਕੋ ਪੀਰ ਨੇ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਕਰਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਗਨੀ ਲੋਪ ਕਰ ਦਈ ਪਹਰ ਰਾਤ੍ਰ ਰਹੀ ਸੋ ਫਰੀਦ ਜੀ ਜਲ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਪੀਰ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਵਾਵੇਤੋ ਹੋਤੇ ਕੇ ਉਸਦਿਨ ਅਗਨੀ ਕੋ ਨਾ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਵਿਘਨ ਹੋਤਾ ਜਾਣਿਆ ਚਿਤ ਮੈਂ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ ਦੇਖਨੇ ਲਗੇ ਤਬ ਕਹੀਂ ਦੂਰ ਦੀਪਕ ਜਲਤਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਪਜਾ ਐਰ ਬਰਖਾ ਹੋਤੀ ਥੀ ਐਰ ਚਿਕੜ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਤਿਸ ਸਮੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਕੋ ਪਰਥਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਫਰੀਦਾ ਗਲੀਏ ਚਿਕੜ ਦੂਰਿ ਘਰੁ ਨਾਲਿ ਪਿਆਰੇ ਨੇਹੁ ॥

ਗਲੀਆਂ ਮੈਂ ਤੋ ਚਿਕੜ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਐਰ ਦੀਪਕ ਵਾਲਾ ਘਰ ਬੀ ਦੂਰ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਜੋ ਪੀਰ ਹੈ ਤਿਸ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਭੀ ਹੈ ॥

ਚਲਾ ਤ ਭਿਜੈ ਕੰਬਲੀ ਰਹਾਂ ਤ ਤੁਟੈ ਨੇਹੁ ॥ ੨੪ ॥

ਏਕ ਹੀ (ਕੰਬਲੀ) ਲੋਈ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਘਰ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਲੇਟੇ ਕੋ ਜਾਵੋਂ ਤਬ ਬਰਖਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰੀ ਕੰਬਲੀ ਭਿਜਤੀ ਹੈ ਐਰ ਜੇਕਰ ਨਾ ਜਾਵੋਂ ਤਬ ਪੀਰ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਤੁਟਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਭਿਜਉ ਜਿਸਉ ਕੰਬਲੀ ਅਲਹ ਵਰਸਉ ਮੇਹੁ ॥

ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਕੰਬਲੀ ਭਿਜ ਜਿਸ ਭੀ ਜਾਵੇ ਵਾਲੋਈ ਭਿਜ ਜਾਵੇ ਐਰ ਕੋਈ ਅੰਗ ਭੀ (ਜਿਸਉ) ਗਿੱਲਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਲਹੁ (ਮੇਹੁ) ਵਰਖਾ ਭੀ ਬਰਸਤੀ ਰਹੇ ॥

ਜਾਇ ਮਿਲਾ ਤਿਨਾ ਸਜਣਾ ਤੁਟਉ ਨਾਹੀ ਨੇਹੁ ॥ ੨੫ ॥

ਤਾਤੇ ਅਗਨਿ ਲਿਆਇ ਕਰ ਜਲ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਜੋ ਪੀਰ ਜੀ ਸਜਣ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜਾਇ ਮਿਲੋ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਤੁਟ ਜਾਵੇ ॥ ਐਸੇ ਕਹਿਕਰ ਫਰੀਦ ਜੀ ਅਗਨਿ ਲੇਨੇ ਗਏ ਆਗੇ ਏਕ ਵੇਸਵਾ ਕੇ ਮਕਾਨ ਮੈਂ ਅਗਨੀ ਬੀ ਉਸ ਸੋ ਜਬ ਅਗਨਿ ਮਾਗੀ ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਕਹਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਰਮਨ ਕਰ ਵਾ ਅਪਨਾ ਨੇਤ੍ਰ ਦੇਹ ਤਬ ਮੈਂ ਤੁਝਕੇ ਅਗਨੀ ਦੇਵੋਂਕੀ ਤਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਤਿਸ ਕੇ ਰਮਨ ਕਰਨੇ ਕੀ ਬਾਤ ਨ ਮਾਨੀ ਐ ਏਕ ਨੇਤ੍ਰ ਅਪਨਾ ਨਿਕਾਲ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਕੋ ਦੇਕਰ ਅਗਨੀ ਲੇ ਆਏ ਜਲ ਗਰਮ ਕਰਕੇ ਪੀਰ ਜੀ ਕਾ ਇਸਨਾਨ ਕਰਾਯਾ ਤਬ ਪੀਰ ਜੀ ਨੇ ਪੂਛਾ ਨੇਤ੍ਰ ਪਰ ਪੱਟੀ ਕਿਉਂ ਥਾਪੀ ਹੈ ॥ ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਆਖ ਆਈ ਹੋਈ ਹੈ ਤੋ ਪੀਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਛੋਟੀ ਆਖ ਆਵੇ ਥਾ ਬੜੀ, ਤੋ ਇਨੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਜੋ ਆਪ ਦੀ ਰਜਾਇ ਹੋਵੈ ॥ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਖੁਦਾਇ ਦੀ ਬਰਾਬਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ॥ ਤਾਤੇ ਆਖ ਛੋਟੀ ਆਵੇਗੀ ਐਸੇ ਕਹਿਕਰ ਪੱਟੀ ਖੁਲਵਾਇ ਦਈ ਤਬ ਨੇਤ੍ਰ ਉਸੀ ਤਰਹ ਹੋਗਿਆ ॥ ਪਰੰਤੂ ਦੂਸਰੇ ਤੋ ਉਹ ਛੋਟਾ ਰਿਹਾ ॥ ਦੇਖ ਕਰ ਪੀਰ ਨੇ ਕਹਾ ਅਬ ਤੇਰੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰਨ ਛੋਟੀ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਜਾਇਕਰ ਕਹੀਂ ਬੈਠਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰੋ ਤਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਪਾਕ-ਪਰਦੇ ਮੈਂ ਆਇ ਰਹੇ ਅਬ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਤਾਨ ਕਾ ਏਕ ਨੇਤ੍ਰ ਛੋਟਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਚਿਸਤੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨ ਦੇਨੋਂ ਸਲੋਕੋਂ ਕਾ ਦੁਈ ਅਰਥ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀਆ ਰੂਪੀ ਗਲੀਓਂ ਬੀਰ ਵਿਸ਼ਭੀ ਕੀਆ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪ ਚਿਕੜ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ਐਰ ਜਿਸ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਾਥ

ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਕਾ ਸਰੂਪ ਦੂਰ ਹੈ ॥ ਭਾਵੇਂ ਜਿਥੇ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ, ਸਜਨ ਕੀ ਤਰਥ - ਚਲਾਤਾ ਹੂੰ ਤਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪ ਜਲ
ਸਾਥ, ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਕੰਬਲੀ ਤਿਜਤੀ ਹੈ ਅੰਤੁ ਜੇਕਰ, ਵਿਸਿਆਈ ਮੈਂ ਰਹਿ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਤਿਸ ਸੰਸਾਰ ਸਾਥ ਨੇਹੁ ਦੂਰ ਜਾਤਾ ਹੈ
ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਕੰਬਲੀ ਮੇਰੇ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਥ ਤਿਜਤੀ ਸਮਾਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਸਿਜਤੀ ਵਿਸਿਆਈ ਕਰਕੇ ਅਲਾਹੁ ਭੀ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪ
ਜਲ ਬਰਸਤਾ ਰਹੇ ਤੇ ਭੀ ਬਲ ਕਰਕੇ ਸਜਨ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਜਾਇ ਮਿਲੇ ਜਿਸ ਤੇ ਹੋਰੀ ਸੋਧ ਮੇਰੀ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਭੁੰਗਾਇਆ ॥
ਏਕ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਵਰੀਦੇ ਜੀ ਕੋ ਬੁੱਕ ਕੇ ਮੱਥਾ ਦੇਕਿਆ ॥ ਪਰਿਵ੍ਰਤ ਪੰਥ ਕੇ ਮਿਟੀ ਲੱਭੇ ਕੇ ਭੈ ਕਰ ਚਰਣੋਂ ਪਰ
ਸਿਰ ਨੀ ਰੱਖਿਆ ਤਬੋਂ ਤਿਸ ਕੇ ਪਰਬਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥

ਵਰੀਦਾ ਮੈਂ ਭੋਲਾਵਾ ਪਗ ਦਾ ਮਤੁ ਮੈਲੀ ਹੋਇ ਜਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਅਸਮਾਦਿਕ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪਗ ਦਾ ਭੁਲਾਵਾ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਗ ਮਤ
ਮੈਲੀ ਹੋਇ ਜਾਵੇ ॥

ਗਹਿਲਾ ਰੂਪੁ ਨ ਜਾਣਈ ਸਿਰੁ ਭੀ ਮਿਟੀ ਖਾਇ ॥ ੨੬ ॥
ਪਰੰਤੂ ਇਹ (ਰੂਪ) ਜੀਵ (ਗਹਿਲਾ) ਕੰਮਲਾ ਵਾਗਵਾਲ ਹੁਆ ਜਾਨਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰੂ ਮੈਂ ਪੜਨੇ ਸੇ ਸਿਰ ਕੇ
ਭੀ ਮਿਟੀ ਨੇ ਖਾਇ ਲੈਣਾ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਅਨੰਦ ਨੂੰ ਸਭਾ ਸਾਈਕ ਪਦਾਰਥੋਂ ਜੋ ਅਧਿਕ ਜਾਣਕਰ
ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਸੋਕਰ ਬੰਨ੍ਹ ਨਿਵਾਰ ਗੁਣੁ ਮਾਖਿਓ ਮਾਝੇ ਦੁਖੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸੋਕਰ ਅਖੰਤੁ ਨਿਵਾਰੇ ਮਿਸਰੇ ਸੋਧੇ ਜੋ (ਮਾਖਿਓ) ਭੋਖੇ ਭੋਖੇ ਮਾਝੇ ਦੁਖ ਮੀਟਵੇ ॥
ਸਭੇ ਵਸਤੁ ਮਿਟੀਆਂ ਰਬ ਨ ਪੁਜੀਤ ਰੂਪੁ ॥ ੨੭ ॥
ਇਹ ਸੁਭਾ ਵਸਤੁਆ ਮਿਟੀਆਂ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਹੋ (ਰਬ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸੁਭਾ ਸਮ ਨਹੀਂ ਪੁਜੀਤ ਸੁਭਾ
ਭਾਵੇਂ ਹੋਗੇ ਨਾਮ ਅਮਿਤ ਰਸ ਸਭ ਤੇ ਅਧਿਕ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥
ਫਰੀਦਾ ਹੋਰੀ ਮੇਰੀ ਕਠ ਕੀ ਲਾਵਣੁ ਮੇਰੀ ਭੁਖ ॥
ਫਰੀਦਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪ੍ਰਤੱਖਨ ਕਠ ਕੀ ਮੇਰੀ ਹੋਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਲਗਾਵਣੇ ਕੇ (ਲਾਵਣ) ਲਾਵਣਾ
ਮੇਰੀ ਭੁਖ ਹੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਖਾਧੀ ਚੋਪੜੀ ਘਣੇ ਸੁਹਨਿਗੇ ਦੁਖੁ ॥ ੨੮ ॥
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਚੋਪੜੀ ਹੋਈ ਖਾਧੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵਿਸੇ ਭੋਗੇ ਹੈ ਉਹ ਦੁਖ ਭੀ (ਘਣੇ) ਬਹੁਤੀ ਮੈਲਾਈ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥
ਰੁਖੀ ਸੁਖੀ ਖਾਇਕੇ ਨੰਢਾ ਪਾਣੀ ਪੀਉ ॥

ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੋ ਭਾਈ (ਰੁਖੀ ਸੁਖੀ) ਰੁਖੀ ਹੋਈ ਖਾਇ ਕਰਕੇ ਜੀਤਲ ਪਾਣੀ ਕੋ ਪੀਓ ਐ ਸੁਖੀ ਰਹੋ ॥
ਫਰੀਦਾ ਦੇਖਿ ਪਰਾਈ ਚੋਪੜੀ ਨਾ ਭਰਸਾਏ ਜੀਉ ॥ ੨੯ ॥
ਪਰਾਈ ਚੋਪੜੀ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਰਜੇ ਗੁਣੀਓ ਕੇ ਸੁਖ ਭੋਗੇ ਕੇ ਦੇਖਕਰ ਅਪਨੇ ਜੀਵ ਕੇ ਭਰਸਾ ਨਹੀਂ ॥ ੨੯ ॥
ਏਕ ਸਾਈਲੋਕ ਸਾਹ ਸਰਵ ਨਾਮੋਂ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਵਾਨ ਕੇ ਔਰ ਰੋਜਾ ਨਿਵਾਸ ਆਈ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਏਕ ਦਿਨ
ਵਰੀਦੇ ਜੀ ਸੇ ਨਿਵਾਸ ਕੱਜਾ ਹੋਗਈ ਤਬ ਤਿਸ ਸੰਤ ਕੋ ਤਰਕ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਆਪਨੇ ਮੁਹਿਰੇ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਅਸੁ ਨ ਸੁਤੀ ਕੰਤ ਸਿਉ ਅੰਗੁ ਮੁਕੇ ਮੁੜਿ ਜਾਇ ॥
ਆਜ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੰਤ ਸਾਥ ਨਹੀਂ ਸੁਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯੋਗ-ਵਿ, ਅਜ, ਮੇਰੇ ਸੇ ਬੰਦਗੀ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਗਈ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ
ਮੇਰਾ (ਅੰਗ) ਰਿਹਾ (ਮੁਕੇ) ਮੁਕਿ, ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੁਖਾਵਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਇ ਪੁਛਹੁ ਭੋਗਾਲੀ ਤੁਮ ਕਿਉ ਰੈਣਿ ਵਿਹਾਇ ॥ ੩੦ ॥
ਭਾਵੇਂ ਹੋ ਭਾਈ ਇਸ (ਭੋਗਾਲੀ) ਭੁਵਨ ਨੂੰ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਪੁਛੋ ਤੁਮਕੋ ਨਿਵਾਸ ਆਈ ਬੰਦਗੀ ਕਰੇ ਖਿਓ ਦਿਨ ਰਾਤ
ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੀਤਤੇ ਹੈ ॥ ੩੦ ॥

ਸਾਹੁਰੈ ਵੇਈ ਨਾ ਲਹੈ ਪੋਈਐ ਨਾਹੀ ਥਾਉ ॥
ਤਬ ਉਹ ਸੰਤ ਆਗੇ ਸੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ (ਸਾਹੁਰੈ) ਪੁਲਕ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕੋ ਵੇਈ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੀ (ਪੋਈਐ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਤੇਰਾ
ਥਾਉ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਰੀ ਤੁਝ ਮੈਂ ਲਟਕਤਾ ਹੈ ਕਰੀ ਬਨ ਮੈਂ ਭਰਕਤਾ ਹੈ ॥

ਪਿਰੁ ਵਾਤਰੀ ਨ ਪੁਛਈ ਪੈਨ ਸੁਹਾਗਣਿ ਨਾਉ ॥ ੩੧ ॥
ਐ (ਪਿਰੁ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਤੇਰੀ ਜਾਤ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪੁਛਤਾ ਹੈ ਐਸੀ ਹੂੰ ਸੁਹਾਗਣਿ ਪੈਨ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਸੁਹਾਗਣ ਹੈ ਔਰ
ਮੈਂ ਤੁਹਾਗਣ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਤਿਨ ਦੋਨੋਂ ਕੇ ਹੋਕਾਰ ਨਿਰਵਿਰਤੀ ਹੋਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥
ਸਾਹੁਰੈ ਪੋਈਐ ਕੰਤ ਕੀ ਕੰਤੁ ਅਗੰਮ ਅਥਾਹੁ ॥

ਜੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ (ਅਲੰਮ) ਅਥਾਹ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਕਾ ਪਤੀ ਹੈ (ਸਾਹੁਰੈ ਪੈਦੀਨੀ) ਲੋਕ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਚ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸ ਕੰਤ ਕੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਸੋਹਾਗਾਣੀ ਜੁ ਭਾਵੈ ਬੇਪਰਵਾਹ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਿਤੁ ਜੋ ਤਿਸ ਬੇਪਰਵਾਹ ਹਰੀ ਕੋ ਭਾਵਤੀ ਹੈ ਸੋ ਐਸੀਆ ਸੰਤ ਜਨ ਸੁਹਾਗਣੀਆਂ ਪੰਨਜ ਹੈਂ ॥ ੩੨ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਫਰੀਦਕੋਟ ਮੈਂ ਜਾਇਕਰ ਕੋਈ ਕਾਲ ਰਹੇ ਤਹਾ ਕਾ ਏਕ ਮੋਕਲਹਰ ਨਾਮ ਰਾਜਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਨੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਤੀ ਧੋਤੀ ਸੰਬਧੀ ਸੁਤੀ ਆਇ ਨਾਚਿੰਦੁ ॥

ਜਿਸਕੀ ਦੇਹੀ ਨਾਤੀ ਧੋਤੀ ਹੋਈ ਭਾਵ ਉਜਲ ਕਰੀ ਹੋਈ (ਸੰਬਧੀ) ਫਥ ਰਹੀ ਅਰਥਾਤ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ਰਹੀ ਥੀ ਔਰ ਨਿਸਚਿੰਤ ਹੋਕਰ ਮੰਦਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਆਇਕਰ ਜੋਇ ਰਹੀ ਥੀ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਹੀ ਸੁ ਬੋਝੀ ਹਿੰਭੁ ਦੀ ਗਈ ਕਬੂਰੀ ਚੰਧੁ ॥ ੩੩ ॥

ਸੋ ਹਿੰਗ ਦੀ ਬੋਝੀ ਅਸਬੁਲ ਦੇਹੀ ਈਹਾ ਪੜੀ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ (ਕਬੂਰੀ) ਕਸਤੂਰੀ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਵਤ ਲਿੰਘ ਦੇਹੀ ਚਲਾ ਗਈ ਹੈ ਵਾ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕੀਏ ਔ ਨਾਤੀ ਧੋਤੀ ਆਇਕਰਮ ਕਰਕੇ (ਸੰਬਧੀ) ਫਥੀ ਔ ਨਿਰਵਿਕਲਪਸਮਾਧੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਭੀ ਕਰੀ ਪਰਿਤੁ ਇਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਭੀ (ਹਿੰਭੁ) ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਕੀ (ਬੋਝੀ) ਬਲੀ ਅਰਥਾਤ ਅਵਰੀ ਰਹੀ ਔਰ ਕਸਤੂਰੀ ਕੀ ਸੁਗੰਧੀ ਵਤ ਭਗਤੀ ਵਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਜੋ ਥੀ ਸੋ ਗਈ ਭਾਵ ਤਿਸ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨ ਹੋਤੀ ਭਈ ॥ ੩੩ ॥

ਜੋਬਨ ਜਾਂਦੇ ਨਾ ਭਰਾਂ ਜੇ ਸਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੇਕਰ ਮੇਰੇ ਰਿਦੇ ਸੇ (ਸਹ) ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਨ ਜਾਵੈ ਤੋ ਮੈਂ ਇਸ ਜੋਬਨ ਕੇ ਜਾਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਨ ਭਰੋਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਿਤੀ ਜੋਬਨ ਪ੍ਰੀਤਿ ਬਿਨੁ ਸੁਕਿ ਗਏ ਕੁਮਲਾਇ ॥ ੩੪ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਿਤਨੇ ਹੀ ਜੋਬਨ ਕੁਮਲਾਇ ਕਰ ਨਮਟ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਦਾਮੀ ਹੋਇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੩੪ ॥ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਚਿੰਤ ਖਟੋਲਾ ਵਾਨੁ ਦੁਖੁ ਬਿਰਹਵਿਛਾਵਨ ਲੇਵੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਿੰਤਾ ਰੂਪੀ ਤੋ ਹਮਾਰਾ (ਖਟੋਲਾ) ਮੰਜਾ ਹੈ ਔ ਦੁਖ ਰੂਪੀ ਵਾਨ ਸੇ ਉਟਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤੇਰੇ ਵਿਸੋਗ ਵਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਵਿਛਾਵਨਾ ਔ ਲੇਵ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਏਹੁ ਹਮਾਰਾ ਜੀਵਨਾ ਤੂ ਸਾਹਿਬ ਸਚੇ ਵੇਖੁ ॥ ੩੫ ॥

ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਹਮਾਰਾ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਤਤੇ ਹੋ ਸਚੇ ਸਾਹਿਬ ਹਮਾਰੇ ਪਰ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸਾਥ ਦੇਖਣਾ ਕਰ ॥ ੩੫ ॥

ਬਿਰਹਾ ਬਿਰਹਾ ਆਖੀਐ ਬਿਰਹਾ ਤੂ ਸੁਲਤਾਨੁ ॥

ਹੋ ਪ੍ਰੇਮ ਰੁਝਕੇ ਜੋ ਬਿਰਹਾ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਸੋ ਹੋ ਪ੍ਰੇਮ ਤੂੰ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋਂ ਕਾ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੂੰ ਵੈਰੀਸੰਪਤੀ ਮੈਂ ਮੁਖ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਿਤੁ ਤਨਿ ਬਿਰਹੁ ਨ ਉਪਜੈ ਸੇ ਤਨੁ ਜਾਨੁ ਮਸਾਨੁ ॥ ੩੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ (ਬਿਰਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਸੇ ਤਨ (ਮਸਾਨੁ) ਮੁਰਦੇ ਵਤ ਵਾ ਸਮਸਾਨ ਛੁਮੀ ਵਤ ਅਸੁਪ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਏ ਵਿਸੁ ਗੰਦਲਾ ਪਰੀਆਂ ਖੰਭੁ ਲਿਵਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਜੈਹਰ ਕੀਆਂ ਗੰਦਲਾ ਹੈ ਉਪਰ ਸੇ ਬਸਤ੍ਰ ਛੂਪਣ ਆਣੀ ਖੰਭ ਕੇ ਸਾਥ (ਲਿਵਾਜ਼) ਲਪੇਟ ਪਰੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਰਾਹੇਦੇ ਰਹਿਗਏ ਇਕਿ ਰਾਪੀ ਗਏ ਉਜਾੜਿ ॥ ੩੭ ॥

ਏਕ ਤੋ ਬੀਬਤੇ ਹੀ ਰਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੰਗਿਵਾ ਕਰਤੇ ਹੀ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹਾਂ ਔਰ ਏਕ ਵਟੀਰਾਗਵਾਨ ਵਿਵਾਹੀਆ ਕੇ ਉਜਾੜ ਕਰਕੇ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਿਰਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਚਾਰਿ ਗਵਾਇਆ ਹੰਢਿ ਕੈ ਚਾਰਿ ਗਵਾਇਆ ਸੰਮਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਤੈਨੇ ਚਾਰ ਪਹਿਰ ਭਾਵ ਦਿਨ ਕੋ ਤੋ (ਹੰਢਿ) ਵਿਰ ਕਰਕੇ ਗਵਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਔ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੇ ਚਾਰ ਪਹਿਰੋਂ ਕੋ ਜੋਇ ਕਰ ਗਵਾਇਆ ਹੈ ॥

ਲੇਖਾ ਰਬੁ ਮੰਗੀਸੀਆ ਤੂ ਆਹੋ ਕੇਰੈ ਕੰਮਿ ॥ ੩੮ ॥

ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ (ਰਬੁ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੇ ਜੋ (ਲੇਖਾ) ਹਿਸਾਬ ਪੁਛਣਾ ਕਰੇਗਾ ਅਰ ਕਹੇਗਾ ਕਿ ਤੂੰ ਕੌਨਸੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਆਪਾ ਹੈਂ ਵਾ ਤੂੰ ਕੇਹੜੇ ਕੰਮ ਕਰਨੇ ਆਪਾ ਥਾ ਅਰ ਕਿਆ ਕੀਆ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸੁਭ ਕਰਮ ਤੈਨੇ

ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦਰਿ ਦਰਵਾਜ਼ੈ ਜਾਇਕੈ ਕਿਉ ਡਿਠੇ ਘੜੀਆਲੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਪਾਤਿਸ਼ਹੋਂ ਕੇ ਦਰਵਾਜ਼ਿਓਂ ਕੇ (ਦਰਿ)ਅੰਦਰ ਜਾਇਕਰ ਤੈਨੋਂ (ਕਿਉ) ਕਿਆ ਘੜੀਆਲੁ
ਭੀ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥

ਇਹੁ ਨਿਦੋਸਾਂ ਮਾਰੀਐ ਹਮ ਦੋਸਾਂ ਦਾ ਕਿਆ ਹਾਲੁ ॥
ਦੇਖ ਇਹ ਘੜੀਆਲੁ ਬਿਨਾ ਦੋਸ ਤੇ ਮਾਰੀਤਾ ਹੈ ਤੇ ਹਮ ਦੋਸੋਂ ਵਾਲਿਓਂ ਕਾ ਕਿਆ ਹਾਲ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤੁਰਾ
ਹਾਲ ਹੀ ਹੋਇਗਾ ਤਾਤੇ ਦੋਸੋਂ ਕਾ ਤਿਆਗ ਕਰ ॥ ੩੯ ॥

ਘੜੀਏ ਘੜੀਏ ਮਾਰੀਐ ਪਹਰੀ ਲਹੈ ਸਜਾਇ ॥
ਏਕ ਏਕ ਘੜੀ ਪੀਛੇ ਇਸ ਘੜੀਆਲੁ ਕੇ ਮਾਰੀਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪੈਹਰ ਪੀਛੇ ਜਬ ਗਜਲ ਬਾਜਤੀ ਹੈ ਤਬ ਅਧਿਕ ਸਜਾਇ
ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸੋਹੇੜਾ ਘੜੀਆਲੁ ਜਿਉ ਫੁਖੀ ਰੈਨਿ ਵਿਹਾਇ ॥ ੪੦ ॥
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਜਨ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸੋ (ਹੋੜਾ) ਸਰੀਰ ਘੜੀਆਲੁ ਕੇ ਸਟਰਸ ਸਜਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਧੂ ਫੁਖੀ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੇ
ਦੁਖੋਂ ਸਾਥ ਬਿਤਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥

ਬੁਢਾ ਹੋਆ ਸੇਖ ਫਰੀਦੁ ਕੰਬਨਿ ਲਗੀ ਦੇਹੁ ॥
ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਦੇਹੀ ਕਾਪਟੇ ਲਗੀ ਹੈ ॥

ਜੇ ਸਉ ਵਰ੍ਹਿਆ ਜੀਵਣਾ ਭੀ ਤਨੁ ਹੋਸੀ ਖੇਹੁ ॥ ੪੧ ॥
ਜੇਕਰ ਸੈਂਕੜੇ ਬਰਸ ਭੀ ਜੀਵਣਾ ਹੋਵੇ ਫੇਰ ਭੀ ਇਸ ਸਰੀਰਨੇ ਖੇਹ ਰੂਪ ਹੀ ਹੋ ਜਾਣਾ ਹੈ ॥ ੪੧ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ
ਸਰਦੀ ਮੈਂ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪਾਲਾ ਲਗਨੇ ਕਰਕੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਏਕ ਮਾਛਣ ਕੇ ਭਨ ਮੈਂ ਗਰਮਾਈ ਜਾਨ ਕਰ ਸੋਇ ਰਹੇ ਜਬ
ਸਵੇਰੇਮਾਛਣ ਨੇ ਦੇਖਾ ਤਬ ਕੋਪ ਕਰ ਦੁਰਬਰਨ ਬੋਲਤੀ ਭਈ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਕਹਿਤੇ ਭਏ ॥

ਫਰੀਦਾ ਬਾਰਿ ਪਰਾਇਐ ਬੈਸਣਾ ਸਾਂਝੀ ਮੁਝੈ ਨ ਦੇਹਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸਾਈ ਬਿਗਨੇ ਬਾਰ ਮੈਂ ਬੈਸਣਾ ਮੁਝਕੋ ਕਬੀ ਨ ਦੇਹੁ ॥

ਜੇ ਫੂ ਏਵੈ ਰਖਸੀ ਜੀਉ ਸਰੀਰਹੁ ਲੇਹਿ ॥ ੪੨ ॥
ਔਰ ਜੇ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਮੁਝਕੋ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਰਖਣਾ ਹੈ ਤਬ ਸਰੀਰ ਤੇ (ਜੀਉ) ਜਿੰਦ ਕੋ ਨਿਕਾਲ ਲੇਹੁ ਭਾਵ ਯੇਹ ਇਸ
ਪਰਧਾਨੀਤਾ ਕੇ ਦੁਖ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣਾ ਛੱਡਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਸਾਈਂ ਮੁਝਕੋ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਪਰਾਏ ਬਾਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨ ਦੇਹੁ
ਔਰ ਜੇਕਰ ਤੂੰ ਮੁਝ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਹੀ ਰਖਣਾ ਹੈ ਤਬ ਸੁਖਮ ਸਰੀਰ ਅੰਤਸਕਰਣ ਬੀਚ ਸੇ ਜੀਵ ਭਾਵ ਲੈ ਲੇਹੁ ਭਾਵ
ਯੇਹ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੋਕਰ ਵਿਚਰੂੰ ॥ ੪੨ ॥ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਸਮਾਪੀ ਇਸਥਿਤ ਬੇ ਸੁਕੀ ਲਕੜੀ ਸਮ
ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੋ ਰਹੇ ਬੇ ਤਿਨਕੋ ਏਕ ਲੁਹਾਰ ਨੇ ਪੁਨੀ ਕੁਹਾੜੀ ਮਾਰੀ ਕਿ ਇਸਕੋ ਕਾਰ ਕੇ ਕੋਇਲੇ ਕਰੂੰ ਉਸ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੰਧਿ ਕੁਹਾੜਾ ਸਿਰਿ ਘੜਾ ਵਠਿਕੈ ਸਰੁ ਲੋਹਾਰੁ ॥
ਹੇ ਲੁਹਾਰ ਤੇਰੇ ਕੰਧ ਪਰ ਕੁਹਾੜਾ ਹੈ ਅਰ ਸਿਰ ਪਰ ਪਾਨੀ ਕਾ ਭਰਾ ਹੁਆ ਘੜਾ ਹੈ ਅਰ ਵਣ ਦੇ ਸਿਰ ਪਰ
ਦੁਬਸਣ ਹੋਕਰ ਖੜਾ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਹਉ ਲੋੜੀ ਸਹੁ ਆਪਣਾ ਫੂ ਲੋੜਹਿ ਅੰਗਿਆਰ ॥ ੪੩ ॥
ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕੋਇਲੇ ਕੀਏ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਚਾਹਤਾ ਤੂੰ ਤਬ ਦਹੁ ਸ਼ਰਮਿੰਦਾ ਹੋਕਰ
ਚਰਨੀਂ ਪੜਾ ਵਾ ਕਾਲ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਜਮਦੂਤ ਰੂਪੀ ਲੁਹਾਰ ਤੇਰੇ (ਕੰਧਿ)
ਮੇਥੇ ਪਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੱਖਨ ਕੁਹਾੜਾ ਹੈ ਔ ਸਿਰ ਪਰ ਹੁਕਮ ਰੂਪੀ ਘੜਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਬਨਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਤੂੰ ਖੜਾ ਹੈ
ਰਹਾ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇ ਅਪਣਾ ਸਹੁ ਸ਼ਾਮੀ (ਲੋੜੀ) ਚਾਹਤਾ ਤੂੰ ਔਰ ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਅੰਗਿਆਰ ਛਾਵ ਮ੍ਰਿਤ ਕਰਾ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ॥ ੪੩ ॥

ਫਰੀਦਾ ਇਕਨਾ ਅਟਾ ਅਗਲਾ ਇਕਨਾ ਨਾਹੀ ਲੋਹੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਕਨਾਂ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਆਟਾ (ਅਗਲਾ) ਬਹੁਤਾ ਹੈ ਔਰ ਇਕਨਾਂ ਕੇ ਪਾਸ ਲੁਣ ਮਾਤ੍ਰ
ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਹਿਬੰਧਨ ਹੈ ਵਾ ਇਕਨਾਂ ਪਾਸ ਲੁਣ ਗੁਣੇ ਰੂਪੀ ਆਟਾ ਅਗਲਾ ਹੈ ਇਕਨਾਂ ਪਾਸ ਲੁਣ ਸਮ
ਬੋਝੇ ਗੁਣ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਅਗੀ ਗਏ ਸਿਵਾਪਸਨਿ ਚੋਟਾਂ ਖਾਸੀ ਕਉਣੁ ॥ ੪੪ ॥
ਜੇ ਅਗੇ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਗਏ ਹੋਏ ਸਿਆਣੇ ਜਾਣਗੇ ਜੋ ਕੋਟ ਚੋਟਾਂ ਕੋ ਖਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਪਦਾਰਥ ਸੰਗ੍ਰਹ ਵਾਲੇ ਅਵਗੁਣੀ
ਪੁਰਸ਼ ਹੀ ਜਮ ਕੀ ਚੋਟਾਂ ਖਾਵੇਂਗੇ ॥ ੪੪ ॥ ਪੁਨਾ ਫਰੀਦਕੋਟ ਮੈਂ ਤਿਸੀਰਾਜ ਮੋਕਲ ਹਰ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਪੀਛੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਾਸਿ ਦਾਮੇ ਫਤੁ ਸਿਰਿ ਭੇਰੀ ਸਭੇ ਰਹ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਪਾਸ (ਦਾਮੇ) ਨਗਾਰੇ ਐਂ ਭੇਰੀ ਆਈ ਬਾਜੇ ਬਜਤੇ ਥੇ ਐਂਰ ਸਿਰ ਪਰ ਫਤਰ ਫੁਲਤਾ ਥਾ ਤਿਨਕੇ ਅਗਰ
ਭਾਭ ਮੈਂ (ਰਭ) ਭਟ ਲੋਕ ਜਸ ਕੇ (ਸਭੇ) ਛੰਦ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਥੇ ॥

ਜਾਇ ਸੁਤੇ ਜੀਰਾਣ ਮਹਿ ਥੀਏ ਅਤੀਮਾ ਗਭ ॥ ੪੫ ॥

ਜੋ ਐਸੇ ਪ੍ਰਤਾਪ ਵਾਲੇ ਭੀ (ਜੀਰਾਣ) ਸਮਾਨ ਫੂਮਕਾ ਮੈਂ ਜਾਇ ਸੁਤੇ ਹੈਂ (ਅਤੀਮਾ) ਗਤੀਥੋਂ ਕੀ ਨਿਆਈਂ
ਕਥਰੋਂ ਮੈਂ ਗਭੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੪੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾਝੀਆ ਉਸਾਰੇ ਦੇ ਲੀ ਗਏ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਦੇਕ ਫਤੇ ਕੋਠੇ ਐਂ (ਮੰਡਪ) ਚਵੇਲੀਆਂ ਆਈ ਸਭ ਅਸਪਾਨ ਪੁਨਾ (ਮਾਝੀਆਂ)
ਉਝੀਆਂ ਅਟਾਰੀਆਂ ਕੇ ਉਸਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਭੀ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਚਲੇ ਹਏ ਹੈਂ ॥

ਕੂੜਾ ਸਉਦਾ ਕਰਿ ਗਏ ਚੌਰੀ ਆਇ ਪਏ ॥ ੪੬ ॥

ਸੋ ਜਨ ਭੂਠੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਭੂਠਾ ਹੀ ਸੋਦਾ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਚਲੇ ਫਏ ਐਂਰ ਸਰੀਰ ਤਿਨ ਕੇ ਕਥਰੋਂ ਮੈਂ
ਆਇ ਪਏ ਹੈਂ ॥ ੪੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਖਿੰਵਾਇ ਮੇਖਾ ਅਗਲੀਆ ਜਿੰਦੁ ਨ ਗਾਈ ਮੇਖ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪ੍ਰਤਕ ਖਿੰਵਾ ਨੂੰ ਧਾਗੋਂ ਰੂਪੀ ਮੇਖਾ (ਅਗਲੀਆਂ) ਬਹੁਤੀਆਂ ਲਾਗ ਰਹੀਆਂ ਥੇ ਐਂਰ ਜਿੰਦ
ਨੂੰ ਕੋਈ ਮੇਖ ਨਹੀਂ ਹੈ* ॥

ਵਾਰੀ ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਚਲੇ ਖਸਾਇਕ ਸੇਖ ॥ ੪੭ ॥

ਆਪੋ ਆਪਣੀ ਵਾਲੀ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ (ਅਸਾਇਕ) ਮਿਹਨਤੀ ਐਂਰ (ਸੇਖ) ਤਿਆਗੀ ਭਾਵ ਉਤਮ ਨੀਚ ਸਭ
ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦੁਹ ਵੀਵੀ ਬਲੀਦਿਆ ਮਲਕੁ ਬਹਿਨਾ ਆਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੇਨੋਂ ਨੇੜੋਂ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕੋਂ ਕੇ (ਬਲੀਦਿਆ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋਇਤਾ ਹੀ ਜਮ ਰੂਪੀ (ਮਲਕੁ) ਮਾਲਕ

*ਯਾ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਅਗਲੀ ਰੂਪੀ ਨਾਨਕੀ ਰੂਪ ਬਹੁਤੀਆਂ ਮੇਖਾਂ ਲਗ ਰਹੀਆਂ ਥੇ ॥

ਕਾ ਫਰਿਸਤਾ ਆ ਬੈਨਾ ਹੈ ॥

ਗੜ੍ਹ ਲੀਤਾ ਘਟ ਲੁਟਿਆ ਦੀਵੜੇ ਗਇਆ ਬੁਝਾਇ ॥ ੪੮ ॥

ਤਾਤੇ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਗੜ੍ਹ ਦਬਾਇ ਲੀਆ ਐਂ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਟ ਲੁਟ ਲੀਆ ਹੈ ਐਂ ਨੇੜੋਂ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਬੁਝਾਇ
ਗਇਆ ਭਾਵ ਨੇੜੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਤੇ ਜੋ ਰਹਿਤ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਵੇਖੁ ਕਪਾਹੈ ਜਿ ਬੀਆ ਜਿ ਸਿਰਿ ਬੀਆ ਡਿਲਾਹ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੁ ਭਾਈ ਜੋ ਕਪਾਹ ਕੇ ਸਾਬ ਹਾਲ ਹੁਆ ਜੋ ਦੇਖ ਵੇਲਟ ਮੈਂ ਵੇਲਟੇ ਆਈ ਕਸਟ ਪਾਵਤੀ
ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੋ ਤਿਲੋਂ ਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਕਿਆ ਜੋ ਘਾਣੀ ਮੈਂ ਪੀਘੀਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਮਾਦੈ ਅਰੁ ਕਾਗਦੈ ਕੁੰਨੋ ਕੋਇਲਿਆਹ ॥

ਐਂਰ ਜੋ ਕਮਾਦ ਕੇ ਸਾਬ ਐਂ ਕਾਗਜ ਕੇ ਸਾਬ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਧੋਬੀ ਕੀ (ਕੁੰਨੀ) ਮੱਲੀ ਐਂਰ ਕੋਇਲਿਓਂ ਕੇ ਸਾਬ ਜੋ ਹੁਆ
ਹੈ ਮਲੀ ਕੇ ਰਾਤ ਦਿਨ ਤਪਾਈਤਾ ਹੈ ਐਂਰ ਕੋਇਲਿਓਂ ਕੇ ਫੂਸਰੀ ਵੇਚ ਵੇਚ ਜਲਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਮੰਦੇ ਅਮਲ ਕਰੇਦਿਆ ਏਹ ਸਜਾਇ ਛਿਨਾਹ ॥ ੪੯ ॥

ਤਾਤੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਥੋਏ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆਂ ਸਜਾਈਂ ਮਿਲਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ੪੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕੰਨਿ ਮੁਸਲਾ ਸੁਭੁ ਗਲਿ ਇਲਿ ਕਾਤੀ ਗੁਝੁ ਵਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਨੇ ਰਿਖਲਾਥੇ ਹੋਤ ਏਥੇ ਪਰ ਤੋ ਨਿਵਾਜ ਪੜਨੇ ਢਾਲਾ ਮੁਸਲਾ ਰਖਿਆ ਹੋਇਆ
ਹੈ ਐਂ ਗਲ ਕੇ ਬੀਚ (ਸੁਭੁ) ਪਫਰੀ ਪੈਰਰੀ ਹੋਈ ਹੈ ਐਂ ਦਿਲ ਮੈਂ ਈਰਫਾ ਰੂਪੀ (ਕਾਤੀ) ਫੁਰੀ ਹੈ ਪੁਨਾ
ਬਾਹਰ ਗੁਝ ਕੇ ਸਮਾਨ ਮੁਖ ਥੇ ਸਿਰੀਆ ਬਾਤਾਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਬਾਹਰਿ ਦਿਸੈ ਚਾਨਣਾ ਦਿਲਿ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਤਿ ॥ ੫੦ ॥

ਬਾਹਰ ਤੋ ਤੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ ਚਾਨਣਵਾਨ ਦਿਸਦ ਆਵਤਾ ਹੈ ਐਂ ਦਿਲ ਮੈਂ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰੂਪ ਅੰਧਿਆਰੀ ਰਾਤ ਹੈ ਭਾਵ
ਯੋਗ ਬਾਹਰ ਭੇਖ ਦਿਖਲਾਏ ਹੈ ਐਂ ਅੰਤਰਿ ਮੰਦਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਦਿਰਤੀ ਹੈ ॥ ੫੦ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਤੀ ਰਤੁ ਨ ਨਿਕਲੈ ਜੀ ਟਹੁ ਟਹਿ ਕੋਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵੈਰਾਗਵਾਨੋਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਕੇ ਚੀਚ ਦੇਵੇ ਤੋ ਭੀ ਤਿਨ ਕੇ ਸਰੀਰ ਸੇ ਰਤੀ

ਮਾਝ ਭੀ (ਰਤੁ) ਰਕਤ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤੀ ਹੈ ॥

ਜੋ ਤਨ ਰਤੇ ਰਬ ਸਿਉ ਤਿਨ ਤਨਿ ਰਤੁ ਨ ਹੋਇ ॥ ੫੧ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਸਾਥ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਤਨ ਮੈਂ ਰਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੰਗ ਨਿਵਰਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਃ ੩ ॥ ਇਹੁ ਤਨੁ ਸਭੋ ਰਤੁ ਹੈ ਰਤੁ ਬਿਨੁ ਤੰਨੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਇਹ ਸਰੀਰ ਤੋ ਸਭੀ ਰਕਤ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਰਕਤ ਬੀਰਜ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਰੀਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਸਹ ਰਤੇ ਆਪਣੇ ਤਿਤੁ ਤਨਿ ਲੋਭੁ ਰਤੁ ਨ ਹੋਇ ॥

ਤਾਤੇ ਜੋ ਪੁਰਖ ਅਪਣੇ (ਸਹ) ਸ੍ਰਾਮੀ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੁਖਮ ਸਰੀਰ ਅੰਤਹਕਰਣ ਬੀਚ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਰਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਭੈ ਪਾਇਐ ਤਨੁ ਖੀਨੁ ਹੋਇ ਲੋਭੁ ਰਤੁ ਵਿਚਹੁ ਜਾਇ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭੈ ਪੜਨੇ ਸੇ ਪ੍ਰਤਖ ਸਰੀਰ ਖੀਨ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਅੰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਵਿਚੋਂ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਰਕਤ ਜਾਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਉ ਬੈਸੰਤਰਿ ਧਾਤੁ ਸੁਪੁ ਹੋਇ ਤਿਉ ਹਰਿ ਕਾ ਭਉ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਗਵਾਇ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਬੈਸੰਤਰਿ) ਅਗਨੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰਨ ਆਦੀ ਧਾਤਾ ਸੁਪ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰੀ ਕਾ ਭੈ ਖੋਲੀ ਮਤ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕੇ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਤੇ ਜਨ ਸੋਹਣੇ ਜਿ ਰਤੇ ਹਰਿ ਚੰਗੁ ਲਾਇ ॥ ੫੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ (ਚੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਲਗਾਇ ਕਰ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜਨ ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੫੨ ॥

ਫਰੀਦਾ ਸੋਈ ਸਰਵਰੁ ਫੂਢਿ ਲਹੁ ਜਿਥਹੁ ਲਭੀ ਵਧੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸੋਈ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪ ਸਰੋਵਰ ਖੋਜ ਲਏ ਜਿਸ ਸਤਸੰਗ ਤੇ ਆਤਮ ਰਤਨ ਰੂਪ ਵਸਤੂ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਛਪੜਿ ਫੂਢੈ ਕਿਆ ਹੋਵੈ ਚਿਕੜਿ ਫੂਢੈ ਹਥੁ ॥ ੫੩ ॥

ਆਨ ਦੇਵ ਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਛਪੜੋਂ ਕੇ ਖੋਜਣੇ ਤੇ ਕਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕੇਵਲ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਮਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਹੀ ਫੂਧਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਆਤਮ ਰੂਪ ਰਤਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੫੩ ॥

ਫਰੀਦਾ ਨੰਭੀ ਕੰਤੁ ਨ ਰਾਵਿਓ ਵਡੀ ਬੀ ਮੁਈਆਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ (ਨੰਭੀ) ਭਾਵ ਨੀਵੀਂ ਅਰਥਾਤ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਸੰਯੁਗਤ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਰਾਵਿਆ ਹੈ ਸੋ (ਵਡੀ) ਭਾਵ ਹੀਕਾਰ ਯੁਕਤ ਹੋਇਕਰ ਮਰੀ ਹੈ ॥

ਧਨ ਕੂਕੇਂਦੀ ਗੋਰ ਮੇ ਤੈ ਸਹ ਨਾ ਮਿਲੀਆਸੁ ॥ ੫੪ ॥

ਸੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ (ਧਨ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਗੋਰ ਮੈਂ ਪੜੀ ਹੋਈ ਕਿਆਮਤ ਤਕ (ਕੂਕੇਂਦੀ) ਪੁਕਾਰਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋ (ਸਹ) ਸ੍ਰਾਮੀ ਮੈਂ ਤੁਝਕੇ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਹੁੰ ਤਾਤੇ ਅਥ ਕੈਸੇ ਮਿਲੋਂ ॥ ੫੪ ॥

ਫਰੀਦਾ ਸਿਰੁ ਪਲਿਆ ਦਾੜੀ ਪਲੀ ਮੁਛਾਂ ਭੀ ਪਲੀਆਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਿਰ ਕੇ ਕੋਸ ਭੀ (ਪਲੇ) ਸ਼੍ਰੋਤ ਹੋਗਏ ਔਰ ਦਾਹੜੀ ਭੀ ਸ਼੍ਰੋਤ ਹੋਗਈ ਔਰ ਮੁਛਾ ਭੀ ਸ਼੍ਰੋਤ ਹੀ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯਿਹ ਬ੍ਰਿਖ ਅਵਸਥਾ ਹੋਗਈ ਹੈ ॥

ਰੇ ਮਨ ਗਹਿਲੇ ਝਾਵਲੇ ਮਾਣਹਿ ਕਿਆ ਰਲੀਆਂ ॥ ੫੫ ॥

ਰੇ ਮਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇ (ਗਹਿਲੇ) ਗਾਵਲ ਹੋਕਰ (ਝਾਵਲੇ) ਕਮਲੇ ਹੁਏ ਹੁਏ ਅਜੇ ਭੀ ਵਿਸਿਆਈ ਕੀਆ (ਰਲੀਆਂ) ਖੁਸ਼ੀਆ ਕੇ ਕਿਆ (ਮਾਣਹਿ) ਭੋਗਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸਮਾ ਨਿਕਟ ਆਗਿਆ ਤਾਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ॥ ੫੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕੋਠੇ ਧੁਕਣੁ ਕੇਤੜਾ ਪਿਰ ਨੀਦੜੀ ਨਿਵਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਕੋਠੇ ਪਰ (ਧੁਕਣੁ) ਦੌੜਨਾ ਕਿਤਨਾਕ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਕਿਤਨਾਕ ਚਿਰ ਹੋਇਗਾ ਤਾਤੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਤੁਝ ਕੋ ਜੋ ਨਿੰਦਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰ ਭਾਵ ਜਾਗ ॥

ਜੇ ਦਿਹ ਲਧੇ ਗਾਣਵੇ ਗਏ ਵਿਲਾੜਿ ਵਿਲਾੜਿ ॥ ੫੬ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਦਿਨ ਪੁਰਸੋ ਕੋ ਗਿਣਤੀ ਕੇ ਮਿਲੇ ਥੇ ਸੋ ਤਿਨੋ ਕੋ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ (ਵਿਲਾਜਿ) ਬਤੀਤ ਕਰਕੇ
ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੫੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕੋਠੇ ਮੰਡਪ ਮਾੜੀਆ ਏਤੁ ਨ ਲਾਏ ਚਿਤੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕੋਠੇ ਅੰ ਹਵੇਲੀਆਆਟਾਰੀ ਆਈ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਣਾ ਨ ਕਰ ॥

ਮਿਟੀ ਪਈ ਅਭੋਲਵੀ ਕੋਇ ਨ ਹੋਸੀ ਮਿਤੁ ॥ ੫੭ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਕਥਰ ਕੇ ਬੀਚ ਤੇਰੇ ਪਰ ਅਭੋਲਵੀ ਮਿਟੀ ਪਈ ਹੋਵੇਗੀ ਤਬ ਤੇਰਾ ਕੋਈ ਮਿਤੁ ਹੋਕਰ
ਸਹਾਯਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ॥ ੫੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮੰਡਪ ਮਾਲੁ ਨ ਲਾਇ ਮਰਗ ਸਤਾਣੀ ਚਿਤਿ ਧਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ (ਮੰਡਪ) ਮਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਆਲ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੇ ਨਾ ਲਗਾਵਣਾ ਕਰ ਔਰ(ਮਰਗ)
ਮੋਤ ਜੋ (ਸਤਾਣੀ) ਸਹਿਤ ਬਲ ਕੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਚਿਤ ਮੈਂ ਧਾਰ ਭਾਵ ਤਿਸ ਕੋ ਯਾਦ ਕਰ ਵਾ ਮੰਦ੍ਰ ਪਰ ਮਾਲ ਨਾ
ਲਾਇ ਮੋਤ ਬਲ ਵਾਲੀ ਯਾਦ ਕਰ ॥

ਸਾਈ ਜਾਇ ਸਮਾਲਿ ਜਿਥੈ ਹੀ ਤਉ ਵੰਦਣਾ ॥ ੫੮ ॥

ਜੇਈ ਪ੍ਰਲੋਕ ਅਸਥਾਨਕੋਸਮਾਲ ਜਿਸਅਸਥਾਨ ਬੀਚ ਤੈਨੇਜਾਣਾਹੈ ਭਾਵਕੁਛਪ੍ਰਲੋਕਕੋਸੁਖਵਾਸਤੇ ਸੁਭਕਰਮਕਰ ॥੫੮॥

ਫਰੀਦਾ ਜਿਨ੍ਹੀ ਕੰਮੀ ਨਹਿ ਗੁਣ ਤੇ ਕੰਮਝੇ ਵਿਸਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂਕੁਕਰਮੋਂਕੋ ਕਰਨੇ ਸੇ ਕੋਈ ਸੁਖ ਰੂਪੀ ਗੁਣ ਕਾ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਤਿਨ ਕਾਮੋਂ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ॥

ਮਤੁ ਸਰਮਿੰਦਾ ਬੀਵਹੀ ਸਾਂਈ ਦੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੫੯ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਮਤ ਕੁਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਸਾਂਈ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਸਰਮਿੰਦਾ ਹੋਵੇ ਤਤੋ ਭਜਨ ਕਰ ॥ ੫੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਕਰਿ ਚਾਕਰੀ ਦਿਲ ਦੀ ਲਾਹਿ ਭਰਾਂਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਕਰ ਔਰ ਚਿਤ ਕੀ ਭ੍ਰਮਣਾ ਲਾਹਿ ਦੇਹ
ਅਰਥਾਤ ਫੂਰ ਕਰ ਦੇਹ ॥

ਦਰਵੇਸਾਂ ਨੋ ਲੋਝੀਅੇ ਰੁਖਾਂ ਦੀ ਜੀਰਾਇ ॥ ੬੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇਦਰਵੇਸਾ ਫੁੰ (ਰੁਖ) ਖਿਛੋਂ ਜੈਸੀ (ਜੀਰਾਇ) ਸ਼ਗਰਟਾ ਧਾਰਨੀ ਚਾਹੀਤੀ ਹੈ ਜੈਸੇ ਕੋਈ ਖਿਛੋਂ
ਕੋ ਈਟ ਆਈ ਮਾਰਤਾ ਹੈ ਤਬ ਓਹ ਤਿਸਕੋ ਫੂਲ ਵਲ ਲਕੜੀ ਆਈ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥ ੬੦ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਾਲੇ ਮੈਭੇ ਕਪੜੇ ਕਾਲਾ ਮੈਭਾ ਵੇਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਭੀ ਕਾਲੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨੀਲੇ ਹੈਂ ਔਰ(ਵੇਸੁ)ਭਾਵ ਸਰੀਰਕਾਰੰਗਭੀਕਾਲਾਹੋਰਹਾਹੈ ॥

ਗੁਨਹੀ ਭਰਿਆ ਮੈ ਫਿਰਾ ਲੋਕੁ ਕਹੈ ਦਰਵੇਸੁ ॥ ੬੧ ॥

ਮੈਂ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕਾ ਭਰਾ ਹੂਆ ਫਿਰਾ ਹੂੰ ਅਹ (ਲੋਕ) ਮੁਖ ਕੋ (ਦਰਵੇਸੁ) ਫਕੀਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮੁਖ ਮੈਂ
ਫਕੀਰੀ ਕਾ ਗੁਣ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੬੧ ॥

ਤਤੀ ਤੋਇ ਨ ਪਲਵੈ ਜੇ ਜਲਿ ਟੁਬੀ ਦੇਇ ॥

ਜੈਸੇ ਜੇਹੜੀ ਖੇਤੀ (ਤੋਇ) ਧਾਨੀ ਕੇ ਸੰਚਣੇ ਸੇ (ਤਤੀ) ਜਲ ਜਾਵੈ ਤਿਸਕੋ ਪੁਨਾ ਕੇਕਰ ਜਲ ਮੈਂ ਟੁਬੀ ਦੇਕਰ ਭੋਖ
ਭੀ ਦੇਵੇ ਤੋ ਭੀ ਓਹ ਖੇਤੀ ਫੇਰ ਨਹੀਂ(ਪਲਵੈ)ਵੈਲਤੀਹੈ ਤੈਸੇ ਜੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪੜ ਕਰਕੇ ਬੁਧ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ
ਜੋ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤੋਂ ਪ੍ਰਮਾਣੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸੰਚਣੇ ਸੇ ਭੀ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੋ ਭੋਗਗਣਿ ਰਬ ਦੀ ਸੂਰੇਵੀ ਸੂਰੇਇ ॥ ੬੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀਵ ਰੂਪੀ (ਰਬ) ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਇਸ਼ਤ੍ਰੀ (ਭੋਗਗਣਿ) ਛੁਟਕ ਹੋਈ ਹੋਈ ਹੈ ਓਹ
ਦਾਰੇਦਾਰ ਭੂਰਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ੬੨ ॥

ਜਾਂ ਕੁਆਰੀ ਤਾ ਚਾਉ ਵੀਵਾਹੀ ਤਾ ਮਾਮਲੇ ॥

ਜਬ ਇਹ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਇਸ਼ਤ੍ਰੀ ਕੁਆਰੀ ਭਾਵ ਜੀਵਤੀ ਥੀ ਤਬ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਤਸਾਹੋ ਮੈਂ ਰਹਿਤੀ ਥੀ ਔਰ ਜਬ
ਏਹ ਜਮ ਕੇ ਸਾਥ ਵਿਵਾਹੀ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੇ ਵਿਯੋਗ ਹੋਣੇ ਸੇ ਇਸ ਕੋ (ਮਾਮਲੇ)ਕਲੀਏ ਪੜ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਏਹੋ ਪਛੇਤਾਉ ਵਤਿ ਕੁਆਰੀ ਨ ਬੀਅੈ ॥ ੬੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਇਸਕੋ ਇਹੀ ਪਸਰਾਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਮੈਂ ਪੁਨਾ ਕੁਆਰੀ ਹੋਵਾਂ ਪੰਤੂ ਇਹ ਫੇਰ ਕੁਆਰੀ
ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪੁਨਾ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕੋ ਚਾਹਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾਹੈ ਵਾ ਜਗਜਾਸਾ ਰੂਪੀ ਕੁਆਰੀ-
ਪਣੇ ਮੈਂ ਤੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਥਾ ਔਰ ਜਬ ਵਿਵਾਹੀ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਵਾਲੇ ਗੁਰੂ ਮਿਲੇ ਤਬ ਉਨੋਂ ਨੋ

ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਰੂਪ ਮਾਮਲੇ ਪਾ ਦੀਏ ਤਬ ਇਹੀ ਪਸਚਾਤਾਪ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਫੇਰ ਵੇਰਾਗ ਰੂਪ ਕੁਆਰਪਣਾ ਹੋਵੇ ਪੁਨਾ ਸੋ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਜਗਜਾਸਾ ਰੂਪੀ ਕੁਆਰਪਣਾ ਥਾ ਤਬ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ ਇਸ ਜੀਵ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਉਤਸ਼ਾਹ ਥਾ ਔਰ ਜਬ ਵਿਵਾਹੀ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਬ ਅਭੇਦ ਹੋਈ ਤਬ (ਮਾ) ਮਾਯਾ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਮਿਥਿਆ ਜਾਣ ਕਰ (ਮਲੇ) ਭਾਵ ਦੂਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ਤਬ ਪਸਚਾਤਾਪ ਔਰ ਕੁਆਰਪਣਾ ਏਹ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਣ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੬੩ ॥

ਕਲਰ ਕੇਰੀ ਛਪੜੀ ਆਇ ਉਲਥੇ ਹੋਏ ॥

ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਕਲਰ ਕੀ ਛਪੜੀ ਜੋ ਅਨੇਕ ਦੁਖੋਂ ਰੂਪੀ ਖਾਰਤਾ ਵਾਲੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਬੀਚ ਸੰਤ ਰੂਪੀ (ਹੋਏ) ਹੀਸ ਆਇ ਉਤਰੇ ਹੈਂ ॥

ਚਿੰਨ੍ਹ ਬੋਝਨਿ ਨ ਪੀਵਹਿ ਉਡਣ ਸੰਦੀ ਝੰਝ ॥ ੬੪ ॥

ਜੇ ਤਿਸ ਮੈਂ ਉਂਜੋਂ ਕੇ ਭੋਝਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਦੁਆਰੇ ਵਿਵਹਾਰ ਮਾਤ੍ਰ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂਪੀਵਤੇ ਨਹੀਂ ਭਾਵ ਭੋਗ ਬੁਧੀ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਛਪੜੀ ਸੇ ਉਡਣੇ ਕੀ ਅਰਥਾਤ ਮਰਣੇ ਕੀ (ਝੰਝ) ਰਾਹ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਮਰਨਾ ਸੁਝ ਸਮਝ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਵਿਬਿਅਹੁੰਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੬੪ ॥

ਹੰਸ ਉਡਾਰਿ ਕੋਧੈ ਪਇਆ ਲੋਕੁ ਵਿਭਾਰਣਿ ਜਾਇ ॥

ਜੇਸੇ ਹੰਸ ਉਡ ਕਰਕੇ ਜਹਾਂ ਕੋਧਾ ਅੰਨ ਮੋਟਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਹਾਂ ਲਿਆ ਤਬ ਲੋਕ ਤਿਸ ਕੇ ਉਡਾਵਣੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਹਮਾਰਾ ਕੋਧਰਾ ਨਾ ਖਾਵੇ ॥

ਗਹਿਲਾ ਲੋਕੁ ਨ ਜਾਣਦਾ ਹੰਸ ਨ ਕੋਧਾ ਖਾਇ ॥ ੬੫ ॥

ਪਰੰਤੂ ਓਹ ਲੋਕੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਜੋ (ਗਹਿਲਾ) ਕਮਲਾ ਹੈ ਜੋ ਇਉਂ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਜੋ ਹੰਸ ਕੋਧਰੇ ਕੋ ਖਾਤਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਇਸ੍ਤ੍ਰਾਤ ਹੇਸੇ ਸੰਤ ਕਿਸੀ ਕ੍ਰਾਹਸਤੀ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਕਦਾਚਿਤ ਚਲਾ ਜਾਵੇ ਤਬ ਜੋ ਉਨੋਂ ਪਰ ਵਿਸੇ ਭੋਗ ਕੀ ਤਰਕ ਕਰੇ ਜੋ ਕਮਲੇ ਲੋਕ ਮਨਮੁਖ ਅੰਜੇ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਇਹ ਸੰਤ ਵਿਸੇ ਭੋਗੋਂ ਕੇ ਕਬੀ ਅਗੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੫ ॥

ਰਲਿ ਰਲਿ ਗਈਆਂ ਪੀਖੀਆ ਜਿਨੀ ਵਸਾਏ ਤਲ ॥

ਜਿਨਾਂ ਪ੍ਰਿਥੁ ਆਦੀ ਰਾਜਿਓਂ ਨੇ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਉਪਰ (ਤਲ) ਗਾਉਂ ਵਸਾਏ ਥੇ ਭਾਵ ਮੁਯਾਦਾ ਬਾਧੀ ਬੀ ਜੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪੀਛੀਆਂ ਕੀ ਭਾਰੋਂ ਵਤ ਰਾਜਿਓਂ ਕੀਆਂ ਪੀਛਤੀਆ ਚੰਚਲ ਹੋਕਰ ਚਲੀਆ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਵਰੀਦਾ ਸਰੁ ਭਰਿਆ ਭੀ ਚਲਸੀ ਥਕੇ ਕਵਲ ਇਕਲ ॥

ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਨਾਮ ਰੂਪ ਜਲ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਸਰੋਵਰ ਭਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਭੀ ਸੰਪੂਰਨ ਚਲਸੀ ਭਾਵ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਤੇ ਇਸ ਮੈਂ ਸੇ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਕਮਲ ਸਮ ਨਿਰਲੇਪ ਹੋਕਰ (ਇਕਲ) ਇਕੱਤ ਜੇਕੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ-ਰੂਪਤਾ ਕਰਕੇ (ਥਕੇ) ਇਸਥਿਤ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕੋਈ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ੬੬ ॥

ਵਰੀਦਾ ਇਟ ਸਿਰਾਣੇ ਭੁਇ ਸਵਣੁ ਕੀਜਾ ਲਾਇਓ ਮਾਸਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਕਰ ਕਬਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸਿਰਾਣੇ ਮੈਂ ਇਟ ਰਾਖ ਕਰ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੈਂ ਸੋਲਾ ਹੂਆ ਹੈ ਔਰ ਤਬ ਕੀੜੀਓਂ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਮਾਸ ਮੈਂ ਲੜਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਬ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕੀੜਾ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਲੜਿਆ ਹੈ ਤਬ ਐਸਾ ਸੋਲਾ ਕਬਰ ਮੈਂ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਕੇਤਕਿਆ ਜੁਗ ਵਾਪਰੇ ਇਕਤੁ ਪਇਆ ਪਾਸਿ ॥ ੬੭ ॥

ਤਬ ਕਈ ਜੁਗ ਇਕੋ ਪਾਸੇ ਪਇਆਂ ਕੇ ਬੀਤਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਉਨ (ਵਾਪਰੇ) ਵਿਵਾਹਿਓਂ ਕੇ ਮਾਸ ਕੇ ਕੀੜੇ ਕਾਟ ਕਾਰ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੭ ॥ ਯੋਗ ਦੇ ਸਲੋਕ ਭੀ ਵਰੀਦ ਯੋਗ ਮੈਂ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅਬ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਭੰਨੀ ਘੜੀ ਸਵੈਨਵੀ ਟੁਟੀ ਨਾਗਰ ਲਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਵੇਹੀ ਰੂਪੀ ਘੜੀ ਜੋ (ਸਵੈਨਵੀ) ਸ੍ਰੇਸਟ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਬੀ ਸੋ ਤਬ ਜਾਏਗੀ ਅਰਥਾਤ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਏਗੀ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਰੂਪ (ਨਾਗਰ) ਸ੍ਰੇਸਟ (ਲਲੁ) ਟੁਟ ਜਾਏਗੀ ॥

ਅਜਰਾਈਲੁ ਵਰੇਸਤਾ ਕੇ ਘਰਿ ਨਾਠੀ ਅਜੁ ॥ ੬੮ ॥

ਅਜਰਾਈਲ ਵਰੇਸਤਾ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕਾ ਦੂਤ ਆਜ ਕਿਸੀ ਕੇ ਘਰ ਕਾ (ਨਾਠੀ) ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਮੇਲਕਾਰ ਰਾਜਾ ਕਾ ਪਰਾਹੁਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੬੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਭੰਨੀ ਘੜੀ ਸਵੈਨਵੀ ਟੁਟੀ ਨਾਗਰ ਲਲੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਵਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵੇਹੀ ਰੂਪੀ ਘੜੀ ਸ੍ਰੇਸਟ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਜੋ ਭੋਜਗਈ ਔਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਰੂਪੀ ਨਾਗਰ ਲੱਲ ਟੁਟ ਗਈ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸਜਣ ਭੁਇ ਭਾਰੁ ਥੇ ਸੇ ਕਿਉ ਆਵਹਿ ਅਜੁ ॥ ੬੯ ॥

ਜੋ ਰਾਜਾ ਰੂਪੀ ਸਜਣ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਥੇ ਸੋ ਆਜ ਇਸ ਦੇਹ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਕਰ ਆ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਥ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੬੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਬੋਨਿਵਾਜਾ ਕੁਤਿਆ ਏਹ ਨ ਭਲੀ ਰੀਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਬੋ ਨਿਵਾਜੀ ਕੂਕਰ ਪੁਰਸ ਤੁਝ ਕੋ ਬੰਦਗੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਣਾ ਇਹ ਭਲੀ ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਬਹੀ ਚਲਿ ਨ ਆਇਆ ਪੰਜੇ ਵਖਤ ਮਸੀਤਿ ॥ ੭੦ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਵਾਜ ਕੇ ਪਾਂਝੇਂ ਵਕਤ ਮੈਂ ਤੂੰ ਕਬੀ ਮਸੀਤ ਮੈਂ ਚਲ ਕਰਕੇ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਹੈਂ ॥ ੭੦ ॥

ਉਨੁ ਫਰੀਦਾ ਉਜੂ ਸਾਜਿ ਸੁਬਹ ਨਿਵਾਜ ਗੁਜਾਰਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਉਨ ਕਰਕੇ ਉਜੂ ਕਰ ਔਰ ਸੁਬਹ ਕੀ ਨਿਵਾਜ ਪੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਕੋ ਗੁਜਾਰ ॥

ਜੋ ਸਿਰੁ ਸਾਂਈ ਨਾ ਨਿਵੈ ਸੋ ਸਿਰੁ ਕਪਿ ਉਤਾਰਿ ॥ ੭੧ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਹੜਾ ਸਿਰ (ਸਾਂਈ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਨਿਵਤਾ ਸੋ ਸਿਰ ਕਾਟ ਕੇ ਧੜ੍ਹਾ ਸੋ ਉਤਾਰ ਦੇਹ ॥ ੭੧ ॥

ਜੋ ਸਿਰੁ ਸਾਂਈ ਨਾ ਨਿਵੈ ਸੋ ਸਿਰੁ ਕੀਜੈ ਕਾਂਇ ॥

ਜੇਹੜਾ ਸਿਰ ਸਾਂਈ ਕੋ ਨਹੀਂ ਨਿਵਤਾ ਅਰਥਾਤ ਮਥਾ ਨਹੀਂ ਦੇਕਦਾ ਸੋ ਸਿਰ ਕਿਆ ਕਰਨਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ॥

ਕੁੰਨੇ ਹੇਠਿ ਜਲਾਈਐ ਬਾਲਣ ਸੰਦੈ ਥਾਇ ॥ ੭੨ ॥

ਜੋ ਸਿਰ ਢੀਪੇ ਕੇ ਰੰਗ ਵਾਲੀ ਦੇਗ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਇਸ ਕੁੰਨੇ ਹੇਠ ਬਾਲਣ ਕੀ ਜਗਹ ਜਲਾਇ ਦੇਈਏ ॥ ੭੨ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਿਥੈ ਤੈਭੇ ਮਾਪਿਆ ਜਿਨੀ ਤੂ ਜਲਿਓਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜਿਸ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਨੇ ਤੁਝ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਥਾ ਜੋ ਅਥ ਕਹਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮ੍ਰਿਤੁ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਤੈ ਪਾਸਹੁ ਓਇ ਲਾਇ ਗਏ ਤੂੰ ਅਜੈ ਨ ਪਤੀਲੋਹਿ ॥ ੭੩ ॥

ਉਹ ਤੋਰ ਪਾਸੋਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤੂੰ ਅਜੇ ਭੀ ਪਤੀਲਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤੁਝ ਕੋ ਅਖੀ ਮਰਨੇ ਕੀ ਪਰਤੀਤ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ ॥ ੭੩ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮਨੁ ਮੈਦਾਨੁ ਕਰਿ ਟੋਏ ਟਿਬੇ ਲਾਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ-ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਅਗਿਆਨ ਐ ਹੀਕਾਰ ਰੂਪੀ ਟੋਏ ਟਿਬਿਓਂ ਵਸ ਸੰਕਲਪ ਵਿਕਲਪੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਮਨ ਕੋ ਮੈਦਾਨ ਵਤ ਸਾਫ ਕਰ ਭਾਵ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੋ ਰਹਿਤ ਹੋਇਕੇ ਸੁਖ ਕਰ ॥

ਅਰੈ ਮੂਲਿ ਨ ਆਵਸੀ ਦੋਜਕ ਸੰਦੀ ਭਾਹਿ ॥ ੭੪ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਰੀਤੀ ਕੋ ਕਰਨੇ ਸੋ ਆਗੇ ਦੋਜਕ ਕੀ ਅਗਨੀ ਮੂਲ ਤੇ ਹੀ ਨਹੀਂ ਤੋਰੇ ਕੋ ਆਵੇਗੀ ਭਾਵ ਨਰਕੋਂ ਕੋ ਦੁਖ ਸੋ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੭੪ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਖਾਲਕੁ ਖਲਕ ਮਹਿ ਖਲਕ ਵਸੈ ਰਬ ਮਾਹਿ ॥

ਫਰੀਦ ਵਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਰਬ (ਖਲਕ) ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਮੈਂ ਵਸ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਖਲਕਤ ਇਸ ਖਾਲਕ ਮੈਂ ਵਸ ਰਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਰੂਪ ਓਹੀ ਹੈ ਰਹਾ ਹੈ ਯਥਾ—ਓਤਿ ਪੋਤਿ ਰਵਿਆ ਰੂਪ ਰੇਗੁ ॥

ਮੰਦਾ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਥਿਨੁ ਕੋਈ ਨਾਹਿ ॥ ੭੫ ॥

ਜਥੇ ਇਸ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਮੰਦਾ ਕਿਸ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ੭੫ ॥ ਵਈਰਾਗ ਸੁਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜਿ ਦਿਹਿ ਨਾਲਾ ਕਪਿਆ ਜੇ ਗਲੁ ਕਪਹਿ ਬੁਖ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਦਿਨ ਕੋ ਘੋਰ ਵਾਈ ਨੇ ਨਾਛੁਆ ਕਟਿਆ ਥਾ ਇਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜੇਕਰ (ਬੁਖ) ਬੋਲੇ ਮਾਤ੍ਰ ਗਲ ਕੋ ਹੀ ਕਾਟ ਦੇਤੀ ॥

ਪਵਨਿ ਨ ਇਤੀ ਮਾਮਲੇ ਸਹਾਂ ਨ ਇਤੀ ਦੁਖ ॥ ੭੬ ॥

ਤੋ ਇਤਨੇ ਦੁਖ ਰੂਪ (ਮਾਮਲੇ) ਕਜੀਏ ਨਾ ਪੜਤੇ ਔਰ ਨਾ ਏਤੇ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਸਹਾਰਤਾ ॥ ੭੬ ॥

ਚਬਣ ਚਲਣ ਰਤੀਨ ਸੋ ਸੁਣੀਅਰ ਬਹਿ ਗਏ ॥

ਚਾਬਣ ਚਲੇ ਜੋ ਦੰਦ ਕੋ ਔਰ ਚਲਨੇ ਵਾਲੇ ਜੋ ਚਰਨ ਕੋ ਔਰ ਰਤਨ ਰੂਪ ਜੋ ਨੇਤ੍ਰ ਕੋ ਪੁਨਾ (ਸੁਣੀਅਰ) ਬੰਨ ਐ

ਹੋਰ ਸੰਪੂਰਨ ਇੰਦ੍ਰ ਆਪੋ ਆਪਨੇ ਕਾਮ ਸੇ (ਬਹਿਗਏ) ਚਲੇ ਗਏ ਅਰਥਾਤ ਰਹਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਹੋੜੇ ਮੁਤੀ ਧਾਰ ਸੇ ਜਾਨੀ ਚਲਿ ਗਏ ॥ ੭੭ ॥

ਸਥ ਉਹ (ਜਾਨੀ) ਮਿਤ੍ਰ ਜੋ ਆਇ ਕੇ ਸਾਥ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸੇ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ਤਥ (ਹੋੜੇ) ਸਰੀਰ ਨੇ ਹੋਣੇ ਕੀ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪ ਧਾਰਿ (ਮੁਤੀ) ਛਡੀ ਅਰਥਾਤ ਇਤੀ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੋ ਚਿ ਬ੍ਰਿਖ ਅਵਸਥਾ ਮੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਅੰਗ ਸਿਥਲ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੭੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਬੁਰੇ ਦਾ ਭਲਾ ਕਰਿ ਗੁਸਾ ਮੰਨ ਨ ਹਵਾਇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਬੁਰੇ ਕਾ ਭੀ ਭਲਾ ਕਰ ਮਨ ਦੇ ਬੀਚ ਗੁਸਾ ਨਾ (ਹਵਾਇ) ਰਖ ॥

ਦੇਹੀ ਰੋਗੁ ਨ ਲਗਈ ਪਲੈ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਪਾਇ ॥ ੭੮ ॥

ਸੁਖਮ ਦੇਹੀ ਕੋ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਨਹੀਂ ਲਗੇਗਾ ਐਹ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਆਦਿ ਸਭ ਵਲ ਹਿਰਦੇ ਰੂਪੀ ਪਲੈ ਮੈਂ ਪਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੭੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਪੰਖ ਪਰਾਹੁਣੀ ਦੁਨੀ ਸੁਹਾਵਾ ਬਾਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਰੂਪੀ ਜੋ ਬਾਗ ਸੁਹਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਮੈਂ ਜੀਵ ਰੂਪ ਪੰਛੀਓਂ ਕੀ ਪੰਕਤੀ ਪਰਾਹੁਣਾਰੀ ਵਤ ਹੈ ਭਾਵ ਬੋਝਾ ਕਾਲ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੀ ਹੈ ॥

ਨਉਬਤਿ ਵਜੀ ਸੁਬਹ ਸਿਉ ਚਲਣ ਕਾ ਕਰਿ ਸਾਜੁ ॥ ੭੯ ॥

ਤਾਂਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ (ਸੁਬਹ) ਜਨਮ ਤੇ ਲੋਕਰ ਬੇਦ ਰੂਪ ਵਾ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਨੌਬਤ ਬਜ ਰਹੀ ਹੈ ਇਹੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੋ ਜੀਵ ਚਲਣੇ ਕਾ ਸਾਜ ਤਯਾਰ ਕਰ ਭਾਵ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰ ॥ ੭੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਾਤਿ ਕਬੂਰੀ ਵੰਡੀਐ ਸੁਤਿਆ ਮਿਲੈ ਨ ਭਾਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰਾਤੀ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ (ਕਬੂਰੀ) ਕਸਤੂਰੀ ਬਾਂਟੀਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅਗਿਆਨ ਨਿੰਦਾ ਮੈਂ ਸੁਤਿਆ ਹੋਇਆ ਕੋ ਤਿਸ ਭਗਤੀ ਕਾ (ਭਾਉ) ਭਾਗ ਅਰਥਾਤ ਇਸਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨਾ ਨੈਨ ਨੀਵਾਵਲੇ ਤਿੰਨਾ ਮਿਲਣ ਕੁਆਉ ॥ ੮੦ ॥

ਜਿਨੋ ਕੇ ਨੇਤ੍ਰ ਨਿੰਦ੍ਰਾਵਲੇ ਹੁਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਮਿਲਣਾ (ਕੁਆਉ) ਕਿਥੋਂ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਜੋ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਅਭੇਦ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮੦ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮੈ ਜਾਨਿਆ ਦੁਖੁ ਮੁਖ ਫੂ ਦੁਖੁ ਸਥਾਇਐ ਜਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਜਾਣਿਆ ਥਾ ਕਿ ਦੁਖ ਮੁਖਕੋ ਹੀ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਹੀ ਦੁਖ ਹੋਰਹਾਈ ॥

ਉਚੇ ਚੜ੍ਹਕੇ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਘਰਿ ਘਰਿ ਏਹਾ ਅਗਿ ॥ ੮੧ ॥

ਜਥ ਸਰੀਰ ਤੇ ਉਪਰਾਮ ਹੋਕਰ ਵਧੀਰਾਗ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਥ ਘਰ ਘਰ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਇਹ ਦੁਖੋਂ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਪਰਤੀਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੮੧ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਭੂਮਿ ਰੰਗਾਵਲੀ ਮੰਝਿ ਵਿਸੁਲਾ ਬਾਗੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਰੂਪੀ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਜੋ (ਰੰਗਾਵਲੀ) ਅਨੰਦ ਵਾਲੀ ਥੀ ਇਸਕੇ (ਮੰਝਿ) ਬੀਰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੁਲਾ ਕਾ ਬਾਗ ਹਰਾ ਹੋ ਗਇਆ ਹੈ ਭਾਵ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਾਦੀ ਕੀਡਿਓਂ ਕੇ ਬਿਰਲਾ ਆਨ ਉਦੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਜਨ ਪੀਰ ਨਿਵਾਜਿਆ ਤਿੰਨਾ ਅੰਚ ਨ ਲਾਗੁ ॥ ੮੨ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਪੀਰੋਂ ਨੇ (ਨਿਵਾਜਿਆ) ਵਡਿਆਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਤਿਨ ਸੁਲੋਂ ਕੀ ਅੰਚ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੁਖ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮੨ ॥

ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਉਮਰ ਸੁਹਾਵਣੀ ਸੰਗਿ ਸੁਵੰਨਤੀ ਦੇਹੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਉਮਰ ਸੁਹਾਵਣੀ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਇਹ ਦੇਹ ਸਵਲ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਵਿਰਲੇ ਕੇਈ ਪਾਈਅਨਿ ਜਿੰਨਾ ਪਿਆਰੇ ਨੇਹੁ ॥ ੮੩ ॥

ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਐਸੀ ਮਾਨਸ ਦੇਹੀ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਐਸੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮੩ ॥ ਏਕ ਸਮੇਂ ਪਾਕਪਟਣ ਨਗਰ ਕੀ ਤਰਫ ਦਰੀਆਉ ਕਾ ਵਾਹਾ ਆਇ ਲਗਾ ਤਥ ਲੋਕ ਅਪਣੀ ਰਖਾ ਕੇ ਨਮਿਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਤਹਾਂ ਲੇਗੇ ਦਰੀਆਉ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੀਪੀ ਵਹਣ ਨ ਢਾਹਿ ਤਉ ਭੀ ਲੇਖਾ ਦੇਵਣਾ ॥

ਹੇ ਵਹਿਣ ਅਰਥਾਤ ਦਰੀਆਉ (ਕੰਧ) ਕਿਨਾਰੇ ਕੇ ਆਪਣੀ ਢਾਹ ਲਗਾਇ ਕਰ ਜੁਲਮ ਨ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਲੋਕ ਬੀਬ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਬੀ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਹੋਇਗਾ ਐਸੇ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਦਰੀਆਉ ਅਧਿਕ ਢਾਹੁਣ ਲਗਾ ਤਵ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੀ ਹੁਕਮ ਅਨੂਲੀ ਜਾਨਕਰ ਅਰ ਪਸਰਾਤਪ ਕਰ ਪੁਨਾ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਧਰਿ ਰਬ ਰਜਾਇ ਵਹਣੁ ਤਿਵਾਉ ਗੰਊ ਕਰੇ ॥ ੮੪ ॥

ਹੇ ਵਹਿਣ ਅਰਥਾਤ ਹੇ ਪ੍ਰਵਾਹ ਜਿਸ ਤਰਫ ਰਬ ਕੀ ਰਜਾਇ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਗਵਨ ਕਿਆ ਚਲਨਾ ਕਰ ਵਾ ਹੇ ਜੀਵ ਵਹਿਣ ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਕੀ ਮ੍ਰਿਧਾਵਾ ਰੂਪੀ ਜੋ (ਕੰਧੀ) ਕਿਨਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਵਾਹਿ ਨਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਵੇਦ ਮ੍ਰਿਧਾਵਾ ਮੈਂ ਜੋ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ਤੋ ਤੈਨੇ ਭੀ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਲੇਖਾ ਦੇਣਾ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਤਰਫ ਕੇ ਚਲਾਵਣੇ ਕੀ ਆਗਿਆ ਦਿਤੀ ਹੈ, ਹੇ (ਵਹਿਣ) ਜੀਵ ਤੂੰ ਤਿਸੀ ਤਰਫ ਚਲ ਭਾਵ ਵੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਆਗਿਆ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੮੪ ॥

ਫਰੀਦਾ ਭੁਖਾ ਸੇਤੀ ਦਿਹੁ ਗਾਇਆ ਸੂਲਾਂ ਸੇਤੀ ਰਾਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦਿਨ ਭੀ ਦੁਖੋਂ ਸੰਯੁਕਤ ਗਿਆ ਔਰ (ਸੂਲਾ) ਭਾਵ ਦੁਖੋਂ ਸਾਥ ਹੀ ਰਾਤ ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ॥

ਖੜਾ ਪੁਕਾਰੇ ਪਾਤਲੀ ਬੇੜਾ ਕਪਰ ਵਾਤਿ ॥ ੮੫ ॥

ਤਾਤੇ (ਪਾਤਲੀ) ਗਿਆਨ ਪਤਣ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਖੜਾ ਹੋਕੇ ਪੁਕਾਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਰ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਹੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਬੇੜਾ ਕਾਮਾਦੀ ਕਪਰੋਂ ਕੇ (ਵਾਤ) ਮੁਖ ਮੈਂ ਪੜਾ ਰਹਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਬਰ ॥ ੮੫ ॥

ਲੰਮੀ ਲੰਮੀ ਨਦੀ ਵਰੈ ਕੰਧੀ ਕੇਰੈ ਹੇਤਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਲੰਮੀ ਲੰਮੀ ਨਦੀ ਵਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ (ਕੰਧੀ) ਕਨਾਰੇ ਕੇ ਗਿਰਾਵਣੇ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ॥

ਬੇੜੇ ਨੋ ਕਪਰੁ ਕਿਆ ਕਰੇ ਜੇ ਪਾਤਲ ਰਹੈ ਸੁਚੇਤ ॥ ੮੬ ॥

ਜਿਸ ਸਿਖ ਕੀ ਰਖਣਾ ਕਰਨੇ ਕੇ ਗੁਰੂ ਰੂਪੀ (ਪਾਤਲ) ਮਲਾਹ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮਨ ਰੂਪੀ ਬੇੜੇ ਕੇ ਕਾਮਾਦੀ ਕਪਰ ਕਿਆ ਕਰੇਗੇ ਭਾਵ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਗਲੀਂ ਸੁ ਸਜਣ ਵੀਹੁ ਇਕੁ ਫੁੰਦਵੀ ਨ ਲਹਾਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਧਾਰਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਗਲਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤੇ ਸਜਣ ਭੀ ਸੋ ਮਿਲ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਨ ਧਾਰਨਾ ਵਾਲਿਓ ਕੋ ਮੈਂ ਖੋਜਤੀ ਹੂੰ ਸੋ ਏਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਪੁਖਾਂ ਜਿਉ ਮਾਂਲੀਹ ਕਾਰਣਿ ਤਿੰਨਾ ਮਾਪਿਰੀ ॥ ੮੭ ॥

ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਮਲੀਹ ਕੀ ਤਰਾ ਪੁਖਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੂੰ ਭਾਵ ਯੋਗ ਚਿੰਤਾ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਦੁਖੀ ਰਹਿਤੀ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਵਣੇ ਵਾਲੇ ਸੰਤ ਜਨ ਸਜਣ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਖੋਜਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੂੰ ॥ ੮੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਇਹੁ ਤਨੁ ਭਉਕਣਾ ਨਿਤ ਨਿਤ ਦੁਖੀਅੈ ਕਉਣੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਤਨ ਭਉਕਣੇ ਵਾਲਾ ਕੂਕਰ ਵਤ ਹੈ ਇਸ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਨਿਤਪ੍ਰਤੀ ਬੋਠ ਦੁਖੀ ਹੋਵੇ ॥

ਕੰਨੀ ਬਜੇ ਦੇ ਰਹਾਂ ਕਿਤੀ ਵਰੈ ਪਉਣੁ ॥ ੮੮ ॥

ਤਾਤੇ ਇਸਕੇ ਸਬਦ ਸੁਣਨੇ ਤੇ ਕੰਨੋਂ ਮੈਂ ਚੁੱਜੇ ਦੇ ਰਖੀਏ ਫੇਰ ਭਾਵੈ ਕਿਤਨੀ ਪਵਨ ਵਗੇ। ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਰੀਰ ਬਸਤ੍ਰਾਦੀ ਪੈਰਨੇ ਕਉ ਭਉਂਕਤਾ ਹੈ ਕਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਸ ਕੋ ਅੰਨ ਬਸਤ੍ਰ ਨਿਰਬਾਹ ਮਾਤ੍ਰ ਦੇ ਵਈਏ ਔਰ ਵਿਸੇਸ ਚਾਹੀ ਤਬ ਇਸਕੇ ਪੀਠ ਦੇ ਛਤੀਏ ਭਾਵੈਂ ਇਹ ਕਿਤਨੀ ਹੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਵਾ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਵਗਾਵੈ ਤਾਤੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਦੁਖੀ ਨਾ ਰਹੀਏ ॥ ੮੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰਬ ਖਸੂਰੀ ਪਕੀਆਂ ਮਾਖਿਆ ਨਈ ਵਹਿਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਬ ਕੀਆ ਖਸੂਰਾ ਪਕੀਆ ਹੋਇਆ ਹੈਂ ਔ (ਮਾਖਿਆ) ਸੋਧਤ ਕੀਆਂ ਨਈਆ ਵਗਾਤੀਆਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਖਸੂਰਾ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਫਲੋਂ ਕੋ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਬੀਬ ਵ ਨਿਕਟ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਰੂਪੀ ਸਹਿਤ ਸਮ ਮਧੁਰ ਨਈਆ ਚਲਤੀ ਹੈਂ ਏਧਰ ਏਹ ਹਾਲ ਹੈ ॥

ਜੇ ਜੇ ਵੇਵੈਂ ਡੀਹੜਾ ਸੋ ਉਮਰ ਹਬ ਪਵੈਨਿ ॥ ੮੯ ॥

ਜੇ ਜੇ (ਡੀਹੜਾ) ਦਿਨ (ਵੇਵੈਂ) ਬੀਤਤਾ ਹੈ ਤਿਨ ਸੰਤ ਬਿਨ ਕੋਈ ਆਧੂ ਕੋ ਹਾਥ ਪਾਵਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੋਗ ਦਿਨ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਉਮਰ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੮੯ ॥

ਫਰੀਦਾ ਤਨੁ ਸੁਕਾ ਪਿੰਜਰੁ ਬੀਆ ਤਲੀਆ ਖੁੰਡਹਿ ਕਾਗ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸਾ ਤਪ ਕੀਆ ਹੈ ਜੋ ਤਨ ਸੁਕ ਕਰ ਪਿੰਜਰ ਸਮ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਮੁਰਦੇ ਵਤ ਪੈਰੋਂ

ਕੀਆ ਤਲੀਆਂ ਕੋ ਕਾਗ ਨੂੰਗਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਰੂਪੀ ਤਲੀਓਂ ਕੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਕਾਗੋਂ ਸਮ
ਨੂੰਗੇ ਮਾਰ ਕਰ ਬੈਂਦਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਜੈ ਸੁ ਰਬੁ ਨ ਬਾਹੁੜਿਓ ਦੇਖੁ ਬੰਦੇ ਕੇ ਭਾਗੁ ॥ ੯੦ ॥

ਤਾਤੇ ਐਸਾ ਤਪ ਕਰਨੇ ਸੇ ਭੀ ਮੁਝ ਕੋ ਅਜੇ ਤਕ ਰਬ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ਇਸਤੇ ਦੇਖੋ ਭਾਈ ਐਸੇ ਮੈਂ ਬੰਦੇ ਕੇ ਮੰਦਭਾਗ
ਹੈਂ ॥ ੯੦ ॥ ਤਪ ਕਰ ਖੁਹੇ ਮੈਂ ਲਦਕਤੇ ਹੁਏ ਕਾਗ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਾਗਾ ਕਰੀਗ ਵਢੋਲਿਆ ਸਚਾਲਾ ਖਾਇਆ ਮਾਸੁ ॥

ਹੇ ਕਾਗ ਤੁਅਨੇ ਮੇਰੇ ਕਰੀਗ ਕੋ ਝੂਝ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਭਾਲ ਭਾਲ ਕੇ ਮੇਰਾ ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਸ ਖਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਏ ਦੁਇ ਨੈਨਾ ਮਤਿ ਛੁਹਉ ਪਿਰ ਦੇਖਨ ਕੀ ਆਸ ॥ ੯੧ ॥

ਪਰਤੁ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਤੁਮ ਮਤ ਛੋਹਣਾ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਝ ਕੋ ਇਨ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸਾਥ ਸਰਗੁਨ ਸਰੂਪ ਪਤੀ ਕੋ ਦੇਖਣੇ
ਕੀ ਆਸਾ ਹੈ ਵਾਹੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਕਾਗ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਕਰੋਗੋਂਕੇ ਝੂਝਟੇ ਵਾਲੇ ਤੇਨੇ ਸੁਝ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਮੇਰਾ ਮਾਸ ਸਭ ਖਾਇ
ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੯੧ ॥ ਤੁਮ ਮਤ ਛੋਹਣਾ ਕਰੋ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਝ ਕੋ ਇਨ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਸਾਥ
ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਪਤੀ ਕੋ ਦੇਖਣੇ ਕੀ ਆਸ ਹੈ ॥ ੯੧ ॥

ਕਾਗਾ ਚੁੰਡਿ ਨ ਪਿੰਜਰਾ ਬਸੈ ਤ ਉਡਰਿ ਜਾਹਿ ॥

ਹੇ ਕਾਗਾ ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਪਿੰਜਰੇ ਕੋ ਝੂਝਣਾ ਨਾ ਕਰ ਬਸਿਆ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਇਥੋਂ ਉਡ ਕਰ ਚਲਾ ਜਾਹ ॥

ਜਿਤੁ ਪਿੰਜਰੈ ਮੇਰਾ ਸਹੁ ਵਸੈ ਮਾਸੁ ਨ ਭਿਝੁ ਖਾਹਿ ॥ ੯੨ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਪਿੰਜਰੇ ਮੈਂ ਮੇਰਾ (ਸਹੁ) ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਿੰਜਰੇ ਸੇ ਮਾਸ ਨਾ ਖਾਹੁ ॥ ੯੨ ॥

ਫਰੀਦਾ ਗੋਰ ਨਿਮਾਣੀ ਸਭੁ ਕਰੇ ਨਿਘਰਿਆ ਘਰਿ ਆਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਗੋਰ) ਕਬਰ (ਨਿਮਾਣੀ) ਠੀਵੀਂ ਹੈ ਜੋ ਜਿੰਦ ਹੂੰ (ਸਭ) ਸੱਦਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਹੇ
ਨਿਘਰਿਆ ਮੈਂ ਜੋ ਤੇਰਾ ਘਰ ਹਾ ਏਥੇ ਆਉ ॥

ਸਰਪਰ ਮੈਥੈ ਆਵਣਾ ਮਰਲਹੁ ਨਾ ਡਰਿਆਹੁ ॥ ੯੩ ॥

(ਸਰਪਰ) ਓੜਕ ਨੂੰ ਤੇਰਾ ਆਵਣਾ ਮੇਰੇ ਪਾਸ ਹੀ ਹੋਣਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਮਰਨੇ ਕਾ ਡਰ ਰਿਏ ਮੈਂ ਨਾ ਲਿਆਉ ॥ ੯੩ ॥

ਏਨੀ ਲੋਇਣੀ ਦੇਖਦਿਆ ਕੋਤੀ ਚਲਿ ਗਈ ॥

ਇਨੋਂ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਿਆਂ ਹੀ ਕਿਤਨੀ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਫਰੀਦਾ ਲੋਕਾਂ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਮੈ ਆਪਣੀ ਪਈ ॥ ੯੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਕੋ ਆਪੇ ਆਪਣੀ ਚਿੰਤਾ ਹੈ ਮੁਝਕੋ ਆਪਣੀ ਹੀ ਚਿੰਤਾ ਆਣ ਪੜੀ ਹੈ ॥ ੯੪ ॥
ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਅਕਾਸ ਬਾਨੀ ਭਈ ਸੋਈ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪੁ ਸਵਾਰਹਿ ਮੈ ਮਿਲਹਿ ਮੈ ਮਿਲਿਆ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਸਵਾਰੈ ਤਬ ਤੂੰ ਮੁਝਕੋ ਮਿਲੇ ਔਰ ਜਬ ਮੈਂ ਤੁਝਕੋ ਮਿਲਿਆ ਤਬਤੇਰੇ ਕੋ ਸੁਖ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਫਰੀਦਾ ਜੇ ਤੂ ਮੇਰਾ ਹੋਇ ਰਹਹਿ ਸਭੁ ਜਗੁ ਤੇਰਾ ਹੋਇ ॥ ੯੫ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਫਰੀਦ ਜੇ ਕਰਕੇ ਤੂੰ ਮੇਰਾ ਵਾਸ ਹੋਇ ਰਹੋਗਾ ਤਬ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਤੇਰਾ ਵਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੯੫ ॥ ਸਰੀਰ
ਕੀ ਅਨਿਸਥਿਰਤਾ ਮੈਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਉਦਾਹਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕੰਧੀ ਉਤੈ ਰੁਖੜਾ ਕਿਚਰਕੁ ਬੰਨੈ ਧੀਰ ॥

ਜੋ ਦਰੀਆਉਂਕੋ (ਕੰਧੀ) ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ (ਰੁਖੜਾ) ਖਿਰਫ ਹੈ ਉਹ ਕਿਤਨਾਫੁ ਚਿਤ ਧੀਰਜ ਬਾਂਧੇਗਾ ਅਰਥਾਤ
ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਬਾਂਧੇਗਾ ॥

ਫਰੀਦਾ ਕਚੈ ਭਾਂਝੈ ਰਖੀਐ ਕਿਚਰੁ ਤਾਂਈ ਨੀਰੁ ॥ ੯੬ ॥

ਪੁਨਾ ਕਚੇ ਭਾਂਝੇ ਮੈਂ ਕਿਤਨਾਕ ਚਿਰ ਜਲ ਰਖੀਏਗਾ ਅਰਥਾਤ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੇਸੇ ਕਿਨਾਰੇ
ਪਰ ਬ੍ਰਿਛ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਤਾ ਹੈ ਔ ਜੇਸੇ ਕਚੇ ਭਾਂਝੇ ਮੈਂ ਜਲ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕਾ ਮੇਸਾਰ ਮੈਂ
ਰਹਿਣਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਜੀਵਨਾ ਮੇਸਾਰ ਮੈਂ ਖਿਨਭੰਗਰ ਹੈ ॥ ੯੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮਹਲ ਨਿਸਖਲ ਰਹਿ ਗਏ ਵਾਸਾ ਆਇਆ ਤਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਮ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਸੇ (ਮਹਲ) ਮੰਦਰ ਤੋ (ਨਿਸਖਲ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਖਾਲੀ ਹੀ
ਰਹਿ ਗਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰੀਰ ਕਾ ਵਾਸਾ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੋ (ਤਲਿ) ਠੀਕੇ ਆਜਾ ਭਾਵ ਕਬਰ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੋਰਾਂ ਸੇ ਨਿਮਾਣੀਆ ਬਹਸਨਿ ਰੂਹਾਂ ਮਾਲਿ ॥

ਜੂਹਾਂ ਜੋ ਨਿਮਾਣੀਆਂ ਹੈਂ ਜੋ ਗੋਰ ਅਸਥਾਨੋਂ ਕੋ ਮਲ ਅਰਥਾਤ ਰੋਕ ਬੈਠੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਆਖੀਂ ਸੇਖਾਂ ਬੰਦਗੀ ਚਲਣੁ ਅਜੁ ਕਿ ਕਲਿ ॥ ੯੭ ॥

ਤਾਤੇ ਸੇਖ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਬੰਦਗੀ ਕਾ ਆਖਣਾ ਕਰ ਭਾਵ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜ ਵਾ ਕਲ ਕੋ ਤੋਰਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਚਲਾ ਜਾਣਾ ਹੋਇਗਾ ॥ ੯੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਮਉਤੇ ਦਾ ਬੰਨਾ ਏਵੈ ਇਸੈ ਜਿਉ ਦਰੀਆਵੈ ਢਾਹਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਉਤ ਕਾ ਬੰਨਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ਜੈਸੇ ਦਰੀਆਉ ਕੋ ਢਾਹਿ ਲਗੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਤੈਸੇ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਰਨਾ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੈਸੇ ਨੌਕਾ ਪਰ ਬੈਠਿਆ ਕੋ ਨੌਕਾ ਚਲਤੀ ਮਾਲੂਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਖਬਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਬ ਕਿਨਾਰੇ ਲਗ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੀ ਜੀਵ ਕੋ ਦੇਹ ਪ੍ਰਣੇਮਤੀ ਮਲੂਮ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਤਬੀ ਮਲੂਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਮ੍ਰਿਤ ਕਾ ਸਮਾ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗੈ ਦੋਜਕ ਤਪਿਆ ਸੁਣੀਐ ਹੁਲ ਪਵੈ ਕਾਹਾਹਾ ॥

ਆਗੇ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ (ਦੋਜਕ) ਨਰਕ ਅਗਨੀ ਕਰ ਤਪਿਆ ਸੁਣੀਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਜੀਵੋਂ ਕੀ (ਹੁਲ) ਪੀੜਾ ਸੋ (ਕਾਹਾਹਾ) ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੜ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਇਕਨਾ ਨੋ ਸਭ ਸੋਝੀ ਆਈ ਇਕ ਫਿਰਦੇ ਵੇਪਰਵਾਹਾ ॥

ਇਕਨਾ ਸਤਿਸੰਗੀ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਸੰਪੂਰਨ ਸੋਝੀ ਆਇ ਗਈ ਹੈ ਐਰ ਏਕ ਬੇਸਮਝ ਹੋਕਰ ਵੇ ਪਰਵਾਹਿ ਹੋਇ ਕਰ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਮਲ ਜਿ ਕੀਤਿਆ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਸੇ ਦਰਗਹ ਓਗਾਹਾ ॥ ੯੮ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਬੀਚ ਜੋ ਜੋ (ਅਮਲ) ਕਰਮ ਕੀਏ ਹੈਂ ਸੋ ਕਰਮ ਹੀ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਗਵਾਹ ਹੋਵੇਗੇ ॥ ੯੮ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦਰੀਆਵੈ ਕੰਨੈ ਬਗਲਾ ਬੰਨਾ ਕੇਲ ਕਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਲੜੀਆਉ ਕੋ (ਕੰਨੈ) ਪਾਸ ਬੰਨ ਕਰਕੇ ਬਗਲਾ (ਕੇਲ) ਬਿਲਾਸ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਕੇਲ ਕਰੇਦੇ ਹੀਝ ਨੋ ਅਚਿੰਤਿ ਬਾਜ ਪਏ ॥

ਤਿਸ (ਹੀਝ) ਬਗਲੇ ਨੂੰ ਕੇਲ ਕਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆ (ਅਚਿੰਤਿ) ਅਚਾਨਕ ਹੀ ਬਾਜ ਆਨ ਪਏ ॥ ਦਾਸਦਾਤ ਤੈਸੇ ਹੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਅਨੇਕ ਭੋਗ ਬਿਲਾਸ ਕਰਤਿਆ ਕੋ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਆਇਕਰ ਮਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਬਾਜ ਪਏ ਤਿਸੁ ਰਬ ਦੇ ਕੇਲਾਂ ਵਿਸਰੀਆਂ ॥

ਤਿਸ ਜਮ ਰੂਪੀ ਬਾਜ ਕੋ ਪਕੜੇ ਤੇ ਇਸ ਜੀਵ ਬਗਲੇ ਕੋ (ਕੇਲਾ) ਭੋਗ ਬਿਲਾਸੋ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੀਆ ਬਾਤਾ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸਰ ਗਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਮਾਨ ਚਿਤਿ ਨ ਚੇਤੇਸਨਿ ਸੋ ਗਾਲੀ ਰਬ ਕੀਆਂ ॥ ੯੯ ॥

ਜੋ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਮਨ ਐ ਚਿਤ ਮੈਂ (ਚੇਤੇ) ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਬੀਆ ਸੋ ਗਾਲਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਰੀਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਰ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਮਾਰਨਾ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਸੋਈ ਅਵਸ ਹੁਆ ॥ ੯੯ ॥

ਸਾਢੇ ਤ੍ਰੈ ਮਣ ਦੇਹੁਰੀ ਚਲੈ ਪਾਣੀ ਅੰਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਦੇਹੀ ਕੀ (ਮਣ) ਮਿਣਤੀ ਆਪੇ ਅਪਨੇ ਹਾਥੋਂ ਸੋ ਸਾਢੇ ਤੀਨ ਹਾਥ ਕੀ ਹੀ ਹੈ ਐਰ ਪਾਣੀ ਅਰ ਅੰਨ ਕਰਕੇ ਚਲਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਕਾ ਨਿਰਬਾਹ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਆਇਓ ਬੰਦਾ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਵਤਿ ਆਸੂਣੀ ਬੰਨਿ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬੰਦਾ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਇਸ ਦੁਨੀਆਂ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹੈ ਐ ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ (ਆਸੂਣੀ) ਆਸਾ ਕਰਕੇ ਬਧਾ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮਲਕਲ ਮਉਤ ਜਾਂ ਆਵਸੀ ਸਭ ਦਰਵਾਜੇ ਭੰਨਿ ॥

ਪਰੰਤੂ ਜਬ (ਮਲਕਲ) ਮਰਦਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਸ਼ੈਤ ਆਵੇਗੀ ਤਬ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਦਰਵਾਜ਼ਿਓਂ ਕੋ ਭੰਨ ਦੇਵੇਗੀ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਸਿਥਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗੇ ਭਾਵ ਕੋਈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ॥

ਤਿਨਾ ਪਿਆਰਿਆ ਭਾਈਆਂ ਅਗੈ ਦਿਤਾ ਬੰਨਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਲਿਆ ਥਾ ਐ ਜਿਨੋਂ ਸੋ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਥਾ ਤਿਨੋਂ ਪਿਆਰੇ ਭਾਈਓਂ ਨੇ ਬੰਨ ਕਰਕੇ ਮੰਜੀ ਪਰ ਵਾ ਸਿਫੀ ਪਰ ਪਾਕਰ ਆਦਮੀਓਂ ਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਦੇ ਦਿਤਾ ਹੈ ਐ ਆਗੇ ਤੋਰ ਲੀਆ ਹੈ ਆਪ ਪੀਛੇ ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵੇਖਹੁ ਬੰਦਾ ਚਲਿਆ ਚਹੁ ਜਾਣਿਆ ਦੇ ਕੰਨਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਦੇਖਹੁ ਤਿਸ ਥੰਦੇ ਜੀਵ ਕਾ ਸਰੀਰ ਦੇਹ ਜੋ ਰਾਹ ਆਰਮੀਓਂ ਕੇ (ਕੰਨ੍ਹ) ਮੋਚਿਓ ਉਪਰ ਚਲਿਆ ਜਾਤਾਹੈ॥

ਫਰੀਦਾ ਅਮਲ ਜਿ ਕੀਤੇ ਦੁਨੀ ਵਿਚਿ ਦਰਗਹ ਆਇ ਕੰਮਿ ॥ ੧੦੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਅਮਲ) ਕਰਮ ਸੁਭ ਵਾ ਅਸੁਭ ਜੀਵ ਨੇ ਦੁਨੀਆ ਮੈਂ ਕਰੇ ਥੇ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਸੋਈ ਕੰਮ ਆਵਤੇ ਭਏ ਭਾਵ ਤਾਤੇ ਹੇ ਜੀਵ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤ ਕਰਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰ ॥ ੧੦੦ ॥

ਫਰੀਦਾ ਹਉ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਿਨ ਪੰਖੀਆ ਜੰਗਲਿ ਜਿਨਾ ਵਾਸੁ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਵਾਸਾ ਜੰਗਲੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਬਨੋਂ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨ ਪੰਛੀਓਂ ਪਰ ਮੈਂ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕਕਰੁ ਚੁਗਨਿ ਬਲਿ ਵਸਨਿ ਰਬ ਨ ਛੋਡਨਿ ਪਾਸੁ ॥ ੧੦੧ ॥
ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਬਨੋਂ ਕੇ (ਬਲਿ) ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ (ਕਕਰੁ) ਰੋਜ਼ ਆਦਿਕ ਭਾਵ ਕੰਟ ਮੂਲ (ਚੁਗਨਿ) ਛਕਤੇ ਹੈਂ ਐ ਰਬ ਕਾ ਪਾਸਾ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਪ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਕਾ ਸਦਾ ਸਿਮ੍ਹਨ ਕਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦੧ ॥

ਫਰੀਦਾ ਰੁਤਿ ਵਿਰੀ ਵਣੁ ਕੰਬਿਆ ਪਤ ਬੜੇ ਬੜਿ ਪਾਹਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਰੂਪੀ ਰੁਤ ਵਿਰੀ ਔਰ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਤਬ ਸਰੀਰ ਵਣ ਕਾਪਟੇ ਲਗਾ ਔਰ ਈਦ ਰੂਪੀ ਪਤ੍ਰ ਬੜ ਗਏ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਿਯ ਬੜ ਪੈਣ ਵਾਲੇ ਹੋਇ ਗਏ ਭਾਵ ਸਰਬ ਅੰਗ ਸਿਥਲ ਹੋਇ ਗਏ ॥

ਚਾਰੈ ਕੁੰਡਾ ਫੁੰਦੀਆ ਰਹਣੁ ਕਿਥਾਉ ਨਾਹਿ ॥ ੧੦੨ ॥
ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸ਼ਾ ਮਿਨੇ ਫੁੰਦੀਆ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਕਿਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਰਹਿਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦੨ ॥

ਫਰੀਦਾ ਪਾੜਿ ਪਟੋਲਾ ਧਜ ਕਰੀ ਕੰਬਲੜੀ ਪਹਿਰੇਉ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਪਟੋਲਾ) ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪਾੜ ਕਰਕੇ (ਧਜ) ਝੰਡੀ ਵਾ ਖਫਨੀ ਕਰ ਲੇਵੇ ਔਰ ਤਨ ਮੈਂ ਕੰਬਲੀ ਪਹਿਰੇ ॥

ਜਿਨੀ ਵੇਸੀ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਸੇਈ ਵੇਸ ਕਰੇਉ ॥ ੧੦੩ ॥
ਜਿਨ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਮਿਲੈ ਮੈਂ ਸੋਈ ਵੇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਕਰ ਲੇਵੇਂ ॥ ੧੦੩ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਇਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ—

ਮਃ ੩ ॥ ਕਾਇ ਪਟੋਲਾ ਪਾੜਤੀ ਕੰਬਲੜੀ ਪਹਿਰੇਇ ॥
ਹੇ ਸਖੀ ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ (ਪਟੋਲਾ) ਬਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਪਾੜਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਉਂ ਕੰਬਲ ਕੋ ਪਹਿਰਨਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਫਰੀਦੀ ਭੋਸ ਕਿਉਂ ਕਰਨਾ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਘਰ ਹੀ ਬੈਠਿਆ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਜੇ ਨੀਅਤਿ ਰਾਸਿ ਕਰੇਇ ॥ ੧੦੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੋ ਘਰ ਮੈਂ ਬੈਠਿਆ ਹੀ ਭਾਵ ਗ੍ਰਿਹਸਤ ਕੋ ਬੀਰ ਪਤੀ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਮਿਲ ਪੜਤਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਨੀਅਤ ਭਾਵਨਾ ਅਪਨੀ ਰਾਸ ਸਰੀ ਕਰ ਲੇਵੇਂ ਭਾਵ ਸੁਧ ਵਾਸਨਾ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ॥ ੧੦੪ ॥

ਮਃ ੪ ॥ ਫਰੀਦਾ ਗਰਬੁ ਜਿਨਾ ਵਡਿਆਈਆ ਧਨਿ ਜੋਬਨਿ ਆਗਾਹ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਧਨ ਐ ਜੋਬਨ ਆਦੀ ਵਡਿਆਈਓਂ ਤਾ (ਆਗਾਹ) ਬਹੁਤ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ॥

ਖਾਲੀ ਚਲੇ ਧਣੀ ਸਿਉ ਟਿਬੇ ਜਿਉ ਮੀਹਾਹੁ ॥ ੧੦੫ ॥
ਵਹੁ ਪੁਰਸ਼ (ਧਣੀ) ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਰ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਖਾਲੀ ਚਲੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਵਰਖਾ ਕੇ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਜੋ (ਟਿਬੇ) ਉਚੇ ਅਸਥਾਨ ਹੈਂ ਸੋ ਜਲ ਤੇ ਖਾਲੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀਓਂ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਨਹਿਰਤੇ ॥ ੧੦੫ ॥

ਫਰੀਦਾ ਤਿਨਾ ਮੁਖ ਡਰਾਵਣੇ ਜਿਨਾ ਵਿਸਾਰਿਓਨੁ ਨਾਉ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਵੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਮੁਖ (ਡਰਾਵਣੇ) ਭੈਦਾਯਕ ਹੈ ॥

ਐਥੈ ਦੁਖ ਘਣੇਰਿਆ ਅਰੀ ਨਉਰ ਨ ਠਾਉ ॥ ੧੦੬ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕੋ (ਐਥੈ) ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਬੀ ਬਹੁਤੇ ਦੁਖ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਐ ਆਗੇ ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤਿਨ ਕੋ ਇਸਥਿਤ ਹੋਣੇ ਕੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਥਾਉਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦੬ ॥

ਫਰੀਦਾ ਪਿਛਲ ਰਾਤਿ ਨ ਜਾਗਿਓ ਜੀਵਦੜੇ ਮੁਇਓਹਿ ॥
ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਪਿਛਲੀ ਰਾਤ ਕੇ ਨਹੀਂ ਜਾਗਿਓ ਭਾਵ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਸੌਣਾ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਭਜਨ ਨਹੀਂ

ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਜੀਵਤਾ ਹੀ ਮਰ ਗਿਆ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮੇਂ ਰੋਲਾ ਨਾ ਹੋਣੇ ਸੇ ਚਿਤ ਇਕਾਗ੍ਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਤੈ ਰਬੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਤ ਰਬਿ ਨ ਵਿਸਰਿਓਹਿ ॥ ੧੦੭ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੈਨੇ ਰਬ ਕੋ ਵਿਸਾਰ ਦੀਆ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੂੰ ਤੋ ਰਬ ਕੋ ਨਹੀਂ ਵਿਸਰਿਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੇਹ ਉਹ ਤੁਝਕੋ ਸਰਬ ਸੁਖ ਦੇਤਾ ਹੈ ਯਾਵਾ—“ਦੀਨ ਦਇਆਲ ਦਇਆ ਨਿਧਿ ਦੇਖਨ ਦੇਖਿਤ ਹੈ ਪਰ ਦੇਤ ਨ ਹਾਰੈ” ॥ ੧੦੭ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਕੰਤੁ ਰੰਗਾਵਲਾ ਵਡਾ ਵੇ ਮੁਹਤਾਜੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਪਤੀ ਪ੍ਰੇਮਸਰ (ਰੰਗਾਵਲਾ) ਅਨੰਦ ਵਾਲਾ ਸਰਬ ਤੇ ਭਯਾ ਹੈ ਔਰ ਬੇਮੁਹਤਾਜ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਧੀਨ ਨਹੀ ਹੈ ॥

ਅਲਹ ਸੇਤੀ ਰਤਿਆ ਏਹੁ ਸਚਾਵਾਂ ਸਾਜੁ ॥ ੧੦੮ ॥

ਤਿਸ (ਅਲਹ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਰਤੇ ਰਹਿਣਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਏਹੀ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਸਚਾ ਸਾਜ ਹੈ ॥ ੧੦੮ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਦੁਖੁ ਸੁਖੁ ਇਕੁ ਕਰਿ ਦਿਲ ਤੇ ਲਾਹਿ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਦੁਖ ਅੰ ਸੁਖ ਏਕ ਕਰਕੇ ਜਾਣ ਅੰ ਚਿਤ ਤੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹਿ ॥

ਅਲਹ ਭਾਵੈ ਸੋ ਭਲਾ ਤਾਂ ਲਭੀ ਦਰਬਾਰੁ ॥ ੧੦੯ ॥

ਔਰ ਜੋ ਤਿਸ (ਅਲਹ) ਅਲਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਭਲਾ ਕਰਕੇ ਜਾਣੇ ਤਬ ਤਿਸ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਤੁਝ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੧੦੯ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਦੁਨੀ ਵਜਾਈ ਵਜਦੀ ਤੂੰ ਭੀ ਵਜਹਿ ਨਾਲਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਅਗਿਆਨ ਕੀ ਵਜਾਈ ਹੋਈ (ਦੁਨੀ) ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਵਜਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਮੁਕਾਰ ਕੀ ਰੇਸਟਾ ਕਰਤੀ ਹੈ ਤੂੰ ਭੀ ਉਸ ਦੁਨੀਆ ਕੋ ਲੋਕੋਂ ਸਾਥ ਕੀ ਬਜ਼ਤਾ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਤਿਨ ਕੋ ਅਨੁਸਾਰ ਅਗਿਆਨ ਸਹਿਤ ਰੇਸਟਾ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਜੀਉ ਨ ਵਜਦਾ ਜਿਸੁ ਅਲਹੁ ਕਰਦਾ ਸਾਰੁ ॥ ੧੧੦ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸ ਕੀ ਵੇਹ ਆਪ ਅਲਖ ਵਾ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਰੂਪ ਸਮਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਿਸ ਕੋ ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰਕੇ ਰਖ ਲੇਤਾ ਹੈ ਸੋ ਜੀਵ ਅਗਿਆਨ ਅਨੁਸਾਰ ਰੇਸਟਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਸਾਸਤ੍ਰ ਅਨੁਸਾਰ ਰੇਸਟਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੦ ॥

ਮਃ ੫ ॥ ਫਰੀਦਾ ਦਿਲੁ ਰਤਾ ਇਸੁ ਦੁਨੀ ਸਿਉ ਦੁਨੀ ਨ ਕਿਤੈ ਕੰਮਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ (ਦਿਲ) ਚਿਤ ਜਿਸ (ਦੁਨੀ) ਮਾਯਾ ਕੇ ਸਾਥ ਰਤਾ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਮਾਯਾ ਇਸ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਮਿਸਲ ਫਕੀਰਾਂ ਗਾਖੜੀ ਸੁ ਪਾਈਐ ਪੂਰ ਕਰੰਮਿ ॥ ੧੧੧ ॥

ਫਕੀਰੋਂ ਕੀ (ਮਿਸਲ) ਰਹਿਣੀ (ਗਾਖੜੀ) ਕਠਨ ਹੈ ਅਰ ਸੋ ਪੂਰਨ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੧੧੧ ॥

ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਰੈ ਫੁਲੜਾ ਫਲੁ ਭੀ ਪਛਾ ਰਾਤਿ ॥

ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰਿਥਮ ਪਹਿਰ ਮੈਂ ਜੋ ਸਾਗਣਾ ਹੈ ਸੋ ਫੁਲ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਰਾਤ੍ਰੀ ਕੋ ਪਿਛਲੇ ਪਹਿਰ ਸਾਗਣਾ ਸੋ ਫਲ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਜੋ ਜਾਰੀਨਿ ਲਹੰਨਿ ਸੋ ਸਾਈ ਕੰਨੋ ਦਾਤਿ ॥ ੧੧੨ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜੋ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਸਾਈ (ਕੰਨੋ) ਪਾਸੋਂ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਰੂਪੀ ਦਾਤਿ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧੨ ॥

ਦਾਤੀ ਸਾਹਿਬ ਸੰਦੀਆ ਕਿਆ ਚਲੈ ਤਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥

ਦਾਤੋਂ ਸਾਹਿਬ ਕੀਆਂ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਕਿਸੀ ਕਾ ਕਿਆ ਵਸ ਚਲ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਜਾਰੀਏ ਨਾ ਲਹੰਨਿ ਇਕਨਾ ਸੁਤਿਆ ਦੇਇ ਉਨਾਲਿ ॥ ੧੧੩ ॥

ਏਕ ਤੋ ਜਾਗਤੇ ਹੁਏ ਪੰਭਤ ਜਨ ਆਦੀ ਨਹੀ ਲੇਤੇ ਹੈ ਔਰ ਇਕਨਾ ਸੁਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਕੋ ਉਨਾਇ ਕਰਕੇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਨਪਾਝਿਆਂ ਕੋ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਗਿਆਨ ਆਦੀ ਗੁਣ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੩ ॥

ਭੂਢੇਦੀਏ ਸੁਹਾਗ ਕੂ ਤਉ ਤਨਿ ਕਾਈ ਕੋਰ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਪਤੀ ਕੇ ਸੁਹਾਗ ਕੋ ਭੂੰਢਤੀ ਹੈਂ ਤੇਰੇ ਤਨ ਮੈਂ ਕੋਈ (ਕੋਰ) ਖੁਦਿਆਈ ਵਾ ਕਸੂਰ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹ ਨਾਉ ਸੁਹਾਗਣੀ ਤਿਨਾ ਝਾਕ ਨ ਹੋਰ ॥ ੧੧੪ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਹਾਗਨੀ ਸੰਤ ਜਨ ਹੈਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦੇਵ ਕੀ ਝਾਕ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ੧੧੪ ॥

ਸਬਰ ਮੰਤ੍ਰ ਕਮਾਲੁ ਏ ਸਬਰੁ ਕਾ ਨੀਹਣੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਪੁਰਸ (ਸਬਰ) ਸੰਤੋਖ ਰਿਵੇ ਬੀਚ ਕਮਾਲ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਇਸ ਸਰੀਰ ਸਬਰ ਕਾ ਤਿਸ ਕਮਾਲ ਕਾ (ਨੀਹਣੈ) ਚਿਲਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਬਰ ਸੰਦਾ ਬਾਣੁ ਖਾਲਕੁ ਖਡਾ ਨ ਕਰੀ ॥ ੧੧੫ ॥

ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਸਬਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਣ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਜੋ ਸਬਰ ਰੂਪੀ ਤੀਰ ਚਲਿਆ ਹੁਆ ਭਾਵ ਵਚਨ ਕਹਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਖਾਲਕੁ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ (ਖਡਾ) ਵਿਅਰਥ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੰਤੋਖੀ ਕਾ ਕਰਤਬਸਭਸਫਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧੫ ॥

ਸਬਰ ਅੰਦਰਿ ਸਾਬਰੀ ਤਨ ਏਵੈ ਜਾਲੇਨਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ (ਸਾਬਰੀ) ਸੰਤੋਖੀ ਪੁਰਸ ਸੰਤੋਖ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਪਨੇ ਤਨ ਕੋ ਜਾਲੇਨੈ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਵਸਥਾ ਕੇ ਸੰਤੋਖ ਸੈਂ ਹੀ ਬਤਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੋਨਿ ਨਜੀਕਿ ਖੁਦਾਇ ਵੈ ਭੇਤੁ ਨ ਕਿਸੈ ਦੇਨ੍ਹਿ ॥ ੧੧੬ ॥

ਤੋ ਓਹ ਖੁਦਾਇ ਕੋ ਸਮੀਪੀ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਸੀ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕੋ ਅਪਨਾ ਭੇਤ ਨਹੀਂ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧੬ ॥

ਸਬਰੁ ਏਹੁ ਸੁਆਉ ਜੇ ਤੂ ਖੰਦਾ ਦਿਵੁ ਕਰਹਿ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਇਹੀ (ਸੁਆਉ) ਲਾਭ ਹੈ ਜੇਕਰ ਤੂੰ (ਖੰਦਾ) ਦਾਸ ਹੋਕਰ ਸੰਤੋਖ ਕੇ ਚਿਤਮੈਂ ਵਿਸ਼ਕਰਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰੈਂ ॥

ਵੀਧਿ ਬੀਵਹਿ ਦਰੀਆਉ ਟੁਟਿ ਨ ਬੀਵਹਿ ਵਾਹਜਾ ॥ ੧੧੭ ॥

ਤੂੰ ਵੀ ਵਧ ਕਰਕੇ ਦਰੀਆਉ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ਪੁਨਾ ਤਿਮਰੇ ਤੁਟ ਕਰਕੇ (ਵਾਹਜਾ) ਨਾਲਾ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਂਗਾ ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਪਨਾ ਆਪ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਕੋ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਭਾਵ ਕੋ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਂਗਾ ॥ ੧੧੭ ॥

ਫਰੀਦਾ ਦਰਵੇਸੀ ਗਾਖੜੀ ਚੋਪੜੀ ਪਰੀਤਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਦਰਵੇਸੀ) ਫਕੀਰੀ ਕਰਨੀ ਬਡੀ (ਗਾਖੜੀ) ਔਖੀ ਹੈ ਔਰ ਚੋਪੜੀ ਭਾਵ ਦੇਖਾ ਦੇਖੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹੈਂ ॥

ਇਕਨਿ ਕਿਨੈ ਚਾਲੀਐ ਦਰਵੇਸਾਵੀ ਰੀਤਿ ॥ ੧੧੮ ॥

ਇਕ ਕਿਸੀ ਨੇ ਹੀ ਦਰਵੇਸੋਂ ਕੀ ਰੀਤ ਪਰ ਚਲਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਚੀ ਪਰੀਤੀ ਵਾਲੇ ਦਰਵੇਸ਼ ਕੋਈ ਵਿਚਲੇ ਹੀ ਹੈਂ ॥ ੧੧੮ ॥

ਤਨੁ ਤਪੈ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਭ ਬਲੀਨ੍ਹਿ ॥

ਇਹ ਤਨ ਤੋ ਮੇਰਾ (ਤਨੂਰ) ਤੰਦੂਰ ਕੇ ਸਮਾਨ ਭੀ ਤਪੈ ਭਾਵ ਪੰਚਾਗਨ ਆਦੀ ਐਸਾ ਕਠਨ ਤਪ ਕਰੂੰ ਐ ਬਾਲਣ ਕੇ ਅਸਥਾਨ ਹੋਕਰ ਹਭ ਭੀ ਬਲ ਕਰ ਜਲ ਜਾਵੇਂ ॥

ਪੈਰੀ ਬਕਾਂ ਸਿਰਿ ਜੁਲਾਂ ਜੇ ਮੂੰ ਪਿਰੀ ਮਿਲੀਨ੍ਹਿ ॥ ੧੧੯ ॥

ਤੀਰਥ ਯਾਤ੍ਰਾ ਹੋਤ ਪੈਰੋਂ ਸਾਥ ਚਲਤਾ ਹੁਆ ਜਬ ਥਕਤ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ਤਬ ਸਿਰ ਕੇ ਪਰਨੇ (ਜੁਲਾਂ) ਚਲਨਾ ਕਰੋਂ ਪਰੰਤੂ ਜੇ ਕਰਕੇ ਮੁਝ ਕੋ (ਪਿਰੀ) ਪਤੀ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਹੋ ਜਾਵੇ ॥ ੧੧੯ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ—

ਤਨੁ ਨ ਤਪਾਇ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਭ ਨ ਬਾਲਿ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੋ ਤੰਦੂਰ ਵਤ ਤਪਾਵਨਾ ਨਾ ਕਰ ਔਰ ਬਾਲਣ ਕੀ ਜਗਹ ਹਭੋਂ ਕੋ ਜਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਭਾਵ ਐਸਾ ਤਮੋ-ਗੁਣੀ ਤਪ ਨਾ ਕਰ ॥

ਸਿਰਿ ਪੈਰੀ ਕਿਆ ਫੋਜਿਆ ਅੰਦਰਿ ਪਿਰੀ ਨਿਹਾਲਿ ॥ ੧੨੦ ॥

ਸਿਰ ਔਰ ਪੈਰੋਂ ਆਦੀ ਅੰਗੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਕਿਆ (ਫੋਜਿਆ) ਯਾਦਾਗਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਅਪਨੇ ਚਿਦੇ ਕੇ ਬੀਚ (ਪਿਰੀ) ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋ (ਨਿਹਾਲਿ) ਦੇਖ ॥ ੧੨੦ ॥

ਹਉ ਫੂਢੇਈ ਸਜਣਾ ਸਜਣੁ ਮੈਡੇ ਨਾਲਿ ॥

ਜਿਸ ਸਜਣਾਈ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਕੋ ਮੈਂ ਫੂਡਤੀ ਹੂੰ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਜਣ ਤੋ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਅਲਖੁ ਨ ਲਖੀਐ ਗੁਰਮੁਖਿ ਦੇਇ ਦਿਖਾਲਿ ॥ ੧੨੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਜੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੋ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ ਮੁਖਰ ਰੂਪ ਹੈਂ ਜੋ ਤਾਤਕਾਲ ਹੀ ਦਿਖਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨੧ ॥

ਹੰਸਾ ਦੇਖਿ ਤਰੀਦਿਆ ਬਗਾ ਆਇਆ ਚਾਉ ॥

ਜੇਸੇ ਹੀਸਾਂ ਕੇ ਤਰਦਿਆਂ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਬਗਲਿਓਂ ਕੋ ਭੀ ਤਰਨੇ ਕਾ ਚਾਉ ਆਇ ਧਿਆ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਕੇ ਸਿਸਾਰ
ਸੇ ਤਰਦਿਆਂ ਦੇਖਕਰ ਦੰਡੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਉਤਸਾਹਿ ਹੁਆ ਭਾਵ ਯੋਹ ਤਿਨ ਦੰਡੀਓਂ ਕੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਅਪਨੀ ਪੁਜਾ
ਕਰਾਵਨੇ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਹੁਆ ॥

ਬੁਝਿ ਮੁਦੇ ਬਗੁ ਬਪੁੜੇ ਸਿਰੁ ਤਲਿ ਉਪਰਿ ਪਾਉ ॥ ੧੨੨ ॥

ਜੇ ਦੰਡੀ ਰੂਪ ਬਗਲੇ (ਬਪੁੜੇ) ਵਿਚਾਰੇ ਨਰਕੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਗਰਭ ਕੇ ਬੀਰ ਹੀ ਬੁਝ ਕਰਕੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਿਰ
ਨੀਚੇ ਅੰ ਪੈਰ ਉਪਰ ਹੋਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨੨ ॥

ਮੈ ਜਾਣਿਆ ਵਡ ਹੰਸੁ ਹੈ ਤਾ ਮੈ ਕੀਤਾ ਸੰਗੁ ॥

ਜੇ ਕਰ ਮੈਂ ਇਸ ਸਰੀਰ ਕੇ ਹੰਸ ਰੂਪ ਉਤਮ ਜਾਣਿਆ ਕਾ ਤਬ ਮੈਨੇ ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਆ ਕਾ ॥

ਜੇ ਜਾਣਾ ਬਗੁ ਬਪੁੜਾ ਜਨਮਿ ਨ ਭੇੜੀ ਅੰਗੁ ॥ ੧੨੩ ॥

ਔਰ ਜੇ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਕੋ ਜਾਨਤਾ ਕਿ ਏਹ ਵਿਚਾਰਾ ਬਗਲਾ ਭਾਵ ਤੁਛ ਹੈ ਤੋ ਮੈਂ ਜਨਮ ਤੇ ਲੇਕਰ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੋਤ
ਇਸ ਕੇ ਸਾਥ ਰਿਟੇ ਕੇ ਨਾ (ਭੇੜੀ) ਮਿਲਾਵਤਾ ਕਾ ਇਨ ਦੋ ਸਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਔਰ ਇਅਾਲੀ ਕਾ ਸੰਬਾਦ ਹੁਆ
ਹੈ ਲੇਹੇ ਕੇ ਸੰਗਲ ਸਾਥ ਖੁਹੇ ਮੈਂ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋ ਇਅਾਲੀ ਨੇ ਲਟਕਿਆ ਹੋਇਆ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਆਪ ਘਾਸ ਕੇ
ਸਾਥ ਖੁਹੇ ਮੈਂ ਲਟਕ ਪੜਾ ਤਬ ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਤਿਸ ਕੋ ਅਪਨੇ ਤਪ ਕੇ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਕੇ ਬਗਲਾ ਕਹਾ ਔਰ
ਆਪ ਕੋ ਹੰਸ ਕਹਾ ਤਬ ਤਿਸ ਨੇ ਕਹਾ ਮੈਂ ਭੀ ਜਾਨਤਾ ਕਾ ਜੋ ਫਰੀਦ ਜੀ ਕੋਈ ਹੰਸ ਵਤ ਸੰਤ ਹੈ ਤੇ ਮੈਨੇ ਸੰਗ
ਕੀਆ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਤੁਝ ਕੋ ਵਿਚਾਰਾ ਬਗਲਾ ਹੀ ਸਮਝਤਾ ਭਾਵ ਤੁਝਕੋ ਕਪੜੀ ਜਾਨਤਾ ਤੇ ਜਨਮ ਪ੍ਰਯੋਤ ਤੇਰੇ ਸਾਥ
ਅੰਗੋਂ ਕੋ ਨਾ ਮਿਲਾਵਤਾ ॥ ੧੨੩ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਤਸਤ ਰੂਪ ਹੋਕਰ ਦੋਨੋਂ ਅਭਿਮਾਨ
ਕੀ ਨਿਵਰਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਕਿਆ ਹੰਸੁ ਕਿਆ ਬਗੁਲਾ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਧਰੇ ॥

ਹੰਸ ਕਿਆ ਅੰ ਬਗਲਾ ਬਿਆਭਾਵਉਤਮ ਕਿਆ ਅੰ ਨੀਚ ਕਿਆ ਜਿਸ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇ ॥

ਜੇ ਤਿਸੁ ਭਾਵੈ ਨਾਨਕਾ ਕਾਗਹੁ ਹੰਸੁ ਕਰੇ ॥ ੧੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਤਿਸ ਸੁਆਮੀ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤੋ ਕਾਜ ਵਤ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਭੀ ਹੰਸ ਵਡ ਉਤਮ ਸੰਤ ਰੂਪ ਕਰ
ਦੇਤਾ ਹੈ ਜੇਸੇ ਅਜਮਲ ਬਾਲਮੀਕ ਆਦੀ ਹੂਏ ਹੈਂ ॥ ੧੨੪ ॥

ਸਰਵਰ ਪੰਥੀ ਹੋਕਰੋ ਚਾਹੀ ਵਾਲ ਪਚਾਸ ॥

ਸਿਸਾਰ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ (ਹੋਕਰੋ) ਏਕ ਜੀਵ ਰੂਪੀ ਪੰਛੀ ਹੈ ਇਸ ਕੋ ਵਰਾਵਟੇ ਵਾਲੇ ਦਸ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਔਰ ਚਾਰ
ਅੰਤਸਕਰਨ ਅੰ ੧੪ ਇਨੋਂ ਕੇ ਵਿਚੇ ਭੀ ੧੪ ਅੰ ਇਨਕੇ ਦਿਵਤਾ ਜੇ ੧੪ ਅੰ ਕਾਮ ਆਦੀ ਟਿਕਾਰ ਜੋ ਪਾਂਚ ਹੈਂ ੫
ਔਰ ਭੀਨ ਗੁਣ ਇਹ ਪਚਾਸ ਬਲੀ ਹੈਂ ॥

ਇਹੁ ਤਨੁ ਲਹਰੀ ਗਛੁ ਬਿਆ ਸਰੇ ਤੇਰੀ ਆਸ ॥ ੧੨੫ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹ ਸੁਖਮ ਤਨ ਭਾਵ ਮਨ ਸੰਕਲਪੋਂ ਰੂਪੀ ਲਹਿਰੀ ਮੈਂ ਗਛ ਗਿਆ ਭਾਵ ਖਚਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਸਰੇ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਇਨੋਂ ਤੇ ਬਰਨੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਤੇਰੀ ਹੀ ਆਸ ਹੈ ਭਾਵ ਤੂੰ ਹੀ ਇਨ ਬਿਕਾਰੋਂ ਜੋ ਬਚਾਵਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ੧੨੫ ॥
ਗਿਆਨਵਾਨ ਪ੍ਰਤੀ ਜਗਜਾਸੀ ਸਖੀ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਕਵਣੁ ਸੁ ਅਖਰੁ ਕਵਣੁ ਗੁਣੁ ਕਵਣੁ ਸੁ ਮਣੀਆ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥

ਹੇ ਉਤਮ ਸਖੀ ਜੋ ਅਖਰ ਪੜ੍ਹਨੇ ਵਾਲਾ ਕੌਨ ਹੈ ਅੰ ਜੋ ਗੁਣ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਕਵਣ ਹੈ ਔਰ ਸਰਬ ਕਾ ਸਿਰੋਮਣੀ
ਕਾ ਸਰਬ ਮੈਂ ਮਣੀਓਂ ਅਰਥਾਤ ਰਤਨੋਂ ਵਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ ਮੰਤ੍ਰੀ ਕਵਣ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾ ਮੈਂ ਜਪ ਕਰੂੰ ॥

ਕਵਣੁ ਸੁ ਵੇਸੋ ਹਉ ਕਰੀ ਜਿਤੁ ਢਾਸਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ ॥ ੧੨੬ ॥

ਪੁਨਾ ਐਸਾ ਉਤਮ ਵੇਸ ਭੀ ਕਵਣ ਹੈ ਜਿਸ ਕੋ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਤੇ ਮੇਰਾ ਪਤੀ ਭਗਵੰਤ
ਮੈਰੇ ਵਸ ਆ ਜਾਵੇ ॥ ੧੨੬ ॥

ਨਿਵਣੁ ਸੁ ਅਖਰੁ ਖਵਣੁ ਗੁਣੁ ਜਿਹਥਾ ਮਣੀਆ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥

ਉਤ੍ਰ-ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰਨ ਰੂਪੀ ਤੇ ਅਖਰ ਪੜ੍ਹਨਾ ਹੈ (ਖਵਣੁ) ਬਿਆ ਕਰਕੇ ਕੁਥਰਨੋਂ ਕੋ ਸਹਾਰਨਾ ਇਹੀ ਗੁਣ ਹੈ ਜ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰ ਜਿਹਥਾ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਸੋਈ ਮਣੀਆ ਰੂਪ ਕਾ ਸਿਰੋਮਣੀ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ॥

ਏ ਕੈ ਛੋਣੇ ਵੇਸ ਕਰਿ ਤਾ ਵਸਿ ਆਵੈ ਕੰਤੁ ॥ ੧੨੭ ॥

ਹੇ ਭੇਟੇ ਜਬ ਏਹ ਭੀਨ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਤੂੰ ਵੇਸ ਕੋ ਧਾਰਨ ਕਰੋਂਦੀ ਤਬ ਵਹੁ ਪਤੀ ਤੇਰੇ ਵਸ ਆ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧੨੭ ॥

ਮਛਿ ਹੋਈ ਹੋਇ ਇਅਾਲਾ ॥ ਭਾਣ ਹੋਏ ਹੋਇ ਨਿਡਾਲਾ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਮਤਿ)ਬੁਧੀ ਕੇ ਹੋਤਿਆ ਹੀ ਇਆਣਾ ਹੋਇ ਕੇ ਸਦਾਵੇ ਔਰ(ਤਾਣ)ਬਲ ਕੇ ਹੋਤਿਆ ਹੀ ਨਿਰਬਲ ਹੋਇ ਰਹੇ॥

ਅਣਹੋਵੇ ਆਪੁ ਵੰਡਾਏ ॥

ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੋਇ ਔਰ ਕੁਛ ਆਇ ਜਾਵੇ ਤੋਂ ਛੀ ਬਾਦ ਕਰਕੇ ਖਾਏ ਵਾ ਅਣਹੋਤਾ ਹੀ ਹੁਆ ਹੁਆ ਜੋ ਆਪਾ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ (ਵੰਡਾਏ) ਦੂਰ ਕਰੇ ਭਾਵ ਨਿਰਹੰਕਾਰ ਹੋਵੇ ॥

ਕੋ ਐਸਾ ਭਗਤੁ ਸਦਾਏ ॥ ੧੨੮ ॥

ਜੋ ਕੋਈ ਐਸਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਅਪਨੇ ਕਉ ਭਗਤ ਸਦਾਵੇ ॥ ੧੨੮ ॥

ਇਕੁ ਫਿਕਾ ਨਾ ਗਾਲਾਇ ਸਭਨਾ ਮੈ ਸਚਾ ਧਨੀ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਸੀ ਕੇ ਤਾਈਂ ਏਕ ਫਿਕਾ ਬਚਨ ਨਾ (ਗਾਲਾਇ) ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਬੀਰ ਸਚਾ ਧਨੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ॥

ਹਿਆਉ ਨ ਕੈਹੀ ਠਾਹਿ ਮਾਣਕ ਸਭ ਅਮੋਲਵੇ ॥ ੧੨੯ ॥

ਤਤਿ ਕਿਸੀ ਕਾ (ਹਿਆਉ) ਹਿਰਦਾ ਮਤ ਵਾਵਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਅਮੋਲਕ ਮਾਣਕ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਇਸਥਿਤ ਹੈ ਵਾ ਸਭਕੇ ਹਿਰਦੇ ਅਮੋਲਕ ਮਾਣਕ ਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧੨੯ ॥

ਸਭਨਾ ਮਨ ਮਾਣਿਕ ਠਾਹਣੁ ਮੂਲਿ ਮਰਾਂਗਵਾ ॥

ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮਾਣਕ ਰੂਪ ਹੈ ਤਤਿ ਤਿਸ ਰਿਦੇ ਕਾ ਵਾਵਣਾ ਭਾਵ ਦੁਖਾਵਣਾ ਮੂਲ ਤੇ ਹੀ (ਮਰਾਂਗਵਾ) ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਮਾੜਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਤਉ ਪਿਰੀਆ ਦੀ ਸਿਕ ਹਿਆਉ ਨ ਠਾਹੇ ਕਹੀਦਾ ॥ ੧੩੦ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੋ ਪਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੀ (ਆ) ਸਰਬ ਓਹ ਜੇ ਵਿਸਿਸ ਕਰਕੇ (ਸਿਕ) ਚਾਹ ਹੈ ਤੇ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਕਾ ਰਿਦਾ ਵਾਵਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ॥ ੧੩੦ ॥ ੧ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ॥

ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥

ਏਕ ਸਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮਲੋਕ ਕੇ ਬੀਰ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੀ ਸਭਾ ਮੈਂ ਵੇਦੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜੀ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਥੇ ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਵਿਸ਼ਨ ਦੇਵ ਜੀ ਆਏ ਤਿਨਕੇ ਸਨਮਾਨ ਵਾਸਤੇ ਸਰਬ ਦੇਵਤੇ ਖੜੇ ਹੁਏ ਪਰੰਤੂ ਵੇਦੋਂ ਸਹਿਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਧਾਰ ਕਰ ਉਨਕਾ ਸਨਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਬ ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ ਨੇ ਕੋਪ ਕਰ ਸਰਾਪ ਦੀਆ ਕਿ ਤੁਮਨੇ ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਮ੍ਰਿਯਾਣਾ ਨਹੀਂ ਰਖੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਮਨੁਖ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰ ਗਿਆਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ ਤਬ ਸ੍ਰਾਪ ਸੁਨ ਕਰ ਪੀਛੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਨੇ ਵੇਦੋਂ ਸਹਿਤ ਵਿਸ਼ਨ ਜੀ ਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਸਰਾਪ ਕਾ ਅੰਤ ਪੁਛਾ ਔ ਅਪਨੇ ਅਪਰਾਧ ਕੇ ਬਖਸਾਯਾ ਤਬ ਹਰੀ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਤੁਮ ਏਕ ਏਕ ਵੇਦ ਚਾਰ ਚਾਰ ਸਰੂਪ ਧਾਰੋ ਔ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਕੇ ਸਮੇਤ ਸਤਾਰਹ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮਣੇ ਕੇ ਭਟੋਂ ਕੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਜਨਮੇ ਜਬ ਮੈਂ ਕਲਯੁਗ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਅਭਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕਰੋਂਗਾ ਪੁਨਾ ਪਾਂਚਵਾਂ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਜੀ ਨਾਮ ਹੋਇਗਾ ਤਬ ਤੁਮ ਮੁਖ ਕੇ ਮਿਲ ਕਰ ਉਸਤਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋਗੇ ਪੁਨਾ ਗਿਆਨ ਸਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ ਈਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੋਗੇ ॥ ਭਗਵੰਤ ਕੋ ਐਸੇ ਬਚਨ ਸੁਨ ਕਰਕੇ ਮਾਤ ਲੋਕ ਮੈਂ ਸਤਾਰਹ ਸਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕੀਏ ਔ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਭਿਖਾ ਹੁਆ ਵਹੁ ਸਤਾਰਹ ਹੀ ਮਿਲ ਕਰ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਕਲਯਾਨ ਕੇ ਹੇਤ ਏਕ ਬਰਸ ਵਿਚਰਤੇ ਰਹੇ ਕਿਸੀ ਸੇ ਸਾਂਤੀ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਪੁਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੋਭਾ ਸੁਨਕਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਆਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਕੇ ਚਿਤ ਕੇ ਸਾਂਤੀ ਹੁਈ ਤਬ ਸਰਾਪ ਕੇ ਧਾਰਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹਮ ਆਪ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਕੇ ਛੰਦ ਆਪ ਸ੍ਰੀਮੁਖ ਤੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਹਮ ਤਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਛੰਦ ਉਚਾਰਣ ਕਰੋਂ ਤਬ ਤਿਨਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ

ਤਿਨ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਨ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਜਾਨਕਰ ਉਸਤਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋਈ ਅਥ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥

ਆਇ ਪੁਰਖ ਕਰਤਾਰ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਸਭ ਆਪੇ ॥

ਹੇ ਆਇ ਪੁਰਖ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ (ਕਰਣ ਕਾਰਣ) ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਣਹਾਰੇ ਮਹਤਤ ਆਈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਾਰਣ ਜੋ ਮਾਯਾ ਹੈ ਜੋ ਸਰਬ ਰੂਪ ਹੁੰਦਾ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਸਰਬ ਰਹਿਓ ਭਰਪੂਰਿ ਸਗਲ ਘਟ ਰਹਿਓ ਬਿਆਪੇ ॥

ਸਰਬ ਜਗਤ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਭਰਪੂਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸਗਲ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਹੂੰ ਵਿਆਪਕ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਬਾਪੁ ਦੇਖੀਐ ਜਗਤਿ ਜਾਨੈ ਕਉਨੁ ਤੇਰੀ ਗਤਿ ਸਰਬ ਕੀ ਰਖਾ ਕਰੈ ਆਪੇ ਹਰਿਪਤਿ ॥

ਤਾਂਹੇ ਤੁਝਕੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਬਿਆਪਤ ਰੂਪ ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਕਉਨ ਜਾਨੇਗਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੂੰ ਸਰਬ ਕਾ ਪਤੀ ਹੈਂ ਔਰ ਆਪੇ ਅਪਨੇ ਵਾਸੋਂ ਕੀ ਰਖਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਅਥਿਨਾਸੀ ਅਥਿਗਤ ਆਪੇ ਆਪਿ ਉਤਪਤਿ ॥

ਹੇ ਅਥਿਨਾਸੀ ਰੂਪ ਤੂੰ ਆਪੇ ਆਪ ਸਰਬ ਕਾ ਹੀ ਉਤਪਤਿ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਾਂਹੇ ਤੇਰੀ ਗਤੀ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਏਕੈ ਰੂਪੀ ਏਕੈ ਅਨ ਨਾਹੀ ਤੁਮ ਭਤਿ ॥

ਏਕੋ ਏਕ ਰੂਪ ਹੀ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮਾਰੀ (ਭਤਿ) ਤਰਹ ਸਮਰਥ ਔਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਅੰਤੁ ਨਾਹੀ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ਕਉਨੁ ਹੈ ਕਰੈ ਬੀਚਾਰੁ ਜਗਤਿ ਪਿਤਾ ਹੈ ਸੂਬ ਪ੍ਰਾਨ ਕੋ ਅਧਾਰੁ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤਾਂਹੇ ਤੇਰੇ ਪਾਰ ਉਚਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸਾ ਕੌਨ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਪਾਥ ਉਚਾਰ ਕਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰੇ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੂੰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕਾ ਪਿਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਸਰਬ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਸੱਤਾ ਦੇਕਰ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕੋ ਚਲਾਵਣੇ ਹਾਰਾ ਹੈਂ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਵਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ “ਨਾਨਕ” ਪਦ ਦੇਹਲੀ ਦੀਪਕ ਨਿਆਏ ਸੇ ਦੋਨੋਂ ਓਰ ਲਗਾਵਣਾ ॥ ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਵਰ ਕਾ ਭਗਤਿ ਜਨ ਹੂੰ ਤਾਂਹੇ ਤੁਮਕੋ ਬ੍ਰਹਮ (ਤੁਲ) ਸਦਰਸ ਹੀ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਮੇਰੀ ਏਕ ਜਿਹਵਾ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਭਾਵ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤੀ ਹੈ ॥

ਹਾਂਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੧ ॥

(ਹਾਂਕਿ) ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੁਝ ਪਰ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔ ਤਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਬਲਿਹਾਰ ਬਲਿਹਾਰ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਔਰ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਵਾਹੁ ਸਰਿ ਅੰਤੁਲ ਭੰਡਾਰੁ ਭਰਿ ਪਰੈ ਹੀ ਤੇ ਪਰੈ ਅਪਰ ਅਪਾਰ ਪਰਿ ॥

ਆਪ ਕੇ ਦਰ ਮੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਸਮਾਨ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਚਲ ਰਹੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਕੇ ਅੰਤੁਲ ਭੰਡਾਰੇ ਭਰ ਰਹੇ ਹੈ ਔ ਮਾਨਸੋ ਜੇ ਪਰੇ ਦੇਵਤਾ ਔ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਹੈ ਹੇ ਅਪਾਰ ਤੂੰ ਅਪਰ ਔਰ ਸਰਬ ਤੇ ਪਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਆਪੁਨੋ ਭਾਵਨੁ ਕਰਿ ਮੰਤ੍ਰਿ ਨ ਦੂਸਰੋ ਧਰਿ ਓਪਤਿ ਪਰਲੋ ਏਕੈ ਨਿਮਖੁ ਤੁਘਾਰਿ ॥

ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤੂੰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਦੂਸਰੇ ਕੀ ਸਲਾਹ ਕੋ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤਾ ਹੈਂ ਔ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਉਤਪਤੀ ਔ ਪ੍ਰਲੋ ਏਕ ਨਿਮਖ ਮਾਰੂ ਮੈਂ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈਂ (ਤੁਘਾਰਿ) ਐਸਾ ਤੁਮਾਰਾ ਘਰ ਹੈ ॥

ਆਨ ਨਾਹੀ ਸਮਸਰਿ ਉਜੀਆਰੋ ਨਿਰਮਰਿ ਕੋਟਿ ਪਰਾਛਤ ਜਾਹਿ ਨਾਮ ਲੀਏ ਹਰਿਹਰਿ ॥

ਔਰ ਕੋਈ ਤੁਮਾਰੇ ਸਮਾਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਉਜੀਆਰੋ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਆਪ ਕਾ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਤਾਂਹੇ ਹੇ ਹਰੀ ਆਪ ਕਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਕਰੋੜੋਂ ਪਾਪ ਫੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਵਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥

ਹਾਂਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਤੁਕ ਕਾ ਅਰਥ ਇਨ ਸਰਬ ਸ੍ਰੋਤੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਬੋਕਤਿ ਜਾਣ ਲੇਨਾ ॥ ੨ ॥

ਸਗਲ ਭਵਨ ਧਾਰੇ ਏਕ ਬੇਂ ਕੀਏ ਬਿਸਥਾਰੇ ਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸੂਬ ਮਹਿ ਆਪਿ ਹੈ ਨਿਰਾਰੇ ॥

ਸੰਪੂਰਨ (ਭਵਨ) ਲੋਕ ਆਪਕੇ ਧਾਰੇ ਹੁਏ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕਾ ਆਸਰਾ ਸਰੂਪ ਹੇ ਪੁਨਾ ਏਕ ਅਪਨੇ (ਬੇਂ) ਸੇ ਹੀ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿਸਤਾਰੇ ਹੈ ਔ ਹੇ ਹਰੀ ਅਕਾਸ਼ ਸਮ ਘਟ ਮਟ ਆਦੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਤੁਹੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਪੁਨਾ ਆਪ ਸਰਬ ਤੇ ਨਿਆਰੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੇ ਹੋਂ (ਥੇ) ਤੈਨੇ ਇਹ ਦੇਸ ਵਿਸੇਸ਼ ਕੀ ਬੋਲੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿਗੁਨ ਨਾਹੀ ਅੰਤ ਪਾਰੇ ਜੀਅਜੀਤ ਸਭਿ ਥਾਰੇ ਸਗਲ ਕੇ ਦਾਤਾ ਏਕੈ ਅਲਖ ਮੁਰਾਰੇ ॥
ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਅੰਤ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਇਹ ਸਭ ਸੂਖਮ ਅਸਬੁਲ ਜੀਵ ਜੰਤ (ਥਾਰੇ) ਆਪ ਕੇ ਹੀ ਹੋਂ ਐ
ਸਰਬ ਕਾ ਦਾਤਾ ਏਕ ਅਲਖ ਮੁਰਾਰੀ ਤੂੰ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਆਪ ਹੀ ਧਾਰਨ ਪਾਰੇ ਕੁਦਰਤਿ ਹੈ ਦੇਖਾਰੇ ਬਰਨੁ ਚਿਹਨੁ ਨਾਹੀ ਮੁਖ ਨ ਮਸਾਰੇ ॥
ਇਸ (ਧਾਰਨ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਤੁਮ ਆਪੇ ਹੀ ਹੋਕਰ ਅਪਨੀ (ਕੁਦਰਤਿ) ਮਾਧਾ ਕੇ ਵਿਖਾਇ
ਰਹੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਆਪ ਕਾ (ਬਰਨੁ) ਰੰਗ ਵਾ ਬ੍ਰਹਮਣ ਛਤ੍ਰੀ ਆਦੀ (ਚਿਹਨੁ) ਨਿਸਾਨ ਰੇਖਾ ਆਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਰ
ਨਾ ਮੁਖ ਐ ਨਾ ਮਾਸ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥

ਹਾਂਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਸਰਬ ਗੁਣ ਨਿਧਾਨੰ ਕੀਮਤਿ ਨ ਗੁਨੰ ਪਾਨੰ ਉਚੇ ਤੇ ਉਚੇ ਜਾਨੀਜੈ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰੇ ਥਾਨੰ ॥
ਹੇ ਸਰਬ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਨਿਧਾਨ ਤੇਰੇ ਗਿਆਨ ਧਿਆਨ ਕੀ ਕੋਈ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਤੇਰਾ ਅਸਥਾਨ
ਸਰਬ ਉਚ ਤੇ ਉਚਾ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨੁ ਧਨੁ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰਾਨੰ ਏਕੈ ਸੂਤਿ ਹੈ ਜਹਾਨੰ ॥ ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਬਝੇ ਤੇ ਬਝਾਨੰ ॥
ਮਨ ਧਨ ਪੁਨਾ ਆਦੀ ਸਭ ਸੰਘਾਤੁ ਤੇਰਾ ਹੀ ਹੈ ਐ ਤੁਮਨੇ ਏਕ ਅਪਨੀ ਸੱਤਾ ਰੂਪੀ ਸੂਤਰ ਮੈਂ ਜਹਾਨ ਪਰੋਇਆ
ਹੁਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਕਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਤੁਝਕੇ ਦੇਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਮ ਬਝਿਓਂ ਤੇ ਬਝੇ ਹੋ ਭਾਵ ਤੁਮਾਰੇ ਜੈਸੇ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋ ॥
ਜਾਨੈ ਕਉਨੁ ਤੇਰੇ ਭੋਇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਦੇਉ ਅਕਲਕਲਾ ਹੈ ਪ੍ਰਭ ਸਰਬ ਕੋ ਪਾਨੰ ॥
ਹੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਦੇਵ ਤੇਰੇ ਭੇਦ ਕੋ ਕੌਨ ਜਾਨੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੂੰ (ਅਕਲਕਲਾ) ਸਰਬ
ਕਲਪਨਾ ਤੇ ਰਚਿਤ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਭ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਕੋ (ਪਾਨੰ) ਅੰਨ ਦੇ ਕਰਕੇ ਪਾਲਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋ ਵਾ ਸਭ ਕੋ
ਤੇਰਾ ਧਿਆਨ ਹੀ ਕਰਨਾ ਯੋਗ ਹੈ ॥

ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਭਗਤੁ ਦਰਿ ਤੁਲਿ ਬ੍ਰਹਮ ਸਮਸਰਿ ਏਕ ਜੀਹ ਕਿਆ ਬਖਾਨੈ ॥

ਹਾਂਕਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਬਲਿ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰਿ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਕਾਰ ਅਛਲ ਪੂਰਨ ਅਥਿਨਾਸੀ ॥
ਹੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਤੂੰ ਆਪਹੀ ਅਕਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਾਧਾਸਿਅਛਲ ਹੋਕਰ ਅਥਿਨਾਸੀਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇਗਿਆ ਹੈ ॥
ਹਰਖਵੰਤ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਨਿਰਮਲ ਬਿਗਾਸੀ ॥
ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਬੇਅੰਤ ਅੰਤੁ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਨਹੀ ਪਾਸੀ ॥
ਹੇ (ਹਰਖ) ਅਨੰਤ ਵਾ ਉਤਸ਼ਾਹ ਵਾਲੇ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਨਿਰਮਲ ਤੇਰੀ ਹੀ ਸੱਤਾ ਜਗਤ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰਕੇ (ਬਿਗਾਸੀ)
ਖਿੜ ਰਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੀ ਹੈ ਬਿਅੰਤ ਹੀ ਪੁਰਸ ਤੇਰੇ ਗੁਣਾ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਤੇਰਾ ਏਕ ਤਿਲ
ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਕਉ ਹੋਹਿ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਸੁ ਜਨੁ ਪ੍ਰਭ ਤੁਮਹਿ ਮਿਲਾਸੀ ॥

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਤੇ ਧੰਨਿ ਜਨ ਜਿਹ ਭ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਭਯਉ ॥

ਜਿਸ ਜਨ ਕਉ ਆਪ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਤੇ ਹੇ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੋ ਜਨ ਤੁਮਾਰੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਤੁਮ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਹਰ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਭ੍ਰਿਪਾਲ ਭਏ ਹੇ ਤੇ ਜਨ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਧੰਨ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਪਰਸਿਅਉ ਸਿ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਥੇ ਰਹਿਓ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋਂ ਪਰਸਿਆ ਭਾਵ
ਧਿਆਨਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਨੋਂ ਦੁਖੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸਤਿ ਸਤਿ ਹਰਿ ਸਤਿ ਸਤਿ ਸਤੇ ਸਤਿ ਭਲੀਐ ॥

ਦੂਸਰ ਆਨ ਨ ਅਵਰੁ ਪੁਰਖੁ ਪਉਰਾਤਨੁ ਸੁਣੀਐ ॥

ਹੇ ਭਗਵਨ ਤੂੰ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਐ ਤੀਨ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ਹੇ ਪੁਰਾਤਨ ਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਜੈਸਾ ਐਰ ਅਸਥਾਨ
ਮੈਂ ਕੋਈ ਦੂਸਰਾ ਨਹੀਂ ਸੁਣੀਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹਰਿ ਕੋ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਮਨਿ ਸਭ ਸੁਖ ਪਾਏ ॥

ਜੇਹ ਰਸ ਨ ਚਾਖਿਓ ਤੇਹ ਜਨ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਅਘਾਏ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਤੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਨਾਮ ਕੇ ਲੇਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਕਿਸੀ ਨੇ ਸਰਬ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ਜਿਨੇ ਨੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਨਾ ਸੇ ਚਾਖਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ (ਤੇਹ) ਸੋਈ ਜਨ ਇਸ ਲੋਕ ਕੇ ਸੁਖੋਂ ਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਕਰ ਪਰਲੋਕ ਸੁਖ ਤੇ ਭੀ ਅਘਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਦੋਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਸੁਖੀ ਭਏ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਨਾਕੁਰੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਭਯੋ ਸਤਸੰਗਤਿ ਤਿਹ ਪਿਆਰੁ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨ ਪਰਸਿਓ ਤਿਨੁ ਸਭ ਕੁਲ ਕੀਓ ਉਧਾਰੁ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਕੇ ਨਾਕਰ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਹੋ ਤਿਸੀ ਕਾ ਤੇਰੀ ਸਤਿਸੰਗਤ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਭਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਹਰੀ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦੋਂ ਕੇ ਪਰਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੀ ਸਰਬ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਚੁ ਸਭਾ ਈਥਾਨੁ ਸਚੁ ਸਚੇ ਪਹਿ ਧਰਿਓ ॥

ਸਚੈ ਤਖਤਿ ਨਿਵਾਸੁ ਸਚੁ ਤਪਾਵਸੁ ਕਰਿਓ ॥

ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਤੇਰੀ ਸਭਾ ਭੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੈ ਐ ਤੇਰਾ (ਈਥਾਨੁ) ਆਸਰਾ ਭੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੁਮ ਨੇ ਅਪਨਾ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਚੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਧਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐ ਸਚੇ ਬਈਕੁੰਨ ਮੈਂ ਤਖਤ ਪਰ ਨਿਵਾਸ ਕਰਕੇ ਤੁਮਨੇ ਸਚਾ ਹੀ (ਤਪਾਵਸੁ) ਨਿਆਉਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਚਿ ਸਿਰਜਿਉ ਸੰਸਾਰੁ ਆਪਿ ਅਭੁਲੁ ਨ ਭੁਲਉ ॥

ਰਤਨ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ਕੀਮ ਨਹੁ ਪਵੈ ਅਮੁਲਉ ॥

ਪੁਨਾ ਹੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਆਪਨੇ ਹੀ ਸੰਸਾਰ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਯਥਾ-ਆਪਿ ਸਾਰ ਧਾਰੀ ਸਭਿ ਸਾਰੁ ॥ ਪੁਨਾ-ਆਪਿ ਸਤੁ ਕੀਆ ਸਭਿ ਸਤੁ ॥ ਪੁਨਾ-ਆਪ ਅਭੁਲ ਸਰੂਪ ਕੇ ਕਬੀ ਭੁਲੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਯਥਾ-ਭੁਲਣ ਅੰਦਰਿ ਸਭੁ ਕੇ ਅਭੁਲੁ ਗੁਰੁ ਕਰਿਤਾਰੁ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇ ਅਪਾਰ ਸਰੂਪ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਅਮੋਲਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਮ ਰਤਨ ਕੀ ਕਿਸੀ ਤੇ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈ ਜਾਤੀ ॥

ਜਿਹ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ਹੋਯਉ ਗੋਬਿੰਦੁ ਸਰਬ ਸੁਖ ਤਿਨਹੁ ਪਾਏ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨੁ ਪਰਸਿਓ ਤੇ ਬਹੁੜਿ ਫਿਰਿ ਜੋਨਿ ਨ ਆਏ ॥ ੭ ॥

ਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤੁਮ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੇ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਹੋਏ ਹੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਖ ਪਾਇ ਲੀਏ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਸਰੂਪ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੋ (ਪਰਸਿਓ) ਸਪਰਸ ਕੀਆ ਭਾਵ ਪੂਜਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਗਰਭ ਜਨੀ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਏ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਕਵਨ ਜੋਗੁ ਕਉਨੁ ਗਾਨੁ ਧਾਨੁ ਕਵਨ ਬਿਧਿ ਉਸੁਤਿ ਕਰੀਐ ॥

ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਤੇਤੀਸ ਕੋਰਿ ਤਿਰੁ ਕੀਮ ਨ ਪਰੀਐ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ ਸੋ ਜੋਗ ਕੌਨ ਹੈ ਔਰ ਉਹ ਗਿਆਨ ਕੌਨ ਹੈ ਔਰ ਵਹੁ ਪਿਆਨ ਕੌਨ ਹੈ ਜਿਸਕਰਕੇ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਜੁੜੀਏ ਐ ਤੁਝ ਕੋ ਜਾਣੀਏ ਐ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਰਿਤ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਈਏ ਪੁਨਹ ਸੋ ਬਿਧੀ ਕੌਨਸੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਿਧੀ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਉਸਤਤੀ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਐ ਅਣਮਾਦਿਕ ਸਿਧੀਓਂ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੋ ਸਿਧ ਹੈਂ ਔਰ ਜੋ (ਸਾਧਿਕ) ਸਾਧਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਹੈਂ ਇਤਯਾਦੀ ਸਭਨੋਂ ਤੇ ਤੇਰੀ (ਤਿਰੁ) ਤਿਲ ਮਾਝ ਭੀ ਕੀਮਤ ਨਹੀਂ ਪਜ਼ਤੀ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਨਕਾਦਿ ਸੇਖ ਗੁਣ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਏ ॥

ਅਗਾਰੁ ਗਹਿਓ ਨਹੀ ਜਾਇ ਪੂਰਿ ਸੂਚ ਰਹਿਓ ਸਮਾਏ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਜਗਤ ਕਰਤਾ ਐ ਸਨਕਾਦ ਆਦਿ ਤਪਸੀ ਪੁਨਾ ਸੋਸਨਾਗ ਇਹ ਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਅਗਾਰੁ ਸਰੂਪ ਤੂੰ ਕਿਸੀ ਸੇ ਪਕੜਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈਂ ਅਰ ਤੂੰ ਪੂਰਨ ਹੋਇਕਰ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਮੈਂ (ਸਮਾਇ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ॥

ਜਿਹ ਕਾਟੀ ਸਿਲਕ ਦਯਾਲ ਪ੍ਰਭਿ ਸੇਇ ਜਨ ਲਗੇ ਭਗਤੇ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਜਿਨਿ ਪਰਸਿਉ ਤੇ ਇਤ ਉਤ ਸਦਾ ਮੁਕਤੇ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਭ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਤੈਨੇ ਮਾਧਾ ਵਾਸਨਾ ਵਾ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਸਿਲਕ) ਫਾਂਸੀ ਢਾਲੀ ਹੈ (ਸੇ) ਸੋਈ ਜਨ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰਿ ਸਰੂਪ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤੁਝਕੇ ਪਰਸਿਆ ਹੈ ਤੇ ਜਨ (ਇਤ ਉਤ) ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਸਦਾ ਮੁਕਤਿ ਸਰੂਪ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥ ਅਬ ਭਾਵੇਂ ਕੀ ਤਰਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਜਾਚਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਭ ਦਾਤਉ ਦਾਤਾਰ ਪਵਿਉ ਜਾਬਕੁ ਇਕੁ ਸਰਨਾ ॥

ਮਿਲੈ ਦਾਨੁ ਸੰਤ ਰੇਨ ਜੇਹ ਲਾਗਿ ਭਉਜਲੁ ਤਰਨਾ ॥

ਹੋ ਸਰਬ ਦਾਇਓਂ ਕੇ ਦਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਮੈਂ ਏਕ (ਜਾਬਕੁ) ਮਾਗਨੇਹਾਰਾ ਤੇਰੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸਰਣ ਪੜਾ ਹੈ ॥ ਜੇ ਪ੍ਰਭ ਕਿਆ ਮਾਗਤਾ ਹੈ ? ਤਬ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ਤੇਰੇ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂਭੀ ਕਾ ਮੁਥਕੇ ਦਾਨ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਜਿਸਕੇ (ਲਾਗਿ) ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤਰਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਨਤਿ ਕਰਉ ਅਰਦਾਸਿ ਸੁਨਹੁ ਜੇ ਨਾਕੁਰ ਭਾਵੈ ॥

ਦੇਹੁ ਦਰਸੁ ਮਾਨਿ ਚਾਉ ਭਗਤਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਨਹਰਾਵੈ ॥

ਤਾਂਤੇ ਮੈਂ (ਬਿਨਤਿ) ਬੇਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਅਰਥਾਤ ਨਿੰਮ੍ਰਤਾ ਕੇ ਸੰਯੁਗਤ ਹੋਕਰ ਅਰਦਾਸ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਹੋ ਨਾਕਰ ਜੇਕਰ ਆਪ ਨੂੰ ਭਾਵੈ ਤਉ ਐਸੀ ਮੋਰੀ ਬੇਨਤੀ ਸੁਣ ਜਿਸ ਤੇਰੇ ਦਰਸਨ ਕਾ ਮੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਚਾਉ) ਉਤਸਾਹ ਹੈ ਜੋਈ ਅਪਨਾ ਦਰਸਨ ਮੁਥਕੇ ਦੇਵੇ ਜਿਸਤੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਤੇਰੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਨਹਿਕੇ ਅਰਥਾਤ ਅਸਥਿਤ ਹੋ ਜਾਵੈ ॥

ਬਲਿਓ ਚਰਾਗੁ ਅੰਧਾਰ ਮਹਿ ਸਭ ਕਲਿ ਉਧਰੀ ਇਕ ਨਾਮੁ ਧਰਮ ॥

ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਬੀਚ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਵਾ ਅਗਿਆਨ ਕਾ ਜੋ ਅੰਧਕਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਥਾ ਤਿਸਮੇਂ ਤਿਸਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪਨੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਐ ਗਿਆਨ ਦੀਪਕ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਏਕ ਨਾਮ ਜਾਪ ਰੂਪੀ ਧਰਮ ਕਰਕੇ (ਕਲਿ) ਕਲਿਯੁਗ ਕੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਉਧਾਰ ਕੇ ਪਾਵਤੀ ਕਈ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟੁ ਸਗਲ ਹਰਿ ਭਵਨ ਮਹਿ ਜਨੁ ਨਾਨਕੁ ਗੁਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤੇਰਾ (ਜਨੁ) ਦਾਸ ਹੋਂ ਹੋ ਰਹੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਰਬ ਭਵਨੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਪਰਗਟ ਹੋਂ ॥ ੯ ॥

ਤਿਨ ਬੇਦ ਰੂਪ ਭੱਟੋਂ ਕੇ ਦੇਹ ਅਧਿਆਸ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਹੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਉਪਦੇਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਵਯੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਬਾਕੁ ਮਹਲਾ ੫ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਕਾਦੀ ਦੇਹ ਮੋਹ ਭੁਨਿ ਬਾਧੀ ਸਠ ਕਠੋਰ ਕੁਚੀਲ ਕੁਗਿਆਨੀ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਇਸ ਕਵੀ ਅਰਥਾਤ ਮਿਥਿਆ ਰੂਪ ਦੇਹ ਵਿਖੇ ਜੋ ਪੁਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਬੁਧੀ ਬਾਧੀ ਹੋਈ ਹੈ ਇਸੀ ਕਰਕੇ ਇਹ (ਸਠ) ਮੁਰਖ ਕਠੋਰਤਾ ਕਰਕੇ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪ ਮੇਲ ਸੋ (ਕੁਚੀਲ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਵਾ ਮੇਲਾ ਹੁਆ ਹੈ (ਕੁਗਿਆਨੀ) ਖੋਟਾ ਗਿਆਨੀ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਨਾਤਮ ਵਰਗ ਮੈਂ ਆਤਮ ਬੁਧੀ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਧਾਵਤ ਭ੍ਰਮਤ ਰਹਨੁ ਨਹੀ ਪਾਵਤ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀ ਜਾਨੀ ॥

ਜੋ ਪਟਾਰਬ (ਧਾਵਤ) ਚਲੇ ਜਾਤੇ ਭਾਵ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਸਦਾ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਵਾ ਸੰਕਲਪੋਂ ਮੈਂ ਧਾਵਤਾ ਹੋ ਇਸੀ ਤੇ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੈ ਐ ਇਸ ਨੇ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੀ ਗਤਿ ਨਹੀਂ ਜਾਣੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਸਬਿਨੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ॥

ਜੋਬਨ ਰੂਪ ਮਾਇਆ ਮਦ ਮਾਤਾ ਬਿਚਰਤ ਬਿਕਲ ਬਭੋ ਅਭਿਮਾਨੀ ॥

ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਔਰ ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮਦ ਮੈਂ ਮਸਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਬਭਾ (ਅਭਿਮਾਨੀ) ਹੋਕਾਰੀ ਜੀਵ ਦੂਖੋਂ ਕਰਕੇ ਵਿਆਕੁਲ ਹੋਕਰ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਬਿਚਰਤਾ ਹੈ ॥

ਪਰਧਨ ਪਰ ਅਪਵਾਦ ਨਾਰਿ ਨਿੰਦਾ ਯਹ ਮੀਨੀ ਜੀਅ ਮਾਹਿ ਹਿਤਾਨੀ ॥

ਬਿਗਾਨਾ ਧਨ ਔਰ ਪਰ ਅਪਵਾਦ ਕੇ ਕਿਸੀ ਯੋਗੋਂ ਕੀਆਂ ਬਿਅਰਥ ਬਾਤਾ ਕਰਨੀਆਂ ਹੈਂ ਔਰ ਪੀਭੋ ਜੇ ਕਹਿਣਾ ਯੇਹ ਪਰ ਨਿੰਦਾ ਪਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਮੈਂ ਪਰੀਤ ਇਤਯਾਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਮੀਨੀ ਜਾਣ ਕਰ ਰਿਹੇ ਮੈਂ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥

ਬਲ ਬੈਠ ਕਰਤ ਉਪਾਵਾ ਪੇਖਤ ਸੁਨਤ ਪ੍ਰਭ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ॥

ਬਲ ਕਰਕੇ (ਬੈਠ) ਠਗੀ ਕਰਕੇ ਛਪ ਕਰਕੇ ਅਰਥਾਤ ਚੋਰੀ ਕਰਕੇ ਜੋ ਇਤਯਾਦੀ ਧਨ ਕੇ ਵਸਤੇ ਅਨੇਕ ਉਪਾਵੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਸੋ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਪ੍ਰਭੁ ਦੇਖਤਾ ਔਰ ਸੁਨਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਕੁਝ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਸ ਜੀਵ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੇ ॥

ਸੀਲ ਧਰਮ ਦਾ ਸੁਚ ਨਾਸਿ ਆਇਓ ਸਰਨਿ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਨੀ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਰੇ ਮੈਂ (ਸੀਲ) ਸਾਂਤਿ ਔਰ ਧਰਮ ਦਇਆ (ਸੁਚ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਆਈ ਕੋਈ ਗੁਣ (ਨਾਸਿ) ਨਹੀਂ
ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਕੇ ਜੀਅ ਕੇ ਦਾਨ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੀ ਸਰਨੀ ਆਯਾ ਹੂੰ ॥

ਕਾਰਣ ਕਰਣ ਸਮਰਥ ਸਿਰੀਧਰ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਨਾਨਕ ਕੇ ਸੁਆਮੀ ॥ ੧ ॥

ਹੇ (ਕਾਰਣ) ਮਹਤਤ ਆਇਕੋ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕੇ ਸਮਰਥ (ਸਿਰੀਧਰ) ਲਖਯਾਮੀ ਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ
ਸੁਆਮੀ ਮੁਖ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਸਿਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੇ
ਸੇ ਕਲਯਾਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਕੀਰਤਿ ਕਰਨ ਸਰਨ ਮਨ ਮੋਹਨ ਜੋਪਨ ਪਾਪ ਬਿਦਾਰਨ ਕਉ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੀ ਐਂ ਤਿਸ ਮਨਮੋਹਨ ਕੀ ਸਰਨ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣਾ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਜੋ ਕਰਮ
ਹੈ ਜੋ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਬਿਦਾਰਨ ਕਰਨੇ ਕੇ ਸਮਰਥ ਹੈ ਵਾ ਇਹ ਦੋਨੋਂ ਕਰਮ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਕੇ (ਜੋਹਨ) ਦੇਖਤੇ
ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਨਕੇ ਕਰਤੇ ਤੇ ਸਰਥ ਪਾਪ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਸਮੁਖ ਸਭੈ ਬਿਧਿ ਕੁਲਹ ਸਮੂਹ ਉਧਾਰਨ ਸਉ ॥

ਤਾਰਨੇ ਕੇ (ਤਰਨ) ਜਹਾਜ਼ ਵਤ ਹਰੀ ਸਰਥ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਸਾਮਰਥ ਹੈ ਐਂ ਅਪਨੇ ਭਗਤੋਂ ਕੀਆ ਸਮੂਹ (ਸਉ)
ਸੈਂਕੜੇ ਕੁਲਾ ਕੇ ਉਧਾਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਚਿਤ ਚੇਤਿ ਅਚੇਤ ਜਾਨਿ ਸਤਸੰਗਤਿ ਭਰਮ ਅਧੋਰ ਮੋਹਿਓ ਕਤ ਧੋਉ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਅਚੇਤ ਚਿਤ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਜਾਨਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਦੁਆਰਾ ਨਾਮ ਕੇ (ਚੇਤਿ) ਸਿਮਰ ਕਿਉਂਕਿ
ਨਾਮ ਤੇ ਚੇਤੇ ਬਿਨਾਂ ਭਰਮ ਰੂਪੀ ਅਧੋਰੇ ਕਰ ਮੋਹਤ ਹੁਆ ਕਹਾ (ਧੋਉ) ਧਾਵਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ॥

ਮੂਰਤ ਘਰੀ ਚਸਾ ਪਲੁ ਸਿਮਰਨ ਰਾਮ ਨਾਮ ਰਸਨਾ ਸੰਗ ਲਉ ॥

ਤਾਤੇ ਮੂਰਤ ਦੇ ਘੜੀ ਵਾ ਏਕ ਘੜੀ ਵਾ ਪਲ ਐਂ (ਚਸਾ) ਭਾਵ ਸਰਥ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਸੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਕੇ ਰਾਮ
ਨਾਮ ਕੇ ਰਸਨਾ ਕੇ ਸਾਥ (ਲਉ) ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥

ਹੋਛਉ ਕਾਜੁ ਅਲਪ ਸੁਖ ਬੰਧਨ ਕੋਟਿ ਜਨੰਮ ਕਹਾ ਦੁਖ ਭੋਉ ॥

ਵਿਸਿਆਹੇ ਕੇ ਅਲਪ ਸੁਖ ਜੋ ਬੰਧਨ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨ ਕੇ ਹੇਤ (ਹੋਛਉ) ਤੁਛ ਕਾਰਜੋਂ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ
ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ (ਭਉ) ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੁਆ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਕਿਉਂ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿਖਾ ਸੰਤ ਨਾਮ ਭਜੁ ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਰੀਗਿ ਆਤਮ ਸਿਉ ਰੋਉ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਿਖਯਾ ਲੇ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ ਜਪ ਔਰ (ਆਤਮ) ਮਨ ਕੇ
(ਰੀਗਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਤਿਸ ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਰਾਮ ਮੈਂ ਰਮਣਾ ਕਰ ॥ ੨ ॥ ਜੋ ਰਾਮ ਕੈਸਾ ਹੈ :-

ਰੀਚਕ ਰੇਤ ਖੇਤ ਤਨਿ ਨਿਰਮਿਤ ਦੁਰਲਭ ਦੇਹ ਸਵਾਰਿ ਧਰੀ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਰੀਚਕ ਮਾਤ੍ਰ ਪਿਤਾ ਕੇ (ਰੇਤ) ਬੀਰਜ ਕੇ ਮਾਤਾ ਕੇ ਉਦਰ ਰੂਪੀ ਖੇਤ ਮੈਂ (ਨਿਰਮਿਤ) ਪ੍ਰਾਪਤ
ਹੋਨੇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਮਾਨਸ ਦੇਹ ਬਤੀ ਦੁਰਲਭ (ਸਵਾਰਿ) ਬਨਾਇ ਰਖੀ ਹੈ ॥

ਖਾਨ ਪਾਨ ਸੋਧੇ ਸੁਖ ਭੁੰਦਤ ਸੰਕਟ ਕਾਟਿ ਬਿਪਤਿ ਹਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਈ (ਸੋਧੇ) ਮੰਦਰ ਕੇ ਸੂਖੋਂ ਕੇ ਇਹ ਜੀਵ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਐਂ ਸੰਕਟੋਂ ਕੇ ਕਾਟਣੇ
ਹਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੀ ਗਰਭ ਮੈਂ ਰਹਿਨੇ ਕੀ ਦੁਖ ਰੂਪ ਬਿਪਤਾ ਦੂਰ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਭਾਈ ਅਰੁ ਬੰਧਪ ਬੂਝਨ ਕੀ ਸਭ ਸੂਝ ਪਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਮਾਤਾ ਪਿਤਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਆਈ ਸਰਥ ਸਬੰਧੀਓਂ ਕੇ (ਬੂਝਨ) ਸਮਝਣੇ ਕੀ ਜਿਸਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਇਸ ਕੇ ਸੋਝੀ ਪੜੀ ਹੈ ॥

ਬਰਧਮਾਨ ਹੋਵਤ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਨਿਤ ਆਵਤ ਨਿਕਟਿ ਬਿਖੰਮ ਜਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਇਹ ਸਰੀਰ ਜਿਸ ਰਾਮ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਦਿਨ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਬਰਧਮਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਧਤਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੇ
ਭਾਈ ਅਬ (ਜਰੀ) ਝਿਧ ਅਵਸਥਾ ਜੋ ਪਰਮ (ਵਿਖੰਮ) ਕਠਨ ਹੈ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਮੀਪ ਆਵਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਹੇ ਗੁਨਹੀਨ ਦੀਨ ਮਾਇਆ ਕ੍ਰਿਮ ਸਿਮਰਿ ਸੁਆਮੀ ਏਕ ਘਰੀ ॥

ਹੇ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਹੀਨ ਵਿਬਿਅਹੂੰ ਹੋਤ ਦੀਨ ਹੁਏ ਹੁਏ ਮਾਯਾ ਕੇ ਕੀਝੇ ਹੇ ਜੀਵ ਜਿਸਨੇ ਤੁਝ ਕੇ ਸਭ ਗੁਣ ਦੀਆ ਹੇ ਤਿਸ
ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਏਕ ਘੜੀ ਮਾਤ੍ਰ ਤੋਂ ਸਿਮਰ ॥ ਜੇ ਤੂੰ ਕਹੇ ਓਹ ਸਿਮਰਨ ਕੈਸਾ ਹੈ? ਤਿਸ ਪਰ ਕਹੋ ਹੈਂ ਕਿ ਤਿਸਕੇ
ਆਗੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ॥

ਕਰੁ ਗਹਿ ਲੇਹੁ ਕ੍ਰਿਪਾਲ ਕ੍ਰਿਪਾਨਿਧਿ ਨਾਨਕ ਕਾਟਿ ਭਰੰਮ ਭਰੀ ॥੩॥

ਹੇ ਪਰਮ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕੀ ਨਿਧੀ ਮੇਰਾ ਹਾਥ ਪਕੜ ਲੀਜੀਏ ਐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕ੍ਰਮ ਕਰ ਮੇਰੀ ਬੁਧੀ ਭਰੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕ੍ਰਮ ਕੇ ਕਾਟੇ ॥ ੩ ॥

ਰੇ ਮਨ ਮੁਸਿ ਬਿਲਾ ਮਹਿ ਗਰਬਤ ਕਰਤਬ ਕਰਤ ਮਹਾਂ ਮੁਘਨਾ ॥

ਹੇ ਮਨ ਰੂਪੀ (ਮੁਸ) ਭੁਹੇ ਵੇਹ ਰੂਪੀ (ਬਿਲਾ) ਖੁਭ ਮੈਂ ਬੈਠ ਕਰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਐਰ ਮਹਾਂ ਮੂਰਖੋਂ ਕੇ ਕਰਤਬ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸੰਪਤ ਵੇਲ ਝੋਲ ਸੰਗ ਝੂਲਤ ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਕ੍ਰਮਤ ਘੁਘਨਾ ॥

ਐ ਸੰਪਦਾ ਰੂਪੀ (ਵੇਲ) ਚੰਡੋਲ ਵਾ ਪੰਘੁੜੇ ਕੇ (ਝੋਲ) ਝੁਲਾਰੇ ਕੇ ਸਾਥ ਝੁਲਤਾ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਘੁਘਨਾ) ਉਲੂਵਤ ਹੁਆ ਹੁਆ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੁਆ ਕ੍ਰਮਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸੁਤ ਬੰਨਤਾ ਸਾਜਨ ਸੁਖ ਬੰਧਤਾ ਤਾ ਸਿਉ ਮੇਹੁ ਬਥਿਓ ਸੁਘਨਾ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ (ਸੁਤ) ਪੁਤ੍ਰ ਐ (ਬੰਨਤਾ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਐ ਪਰਮ ਪਿਆਰੇ ਮਿਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਪੁਨਾ (ਬੰਧਤਾ) ਭਾਈ ਵਾ ਐਰ ਸਮਾਨ ਸਬੰਧੀ ਜੋ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਤੇਰਾ ਮੇਹ ਅਤਸੈ ਕਰ (ਘਨ) ਬਹੁਤ ਹੀ ਵਧ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਬੋਇਓ ਬੀਜੁ ਅਹੰ ਮਮ ਅੰਕੁਰ ਬੀਤਤ ਅਉਪ ਕਰਤ ਅਘਨਾ ॥

ਤੈਨੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਹੰਕਾਰ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਕਾ ਬੋਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਤੋਂ ਮਮਤਾ ਰੂਪੀ ਅੰਕੁਰ ਹੋਇ ਆਵਤ ਭਯਾ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਅਘਨਾ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਕਰਤਿਆਂ ਹੀ ਤੇਰੀ ਆਰਥਲਾ ਬੀਤਤੀ ਹੈ ॥

ਮਿਰਤੁ ਮੰਜਾਰ ਪਸਾਰਿ ਮੁਖੁ ਨਿਰਖਤ ਭੁੰਚਤ ਭੁਗਤਿ ਭੂਖ ਭੁਖਨਾ ॥

ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਰੂਪੀ ਭੋਜਨ ਕੇ (ਭੁੰਚਤ) ਖਾਤਾ ਹੁਆ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਖਾਣੇ ਕੀ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਭੂਖ ਕਰਕੇ ਭੂਖਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਾਰਤਾ ਹੁਆ ਕ੍ਰਿਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਸੋ ਮ੍ਰਿਤੁ ਰੂਪੀ ਬਿੱਲਾ ਮੁਖ ਪਸਾਰ ਕਰਕੇ ਤੁਝਕੇ ਖਾਣੇ ਵਾਸਤੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਵਾ ਹੇ ਜੀਵ ਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਮੰਜਾਰ ਮੁਖ ਪਸਾਰ ਕਰਕੇ ਤੁਝ ਕੇ ਦੇਖ ਰਿਹਾ ਹੈ ਐਰ ਤੂ ਤਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਭੋਗਤਾ ਹੁਆ ਤਿਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸਨਾ ਕੀ ਭੂਖ ਸੇ ਭੂਖਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹੀ ਭੋਗਿਆ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ॥

ਸਿਮਰਿ ਗੁਪਾਲ ਦਇਆਲ ਸਤਸੰਗਤਿ ਨਾਨਕ ਜਗੁ ਜਾਨਤ ਸੁਪਨਾ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਜਗਤ ਕੇ ਸੁਪਨੇ ਵਤ ਅਸੰਤ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਐਸੇ ਜੋ ਸੇਤ ਪਰਮ ਦਿਆਲੂ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਗੋਪਾਲ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ॥ ੪ ॥

ਦੇਹ ਨ ਗੇਹ ਨ ਨੇਹ ਨ ਨੀਤਾ ਮਾਇਆ ਮਤ ਕਹਾ ਲਉ ਗਾਰਹੁ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਇਹ ਦੇਹੀ ਐਰ (ਗੇਹੋ) ਘਰ ਆਦੀ ਇਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਮੋਹਿ ਨਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਵ ਅਸਤ ਰੂਪ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਮਸਤ ਹੁਏ ਤੁਮ ਕਹਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਇਨੋਂ ਮੈਂ (ਗਾਰਹੁ) ਗਰਬਕਰੋਗੇ ਵਾ ਕਹਾਂ ਤੀਕਤ ਅਪਨੇ ਆਪਕੇ ਇਨ ਮੈਂ ਚਾਲੋਗੇ ॥

ਛਤੁ ਨ ਪਤੁ ਨ ਚਉਰ ਨ ਚਾਵਰ ਬਹਤੀ ਜਾਤ ਰਿਦੈ ਨ ਬਿਚਾਰਹੁ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਨਾ ਤੇ ਛਤੁ ਕੀ ਜਾਇਗਾ ਐਰ ਨ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਭਾਵ ਨ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਹੀ ਚਲੇਗਾ ਨ ਚੋਰ ਹੀ ਐ ਨ (ਚਾਵਰ) ਚੋਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਵਾ (ਚਾਵਰ) ਚਾਵੜਾਂ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੀਆਂ ਤਾਂ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਆਯੂ ਰੂਪੀ ਨਦੀ ਵਹਿਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਬੀਤਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਤੁਮ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ॥

ਰਬ ਨ ਅਸੁ ਨ ਗਜ ਸਿੰਘਾਸਨ ਛਿਨ ਮਹਿ ਤਿਆਗਤ ਨਾਂਗ ਸਿਪਾਰਹੁ ॥

ਨਾ ਤੇ ਰਬ ਐ (ਅਸੁ) ਘੋੜੇ ਐਰ ਨਾ (ਗਜ) ਹਾਥੀ ਆਦੀ ਅਸਵਾਦੀ ਸਾਥ ਜਾਇਗੀ ਐਰ ਸਿੰਘਾਸਨ ਆਦੀ ਬਿਛੁਰੀ ਕੇ ਦੇਕ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਂ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਨਗਨ ਚਰਨੋਂ ਸੇ ਹੀ ਚਲੇ ਜਾਵੇਗੇ ॥

ਸੂਰ ਨ ਬੀਰ ਨ ਮੀਰ ਨ ਖਾਲਮ ਸੈਗਿ ਨ ਕੋਉ ਦਿਸਦਿ ਨਿਹਾਰਹੁ ॥

ਪੁਨਾ ਨਾ ਤੇ ਸੂਰਮੇ ਐ ਨ (ਬੀਰ) ਭਾਈ ਵਾ ਬਹਾਦਰ ਐਰ ਨ ਕੋਈ (ਮੀਰ) ਅੰਬੀਰ ਵਜੀਰ ਮੰਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਨ (ਖਾਲਮ) ਪਠਾਣ ਹੀ ਭਾਵ ਇਤਯਾਦੀ ਸਿਤਨਿਓਂ ਕੇ ਤੁਮ ਅਪਨੇ ਸਹਾਯਕ ਜਾਨਤੇ ਹੋ ਜੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀ ਦਿਸਤੀ ਸੇ ਦੇਖੋ ਤੇ ਉਹਾਂ ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤੁਮਾਰੇ ਸਾਥ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਚਲੇਗਾ ॥

ਕੋਟ ਨ ਓਟ ਨ ਕੋਸ ਨ ਛੋਟਾ ਕਰਤ ਬਿਕਾਰ ਦੇਉ ਕਰ ਝੋਰਹੁ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਤਹਾਂ ਨਾ ਤੇ ਕੋਟ ਕੇ (ਓਟ) ਆਸਰੇ ਐ ਨਾ (ਕੋਸ) ਖਜਾਨਿਓਂ ਕੇ ਆਸਰੇ ਸੇ ਹੀ ਤੇਰਾ (ਛੋਟਾ) ਛੂਟਣਾ ਹੋਇਗਾ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥੋਂ ਕੇ ਝਾੜ ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਖਾਲੀ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ॥

ਮਿਤ੍ਰੁ ਨ ਪੁਤ੍ਰੁ ਕਲਤ੍ਰੁ ਸਾਜਨ ਸਖ ਉਲਟਤ ਜਾਤ ਬਿਰਖ ਕੀ ਛਾਰਹੁ ॥

ਐਰ ਮਿਤ੍ਰ ਪੁਤ੍ਰ (ਕਲਤ੍ਰ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਸਾਜਨ ਸਖ ਆਦੀ ਕੋਈ ਸਹਾਯਕ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥ ਬ੍ਰਿਛ ਕੀ ਛਾਧਾਵਰ ਐ ਠੋਂ ਕੇ ਪਾਣੀ ਵਤ ਉਲਟਤੇ ਜਾਤੇ ਹੋ ॥ ਭਾਵ ਪ੍ਰਣੀਤ ਜਾਤੇ ਹੋਂ ਦੇਕ ਰੋਸ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੇ ॥

ਦੀਨ ਦਯਾਲ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭ ਪੂਰਨ ਛਿਨ ਛਿਨ ਸਿਮਰਹੁ ਅਗਮ ਅਪਾਰਹੁ ॥

ਤਾਂਹੇ ਹੇ ਭਾਈ ਦੀਨੋਂ ਪਰ ਵਿਆਲ ਐਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਜੋ ਅਪਾਰ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਛਿਨ ਛਿਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ॥

ਸ੍ਰੀਪਤਿ ਨਾਥ ਸਰਾਇ ਨਾਨਕ ਜਨ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਿ ਤਾਰਹੁ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਲਖਜਮੀ ਕੇ ਪਤੀ ਸਰਥ ਕੇ ਨਾਥ ਹੇ ਭਗਵੰਤ ਮੈਂ ਤੇਰੀ ਸਰਨ ਹੁੰ ਤਾਂਤੋਂ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰੋਂ ॥ ੫ ॥ ਮਾਯਾ ਕੀ ਪ੍ਰਥਲਤਾ ਦਿਖਾਵਤੇ ਹੈਂ—

ਪ੍ਰਾਨ ਮਾਨ ਦਾਨ ਮਗ ਜੋਹਨ ਹੀਤੁ ਚੀਤੁ ਦੇ ਲੇਲੇ ਪਾਰੀ ॥

ਪ੍ਰਾਣਾਯਾਮੀ ਐਂ ਮਾਨੀਓਂ ਕੇ (ਮਗ) ਰਸਤੇ ਕੋ ਜੋ ਜੋਹਿਨੇ ਹਾਰੀ ਵਾ ਪ੍ਰਾਣ ਐਂ (ਮਾਨ) ਆਦਰ ਐਂ ਦਾਨ ਆਦੀ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਰਸਤੇ ਕੋ (ਜੋਹਿਨੇ) ਨਾਸ ਕਰਨੇਹਾਰੀ ਜੋ ਮਾਯਾ ਹੈਂ ਹੇ ਜੀਵ ਤੈਨੇ ਸੇ ਮਾਯਾ ਚਿਤ ਕਾ ਹਿਤ ਦੇਖਕਰ ਜਹਾਂ ਕਹਾ ਲੇ ਲੇ ਕਰਕੇ ਪਾਲੀ ਹੈ ਭਾਵ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਰਖੀ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਸੈਨ ਮੀਤ ਸੁਤ ਭਾਈ ਤਾਹੂ ਤੇ ਲੇ ਰਖੀ ਨਿਰਾਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ ਸਾਜਨ ਐਂ (ਸੈਨ) ਸਾਥ ਰਹਿਨੇ ਵਾਲੇ ਮਿਤ੍ਰ ਐਂ ਪੁਤ੍ਰ ਪੁਨਾ ਭ੍ਰਾਤਾ ਆਦੀ ਜੋ ਸਰਥ ਹਿਤੂ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਭੀ ਨਿਆਰੀ ਕਰਕੇ ਰਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਕਿਸੀ ਕੋ ਤਿਸ ਕਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਧਾਵਨ ਪਾਵਨ ਕੂਰ ਕਮਾਵਨ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕਰਤ ਅਉਧ ਤਨ ਜਾਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਕੋ ਪਾਵਨੇ ਵਾਸਤੇ ਦੇਸੋਂ ਬਿਦੇਸੋਂ ਮੈਂ ਧਾਵਨਾ ਕਰਕੇ ਝੂਠ ਕਾ ਹੀ ਕਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਇਸ ਬਿਧੀ ਕੋ ਕਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆ ਹੀ ਸਰੀਰ ਕੀ ਆਰਥਲਾ ਗੁਜਾਰ ਦਈ ਭਾਵ ਬਤੀਤ ਕਰ ਦਈ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੰਜਮ ਸੁਚ ਨੇਮਾ ਚੰਚਲ ਸੰਗਿ ਸਗਲ ਬਿਧਿ ਹਾਰੀ ॥

ਸਭ ਕਰਮ ਐਂ ਧਰਮ ਬੁਝਾਈ ਸੰਜਮ ਐਂ ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਐਂ ਨੇਮੋਂ ਦੀ ਵਿਧੀ ਇਸ ਚੰਚਲ ਮਾਯਾ ਕੇ ਸੰਗ ਕਰ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਹਾਰ ਦਈ ਹੈ ਭਾਵ ਕਰਮ ਧਰਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੁਆ ॥

ਪਸੁ ਪੰਖੀ ਬਿਰਖ ਅਸਥਾਵਰ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਜੋਨਿ ਭ੍ਰਮਿਓ ਅਤਿ ਭਾਰੀ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਪਸ਼ੂ ਐਂ ਪੰਛੀ ਭ੍ਰਿਛ ਆਦੀ ਅਸਥਾਵਰ ਜੰਗਮ ਭਾਵ ਜੜ ਚੇਤਨ ਸਰਥ ਜੋਨੀਓਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਭ੍ਰਮਤਾ ਹੁਆ ਅਤੀ ਭਾਰੀ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਖਿਨੁ ਪਲੁ ਚਸਾ ਨਾਮੁ ਨਹੀ ਸਿਮਰਿਓ ਦੀਨਾਨਾਥ ਪ੍ਰਾਨਪਤਿ ਸਾਰੀ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਦੀਨੋਂ ਕਾ ਨਾਥ ਸਾਰੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਪਤੀ ਹੈ ਖਿਨ ਪਲ ਚਸਾ ਮਾਤ੍ਰ ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਖਾਨ ਪਾਨ ਮੀਨ ਰਸ ਭੋਜਨ ਅੰਤ ਕੀ ਬਾਰ ਹੋਤ ਕਤ ਖਾਰੀ ॥

ਤਾਂਹੇ ਖਾਨ ਪਾਨ ਆਦੀ ਭੋਜਨੋਂ ਕੋ ਜੋ ਮੀਨੇ ਰਸ ਹੈਂ ਜੋ ਅੰਤ ਕੇ ਸਮੇਂ (ਕਤ)ਕਰਾ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ ਖਾਰੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ॥ ਭਾਵ ਯੋਹਿ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਭੋਗਣੇ ਕਰ ਦੁਖ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੰਤ ਚਰਨ ਸੰਗਿ ਉਧਰੇ ਹੋਰਿ ਮਾਇਆ ਮਗਨ ਚਲੇ ਸਭਿ ਭਾਰੀ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸੰਤੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਸੰਗ ਲਗੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਗਤ ਸਾਗਰ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਮਾਯਾ ਮੈਂ ਮਗਨ ਹੋਏ ਵਾਲੇ ਅਗਿਆਨੀ ਜੀਵ ਇਸੀ ਅਸਥਾਨ ਮੈਂ ਮਾਯਾ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਚਲੇ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੬ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾਇਕ ਸਿਵ ਛੰਦ ਮੁਨੀਸੁਰ ਰਸਕਿ ਰਸਕਿ ਠਾਕੁਰ ਗੁਨ ਗਾਵਤ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੋਕਰ ਸ਼ਿਵਜੀ ਐਂ (ਛੰਦ) ਵੇਦ ਪੁਨਾ ਮੁਨੀਸੁਰ ਜੋਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ (ਰਸਕਿ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੁਏ ਹੁਏ (ਰਸਕਿ) ਤਣਾਕਾਰ ਹੋਕਰ ਤਿਸ ਠਾਕਰ ਜੀ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇੰਦ੍ਰ ਮੁਨਿੰਦ੍ਰ ਖੋਜਤੇ ਗੋਰਖ ਧਰਣਿ ਗਗਨ ਆਵਤ ਫੁਨਿ ਧਾਵਤ ॥

ਇੰਦ੍ਰ ਆਦੀ ਦੇਵਤੇ ਔਰ ਮੁਨੀਓਂ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਗੋਰਖ ਆਦੀ ਸਿਧ ਜੋ ਧਰਤੀ ਐਂ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਧਾਵਤੇ ਹੁਏ ਆਵਤੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜੋ ਲਕੜੀ ਸਪੰਨ ਹੈਂ ਜੋ ਭੀ ਤਿਸ ਠਾਕੁਰ ਕੋ ਜਪ ਤਪ ਆਦੀ ਸਾਧਨੋਂ ਕਰਕੇ ਖੋਜਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਿਧ ਮਨੁਖ ਦੇਵ ਅਰੁ ਦਾਨਵ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਤਾਕੇ ਮਰਮ ਨ ਪਾਵਤ ॥

ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸਿਧ ਐਂ ਮਾਨੁਖ ਦੇਵਤੇ ਔਰ ਦੈਤ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਏਕ ਤਿਲ ਭੀ ਤਿਸਕੇ (ਮਰਮ) ਭੇਦ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਿਅ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਭਗਤੀ ਹਰਿਜਨ ਤਾਕੇ ਦਰਸਿ ਸਮਾਵਤ ॥

ਤਿਸ ਪਿਆਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਸੇ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ਜੋ ਮਗਨ ਹੈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਸੰਤ ਜਨ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ

ਦਰਸਨ ਮੈਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਅਭੇਦ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਸਹਿ ਤਿਆਗਿ ਆਨਕਉ ਜਾਚਹਿ ਮੁਖ ਦੰਤ ਰਸਨ ਸਗਲ ਘਸਿ ਜਾਵਤ ॥

ਤਿਸਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੋਂ ਸੇ ਮਾਗਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਸੇ ਦੰਤ ਰਸਨਾ ਸੰਪੂਰਨ ਅੰਗ ਮਾਂਗਿਆ ਹੋਇਆ ਘਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਹੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਦੀਨ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕੇ ਗੋਲਖੀਨ ਹੋਤੇਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰੇ ਮਨ ਮੂੜ ਸਿਮਰ ਸੁਖਦਾਤਾ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਤੁਝਹਿ ਸਮਝਾਵਤ ॥ ੭ ॥

ਰੇ ਮੂਰਖ ਮਨ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਸਿਮਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸਰ ਕਾ ਦਾਸ ਤੁਝਕੋ ਸਮਝਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥

ਮਾਇਆ ਰੰਗ ਬਿਰੰਗ ਕਰਤ ਭੁਮ ਮੋਹ ਕੈ ਕੂਪਿ ਗੁਥਾਰਿ ਪਰਿਓ ਹੈ ॥

ਪਰਮੇਸਰ ਤੇ ਬਿਰੰਗ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਜਿਸ ਮਾਯਾ ਕਾ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਸ ਮਾਯਾ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਇਹ ਜੀਵ ਭੁਮ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਗੁਥਾਰ) ਅੰਧੇਰੇ ਭੂਟੇ ਮੈਂ ਪੜ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਏਤਾ ਗੁਬੁ ਅਕਾਸਿ ਨਮਾਵਤ ਬਿਸਟਾ ਅਸਤ ਕ੍ਰਿਮਿ ਉਦਰ ਭਰਿਓ ਹੈ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਏਤਾ (ਗੁਬੁ) ਨਾਗ ਭਾਸਾ ਮੈਂ ਗਰਬ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਏਤਾ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਭੀ ਸਮਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭਸੇ ਅਪਨੇ ਕੋ ਅਧਿਕ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਇੰਦ੍ਰਾਣਿਕੋਂ ਕੋ ਭੀ ਤੁਝ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਔਰ ਵਿਸਟਾ ਅਰ (ਅਸਤ) ਹਾਭ ਅੰ ਕਿਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਉਦਰ ਭਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਦਹਵਿਸ ਧਾਇ ਮਹਾ ਬਿਖਿਆ ਕਉ ਪਰ ਧਨ ਛੀਨ ਅਗਿਆਨ ਹਰਿਓ ਹੈ ॥

ਪੁਨਾ ਦਸੇ ਇਸਾ ਮੈਂ ਮਹਾ ਵਿਸਿਆਉ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਧਾਇਕਰ ਪਰਾਏ ਧਨ ਕੋ ਛੀਨ ਲੇਤਾਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਸਕੇ ਅਗਿਆਨ ਨੇ ਗਿਆਨ ਕੋ ਹਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜੋਬਨ ਬੀਤਿ ਜਰਾ ਰੋਕਿ ਗੁਸਿਓ ਜਮਦੂਤ ਨ ਭੰਨੁ ਮਿਰਤੁ ਮਰਿਓ ਹੈ ॥

ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਜੋਬਨ ਅਵਸਥਾ ਬੀਤ ਗਈ ਐ ਜਬ ਜਰਾ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਨੇ ਗੁਸ ਲੀਆ ਭਾਵ ਬਿਪ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਤਬ ਮ੍ਰਿਤਕਾਲ ਮੈਂ ਜਮਦੂਤੋਂ ਨੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਸਿਰ ਪਰ ਅਪਨਾ ਭੰਡਾ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਅਨਿਕ ਜੋਨਿ ਸੰਕਟ ਨਰਕ ਭੁੰਚਤ ਸਾਸਨ ਦੁਖ ਗਰਤਿ ਗਰਿਓ ਹੈ ॥

ਪੁਨਾ ਅਨੇਕ ਜੋਨੀਓ ਮੈਂ ਨਰਕੋਂ ਕੇ (ਸੰਕਟ) ਕਸ਼ਟੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ਐ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੀ (ਸਾਸਨ) ਤਾੜਨਾ ਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੁਆ ਗਰਭ ਰੂਪੀ ਟੋਟੇ ਮੈਂ ਪੜਾ ਹੁਆ ਗਲਤਾ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਉਪਰਹਿ ਸੇ ਨਾਨਕ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਸਤੁ ਆਪਿ ਕਰਿਓ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸੇਤੋਂ ਨੇ ਝੁਪਾ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਇਸ (ਗਰਤਿ)ਟੋਟੇ ਵਿਚੋਂ ਨਿਕਸਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੮ ॥

ਗੁਣ ਸਮੂਹ ਫਲ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਹੋਈ ਆਸ ਹਮਾਰੀ ॥

ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੂਹ ਐ ਧਰਮ ਅਰਥ ਕਾਮ ਮੋਖ ਆਦੀ ਚਾਰੋਂ ਫਲ ਔਰ ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੋਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਆਸਾ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਅਉਖਧ ਮੰਤ੍ਰ ਤੰਤ੍ਰ ਪਰ ਦੁਖ ਹਰ ਸਰਬ ਰੋਗ ਖੰਡਣ ਗੁਣਕਾਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸਰਬ ਰੋਗੋਂ ਕੇ ਖੰਡਣ ਕਰਨੇ ਕੋ ਅਉਖਧ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ (ਪਰ) ਵਿਸ਼ੇਸ ਕਰਕੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹਰਨੇ ਕੋ ਸਮਰਥ ਹੈ ਅਰ ਪਰਮ ਮੰਤ੍ਰ ਐ ਤੰਤ੍ਰ ਰੂਪ ਗੁਣਕਾਰੀ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਮਦ ਮਤਸਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰੀ ॥

ਕਾਮ ਐ ਕ੍ਰੋਧ (ਮਦ) ਹੰਕਾਰ (ਮਤਸਰ) ਈਰਖਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਬਿਨਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਸਨਾਨ ਵਾਨ ਤਾਪਨ ਸੁਖਿ ਕਿਰਿਆ ਚਰਣ ਕਮਲ ਹਿਰਦੈ ਪ੍ਰਭ ਧਾਰੀ ॥

ਇਸਨਾਨ ਐ ਵਾਨ (ਤਾਪਨ) ਤਪ ਕਰਨਾ (ਸੁਖ) ਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਕੇ (ਕਿਰਿਆ) ਪੂਜਾ ਆਦੀ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਮੂਲ ਇਹੀ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਰਿਏ ਮੈਂ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥

ਸਾਜਨ ਮੀਤ ਸਖਾ ਹਰਿ ਬੰਧਪ ਜੀਅ ਧਾਨ ਪ੍ਰਭ ਪ੍ਰਾਨ ਅਧਾਰੀ ॥

ਸਾਜਨ ਐ ਅਤੀ ਪਿਆਰਾ ਮਿਤ੍ਰ ਐ ਸਖਾ ਆਦੀ (ਬੰਧਪ) ਸਬੰਧੀ ਏਕ ਹਰੀ ਹੈ ਜੀਅ ਐ ਪ੍ਰਾਣੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਐ (ਧਾਨ) ਅੰਨਿਆਦਿਕੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥

ਓਟ ਗਹੀ ਸੁਆਮੀ ਸਮਰਥਹ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ॥ ੯ ॥

ਅੰਜੇ ਜਮਰਥ ਸੁਮੀ ਕੀ ਓਟ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥੯॥

ਆਵਧ ਕਟਿਓ ਨ ਜਾਤ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸ ਚਰਨ ਕਮਲ ਸੰਗਿ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਭਗਤਿ ਬਸ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਕਾਮ ਰੂਪ ਆਦੀ ਵਾ ਕੁਝ ਚਲੇਂ ਰੂਪੀ (ਆਵਧ) ਸਸਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਕਾਟਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਦਾਵਨਿ ਬਿਧਿਓ ਨ ਜਾਤ ਬਿਧੇ ਮਨ ਦਵਸ ਮਗਿ ॥

ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੇ ਦਰਸਨ ਹੇਤ ਭਗਤਿ ਮਾਵਧ ਮੈਂ (ਬਿਧੇ) ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਦਾਵਨਿ) ਰਜੇ ਕਰਕੇ ਬਾਂਧਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਪਾਵਕ ਜਰਿਓ ਨ ਜਾਤ ਰਹਿਓ ਜਨ ਪੂਰਿ ਲਗਿ ॥

ਜੋ ਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਦਸੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਭੁਝੀ ਮੈ ਲਾਗ ਰਹਾ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਤਿਸਨਾ ਅਗਨੀ ਮੈ ਜਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ॥

ਨੀਰੁ ਨ ਸਾਕਸਿ ਧੋਤੇ ਚਲਹਿ ਹਰਿ ਪੰਥ ਪਗਿ ॥

ਔਰ ਜੋ ਚਰਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕੇ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਚਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਰੂਪੀ ਜਲ ਭੁਝਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਰੋਗ ਦੇਖ ਅਘ ਮੋਹ ਛਿਦੇ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਖਰਿ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਰੀਰ ਕੇ ਰੋਗ ਔਰ ਦੇਖ ਪੁਨਾ (ਅਘ) ਪਾਪ ਮੋਹਿ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਰੂਪੀ ਖੰਡਿ ਕਰਕੇ (ਛਿਦੇ) ਕਾਟੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਉਦਮੁ ਕਰਿ ਲਾਗੇ ਬਹੁ ਭਾਤੀ ਬਿਚਰਹਿ ਅਨਿਕ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਖਟੁਆ ॥

ਲੋਕ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਸਾਧਨੋਂ ਰੂਪੀ ਉਪਾਵੋਂ ਕੇ ਉਦਮ ਕਰਨੇ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਏਕ ਤੇ ਬਹੁਤ (ਖਟੁਆ) ਖੱਦੀ ਅਰਥਾਤ ਲਾਭ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਖਟ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਬਹੁਤ ਵੇਰ ਬੀਯਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਸਮ ਲਗਾਇ ਤੀਰਥ ਬਹੁ ਕ੍ਰਮਤੇ ਸੁਖਮ ਦੇਹ ਬੰਧਹਿ ਬਹੁ ਜਟੁਆ ॥

ਔਰ ਏਕ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਭਸਮ ਕੇ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਤੀਰਥੋਂ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਤੇ ਹੈਂ ਅੰਧ ਏਕ ਅੰਨ ਕੇ ਤਿਆਗ ਕਰ ਸੁਖਮ ਵੇਹੀ ਕਰ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਐਕ ਏਕ ਸਿਰ ਪਰ ਬਹੁਤ ਬਤੀਆ ਜਟਾਂ ਬਾਧ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸਗਲ ਦੁਖ ਪਾਵਤ ਜਿਓ ਪ੍ਰੇਮ ਬਢਾਇ ਸੂਤ ਕੇ ਹਟੁਆ ॥

ਪੂਜਾ ਚਕ੍ਰ ਕਰਤ ਸੋਮਪਾਕਾ ਅਨਿਕ ਭਾਂਤਿ ਬਾਟਹਿ ਕਰਿ ਬਟੁਆ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੨੦ ॥

ਏਕ ਦੁਰਥਾ ਆਇਕੋਂ ਮੈਂ ਜਾਇ ਕਰਕੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਚੱਕਰ ਆਦੀ ਛਾਪਾ ਲਗਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ (ਸੋਮਪਾਕਾ) ਚੰਦਾਇਣ ਬੂਤ ਵਾ ਚੰਦ੍ਰਮਾ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਭੋਜਨ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਇਤਯਾਦੀ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਰਮੋਂ ਰੂਪ ਬਾਟ ਬਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੀਆ ਬਨਾਵਤਾ ਬਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜੈਸੇ (ਹਟੁਆ) ਟੁਕਾਨਦਾਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਵਧਾਇਕਰ ਅਰ ਦੁਖ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਸੂਤ ਕੇ ਲਛੂ ਬਨਾਵਤਾ ਹੈ ਪਰ ਪਾਵਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਕਸ਼ਟ ਕਰਕੇ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਪੜ੍ਹਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਸਿਧਾਂਤ ਕੇ ਨਹੀਂ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਜੈਸੇ (ਹਟੁਆ) ਬੰਬੋਹਾ ਜੀਵ ਅਪਨੀ ਭਾਰ ਨਿਕਾਸ ਕਰਕੇ ਜਾਲਾ ਰਚ ਕਰ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਫਸ ਕਰਕੇ ਮਰਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਜੀਵ ਅਪਨੇ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਆਪ ਹੀ ਬੰਧਾਇਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹਰੀ ਕੇ ਭਜਨ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਨ ਪੂਰਬੋਕਤ ਸਾਧਨਾ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੀਵ ਅਹੰਮਸ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਾਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਸੇ ਸਰਬ ਦੁਖ ਦੂਰ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ੨੦ ॥ ਇਹ ਬੀਸ ਸਵਯੰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖ ਤੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਨੇ ਸਵਈਯੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਅੰ ਗਿਆਰਾ ਮੈਂ ਭੰਟੇ ਪ੍ਰਤੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਸੁਣਨ ਕਰਕੇ ਵੇਟੋ ਕੇ ਸਰੂਪ ਜੋ ਭੱਟ ਹੈ ਸਤਾਰਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰਾਪ ਨਿਵਿਰਤੀ ਕਾ ਸਮਾ ਜਾਨਕਰ ਪ੍ਰਤੱਖਯ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੁੰਦੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਆਇ ਲੇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕਾ ਸੁਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਭਏ ਅਥ ਪ੍ਰਥਮੋਂ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਸੁਜਸ ਬਿਸਨੂੰ ਜੀ ਸੇ ਮਿਲਤ ਮੰਗਲਾਰਚਣ ਰੂਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਪਹਿਲੇ ਕੇ ੧ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਕ ਮਨਿ ਪੁਰਖੁ ਧਿਆਇ ਬਰ ਦਾਤਾ ॥ ਸੰਤ ਸਹਾਰੁ ਸਦਾ ਬਿਖਿਆਤਾ ॥

ਮਨਕੋ ਇਕਾਗ੍ਰ ਕਰਕੇ ਵਰੋ ਕੇ ਦਾਤਾ ਪੁਰਖ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਸਹਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਸਦਾ (ਬਿਖਿਆਤਾ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ॥

ਤਾਸੁ ਚਰਨ ਲੇ ਰਿਵੈ ਬਸਾਵਉ ॥ ਤਉ ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਗੁਨ ਗਾਵਉ ॥ ੧ ॥
ਜਬ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਲੋਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਾਵਣਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਅਰਥਾਤ ਤਿਨ ਚਰਨੋਂ ਕਾ
ਪਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ (ਤਉ) ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੈਂ ਸਰਬ ਤੇ (ਪਰਮ) ਬੜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਧਨ
ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥

ਗਾਵਉ ਗੁਨ ਪਰਮ ਗੁਰੂ ਸੁਖ ਸਾਗਰ ਦੁਰਤ ਨਿਵਾਰਣ ਸਬਦ ਸਰੇ ॥
ਗਾਵਹਿ ਰੀਝੀਰ ਧੀਰ ਮਤਿ ਸਾਗਰ ਜੋਗੀ ਜੈਗਮ ਪਿਆਨੁ ਪਰੇ ॥
ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਤਿਨ ਪਰਮ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਧਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ (ਦੁਰਤ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ
ਨਿਵਾਰਨ ਹਰੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ ਕਾ (ਸਰੇ) ਸਰੋਵਰ ਹੈ ॥ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਰੀਝੀਰ
ਐ ਧੀਰਜਵਾਨ ਐ ਤੁਧੀ ਕੇ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋਗੀ ਐ ਜੈਗਮ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪੁਰਸ਼ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਿਆਨ ਕੋ
ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਹਿ ਇੰਦ੍ਰਾਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦਿਕ ਆਤਮ ਰਸੁ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਓ ॥
ਪੁਨਾ ਇੰਦ੍ਰਾਦਿਕ ਦੇਵਤਾ ਐ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਆਦੀ ਭਗਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਵਹੁ ਗਾਵਟੇਹਾਰੇ
ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਤਮ ਰਸ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੨ ॥
'ਕਲ' ਨਾਮਾ ਕਵੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਜ ਮੈਂ ਹੀ ਜੋਗ ਵਾ (ਰਾਜੁ) ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਕੋ ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਸ਼੍ਰੋਸ਼ਟ ਜਸ ਮੈਂ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥

ਗਾਵਹਿ ਜਨਕਾਦਿ ਜੁਗਤਿ ਜੋਗੇਸੁਰ ਹਰਿ ਰਸਪੂਰਨ ਸਰਬਕਲਾ ॥
ਪੁਨਾ ਜਨਕ ਆਦਿਕ ਰਾਜ ਰਿਖੀ ਐ ਜੋਗ ਮੈਂ (ਜੁਗਤਿ) ਜੁਕੇ ਹੁਏ ਜੋ ਜੋਗੀਓਂ ਕੋ ਈਸਰ ਹੈਂ ਜੋ ਭੀ ਸਰਬ ਕਲਾ ਮੈਂ
ਪੂਰਨ ਹਰੀ ਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਰਸ ਕੋ ਪੂਰਬਕ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵਹਿ ਸਨਕਾਦਿ ਸਾਧ ਸਿਪਾਦਿਕ ਮੁਨਿ ਜਨ ਗਾਵਹਿ ਅਛਲ ਛਲਾ ॥
ਔਰ ਸਨਕਾਦਿਕ ਪੁਨਾ (ਸਾਧ) ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਵਾ ਸਿੰਤ ਸਿਧੋਂ ਤੋ ਆਦਿ ਲੋਕਰ ਮੁਨੀ ਜਨ ਸਭੀ ਜੋ ਛਲਦੇ ਤੇ ਰਹਿਤ
ਹਰੀ ਹੈ ਐ ਜਿਸਕੀ ਮਾਯਾ ਨੇ ਸਭਕੋ ਛਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਧੋਨੁ ਅਟਲ ਮੰਡਲ ਵੈ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਰਸੁ ਜਾਣਿਓ ॥
ਪੁਨਾ ਧੋਨੁ ਰਿਖੀ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਪ੍ਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ (ਰਸੁ) ਅਨੰਦ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥ (ਵੈ) ਵਹੁ ਅਟਲ
ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਧੂ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੩ ॥
'ਕਲ' ਨਾਮਾ ਕਵੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਜ ਮੈਂ ਹੀ ਜੋਗ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਕਾ ਸੁਜਸ ਗਾਵੇ॥੩॥

ਗਾਵਹਿ ਕਪਿਲਾਦਿ ਆਦਿ ਜੋਗੇਸੁਰ ਅਪਰੰਪਰ ਅਵਤਾਰ ਵਰੇ ॥
(ਅਪਰੰ) ਐ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਤੇ (ਪਰ) ਪਰਾ ਰੂਪ ਜੋ (ਵਰੇ) ਸ਼੍ਰੋਸ਼ਟ ਪ੍ਰੇਮੇਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਕਪਲ ਜੀ ਸਰਬ
ਜੋਗੇਸੁਰੋਂ ਕੀ ਆਦਿ ਹੈ ਜੋ ਤਿਨ ਸੇ ਆਦਿ ਸੇ ਲੋਕਰ ਸਦਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੈ ਜਮਦਗਨਿ ਪਰਸਰਾਮੇਸੁਰ ਕਰ ਕੁਠਾਰੁ ਰਾਧੁ ਤੇਜੁ ਹਰਿਓ ॥
ਔਰ ਜਮਦਗਨ ਰਿਖੀ ਪੁਨਾ ਪਰਸਰਾਮ ਜੋ ਈਸੁਰ ਕਾ ਅੰਸਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈ ਜੋ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਜਿਸਕੇ ਹਾਥ ਸੇ ਰਾਧਵੰਸੀ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਨੇ ਸਹਤ ਤੇਜ ਕੇ (ਕੁਠਾਰੁ) ਕੁਹਾਵਾ ਖੋਸ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਉਧੈ ਅਕੂਰੁ ਬਿਦਰੁ ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਸਰਬਾਤਮੁ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਓ ॥
ਪੁਨਾ ਉਪਦ੍ਰ ਜੀ ਐ ਅਕੂਰ ਜੀ ਬਿਦਰ ਜੀ ਆਦਿਕ ਸਰਬ ਹੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਮੈਂ
ਅਪਣਾ ਆਪ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੪ ॥
ਪੂਰਬ ਉਕਤ ਅਰਥ ਜਾਣ ਲੈਣਾ ॥ ੪ ॥

ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਬਰਨ ਚਾਰਿ ਖਟ ਦਰਸਨ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਸਿਮਰੰਬਿ ਗੁਨਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਚਾਰੋਂ ਵਰਣ ਐ ਖਟ ਦਰਸਨ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਐ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿਕ ਈਸੁਰ ਬ੍ਰਾਹਮਰਥ ਭੀ
ਤਿਨਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਾਵੈ ਗੁਣਸੇਸੁ ਸਹਸ ਜਿਹਥਾ ਰਸ ਆਦਿ ਅੰਤਿ ਲਿਵ ਲਾਗਿ ਪੁਨਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸੋਸਨਾਗ (ਸਹਸ) ਹਜਾਰ ਜਿਹਵਾ ਕਰ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਐ ਆਇ ਸੇ ਲੋਕਰ ਅੰਤ ਪ੍ਰਯੰਤ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ ਧੁਨੀ ਮੈਂ ਭਜਾ ਜੋ (ਰਸ) ਅਨੰਦ ਤਿਸਮੈਂ (ਲਿਵ) ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗਾਵੈ ਗੁਣ ਮਹਾਦੇਉ ਬੈਰਾਗੀ ਜਿਨਿ ਪਿਆਨ ਨਿਰੰਤਰਿ ਜਾਣਿਓ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਮਹਾਦੇਉ) ਸਿਵਜੀ ਜੋ ਵਈਰਾਗਵਾਨ ਹੈ ਵਾ ਰਾਮਾਨੰਦ ਜੀ ਆਈ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਪਿਆਨ ਵਿਖੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਕਥਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਗਾਵਉ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੫ ॥

‘ਕਲ’ ਨਾਮਾ ਕਵੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਸੁਜਸ ਕੋ ਮੈਂ ਭੀ ਗਾਵਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਰਾਜ ਐ ਜੋਗ ਏਕ ਰਸ (ਮਾਣਿਆ) ਭੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਮਾਣਿਓ ਬਸਿਓ ਨਿਰਵੈਰੁ ਰਿਦੰਤਰਿ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕੋ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ਐ ਜਿਨਕੋ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰ ਭਾਵ ਵਸਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਪਰ ਕਿਰਪਾਲੂ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਸਿਸਤਿ ਸਗਲ ਉਧਰੀ ਨਾਮਿ ਲੇ ਤਰਿਓ ਨਿਰੰਤਰਿ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿਸਟੀ ਉਧਾਰੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਨੋਂ ਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੋਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਸਨਕਾਦਿ ਆਦਿ ਜਨਕਾਦਿ ਜੁਗਹ ਲਗਿ ॥

ਸਨਕਾਦਿਕ ਆਦੀ ਰਿਖੀ ਜਨਕ ਆਦੀ ਰਾਜਾ ਭੀ ਜੁਗੋਂ ਪ੍ਰਯੰਤ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਧੰਨਿ ਜਨਮੁ ਸਕਯਥੁ ਭਲੋ ਜਗਿ ॥

ਤਿਨ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਧੰਨਭਯਾ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਤਮ ਅਵਤਾਰ ਜਗਤ ਮੈਂ ਸਕਾਰਥ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਪਾਤਾਲ ਪੁਰੀ ਜੈਕਾਰ ਧੁਨਿ ਕਥਿ ਜਨ ਕਲ ਵਖਾਣਿਓ ॥

ਪਾਤਾਲ ਆਦੀ ਸਰਬ ਪੁਰੀਓ ਮੈਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਜੈਕਾਰ ਕੀ ਧੁਨੀ ਕਾ ਸਬਦ ਹੋਇ ਰਹਾ ਹੈ ॥

‘ਕਲ’ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਐਸੇ ਕਵੀ ਜਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਵਖਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ। ਭਾਤੋ ਅਬ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇਹੇ।

ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿਕ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਤੈ ਮਾਣਿਓ ॥ ੬ ॥

ਹੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰਾਜ ਜੋਗ ਏਕਤ੍ਵ ਤੈਨੇ ਹੀ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਤਜੁਗਿ ਤੈ ਮਾਣਿਓ ਛਲਿਓ ਬਲਿ ਬਾਵਨ ਭਾਇਓ ॥

ਸਤਿਜੁਗ ਕੇ ਬੀਰ ਤੈਨੇ ਐਸੇ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ਜੋ ਬਲਿਰਾਜਾ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਹੇਤ ਛਲ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਬਾਵਨ ਅਵਤਾਰ ਤੁਝਕੇ ਭਾਵਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਵਾ ਬਾਵਨ ਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਤ੍ਵੇਤੈ ਤੈ ਮਾਣਿਓ ਰਾਮੁ ਰਾਧਵੈਸੁ ਕਹਾਇਓ ॥

ਦੁਆਪੁਰਿ ਕ੍ਰਿਸਨ ਮੁਰਾਰਿ ਕੰਸੁ ਕਿਰਤਾਰਥੁ ਕੀਓ ॥

ਤ੍ਵੇਤੈ ਕੇ ਤੈਨੇ ਐਸੇ (ਮਾਣਿਓ) ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਰਥੁ ਕੀ ਬੈਸ ਮੈਂ ਰਾਮ ਰੂਪ ਕਹਾਯਾ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਦੁਆਪਰ ਮੈਂ ਮੁਰਾਰੀ ਕ੍ਰਿਸਨ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰ ਕੰਸ ਕੋ ਮਾਰ ਕਰ (ਕ੍ਰਿਤਾਰਥੁ) ਕਲਯਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਉਗ੍ਰਸੈਨ ਕਉ ਰਾਜੁ ਅਭੈ ਭਗਤਪ ਜਨ ਦੀਓ ॥

ਉਗ੍ਰਸੈਨ ਕੋ ਰਾਜ ਦੇਕਰ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਜਨੋਂ ਕੋ ਅਭੈ ਦਾਨ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਕਲਿਜੁਗਿ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰੁ ਅੰਗਦੁ ਅਮਰੁ ਕਹਾਇਓ ॥

ਸੋਈ ਅਬ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਤਿਨ ਤੀਨੋਂ ਜੁਗੋਂ ਕੇ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਸਮਾਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਕਰ ਐਸੇ ਨਾਮੋਂ ਕੋ ਕਹਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਜੁ ਅਬਿਚਲੁ ਅਟਲੁ ਆਦਿ ਪੁਰਖਿ ਫੁਰਮਾਇਓ ॥ ੭ ॥

ਭਾਤੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਸਦਾ ਅਟਲ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਐ ਆਪਕਾ ਰਾਜ ਭੀ ਅਬਚਲ ਹੈ ਆਪਕੋ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੇ ਕਾ ਹੁਕਮ ਆਦਿਪੁਰਖ ਨੇ ਫੁਰਮਾਯਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਰਵਿਦਾਸੁ ਭਗਤੁ ਜੈ ਦੇਵ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ॥

ਭਾਤੇ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਰਵਿਦਾਸ ਭਗਤ ਐ ਜੈ ਦੇਵ ਜੀ ਐ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਭੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਭਗਤੁ ਕਬੀਰੁ ਸਦਾ ਗਾਵਹਿ ਸਮਲੋਚਨ ॥

ਪੁਨਾ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਐ ਭਗਤ ਕਬੀਰ ਜੀ ਸਮਾਇਸਦੀ ਕਰਕੇ ਭਾਵਸਰਥ ਮੈਂ ਵਿਆਪਕ ਜਾਨਕਰ ਤੁਝਕੇ ਸਦਾ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਗਤੁ ਬੇਇ ਗੁਣ ਰਵੈ ਸਹਜਿ ਆਤਮ ਰੰਗੁ ਮਾਣੈ ॥

ਬੇਈ ਭਗਤਿ ਜੀ ਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਰਵੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੁਤੇ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਕੋ (ਮਾਣੈ) ਭੋਗਤਹੋਂ ॥

ਜੋਗ ਧਿਆਨਿ ਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਭ ਅਵਰੁ ਨ ਜਾਣੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਜੋਗ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਪ੍ਰਭ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁਖਦੇਉ ਪਰੀਖਤੁ ਗੁਣ ਰਵੈ ਗੋਤਮ ਰਿਖਿ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥

ਪੁਨਾ ਸੁਖਦੇਵ ਜੀ ਐ ਪਰੀਖਤ ਆਈ ਡੇਰੇ ਗਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਗੋਤਮ ਰਿਖੀ ਨੇ ਭੀ ਤੇਰੇ ਹੀ ਜਸ ਕੋ ਗਾਯਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਨਿਤ ਨਵਤਨੁ ਜਾਗਿ ਛਾਇਓ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕਾ ਨਵੀਨ ਜਸ ਨਿਤੋਪ੍ਰੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਛਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਪਾਯਾਲਿ ਭਗਤ ਨਾਗਾਇ ਭੁਯੰਗਮ ॥

ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਪਾਤਾਲ ਮੈਂ ਭਗਤ ਜੋ ਸੋਸਨਾਗ ਆਈ (ਭੁਯੰਗਮ) ਸਰਪ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰਪ ਆਇ ਜਾਤੀ ਕਾ ਭੇਦ ਹੈ ॥

ਮਹਾਦੇਉ ਗੁਣ ਰਵੈ ਸਦਾ ਜੋਗੀ ਜਤਿ ਜੰਗਮ ॥

ਮਹਾਦੇਵ ਜੀ ਸੇ ਆਇ ਲੇ ਕਰਕੇ ਜੋਗੀ ਔਰ ਜਤ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਜੰਗਮ ਆਈ ਸਭੀ ਤੇਰੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਸਦਾ (ਰਵੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਮੁਨਿ ਬਾਸੁ ਜਿਨਿ ਬੇਦ ਬਾਕਰਨੁ ਬੀਚਾਰਿਅ ॥

ਪੁਨਾ ਮੁਨੀ ਵਿਆਸ ਦੇਵ ਜੀ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਚਾਰੋਂ ਬਦੋਂ ਐ ਨੇ ਵਿਆਕਰਨੋਂ ਕੋ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ

ਵਾ ਜਿਸਨੇ ਵੇਦ ਕਾ ਵਿਆਕਰਨ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਜਿਨਿ ਹੁਕਮਿ ਸਭ ਸ੍ਰਿਸਟਿ ਸਵਾਰੀਅ ॥

ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਰਚਿਆ ਹੈ ॥

ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਖੰਡ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਸਮ ਜਾਣਿਓ ॥

ਖੰਡਾਂ ਆਦਾ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ ਜੋ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਜਿਨ ਜਤਿਗੁਣੋਂ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਸਰਗੁਣ ਐ ਨਿਰਗੁਣ ਰੂਪ ਸਮ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਜਪੁ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਸਹਜੁ ਜੋਗੁ ਜਿਨਿ ਮਾਣਿਓ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸੁਜਸ ਕੋ (ਜਪੁ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੁੰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਮਾਣਿਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਨਵਨਾਥ ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਸਾਹਿ ਸਮਾਇਓ ॥

ਨੇ ਨਾਥ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਧੰਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਸਦਾ ਸਚ ਸਤ੍ਰੁਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਮਾਧਾਤਾ ਗੁਣ ਰਵੈ ਜੇਨ ਚਕ੍ਰਵੈ ਕਹਾਇਓ ॥

ਮਾਨਧਾਤਾ ਰਾਜਾ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪਕੇ ਚਕ੍ਰਵਰਤੀ ਕਹਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵੈ ਬਲਿਰਾਉ ਸਪਤ ਪਾਤਾਲਿ ਬਸੰਤੋ ॥

ਪੁਨਾ ਬਲਿ ਰਾਜਾ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ਜੋ ਵਾਣੀ ਕਰਮ ਜਮੀਨ ਦੇਣੇ ਕੀ (ਸਪਤ) ਪ੍ਰਤੰਗਨਾ ਕਰਕੇ ਪਤਾਲ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਭਰਥਰਿ ਗੁਣ ਉਚਰੈ ਸਦਾ ਗੁਰੁ ਸੀਗ ਰਹਿੰਤੋ ॥

ਪੁਨਾ ਭਰਥਰੀ ਭੀ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਦਾ ਅਪਨੇ ਗੁਰ ਗੋਰਥ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਰਬਾ ਪਰੁਰਉ ਅੰਗਰੈ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਜਸੁ ਗਾਇਓ ॥

(ਦੁਰਬਾ) ਦੁਰਥਾਸਾ ਐ (ਪਰੁਰਉ) ਪਰੁਰਵਾ ਰਾਜਾ ਪੁਨਾ ਅੰਗਰਾ ਰਿਖੀ ਇਨ ਪੁਰਬੋਕਤ ਸਭ ਨੇ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਗਾਯਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਬਿ ਕਲ ਸੁਜਸੁ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਘਟਿ ਘਟਿ ਸਹਜਿ ਸਮਾਇਓ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ (ਸੁ) ਸ੍ਰਿਸਟ ਜਸ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ

ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪਤਾ ਕਰਕੇ (ਸਹਜ) ਸਮਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਦੂਜੇ ਕੇ ੨ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਬ ਸੋਈ ਵੇਦ ਭੱਟੇ ਕੇ ਰੂਪ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਦੂਸਰੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਜੀ ਕਾ ਸੁਜਸੁ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਪੈਨੁ ਕਰਤਾ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾਰੁ ਕਰਣ ਸਮਰਥੈ ॥

ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਕਾਰਣ ਜੋ ਮਹਤਤ ਆਈ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਰਤਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਾ ਤਿਨ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਈਸਰੋਂ ਕੇ ਕਰਨ ਕੇ ਸਮਰਥ ਸੋਈ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਪੈਨੁ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੈਨੁ ਨਾਨਕੁ ਮਸਤਕਿ ਤੁਮ ਧਰਿਓ ਜਿਨਿ ਹਥੇ ॥

ਸੇ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪੈਨਿਤਾ ਜੋਗ ਭਏਹੋ ਜਿਨੇ ਨੇ ਤੁਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਹਥ ਧਾਰਨ ਕੀਆਹੈ ॥

ਤ ਧਰਿਓ ਮਸਤਕਿ ਹਥੁ ਸਹਜਿ ॥

ਅਮਿਉ ਵਣਉ ਫਜਿਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਮੁਨਿ ਬੋਹਿਯ ਅਗਾਜਿ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਨੇ ਜਬ ਤੁਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਹਥ ਧਰਿਆ ਤਬ ਸਹਜੇਹੀ ਉਪਦੇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ (ਤੁਨਉ) ਬਰਸਾਵਣਾ ਕੀਆ ਆਪ ਸੇ (ਭਜ) ਸੋਭਤੇ ਭਏ ਹੋ ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਤੇ (ਸੁਰਿ) ਦੋਵਤੇ (ਨਰ) ਮਨੁਖ ਐ ਮੁਨੀ ਜੋ (ਗਣ) ਸਮੁਹ ਜੋ ਸੇ ਸਭੀ (ਅਗਾਜਿ) ਪ੍ਰਗਟ ਜਸ ਰੂਪ (ਬੋਹਿਯ) ਸੁਗੰਧੀ ਵਾ ਗੋਰਵਣਾ ਸੰਸਕ੍ਰਿਤ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਮਾਰਿਓ ਕੰਟਕੁ ਕਾਲੁ ਗਰਨਿ ॥ ਧਾਵਤੁ ਲੀਓ ਬਰਜਿ ਪੰਚ ਭੂਤ ਏਕ ਘਰਿ ਰਾਖਿਲੇ ਸਮਾਜਿ ॥

ਕਾਲ ਰੂਪੀ (ਕੰਟਕੁ) ਦੁਖਦਾਇਕ ਸਤ੍ਰੁ ਕੇ ਤੁਮਨੇ ਗਰਜ ਕਰਕੇ ਮਾਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅੰ ਮਨ ਕੇ ਸੰਕਲਪੋਂ ਮੈਂ ਧਾਵਣੇ ਸੇ ਬਰਜ ਲੀਆਹੈ ਔਰ ਕਾਮਾਈ ਪੰਚਭੂਤੋਂ ਜੋ (ਸਮਾਜਿ) ਸੇ ਅਜ-ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਅਜੀਤ ਬੇ ਤਿਨਕੇ ਏਕ ਰਿਦੋ ਘਰ ਮੈਂ ਰਾਖ ਲੀਆ ਭਾਵ ਰੋਕ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਗੁ ਜੀਤਉ ਗੁਰਦੁਆਰਿ ਖੇਲਹਿ ਸਮਤ ਸਾਰਿ ਰਬੁ ਉਨਮਨਿ ਲਿਵ ਰਾਖਿ ਨਿਰੰਕਾਰਿ ॥

ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਉਪਦੇਸ ਲੇਕਰ ਜਗਤ ਕੇ ਤੁਮਨੇ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਸਮਤਾ ਰੂਪੀ (ਸਾਰ) ਬਾਜੀ ਖੇਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ (ਉਨਮਨਿ) ਤੁਰੀਆ ਸਰੂਪ ਨਿਰੰਕਾਰ ਮੈਂ ਮਨ ਕੀ ਖ੍ਰਿਤੀ ਰੂਪ (ਰਬੁ) ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਾਹ ਆਪਨੇ ਰਾਖਿਆ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤੁ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਗਾਰਿ ॥੧॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਸਹਾਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੁਗਾਰੀ ਰੂਪ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ (ਪਰਸ) ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸਪਤ ਦੀਪੋਂਕੇ ਬੀਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਏ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਮਨ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਕੇ ਕਹੁ ਭਾਵ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥ ੧ ॥

ਜਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਪਾਰ ਕਾਲੁਖ ਖਨਿ ਉਤਾਰ ਤਿਮਰ ਅਗਾਨ ਜਾਹਿ ਦਰਸ ਦੁਆਰ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਧਾਰਾ ਵਤ ਹੈਂ ਸੋ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਕਾਲੁਖ ਕੋ (ਖਨਿ) ਉਖੇੜ ਕਰ ਉਤਾਰ ਦੇਤੀ ਹੈਂ ਐ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਵਾਰੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਤਿਮਰ) ਅੰਧਾਰਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਰਿਤ ਸੁਖੀ ਹੋਜਾਤਾਹੈ ॥

ਓਇ ਜੁ ਸੇਵਹਿ ਸਬਦੁ ਸਾਰੁ ਗਾਖੜੀ ਬਿਖਮ ਕਾਰ ਤੇ ਨਰ ਭਵ ਉਤਾਰਿ ਕੀਏ ਨਿਰਭਾਰ ॥

ਓਹ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਸਿਖ (ਸਾਰ) ਸ੍ਰੋਸ਼ਟ ਸਬਦ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਐ ਅਤੀ (ਬਿਖਮ) ਕਠਨ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੇ ਪੁਰਸ ਆਪਨੇ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਭਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਜੋ ਪਾਰ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਹਜ ਸਾਰਿ ਜਾਗੀਲੇ ਗੁਰ ਬੀਚਾਰਿ ਨਿਮਰੀ ਭੂਤ ਸਦੀਵ ਪਰਮ ਪਿਆਰਿ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਆਪ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤ ਸਹਿਜੇ ਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੀ ਰੂਪੀ ਵੀਚਾਰ ਮੈਂ ਜਾਗੀ ਹੈ ਐ ਸਦਾ ਨਿਮੀਭੂਤ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਨਿਮ੍ਰਤਾ ਧਾਰ ਕਰ ਸਰਬ ਤੇ (ਪਰਮ) ਭਾਵ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਸੂਰ ਹੋ ਤਿਸਮੈਂ ਆਪ ਕਾ ਪਿਆਰ ਹੈ ॥

ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤੁ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਗਾਰਿ ॥ ੨ ॥

ਭੈ ਭਉ ਦ੍ਰਿੜਿਓ ਨਾਮੁ ਅਪਾਰੁ ॥ ਬਿਮਲ ਜਾਨੁ ਬਿਥਾਰੁ

ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸੁਜਨ ਜੀਆ ਕੋ ਅਪਾਰੁ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਤੋਂ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸਕਾ (ਬਿਮਲ) ਨਿਰਮਲ ਬਿਸਥਾਰ ਹੈ ਐ ਸਾਸਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਐ ਸਿਧ ਪੁਨਾ (ਸੁਜਨ) ਸਰੋਸਤ ਜਨ ਆਈ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਆਸਰਾ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਤਾ ਜਨਿਕ ਰਾਜਾ ਅਉਤਾਰੁ ਸਬਦੁ ਸੰਸਾਰਿ ਸਾਰੁ ਰਹਿ ਜਗਤੁ ਜਲ ਪਦਮ ਬੀਚਾਰ ॥

ਸਰਬ ਕਾ (ਜਨਕ) ਪਿਤਾ ਐ ਸਰਬ ਕਾ ਜੋ ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਹੈ ਤੂੰ ਤੇ ਤਿਸਕਾ ਅਵਤਾਰ ਹੈਂ ਐ ਇਸ ਸੰਸਾਰ

ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਸਬਦ ਹੀ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਪੁਨਾ ਬੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਮੈਂ ਐਸੇ ਨਿਰਲੇਪ ਰਹਿਣੇ ਹੋ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕੇ ਬੀਰ
ਕਮਲ ਪੜ੍ਹ ਅਲੇਪ ਰਹਿਣਾ ਹੈ ॥

ਕਲਿਪਤਰੁ ਰੋਗ ਬਿਦਾਰੁ ਸੰਸਾਰ ਤਾਪ ਨਿਵਾਰੁ ਆਤਮਾ ਤ੍ਰਿਬਿਪਿ ਤੇਰੈ ਏਕ ਲਿਵਤਾਰ ॥
ਕਲਪ ਬ੍ਰਿਛ ਹੋਕਰ ਕਾਮਨਾ ਕੇ ਪੂਰਨ ਕਰਕੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰੋਗ ਕੇ (ਬਿਦਾਰ) ਨਸਦ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਤਾਪ
ਕੋ ਨਿਵਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਜੀਵੇਂ ਕਾ ਮਨ ਤੋਂ ਸਤੋਂ ਰਜੇ ਤਮੇ ਆਈ ਤ੍ਰਿਗੁਣ ਆਤਮਕ ਹੈ ਔ ਤੇਰੇ ਮਨ ਮੈਂ ਏਕ
ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੀ ਲਿਵ ਤੇਲ ਧਾਰਾਂ ਵਤ ਲਾਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥ ਵਾ ਤ੍ਰਿਬਿਪਿ ਆਤਮਾ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸ਼ਨ ਸਿਵਜੀ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ
ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰੇ ਮਤ ਮੈਂ ਏਕ ਸਰੂਪ ਹੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਤੇਲ ਧਾਰ ਵਤ ਅਖੰਡ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ॥
ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੩ ॥
ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕੀਏ ਸਮ ਈਹਾਂ ਜਾਨਣਾ ॥ ੩ ॥

ਤੈ ਤਾ ਹਦਰਥਿ ਪਾਇਓ ਮਾਨੁ ਸੇਵਿਆ ਗੁਰੁ ਪਰਵਾਨੁ
ਸਾਪਿ ਅਜਗਰੁ ਜਿਨਿ ਕੀਆ ਉਨਮਾਨੁ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੁਮਨੇ ਤੋਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਹਦਰਥਿ) ਬਭਿਓਂ ਤੇ ਮਾਨ ਪਾਯਾ ਹੈ
ਕਿਉਂਕਿ (ਪਰਵਾਨੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਤੁਮਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਉਨਮਾਨੁ) ਵੀਚਾਰ
ਕਰਕੇ ਹੋਕਾਰ ਰੂਪੀ (ਅਜਗਰੁ) ਭਾਰੀ ਸਰਪ ਕੋ ਤੁਮਨੇ ਆਪਨੇ (ਸਾਪਿ) ਵਸੀ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਹਰਿ ਹਰਿ ਵਰਸ ਸਮਾਨ ਆਤਮਾਵੰਤ ਗਿਆਨ ਜਾਣੀਅ ਅਕਲ ਗਤਿ ਗੁਰੁ ਪਰਵਾਨ ॥
ਤਾਂਤੇ (ਹਰਿ ਹਰਿ) ਬ੍ਰਹਮ ਵਿਸ਼ਨ ਸ਼ਿਵ ਆਦੀ ਈਸਰੋਂ ਕੇ ਸਮਾਨ ਹੀ ਆਪਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਕਾ (ਆਤਮਾ)
ਮਨ ਗਿਆਨਵੰਤ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ (ਅਕਲ) ਕਲਪਨਾ ਸੇ ਅਰਥਾਤ ਭੁਰਨੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ (ਗਤਿ)
ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਆਪਨੇ ਗੁਰ ਆਗਯਾ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥
ਜਾਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਅਚਲ ਠਾਣ ਬਿਮਲ ਬੁਪਿ ਸੁਥਾਨ ਪਹਿਰਿ ਸੀਲ ਸਨਾਹੁ ਸਕਤਿ ਬਿਦਾਰਿ ॥
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਜਿਸ ਆਪਕੀ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਅਚਲ ਅਸਥਾਨ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਔ ਨਿਰਮਲ ਬੁਧੀ ਹੈ
ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਸ਼੍ਰੇਸ਼੍ਠ ਅਸਥਾਨ ਮੇਂ (ਸੀਲ) ਸਾਤੀ ਰੂਪੀ (ਸਨਾਹੁ) ਸੰਜੋਧਿ ਪੈਰ ਕਰਕੇ (ਸਕਤੀ)
ਮਾਯਾ ਕੇ ਬਲ ਕੋ (ਬਿਦਾਰਿ) ਨਸਦ ਕੀਆ ਹੈ ॥
ਕਹੁ ਕੀਰਤਿ ਕਲ ਸਹਾਰ ਸਪਤ ਦੀਪ ਮਝਾਰ ਲਹਣਾ ਜਗਤ੍ਰ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿ ਮੁਰਾਰਿ ॥ ੪ ॥
ਅਰਥ ਪੂਰਬਸਮ ॥ ੪ ॥

ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਧਰਤ ਤਮ ਹਰਨ ਵਹਨ ਅਘ ਪਾਪ ਪ੍ਰਨਾਸਨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਕਿਰਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤਿਸਕਾ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਤਮ)
ਅੰਧੇਰਾ ਹਰ ਕਰਕੇ ਭਾਰੀ ਅਘੋਂ ਕੋ ਦਬਾਧ ਕਰਤੇ ਔਰ ਸਮਾਨ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਤੀ ਸਹਜੇ ਹੀ (ਪ੍ਰ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼
ਕਰਕੇ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਸਬਦ ਸੂਰ ਬਲਵੰਤ ਕਾਮ ਅਰੁ ਕ੍ਰੋਧ ਬਿਨਾਸਨ ॥

ਸਬਦ ਰੂਪੀ ਅਮੋਘ ਆਧੁਧ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰ ਬਲਵੰਤ ਸੂਰਮੇ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ
ਕਾਮ ਅੰ ਕ੍ਰੋਧ ਨਸਦ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਲੋਭ ਮੋਹ ਵਸਿ ਕਰਣ ਸਰਣ ਜਾਚਿਕ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਣ ॥

ਪੁਨਾ ਲੋਭ ਔ ਮੋਹਿ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਵਸ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਹੋ ਔਰ ਮੋਖ ਕੇ (ਜਾਚਿਕ) ਭਿਖੂ ਅਰਥਾਤ ਮਾਂਗਨੇਹਾਰ ਜੋ
ਜਗਜਾਸੂ ਹੋ ਸਰਣ ਆਏ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲਣਾ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥

ਆਤਮ ਰਤ ਸੰਗ੍ਰਹਣ ਕਹਣ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ ਢਾਲਣ ॥

ਔ ਆਪਨੇ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਰਤੀ) ਪ੍ਰੀਤੀ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਸ਼ ਸੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਆਪਕਾ (ਕਹਣ) ਕਥਨ
ਕੀ ਜੋ (ਢਾਲਣ) ਰੀਤੀ ਹੈ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਔ (ਕਲ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਲ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਲਕੁ ਸਤਿ ਲਾਰੀ ਸੇ ਪੈ ਤਰੈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਜੋ ਆਪਕੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ (ਕਲ) ਸੁੰਦਰ ਤਿਲਕ
ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੋ (ਸਤਿ) ਨਿਰਦੇ ਕਰਕੇ ਆਪਕੇ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਹੋਂ ਸੋ (ਪੈ) ਬਹੁਕੇ ਤਰੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਜਗਤ ਫਿਰਣ ਸੀਹ ਅੰਗਰਉ ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਲਹਣਾ ਕਰੈ ॥ ੫ ॥

ਹੇ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰੂ (ਫਿਰਣ) ਫੇਰੂ ਜੀ ਕੋ (ਸੀਹ) ਪੁਤ੍ਰ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ (ਅੰਗਰਉ) ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ

ਹੋਕਰ (ਰਾਜ) ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਕਰਤੇ ਹੋ ॥ ੫ ॥

ਸਦਾ ਅਕਲ ਲਿਵ ਰਹੈ ਕਰਨ ਸਿਉ ਇਛਾ ਚਾਰਹ ॥

ਆਪਕੀ (ਲਿਵ) ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਦਾ (ਅਕਲ) ਕਲਪਨਾ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਔਰ ਅਪਨੀ ਇਛਾ ਅਨੁਸਾਰ (ਕਰਨ) ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਬਿਚਾਰਵਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਅਪਨੇ ਇੰਦ੍ਰੇ ਦਮਨ ਕੀਏ ਹੋ ॥

ਦੁਸ ਸਪੂਰ ਜਿਉ ਨਿਵੈ ਖਵੈ ਕਸੁ ਬਿਮਲ ਬੀਚਾਰਹ ॥

ਜੇਸੇ ਬ੍ਰਿਛ ਫਲੋਂ ਸਾਥ ਪੂਰਨ ਹੂਆ ਨਿਵਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਆਪ ਸਰਬ ਸਾਮਰਥ ਹੋਕਰ ਨਿਮਰਤਾ ਸੰਯੁਗਤ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਰਾਜਨਾ ਰੂਪੀ (ਕਸੁ) ਕਸੌਤੀ (ਖਵੈ) ਸਹਾਰ ਕਰ ਨਿਰਮਲ ਵੀਚਾਰਵਾਨ ਭਏ ਹੋ ॥

ਇਹੈ ਤਤੁ ਜਾਣਿਓ ਸਰਬਗਤਿ ਅਲਖੁ ਬਿਛਾਣੀ ॥

ਜੇ ਅਲਖ ਔ (ਬਿਛਾਣੀ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਚੇਤਨ ਸਰਬ ਮੈ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਹੈ (ਇਹੈ) ਇਸਕੋ ਆਪਨੇ (ਤਤ) ਸਾਰ ਰੂਪ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਸਹਜਿ ਭਾਇ ਸੰਚਿਓ ਕਿਰਣਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਲ ਬਾਣੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਰੂਪੀ ਬੰਦੂਆ ਕੀ ਬਾਣੀ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣੋਂ ਦੁਆਰੇ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਾਡੀ ਭਾਵ ਰੂਪੀ ਸੁੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੰਚਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਆਪ ਬੰਦੂਆ ਰੂਪ ਕੀ ਸਰਣ ਆਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵਕ ਬਾਣੀ ਰੂਪੀ ਕਿਰਣੋਂ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਕਲ) ਸੁੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਿੰਚਿਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਗਮਿ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਤੈ ਪਾਇਓ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਗ੍ਰਾਹਜਿ ਲਯੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਗੰਮਤਾ ਦੇਵੇ ਦੁਆਰੇ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਸੇ ਤੁਮਨੇ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਨਿਸਚਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਗ੍ਰਾਹਜਿ) ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਪਰਸਿਓ ਕਲੁ ਸ ਮੁਲਵੈ ਜਨ ਦਰਸਨੁ ਲਹਣੇ ਭਯੋ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰੇ ਮੈ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੇ (ਸ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ (ਮੁਲਵੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਕੋ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਲਹਣਾ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਹਰੀ (ਪਰਸਿਓ) ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਮਨਿ ਬਿਸਾਸੁ ਪਾਇਓ ਗਹਰਿ ਗੁਹੁ ਦਰਬਿ ਦੀਓ ॥

ਹੋ ਸਤਿਗੁਰੇ ਆਪਨੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਬਿਸਾਸੁ) ਨਿਸਚਾ ਪਾਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ (ਗਹਰਿ) ਭੂੰਘਾ ਅਰਥਾਤ ਅਥਾਹ ਸਰੂਪ ਕੇ (ਦਰਬਿ) ਬਡੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਆਪਕੇ (ਗੁਹੁ) ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗਰਲ ਨਾਸੁ ਤਨਿ ਨਠਯੋ ਅਮਿਉ ਅੰਤਰ ਗਤਿ ਪੀਓ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਵਿਸੇ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਜੋਹਰ ਬਾ ਸੇ ਆਪਕੇ ਤਨ ਤੋ ਤੋੜ ਗਯਾ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਦੇ ਅੰਦਰ ਮੈਂ ਜੋ (ਗਤਿ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਰੂਪ ਆਤਮਾ ਅੰਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪਨੇ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਰਵਿ ਬਿਗਾਸੁ ਜਾਗਿਓ ਅਲਖਿ ਕਲ ਧਰੀ ਨਿਰੰਤਰਿ ॥

ਜਿਸ ਅਲਖ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਰਬ ਜੁਗੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਆਪਨੀ (ਕਲ) ਸਤਾ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈ ਜਾਗਿਆ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਗਟ ਹੂਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਹਜ ਸਮਾਪਿ ਰਵਿਓ ਸਾਮਾਨਿ ਜੁਗੰਤਰਿ ॥

ਜੋ ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਸਮਾਨ ਹੋਕਰ ਨਿਰੰਤਰ (ਰਵਿਓ) ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੀ ਸਹਜੇ ਹੀ ਸਮਾਪੀ ਲਗੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਉਦਾਰਉ ਚਿਤਦਾਰਿਦ ਹਰਨ ਪਿਖੰਤਿਹ ਕਲਮਲ ਤ੍ਰਸਨ ॥

ਉਦਾਰ ਚਿਤ ਦਰਿਦ ਕੇ ਹਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕੇ (ਪਿਖੰਤਿਹ) ਦੇਖਣ ਕਰਕੇ (ਕਲਮਲ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਸਮੂਹ (ਤ੍ਰਸਨ) ਭੈ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਸਦ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਦਰੰਗਿ ਸਹਜਿ ਕਲੁ ਉਚਰੈ ਜਸੁ ਜਪਉ ਲਹਣੇ ਰਸਨ ॥ ੭ ॥

ਸੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਜਸ ਕੇ (ਸਦਰੰਗਿ) ਸਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥੭॥

ਨਾਮੁ ਅਵਖਪੁ ਨਾਮੁ ਆਪਾਰੁ ਅਰੁ ਨਾਮੁ ਸਮਾਪਿ ਸੁਖੁ ਸਦਾ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੁ ਸੋਹੈ ॥

ਰੰਗਿ ਰਤੋ ਨਾਮ ਸਿਉ ਕਲ ਨਾਮੁ ਸੁਰਿ ਨਰਹ ਬੋਹੈ ॥

ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਔਸਧ ਕੀਆ ਔਰ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਆਪਨੇ (ਆਧਾਰ) ਆਸਰਾ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੀ ਆਪਕੇ ਸਮਾਧੀ ਕਾ ਸੁਖ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਨੀਸਾਣ) ਨਿਸ਼ਾਨ ਅਰਥਾਤ ਛੇਡਾ ਕਾ ਪਰਵਾਨਾ ਆਪਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਰੰਗ ਸਾਥ ਆਪ ਚੜੇ ਹੋ ਜਿਸ (ਕਲ) ਸੁੰਦਰ ਨਾਮ ਨੇ (ਸੁਰ) ਦੇਵਤੇ (ਨਰ) ਮਨੁਸ਼ ਆਦੀ ਸਭੀ ਜਸ ਰੂਪੀ (ਬੋਹੈ) ਸੁਗੰਧੀ ਸਹਿਤ ਕੀਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਪਰਸੁ ਜਿਨਿ ਪਾਇਓ ਸਤੁ ਪ੍ਰਗਟਿਓ ਰਵਿ ਲੋਇ ॥

ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੇ ਆਪ ਤੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕਾ (ਪਰਸੁ) ਮਿਲਨਾ ਵਾ ਕੁਹਾੜਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਕਾ (ਸਤੁ) ਜਸ ਸੂਰਜ ਲੋਕ ਪ੍ਰਯੰਤ ਸਰਬ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਵਾ ਸੂਰਜ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਤ ਸਾਰਬ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੈ ਅਨਸਨਿ ਮਜਨੁ ਹੋਇ ॥ ੮ ॥

ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਨੇ ਤੇ ਅਰਥਾਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਅਠਾਠ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਟਿਖਨਾਨ ਕਾ ਫਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ੮ ॥

ਸਚੁ ਤੀਰਥੁ ਸਚੁ ਇਸਨਾਨੁ ਅਰੁ ਭੋਜਨੁ ਭਾਉ ਸਚੁ ਸਦਾ ਸਚੁ ਭਾਖੰਤੁ ਸੋਹੈ ॥

ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੇ ਆਪਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤੀਰਥ ਰੂਪ ਸਚ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੀ ਇਸਨਾਨ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਭੋਜਨ ਆਪਕੇ (ਭਾਉ) ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਨਾ ਸਦਾ ਆਪਕੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ॥

ਸਚੁ ਪਾਇਓ ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਚੁ ਨਾਮੁ ਸੰਗਤੀ ਬੋਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਆਪਨੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ਼ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਕੋ (ਬੋਹੈ) ਸੁਗੰਧਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਸਚੁ ਸੰਜਮੁ ਵਰਤੁ ਸਚੁ ਕਥਿ ਜਨ ਕਲ ਵਖਾਣੁ ॥

ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਸ ਆਪਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਸੰਜਮ ਹੈ ਔ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਬ੍ਰਤ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ 'ਤਿਸ ਆਪ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਕਵੀ ਜਨ ਐਸੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ' ॥

ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੇ ਸਚੁ ਜਨਮੁ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੯ ॥

ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰਸਣੇ ਕਰਕੇ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜਨਮ (ਪਰਵਾਣੁ) ਸਵਲ ਹੋਤਾ ਹੈ ੯ ॥

ਅਮਿਅ ਦ੍ਰਿਸਟਿ ਸੁਭ ਕਰੈ ਹਰੈ ਅਘ ਪਾਪੁ ਸਕਲਮਲ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਅਰੁ ਲੋਭ ਮੋਹ ਵਸਿ ਕਰੈ ਸਭੈ ਥਲ ॥

ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਸਕੀ ਤਰਫ ਆਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪੀ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ ਸਮਾਨ ਪਾਪ ਔ ਥਭੇ ਅਘ ਸੰਪੂਰਨ ਹਰ ਦੇਤੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਕਾਮ ਔ ਕ੍ਰੋਧ ਔਰ ਲੋਭ ਮੋਹਿ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਥਲੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਸਕੇ ਵਸ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸੁਖੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਦੁਖੁ ਸੰਸਾਰਹ ਧੋਵੈ ॥

ਗੁਰੁ ਨਵਨਿਧਿ ਦਰੀਆਉ ਜਨਮ ਹਮ ਕਾਲਖ ਧੋਵੈ ॥

ਤਿਸ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਹੀ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਆਦੀ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਉਹ ਧੋਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਤਾਂਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਨੋਂ ਨਿਧ ਔ ਦਰੀਆਉ ਸਰੂਪ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ (ਹਮ) ਤਮਾਸ ਜਨਮੋਂ ਕੀ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਕਾਲਖ ਕੋ ਧੋਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥

ਸੁਕਹੁ ਟਲ ਗੁਰੁ ਸੇਵੀਐ ਅਹਿਨਿਸਿ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਦਰਸਨਿ ਪਰਸਿਐ ਗੁਰੂ ਕੈ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖੁ ਜਾਇ ॥ ੧੦ ॥

'ਟਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ 'ਹੈ ਭਾਈ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਹਜ ਸੁਭਾਵਕ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਸੇਵੀਐ ਹੈ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਖ ਜਾਤੋਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਤੀਜੇ ਕੇ ੩ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੇ ਸੁਜਸ ਕੇ ਵੇਦੋਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਜੇ ਭੱਟ ਹੈ ਸੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥
ਸੋਈ ਪੁਹਖੁ ਸਿਵਰਿ ਸਾਚਾ ਜਾਕਾ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਸੰਸਾਰੇ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਏਕ ਨਾਮ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਅਛਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰਾ (ਪੁਰਖ) ਸਿਮਰੇ ॥

ਜਿਨਿ ਭਗਤ ਭਵਜਲ ਤਾਰੇ ਸਿਮਰਹੁ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਪਰਧਾਨੁ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਨੇ ਭਗਤਿ ਜਨ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰੇ ਹੈ ਅੰ ਜੋ ਸਰਬ ਸਾਧਨੋਂ ਮੈਂ (ਪਰਧਾਨ) ਮੁਖ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੈ ਸੋਈ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਰਸਿਕੁ ਨਾਨਕੁ ਲਾਟਾ ਬਪਿਓ ਜੇਨ ਸੁਖ ਸਿਧੀ ॥

ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸਕ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਹੁਏ ਹੈ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਲਹਟੇ ਜੀ ਕੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕੀ ਗਾਵੀ ਪਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸਰਬ ਸਿਧੀਆ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈਆ ਹੈ ॥

ਕਵਿ ਜਨ ਕਲ੍ਹ ਸਬੁਧੀ ਕੀਰਤਿ ਜਨ ਅਮਰਦਾਸ ਬ੍ਰਿਰੀਯਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇਹੋਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਾਸ(ਸਤੁਖੀ)ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਜੋ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਹੋਤੇ ਭਏ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਕੀਰਤੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਵਿਸਥਾਰ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ।ਸੋ ਕੀਰਤੀ ਕੈਸੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਭਈ ਹੈ ?

ਕੀਰਤਿ ਰਵਿ ਕਿਰਨਿ ਪ੍ਰਗਟਿ ਸੰਸਾਰਹ ਸਾਖ ਤਰੋਵਰ ਮਵਲ ਸਰਾ ॥

ਸੋ ਕੀਰਤੀ (ਰਵਿ) ਸੂਰਜ ਕੀ ਕਿਰਨੋਂ ਵਤ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰਹੀ ਹੈ (ਸਾਖ) ਖੇਤੀਓਂ ਮੈਂ ਅੰ (ਤਰੋਵਰ) ਬਿਛੋਂ ਮੈਂ ਭਾਵ ਜੜ ਜੰਗਮ (ਸਰਾ) ਸਰਬ ਮੈਂ ਵਾ (ਸਰਾ) ਸਮੁੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ (ਮਵਲ) ਮਿਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਉਤਰਿ ਵਖਿਣਹਿ ਪੁਬਿ ਅਰੁ ਪਸੁਮਿ ਜੈਜੈਕਾਰੁ ਜਪੀਥਿ ਨਰਾ ॥

ਪੁਰਬ ਉਤਰ ਦਖਣ ਪਸਰਮ ਇਨ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਸੰਪੂਰਨ ਪੁਰਸ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਸਨਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਬਰਦਾਸਉ ਉਲਟਿ ਗੰਗ ਪਸੁਮਿ ਧਰੀਆ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦਸਾਹਿਬਜੀ ਨੇ ਹੇਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਆਪਕੋ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਮੁਖ ਤੇ ਵਰ ਦੀਆ ਹੈ ਵਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਮੁਖ ਦੁਆਰੇ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਵਰਤਾਯਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ਅੰਗ ਗੰਗਾ ਪੁਰਬ ਦਿਸਾ ਜਾਤੀ ਕੇ ਉਲਟਾਇ ਕਰ ਪਸਰਮ ਮੈਂ ਧਰ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯਹਿ ਪਿਤਾ ਕੇ ਬਿਭੂਤੀ ਕੇ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਹੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਸਾਹਿਬਜਾਇਓਂ ਕੇ ਹੋਤਿਆ ਤਿਨਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਗੁਰਿਆਈ ਬਖਸੀ ਹੈ ਵਾ ਬਾਹਿਰ ਜਾਤੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਅੰਤਰ ਮੁਖ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹੁ ਭਵ ਤਾਰਣੁ ਅਮਰ ਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਭਗਤਿ ਜਨੇ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇਹਾਰਾ ਅਛਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਨਾਮ ਸੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਫੁਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਿਮਰਹਿ ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਜਖੁ ਅਰੁ ਕਿੰਨਰ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਸਮਾਧਿ ਹਰਾ ॥

(ਸੋਈ) ਉਸੀ ਨਾਮ ਕੋ ਜਖ ਅੰ ਕਿੰਨਰ ਆਈ ਦੇਵਤੇ ਅੰ ਸਾਧਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅੰਗਰ ਸਿਧ ਪੁਨਾ ਸਮਾਧੀ ਲਗਾਵਟੇ ਹਾਵੇ (ਹਰਾ) ਸਿਵ ਜੀ ਆਇ ਸਭੀ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸਿਮਰਹਿ ਨਖਤ੍ਰੁ ਅਵਰ ਧ੍ਰੁ ਮੰਡਲ ਨਾਰਦਾਇ ਪ੍ਰਲਾਇ ਵਰਾ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ (ਨਖਤ੍ਰੁ) ਤਾਰੇ ਹੈਂ ਧ੍ਰੁ ਅਪਨੇ (ਮੰਡਲ) ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਅੰ ਨਾਰਦ ਆਈ ਰਿਖੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਆਈ ਭਗਤ ਇਤਯਾਦੀ ਜੋ (ਵਰਾ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਜਨ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸਸੀਅਰੁ ਅਰੁ ਸੂਰੁ ਨਾਮੁ ਉਲਾਸਹਿ ਸੈਲ ਲੋਅ ਜਿਨਿ ਉਧਾਰਿਆ ॥

ਪੁਨਾ (ਸਸੀਅਰੁ) ਚੰਦਮਾ ਅਰ ਸੂਰਜ ਭੀ ਨਾਮ ਕੋ (ਉਲਾਸਹਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ (ਸੈਲ) ਪਰਬਤੋਂ ਸਮ ਜੋ ਜੜ ਲੋਕ ਥੇ ਵਾ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ(ਸੈਲ)ਪਰਬਤੋਂ ਸੇ ਜੋ ਭਾਰੇ ਥੇ ਸੋ ਭੀ ਵਾ ਪਰਬਤੋਂ ਕੋ ਅੰ ਲੋਕੋਂ ਕੋ ਜਿਸ ਨਾਮ ਨੇ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹੁ ਭਵ ਤਾਰਣੁ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥ ੨ ॥

ਪੁਰਕੋਕਤ ਅਰਥ ॥ ੨ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਸਿਵਰਿ ਨਵ ਨਾਥ ਨਿਰੰਜਨੁ ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿ ਸਮੁ ਧਾਰਿਆ ॥

ਸੋਈ (ਨਿਰੰਜਨੁ) ਸਾਧਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਨੇ ਨਾਥ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅੰਗ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਵਜੀ ਅੰ ਸਨਕਾਦਿਕੋ ਨੇ (ਸੇ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਨਾਮ ਨੇ ਸਿਵ ਸਨਕਾਦਿਕੋ ਕੋ ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਚਵਰਾਸੀਹ ਸਿਧ ਬੁਧ ਜਿਤੁ ਰਾਤੇ ਅੰਬਰੀਕੁ ਭਵਜਲੁ ਤਰਿਆ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚੋਰਾਸੀ ਸਿਪਿਓ ਭੁਧਿ ਆਦੀ ਨਵ ਗ੍ਰਹਿ ਵਾ ਭੁਧਵਾਨ ਜਨ ਸਭੀ (ਰਾਤ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਔਰ
ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਸੇ ਅੰਬਰੀਕ ਭਗਤ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਉਧਉ ਅਕੂਰ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਨਾਮ ਕਲਿ ਕਬੀਰ ਕਿਲਿਵਿਖ ਹਰਿਆ ॥

ਪੁਨਾ ਉਧਵ ਜੀ ਅਕੂਰ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਭਗਤ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਪੁਨਾ ਕਲਿਯੁਗ ਕੇ ਬੀਚ ਕਬੀਰ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ
ਸਰਬ ਭਗਤੋਂ ਨੇ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਸੇ ਸਰਬ (ਕਿਲਿਵਿਖ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ (ਹਰਿਆ) ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹੁ ਭਵ ਤਾਰਨੁ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥ ੩ ॥

ਪੂਰਬ ਉਕਤ ਅਰਥ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਤੇਤੀਸ ਧਿਆਵਹਿ ਜਤੀ ਤਪੀਸੁਰ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ॥

ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗ ਕਰਕੇ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸੋਈ ਨਾਮ ਜਤੀਓਂ
ਐ ਤਪੀਸਰੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਸਿਮਰਿ ਰੀਗੇਵ ਪਿਤਾਮਹ ਚਰਣ ਚਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰਸਿਆ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰ ਕਰਕੇ (ਰੀਗੇਵ) ਰੀਗਾ ਜੀ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਜੋ ਹੈ ਭੀਸਮਪਿਤਾਮਾ ਤਿਸ ਕਾ ਚਿਤ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ
ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਧਿਆਨਾਨੰਦ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੈਂ ਰਸਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਤਦਾਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਤਿਤੁ ਨਾਮਿ ਗੁਰੂ ਰੀਭੀਰ ਗਰੂਅਮਤਿ ਸਤਕਰਿ ਸੰਗਤਿ ਉਧਰੀਆ ॥

ਰੀਭੀਰ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀ (ਗਰੂਅਮਤਿ) ਭਾਰੀ ਸਿਖਤਾ ਦੇ ਕਰਤੇ (ਸੰਤ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ
ਸੰਗਤਿ ਉਧਾਰੀ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਅਛਲੁ ਭਗਤਹੁ ਭਵ ਤਾਰਨੁ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਰ ਕਉ ਫੁਰਿਆ ॥ ੪ ॥

ਜੋ ਅਰਥ ਪੂਰਬ ਕਥਨ ਕਰ ਆਏ ਹੈਂ ਸੋਈ ਈਹਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਨਾਮ ਕਿਤਿ ਸੰਸਾਰਿ ਕਿਰਾਣਿ ਰਵਿ ਸੁਰਤਰ ਸਾਖਹੁ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ (ਕਿਤਿ) ਕੀਰਤੀ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਬੀਚ ਸੁਰਤਰ ਕੀਆ ਕਿਰਣੋਂ ਵਤ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ
(ਸੁਰਤਰ) ਕਲਪ ਖ੍ਰਿਛ ਕੀ (ਸਾਖਹੁ) ਟਾਹਣੀਓਂ ਵਤ ਮਨ ਕੀਆ ਕਾਮਨਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਹਾਰੀ ਹੈ ॥

ਉਤਰਿ ਵਖਿਣਿ ਪੁਬਿ ਦੇਸਿ ਪਸੁਮਿ ਜਸੁ ਭਾਖਹੁ ॥

ਉਤਰ ਵਖਣ ਪੂਰਬ ਦੇਸ ਤੇ ਆਦਿ ਲੇਕਰ ਪਸਰਮ ਇਸਾ ਮੈਂ ਭੀ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ ਜਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਨਮੁ ਤ ਇਹੁ ਸਕਯਥੁ ਜਿਤੁ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਿਵੈ ਨਿਵਾਸੈ ॥

ਜਨਮ ਤਾ ਏਹ ਸਫਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿਖੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰਿਵੇ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸੁਰਿ ਨਰ ਗਣ ਰੀਪਰਥ ਛਿਅ ਦਰਸਨ ਆਸਾਸੈ ॥

(ਸੁਰਿ)ਦੇਵਤੇ ਔ ਮਨੁਖ ਗਣ ਔ ਰੀਪਰਥ ਆਦੀ ਪੁਨਾ ਛੇ ਦਰਸਨ ਜੋ ਛੇਖ ਹੈਂ ਜੋ ਸਭੀ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਨਾਮ ਕੇ ਹੀ
(ਆਸਾਸੈ) ਚਾਹਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਹੀ ਅਸੰਸ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਆਸਾਸੈ) ਜਮ ਕੀ ਤਾੜਨਾ ਸੇ
ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਲਉ ਪ੍ਰਸਿਧੁ ਤੇਜੋ ਤਨੋ ਕਲੁ ਜੋੜਿ ਕਰਿ ਪ੍ਰਾਇਉ ॥

ਹੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਭਲਉ) ਉਤਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਕੁਲ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਤੇਜੋ ਜੀ ਕੇ (ਤਨੋ) ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ
ਕਲ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਆਪਕੋ ਚਰਣਾਰਬਿੰਦ ਕੇ ਧਿਆਨਾ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਭਗਤ ਭਵਜਲ ਹਰਨੁ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਤੈ ਪਾਇਉ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਨਾਮ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਭਉਜਲ ਹਰਨੇਵਾਲਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਨੇ ਸੋਈ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਹਿ ਦੇਵ ਤੇਤੀਸ ਅਰੁ ਸਾਧਿਕ ਸਿਧ ਨਰਨਾਮਿ ਖੰਡ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਧਾਰੇ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋੜ ਦੇਵਤਾ ਔਰ ਪੁਨਾ ਸਾਧਕ ਔਰ ਸਿਧ ਔਰ ਮਾਨੁਖ ਧਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਨਾਮੀ ਪਰਮੇਸਰ
ਨੇ ਖੰਡੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਧਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਜਹ ਨਾਮੁ ਸਮਾਧਿਓ ਹਰਖੁ ਸੋਗੁ ਸਮ ਕਰਿ ਸਹਾਰੇ ॥

ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਨੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੇ (ਸੋ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਅਰਾਧਿਆ ਹੈ ਤਿਸਨੇ ਹਰਖ ਔ ਸੋਗ ਆਦੀ ਸਮ ਕਰਕੇਸਹਾਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਮੁ ਸਿਰੋਮਣਿ ਸਰਬ ਮੈ ਭਗਤ ਰਹੇ ਲਿਵ ਧਾਰਿ ॥

ਤਾਤੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਸਿਰੋਮਣੀ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸੀ ਬੀਚ ਭਗਤ ਜਨ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਅਮਰ ਗੁਰ ਤੁਸਿ ਦੀਓ ਕਰਤਾਰਿ ॥ ੬ ॥

ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੋਈ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪਦਾਰਥ ਆਪ ਕੇ ਕਰਤਾਰ ਨੇ (ਤੁਸਿ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਤਿ ਸੁਰਉ ਮੀਲਿ ਬਲਵੰਤੁ ਸਤਭਾਇ ਸੰਗਤਿ ਸਘਨ ਗੁਰੂਅਮਤਿ ਨਿਰਵੈਰਿ ਲੀਨਾ ॥
ਆਪ ਕੈਸੇ ਹੋ? ਸਤਵਾਈਓ ਕਾਮ ਰੂਪ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਜੀਤਨੇ ਕੇ ਸੂਰਮੇਂ ਹੋ ਪੁੰਨਾ (ਮੀਲਿ) ਸਾਤੀ ਸੁਭਾਵ ਵਾਲੇ ਹੋ ਪੁੰਨਾ ਸੇਵਾ ਰੂਪ ਜਾਪਨ ਕਰਨੇ ਕੇ ਬਲਵੰਤ ਹੋ ਔਰ ਆਪਨੇ ਅਪਨੀ ਬਹੁਤੀ ਸੰਗਤਿ ਕੋ (ਸਤਭਾਇ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ (ਗੁਰੂਅਮਤਿ) ਭਾਰੀ ਸਿਖਰਾ ਦੇ ਕਰਕੇ ਨਿਰਵੈਰ ਜੋ ਮੋਖ ਪਦ ਹੈ ਤਿਸ ਮੇਂ ਲੀਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਾਮ ਜਪਾਇ ਕਰਕੇ ਮੁਕਤਿ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਧੀਰਜੁ ਧੁਰਿ ਧਵਲੁ ਧੁਜਾ ਸੇਤਿ ਬੈਰੰਠ ਬੀਣਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਧੁਰਿ) ਆਇ ਜੋ ਧੌਲ ਕੇ ਭਾਈ ਧਰਤੀ ਉਤਾਵਣੇ ਕਾ ਧੀਰਜ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸ ਆਪ ਕੀ ਜਸ ਰੂਪ ਵਾ ਬੈਰੰਠ ਮੇਂ ਪਤਥ (ਸੇਤਿ) ਉਜਲ ਧੁਜਾ (ਬੀਣਾ) ਬਨ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਪਰਸਹਿ ਸੰਤ ਪਿਆਰੁ ਜਿਹ ਕਰਤਾਰਹ ਸੰਜੋਗੁ ॥

ਜਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਸਾਥ (ਸੰਜੋਗੁ) ਮਿਲਾਪ ਹੈ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ (ਪਿਆਰੁ) ਪਰੇਸ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਪਰਸਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਕੀ (ਪਰਸਹ) ਯਾਤ੍ਰਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਜੋ ਆਪ ਕੋ ਪਿਆਰਾ ਕਰਕੇ ਪਰਸਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਸਾਥ ਆਪ ਮਿਲਾਪ ਕਰਵਾਇ ਦੇਤੇ ਹੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਓ ਅਮਰਿ ਗੁਰਿ ਕੀਤਉ ਜੋਗੁ ॥ ੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਦੇਵ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ (ਜੋਗੁ) ਲਾਯਕ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਨਾਮੁ ਨਾਵਣੁ ਨਾਮੁ ਰਸ ਖਾਣੁ ਅਰੁ ਭੋਜਨੁ ਨਾਮੁ ਰਸੁ ਸਦਾ ਚਾਯੁ ਮੁਖਿ ਮਿਸੁ ਬਾਣੀ ॥
ਨਾਮ ਕਾ ਜਾਪ ਹੀ ਆਪ ਕਾ ਇਸ਼ਨਾਨ ਹੈ ਐ ਅਨੇਕ ਰਸੋਂ ਕਾ ਖਾਣਾ ਭੀ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਪੁੰਨਾ ਭੋਜਨ ਕਾ ਰਸ ਭੀ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਔਰ ਸਦਾ ਹੀ ਆਪ ਕੇ ਮੁਖ ਤੇ ਮੀਠੀ ਬਾਣੀ ਭਾਵ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ (ਚਾਉ) ਉਤਸਾਹਿ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਧਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿਓ ਜਿਸੁ ਪਸਾਇ ਗਤਿ ਅਗਮ ਜਾਣੀ ॥

ਤਾਤੇ ਆਪ ਧੰਨਜ ਹੋ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵਾਇ ਹੈ ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਦਾਤਿ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ (ਅਗੰਮ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪਰਾਪਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਕੁਲ ਸੰਬੂਹ ਸਮੁਪਰੇ ਪਾਯਉ ਨਾਮ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਜਿਸ ਕੁਲ ਮੇਂ ਆਪ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਭਯਾ ਹੈ ਜੋ ਕੁਲਾ ਕੇ ਸਮੂਹ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪਰਕਾਰ ਉਪਰੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਨੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਕਯਬੁ ਜਨਮੁ ਕਲੁਚਰੈ ਗੁਰੁ ਪਰਸਿਉ ਅਮਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਰਕਾਸ ਰੂਪ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ (ਸਕਯਬੁ) ਸਫਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਬਾਰਿਜੁ ਕਰਿ ਵਾਹਿਣੈ ਸਿਪਿ ਸਨਮੁਖੁ ਮੁਖ ਜੋਵੈ ॥

ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸੱਜੇ ਹਾਥ ਮੇਂ (ਬਾਰਿਜ) ਕਲਮ ਕਾ ਚਿਹਨ ਹੋਏ ਜੋ ਅਠਾਰਹਿ ਸਿਪੀਆ ਸਨਮੁਖ ਖੜੀਆ ਹੋਕਰ ਆਪ ਕੇ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਕੇ (ਜੋਵੈ) ਦੇਖ ਰਹੀਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਆਗਾਯਾ ਕੇ ਚਾਹਤੀ ਹੈ ॥

ਰਿਪਿ ਬਸੈ ਬਾਵਾਂਗਿ ਜੁ ਭੀਨਿ ਲੋਕਾਂਤਰ ਮੋਹੈ ॥

ਰਿਦੈ ਬਸੈ ਅਕਹੀਉ ਸੋਇ ਰਸੁ ਤਿਨਹੀ ਜਾਤਉ ॥

ਪੁੰਨਾ ਰਿਪੀਆ ਆਪ ਕੇ ਖਬੇ ਅੰਗ ਮੇਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਰਹੀਆ ਹੈਂ ਜੋ ਭੀਨ ਲੋਕ ਕੇ ਬੀਚ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮੋਹ ਰਹੀਆ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੋ ਆਪ ਕੀ ਅਗਿਆ ਚਾਹਤੀਆ ਹੈਂ ਜੋ ਪਰਮੇਸਰ ਅਕਹ ਸਰੂਪ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਬਾਣੀ ਜੋ ਅਵਿਸੇ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਵਸਤਾ ਹੈ ਔਰ ਤਿਸਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਰਸ ਤਿਸ ਆਪ ਨੇ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸਕੇ ਆਪਨੇ ਜਣਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪੁਰਸ ਨੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਰਸ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਮੁਖਹੁ ਭਗਤਿ ਉਚਰੈ ਅਮਰੁ ਗੁਰੁ ਇਤੁ ਰੰਗਿ ਰਾਤਉ ॥

ਮਸਤਕਿ ਨੀਸਾਣੁ ਸਚਉ ਕਰਮੁ ਕਲ੍ਹ ਜੋੜਿ ਕਰਿ ਧਾਇਅਉ ॥

ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਮੁਖ ਤੇ ਭਗਤੀ ਕਾ ਹੀ ਉਪਦੇਸ ਉਚਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸੀ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਰਾਤੇ

ਕਹਿਤੇ ਹੈ। ਆਪ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਗੁਰਿਆਈ ਰੂਪੀ ਸਚੇ ਕਰਮ ਕਾ (ਨੀਸਾਣ) ਲੇਖ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੈਨੇ ਆਪ ਕੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰਕੇ ਧਿਆਨਾ ਹੈ ॥

ਪਰਸਿਅਉ ਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਲਕੁ ਸਰਬ ਇਛ ਤਿਨਿ ਪਾਇਅਉ ॥ ੯ ॥
ਹੇ ਸਸ਼ਬ ਕੇ (ਗੁਰ) ਪੁਸ਼ਪ ਰੂਪ (ਤਿਲਕ) ਸਿਰੋਮਨੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਆਪ (ਪਰਸਿਅਉ) ਮਿਲੇ ਹੋ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਇਛਾ ਕੋ ਆਪ ਸੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਸਰਬ ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥ ੯ ॥ ਅੰਗੋਂ ਕੀ ਸਵਲਤਾ ਬਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਚਰਨ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਚਰਨ ਗੁਰ ਅਮਰ ਪਵਲਿਰਯ ॥
ਚਰਨ ਤਥ (ਪਰ) ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ (ਸਕਯਥ) ਸਵਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਹੋਰ (ਪਵਲਿਰਯ) ਰਸਤੇ ਮੈਂ ਪਵੇਂ ॥

ਹਥ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਹਥ ਲਗਹਿ ਗੁਰ ਅਮਰ ਪਯ ॥
ਅੰਗ ਹਾਥ ਤਥ ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਸਕਾਰਥੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਥ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ (ਪਯ)ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਸਾਥ ਹਾਥ ਲਗੇਂ ॥
ਜੀਹ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਜੀਹ ਗੁਰ ਅਮਰੁ ਭਣਿਜੈ ॥
ਪੁਨਾ ਜਿਹਵਾ ਤੋ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਸਵਲ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਥ ਜਿਹਵਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥

ਨੈਨ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਨਯਨਿ ਗੁਰ ਅਮਰੁ ਪਿਪਿਜੈ ॥
ਅੰਗ ਨੇਤ੍ਰ ਤਥ ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਸਕਾਰਥੇ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਜਥ ਨੇਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੇਂ ॥
ਸ੍ਵਣ ਤ ਪਰ ਸਕਯਥ ਸ੍ਵਣਿ ਗੁਰ ਅਮਰੁ ਸੁਣਿਜੈ ॥

ਸਕਯਥ ਸੁ ਧੀਉ ਜਿਤੁ ਹੀਅ ਬਸੈ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਨਿਜ ਜਗਤ ਪਿਤ ॥
ਪੁਨਾ ਸ੍ਵਣ ਤੋ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਸਵਲ ਹੋਤੇ ਹੈ ਜਥ ਸ੍ਵਣਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸ੍ਵਣ ਕਰੇਂ ਅੰਗ ਸੋਈ ਰਿਦਾ ਸਵਲ ਹੈ ਜਿਸ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਰਬ ਜਗਤ ਦੇ ਪਿਤਾ ਰੂਪ ਆਪ ਨਿਵਾਸ ਕਰੇਂ ॥

ਸਕਯਥ ਸੁ ਸਿਰੁ ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ ਜੋ ਸਿਰੁ ਨਿਵੈ ਗੁਰ ਅਮਰ ਨਿਤ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥
ਸ੍ਰੀ ਜਾਲਪ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸੋਈ ਸੀਸ ਸਵਲ ਹੈ ਜੋ ਸੀਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਪਰ ਨਿਤ ਹੀ ਨਿਵਤਾ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਅੰ ਧਿਆਨ ਕਰਕੇ ਹੀ ਸਰਬ ਅੰਗ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸਵਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ੧੦ ॥

ਤਿਨਰ ਦੁਖ ਨਹ ਭੁਖ ਤਿਨਰ ਨਿਧਨ ਨਹੁ ਕਹੀਅਹਿ ॥
ਤਿਨਰ ਸੋਕੁ ਨਹੁ ਹੂਅੈ ਤਿਨਰ ਸੇ ਅੰਤੁ ਨ ਲਹੀਅਹਿ ॥
ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਨਾ ਦੁਖ ਹੀ ਹੈ ਅੰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਭੁਖ ਹੀ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਨਿਰਧਨ ਭੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ। ਅੰਗ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੋ ਸੋਕ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ (ਸੋ)ਤੀਨ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਨਰ ਸੇਵ ਨਹੁ ਕਰਹਿ ਤਿਨਰ ਸਯ ਸਹਸ ਸਮਪਹਿ ॥
ਤਿਨਰ ਦੁਲੀਚੈ ਬਹਹਿ ਤਿਨਰ ਉਥਪਿ ਥਿਥਪਹਿ ॥
ਤੇ ਨਰ ਅੰਗ ਕਿਸੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਕੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅੰਗ ਅਪਨੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਸੈਂਕੜੇ ਹਜ਼ਾਰ ਪਦਾਰਥ ਅਰਪਣ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਤੇ ਪੁਰਸ਼ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਦੁਲੀਚੇ ਪਰ ਬੈਠਤੇ ਹੈਂ ਅੰਗ ਤੇ ਨਰ ਪਲ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ (ਉਥਪਿ) ਉਠਾਇ ਦੇਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸੀ ਕੋ ਪਲ ਮੈਂ (ਥਿਥਪਹਿ) ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਮੈਂ ਸਮਰਥ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁਖ ਲਹਹਿ ਤਿਨਰ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ਅਭੈ ਪਟੁ ਰਿਪੁ ਮਧਿ ਤਿਹ ॥
ਸਕਯਥ ਤਿਨਰ ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੁ ਜਿਹ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥
ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਮਾਦੀ ਸ਼ਤ੍ਰੂਓਂ ਕੇ ਬੀਚ ਹੀ ਸਭਜਤਾ ਰੂਪ ਬਸਤ੍ਰ ਅਰਥਾਤ ਸੋਖ ਪਦ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਧਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਜਾਲਪ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈਸੋਈਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਵਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਉਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਇਹ ਪੁਰਬੋਕਤ ਫਲ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਸੇ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥ ੧੧ ॥ ਅਥ ਸਨਮੁਖ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤੈ ਪਵਿਅਉ ਇਕੁ ਮਨਿ ਧਰਿਅਉ ਇਕੁ ਕਰਿ ਇਕੁ ਪਛਾਣਿਉ ॥
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਨੇ ਏਕ ਪਰਮੇਸੁਰ ਹੀ ਪਵਿਅਾ ਹੈ ਅੰ ਏਕ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅੰ ਏਕ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ

ਤੁਮਨੇ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਨਯਾਨਿ ਬਯਾਨਿ ਮੁਹਿ ਇਕੁ ਇਕੁ ਦੁਹੁ ਠਾਂਇਨ ਜਾਨਿਓ ॥

ਪੁਨਾ ਆਪ ਨੇੜੇ (ਮੁਹਿ) ਦੁਹੇ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਬਰਨੇ ਦੁਹੇ ਭੀ ਏਕ ਕਾ ਹੀ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੋ ਔਰ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਵਾ ਜੀਵ ਈਸਰ ਰੂਪੀ (ਦੁਇ ਠਾਇਨ) ਦੋਨੋਂ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਹੀ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਸੁਪਨਿ ਇਕੁ ਪਰਤਖਿ ਇਕੁ ਇਕਸ ਮਹਿ ਲੀਨਉ ॥

ਸੁਪਨੇ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਔ (ਪਰਤਖਿ) ਜਾਗ੍ਰਤ ਮੈਂ ਭੀ ਏਕ ਹੀ ਦੇਖਤੇ ਹੋ ਔਰ ਸਬੋਪਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਤਿਸੀ ਏਕਬੀਚ ਲੀਨ ਰਹਿਤੇ ਹੋ ॥

ਤੀਸ ਇਕੁ ਅਰੁ ਪੰਜਿ ਸਿਧੁ ਪੈਤੀਸ ਨ ਖੀਨਉ ॥

ਔਰ ਮੁਸਲਮਾਨੋਂ ਕੇ ਤੀਸ ਰੋਜੇ ਅਰ ਪੰਜ ਨਿਵਾਜੇ ਮੈਂ ਜਿਸ ਆਪ ਨੇ ਏਕ ਕੋ ਹੀ ਸਿਧ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਹਿੰਦੂਓਂ ਕੇ ਰੋਬੀਸ ਇਕਾਦਸੀ, ਗਣੇਸ਼ ਚੋਬ, ਜਨਮ ਅਸਟਮੀ, ਰਾਮ ਨੌਮੀ, ਸ਼੍ਰਾਵਤ, ਅਮਾਵਸ, ਵਿਤੀਪਾਤ ਆਦਿਕ ਪੰਚਰੂਤ ਪੈਤੀਸ ਮੈਂ ਭੀ ਓਹ ਏਕ ਖੀਨ ਨਹੀਂ ਅਰਥਾਤ ਘਟ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਇਕਹੁ ਜਿ ਲਾਖੁ ਲਖਹੁ ਅਲਖੁ ਹੈ ਇਕੁ ਇਕੁ ਕਹਿ ਵਰਨਿਅਉ ॥

ਏਕ ਤੇ ਜੋ ਲਾਖ ਰੂਪ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਔਰ ਲਾਖੋਂ ਤੇ ਅਲਖ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਨਿਰਗੁਣ ਤੇ ਸਰਗੁਣ ਔਰ ਸਰਗੁਣ ਤੇ ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸਾ ਜੋ ਏਕ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪਨੇ ਏਕੋ ਏਕ ਹੀ ਕਰਕੇ ਵਰਨਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜਾਲਪੁ ਭਣੈ ਤੂ ਇਕੁ ਲੋੜਹਿ ਇਕੁ ਮੰਨਿਅਉ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਜਾਲਪ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਤਿਸ ਏਕ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੋ ਹੀ (ਲੋੜਹਿ) ਰਾਹਿਤੇ ਹੋ ਔਰ ਏਕ ਕੋ ਹੀ ਰਿਦੇ ਮਾਂ ਮਾਨ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਜਿ ਮਤਿ ਗਹੀ ਜੈਦੇਵਿ ਜਿ ਮਤਿ ਨਾਮੈ ਸੰਮਾਣੀ ॥

ਜਿ ਮਤਿ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਚਿਤਿ ਭਗਤ ਕੰਬੀਰਹਿ ਜਾਣੀ ॥

ਜਿਸ (ਮਤਿ) ਭੁਧੀ ਕੋ ਜੈਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਭੁਧੀ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੰਮਾਣੀ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜੋਗੜੀ ਭੁਧੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨ ਜੀ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ ਭਈ ਹੈ ਔ ਜੋ ਮਤ ਭਗਤ ਕੰਬੀਰ ਜੀ ਨੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ॥

ਰੁਕਮਾਂਗਦ ਕਰਤੂਤਿ ਰਾਮੁ ਸੰਪਹੁ ਨਿਤ ਭਾਈ ॥

ਅੰਮਰੀਕ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਸਰਨਿ ਗੋਬਿੰਦ ਗਤਿ ਪਾਈ ॥

ਜਿਸ ਮਤ ਕਰ ਰੁਕਮਾਂਗਦ ਰਾਜਾ ਨੇ ਕਰਤੂਤ ਕਰੀ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਇਕਾਦਸੀ ਬ੍ਰਤ ਕਾ ਪ੍ਰਣ ਕਰਕੇ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਨਿਤ ਹੀ (ਸੰਪਹੁ) ਜਪਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਸਰਨ ਪੜ ਕਰਕੇ ਰਾਜਾ ਅੰਬਰੀਕ ਜੀ ਨੇ ਔ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਜੀ ਨੇ (ਗਤਿ) ਮੋਖ ਪਦਵੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਤੈ ਲੋਭੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਤਜੀ ਸੁਮਤਿ ਜਲਜ ਜਾਣੀ ਜੁਗਤਿ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਨਿਜ ਭਗਤੁ ਹੈ ਦੇਖਿ ਦਰਸੁ ਪਾਵਉ ਮੁਕਤਿ ॥ ੪ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਜਲ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਨੇ ਸੋਈ ਪੂਰਬੋਕਤ ਮਤ ਕਰਕੇ ਜੁਗਤਿ ਜਾਣੀ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਆਪ ਨੇ ਲੋਭ ਕ੍ਰੋਧ ਔ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ ਪੈਗਤੀ ਤਿਆਗੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਭਗਤੀ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਭਏ ਹੈ ਆਪਕੇ ਦਰਸਨ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮੈਂ ਭੀ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਪਾਵਾਂਗਾ ॥੪॥ ੧੩ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਮਹਿਮਾ ਜਨਾਵਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜਾਲਪ ਨਾਮ ਭੱਟ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਪੁਰਮਿ ਪਾਤਿਕ ਬਿਨਾਸਹਿ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪਰਸਣੇ ਕਰਕੇ (ਪੁਰਮਿ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਪਰ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ (ਪਾਤਿਕ) ਪਾਪ ਕੀਏ ਹੁਏ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਨਾਸ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਆਸਾਸਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪਰਸਣੇ ਸੋ ਸਿਧ ਔ ਸਾਧਕ (ਆਸਾਸਹਿ) ਨਿਰਸੰਸੇ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਭੀ ਪਰਸਣੇ ਕੇ ਰਾਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਧਿਆਨੁ ਲਹੀਐ ਪਉਮੁਕਿਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪਰਸਣੇ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ (ਪਉਮੁਕਿਹਿ) ਮੁਕਤੀ ਪਾ ਲਈਦੀ ਹੈ ਵਾ ਚੌਰਾਜੀ ਰੂਪ (ਪਉ) ਬਾਜੀ (ਮੁਕਿਹਿ) ਅੰਤ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਪਰਸੀਐ ਅਭਉ ਲਭੈ ਗਉ ਦੁਕਿਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਪਰਸਣੇ ਸੇ ਅਭੈ ਸੂਰੂਪ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐ ਰੁਰਾਸੀ ਕਾ (ਗਉ) ਗਯਨ
ਬੁਕ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਸਮੈਂ ਪੁਰਬ ਤੁਕ ਕਾ ਹੀ ਅਨਵਾਦ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਇਕੁ ਬਿੰਨਿ ਦੁਗਲੁ ਜੁ ਤਉ ਰਹੈ ਜਾਸੁ ਮੰਤ੍ਰਿ ਮਾਨਵਹਿ ਲਹਿ ॥

ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੋ ਦੂਜਾ ਭਾਵ ਗਿਲੀਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਵੈਤ ਭਾਵਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਤਬ ਰਹਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਜਾ) ਸਬ ਇਹ
ਮਾਨੁਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ (ਸੁ) ਸ਼੍ਰੇਸ਼ਟ ਮੰਤ੍ਰ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਲਪਾ ਪਦਾਰਥ ਇਤੜੇ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸਿ ਛਿਨੈ ਮਿਲਹਿ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਜਾਲਪਾਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਪੂਰਬੋਕਤ ਵਲ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਇਤੜੇ) ਬਹੁਤ ਪਦਾਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਸਨ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਮਿਲਹਿ) ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫ ॥ ੧੪ ॥

ਸਬੁ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾਰੁ ਸੁ ਵਿਜੁ ਨਾਨਕਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿਅਉ ॥

ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਕਾ ਸਰਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਵਿਜੁ ਕਰਕੇ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ
ਗ੍ਰਹਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਾਤੇ ਅੰਗਦੁ ਲਹਣਾ ਪ੍ਰਗਟਿ ਤਾਸੁ ਚਰਣਹ ਲਿਵ ਰਹਿਅਉ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਣਾ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਕਰ ਤਿਸ ਕਰਤਾਰ ਰੂਪ
ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਿਵ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਤੁ ਕੁਲਿ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸੁ ਆਸਾ ਨਿਵਾਸੁ ਤਾਸੁ ਗੁਣ ਕਵਣ ਵਖਾਣਉ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਰੂਪ ਕੁਲ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਆਸਾ ਕੇ (ਨਿਵਾਸੁ)
ਪਾਤ੍ਰ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਿਖੋਂ ਕੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਏ ਹੈਂ ਵਾ ਆਸਾ ਤੇ ਨਿਰਵਾਸ ਹੂਏ ਹੈਂ ਭਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ
ਗੁਣ ਮੈਂ ਕੌਨ ਕੌਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰੂੰ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਣ ਬਿਆਤ ਹੈਂ ॥

ਜੋ ਗੁਣ ਅਲਖ ਅਗੰਮ ਤਿਨਹ ਗੁਣ ਅੰਤੁ ਨ ਜਾਣਉ ॥

ਜੋ ਅਲਖ ਅਗੰਮ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਬੀਚ ਗਣ ਹੈ ਸੋਈ ਇਨੋਂ ਵਿਖੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਨ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤਾ ਹੂ ॥

ਬੋਹਿਥਉ ਬਿਧਾਏ ਨਿਰਮਯੋ ਸਭ ਸੰਗਤਿ ਕੁਲ ਉਧਰਣ ॥

(ਬਿਧਾਏ) ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਸਰਬ ਸੰਗਤ ਔਰ ਕੁਲੋਂ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਬੋਹਿਥਉ) ਜਹਾਜ
(ਨਿਰਮਯੋ) ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੀਰਤੁ ਕਹੈ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ ਤੁਅ ਪਾਸਰਣ ॥ ੧ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕੀਰਤੀਭੰਡ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੇ ਉਚਾਰਣ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਤਾਤੇ
ਮੁਖਕੇ ਲੋਕ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ (ਤ੍ਰਾਹਿ ਤ੍ਰਾਹਿ) ਰਖਣਾ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਪਜਾ ਹੂੰ ॥ ੧ ॥ ੧੫ ॥

ਆਪਿ ਨਰਾਇਣੁ ਕਲਾ ਧਾਰਿ ਜਗ ਮਹਿ ਪਰਵਰਿਯਉ ॥

ਸਰਬ (ਕਲਾ) ਸਕਤੀਓਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਨਾਰਾਯਣ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਬੀਚ
(ਪਰਵਰਿਯਉ) ਪ੍ਰਵਿਰਤਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪ ਹੀ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰਿ ਅਕਾਰੁ ਜੋਤਿ ਜਗ ਮੰਡਲਿ ਕਰਿਯਉ ॥

ਤਿਸ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨੇ ਆਪ ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਅਕਾਰ ਧਾਰਕੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤਿ ਸੇ ਜਗਤ ਮੰਡਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਹ ਕਹ ਤਹ ਭਰਪੂਰੁ ਸਬਦੁ ਦੀਪਕਿ ਦੀਪਾਯਉ ॥

ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਜਹਾ ਕਹਾਂ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਧਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ
ਮੈਂ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ ਦੀਪਕ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਤਿਸ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਘਿਆਨ
ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਸਿਖਹ ਸੰਗ੍ਰਹਿਓਂ ਤਤੁ ਹਰਿ ਚਰਣ ਮਿਲਾਯਉ ॥

ਜਿਨ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਤਿਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗ੍ਰਹਤ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਤਾਤਕਾਲ ਹੀ
ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੁਲਿ ਨਿੰਮਲੁ ਅਵਤਰਿਉ ਅੰਗਦ ਲਹਣੇ ਸੰਗਿ ਹੁਅ ॥

ਲਹਿਣੇ ਸੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰੂਪ ਹੂਏ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਹੀ ਸੰਗਤ ਸੇ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ
ਨਿਰਮਲ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਰੂਪੀ ਜੋ ਕੁਲ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੀਚ ਅਵਤਰੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ਜਨਮ ਜਨਮ ਪਾ ਸਰਨਿ ਤੁਅ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਜਹਾਜ ਵਤ ਹੋ ਤਾਰੇ ਮੈਂ ਆਪਕੇ (ਪਾ) ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੀ ਜਨਮ ਜਨਮਾਤ੍ਰੇ ਮੈਂ ਸਰਨ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੧੬ ॥

ਜਪੁ ਤਪੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਪਿਖਿ ਵਰਸਨੁ ਗੁਰ ਸਿਖਹ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੇ ਸਿਖੇ ਕਾ ਵਰਸਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਜਪ ਤਪ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਰਨਿ ਪਰਹਿ ਤੇ ਉਬਰਹਿ ਛੋਡਿ ਜਮਪੁਰ ਕੀ ਲਿਖਹ ॥

ਔਚ ਜੋ ਆਪਕੀ ਸਰਨਿ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਮਪੁਰੀ ਕੇ ਲਜਾਣੇ ਵਾਲੀ ਲਿਖਤ ਕੋ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਉਧਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬੁਕਰਮੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ॥

ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਭਰਪੂਰੁ ਰਿਦੈ ਉਚਰੈ ਕਰਤਾਰੈ ॥

ਗੁਰੁ ਗਹਿਹਰੁ ਦਰੀਆਉ ਪਲਕ ਭੁਬੰਸੁ ਤਾਰੈ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਐ ਪ੍ਰੇਮ ਪਰੀਪੂਰਨ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸਦਾ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ। ਤਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ (ਗਹਿਹਰ) ਸੋਤੀ ਵਤ ਉਜਲ ਸਰੂਪ ਹੋ ਐ ਸੰਸਾਰ ਦਰੀਆਇ ਸੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਹਾਜ ਦੇਕਰ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਵਾਪ ਭੂਬੰਸਿ ਕੋ ਏਕ ਪਲ ਮੈਂ ਤਾਰ ਦੇਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਕੁਲਿ ਨਿੰਮਲੁ ਅਵਤਰਿਉ ਗੁਣ ਕਰਤਾਰੈ ਉਚਰੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਨਿਰਮਲ ਸੰਪ੍ਰਦਾਇ ਰੂਪੀ ਕੁਲ ਮੈਂ ਆਪ ਅਵਤਰੇ ਹੈ ਐ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਜਿਨੁ ਸੇਵਿਉ ਤਿਨੁ ਦੁਖੁ ਦਰਿਦ੍ਰੁ ਪਰਹਰੁ ਪਰੈ ॥ ੩ ॥ ੧੭ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਸ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨੇ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਕੋ (ਪਰਹਰ) ਦੂਰ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਤੇ ਪਰੈ ਮੋਖ ਪਦ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੭ ॥

ਚਿਤਿ ਚਿਤਵਉ ਅਰਦਾਸਿ ਕਹਉ ਪਰੁ ਕਹਿ ਭਿ ਨ ਸਕਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਕਰਨੇ ਕੋ ਚਿਤ ਬੀਚ ਚਿਤਵਤਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਕੇ ਆਗੇ ਕਹਿ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਅੰਤਰਜਾਮੀ ਹੋ ॥

ਸਰਬ ਚਿੰਤ ਤੁਝੁ ਪਾਸਿ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਹਉ ਤਕਉ ॥

ਤੇਰੈ ਹੁਕਮਿ ਪਵੈ ਨੀਸਾਣੁ ਤਉ ਕਰਉ ਸਾਹਿਬ ਕੀ ਸੇਵਾ ॥

ਯਦਪਿ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਚਿਤਵਨਾ ਤੁਮਾਰੇ ਪਾਸ ਹੋ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਕੇ ਰਿਦੇ ਕੀ ਆਪ ਜਾਨਤੇ ਹੀ ਹੈਂ ਤੋ ਭੀ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਪਾਸੋਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਨੇ ਕੀ ਜਾਚਨਾ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਭਾਵ ਸੰਤੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਮੁਝਕੋ ਸਦਾ ਹੋਤਾ ਰਹੇ। ਹੇ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੇਕਰ ਆਪ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਮੇਰੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਉਤਮ ਨੀਸਾਣ ਲੇਖ ਪਵੇ ਤੇ ਮੈਂ ਆਪ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੂੰ ॥

ਜਬ ਗੁਰੁ ਦੇਖਿ ਸੁਭ ਦਿਸਟਿ ਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਮੁਖਿ ਮੇਵਾ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਬ ਆਪ ਮੁਝ ਪਰ ਸੁਭ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਸੇ ਦੇਖੋ ਤਬ ਮੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਨਾਮ (ਮੇਵਾ) ਸਮਾਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮੁਖ ਤੇ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਹੈ। ਵਾ ਮੁਖ ਮੈਂ ਮੇਰੇ ਵਤ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮ ਅਲਖ ਕਾਰਨੁ ਪੁਰਖੁ ਜੋ ਫੁਰਮਾਵਹਿ ਸੇ ਕਹਉ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਕੇ ਕਾਰਨ ਪੁਰਖ ਜੋ ਜੋ ਆਪ ਫਰਮਾਵਤੇ ਹੋ ਸੋ ਸੋ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸੁ ਕਾਰਨੁ ਕਰਨੁ ਜਿਵ ਤੂ ਰਖਹਿ ਤਿਵ ਰਹਉ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਸਰਬ ਕਾਰਣੋਂ ਕੋ ਕਰਨਹਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਅਬ ਜਿਸ ਪ੍ਰਦਾਰ ਆਪ ਮੁਝਕੋ ਰਾਖੇ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੈਂ ਰਹੂੰ ॥ ੪ ॥ ੧੮ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਕੇ ਅਵਤਾਰ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਭਿਖਾ ਭੱਟ ਜੀ ਹੈਂ ਸੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭਿਖੇਕੇ ॥ ਗੁਰੁ ਗਿਆਨੁ ਅਰੁ ਧਿਆਨੁ ਤਤੁ ਸਿਉ ਤਤੁ ਮਿਲਾਵੈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਅਪਨੇ ਸਿਖੋਂ ਕੋ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਆਤਮ ਗਿਆਨ ਦੇ ਕਰਕੇ (ਤਤੁ) ਸਾਰ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚ (ਤਤੁ) ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਸਚਿ ਸਚੁ ਜਾਣੀਐ ਇਕ ਚਿਤਹੁ ਲਿਵ ਲਾਵੈ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਜਨ ਚਿਤ ਕੋ ਇਕਾਗ੍ਰ ਕਰਕੇ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੈਂ ਭ੍ਰਿਤੀ ਕੋ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ (ਸਚੁ)

ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੇ ਜਾਣ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਵਸਿ ਕਰੈ ਪਵਣੁ ਉਡੈਤ ਨ ਧਾਵੈ ॥

ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕੋਂ ਕੋ ਵਸ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ਅੰ(ਪਵਣੁ) ਪਾਣ ਤਿਸ ਕੇ ਉਡੈਤ ਹੋਕਰ ਅਰਥਾਤ ਦੇਹ ਤਿਆਗ ਕਰ ਔਰ ਲੋਕਾਤੋਂ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਧਾਵਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਪਵਨ ਵਤ ਚਲ ਜੋ ਮਨ ਸੰਕਲਪ ਕੀ ਉਭਾਰੀ ਮੈਂ ਉਭਾਰਾ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਨਹੀਂ ਧਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੈ ਵਸੈ ਦੇਸਿ ਹੁਕਮੁ ਬੁਝਿ ਬੀਚਾਰੁ ਪਾਵੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਆਪ ਕਾ ਹੁਕਮ ਬੁਝ ਕਰਕੇ ਆਤਮ ਵੀਚਾਰ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ (ਦੇਸ) ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਾਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ॥

ਕਲਿ ਮਾਹਿ ਰੂਪੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਸੋ ਜਾਣੈ ਜਿਨਿ ਕਿਛੁ ਕੀਅਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਇਸ ਕਲਯਾਗ ਮੈਂ ਆਪ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਸਰੂਪ ਹੋ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਥਾਤ ਕੋ ਸੋ ਜਨ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਕੁਛ ਪੁਰਖ ਜਨਮ ਪੁੰਨ ਕਰਮ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਮਿਲਿਉ ਸੋਇ ਭਿਖਾ ਕਹੈ ਸਹਜ ਰੀਗਿਦਰਸਨੁ ਦੀਅਉ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ'ਭਿਖਾ'ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕਰਤਾ ਰੂਪ ਹਮਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈ ਜਬ ਗੁਰਾ ਨੇ ਦਰਸਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ (ਸਹਜ) ਸੁਤੇ ਹੀ (ਰੀਗਿ) ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ੧੯ ॥

ਰਹਿਓ ਸੰਤ ਹਉ ਟੋਲਿ ਸਾਧ ਬਹੁਤੇਰੇ ਡਿਨੇ ॥

ਸੰਨਿਆਸੀ ਤਪਸੀਅਹ ਮੁਖਹੁ ਦੇ ਪੰਡਿਤ ਮਿਨੇ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮੈਂ ਪੁਰਖ (ਸੰਤ) ਸਾਤ ਰੂਪ ਮਹਾਤਮਾ ਕੋ ਖੋਜ ਰਹਿਆ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਭੋਖਧਾਰੀ ਸਾਧ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸੰਨਿਆਸੀ ਐ ਤਪਸੀਅਹ ਕੋ ਤਾਈਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਔਰ ਜੋ ਪੰਡਿਤ ਮੁਖ ਤੇ ਮਿਨਾ ਬੋਲਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ਇਹ ਭੀ ਸੰਪੂਰਨ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ॥

ਬਰਸੁ ਏਕੁ ਹਉ ਫਿਰਿਓ ਕਿਨੈ ਨਹੁ ਪਰਚਉ ਲਾਯਉ ॥

ਕਹਤਿਅਹ ਕਹਤੀ ਸੁਣੀ ਰਹਤ ਕੋ ਖੁਸੀ ਨ ਆਯਉ ॥

ਇਨੋਂ ਕੋ ਦੇਖਤਾ ਹੁਆ ਏਕ ਬਰਸ ਪ੍ਰੰਤੂ ਮੈਂ ਫਿਰਤਾ ਰਹਾ ਹੂੰ ਪਰੰਤੂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮੁਝ ਕੋ ਕਰਾਮਾਤ ਕਾ ਪਰਚਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਯਾ ਵਾ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਕਾ ਪਰਚਾ ਬ੍ਰਹਮ ਬੀਚ ਕਿਸੀ ਨੇ ਨਹੀਂ ਲਗਾਯਾ ਹੈ। ਐਸੇ ਕਹਿਣੇ ਵਾਲਿਓਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੋ ਕਹਿਤੀ ਹੋਈ ਤੇ ਹਮ ਨੇ ਸੁਣੀ ਪਰੰਤੂ (ਰਹਿਤ) ਧਾਰਨੇ ਵਾਲਾ ਮੁਝ ਕੋ ਕੋਈ (ਖੁਸੀ) ਪਸੰਦ ਨਾ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਛੋਡਿ ਦੂਜੈ ਲਗੇ ਤਿਨ ਕੋ ਗੁਣ ਹਉ ਕਿਆ ਕਹਉ ॥

ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ ਦੂਤ ਭਾਵ ਵਾ ਦੂਜੇ ਖਿਆਲੋਂ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਕਿਆ ਉਚਾਰਨਕਰੂੰ ਭਾਵ ਤਿਨ ਕੋ ਗੁਣ ਭੀ ਔਗੁਣ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਦਸਿ ਮਿਲਾਯਉ ਭਿਖਿਆ ਜਿਵ ਤੂ ਰਖਹਿ ਤਿਵ ਰਹਉ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਮੁਝ ਕੋ ਦੇਵੀਵ ਨੇ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਭਿਖਾ ਜੀ ਅਪਨੇ ਆਪ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਅਬ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਗੁਰੂ ਰਖੇ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤੂੰ ਰਹੁ ॥ ੨ ॥ ੨੦ ॥ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਰਾਜਾ ਰੂਪ ਕਹਿ ਕਰ ਸਮਝੀ ਦਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਹਿਰਿ ਸਮਾਧਿ ਸਨਾਹੁ ਗਿਆਨਿ ਹੈ ਆਸਨਿ ਰਜਿਅਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਆਪ ਸਮਾਧੀ ਰੂਪੀ (ਸਨਾਹੁ) ਸੰਜੋਇ ਪਹਿਰ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਘੋੜੇ ਕੋ ਆਸਨ ਪਰ ਚੜ੍ਹਹ/

ਧੰਮ ਧਨਖੁ ਕਰ ਗਹਿਓ ਭਗਤ ਸੀਲਹ ਸਰਿ ਲਛਿਅਉ ॥

ਔਰ ਅਪਨੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਧਰਮ ਕਾ ਹੀ ਧਨਖੁ (ਗਹਿਓ) ਪਕੜਿਆ ਹੈ ਔਰ ਭਗਤੀ ਕੀ ਢਾਲ ਲੇਕਰ ਸੀਲ ਸੁਭਾਵ ਕਾ (ਸਰਿ) ਬਾਣ ਧਾਰ ਕਰ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਸਾਂਝ ਲਏ ਹੈਂ ॥

ਭੈ ਨਿਰਭਉ ਹਰਿ ਅਟਲੁ ਮਨਿ ਸਬਦਿ ਗੁਰੁ ਨੇਜਾ ਗਭਿਓ ॥

ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਸੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਔਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਮਨ ਰੂਪੀ ਮਦਾਨ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਅਟਲ ਨੇਜਾ ਗਭਿਆ ਹੈ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਪਤੁ ਪੰਚ ਦੂਤ ਬਿਖੀਡਿਓ ॥

ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ (ਅਪਤੁ) ਹੰਕਾਰ ਇਨ ਪੰਚ ਦੂਤੋਂ ਕੋ ਖਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਆਪ ਨੇ ਖੰਡਨ ਕੀਆ ਭਾਵ ਨਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਭਲਉ ਭੂਹਾਲ ਤੇਜੋ ਤਨਾ ਨਿਪਤਿਨਾਥ ਨਾਨਕ ਬਰਿ ॥

(ਭਲਉ) ਉਤਮ (ਭੂਹਾਲ) ਰਾਜਾ ਸ੍ਰੀ ਤੇਜੋਮਲ ਜੀ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਆਪ ਹੋ ਸੋ ਰਾਜਾ ਕੈਸੇ ਭਭੇ ਹੋ ਸੰਪੂਰਨ (ਨਿਪਤਨਾਥ) ਰਾਜਿਓਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਵਰ ਕਰਕੇ ਆਪ ਭਏ ਹੋ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਬੁ ਸਲ੍ਹ ਭਣਿ ਤੈ ਦਲੁ ਜਿਤਉ ਇਵ ਜੁਪੁ ਕਰਿ ॥ ੧ ॥ ੨੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮਹਾਰਾਜ ਸ੍ਰੀ ਸਲ ਭੱਟ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪ ਨੇ (ਸਬੁ) ਨਿਸਚੈ ਕਰਕੇ ਪੁਰਬੋਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਯੁਪ ਕਰਤੇ (ਇਵ) ਐਸੇ ਆਸੂਰੀ ਦਲ ਕੇ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ੨੧ ॥

ਘਨਹਰ ਬੁੰਦ ਬਸੁਅ ਰੋਮਾਵਲਿ ਕੁਸਮ ਬਸੰਤ ਗਨੰਤ ਨ ਆਵੈ ॥

(ਘਨਹਰ) ਬਦਲੇਂ ਕੀਆ ਬੁੰਦੋਂ ਕੀ ਔ (ਬਸੁਅ) ਧਰਤੀ ਕੀ ਰੋਮਾਵਲੀ ਜੋ ਬਨ ਤਿਨ ਆਈ ਬਨਾਸਪਤੀ ਕੇ ਪੁਨਾ ਬਰੰਤ ਕੇ ਫੁਲੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥

ਰਵਿ ਸਸਿ ਕਿਰਣਿ ਉਦਰੁ ਸਾਗਰ ਕੋ ਗੰਗਾ ਤਰੰਗ ਅੰਤੁ ਕੋ ਪਾਵੈ ॥

ਪੁਨਾਸੂਰਜ ਔ ਰੰਦਮਾਂ ਕੀਆ ਕਿਰਨੋਂ ਕਾ ਔ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਉਦਰ ਕਾ ਗੰਗਾ ਉਪਲਖਤ ਸਰਬ ਨਦੀਓਂ ਕੋ (ਤਰੰਗ) ਲਹਿਰੀਂ ਕਾ ਅੰਤ ਕੋਨ ਪਾਇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਰੁਦ੍ਰ ਪਿਆਨ ਗਿਆਨ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਕਬਿ ਜਨ ਭਲ ਉਨਹ ਜੁਗਾਵੈ ॥

ਔਰ ਸ਼ਿਵਜੀ ਕੇ ਪਿਆਨ ਕਾ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗਿਆਨ ਕਾ ਭੀ ਜੈਸੇ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗਿਆਨ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਣੇ ਜੋ ਔ ਸਿਵਜੀ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰਨੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਨਾਮ ਕਵੀ ਜਨ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕੋਈ ਉਨ ਪੁਰਬੋਕਤ ਵਸਤੂਓਂ ਕੋ ਭੀ ਗਾਇਨ ਕਰ ਲੇਵੇ ਭਾਵ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਗਿਨਤੀ ਕਰਕੇ ਅੰਤ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ਤਉ ਪਾਇ ਲੇਵੇ ॥

ਭਲੇ ਅਮਰਦਾਸ ਗੁਣ ਭੇਰੇ ਤੇਰੀ ਉਪਮਾ ਤੋਹਿ ਬਨਿ ਆਵੈ ॥ ੧ ॥ ੨੨ ॥ ੬ ॥ ੧੬ ॥ ੬੦ ॥

ਹੇ ਭਲਿਓਂ ਕੀ ਭੁਲ ਮੈਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੋਹਾਰੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਰੰਤੂ ਆਪ ਕੋ ਗੁਣ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੋ ਗੁਣ ਬਿਅੰਤ ਹੀ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤੁਮਾਰੀ ਉਪਮਾ ਤੁਮਕੋ ਹੀ ਬਨ ਆਵਤੀ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਸੀ ਔਰ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਕੀ ਉਪਮਾ ਆਪ ਕੋ ਦਈਏ ਤਤਿ ਤੁਮ ਆਪ ਹੀ ਉਪਮਾਨ ਔ ਆਪ ਹੀ ਉਪਮੇਯ ਸਰੂਪ ਹੋਂ ॥ ੧ ॥ ੨੨ ॥ ੬ ॥ ੧੬ ॥ ੬੦ ॥

ਅਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਚੋਖੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਚਉਥੇ ਕੇ ੪ ॥ ੧ ॥ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਇਕ ਮਨਿ ਪਰਖੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਪਿਆਵਉ ॥ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਸਦ ਗਾਵਉ ॥

ਮਨ ਕੋ ਇਕਯੁ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਜਨ ਪੁਰਖ ਕੋ ਪਿਆਵਤਾ ਹੂੰ। ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਸਰਬਦਾ ਕਾਲ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇਨ ਕਰੂੰ ॥

ਗੁਨ ਗਾਵਤ ਮਨਿ ਹੋਇ ਬਿਗਾਸਾ ॥ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਿ ਜਨਹ ਕੀ ਆਸਾ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਵਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਮਨ ਮੈਂ (ਬਿਗਾਸਾ) ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤਾਤੇ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੀ ਆਸਾ ਕੋ ਪੂਰਨ ਕਰੀਏ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਯਉ ॥ ਅਥਿਨਾਸੀ ਅਥਿਗਤੁ ਪਿਆਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਪਰਮ ਪਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪਨੇ ਅਥਿਨਾਸੀ ਅਥਿਗਤ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਯਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸੁ ਭੇਟੇ ਦਾਰਿਦ੍ਰੁ ਨ ਚੰਪੈ ॥ ਕਲ੍ਹ ਸਹਾਰੁ ਤਾਸੁ ਗੁਣ ਜੰਪੈ ॥

ਜੰਪਉ ਗੁਣ ਬਿਮਲ ਸੁਜਨ ਜਨ ਕੇਰੇ ॥ ਅਮਿਅ ਨਾਮੁ ਜਾਕਉ ਭੁਰਿਆ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤਿਸ ਆਪਕੋ ਮਿਲਨੇ ਜੇ ਦਰਿਦ੍ਰ ਨਹੀਂ (ਚੰਪੈ) ਦਬਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਕਲਸਹਾਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਸ ਆਪਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਜੰਪੈ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ਹੇ ਭਾਈ ਮੇਰੇ ਸਾਥੀਓਂ (ਜਨ)ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਸੁਜਨ ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਨਿਰਮਲ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਜਪੋ ਜਿਸਕੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ (ਭੁਰਿਆ) ਫਲੀਫੂਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਇਨਿ ਸਤਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਬਦ ਰਸੁ ਪਾਯਾ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨੁ ਉਰਿ ਧਰਿਆ ॥

ਆਪਨੇ ਸਾਥੀਓਂ ਪ੍ਰਤੀ ਕਹਿਤੇਹੈ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਇਨ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕਾ ਨਾਮ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਔ (ਸਬਦ ਰਸੁ) ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮ ਰਸਿਕੁ ਗੋਬਿੰਦ ਗੁਣ ਗਾਹਕੁ ਚਾਹਕੁ ਤਤ ਸਮਤ ਸਰੇ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਰਸਕ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਗਾਹਿਕ) ਗ੍ਰਹਿਣ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਵਾ ਖਰੀਦਣੇਹਾਰੇ ਔਰ (ਤਬ) ਤਤ ਸਰੂਪ ਕੇ ਸਮਝਾ ਵਿਸਟੀ ਜੇ (ਸਰੇ) ਸੰਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ (ਗਾਹਿਕ) ਵੇਖਨੇ ਵਾਲੇ ਹੈਂ ॥

ਕਵਿ ਕਲ੍ਹ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ੍ਹ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ (ਠਕੁਰ) ਚੌਧਰੀ ਵਾ ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਹਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ (ਤਨੇ) ਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਜਿਨੇਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪੀ ਤਲਾਵ ਪ੍ਰੇਮ ਜੇ ਖਾਲੀ ਥੇ ਤੇ ਰਿਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਆਵੀ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਭਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਛੁਟਤ ਪਰਵਾਹ ਅਮਿਅ ਅਮਰਾਪਦ ਅਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਸਦ ਭਰਿਆ ॥

ਆਪਕੇ ਦਰਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਮੈਂ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਅਮਰਾ ਪਦ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਰਵਾਹਿ ਛੁਟ ਰਹੇ ਅਰਥਾਤ ਰਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸਰੋਵਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰ ਸਦਾ ਭਰਿਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਵਾ ਆਪ ਕਾ ਰਿਦਾ ਸਰੋਵਰ ਸਿਧਾਂਤ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਜੇ ਸਦਾ ਭਰਿਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਸਰੋਵਰ ਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਛੁਟ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤੇ ਪੀਵਹਿ ਸੰਤ ਕਰਹਿ ਮਨਿ ਮਜਨੁ ਪ੍ਰਥੁ ਜਿਨਹੁ ਸੇਵਾ ਕਰੀਆ ॥

ਜਿਨੇਂ ਨੇ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਔ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰੀ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਇਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਰੋਵਰ ਮੇ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਮਨ ਲਗਾਇ ਕਰ ਪਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਭਉ ਨਿਵਾਰਿ ਅਨਭੈ ਪਦੁ ਦੀਨਾ ਸਬਦ ਮਾਤ੍ਰ ਤੇ ਉਪਰ ਪਰੇ ॥

ਔਰ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਆਪਨੇ ਨਿਵਾਰ ਕਰਕੇ ਨਿਰਭੈ ਪਦ ਜੋ ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਦੀਆ ਹੇ ਵਹੁ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਾਤ੍ਰ ਸੇ ਹੀ ਆਪਨੇ ਉਧਾਰ ਰਖੇ ਹੈਂ ॥

ਕਵਿ ਕਲ੍ਹ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥ ੨ ॥

ਅਰਥ ਪੂਰਬ ਸਮ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸਤਗੁਰ ਮਤਿ ਗੂੜ ਬਿਮਲ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਆਤਮੁ ਰੀਗਿ ਚਲੁਲੁ ਭਯਾ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਕੀ(ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਅਤਿ ਗੂੜੀ ਹੈ ਔ ਆਪ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਭੀ ਪਰਮ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਕੇ ਆਤਮ ਅਨੰਦ ਅਤੀ (ਚਲੁਲੁ) ਗਾਹੜਾ ਅਰਥਾਤ ਸੰਘਣਾ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਜਾਗਾ ਮਨੁ ਕਵਲੁ ਸਹਜਿ ਪਰਕਾਸਾ ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨੁ ਘਰਹਿ ਲਹਾ ॥

ਜਬ ਆਪ ਕੇ ਚਿਤ ਮੈਂ(ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੂਰਜੇ ਪਰਕਾਸਿਆ ਤਬ ਆਪਕਾ ਮਨ ਰੂਪੀ ਕਮਲ (ਜਾਗਿਆ) ਖਿੜ ਆਯਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਆਪਨੇ ਹਿਰਦੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਸਤਗੁਰਿ ਦਾਨਾਲਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਿੜਾਯਾ ਤਿਸੁ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਵਸਿ ਪੰਚ ਕਰੇ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀਨੇ ਜੋ ਆਪਕੇ ਵਿਆਲ ਹੋ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਵਿੜਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੇਂ ਕੀ ਵਿੜਾਯਾ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਚ ਸਤ੍ਰੁਓਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਵਸ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਕਵਿ ਕਲ੍ਹ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥ ੩ ॥

ਅਨਭਉ ਉਨਮਾਨਿ ਅਕਲ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿਆ ਸਹਜ ਘਰੇ ॥

ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ ਕਾ (ਉਨਮਾਨ) ਵੀਰਾਹ ਕਰਨੇ ਜੋ ਆਪ ਕੀ (ਅਕਲ) ਕਲਹ ਤੇ ਰਹਿਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਤਿਸ ਜੇ ਭ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ਔ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਸਹਜ) ਸੁਤੇ ਹੀ ਘਰ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈ ॥

ਸਤਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਯਾ ਭਗਤਿ ਭਾਇ ਭੰਡਾਰ ਭਰੇ ॥

ਤਾਤੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਵਿਧਾ ਤੇ ਜੋ ਆਪਨੇ ਮੋਖ ਪਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪਕੇ ਭੰਡਾਰੇ ਭਗਤੀ ਔ ਭਾਇ ਜੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਮੇਟਿਆ ਜਨਮਾਂਤੁ ਮਰਲ ਭਉ ਭਾਗਾ ਚਿਤੁ ਲਾਗਾ ਸੰਤੋਖ ਸਰੇ ॥

ਔਰ ਆਪਨੇ ਜਨਮ ਮੇਟਿਆ ਹੈ ਅੰਤ ਕੋ ਜੋ ਮਰਨ ਕਾ ਭੈ ਥਾ ਜੋ ਭੀ ਭਾਗਾ ਹੈ ਸੰਤੋਖਾਦਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮੁੰਦ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਚਿਤ ਲਾਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਕਵਿ ਕਲ੍ਹ ਠਕੁਰ ਹਰਦਾਸ ਤਨੇ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰ ਅਭਰ ਭਰੇ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ੍ਹ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਹਰਿਦਾਸ(ਠਕੁਰ) ਸ਼੍ਰਾਮੀ ਕੇ ਸਪੁਤ੍ਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਜੋ ਅਭਰ ਸਰੋਵਰ ਥੇ ਭਾਵ ਠੀਕ ਥੇ ਥੀ ਚੰਕ ਆਪਨੇ ਵਿਧਾ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸੰਪਤਾ ਜੋ ਵਾ ਗੁਣਾਂ ਜੋ ਭਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥

ਅਭਰ ਭਰੇ ਪਾਯਉ ਅਪਾਰੁ ਰਿਦ ਅੰਤਰਿ ਧਾਰਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਨੇ (ਅਭਰ) ਖਾਲੀ ਭਰੇ ਹੈਂ ਔ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਧਿਆਯਾ ਹੈ ਔ ਰਿਦੇ ਵੀਰ ਧਿਆਨ ਬੀ ਤਿਸੀ ਕਾ ਹੀ ਧਾਰਿਆ ਹੇ ॥

ਦੁਖ ਭੰਜਨ ਆਤਮ ਪ੍ਰਬੋਧ ਮਨਿ ਤਤੁ ਬੀਚਾਰਿਓ ॥

ਸਦਾ ਚਾਇ ਹਰਿ ਭਾਇ ਪ੍ਰੇਮ ਰਸੁ ਆਪੇ ਜਾਣਇ ॥

ਪਿਆਨ ਧਾਰਨ ਚਾਰਿਓ ਕੇ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਸ਼ਟ ਕਰਨੇ ਹਾਰਾ ਆਤਮ ਬੋਧ ਹੁਆ ਹੈ ਅੰਤ ਮਿਥਿਆ ਕਾ ਬੀਚਾਰ (ਪਰ) ਛਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਬੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਹਰੀ ਕੇ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਸਦਾ (ਚਾਇ) ਉਤਸ਼ਾਹਿ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ ਰਸ ਕੇ ਰੁਮ ਆਪੇ ਹੀ ਜਾਣਤੇ ਹੋ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਪਰਸਾਇ ਸਹਜ ਸੇਤੀ ਰੰਗੁ ਮਾਣਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਆਪ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਕੇ ਸਹਿਤ (ਰੰਗ) ਅੰਨਦ (ਮਾਣੀਏ) ਭੋਗ ਚਹੇ ਹੋ ॥

ਨਾਨਕ ਪ੍ਰਸਾਇ ਅੰਗਦ ਸੁਮਤਿ ਗੁਰਿ ਅਮਰਿ ਅਮਰ ਵਰਤਾਇਓ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ (ਸੁਮਤਿ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਮਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਈ ਹੈ ਆਗੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਕਾ (ਅਮਰਿ) ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਹਰੈ ਤੈ ਅਟਲ ਅਮਰ ਪਦੁ ਪਾਇਓ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਅਟਲ ਰੂਪ ਅਮਰ ਪਦ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਸੰਤੋਖ ਸਰੋਵਰਿ ਬਸੈ ਅਮਿਅ ਰਸੁ ਰਸਨ ਪ੍ਰਕਾਸੈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਸੰਤੋਖ ਆਈ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੋ ਐਰ ਆਪ ਕੀ ਰਸਨਾ ਤੇ ਅਮਿਤ ਰਸ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਅਮਿਤ ਰੂਪ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਿਲਤ ਸਾਂਤਿ ਉਪਜੈ ਦੁਰਤੁ ਦੁਰੰਤਰਿ ਨਾਸੈ ॥ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ਪਾਇਅਉ ਦਿੰਤੁ ਹਰਿ ਮਗਿ ਨਹੁਟੈ ॥

ਆਪ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੇ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਸਾਂਤੀ ਉਪਜਤੀ ਹੈ ਐਰ (ਦੁਰਤੁ) ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਅੰਤਰ ਤੇ ਦੁਰ ਨਾਸ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਕਾ (ਦਿੰਤੁ) ਈਆ ਹੁਆ ਜੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਮਾਰਗ ਹੈ ਤਿਸਰੇ ਆਪ (ਹੁਟੈ) ਬਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੋ ਭਾਵ ਤਿਸੀ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੋ ॥

ਸੰਜਮੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸੀਲ ਸੰਨਾਹੁ ਮਛੁਟੈ ॥

(ਸੰਜਮ) ਇੰਦ੍ਰਿਓਂ ਕਾ ਜੀਤਨ ਐ ਸਤ ਸੰਤੋਖ (ਸੀਲ) ਸਾਂਤੀ ਸੁਭਾਵ ਆਈ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਜੋ (ਸੰਨਾਹੁ) ਸੰਜੋਇ (ਮਛੁਟੈ) ਅਰਥਾਤ ਟੁਟਦੇ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜੋ ਆਪਨੇ ਪਹਿਰਿਆ ਹੈ ਚਾਵ ਪੁਨਥੋਕਤ ਗੁਣ ਧਾਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਬਿਧਿ ਨੈ ਸਿਰਿਉ ਜਗਿ ਜਸ ਰੂਪੁ ਬਜਾਇਅਉ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਤੁਲ ਹੀ ਆਪ ਕੋ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਨੇ (ਸਿਰਿਉ) ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਅੰ ਆਪ ਕੋ ਜਸ ਕਾ (ਰੂਪੁ) ਵਾਜਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਹਰੈ ਤੈ ਅਭੈ ਅਮਰ ਪਦੁ ਪਾਇਅਉ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਜੋ ਭੈ ਰਹਿਤ ਮੋਖ ਪਦੈ ਤਿਸਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥੬॥

ਜਗੁ ਜਿਤਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪ੍ਰਮਾਣਿ ਮਨਿ ਏਕੁ ਪਿਆਯਉ ॥

ਧਨਿ ਧਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਅਮਰਦਾਸ ਜਿਨਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਪ੍ਰਮਾਣਿ) ਸਦਰਸ ਆਪ ਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਜੀਤਿਆ ਹੈ ਐਰ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੀ ਮਨ ਮੈਂ ਪਿਆਨ ਕੀਆ ਹੈ ਧੰਨਤਾ ਕੇ ਯੋਗਜ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੋਂ ਜੋ ਧੰਨਤਾ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਵਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਪਿ ਸਿਪਿ ਡਾਕੀ ਵਾਸੀ ॥

ਸਹਜ ਸਰੋਵਰ ਮਿਲਿਓ ਪੁਰਖੁ ਭੇਟਿਓ ਅਥਿਨਾਸੀ ॥

ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਨਿਧਾਨੁ) ਖਜ਼ਾਨਾ ਜੋ ਨੌਂ ਨਿਧੀਓਂ ਕੇ ਵੇਨਹਾਰਾ ਹੈ ਰਿਪੀਆ ਐ ਜਿਧੀਆ ਭੀ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੀਆਂ ਵਾਸੀਆਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਨੇ ਸੇ ਰਿਪ, ਸਿਪੀ, ਨਿਧੀ ਸਭੀ ਆਪਕੀ ਵਾਸੀ ਹੈਂ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕਾ ਸਰੋਵਰ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪਕੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੇ ਅਥਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਕੇ ਤਾਈ ਭੇਟਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਆਇ ਲੇ ਭਗਤ ਜਿਤੁ ਲਗਿ ਤਰੇ ਸੋ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਅਉ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਹਰੈ ਤੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਅਉ ॥ ੭ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਆਸਰੇ ਲਗ ਕਰਕੇ ਪੁਰਖਲੇ ਕਬੀਰ ਜੀ ਆਈ ਭਗਤ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਰੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੇ

ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਜ਼ਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਰਹੀ
ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਦਾਰਥ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਭਗਤਿ ਪਰਵਾਹ ਪ੍ਰੀਤਿ ਪੁਬਲੀ ਨਹੁਦਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦੁ ਅਥਾਹੁ ਅਮਿਅ ਧਾਰਾ ਰਸੁ ਗੁਣਇ ॥

ਆਪ ਕੇ ਦਲੀਰੇ ਪੁਰੇਮਾਭਗਤੀ ਕੇ ਪਰਵਾਹਿ ਚਲ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਜੇ ਆਪ ਕੀ ਪੂਰਬਲੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ
(ਨ ਹੁਦਇ) ਬਕਤ ਨਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਘਟਤੀ ਨਹੀ ਹੈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਗਾਥ ਬ੍ਰਹਮਾਨੰਦ ਰੂਪੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਧਾਰਾ ਕੇ
ਰਸ ਕੇ ਆਪ (ਗੁਣਇ) ਗੁਣਕਾਇ ਰਹੇ ਕੇ ਭਾਵ ਪਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ ॥

ਮਤਿ ਮਾਤਾ ਸੰਤੋਖੁ ਪਿਤਾ ਸਰਿ ਸਹਜ ਸਮਾਯਉ ॥

ਆਜੋਨੀ ਸੰਭਵਿਅਉ ਜਗਤੁ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਤਰਾਯਉ ॥

ਉਤਮ ਮਤੀ ਆਪਕੀ ਮਾਤਾ ਹੈ ਅੰ ਸੰਤੋਖ ਆਪਕਾ ਪਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨੋ ਇਨ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਹੀ ਆਪਕੀ ਸੂਰਤੀ
ਪ੍ਰਗਟ ਭਈ ਹੈ ਵਾ ਇਨ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਸਰੂਪ ਰਿਦੇ ਮੈ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਸਹਜ) ਸਾਡੀ
ਰੂਪੀ (ਸਰਿ) ਸਚੋਵਰ ਮੈ ਆਪ ਕਾ ਮਨ ਸਮਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੋਨੀਓਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੈ ਜੋ ਰੂਪ ਆਪ (ਸੰਭਵਿਅਉ)
ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਉਤਪਤ ਭਏ ਹੋ ਭਾਵ ਸੋ ਸਰੂਪ ਆਪ ਹੋਏ ਹੋ ਤਾਤੇ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਨੇ ਅਪਨੇ ਬਚਨੋਂ ਵਾਰਾ ਜਗਤ
ਤੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਤਰਾਯਾ ਹੈ ॥

ਅਥਿਗਤ ਅਗੋਚਰ ਅਪਰਪਰੁ ਮਨਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵਸਾਇਅਉ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲੁਚਰੈ ਤੈ ਜਗਤੁ ਉਧਾਰਨੁ ਪਾਇਅਉ ॥ ੮ ॥

ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੋ (ਅਥਿਗਤ) ਅਵਿਸੇ ਔ ਨੇਤ੍ਰੀਏਕੋਂ ਤੇ ਅਗੋਚਰ ਔਰ (ਅਪਰ) ਲੋਕੋਂ ਤੇ ਜੋ ਪਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ
ਆਪਨੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਕੇ
ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕੇ ਆਪਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਜਗਤ ਉਧਾਰਨੁ ਨਵ ਨਿਧਾਨੁ ਭਗਤਹੁ ਭਵ ਤਾਰਨੁ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭੁੰਦ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬਿਸੁ ਕੀ ਬਿਖੈ ਨਿਵਾਰਨੁ ॥

ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇਹਾਰਾ ਨਵਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਜੋ ਤਾਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ
ਪੁਨਾ ਸਰਬ ਵਿਸਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਜਹਿਰ ਕੋ ਨਿਵਾਰਨੇਹਾਰਾ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਭੁੰਦ ਵਤ ਹੈ ॥

ਸਹਜ ਤਰੋਵਰ ਫਲਿਓ ਗਿਆਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਫਲ ਲਾਗੇ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈਅਹਿ ਪੰਨਿ ਤੇ ਜਨ ਬਭਭਾਗੇ ॥

ਜਿਸ ਨਾਮ ਕਰਕੇ (ਸਹਜ) ਸਾਡੀ ਰੂਪੀ ਬ੍ਰਿਛ ਫਲਿਆ ਔ ਤਿਸ ਕੋ ਗਿਆਨ ਆਈ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਫਲ ਲਾਗੇ ਹੈਂ
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜੋ ਪੂਰਬੋਕਤ ਨਾਮ ਆਪ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤੇ ਬਭੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੇ ਪੁਰਸ
ਪੰਨਜ ਹੈਂ ॥

ਤੇ ਮੁਕਤੇ ਭਏ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬਦਿ ਮਨਿ ਗੁਰ ਪਰਚਾ ਪਾਇਅਉ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲੁਚਰੈ ਤੈ ਸਬਦ ਨੀਸਾਨੁ ਬਜਾਇਅਉ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕਾ ਪਰਚਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਮੁਕਤਿ ਭਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ
'ਕਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਹੇਤ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ (ਨੀਸਾਨ)
ਨਗਾਰਾ ਬਜਾਇ ਵੀਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਸੇਜ ਸਧਾ ਸਹਜੁ ਛਾਵਾਨੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਰਾਇਚਉ ਸਦਾ ਸੀਲੁ ਸੰਨਾਹੁ ਸੋਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦਿ ਸਮਾਚਰਿਓ ਨਾਮੁ ਟੇਕ ਸੰਗਾਇ ਬੋਹੈ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ (ਸਧਾ) ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਆਪ ਕੀ ਸਿਹਜਾ ਵਿਛ ਰਹੀ ਹੈ ਔ ਆਪ ਪਰ (ਸਹਜ) ਗਿਆਨ ਕਾ ਛਾਇਵਾਨ
ਤਲ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸੰਤੋਖ ਕੀ (ਸਰਾਇਚਉ) ਕਨਾਤ ਲਗ ਰਹੀ ਹੈ ਔਰ (ਸੀਲ) ਸਾਡੀ ਸੁਭਾਵ ਕਾ (ਸੰਨਾਹ) ਸੰਜੋਇ ਆਪ
ਕੇ ਸਰੀਰ ਪਰ ਪਹਰਾ ਰੂਪਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ਰਹਾ ਹੈ ਔਸੇ ਸੂਰਬੀਰ ਆਪ ਮਹਾਰਾਜ ਹੋ ਔ ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਜੀ
ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨਾ ਆਪਨੇ (ਸੰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ (ਸਮਾਚਰਿਓ) ਇਕਤ੍ਰ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਨਾਮ ਕਾ ਹੀ
(ਟੇਕ) ਤਕੀਆ ਰੂਪ ਆਸਰਾ ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਪ ਕੇ ਆਇ ਸੋ ਸੰਗੀ ਭਏ ਹੈ ਭਾਵ ਸਿਖ ਹੁਏ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਆਪਨੇ ਜਸ
ਰੂਪੀ (ਬੋਹੈ) ਸੁਰੀਧੀ ਸਹਿਤ ਕੀਏ ਹੈ ॥

ਆਜੋਨੀਉ ਭਲੁ ਅਮਲੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੰਗਿ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਲ੍ਹਚਰੈ ਤੁਮ ਸਹਜ ਸਰੋਵਰਿ ਬਾਸੁ ॥ ੧੦ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਸਾਹ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਆਪ ਨਿਵਾਸ ਕਰ ਛਲੇ (ਅਮਲੁ) ਕਰਮ ਕੇ ਕਰਕੇ ਆਪ ਜਨਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਸਦਾ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਗੁਰੁ ਜਿਨ ਕਉ ਸੁਪਸੰਨ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਰਿਵੈ ਨਿਵਾਸੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸੁਪਸੰਨ ਦੁਰਤੁ ਦੁਰੰਤਰਿ ਨਾਸੈ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਰ ਸੁਪਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਪਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ (ਦੁਰਤੁ) ਪਾਪ (ਦੁਰੰਤਰਿ) ਰਿਵੇ ਅੰਤਰ ਤੇ ਦੁਰ ਨਸ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਜਿਨ ਕਉ ਸੁਪਸੰਨ ਮਾਨੁ ਅਭਿਮਾਨੁ ਨਿਵਾਰੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਗੁਰੁ ਸੁਪਸੰਨੁ ਸਬਦਿ ਲਹਿ ਭਵਜਲੁ ਤਾਰੈ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਪਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਸੇ ਮਾਨ ਅਭਿਮਾਨ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਨਿਵਾਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਾਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਰਚਉ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਗੁਰ ਪਾਇਅਉ ਤਿਨ ਸਕਯਥਉ ਜਨਮੁ ਜਾਗਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਸਰਾਣਿ ਭਜੁ ਕਲ੍ਹ ਕਥਿ ਭੁਕਤਿ ਮੁਕਤਿ ਸਭ ਗੁਰੂ ਲਹਿ ॥ ੧੧ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਆਪ ਨੇ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਸਚੇ ਸਬਦ ਕਾ ਪਰਚਾ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਜਗਤ ਕੇ ਬੰਧ (ਸਕਯਥਉ) ਸਫਲ ਭਯਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ੍ਹ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਵਾ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਨ ਕੇ ਭਜ ਅਰਥਾਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਹੁ ਕਿਉਂਕਿ ਭੋਗ ਐ ਮੋਖ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਪਦਾਰਥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਨੇ ਕਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਖੇਮਾ ਤਾਣਿਆ ਜੁਗ ਜੂਥ ਸਮਾਣੇ ॥

ਅਨਭਉ ਨੇਜਾ ਨਾਮੁ ਦੇਕ ਜਿਤੁ ਭਗਤਿ ਅਪਾਣੇ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਉਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਸ ਕਾ (ਖੇਮਾ) ਰੋਦੋਆ ਤਾਣਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਰੋਦੋਏ ਕੇ ਨੀਚੇ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗੀ ਜੀਵੋਂ ਕੇ (ਜੂਥ) ਦੇਲੇ ਕੇ ਦੇਲੇ ਸਮਾਣੇ ਹੈ ਅਨਭਵ ਸਰੂਪ ਕਾ ਸਾਥਜਾਤ ਹੋਣਾ ਇਹੀ ਆਪ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ (ਨੇਜਾ) ਬਰਛਾ ਹੈ ਐ ਨਾਮ ਕੀ ਦੇਕ ਰੂਪ ਤਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕਰਕੇ ਭਗਤ (ਅਪਾਣੇ) ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦੁ ਅਮਰੁ ਭਗਤੁ ਹਰਿ ਸੰਗਿ ਸਮਾਣੇ ॥

ਇਹੁ ਰਾਜ ਜੋਗ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤੁਮਹੂ ਰਸੁ ਜਾਣੇ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਸਮਾਣੇ ਅਰਥਾਤ ਅਭੇਦ ਹੁਏ ਹੈ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ (ਰਾਜਜੋਗ) ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਇਸ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕਾ ਰਸ ਅਨੰਦ ਆਪ ਹੀ (ਜਾਣੇ) ਜਾਣਤੇ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਜਨਨੁ ਸੋਇ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਆ ਉਨਮਨਿ ਰਬੁ ਧਰਿਆ ॥

ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਸਮਾਚਰੇ ਅਭਰਾ ਸਰੁ ਭਰਿਆ ॥

ਸੋਈ (ਜਨਨੁ) ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਪਿਤਾ ਵਿਸਨ ਰੂਪ ਆਪ ਹੋ ਜਿਸ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪਕੇ ਜਾਣਿਆ ਯਾਦਾ—“ਜਿਨਿ ਜਾਣਾ ਸੋ ਤਿਸਹੀ ਜੇਹਾ” ਐਰ ਜਿਸ ਆਪਨੇ (ਉਨਮਨਿ) ਭਰੀਆ ਪਦ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਮਨ ਕੀ ਖ਼ੁਸ਼ੀ ਕਾ ਪਰਵਾਹਿ ਰੂਪ ਰਬ ਠਹਿਰਾਇਆ ਹੈ ਐਰ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣ ਆਪਨੇ (ਸੋ) ਛਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੋ (ਆਚਰੇ) ਗੁਣ ਕੀਏ ਹੈਂ ਐਰ ਸਿਖੋਂ ਕਾ ਰਿਦਾ ਸਰੋਵਰ ਜੋ (ਅਭਰਾ) ਖਾਲੀ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜਲ ਸੇ ਆਪ ਨੇ ਭਰਿਆ ਹੈ ॥

ਅਕਥ ਕਥਾ ਅਮਰਾਪੁਰੀ ਜਿਸੁ ਦੇਇ ਸੁ ਪਾਵੈ ॥

ਇਹੁ ਜਨਕ ਰਾਜੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤੁਝਹੀ ਬਾਣਿਆਵੈ ॥ ੧੩ ॥

(ਅਕਥ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਜੋ ਅਮਰਾ ਪੁਰੀ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਆਪਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਸੋ ਜਿਸਕੋ ਆਪ ਦੇਤੇ ਹੋ ਸੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਹ (ਜਨਕ ਰਾਜੁ) ਗਿਆਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਕੋ ਹੀ ਬਨ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋਭਤਾ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਾਮੁ ਏਕ ਲਿਵ ਮਨਿ ਜਪੈ ਦ੍ਰਿੜੁ ਤਿਨੁ ਜਨ ਦੁਖ ਪਾਪੁ ਕਹੁ ਕਤ ਹੋਵੈ ਜੀਉ ॥

ਤਾਰਨੁ ਭਰਨੁ ਖਿਨ ਮਾਝੁ ਜਾਕਉ ਦ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਧਾਰੈ ਸਬਦੁ ਰਿਦ ਬੀਚਾਰੈ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਖੋਵੈ ਜੀਉ ॥

ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਮਨ ਕੀ (ਏਕਲਿਵ) ਥਿਤੀ ਇਕਾਗ੍ਰ ਕਰਕੇ ਦ੍ਰਿੜਾ ਜੋ ਅਰਥਾਤ ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ ਜਪੈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਐ ਪਾਪ ਕਰੇ ਤੋਂ ਕਹਾ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਸਾਰ ਜੋ ਤਾਰਨ ਕੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ (ਤਰਲ) ਜਗਦਾਤ ਹੈ ਜੋ ਖਿਨ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਜਿਸ ਪਰ ਛਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਸਬਦ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ (ਛਿਸੀ) ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਗਵਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਜੀਅਨ ਸਭਨ ਦਾਤਾ ਅਗਮ ਗਾਨਿ ਬਿਖਾਤਾ ਅਹਿਨਿਸੀਧਆਨ ਪਾਵੈਪਲਕਨ ਸੋਵੈ ਜੀਉ॥
ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਦਾਤਾ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਜੋ ਅਗੰਮ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਗਿਆਨ ਤਿਸ ਜਨ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ (ਬਿਖਾਰਾ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਸਕੀ ਧ੍ਰਿਤੀ (ਅਹਿਨਿਸਿ) ਨਿਰੰਦ੍ਰ ਹੀ ਤਿਸ ਸਰੂਪ ਕੇ ਧਿਆਨ ਮੈਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਹ ਪਲ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਸੋਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਾਕਉ ਦੇਖਤ ਵਰਿਦ੍ਰਜਾਵੈਨਾਮੁ ਜੋ ਨਿਧਾਨੁ ਪਾਵੈਗੁਰਮੁਖਿ ਗਾਨਿ ਦੁਰਮਤਿ ਮੈਲੁ ਧੋਵੈਜੀਉ॥
ਜਿਸ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰਤੇ ਹੀ ਵਰਿਦ੍ਰ ਦੂਰ ਹੋਜਤੇ ਹੈਂ ਐਰ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜੋ ਜੀਵ ਪਾਇਲੇਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਗਿਆਨ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਬੰਦੀ ਮਤ ਰੂਪ ਮੈਲ ਕੇ ਧੋਇਦੇਹਾ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਮੁ ਏਕ ਲਿਵ ਮਨਿ ਜਪੈ ਦ੍ਰਿੜੁ ਤਿਨ ਜਨ ਦੁਖ ਪਾਪ ਕਹੁ ਕਤ ਹੋਵੈ ਜੀਉ॥੧॥
ਇਸ ਪੰਕਤੀ ਕਾ ਅਰਥ ਪੂਰਬ ਵਤ ॥

ਧਰਮ ਕਰਮ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਹੈ ॥

ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹੀ ਧਰਮ ਕਰਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ਭਾਥ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਾ ਫਲ ਜੋ ਧਰਮ ਰਥ ਆਤਮਬਿਦਾ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮਸ੍ਰੋਤਰੀ ਐ ਬ੍ਰਹਮਨੇਸ਼ਟੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਜਾਕੀ ਸੇਵਾ ਸਿਧ ਸਾਧ ਮੁਨਿ ਜਨ ਸੁਰਿ ਨਰ ਜਾਚਹਿ ਸਬਦ ਸਾਰੁ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਈਹੈ ॥
ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕੇ (ਸੁਰਿ) ਦੇਵਤੇ ਮਾਨੁਖ ਸਿਧ ਮੁਨੀ ਜਨ ਸੰਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਐਰ ਜਿਨ ਕੇ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਇਨ ਸਭਨੋਂ ਨੇ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਅਪਨੀ ਥਿਤੀ ਲਗਾਈ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਜਾਨੈ ਕੋ ਤੇਰਾ ਅਪਾਰੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਅਕਥ ਕਥਨ ਹਾਰੁ ਤੁਝਹਿ ਬੁਝਾਈਹੈ ॥
ਕਮ ਕਲੇ ਸੰਸਾਰ ਛਟਹ ਜਨੀ ਸੰਘਾਰ ਜਮ ਕੋ ਨ ਡੰਡ ਕਾਲ ਗੁਰਮਤਿ ਧ੍ਰਾਈਹੈ ॥

ਪੁਨਾ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤੇਰਾ (ਅਪਾਰੁ) ਉਰਾਰ ਕੇ ਪਾਰ ਕੋਨ ਜਾਨੈ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰੰਕਾਰ ਸਰੂਪ ਅਕਥ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਕਥਨ ਕਰਨੇ ਹਰੇ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੀ ਸਮਝ ਆਪ ਹੀ ਕੇ ਆਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਮ ਐਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਰਮ ਕਰਕੇ ਭੁਲੇ ਹੁਏ ਸੰਸਾਰ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਐਸਾ ਜਤਨ ਕਰੇ ਜਿਸ ਤੇ ਜੋਨੀਓਂ ਕੇ (ਸੰਘਾਰ) ਸਮੂਹ ਤੇ ਛੁਟ ਜਾਵੇ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ॥ ਵੇਹ ਕੋਨ ਜਤਨ ਹੈ ? ਉੱਤ੍ਰ ॥ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਾ ਲੇਕਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਧ੍ਰਾਈਹੈ) ਧਿਆਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੇ ਤਬ ਤੁਮਾਰੇ ਪਰ ਜਮ ਕਾਲ ਕਾ ਡੰਡਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ॥ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇਗੇ ॥

ਮਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਮੁਰਾਧ ਬੀਚਾਰੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਜਪੁ ਧਰਮ ਕਰਮ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਈਹੈ ॥ ੨ ॥
ਤਾਤੇ ਹੇ ਮੁਰਖ ਪ੍ਰਾਣੀ ਤੂੰ ਮਨ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਕੇ ਮਿਥਤਾ ਰੂਪ ਦੇਖ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਜਪ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਪੂਰੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਧਰਮ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਗਿਆਨ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥੨॥

ਹਉ ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਨਾਮੁ ਪਰ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਪਰ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥
ਕਵਨ ਉਪਮਾ ਦੇਉ ਕਵਨ ਸੇਵਾ ਸਰੇਉ ਏਕ ਮੁਖ ਰਸਨਾ ਰਸਹੁ ਜੁਗ ਜੋਰਿ ਕਰ ॥
ਮੈਂ ਆਪ ਕੋ ਕੋਨ ਉਪਮਾਨ ਕੀ ਉਪਮਾ ਦੇਵੇ ਐਰ ਕੋਨ ਸੇਵਾ (ਸਰੇਉ) ਕਰੋਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਆਪ ਕੀ ਉਪਮਾ ਭੀ ਅਕਰ ਹੀ ਐਰ ਕੋਈ ਸੇਵਾ ਭੀ ਐਸੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀਤੀ ਜਿਸਦੇ ਆਪ ਕੋ ਪਰਸਿਨ ਕਰੀਏ ਤਾਤੇ ਮੁਖ ਸੇ ਏਕ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਦੋਨੋਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਤੇਰੇ ਨਾਮ ਜਪ ਮੈਂ ਹੀ (ਰਸਹੁ) ਤਦਾਕਾਰ ਹੋਵੇਂ ॥

ਫੁਨਿ ਮਨ ਬਰ ਕ੍ਰਮ ਜਾਨੁ ਅਨਤ ਦੂਜਾ ਨ ਮਾਨੁ ਨਾਮੁ ਸੋ ਅਪਾਰੁ ਸਾਰੁ ਦੀਨੋ ਗੁਰਿ ਰਿਦਪਰਾ ॥
ਪੁਨਾ ਮਨ ਬਰ ਕਰਮ ਕਾਤੇ ਆਪ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਰੂਪ ਜਾਨ ਕੇ (ਅਨਤ) ਐਰ ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਾਨਤਾ ਹੂੰ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ (ਸਾਰੁ) ਸ੍ਰੇਸ਼ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਵੀਆ ਗੁਆ ਮੈਨੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਨਲੁ ਕਵਿ ਪਾਰਸ ਪਰਸ ਕਰ ਕੰਦਨਾ ਹੁਇ ਚੰਦਨਾ ਸੁਖਾਸੁ ਜਾਸੁ ਸਿਮਰਤ ਅਨਤਰ ॥
ਸ੍ਰੀ 'ਨਲ' ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਕੇ ਹਮ ਕੱਚ ਵਤ ਤੁਝ ਜੀਵ ਪਰਸ ਕਰਕੇ (ਕੰਦਨਾ) ਸੂਰਨ ਰੂਪ ਅਮੋਲਕ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਐਰ ਜਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਰੂਪੀ ਚੰਦਨ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਐਰ ਖਿੱਡੋਂ ਵਤ ਜੋ ਇਤ੍ਰ ਜੀਵ ਹੈ ਜੋ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਵਾਸਨਾ ਵਾਲੇ ਚੰਦਨ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਜੋ

ਜਨ ਸੰਤ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ॥

ਜਾਕੇ ਦੇਖਤ ਦੁਆਰੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਹੀ ਨਿਵਾਰੇ ਜੀ ਹਉ

ਬਲਿ ਬਲਿ ਜਾਉ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚੇ ਨਾਮ ਪਰ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਸ ਆਪਕੋ ਦਰਸਨ ਵਾਰੈ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਕਾਰ ਹਮਨੇ ਨਿਵਾਰੇ
ਹੈਂ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤਿਸ ਆਪ ਕੇ ਸਚੇ ਨਾਮ ਪਰ ਮੈਂ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਬਲਿਯਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੩ ॥

ਰਾਜ ਜੋਗੁ ਤਖਤੁ ਦੀਅਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ॥ ਪ੍ਰਥਮੇ ਨਾਨਕ ਚੰਦੁ

ਜਗਤ ਭਯੋ ਅਨੰਦੁ ਤਾਰਨਿ ਮਨੁਖੁ ਜਨ ਕੀਅਉ ਪ੍ਰਗਾਸ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਇਹ ਜੋ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕਾ ਤਖਤ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਚੰਦਮਾ ਕੇ ਸਮਾਨ ਉਦੇ ਭਏ ਜਿਨਕੋ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ਤਿਨ
ਨੇ ਇਸ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਹੋ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਹੇਤ ਗਿਆਨ
ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਦੀਅਉ ਨਿਪਾਨੁ ਅਕਥ ਕਥਾ ਗਿਆਨੁ ਪੰਚਕੂਟ ਬਸਿ ਕੀਨੇ ਜਮਤਨ ਝਾਸ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸੀ ਮਹਾਰਾਜ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਸਾਹੀ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਘਰ ਨਾਮ ਵਾ
ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਤਖਤ ਦੇਕਰ ਤਿਸ (ਅਕਥ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਕਥਾ ਕਾ ਗਿਆਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਇਸ ਤਖਤ ਪਰ
ਬੈਠ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪੰਚ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਭੂਤੋਂ ਕੋ ਵਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਭੈ
(ਜਮਤਨ) ਉਤਪਤ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰੁ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿ ਕਲਿਜੁਗ ਰਾਖੀ ਪਤਿ

ਅਘਨ ਦੇਖਤ ਗਤੁ ਚਰਨ ਕਵਲ ਜਾਸ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਕਲਿਜੁਗ ਮੈਂ ਪਤਿ ਰਾਖੀ ਹੈ ਭਾਵ
ਸੇਵਾ ਸਵਲ ਕਰੀ ਅਰਥਾਤ ਇਸ ਤਖਤ ਪਰ ਬਿਰਾਜੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ? ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਕੇ
ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਦੇਖਨੇ ਸੇ ਸਰਬ (ਅਘਨ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਸਮੂਹ (ਗਤੁ) ਨਸਟ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਭ ਬਿਧਿ ਮਾਨਿਉ ਮਨੁ ਤਬ ਹੀ ਭਯਉ ਪ੍ਰਸੰਨੁ

ਰਾਜੁ ਜੋਗੁ ਤਖਤੁ ਦੀਅਨੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਮਨ ਜਬ ਆਪ ਪਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਮਾਨਿਆ ਹੈ ਤਬ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਇਹ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕਾ ਤਖਤ ਆਪ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ਰਤ ਔਰ ਛੰਦਉਚਾਰਨਕਰਤੇ ਹੈਂ

ਰਤ ॥ ਜਿਸਹਿ ਧਾਰਿਉ ਧਰਤਿ ਅਰੁ ਵਿਉਮੁ ਅਰੁ ਪਵਨੁ

ਤੇ ਨੀਰ ਸਰ ਅਵਰ ਅਨਲ ਅਨਾਦਿ ਕੀਅਉ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਧਰਤੀ ਔਰ (ਵਿਉਮੁ) ਅਕਾਸ ਔਰ ਪਵਨ ਕੋ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਨੀ ਮ੍ਰਿਯਾਦਾ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ
ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ (ਅਨਲ) ਅਗਨੀ ਔਰ ਜਲ ਕਾ (ਸਰ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਾ ਤਲਾਵ ਪੁਨਾ (ਅਨਾਦਿ) ਅੰਨ ਆਦੀ
ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਸਿ ਰਿਖਿ ਨਿਸਿ ਸੂਰ ਦਿਨਿ ਸੈਲ ਤਰੂਅ ਫਲ ਫਲ ਦੀਅਉ ॥

ਪੁਨਾ (ਸਸਿ) ਚੰਦਮਾ ਔ (ਰਿਖਿ)ਤਾਰੇ ਔ (ਨਿਸਿ) ਰਾਤ੍ਰੀ (ਸੂਰ) ਸੂਰਜ ਦਿਨ (ਸੈਲ) ਪਰਬਤ ਆਦੀ ਰਚ ਕਰਕੇ
(ਤਰੂਅ) ਬ੍ਰਿਛੋਂ ਕੋ ਫਲ ਫਲ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਸੂਰਿ ਨਰ ਸਪਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕਿਅ ਧਾਰਿਉ ਤ੍ਰਿਭਵਣ ਜਾਸੁ ॥

ਦੇਵਰੇ ਮਨੁਖ ਸਪਤ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਆਦੀ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਕਰੇ ਹੈਂ ਔਰ ਜਿਸਕੋ ਨਾਮ ਨੇ ਇਸ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਕੋ ਧਾਰਿਆ ਹੈ
ਭਾਵ ਸੇ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਅਧਾਰ ਇਹ ਤੀਨ ਲੋਕ ਹੈਂ ॥

ਸੋਈ ਏਕ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਸਤਿ ਪਾਇਓ ਗੁਰ ਅਮਰ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੧॥ ੫ ॥

ਏਕ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਪ੍ਰਸਿਧ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ (ਸਤਿ) ਨਿਸਰੇ ਕਰਕੇ ਆਪ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ
ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ੫ ॥

ਕਚਹੁ ਕੰਚਨੁ ਭਇਅਉ ਸਬਦੁ ਗੁਰ ਸ੍ਰਵਣਹਿ ਸੁਣਿਓ ॥

ਬਿਖੁ ਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਹੁਯਉ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰ ਮੁਖਿ ਭਣਿਅਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਕਾ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਾਨੋਂ ਦਾਰੇ ਸ੍ਰਵਣ ਕੀਆ ਹੈ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਕਰਤੇ (ਕੰਚਨੁ)

ਸ੍ਰਰਨ ਵਤ ਭਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਨਿਰਗਣ ਭੀ ਥਾ ਸੋ ਸੁਧ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਆਪਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਮੁਖ ਸੇ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਵਿਖ ਸੋ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਲੋਹਉ ਹੋਯਉ ਲਾਲੁ ਨਦਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਾਇ ਧਾਰੈ ॥

ਪਾਹਲੁ ਮਾਣਕ ਕਰੈ ਗਿਆਨੁ ਗੁਰ ਕਹਿਅਉ ਬੀਚਾਰੈ ॥

ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਬ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦਿਸਈ ਧਾਰਤੇ ਹੋ ਤਬ ਜੋ ਜੀਵ ਸਜਤਾ ਥਾ ਵਾ ਸਭ ਭਾਵ ਸਕਾਮੀ ਵਾ ਪਾਪੋਂ ਕਰ ਭਾਰੀ ਥਾ ਸੋ ਲਾਲ ਵਤ ਬਿਕੀਮਤਾ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜੋ ਆਪਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕੀਏ ਹੁਏ ਗਿਆਨ ਕੇ ਬੀਚਾਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਚਾਹੇ ਸਮਾਨ ਪਾਥਰ ਵਤ ਥਾ ਪਰੰਤੂ ਉਸਕੇ ਆਪ ਨੇ ਮਾਣਕ ਵਤ ਦੁਰਲਭ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਕਾਨਹੁ ਸ੍ਰੀਖੰਡ ਸਤਿਗੁਰਿ ਕੀਅਉ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਤਿਨ ਕੇ ਗਇਅ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਰਨੇ ਜਿਨ ਪਰਸਿਆ ਸੇ ਪਸੁ ਪਰੇਤ ਸੁਰਿ ਨਰ ਭਇਅ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਜੋ ਕਾਸਟ ਵਤ ਥੋ ਤਿਸਕੇ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜੀ ਆਪ ਨੇ (ਸ੍ਰੀ ਖੰਡ) ਚੰਦਨ ਵਤ ਕਰਈਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਭਗਤੀ ਰਹਿਤ ਜਸ ਹੀਨ ਥੋ ਸੋ ਭਗਤੀ ਸਹਿਤ ਅਰ ਜਸ ਵਾਲੇ ਕੀਏ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਅੰ ਦਰਿਦ੍ਰ ਕਾ ਸਮਦਾਯ ਦੂਤ ਭਯਾ ਹੈ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਸਨੇ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਪਰਸਿਆ ਹੈ ਸੋ ਪਸੁ ਤੇ (ਸੁਰਿ) ਦੇਵਤਾ ਅੰ ਪ੍ਰੇਤ ਤੇ (ਨਰ) ਮਾਨੁਖ ਰੂਪ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ਵਾ ਪਸੁ ਅੰ ਪ੍ਰੇਤੋਂ ਤੇ ਦੇਵਤਿਓਂ ਮੇਂ ਭੀ (ਨਰ) ਮੁਖਜ ਸਿਰੋਮਣੀ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੬ ॥

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ-ਬਨਹਿ ਕਿਆ ਗਾਰਦੁ ਦਿਜਇ ॥

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਲਖ ਬਾਹਿ ਕਿਆ ਕਿਜਇ ॥

(ਜਾਮਿ) ਜਬ ਜਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ(ਵਲਿ) ਪਖਜ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਧਨ ਕਿਆ ਹਿਕਾਦ ਦੇ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਸੋ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਤਾ ਹੈ ਐਰ ਜਿਸਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਖ ਵਾਲੇ ਹੋਵੈਂ ਤਿਸਕੇ ਲਾਭੋਂ ਭੁਜਾ ਭਾਈ ਕਿਆ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਕੀ ਕੁਛ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਗਿਆਨ ਅਰੁ ਧਿਆਨ ਅਨਨ ਪਰਿ ॥

ਜਾਮਿ ਗੁਰੂ ਹੋਇ ਵਲਿ ਸਬਦੁ ਸਾਖੀ ਸੁ ਸਚਹ ਘਰਿ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਖ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਇਹ ਜੀਵ ਗਿਆਨ ਅੰ ਧਿਆਨ ਕੇ ਵਿਖੇ ਖਤਪਰ (ਅਨਨ) ਵਿਰਲਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸੋ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਖ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋਵੈਂ ਤਬ ਜੀਵ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਘਰ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਰੇ ਘਰ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਈਆਂ ਸਬਦ ਸਾਖੀਆਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਅਧਿਨਿਸਿ ਜਪੈ ਦਾਸੁ ਭਟੁ ਬੇਨਤਿ ਕਹੈ ॥

ਜੋ ਗੁਰੂ ਨਾਮੁ ਰਿਦ ਮਹਿ ਧਰੈ ਸੋ ਜਨਮ ਮਰਣ ਦੁਹਥੇ ਰਹੈ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਵਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ-ਜਪੈ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸ ਭੰਟ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜੋ ਆਪਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਰਿਦੈ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੋਨੋਂ ਦੁਖੋਂ ਸੋ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਘੋਰੁ ਅੰਧਾਰੁ ਗੁਰੂ ਬਿਨੁ ਸਮਝ ਨ ਆਵੈ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਸੁਤਤਿ ਨ ਸਿਪਿ ਗੁਰੂ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਪਾਵੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ (ਘੋਰੁ) ਭੈਦਾਯਕ ਅੰਧਾਰਾ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ਐਰ ਗੁਰੂ ਸੋ ਬਿਨਾਂ ਇਸਕੇ ਆਪਨੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸਮਝ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੋ ਬਿਨਾ ਇਸ ਜੀਵ ਕੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਐਰ ਸਿਧੀ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪੁਨਾਂ ਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤ ਕੋ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਸਬੁ ਬੀਚਾਰੁ ਗੁਰੂ ਕਰੁ ਰੇ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥

ਗੁਰੁ ਕਰੁ ਸਬਦੁ ਸਪੁਨੁ ਅਘਨੁ ਕਟਹਿ ਸਭ ਤੇਰੇ ॥

ਹੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਰੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਧਾਰਨ ਕਰ ਪੁਨਾ ਜੋ (ਸਬਦ ਸਪੁਨ) ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਸਚੋਤੀ ਅਰ ਬ੍ਰਹਮਨੇਸਟੀ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰੂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ ਸਭ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਕਾਟ ਦੇਵੇ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਮਨਿ ਬਯਨਿ ਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਕਰਹੁ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਕਵਿ ਨਲ੍ਹ ਕਹਿ ॥

ਜਿਨਿ ਗੁਰੂ ਨ ਦੇਖਿਅਉ ਨਹੁ ਕੀਯਉ ਤੇ ਅਕਯਬ ਸੰਸਾਰ ਮਹਿ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਨਲ੍ਹ-ਭੰਟ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੋਂ ਹੋ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਰੇ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਕਰੋ ਐ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਦਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ਜਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਦਰਸਨ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ

ਐ ਉਪਦੇਸ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਤੇ ਜਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ (ਅਕਾਸ਼) ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੮ ॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਰੁ ਮਨ ਮੇਰੇ ॥

ਭਾਰਣ ਭਰਣ ਸਮਥੁ ਕਲਸ੍ਰਿਗਿ ਸੁਨਣ ਸਮਾਧਿ ਸਬਦ ਜਿਸੁ ਕੇਰੇ ॥

ਭਾਰੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ॥ ਜੋ ਭਵਸਿੰਧੁ ਤੇ ਭਾਰਨੇ ਕੇ (ਭਰਣ) ਜਗਤ ਵਰ ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਇਸ ਕਲਸ੍ਰਿਗ ਮੈਂ ਜਿਨਕੇ ਸਬਦ ਕੇ ਸੁਣਨ ਕਰਤਿਆਂ ਹੀ ਸਮਾਧੀ ਲਗ ਜਾਈ ਹੈ ਭਾਵ ਚਿਤ ਕੀ ਖਿਤੀ ਇਕਾਕ੍ਰਾਂਤ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਭੁਨਿ ਦੁਖਨਿ ਨਾਸੁ ਸੁਖਦਾਯਕ ਸੂਰਉ ਜੋ ਧਰਤ ਧਿਆਨੁ ਬਸਤ ਡਿਧ ਨੇਰੇ ॥

ਪੁਨਾ ਦੁਖ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਤਾ ਸੁਖਦਾਯਕ ਸੂਰਮਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈ ਐਰ ਜੋ ਤਿਨਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਸਮੀਪ ਹੀ ਬਸਤੇ ਹੈ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹੀ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਪੂਰਉ ਪੂਰਖੁ ਚਿਦੈ ਹਰਿ ਸਿਮਰਤ ਮੁਖੁ ਦੇਖਤ ਅਘ ਜਾਹਿ ਪਰੇਰੇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਦੇਖਨੇ ਸੇ ਸਰਬ ਪਾਪ (ਪਰੇਰੇ) ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥

ਜਉ ਹਰਿ ਭੁਧਿ ਰਿਧਿ ਸਿਧਿ ਚਾਹਤ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਰੁ ਮਨੁ ਮੇਰੇ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਜੇਕਰ (ਹਰਿ ਭੁਧਿ) ਆਤਮ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ੀ ਭੁਧੀ ਐ ਰਿਧੀਆਂ ਸਿਧੀਆਂ ਕੇ ਚਾਹਤਾ ਹੈਂ ਤਬ ਮਨ ਬਾਣੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ੫ ॥ ੯ ॥

ਗੁਰੂ ਮੁਖੁ ਦੇਖਿ ਗੁਰੂ ਸੁਖੁ ਪਾਯੋ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕਾ ਮੁਖ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੈਨੇ (ਗੁਰੂ) ਬੜਾ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਤੀ ਜੁ ਪਿਆਸ ਪਿਪ੍ਰਿਸੁ ਪਿਪ੍ਰਿਸੁ ਕੀ ਬੰਢਤ ਸਿਧਿ ਕਉ ਬਿਧਿ ਮਿਲਾਯਉ ॥

ਉਪਦੇਸ ਰੂਪੀ (ਪਿਪ੍ਰਿਸੁ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੇ ਪਾਣ ਕਰਨੇ ਕੀ ਜੋ ਮੁਝਕੇ ਪਿਆਸ ਲਗੀ ਹੋਈ ਥੀ ਜੋ ਮੇਰੇ ਮਨ ਬੰਢਤ ਕੀ ਸਿਧੀ ਹੋਤ (ਬਿਧਿ) ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਆਪਕੇ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪੂਰਨ ਭੋਮਨ ਨਉਰ ਬਸੇ ਰਸਬਾਸਨ ਸਿਉ ਜੁ ਦਹੀਦਿਸਿ ਧਾਯਉ ॥

ਜੋ ਮੇਰਾ ਮਨ (ਰਸ) ਵਿਸਿਰੋਂ ਕੀਆਂ ਵਾਸਨਾਂ ਕਰਕੇ ਦਸੇ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਧਾਵਤਾ ਥਾ ਜੋ ਅਥ ਆਪਕੇ ਉਪਦੇਸੇ ਜੋ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਠੇਰ ਮੈਂ ਭਾਵ ਰੂਮਾ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥

ਗੋਬਿੰਦ ਵਾਲੁ ਗੋਬਿੰਦ ਪੁਰੀ ਸਮ ਜਲਨੁ ਭੀਰਿ ਬਿਪਾਸ ਬਨਾਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਜਲਨੁ ਭੰਦਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਿਆਸਾ ਨਦੀ ਕੇ ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕੀ ਪੁਰੀ ਬੈਠੁੰਦੇ ਕੇ ਸਮਾਨ ਜਿਨ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਬਨਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗਯਉ ਦੁਖੁ ਦੂਰਿ ਬਰਖਨ ਕੋਸੁ ਗੁਰੂ ਮੁਖੁ ਦੇਖਿ ਗੁਰੂ ਸੁਖੁ ਪਾਯਉ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਅਨੇਕ ਬਰਸੋਂ ਕਾ ਜੋ ਅਭਿਆਸ ਜਿਨ ਦੁਖ ਥਾ ਜੋ ਅਥ ਚਲਾ ਗਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਨਕਾ ਮੁਖਾਰਬਿੰਦ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ (ਗੁਰੂ) ਬੜਾ ਭਾਵ ਆਤਮ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਹਥੁ ਧਰਿਅਉ ॥

ਐਸੇ ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਹਥ ਧਰਿਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਕੀਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੀਅਉ ਜਿਸੁ ਦੇਖਿ ਚਰਨਿ ਅਘਨਿ ਹਰਉ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨੋਂ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਸਿਖੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ ਦੀਆ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਸਿਖੋਂ ਨੇ (ਅਘਨ) ਪਾਪੋਂ ਨੇ ਹਰਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਿਸਿਬਾਸੁਰ ਏਕ ਸਮਾਨ ਧਿਆਨੁ ਜੁ ਨਾਮੁ ਸੁਨੇ ਸੁਣੁ ਭਾਨੁ ਛਰਉ ॥

ਜੋ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰ ਏਕ ਰਸ ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੈ ॥ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਨਾਮ ਸੁਣਤੇ ਹੀ ਸੁਰਜ ਕਾ ਪ੍ਰਭੂ ਧਰਮਰਾਜਾ ਭੀ ਭਰਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਭੀਸੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਜੀ ਕੇ ਹੋਤੇ ਗੋਬਿੰਦਵਾਲ ਜੀ ਮੈਂ ਮਾਪਿਆ ਕੇ ਹੋਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੋਈ ਮਿਤ੍ਰ ਨਹੀਂ ਹੁਆ ॥

ਭਨਿ ਦਾਸੁ ਸੁ ਆਸ ਜਗਤੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਪਾਰਸੁ ਭੇਟਿ ਪਰਸੁ ਕਰਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਦਾਸ ਭੰਦਰ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਜਗਤੁ ਗੁਰੂ ਕੀ ਮੁਝਕੇ ਆਸ ਹੈ ਜੋ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਕਰ ਇਨਕੇ ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਰਾਮਦਾਸੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਸਭਿ ਕੀਯਉ ਸਮਰਥ ਗੁਰੂ ਸਿਰਿ ਹਥੁ ਧਰਉ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਜਥ ਸਮਰਥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸੀਸ ਪਰ ਹਥ ਧਰਿਆ ਹੈ ਤਬ ਆਗੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਹਰੀ ਕੋ (ਸਤ) ਨਿਸਚੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ੧੧ ॥

ਅਬ ਰਾਖਹੁ ਦਾਸ ਭਾਟ ਕੀ ਲਾਜ ॥

ਜੈਸੀ ਰਾਖੀ ਲਾਜ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕੀ ਹਰਨਾਖਸ ਫਾਰੇ ਕਰ ਆਜ ॥
ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਮੈਂ ਜੋ ਦਾਸ ਨਾਮ ਭੱਟ ਹੂੰ ਅਬ ਮੇਰੀ ਲਾਜ ਕੇ ਤੈਸੇ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ਜੈਸੇ ਆਪਨੇ ਹਰਨਾਖਸ ਕੇ ਉਦਰ ਕੋ (ਕਰ) ਹਾਥ ਕੇ (ਆਜ) ਨਖੋਂ ਸਾਥ ਪਾੜ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਭਗਤ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਜੀ ਕੀ ਲਾਜ ਰਾਖੀ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਵੇਪਤੀ ਲਾਜ ਰਾਖੀ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜੀ ਫੀਨਤ ਬਸਤੁ ਦੀਨ ਬਹੁ ਸਾਜ ॥

ਸੇਵਾਮਾ ਅਪਦਾ ਤੇ ਰਾਖਿਆ ਗਨਿਕਾ ਪੜਤ ਪੂਰੇ ਤਿਹ ਕਾਜ ॥

ਪੁਨਾ ਹੇ ਹਰੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਭ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਪਨੇ ਦਰੋਪਤੀ ਕੋ ਸਕੁਨਿ ਦੁਹਸਾਸਨ ਆਦੀ ਦੁਸ਼ਟੋਂ ਤੇ ਬਸਤੁ ਫੀਨਟੇ ਸੇ ਨਗਨ ਹੋਤੀ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਬਹੁਤ ਬਸਤੁ ਕੋ ਸਾਜ ਦੀਆ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੀ ਲਾਜ ਰਾਖੀ ॥ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਪਰਕਾਰ ਸੇਵਾਮਾ ਭਗਤ ਕੋ ਆਪਨੇ ਅਪਦਾ ਸੇ ਰਾਖ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ (ਗਨਿਕਾ) ਵੇਸਵਾ ਜੋ ਤੋਤੇ ਕਉ ਪਜ਼ਾਵਨੇ ਹੇਤ ਨਾਮ ਕਾ ਪਾਠ ਹੀ ਪੜ੍ਹਤੀ ਥੀ ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਮੇਖ ਆਦੀ ਕਾਰਜ ਪੂਰੇ ਕਰ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਕਲਜਗ ਹੋਇ ਰਾਖਹੁ ਦਾਸ ਭਾਟ ਕੀ ਲਾਜ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੈਸੇ ਅਬ ਮੁਝ ਪਰ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋ ਕਰਕੇ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਥੀਬ ਮੈਂ ਦਾਸ ਭਾਟ ਕੀ ਲਾਜ ਰਾਖ ਲੀਜੀਏ ॥ ੮ ॥ ੧੨ ॥

ਇਸ ਛੰਤ ਹੀ ਸੰਗਤਾ ਹੀ ਬੋਲਨਾ ਹੈ ॥

ਬੋਲਨਾ ॥ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਪ੍ਰਾਨੀਅਹੁ ॥

ਸਬਦੁ ਹਰਿ ਹਰਿ ਜਪੈ ਨਾਮ ਨਵਨਿਧਿ ਅਪੈ ਰਸਨਿ ਅਹਿਨਿਸਿ ਰਸੈ ਸਤਿ ਕਰਿ ਜਾਨੀਅਹੁ ॥

ਹੇ ਪਾਠਯਾਰੀ ਮਾਨਸੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪੇ ॥ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹਰਿ ਹਰਿ ਸਬਦ ਕੋ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਸਿਖੋਂ ਕੋ ਤਾਈ ਨਵਨਿਧੀ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੋ (ਅਪੈ) ਅਰਪਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਤਿਸ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰ (ਰਸੈ) ਤਦਾਕਾਰ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸਤ ਕਰਕੇ ਜਾਣੇ ॥

ਫੁਨਿ ਪ੍ਰੇਮਰੰਗ ਪਾਈਐ ਗੁਰਮੁਖਹਿ ਧਿਆਈਐ ਅੰਨਮਾਰਗ ਤਜਹੁ ਭਜਹੁ ਹਰਿ ਗਾਨੀਅਹੁ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ (ਰੰਗ) ਅਨੰਦ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਵਾਰੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਵਣਾ ਕਰੀਏ ਹੇ ਗਿਆਨੀ ਭੁਧ ਜਨੋਂ ਔਰ ਮਾਰਗ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਦੁਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਭਜੇ ਵਾ ਗਿਆਨੀਓਂ ਦੁਆਰੇ ਹਰੀ ਨੂੰ ਭਜੇ ॥

ਬਚਨ ਗੁਰ ਰਿਦਿ ਧਰਹੁ ਪੰਥਹੁ ਬਸਿ ਕਰਹੁ ਜਨਮ ਕੁਲ ਉਪਰਹੁ ਵਾਰਿ ਹਰਿ ਮਾਨੀਅਹੁ ॥

ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਔਰ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਪਾਥ ਭੂਤ ਥਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਜਥ ਅਪਨੇ ਬਸੀ ਕਰ ਲੇਵੋ ਤਬ ਅਪਨੀ ਕੁਲੋਂ ਕਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਕਰ ਲੇਵੋਗੇ ਔਰ ਇਸੀ ਜਨਮ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਤਾਰਥ ਹੋ ਕਰ ਹਰੀ ਕੇ ਦੁਆਰੇ ਸਤਸੰਗ ਵਾ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਮਾਨੀਓਗੇ ਭਾਵ ਮਾਨ ਸਹਿਤ ਹੋਵੋਗੇ ॥

ਜਉਤ ਸਭ ਸੁਖ ਇਤਉਤ ਤੁਮ ਬੰਛਵਹੁ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂਗੁਰੂ ਜਪੁ ਪ੍ਰਾਨੀਅਹੁ ॥ ੧ ॥ ੧੩ ॥

(ਜਉਤ) ਜੇ ਕਰਕੇ ਤੁਮ ਇਸ ਲੋਕ ਔ ਪੁਲੋਕ ਮੈਂ ਸੁਖ ਕੋ ਚਾਹਤੇ ਹੋ ਤਬ ਹੇ ਪ੍ਰਾਣੀਅਹੁ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ॥ ੧ ॥ ੧੩ ॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪਿ ਸਤਿ ਕਰਿ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਮੈਂ (ਸਤਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਜਪੇ ॥

ਅਗਮ ਗੁਨ ਜਾਨੁ ਨਿਧਾਨੁ ਧਰਿਮਨਿ ਧਰਹੁ ਪਾਨੁ ਅਹਿਨਿਸਿ ਕਰਹੁ ਬਚਨ ਗੁਰਰਿਦੈਧਰਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਅਗਮ ਸਰੂਪ ਗੁਣੋਂ ਕਾ (ਨਿਧਾਨ) ਖਜਾਨਾ ਹਰੀ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਜਾਨ ਕਰ ਰਾਤ ਦਿਨ ਮਨ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ॥

ਫੁਨਿ ਗੁਰੂ ਜਲ ਬਿਮਲ ਅਬਾਹੁ ਮਜਨੁ ਕਰਹੁ ਸੰਤ ਗੁਰਸਿਖ ਤਰਹੁ ਨਾਮ ਸਚ ਰੰਗ ਸਰਿ ॥

ਹੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਸਿੱਖ ਪੁਨਾ ਸਚ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਕਾ ਜੋ ਅਬਾਹੁ ਸਰੋਵਰ ਸਾਤਿ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਤੁਮ ਜਥ (ਰੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਇਸਨਾਨ ਕਰੋਗੇ ਤਬ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਰੋਗੇ ॥

ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਭਉ ਜਪੈ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਰ ਸਬਦਰਸਿ ਕਰਤ ਦ੍ਰਿੜੁ ਭਗਤਿ ਹਰਿ ॥

ਸਦਾ ਨਿਰਵੈਰ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਕਾਰ ਕੇ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਐ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਰਸ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮਗਧ ਮਨਭ੍ਰਮ ਤਜਹੁ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿਭਜਹੁ ਗੁਰੂਗੁਰਗੁਰੂਗੁਰੂਜਪੁ ਸਤਿਕਰਿ॥੨॥੧੪॥

ਹੇ ਮੁਖਰ ਮਨ ਭਰਮ ਤਿਆਗ ਦੇਵੋ ਐ ਤਿਨ ਗੁਰੋਂ ਦਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰੋ ਐ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਭਜੋ ॥ ੨ ॥ ੧੪ ॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਰਹੁ ਗੁਰੂ ਹਰਿ ਪਾਈਐ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜਬ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਾਪ ਕਰੋ ਤਬ (ਗੁਰੂ) ਪੁਜਨੇ ਯੋਗ ਹਰੀ ਪਾਇ ਲਏਂਗਾ ਭਾਵ ਤੁਮਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਉਦਧਿ ਗੁਰੂ ਗਹਿਰ ਰੀਝੀਰ ਬੇਅੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ਨਗ ਹੀਰ ਮਣਿ ਮਿਲਤ ਲਿਵਲਾਈਐ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ (ਗਹਿਰ) ਡੂੰਘੇ (ਉਦਧਿ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਵਤ (ਰੀਝੀਰ) ਨਿਰਹੱਲ ਭਾਵ ਪੀਰਜਵਾਨ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਵਣੇ ਤੇ ਬਿਅੰਤ ਹਰੀ ਕਾ ਹੀਰਾ ਨਗ ਮਣੀ ਰੂਪ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਗੁਰੂ ਪਰਮਲ ਸਰਸ ਕਰਤ ਕੰਚਨੁ ਪਰਸ

ਮੈਲੁ ਦੁਰਮਤਿ ਹਿਰਤ ਸਬਦਿ ਗੁਰੂ ਧਾਈਐ ॥

ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰੂ (ਪਰਮਲ) ਚੰਦਨ ਐ ਪਾਰਸ ਤੇ (ਸਰਸ) ਅਧਿਕ ਹੈ ਵਾ ਸਦਰਸ ਹੈ ਲੋਹੇ ਕੇ ਪਰਸਕੇ ਕੰਚਨ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਕਾਨ ਤੇ ਚੰਦਨ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਕਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਬ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਲੇਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਪਿਆਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਦੁਰਮਤਿ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਕੇ ਹਰ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਪਰਵਾਹ ਛੁਟਕੰਤੁ ਸਦ ਦ੍ਰਾਹਿ ਜਿਸੁ ਗ੍ਰਾਨੁ ਗੁਰ ਬਿਮਲਸਰ ਸੰਤ ਸਿਖ ਨਾਈਐ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਹਰਿਮੰਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੈਂ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਰੂਪ ਨਦੀਓਂ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਪਰਵਾਹ ਛੁਟ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਗੁਰੂ ਰੂਪ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਨਿਰਮਲ ਜਲ ਮੈਂ ਸਿਖ ਹੋਕਰ ਇਸਨਾਨ ਕਰੀਏ ਤਬ (ਸੰਤ) ਸੰਤ ਰੂਪ ਹੋਈਛਾ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਰਬਾਣੁ ਨਿਪਾਨੁ ਹਰਿ ਉਚਿਪਰਹੁ ਗੁਰੂਗੁਰਗੁਰੂ ਕਰਹੁ ਗੁਰੂਹਰਿਪਾਈਐ॥੩॥੧੫॥

ਜਬ ਨਿਰਬਾਣ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਨਿਪਾਨ) ਖਜਾਨਾ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਪਾਰਨ ਕਰੇ ਅੰਗ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋ ਤਬ (ਗੁਰੂ) ਪੁਜਨੇ ਯੋਗ ਹਰੀ ਪਾਈਐਂਗਾ ॥ ੩ ॥ ੧੫ ॥

ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਮੰਨ ਰੇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਜਪ ॥

ਜਾਕੀ ਸੇਵ ਸਿਵ ਸਿਪ ਸਾਧਿਕ ਸੁਰ ਅਸੁਰ ਗਣ

ਤਰਹਿ ਤੇਤੀਸ ਗੁਰ ਬਚਨ ਸੁਣਿ ਕੰਨ ਰੇ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਐ ਕਾਨੋਂ ਮੈਂ ਬਚਨੋਂ ਕੇ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰਕੇ ਸਿਪ ਐ ਸਾਧਿਕ ਐ ਦੇਵਤਾ (ਅਸੁਰ) ਦੇਤ ਨੰਦੀ ਤਿੰਨ੍ਹੀ ਆਦੀ ਗਣੋਂ ਸੰਯੁਗਤ ਬਿਵਰਜੀ ਤੇਤੀਸ ਕਰੋਕ ਦੇਵਤਾ ਸੰਪੂਰਨ ਤਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਭੁਨਿ ਤਰਹਿ ਤੇ ਸੰਤ ਹਿਤ ਭਗਤ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਰਹਿ

ਤਰਿਓ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਗੁਰ ਮਿਲਤ ਮੁਨਿ ਜੰਨ ਰੇ ॥

ਪੁਨਾ ਤੇ ਜਨ ਤਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਮੈਂ ਹਿਤ ਕਰਕੇ ਭਗਤਿ ਹੋਕਰ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ (ਮੁਨਿ ਜੰਨ ਰੇ) ਨਾਰਦ ਗੁਰੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਸੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਤਰਹਿ ਨਾਰਦਾਇ ਸਨਕਾਇ ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਹਿ ਤਰਹਿ

ਇਕ ਨਾਮ ਲਾਗਿ ਤਜਹੁ ਰਸ ਅੰਨ ਰੇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਰਾਹੇ ਏਕ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਰਸ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਨਾਰਦ ਆਦੀ ਰਿਖੀ ਤਰੇ ਹੈਂ ਐ ਸਨਕਾਇਕ ਤਰੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਔਰ ਰਸੋਂ ਕੇ ਨਿਆਗ ਦੇਵੇ ਅਰ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਰਾਹੇ ਏਕ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਲਗੋ ॥

ਦਾਸੁ ਬੇਨਤਿ ਕਹੈ ਨਾਮੁ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਹੈ ਗੁਰੂ ਗੁਰਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪੁ ਮੰਨ ਰੇ॥੪॥੧੬॥੨੯॥

ਸ੍ਰੀ ਦਾਸ ਭੱਟ ਜੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਦ੍ਰਾਹੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਤਾਤੇ ਮਨ ਤਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਜਪ ॥ ੪ ॥ ੧੬ ॥ ੨੯ ॥

ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭ ਉਪਰਿ ਕਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਸਤਜੁਗਿ ਜਿਨਿ ਧ੍ਰੁਪਰਿ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਤਿਯੁਗ ਕੇ ਬੀਚ ਧ੍ਰੁਵ ਭਗਤ ਪਰ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰੀ ਹੈ । ਸੋ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਸਰਬ ਕੇ ਉਪਰ ਸਿਰੋਮਣੀ ਹੈਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਲਾਦ ਭਗਤ ਉਧਰੀਅੰ ਹਸੁ ਕਮਲ ਮਾਥੇ ਪਰ ਧਰੀਅੰ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਭਗਤ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਹਾਥ ਕਮਲ ਧਰ ਕਰਕੇ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਲਖ ਰੂਪ ਜੀਅ ਲਖਾ ਨ ਜਾਈ ॥ ਸਾਧਿਕ ਸਿੰਧ ਸਗਲ ਸਰਣਾਈ ॥

ਜੇ ਅਲਖ ਸਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਬਿਨਾ ਜੀਵੇਂ ਸੇ ਲਖਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ । ਸਾਧਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅੰ ਸਿੰਧ ਸੰਪੂਰਨ ਜਿਸਕੀ ਸਰਣਾਈ ਪੜੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਕੇ ਬਚਨ ਸਤਿ ਜੀਅ ਧਾਰਹੁ ॥ ਮਾਨਸ ਜਨਮੁ ਦੇਹ ਨਿਸਤਾਰਹੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬਚਨ ਸਤ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋ ਤਬ ਇਸ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਮੈਂ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਕੋ ਭਵ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰ ਲੇਵੋ ॥

ਗੁਰੁ ਜਹਾਜੁ ਖੇਵਣੁ ਗੁਰੁ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਤਰਿਆ ਨ ਕੋਇ ॥

ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਈਅੰ ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਪਾਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਹਾਜ ਹੈ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰ (ਖੇਵਣ) ਮਲਾਹ ਰੂਪ ਹੈਂ ਤਾਂਝੇ ਹੇ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕੋਈ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਨਹੀਂ ਤਰਿਆ ਹੈ । ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਅੰ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਨਾਨਕੁ ਨਿਕਟਿ ਬਸੈ ਬਨਵਾਰੀ ॥

ਤਿਨਿ ਲਹਣਾ ਥਾਪਿ ਜੋਤਿ ਜਗਿ ਧਾਰੀ ॥

ਜੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਬਨਵਾਰੀ) ਸ੍ਰੀ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਨਿਕਟ ਨਿਵਾਸ ਕਰਤੇ ਭਏ ਭਾਵ ਬੈਠੁ ਨਵਾਸੀ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅੰਗਦ ਸਰੂਪ ਕਰਕੇ ਜਗਤ ਬੀਚ ਗੁਰ ਗਾਈ ਪਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੀ (ਜੋਤਿ) ਕਲਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥

ਲਹਣੈ ਪੰਥੁ ਧਰਮ ਕਾ ਕੀਆ ॥ ਅਮਰਦਾਸ ਭਲੇ ਕਉ ਦੀਆ ॥

ਆਗੇ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਲਹਿਣਾ ਜੀ ਨੇ ਧਰਮ ਕਾ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਕਾ ਰਸਤਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ਆਗੇ ਵਹੀ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਤਖਤ ਅੰ ਭਗਤੀ ਕਾ ਮਾਰਗ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੋ ..ਭੱਲਿਓਂ ਕੀ ਫੁਲ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਸੋਢੀ ਬਿਰੁ ਬਪੁਉ ॥ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮੁ ਅਖੈਨਿਧਿ ਅਪੁਉ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਨੇ ਸੋਢੀਓਂ ਕੀ ਫੁਲ ਮੈਂ ਹੋਣੇ ਵਾਲੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਬਿਰ ਕਰ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਅਰ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਅਖੈਨਿਧੀ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਪੁਉ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਅਖੈਨਿਧਿ ਚਹੁ ਜੁਗਿ ਗੁਰ ਸੇਵਾ ਕਰਿ ਫਲੁ ਲਹੀਅੰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੀਸਰੀ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹੀ ਜੀ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਅਖੈਨਿਧੀ ਰੂਪ ਵੇਖੇ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੋ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹੀ ਫਲ ਲਹੀਤਾ ਹੈ ॥

ਬੈਦਾਹਿ ਜੋ ਚਰਣ ਸਰਣਿ ਸੁਖੁ ਪਾਵਹਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਹੀਅੰ ॥

ਤਾਂਝੇ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਬੈਦਨਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਰਣ ਹੋਕਰ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਅੰ ਹਰਿ ਓਹੀ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਰੂਪ ਗੁਰਮੁਖ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪਰਤਪਿ ਦੇਹ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੁਆਮੀ ਆਦਿ ਰੂਪਿ ਪੋਖਣ ਭਰਣੰ ॥

ਜੇ ਆਦਿ ਰੂਪ ਸਰਬ ਕੋ ਪੋਖਣ ਅੰ ਜਲ ਆਦੀ ਦੇਕਰ ਪੂਰਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰੂਪ ਪ੍ਰਤਪਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੇਰੇ ਸੁਆਮੀ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੰ ॥ ੧ ॥

ਤਾਂਝੇ ਹੇ ਭਾਈ ਐਸੇ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰੂ) ਬਝੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਅਰ ਜਿਨਕੀ ਅਲਖ ਗਤੀ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੇ ਸੇਵਾ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ (ਤਰਣੀ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਜਿਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਬਚਨ ਬਾਣੀ ਸਾਧੂ ਜਨ ਜਪਹਿ ਕਰਿ ਬਿਚਿਤਿ ਚਾਹੰ ॥

ਆਨੰਦੁ ਨਿਤੁ ਮੰਗਲੁ ਗੁਰ ਦਰਸਨੁ ਸਫਲੁ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਬਚਨੋਂ ਕੇ ਸਾਧੂ ਜਨ ਚਿਤ ਮੈਂ ਵਿਸੇਸ ਕਰ (ਚਾਹੰ) ਉਤਸ਼ਾਹ ਧਾਰ ਕਰਕੇ

ਥਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਵਰਸਨ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਨਿਤ ਅਨੰਦ ਮੰਗਲ ਸਰੂਪ ਅਰ ਸਵਲਾ ਹੈ ॥

ਸੰਸਾਰਿ ਸਫਲੁ ਗੰਗਾ ਗੁਰ ਵਰਸਨੁ ਪਰਸਨ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰੁ ਗਤੇ ॥

ਜੀਤਹਿ ਜਮਲੋਕੁ ਪਤਿਤ ਜੇ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹਰਿ ਜਨ ਸਿਵ ਗੁਰ ਗਾਨਿ ਰਤੇ ॥

ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਸਫਲ ਰੂਪ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਵਰਸਨ ਨਿਤ ਮੰਗਲ ਅਨੰਦ ਮੈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੰਗਾ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਗੰਗਾ ਵਤ ਪੁਨਯ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਬੀਚ ਸਫਲ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਵਰਸਨ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਪਰਸਨੇ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਕੀ ਪਰਮ ਪਵਿਤ੍ਰ ਥਾਣੀ ਭਾਵ ਮੱਖ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਹਰੀ ਕੋ ਜਨ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜੋ (ਸਿਵ) ਕਲਾਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗਿਆਨ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਯਦਪਿ ਓਹ ਪ੍ਰਥਮ (ਪਤਿਤ) ਭੀ ਬੇ ਤਦਪਿ ਜਮ ਲੋਕ ਕੋ ਉਹ ਜੀਤ ਲੇਤੇ ਭਰੇ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਜੋ ਜਮ ਕੀ ਸਾਸਨਾ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਖੁਖੀਸਿ ਤਿਲਕੁ ਸੁੰਦਰੁ ਦਸਰਥ ਘਰਿ ਮੁਨਿ ਬੰਢਹਿ ਜਾਕੀ ਸਰਨੀ ॥

ਰਾਖੂ ਰਾਜਾ ਕੀ ਬੰਸ ਕੇ ਤਿਲਕ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀ ਰਾਜਾ ਦਸਰਥ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਚੰਦ ਜੀ ਜੋ ਪ੍ਰਭਾਤ ਭਰੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਮੁਨੀ ਜਨ ਸਭੀ ਸਰਨ ਕੋ ਬੰਢਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋਈ ਰੂਪ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੀ ॥ ੨ ॥

ਭਤੇ ਹੋ ਮਨ ਜਿਨੋਂ ਕੀ ਅਲਖ ਥਾਣੀ ਹੈ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਰਬ ਕੇ (ਗੁਰ) ਪੂਜਨ ਹੈਂ ਅਰ ਜੋ ਭਵ ਸਿੰਧ ਜੋ ਤਾਰਨ ਕੋ (ਤਰਣੀ) ਜਹਾਜ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਨ ਕੋ ਹੀ ਸੇਵਨ ਕਰ ॥ ੨ ॥

ਸੰਸਾਰੁ ਅਗਮ ਸਾਗਰੁ ਤੁਲਹਾ ਹਰਿਨਾਮੁ ਗੁਰੁ ਮੁਖਿ ਪਾਯਾ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪੀ ਅਗੰਮ ਸਾਗਰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਜਿਸ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਤੁਲਹਾ) ਜਹਾਜ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਗਿ ਜਨਮ ਮਰਣੁ ਭਗਾ ਇਹ ਆਈ ਹੀਐ ਪਰਤੀਤਿ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਗਤ ਮੈ ਜਨਮ ਮਰਨ (ਭਗਾ) ਭਾਜ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੁਰ ਭਇਆ ਹੈ ਔਹ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ ਹੈ ॥

ਪਰਤੀਤਿ ਹੀਐ ਆਈ ਜਿਨ ਜਨ ਕੈ ਤਿਨ ਕਉ ਪਦਵੀ ਉਚ ਭਈ ॥

ਜਿਸ ਜਨ ਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈ ਪ੍ਰਤੀਤ ਆਈ ਹੈ ਭਾਵ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਪਰ ਨਿਸਰਾ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਉਚ ਪਦਵੀ ਅਰਥਾਤ ਮੋਖਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਈ ਹੈ ॥

ਤਜਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁਲੋਭੁ ਅਰੁ ਲਾਲਚੁ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕੀ ਬ੍ਰਿਥਾ ਗਈ ॥

ਐ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਔ ਸੰਰਨ ਕਰਨੇ ਕਾ ਲੋਭ ਔ ਖਾਨ ਪਾਨ ਕਾ ਲਾਲਚ ਸਭ ਤਿਆਗ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੀ (ਬ੍ਰਿਥਾ) ਪੀੜਾ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈ ॥

ਅਵਲੋਕੁ ਬ੍ਰਹਮੁ ਭਰਮੁ ਸਭੁ ਛੁਟਕਾ ਇਥੁ ਦ੍ਰਿਸ਼ਿ ਕਾਰਣ ਕਰਣੀ ॥

ਜੋ ਕਾਰਣੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਇਥੁ) ਗਿਆਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਕੇ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਭਰਮ ਤਿਨ ਕਾ ਛੁਟ ਗਿਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਣ ਤਰਣੀ ॥ ੩ ॥

ਇਸਕਾ ਅਰਥ ਪੂਰਬੋਕਤ ॥ ੩ ॥

ਪਰਤਾਪੁ ਸਦਾ ਗੁਰ ਕਾ ਘਟਿ ਘਟਿ ਪਰਗਾਸੁ ਭਯਾ ਜਸੁ ਜਨਕੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਜਸ ਕਾ ਪਰਤਾਪ ਜਨੋਂ ਕੋ ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੈਂ ਸਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਪੜਹਿ ਸੁਣਹਿ ਗਾਵਹਿ ਪਰਭਾਤਿਹਿ ਕਰਹਿ ਇਸਾਨੁ ॥

ਏਕ ਤੋ ਪ੍ਰਤਕਾਲ ਉਨਕਰ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਜਸ ਕੋ ਪੜ੍ਹਤੇ ਔ ਸੁਣ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਸਾਨੁ ਕਰਹਿ ਪਰਭਾਤਿ ਸੁਧ ਮਨਿ ਗੁਰ ਪੂਜਾ ਬਿਧਿ ਸਹਿਤ ਕਰੈ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਭਹਿਕਾਲ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਸੁਧ ਮਨ ਸੇ ਵਿਧੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਕੰਚਨੁ ਤਨੁ ਹੋਇ ਪਰਸਿ ਪਾਰਸ ਕਉ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪੀ ਧਾਨੁ ਧਰੈ ॥

ਪਾਰਸ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪਰਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤਨ ਸੂਰਨ ਵਤ ਹੋਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਪਾਧੇ ਤੇ ਰਹਿਤ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔ ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਧਿਆਨ ਪਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਜਗ ਜੀਵਨੁ ਜਗੀਨਾਥੁ ਜਲ ਥਲ ਮਹਿ ਰਹਿਆ ਪੂਰਿ ਬਹੁ ਬਿਧਿ ਬਰਨੰ ॥

ਜੋ ਜਗ ਕਾ (ਜੀਵਨੁ) ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਔ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕਾ (ਨਾਥੁ) ਮਾਲਕ ਜਲੋਂ ਥਲੋਂ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਔ ਜਿਸ ਕੋ ਸਾਸਤ੍ਰ ਬਹੁ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਵਰਨਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਸੇਵਿ ਅਲਖ ਗਤਿ ਜਾਕੀ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦਾਸੁ ਤਾਰਨੁ ਤਰਨੈ ॥ ੪ ॥

ਸੋਈ ਸਰਬ ਕੇ (ਗੁਰੂ) ਪੂਜਨ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਸੇਵ। ਹੇ ਮਨ ਜਿਨਕੀ ਅਲਖ ਗਤੀ ਹੈ ਐ ਭਵ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੇ ਜੋ (ਤਰਨੈ) ਜਹਾਜ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨਹੁ ਬਾਤ ਨਿਸੁਲ ਧੁਮ ਜਾਨੀ ਤੇਈ ਜੀਵ ਕਾਲ ਤੇ ਬਚਾ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਹ ਬਾਤ ਪੂ ਭਗਤ ਜੀ ਸਮਾਨ ਨਿਸੇਰੇ ਵਾ ਚਿਤਕੇ ਅਚਲ ਕਰਕੇ ਜਾਣੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜਗਤ ਕੇ ਝੂਠਾ ਜਾਨ ਕਰ ਵਿਰਕਤ ਹੁਏ ਹੈਂ। ਸੋਈ ਜੀਵੋਂ ਕਾ ਸਮਦਾਨ ਕਾਲ ਤੇ ਬਚ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ੍ ਤਰਿਓ ਸਮੁਦ੍ ਰੁਦ੍ ਖਿਨ ਇਕ ਮਹਿ ਜਲਹਰ ਬਿੰਬ ਜੁਗਤਿ ਜਗੁ ਰਚਾ ॥

ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ (ਰੁਦ੍) ਭੈਦਾਯਕ ਕੇ ਏਕ ਖਿਨ ਮੈਂ ਤਰਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ ਬੁਦਬੁਦਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤੈਸੀ ਹੀ ਜੁਗਤੀ ਕਰ ਹਰੀ ਨੇ ਇਹ ਜਗਤ ਰਚਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਐਸੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕਾ ਤਰੰਗ ਜਲ ਸੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐਸੇ ਸੰਸਾਰ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਭਿੰਨ ਨਹੀਂ ਐਰ ਜੈਸੇ ਜਲ ਕਾ ਤਰੰਗ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਤੈਸੇ ਨਾਮ ਰਪ ਜਗਤ ਨਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਕੁੰਡਲਨੀ ਸੁਰਬੀ ਸਤ ਸੰਗਤਿ ਪਰਮਾਨੰਦ ਗੁਰੂ ਮੁਖਿ ਮਚਾ ॥

ਸਤਿ ਸੰਗਤਿ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਕੁੰਡਲਨੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੁਰਬੀ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਬ੍ਰਿਤੀ ਬ੍ਰਹਮਾਕਾਰ ਹੋਈ ਹੈ ਚਿਤ ਜਗ ਕੀ ਗੰਠ ਖੁਲ ਗਈ ਹੈ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਲੇਖਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਚਿਤ (ਮਚਾ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬੁ ਸਭ ਉਪਰਿ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਸੇਵੀਐ ਸਚਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਹਿਬ ਜੋ ਸਰਬ ਕੇ ਉਪਰ ਸਿਰੋਮਣੀ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਬਚ ਕ੍ਰਮ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਹੀ ਸੇਵਣਾ ਕਰੀਐ ॥ ੫ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਆਪ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੋ ਭਾਵ ਬ੍ਰਹਮ ਰੂਪ ਹੋ ਅਰ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਹੀ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰੇ ਹੈ ॥

ਕਵਲ ਨੈਨ ਮਧੁਰ ਬੈਨ ਕੋਟਿ ਸੈਨ ਸੰਗ ਸੋਭ ਕਹਤ

ਮਾ ਜਸੋਦ ਜਿਸਹਿ ਦਹੀ ਭਾਤੁ ਖਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਵਾਪੁਰ ਮੈਂ ਕ੍ਰਿਸਨ ਸਰੂਪ ਭਏ ਹੋ ਕਮਲ ਕੇ ਸਮਾਨ ਨੇਤ੍ਰ ਐਰ ਮਧਰ ਬਚਨ ਵਾਲੇ ਕਰੋੜੋਂ ਗੋਪੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ਰਹੀ ਥੀ। ਐਰ ਜਿਸ ਆਪਕੇ ਮਾਤਾ ਜਸੋਦਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਥੇ ਹੋ ਕੇਟਾ ਜੀ ਦਹੀ ਐਂ ਚਾਵਲ ਖਾਈਏ ॥

ਦੇਖਿ ਰੂਪੁ ਅਤਿ ਅਨੂਪੁ ਮੋਹ ਮਹਾ ਮਗ ਭਈ

ਕਿੰਕਨੀ ਸਬਦ ਝਨਤਕਾਰ ਖੇਲੁ ਪਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਮਾਤਾ ਆਪ ਕੇ ਸੁੰਦਰ ਸਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿ ਵਿਖੇ ਪਰਮ (ਮਗ) ਮਗਨ ਹੋ ਜਾਤੀ ਭਈ ਵਾ ਮੁਖ ਕੇ ਬੀਚ ਮਾਟੀ ਕੇ ਬਹਾਨੇ ਨਾਨਾਪਕਾਰ ਕੇ ਅਕਾਰ ਦਿਖਾਏ ਤਿਸ ਵੈਰਾਤ ਰੂਪ ਕੇ ਦੇਖਕਰ ਮਾਤਾ ਅਤੀ ਮਗਨ ਭਈ ਅਰ ਆਪ ਕੇ ਦੇਖ ਕਰ ਖੇਲਨੇ ਸੇ (ਕਿੰਕਨੀ) ਤਜਾਗੀ ਕਾ ਸਬਦ ਝਨਤਕਾਰ ਪਾਵਤਾ ਥਾ ॥ ਜੀਉ ਸੰਚੋਧਨ ਹੈ ॥

ਕਾਲ ਕਲਮ ਹੁਕਮੁ ਹਾਥਿ ਕਹਉ ਕਉਨੁ ਮੋਟਿ ਸਕੈ ਈਸੁ

ਬੰਸੁ ਗੁਨੁ ਧਾਨੁ ਧਰਤ ਹੀਐ ਚਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਪੁਨਾ ਆਪ ਕਾਲ ਸਰੂਪ ਹੋ ਐਰ ਹੁਕਮ ਕੀ ਕਲਮ ਆਪ ਕੇ ਹਾਥ ਮੈਂ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਹੁਕਮ ਕੇ ਕੋਨ ਮੋਟ ਸਕਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਮੋਟ ਸਕਤਾ ਹੈ ਐ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ (ਈਸੁ) ਸਿਵ ਜੀ ਤਿਸੀ ਆਪ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਐਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਗਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ ਆਦਿਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥੧॥੬॥

(ਸਤਿ) ਤ੍ਰਿਕਾਲਅਬਾਧ ਐ ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸਰੂਪ (ਸ੍ਰੀ) ਲਖਮੀ ਕੇ ਨਿਵਾਸ ਦੇਵੇਗਾਰਾ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸੋਈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੂੰ ਹੀ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਅਭਿਨਾਸੀ (ਵਾਹਿਗੁਰੂ) ਅਸਚਰਜ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥ ੬ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮ ਪਰਮ ਧਾਮ ਸੁਧੁ ਬੁਧ ਨਿਰੀਕਾਰ ਬੇਸੁਮਾਰ ਸਰਬਰ ਕਉ ਕਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ (ਰਾਮ) ਸਰਬ ਮੈਂ ਬਿਆਪਕ ਐ (ਨਾਮ) ਪ੍ਰਸਿਧ (ਪਰਮ ਧਾਮ) ਅਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ ਰੂਪ

ਹੋ ਬੋਧ ਰੂਪ ਸੁਖ ਸਰੂਪ (ਨਿਰੀਕਾਰ) ਅਕਾਰ ਜੋ ਰਹਿਤ (ਬੇਸੁਮਾਰ) ਬਿਅੰਤ ਹੋ ਆਪ ਕੇ (ਸਰਬਰ) ਸਦਰਸ ਹੋ ਮਹਾਰਾਜ ਕਿਸਨੋ ਕਹੀਏ?

ਸੁਬਰ ਚਿਤ ਭਗਤ ਹਿਤ ਭੇਖੁ ਧਰਿਓ ਹਰਨਾਖਸੁ ਹਰਿਓ ਨਖ ਬਿਦਾਰਿ ਜੀਉ ॥
(ਸੁਬਰ) ਸੁਖ ਚਿਤ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਹਲਾਦਿ ਭਗਤ ਕੀ ਰਖਨਾ ਹਿਤ ਨਰਸਿੰਘ (ਭੇਖੁ) ਅਵਤਾਰ ਧਾਰਕਰ ਹਰਨਾਖਸੁ ਦੁਸਰ ਕੋ ਨਖੋਂ ਜੋ ਉਦਰ ਪਾੜ ਕੇ ਆਪਨੇ ਮਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਗਦਾ ਪਦਮ ਆਪਿ ਆਪੁ ਕੀਓ ਛਦਮ -

ਅਪਰੰਪਰ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਲਖੈ ਕਉਨੁ ਤਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਪੁਨਾ ਸੰਖ ਚਕ੍ਰ ਗਦਾ ਪਦਮ ਕੋ ਧਾਰਨੇਹਾਰੇ ਅਪਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਾਵਨ ਰੂਪ ਹੋਕਰ (ਛਦਮ) ਛਲ ਕੀਆ ਵਾ ਤੁਮ ਨੇ ਓਹ ਅਪਨਾ ਰੂਪ ਛਪਾਯਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਅਪਰ ਜੀਵਨ ਤੇ ਪਰੇ ਆਪ ਕਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇਰੇ ਸਰੂਪ ਕੋ ਇੰਦੇ ਕਰਕੇ ਕੰਨ (ਲਖੈ) ਜਾਨ ਸਕੇ ਭਾਵ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ ਆਇਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

(ਸਾਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਕਰ ਹੋ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਅਰ ਲਛਮੀ ਕੋ ਅਪਨੇ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਆਪ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ੨ ॥ ੧ ॥

ਪੀਤ ਬਸਨ ਕੁੰਦ ਦਸਨ ਪਿਆ ਸਹਿਤ ਕੰਨ ਮਾਲ

ਮੁਕਟੁ ਸੀਸਿ ਮੋਰ ਪੰਖ ਚਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਪੀਤਾਬਰ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ (ਕੁੰਦ) ਮਰਤਥਾਨ ਕੇ ਪੁਸਪ ਵਾ ਸ਼੍ਰੋਤ ਕਲੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦੇਣੇ ਵਾਲੇ ਅਪਨੀ ਪਿਆਰੀ ਰਾਖਕਾ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਹੋਕਰ ਕੰਨ ਮੈਂ ਮਾਲਾ ਸੋਭ ਰਹੀ ਹੈ ਅੰਗ ਸੀਸ ਪਰ ਮੋਰੋਂ ਕੇ ਪੰਖ ਵਾਲਾ ਮੁਕਟ (ਚਾਹਿ) ਦੇਖੀਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜਿਸ ਕੀ (ਚਾਹਿ) ਗਰਜ਼ ਕੀ ਅਸਵਾਰੀ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ਨੂ ਜ਼ਿੰਸਨ ਸਰੂਪ ਹੋ ਕਰ ਐਸੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰ ਰਹੇ ਹੈ ॥

ਬੇ ਵਜੀਰ ਬਡੇ ਧੀਰ ਧਰਮ ਅੰਗ ਅਲਖ ਅਗਮ ਖੇਲੁ ਕੀਆ ਆਪਣੈ ਉਛਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਪੁਨਾ ਵਜੀਰ ਜੋ ਬਿਨਾ ਬਡੇ ਧੀਰਜਵਾਨ ਅੰਗ ਧਰਮ ਕਾ (ਅੰਗ) ਸਰੂਪ ਵਾ ਧਰਮ ਕਾ ਪਖ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਅਲਖ ਅੰਗ ਮਨ ਬਾਣੀ ਜੋ ਅਗੰਮ ਆਪਨੇ ਅਪਨੇ ਉਤਸਾਹਿ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜਗਤ ਰੂਪੀ ਖੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਅਕਬ ਕਥਾ ਕਬੀ ਨ ਜਾਇ ਤੀਨਿ ਲੋਕੁ ਰਹਿਆ ਸਮਾਇ

ਸੁਤਹਸਿਪ ਰੂਪੁ ਧਰਿਓ ਸਾਹਨ ਕੈ ਸਾਹਿ ਜੀਉ ॥

ਆਪਕੀ ਅਕਬ ਕਥਾ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਰਹੇ ਹੋ ਹੋ ਸਾਹਿਨ ਕੇ ਸਾਹਿ ਇਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਰੂਪ ਆਪਨੇ ਸੁਤੋਸਿਧ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸਤਿ ਸਾਚੁ ਸ੍ਰੀ ਨਿਵਾਸੁ ਆਇਪੁਰਖੁ ਸਦਾ ਤੁਹੀ

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਵਾਹਿ ਜੀਉ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥

ਹੋ ਆਇ ਰੂਪ ਪੂਰਨ ਆਪ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਛਮੀ ਕੋ ਨਿਵਾਸ ਦੇਣੇਵਾਲੇ ਹੋ (ਸਤਿ) ਨਿਸਚੇ ਕਰਕੇ ਸਚ ਸਰੂਪ ਹੋ ਐਹ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੋ ॥ ੩ ॥ ੮ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਗੁਬੰਦ ਜੀਉ ॥

ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਆਪ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਹੋ ॥

ਬਲਿਹਿ ਛਲਨ ਸਬਲ ਮਲਨ ਭਗਤਿ ਫਲਨ ਕਾਨ

ਕੁਅਰ ਨਿਹਕਲੰਕ ਬਜੀ ਝੰਕ ਚੜ੍ਹੁ ਦਲ ਰਵਿੰਦ ਜੀਉ ॥

ਬਾਵਨ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਬਲ ਰਾਜਾ ਕੋ ਆਪਨੇ ਛਲਨਾ ਕੀਆ ਹੈ ਐਹ ਬਲਕੇ ਸਹਿਤ ਜੋ ਦੋਣ ਹੋਂ ਤਿਸ ਕੋ ਮਰਦਨ ਕਰ ਕ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਮਨ ਬਾਝਤ ਵਲੋਂ ਕੇ ਦੇਨਹਾਰੇ ਜ਼ਿੰਸਨ ਰੂਪ ਹੋਇ ਕਰ ਜਸੋਧਾ ਵਾ ਦੇਵਕੀ ਕੋ ਆਪ ਕੁਆਰ ਕਹਾਵਤੇ ਭਏ ਹੋ ਪੁਨਾ ਆਗੇ ਨਿਹਕਲੰਕ ਸਰੂਪ ਹੋਇਕਰ ਸੰਭਲਪੁਰ ਮੈਂ ਧੋਸਿਓਂ ਪਰ ਝੰਕੇ ਬਜੇਗੇ ਅੰਗ (ਰਵਿੰਦ) ਸੂਰਜ ਅੰਗ ਰੇਟ੍ਰਾ ਆਈ ਦੇਵਤਿਓਂ ਕਾ ਦਲ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ (ਚੜ੍ਹੁ) ਚੜੇਗਾ ॥

ਰਾਮ ਰਵਲ ਦੁਰਤ ਦਵਣ ਸਕਲ ਭਵਲ ਕੁਸਲ ਕਰਣ ਸਰਬ

ਭੂਤ ਆਪਿ ਹੀ ਦੇਵਾਧਿਦੇਵ ਸਹਸ ਮੁਖ ਫਨਿੰਦ ਜੀਉ ॥

ਹੋ (ਰਵਣ) ਬਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਆਪ ਕਾ ਰਾਮ ਨਾਮ (ਦੁਰਤ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ (ਦਵਣ) ਦਬਾਵੇਹਾਰਾ ਅੰਗ ਸੰਪੂਰਨ

ਭਵਨੇ' ਮੈਂ ਕੁਸਲ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ (ਰੂਪ) ਜੀਵ ਰੂਪ ਹੋ ਰਹੇ ਹੋ । ਹੋ (ਦੇਵਾਧਿਦੇਵ)
ਦੇਵਤਿਓਂ ਕੋ ਅਧਪਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਸਰੂਪ ਹਜਾਰ ਮੁਖੋਂ ਵਾਲਾ ਸਰਪੈਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਜਿਸਨਾਗ ਭੀ ਆਪ ਕੀ ਉਸਤਤੀ
ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ॥

ਜਰਮ ਕਰਮ ਮਛ ਕਛ ਹੁਅ ਬਰਾਹ ਜਮੁਨਾ ਕੈ ਕੂਲਿ ਖੇਲੁ ਖੇਲਿਓ ਜਿਨਿ ਗਿੰਦ ਜੀਉ ॥
ਮਛ ਕਛ ਵਰਾਹ ਆਈ (ਜਨਮ) ਅਵਤਾਰ ਹੋਇਕਰ ਆਪਨੇ ਅਲੋਕਕ ਕਰਮ ਕਰੇ ਹੈਂ ਐਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਅਵਤਾਰ ਮੈਂ
ਜਮਨਾ ਕੈ (ਕੂਲਿ) ਕਿਨਾਰੇ ਪਰ ਜਿਸ ਆਪਨੇ (ਗਿੰਦ) ਖੇਨੂੰ ਅਰਥਾਤ ਖੁਦੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਖੇਲੋਂ ਕੇ ਖੇਲਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ ਹੀਏ ਧਾਰੁ ਤਜੁ ਬਿਕਾਰੁ ਮਨ ਗਯੈਦ ਸਤਿਗੁਰੂ
ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰ ਗੁਬਿੰਦ ਜੀਉ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਗੋਬਿੰਦ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਮਨ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਾਰ ਰੂਪ ਜੋ ਨਾਮ ਹੈ ਤਿਸ ਕੋ ਧਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ
ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਸੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ
ਜੋ ਤ੍ਰਿਕਾਲਅਬਾਧ ਗੋਬਿੰਦ ਸਰੂਪ ਹੋ ਤਿਸ ਆਪ ਕਾ ਨਾਮ ਸਾਰ ਰੂਪ ਮਨ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਮੈਨੇ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ
ਤਿਆਗਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥ ੯ ॥

ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਜੀਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲ ਮੈਂ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਕਹਿਆ ਮਾਨੁ ਨਿਜ ਨਿਧਾਨੁ ਸਚੁ ਜਾਨੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਇਹੈ
ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਹੋਇ ਕਲਾਨੁ ਲਹਾਹਿ ਪਰਮਗਤਿ ਜੀਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਕਹਾ ਹੁਆ (ਮੰਤ੍ਰ) ਉਪਦੇਸ਼ (ਮਾਨੁ) ਮਨਨ ਕਰ ਇਸ ਕਰਕੇ ਅਪਨਾ ਸਰੂਪ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨਾ ਪਾਵੇਂਗਾ
ਪੁਨਾ ਇਸ ਤੋਂ (ਪਰਮਗਤਿ) ਵਿਦੇਹ ਮੁਕਤੀ ਕੋ ਪਾਵੇਂਗਾ ਐਂ ਜਬ ਤਕ ਜੀਵੇਂਗਾ ਤਬ ਤਕ ਰਾਤ੍ਰਿ ਦਿਨ (ਕਲਾਨੁ) ਸੁਖ
ਹੋਵੇਗਾ ਇਹ ਬਾਤ (ਸਚੁ) ਨਿਸਚੇ ਜਾਣੀ ॥

ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਲੋਭੁ ਮੋਹੁ ਜਲੁ ਜਲਸਿਉ ਛਾਡੁ ਧੋਹੁ ਹਉਮੈ
ਕਾ ਫੰਧੁ ਕਾਟੁ ਸਾਧ ਸੰਗਿ ਰਤਿ ਜੀਉ ॥

ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਕਾਮ, ਕ੍ਰੋਧ, ਲੋਭ, ਮੋਹ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰ (ਜਲਜਲ) ਹਰ ਏਕ ਸੇ (ਧੋਹ) ਛਲ ਕਰਨਾ ਛਾਡ
ਦੇਹ ਹਉਮੈ ਕਾ (ਫੰਧੁ) ਫਾਹ ਕਾਟ ਐਂ ਸਾਧ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਸਾਥ (ਰਤਿ) ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰ ॥

ਦੇਹੁ ਗੋਹੁ ਤ੍ਰਿਅ ਸਨੇਹੁ ਚਿਤ ਬਿਲਾਸੁ ਜਗਤੁ ਏਹੁ
ਚਰਨ ਕਮਲੁ ਸਦਾ ਸੇਉ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਕਰੁ ਮਤਿ ਜੀਉ ॥

(ਦੇਹੁ) ਸਰੀਰ ਔਰ (ਗੋਹੁ) ਘਰ ਐਂ (ਤ੍ਰਿਅ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਾ ਜੋ (ਸਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਚਿਤ ਕਾ ਹੀ
ਬਿਲਾਸ ਜਾਣ ਭਾਵ ਮਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਜਾਣ ਵਾ ਇਹ ਜਗਤ (ਚਿਤ) ਚੇਤਨ ਕਾ ਬਿਲਾਸ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਨ
ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਸੇਵਨ ਕਰ ਭੁਧੀ ਮੈਂ ਐਸੀ ਭਾਵਨਾ ਵਿੜ ਕਰ ॥

ਨਾਮੁ ਸਾਰੁ ਹੀਏ ਧਾਰੁ ਤਜੁ ਬਿਕਾਰੁ ਮਨ ਗਯੈਦ ਸਿਰੀ
ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਿਰੀ ਗੁਰੂ ਸਤਿ ਜੀਉ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥

'ਗਯੈਦ' ਨਾਮਾ ਭੱਟ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਵਾ ਹੋ ਮਨ (ਗਯੈਦ) ਹਸਤੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੋ ਤੀਨੋਂ ਕਾਲੋਂ ਮੈਂ ਸਤ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ
ਭੁਆਰੇ ਸ੍ਰੇਸ਼ਠ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਰਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਐਂ ਬਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ॥ ੫ ॥ ੧੦ ॥

ਸੇਵਕ ਕੈ ਭਰਪੂਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਸਦਕਾ ॥

ਹੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੇਵਕੋਂ ਕੋ ਕਾਰਜ ਜੁਗ ਜੁਗ ਮੈਂ ਸਦਾ ਭਰਪੂਰ ਕਰਤੇ ਹੋ ਤਤਿ ਆਪ ਕਾ ਸਿਰ ਸਦਕਾ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਪ੍ਰਭੁ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤਿ ਕਹਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਊ ਦੂ ਕਦਕਾ ॥

ਹੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਪ੍ਰਭੁ ਆਪ ਸਦਾ ਸਲਾਮਤ ਇਸੀ ਤੇ ਆਪ ਕੋ ਕੋਈ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਕਿ ਆਪ ਕਬ ਕੋ ਹੋ ਭਾਵ ਆਪ
ਸਰਬ ਕੀ ਆਇ ਰੂਪ ਹੋ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨੁ ਸਿਰੇ ਤੈ ਅਗਨਤ ਤਿਨ ਕਉ ਮੋਹੁ ਭਇਆ ਮਨ ਮਦਕਾ ॥

ਬ੍ਰਹਮਾ ਬਿਸਨ ਆਈ ਤੈਨੇ ਅਗਨਤ ਰਹੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈ (ਮਦ) ਹੋਕਾਰ ਕਾ ਮੋਹਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਚਵਰਾਸੀਹ ਲਖ ਜੋਨਿ ਉਪਾਈ ਰਿਜਕੁ ਵੀਆ ਸਭਕੁ ਕਉ ਤਦਕਾ ॥

ਆਪਨੇ ਜਬ ਕੀ ਚੋਰਾਸੀ ਲਖ ਜੋਨਿ ਉਤਪਤਿ ਕਰੀ ਹੈ ਤਬ ਕਾ ਹੀ ਸਭ ਕੋ ਰਿਜਕ ਵੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਸੇਵਕ ਕੈ ਭਰਪੂਰ ਜੁਗੁ ਜੁਗੁ ਵਾਹਗੁਰੂ ਤੇਰਾ ਸਭੁ ਸਦਕਾ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥
ਪੁਰਖ ਕੀ ਤਰਾ ਇਸ ਕਾ ਅਰਥ ਜਾਨਣਾ ॥ ੧ ॥ ੧੧ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ॥

(ਵਾਹੁ) ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਇਹ ਜਗਤ ਰੂਪ ਤਮਾਸਾ ਭੀ ਬਡਾ ਅਸਚਰਜ ਰੂਪ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਹਸੈ ਆਪਿ ਹੀ ਦਿਤਵੈ ਆਪੇ ਚੰਦੁ ਸੂਰੁ ਪਰਗਾਸਾ ॥

ਆਪ ਹੀ ਸਰਬ ਕੋ ਚਿਤਵਣਾ ਐ ਆਪੇ ਹੀ ਹਸਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨੀ ਸੱਤਾ ਵਰ ਦੇਵਮਾ ਸੂਰਜ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤਾ ਹੈ ॥

ਆਪੇ ਜਲੁ ਆਪੇ ਬਲੁ ਬੰਸੁ ਆਪੇ ਕੀਆ ਘਟਿ ਘਟਿ ਬਾਸਾ ॥

ਆਪੇ ਨਰੁ ਆਪੇ ਫੁਨਿ ਨਾਰੀ ਆਪੇ ਸਾਰਿ ਆਪਿ ਹੀ ਪਾਸਾ ॥

ਆਪ ਹੀ ਜਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਐਸੇ ਆਪੇ ਹੀ ਤਿਸ ਕੇ (ਬੰਸੁ) ਠਹਿਰਵਣੇ ਵਾਲਾ ਆਸਥਾਨ ਰੂਪ ਹੈ ਐਸੇ ਆਪੇ ਹੀ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਸੋਂ ਵਾਸਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਆਪ ਹੀ ਪੁਰਸ਼ ਐ ਆਪ ਹੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਰੂਪ ਹੈ ਐ ਆਪ ਹੀ ਜੀਵ ਰੂਪ (ਸਾਰਿ) ਨਰਦਾ ਹੈ ਐਸੇ ਆਪ ਹੀ ਤੀਨ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਪਾਸਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੰਗਤਿ ਸਭੈ ਬਿਚਾਰਹੁ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਾ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਗੁਣੋਂ ਵਾਰੇ ਸਭੀ ਐਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰੋ ਜਿਸ ਅਸਚਰਜ ਸਰੂਪ ਨਾ ਇਹ ਅਚਰਜ ਸਰੂਪ ਜਗਤ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥ ੧੨ ॥

ਕੀਆ ਖੇਲੁ ਬਡ ਮੇਲੁ ਤਮਾਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਭ ਰਚਨਾ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨੇ ਪੰਜਾ ਤਰਾਂ ਕੋ ਮੇਲ ਕਰ ਅਪਨੀ ਖੇਲ ਹੇਤ ਇਹ ਜਗਤ ਫੂਪੀ ਬਡਾ ਤਮਾਸਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਆਪ ਹੀ ਕੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਤੂੰ ਜਲਿ ਬਲਿ ਗਗਨਿ ਪਯਾਲਿ ਪੂਰਿ ਰਹੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਤੇ ਮੀਠੇ ਜਾਕੇ ਬਚਨਾ ॥

ਤੂੰ ਆਪ ਹੀ ਜਲੋਂ ਐ ਬਲੋਂ ਅਕਾਸ਼ ਪਯਾਲ ਮੈਂ ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈਂ ਜਿਸ ਆਪਕੇ ਬਚਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸੋਭੀ ਮੀਠੇ ਹੈਂ ॥

ਮਾਨਹਿ ਬ੍ਰਹਮਾਦਿਕ ਰੁਦ੍ਰਾਦਿਕ ਕਾਲ ਕਾ ਕਾਲੁ ਨਿਰੰਜਨ ਜਚਨਾ ॥

ਜਿਸ ਆਪਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਤੇ ਆਦਿ ਲੋਕਰ ਐਸੇ (ਰੁਦ੍ਰ) ਸਿਵਜੀ ਆਦਿਕ ਸਰਬ ਮਾਨਤੋ ਹੈਂ ਭਾਵ ਪੂਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਕਾਲ ਕੇ ਕਾਲ ਰੂਪ (ਨਿਰੰਜਨ) ਮਾਯਾ ਸੇ ਅਲੋਪ ਸੰਪੂਰਨ ਜੀਵ ਆਪਸੇ ਹੀ ਜਾਚਨਾ ਵਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ਪਾਈਐ ਪਰਮਾਰਥੁ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੋਭੀ ਮਨੁ ਖਚਨਾ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਫ਼ੂਪਾ ਸੇ ਸੋਭੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ ਖਚਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਪਰਮ ਅਰਥ ਸਰੂਪ ਤੂੰ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕੀਆ ਖੇਲੁ ਬਡ ਮੇਲੁ ਤਮਾਸਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਸਭ ਰਚਨਾ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥ ੪੨ ॥

ਤਮਾਸਾ ਰੂਪ ਭਾਵ ਵਿਰੋਧੀ ਤਰਾਂ ਕੋ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਰੂਪ ਵਡਾ ਖੇਲ ਕੀਆ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਏਹ ਰਚਨਾ ਸਭ ਤੇਰੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ੧੩ ॥ ੪੨ ॥

ਅਗਮੁ ਅਨੰਤੁ ਅਨਾਦਿ ਆਦਿ ਜਿਸੁ ਕੋਇ ਨ ਜਾਣੈ ॥

ਜਿਸ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਅਗੰਮ ਅਨੰਤ ਸਰੂਪ ਅਨਾਦਿ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਆਦਿ ਕੋ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ॥

ਸਿਵ ਬਿਰੰਬਿ ਧਰਿ ਧਾਨੁ ਨਿਤਹਿ ਜਿਸੁ ਬੇਦੁ ਬਖਾਣੈ ॥

ਸਿਵਜੀ ਐ ਬ੍ਰਹਮਾ ਆਦਿ ਜਿਸਕੇ ਧਿਆਨ ਰੇ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਵੇਦ ਨਿਤ ਜਿਸਕੇ ਜਸ ਕੋ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸਿਵਜੀ ਜਿਸਕਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਜਿਸਕੇ ਜਸ ਕੋ ਵੇਦੋਂ ਸਹਿਤ ਨਿਤ ਉਦਾਰਨ ਵਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਵਰੁ ਨਹੀ ਫੂਸਰ ਕੋਈ ॥

ਭੰਜਨ ਗੜ੍ਹਣ ਸਮਥੁ ਤਰਣ ਤਾਰਣ ਪ੍ਰਭੁ ਸੋਈ ॥

ਐਸਾ ਜੋ ਨਿਰੰਕਾਰ ਨਿਰਵੈਰ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਦਰਸ ਐਸੇ ਫੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਭੰਜਣ ਘੜਣ ਕੇ ਸਮਰਥ ਐ ਭਵਸਿੰਧ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਕੇ (ਤਰਣ) ਜਹਾਜ ਵਤ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ॥

ਨਾਨਾਪੁਕਾਰ ਜਿਨਿ ਜਗੁ ਕੀਓ ਜਨੁ ਮਥੁਰਾ ਰਸਨਾ ਰਸੈ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਮਥੁਰਾ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਅਥਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਨਾਨਾ ਪੁਕਾਰ ਨਾ ਜਗਤ ਕੀਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸਕਾ ਜਨ ਤੂੰ ਜੋ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਰਸੈ) ਜਪਤਾ ਹੂੰ ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਦਿਤਹ ਬਸੈ ॥ ੧ ॥

ਸੋਢੀ (ਸ੍ਰੀ) ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਕਾ ਸਤਿਨਾਮੁ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕੇ ਰਿਤਮੈਂ ਵਸਤਾਰੇ॥੧॥

ਰੁਹੂ ਸਮਰਥੁ ਗਹਿ ਕਰੀਆ ਧੂਵ ਬੁਧਿ ਸੁਮਤਿ ਸਮਾਰਨ ਕਉ ॥

ਸਰਬ ਕਲਾ ਸਮਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਕੀ ਬੁਧੀ ਪ੍ਰਮ ਕੀ ਬੈਰ ਸਾਥ (ਗਹਿ) ਪੁਕੜਕੇ ਸੁਸ਼ਟ ਮਤ ਕੇ ਸੀਮਾਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਭਾਵ ਭਗਤੀ ਕੀ ਪਰਵਿਰਤੀ ਵਾਸਤੇ (ਆ)ਸਰਥ ਓਰ ਤੇ (ਧੂਵ) ਅਚਲ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਭੁਨਿ ਪ੍ਰੰਮ ਧੁਜਾ ਫਹਰੀਤਿ ਸਦਾਅਘ ਪੁੰਜ ਤਰੰਗ ਨਿਵਾਰਨ ਕਉ ॥

ਪੁਨਾ ਆਪਕੇ ਵਾਰੇ ਪਰ ਧਰਮਕੀ ਧੁਜਾ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਜੋ ਪਾਪਾਂ ਕੇ ਪੁੰਜ ਰੂਪੀ (ਤਰੰਗ) ਲਹਿਰਾਂ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨੇ ਕੇ ਸਦਾ (ਫਹਰੀਤਿ) ਝੂਲ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਮਥੁਰਾ ਜਨ ਜਾਨਿ ਕਹੀ ਜੀਅ ਸਾਚੁ ਸੁ ਅਉਰ ਕਛੂ ਨ ਬਿਚਾਰਨ ਕਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥੁਰਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ (ਜਨ) ਦਾਸ ਨੇ ਇਹ ਬਾਤ ਜੀ ਮੈਂ ਸਤ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਕੁਛ ਵਿਚਾਰਨੇ ਕੇ ਇਸ ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਬੋਹਿਬੁ ਬਡੇ ਕਲਿ ਮੈ ਭਵਸਾਗਰ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਨ ਕਉ ॥ ੨ ॥

ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਾਰਨੇ ਕੇ ਬਡਾ (ਬੋਹਿਬੁ) ਜਹਾਜ਼ ਰੂਪ ਹਰਿ ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਸੰਤਤਿ ਹੀ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸੰਗ ਸੁ ਰੰਗ ਰਤੇ ਜਸੁ ਗਾਵਤ ਹੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਆਪ ਕੀ ਸਤਿਸੰਗਤਿ ਕੇ ਸੰਗ ਮਿਲਕਰ (ਸੰਤਤਿ) ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਸੁਸ਼ਟ, ਪਰੇਮ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੁਏ ਹਰੀ ਕਾ ਜਸ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਧ੍ਰਮ ਪੰਥੁ ਧਰਿਓ ਧਰਨੀਧਰ ਆਪਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਪਾਰਿ ਨ ਪਾਵਤ ਹੈ ॥

ਧਰਤੀ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਪਰਮੇਸਰ ਨੇ ਹੀ ਗੁਰੂ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਧਰਮ ਕਾ ਪੰਥ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਬੀਰ ਆਪ ਬ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਧਾਰ ਰਹੇ ਹੋ ਭਾਵ ਲਗਾਇ ਰਹੇ ਹੋ ਤਿਸ ਸੇ ਕਬੀ ਪਾਵਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ॥

ਮਥੁਰਾ ਭਨਿ ਭਾਗ ਭਲੇ ਉਨ੍ਹ ਕੇ ਮਨ ਇਛਤ ਹੀ ਫਲ ਪਾਵਤ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥੁਰਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਕੇ ਭਲੇ ਭਾਗ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਮਨ ਇੱਛਤ ਫਲੋਂ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਵਿ ਕੇ ਸੁਤ ਕੇ ਤਿਨ ਤ੍ਰਾਸੁ ਕਹਾ ਜੁ ਚਰੰਨ ਗੁਰੁ ਚਿਤੁ ਲਾਵਤ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਸੂਰਜ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕਾ (ਤ੍ਰਾਸੁ) ਭੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹੇ ਸਤਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੇ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਨਿਰਮਲ ਨਾਮੁ ਸੁਧਾ ਪਰਪੂਰਨ ਸਬਦ ਤਰੰਗ ਪ੍ਰਗਟਿਤ ਦਿਨ ਆਗਰੁ ॥

ਆਪ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਵਾ ਸਤਸੰਗ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨਿਰਮਲ (ਸੁਧਾ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕਰਕੇ ਪਰੀਪੂਰਨ ਹੁਏਹੁਏ ਦਿਨ ਕੇ (ਆਗਰੁ) ਅਗੇ ਭਾਵ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਵੇਲੇ ਸਬਦ ਰਪੀ (ਤਰੰਗ) ਲਹਿਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰੁ ਅਥਾਹ ਅਤਿ ਬਡ ਸੁਭਰੁ ਸਦਾ ਸਭ ਬਿਧਿ ਰਤਨਾਗਰੁ ॥

ਗਹਿਰ ਗੰਭੀਰ ਅਥਾਹ ਸਰੂਪ ਆਪ ਸਰਬ ਤੇ ਬਡੇ ਹੋ ਔਰ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਆਪ ਅਤਿਸੈ ਕਰਕੇ (ਸੁਭਰੁ) ਪਰੀ ਪੂਰਨ ਹੋ ਔ ਸਦਾ ਹੀ ਸਰਬ ਵਿਧੀ ਕਰ ਆਪ ਵਈਰਾਗ ਅਈ ਰਤਨੋਂ ਕੀ ਖਾਣ ਹੋ ॥

ਸੰਤ ਮਰਾਲ ਕਰਹਿ ਕੰਤੂਹਲ ਤਿਨ ਜਮ ਤ੍ਰਾਸ ਮਿਟਿਓ ਦੁਖ ਕਾਗਰੁ ॥

ਸੰਤ ਰੂਪੀ ਹੋਸ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਾ ਆਪ ਕੇ ਸਤਸੰਗ ਰੂਪੀ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਮਿਲ ਕਰਕੇ (ਕੰਤੂਹਲ) ਰੋਜ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਮ ਔ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਕਾਗਦ ਮਿਟ ਗਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤਿਨ ਸੇ ਕੋਈ ਹਿਸਾਬ ਨਹੀਂ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥

ਕਲਜੁਗ ਦੁਰਤ ਦੂਰਿ ਕਰਬੇ ਕਉ ਦਰਸਨ ਗੁਰੁ ਸਗਲ ਸੁਖ ਸਾਗਰੁ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਗੁਰੇ ਇਸ ਕਲਜੁਗ ਕੇ ਬੀਰ (ਦੁਰਤ) ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇ ਕੇ ਸਮਰਥ ਔ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਸਾਗਰ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸਨ ਹੈ ॥

ਜਾ ਕਉ ਮੁਨਿ ਧਾਨੁ ਧਰੈ ਫਿਰਤ ਸਗਲ ਜੁਗ ਕਬਹੂਕ ਕਉ ਪਾਵੈ ਆਤਮ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕਉ ॥

ਜਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਜੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਸੰਪੂਰਨ ਮੁਨੀ ਜਨ ਕਰਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨ ਮੈਂ ਸੇ ਕਬੀ ਏਕ ਕੋਈ ਤਿਸ ਆਤਮ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪ੍ਰਗਾਸ ਕੇ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਬੋਦ ਬਾਣੀ ਸਹਿਤ ਬਿਰੀਚਿ ਜਸ ਗਾਵੈ ਜਾਕੇ ਸਿਵ ਮੁਨਿ ਗਹਿ ਨ ਤਜਾਤ ਕਬਿਲਾਸ ਕਉ ॥

ਬੋਦੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਸੰਯੁਕਤ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਜਿਸ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਆਧਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜਿਸ ਕੇ ਸਿਵਜੀ ਮੁਨੀ ਗ੍ਰਹਿਟ

ਕਰਕੇ ਭਾਵ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੁਆ ਉਦਾਸ ਹੋਕਰ (ਕਬਿਲਾਸ) ਕੈਲਾਸ ਪਰਬਤ ਕੇ (ਨ ਤਜਾਤ) ਤਿਆਗਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਜਾਕੇ ਜੋਗੀ ਜਤੀ ਸਿਧ ਸਾਧਿਕ ਅਨੇਕ ਤਪ ਜਟਾਜੂਟ ਭੇਖ ਕੀਏ ਫਿਰਤਿ ਉਦਾਸ ਕਉ ॥
ਜਿਸ ਕੋ ਪਾਵਨੇ ਹੋਤ ਗੋਰਖ ਆਈ ਜੋਗੀ ਐ ਜਤੀ ਸਿਧ ਐ ਸਾਧਕ ਅਨੇਕ ਜੋ ਤਪੀ ਹੈਂ ਜਟਾ ਜੂਟ ਹੋਕਰ ਹੋਰ ਅਨੇਕ
ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਧਾਰਕਰ ਉਦਾਸ ਹੁਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੁ ਤਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰਿ ਸੁਖਭਾਇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਜੀਅ ਨਾਮ ਕੀ

ਬਛਾਈ ਵਈ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਕਉ ॥ ੫ ॥

ਜੇ ਤਿਸ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਸਰੂਪ ਧਾਰ ਕਰਕੇ (ਸੁਖਭਾਇ) ਸੁਖੈਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਜੋ ਹੀ ਕ੍ਰਿਪਾ
ਧਾਰੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਨਾਮ ਕੀ ਵਡਿਆਈ ਵਈ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਨਾਮੁ ਨਿਪਾਨੁ ਧਿਆਨ ਅੰਤਰਗਤਿ ਤੇਜ ਪੁੰਜ ਤਿਹੁ ਲੋਗ ਪ੍ਰਸਾਸੇ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਨਿਧੀਓਂ ਕਾ ਖਜਾਨਾ ਐ ਤਿਸੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਰਿਦੇ
ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤੇਜ ਕਾ ਪੁੰਜ ਹੋਕਰ ਭੀਨ ਲੋਕ ਮੈਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ੇ ਹੈਂ ॥

ਦੇਖਤ ਦਰਸੁ ਭਟਕਿ ਭ੍ਰਮ ਭਜਤ ਦੁਖ ਪਰਹਰਿ ਸੁਖ ਸਹਜ ਬਿਗਾਸੇ ॥

ਜਿਨ ਕੇ ਦਰਸਨ ਦੇਖਤਿਆ ਹੀ (ਭਟਕਿ) ਸੀਘਰਾ ਸੇ ਕ੍ਰਮ ਭਾਗ ਜਾਤਾ ਹੈ ਵਾ ਭਟਕਣਾ ਸਹਿਤ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ
ਹੈ ਐ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰਹਾਰ ਹੋਕਰ ਸਹਜੇ ਹੀ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸੁਖੋਂ ਕਾ ਬਿਗਾਸ ਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸੇਵਕ ਸਿਖ ਸਦਾ ਅਤਿ ਲੁਭਿਤ ਅਲਿ ਸਮੂਹ ਜਿਉ ਕਸਮ ਸੁਭਾਸੇ ॥

ਜਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰ ਸਿਖ ਸੇਵਕ ਸਦਾ ਐਸੇ ਲੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ (ਅਲਿ) ਭੋਰਿਓਂ ਕਾ ਸੰਮੂਹ ਕਮਲ
ਫੂਲੋਂ ਕੀ ਸੁਸ਼ਟ ਵਾਸਨਾ ਪਰ ਲੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਬਿਦਮਾਨ ਗੁਰਿ ਆਪਿ ਬਪ੍ਰਉ ਬਿਰੁ ਸਾਚਉ ਤਖਤੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸੇ ॥ ੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਬਿਦਮਾਨ ਭਾਵ ਦੇਹ ਸਹਿਤ ਹੋਤਿਆ ਹੀ ਸਾਚੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ
ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਆਪ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਤਾਰਉ ਸੰਸਾਰੁ ਮਾਯਾ ਮਦ ਮੋਹਿਤ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਵੀਉ ਸਮਰਥੁ ॥

ਹੇ ਸਮਰਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜੋ ਪੁਰਸ ਮਾਯਾ ਕਰਕੇ ਮੋਹਿਤ ਭੀ ਬੇ ਤਿਨਕੇ ਜਬ ਆਪਨੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ
ਵੀਆ ਹੈ ਤਬ ਉਨ੍ਹੇ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਤਰਿਆ ਹੈ ॥

ਫੁਨਿ ਕੀਰਤੀਵੰਤ ਸਦਾ ਸੁਖ ਸੰਪਤਿ ਰਿਪਿ ਅਰੁ ਸਿਪਿ ਨ ਛੋਡਾਇ ਸਬੁ ॥

ਪੁਨਾ ਆਪ ਸਦਾ ਕੀਰਤੀਵੰਤ ਹੋ ਐ ਸੁਖੋਂ ਦੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲੀ ਵੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਆਪ ਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ਘੋਰ ਰਿਪੀਆਂ ਸਿਪੀਆਂ
ਭੀ ਆਪ ਕੇ ਸਾਥ ਕੋ ਨਹੀਂ ਛੋਡਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥

ਦਾਨਿ ਬਡੋ ਅਤਿਵੰਤੁ ਮਹਾ ਬਲਿ ਸੇਵਕਿ ਵਾਸਿ ਕਹਿਓ ਇਹੁ ਤਬੁ ॥

ਆਪ ਕਾ ਦਾਨ ਭੀ ਵਡਾ ਹੈ ਐ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿਕੋਂ ਕੇ ਜੀਤਣੇ ਕੇ ਅਤਸੈ ਕਰ ਮਹਾ ਬਲਵੰਤ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਦਾਸ ਭੱਟ ਜੀ
ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਸੇਵਕ ਨੇ ਇਹ (ਤਬੁ) ਸਾਰ ਰੂਪ ਬਚਨ ਕਹਾ ਹੈ ॥

ਤਾਹਿ ਕਹਾ ਪਰਵਾਹ ਕਾਹੂ ਕੀ ਜਾਕੈ ਬਸੀਸਿ ਧਰਿਓ ਗੁਰਿ ਹਬੁ ॥ ੭ ॥ ੪੯ ॥

ਤਿਸ ਕੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਕਿਆ ਪਰਵਾਹ ਕਿਆ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸੀਸ ਉਪਰ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਨੇ ਹਾਥ ਧਰਿਆ ਹੈ
ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਿਸ ਪਰ ਆਪ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥ ੭ ॥ ੪੯ ॥

ਤੀਨਿ ਭਵਨ ਭਰਪੂਰਿ ਰਹਿਓ ਸੋਈ ਅਪਨ ਸਰਸੁ ਕੀਅਉ ਨ ਜਗਤ ਕੋਈ ॥

ਤੀਨੋਂ ਲੋਕੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਸੋਈ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਪਰੀਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਦਰਸ ਜਗਤ ਮੈਂ
ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਆਪੁਨ ਆਪੁ ਆਪ ਹੀ ਉਪਾਯਉ ॥ ਸੁਰਿ ਨਰ ਅਸੁਰ ਅੰਤੁ ਨਹੀ ਪਾਯਉ ॥

ਜਿਸ ਨੇ ਅਪਨਾ ਆਪ ਰੂਪ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਉਪਾਯਾ ਹੈ। ਦੇਵਤੇ, ਮਾਰੂਖ, ਦੈਤੋਂ ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਤਿਸ ਕਾ
ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਪਾਯਉ ਨਹੀ ਅੰਤੁ ਸੁਰੇ ਅਸੁਰਹ ਨਰ ਗਣ ਗੰਧੂਬ ਖੋਜੰਤ ਫਿਰੇ ॥

ਜਿਸ ਕਾ ਅੰਤ ਦੇਵਤੇ ਦੈਤੋਂ ਐ ਮਨੁਖੋਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਹੈ ਗਣ ਐ ਗੰਧੂਬ ਆਦੀ ਜਿਸਕੇ ਖੋਜੰਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਥਿਨਾਸੀ ਅਚਲੁ ਅਜੋਨੀ ਸੰਭਉ ਪੁਰਖੇਤਮੁ ਅਪਾਰ ਪਰੇ ॥

ਨਾਸ ਤੇ ਰਹਿਤ ਅਚੱਲ ਸਰੂਪ ਅਜੋਨੀ (ਸੰਭਵ) ਸੁਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਪੁਰਸੋਤਮ ਜੋ (ਅਪਾਰ) ਬਿਅੰਤ ਸਰਬ ਤੇ ਪਰੇ ਹੈ ॥

ਕਰਨ ਕਾਰਨ ਸਮਰਥੁ ਸਦਾ ਸੋਈ ਸਰਬ ਜੀਅ ਮਨਿ ਪਾਇਯਉ ॥

ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਣੇ ਕੇ ਕਾਰਨ ਸਰੂਪ ਸੋਈ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸਰਬ ਜੀਵੋਂ ਨੇ ਮਨ ਕੇ ਬੀਚ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪਕੇ ਜੈਜੀਕਾਰ ਹੋ ਰਹੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਪੁਰਖੋਕਤ ਪਰਮਪਦ ਸਰੂਪ ਕੇ ਆਪਨੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਨਕ ਭਗਤਿ ਕਰੀ ਇਕ ਮਨਿ ਤਨੁ ਮਨੁ ਧਨੁ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀਅਉ ॥

ਪ੍ਰਿਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਸਤਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋਇਕਰ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਜਿਸਤੇ ਮਨ, ਤਨ, ਧਨ ਸਰਬੰਸ ਗੋਬਿੰਦ ਜੀ ਕੇ ਦੇ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਅੰਗਣਿ ਅਨੰਤ ਮੂਰਤਿ ਨਿਜ ਧਾਰੀ ਅਗਮ ਗਾਨਿ ਰਸਿ ਰਸਉ ਹੀਅਉ ॥

ਪੁਨਾ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਸੋ ਅਨੰਤ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਮੂਰਤੀ ਧਾਰੀ ਹੈ (ਅਗਮ) ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਗਿਆਨ ਰਸ ਮੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਰਿਦਾ (ਰਸਉ) ਤਵਾਕਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਅਮਰਦਾਸਿ ਕਰਤਾਰੁ ਕੀਅਉ ਵਸਿ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਕਰਿ ਪਾਇਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਕਰਤਾਰ ਕੇ ਅਪਨੇ ਵਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਅਸਚਰਜ ਸਰੂਪ ਕੇ ਅਸਚਰਜ ਜਾਣ ਕਰਕੇ ਹੀ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪਕਾ ਜੈਜੀਕਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਨੇ ਹਰੀ ਪਰਮਪਦ ਰੂਪ ਕੇ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਨਾਰਣੁ ਧੂ ਪ੍ਰਹਲਾਦੁ ਸੁਦਾਮਾ ਪੁਬ ਭਗਤ ਹਰਿ ਕੇ ਜੁਗਣਿ ॥

ਅੰਬਰੀਕੁ ਜੇਯਦੇਵ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੁ ਨਾਮਾ ਅਵਰੁ ਕਬੀਰੁ ਭਣਿ ॥

ਨਾਰਣ ਜੀ ਔਰ ਧ੍ਰੁ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਔ ਸੁਦਾਮਾ ਆਦੀ ਹਰੀ ਕੇ ਭਗਤ ਜੋ ਪੂਰਬ ਯੁਗੋਂ ਮੈਂ ਹੁਏ ਗਿਣੀਤੇਹੋਂ ਅੰਬਰੀਕ ਔ ਜੇਯਦੇਵ ਜੀ ਤ੍ਰਿਲੋਚਨੋਂ ਔਰ ਨਾਮਦੇਵ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਕਬੀਰ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨ ਕੋ ਅਵਤਾਰੁ ਭਯਉ ਕਲਿ ਭਿੰਤਿਰਿ ਜਸੁ ਜਗਤੁ ਪਰਿ ਛਾਇਯਉ ॥

ਤਿਨ ਕਬੀਰ ਨਾਮਦੇਵ ਜੀ ਆਇਕੋਂ ਕਾ ਜੋ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਕੇ ਬੀਚ ਅਵਤਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਉਪਰ ਜਸ ਛਾਇਆ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਜੈਜੀਕਾਰ ਭਾਵ ਜਸ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਤੈਨੇ ਸੋ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦ ਸਰਪ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮਨਸਾ ਕਰਿ ਸਿਮਰੰਤ ਤੁਝੈ ਨਰ ਕਾਮੁ ਕ੍ਰੋਧੁ ਮਿਟਿਅਉ ਜੁ ਤਿਣੈ ॥

ਜੋ ਪਤਸ ਮਨਸਾ ਕਰ ਤੁਝ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਾਮ ਅਰ ਕ੍ਰੋਧ ਮਿਟ ਜਾਣਾ ਭਇਆ ਹੈ ॥

ਬਾਰਾ ਕਰਿ ਸਿਮਰੰਤ ਤੁਝੈ ਤਿਨ ਦੁਖੁ ਦਰਿਦ੍ਰੁ ਮਿਟਯਉ ਜੁ ਖਿਣੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ (ਬਾਰਾ) ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਤੁਝ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਕੇ ਦੁਖ ਔ ਦਰਿਦ੍ਰੁ ਏਕ ਖਿਨ ਮੈਂ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਕਰਮ ਕਰਿ ਤੁਅ ਦਰਸ ਪਰਸ ਪਾਰਸ ਸਰ ਬਲੁ ਭਟ ਜਸੁ ਗਾਇਯਉ ॥

(ਕਰਮ ਕਰਿ) ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਆਪ ਕਾ ਦਰਸ ਪਰਸ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪਾਰਸ ਕੇ ਸਵਰਸ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ 'ਬਲ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਨੇ ਆਪਕਾ ਜਸ ਗਾਇਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਜਯੋ ਜਯ ਜਗ ਮਹਿ ਤੈ ਹਰਿ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਯਉ ॥ ੪ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਜੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਆਪਕਾ ਜੈਜੀਕਾਰ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਅਰ ਹਰੀ ਪਰਮ ਪਦ ਰੂਪ ਕੇ ਤੈਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਮਰੰਤ ਨਯਨ ਕੇ ਤਿਮਰ ਮਿਟਹਿ ਖਿਨੁ ॥

ਜਿਨ ਸਤਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਸੋ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਨੇਤਰੋਂ ਤੇ ਅਗਿਆਨ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੇ ਅੰਧੇਰੇ ਖਿਨ ਮੈਂ ਮਿਟਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਮਰੰਥਿ ਰਿਦੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿਨੈ ਦਿਨੁ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਮਰੰਥਿ ਜੀਅ ਕੀ ਤਪਤਿ ਮਿਟਾਵੈ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ। ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਰਿਦੇ ਕੀ ਤਪਤ ਮਿਦਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੀਥਿ ਰਿਪਿ ਸਿਪਿ ਨਵ ਨਿਪਿ ਪਾਵੈ ॥

ਜਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਿਮਰਨੇ ਤੇ ਜੀਵ ਰਿਪੀ ਐ ਅਠਾਰਹ ਸਿਪੀ ਪੁਨਾ ਨੋ ਨਿਪੀਆਂ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸੋਈ ਰਾਮਦਾਸੁ ਗੁਰੁ ਬਲੁ ਭਲਿ ਮਿਲਿ ਸੰਗਤਿ ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਕਰਹੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਬਲ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸੋ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰੇ ॥

ਜਿਹ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗਿ ਪ੍ਰਭੁ ਪਾਈਐ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਿਮਰਹੁ ਨਰਹੁ ॥ ੫ ॥ ੫੪ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸੋ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਮਰੇ ਜਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਚੋਏ ਪਾਤਿਸ਼ਾਹ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ੫੪ ॥

ਜਿਨਿ ਸਬਦੁ ਕਮਾਇ ਪਰਮ ਪਦੁ ਪਾਇਓ ਸੇਵਾ ਕਰਤ ਨ ਛੋਡਿਓ ਪਾਸੁ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਕਮਾਇ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆਂ ਤਿਨਕਾ ਪਾਸਾ ਨਹੀਂ ਛੋਡਿਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਸਦਾ ਪਾਸ ਹੀ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਤਾਤੇ ਗਉਹਰੁ ਗ੍ਰਾਨ ਪ੍ਰਗਟੁ ਉਜੀਆਰਉ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਅੰਧਾਰੁ ਕੋ ਨਾਸੁ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਤੇ (ਗਉਹਰੁ) ਸੋਈ ਸਮ ਸੁਖ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਜਿਸ ਗਿਆਨ ਕੋ ਪ੍ਰਕਾਸ ਤੇ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਰੂਪੀ ਅੰਧੇਰੇ ਕਾ ਨਾਸ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥

ਕਵਿ ਕੀਰਤ ਜੋ ਸੰਤ ਚਰਨ ਮੁੜਿ ਲਾਗਹਿ ਤਿਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਜਮ ਕੋ ਨਹੀ ਤ੍ਰਾਸੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਕੀਰਤ ਕਵੀ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਮੁੜ ਕਰ ਸੰਤ ਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਜਮ ਆਦਿਕੋ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਵ ਅੰਗਦੁ ਅੰਗਿ ਸੰਗਿ ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਤਿਵ ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੈ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ (ਅੰਗਿ) ਰਿਦੇ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਗਤ ਕੇ ਗੁਰੂ ਭਏ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਏ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਹੈਂ ॥੧॥

ਜਿਨਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਯਉ ਨਿਸਿ ਬਾਸੁਰ ਹਰਿ ਚਰਨ ਨਿਵਾਸੁ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਮੋਖ ਪਦਾਰਥ ਪਾਯਾ ਹੈ ਐਰ ਤਿਸ ਹਰੀ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਆਪ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥

ਤਾਤੇ ਸੰਗਤਿ ਸਘਨ ਭਾਇ ਭਉ ਮਾਨਹਿ ਬੁਧ ਮਲੀਆਗਰ ਪ੍ਰਗਟ ਸੁਬਾਸੁ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਆਪ ਸੇ ਸੰਪੂਰਨ ਸੰਗਤ ਭੈ ਮਾਨਤੀ ਹੈ ਐ (ਭਾਇ) ਪ੍ਰੰਮ ਕਰਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ (ਮਲੀਆਗਰ) ਚੰਦਨ ਵਤ ਹੋ ਸ੍ਰੋਸਤ ਜਸ ਰੂਪੀ ਵਾਸਨਾ ਆਪ ਕੀ ਜਗਤ ਮੈਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ॥

ਧੁ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਬੀਰ ਤਿਲੋਚਨ ਨਾਮੁ ਲੈਤ ਉਪਜੈ ਜੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਧੁ ਐਰ ਪ੍ਰਹਿਲਾਦ ਕਬੀਰ ਪੁਨਾ ਤਿਲੋਚਨ ਜੀ ਆਦਿ ਭਗਤੋਂ ਕੋ ਜਿਸ ਕੇ ਨਾਮ ਜਪਣੇ ਤੇ ਜੋ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਪ੍ਰਕਾਸ ਉਪਜਿਆ ਹੈ ਐ—

ਜਿਹ ਪਿਖਤ ਅਤਿ ਹੋਇ ਰਹਸੁ ਮਨਿ ਸੋਈ ਸੰਤ ਸਹਾਰੁ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ॥ ੨ ॥

ਜਿਸ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਤੇ ਅਤਸੇ ਕਰਕੇ ਮਨ ਮੈਂ (ਰਹਸੁ) ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਐ ਜੋ ਸੰਤੋਂ ਕਾ (ਸਹਾਰੁ) ਆਸਰਾ ਰੂਪ ਹੈ ਸੋਈ ਹਰੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਨਾਨਕਿ ਨਾਮੁ ਨਿਰੰਜਨ ਜਾਨਉ ਕੀਨੀ ਭਗਤਿ ਪ੍ਰੰਮ ਲਿਵ ਲਾਈ ॥

ਪ੍ਰਥਮੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਨਿਰੰਜਨ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਐ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕੇ ਪ੍ਰੰਮ ਭਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਤਾਤੇ ਅੰਗਦੁ ਅੰਗਿ ਸੰਗਿ ਭਯੋ ਸਾਇਰੁ ਤਿਨਿ ਸਬਦ ਸੁਰਤਿ ਕੀ ਨੀਵ ਰਖਾਈ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਅੰਗ ਸੰਗ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਸਾਇਰੁ) ਕਵੀਸਰ ਭਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਸ ਕਰਤਾ ਹੁਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ (ਸਬਦ) ਬ੍ਰਹਮ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕੀ ਨਿਉ ਰਖੀ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਸੇ ਪਰਮੇਸੁਰ ਪਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਵਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੀ ਵਰਖਾ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸ ਕੀ ਅਕਥ ਕਥਾ ਹੈ ਇਕ ਜੀਹ ਕਥੁ ਕਹੀ ਨ ਜਾਈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਤੇ ਕਥਾ ਅਕਥ ਰੂਪ ਹੈ ਏਕ ਜਿਹਵਾ ਸੇ ਕੁਛ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਈ ਹੈ ॥

ਸੋਢੀ ਸਿਸਿ ਸਕਲ ਤਾਰਨ ਕਉ ਅਥ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਕਉ ਮਿਲੀ ਬਛਾਈ ॥ ੩ ॥
ਸੰਪੂਰਨ ਸਿਸਟੀ ਕੇ ਤਾਰਨ ਕੋ ਅਥ ਸੋਢੀ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਜਗਤ ਕੀ ਗੁਰਿਆਈ ਰੂਪ ਵਡਿਆਈ ਮਿਲੀ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਅਥ ਅਤੀ ਨਿਮਤਾ ਸਹਿਤ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਮ ਅਵਗੁਣਿ ਭਰੇ ਏਕ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ॥ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਛਾਡਿ ਬਿਖੈ ਬਿਖੁ ਖਾਈ ॥
ਹਮ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕੇ ਭਰੇ ਹੁਏ ਥੇ ਹਮਾਰੇ ਮੈਂ ਏਕ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਥਾ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਕੋ ਛਾਡ ਕਰ ਵਿਖ ਰੂਪ ਵਿਖਿਅਹੀ ਕੇ ਖਾਤੇ ਥੇ ॥

ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਭਰਮ ਪੈ ਫੂਲੇ ਸੁਤ ਦਾਰਾ ਸਿਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਲਗਾਈ ॥
ਐ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਭਰਮ ਮੈਂ ਪੜ ਕਰ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਸੇ ਫੂਲੇ ਥੇ ਐ ਹਮ ਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਵੀ ਸੂਨੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਲਗਾਈ ਥੀ ॥

ਇਕੁ ਉਤਮ ਪੰਥ ਸੁਨਿਓ ਗੁਰ ਸੰਗਤਿ ਤਿਹ ਮਿਲੰਤ ਜਮ ਭ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਈ ॥
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੇ ਹਮਨੇ ਜਥ ਆਪਕੀ ਸੰਗਤਿ ਰੂਪ ਏਕ ਉਤਮ ਪੰਥ ਸ੍ਰਵਨ ਕੀਆ ਸੇ ਤਿਸਤੇ ਮਿਲਾਪ ਹੋਏ ਤੇ ਤਥ ਹਮਨੇ ਜਮ ਕੀ ਭ੍ਰਾਸ ਮਿਟਾਇ ਦਈ ਹੈ ॥

ਇਕ ਅਰਦਾਸਿ ਭਾਟ ਕੀਰਤਿ ਕੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਰਾਖਹੁ ਸਰਣਾਈ ॥ ੪ ॥ ੫੮ ॥
ਸ੍ਰੀ 'ਕੀਰਤਿ' ਭੰਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਦਾਸ ਕੀ ਏਕ ਆਪ ਆਗੇ ਅਰਦਾਸ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਅਥ ਹਮ ਕੋ ਅਪਨੀ ਸਰਣਾਗਤ ਹੀ ਰਾਖੀਏ ॥ ੪ ॥ ੫੮ ॥

ਮੋਹੁ ਮਲਿ ਬਿਵਸਿ ਕੀਅਉ ਕਾਮੁ ਗਹਿ ਕੇਸ ਪਛਾੜਉ ॥
ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ (ਮਲਿ) ਪਹਿਲਵਾਨ ਕੋ ਆਪਨੇ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਵਸ ਕਰ ਲੀਆ ਹੈ ਔਰ ਕਾਮ ਕੋ ਸੰਕਲਪ ਰੂਪੀ ਕੇਸੋਂ ਤੇ ਪਕੜ ਕਰ ਪਛਾੜਿਆ ਹੈ ॥

ਕ੍ਰੋਧੁ ਖੰਡਿ ਪਰਚੰਡਿ ਲੋਭੁ ਅਪਮਾਨ ਸਿਉ ਝਾੜਉ ॥
ਕ੍ਰੋਧ ਜੋ (ਪ੍ਰਚੰਡ) ਤੀਖਣਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ (ਖੰਡ) ਟੁਕੜੇ ਟੁਕੜੇ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਲੋਭ ਕੋ ਆਪ ਨੇ ਨਿਰਾਦਰ ਵਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਸਹਿਤ ਝਾੜ ਦੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸੇ ਸਰਬ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਟੁਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨਮੁ ਕਾਲੁ ਕਰ ਜੋੜਿ ਹੁਕਮੁ ਜੋ ਹੋਇ ਸੁ ਮੰਨੈ ॥
ਭਵਸਾਗਰੁ ਬੰਧਿਅਉ ਸਿਖ ਤਾਰੇ ਸੁਪ੍ਰਸੰਨੈ ॥
ਜਨਮ ਐ (ਕਾਲੁ) ਮ੍ਰਿਤ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਖੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਆਪਕਾ ਹੁਕਮ ਹੋਰਾ ਹੈ ਸੋਈ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦਰ ਤਰਨੇ ਕੋ ਆਪਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਪੁਲ ਬਾਧਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪੁਲ ਪਰ ਸੇ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਸਿਖੋਂ ਕੋ ਤਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਸਿਰਿ ਆਤਪਤੁ ਸਚੇ ਤਖਤੁ ਜੋਗ ਭੋਗ ਸੰਜੁਤੁ ਬਲਿ ॥
ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਸਬੁ ਸਲ੍ਹ ਭਲਿ ਤੂ ਅਟਲੁ ਰਾਜਿ ਅਭਗੁ ਦਲਿ ॥ ੧ ॥
ਆਪਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਜਸ ਰੂਪੀ (ਆਤਪਤੁ) ਛਤਰ ਝੂਲ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਸਚੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ਜੋਗ ਭੋਗ ਰੂਪ ਬਲਿ ਕੇ ਸੰਜੁਗਤ ਆਪ ਵਿਰਾਜ ਰਹੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਸੱਲ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤੂੰ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਅਟਲ ਰਾਜ ਵਾਲਾ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪੀ ਆਪ ਕਾ ਦਲ (ਅਭਗੁ) ਭਾਗਦੇ ਸੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਜੇਹ ਆਪਕੇ ਗੁਣ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕਰ ਦਬਾਏ ਨਹੀਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੂ ਸਤਿਗੁਰੁ ਚਹੁ ਜੁਗੀ ਆਪਿ ਆਪੇ ਪਰਮੇਸਰੁ ॥
ਸੁਰਿ ਨਰ ਸਾਧਿਕ ਸਿਖ ਸਿਖ ਸੇਵੈਤ ਧੁਰਹ ਧੁਰੁ ॥
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤੁਮ ਚਾਰੋਂ ਜੁਗੋਂ ਮੈਂ ਆਪ ਹੀ ਆਪ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਰੂਪ ਹੋ ਵੇਵਤੇ ਔਰ ਮਨੁਖ ਸਾਧਕ ਔਰ ਸਿਖ (ਸਿਖ) ਸੰਪੂਰਨ ਤੁਝਕੇ ਆਇ ਜੋ ਹੀ ਸਦਾ ਸੇਵ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਆਇ ਜੁਗਾਇ ਅਨਾਇ ਕਲਾ ਧਾਰੀ ਤ੍ਰਿਹੁ ਲੋਅਹ ॥
ਅਗਮ ਨਿਗਮ ਉਧਰਣ ਜਰਾ ਸੰਮਿਹਿ ਆਰੋਅਹ ॥
ਹੇ ਅਠਾਵੀ ਆਪ ਨੇ ਤੀਨੋਂ ਲੋਕ ਮੈਂ ਆਇ ਜੁਗਾਇ ਸਦਾ ਸਦਾ ਕਲਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਹੇ ਅਗੰਮ ਸਰੂਪ ਬਰਾਹ ਅਵਤਾਰ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਸੰਖਾਸਰ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰ ਆਪ (ਨਿਗਮ) ਵੇਦੋਂ ਕੇ ਉਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਪੁਨਾ (ਜਰਾ) ਹ੍ਰਿਧ

ਅਵਸਥਾ ਐ ਜਨਮ ਭਾਵ ਯੋਗ ਇਨ ਉਪਲਬਧ ਖਟ ਵਿਕਾਰੋਂ ਉਪਰ ਆਪ ਹੀ (ਅਰੋਹ) ਅਰੁੜ ਭਟੇ ਹੋ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਇਨ ਕੋ ਆਪਨੇ ਦਬਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੋਹ ਕੇ ਧਰਮ ਜਾਣੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਮਰਦਾਸਿ ਬਿਰੁ ਬਪਿਅਉ ਪਰਗਾਮੀ ਤਾਰਨ ਤਰਨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਆਪਕੋ ਬਿਰ ਪਟ ਮੈਂ ਅਸਥਾਪਨ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਪਰੇ ਗਵਨ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਭਟੇ ਹੋ ਭਾਵ ਯੋਗ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਹੋ ਐ ਜਨਾ ਕੋ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਸੇ ਤਾਰਨੇ ਕੋ ਆਪ (ਤਰਨ) ਜਹਾਜ ਵਤ ਹੋ ॥

ਅਪ ਅੰਤਕ ਬਦੈਨ ਸਲੁ ਕਵਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਭੇਰੀ ਸਰਨ ॥ ੨ ॥ ੬੦ ॥

ਆਪ ਪਾਪੋ ਕਾ ਅੰਤ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ (ਬਦੈਨ) ਕਹੀਤੇ ਹੋ ਵਾ ਪਾਪੋ ਕੋ ਐ (ਅੰਤਕ) ਜਮ ਕੋ ਗਿਣਤੇ ਨਹੀਂ ਹੋ ਵਾ ਕੱਬਤਾ ਕੋ ਢੇਟੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਸੱਲ ਕਵੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਮੈਂ ਆਪ ਕੀ ਸਰਨ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਇਆ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ੬੦ ॥

ਸਵਈਏ ਮਹਲੇ ਪੰਜਵੇ ਕੇ ਪ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਿਮਰੈ ਸੋਈ ਪੁਰਖੁ ਅਚਲੁ ਅਬਿਨਾਸੀ ॥ ਜਿਸੁ ਸਿਮਰਤ ਦੁਰਮਤਿ ਮਲੁ ਨਾਸੀ ॥ ਜੋ ਅਚਲ ਅਬਿਨਾਸੀ ਪੁਰਖ ਹੈ ਸੋਈ ਸਰੂਪ ਕੋ ਮੈਂ ਸਿਮਰਤਾ ਹੂੰ ਜਿਸ ਕੋ ਸਿਮ੍ਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਖੋਈ ਸਿਖੜਾ ਰੂਪ ਮਲ ਮੇਰੀ ਨਾਸ ਭਈ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਚਰਨ ਕਵਲ ਰਿਪਿ ਧਾਰੀ ॥ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਗੁਣ ਸਹਜਿ ਬਿਚਾਰੀ ॥

ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕੋ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੋ ਰਿਏ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਮੈਂ ਆਪਕੋ (ਸਹਜਿ) ਜਾਂਤੀ ਆਦਿਕ (ਗੁਰ) ਵਡੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਵੀਚਾਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਘਰਿ ਕੀਅਉ ਪ੍ਰਗਾਸਾ ॥ ਸਗਲ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰੀ ਆਸਾ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਘਰ ਮੈਂ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਆ ਹੋ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਭਟੇ ਹੋ ਐ ਆਪ ਕੀ ਸੰਪੂਰਨ ਮਨੋਰਥ ਕੀ ਆਸਾ ਪੂਰਨ ਭਈ ਹੈ ॥

ਤੈ ਜਨਮਤ ਗੁਰਮਿਤ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਣਿਓ ॥ ਕਲ੍ਹ ਜੋੜਿ ਕਰ ਸੁਜਸੁ ਵਖਾਣਿਓ ॥

ਆਪਨੇ ਜਨਮਤਿਆ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖੜਾ ਲੇਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ੍ਹ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਹਾਥ ਜੋੜ ਕਰ ਆਪਕਾ ਸ੍ਰੋਸਟ ਜਸ ਵਖਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਭਗਤਿ ਜੋਗ ਕੋ ਜੈਤਵਾਹੁ ਹਰਿ ਜਨਕੁ ਉਪਾਯਉ ॥

ਸਬਦੁ ਗੁਰੂ ਪਰਕਾਸਿਓ ਹਰਿ ਰਸਨ ਬਸਾਯਉ ॥

ਭਗਤੀ ਯੋਗ ਕੋ ਜੀਤਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਭਾਵ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਕੋ (ਜਨਕੁ) ਗਣਾਨ ਸਰੂਪ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਹਰੀ (ਜਨਕ) ਨੇ ਅਪਨਾ ਆਪ ਰੂਪ ਤੁਮਰੇ ਕੋ ਉਤਪਤਿ ਕੀਆ ਹੈ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਰਿਏ ਮੈਂ ਸਬਦ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਕੀਆ ਹੈ ਤਬ ਹੀ ਆਪਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਰਸਨਾ ਕੋ ਉਪਰ ਬਸਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਲਾਗਿ ਉਤਮ ਪਦੁ ਪਾਯਉ ॥

ਗੁਰੁ ਅਰਜਨੁ ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਭਗਤ ਉਤਰਿ ਆਯਉ ॥ ੧ ॥

ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵਜੀਕੋ ਚਰਨੀ ਲਾਗ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਚਰਨੀ ਲਾਗਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਐਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਚਰਨੀ ਲਾਗਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਇਹ ਗੁਰਿਆਈ ਦਾ ਉਤਮ ਪਦ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਆਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਕ੍ਰਮ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਸਰੂਪ ਅਵਤਾਰ ਆਇ ਉਤਰੇ ਹੋ ॥ ੧ ॥

ਬਡਭਾਗਿ ਉਨਮਾਨਿਅਉ ਰਿਦਿ ਸਬਦੁ ਬਸਾਯਉ ॥

ਮਨੁ ਮਾਣਕੁ ਸੰਤੋਖਿਅਉ ਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਯਉ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਆਪ ਕੋ ਭਗਤੀ ਕਾ ਅਵਤਾਰ (ਉਨਮਾਨਿਓ) ਨਿਸਰੇ ਕੀਆ ਹੈ ਵਾ ਵੀਚਾਰਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਆਪ ਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰਿਏ ਮੈਂ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ॥ ਹੋ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਆਪਨੇ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਮਾਣਕ ਵਤ ਸੁਖ ਹੁਆ ਹੈ ਐਰ ਸੰਤੋਖ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰੁ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦਰਸਾਯਉ ॥

ਗੁਰੁ ਅਰਜਨੁ ਘਰਿ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਅਨਭਉ ਠਹਰਾਯਉ ॥ ੨ ॥

ਤੇ ਆਇ ਲੇਕਰ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਜੀ ਪੁਨਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰੇ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਤ੍ਰੁਪ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈ ॥

ਪਨੁ ਧੰਨੁ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੂ ਜਿਨਿ ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਮਿਲਾਇਅਉ ॥ ੫ ॥
ਮਨ ਥਾਣੀ ਤੇ ਧੰਨ ਧੰਨ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਜੋ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰੂ) ਬਡੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈ ਜਿਨ ਪਾਰਸ ਸਤ੍ਰੁਪ ਨੇ ਆਪ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਥ ਪਰਸ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜੈ ਜੈ ਕਾਰੁ ਜਾਸੁ ਜਗ ਅੰਦਰਿ ਮੰਦਰਿ ਭਾਗੁ ਜੁਗਤਿ ਸਿਵ ਰਹਤਾ ॥
ਜਿਸ ਆਪ ਕਾ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਜੈ ਜੈ ਕਾਰ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਆਪ ਕਾ ਜਸ ਪ੍ਰਗਟ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਆਪ ਭਾਗੋਂ ਕੇ ਮੰਦਰ ਹੋ ਭਾਵ ਪੁੰਨਵਾਨ ਹੋ ਵਾ ਪੁੰਨੋ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੋ ਪੁਨਾ ਆਪ ਕਾ ਚਿਤ ਸਦਾ (ਸਿਵ) ਕਲਾਨ ਰੂਪ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਾਥ ਜੁੜਿਆ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਯਉ ਬਡਭਾਗੀ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਮੇਦਾਨਿ ਭਰੁ ਸਹਤਾ ॥
ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਆਪਨੇ ਸੋ ਪੂਰਾ ਗੁਰੂ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪਾਯਾ ਹੈ। ਜਿਸਕੇ ਨਾਮ ਮੈ (ਮੇਦਾਨ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਕੇ ਭਾਰ ਸਹਾਰਨੇ ਵਾਲੇ ਸੇਸਨਾਗ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਭਯਭੰਜਨੁ ਪਰ ਪੀਰ ਨਿਵਾਰਨੁ ਕਲਸਹਾਰੁ ਤੋਹਿ ਜਸੁ ਬਕਤਾ ॥
ਹੇ ਸਰਬ ਭੈ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਐ ਪਰ ਕੀ ਪੀੜਾ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲਸਹਾਰ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਮੈਂ ਦਾਸ ਆਪ ਕੇ ਜਸ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੂੰ ॥

ਕੁਲਿ ਸੋਢੀ ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤਨੁ ਧਰਮ ਧੁਜਾ ਅਰਜਨੁ ਹਰਿ ਭਗਤਾ ॥ ੬ ॥
ਸੋਢੀਓ ਕੀ ਕੁਲ ਬੀਚ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਤਨੁ) ਬੇਟੇ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਧਰਮ ਕੀ ਧੁਜਾ ਰੂਪ ਐ ਹਰੀ ਕਾ ਭਗਤ ਅਵਤਾਰ ਹੁਏ ਹੋ ॥ ੬ ॥

ਪ੍ਰੰਮ ਪੀਰੁ ਗੁਰਮਤਿ ਗਭੀਰੁ ਪਰ ਦੁਖ ਬਿਸਾਰਨੁ ॥
ਸਬਦ ਸਾਰੁ ਹਰਿ ਸਮ ਉਦਾਰ ਅਹੰਮੇਵ ਨਿਵਾਰਨੁ ॥
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਧਰਮ ਕੇ ਧੀਰਜ ਦੇਨੇ ਵਾਲੇ ਐ ਗੰਭੀਰ ਬੁਧੀ ਵਾਲੇ ਬਿਗਾਨੇ ਦੁਖੋਂ ਕੇ (ਬਿਸਾਰਨੁ) ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਹੋ । ਆਪ ਕਾ (ਸਬਦ) ਉਪਦੇਸ਼ ਸਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਔਰ ਹਰੀ ਕੇ ਸਮਾਨ (ਉਦਾਰ) ਸਰਬ ਕੇ ਦਾਤਾਰ ਹੋ ਐ ਦਾਸੋਂ ਕੀ ਅਹੰਤਾ ਮਮਤਾ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨੇ ਹਾਰੇ ਹੋ ॥

ਮਹਾ ਦਾਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਗਿਆਨਿ ਮਨਿ ਚਾਉ ਨ ਹੁਟੈ ॥
ਸਤਿਵੰਤੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਮੰਤ੍ਰੁ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨ ਨਿਖੁਟੈ ॥
ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਮਹਾ ਦਾਨ ਕੇ ਦੇਣੇ ਕਾ ਆਪੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤੇ (ਚਾਉ) ਉਤਸ਼ਾਹਿ (ਹੁਟੈ) ਬਕਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਭਾਵ ਯੋਗ ਸਦਾ ਗਿਆਨ ਕਾ ਦਾਨ ਦੇਂਦੇ ਰਹਿਤੇ ਹੋ ਐ (ਸਤਿਵੰਤੁ) ਸਤ ਬੋਲਨੇ ਵਾਲੇ ਹੋ ਪੁਨਾ ਨਵ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਜੋ ਸਤਿਨਾਮ ਮੰਤ੍ਰੁ ਆਪ ਪਾਸ ਹੈ ਸੋ ਆਪ ਦੇਂਦੇ ਹੋ ਐ ਨਿਖੁਟਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਤਨੁ ਸਰਬ ਮੈ ਸਹਜਿ ਬੰਦੋਆ ਤਾਣਿਅਉ ॥
ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਕਲੂ ਚਰੈ ਤੈ ਰਾਜ ਜੋਗ ਰਸੁ ਜਾਣਿਅਉ ॥ ੭ ॥
ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮ ਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ (ਤਨੁ) ਪੁੱਤ੍ਰ ਆਪ ਸਰਬ (ਮੈ) ਰੂਪ ਹੋ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਆਪ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਕਾ ਜਸ ਰੂਪ ਸੁਤੇ ਹੀ ਬੰਦੋਆ ਤਾਣਿਆ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਕਲ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਰਾਜ ਜੋਗ ਕੇ ਰਸ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਰਾਜ ਮੈਂ ਜੋਗ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੭ ॥

ਭੈ ਨਿਰਭਉ ਮਾਣਿਅਉ ਲਾਖ ਮਹਿ ਅਲਖੁ ਲਖਾਯਉ ॥
ਅਗਮੁ ਅਗੋਚਰ ਗਤਿ ਗਭੀਰੁ ਸਤਿਗੁਰਿ ਪਰਚਾਯਉ ॥
ਭੈ ਤੇ ਨਿਰਭੈ ਹੋ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਜੋਗ ਕੇ ਰਸ ਕੇ ਆਪਨੇ (ਮਾਣਿਅਉ) ਭੋਗਿਆ ਹੈ ਐ ਲਖੋਂ ਜੀਵੋ ਮੈਂ ਅਰਥਾਤ ਸਰਬ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਮੈਂ ਅਪਣੇ ਸੇਵਕੋਂ ਕੇ ਏਕ ਅਲਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਾਣਿਆ ਹੈ । ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਅਗਮ ਅਗੋਚਰ ਗੰਭੀਰ ਗਤੀ ਵਾਲੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਆਪਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪਰਚਾਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪਰਚੈ ਪਰਵਾਣੁ ਰਾਜ ਮਹਿ ਜੋਗੁ ਕਮਾਯਉ ॥
ਧੰਨਿ ਧੰਨਿ ਗੁਰੁ ਧੰਨਿ ਅਭਰ ਸਰ ਸੁਭਰ ਭਰਾਯਉ ॥
ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਪਰਚੈ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਆਪ ਪਰਵਾਣ ਹੋਏ ਹੋ ਅਰ ਰਾਜ ਮੈਂ ਜੋਗ ਕਮਾਯਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪ ਮਨ ਤਨ ਥਾਣੀ ਕਰਕੇ ਧੰਨਤਾ ਯੋਗ ਹੋ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਤਲਾਉ ਖਾਲੀ ਥੋ ਤੇ ਆਪਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਜਲ ਰਰ

ਲਥਾਲਥ ਕਰ ਪੁਰਾਣੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪੁਰਨ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਗਮ ਪ੍ਰਮਾਣਿ ਅਜਰੁ ਜਰਿਓ ਸਰਿ ਸੰਤੋਖ ਸਮਾਇਯਉ ॥

ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਕਲ੍ਹਚਰੈ ਤੈ ਸਹਜਿ ਜੋਗੁ ਨਿਜੁ ਪਾਇਯਉ ॥ ੮ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਗਮ) ਭਾਵ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ (ਪ੍ਰਮਾਣਿ) ਨਿਸ਼ਚਾ ਕਰਨੇ ਤੇ ਆਪਨੇ ਅਜਰ ਪਦ ਕੇ ਜਰਿਆ ਹੈ ਵਾ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦੀ ਜੋ ਅਜਰ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਸਹਾਰਿਆ ਹੈ ਆਪਕੇ ਰਿਦੇ ਸਰੋਵਰ ਮੈਂ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਸਮਾਯਾ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ੍ਹ' ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਅਪਨੇ ਆਪਕਾ (ਸਹਜਿ) ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਅਮਿਉ ਰਸਨਾ ਬਦਨਿ ਬਰਦਾਤਿ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਗੁਰ ਸੂਰ ਸਬਦਿ ਹਉਮੈ ਨਿਵਾਰਉ ॥

ਜੋ ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਰਸਨਾ ਤੇ (ਅਮਿਉ) ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਬਰਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰ ਆਪ (ਬਰਦਾਤਿ) ਵਰ ਦੇਤੇ ਹੇ ਹੇ ਅਲਖ ਅਪਾਰ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਸੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਸੂਰਜ ਕਰਕੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਆਪਨੇ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਅੰਧਿਰੇ ਕਉ ਨਿਵਾਰਿਆ ਹੈ ॥

ਪੰਚਾਹਰੁ ਨਿਵਲਿਅਉ ਸੁੰਨ ਸਹਜਿ ਨਿਜ ਘਰਿ ਸਹਾਰਉ ॥

ਪਾਂਚੋਂ ਵਿਸ਼ੇ ਰੂਪ ਮਿਥੋਂ ਕੇ ਵਾ (ਪੰਚਾਹਰੁ) ਪੰਚਾਨਨ ਅਰਥਾਤ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਸੇਰ ਵਿਸੇਸ ਕਰਕੇ ਆਪਨੇ ਵਲਿਆ ਹੈ ਐ ਸੁਤੇ ਹੀ (ਸੁੰਨ) ਅਫੁਰ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਕੇ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ (ਸਹਾਰਉ) ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਜਗੁ ਉਧਰਉ ਸਤਿਗੁਰੁ ਰਿਵੈ ਬਸਾਇਅਉ ॥

ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਆਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਤਿਸੀ ਨਾਮ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਕਰ ਆਪਨੇ ਜਗਤ ਕਾ ਉਧਾਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਕਲ੍ਹਚਰੈ ਤੈ ਜਨਕਹ ਕਲਸੁ ਦੀਪਾਇਅਉ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਕਲ੍ਹ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਨੇ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਕਲ ਸਰੂਪ ਭਾਵ ਸਿਰੋਮਣੀ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ (ਦੀਪਾਇਅਉ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਆ ਭਾਵ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਸੋਰਨੇ ॥ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨੁ ਪੁਰਖੁ ਪ੍ਰਮਾਣੁ ਪਾਰਥਉ ਚਾਲੈ ਨਹੀਂ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ (ਪੁਰਖ) ਈਸ਼ਰ ਸਰੂਪ (ਪ੍ਰਮਾਣੁ) ਨਿਸ਼ਚੈ ਵਾ ਮੁਖੀ ਆਸ਼ਰਾ ਸੰਪਦਾ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਸਾਥ ਯੁਗ ਕਰਨੇ ਸੇ (ਪਾਰਥਉ) ਅਰਜਨ ਵਤ ਚਲਾਇਵਾਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਨੇਜਾ ਨਾਮੁ ਨੀਸਾਣੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਬਦਿ ਸਵਾਰਿਅਉ ॥ ੧ ॥

ਭਵਜਲੁ ਸਾਇਰੁ ਸੇਤੁ ਨਾਮੁ ਹਰੀ ਕਾ ਬੋਹਿਥਾ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਆਪਕੇ ਪਾਸ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਨੇਜਾ (ਨੀਸਾਣੁ) ਪ੍ਰਗਟ ਹੈ ਪੁਨਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਸਵਾਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਐ ਤੈ ਰੂਪੀ ਜਲ ਸਾਥ ਭਰਾ ਹੁਆ ਇਹ ਜੋ ਸੰਸਾਰ (ਸਾਇਰੁ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਤੇ ਤਾਰਨੇ ਕੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਹੀ (ਸੇਤੁ) ਉਜਲ (ਬੋਹਿਥਾ) ਜਹਾਜ ਵਤ ਆਪਕੇ ਪਾਸ ਹੈ ॥

ਤੁਅ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੰਹੇਤੁ ਨਾਮਿ ਲਾਗਿ ਜਗੁ ਉਧਰਉ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਾਥ (ਹੇਤੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਨਾਮ ਸਾਥ ਲਗਾਇਕਰ ਆਪਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਜਗਤ ਉਧਾਰਣੁ ਨਾਮੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤੁਣੈ ਪਾਇਅਉ ॥

ਅਬ ਨਾਹਿ ਅਵਰ ਸਰਿ ਕਾਮੁ ਬਾਰੰਤਰਿ ਪੂਰੀ ਪੜੀ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਆਪਕੇ (ਤੁਣੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣੇ ਸੇ ਜਗਤ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਨਾਮ ਹਮਨੇ ਖਾਧਾ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਅਬ ਹਮਾਰਾ ਮੇਖਜ ਰੂਪੀ ਕਾਮ ਸਰ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਕੋਈ ਕਾਰਜ ਨਹੀਂ ਰਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਮਨੋਰਥ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ਆਪਕੇ (ਬਾਰੰਤਰਿ) ਦੁਆਰੇ ਬੀਚ ਆਵਟੇ ਕਰਕੇ ਹਮਾਰੀ ਪੂਰੀ ਪਈ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗ ਆਪਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਆਇਕਰ ਹਮ ਝਿਤਾਰਥ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥ ੧੨ ॥

ਜੋਤਿ ਰੂਪਿ ਹਰਿ ਆਪਿ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕੁ ਕਹਾਯਉ ॥

ਤਾਤੇ ਅੰਗਦੁ ਭਯਉ ਤਤ ਸਿਉ ਤਤੁ ਮਿਲਾਯਉ ॥

ਜੋਤਿ ਸਰੂਪ ਹਰੀਂ ਨੇ ਆਪਕੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨਾਮ ਕਹਾਯਾ ਹੈ ॥ ਤਿਨੋਂ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅੰਗਦ ਸਾਰਿਬਜੀ ਗੁਰੂ ਭਏ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਤਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ (ਤਤ)ਤਤਕਾਲ ਹੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਜੀ ਨੇ ਮਿਲਾਯਾ ਹੈ ॥

ਅੰਗਦਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਅਮਰੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਬਿਰੁ ਕੀਅਉ ॥

ਅਮਰਦਾਸਿ ਅਮਰਤੁ ਛਤ੍ਰ ਗੁਰ ਰਾਮਹਿ ਵੀਅਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਤਖਤ ਪਰ ਇਸਥਿਤ ਕੀਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀਨੇ(ਅਮਰਤੁ) ਅਮਰ ਹੋਣੇਵਾਲਾ ਛੱਤ੍ਰ ਗੁਰਿਆਈ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਰਾਮਦਾਸ ਵਰਸਨੁ ਪਰਸਿ ਕਹਿ ਮਥੁਰਾ ਅੰਬਿਤ ਬਯਲ ॥

ਮੂਰਤਿ ਪੰਚ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੁਰਖੁ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨੁ ਪਿਖਹੁ ਨਯਲ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਮਥਰਾ' ਛੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਵਰਸਨ ਕੋ ਪਰਸ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੁਰਖ ਪੰਚਮ ਅਵਤਾਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਭਏ ਹੈਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮ ਜਿਨਕੇ ਬਰਨ ਹੈ ਹੇ ਪੁਰਸੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਮੂਰਤੀ ਕੋ ਨੇਕ੍ਰੁ ਕਰਕੇ ਦੇਖੇ ॥ ੧ ॥

ਸਤਿ ਰੂਪੁ ਸਤਿਨਾਮੁ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਧਰਿਓ ਉਰਿ ॥

ਆਦਿਪੁਰਖਿ ਪਰਤਖਿ ਲਿਖਉ ਅਛਰੁ ਮਸਤਕਿ ਧੁਰਿ ॥

ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਕਾ ਧਿਆਨ ਐ ਸਤਿਨਾਮ ਔਰ ਸਤ ਸੰਤੋਖ ਆਦੀ ਗੁਣੋ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ॥ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਤਖ ਇਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਅਖਰ ਭਾਵ ਲੇਖ (ਹਰਿ)ਆਦੋਂ ਹੀ ਲਿਖ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਪ੍ਰਗਟ ਜੋਤਿ ਜਗਮਗੈ ਤੇਜੁ ਭੂਅ ਮੰਡਲਿ ਫਾਯਉ ॥

ਪਾਰਸੁ ਪਰਸਿ ਪਰਸੁ ਪਰਸਿ ਗੁਰਿ ਗੁਰੁ ਕਹਾਯਉ ॥

ਜਿਸ ਮਹਾਰਾਜ ਕੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਗਟ ਜਗਮਗ ਹੋਇ ਰਹੀ ਹੈ ਐ ਜਿਨਕਾ ਤੇਜ ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਮੰਡਲ ਮੇਂ ਫਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕਦੇਵ ਪਾਰਸ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਰਸ ਕਰਕੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬਜੀ ਪਾਰਸ ਵਤ ਸਤਿਗੁਰ ਭਏ ਐਸੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਣਾ ਤੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਾਰਸ ਕੋ ਪਰਸ ਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕਹਾਏ ਹੈਂ ॥

ਭਾਨਿ ਮਥੁਰਾ ਮੂਰਤਿ ਸਦਾ ਥਿਰੁ ਲਾਇ ਚਿਤੁ ਸਨਮੁਖ ਰਹਹੁ ॥

ਕਲਜੁਗਿ ਜਹਾਨੁ ਅਰਜਨੁ ਗੁਰੁ ਸਗਲ ਸ੍ਰਿਸ੍ਟਿ ਲਗਿ ਬਿਤਰਹੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥਰਾ ਛੱਟ ਜੀ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੇਰੀ ਇਹ ਭਾਵਨਾ ਹੈ ਇਹ ਪੰਚਮ ਮੂਰਤੀ ਮੈਂ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਸਦਾ ਸਨਮੁਖ ਇਸਥਿਤ ਰਹੇ ॥ ਕਲਯੁਗ ਮੈਂ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧੁ ਮੇਂ ਤਾਰਨੇ ਕੇ ਸ੍ਰੀਗੁਰ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਜਹਾਨ ਵਤ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਤਿਹ ਜਨ ਜਾਚਹੁ ਜਗਤੁ ਪਰ ਜਾਨੀਅਤੁ ਬਾਸੁਰ ਰਯਨਿ ਬਾਸੁ ਜਾਕੇ ਹਿਤੁ ਨਾਮੁ ਸਿਉ ॥ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਜਗਤ ਤੇ ਪਰੇ ਵਾਸਾ ਜਾਣੀਤਾ ਹੈ ਐ ਇਨੇ ਰਾਤ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਹਿਤ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਸਾਥ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜਨੋਂ ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਤੇ ਜੋ ਇਛਾ ਹੈ ਸੋ (ਜਾਚਹੁ) ਮਾਗੋ ਵਾ ਮੈਂ ਮਾਗਤਾ ਹੂੰ ॥

ਪਰਮ ਅਤੀਤੁ ਪਰਮੇਸੁਰ ਕੈ ਰੰਗਿ ਰੰਗੋ ਬਾਸਨਾ ਤੇ ਬਾਹਰਿ ਪੈ ਦੇਖੀਅਤੁ ਧਾਮ ਸਿਉ ॥ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਪਰਮ (ਅਤੀਤੁ) ਵਿਰਕਤ ਹੋਕਰ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਕੇ ਰੰਗ ਮੈਂ ਰੰਗੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਐ ਵਾਸਨਾ ਤੇ ਬਾਹਰ ਅਰਥਾਤ ਰਹਿਤ ਹੈ (ਪੈ) ਬਹੁਕੋ ਘਰ ਕੇ ਸਾਥ ਪਰਚੇ ਹੁਏ ਦੇਖੀਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸਰਬ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਸਰਬ ਤੇ ਅਲੇਪ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਪਰ ਪਰੰਪਰ ਪੁਰਖ ਸਿਉ ਪ੍ਰੇਮੁ ਲਾਗੈ ਬਿਨੁ ਭਗਵੰਤ ਹਸੁ ਨਾਹੀ ਅਉਰੈ ਕਾਮ ਸਿਉ ॥ (ਅਪਰ) ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਤੇ ਪਰੇ ਜੋ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਤਿਸ ਵਿਖੇ (ਪਰ) ਭਲੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਿਨੋਂ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਾਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਐ ਭਗਵੰਤ ਮੇਂ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕਿਸੀ ਕਾਮ ਸਾਥ ਜਿਨੋਂ ਕਾ (ਰਸੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀ ਹੈ ॥

ਮਥੁਰਾ ਕੋ ਪ੍ਰਭੂ ਸੂਬ ਮਯ ਅਰਜਨੁ ਗੁਰੁ ਭਗਤਿਕੈ ਹੇਤਿ ਪਾਇ ਰਹਿਓ ਮਿਲਿ ਰਾਮਸਿਉ ॥੩॥ 'ਮਥਰਾ' ਛੱਟ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਵਾਸ ਕਾ (ਪ੍ਰਭੂ) ਸ੍ਵਾਮੀ ਜੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਸਰਬ (ਮਯ)ਰੂਪ ਜੋ ਰਾਮ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਭਗਤੀ ਕੇ ਵਿਖੇ (ਹੇਤਿ ਪਾਇ) ਪ੍ਰੇਮ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਬਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਸਾਥ ਅਭੇਦ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਵਤੁ ਦੇਵ ਸਬੈ ਮੁਨਿ ਇੰਦ੍ਰ ਮਹਾ ਸਿਵ ਜੋਗ ਕਰੀ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਅੰਤ ਸਰਬ ਦੇਵਤਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਪਾਇ ਸਕਤੇ ਹੈਂ ਮੁਨੀਓ ਕੇ ਇੰਦ੍ਰ ਜੋ ਮਹਾ ਮੁਨੀ ਹੈ ਐ ਮਹਾ ਜੋਗੀ ਜੋ (ਜੋਗ ਕਰੀ) ਜੋਗ ਦੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਇਵਜੀ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਜੋਗ ਕੀ ਗਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਸੋ ਭੀ ਅੰਤ ਨਹੀ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਫੁਨਿ ਬੇਦ ਬਿਰੀਚਿ ਬਿਚਾਰਿ ਰਹਿਓ ਹਰਿ ਜਾਪੁ ਨ ਛਡਉ ਏਕ ਘਰੀ ॥

ਪੁਨਾ ਜਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਵਾਸਤੇ ਬ੍ਰਹਮਾਂ ਵੇਦੋਂ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਐ ਹਰੀ ਕੇ ਜਾਪ ਕੇ ਜਿਸਨੇ ਏਕ ਘਰੀ

ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਛੇਡਿਆ ਹੈ ॥

ਮਥੁਰਾ ਜਨ ਕੇ ਪ੍ਰਭੁ ਦੀਨ ਦਯਾਲੁ ਹੈ ਸੰਗਤਿ ਸਿਸ੍ਰਿ ਨਿਹਾਲੁ ਕਰੀ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥੁਰਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਦੀਨ ਵਾਸ ਕਾ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਦਯਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਰੂਪ ਹੋਕਰ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਵਿਖੇ ਅਪਨੀ ਸੰਗਤ (ਨਿਹਾਲੁ) ਤ੍ਰਿਤਾਰਥ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਰਾਮਦਾਸ ਗੁਰੂ ਜਗ ਤਾਰਨ ਕਉ ਗੁਰ ਜੋਤਿ ਅਰਜਨ ਮਾਹਿ ਧਰੀ ॥ ੪ ॥

ਤਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਰੀ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਹੇਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਬੀਚ ਗੁਰਿਆਈ ਕੀ ਜੋਤਿ ਧਾਰੀ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਜਗ ਅਉਰੁ ਨ ਯਾਹਿ ਮਹਾਤਮ ਮੈ ਅਵਤਾਰੁ ਉਜਾਗਰੁ ਆਨਿ ਕੀਅਉ ॥

ਜਬ ਇਸ ਜਗਤ ਮੈਂ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਨਾ ਕਰਨੇ ਵਾਲਾ ਔਰ ਕੋਈ ਮਹਾਤਮਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਥਾ ਤਬ ਆਪ ਪ੍ਰਸੇਸ਼ਰ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਅਪਨਾ ਅਵਤਾਰ ਉਜਾਗਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੇ ਦੁਖ ਕੋਟਿਕ ਦੂਰਿ ਗਏ ਮਥੁਰਾ ਜਿਨ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਪੀਅਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਮਥੁਰਾ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੇ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕੋਟਾਨ ਕੋਟ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਦੁਖ ਦੂਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਇਹ ਪਧਤਿ ਤੇ ਮਤ ਚੂਕਹਿ ਰੇ ਮਨ ਭੇਦੁ ਬਿਭੇਦੁ ਨ ਜਾਨ ਬੀਅਉ ॥

ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਮੇਰੇ ਮਨ ਇਸ ਗੁਰ ਪਧਤੀ ਤੇ ਮਤ ਭੂਲ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਔ ਹਰੀ ਮੈਂ ਭੇਦ ਭੁਧੀ ਹੈ ਤਿਸ ਕੇ (ਬਿਭੇਦ) ਕਾਦ ਦੇਹੁ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਕੇ ਕਰਤਾਰ ਤੇ ਬਿਨਾਂ (ਬੀਅਉ) ਔਰ ਦੂਸਰਾ ਨ ਜਾਣ ॥

ਪਰਤਾਛਿ ਰਿਵੈ ਗੁਰ ਅਰਜਨ ਕੈ ਹਰਿ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਵਾਸੁ ਲੀਅਉ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਪਰਤਖਨ ਹੀ ਪੂਰਨ ਬ੍ਰਹਮ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪਹੀ ਨਿਵਾਸ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਬਲਉ ਨਹੀ ਭਾਗ ਲਿਲਾਰ ਉਦੈ ਤਬਲਉ ਭ੍ਰਮਤੇ ਵਿਰਤੇ ਬਹੁ ਧਾਯਉ ॥

ਜਬ ਲਗ ਹਮਾਰੇ ਮਸਤਕ ਕੇ ਭਾਗ ਉਦੈ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਥੇ ਤਬ ਲਗ ਅਨੇਕ ਅਸਥਾਨੋਂ ਮੈਂ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੁੰਦੇ ਹਮ ਬਹੁਤ ਧਾਵਤੇ ਢਿਰੇ ਹੈਂ ॥

ਕਲਿ ਘੋਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਮੈ ਬੁਝਤ ਬੇ ਕਬਹੂ ਮਿਟਿਹੈ ਨਹੀ ਰੇ ਪਛੁਤਾਯਉ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਬੀਚ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ (ਘੋਰ) ਭੈਦਾਯਕ ਮੈਂ ਭੁਝਤੇ ਬੇ ਜੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨਾ ਮਿਲਤੇ ਤੇ ਹਮਾਰਾ ਪਸਚਾਤਪ ਤਾਂ ਬੀ ਨ ਮਿਰਤਾ ॥

ਤਤੁ ਬਿਚਾਰੁ ਯਹੈ ਮਥੁਰਾ ਜਗ ਤਾਰਨ ਕਉ ਅਵਤਾਰੁ ਬਨਾਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਮਥੁਰਾ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਰਬ ਬੀਚਾਰ ਕਾ (ਤਤੁ) ਯਥਾਰਥ ਵੀਚਾਰ ਇਹੀ ਹੈ ਆਪ ਹੀ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨੇ (ਜਗ) ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਤਾਰਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਬਨਾਯਾ ਹੈ ॥

ਜਪਉ ਜਿਨੁ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਗੁਰੂ ਵਿਰਿ ਸੰਕਟ ਜੋਨਿ ਗਰਭ ਨ ਆਯਉ ॥ ੬ ॥

ਜਿਸ ਜਨ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ (ਦੇਵ) ਗੁਰੂ ਕਉ ਜਪਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਵਹੁ ਜਨ ਜੋਨੀਓਂ ਕੇ ਗਰਭ ਕੇ ਸੰਕਟ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਕਲਿ ਸਮੁਦ੍ਰ ਭਏ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਉਧਾਰਨੁ ॥

ਬਸਹਿ ਸੰਤ ਜਿਸੁ ਰਿਵੈ ਦੁਖ ਦਾਰਿਦ੍ਰ ਨਿਵਾਰਨੁ ॥

ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਹਰੀ ਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਕਰ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁਦ੍ਰ ਸੇ ਉਧਾਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜਿਸ ਜਨ ਕੇ ਰਿਵੇ ਮੈਂ ਵਸਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਦੁਖ ਦਰਿਦ੍ਰ ਨਿਵਾਰਤ ਕਰ ਦਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਿਰਮਲ ਭੋਖ ਅਪਾਰ ਤਾਸੁ ਬਿਨੁ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਈ ॥

ਮਨ ਬਚ ਜਿਨਿ ਜਾਣਿਅਉ ਭਯਉ ਤਿਹ ਸਮਸਾਰਿ ਸੋਈ ॥

ਜੇ ਨਿਰੋਕਾਰ ਅਪਾਰ ਨਿਰਮਲ ਸਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ (ਭੋਖ) ਸਰੂਪ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹੈਂ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾਂ ਔਰ ਕਿਸੀ ਮਾਨੁਖ ਕਾ ਸਰੂਪ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਮਨ ਬਚ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਮਾਨ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਧਰਨਿ ਗਗਨ ਨਵਖੰਡ ਮਹਿ ਜੋਤਿ ਸੂਰੂਪੀ ਰਹਿਓ ਭਰਿ ॥

ਭਨਿ ਮਥੁਰਾ ਕਛੁ ਭੇਦੁ ਨਹੀ ਗੁਰੁ ਅਰਜਨੁ ਪਰਤਖੁ ਹਰਿ ॥ ੭ ॥ ੧੯ ॥

ਧਰਤੀ ਅੰਗ ਅਕਾਸ਼ ਆਦੀ ਨਵੇਂ ਖੰਡਾਂ ਮੇਂ ਜੋ ਜੋਤੀ ਸਰੂਪ ਪਰੀਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮਥਰਾ ਭੱਟ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਕਰਤਾਰ ਮੇਂ ਐ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੇਂ ਕੁਛ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਤੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਪਤਕਤ ਹਰੀ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥ ੧੯ ॥

ਅਜੈ ਗੰਗ ਜਲੁ ਅਟਲੁ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਸਭ ਨਾਵੈ ॥

ਨਿਤ ਪੁਰਾਣ ਬਾਚੀਅਹਿ ਬੇਦ ਬ੍ਰਹਮਾ ਮੁਖਿ ਗਾਵੈ ॥

ਹੇ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਗੁਰੇ ਆਪਕਾ ਜਸ ਰੂਪੀ ਗੰਗਾ ਜਲ ਜੋ (ਅਜੈ) ਕਿਸੀ ਸੇ ਜੀਤਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਸੋ ਆਪ ਕੀ ਸਭਾ ਮੇਂ ਅਟੱਲ ਹੈ ਤਿਸੀ ਮੇਂ ਆਪਕੀ ਸਿਖ ਸੰਗਤਿ ਕੇ ਲੋਗ ਸਭੀ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ ਨਿਤ ਆਪਕੇ ਆਗੇ ਪੁਰਾਣ ਵਾਚੀਤੇ ਹੈਂ ਐਰ ਵੇਰੋਂ ਕਰਕੇ ਬ੍ਰਹਮਾ ਜੀ ਮੁਖ ਸੇ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੇ ਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅਜੈ ਚਵਰੁ ਸਿਰਿ ਢੁਲੈ ਨਾਮੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਮੁਖਿ ਲੀਅਉ ॥

ਗੁਰ ਅਰਜਨੁ ਸਿਰਿ ਛੜੁ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸਰਿ ਦੀਅਉ ॥

ਐ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਸ ਕਾ ਹੀ ਅਜੈ ਚੋਰ ਆਪਕੇ ਸੀਸ ਪਰੋਂ ਝੁਲ ਰਹਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਮੁਖ ਵਾਰੇ ਲੀਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਪਿਆ ਹੈ ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਅਵਤਾਰ ਹੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਆਪਕੇ ਸੀਸ ਪਰ ਇਹ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਛੜ੍ਹ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਮਿਲਿ ਨਾਨਕ ਅੰਗਦ ਅਮਰ ਗੁਰ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ਹਰਿ ਪਹਿ ਗਯਉ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਐ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਹਰੀ ਕੇ ਨਿਰਉਪਾਧ ਸਰੂਪ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਭਏ ਹੈ ॥

ਹਰਿਬੰਸ ਜਗਤਿ ਜਸੁ ਸੰਚਰਉ ਸੁ ਕਵਣੁ ਕਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੁ ਮਯਉ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ 'ਹਰਿਬੰਸ' ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਜਸ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੇਂ (ਸੰਚਰਉ) ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਤਤੇ ਜੋ ਕੌਨ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜੋ ਐਸੇ ਕਹੈ ਕਿ ਗੁਰੂ ਜੀ ਮ੍ਰਿਤ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਸਦਾ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਦੇਵਪੁਰੀ ਮਹਿ ਗਯਉ ਆਪਿ ਪਰਮੇਸਰੁ ਭਾਯਉ ॥

ਹਰਿ ਸਿੰਘਾਸਨੁ ਦੀਅਉ ਸਿਰੀ ਗੁਰੁ ਤਹ ਬੈਠਾਯਉ ॥

ਜਬ ਆਪ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਦੇਹ ਕਾ ਤਿਆਗਣਾ ਭਾਯਾ ਤਬ (ਦੇਵ) ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਰੂਪ ਜੋ ਵਈਰੰਨ ਪੁਰੀ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਬੀਬ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਆ ਹਰੀ ਨੇ ਆਪ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਅਪਨਾ ਸਿੰਘਾਸਨ ਦੀਆ ਅਰ ਤਿਸ ਪਰ ਅਪਨੇ ਪਾਸ ਹੀ ਬਿਠਾਇ ਲੀਆ ॥

ਰਹਸੁ ਕੀਅਉ ਸੁਰਦੇਵ ਤੋਹਿ ਜਸੁ ਜਨ ਜਯ ਜੰਪਹਿ ॥

ਅਸੁਰ ਗਏ ਤੇ ਭਾਗਿ ਪਾਪ ਤਿਨ ਭੀਤਰਿ ਕੰਪਹਿ ॥

ਤਿਸ ਸਮੇਂ ਦੇਵੋਂ ਕੇ ਦੇਵ ਬਿਸ਼ਨੁ ਜੀ ਨੇ ਪਰਮ (ਰਹਸੁ) ਉਤਸਾਹ ਕੀਆ ਜੈਸੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਜੀ ਦੇਵਕਰ ਮਹਾ ਵਿਸਨੁ ਜੀ ਨੇ ਉਤਸਾਹ ਕੀਆ ਥਾ ਤੈਸੇ ਹੀ ਕੀਆ ਅਰ ਬਿਸ਼ਨੁ ਜੀ ਨੇ ਕਰਾ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੇ ਸਭੀ ਜੈ ਜੈ ਸਬਦ ਕਰਕੇ (ਜੰਪਹਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਐਸੇ ਜੋ ਆਪਕੇ ਜਸ ਕੇ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ 'ਤਿਨੋਂ' ਕੇ ਕਾਮ ਰੂਪ ਆਈ ਅਸੁਰ ਐ ਤਿਨਕੇ ਅੰਤਰਕਰਨ ਮੇਂ ਜੋ ਐਰ ਪਾਪ ਥੇ ਜੋ ਸਭ ਕੰਪਾਇਮਾਨ ਹੋਇਕਰ ਭਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਕਾਟੇ ਸੁ ਪਾਪ ਤਿਨ ਨਰਹੁ ਕੇ ਗੁਰੁ ਰਾਮਦਾਸੁ ਜਿਨ ਪਾਇਯਉ ॥

ਛੜੁ ਸਿੰਘਾਸਨੁ ਪਿਰਥਮੀ ਗੁਰ ਅਰਜਨੁ ਕਉ ਦੇ ਆਇਅਉ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥

੨੨ ॥ ੬੦ ॥ ੧੨੨ ॥

ਹੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਆਪਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ ਵਾ ਆਪਕੇ ਚਰਨ ਕਮਲੋਂ ਕੇ ਧਿਆਨ ਕੇ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨ ਮਾਨੁਖੋਂ ਕੇ ਸਰਬ ਪਾਪ ਆਪ ਨੇ ਕਾਟ ਦੀਏ ਹੈਂ ॥ ਤਬ ਵਿਸਨੁ ਤੋਂ ਆਇ ਲੈਕੇ ਦੇਵਤੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ: ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਵਿਖੇ ਗੁਰਿਆਈ ਕਾ ਛੜ੍ਹ ਐ ਸਿੰਘਾਸਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਦੇਕਰ ਅਪਨੇ ਵਈਰੰਨ ਧਾਮ ਮੇਂ ਆਪੇ ਆਏ ਹੋ ॥ ੨ ॥ ੨੧ ॥ ੬ ॥ ੧੦ ॥ ੨੨ ॥ ੬੦ ॥ ੧੨੨ ॥

ੴ ਸਤਿਨਾਮੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਭਉ ਨਿਰਵੈਰੁ ਅਕਾਲ ਮੂਰਤਿ ਅਜੂਨੀ ਸੈਭੰ ਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਸਲੋਕ ਵਾਰਾਂ ਤੇ ਵਧੀਕ ॥ ਮਹਲਾ ੧ ॥

ਪਹਿਲੇ ਵਾਰਾ ਸਲੋਕੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਪਉੜੀਆਂ ਮਾਤ੍ਰ ਥੀਆਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਬੀੜ ਰਚਨ ਸਮੇਂ ਪਉੜੀਓਂ ਦੇ ਸਾਥ ਸਲੋਕ ਮਿਲਾਇ ਕਰਕੇ ਵਾਰਾਂ ਲਿਖਾਈਆਂ ਹੋਂ ਤਿਨ ਵਾਰੋਂ ਪੀਛੇ ਜੋ ਐਰ ਸਲੋਕ ਰਹੇ ਸੋ ਈਹਾ ਏਕ ਜਗਾ ਪੀਛੇ ਲਿਖ ਦਿਏ ਹੋਂ ਕਈ ਸਲੋਕ ਈਹਾ ਵਾਰਾਂ ਦੇ ਬੀਚ ਕੇ ਭੀ ਹੋਂ ਪਰਿਤ੍ਰ ਅਖਰ ਵਾ ਲਗ ਮਾਤ੍ਰ ਕਾ ਛੇਦ ਹੈ ਯਥਾ—ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਰੂਪ ਵਾ ਘੁਪ ਪਾਨ ਹੈ ਅਬ ਪਹਿਲੀ ਪਾਤਿਸਾਹੀ ਕੇ ਲਿਖਤੇ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕੁਰਖੇਤ੍ਰ ਮੈਂ ਗਏ ਉਹਾ ਪਟਨੇ ਕੇ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਨੇ ਹਰਨ ਮਾਰਕਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਭੇਟਾ ਕਰੀ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਰਾਜ ਕਾ ਵਰ ਦੀਆ ਉਸੀ ਮਾਸ ਕੇ ਚਿੰਨਟੇ ਸੇ ਪੀਡਿਤ ਲੋਕੋਂ ਸਾਥ ਚਰਚਾ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਪਾਯਾ ਮਾਸ ਕੇ ਦੇਗਚੇ ਬੀਚ ਸੇ ਤਸਮਈ ਕਰ ਦਿਖਾਈ ਤਬ ਸੰਪੂਰਨ ਗੁਰੂ ਜੀਕੇ ਸਿਖ ਛੱਟੇ ਪੁਨਾ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਸਮਾ ਪਾਇ ਕਰ ਉਸ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰ ਕੇ ਰਾਜ ਮੈਂ ਗਏ ਤਬ ਉਹ ਰਾਜਾ ਅਪਨੀ ਮਾਤਾ ਐਰ ਰਾਣੀ ਸੰਯੁਕਤ ਆਇਆ ਅਰ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀ ਤਿਸ ਰਾਜੇ ਕੀ ਮਾਤਾ ਨੇ ਦੇਖਾ ਕਿ ਮੇਰੀ ਸੁਨੁਖਾ ਨੇ ਨਿੰਵ ਕਰਕੇ ਨਮਸਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰੀ ਤਬ ਉਹ ਅਪਨੀ ਸੁਨੁਖਾ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰਬਨੇਤਰ ਕਰਤੀ ਭਈ ਸੋਈ ਸਤਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿਸਟਾਤ ਦਾਸਟਾਤ ਦੋਨੋਂ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਵਾ ਸੰਪਦਾਈ ਸਿੰਗਲਾਈਪ ਮੈਂ ਜਬ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਗਏ ਹੈਂ ਤਬ ਰਾਣੀ ਸੁਨੁਖਾ ਸਾਥ ਆਈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਬਾਇਕ ਦੇਹ ਸਲੋਕ ਹੁਏ ॥

ਉਤੀਰੀ ਪੈ ਓਹਰੀ ਗਹਿਰੀ ਗੰਢੀਰੀ ॥

ਸਸੁਰਿ ਸੁਹੀਆ ਕਿਵ ਕਰੀ ਨਿਵਨੁ ਨ ਜਾਇ ਬਣੀ ॥

ਹੇ (ਉਤੀਰੀ) ਉਤਮ ਅੰਗੋਂ ਵਾਲੀ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ (ਪੈ) ਚਰਨੋਂ ਪਰ (ਓਹਰੀ) ਓਹੜ ਭਾਵ ਝੁਕ ਕੇ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੱਥਾ ਟੇਕਣੇ ਕਰਕੇ ਤੂੰ (ਗਹਿਰੀ) ਗੰਢੀਰੀ ਹੋਵੇਗੀ ਤਬ ਆਗੇ ਸੇ ਉਹ ਸੁਨੁਖਾ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥ (ਸਸੁਰਿ) ਸਸੂ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ (ਸੁਹੀਆ) ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰੋਂ ਕਰਦੇ ਬਣੋਂ ਕੇ ਕਾਰਣ ਸੇ ਨਿੰਵਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਤਬ ਸਾਸ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ਰੀ ਸਖੀਏ ਸੁਣ ॥

ਗੁਰੂ ਜਿ ਲਗਾ ਗਿਝਵੜੀ ਸਖੀਏ ਧੁਲਿ ਹਰੀ ॥

ਸੇ ਭੀ ਫਹਦੇ ਛਿਨੁ ਮੈ ਮੁੰਪ ਨ ਗਰਬੁ ਬਣੀ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨ (ਗਿਝਵੜੀ) ਉਚੇ ਪਰਬਤੋਂ ਸਮ (ਧੁਲਿਹਰੀ) ਮੰਦਰੋਂ ਕੇ ਜੋ (ਗਰ) ਗਾਰ ਲਗਿਆ ਹੋਇਆ ਭਾਵ ਸੇ ਖਰੇ ਬੂਟੇ ਕਰ ਖਰਤ ਹੁਏ ਹੁਏ ਬੇ ਉਹ ਮੰਦਰ ਭੀ ਮੈਨੇ ਗਿਰਤੇ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ (ਮੁੰਪ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਿਨ ਬਣੋਂ ਕਾ (ਗਰਬੁ) ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰ ॥ ਅਬ ਦਾਸਟਾਤ ਮੈਂ ਦੂਸਰਾ ਅਰਥ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਿਖ ਪ੍ਰਤੀ ਕਥਨ ਹੈ ॥ ਹੇ ਜਗਦਾਸੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹਰੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਝੁਕ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਸ ਸੇ ਭੇਰੀ ਬੁਧੀ ਗਹਰੀ ਗੰਢੀਰੀ ਹੋਇਗੀ ਜਗਦਾਸੀ ਕਾ ਕਥਨ ਹੈ ਹੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈ ਅਵਿਦਿਆ ਰੂਪੀ ਸੱਸ ਕੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਰਹਾ ਹੂੰ ਵਾ (ਸਜੜ) ਸੰਸਾਰਿ ਮੈਂ ਪਰ ਰਹਾ ਹੂੰ ਅਰ ਬਣੀ ਭਾਵ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰਕੇ ਨਿੰਵਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਤੇ ਮੈਂ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਨਿਮਸਕਾਰ ਕਰੂੰ ॥ ਉਤਰ ॥ ਜਿਨ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹੋਲਰੋਂ ਕੇ ਵਰੋਂ ਰੂਪੀ ਗਥ ਲਗਾ ਹੁਆ ਬਾ ਅੰ ਉਚੇ ਪਰਬਤੋਂ ਸਮ ਬੇ ਭਾਵ ਬਝੇ ਹੰਕਾਰੀ ਕੇ ਹਮ ਨੇ ਜੋ ਭੀ ਨਸਰ ਹੋਤੇ ਦੇਖੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੇ ਜਗਦਾਸੀ ਰੂਪ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਪਦਾਰਥ ਰੂਪੀ ਬਣੋਂ ਕਾ ਹੰਕਾਰ ਨਾ ਕਰ ॥ ੧ ॥

ਸੁਨਿ ਮੁੰਧੇ ਹਰਣਾਖੀਏ ਗੁੜਾ ਵੈਨੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਪਹਿਲਾ ਵਸਤੁ ਸਿਵਾਨਿ ਕੈ ਤਾਂ ਕੀਚੈ ਵਾਪਾਰੁ ॥

ਹੇ (ਹਰਣਾਖੀਏ) ਮੂੰਗੋਂ ਵਤ ਨੇਤ੍ਰੋਂ ਵਾਲੀ (ਮੁੰਧੇ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਤੂੰ ਅਪਾਰ ਪਰਮੇਸਰ ਦੀ ਪ੍ਰਪਤੀ ਹੋਤ ਮੇਰਾ (ਗੁੜਾ) ਸੰਘਨਾ ਭਾਵ ਸੰਘਨੇ ਪ੍ਰੇਮ ਸੇ ਭਰਾ ਹੁਆ ਵਾ ਗੁਰਜ ਬਚਨ ਸੁਣਨ ਕਰ ਪਹਿਲੇ ਵਸਤੂ ਭਾਵ ਦੇਹ ਜਾਪ ਹੈ ਅਰ ਇਹ ਅਜਾਪ ਹੈ ਇਸ ਬਤ ਕੇ ਪਛਾਣ ਕਰਕੇ ਤਬ ਵਪਾਰ ਕਰੀਏ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਈਏ ॥

ਦੋਹੀ ਵਿਚੈ ਦੁਰਜਨਾ ਮਿਤ੍ਰਾ ਹੂੰ ਜੈਕਾਰੁ ॥

ਜਿਤੁ ਦੋਹੀ ਸਜਣ ਮਿਲਾਨਿ ਲਹੁ ਮੁੰਧੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਸੋ ਵਪਾਰ ਇਹ ਹੈ ਖੋਟੇ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਤੇ ਭੈ ਕਰਕੇ (ਦੋਹੀ) ਦੁਹਾਈ ਦੇ ਦਈ ਭਾਵਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸੰਗ ਨਾ ਕਰੀਏ ਐਰ ਸੰਤ ਜਨਾਂ ਮਿਤਰਾ ਕੇ ਭਾਈ ਜੈਕਾਰ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਯੋਹ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰੀਏ ॥ ਯਥਾ—ਸਿਪ ਸਭਾ ਕਰ ਆਸਟਿ ਚੋਟੇ

ਸੰਤ ਸਭਾ ਜੈਕਾਰੋ ॥ ਹੇ (ਮੁੱਧੇ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਜਿਸ ਦੋਹੀ ਕਰਕੇ ਸਜਣ ਸੰਤ ਮਿਲਿਤਿਸ ਥੀਚਾਰ ਕੇ ਲਹੁ ॥ ਐਸੇ ਸੁਣਕਰ
ਵਹੁ ਸਨੁਖਾ ਹਸੀ ਤਬ ਤਿਸ ਪ੍ਰੀਤੀ ਪੁਨਾ ਸਾਸ ਕਹਿਤੀ ਹੈ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਦੀਜੈ ਸਜਣਾ ਐਸਾ ਹਸਨੁ ਸਾਰੁ ॥

ਤਿਸ ਸਉ ਨਹੁ ਨ ਕੀਚਈ ਜਿ ਇਸੈ ਚਲਣਹਾਰੁ ॥

ਇਹੁ ਤਨ ਮਨ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨ ਸਜਣਾ ਕੋ ਦੇਈਏ ਤਬ ਐਸਾ ਹਸਣ (ਸਾਰੁ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ਜੋ ਚਲਣਹਾਰ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵੈ
ਭਾਵ ਜੋ ਨਾਸਵੰਤ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਰੂਪ ਕੇ ਸਾਥ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਨਾ ਕਰੀਂ । ਵਾ ਹੇ ਪੁੰਨੋਂ ਰੂਪੀ ਨੇਤ੍ਰੋ ਵਾਲੀ ਜਗਨਾਸੀ ਰੂਪੀ
ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਪਾ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ (ਗੁਣਾ) ਗੁਹਧ ਵਚਨ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ ॥ ਪਹਿਲੇ ਸਤ ਅਸਤ ਵਸਤੁ
ਕਾ ਵਿਚਾਰ ਕਰਕੇ ਪਛਾਣਨਾ ਕਰੀਏ ਤਬ ਤਿਸਕਾ ਵਾਪਾਰ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਤਿਸ ਮੈਂ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਈਏ ॥ ਐ ਕਾਮਾਦੀ
ਦੁਰਜਨੋਂ ਕੋ ਦੋਹੀ ਦੇਕਰ ਨਿਕਾਲ ਦੇਈਏ ਐ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਮਿਤ੍ਰੋ ਕੋ ਜੈਕਾਰ ਭਾਵ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰ ਧਾਰਨ ਕਰ
ਲਈਏ ॥ ਜਿਸ ਦੋਹੀ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣ ਰੂਪੀ ਸਜਣ ਮਿਲਨ । ਹੇ ਜਗਨਾਸੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਤਿਸ ਵੀਚਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਇਸ
ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਨ ਮਨ ਸਜਣ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੋ ਦੇਣਾ ਇਹੀ (ਹਸਣੁ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਣਾ ਸਰਬ ਖੁਸੀਅਹੁੰ ਤੇ (ਸਾਰੁ) ਸੁੰਦਰ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਨ੍ਹੀ ਇਵ ਕਰਿ ਬੁਝਿਆ ਤਿਨਾ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਨੁ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਇਸ ਪੁਰਬ ਉਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੇ (ਬੁਝਿਆ) ਜਾਣਿਆ ਹੈ
ਤਿਨੋਂ ਤੋਂ ਹਮ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੋਂ ॥ ੨ ॥

ਜੇ ਤੂੰ ਤਾਰੂ ਪਾਇ ਤਾਰੂ ਪੁਛੁ ਤਿਝਨ ਕਲ ॥ ਤਾਰੂ ਖਰੇ ਸੁਜਾਣ ਵੈਵਾਏ ਨੀ ਕਪਰੀ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਪੁਰਸ ਜੇ ਕਰਕੇ ਤੂੰ (ਪਾਇ) ਹੱਥ ਕਾ ਤਾਰੂ ਭੀ ਹੈ ਤੋਂ ਭੀ ਤਿਨ ਤਰਨ ਵਾਲਿਓ ਜੋ ਤਰਨੇ ਕਾ ਜੁਗਤੀ ਪੁਛ
ਭਾਵ ਯੇਹ ਹੈ ਜਦਪਿ ਤੂੰ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਭੀ ਹੋਂ ਤਦਪਿ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੇ ਤਰਨੇ ਕੀ ਜੁਗਤੀ ਵਾ (ਤਿਝਨ) ਕਿਨਾਰੇ
ਲਗਨੇ ਕੀ ਕਲਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੇ ਪੁਛਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਜੋ ਜੋ ਸਰਬ ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਗਿਆਤਾ (ਖਰੇ) ਭਰੀ ਪ੍ਰਕਾਰ
(ਸੁਜਾਣ) ਚਤਰ ਵਾ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਥੋਂ ਤੋਂ ਭੀ ਇਨੋਂ ਕਾਮ ਰੂਪ ਆਦੀ (ਕਪਰੀ) ਛੱਡਾ ਭਾਵ ਵਿਕਾਰੋਂ ਨੇ (ਵੈਵਾਏ)
ਗਵਾਏ ਅਰਥਾਤ ਚਲਾਇ ਦੇਇ ਹੈ ਵਾ ਤਿਨੋਂ ਸੁਜਾਣ ਸੰਤੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ ਵਿਕਾਰੋਂ ਜੋ ਵਹੁ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ
ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਝੜ ਝਖੜ ਚਹਾੜ ਲਹਰੀ ਵਹਨਿ ਲਖੇਸਰੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸਿਰੁ ਆਲਾਇ ਬੇੜੇ ਡੁਬਣਿ ਨਾਹਿ ਭਉ ॥ ੪ ॥

(ਝੜ) ਮੋਹਿ ਰੂਪੀ ਐ ਲੋਭ ਰੂਪੀ ਪਵਨ ਕਾ ਚਲਨਾ ਐ (ਝਖੜ) ਕਾਮ ਰੂਪੀ ਹੜ ਜਿਸਮੋਂ ਵਾਸਨਾ ਰੂਪੀ ਲਹਿਰਾ
(ਲਖੇਸਰੀ) ਲਾਖੋਂ ਧੀ ਚਲਤੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਐਸੇ ਭੈਦਾਯਕ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਜੋ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਾਸ ਖੋਨਤੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੋਂ
ਤਬ ਤੁਝਕੇ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਬੇੜੇ ਕੋ ਵਿਸੇ ਜਲ ਮੈਂ ਡੁਬਣੇ ਕਾ ਭੈ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੪ ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਨੀਆ ਕੈਸੀ ਹੋਈ ॥ ਸਾਲਕੁ ਮਿਤੁ ਨ ਰਹਿਓ ਕੋਈ ॥

ਕੋਈ ਸਨਬੰਧੀ ਝਗੜਤੇ ਬੇ ਤਿਨੋਂ ਪ੍ਰਿਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੋਏ-ਇਹ ਦੁਨੀਆ ਕੈਸੀ ਝਲ ਰੂਪ ਹੋਈ ਹੈ ਜਿਸਮੇਂ
ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਾ (ਸਾਲਕੁ) ਰਸਤਾ ਦਸਨੇਹਾਰ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਯੇਹ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀ ਕਰਾਵਟੇਹਾਰੇ
ਬਹੁਤ ਹੈ ਐ ਨਿਵਰਤੀ ਦ੍ਰਿੜਾਵਟੇਹਾਰੇ ਕੋਈ ਮਹਾਤਮਾ ਸੰਤ ਜਨ ਵਿਰਲੇ ਹੈ ॥

ਭਾਈ ਬੰਧੀ ਹੇਤੁ ਬੁਕਾਇਆ ॥ ਦੁਨੀਆ ਕਾਰਣਿ ਦੀਨੁ ਗਵਾਇਆ ॥ ੫ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਨੇ ਜਿਸ ਮਾਧਾ ਕੇ ਕਾਰਨ ਭਾਈ ਆਦੀ ਸਰਬ ਸਬੰਧੀਓਂ ਜੋ (ਹੇਤੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਬੁਕਾਇਆ ਹੈ ਔਰ (ਦੁਨੀਆ)
ਮਾਧਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਅਪਨਾ (ਦੀਨੁ)ਧਰਮ ਗਵਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੫ ॥ ਕੋਈ ਪੁਰਸ ਮੁੰਦੇ ਤੇ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਸਿਆਪਾ
ਕਰਤੀ ਦੇਖਕਰ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਏ-

ਹੈ ਹੈ ਕਰਿਕੈ ਓਹਿ ਕਰੋਨਿ ॥ ਗਲਾ ਪਿੱਟਨਿ ਸਿਰੁ ਖੋਹੇਨਿ ॥

ਇਹ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਮ੍ਰਿਤਕ ਪੁਰਸਕੋ ਪੀੜੇ ਵਈਰਾਗ ਕਰ ਹੈ ਹੈ ਕਰਕੇ ਓਹਿ ਓਹਿ ਕਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਔਰ ਗੱਲਾ ਉਤੇ ਤਮਾਰੇ
ਮਾਰਤੀਆਂ ਹੈਂ ਔਰ ਸਿਰ ਖੋਹਦੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਉ ਲੈਨਿ ਅਰੁ ਕਰਨਿ ਸਮਾਇ ॥ ਨਾਨਕੁ ਤਿਨ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਇ ॥ ੬ ॥

ਨਾਮ ਕੋ ਤੋ ਲੋਤੀਆ ਹੈਂ ਪਰਿਤੁ ਨਿਹਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪੁਨਾ ਜੇਕਰ ਨਿਹਰਾ ਭੀ ਕਰ ਲੈਨ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ
ਕੇ ਬਲਿਹਾਰੇ ਜਾਵੇਂ ॥ ੬ ॥

ਰੇ ਮਨ ਭੀਗਿ ਨ ਛੋਲੀਐ ਸੀਧੈ ਮਾਰਗਿ ਧਾਉ ॥

ਪਾਛੈ ਬਾਘੁ ਭਰਾਵਣੇ ਆਗੈ ਅਗਨਿ ਤਲਾਉ ॥

ਹ ਮਨ (ਭੀਗ) ਵਿੱਚੋਂ ਰਸਤੇ ਵਿਖੇ ਨ(ਡੋਲੀਐ) ਵਿਰੀਏ ਭਾਵ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਨ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਏ ਤਾਂਤੇ ਸੀਧੇ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਧਾਵਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਪੀਛੇ ਇਸ ਲੋਕ ਮੈਂ ਤੋਂ ਕਾਲ ਰੂਪੀ (ਬਾਘ) ਸੇਰ ਭੇ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਹੈ ਔਰ ਆਗੇ ਵਾ ਗਰਭ ਵਾ ਨਰਕ ਰੂਪ ਅਗਨੀ ਕਾ ਤਲਾਵ ਹੈ ॥

ਸਹਸੈ ਜੀਅਰਾ ਪਰਿ ਰਹਿਓ ਮਾਕਉ ਅਵਰੁ ਨ ਢੋਗੁ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟੀਐ ਹਰਿ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿਉ ਸੰਗੁ ॥ ੭ ॥

ਤਿਸੀ ਤੇ ਮੇਰਾ (ਜੀਅਰਾ) ਰਿਦਾ ਸੋਸੇ ਮੈਂ ਪੜ ਰਹਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਭਗਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਥਕੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਛੁਟਣੇ ਕਾ ਔਰ ਕੋਈ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਵੀਖਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਵਾਹੇ ਹਰੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਕਾ ਸੰਗ ਕਰਨੇ ਸੇ ਹੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਤੇ ਛੁਟੀਤਾ ਹੈ ॥੭॥

ਬਾਘੁ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਰੀਐ ਜਿਸੁ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਖਿਆ ਹੋਇ ॥

ਆਪੁ ਪਛਾਣੈ ਹਰਿ ਮਿਲੈ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਰਣਾ ਹੋਇ ॥

ਜੇਕਰ ਅਪਨੇ ਮਨ ਕੋ ਮਾਰੀਏ ਤੇ ਕਾਲ ਰੂਪੀ ਬਾਘ ਮਰਤਾ ਹੈ ਔ ਮਨ ਤਿਸਕਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਦੀਖਿਆ) ਸਿਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਵੈ ਔ ਗੁਰਸਿਖਯਾ ਕਰ ਜਬ ਆਪਕੋ ਪਛਾਣਨੇ ਸੇ ਹਰੀ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਤਬ ਪੁਨਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਕੀਚੜ ਹਾਥੁ ਨ ਬੁਝਈ ਏਕਾ ਨਦਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਉਬਰੇ ਗੁਰੁ ਸਰਵਰੁ ਸਚੀ ਪਾਲਿ ॥ ੮ ॥

ਜਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੋ ਏਕ ਬ੍ਰਹਮ ਦ੍ਰਿਸਟੀ ਕਰਕੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਹਾਥ ਵਿਸੇ ਚਿਕੜ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਛੁਬਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇਈ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਕੋ ਬੀਚ ਡੁਬਣੇ ਤੇ ਬਚੇ ਹੈਂ ਜਿਨਕੋ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਰੋਵਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਵਾ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਸਚੀ (ਪਾਲਿ) ਵਟ ਭਾਵ ਪੁਲ ਪਰ ਚੜ੍ਹਾਇ ਦੀਆ ਅਰਥਾਤ ਜਿਨਕੋ ਭਗਤੀ ਕੇ ਆਸਰੇ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਅਗਨਿ ਮਰੈ ਜਲੁ ਲੋੜਿ ਲਹੁ ਵਿਣੁ ਗੁਰ ਨਿਧਿ ਜਲੁ ਨਾਹਿ ॥

ਜਨਮਿ ਮਰੈ ਭਰਮਾਈਐ ਜੇ ਲਖ ਕਰਮ ਕਮਾਹਿ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਇਹ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਤਬ ਮਰੇਗੀ ਜਬ ਪਹਿਲੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੋ ਖੋਜ ਲੇਵੇਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਸੋ ਨਿਧੀ ਰੂਪ ਨਾਮ ਜਲ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਬਿਨਾ ਜੇਕਰ ਇਹ ਜੀਵ ਲਾਖੋਂ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਭੀ ਕਰੇ ਤੇ ਭੀ ਜਨਮ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਤਾ ਅਨੇਕ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਬ੍ਰਮਾਈਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਤਿਨ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਦੁਖ ਸੁਖ ਭੋਗਤਾ ਹੁਆ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਜਮ ਜਾਗਤਿ ਨ ਲਗਈ ਜੇ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਰਮਲੁ ਅਮਰ ਪਦੁ ਗੁਰੁ ਹਰਿ ਮੇਲੈ ਮੇਲਾਇ ॥ ੯ ॥

ਜੇਕਰ ਪੁਰਸ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭਾਇ) ਭਾਣੇ ਮੇ ਚਲੇ ਤਬ ਤਿਸਕੋ ਜਮ ਕੀ ਜਗਤ ਨਹੀਂ ਲਗਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਨਿਰਮਲ ਔ ਮ੍ਰਿਤ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਹਰੀ ਪਦ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰ ਜਿਸਕੋ ਮੇਲੈ ਸੋ ਜਨ ਤਿਸ ਪਦ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਆਪਕੋ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਉਪਾਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਕਲਰ ਕਰੀ ਛਪੜੀ ਕਉਆ ਮਲਿ ਮਲਿ ਨਾਇ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਮੈਲਾ ਅਵਗੁਣੀ ਚਿੰਜੁ ਭਰੀ ਗੰਧੀਆਇ ॥

ਵਿਸੇ ਰੂਪ ਛਪੜੀ ਮੈਂ ਪਾਪੀ ਜੀਵ ਕਾਗ ਮਲ ਮਲ ਕੇ ਨੁਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਸ਼ਯਐ ਕੋ ਭੋਗ ਕਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ਤਿਨ ਅਵਗੁਣੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਤਨ ਮੈਲਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ॥ ਔਰ ਜਿਹਵਾ ਰੂਪੀ ਚਿੰਜ ਇਸਨੇ ਨਿੰਦਾ ਰੂਪ ਦੁਰਗੰਧੀ ਸੇ ਆਇਕਰ ਭਰੀ ਹੈ ॥

ਸਰਵਰੁ ਹੰਸਿ ਨ ਜਾਣਿਆ ਕਾਗ ਕੁਪੰਖੀ ਸੰਗਿ ॥

ਸਾਕਤਿ ਸਿਉ ਐਸੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਹੈ ਬੁਝੁ ਗਿਆਨੀ ਰੰਗਿ ॥

ਜੇਸੇ ਮਾਨ ਸਰੋਵਰ ਕੇ ਰਹਿਣੇ ਵਾਲੇ ਹੰਸ ਨੇ ਕਾਗ ਖੋਟੇ ਪੰਛੀ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਾ ਖੋਟਾ ਫਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਬਾ ਏਕ ਕਾਗ ਨੇ ਮਾਨਸਰੋਵਰ ਪਰ ਜਾਇ ਕਰ ਹੰਸ ਕੋ ਮਿਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਦੇਸ ਦਿਖਾਵਨ ਹੋਤ ਲਿਆਵਤਾ ਹੁਆ ਰਾਜਾ ਭੋਜ ਕੀ ਕਚਹਿਰੀ ਮੈਂ ਸੁੰਦ੍ਰ ਬਿੰਡ ਪਰ ਬੈਠ ਕਰ ਰਾਜਾ ਪਰ ਵਿਠ ਕਰ ਦਈ ਔ ਆਪ ਉਭ ਗਯਾ ਤਬ ਪਹਿਰੇਦਾਰੋਂ ਨੇ ਹੰਸ ਕੋ ਮਾਰਾ ਨੀਕੇ ਗਿਤਾ ਹੁਆ ਹੰਸ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਚਿਦਾ ਕਾਗ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਹੋ ਰਾਜਨ ਕਾਗ ਕੇ ਸੰਗ ਦੇਸਤੀ ਤੋਮੇਰੀਵਲ ਹੰਸ ਕੋ ਮਾਰਾ ਨੀਕੇ ਗਿਤਾ ਹੁਆ ਹੰਸ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੈਂ ਚਿਦਾ ਕਾਗ ਨਹੀਂ ਹੂੰ ਹੋ ਰਾਜਨ ਕਾਗ ਕੇ ਸੰਗ ਦੇਸਤੀ ਤੋਮੇਰੀਵਲ ਔ ਜਨਮ ਦੁਰ ਭਯਾ ਹੈ ਮੈਂ ਹੰਸ ਹੂੰ ਕਾਗ ਦੁਸਟ ਕੀ ਸੰਗਤ ਜੇ ਮੇਰੀ ਇਹ ਦਸਾ ਭਈ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਖੋਟੇ ਪੁਰਸ ਕੀ

ਸੰਗਤ ਸੇ ਐਸੀ ਦਸਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸੇ ਹੀ ਸਾਕਤੋਂ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਐਸੀ ਦੁਖਦਾਯਕ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇਹੇ ਗਿਆਨੀ ਜਨੋਂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੇ (ਹੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਸਮਝੇ ॥

ਸੈਤ ਸਭਾ ਜੈਕਾਰੁ ਕਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰਮ ਕਮਾਉ ॥

ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਵਨੁ ਨਾਨਕਾ ਗੁਰੁ ਤੀਰਥੁ ਦਰੀਆਉ ॥ ੧੦ ॥

ਤਾਤੇਹੇ ਭਾਈ ਸੰਤੋਂ ਕੀ ਸਭਾ ਕੇ (ਜੈਕਾਰੁ) ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਕੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਹੇ ਨਿਸਕਾਮ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਮਾਵੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਦਰੀਆਉ ਰੂਪ ਭਾਵ ਬਲ ਕੇ ਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਤੀਰਥ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੈਂ ਇਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਨਿਰਮਲ ਹੋਵੇ ਭਾਵ ਪਵਿਤ੍ਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤ ਕਰੇ ॥ ੧੦ ॥

ਜਨਮੇ ਕਾ ਫਲੁ ਕਿਆ ਗਣੀ ਜਾਂ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਨ ਭਾਉ ॥

ਪੈਦਾ ਖਾਦਾ ਬਾਇ ਹੈ ਜਾਂ ਮਨਿ ਦੂਜਾ ਭਾਉ ॥

ਜਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਨਾ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੀ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਜਨਮਣੇ ਕਾ ਫਲ ਮੈਂ ਕਿਆ ਗਿਣੇ ਭਾਵੇਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਨਿਸਫਲ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਪੈਨ੍ਹਣਾ ਐ ਖਾਦਾ ਭੀ (ਬਾਇ) ਵਿਅਰਥ ਹੈ ॥

ਵੇਖਣੁ ਸੁਨਣਾ ਝੂਠੁ ਹੈ ਮੁਖਿ ਝੂਠਾ ਆਲਾਉ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿ ਤੂ ਹੋਰੁ ਹਉਮੈ ਆਵਉ ਜਾਉ ॥ ੧੧ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਵੇਖਣਾ ਐ ਸੁਣਨਾ ਭੀ ਝੂਠ ਹੈ ਔਰ ਮੁਖ ਤੇ (ਆਲਾਉ) ਉਚਾਰਨ ਭੀ ਝੂਠਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇਹੇ ਭਾਈ ਝੂਠੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸਲਾਹਿਣਾ ਕਰ ਕਿਉਂਕਿ ਹੋਰ ਹਉਮੈ ਕਰਨੇ ਕਰ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਹੀ ਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮਣਾ ਮਰਣਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਹੈਨਿ ਵਰਲੇ ਨਾਹੀ ਘਣੇ ਫੈਲ ਫਕਤੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੧੨ ॥

ਨਾਨਕ ਲਗੀ ਤੁਰਿ ਮਰੈ ਜੀਵਣ ਨਾਹੀ ਭਾਣੁ ॥

ਉਤਮ ਪੁਰਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਲੇ ਹੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਜਗਤ ਮੈਂ (ਫਕਤੁ) ਖਰਾਬੀਆ ਕੇ ਫੈਲਾਵਣੇ ਹਾਰੇ ਬਹੁਤ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਖੋਟੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਚੋਟ ਲਾਗੀ ਹੈ ਉਹ (ਤੁਰਿ) ਜੀਘ੍ਰ ਹੀ ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੇ ਮਰੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਤਿਨਕੋ ਜੀਵਣੇ ਕਾ ਬਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜੀਵਨ ਮੁਕਤ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਚੋਟੈ ਸੋਤੀ ਜੈ ਮਰੈ ਲਗੀ ਸਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ਜਿਸਨੇ ਯਾਏ ਤਿਸੁ ਲਗੀ ਲਗੀ ਤਾ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰੇਮ ਚੋਟ ਕੇ ਸਾਥ ਇਹ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰੈ ਸੋਈ ਚੋਟ ਲਗੀ ਪ੍ਰਵਾਣ ਹੈ ਭਾਵ ਉਹੀਸਫਲ ਹੈ ਜਿਸਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪ੍ਰੇਮ ਚੋਟ ਲਗਾਵੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਲਗਤੀ ਹੈ ਐ ਸੋਈ ਪਰਵਾਣ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਪਿਰਮ ਪੈਕਾਮੁ ਨ ਨਿਕਲੈ ਲਾਇਆ ਤਿਨਿ ਸੁਜਾਣਿ ॥ ੧੩ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਝੂਧੀ (ਪੈਕਾਮੁ) ਤੀਰ ਵਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਰਥਾਤ ਵੇਦ ਢਾਕ ਝੂਧੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਜਾਣ ਨੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਸੁਨਾਇ ਕਰ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਸੋ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਸੋ ਨਿਕਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਭਾਡਾ ਧੋਵੈ ਕਉਣੁ ਜਿ ਕਚਾ ਸਾਜਿਆ ॥ ਧਾਤੂ ਪੀਜਿ ਰਲਾਇ ਕੂੜਾ ਪਾਜਿਆ ॥

ਜੋ ਬਿਧਾਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਹੀ ਕਚਾ ਸਾਜਿਆ ਹੈ ਇਹ ਸਰੀਰ ਝੂਧੀ ਭਾਡੇ ਕੇ ਜਲ ਮਿਤਕਾ ਸਾਥ ਕੋਨ ਧੋਵੈ ਭਾਵ ਸੁਧ ਕਰੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਚ ਤਤੋਂ ਝੂਧੀ ਧਾਤੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਇ ਕਰ ਝੂਠ ਕਾ ਹੀ ਪਾਜ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਭਾਂਡਾ ਅਣਗੁਰ ਰਾਸਿ ਜਾਂ ਤਿਸੁ ਭਾਵਸੀ ॥ ਪਰਮ ਜੋਤਿ ਜਾਗਾਇ ਵਾਜਾ ਵਾਵਸੀ ॥ ੧੪ ॥

ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਰੀਰ ਭਾਡਾ ਰਾਸ ਆਵੇਗਾ ਜੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੂੰ ਭਾਵੇਗਾ ॥ ਪ੍ਰਸਨ-ਕੈਸੇ ਭਾਵੇਗਾ ॥ ਉਤ੍ਰ-ਜਬ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਜੋਤਿ ਕਾ ਜਗਾਵਣਾ ਕਰੇ ॥ ਪ੍ਰਸਨ-ਗਿਆਨ ਜੋਤਿ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ॥ ਉਤ੍ਰ-ਜਬ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਝੂਧੀ ਵਾਜਾ ਵਜਾਵੇਗਾ ॥ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਬ ਭਗਤੀ ਕਰ ਅੰਤਸਕਰਨ ਸੁਧ ਹੋਵੇਗਾ ਤਬ ਗਿਆਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ॥ ੧੪ ॥

ਮਨਹੁ ਜਿ ਅੰਧੇ ਘੁਪ ਕਹਿਆ ਬਿਰਣੁ ਨ ਜਾਣਨੀ ॥

ਮਨਿ ਅੰਧੈ ਉਧੈ ਕਵਲ ਦਿਸਨਿ ਖਰੇ ਕਰੁਪ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਮਨ ਕਰਕੇ ਅਤੀ (ਘੁਪ) ਸਘਨੇ ਅੰਧੇ ਹੈ ਭਾਵ ਅਵਰਣ ਅੰ ਵਿਖੇਪ ਸ਼ਕਤੀਓ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਹੈ ਉਹ ਵੇਦੋਂ ਕੇ (ਬਿਰਣੁ) ਪ੍ਰਣ ਕਰੇ ਕੋ ਵਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਜੋ ਮਨਕੇ ਅੰਧੇ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਖਿਰਦੇ ਕਮਲ ਗਿਆਨ ਵਈਰਾਗ ਸੇ (ਉਧੈ) ਉਲਟੇ ਹੁਏ ਹੈ ਤਾਤੇ ਵਹੁ ਖਰੇ ਕਰੁਪ ਭਾਵ ਅਤੀ ਛੈਦਾਸਕ ਦਿਸ਼ਟ ਆਵਤੇ ਹੈ ॥

ਇਕਿ ਕਹਿ ਜਾਣਨਿ ਕਹਿਆ ਬੁਝਨਿ ਤੇ ਨਰ ਸੁਘੜ ਸਰੂਪ ॥

ਇਕਨਾ ਨਾਦੁ ਨ ਬੋਦੁ ਨ ਗੀਅਰਸੁ ਰਸੁ ਕਸੁ ਨ ਜਾਣੀਤੁ ॥

ਹੇਠ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਵਕਤਾ ਕਹਿ ਜਾਣਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਏਕ ਉਤਮ ਸਰੋਤੇ ਕਹਿਆ ਹੁਆ ਸੁਣਕਰ ਸਮਝ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸੇ ਸਮਝਣੇਵਾਲੇ ਜੋ ਉਤਮ ਸਰੋਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਨਰ ਚਤੁਰ ਸਰੂਪ ਹੈਂ ॥ ਔਰ ਇਕਨਾਂ ਕੋ (ਨਾਦੁ) ਸਬਦ ਭਾਵ ਰਾਗ ਵਿਦਿਆ ਕੇ ਰਸ ਕੀ (ਗੀਅ) ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਬੋਦ ਪਾਠ ਕੀ ਭੀ ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ (ਰਸੁ) ਵਿਸ਼ੇ ਸੁਖ ਜੋ ਮਨ ਕੋ (ਕਸੁ) ਬੈਂਚਣੇਵਾਲੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਭੀ ਓਹ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੇ ਹੈ ॥

ਇਕਨਾ ਸਿਪਿ ਨ ਬੁਪਿ ਨ ਅਕਲਿ ਸਰ ਅਖਰ ਕਾ ਭੇਉ ਨ ਲਹੀਤਿ ॥

ਨਾਨਕ ਤੇ ਨਰ ਅਸਲਿ ਖਰ ਜਿ ਬਿਨੁ ਗੁਣ ਗਰਬੁ ਕਰੀਤੁ ॥ ੧੫ ॥

ਔਰ ਇਕਨਾ ਕੋ ਨ ਸਿਧੀ ਹੈ ਔ ਨਾ ਵਿਵਹਾਰ ਸਿਧੀ ਕੀ ਬੁਧੀ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੀਯ ਅਕਲ ਕਾ ਹੀ (ਸਰ) ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਔ ਅਕਾਰ, ਮਕਾਰ ਆਦੀ ਅਖਰੋਂ ਕਾ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਲਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਅਸਲ (ਖਰ) ਗਧੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਗੁਣੋਂ ਸੋ ਹੀਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੫ ॥ ਸਿਖੋ ਕੇ ਪੂਛਣੇ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੇ ਲਖਣ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਜੋ ਬਿੰਦੈ ਬ੍ਰਹਮੁ ॥ ਜਪੁ ਤਪੁ ਸੰਜਮੁ ਕਮਾਵੈ ਕਰਮੁ ॥

ਸੋਈ ਬ੍ਰਹਮਣ ਹੈ ਜੋ ਬ੍ਰਹਮ ਕੇ ਸਰੂਪ ਕੋ (ਬਿੰਦੈ) ਜਾਣੈ ॥ ਪੁਨਾ ਜਪ, ਤਪ, ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰੈ ॥ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਕਾ ਰਖੈ ਧਰਮੁ ॥ ਬੰਧਨ ਤੋੜੈ ਹੋਵੈ ਮੁਕਤੁ ॥ ਸੋਈ ਬ੍ਰਹਮਣੁ ਪੁਜਣ ਜੁਗਤੁ ॥ ੧੬ ॥ ਔ ਸੀਲ ਸੰਤੋਖ ਕਾ (ਧਰਮੁ) ਸੁਭਾਵ ਰਾਖੈ ਔ ਬੰਧਨੋਂ ਕੋ ਤੋੜਕਰ ਮੁਕਤ ਰੂਪ ਹੋਵੈ ਸੋਈ ਇਨ ਲਖਣੋਂ ਵਾਲਾ ਬ੍ਰਹਮ ਪੁਜਣੇ ਯੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਖੜੀ ਸੋ ਜੁ ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੂਰੁ ॥ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਕਰੈ ਸਰੀਰੁ ॥

ਖੜੀ ਸੋਈ ਹੈ ਜੋ ਕਰਮਾ ਕਾ ਸੂਰਮਾ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਧੁਧ ਮੈਂ ਪੀਨ ਨ ਦਿਖਾਵੈ ॥ ਔਰ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਕਾ ਰੂਪ ਹੀ ਕਰੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕੋਈ ਸੀਸ ਮਾਂਗੇ ਤਿਸਕੋ ਸੋਈ ਦੇਵੈ ਐਸਾ ਦਾਤਾ ਹੋਇ ॥

† ਔ ਸੀਲ ਸੋ ਸੰਤੋਖ ਸੋ ਧਰਮ ਕਾ ਰਖਣਾ ਕਰੈ ॥

ਖੇਤੁ ਪਛਾਣੈ ਬੀਜੈ ਦਾਨੁ ॥ ਸੋ ਖੜੀ ਦਰਗਹ ਪਰਵਾਣੁ ॥

ਖੇਤ ਕੋ ਪਛਾਣ ਕਰ ਦਾਨ ਕੋ ਵੀਜੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਉਤਮ ਅਧਿਕਾਰੀ ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਵੇ ਜੋ ਐਸਾ ਖੜੀ ਹੋਵੈ ਸੋ ਦਰਗਹ ਮੇਂ ਪਰਵਾਣ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਲਬ ਲੋਭੁ ਜੇ ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ॥ ਅਪਣਾ ਕੀਤਾ ਆਪੇ ਪਾਵੈ ॥ ੧੭ ॥

ਜੇ ਲਬ ਲੋਭ ਤਥਾ ਭੂਤ ਕਉ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋ ਅਪਨੇ ਕੀਤੇ ਕਰਮ ਕਾ ਫਲ ਆਪੇ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਤਨੁ ਨ ਤਪਾਇ ਤਨੂਰ ਜਿਉ ਬਾਲਣੁ ਹਭ ਨ ਬਾਲਿ ॥

ਸਿਰਿ ਪੈਰੀ ਕਿਆ ਫੋੜਿਆ ਅੰਦਰਿ ਪਿਰੀ ਸਮਾਲਿ ॥ ੧੮ ॥

ਫਰੀਦ ਜੀ ਨੇ ਤਨ ਕਉ ਤੰਦੂਰ ਵਤ ਤਪਾਵਣਾ ਕਹਾ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਉਤ੍ਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਹੇ ਭਾਈ ਤਨ ਕੋ ਤੰਦੂਰ ਵਤ ਨਾ ਤਪਾਉ ਭਾਵ ਯੋਗ ਐਸਾ ਤਮੋਗੁਣੀ ਤਪ ਨਾ ਕਰ ਔ ਹਭੋਂ ਕੋ ਬਾਲਣ ਰੂਪ ਕਰਕੇ ਅਗਨੀ ਮੇਂ ਨ ਬਾਲ ਇਨ ਸਿਰ ਔ ਪੈਰੋਂ ਨੇ ਤੇਰਾ ਕਿਆ ਫੋੜਿਆ ਭਾਵ ਗਵਾਧਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਅਪਣੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਪਤੀ ਕੋ ਸੰਮਾਲਨਾ ਕਰ ॥ ੧੮ ॥

ਸਭਨੀ ਘਟੀ ਸਹੁ ਵਸੈ ਸਹ ਬਿਨੁ ਘਟੁ ਨ ਕੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਤੇ ਸੋਹਗਲੀ ਜਿਨ੍ਹ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੧੯ ॥

ਸੰਪੂਰਨ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ (ਸਹੁ) ਪਤੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਪਤੀ ਜੋ ਬਿਨਾ ਕੋਈ ਘਟ ਖਾਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੋਹਗਲੀਆ ਹੈਂ ॥ ੧੯ ॥

ਜਉ ਤਉ ਪ੍ਰੇਮ ਖੋਲਣ ਕਾ ਚਾਉ ॥ ਸਿਰੁ ਧਰਿ ਤਲੀ ਗਲੀ ਮੇਰੀ ਆਉ ॥

ਇਤੁ ਮਾਰਗਿ ਪੈਰੁ ਧਰੀਜੈ ॥ ਸਿਰੁ ਦੀਜੈ ਕਾਣਿ ਨ ਕੀਜੈ ॥ ੨੦ ॥

ਪ੍ਰਮੇਸ਼੍ਵਰ ਕੀ ਓਹ ਵਾਕ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਹੇ ਭਾਈ ਜੇਕਰ ਤੇਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖੇ ਬਿਲਾਸ ਕਰਨੇ ਕਾ ਉਤਸਾਹ ਹੇ ਤਬ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਕੋ ਤਲੀ ਪਰ ਧਰ ਕੇ ਮੇਰੀ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਗਲੀ ਮੈਂ ਆਉ ਭਾਵ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੋ ਮਰ ਅਪਨਾ ਸਿਰ ਮੁਝ ਕੋ ਦੀਜੈ ਔਰ ਕੋਈ (ਕਾਣਿ) ਅਹਿਸਾਨ ਨ ਕਰੀਏ ਤਬ ਇਸ ਮੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕੋ ਮਾਰਗ ਮੈਂ ਪੈਰ ਧਰਨਾ ਭਾਵ ਪ੍ਰਵਿਰਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਏ ॥ ੨੦ ॥ ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸਿਆਲਕੋਟ ਮੈਂ ਜਾਕਰ ਮਰਣਾਨੋਂ ਕੋ ਏਕ ਟਕੇ ਕਾ ਸਰ ਭੂਤ ਖਰੀਦਣੇ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਸਹਿਰ ਮੈਂ ਭੇਜਾ ਤੁਥ ਏਕ ਮੁਲਾ ਨਾਮ ਬਾਣੀਏਂ ਨੇ ਸਰਨਾ

ਸਚ ਐ ਜੀਵਨਾ ਝੂਠ ਲਿਖ ਵੀਆ ਤਬ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਤਿਸਕੇ ਬੁਲਾਯਾ ਦਰਸਨ ਕਰ ਨਿਹਾਲ ਹੁਆ ਘਰ ਕੰ ਤਿਆਗ ਕਰ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਵਿਚਰਤਾ ਰਹਾ ਕੋਈ ਦਿਨ ਬੀਤੇ ਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੇਰੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੋ ਕਿਸੀ ਨੇ ਝੂਠ ਹੀ ਕਹਾ ਹੈ ਕਿ ਮੂਲਾ ਮਰ ਗਿਆ ਹੈ ਔਰ ਉਹ ਜਲਨੇ ਲਗੀ ਹੈ ਤੂੰ ਪਹੁੰਚੇ ਤਬ ਓਹ ਬਚਤੀ ਹੈ ਮੂਲੇ ਨੇ ਕਹਾ ਇਤਨੀ ਦੂਰ ਤੇ ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਕੈਸੇ ਪਹੁੰਚੇ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਕਹੇ ਨੇਤ੍ਰ ਮੀਚੇ ਔਰ ਖਿਨ ਮੈਂ ਅਪਨੇ ਘਰ ਮੈਂ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਬਰਾਇ ਲੀਆ ਕੋਈ ਦਿਨ ਪੀਛੇ ਮਹਾਰਾਜ ਸਿਆਲਕੋਟ ਮੈਂ ਆਏ ਐ ਉਸਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ ਲੈਨੇ ਕੋ ਗਏ ਓਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕਹੇ ਗੁਹਾਰੇ ਮੈਂ ਲੁਕ ਰਹਾ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਸਲੋਕ ਉਚਾਰਨ ਕਰਾ ॥

ਨਾਲਿ ਕਿਰਾੜਾ ਦੇਸਤੀ ਕੂੜੈ ਕੂੜੀ ਪਾਇ ॥

ਮਰਨੁ ਨ ਜਾਪੈ ਮੂਲਿਆ ਆਵੈ ਕਿਤੇ ਬਾਇ ॥ ੨੧ ॥

ਇਨ (ਕਿਰਾੜੋ) ਬਨੀਓ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਵਾ ਇਨ ਕਰਾੜੋ ਭਾਵ ਕਰੋਰ ਚਿਤ ਵਾਲਿਓ ਕੇ ਸਾਥ ਪ੍ਰੀਤੀ ਕਰਨੀ ਆਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਝੂਠਿਓਂ ਕੀ ਝੂਠੀ ਹੀ (ਪਾਇ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਤਾਂਹੇ ਹੇ ਮੂਲਿਆ ਤੈਨੇ ਅਪਨੇ ਮਰਨੇ ਕੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਿਆ ਕਿ ਕਿਸ ਜਗਹ ਮੇਰਾ ਮਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਭਾਵ ਸੇ ਬੇਮੁਖ ਹੋਕਰ ਗੁਹਾਰੇ ਮੈਂ ਮਰਨਾ ਹੈ ॥ ਮਹਾਰਾਜ ਬਾਹਰ ਬੇਰ ਸਾਹਿਬ ਬੈਠੇ ਬੇ ਸਥ ਮਰਦਾਨਾ ਮੂਲੇ ਕੀ ਇਸਤ੍ਰੀ ਸੇ ਪੂਛ ਕਰ ਮੁੜ ਆਯਾ ਤਬ ਪੀਛੇ ਸਰਪ ਕੇ ਡਸਦੇ ਸੇ ਮੂਲਾ ਮ੍ਰਿਤ ਭਯਾ ॥ ੨੧ ॥ ਕਲਯਾਣੀ ਜੀਵੋ ਕੇ ਲਖਯਣ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗਿਆਨ ਹੀਨੰ ਅਗਿਆਨ ਪੂਜਾ ॥ ਅੰਧ ਵਰਤਾਰਾ ਭਾਉ ਦੂਜਾ ॥ ੨੨ ॥

ਜੋ ਜੀਵ ਗਿਆਨ ਤੇ ਹੀਨ ਹੈਂ ਸੋ ਅਗਿਆਨੀ ਜਨੋਂ ਕੀ ਪੂਜਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਵਾਲਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਅੰਧਾ ਵਰਤਾਰਾ ਹ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਵਹੁ ਵਿਸੇ ਸਬੰਧੀ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੨ ॥

ਗੁਰ ਬਿਨੁ ਗਿਆਨੁ ਧਰਮ ਬਿਨੁ ਪਿਆਨੁ ॥ ਸਰ ਬਿਨੁ ਸਾਖੀ ਮੂਲੇ ਨ ਬਾਕੀ ॥ ੨੩ ॥

ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਨਿਗੁਰੇ ਲੋਕ ਗਿਆਨ ਕਥਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐ ਧਰਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਝੂਠਾ ਪਿਆਨ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸਚ ਸੇ ਬਿਨਾ ਝੂਠੀ (ਸਾਖੀ) ਗਵਾਹੀ ਦੇਤੇ ਕਰਕੇ ਤਿਸਤੇ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸ੍ਰਾਸ ਰੂਪੀ ਮੂਲ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਐ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਬਾਕੀ ਤਿਨਕੀ ਤਰਫ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਫਲ ਦੁਖ ਭੋਗਤੇ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਮਾਣੂ ਘਲੈ ਉਨੀ ਚਲੈ ॥ ਸਾਣੂ ਨਾਹੀ ਇਵੇਹੀ ਗਲੈ ॥ ੨੪ ॥

ਇਹ ਮਾਨਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੇਜੇ ਹੁਏ ਆਏ ਐ ਸੱਦੇ ਤੇ ਉਨ ਚਲੇ ਹੈ ਐ ਐਸੀ ਬਾਤੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਕਰਕੇ ਜੋ ਉਪਰ ਕੇ ਸਲੋਕ ਮੈਂ ਕਥਨ ਕਰੀਓ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕਾ ਸ੍ਰਾਸ ਨਾ ਆਵਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮ ਸਫਲ ਨਾ ਕੀਆ ॥ ੨੪ ॥ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਫਲ ਕੀ ਆਵਸਜ ਫੁਗਤਬਜਤਾ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ-

ਰਾਮੁ ਝੂਰੈ ਦਲ ਮੇਲਵੈ ਅੰਤਰਿ ਬਲੁ ਅਪਿਕਾਰ ॥

ਬੰਤਰਿ ਕੀ ਸੈਨਾ ਸੇਵੀਐ ਮਨਿ ਤਨਿ ਜੁਝੁ ਅਪਾਰੁ ॥

ਰਾਮਚੰਦ ਭੀ ਸਰੀਰ ਸਬੰਧ ਕਰ ਕਪੋਂ ਕੇ ਦਲ ਕੇ ਇਕਤ੍ਰ ਕਰਕੇ ਝੂਰਤੇ ਭਏ ਹੈਂ ਜਦਪਿ ਰਿਦੇ ਬੀਚ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੇ ਉਲਟਾਵਨੇ ਕਾ ਬਲ ਭੀ ਬਾ ਤਦਪਿ ਤਿਸ ਬਲ ਕੇ ਦਿਖਾਵਨੇ ਕਾ ਅਪਿਕਾਰ ਨ ਸਮਝਿਆ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਉਸੀ ਤਰਹ ਕੀ ਰੋਸਤਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ਐਸਾ ਬੀਚਾਰ ਕੀਆ ਕਿ ਬਾਦਰੋਂ ਕੀ ਸੈਨਾ ਕੋ ਸੇਵਣਾ ਕਰੀਏ ਭਾਵ ਯੋਗ ਤਿਸ ਸੈਨਾ ਕੋ ਸਾਥ ਲੋਕਰ ਮਨ ਤਨ ਮੈਂ ਅਪਾਰ ਜੁਧ ਹੀ ਬਸ ਰਹਾ ਬਾ ॥

ਸੀਤਾ ਲੈ ਗਇਆ ਦਹਸਿਰੇ ਲਛਮਣੁ ਮੂਢ ਸਰਾਪਿ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਕਰਣਹਾਰੁ ਕਰਿ ਦੇਖੈ ਬਾਪਿ ਉਥਾਪਿ ॥ ੨੫ ॥

ਜਬ ਰਾਵਣ ਸੀਤਾ ਕੋ ਲੈ ਗਇਆ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਬਿਰਹ ਸੇ ਦੁਖੀ ਹੁਏ ਪੁਨਾ ਯੁਧ ਮੈਂ ਲਛਮਣ ਜੀ ਕੇ ਮੁਰਛਾ ਭਈ ਸੇ ਦੁਖ ਭਯਾ ਹੈ ਇਤਨੇ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਕਾਰਣ ਨਾਰਣ ਜੀ ਕਾ ਸ੍ਰਾਪ ਹੋਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਸੀ ਕਾਲ ਮੇਂ ਨਾਰਣ ਜੀ ਨੇ ਵਿਵਾਹ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਹਰੀ ਸੇ ਸਰੂਪ ਮਾਗਾ ਬਾ ਹਰੀ ਨੇ ਸਰੂਪ ਦੇਕਰ ਮੁਖ ਬਾਦਰ ਕਾ ਕਰ ਦੀਆ ਅਰ ਸੁਯੋਬਰ ਮੈਂ ਵਹੁ ਰਾਜ ਪੁਤ੍ਰੀ ਆਪ ਲੋਗਤੇ ਤਬ ਨਾਰਣ ਜੀ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਾਥ ਹਾਸੀ ਕਰੀ ਜਾਣਕਰ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ ਬਾ ਬਾਦਰ ਤੁਮਾਰੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੋਗੇ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਕੇ ਬਿਰਹ ਕਰ ਦੁਖੀ ਹੋਵੋਗੇ ਓਹ ਸ੍ਰਾਪ ਦੀਆ ਹੁਆ ਰਾਮਜੀ ਕੋ ਭੋਗਣਾ ਪੜਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਗਤ ਕੇ ਕਰਤਾ ਬ੍ਰਹਮਾਦੀ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕਰਣਹਾਰ ਵਿਸਨ ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੋ ਬਾਪ ਭਾਵ ਰਚ ਕਰਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਉਥਾਪਿ) ਉਨਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਲੀਨ ਕਰ ਲੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਐਸਾ ਸਮਰਥ ਹਰੀ ਦੇਹ ਧਾਰਕਰ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਭੋਗਤਾ ਭਯਾ ਹੈ ਤਬ ਔਰ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਤੋ ਕਿਆ ਬਾਤ ਹੈ ਭਾਵ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਅਵੱਸ ਸਭ ਕੇ ਭੋਗਣਾ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਮਨ ਮਹਿ ਝੂਰੈ ਰਾਮਚੰਦੁ ਸੀਤਾ ਲਛਮਣੁ ਜੋਗੁ ॥

ਹਲਵੰਤਰੁ ਆਰਾਪਿਆ ਆਇਆ ਕਰਿ ਸੰਜੋਗੁ ॥

ਸੀਤਾ ਅੰ ਲਛਮਣ ਕੇ (ਜੋਗ) ਸਬੰਧ ਵਾਸਤੇ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਬੁਰਤ ਛੇ ਭਾਵ ਚਿੰਤਾਵਾਨ ਹੁਏ ॥ ਜਬ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ ਕੇ ਤਾਈਂ ਆਰਾਪਿਆ ਭਾਵ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀ ਤਬ ਹਨੂਮਾਨ ਜੀ ਪ੍ਰਥਮੇ ਸੀਤਾ ਕੀ ਸੋਝੀ ਲਿਆਇਆ ਅੰਰ ਸੰਜੀਵਨ (ਸੰਜੋਗੁ) ਮਿਲਾਪ ਕਰ ਦੀਆ ॥

ਭੂਲਾ ਦੈਤੁ ਨ ਸਮਝਈ ਤਿਨਿ ਪ੍ਰਭ ਕੀਏ ਕਾਮ ॥

ਨਾਨਕ ਵੇ ਪਰਵਾਹੁ ਸੋ ਕਿਰਤੁ ਨ ਮਿਟਈ ਰਾਮ ॥ ੨੬ ॥

ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਭੂਲਾ ਹੁਆ ਰਾਵਣ ਜੋ ਦੈਤੋਂ ਕਾ ਰਾਜਾ ਥਾ ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਕੇ ਐਸੇ ਕਾਮ ਕੀਏ ਹੁਏ ਦੇਖਕਰ ਭੀ ਨਾ ਸਮਝਤਾ ਭਯਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਜੀ ਕੋ ਈਸਰ ਜਾਣਕਰ ਸੀਤਾ ਲੇਕਰ ਨਾ ਮਿਲਤਾ ਭਯਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ 'ਯਦਪਿ ਓਹ ਰਾਮਚੰਦ੍ਰ ਵੇਪਰਵਾਹ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਸਰੂਪ ਥੇ ਪਰੰਤੂ ਤਿਨਕਾ ਕਰਮ ਫਲ ਨ ਮਿਤਤਾ ਭਯਾ ॥ ਜੋ ਨਾਰਦ ਕਾ ਸੂਧ ਥਾ' ॥ ੨੬ ॥
 ਏਕ ਸਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਲਾਹੌਰ ਮੇਂ ਗਏ ਤਹਾਂ ਕਸਾਈ ਪੁਰੇ ਮੇਂ ਪਾਪ ਹੋਤਾ ਦੇਖਕਰ ਕੋਪ ਕਰ ਸੁਪ ਦੀਆ ॥

ਲਾਹੌਰ ਸਹਰੁ ਜਹਰੁ ਕਹਰੁ ਸਵਾ ਪਹਰੁ ॥ ੨੭ ॥

ਇਸ ਲਾਹੌਰ ਸਹਿਰ ਮੇਂ ਪਾਪ ਕੇ ਹੋਣੇ ਕਰ ਸਵਾ ਪਹਿਰ ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਤੇ ਤਕ ਸਵਾ ਹੀ ਜਹਿਰ ਕੇ ਫਮਨ (ਕਹਰ) ਅਤੀ ਕਸਟ ਰਹਿਯਾ ਕਰੇਗਾ ॥ ੨੭ ॥ ਐਸਾ ਵਾਕ ਹੋਣੇ ਕਰ ਲਹੌਰ ਮੇਂ ਨਿਤ ਹੀ ਬਡੇ ਬਡੇ ਉਪਦ੍ਰਵ ਹੁਆ ਕਰੇਂ ॥ ਜਬ ਸਾਹਿਬ ਤੀਸਰੇ ਪਾਤਿਸਾਹ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਲਾਹੌਰ ਮੇਂ ਆਏ ਐ ਲਹੌਰ ਕੀ ਸੰਗਤ ਹਜ਼ੂਰ ਮੇਂ ਗਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਇਹ ਬਚਨ ਕੀਆ ॥

ਮਹਲਾ ੨ ॥ ਲਾਹੌਰ ਸਹਰੁ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰੁ ਸਿਫਤੀ ਦਾ ਘਰੁ ॥ ੨੮ ॥

ਹੇ ਸਿੱਖੇ ਲਹੌਰ ਪੂਰਬ ਜੈਸਾ ਹੀ ਸਹਿਰ ਬਨਾ ਰਹੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਕੀ ਪੂਰਬ ਦਿਸਾ ਮੇਂ ਪਵੀਸ ਕੋਸ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਜੀ ਸਹਿਰ ਵਸੇਗਾ ਓਹ ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਘਰ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਐਸੇ ਸੁਨਕਰ ਸਿਖ ਪ੍ਰਸੰਨ ਭਏ ॥ ੨੮ ॥

ਲਾਹੌਰ ਕੇ ਬੀਚ ਏਕ ਉਦੇ ਸਾਹ ਨਾਮ ਬਾਣੀਆਂ ਥਾ ਕਿਸੀ ਸਮੇਂ ਮੇਂ ਕਿਸੀ ਪੁਰਬ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਸੇ ਪੂਛਾ ਆਪਨੇ ਉਦੇ ਸਾਹ ਦੇਖਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਮਹਲਾ ੧ ॥ ਉਦੇ ਸਾਹੈ ਕਿਆ ਨੀਸਾਨੀ ਤੋਟਿ ਨ ਆਵੈ ਅੰਨੀ ॥

ਉਦੇਸੀਅ ਘਰੇ ਹੀ ਫੁਨੀ ਕੁੜੀਈਂ ਰੰਨੀ ਪੈਮੀ ॥

ਉਦੇਸਾਹ ਕੀ ਹੇ ਭਾਈ ਕਿਆ ਨਿਸਾਨੀ ਤੁਝਕੇ ਦਸੀਏ ਜਿਸਕੇ ਘਰ ਅੰਨ ਆਇਕੋਂ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਪਾਸ ਅੰਨ ਬਹੁਤ ਜਮਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਉਦੇਸ਼ਾਹੀ ਵਸੀ ਹੈ ॥ ਵਾ ਤਿਸ ਉਦੇ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸੀਖ ਬਸੀ ਹੈ ਸੀਖ ਜੋ ਕ੍ਰਿਸ਼ਾਣ ਅੰਨ ਦਾ ਬੋਲ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਉਸਕੇ ਮਿਲਣੇ ਜੋ ਜਿਸ ਬੋਲ ਵਿਚੋਂ ਮਾਸ ਕੇ ਤੁਕੜੇ ਨਿਕਲ ਆਵੇਂ ਉਸਕੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ਐਰ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੋ ਉਦੇਸ਼ਾਹ ਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਪਦਾਰਥ ਹੈ ਸੋ ਤਿਸਕੇ ਵਿਘਟਕਾਰੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ (ਕੁੜੀਈਂ) ਕੁੜੀਆਂ ਐ ਰੰਨਾਂ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਪੜੀ ਰਹੀ ਹੈ ਵਾ ਬੇਟੀਆ ਬਹੁਆਂ ਸੰਪ੍ਰਗਤ ਤਿਸਕੀ (ਪੈਮੀ) ਹਵੇਲੀਆਂ ਭੀ ਬਹੁਤ ਹੈ ॥

ਸਤੀ ਰੰਨੀ ਘਰੇ ਸਿਆਪਾ ਰੋਵਨਿ ਕੁੜੀ ਕੰਮੀ ॥

ਜੇ ਲੇਵੇ ਸੇ ਦੇਵੈ ਨਾਹੀ ਖਟੇ ਦੰਮ ਸਹੰਮੀ ॥ ੨੯ ॥

(ਸਤੀ) ਸੈਂਕੜੇ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸਿਆਪਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਲੜਾਈ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਵਾ ਸਿਆਪਾ ਕਰਨੇ ਜੋਗੀਆਂ ਐਰਤਾਂ ਘਰ ਮੇਂ ਹੀ ਹੈ ਭਾਵ ਨੂੰਹਾਂ ਪੋਤ ਨੂੰਹਾਂ ਆਈ ਸਾਕੋਂ ਮੇਂ ਜੋ ਕੋਈ ਨ ਕੋਈ ਮਹਿਯਾਯੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸਿਆਪਾ ਹੀ ਬਨਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਭੂਨੇ ਕੰਮੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਹੀ ਵਹੁ ਰੋਵਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਿਸੀ ਕੀ ਅਮਾਨਤ ਵਾ ਵਿਵਹਾਰ ਸੇ ਰੁਪਏ ਲੇਤਾ ਹੈ ਓਹ ਫਿਰ ਉਸਕੇ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਏਮਕੋਂ(ਸਹੰਮੀ) ਦੁਖੋਂਕੇ ਸਾਥ ਖਟਤਾ ਹੈ ਵਾ ਅੰਤ੍ਰੀਵ ਅਰਥ ॥ ਪ੍ਰਸ਼ਨ—ਹੇ ਭਗਵਨ ਮਨ ਜੋ ਉਦੇ ਹੋ ਰਹਿਆ ਹ ਭਾਵ ਸ਼ਾਸਤ੍ਰੋਂ ਵੇਦੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰੀਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕਿਆ ਨਿਸਾਨੀ ਭਾਵ ਤਿਸਕਾ ਕਿਆ ਲਖਣ ਹੈ? ਉਤ੍ਰ—ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਮਨ ਕੋ(ਅੰਨੀ)ਤੋਟ ਕੀ ਤੋਟ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਮਨ ਸਦਾ ਦ੍ਰਿਤ ਕੇ ਹੀ ਚਿੰਤਨ ਕਰਤਾ ਹੈ (ਉਦੇਸੀਅ) ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਦੋਸੋਂ ਕੀ ਪੰਗਤੀ ਇਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਵਸ ਰਹੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੋ (ਕੁੜੀ) ਵਾਸਨਾ ਕਰਕੇ ਐ (ਰੰਨੀ) ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕਰਕੇ ਇਸਕੀ ਪ੍ਰੀਤ ਮਚ ਰਹੀ ਹੈ (ਸਤੀ ਰੰਨੀ) ਪੰਥ ਗਿਆਨ ਇੰਦ੍ਰੀਆਂ ਐ ਆਸਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਇਨ ਸਾਤੋਂ ਕਰਕੇ ਇਸਕੇ ਘਰ ਮੇਂ ਸਿਆਪਾ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਇਸਕੇ ਸ਼ੋਰ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਐਰ ਜੋ ਇੰਦ੍ਰੀ ਭੂਨੇ ਸੁਖੋਂ ਵਾਸਤੇ ਰੁਦਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਭ ਜੋਂ ਸੁਸ

ਵਾ ਪਦਾਰਥ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਤੇ ਲੇਡਾ ਹੈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਮਿਤ ਦੇਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ (ੲਮ) ਸ੍ਰਾਸੋ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਸੁਖ ਖਟਣੇ ਚਾਹੀਏ ਬੇ ਸੋ ਖਰੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਹੀ ਖਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ਸਿਥਲ ਵੈਰਾਗ ਵਾਲੇ ਜਗਜਾਸੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਗੁਰੋਂ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਹੈ—

ਪਥਰ ਚੁੰ ਹਰੀਆਵਲਾ ਕਵਲਾ ਕੰਚਨ ਵੰਨਿ ॥

ਕੈ ਦੇਖੜੈ ਸਭਿਓਹਿ ਕਾਲੀ ਹੋਈਆ ਦੇਹੁਰੀ ਨਾਨਕ ਮੈ ਤਨਿ ਭੰਗੁ ॥

(ਪਥਰ) ਕਵਲ ਭਾਵ ਹੈ ਸਿਖ ਆਗੇ ਚੁੰ ਹਰਿਆਵਲਾ ਥਾ ਭਾਵ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸੰਯੁਕਤ ਥਾ ਹੋ ਕਵਲਾ ਤੇਰਾ (ਵੰਨਿ) ਰੰਗ ਭੀ ਥਾਹਰੋਂ ਕੰਚਨ ਕੇ ਸਮਾਨ ਥਾ ਭਾਵ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਮੈਂ ਪ੍ਰੀਤੀ ਵੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈ ਕਿਸ ਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਚੁੰ ਜਲ ਗਿਆ ਹੈਂ ਔਰ ਬੁਧ ਰੂਪੀ ਤੇਰੀ ਦੇਹਰੀ ਕਾਲੀ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਭਾਵ ਵਿਚਾਰ ਸੇ ਰਹਿਤ ਭਈ ਹੈ ਤਬ ਓਹ ਆਗੇ ਜੋ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਮੇਰੇ(ਤਨਿ) ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਪਾਪੋਂ ਨੇ (ਭੰਗੁ) ਵਿਘਨ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਜਾਣਾ ਪਾਣੀ ਨਾ ਲਹਾਂ ਜੈ ਸੇਤੀ ਮੇਰਾ ਸੰਗੁ ॥

ਜਿਤੁ ਡਿਠੈ ਤਨੁ ਪਰਵੁੜੈ ਚੜੈ ਚਵਗਾਨਿ ਵੰਨੁ ॥ ੨੦ ॥

ਸਤਿਸੰਗ ਰੂਪੀ ਪਾਣੀ ਕੇ ਜਾਣਤਾ ਚੁੰ ਪਰੰਤੂ ਜਿਸ ਸਤਿਸੰਗ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰਥਮ ਮਿਲਾਪ ਥਾ ਤਿਸਕੋ ਮੈਂ ਅਥ ਭਾਗੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਚੁੰ ਜਿਸ ਸਤਿਸੰਗ ਕੇ ਦੇਖਣੇ ਕਰਕੇ (ਤਨੁ) ਸੁਖਜਮ ਅੰਤਸਕਰਨ (ਪਰਵੁੜੈ) ਪਰਵੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔ ਰੋਗਨਾ ਚੰਗਾ ਚੜ੍ਹ ਆਵਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਗਿਆਨ ਕੀ ਚੌਥੀ ਭੂਮਕਾ ਪਾਈਤੀ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਰਜਿ ਨ ਕੋਈ ਜੀਵਿਆ ਪਹੁਚਿ ਨ ਚਲਿਆ ਕੋਇ ॥

ਗਿਆਨੀ ਜੀਵੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸੁਰਤੀ ਹੀ ਪਤਿ ਹੋਇ ॥

ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਇ ਕਰ ਕੋਈ ਰੱਜ ਕੇ ਜੀਵਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਨਾ ਕੋਈ ਸਰਬ ਕਾਮੋਂ ਕੇ ਪਹੁਚ ਕਰ ਪਰਲੋਕ ਕੇ ਤੁਰਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਜਬ ਪੁਰਸ਼ ਕੇ ਮ੍ਰਿਤ ਹੋਣੇ ਕਾ ਸਮਾਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤਬ ਇਹੀ ਕਹਿਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਮਰ ਕਾਮ ਕਰਨਾ ਮੁਝ ਸੇ ਰਹਿ ਗਿਆ ਹੈ ਯੇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਹਿਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਸਭ ਕਾਮ ਕਰ ਚਲਾ ਚੁੰ ਔਰ ਜੋ ਗਿਆਨੀ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਸੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਸਰਬ ਕਾਲ ਮੈਂ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ (ਸੁਰਤੀ) ਵੇਦ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਮ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਇਜਤ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਸਰਵੈ ਸਰਵੈ ਸਦਾ ਸਦਾ ਏਵੈ ਗਈ ਵਿਹਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਕਿਸਨੋ ਆਖੀਐ ਵਿਣੁ ਪੁਛਿਆ ਹੀ ਲੈਜਾਇ ॥ ੨੧ ॥

ਐ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਮਾਧਾ ਕਾ ਸਰਵਾ ਕਰਤਿਆ ਭਾਵ ਕ੍ਰਿਪਨਤਾ ਮੈਂ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਆਰਥਲਾ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਵਿਹਾਇ) ਬੀਤ ਗਈ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਕਾ ਦੁਖ ਤਿਸਕੋ ਕਹੀਏ ਬਿਨਾ ਪੁਛੇ ਤੇ ਹੀ ਕਾਲ ਇਸਕੋ ਲੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਅਰਾਨਕ ਹੀ ਜੀਵੋਂ ਕੋ ਕਾਲ ਗ੍ਰਸ ਲੇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨੧ ॥

ਦੋਸੁ ਨ ਦੇਅਹੁ ਰਾਇ ਨ ਮਤਿ ਚਲੈ ਜਾਂ ਬੁਢਾ ਹੋਵੈ ॥

ਗਲਾਂ ਕਰੇ ਘਣੇਰੀਆ ਤਾਂ ਅੰਨ੍ਹੇ ਪਵਲਾ ਖਾਤੀ ਟੋਵੈ ॥ ੨੨ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਇਸ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਕੇ ਰਾਜੇ ਜੀਵ ਕੇ ਮਤ ਦੋਸ ਦੇਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਜਬ ਯੇਹ ਬੁਢਾ ਭਾਵ ਹੰਕਾਰੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਤਬ (ਮਤਿ) ਬੁਧੀ ਇਸਕੀ ਜਾਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ਯਦਪਿ ਹੰਕਾਰੀ ਪੁਰਸ਼ ਬਹੁਤੀਆਂ ਗਲਾਂ ਕਰੇ ਪਰੰਤੂ ਤਿਸ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਨ੍ਹੇ ਜੀਵ ਨੇ ਨਰਕੋਂ ਰੂਪੀ ਖਾਤਿਓਂ ਮੈਂ ਐ ਗਰਭ ਰੂਪੀ ਦੋਸੇ ਮੈਂ ਹੀ ਪਛਨਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਨਰਕੋਂ ਕਾ ਦੁਖ ਭੋਗੇਗਾ ॥ ੨੨ ॥

ਪੂਰੇ ਕਾ ਕੀਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪੂਰਾ ਘਾਇ ਵਾਪਿ ਕਿਛੁ ਨਾਹੀ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਐਸਾ ਜਾਣੈ ਪੂਰੇ ਮਾਂਹਿ ਸਮਾਂਹੀ ॥ ੨੩ ॥

ਤਿਸ ਪੂਰਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਕੀਆ ਗੁਆ ਸਭ ਕਿਛੁ ਪੂਰਾ ਹੈ ਕੁਛ ਕਿਸੀ ਮੈਂ ਨੂਨ ਅਧਿਕਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਸਰਬ ਮੈਂ ਏਕ ਸਮਾਨ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਂਗੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਪੂਰਨ ਸਰੂਪ ਹੋ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਤਿਸ ਪੂਰਨ ਪੁਰਖ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਏਕ ਪਖੰਡੀ ਅਭਿਆਗਤ ਕਹਾਇਕਰ ਮਾਂਗਣੇਆਪਾ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸਸਾਹਿਬਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇਹੈਂ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੩ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਅਭਿਆਗਤ ਏਹ ਨ ਆਖੀਅਹਿ ਜਿਨਕੈ ਮਨ ਮਹਿ ਭਰਮੁ ॥

ਤਿਨਕੇ ਦਿਤੇ ਨਾਨਕਾ ਤੋਹੋ ਜੇਹਾ ਧਰਮੁ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਭਰਮ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਅਭਿਆਗਤ ਨਹੀਂ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ
ਕੋ ਦਾਨ ਦੇਨੇ ਕਾ ਭੀ ਤੋਹੋ ਜੇਹਾ ਧਰਮ ਹੋਇਗਾ ਭਾਵ ਵੈਸਾ ਹੀ ਤੁਛ ਢਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗਾ ॥ ੧ ॥

ਅਭੈ ਨਿਰੰਜਨ ਪਰਮ ਪਦੁ ਤਾਕਾ ਭੀਖਕੁ ਹੋਇ ॥

ਤਿਸਕਾ ਭੋਜਨੁ ਨਾਨਕਾ ਵਿਰਲਾ ਪਾਏ ਕੋਇ ॥ ੨ ॥

ਭੈ ਤੇ ਰਹਿਤ ਜੋ (ਨਿਰੰਜਨ) ਮਾਯਾ ਸੇ ਅਲੋਪ ਪਰਮ ਪਦ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਮਾਗਦੇ ਵਾਲਾ ਜੋ ਭਿਖਕ ਹੋਵੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ
ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮਹਾਤਮਾ ਕੇ ਭੋਜਨ ਦੇਣੇ ਕਾ ਪੁੰਨ ਕੋਈ ਵਿਰਲਾ ਹੀ ਪਾਵਤਾ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹੋਵਾ ਪ੍ਰਭਿਤੁ ਜੋਤਕੀ ਦੇਵ ਪੜਾ ਮੁਖਿ ਚਾਰਿ ॥

ਨਵਾਂ ਖੰਡਾ ਵਿਨਿ ਜਾਣੀਆਂ ਅਪਨੇ ਚਜ ਵੀਚਾਰ ॥ ੩ ॥

ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੋਤਸੀ ਹੋਇ ਕਰਕੇ ਜੇਕਰ ਚਾਰੇ ਦੇਵੋਂ ਕੇ ਭੀ ਮੁਖਾਗ੍ਰ ਪਾਠ ਕਰੂੰ ਐਹ ਆਪਣੇ ਸੁਭ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਨਵਾਂ
ਖੰਡਾ ਵਿਚ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵਾਂ ਭਾਵ ਯੋਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰਾ ਨਾਮ ਜਪੇ ਬਿਨਾਂ ਸੰਪੂਰਨ ਅਰਾਹ ਨਿਸ਼ਵਲ ਹੈਂ ॥ ੩ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਕੈਲੀ ਘਾਤੁ ਕੰਵਕਾ ਅਣਚਾਰੀ ਕਾ ਧਾਨੁ ॥

ਫਿਟਕ ਫਿਟਕਾ ਕੋੜੁ ਬਈਆ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਭਮਾਨੁ ॥

ਬ੍ਰਹਮਣ ਐ (ਕੈਲੀ) ਗਊਘਾਤ ਕਾ ਜੋ ਪਾਪ ਹੋ ਐ (ਕੰਵਕਾ) ਲੜਕੀ ਕਾ ਘਾਤ ਕਰਨਾ ਵਾ ਲੜਕੀ ਕਾ ਪੈਸਾ ਖਾਣਾਐਹ
(ਅਣਚਾਰੀ) ਖੋਟੇ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰਨੋਹਾਰੇ ਕਾ ਬ੍ਰਧਾਨ ਖਾਣਾ ਇਤਯਾਦੀ ਜੋ ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਹੈਂ ਤਿਨ ਪਾਪ ਕਰਮੋਂ ਕਰ ਸਦਾ
ਹੀ ਪ੍ਰਿਕਾਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਸੀਆਂ (ਕੋੜੁ) ਕਰੋੜੋਂ ਬਈਆ ਐਹ ਸਦਾ ਸਦਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰਣਾ ਇਨਕਾ ਜੋ ਪਾਪ ਹੈ ॥

ਪਾਹਿ ਏਤੇ ਜਾਹਿ ਵੀਸਰਿ ਨਾਨਕਾ ਇਕੁ ਨਾਮੁ ॥

ਸਭ ਬੁਧੀ ਜਾਲੀਅਹਿ ਇਕੁ ਰਹੈ ਤਤੁ ਗਿਆਨੁ ॥ ੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਵਿਸਰ ਜਾਣੇ ਸੇ ਇਤਯਾਦੀ ਜੀਵ ਪੁਰਖੋਕਤ ਪਾਪੋਂ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ
ਵਾ ਇਕ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਸੇ ਇਹ ਸਭੀ ਪਾਪ ਵੀਸਰ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਐਹ ਸਰਬ ਬੁਧੀਆਂ ਜਲਤੀਆਂ

ਹੈਂ ਏਕ ਤਤ ਸਰੂਪ ਕਾ ਗਿਆਨ ਹੀ ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਮਾਥੈ ਜੋ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੋਇ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਸੋ ਵਰਤਣਾ ਸੋ ਬੁਝੈ ਜਿਸਨੇ ਨਦਰਿ ਹੋਇ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਇ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਮੋਟ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਜੋ ਮਸਤਕ ਪੁਰ ਲਿਖਣਾ ਹੈ ਸੋਈ ਵਰਤਣਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਥਾਤ ਕੇ ਜੋ ਸਮਝਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਟ੍ਰਿਪਾ
ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜਿਨੀ ਨਾਮੁ ਵਿਸਾਰਿਆ ਕੂੜੈ ਲਾਲਚਿ ਲਾਗਿ ॥

ਦੀਧਾ ਮਾਇਆ ਮੋਹਣੀ ਅੰਤਰਿ ਤਿਸਨਾ ਅਗਿ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਨੇ ਭੂਟੇ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਵਿਸਾਰਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਨ ਮਾਯਾਮੋਹਣੀ
ਮੈਂ ਮੋਹੇ ਹੁਏ ਧੰਧਿਓਂ ਕੇ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਐਹ ਅੰਦਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਹੈ ॥

ਜਿਨ ਵੇਲਿ ਨ ਕੂੜਕੀ ਮਾਇਆ ਠਗੇ ਠਾਗਿ ॥

ਮਨਮੁਖ ਬੀਨਿ ਚਲਾਈਅਹਿ ਨਾ ਮਿਲਹੀ ਵਗਿ ਸਾਗਿ ॥

ਜਿਨ ਐਸੇ ਪੁਰਸੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਰੂਪੀ ਵੇਲ ਨਹੀਂ ਉਦੇ ਹੋਈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਕੂੜਕੀ ਰੂਪ ਗਿਆਨ ਢਲ ਭੀ
ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਮਾਯਾ ਰੂਪ ਠਗ ਨੇ ਠਗੇ ਹੈਂ ਵਾ ਤਿਨ ਠੱਗੋਂ ਕੇ ਮਾਯਾ ਨੇ ਠਗ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ਸੋਮਨਮੁਖ
ਬੰਧ ਕਰਕੇ ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੇ ਚਲਾਈਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਿੱਤੋਂ ਰੂਪੀ ਗਊਓਂ ਕੇ ਵਗ ਸਾਥ ਓਹ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਵਾ (ਵਗਿ)
ਬਗਲੇ ਵਤ ਪਾਖੰਡੀ ਔਰ(ਸਾਗਿ) ਕੂਕਰ ਵਤ ਲੋਭੀ ਹਰੀ ਕੋ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਆਪਿ ਭੁਲਾਏ ਭੁਲੀਐ ਆਪੇ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਛੁਟੀਐ ਜੇ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੬ ॥

ਆਪ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭੁਲਾਏ ਤੇ ਭੁਲੀਤਾ ਹੈ ਐਹ ਆਪ ਹੀ ਸਤਿਸੰਗ ਮੇਲ ਮੈਂ ਮਿਲਾਏ ਤੋਂ ਤਿਸਕੇ ਮਿਲੀਤਾ ਹੈ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਇਹ ਜੀਵ ਚਲੇ ਤਾ ਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੋਕਰ ਬੰਧਨੋਂ ਤੇ
ਛੁਟੀਤਾ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਸਾਲਾਹੀ ਸਾਲਾਹਣਾ ਭੀ ਸਦਾ ਸਾਲਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਸਦਾ ਏਕੁ ਦਰੁ ਬੀਭਾ ਪਰਹਰਿ ਆਹਿ ॥ ੭ ॥

ਉਸਤਤੀ ਕਰਨੇ ਯੋਗ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਸਦਾ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਐ ਪੁਨਾ ਮਨ ਕਰਕੇ ਭੀ ਸਦਾ ਤਿਸ ਸਚੇ ਹੀ ਕੋ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੇ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੀ ਦਰ ਸਦਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜੋ (ਬੀਭਾ) ਦੂਸਰਾ ਦਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਹੁ ਭਾਵ ਏਕ ਕਾ ਆਸਰਾ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜ ਰਾਖੋ ॥ ੭ ॥

ਨਾਨਕ ਜਹ ਜਹ ਮੈ ਫਿਰਉ ਤਹ ਤਹ ਸਾਚਾ ਸੋਇ ॥

ਜਹ ਦੇਖਾ ਤਹ ਏਕੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਗਟੁ ਹੋਇ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜਹਾ ਜਹਾ ਮੈ ਫਿਰਿਆ ਹੂੰ ਤਹਾ ਤਹਾ ਜੋਈ ਏਕ ਸਾਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜਹਾ ਮੈ ਦੇਖਤਾ ਹੂੰ ਤਹਾ ਏਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਗੁਰਾ ਦੁਆਰੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਦੂਖ ਵਿਸਾਰਣੁ ਸਬਦੁ ਹੈ ਜੇ ਮੰਨਿ ਵਸਾਏ ਕੋਇ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਮਨਿ ਵਸੈ ਕਰਮ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੯ ॥

ਦੂਖੋ ਕੇ ਵਿਸਾਰਣੇ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਕਰਨੇਗਾ ਏਕ ਗੁਰੋ ਕਾ ਸਬਦੁ ਹੈ ਪ੍ਰੰਤੂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਤਿਸਕੋ ਮਨ ਮੈ ਵਸਾਵੇ ਤਬ ਦੂਖ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਮਨ ਵਿਖੇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਨਾਨਕ ਹਉ ਹਉ ਕਰਤੇ ਖਪਿ ਮੁਏ ਖੂਹਣਿ ਲਖ ਅਸੰਖ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੇ ਸੁ ਉਬਰੇ ਸਾਰੈ ਸਬਾਇ ਅਲੰਖ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ (ਖੂਹਣਿ ਲਖ ਅਸੰਖ) ਅਣਗਿਣਤ ਜੀਵ ਹਉਮੈਂ ਹੋਕਾਰ ਕੋ ਖਪ ਕਰਕੇ ਸੰਸਾਰ ਮੈ ਮਰ ਗਏ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚੇ (ਸਬਾਇ) ਬ੍ਰਹਮ ਅਲਖ ਕੋ ਲਖਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਤੇ ਬਚੇ ਹੋ ਯਾਦਪਿ ਬ੍ਰਹਮ ਅਲਖ ਹੈ ਤਦਪਿ ਲਖਣਾ ਬ੍ਰਿਭੀ ਦੁਆਰੇ ਤਿਸ ਕੋ ਲਖੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਇਕ ਮਨਿ ਸੇਵਿਆ ਤਿਨ ਜਨ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥

ਗੁਰ ਸਬਦੀ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਮਾਇਆ ਕੀ ਭੁਖ ਜਾਇ ॥

ਜਿਨਾਂ ਨੇ ਇਕਾਗ੍ਰ ਮਨ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਹਮ ਚਰਨੀ ਲਾਗਤੇ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈ ਹਰੀ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਸੋ ਮਾਯਾ ਕੀ ਭੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਸੇ ਜਨ ਨਿਰਮਲ ਉਜਲੇ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਹੋਰਿ ਪਤਿਸਾਹੀਆ ਕੂੜੀਆ ਨਾਮਿ ਰਤੇ ਪਾਤਸਾਹ ॥ ੧੧ ॥

ਸੇ ਜਨ ਮਨ ਤਨ ਕਰ ਉਜਲ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਾਤਸਾਹੀਆ (ਕੂੜੀਆ) ਭੂਤੀਆਂ ਹੈਂ ਜੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸਚੇ ਪਾਤਿਸਾਹਿ ਹੈ ॥ ੧੧ ॥

ਜਿਉ ਪੁਰਖੈ ਘਰਿ ਭਗਤੀ ਨਾਰਿ ਹੈ ਅਤਿ ਲੋਚੈ ਭਗਤੀ ਭਾਇ ॥

ਬਹੁ ਰਸ ਸਾਲਣੇ ਸਵਾਰਣੀ ਖਟ ਰਸ ਮੀਠੇ ਪਾਇ ॥

ਜੇਸੇ ਕਿਸੀ ਪੁਰਖ ਕੇ ਘਰ ਮੈਂ ਭਗਤੀ ਕਰਨੇ ਵਾਲੀ ਪਤਿਬ੍ਰਤਾ ਇਸਤ੍ਰੀ ਹੈ ਸੋ ਅਤਸਿ ਕਰਕੇ ਭਾਇ ਭਗਤੀ ਸੇ ਪਤੀ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ਬਹੁਤੇ ਰਸੋਂ ਕੇ ਸਲੂਣੇ ਮੀਠੇ ਆਦੀ ਫੈ ਰਸੋਂ ਕੋ ਸਵਾਰਣੀ ਹੈ ਔਰ ਪਤੀ ਨੇ ਖਾਣੇ ਵਾਸਤੇ ਥਾਲੀ ਮੈਂ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਤਿਉ ਥਾਣੀ ਭਗਤ ਸਲਾਹਦੇ ਹਰਿ ਨਾਮੈ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਮਨੁ ਤਨੁ ਧਨੁ ਆਗੈ ਰਾਖਿਆ ਸਿਰੁ ਵੇਚਿਆ ਗੁਰ ਆਗੈ ਜਾਇ ॥

ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਥਾਣੀ ਕਰਕੇ ਭਗਤਿ ਹਰੀ ਕੋ ਸਲਾਹਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਰੀ ਕੋ ਨਾਮ ਮੈਂ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਮਨ,ਤਨ,ਧਨ ਆਦੀ ਸਰਬੰਸ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਆਗੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਰਖਿਆ ਭਾਵ ਅਰਪਣ ਕੀਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਵਾਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਆਗੇ ਜਾਇ ਕਰ ਸਿਰ ਭੀ ਵੇਚ ਦੀਆ ਹੈ ॥

ਭੈ ਭਗਤੀ ਭਗਤ ਬਹੁ ਲੋਚਦੇ ਪ੍ਰਭ ਲੋਚਾ ਪੂਰਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਵੇ ਪਰਵਾਹੁ ਹੈ ਕਿਤੁ ਖਾਧੈ ਤਿਪਤਾਇ ॥

ਜੇ ਭੈ ਔ ਭਗਤੀ ਕਰਕੇ ਭਗਤਿ ਜਨ ਤਿਸ ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਕੋ ਬਹੁਤ ਲੋਚਦੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪ੍ਰਭੁ ਤਿਨ ਪ੍ਰੇਮੀਓਂ ਕੀ (ਲੋਚਾ)

ਇਛਾ ਪੂਰਨ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਸਨ-ਓਹ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਵੇਪਰਵਾਹ ਹੈ ਕਿਸ ਭੋਜਨ ਕੇ ਖਾਣੇ ਕਰ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ? ਉਤ੍ਰ-
ਸਤਗੁਰ ਕੈ ਭਾਣੈ ਜੈ ਚਲੈ ਤਿਪਤਾਸੈ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ॥

ਧਨ ਧਨ ਕਲਜੁਗਿ ਨਾਨਕਾ ਜਿ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥ ੧੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਭਾਣੈ) ਹੁਕਮ ਬੀਚ ਜੋ ਚਲਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਯਨ ਰੂਪੀ ਭੋਜਨ ਕਰੇ ਤਬ ਵਹੁ ਸ੍ਰਾਮੀ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਪੁਰਸ਼ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੈਂ ਮਨ ਥਾਣੀ ਕਰ ਜੋ ਪੰਨਜਤਾ ਯੋਗ ਜੋ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਬਦੁ ਨ ਰਖਿਓ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਧਿਗੁ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਿਆ ਕਿਤੁ ਆਏ ਸੰਸਾਰਿ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੀਵਣਾ ਭੀ ਧਿਕਾਰ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਕਿਉਂ ਆਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਤਿਨਕਾ ਜਨਮ ਨਿਸਵਲ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਮਤੀ ਭਉ ਮਨਿ ਪਵੈ ਤਾਂ ਹਰਿ ਰਸਿ ਲਗੈ ਪਿਆਰਿ ॥

ਨਾਉ ਮਿਲੈ ਧੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਪਾਰਿ ਉਤਾਰਿ ॥ ੧੩ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਮਤੀ) ਸਿਖਤਾ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਛੇ ਪੈਦਾ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਰੀ ਕੇ ਰਸ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਆਦਿ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖਤਾ ਹੁਆ ਹੋਣੇ ਕਰਕੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਜੋ ਪਾਰ ਉਤਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੩ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਜਗੁ ਭਰਮਿਆ ਘਰੁ ਮੁਸੈ ਖਬਰਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧਿ ਮਨੁ ਹਿਰਿ ਲਾਇਆ ਮਨਮੁਖ ਅੰਧ ਲੋਇ ॥

ਇਸ ਮਾਇਆ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਜੀਵ ਕੁਮ ਰਹਾ ਹੈ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਘਰ ਲੁਟੀਤਾ ਹੈ ਅੰਧ ਇਸਕੋ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਇਸ ਜੀਵ ਕਾ ਮਨ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਵਿਕਾਰੋਂ ਨੇ ਹਰ ਲੀਆ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮਨਮੁਖ ਲੋਕ ਅਗਿਆਨ ਕਰ ਅੰਧ ਹੈ ॥

ਗਿਆਨ ਖੜਗ ਪੰਚ ਦੂਤ ਸੰਘਾਰੇ ਗੁਰਮਤਿ ਜਾਗੈ ਸੋਇ ॥

ਨਾਮ ਰਤਨੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਮਨੁ ਤਨੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇ ॥

ਜਿਸਨੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪ ਖੜਗ ਲੋਕਰ ਪਾਥ ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਆਦਿ ਦੂਤ (ਸੰਘਾਰੇ) ਮਾਰੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਗੁਰੇ ਕੀ (ਮਤਿ) ਸਿਖਤਾ ਦੁਆਰੇ ਜਾਗੈ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਰਤਨ ਪ੍ਰਕਾਸਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਨੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਤਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਨਾਮ ਹੀਨ ਨਕਟੇ ਫਿਰਹਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਹਿ ਰੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਜੋ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਰਿ ਨ ਸਕੈ ਕੋਇ ॥ ੧੪ ॥

ਔਰ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਮਨਮੁਖ(ਨਕਟੇ) ਨਾਕ ਕਟੇ ਹੁਏ ਭਾਵ ਜਸ ਵਾ ਭਗਤੀ ਜੋ ਰੋਹਿਤ ਫਿਰਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਜੋ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਆਦਿ ਕਰਤੇ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਤਿਸ ਲੇਖ ਕੇ ਕੋਈ ਮੇਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾ ਹਰਿ ਧਨੁ ਖਾਣਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਨਾਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਪਾਇਆ ਅਤੁਟ ਭਰੇ ਭੰਡਾਰਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਖਾਣਿਆ ਹੈ ਨਾਮ ਪਦਾਰਥ ਤਿਨੋਂ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ ਭੰਡਾਰ ਅਤੋਰ ਭਰੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਬਾਣੀ ਉਚਰਹਿ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਰੁ ॥

ਨਾਨਕ ਸਭ ਕਾਰਣ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਵੇਖੈ ਸਿਰਜਨਹਾਰੁ ॥ ੧੫ ॥

ਜਿਨ ਗੁਣੋਂ ਕਾ ਵਾ ਜਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਪਾਰਾਵਾਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਿਰਜਨਹਾਰ ਸਰਬ ਕਾਰਣ ਆਪ ਹੀ ਕਰ ਕਰ ਕੇ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜੁ ਹੈ ਮਨੁ ਚੜਿਆ ਦਸਵੈ ਆਕਾਸਿ ॥

ਤਿਥੈ ਉੱਘ ਨ ਭੁਖ ਹੈ ਹਰਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਸੁਖ ਵਾਸੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ (ਸਹਜੁ) ਗਿਆਨ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਸਰਗ ਵਿਸਰਗ ਆਦੀ ਨਵੇਂ ਕਾ ਜੋ

ਆਸਰਾ ਦਸਵਾਂ ਚਿਦਾਕਾਸ ਰੂਪ ਹੈ ਤਿਸ ਵਿਖੇ (ਚੜਿਆ) ਇਸਥਿਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਨਾ ਤੇ ਆਵਿਦਿਆ (ਉਘ) ਨਿਵਾ ਹੈ ਅਰ ਨਾ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਭੁਖ ਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਹਰੀ ਕੇ ਸੁਖ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਮੈਂ ਨਿਵਾਸਕਰ ਰਹੇ ਹੈ॥

ਨਾਨਕ ਦੁਖ ਸੁਖ ਵਿਆਪਤ ਨਹੀ ਜਿਥੈ ਆਤਮਰਾਮ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਦੁਖ ਸੁਖ ਵਿਆਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਸਰੂਪ ਅਪਣੇ ਆਪ ਕੋ ਗਿਆਨ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਓਹ ਪੁਰਸ਼ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੋ ਅਨਭਵ ਕਰਤਾ ਹੁਆ, ਭੀ ਤਿਨਕੋ ਅਨਾਤਮ ਧਰਮ ਜਾਨਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪ ਕੋ ਸਰਬ ਤੇ ਅਸੰਗ ਦੇਖਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਚੋਲੜਾ ਸਭ ਗਲਿ ਆਇ ਪਾਇ ॥

ਇਕਿ ਉਪਜਹਿ ਇਕਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਹਿ ਹੁਕਮੇ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥

ਕਾਮ ਕ੍ਰੋਧ ਕਾ ਚੋਲਾ ਇਹ ਸਚੀਰ ਇਹ ਸਭੀ ਜੀਵ ਗਲ ਮੈਂ ਪਹਿਰ ਆਏ ਹੈਂ ਇਸੇ ਤੇ ਏਕ ਉਪਸਤੇ ਹੈਂ ਅੰਦਰ ਬਿਨਸ ਜਾਏ ਹੈਂ ਇਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਮੈਂ ਹੀ ਆਵਤੇ ਜਾਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਦੁਖਈ ਚੰਗੁ ਲਗਾ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਬੰਧਨਿ ਬੰਧਿ ਭਵਾਈਅਨੁ ਕਰਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥ ੧੭ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਜੰਮਣਾ ਮਰਣਾ ਦੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਸੇ (ਚੰਗ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਬੰਧਨੋਂ ਮੈਂ ਬੰਧੇ ਹੂਏ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਵਿਰਾਈਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ ਪਾਸੋਂ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਰੂਪੀ ਉਪਾਵ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੧੭ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਅਨੁ ਤਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲੇ ਉਲਟੀ ਭਈ ਮਹਿ ਜੀਵਿਆ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਹਰੀ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਪੁਰਸੋਂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰ ਆਇ ਮਿਲਾ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫੋਂ ਉਲਟੀ ਭਈ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕਾ ਮਨ ਸੰਸਾਰ ਕੀ ਤਰਫ ਸੇ ਮਰ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮਸੁਰ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਸੁਤੇ ਹੀ ਜੀਵਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਭਗਤੀ ਰਤਿਆ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੀ ਭਗਤੀ ਮੈਂ ਰਤਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਹਰੀ ਨਾਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਮਾਇ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਮਨਮੁਖ ਚੰਚਲ ਮਤਿ ਹੈ ਅੰਤਰਿ ਬਹੁਤੁ ਚਤੁਰਾਈ ॥

ਕੀਤਾ ਕਰਤਿਆ ਬਿਰਥਾ ਗਇਆ ਇਕੁ ਤਿਲੁ ਥਾਇ ਨ ਪਾਈ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਮਤਿ ਅਗੀ ਚੰਚਲ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਰਿਏ ਅੰਤਰ ਬ੍ਰਹਮੀ ਚਤੁਰਾਈ ਬਹੁਤ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਕੀਤਾ ਹੁਆ (ਕਰਤਿਆ) ਕਰਤਬ ਵਿਅਰਥ ਗਯਾ ਹੈ ਇਕ ਤਿਲ ਮਾਝੁ ਭੀ ਬਾ ਨ ਪਾਯਾ ਭਾਵ ਮੱਧ ਵਲ ਕੇ ਦੇਣੇ ਵਾਲਾ ਨ ਹੁਆ ॥

ਪੁੰਨ ਦਾਨੁ ਜੋ ਬੀਜਦੇ ਸਭ ਧਰਮਗਾਇ ਕੈ ਜਾਈ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਜਮਕਾਲੁ ਨ ਛੋਡਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਖੁਆਈ ॥

ਜੋ ਉਹ ਪੁੰਨ ਦਾਨ ਬੀਜਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਕਾਮ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਵਲ ਸੁਰਗ ਆਈ ਭੋਗ ਕਰ ਪੁਨਾ ਧਰਮਗਾਇ ਕੇ ਹੁਕਮ ਸੇ ਉਰਧ ਅੰ ਅਧੋਗਤੀ ਕੋ ਜਾਏ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਜਮ ਕਾਲ ਛੋਡਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅੰਦਰ ਦੁੱਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਣੀ ਆਧੁ (ਖੁਆਈ) ਗਵਾਈ ਹੈ ॥

ਜੋਬਨੁ ਜਾਂਦਾ ਨਦਰਿ ਨ ਆਵਈ ਜਰੁ ਪਹੁਚੈ ਮਰਿ ਜਾਈ ॥

ਪੁਤੁ ਕਲਤੁ ਮੋਹੁ ਹੋਤੁ ਹੈ ਅੰਤਿ ਬੋਲੀ ਕੋ ਨ ਸਥਾਈ ॥

ਮਾਇਆਕੇ ਲਾਲਚ ਮੈਂ ਜੋਬਨ ਜਾਤਾ ਹੁਆ ਵਿਸਰੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਜਬ ਬੁਢੇਪਾ ਆਇ ਪਹੁਚਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ ਮਰ ਜਾਏ ਹੈਂ ਜਿਨ ਪੁਤੁ ਅੰ (ਕਲਤੁ) ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦਿਕੋਂ ਵਿਖੇ ਮੋਹ ਕਰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਅੰਤ ਕੋ (ਬੋਲੀ) ਸੰਗ ਹੋਕਰ ਸਹਾਇਤਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਸੋ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ਨਾਉ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਵਡੇ ਵਡਭਾਗੀ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮਿ ਸਮਾਈ ॥ ੧੯ ॥

ਤਾਂਤੇ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਸੁਖ ਪਾਵਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਤਿਨਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਨਾਮ ਆਇ ਬਸਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਸੋਈ ਬਡੇ ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਸ਼ ਹੈ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਨਾਮ ਜਪ ਕਰ ਤਿਸ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਈ ਹੋਈ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਮਨਮੁਖ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਦੁਖ ਰੋਇ ॥

ਆਤਮਾਰਾਮੁ ਨ ਪੂਜਨੀ ਦੂਜੈ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ ਚੇਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਨਾਮ ਸੇ ਬਿਨਾ ਦੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਇ ਕਰ ਬਹੁਤ ਚੋਤੇ ਹੈਂ॥ ਆਤਮਾਰਾਮ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਨਹੀਂ ਵੈਤ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗਣੇ ਸੇ ਤਿਨਕੋ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਹੋਵੇ ॥

ਹਉਮੈ ਅੰਤਰਿ ਮੈਲੁ ਹੈ ਸਥਾਇ ਨ ਕਾਢਹਿ ਧੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਮੈਲਿਆ ਮੁਏ ਜਨਮੁ ਪਦਾਰਥੁ ਖੋਇ ॥ ੨੦ ॥

ਤਿਨਕੋ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਮੈਲ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਥਾਇ ਕਰ ਤਿਸ ਮੈਲ ਕੋ ਧੋਇ ਕਰਕੇ ਕਾਢਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਮੈਲ ਹੂਏ ਅਪਨੇ ਜਨਮ ਕੇ ਵਿਆਰਥ ਗਵਾਇਕੇ ਮੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨੦ ॥

ਮਨਮੁਖ ਬੋਲੇ ਅੰਧੁਲੇ ਤਿਸੁ ਮਹਿ ਅਗਨੀ ਕਾ ਵਾਸੁ ॥

ਬਾਣੀ ਸੁਰਤਿ ਨ ਬੁਝਨੀ ਸਥਾਇ ਨ ਕਰਹਿ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਕਾਨੇ ਸੇ (ਬੋਲੇ) ਬਹਿਦੇ ਹੈਂ ਅੰ ਵਿਚਾਰ ਰੂਪੀ ਨੇਤਰੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅੰਧੇ ਹੈਂ ਅੰ ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੈ ॥ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਬਾਣੀ ਕੇ ਸੁਰਤਿ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸਮਝਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਅੰ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਥਾਇ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਓਨਾ ਆਪਣੀ ਅੰਦਰਿ ਸੁਪਿ ਨਹੀ ਗੁਰ ਬਚਨਿ ਨ ਕਰਹਿ ਵਿਸਾਸੁ ॥

ਗਿਆਨੀਆ ਅੰਦਰਿ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਹੈ ਨਿਤ ਹਰਿ ਲਿਵ ਸਦਾ ਵਿਗਾਸੁ ॥

ਓਨਾ ਨੂੰ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਆਪਣੇ ਸਰੂਪ ਕੀ ਸੋਝੀ ਨਹੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਗੁਰੂ ਦੇ (ਬਚਨ) ਉਪਦੇਸ਼ ਉਤੇ ਭਰੋਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅੰਰ ਗਿਆਨੀਓ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ ਸਬਦ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਓਹ ਹਰੀ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਸਦਾ ਖਿੜੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਗਿਆਨੀਆ ਕੀ ਰਖਦਾ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਾਸੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਜੋ ਹਰਿ ਸੇਵਦੇ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ ਵਾਸੁ ॥ ੨੧ ॥

ਹਰੀ ਤਿਨ ਗਿਆਨੀਓ ਕੀ ਲਾਜ ਰਖਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਪਰ ਮੈਂ ਸੋ ਵਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ

ਹਰੀ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋ ਕਾ ਵਾਸ ਹੂੰ ॥ ੨੧ ॥

ਮਾਇਆ ਭੁਇਅੰਗਮੁ ਸਰਪੁ ਹੈ ਜਗੁ ਘਰਿਆ ਬਿਖੁ ਮਾਇ ॥

ਬਿਖੁ ਕਾ ਮਾਰਣੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹੈ ਗੁਰ ਗੁਰੁਕੁ ਸਬਦੁ ਮੁਖਿ ਪਾਇ ॥

ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ (ਭੁਇਅੰਗਮੁ) ਬੁੰਡਲਾਕਾਰ ਵਿਖ ਵਾਲਾ ਜੋ ਸਰਪ ਹੈ ਹੋ (ਮਾਇ) ਭਾਈ ਤਿਸਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਘੇਰ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ਤਿਸ ਸਰਪ ਕੀ ਵਿਖ ਕੇ ਮਾਰਣੇਗਾ ਜੋ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਗਾਰਬੁ ਮੰਤ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਵਾਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪਾਈਏ ਅਰਥਾਤ ਗੁਰੋਂ ਦਵਾਰੇ ਜਾਪੀਏ ॥

ਜਿਨਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥

ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰਮਲੁ ਹੋਇਆ ਬਿਖੁ ਹਉਮੈ ਗਇਆ ਬਿਲਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਪੂਰਬਲਾ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਕੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਆਇ ਮਿਲਾ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰਮਲ ਹੁਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਵਾਰਾ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਕਾ ਸਮਦਾਇ ਚਲ ਗਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੁ ਤਿਨ ਜੋ ਚਾਲਹਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਾਇ ॥ ੨੨ ॥

ਤਿਨੋਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਭਏ ਹੈਂ ਅੰ ਹਰੀ ਕੀ ਦਰਗਾਹਿ ਪਰਲੋਕ ਵਾ ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਓਹ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਜਨੋਂ ਪਰ ਹਮ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਟੇ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ॥੨੨॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ ਨਿਤ ਹਿਰਦੈ ਹਰਿ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਨਿਰਵੈਰੈ ਨਾਲੈ ਵੈਰੁ ਰਚਾਇਦਾ ਅਪਣੈ ਘਰਿ ਲੂਕੀ ਲਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਿਰਵੈਰ ਪੁਰਖ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਤ ਹੀ ਘਿਦੇ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਮੈਂ ਹੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨ ਨਿਰਵੈਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਜੋ ਕੋਈ ਵੈਰ ਰਚਾਇੰਦਾ ਹੈ ਓਹ ਪੁਰਸ ਅਪਨੇ ਘਰ ਸੇ (ਲੂਕੀ) ਰੁਖਾਈ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧੁ ਅਧੀਕਾਰੁ ਹੈ ਅਨਦਿਨੁ ਜਲ ਸਦਾ ਦੁਖੁ ਪਾਇ ॥

ਕੂੜੁ ਬੋਲਿ ਬੋਲਿ ਨਿਤ ਭਉਕਦੇ ਬਿਖੁ ਖਾਧੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਤਰਿ ਕ੍ਰੋਧ ਅੰ ਹੰਕਾਰ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਨਿਰੰਤਰ ਜਲਤੇ ਹੁਏ ਸਦਾ ਦੁਖ ਪਾਵੇ ਹੈ ਓਹ ਮਨਮੁਖ ਭੂਠਾ ਕੇ
ਬੋਲੋਂ ਕੋ ਬੋਲ ਕਰਕੇ ਨਿਤ ਬੁਕਰ ਵਤ ਭਉਕਤੇ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਵੈਤ ਭਾਵ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਕੇ ਖਾਧੇ ਹੁਏ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨਿ ਭਰਮਦੇ ਫਿਰਿ ਘਰਿ ਘਰਿ ਪਤਿ ਗਵਾਇ ॥

ਬੇਸੁਆ ਕੇਰੇ ਪੂਤ ਜਿਉ ਪਿਤਾ ਨਾਮੁ ਤਿਸੁ ਜਾਇ ॥

ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਮਾਯਾ ਰੂਪੀ ਵਿਖ ਕੇ ਵਸਤੇ ਇਸਤ ਗਵਾਇ ਕਰਕੇ ਘਰ ਘਰ ਫਿਰਤੇ ਹੁਏ ਭ੍ਰਮਤੇ ਹੈ ਪੁਨਾ ਘਰ ਘਰ
ਮੈਂ ਪਤ ਕੇ ਗਵਾਵਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਵੇਸਵਾ ਕਾ ਪੁਤ੍ਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪਿਤਾ ਕਾ ਨਾਮ ਚਲਾ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ, ਯੇਹ ਤਿਸਕੇ
ਸਮਾਨ ਓਹ ਨਿਨਾਵੇਂ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਕਿਸੀ ਗੁਰੂ ਪੀਰ ਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਨੀ ਕਰਤੈ ਆਪਿ ਖੁਆਇ ॥

ਹਰਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰੀਅਨੁ ਜਨੁ ਵਿਛੁੜੇ ਆਪਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਤਿਨੋਂਕੋ (ਖੁਆਇ) ਗਵਾਯਾ
ਹੈ ਹਰੀ ਨੇ ਗੁਰਮੁਖੇ ਪਰ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਿਨ ਵਿਛੁੜੇ ਹੋਏ ਜਨੋਂ ਕੋ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਤਿਸੁ ਬਲਿਹਾਰਣੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਲਾਗੇ ਪਾਇ ॥ ੨੨ ॥

ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਸੇ ਊਬਰੇ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਜਮ ਪੁਰਿ ਜਾਂਹਿ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਤਗੁਰੋ ਕੇ ਚਰਣੀ ਲਾਗਾ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਸ ਜਨ ਕੋ ਬਲਿਹਾਰਣੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨੨ ॥
ਜੋ ਪੁਰਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੈ ਸੋਈ ਸੰਸਾਰ ਦੁਖ ਸੇ ਬਰੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ
ਜਮ ਪੁਰੀ ਕੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸੁਖੁ ਨਹੀ ਆਇ ਗਏ ਪਛਤਾਹਿ ॥ ੨੩ ॥

ਚਿੰਤਾ ਧਾਵਤ ਰਹਿ ਗਏ ਤਾਂ ਮਨਿ ਭਇਆ ਅਨੰਦੁ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਜਪਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕਬੀ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਓਹ ਆਵਤੇ
ਜਾਤੇ ਪਸਚਾਤਾਪ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਪਾਵਤੇ ਦੁਖੀ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਚਿੰਤਾ ਕੀ ਪਾਵਟੀ ਸੇ ਰਹਿਤ
ਭਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਅਨੰਦ ਪ੍ਰਾਪਤ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦੀ ਬੁਝੀਐ ਸਾਧਨ ਸੁਤੀ ਨਿਰੰਦੁ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਤਿਨਾ ਭੋਟਿਆ ਗੁਰ ਗੋਵਿੰਦੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਜਾਣੀਤਾਹੈ ਜਿਸ ਜਗਤਾਸੀ ਇਸਤੀ ਨੇ ਜਾਣਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਸੰਨਿਸਚਿਤਹੋਕਰਕੇ
ਸੁਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਚਿੰਤ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਭਈ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਅਸਤਕ ਮੈਂ ਉਤਮ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੁਆ ਥਾ ਤਿਨੋਂ ਕੋ
ਗੋਬਿੰਦ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਹਜੇ ਮਿਲਿ ਰਹੇ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥ ੨੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ (ਸਹਜੇ) ਸੁਤੇ ਹੀ ਮਿਲ ਰਹੇ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਪਰਮ ਅਨੰਦ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਗੁਰੁ ਸਬਦੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿ ਲੈਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਰਖਹਿ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਜੋ ਅਪਣੇ ਸਤਗੁਰੂ ਕੋ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਾ ਹੀ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ
ਮਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹ੍ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖਤੇ ਹੈ ॥

ਐਵੇ ਓਥੇ ਮੰਨੀਅਨਿ ਹਰਿ ਨਾਮਿ ਲਗੇ ਵਾਪਾਰਿ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਬਦੇ ਸਿਵਾਪਦੇ ਤਿਤੁ ਸਾਰੇ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਵਾਪਾਰ ਮੈਂ ਲਾਗੇ ਹੁਏ ਹੈ ਓਹ ਪੁਰਸ ਇਸ ਲੋਕ ਅੰ ਪ੍ਰਲੋਕ ਵਿਖੇ ਮਾਨੀਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰੋਂ ਕੇ
ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਸਰੇ ਕੋ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਪਛਾਣ ਲਈਤੇ ਹੈ ॥

ਸਚਾ ਸਉਦਾ ਖਰਚੁ ਸਚੁ ਅੰਤਰਿ ਪਿਰਮੁ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਮਕਾਲੁ ਨੇੜਿ ਨ ਆਵਈ ਆਪਿ ਬਖਸੈ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਓਨਾ ਕਾ ਸਚ ਨਾਮੋਂਕਾ ਹੀ ਸੋਦਾ ਹੈ ਔ ਖਰਚ ਬੀ ਸਚੇ ਨਾਮ ਕਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰਿ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ

(ਪਿਰਮ) ਪਤੀ ਕਾ (ਪਿਆਰ) ਪੇਮ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸਮੀਪ ਜਮਕਾਲ ਭੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਜਨ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਬਖਸ਼ੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮ ਰਤੇ ਸੇ ਧਨਵੰਤ ਹੋਨਿ ਨਿਰਧਨੁ ਹੋਹੁ ਸੰਸਾਰੁ ॥ ੨੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਐਸੇ ਪੁਰਸ਼ ਤਿਸ ਨਾਮੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਹੈਂ ਸੋ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਧਨਵੰਤ ਹੈਂ ਹੋਰ ਸਰਬ ਸੰਸਾਰ ਨਾਮ ਧਨ ਤੇ ਰਹਿਤ ਨਿਰਧਨ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥

ਜਨ ਕੀ ਟੇਕ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਠਵਰ ਨ ਠਾਉ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਹਜੇ ਸਹਜਿ ਸਮਾਉ ॥

ਤਿਨ ਹਰਿ ਜਨੋਂ ਕੀ ਟੇਕ ਭਾਵ ਆਸਰਾ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮਹੀ ਹੈ ਬਿਨਾਂ ਨਾਮ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਇਸਥਿਤੀ ਕਾ ਅਸਥਾਨ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਸਦਾ ਨਾਮ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਉਨਕਾ (ਸਹਜੇ) ਨਿਰਜਤਨ ਹੀ (ਸਹਜਿ) ਸਾਂਤੀ ਪਦ ਮੈਂ ਸਮਾਵਦਾ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਅਹਿਨਿਸਿ ਲਾਗਾ ਭਾਉ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਮੰਗੈ ਧੂੜਿ ਤਿਨ੍ਹ ਹਉ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੈ ਜਾਉ ॥ ੨੭ ॥

ਜਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਤਿਨਕਾ (ਭਾਉ) ਪਰੇਮ ਲਗਾ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਕੀ ਧੂੜੀ ਮਾਂਗਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨ ਜਾਏ ਹੈਂ ॥ ੨੭ ॥

ਲਖ ਚਉਰਾਸੀਹ ਮੋਦਨੀ ਤਿਸਨਾ ਜਲਤੀ ਕਰੇ ਪੁਕਾਰ ॥

ਇਹੁ ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਸਭੁ ਪਸਰਿਆ ਨਾਲਿ ਚਲੈ ਨ ਅੰਤੀ ਵਾਰ ॥

ਚੌਰਾਸੀ ਲਖ ਜੀਅ ਜੰਤ ਸੰਯੁਕਤ ਜੋ (ਮੋਦਨੀ) ਪ੍ਰਿਥਵੀ ਹੈ ਸੋ ਸੰਪੂਰਨ ਮਿਸ਼ਰੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਜੋ ਜਲਤੀ ਹੋਈ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤੀ ਹੈ ਇਹ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਸਭ ਮੈਂ ਪਸਰਿਆ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਉਹ ਮਾਯਾ ਅੰਤ ਕੀ ਵਾਰ ਕਿਸੀ ਕੇ ਸਾਥ ਚਲਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਸਾਂਤਿ ਨ ਆਵਈ ਕਿਸੁ ਆਰੈ ਕਰੀ ਪੁਕਾਰ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਾਇਆ ਬੁਝਿਆ ਬ੍ਰਹਮੁ ਬਿਚਾਰੁ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਜੋ ਬਿਨਾ ਸਾਂਤੀ ਨਹੀਂ ਆਵਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਕਿਸਕੇ ਆਗੇ ਪੁਕਾਰ ਕਰੇ ॥ ਜਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਵੀਚਾਰ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਤਿਸਨਾ ਅਗਨਿ ਸਭ ਬੁਝ ਗਈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਏ ਬੀਚ ਧਾਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਅਗਨੀ ਸੰਪੂਰਨ ਬੁਝ ਗਈ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਦੂਰ ਭਈ ਹੈ ॥ ੨੮ ॥ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ:-

ਅਸੀ ਖਤੇ ਬਹੁਤੁ ਕਮਾਵਦੇ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰਿਕੈ ਬਖਸਿ ਲੈਹੁ ਹਉ ਪਾਪੀ ਵਡ ਗੁਨਹਗਾਰੁ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਅਸੀ ਬਹੁਤ (ਖਤੇ) ਅਪਰਾਧ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੇ ਪਾਰ ਉਗਰ ਕਾ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰੀ ਹਮਕੋ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਬਖਸ਼ ਲੇਵੋ ਹਮ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੇ ਕਰਨੇ ਵਾਲੇ ਬਖੇ ਪਾਪੀ ਹੈਂ ॥

ਹਰਿ ਜੀਉ ਲੇਖੈ ਵਾਰ ਨ ਆਵਈ ਤੂੰ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਵਣਹਾਰੁ ॥

ਗੁਰ ਤੁਨੈ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਮੇਲਿਆ ਸਭ ਕਿਲਵਿਖ ਕਟਿ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਤਾਤੇ ਹੇ ਹਰਿ ਜੀ ਲੇਖੇ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤੇ ਹਮਾਰੇ ਪਾਪੋਂ ਕਾ ਵਾਰ ਭਾਵ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ਤੂੰ ਗੁਨਾਹੋਂ ਕੇ ਬਖਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮਿਲਾਵਣੇਗਾ ਹੈ ॥ ਹੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਿਸਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕੇ ਵਿਕਾਰ ਅੰ ਪਾਪੋਂ ਕੇ ਕਾਟ ਕਰ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ॥

ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਤਿਨ੍ਹ ਜੈਕਾਰੁ ॥ ੨੯ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਜਿਨੋਂ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਤੇਰੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੀ ਸਦਾ (ਜੈਕਾਰ) ਉਸਤਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਹਮ ਤਿਨਕੋ ਨਮਸਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥

ਵਿਛੁੜਿ ਵਿਛੁੜਿ ਜੋ ਮਿਲੇ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕੋ ਭੈ ਭਾਇ ॥

ਜਨਮ ਮਰਣ ਨਿਹਚਲੁ ਭਏ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥

ਜੋ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ ਹੈ ਅਰ ਪਰੇਮ ਧਾਰਕੇ ਮਨ ਤਨ ਸੇ ਜਨਮੋਂ ਕੇ ਵਿਛੜੇ ਹੁਏ ਗੁਰਾ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਧਿਆਇ ਕਰ
ਹਰੀ ਜੇ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਜਨਮ ਮਰਨ ਸੇ ਨਿਹਚਲ ਅਰਥਾਤ ਰਹਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸੰਗਤਿ ਮਿਲੈ ਹੀਰੇ ਰਤਨ ਲਭੰਨਿ ॥

ਨਾਨਕ ਲਾਲੁ ਅਮੋਲਕਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਖੋਜਿ ਲਹੰਨਿ ॥ ੩੦ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਮੈਂ ਮਿਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਜਨ (ਹੀਰੇ ਰਤਨ) ਗਿਆਨ ਵਈਰਾਗ ਕੇ ਲਭ ਲੇਤੇ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ
ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰਮਾਤਮਾ ਰੂਪੀ ਅਮੋਲਕ ਲਾਲ ਕੋ ਗੁਰਮੁਖ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਪਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੩੦ ॥

ਮਨਮੁਖ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਿਓ ਧਿਗੁ ਜੀਵਨੁ ਧਿਗੁ ਵਾਸੁ ॥

ਜਿਸਦਾ ਦਿਤਾ ਖਾਣਾ ਪੈਨਣਾ ਸੋ ਮਨਿ ਨ ਵਸਿਓ ਗੁਣ ਤਾਸੁ ॥

ਜਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੇ ਨਹੀਂ (ਚੇਤਿਓ) ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਤਿਨਾ ਕਾ ਜੀਵਨਾ ਭੀ ਪ੍ਰਿਥਾਕ ਰੂਪ ਹੈ ਅੰ ਤਿਨਕੇ ਨਿਵਾਸ
ਕੋ ਭੀ ਪ੍ਰਿਥਾਕ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਇਹ ਜੀਵ ਖਾਣਾ ਅੰ ਪਹਿਰਨਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਗੁਣੋਂ ਕਾ
(ਤਾਸੁ) ਸਮੂਹ ਮਨ ਮੈਂ ਨ ਵਸਤਾ ਭਯਾ ॥

ਇਹੁ ਮਨੁ ਸਬਦਿ ਨ ਭੇਦਿਓ ਕਿਉ ਹੋਵੈ ਘਰ ਵਾਸੁ ॥

ਮਨਮੁਖੀਆ ਵੇਹਾਗਲੀ ਆਵਣ ਜਾਣਿ ਮੁਈਆਸੁ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਇਹ ਮਨ ਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਮੈਂ ਨਹੀਂ (ਭੇਦਿਓ) ਬੇਧਿਆ ਹੈ ਵਾ ਸਬਦ ਕਾ ਮੰਗਮ ਨਹੀਂ ਹੁਆ
ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਸਰੂਪ ਘਰ ਮੈਂ ਕੋਏ ਨਿਵਾਸ ਹੋਵੇ? ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਰੂਪੀ ਵੇਹਾਗਲੀ ਆਵਣੇ ਜਾਣੇ ਮੈਂ ਹੀ ਹੈ ਵਾ ਮਰਤੀ
ਹੈ ਭਾਵ ਦੁਖੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਸੁਹਾਗੁ ਹੈ ਮਸਤਕਿ ਮਣੀ ਲਿਖਿਆਸੁ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਉਰਿਧਾਰਿਆ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਕਮਲ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪਣੇ ਤੇ ਸੁਹਾਗ ਹੁਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਉਤਮ ਭਾਗੋਂ
ਕੀ (ਮਣੀ) ਰਤੀ (ਲਿਖਿਆਸੁ) ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਬ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ ਨਿਰੇ ਬੀਚ ਧਾਰਿਆ ਹੈ ਤਬ
ਤਿਨਕੇ ਹਿਰਦੈ ਕਮਲ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਖਜਾਤਕਾਰ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਨਿ ਆਪਣਾ ਹਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੀ ਤਾਸੁ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨੁ ਮੁਖ ਉਜਲੈ ਜਿਨ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਪ੍ਰਗਾਸੁ ॥ ੩੧ ॥

ਜੋ ਅਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰਣੇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ
ਅੰਤਰ ਨਾਮ ਕਾ ਪ੍ਰਕਾਸ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਉਜਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੨ ॥

ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਸੋਈ ਜਨੁ ਮਿਝੈ ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਮੁਕਤਿ ਨ ਹੋਇ ॥

ਭੇਖ ਕਰਹਿ ਬਹੁ ਕਰਮ ਵਿਗੁਣੇ ਭਾਇ ਦੂਜੈ ਪਰਜ ਵਿਗੋਈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਸਬਦਿ) ਉਪਦੇਸ ਕਰਕੇ, ਜੀਵ ਭਾਵ ਸੋ ਮਰੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਜਨ (ਮਿਝੈ) ਮੁਕਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ
ਤੇ ਬਿਨਾ ਮੁਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਭੇਖੋਂ ਕੋ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਅੰ ਬਹੁਤੇ ਪਖੰਡ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ (ਵਿਗੁਣੇ) ਖਰਾਬ ਹੁਏ ਹੈਂ
ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿੜ ਭਾਵ ਨੇ (ਪਰਜ) ਸ੍ਰਿਸਟੀ (ਵਿਗੋਈ) ਖਰਾਬ ਕਰੀ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਉ ਨ ਪਾਈਐ ਜੇ ਸਉ ਲੋਚੈ ਕੋਈ ॥ ੩੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸੈਂਕੜੇ ਵਿਧੀਓਂ ਕਰ ਨਾਮ ਪਾਵਣਾ ਚਾਹੇ ਤੋਂ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ
ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩੨ ॥

ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਉ ਅਤਿ ਵਡ ਉਚਾ ਉਚੀ ਹੂ ਉਚਾ ਹੋਈ ॥

ਅਪਭਿ ਕੋਇ ਨ ਸਕਈ ਜੇ ਸਉ ਲੋਚੈ ਕੋਈ ॥

ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜੋ ਸਭ ਜੇ ਅਤਸੈ ਕਰ ਬਡਾ ਉਚਾ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਜਪ ਕਰ ਪੁਰਸ ਉਚੇ ਦੇਵਤਿਓਂ ਆਦਿਕੋਂ ਤੇ ਭੀ ਉਚਾ ਹੋ
ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ਜੇਕਰਕੇ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਸੈਂਕੜੇ ਉਪਾਵੋਂ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਚਾਹੇ ਤੋਂ ਭੀ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ
ਕੋਈ (ਅਪਭਿ) ਪਹੁਚ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਮੁਖਿ ਸੰਜਮ ਹਛਾ ਨ ਹੋਵਈ ਕਰਿ ਭੇਖ ਭਵੈ ਸਭ ਕੋਈ ॥

ਗੁਰ ਕੀ ਪਉੜੀ ਜਾਇ ਚੜੈ ਕਰਮਿ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਈ ॥

ਮੁਖ ਕਰਕੇ ਆਪਕੇ ਕਹਿਨੇ ਸੋ ਹਛਾ ਭਾਵ ਸੋ ਸੁਧ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਭੇਖ ਕੋ ਧਾਰ ਕਰਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਭ੍ਰਮਤਾ ਭੀ

ਵਿਚੋਂ ਤੋਂ ਭੀ ਹਛਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਤਾ ਰੂਪੀ ਪਉੜੀ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਜਾਪ ਮੰਦਰ ਪਰ ਜਾਇ ਰਹੁਤਾ ਹੈ
ਪਰੰਤੂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕਰਮੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅੰਤਰਿ ਆਇ ਵਸੈ ਗੁਰ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੈ ਕੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸਬਦਿ ਮਰੈ ਮਨੁ ਮਾਨੀਐ ਸਾਚੇ ਸਾਚੀ ਸੋਇ ॥ ੩੩ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦਿ ਕੇ ਵੀਚਾਰੈ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਆਇ ਵਸਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ
ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਤੇ ਮਰੈ ਤਿਸਕਾ ਮਨ ਆਪਣੇ ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਵਿਖੇ (ਮਾਨੀਐ) ਨਿਸਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸ
ਸਚੇ ਪੁਰਸ਼ ਕੀ ਸਚੀ ਹੀ (ਸੋਇ) ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੩੩ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਦੁਖੁ ਸਾਗਰੁ ਹੈ ਬਿਖੁ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਦੇ ਪਰਿ ਮੁਏ ਹਉਮੈ ਕਰਤ ਵਿਹਾਇ ॥

ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹਿ ਵਿਖ ਰੂਪ ਦੁਖੋਂ ਕਾ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਤਰਨਾ ਦੁਸ਼ਤਰ ਹੈ ਕਿਸੀ ਪਰਕਾਰ ਸੇ ਤਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ
ਹੈ ਇਹ ਜੀਵ ਤਿਸ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਮੇਰਾ ਕਰਤ ਹੁਏ ਜਲ ਮਰੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਹਉਮੈ ਕਰਤਿਆ ਹੀ
ਆਪੂ ਬੀਤ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖਾ ਉਰਵਾਰੁ ਨ ਪਾਰੁ ਹੈ ਅਧਵਿਚ ਰਹੇ ਲਪਟਾਇ ॥

ਜੋ ਪੁਰਿ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਕਮਾਵਣਾ ਕਰਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਜੋ ਨਾ ਉਚਾਰ ਐ ਨ ਪਾਰ ਭਏ ਅਧ ਵਿਚ ਹੀ ਲਪਟਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਬੀਰ ਹੀ
ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਇਨਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਆਏ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਇਨੋਂ ਨੇ ਕਮਾਵਣਾ ਹੈ ਇਨ ਪਾਸੋਂ ਔਰ
ਕੁਛ ਕੀਆ ਨਹੀ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਗਿਆਨੁ ਰਤਨੁ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਭ ਦੇਖਿਆ ਬਹੁਮੁ ਸੁਭਾਇ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਿਖਤਾ ਦਵਾਰੇ ਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਰਤਨ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਕੋ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ
ਬ੍ਰਹਮ ਸਰੂਪ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰਿ ਬੋਹਿਬੈ ਵਡਭਾਗੀ ਚੜੈ ਤੇ ਭਉਜਲਿ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇ ॥ ੩੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦੁਆਰੇ ਗਿਆਨ (ਬੋਹਿਬੈ) ਜਹਾਜ਼ ਪਰ ਵਡਭਾਗੀ ਪੁਰਸ਼ ਚੜ੍ਹੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ
ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਸਿੰਧ ਜੋ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਵੀਏ ਹੈਂ ਭਾਵ ਜਨਮੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩੪ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਦਾਤਾ ਕੋ ਨਹੀ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦੇਇ ਆਧਾਰੁ ॥

ਗੁਰ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਨਾਉ ਮਨਿ ਵਸੈ ਸਦਾ ਰਹੈ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਜੋ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਆਧਾਰ ਦੇਵੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਕੋਈ ਦਾਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਤੇ
ਜਬ ਨਾਮ ਮਨ ਕੇ ਬੀਰ ਵਸੈ ਤਿਸਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਤਬ ਸਦਾ (ਰਹੈ) ਇਸਥਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਨਾ ਬੁਝੈ ਤਿਪਤਿ ਹੋਇ ਹਰਿ ਕੈ ਨਾਇ ਪਿਆਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਾਈਐ ਹਰਿ ਅਪਨੀ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ॥ ੩੫ ॥

ਕ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਤਿਨਕੀ ਬੁਝ ਜਾਤੀ ਹੈ ਐ ਮਨ ਪਦਾਰਥੋਂ ਜੇ ਤ੍ਰਿਪਤ ਹੋਇ ਜਾਤਾ ਹੈ ਐ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਬੀਰ
ਬਿਤ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜਬ ਹਰੀ ਅਪਨੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰਤਾ ਹੈ ਐ ਤਬ ਗੁਰੋਂ ਦੁਆਰੇ
ਨਾਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੩੫ ॥

ਬਿਨੁ ਸਬਦੈ ਜਗਤੁ ਬਰਲਿਆ ਕਹਣਾ ਕਛੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਹਰਿ ਰਖੇ ਸੇ ਉਬਰੇ ਸੰਬਦਿ ਰਹੇ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸੰਸਾਰ ਐਸਾ (ਬਰਲਿਆ) ਕਮਲਾ ਹੁਆ ਹੈ ਜੋ ਕੁਛ ਕਹਾ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ
ਸਾਸਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਕਹੇ ਪਰ ਨਹੀ ਚਲਤਾ ਹੈ ਐ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਨੇ ਰਖੇ ਹੈਂ ਜੋ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰ
ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਹੋਇ ਕੇ ਉਬਰੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਸਭ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਜਿਨਿ ਰਖੀ ਬਣਤ ਬਣਾਇ ॥ ੩੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਸਰਬ ਸ੍ਰਿਸਟੀ ਕੀ (ਬਣਤ) ਬਣਾਵਰ ਬਣਾਇ ਰਖੀ ਹੈ ਜੋ ਕਰਤਾ ਪੁਰਸ਼
ਸਭ ਕਿਛ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ॥ ੩੬ ॥

ਹੋਮ ਜਗ ਸਭਿ ਤੀਰਥਾ ਪਛਿ ਪੀਭਤ ਥਕੇ ਪੁਰਾਣ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਨ ਮਿਟਈ ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਆਵਣੁ ਜਾਣੁ ॥

ਹੋਮ ਯਗ ਐ ਸਰਬ ਤੀਰਥੋਂ ਕੋ ਕਰਕੇ ਐ ਪੀੜਤ ਪੁਰਾਣੋਂ ਕੋ ਪੜ੍ਹ ਕਰਕੇ ਬਕਤ ਭਏ ਹੈਂ ਇਨ ਕਰਮੋ ਜੋ ਵਿਸ ਰੂਪ
ਮਾਧਾ ਕਾ ਮੋਹ ਮਿਟਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਐ ਹਉਮੈ ਬੀਚ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਭਾਵ ਜੀਵੋ ਕੋ ਜਨਮਣਾ ਮਰਣਾ ਹੀ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲਿਐ ਮਲੁ ਉਤਰੀ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਪੁਰਖੁ ਸੁਜਾਣੁ ॥

ਜਿਨਾ ਹਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸੇਵਿਆ ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਸਦ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥ ੩੭ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਿਆ ਹੋਇਆ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਸੁਜਾਣ ਪੁਰਖ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਹਉਮੈ ਰੂਪੀ ਮੈਲ ਉਤਰੀ ਹੈ
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਤਿਸ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ- ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਪਰ ਹਮ ਸਦਾ
ਕੁਰਬਾਣ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੩੭ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਬਹੁ ਚਿਤਵਦੇ ਬਹੁ ਆਸਾ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਅਸਥਿਰੁ ਨਾ ਬੀਐ ਮਰਿ ਬਿਨਸਿ ਜਾਇ ਖਿਨ ਵਾਰੁ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਮਾਧਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਪਵਾਰਥੋਂ ਕੋ ਬਹੁਤ ਚਿਤਵਦੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅੰਤਰ ਆਸਾ ਐ ਲੋਭ ਆਦੀ ਬਹੁਤ ਵਿਕਾਰ
ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਇਸਥਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ਖਿਨ ਖਿਨ ਕਾਲ ਵਾ ਪੁਨਾ ਪੁਨਾ ਮਿਤ ਹੋਕੇ ਜਨਮਕੇ
ਪੁਨਾ ਬਿਨਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਵਡਭਾਗੁ ਹੋਵੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮਿਲੈ ਹਉਮੈ ਤਜੈ ਵਿਕਾਰੁ ॥

ਹਰਿ ਨਾਮਾ ਜਪਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ੩੮ ॥

ਜਬ ਬਡੇ ਭਾਗ ਹੋਵੇਂ ਤਬ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਤੇ ਹੈ ਐ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਨੇ ਤੇ ਇਹ ਜੀਵ ਹਉਮੈ ਆਦੀ ਵਿਕਾਰੋਂ
ਕੋ ਤਿਆਗਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਕੇ ਵੀਚਾਰ ਸੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਜਪਾ
ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹੀ ਸੁਖ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਭਗਤਿ ਨ ਹੋਵਈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਿਆ ਗੁਰ ਕੈ ਹੇਤਿ ਪਿਆਰਿ ॥ ੩੯ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾ ਭਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਐਰ ਭਗਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਲਗਤਾ ਹੈ
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਜਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਮੈਂ (ਹੇਤਿ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਅਰਾਧਿਆ ਅਰਥਾਤ ਜਪਿਆ
ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੩੯ ॥

ਲੋਭੀ ਕਾ ਵੇਸਾਹੁ ਨ ਕੀਜੈ ਜੇਕਾ ਪਾਰਿ ਵਸਾਇ ॥

ਅੰਤਿ ਕਾਲਿ ਤਿਥੈ ਧੁਹੈ ਜਿਥੈ ਹਥੁ ਨ ਪਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਲੋਭੀ ਪੁਰਸ ਕਾ ਵਿਸਾਹੁ ਨਾ ਕਰੀਏ (ਜੇਕਾ) ਜਿਤਨਾਕੁ ਪਾਰ ਵਸਾਇ ਅਰਥਾਤ ਜੋਤਾਕੁ ਵਸ ਚਲੈ ਭਾਵ
ਕਿਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸਕੇ ਛਲ ਮੈਂ ਨ ਆਈਏ ॥ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਲੋਭੀ ਜਨ ਤਉ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਤਿਸ ਜਗਾ (ਹੁਏ) ਛਲੇਗਾ
ਜਹਾ ਕਿਸੀ ਕਾ ਹਥ ਨ ਪੜ੍ਹ ਸਕੇਗਾ ॥ ਭਾਵ ਜਗਾ ਕੋਈ ਉਪਾਵ ਨ ਚਲੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸੇਢੀ ਸੰਗੁ ਕਰੇ ਮੁਹਿ ਕਾਲਖ ਦਾਗੁ ਲਗਾਇ ॥

ਮੁਹ ਕਾਲੇ ਤਿਨੁ ਲੋਭੀਆ ਜਾਸਨਿ ਜਨਮੁ ਗਵਾਇ ॥

ਤਿਸ ਲੋਭੀ ਮਨਮੁਖ ਪੁਰਸ ਸਾਥ ਜੋ ਕੋਈ ਸੰਗਤ ਕਰੇਗਾ ਤਿਸਕੇ ਮੁਖ ਪਰ ਵਹੁ ਪਾਪ ਰੂਪੀ ਕਾਲਖ ਕਾ ਦਾਗ ਲਗਾਵੇਗਾ
ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਤਿਨ ਲੋਭੀਆਂ ਕੋ ਮੁਹਿ ਕਾਲੇ ਹੋਵੇਗੇ ਐ ਇਸ ਮਾਨੁਸ ਜਨਮ ਕੋ ਈਹਾ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਵਾਇ ਜਾਵੇਗੇ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਹਰਿ ਮੇਲਿ ਪ੍ਰਭੁ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕੀ ਮਲੁ ਉਤਰੈ ਜਨ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ॥ ੪੦ ॥

ਜਿਨਕੋ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਨੇ ਸੇਤੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਕਾ ਮਿਲਾਪ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਮਨ ਮੈਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਆਇ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਯਨ ਕਰਨੇ ਤੇ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕੀ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰੂਪ ਮੈਲ ਉਤਰ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
ਭਾਵ ਜਨਮ ਮਰਨ ਜੋ ਰਹਿਤ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥ ੪੦ ॥

ਧੁਰਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤੈ ਲਿਖਿਆ ਸੁ ਮੇਟਣਾ ਨ ਜਾਇ ॥

ਜੀਉ ਪ੍ਰਿਭੁ ਸਭੁ ਤਿਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰੇ ਹਰਿਗਾਇ ॥

ਧੁਰੇ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਕਰਤੇ ਨੇ ਜੋ ਮਸਤਕ ਪਰ ਲਿਖਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੀ ਜੋ ਮੇਟਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ਇਹ (ਜੀਉ) ਰੇਤਨ
ਸੇਤਾ ਐ (ਪ੍ਰਿਭੁ) ਸਰੀਰ ਸੰਪੂਰਨ ਤਿਸੀ ਕਾ ਦੀਆ ਹੁਆ ਹੈ ਓਹ ਆਪ ਹਰੀਗਾਇ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਦੁਗਲ ਨਿੰਦਕ ਭੁਖੇ ਰੁਲਿ ਮੁਏ ਏਨਾ ਹਥੁ ਨ ਕਿਥਾਊ ਪਾਇ ॥

ਬਾਹਰਿ ਪਾਖੰਡ ਸਭ ਕਰੰਮ ਕਰਹਿ ਮਨਿ ਹਿਰਦੈ ਕਪਟੁ ਕਮਾਇ ॥

ਦੁਗਲ ਅੰ ਨਿੰਦਕ ਭੁਖ ਕਰਕੇ ਰੁਲ ਮਰੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਥਰ ਦੀਨ ਧੂਏ ਫਿਰਹੇ ਹੈਂ ਇਨਕਾ ਹਥ ਕਿਸੀ ਜਗਹ ਨਹੀਂ ਪਛਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਏਹ ਬਾਹਰ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਪਾਖੰਡ ਕਰਮੋਂ ਕੇ ਕਰੰਏ ਹੈਂ ਮਨ ਕੇ (ਹਿਰਦੈ) ਵਿਖੇ ਕਪਟ ਕੇ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਖੇਤਿ ਸਰੀਰਿ ਜੋ ਬੀਜੀਐ ਸੋ ਅੰਤਿ ਖਲੋਐ ਆਇ ॥

ਨਾਨਕ ਕੀ ਪ੍ਰਭ ਬੇਨਤੀ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਬਖਸਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੪੧ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਖੇਤ ਸੋ ਜੋ ਬੀਜਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੋ ਸਰੀਰ ਕਰਕੇ ਕਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਉਸੀ ਕਾ ਫਲ ਅੰਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮਾਰੀ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਹੇ ਪ੍ਰਭੁ ਜੇ ਤੁਝਕੇ ਭਾਵੈ ਤਬ ਬਖਸ਼ ਕਰਕੇ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਵੁ ॥ ੪੧ ॥

ਮਨ ਆਵਣ ਜਾਣੁ ਨ ਸੁਝਈ ਨਾ ਸੁਝੈ ਦਰਬਾਰੁ ॥

ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਪਲੇਟਿਆ ਅੰਤਰਿ ਅਗਿਆਨੁ ਗੁਥਾਰੁ ॥

ਜਿਨੋ ਦੇ ਮਨ ਮੈਂ ਆਵਣਾ ਜਾਣਾ ਨਹੀਂ ਸੁਝਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕਾ ਦਰਬਾਰ ਭੀ ਨਹੀਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਚਿਤ ਲਪੇਟਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਔਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਅੰਦਰ ਅਗਿਆਨ ਕਾ (ਗੁਥਾਰ) ਅੰਧਿਕਾ ਹੈ ॥

ਤਬ ਨਰੁ ਸੁਤਾ ਜਾਗਿਆ ਸਿਰਿ ਝੰਡੁ ਲਗਾ ਬਹੁ ਭਾਰੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਰਾਂ ਉਪਰਿ ਹਰਿ ਚੇਤਿਆ ਸੋ ਪਾਇਨਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰੁ ॥

ਤਬ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ ਸੁਤਾ ਹੋਇਆ ਜਾਗਿਆ ਹੈ ਜਬ ਬਹੁਤ ਭਾਰਾ ਬਿਸਕੇ ਸਿਰ ਪਰ ਜਮ ਕਾ ਝੰਡਾ ਲਗਾ ਹੈ ਜਿਨ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ (ਕਰਾ ਉਪਰਿ) ਜੋ ਗਰਭ ਮੈਂ ਕਰਾਰ ਕੀਆ ਥਾ ਤਿਸ ਪਰ ਹਰੀ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਚੇਤਿਆ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਨੇ ਉਪਲਬਧ ਸਰਬ ਇੰਦ੍ਰੀਓਂ ਜੋ ਉਪਰਾਮ ਹੋਕਰ ਵਾ ਉਪਰਾਲਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਚੇਤਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਗੁਰੋਂ ਜੋ (ਮੋਖ ਦੁਆਰ) ਗਿਆਨ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਆਪਿ ਓਹਿ ਉਧਰੇ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਤਰੇ ਪਰਵਾਰੁ ॥ ੪੨ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਓਹ ਗੁਰਮੁਖ ਆਪ ਤੇ ਸੰਸਾਰ ਜੋ (ਉਧਰੇ) ਤਰੇ ਹੈਂ ਔ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਤਿਨਕਾ ਕੁਟੰਬ ਪਰਵਾਰ ਆਈ ਸਭੀ ਤਰ ਜਾਤੇ ਛੇਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਗ ਤਿਨਕੀਆਂ ਭੁਲੋਂ ਕਾ ਭੀ ਉਧਾਰ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੪੨ ॥

ਸਥਾਇ ਮਰੈ ਸੋ ਮੁਆ ਜਾਪੈ ॥ ਗੁਰ ਪਰਸਾਦੀ ਹਰਿ ਰਸਿ ਪ੍ਰਾਪੈ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਥਾ ਕਰ ਜੀਵ ਭਾਵ ਜੋ ਮਰਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਮੁਆ (ਜਾਪੈ) ਜਾਣੀਤਾ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਆਵਤਾ ਹੈ ਔਰ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਡ੍ਰਿਫਾ ਤੇ ਹਰੀ ਰਸ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰ ਓਹੀ (ਪ੍ਰਾਪੈ) ਦ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਦਰਗਹਿ ਗੁਰ ਸਥਾਇ ਸਿਵਾਪੈ ॥ ਬਿਨੁ ਸਥਾਏ ਮੁਆ ਹੈ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਥਾ ਕਰਕੇ ਅੰਤਸਕਰਨ ਰੂਪੀ (ਗਹਿ) ਜਗਹ ਦੇ (ਦਰ) ਅੰਤਰ ਹਰੀ ਕੇ ਪਛਾਣੀਤਾ ਹੈ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਥਾ ਤੇ ਬਿਨਾ ਔਰ ਸਥਾ ਕੋਈ ਮੁਆ ਹੁਆ ਹੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖੁ ਮੁਆ ਅਪੁਨਾ ਜਨਮੁ ਖੋਇ ॥ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਨ ਚੇਤਹਿ ਅੰਤਿ ਦੁਖੁ ਰੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਤਾ ਕਰੇ ਸੁਹੋਇ ॥ ੪੩ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਮਨਮੁਖ ਅਪਨਾ ਜਨਮ ਖੋਇਕੇ ਮਰਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਓਹ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਲੇ ਜੋ ਰੋਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੪੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਬੁਢੇ ਕਦੇ ਨਾਹੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਤਰਿ ਸੁਰਤਿ ਗਿਆਨੁ ॥

ਸਦਾ ਸਦਾ ਹਰਿ ਗੁਣ ਰਵਹਿ ਅੰਤਰਿ ਸਹਜ ਧਿਆਨੁ ॥

ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਚਿੰਤੇ ਅੰਤਰ ਗਿਆਨ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਸੁਸਰ ਪ੍ਰੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਬੁਢੇ ਭਾਵ ਹੀਕਾਰੀ ਕਬੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਓਹ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ (ਰਵਹਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔ ਚਿੰਤੇ ਅੰਤਰ ਸਾਧ ਪਦ ਕਾ ਸਿਆਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਓਇ ਸਦਾ ਅਨੰਦਿ ਬਿਬੇਕ ਰਹਹਿ ਦੁਖਿ ਸੁਖਿ ਏਕ ਸਮਾਨਿ ॥

ਤਿਨਾ ਨਦਰੀ ਇਕੋ ਆਇਆ ਸਭੁ ਆਤਮਰਾਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥ ੪੪ ॥

ਉਹ ਬਿਬੇਕ ਦਿਲੀ ਸੇ ਦੁਖ ਸੁਖ ਕੇ ਸਮਾਨ ਜਾਨ ਕਰ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਕ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਦਿਲੀ ਆਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੁ ਮੈਂ (ਰਾਮ) ਵਿਆਪਕ ਆਤਮ ਕੋ ਹੀ ਪਛਾਨਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੪ ॥

ਮਨਮੁਖ ਬਾਲਕੁ ਬਿਰਧਿ ਸਮਾਨਿ ਹੈ ਜਿਨਾ ਅੰਤਰਿ ਹਰਿ ਸੁਰਤਿ ਨਾਹੀ ॥

ਵਿਚਿ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਸਭ ਧਰਮਗਾਇ ਕੈ ਜਾਂਹੀ ॥

ਜਿਨ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਹਰੀ ਕੀ (ਸੁਰਤਿ) ਗਿਆਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸੋ ਬਾਲਕ ਵਤ ਜਗ ਹੈ ਅੰ ਬ੍ਰਿਧ ਸਮ ਅਸਕਤ ਅਰਥਾਤ ਨਿਰਬਲ ਹੈ ॥ (ਹਉਮੈ) ਧੰਕਾਰ ਮੈਂ ਹੀ ਕਰਮੋਂ ਕੋ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤੇ ਵਹੁ ਸਭੀ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਕੋ ਪਾਸ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਛੇ ਨਿਰਮਲੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਓਨਾ ਮੈਲੁ ਪਤੰਗੁ ਨ ਲਗਈ ਜਿ ਚਲਨਿ ਸਤਿਗੁਰ ਛਾਇ ॥

ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੁਭਾਇਵਾਨ ਹੋਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਥੀਕੇ (ਨਿਰਮਲੇ) ਉਜਲ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਛਾਇ) ਛਾਣੇ ਮੈਂ ਚਲਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ (ਪਤੰਗੁ) ਸਰੀਰ ਨਿਰਮਲ ਹੈ ਚੰਕਰ ਮਾਤ੍ਰ ਮੈਲ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤੀ ਹੈ ॥

ਮਨਮੁਖ ਜੂਠਿ ਨ ਉਤਰੈ ਜੇ ਸਉ ਧੋਵਣੁ ਪਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲਿਆਨੁ ਗੁਰ ਕੈ ਅੰਕਿ ਸਮਾਇ ॥ ੪੫ ॥

ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੀ ਜੂਠ ਨਹੀਂ ਉਤ੍ਰਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਪਵਿਤ੍ਰਤਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸੈਂਕੜੇ ਵਾਰ ਸਰੀਰ ਧੋਣਾ ਪਾਵੈ ਭਾਵ ਧੋਹ ਤੀਰਥੋਂ ਕੋ ਇਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨੇ ਜੋ ਭੀਤਿਨਕੀ ਮਨਮੁਖਤਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ (ਅੰਕਿ)ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਵਹੁ ਗੁਰਮੁਖ ਜਨ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ॥ ਯਥਾ ਫਾਕ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ—ਮੁਰਦੇ ਵਾਂਗ ਮੁਰੀਦ ਹੋਇ ਗੁਰ ਗੋਰ ਸਮਾਵੈ ॥ ੪੫ ॥

ਬੁਰਾ ਕਰੇ ਸੁ ਕੇਹਾ ਸਿਝੈ ॥ ਆਪਣੈ ਚੋਹਿ ਆਪੇ ਹੀ ਦਝੈ ॥ ਮਨਮੁਖਿ ਕਮਲਾ ਰਗੜੈ ਲੁਝੈ ॥
ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਬੁਰਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋ ਕਿਸਪ੍ਰਕਾਰ (ਸਿਝੇ) ਕਲਿਆਨ ਹੋਵੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ(ਚੋਹਿ) ਕ੍ਰੋਧ ਕਰਕੇ ਆਪੇ ਹੀ (ਦਝੈ) ਦਗਧ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਕਮਲਾ ਹੁਆ ਰਗੜੇ ਝਗੜੇ ਮੈਂ ਖਪਤਾ ਹੈ ਵਾ ਝਗੜਿਓਂ ਕੋ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਤਿਸੁ ਸਭ ਕਿਛੁ ਸੁਝੈ ॥ ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਨ ਸਿਉ ਲੁਝੈ ॥ ੪੬ ॥

ਜੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੈ ਤਿਸਕੋ ਸਭ ਕਿਛੁ ਸੂਝਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਮਨ ਕੋ ਸਾਥ ਹੀ (ਲੁਝੈ) ਲਝਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਮਨ ਕੋ ਵਿਸਿਆਹੀ ਸੇ ਰੋਕਤਾ ਹੈ ॥ ੪੬ ॥

ਜਿਨਾ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਨ ਸੇਵਿਓ ਸਬਦਿ ਨ ਕੀਤੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਓਇ ਮਾਣਸ ਜੂਠਿ ਨ ਆਖੀਆਨਿ ਪਸੁ ਢੋਰ ਗਾਵਾਰ ॥

ਜਿਨ ਪੁਰਸ਼ੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਕੋ ਸੇਵਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅੰਰ ਸਬਦ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਮਨੁਖ ਜੋਨੀ ਨਹੀਂ ਕਹੀਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗਵਾਰ ਢੋਰ ਮੁਰਦੇ ਪਸ਼ੂ ਹੈਂ ॥ ਵਾ ਪਸ਼ੂ ਗਊ ਆਦੀ ਅੰ (ਢੋਰ) ਗਧੇ ਉਸਦ ਆਦੀ ਦਾਨ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੀਏ ਜਾਤੇ ॥

ਓਨਾ ਅੰਤਰਿ ਗਿਆਨੁ ਨ ਪਿਆਨੁ ਹੈ ਹਰਿ ਸਉ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨ ਪਿਆਰੁ ॥

ਮਨਮੁਖ ਮੁਏ ਵਿਕਾਰ ਮਹਿ ਮਰਿ ਜੰਮਹਿ ਵਾਰੋ ਵਾਰ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਉਨੋਂ ਕੋ ਅੰਤਰਿ ਨਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਅੰ ਨਾ ਸ਼ਿਆਨ ਹੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਹਰੀ ਕੋ ਸਾਥ ਮਨ ਕੀ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅੰ ਬਾਣੀ ਕਾ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਵਿਕਾਰੋਂ ਮੈਂ ਮਰੇ ਹੁਏ ਵਾਰੋਵਾਰ ਮਰ ਮਰ ਕਰ ਜਨਮਤੇ ਹੈਂ ॥

ਜੀਵਦਿਆ ਨੋ ਮਿਲੈ ਸੁ ਜੀਵਦੇ ਹਰਿ ਜਗ ਜੀਵਨ ਉਰਧਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸੋਹਣੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥ ੪੭ ॥

ਗਿਆਨਵਾਨ ਜੋ ਸਦਾ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਮਿਲਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਭੀ ਜਗਤ ਕੋ (ਜੀਵਨ) ਪ੍ਰਾਣ ਰੂਪ ਹਰੀ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੈਂ ਧਾਰ ਕਰ ਸਦਾ ਜੀਵਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਸਚੇ ਕੋ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਗੁਰਮੁਖ ਸਦਾ ਸੋਹਣੇ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੪੭ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰੁ ਹਰਿ ਸਾਜਿਆ ਹਰਿ ਵਸੈ ਜਿਸੁ ਨਾਲਿ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਮਾਇਆ ਮੋਹ ਪਰਜਾਲਿ ॥

ਹਰੀ ਨੇ ਇਹ ਮਨੁਖ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹਰਿਮੰਦਰ (ਸਾਜਿਆ) ਰਚਿਆ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਸਾਥ ਹਰੀ ਆਪ ਵਸਤਾ ਹੈ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਨੇ ਮਾਯਾ ਕੇ ਮੋਹ ਕੋ (ਪਰਜਾਲਿ) ਵਿਸੇਸ ਕਰ ਜਲਾਇ ਕਰ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਮੰਦਰਿ ਵਸਤੁ ਅਨੇਕ ਹੈ ਨਵ ਨਿਧਿ ਨਾਮੁ ਸੰਮਾਲਿ ॥

ਧਨੁ ਭਗਵੰਤੀ ਨਾਨਕਾ ਜਿਨ੍ਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਲਧਾ ਹਰਿ ਭਾਲਿ ॥

ਇਸ ਸਰੀਰ ਰੂਪੀ ਹਰਿਮੰਦਰ ਮੈਂ ਸੁਭ ਗੁਣੇ ਰੂਪ ਅਨੇਕ ਵਸਤੂ ਹੋਂ ਤਾਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੈਂ ਨੌਂ ਨਿਧ ਰੂਪ ਨਾਮ ਕੇ ਸਮਾਲ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸੋ ਪੁਰਸ਼ ਪੁੰਨੋਂ ਵਾਲੇ ਧੰਨ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੋ (ਭਾਲਿ) ਖੋਜ ਕੇ ਲਭ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਗੜ ਮੰਦਰ ਖੋਜਿਆ ਹਰਿ ਹਿਰਦੈ ਪਾਇਆ ਨਾਲਿ ॥ ੪੮ ॥

ਜਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓਂ ਨੇ ਇਸ ਸਰੀਰ ਮੰਦਰ ਮੈਂ (ਗੜ) ਕਿਲੇ ਰੂਪੀ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੈਂ ਖੋਜਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਹਿੰਦੇ ਕੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹਰੀ ਕੋ ਪਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪੮ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦਹਦਿਸਿ ਫਿਰਿ ਰਹੇ ਅਤਿ ਤਿਸਨਾ ਲੋਭ ਵਿਕਾਰ ॥

ਸਾਇਆ ਮੋਹੁ ਨ ਚੁਕਈ ਮਰਿ ਸੰਮਹਿ ਵਾਰੇ ਵਾਰ ॥

ਮਨਮੁਖ ਦਸੋ ਇਸਾ ਮੈਂ ਫਿਰ ਰਹੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਮੈਂ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਐ ਲੋਭਾਈ ਅਤਿ ਵਿਕਾਰ ਇਸਥਿਤ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਰਿਦੇ ਤੇ ਮਾਧਾ ਕਾ ਮੋਹਿ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਓਹ ਵਰੀਵਾਰ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਿ ਸੁਖੁ ਪਾਇਆ ਅਤਿ ਤਿਸਨਾ ਤਜਿ ਵਿਕਾਰ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਅਤਿਸੈ ਕਰ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਲੋਭ ਆਈ ਵਿਕਾਰੋਂ ਕੋ ਤਿਆਗ ਕਰਕੇ ਸੁਖੋਂ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖੁ ਗਇਆ ਜਨ ਨਾਨਕ ਸਬਦੁ ਬੀਚਾਰਿ ॥ ੪੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਬਦ ਕੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨੇ ਸੇ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਕਾ ਦੁਖ ਸੰਪੂਰਨ ਦੂਰ ਹੋਗਿਆ ਹੈ ॥ ੪੯ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ਮਨ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਪਾਵਹਿ ਮਾਨੁ ॥

ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਧਿਆਵਣੇ ਕਰਕੇ ਹੋ ਭਾਈ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਦਰਗਾਹ ਮੈਂ ਮਾਨ ਪਾਵੈਗਾ ॥

ਕਿਲਵਿਖ ਪਾਪ ਸਭਿ ਕਟੀਅਹਿ ਹਉਮੈ ਚੁਕੈ ਗੁਮਾਨੁ ॥

ਔਰ ਨਾਮ ਕੇ ਜਾਪ ਸੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਣ (ਕਿਲਵਿਖ) ਮਹਾਂ ਪਾਪ ਔ ਸਮਾਨ ਪਾਪ ਕਟੀਤੇ ਹੈ ਔਰ ਹਉਮੈ ਕਾ ਗੁਮਾਨ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਮਲੁ ਵਿਗਸਿਆ ਸਭੁ ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮੁ ਪਛਾਨੁ ॥

ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕਾ ਹ੍ਰਿਦਾ ਕਮਲ (ਵਿਗਸਿਆ) ਖਿਜਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨੋਂ ਨੇ ਸਰਬ ਮੈਂ ਆਤਮ ਰੂਪ ਬ੍ਰਹਮ ਕੋ ਪਛਾਣਿਆ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਹਰਿ ਕਿਰਪਾ ਧਾਰਿ ਪ੍ਰਭ ਜਨ ਨਾਨਕ ਜਪਿ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ॥ ੫੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਹਰੀ ਪ੍ਰਭ ਨੇ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਪਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਧਾਰੀ ਹੈ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪਿਆ ਹੈ ॥ ੫੦ ॥

ਧਨਾਸਰੀ ਧਨਵੰਤੀ ਜਾਣੀਐ ਭਾਈ ਜਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਕਾਰ ਕਮਾਇ ॥

ਹੋ ਭਾਈ (ਧਨਾਸਰੀ) ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਦਾ ਰੂਪੀ ਧਨ ਕੇ ਧਾਰਨੇ ਵਾਲੀ ਜੋ ਬੁਧੀ ਹੈ ਸੋ ਤਬ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤੀ ਰੂਪ (ਧਨਵੰਤੀ) ਧਨ ਵਾਲੀ ਜਾਣੀਐਗੀ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਾਰ ਕੋ ਕਮਾਵਹਿ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸਰਧਾ ਸਹਿਤ ਸੇਵਾ ਕਰੇ ॥

ਤਨੁ ਮਨੁ ਸਉਪੈ ਜੀਅ ਸਉ ਭਾਈ ਲਏ ਹੁਕਮਿ ਵਿਚਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਅਗੇ ਤਨ ਮਨ ਜੀਅ ਕੇ ਸੰਯੁਗਤ ਸੌਂਪ ਦੇਵੇ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਮਾਨ ਕਰਕੇ ਆਸੁਰੀ ਸੰਪਤੀ ਤੇ ਬੁਧੀ ਕੋ (ਵਿਚਾਉ) ਮੋੜ ਲੇਵੇ ॥

ਜਹ ਬੈਸਾਵਹਿ ਬੈਸਹਿ ਭਾਈ ਜਹ ਭੋਜਹਿ ਤਹ ਜਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਜਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਬੈਠਾਵੈ ਤਹਾ ਬੈਠਣਾ ਕਰੇ ਅਰ ਜਹਾ ਭੋਜੇ ਤਹਾ ਜਾਵੈ ॥

ਏਵਡੁ ਧਨੁ ਹੋਰੁ ਕੋ ਨਹੀ ਭਾਈ ਜੇਵਡੁ ਸਚਾ ਨਾਉ ॥

ਜਿਤਨਾ ਵਡਾ ਸਚੇ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਇਸਤੇ ਵਡਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਧਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥

ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣੁ ਗਾਵਾਂ ਭਾਈ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੈ ਸੰਗਿ ਰਹਾਉ ॥

ਹੋ ਭਾਈ ਸਦਾ ਸਚੇ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਬਾਣੀ ਕਰਕੇ ਗਾਧਨ ਕਰੀਏ ਔਰ ਸਦਾ ਹੀ ਤਿਸ ਸਚੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਸਾਥ ਮਨ ਕਰਕੇ ਇਸਥਿਤ ਰਹੀਏ ॥

ਪੈਨਣੁ ਗੁਣ ਚੰਗਿਆਈਆ ਭਾਈ ਆਪਣੀ ਪਤਿ ਕੇ ਸਾਦ ਆਪੇ ਖਾਇ ॥
ਤਿਸਕੇ ਗੁਣ ਕਥਾ ਕੀਰਤਨ ਸੁਣਨਾ ਰੂਪ ਜੋ ਪੈਨਣਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਪਰਉਪਕਾਰ ਆਈ ਚੰਗਿਆਈਆਂ ਕਰਕੇ ਉਹ
ਆਪਣੀ ਪਤਿਸਦਾ ਕੇ ਸਾਦ ਕੋ ਆਪੇ ਖਾਤਾ ਅਰਥਾਤ ਭੋਗਤਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸਕਾ ਕਿਆ ਸਾਲਾਹੀਐ ਭਾਈ ਦਰਸਨ ਕਉ ਬਲਿ ਜਾਇ ॥
ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕਾ ਕਿਆ ਸਲਾਹਣਾ ਕਰੀਏ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਕੇ ਦਰਸਨ ਪਰ ਸੇ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ਭਾਵ ਅਤਿ
ਉਸਤਤ ਜੋਗ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਵਡੀਆ ਵਡਿਆਈਆ ਭਾਈ ਕਰਮਿ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਪਾਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਬੀਚ ਵਡੀਆਂ ਵਡੀਆਈਆਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ (ਕਰਮ) ਭਾਗ ਹੋਵੇ ਤਬ ਐਸੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪਾਈਤੇ ਹੈਂ ॥

ਇਕਿ ਹੁਕਮੁ ਮੰਨਿ ਨ ਜਾਣਨੀ ਭਾਈ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਫਿਰਾਇ ॥
ਏਕ ਮਨੁਖ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਹੁਕਮ ਕੋ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਜਾਨਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਉਹ ਦੂਜੇ ਭਾਵ ਮੈਂ ਲਗੇ ਹੁਏ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸੰਗਤਿ ਫੋਈ ਨਾ ਮਿਲੈ ਭਾਈ ਬੈਸਣਿ ਮਿਲੈ ਨ ਥਾਉ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਸੰਗੇ ਕੀ ਸੰਗਤ ਮੈਂ (ਫੋਈ) ਆਦਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ਅਰ ਬੈਸਣੇ ਕੋ ਕੋਈ ਅਸਥਾਨ
ਭੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਤਿਨ੍ਹਾ ਮਨਾਇਸੀ ਭਾਈ ਜਿਨ੍ਹਾ ਧੁਰੇ ਕਮਾਇਆ ਨਾਉ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਮਨਾਵਤਾ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ (ਹੁਏ)
ਆਦੋਂ ਹੀ ਨਾਮ ਜਾਪ ਕਾ ਕਮਾਵਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨ ਵਿਟਹੁ ਹਉ ਵਾਰਿਆ ਭਾਈ ਤਿਨ੍ਹਾ ਕਉ ਸਦ ਬਲਿਹਾਰੈ ਜਾਉ ॥ ੫੧ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਮੈਂ ਤਿਨੋਂ ਪਰ ਮਨ ਕਰ ਵਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ਐ ਬਾਣੀ ਕਰ ਸੋ ਵਾਰ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥ ੫੧ ॥

ਸੇ ਦਾੜੀਆਂ ਸਚੀਆ ਜਿ ਗੁਰ ਚਰਨੀ ਲਗੀਨਿ ॥
ਅਨਦਿਨੁ ਸੇਵਨਿ ਗੁਰੁ ਆਪਣਾ ਅਨਦਿਨੁ ਅਨਦਿ ਰਹੀਨਿ ॥

ਸੋਈ ਦਾੜੀਆਂ ਸਚੀਆਂ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੀ ਲਗਤੀਆਂ ਹੈ ਦਾੜੀ ਕਾ ਭਾਵ ਪੁਰਸੋ ਮੈਂ ਹੈ ॥ ਜੋ ਪੁਰਸ ਦਿਨੇ
ਰਾਤ ਅਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਰੰਕ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਮੁਹੁ ਸੋਹਣੇ ਸਚੇ ਦਰਿ ਦਿਸੈਨਿ ॥ ੫੨ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੈਂ ਸੋ ਮੁਖ (ਸੋਹਣੇ) ਸੋਭਾਵਾਨ ਦ੍ਰਿਸਟ ਆਵਤੇ ਹੈ ॥ ੫੨ ॥

ਮੁਖ ਸਚੇ ਸਚੁ ਦਾੜੀਆ ਸਚੁ ਬੋਲਹਿ ਸਚੁ ਕਮਾਹਿ ॥
ਸਚਾ ਸਬਦੁ ਮਨਿ ਵਸਿਆ ਸਤਿਗੁਰ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸਚੇ ਹੈ ਐ ਦਾੜੀਆਂ ਭੀ ਸਚੀਆਂ ਹੈ ਭਾਵ ਸਫਲ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚ ਕੋ ਹੀ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ
ਸਚਾ ਸਬਦ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਉਹ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾਸਤੁ ਸਰੂਪ ਅਰਥਾਤ ਬ੍ਰਹਮ ਮੈਂ ਹੀ ਸਮਾਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੀ ਰਾਸੀ ਸਚੁ ਧਨੁ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਪਾਹਿ ॥
ਸਚੁ ਸੁਣਹਿ ਸਚੁ ਮੰਨਿ ਲੈਨਿ ਸਚੀ ਕਾਰ ਕਮਾਹਿ ॥
ਤਿਨੋਂ ਪਾਸ ਸਰਧਾ ਰੂਪੀ ਸਚੀ (ਰਾਸੀ) ਪੁੰਜੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੇ ਸਚਾ ਨਾਮ ਧਨ ਪਾਇ ਕਰ ਉਤਮ ਪਦਵੀ ਕੋ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥
ਸਚੇ ਨਾਮ ਕੋ ਹੀ ਸੁਣਤੇ ਹੈਂ ਐ ਸਚਾ ਨਾਮ ਹੀ ਮਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਸਚ ਕੀ ਹੀ ਕਾਰ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੀ ਦਰਗਹ ਬੈਸਣਾ ਸੂਚੇ ਮਾਹਿ ਸਮਾਹਿ ॥
ਨਾਨਕ ਵਿਣੁ ਸਤਿਗੁਰ ਸਚੁ ਨ ਪਾਈਐ ਮਨਮੁਖ ਭੂਲੇ ਜਾਹਿ ॥ ੫੩ ॥
ਤਿਨਕਾ (ਸਚੀ ਦਰਗਹ) ਸਤਿਸੰਗ ਮੈਂ ਬੈਠਣਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਸਚੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਜਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸਚ ਸਰੂਪ ਕੇ ਨਹੀਂ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਮਨਮੁਖ, ਰੂਪ ਤੇ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਜਨਮੋਂ ਮੈਂ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੩ ॥
ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਬਖੀਰੇ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੇ ਜਲ ਨਿਧਿ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰਿ ॥
ਗੁਰ ਮਿਲੇ ਸੀਤਲ ਜਲੁ ਪਾਇਆ ਸਭਿ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥
ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪੀ ਬਾਬੀਹਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਜਲ ਕੇ ਨਿਧ ਬਦਲ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਆਗੇ ਮਨ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਐ ਬਾਣੀ ਸਾਥ

ਪਿਆਰ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਿਉ ਪ੍ਰਿਉ ਕਰੇ ਬਾ ਭਾਵ ਸੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਜਲ ਮਾਂਗੇ ਬਾ ਜਬ ਸਰਬ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰ
ਜਗਨਾਸੀ ਬਖੀਹੇ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤਬ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਸੀਤਲ ਜਲ ਤਿਸਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥

ਤਿਸ ਦੁਕੈ ਸਹਜੁ ਉਪਜੈ ਦੂਕੈ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਾਂਤਿ ਹੋਇ ਨਾਮੁ ਰਖਹੁ ਉਰਿਧਾਰਿ ॥ ੫੪ ॥

ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ਐ ਗਯਾਨ ਉਪਜ ਆਵਤਾ ਹੈ ਪੁਨਾ (ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ) ਉਚੇ ਬੋਲ
ਕੀ ਫਰੀਆਦ ਕਰਨੀ ਭੀ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਂਤੇ ਹੋ ਭਾਈ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਕੇ ਚਿੰਟੇ ਮੈਂ
ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਾਖੇ ਤਬ ਤੁਮ ਕੋ ਸਾਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਗੀ ॥ ੫੪ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਤੂੰ ਸਹੁ ਰਹਿ ਸਚੇ ਸਉ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਬੋਲਿਆ ਤੇਰਾ ਬਾਇ ਪਵੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਇ ਅਲਾਇ ॥

ਹੇ ਜਗਨਾਸੀ ਬਖੀਹੇ ਤੂੰ ਸਹ ਹੀ (ਰਹਿ) ਬੋਲ ਐਰ ਸਚੇ ਸਰੂਪ ਮੈ ਝ੍ਰਿਤੀ ਕੇ ਲਗਾਇ ॥ ਜਬ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਕਰ ਉਚਾਰਨ
ਕਰੇਂਗਾ ਤਬ ਤੇਰਾ ਬੋਲਿਆ ਬਾਇ ਪਵੇਂਗਾ ਅਰਥਾਤ ਸਵਲ ਹੋਇਗਾ ॥

ਸਬਦ ਚੀਨ੍ ਤਿਖ ਉਤਰੈ ਮੀਨ ਲੈ ਰਜਾਇ ॥

ਚਾਰੇ ਕੁੰਡਾ ਝੋਕਿ ਵਰਸਦਾ ਬੂੰਦ ਪਵੈ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕੋ ਪਛਾਨਣੇ ਕਰ ਤੇਰੀ ਤ੍ਰਿਖਾ ਉਤਰ ਜਾਇਗੀ ਤਾਂਤੇ ਤੂੰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ (ਰਜਾਇ) ਆਗਿਆ ਕੋ ਮਾਨਲੇ
ਗੁਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਝੁਕ ਕਰ ਜੈਸੇ ਬਦਲ ਵਰਸਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਸਤਿਗੁਰ ਦਿਆਲ ਹੋਇ ਕਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਬ
ਸ੍ਰਾਂਤੀ ਬੂੰਦ ਉਪਦੇਸ਼ ਤੇਰੇ ਮੁਖ ਮੈਂ ਪੜੇਗੀ ਤਬ ਤੂੰ ਸਹਜਿ ਸੁਭਾਇ ਸਾਂਤਿ ਰੂਪ ਹੋ ਜਾਵੇਂਗਾ ॥

ਜਲ ਹੀ ਤੇ ਸਭ ਉਪਜੈ ਬਿਨੁ ਜਲ ਪਿਆਸ ਨ ਜਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਜਲੁ ਜਿਨਿ ਪੀਆ ਤਿਸੁ ਭੂਖ ਨ ਲਾਗੈ ਆਇ ॥ ੫੫ ॥

ਨਾਮ ਜਪਤੇ ਹੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸੁਭ ਗੁਣ ਉਪਜਤੇ ਹੈਂ ਐ ਨਾਮ ਜਲ ਤੋ ਬਿਨਾ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਪਿਆਸ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਜਲ ਪਾਨ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਪੁਨਾ ਕੋਈ ਭੂਖ ਨਹੀਂ
ਆਇ ਕਰ ਲਗਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੇਹ ਕੋਈ ਇਛਾ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਹੈ ॥ ੫੫ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਤੂੰ ਸਹਜਿ ਬੋਲਿ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸੁਭਾਇ ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੇਰੈ ਨਾਲਿ ਹੈ ਸਤਿਗੁਰਿ ਦੀਆ ਦਿਖਾਇ ॥

ਹੇ ਜਗਨਾਸੀ ਰੂਪ ਬਖੀਹੇ ਤੂੰ ਸਹਜੇ ਹੀ ਬੋਲ ਸਿਸਤੇ ਤੂੰ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਸੋਭਾਵਾਨ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ
ਤੁਝ ਕੋ ਸ੍ਰੈ ਸਰੂਪ ਸਰਬ ਮੈਂ ਦਿਖਾਇ ਦੀਆ ਹੈ ਤਬ ਸਭ ਕਿਛੁ ਭਾਵ ਸਭ ਗੁਣ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਹੈਂ ॥

ਆਪੁ ਪਛਾਣਹਿ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਮਿਲੈ ਵੁਨਾ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਝਿਮਿ ਝਿਮਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਵਰਸਦਾ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਜਬ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਤੁਝ ਕੋ ਮਿਲੇਗਾ ਤਬ (ਛਹਬਰ) ਝੜੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਅਰਥਾਤ ਏਕ ਰਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਜਲ
ਬਰਸ ਜਾਵੇਗਾ ਤਬ ਤੂੰ ਅਪਣੇ ਆਪ ਸਰੂਪ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੇਵੇਗਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਰੂਪ ਮੇਘ ਜਿਨੋਂ ਪਰਏਕਰਸ ਉਪਦੇਸ਼ਰੂਪੀਜਲ
ਬਰਸਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੁਖ ਸਭ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨ ਹੋਵਈ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖਿ ਸਵਨਿ ਸੋਹਾਗਣੀ ਸਚੈ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੫੬ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਪੁਨਾ (ਕੂਕ) ਉਚੀ ਪੁਕਾਰ ਵਾ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਕੂਕ ਪੁਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (ਜੋਤੀ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ
ਨੇ ਤਿਨਕੀ ਜੋਤਿ ਅਪਣੇ ਮੈਂ ਮਿਲਾਇ ਲਈ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਸੁਹਾਗਣੀ ਸੁਖੀ ਹੋਕਰ ਸੈਣ
ਕਰਤੀ ਹੈਂ ਜੋ ਸਚੇ ਨਾਮੀ ਕੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇ ਗਈ ਹੈਂ ॥ ੫੬ ॥

ਧੁਰਹੁ ਖਸਮਿ ਭੋਜਿਆ ਸਚੈ ਹੁਕਮਿ ਪਠਾਇ ॥

ਇੰਦੁ ਵਰਸੈ ਦਇਆ ਕਰਿ ਗੂੜ੍ਹੀ ਛਹਬਰ ਲਾਇ ॥

ਸਚੇ ਖਸਮ ਨੇ ਆਦ ਤੇ ਹੀ ਅਪਨਾ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ (ਪਠਾਇ)ਭੋਜਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਭੋਜ ਦਿਤਾ ਹੋਤਾਏਸੇਸਤਿਗੁਰੂ
(ਇੰਦੁ) ਮੇਘ ਰੂਪ ਦਇਆ ਕਰਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਝੜੀ ਲਗਾਇ ਕਰ ਬਰਸਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤ ਪਸਾਣੇਂ ਸਹਿਤ
ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਬੀਹੇ ਤਨਿ ਮਨਿ ਸੁਖੁ ਹੋਇ ਜਾਂ ਤਤੁ ਬੂੰਦ ਮੁਹਿ ਪਾਇ ॥

ਅਨੁ ਧਨੁ ਬਹੁਤਾ ਉਪਜੈ ਧਰਤੀ ਸੋਭਾ ਪਾਇ ॥

ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਬਖੀਰੇ ਕੋ ਤਨ ਮਨ ਕਰ ਤਬ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜਬ ਤਤ ਸਾਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਬੰਦ ਮੁਖ ਮੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੈ ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਮੇਘ ਕੇ ਵਰਸਣੇ ਕਰਕੇ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਰੂਪੀ ਅੰਨ ਧੰਨਜਤਾ ਯੋਗ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਐਂ ਸਰੀਰ ਵਾ ਬੁਧੀ ਰੂਪੀ ਧਰਤੀ ਗੁਣੋਂ ਸੰਪੂਰਤ ਹੋਕਰ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਅਨੰਦਿਨੁ ਲੋਕੁ ਭਗਤਿ ਕਰੇ ਗੁਰ ਕੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥

ਆਪੇ ਸਚਾ ਬਖਸ ਲਏ ਕਰਿ ਕਿਰਪਾ ਕਰੈ ਰਜਾਇ ॥

ਜੋ ਜਗਜਾਸੀ ਜਨ ਇਸ ਰੀਤ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਮੈਂ (ਅਨੰਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਲੋਕ ਭੀ ਭਗਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਆਪੇ ਹੀ ਸਚਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਬਖਸ਼ ਲੇਤਾ ਹੈ ਐਂਰ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਕ੍ਰਿਪਤ ਕਰ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਵਹੁ ਕਾਮਣੀ ਸਚੈ ਸਬਦਿ ਸਮਾਇ ॥

ਭੈ ਕਾ ਸਹਜੁ ਸੀਗਾਰੁ ਕਰਿਹੁ ਸਭਿ ਰਹਹੁ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਭਾਵੇ ਹੇ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ (ਕਾਮਣੀ) ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਸਚੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਮੈਂ ਮਨ ਕੋ (ਸਮਾਇ) ਮਿਲਾਇ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਗਾਯਨ ਕਰੇ ਭੈ ਐਂਰ (ਸਹਜ) ਸਾਭੀ ਕਾ ਸੀਗਾਰ ਕਰੇ ਐਂਰ ਸਚ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਬਿਰਤੀ ਲਗਾਏ ਰਹੇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੋ ਮਨਿ ਵਸੈ ਹਰਿ ਵਰਗਹੁ ਲਏ ਛੁਡਾਇ ॥ ੫੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਪੂਰਬੋਕਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਵਸਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹਰੀ (ਵਰਗਹੁ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਮੈਂ ਜਮੋਂ ਤੋਂ ਛੁਡਾਇ ਲੇਵੇਗਾ ॥ ੫੭ ॥

ਬਾਬੀਹਾ ਸਗਲੀ ਧਰਤੀ ਜੇ ਫਿਰਹਿ ਉਡਿ ਚੜ੍ਹਹਿ ਆਕਾਸਿ ॥

ਹੇ ਜਗਜਾਸੀ ਰੂਪ ਬਖੀਰਾ ਜੇਕਰ ਸੰਪੂਰਨ ਧਰਤੀ ਮੈਂ ਭੀ ਫਿਰੋਂ ਐਂਰ ਪਵਨ ਚੜ੍ਹਾਇ ਕਰ ਯੋਗ ਮਾਰਗ ਕਰਕੇ ਵਾ ਸਿਧੀਓਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਭ ਅਕਾਸ ਮੈਂ ਵਾ ਸ੍ਵਰਗ ਮੈਂ ਐਂਰ ਸੁਮੇਰ ਆਦਿਕੋਂ ਮੈਂ ਭੀ ਦਸਮੇਂ ਵਾਰ ਮੈਂ ਉਡ ਕਰਕੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਵੋਂ ਤੋਂ ਭੀ ਜਾਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੀ ॥

ਸਤਿਗੁਰਿ ਮਿਲਿਆ ਜਲੁ ਪਾਈਐ ਢੁਕੈ ਭੂਖ ਪਿਆਸ ॥

ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤਿਸ ਕਾ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਕੈ ਪਾਸਿ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲੇ ਤੇ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਸੀਤਲ ਜਲ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਭੂਖ ਪਿਆਸ ਟੂਰ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ਜੀਐ ਐਂਰ (ਪਿੰਡੁ) ਸਰੀਰ ਸਭ ਤਿਸੀ ਕਾ ਹੈ ਐਂਰ ਸਭ ਕਿਛੁ ਵਾਤ ਤਿਸੀ ਕੇ ਪਾਸ ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥

ਵਿਣੁ ਬੋਲਿਆ ਸਭੁ ਕਿਛੁ ਜਾਣਦਾ ਕਿਸੁ ਆਰੈ ਕੀਚੈ ਅਰਦਾਸਿ ॥

ਨਾਨਕ ਘਟਿ ਘਟਿ ਏਕੋ ਵਰਤਦਾ ਸਬਦਿ ਕਰੇ ਪਰਗਾਸ ॥ ੫੮ ॥

ਜਬ ਬਿਨਾ ਬੋਲੇ ਤੇ ਮੈਂ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਭ ਕਿਛ ਜਾਣਤਾ ਹੈ ਤਬ ਕਿਸਕੇ ਆਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰੀ ਘਰੋਂ ਘਰੋਂ ਮੈਂ ਏਕ ਸਰੂਪ ਵਰਤਦਾ ਭਾਵ ਵਿਆਪਕ ਹੋਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਸਤਿਗੁਰੂ ਹੀ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸਖਜਾਤਕਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੮ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਸੈ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵਿ ਸਮਾਇ ॥

ਹਰਿ ਫੁਨਾ ਮਨੁ ਤਨੁ ਸਭੁ ਪਰਫੜੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਰਿਆਵਲੁ ਹੋਇ ॥ ੫੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਪੁਰਸ਼ ਕੋ ਸਦਾ (ਬਸੰਤੁ) ਅਨੰਦ ਹੈ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸੇਵ ਕਰਕੇ ਤਿਸਕੇ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸਮਾਇਆ ਹੈ। ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕਾ ਉਪਦੇਸ਼ ਵਰਸਣੇ ਤੇ ਮਨ ਤਨ ਸਭ ਪ੍ਰਫੁਲਤ ਹੋਇ ਆਵਤਾ ਹੈ ਐਂਰ ਸਰਬ ਜਗਤ ਮੈਂ (ਹਰਿਆਵਲੁ) ਅਨੰਦ ਰੂਪੀ ਸਬਜੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਆਪ ਸੁਖੀ ਹੋਤੇ ਤੇ ਤਿਸਕੇ ਸਰਬ ਜਗਤ ਸੁਖੀ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ॥ ੫੯ ॥

ਸਬਦੇ ਸਦਾ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿਤੁ ਤਨੁ ਮਨੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਜਿਨਿ ਸਿਰਿਆ ਸਭੁ ਕੋਇ ॥ ੬੦ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸਬਦ ਕਰਕੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਹੈ ਜਿਸ ਕਰਕੇ ਤਨ ਮਨ ਹਰਿਆ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਭ ਕੋਈ ਉਤਪਤ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸਕਾ ਨਾਮ ਮੁਝਕੇ ਕਬੀ ਨਾ ਵੀਸਰੇ ॥ ੬੦ ॥

ਨਾਨਕ ਤਿਨਾ ਬਸੰਤੁ ਹੈ ਜਿਨਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਸੋਇ ॥

ਹਰਿ ਫੁਨੈ ਮਨੁ ਤਨੁ ਪਰਫੜੈ ਸਭੁ ਜਗੁ ਹਰਿਆ ਹੋਇ ॥ ੬੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਮੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਨਾਮ ਵਸਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਸਦਾ ਅਨੰਦ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਵਰਸਣੇ ਤੇ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਮਨ ਤਨ ਪਰਵੁਲਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਅਰ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਵਰਸਨ ਤੇ ਸੰਪੂਰਨ ਜਗਤ ਹਰਿਆ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬੧ ॥

ਵਡਭੈ ਭਾਲਿ ਝਲੁਭਲੈ ਨਾਵਡਾ ਲਈਐ ਕਿਸੁ ॥

ਨਾਉ ਲਈਐ ਪਰਮੇਸਰੈ ਭੰਨਣ ਘੜਣ ਸਮਰਥੁ ॥ ੬੨ ॥

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-ਵਡੇ (ਭਾਲਿ ਝਲੁਭਲੈ) ਬਲਾਘੈ ਸਵੇਰੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਸਮੇਂ ਕਿਸਕਾ ਨਾਮ ਲਈਏ ਅਰਥਾਤ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ?
ਉਤ੍ਰ:-ਭੰਨਣ ਘੜਣ ਮੈਂ ਸਮਰਥ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਹੈ ਤਿਸੀ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀਏ ॥ ੬੨ ॥ ਕੋਈ ਪੁਰਸ਼ ਹਰਹਰ ਵਗਤੇ ਪਾਸ ਉਚਾਰ ਪੁਕਾਰ ਕਰ ਨਾਮ ਜਪਤਾ ਥਾ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਬਾਧਿ ਕਹਿਤੇ ਹੈ:-

ਹਰਹਰ ਭੀ ਤੂੰ ਤੂੰ ਕਰਹਿ ਬੋਲਹਿ ਭਲੀ ਥਾਨਿ ॥

ਸਾਹਿਬੁ ਸਦਾ ਹਦੂਰਿ ਹੈ ਕਿਆ ਉਚੀ ਕਰਹਿ ਪੁਕਾਰ ॥

ਹੇ ਹਰਹਰ ਯਦਪਿ ਤੂੰ ਭੁੰਗੀ ਭੁੰਗੀ ਕਰਕੇ ਭਲੀ ਥਾਣੀ ਬੋਲਤਾ ਹੈਂ ਤਦਪਿ ਸਾਹਿਬ ਤੋਂ ਸਦਾ ਤੇਰੇ ਹਾਜ਼ਰਾ ਹਜ਼ੂਰ ਹੋ ਤਰਿ (ਕਿਆ) ਕਿਸ ਵਾਸਤੇ ਉਚੀ ਪੁਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨਿ ਜਗਤੁ ਉਪਾਇ ਹਰਿ ਚੰਗੁ ਕੀਆ ਤਿਸੈ ਵਿਟਹੁ ਕੁਰਬਾਣੁ ॥

ਆਪੁ ਛੋਡਾਹਿ ਤਾਂ ਸਹੁ ਮਿਲੈ ਸਦਾ ਏਹੁ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਜਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਉਪਾਇ ਕਰ (ਚੰਗੁ) ਹਰ ਏਕ ਚੰਗੇਂ ਕਾ ਸਮਾਧ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੋਂ ਕੁਰਬਾਨ ਹੋ । ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੰਕਾਰ ਕੇ ਛੋਡੋਂ ਤੋਂ ਸੋ ਹਰੀ ਪਤੀ ਤੁਝਕੇ ਮਿਲੇ ਸਦਾ ਤੇ ਇਹੀ ਵੀਚਾਰ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਫਿਕਾ ਬੋਲਣਾ ਬੁਝਿ ਨ ਸਕਾ ਕਾਰ ॥

ਵਣੁ ਤ੍ਰਿਣੁ ਤ੍ਰਿਭਵਣੁ ਤੁਝੈ ਪਿਆਇਦਾ ਅਨਾਦਿਨੁ ਸਦਾ ਵਿਹਾਣੁ ॥

ਹਉਮੈ ਕਰਕੇ ਜੋ ਬਿਨਰਸ ਬੋਲਣਾ ਹੈ ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਭਗਤੀ ਕੀ ਕਾਰ ਕੋ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸਕੀਤਾ ਹੈ । ਤਾਂ ਹਮ ਤੁਝਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਨ ਤ੍ਰਿਣ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਰੂਪ ਜਗਤ ਵਡੇ ਛੋਟੇ ਤਿਸੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਪਿਆਵਰੇ ਹੈਂ ਇਸੀ ਤਰਾਂ ਦਿਨ ਰਾਤ ਸਮਾਂ ਬਿਤੀਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਿਨੁ ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਨੈ ਨ ਪਾਇਆ ਕਰਿ ਕਰਿ ਬਕੇ ਵੀਚਾਰ ॥

ਪਰੰਤੂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੀ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਪਾਯਾ ਸਭੀ ਵੀਚਾਰ ਕਰਕੇ ਬਕਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰਹਿ ਜੇ ਆਪਣੀ ਤਾਂ ਆਪੇ ਲੀਹਿ ਸਵਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਜਿਨੀ ਪਿਆਇਆ ਆਏ ਸੇ ਪਰਵਾਣੁ ॥ ੬੩ ॥

ਜਿਨੋਂ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਆਪੇ ਹੀ ਸਵਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਪਿਆਇਆ ਹੈ ਸੋ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਆਏ ਹੂਏ ਪ੍ਰਵਾਣ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੬੩ ॥

ਜੋਗੁ ਨ ਭਗਵੀ ਕਪੜੀ ਜੋਗੁ ਨ ਮੈਲੇ ਵੇਸਿ ॥

ਨਾਨਕ ਘਰਿ ਬੈਠਿਆ ਜੋਗੁ ਪਾਈਐ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈ ਉਪਦੇਸਿ ॥ ੬੪ ॥

ਭਗਵੇ ਕਪੜੀਓਂ ਕੇ ਪਹਿਰਨੇ ਕਰਕੇ ਭੀ ਜੋਗ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਅੰਗ ਨ ਮੈਲੇ ਵੇਸ ਕਰ ਜੋਗ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਉਪਦੇਸ਼ ਕਰਕੇ ਗ੍ਰਿਹ ਮੈਂ ਬੈਠਿਆ ਹੀ ਜੋਗ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੬੪ ॥

ਚਾਰੇ ਕੰਡਾ ਜੇ ਭਵਹਿ ਬੇਦ ਪੜਹਿ ਜੁਗ ਚਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਸਾਚਾ ਛੇਟੈ ਹਰਿ ਮਨਿ ਵਸੈ ਪਾਵਹਿ ਮੋਖ ਦੁਆਰ ॥ ੬੫ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਚਾਰੋਂ ਦਿਸਾ ਮੈਂ ਜੇਕਰ ਫਿਰੋਂ ਭਾਵ ਅਨੇਕ ਤੀਰਥੋਂ ਕੇ ਇਸਨਾਨ ਭੀ ਕਰਹਿਓਂ ਐ ਚਾਰੋਂ ਕੇਵੇਂ ਕਾ ਪਾਠ ਚਾਰੋਂ ਯੁਗੋਂ ਮੈਂ ਕਰਤਾ ਰਹੋਂ ਤੇ ਭੀ ਮੋਖ ਨਹੀਂ ਹੋਇਗੀ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਾਚੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਛਿਪਾ ਤੇ ਹਰੀ ਕਾ ਨਾਮ ਮਨ ਕੇ ਬੀਰ ਵਸੈ ਤਬ ਮੋਖ ਕਾ ਦੁਆਰਾ ਗਿਆਨ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥ ੬੫ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੈ ਖਸਮ ਕਾ ਮਤਿ ਭਵੀ ਵਿਰਹਿ ਚਲ ਚਿਤ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸਹੁ ਕਰਿ ਦੋਸਤੀ ਸੁਖ ਕਿ ਪੁਛਹਿ ਮਿਤ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸ ਖਸਮ ਕਾ ਹੁਕਮ ਹੀ ਸਭ ਵਰਤ ਰਹਾ ਹੈ ਐ ਜਿਸ ਮਨਮੁਖ ਕੀ ਮਤ ਪਰਮੇਸਰ ਕੀ ਤਰਫ ਤੇ ਭਵੀ ਹੈ ਸੋ ਚਰਲ ਚਿਤ ਰੂਪਾ ਸੰਸਾਰ ਮੈਂ ਵਿਰਤਾ ਹੈ । ਐਸੇ ਮਨਮੁਖੋਂ ਕੇ ਸਾਥ ਦੋਸਤੀ ਕਰਕੇ ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਸੁਖ ਕੇ ਕਿਆ ਪੁਛਤਾ ਹੈਂ ਭਾਵ ਮਨਮੁਖ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਸੇ ਕਈ ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਸਉ ਕਰਿ ਦੋਸਤੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਉ ਲਾਇ ਚਿਤੁ ॥

ਜੰਮਣ ਮਰਣ ਕਾ ਮੂਲ ਕਟੀਐ ਤਾਂ ਸੁਖੁ ਹੋਵੀ ਮਿਤ ॥ ੬੬ ॥

ਤਾਂਤੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਸਾਥ ਦੋਸਤੀ ਕਰ ਔਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਨੋਂ ਸਾਥ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਓ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਕਿਰਪਾ ਤੇ ਜਬ ਜਨਮ ਮਰਣ ਕਾ ਮੂਲ ਜੋ ਅਭਿਆਨ ਹੈ ਸੋ ਤੇਰਾ ਕਟਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਹੋ ਮਿਤ੍ਰ ਤਬ ਤੁਝ ਕੋ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੇਗਾ ॥ ੬੬ ॥

ਭੁਲਿਆਂ ਆਪਿ ਸਮਝਾਇਸੀ ਜਾਕਉ ਨਦਰਿ ਕਰੇ ॥

ਨਾਨਕ ਨਦਰੀ ਬਾਹਰੀ ਕਰਣਪਲਾਹ ਕਰੇ ॥ ੬੭ ॥

ਜਿਨੋ ਪਰ ਅਪਣੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰੇਗਾ ਸੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤਿਨ ਭੁਲਿਆ ਹੋਇਆ ਪੁਰਸਾ ਕੋ ਆਪ ਹੀ ਸਮਝਾਇ ਲੇਵੇਗਾ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਸੋ ਬਿਨਾ ਇਹ ਜੀਵ (ਕਰਣਪਲਾਹ) ਉਚਾ ਹੋਇ ਕੈ ਅਨੇਕ ਵਿਰਲਾਪ ਬੀ ਕਰੇ ਤੋ ਭੀ ਸਾਡੀ ਨਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਇਗੀ ਭਾਵ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਤਿਸ ਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਸੋ ਹੀ ਸੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੬੭ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੪ ॥

ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਵਡਭਾਗੀਆ ਸੋਹਾਗਣੀ ਜਿਨ੍ਹਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲਿਆ ਹਰਿਰਾਇ ॥

ਅੰਤਰਿ ਜੋਤਿ ਪਰਗਾਸੀਆ ਨਾਨਕ ਨਾਮਿ ਸਮਾਇ ॥ ੧ ॥

ਜਿਨੋ ਕੋ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਸਰਬ ਕਾ ਰਾਜਾ ਮਿਲਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਹਾਗਣੀਆ ਵਡੇ ਭਾਗੋਂ ਵਾਲੀਆ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅੰਦਰ ਗਿਆਨ ਕੀ ਜੋਤਿ ਪ੍ਰਕਾਸੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸ (ਨਾਮ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਨਿ ਸਬੁ ਜਾਤਾ ਸੋਇ ॥

ਜਿਤੁ ਮਿਲਿਐ ਤਿਖ ਉਤਰੈ ਤਨੁ ਮਨੁ ਸੀਤਲੁ ਹੋਇ ॥

ਜਿਨੇ ਨੇ ਜੋ ਸਤਿ ਸਰੂਪ ਜਾਣਿਆ ਹੈ ਸੋ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ (ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ) ਮਨ ਬਾਣੀ ਕਰ ਧੰਨਨ ਹੈਂ । ਜਿਨਕੇ ਮਿਲਨੇ ਕਰਕੇ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਰੂਪੀ ਡ੍ਰਿਖਾ ਦੂਰ ਹੋਇ ਜਾਤੀ ਹੈ ਔਰ ਤਨ ਮਨ ਸੀਤਲ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਤਿ ਪੁਰਖੁ ਹੈ ਜਿਸਨੋ ਸਮਤੁ ਸਭ ਕੋਇ ॥

ਪੁਨਾ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਸਤਪੁਰਖ ਕਉ ਧੰਨ ਧੰਨ ਹੈ ਜਿਨਕੇ ਸਭ ਕੋਈ ਸਮ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰਵੈਰੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤਿ ਭੁਲਿ ਹੋਇ ॥

ਜਿਨਕੇ ਨਿੰਦਾ ਉਸਤਤੀ ਭੁਲ ਹੋਈ ਹੈ ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰਵੈਰ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੁਜਾਣੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤਰਿ ਬ੍ਰਹਮ ਵੀਚਾਰੁ ॥

ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰ ਸੁਜਾਣ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਨਿਰੰਕਾਰੁ ਹੈ ਜਿਸੁ ਅੰਤੁ ਨ ਪਾਰਾਵਾਰੁ ॥

ਜਿਨਾ ਕਾ ਅੰਤ ਪਾਰਾਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰ ਨਿਰੰਕਾਰ ਰੂਪ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ॥

ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਸਤਿਗੁਰੁ ਹੈ ਜਿ ਸਬੁ ਦਿੜਾਏ ਸੋਇ ॥

ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਸਬ ਸਰੂਪ ਕੋ ਦਿੜਾਵੇਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਜਿਸਤੇ ਨਾਮੁ ਪਰਾਪਤਿ ਹੋਇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਵਾਹੁ ਵਾਹੁ ਹੈ ਜਿਨੋ ਸੋ ਨਾਮ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੨ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਸੋਹਿਲਾ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਮੁ ਗੋਵਿੰਦੁ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਜਪ ਕਰਕੇ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਸਚਾ (ਸੋਹਿਲਾ) ਜਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਣਾ ਹਰਿ ਜਪਿਆ ਮਨਿ ਆਨੰਦੁ ॥

ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ (ਅਨਦਿਨੁ) ਨਿਰੰਤਰ ਜਪਣਾ ਕਰਕੇ ਹਰੀ ਕੇ ਜਸ ਕੋ ਸਲਾਹਿਣਾ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ॥

ਵਡਭਾਗੀ ਹਰਿ ਪਾਇਆ ਪੂਰਨ ਪਰਮਾਨੰਦੁ ॥

ਤਿਨ ਵਡਭਾਗੀਓ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਪਾਇਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰ ਓਹ ਪਰਮਾਨੰਦ ਕਰਕੇ ਪੂਰਨ ਭਏ ਹੈਂ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਸਲਾਹਿਆ ਬਹੁੜਿ ਨ ਮਨਿ ਤਨਿ ਭੰਗੁ ॥ ੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਜਨੋਂ ਨੇ ਨਾਮ ਕੇ ਜਪ ਕਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸਲਾਹਿਆ ਹੈ ਪੁਨਾ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮਨ ਤਨ ਕਰ
ਕੋਈ (ਭੰਗੁ) ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥

ਮੂੰ ਪਿਰੀਆ ਸਉ ਨੇਹੁ ਕਿਉ ਸਜਣ ਮਿਲਾਹਿ ਪਿਆਰਿਆ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਪਿਆਰੇ ਮੇਰਾ ਤੋ ਤਿਸ ਹਰੀ (ਪਿਰੀਆ) ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ (ਨੇਹੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਾਂ ਤਿਸ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਕੇ ਮਿਲਾਵਣ-
ਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਜਣ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮੁਖ ਕੇ ਮਿਲੇ ॥

ਹਉ ਫੂਢੇਦੀ ਤਿਨ ਸਜਣ ਸਚਿ ਸਵਾਰਿਆ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਚ ਕੇ ਪਾਇ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਸਵਾਰਿਆ ਹੈ ਮੈਂ ਤਿਨ ਸੰਤ ਜਨ ਸਜਣੋਂ ਕੇ ਖੋਜੀ ਹੂੰ ॥
ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੈਭਾ ਮਿਤੁ ਹੈ ਜੇ ਮਿਲੈ ਤ ਇਹੁ ਮਨੁ ਵਾਰਿਆ ॥
ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਰਾ ਪਰਮ ਗਿਝ ਰੂਪ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮਝ ਕੇ ਮਿਲੈ ਤਥ ਇਹ ਮਨ ਤਨੋਂ ਸਰਬੰਸ ਤਿਨ ਪਰ
(ਵਾਜਿਆ) ਢਾਹਨੇ ਕਰੇ ॥

ਦੇਂਦਾ ਮੂੰ ਪਿਰੁ ਦਸਿ ਹਰਿ ਸਜਣੁ ਸਿਰਜਣ ਹਾਰਿਆ ॥
ਤਥ ਓਹ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣ ਮੁਖੋਂ ਸਰਬ ਕੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੇ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੇ ਦਸ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥
ਨਾਨਕ ਹਉ ਪਿਰੁ ਭਾਲੀ ਆਪਣਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਲਿ ਦਿਖਾਲਿਆ ॥ ੪ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਹਰੀ ਪਤੀ ਕੋ ਮੈਂ (ਭਾਲੀ) ਖੋਜਤੀ ਥੀ ਤਿਸ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੀ ਦਿਖਾਇ
ਦੀਆ ਹੈ ॥ ੪ ॥

ਹਉ ਖੜੀ ਨਿਹਾਲੀ ਪੰਧੁ ਮਤੁ ਮੂੰ ਸਜਣੁ ਆਵੇ ॥
ਮੈਂ ਖੜੀ ਹੋਇ ਭਾਵ ਸਾਵਧਾਨ ਹੋਇਕਰਕੇ (ਪੰਧੁ) ਰਸਤਾ ਗਿਆਨ (ਨਿਹਾਲੀ) ਦੇਖਤੀ ਹੂੰ ਮਤ ਮੇਰਾ ਸਜਣ ਆਵਤਾ ਹੋਵੇ ॥
ਕੇ ਆਇ ਮਿਲਾਵੈ ਅਜੁ ਮੈ ਪਿਰੁ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਵੇ ॥
ਤਿਸ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੋ ਕੋਈ ਆਜ ਹੀ ਆਇ ਕਰ ਮਿਲਾਇ ਦੇਵੇ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰ ਕੈਸੇ ਹੈਂ ਜੋ (ਪਿਰੁ) ਪਤੀ ਕੇ ਮੇਲ ਮੈਂ
ਮਿਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹਉ ਜੀਉ ਕਰੀ ਤਿਸ ਵਿਟਉ ਚਉਖੰਨੀਐ ਜੇ ਮੈ ਪਿਰੀ ਦਿਖਾਵੇ ॥
ਜੇ ਮੁਥਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਤੀ ਕੋ ਦਿਖਾਇ ਦੇਵੇ ਤਿਸਕੇ ਉਪਰੋਂ ਮੈਂ ਅਪਨਾ ਜੀਅ ਅੰਤਸਕਰਨ ਚਾਰ ਟੁਕੜੇ ਭਾਵ ਵਾਰਨੇ
ਕਰ ਦੇਵੇ ॥ ਅਰਥਾਤ ਮਨ ਕਰਕੇ ਮਨਨ ਕਰੋਂ ਐ ਬੁਧੀ ਜੇ ਨਿਸਚੈ ਕਰੋਂ ਅਰ ਚਿਤ ਕਰਕੇ ਚਿੰਤਨ ਕਰੂੰ ਅਰ ਹੰਕਾਰ
ਕਰਕੇ ਸੋਹੀ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰੋਂ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਹੋਇ ਦਇਆਲੁ ਤਾਂ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਮੋਲਾਵੇ ॥ ੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਆਪ ਹਰੀ ਹੀ ਦਿਆਲ ਹੋਵੇ ਤਥ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਅੰਤਰਿ ਜੋਰੁ ਹਉਮੈ ਤਨਿ ਮਾਇਆ ਕੂੜੀ ਆਵੈ ਜਾਇ ॥
ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਤਨ ਖੀਰ ਮਾਇਆ ਜਿਨ ਹੋਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਜੋਰ ਹੈ ਤਿਸ ਭੂਤੀ ਹੋਤਾ ਕਰਕੇ ਆਵਤਾ ਜਾਤਾ ਭਾਵ
ਜਨਮਤਾ ਮਰਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਮੰਨਿ ਨ ਸਕੀ ਦੁਤਰੁ ਤਰਿਆ ਨ ਜਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਫੁਰਮਾਇਆ ਹੁਕਮ ਇਹ ਜੀਵ ਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥ ਤਿਸਕੇ ਮਾਨੇ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਦੁਸਤਰ ਸੰਸਾਰ
ਤਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਸੋ ਚਲੈ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰ ਕਾ ਦਰਸਨੁ ਸਫਲੁ ਹੈ ਜੇ ਇਛੈ ਸੋ ਫਲੁ ਪਾਇ ॥
ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਆਪਣੀ ਝਿਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਤੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਸਤਿਗੁਰੂ ਕੇ ਭਾਣੇ ਬੀਚ ਚਲਤਾ ਹੈ ॥ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕਾ
ਦਰਸਨ ਸਫਲ ਹੈ ਭਾਵ ਫਲਦਾਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨਕੇ ਦਰਸਨ ਤੇ ਜੋ ਮਨ ਮੈਂ ਇਛਾ ਹੋਇ ਸੋਈ ਫਲ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਤਿਗੁਰੁ ਮੰਨਿਆਂ ਹਉ ਤਿਨ ਕੇ ਲਾਗਉ ਪਾਇ ॥
ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਾਨਿਆ ਭਾਵ ਸੋਵਿਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਹਮ ਚਰਨੋਂ ਲਾਗਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕੁ ਤਾਕਾ ਦਾਸੁ ਹੈ ਜਿ ਅਨਦਿਨੁ ਰਹੈ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥ ੬ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਮ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਦਾਸ ਹੈਂ ਜੋ ਨਿਰੰਕੁ ਹਰੀ ਮੈਂ ਝਿੜੀ ਲਗਾਈ ਰਹਿਤੇ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ ਬਿਨੁ ਦਰਸਨ ਕਿਉ ਤ੍ਰਿਪਤੀਐ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਪਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਦਰਸਨ ਬਿਨਾ ਕੋਸੇ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਹੋਤੇ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਤ੍ਰਿਪਤਿ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਿਲੇ ਸੁਭਾਇ ਗੁਰਮੁਖਿ ਇਹੁ ਮਨੁ ਰਹਸੀਐ ॥੭॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਓਹ ਪਤੀ ਕੇ ਪਿਆਰ ਵਾਲੇ ਗੁਰਮੁਖ ਸੁਭਾਵਕ ਹੀ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਪਤੀ ਕੋ ਮਿਲੇ ਹੈ । ਇਸ ਕਰਕੇ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ (ਰਹਸੀਐ) ਅਨੰਦ ਭਯਾ ਹੈ ॥੭॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿਰੀ ਪਿਆਰੁ ਕਿਉ ਜੀਵਨਿ ਪਿਰੁ ਬਾਹਰੇ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਤਿਸ ਪਤੀ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਓਹ ਪਤੀ ਤੇ ਬਾਹਰ ਅਰਥਾਤ ਤਿਸਤੇ ਬਿਨਾ ਕਿਉ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ॥

ਜਾ ਸਹੁ ਦੇਖਨਿ ਆਪਣਾ ਨਾਨਕ ਥੀਵਨਿ ਭੀ ਹਰੇ ॥ ੮ ॥

ਸ੍ਰੀਗੁਰੂਜੀ ਕਹਿਤੇਹੈਂ ਜਬ ਓਹ ਅਪਣੇ(ਸਹੁ)ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਤਬ ਪੁਨਾ ਹਰੇ ਭਾਵ ਅਨੰਦ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖਿ ਅੰਦਰਿ ਨੇਹੁ ਤੈ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਰੈ ਲਾਇਆ ॥

ਹੇ ਸਬ ਸਰੂਪ ਪਿਆਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖ ਕੋ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਤੁਮਨੇ ਆਪ ਹੀ ਅਪਨਾ ਪੇਮ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ॥

ਰਾਤੀ ਅਤੈ ਭੋਹੁ ਨਾਨਕ ਪ੍ਰੇਮਿ ਸਮਾਇਆ ॥ ੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕਾ ਮਨ ਰਾਤੀ ਔਰ (ਭੋਹ) ਦਿਨੇ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਂ ਸਮਾਇਆ ਹੁਆ ਹੈ ॥੯॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਸਰੀ ਆਸਕੀ ਜਿਤੁ ਪ੍ਰੀਤਮੁ ਸਚਾ ਪਾਈਐ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਗੁਰਮੁਖੋ ਕੀ ਸਰੀ ਆਸਕੀ ਹੈ ਜਿਸ ਆਸਕੀ ਤੇ ਸੋ ਸਚਾ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਰਹਹਿ ਅਨੰਦਿ ਨਾਨਕ ਸਹਜਿ ਸਮਾਈਐ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ (ਸਹਜ) ਸ਼ਾਤ ਪਦ ਮੇਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਸਮਾਈ ਹੈ ਇਸਤੇ ਓਹ ਦਿਨੇ ਰਾਤ੍ਰ ਅਨੰਦ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੦ ॥

ਸਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਈਐ ॥

ਜੋ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਬੀਰ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਪੂਰੇ ਸ਼ਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਹੀ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥

ਕਬਹੂ ਨ ਹੋਵੈ ਭੰਗੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਈਐ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਕਬੀ (ਭੰਗ) ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹੀ ਕੋ ਕੁਛੋ ਕੋ ਰਾਤਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੧ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰਿ ਸਚਾ ਨੇਹੁ ਕਿਉ ਜੀਵਨਿ ਪਿਰੀ ਵਿਹੂਣਿਆ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਅੰਦਰ ਸਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਵਹੁ ਅਪਣੇ ਪਤੀ ਤੇ ਬਿਨਾ ਕਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜੀਵਤੇ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਮੇਲੇ ਆਪਿ ਨਾਨਕ ਚਿਰੀ ਵਿਛੁਣਿਆ ॥ ੧੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਤਿਨ ਬਿਰੰਕਾਲ ਕੇ ਵਿਜੋਗੀਓ ਕੋ ਆਪੋ ਹੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੨ ॥

ਜਿਨ ਕਉ ਪ੍ਰੇਮ ਪਿਆਰੁ ਤਉ ਆਪੇ ਲਾਇਆ ਕਰਮੁ ਕਰਿ ॥

ਹੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਤੁਮਨੇ ਅਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕਾ ਪਿਆਰ ਆਪ ਹੀ (ਕਰਮ) ਤ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਲਗਾਯਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਲੇਹੁ ਮਿਲਾਇ ਮੈ ਜਾਚਿਕ ਵੀਜੈ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਹਰੀ ਮੁਖਕੋ ਤਿਨਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇ ਲੇਵੇ ਆ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਵਾਰੇ ਮੈ ਜਾਚਿਕ ਕੋ ਅਪਣਾ ਨਾਮ ਵੀਜੀਏ ॥ ੧੩ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਸੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਰੋਵੈ ਜਿ ਗੁਰਮੁਖਿ ਕਰੇ ਸਾਈ ਭਗਤਿ ਹੋਵੈ ॥

ਜੋ ਸਰੂਪ ਕੇ ਅਨੰਦ ਕੋ ਪਾਇਕਰ ਗੁਰਮੁਖ (ਹਸੈ) ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਤੇ ਹੈ ਔ ਵਈਰਾਣਾ ਕਰਕੇ ਦੁਰਮੁਖ ਦੁਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ । ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਭਗਤੀ ਹੀ ਹੋਤੀ ਹੈ । ਭਾਵ ਯੋਹ ਸਰਬ ਕਰਮ ਤਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਭਵਤੀ ਸਹਿਤ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੋਵੈ ਸੁ ਕਰੇ ਵੀਚਾਰੁ ॥ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਾਨਕ ਪਾਵੈ ਪਾਰੁ ॥ ੧੪ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ਼ ਗੁਰਮੁਖ ਹੋਵੈ ਸੋ ਸੋ ਸਰੂਪ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਰਬਤੋ ਪਦ ਸੁਖ ਪ੍ਰਮਾਣ ਕਾ ਗੁਰਮੁਖ ਹੀ ਪਾਵੇਤੀ ਹੈ ॥ ੧੪ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਹੈ ਗੁਰ ਬਾਣੀ ਵੀਚਾਰਿ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਨਾਮ ਰੂਪੀ ਖਜਾਨਾ ਹੈ ਵਹੁ ਸਦਾ ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਬਾਣੀ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈਂ

ਤਿਨਕੇ ਮੁਖ ਸਦ ਉਜਲੇ ਤਿਤੁ ਸਚੈ ਦਰਬਾਰਿ ॥

ਤਿਤ ਸਚੇ ਕੇ ਦਰਬਾਰ ਮੇਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਮੁਖ ਸਦਾ ਉਜਲ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਤਿਨੁ ਬਹਾਦਿਆ ਉਠਾਇਆ ਕਦੇ ਨ ਵਿਸਰੈ ਜਿ ਆਪਿ ਬਖਸੇ ਕਰਤਾਰਿ ॥

ਜੇ ਕਰਤਾਰ ਨੇ ਆਪ ਬਖਸ਼ੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਉਠਾਇਆ ਬੈਠਾਇਆ ਕਈ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਭੁਲਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਮਿਲੇ ਨ ਵਿਛੁੜਹਿ ਜਿ ਮੇਲੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਆਪ ਮੇਲੇ ਹੈਂ ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਮਿਲੇ ਹੁਏ ਕਈ ਵਿਛੁੜਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਭਾਵ ਅਛੇਦ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰ ਪੀਰਾਂ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਮਹਾਂ ਕਰੜੀ ਸੁਖ ਸਾਰੁ ॥

ਗੁਰੂ ਪੀਰੋਂ ਕੀ ਚਾਕਰੀ ਮਹਾਂ (ਕਰੜੀ) ਕਨਨ ਹੋਤੀ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅੰਤ ਕੇ (ਸਾਰੂ) ਉਤਮ ਸੁਖੋਂ ਕੇ ਏਏਹਾਰੀ ਹੈ ॥

ਨਦਰਿ ਕਰੇ ਜਿਸੁ ਆਪਣੀ ਤਿਸੁ ਲਾਏ ਹੋਤ ਪਿਆਰੁ ॥

ਜਿਸ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਅਪਣੀ ਰੂਪਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਉਪਾਰਨ ਹੋਤ ਉਸਕੇ ਮਨ ਤਨ ਮੇਂ ਤਿਸ ਸੇਵਾ ਕਾ ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਕੀ ਸੇਵੈ ਲਾਗਿਆ ਭਉਜਲੁ ਤਰੈ ਸੰਸਾਰੁ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਮੇਂ ਲਾਗਿਆ ਹੋਇਆ ਇਹ ਜੀਵ ਸੰਸਾਰ ਭਵਜਲ ਕੇ ਤਰ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਮਨ ਚਿੰਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਇਸੀ ਅੰਤਰਿ ਬਿਬੇਕ ਬੀਚਾਰੁ ॥

ਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੇਵਾ ਕਰਕੇ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰ (ਬਿਬੇਕ) ਜੀਵ ਈਸ਼ਰ ਦੋਨੋਂ ਕੀ ਏਕਤਾ ਕਾ ਵੀਚਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਏਗਾ ਸੋ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਕੇ ਪਾਏਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰ ਮਿਲਿਐ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਈਐ ਸਭੁ ਦੁਖ ਨਿਵਾਰਣਹਾਰੁ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮਿਲਾਪ ਤੋਂ ਸਰਬ ਦੁਖੋਂ ਕੇ ਨਿਵਾਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਕੇ ਪਾਈਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਮਨਮੁਖ ਸੇਵਾ ਜੋ ਕਰੇ ਦੂਜੈ ਭਾਇ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਪੁਤ੍ਰ ਕਲਤੁ ਕੁਟੰਬੁ ਹੈ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਵਧਾਇ ॥

ਜੋ ਮਨਮੁਖ ਦੂਤ ਭਾਵ ਮੇਂ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸੇਵਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਪੁਤ੍ਰ ਅੰਓ ਇਸਤ੍ਰੀ ਆਦੀ ਜੋ ਕੁਟੰਬ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮੇਂ ਲਗਕੇ ਮਾਇਆ ਕਾ ਮੋਹ ਵਧਾਇ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥

ਦਰਗਹਿ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਐ ਕੋਈ ਅੰਤਿ ਨ ਸਕੀ ਛਡਾਇ ॥

ਜਬ ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਸੇ (ਦਰਗਹਿ) ਪ੍ਰਲੋਕ ਕੇ ਬੀਚ ਲੇਖਾ ਮੰਗੀਏਗਾ ਤਬ ਅੰਤ ਕੋ ਜਮਦੂਤੋਂ ਸੇ ਤਿਸਕੋ ਕੋਈ ਛੁਡਾਇ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ॥

ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਸਭੁ ਦੁਖੁ ਹੈ ਦੁਖਦਾਈ ਮੋਹੁ ਮਾਇ ॥

ਤਰਿ ਹੇ ਭਾਈ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਕੁਟੰਬ ਦੁਖ ਰੂਪ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਵਾਸਤਵ ਤੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਦੁਖਦਾਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰਮੁਖਿ ਨਦਰੀ ਆਇਆ ਮੋਹੁ ਮਾਇਆ ਵਿਛੁੜਿ ਸਭ ਜਾਇ ॥ ੧੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਗੁਰਮੁਖੋਂ ਕੋ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟ ਆਯਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਮਾਯਾ ਰਚਤ ਕੁਟੰਬ ਸਾਥ ਮੋਹਿ ਕਰੀਤਾ ਹੈ ਇਹ ਅੰਤ ਕੇ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਛੁੜ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥੧੭॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹੁਕਮੁ ਮਨਿ ਸਹ ਕੇਰਾ ਹੁਕਮੇ ਹੀ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਤਿਸ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਪਤੀ ਨਾ ਹੁਕਮ ਮਾਨਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤਿਸਕੋ ਭਾਏ ਮੇਂ ਹੀ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸੁਖ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਹੁਕਮੇ ਸੇਵੈ ਹੁਕਮੁ ਅਰਾਧੈ ਹੁਕਮੇ ਸਮੈ ਸਮਾਏ ॥

ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਹੀ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈਂ ਐ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਹੀ ਮਨ ਕਰਕੇ ਅਰਾਧਤੇ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਹੁਕਮ ਕਰਕੇ ਤਿਸ ਮੇਂ ਆਪ ਸਮਾਏ ਹੈਂ ਐਰ ਅਪਨੇ ਦਾਸੋਂ ਕੇ ਤਿਸਮੇਂ ਸਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਹੁਕਮੁ ਵਰਤੁ ਨੇਮੁ ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ ਮਨ ਚੀਦਿਆ ਫਲੁ ਪਾਏ ॥

ਹੁਕਮ ਰੂਪ ਬ੍ਰਤ ਨੇਮ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਆਦੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਇਛਤ ਫਲ ਪਾਏ ਹੈਂ ॥

ਸਦਾ ਸੁਹਾਗਣਿ ਜਿ ਹੁਕਮੈ ਏਝੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸੇਵੈ ਲਿਵ ਲਾਏ ॥

ਸੋ ਸਦਾ ਸੋਹਾਗਣੀ ਹੈਂ ਜੋ ਤਿਸਕੇ ਹੁਕਮ ਕੇ ਸਮਝ ਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਿਤ ਕੀ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇ ਕਰਕੇ ਸੇਵਤੀ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੇ ਜਿਨ੍ਹ ਉਪਰਿ ਤਿਨ੍ਹ ਹੁਕਮੇ ਲਏ ਮਿਲਾਏ ॥ ੧੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੇਂ ਪਰ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਨੇਂ ਕੋ ਅਪਨੇ ਹੁਕਮ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੧੮ ॥

ਮਨਮੁਖ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੁਝੈ ਬਪੁੜੀ ਨਿਤ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ (ਬਪੁੜੀ) ਵਿਚਾਰੀ ਹੁਕਮ ਕੋ ਨਹੀਂ ਬੁਝਤੀ ਹੈ ਨਿਤ ਹੀ ਹਉਮੈ ਕਰਕੇ ਕਰਮ ਕੋ ਕਮਾਵਤੀ ਹੈ ॥

ਵਰਤ ਨੇਮੁ ਸੁਚ ਸੰਜਮੁ ਪੂਜਾ ਪਾਖੰਡਿ ਭਰਮੁ ਨ ਜਾਇ ॥

ਬਰਤ ਨੇਮ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਪੂਜਾ ਆਦੀ ਪਾਖੰਡ ਸਹਿਤ ਕਰਨੇ ਸੇ ਅੰਦਰੋਂ ਭ੍ਰਮ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਹੁ ਕਸੂਧੁ ਮਾਇਆ ਮੋਹਿ ਬੋਧੇ ਜਿਉ ਹਸਤੀ ਛਾਰੁ ਉਡਾਏ ॥

ਕਿਉਂਕਿ ਵਹ ਮਨਮੁਖ ਅੰਤਰ ਤੇ ਪਾਪੋਂ ਕਰਕੇ (ਕਸੂਧੁ) ਅਪਵਿਤ੍ਰ ਹੈ ਮਾਯਾ ਮੋਹ ਕੋ ਬੋਧੇ ਹੁਏ ਹੈ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਸਤੀ ਨ੍ਹਾਇਕੇ ਪੁਨਾ ਛਾਰ ਉਡਾਵਤਾ ਹੈ ਤੇਸੇ ਓਹ ਬਾਹਰ ਸੇ ਕਰਮ ਕਰਕੇ ਪੁਨਾ ਪਾਪੋਂ ਰੂਪੀ ਖੋਹ ਉਡਾਵਤੇ ਹੈ ॥

ਜਿਨਿ ਉਪਾਏ ਤਿਸੈ ਨ ਚੇਤਹਿ ਬਿਨੁ ਚੇਤੇ ਕਿਉ ਸੁਖੁ ਪਾਏ ॥

ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਜੀਵ ਉਪਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਚੇਤਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸ ਹਰੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਬਿਨਾ ਮਨਮੁਖ ਕੈਸੇ ਸੁਖ ਕੋ ਪਾਵੇਗਾ ॥

ਨਾਨਕ ਪਰਪੰਥੁ ਕੀਆ ਧੁਰਿ ਕਰਤੈ ਪੂਰਬਿ ਲਿਖਿਆ ਕਮਾਏ ॥ ੧੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਨੇ ਆਦੇ ਇਹ ਪ੍ਰਪੰਥ ਕੀਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਾ ਪੂਰਬਲਾ ਲਿਖਿਆ ਹੁਆ ਇਹ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਯੋਹ ਸਭ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਅਪੀਨ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਪਰਤੀਤਿ ਭਈ ਮਨੁ ਮਾਨਿਆ ਅਨਾਦਿਨੁ ਸੇਵਾ ਕਰਤੁ ਸਮਾਇ ॥

ਗੁਰਮੁਖ ਕਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਮੈਂ ਮਨ ਮਾਨਿਆ ਹੁਆ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਮੇਂ ਸਿਖੋਂ ਕੀ ਭੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਭਈ ਤਾਤੇ ਸਿਖੋਂ ਕਾ ਮਨ ਨਿਰੰਤਰ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਤਿਆ ਹੋਇਆ ਸਤਿਗੁਰੋ ਮੈਂ (ਸਮਾਇ), ਮਿਲ ਰਹਿਆ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਸਤਿਗੁਰੁ ਗੁਰੂ ਸਭ ਪੂਜੈ ਸਤਿਗੁਰੁ ਕਾ ਦਰਸੁ ਦੇਖੈ ਸਭ ਆਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋ ਕੇ ਅੰਤਰ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰੂ) ਬੜਾ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਵਸ ਰਹਿਆ ਹ ਤਿਸੀ ਤੇ ਸਤਿਗੁਰੋ ਕਾ ਦਰਸਨ ਆਇਤਰ ਸਭ ਦੇਖਤੇ ਹੈ ਅੰ ਸਰਬ ਹੀ ਤਿਨੇਂ ਕੋ ਚਰਨੇਂ ਕੋ ਪੂਜਤੇ ਹੈ ॥

ਮੰਨੀਐ ਸਤਿਗੁਰੁ ਪਰਮ ਬੀਚਾਰੀ ਜਿਤੁ ਮਿਲੀਐ ਤਿਸਨਾ ਭੁਖ ਸਭ ਜਾਇ ॥

ਪਰਮ ਵਿਚਾਰ ਕੇ ਦੇਨੇਹਾਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਸਦਾ ਮਾਨੀਐ ਜਿਨੇਂ ਕੋ ਮਿਲਣੇ ਕਰਕੇ ਸਭ ਤ੍ਰਿਸਨਾ ਭੁਖ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਹਉ ਸਦਾ ਸਦਾ ਬਲਿਹਾਰੀ ਗੁਰੁ ਆਪਨੇ ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਸਚਾ ਦੇਇ ਮਿਲਾਇ ॥

ਜੋ ਸਚਾ ਪ੍ਰਭੁ ਮਿਲਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਅਪਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਪਰ ਮਨ ਤਨ ਸੋ ਸਚਾ ਬਲਿਹਾਰਨੇ ਜਾਤਾ ਹੂੰ ॥

ਨਾਨਕ ਕਰਮੁ ਪਾਇਆ ਤਿਨੁ ਸਚਾ ਜੋ ਗੁਰੁ ਚਰਣੀ ਲਗੇ ਆਇ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੋ ਚਰਨੇਂ ਮੇਂ ਆਇ ਲਗੇ ਹੈ ਤਿਨੇਂ ਨੇ ਭਾਗੋਂ ਕਰਕੇ ਸਚਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਪਾਯਾ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਜਿਨੁ ਪਿਰੀਆ ਸਉ ਨੇਹੁ ਸੇ ਸਜਣ ਮੈ ਨਾਲਿ ॥

ਜਿਸ ਪਤੀ ਸਜਣ ਸਾਥ ਮੇਰਾ ਪ੍ਰੇਮ ਹੈ ਸੋ ਸਜਣ ਸਦਾ ਮੇਰੇ ਸਾਥ ਹੈ ॥

ਅੰਤਰਿ ਬਾਹਰਿ ਹਉ ਫਿਰਾਂ ਭੀ ਹਿਰਦੈ ਰਖਾ ਸਮਾਲਿ ॥ ੨੧ ॥

ਮੈਂ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਵਿਚਤਾ ਹੁਆ ਭੀ ਨਿਤ ਤਿਸਕੇ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਸਮਾਲ ਰਖਤਾ ਹੂੰ ॥ ੨੧ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾ ਇਕ ਮਨਿ ਇਕ ਚਿਤਿ ਧਿਆਇਆ ਸਤਿਗੁਰੁ ਸਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਜਿਨੇਂ ਨੇ ਇਕਾਯੁ ਮਨ ਹੋਇਕੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਚਿਤ ਲਗਾਇ ਕਰ ਏਕ ਚੇਤਨ ਕੋ ਧਿਆਇਆ ਹੈ ॥

ਤਿਨਕੀ ਦੁਖ ਭੁਖ ਹਉਮੈ ਵਡਾ ਰੋਗੁ ਗਇਆ ਨਿਰਦੋਖ ਭਏ ਲਿਵ ਲਾਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਭੁਖ ਭਾਈ ਐ ਦੁਖ ਸੰਤੁਕਤ ਹਉਮੈ ਕਾ ਬੜਾ ਰੋਗ ਦੂਰ ਭਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਾਮ ਮੇਂ ਬ੍ਰਿਤੀ ਲਗਾਇਤਰਸਦਾ ਦੇਖੋਂ ਤੇ ਰਹਿਤ ਭਏ ਹੈ ॥

ਗੁਣ ਗਾਵਹਿ ਗੁਣ ਉਚਹਿ ਗੁਣ ਮਹਿ ਸਵੈ ਸਮਾਇ ॥

ਵੇਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਯ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅੰਗ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਹੀ ਵਰਨੇਂ ਦੁਆਰੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈ ਆਪ ਗੁਣੋਂ ਮੇਂ ਸਮਾਏ ਹੈ ਐਸੇ ਕੋ ਤਿਨੇਂ ਮੇਂ ਇਸਥਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਗੁਰ ਪੂਰੇ ਤੇ ਪਾਇਆ ਸਹਜਿ ਮਿਲਿਆ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ॥ ੨੨ ॥
ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਪੂਰੇ ਗੁਰੇ ਤੇ ਜਿਨੇ ਨੇ ਉਪਦੇਸ ਪਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨਕੋ (ਸਹਜ) ਸੁਤੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭੁ ਆਇ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੁਆ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਮਨਮੁਖਿ ਮਾਇਆ ਮੋਹੁ ਹੈ ਨਾਮਿ ਨ ਲਗੈ ਪਿਆਰੁ ॥
ਮਨਮੁਖੇ ਕੇ ਮਾਯਾ ਕਾ ਮੋਹ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕਰਕੇ ਤਿਨੇ ਕਾ ਨਾਮ ਮੇਂ ਪ੍ਰੇਮ ਨਹੀਂ ਲਾਗਤਾ ਹੈ ॥

ਕੂੜੁ ਕਮਾਵੈ ਕੂੜੁ ਸੰਘਰੈ ਕੂੜਿ ਕਰੈ ਆਹਾਰੁ ॥
ਭੂਨ ਕੋ ਹੀ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈ ਐ ਭੂਨ ਕੋ ਹੀ (ਸੰਘਰੈ) ਸੰਚਨ ਕਰਤੇ ਹੈ । ਐਰ ਭੂਨ ਕਾ ਹੀ ਆਹਾਰ ਕਰਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਸਰਬ ਸਮੇਂ ਭੂਨ ਹੀ ਥੋਲਤੇ ਹੈ ॥

ਬਿਖੁ ਮਾਇਆ ਧਨੁ ਸੰਚਿ ਮਰਹਿ ਅੰਤਿ ਹੋਇ ਸਭੁ ਫਾਰੁ ॥
ਵਿਖ ਰੂਪ ਧਨ ਕੋ (ਮਾਇਆ) ਛਲ ਕਰਕੇ ਸੰਚਨ ਕਰ ਮਰਤੇ ਹੈ ਅਰ ਓਹ ਅੰਤ ਕੋ ਛਾਰ ਹੋ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਕਰਮ ਧਰਮ ਸੁਚਿ ਸੰਜਮੁ ਕਰਹਿ ਅੰਤਰਿ ਲੋਭੁ ਵਿਕਾਰੁ ॥
ਬਾਹਿਰ ਸੁਚ ਸੰਜਮ ਆਈ ਕਰਮ ਧਰਮ ਕਰਤੇ ਹੈ ਅੰ ਤਿਨਕੇ ਰਿਦੇ ਅੰਤਰ ਲੋਭ ਆਈ ਵਿਕਾਰ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਮਨਮੁਖਿ ਜਿ ਕਮਾਵੈ ਸੁ ਬਾਇ ਨ ਪਵੈ ਦਰਗਹ ਹੋਇ ਖੁਆਰੁ ॥ ੨੩ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੇ ਮਨਮੁਖ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਬਾਇ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈ ਭਾਵ ਸਵਲ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਓਹ ਮਨਮੁਖ ਅੰਤ ਕੋ ਪੁਲਕ ਮੇਂ ਖੁਆਰ ਹੀ ਹੋਵੇਗੇ ॥ ੨੩ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਪੁਛਿਆ ਕੌਨ ਰਾਗ ਭੁਲਾ ਹੈ ਰਾਗ ਗਾਵਨੇ ਕੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀ ਤਿਸਕੋ ਪ੍ਰਬਾਇ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ -

ਸਭਨਾ ਰਾਗਾਂ ਵਿਚਿ ਸੇ ਭਲਾ ਭਾਈ ਜਿਤੁ ਵਸਿਆ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਹੇ ਭਾਈ ਸੰਪੂਰਨ ਰਾਗੇ ਵਿਚ ਭਾਵ ਛੇ ਰਾਗੇ ਮੇਂ ਸੇ ਸੋਈ ਰਾਗ ਭਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਰਾਗ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੋਦੁਰ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਵਸਿਆ ਹੈ ॥

ਰਾਗੁ ਨਾਦੁ ਸਭੁ ਸਚੁ ਹੈ ਕੀਮਤਿ ਕਹੀ ਨ ਜਾਇ ॥
ਜਿਸ ਰਾਗ ਨਾਦ ਕਰਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮਨ ਮੇਂ ਵਸੇ ਸੋ ਰਾਗ ਐ (ਨਾਦੁ) ਬਸੰਤ ਸਭ (ਸਚੁ) ਸਵਲ ਹੈ ਤਿਸਕੀ ਕੀਮਤ ਕਹੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਰਾਗੈ ਨਾਦੈ ਬਾਹਰਾ ਇਨੀ ਹੁਕਮੁ ਨ ਬੂਝਿਆ ਜਾਇ ॥
ਰਾਗ ਨਾਦ ਤੇ ਬਿਨਾ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਹੁਕਮ ਸਮਝਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਹੁਕਮੈ ਬੂਝੈ ਤਿਨਾ ਰਾਸਿ ਹੋਇ ਸਤਿਗੁਰ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਾਇ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇ ਪੁਰਸ ਹੁਕਮ ਕੋ ਸਮਝਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਰਾਗ ਗਾਵਿਆ ਹੁਆ (ਰਾਸਿ) ਸਚਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਤੇ ਸੋਝੀ ਪਾਈ ਹੈ ॥

ਸਭ ਕਿਛੁ ਤਿਸਤੇ ਹੋਇਆ ਜਿਉ ਤਿਸੈ ਦੀ ਰਜਾਇ ॥ ੨੪ ॥
ਸਭ ਕਿਛੁ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਤੇ ਉਤਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਤਾਤੇ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਤਿਸਕੀ ਰਜਾਇ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸੇ ਹੀ ਵਹੁ ਵਰਤਤਾ ਹੈ ॥ ੨੪ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਿ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਹੈ ਅੰਮ੍ਰਿਤੁ ਕਹੈ ਕਹਾਇ ॥
ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਬੀਚ ਨਾਮ ਰੂਪ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਹੈ ਤਿਸ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮ ਕੋ ਆਪ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐ ਐਰੋਂ ਸੋ ਕਹਾਵਤੇ ਹੈਂ .

ਗੁਰਮਤੀ ਨਾਮੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਿਰਮਲੁ ਨਾਮੁ ਧਿਆਇ ॥
ਗੁਰਮਤੀਆਂ ਕੋ ਨਿਰਮਲ ਨਾਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹੈ ਤਿਸ ਨਾਮ ਕੋ ਧਿਆਇ ਕਰਕੇ ਓਹ ਨਿਰਮਲ ਭਵੇ ਹੈ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਤਤੁ ਹੈ ਗੁਰਮੁਖਿ ਵਸੈ ਮਨਿ ਆਇ ॥
ਜੇ ਤਤ ਸਰੂਪ ਕੇ ਉਪਦੇਸ ਕੀ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਬਾਣੀ ਹੈ ਜੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਰੇ ਮਨ ਮੇਂ ਆਇ ਬਸਤੀ ਹੈ । ਜਿਲਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਵਸੀ ਹੈ ਤਿਨਕੇ ਜੇ ਛਲ ਹੈ ਸੋ ਕਹੇ ਹੈ ॥

ਹਿਰਦੈ ਕਮਲੁ ਪਰਗਾਸਿਆ ਜੋਤੀ ਜੋਤਿ ਮਿਲਾਇ ॥
ਤਿਨੋਂ ਕਾ ਹਿਰਦਾ ਕਮਲ ਵਤ ਪ੍ਰਗਾਸਿਆ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੇ ਜੋਤੀ ਨੇ ਅਪਨੀ ਜੋਤ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੁ ਤਿਨਕਉ ਮੇਲਿਓਨੁ ਜਿਨ ਧੁਰਿ ਮਸਤਕਿ ਭਾਗੁ ਲਿਖਾਇ ॥ ੨੫ ॥
ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਸਤਿਗੁਰ ਮੇਲਿਆ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਨੇ (ਧੁਰਿ) ਆਦਿ ਮੇਂ ਮਸਤਕ ਪਰ ਉਤਮ ਭਾਗ ਲਿਖਾਇਆ ਥਾ ॥ ੨੫ ॥

ਅੰਦਰਿ ਤਿਸਨਾ ਅਗਿ ਹੈ ਮਨਮੁਖ ਭੁਖ ਨ ਜਾਇ ॥

ਮਨਮੁਖ ਕੇ ਅੰਦਰ ਤਿਸਨਾ ਰੂਪੀ ਅਗਨੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨੋ ਕੇ ਰਿਦੇ ਸੇ ਪਦਾਰਥੋ ਕੀ ਭੁਖ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥

ਮੋਹੁ ਕੁਟੰਬੁ ਸਭੁ ਕੂੜੁ ਹੈ ਕੂੜਿ ਰਹਿਆ ਲਪਟਾਇ ॥

ਅਨਦਿਨੁ ਚਿੰਤਾ ਚਿੰਤਵੈ ਚਿੰਤਾ ਬਧਾ ਜਾਇ ॥

ਇਹ ਸੰਪੂਰਨ ਕੁਟੰਬ ਕਾ ਮੋਹ ਜੋ ਭੂਠਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਭੂਠ ਮੇਂ ਮਨਮੁਖ ਲਪਟਾਇ ਰਹਿਆ ਹੈ ਦਿਨੇ ਰਾਤ ਚਿੰਤਾ ਕਾ ਹੀ ਚਿੰਤਵਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਅੰਤ ਕੇ ਚਿੰਤਾ ਕੇ ਸੰਯੁਗਤ ਹੀ ਜਮਦੂਤੋ ਸੇ ਬਾਧਾ ਹੁਆ ਪੁਲੋਕ ਮੇਂ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥

ਜੰਮਣੁ ਮਰਣੁ ਨ ਚੁਕਈ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਇ ॥

ਗੁਰ ਸਰਣਾਈ ਉਬਰੈ ਨਾਨਕ ਲਾਏ ਛਡਾਇ ॥ ੨੬ ॥

ਤਿਸ ਮਨਮੁਖ ਕੇ ਹਉਮੈ ਕਰਮ ਕਮਾਵਟੇ ਕਰਕੇ ਜਨਮ ਮਰਨ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸਰਣਾਗਤ ਹੋਣੇ ਤੇ ਸੋ ਮਨਮੁਖ ਭੀ (ਉਬਰੈ) ਬਚ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਕਿਉਂਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਤਿਸਕੋ ਬੰਧਨੋਂ ਸੇ ਛਡਾਇ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੬ ॥

ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖੁ ਹਰਿ ਧਿਆਇਯਾ ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਭਾਇ ॥

ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਵਾਹਾ ਸੋਈ ਪੁਰਸ ਹਰੀ ਕਾ ਧਿਆਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਜਿਸਕਾ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਸੰਗਤਿ ਸਾਥ ਪ੍ਰੇਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥

ਸਤਸੰਗਤਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸੇਵਦੇ ਹਰਿ ਮੇਲੇ ਗੁਰ ਮੇਲਾਇ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਸਤਸੰਗਤ ਮੇਂ ਜਾਇਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸੇਵਤੇ ਹੈ ਸੋ ਜਨ ਹਰੀ ਨੇ ਗੁਰੋਂ ਸਾਥ ਮਿਲਾਇਕਰ ਅਪਨੇ ਸਰੂਪ ਮੇਂ ਮੇਲੇ ਹੈ ॥

ਏਹੁ ਭਉਜਲੁ ਜਗਤੁ ਸੰਸਾਰੁ ਹੈ ਗੁਰੁ ਬੋਹਿਬੁ ਨਾਮਿ ਤਰਾਇ ॥

(ਜ) ਜੰਮਣੇ ਐ (ਗੁਰੂ) ਮਰਨੇ ਕੇ ਭੈ ਰੂਪ ਜਲ ਕਾ ਜੋ ਇਹ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਹੈ ਇਸਤੇ ਸਤਿਗੁਰੂ ਨਾਮ ਰੂਪੀ (ਬੋਹਿਬੁ) ਜਹਾਜ਼ ਕੇ ਆਸਰੇ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਤਰਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਗੁਰੁ ਸਿਖੀ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਪਾਰਿ ਲੰਘਾਇ ॥

ਜਿਨ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਿਖੋ ਨੇ ਹਰੀ ਕਾ ਭਾਣਾ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰ ਇਸ ਭੈ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਪਾਰ ਲੰਘਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈ ਤਾਤੇ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਏ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਾਂ ਕੀ ਹਰਿ ਧੂੜਿ ਦੇਹਿ ਹਮ ਪਾਪੀ ਭੀ ਗਤਿ ਪਾਂਹਿ ॥

ਹੇ ਹਰੀ ਹਮਕੋ ਤਿਨ ਭਾਣਾ ਮਾਨਣੇ ਵਾਲਿਓ ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਕੀ ਚਰਨ ਧੂੜੀਦੇਵੇ ਜਿਸਤੇ ਹਮ ਪਾਪੀਭੀ ਗਤੀ ਪਾਇ ਲੇਵੇਂ ॥

ਹਰਿ ਮਸਤਕਿ ਹਰਿ ਪ੍ਰਭ ਲਿਖਿਆ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਮਿਲਿਆ ਆਇ ॥

ਹਰਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਜਿਸਕੇ ਮਸਤਕ ਪਰ ਆਦੇ ਹੀ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ । ਸ੍ਰੀਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਨਕੋ ਗੁਰੂ ਆਇ ਮਿਲਾਓ ॥

ਜਮ ਕੈਕਰ ਮਾਰਿ ਬਿਦਾਰਿਅਨੁ ਹਰਿ ਦਰਗਹ ਲਾਏ ਛਡਾਇ ॥

ਤਿਨੋਂ ਕੇ ਜਮਦੂਤੋਂ ਕੇ ਮਾਰਕੇ (ਬਿਦਾਰਿਅਨ) ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ਅੰਤਿਨੋਂ ਕੇ ਗੁਰੂ ਨੇ ਹਰੀ ਨਾਮ ਦੇਕਰ (ਦਰਗਹ) ਪੁਲੋਕ ਮੇਂ ਛਡਾਇ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਿਖਾ ਨੇ ਸਾਬਾਸਿ ਹੈ ਹਰਿ ਤੁਠਾ ਮੇਲਿ ਮਿਲਾਇ ॥ ੨੭ ॥

ਤਿਨ ਗੁਰਸਿਖੋਂ ਕੇ ਸਾਬਾਸ ਹੋਤੀ ਹੈ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਹਰੀ ਨੇ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੋਕਰ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਮੇਲ ਮੇਂ ਮਿਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਗੁਰਿ ਪੂਰੈ ਹਰਿ ਨਾਮੁ ਦਿੜਾਇਆ ਜਿਨਿ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਚੁਕਾਇਆ ॥

ਪੂਰੇ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਨੇ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਹਰਿ ਨਾਮ ਦਿੜਾਇਆ ਹੈ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਸਭ ਭਰਮ ਦੂਰ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਹਰਿ ਕੀਰਤਿ ਗਾਇ ਕਰਿ ਚਾਨਣੁ ਮਗੁ ਦੇਖਾਇਆ ॥

ਹਰੀ ਵਾ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅੰਤਰੀ ਗਾਇਕਰ ਤਿਸਕੋ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਕਾ ਰਸਤਾ ਔਰ ਜਗਜਾਸੂਆਂ ਕੇ ਦਿਖਾਯਾ ਹੈ ॥

ਹਉਮੈ ਮਾਰਿ ਏਕ ਲਿਵ ਲਾਗੀ ਅੰਤਰਿ ਨਾਮੁ ਵਸਾਇਆ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਸਤਗੁਰੋਂ ਵਾਹੇ ਅਪਨੇ ਰਿਦੇ ਮੇਂ ਨਾਮ ਕੇ ਵਸਾਯਾ ਹੈ ਹਉਮੈ ਕੇ ਮਾਰ ਕਰਕੇ ਤਿਨੋਂ ਕੀ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਖ੍ਰਿਤੀ ਲਾਗੀ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮਤੀ ਜਮੁ ਜੋਹਿ ਨ ਸਕੈ ਸਚੈ ਨਾਇ ਸਮਾਇਆ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਪਨਾ ਚਿਤ ਸਚੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਸਮਾਯਾ ਹੈ ਤਿਨ ਗੁਰਮਤੀਓਂ ਕੋ ਜਮ (ਜੋਹਿ) ਦੇਖ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭੁ ਆਪੇ ਆਪਿ ਵਰਤੈ ਕਰਤਾ ਜੋ ਭਾਵੈ ਸੋ ਨਾਇ ਲਾਇਆ ॥

ਕਰਤਾ ਪੁਰਖ ਸਭ ਮੇਂ ਆਪੇ ਆਪ ਹੀ ਵਰਤ ਰਹਿਆ ਹੈ ਭਾਵ ਸਭ ਕਾ ਪੁਰਖ ਆਪ ਹੈ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਅਪਨੇ ਨਾਮ ਮੇਂ ਤਿਸਨੇ ਲਾਇਆ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕ ਨਾਉ ਲਏ ਤਾਂ ਜੀਵੈ ਬਿਨੁ ਨਾਵੈ ਬਿਨੁ ਮਰਿ ਜਾਇਆ ॥ ੨੮ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੋ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਾ ਨਾਮ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜੀਵਤਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤੋ ਨਾਮ ਤੇ ਬਿਨੁ ਏਕ ਬਿਨ ਮੇਂ ਮਰਜਾਯਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਜਨਮਤੇ ਮਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੮ ॥

ਮਨ ਅੰਤਰਿ ਹਉਮੈ ਰੋਗੁ ਭ੍ਰਮ ਭੂਲੇ ਹਉਮੈ ਸਾਕਤੁ ਦੁਰਜਨਾ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇ ਮਨ ਅੰਤਰ ਹਉਮੈਂ ਕਾ ਰੋਗ ਹੈ ਵਹ ਸਾਕਤ ਖੋਟੇ ਜਨ ਭ੍ਰਮ ਕਰ ਹਰੀ ਮੇਂ ਭੂਲੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਰੋਗੁ ਗਵਾਇ ਮਿਲਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਸਜਨਾ ॥ ੨੯ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਧੂ ਰੂਪ ਸਜਣੇ ਕੋ ਮਿਲਕਰ ਉਹ ਭੀ ਹਉਮੈਂ ਰੋਗ ਕੋ ਗਵਾਇ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੯ ॥ ਗੁਰਮਤੀ ਹਰਿਹਰਿ ਥੇਲੇ ॥ ਹਰਿ ਪ੍ਰੇਮ ਕਸਾਈ ਦਿਨਸਰਾਤਿ ਹਰਿ ਰਤੀ ਹਰਿ ਰੀਗਿ ਚੇਲੇ ॥ ਗੁਰੇ ਕੀ ਸਿਖਯਾ ਕਰ ਜੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹੈ ਸੋ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੋ ਥੇਲਤੇ ਹੈ ਜਿਉ ਕਿ ਤਿਨਕੋ ਤਾਈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀ ਇਨੇ ਰਾਤ(ਕਸਾਈ) ਥੋਚ ਆਈ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੇ ਤਿਨਕੋ ਸਰੀਰ ਚੇਲੇ ਮੇਂ ਬੁਧ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕੇ (ਰੀਗਿ) ਅਨੰਦ ਮੇਂ ਰਤੀ ਹੈ ॥

ਹਰਿ ਜੈਸਾ ਪੁਰਖੁ ਨ ਲਭਈ ਸਭੁ ਦੇਖਿਆ ਜਗਤੁ ਮੈ ਟੇਲੇ ॥

ਮੈਂ ਸਰਬ ਜਗਤ ਕੋ ਖੋਜ ਕਰਕੇ ਦੇਖ ਲੀਆ ਹੈ ਹਰੀ ਜੈਸਾ ਪੁਰਖ ਕੋਈ ਔਰ ਨਹੀਂ ਲਭਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰਿ ਨਾਮੁ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਮਨੁ ਅਨਤ ਨ ਕਾਹੂ ਭੋਲੇ ॥

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੋ ਸਰਬ ਤੇ (ਗੁਰ) ਬੜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਨੇ ਨਾਮ ਦ੍ਰਿੜਾਇਆ ਹੈ ਉਹ ਪੁਰਸ ਔਰ ਕਹੀਂ ਨਹੀਂ ਭੋਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਹੀ ਨਿਸਰਾ ਰਖਤੇ ਹੈ ॥

ਜਨ ਨਾਨਕੁ ਹਰਿ ਕਾ ਵਾਸੁ ਹੈ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਕੇ ਗੁਲ ਚੋਲੇ ॥ ੩੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮੈਂ ਤਿਨ ਜਨੋਂ ਕਾ ਵਾਸ ਹੂੰ ਜੋ ਹਰਿ ਰੂਪ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਵਾਸੇ ਕੇ ਵਾਸ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥ ੩੦ ॥

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥

ਰਤੇ ਸੇਈ ਜਿ ਮੁਖੁ ਨ ਮੋੜੀਨ੍ਹ ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਿਵਾਤਾ ਸਾਈ ॥

ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੇਂ ਸੋਈ (ਰਤੇ) ਪ੍ਰੀਤਵਾਨ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਤਿਸ ਹਰੀ ਸੇ ਮੁਖ ਨਾ ਮੋੜਨ ਭਾਵ ਪੁਨਾ ਬੇਮੁਖ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਜੋ ਕੋਣ ਹੈਂ ਜਿਨਾ ਨੇ ਅਪਨੇ (ਸਾਈ) ਮਾਲਕ ਕੋ ਪਛਾਣ ਲੀਆ ਹੈ ॥

ਬੜਿ ਬੜਿ ਪਵਦੇ ਕਦੇ ਬਿਰਹੀ ਜਿਨ੍ਹ ਕਾਰਿ ਨ ਆਈ ॥ ੧ ॥

ਜੋ ਕਦੇ(ਬਿਰਹੀ) ਪ੍ਰੇਮੀ ਹੈ ਭਾਵ ਮੰਦ ਵੈਰਾਗੀ ਹੈਂ ਸੋ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਮਨ ਬਾਣੀ ਸੇ ਬੜ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਬੇਮੁਖ ਹੋਇ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ॥ ਜੋ ਕੋਣ ਹੈ ਜਿਨਾ ਕੋ ਵੈਰਾਗ ਦਸਾ ਸੂਤ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਧਣੀ ਵਿਹੂਣਾ ਪਾਟ ਪਟੈਬਰ ਭਾਹੀ ਸੇਤੀ ਜਾਲੇ ॥

(ਧਣੀ) ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੇ ਬਿਨਾ ਸਮਾਨ ਬਸਤ੍ਰ ਐ ਪਟ ਕੇ ਬਸਤਰੋਂ ਆਦੀ ਸਰਬ ਪਦਾਰਥੋਂ ਕੋ (ਭਾਹੀ) ਅਗਨੀ ਸਾਥ ਜਲਾਇ ਦੇਈਏ ॥

ਧੂੜੀ ਵਿਚਿ ਲੁਛੈਦੜੀ ਸੋਹਾਂ ਨਾਨਕ ਤੇ ਸਹ ਨਾਲੇ ॥ ੨ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ (ਤੇ) ਤਿਸ ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਕਰ ਧੂੜੀ ਵਿਚ (ਲੁਛੈਦੜੀ) ਲੇਟਤੀ ਹੁਈ ਭੀ ਮੈਂ ਸੋਭਾ ਪਾਵਤੀ ਹੂੰ ॥ ੨ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਮਾਤ੍ਰ ਰਾਗ ਗਾਵਿਆ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਪਾਸ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀ ਤਿਸਪਰ ਕਹਿਤੇ ਭਏ—

ਗੁਰ ਕੇ ਸਬਦਿ ਅਰਾਧੀਐ ਨਾਮਿ ਰੀਗਿ ਬੈਰਾਗੁ ॥

ਵਲੀਰਾਗ ਸਮੁਕਤ ਹੋਕੇ(ਰੀਗਿ)ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਤਿਸ (ਨਾਮਿ) ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੋ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੇ ਸ਼ਰਧ ਕਰਕੇ ਅਰਾਧਨਾ ਕਰੀਏ ॥

ਜੀਤੇ ਪੰਚ ਬੈਰਾਈਆ ਨਾਨਕ ਸਫਲ ਮਾਤ੍ਰ ਇਹੁ ਰਾਗੁ ॥ ੩ ॥

ਔਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੰਚ ਕਾਮ ਝੋਧ ਆਦੀ (ਬੈਰਾਈਆ) ਸਤ੍ਰ ਜੀਤ ਲੀਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਇਹ ਮਾਤ੍ਰ ਰਾਗ ਗਾਵਿਆ ਹੁਆ ਸਫਲ ਭਯਾ ਹੈ ॥ ੩ ॥ ਏਕੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਲੋਭੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸੇ ਇਹ ਪਾਇ ਕਰ ਅਧਿਕ ਲਾਲਚ ਸੇ ਕਹਿਤਾ ਭਯਾ ਮੈਨੂੰ ਔਰ ਬਹੁਤ ਘਰ ਮਾਗਨੇ ਕੇ ਹੈ ਔਰ ਤੁਮ ਸਿਧੋਂ ਮੇਂ ਮਾਯਾ

ਲੇਤੇ ਹੋ ਤਬ ਤਿਸਕੇ ਪ੍ਰਥਾਇ ਸਤਿਗੁਰ ਜੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਛੇਏ:-

ਜਾਂ ਮੂੰ ਇਕੁ ਤ ਲਖ ਤਉ ਜਿਤੀ ਪਿਨਠੇ ਦਰਿ ਕਿਤੜੇ ॥

ਜਬ ਮੈਂ ਮਾਗਣਾ ਹਾ ਤਉ ਮੈਨੂੰ ਮਾਗਨੇ ਵਾਸਤੇ ਏਕ ਪ੍ਰਮੇਸਰ ਕਾ ਘਰ ਹੈ ਅੰ (ਤਉ) ਤੈਨੂੰ ਲਾਖੋਂ ਹੀ ਦਰ ਜਿਤਨੇ ਕਿਤਨੇ (ਪਿਨਠੇ) ਮਾਗਣੇਕੋ ਹੈਂ ਕਾ ਜਬ ਹਮਾਰੀ ਵਲ ਏਕ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਤੋ ਤੇਰੇ ਜੈਸੇ ਕਈ ਲਾਖੋਂ ਹਮਾਰੇ ਦਰ ਮੈਂ ਮਾਗਣੇ ਕੇ ਆਵੇਤੇ ਹੈਂ ॥

ਬਾਮਣੁ ਬਿਰਥਾ ਗਇਓ ਜਨੰਮੁ ਜਿਨਿ ਕੀਤੇ ਸੇ ਵਿਸਰੇ ॥ ੪ ॥

ਤਾਂਹੋ ਹੋ ਬ੍ਰਹਮਣ ਤੇਰਾ ਜਨਮ ਵਿਅਰਥ ਹੀ ਗਯਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਜੀਤਾ ਹੈ ਸੇ ਹਰੀ ਜੀ ਤੁਝਕੋ ਵਿਸਰ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ੪ ॥ ਕਿਸੀ ਨੇ ਸੋਰਠ ਰਾਗਲੀ ਦੀ ਉਸਤਤੀ ਕਰੀ ਤਿਸ ਪਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸੋਰਠਿ ਸੇ ਰਸੁ ਪੀਜੀਐ ਕਬਹੂ ਨ ਢੀਕਾ ਹੋਇ ॥

ਸੋਰਠ ਰਾਗਲੀ ਵਾ ਸੋਈ ਤੁਧੀ ਸ੍ਰੋਸਤ ਹੈ ਜਿਸ ਕੇ ਸਾਥ ਸੋ ਨਾਮ ਰਸ ਪਾਨ ਕਰੀਏ ਜੋ ਰਸ ਕਈ ਢੀਕਾ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥

ਨਾਨਕ ਰਾਮ ਨਾਮ ਗੁਨ ਗਾਈਅਹਿ ਦਰਗਹ ਨਿਰਮਲ ਸੋਇ ॥ ੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਰਾਮ ਨਾਮ ਜਪੀਐ ਅਰ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਧਨ ਕਰੀਏ ਤਿਸ ਕਰ (ਦਰਗਹ) ਪਰਲੋਕ ਮੈਂ ਉਜਲ ਸੋਭਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੫ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਭੁ ਰਖੇ ਆਪਿ ਤਿਨੁ ਕੋਇ ਨ ਮਾਰਈ ॥ ਅੰਦਰਿ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਸਦਾ ਗੁਣ ਸਾਰਈ ॥
ਜੋ ਜਨ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਆਪ ਰਖੇਹੋਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਕੋਈ ਮਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅੰਦਰ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਹੈ ਅਰ ਓਹ ਸਦਾ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੇ ਸਮਾਲਤੇ ਹੈਂ ॥

ਏਕਾਏਕ ਅਗੰਮ ਮਨਿ ਤਨਿ ਪ੍ਰਭੁ ਧਾਰਈ ॥ ਲਗਾ ਰੰਗੁ ਅਪਾਰੁ ਕੋ ਨ ਉਤਾਰਈ ॥
ਐ ਮਨ ਭਨ ਬੀਚ ਏਕ ਅਗੰਮ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਏਕ ਧਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਕੋ ਅਪਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਕਾ (ਰੰਗੁ) ਪ੍ਰੇਮ ਲਗਾ ਹੈ ਜਿਸਕੋ ਕੋਈ ਉਤਾਰ ਨਹੀਂ ਸਕਤਾ ਹੈ ॥

ਗੁਰਮੁਖਿ ਹਰਿ ਗੁਣ ਗਾਇ ਸਹਜਿ ਸੁਖ ਸਾਰਈ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਨਿਧਾਨੁ ਰਿਦੈ ਉਰਿਹਾਰਈ ॥ ੬ ॥

ਸੋ ਗੁਰਮੁਖ ਹਰੀ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ ਗਾਇ ਕਰਕੇ (ਸਹਜਿ ਸੁਖ) ਆਤਮ ਸੁਖ ਕੋ (ਸਾਰਈ) ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤੇ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਵਹੁ ਜਨ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਕਾ ਹੀ ਸਦਾ ਰਿਦੈ ਮੈਂ ਹਾਰ ਪਹਿਰਤੇ ਹੈਂ ਛਾਵ ਨਾਮ ਕੋ ਕਈ ਵਿਸਾਰਤੇ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੬ ॥

ਕਰੇ ਸੁ ਚੰਗਾ ਮਾਨਿ ਦੁਖੀ ਗਣਤ ਲਾਹਿ ॥ ਅਪਣੀ ਨਵਰਿ ਨਿਹਾਲਿ ਆਪੇ ਲੈਹੁਲਾਇ ॥
ਹੋ ਭਾਈ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕਰੇ ਸੋ ਚੰਗਾ ਕਰਕੇ ਮਾਨ ਦੂਸਰੀ ਗਿਣਤੀ ਰਿਦੇ ਤੇ ਉਤਾਰ ਭਾਵ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਹ ਭਾਵ ਤਿਸਕੇ ਭਾਣੇ ਮੈਂ ਪ੍ਰਸੰਨ ਰਹੇ । ਓਹ ਆਪਣੀ ਤ੍ਰਿਪਾ ਵਿਸ਼ਟੀ ਸੇ (ਨਿਹਾਲਿ) ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਤੁਝ ਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਅਪਨੇ ਚਰਨੋਂ ਮੈਂ ਲਗਾਇ ਲੈਵੇਗਾ ॥

ਜਨ ਦੇਹੁ ਮਤੀ ਉਪਦੇਸੁ ਵਿਚਹੁ ਭਰਮੁ ਜਾਇ ॥ ਜੋ ਧਰਿ ਲਿਖਿਆ ਲੇਖੁ ਸੋਈ ਸਭ ਕਮਾਇ ॥
ਹੋ ਭਾਈ ਸੰਤ ਜਨੋਂ ਉਪਦੇਸ ਅਪਣੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਦੇਵੇ ਜਿਸ ਉਪਦੇਸ ਕਰ ਤੁਮਾਰੇ ਰਿਦੇ ਵਿਚੋਂ ਭਰਮ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਵੇ । ਜੋ ਆਇ ਕਰਭਾਰ ਨੇ ਲੇਖ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਕੋਈ ਕਮਾਵਤਾ ਹੈ ॥

ਸਭ ਕਛੁ ਤਿਸਦੈ ਵਸਿ ਦੁਖੀ ਨਾਂਹਿ ਜਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸੁਖ ਅਨਦ ਭਏ ਪ੍ਰਭੁ ਕੀ ਮਨਿ ਰਜਾਇ ॥ ੭ ॥

ਸਭ ਕਿਛ ਤਿਸ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਕੇ ਵਸ ਹੈ ਤਿਸ ਤੇ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਦੂਸਰੀ (ਸਾਇ)ਜਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਤਿਸ ਪ੍ਰਭੂ ਕੀ ਰਜਾਇ ਮਾਨ ਕਰ ਹਮ ਕੋ ਸੁਖ ਅਨੰਦ ਭਏ ਹੈਂ ॥ ੭ ॥

ਗੁਰੁ ਪੂਰਾ ਜਿਨਿ ਸਿਮਰਿਆ ਸੋਈ ਭਏ ਨਿਹਾਲ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਅਰਾਧਣਾ ਕਾਰਜੁ ਆਵੈ ਰਾਸਿ ॥ ੮ ॥

ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਗੁਰੂ ਪੂਰਾ ਸਿਮਰਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਨਿਹਾਲ ਭਾਵ ਤ੍ਰਿਤਾਰਥ ਭਏ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਨਾਮ ਕਾ ਅਰਾਧਣਾ ਕਰਕੇ ਕਾਰਜ ਰਾਸ ਆ ਜਾਤਾ ਹੈ ॥ ੮ ॥

ਪਾਪੀ ਕਰਮ ਕਮਾਵਦੇ ਕਰਦੇ ਹਾਇ ਹਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਜਿਉ ਮਥਨਿ ਮਾਧਾਣੀਆ ਤਿਉ ਮਥੇ ਪ੍ਰਮਰਾਇ ॥ ੯ ॥

ਪਾਪੀ ਪੁਰਸ਼ ਜੋ ਖੋਟੇ ਕਰਮ ਕਮਾਵਤੇ ਹੁਏ ਹਾਇ ਧਨ ਨਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਆ ਹਾਇ ਪੁਤ੍ਰ ਨਾ ਮਿਲਾ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਮਧਾਣੀਆਂ ਕਰਕੇ ਵਹੀ ਰਿਜ਼ਕੀਤਾ ਹੈ ਤੈਸੇ ਤਿਨ ਖੋਟੇ ਕਰਮੋਂ ਕਾ ਫਲ ਭੁਗਾਵਤਾ ਹੁਆ ਧਰਮਰਾਇ ਤਿਨ ਪਾਪੀਓਂ ਕੋ ਮਥ ਕਰ ਸਜਾਇ ਦੇਤਾ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਨਾਮੁ ਪਿਆਇਨਿ ਸਾਜਨਾ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥੁ ਜੀਤਿ ॥

ਜੋ ਸੰਤ ਜਨ ਸਾਜਨ ਨਾਮ ਕੋ ਪਿਆਵਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਜਨਮ ਪਦਾਰਥ ਕੋ ਜੀਤ ਲੀਆ ਭਾਵ ਸਫਲਾ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਧਰਮ ਐਸੇ ਚਵਹਿ ਕੀਤੇ ਭਵਨੁ ਪੁਨੀਤ ॥ ੧੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਵਹੁ ਕਹੀਂ ਸੋਲ ਹੇਤ ਧਰਮਪੁਰੀ ਮੈਂ ਚਲੇ ਭੀ ਜਾਵੈ ਤਬ ਤਿਨਕੇ ਆਗੇ ਧਰਮ ਰਾਜਾ ਐਸੇ ਬੇਨਤੀ (ਚਵਹਿ) ਉਚਾਰਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਹੇ ਮਹਾਰਾਜ ਆਪ ਨੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਗ੍ਰਹਿਪਵਿਤ੍ਰ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥੧੦॥

ਖੁਭੜੀ ਕਥਾਇ ਮਿਠੀ ਗਲਣਿ ਕੁਮੰਤੀਆ ॥

ਕੁਮੰਤੀਆਂ ਕੀ ਭਾਵ ਖੋਟੀ ਸਲਾਹਿ ਵਾਲੀਓਂ ਕੀ ਬੁਧੀ ਖੋਟੀ ਥਾਉਂ ਮਾਯਾ ਵਾ ਵੇਦ ਅਵਿਹਤ ਕਰਮ ਰੂਪ (ਗਲਣ) ਜਿਲਟ ਵਿਖੇ ਮਿਠੀ ਜਾਣ ਕਰਕੇ (ਖੁਭੜੀ) ਫਸੀ ਹੋਈ ਹੈ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇਈ ਉਥਰੇ ਜਿਨਾ ਭਾਗੁ ਮਥਾਇ ॥ ੧੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜਿਲਟ ਤੇ ਸੋਈ ਬਥੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੈਂ ਪੂਰਨ ਭਾਗ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਸੁਤੜੇ ਸੁਖੀ ਸਵੈਨਿ ਜੋ ਰਤੇ ਸਹ ਆਪਣੇ ॥

ਜੋ ਪੁਰਸ ਆਪ ਸੁਖ ਸਰੂਪ ਮੈਂ ਸੋਏ ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਔਰ ਕੋ ਤਿਸ ਸੁਖ ਮੈਂ (ਸਵੈਨਿ) ਸਵਾਲਤੇ ਅਰਥਾਤ ਇਸਥਿਤ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਜਨ ਅਪਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸੁਰ ਪਤੀ ਕੇ ਸਾਥ ਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਛੋਹਾ ਧਣੀ ਸਉ ਅਠੇ ਪਹਰ ਲਵੈਨ੍ ॥ ੧੨ ॥

ਔਰ ਜਿਨੋਂ ਕੋ ਅਪਣੇ (ਧਣੀ) ਮਾਲਕ ਕੋ ਪ੍ਰੇਮ ਸਾਥ ਵਿਛੋੜਾ ਹੈ ਜੋ ਅਠੇ ਪਹਿਰ (ਲਵੈਨ੍) ਬੋਲਤੇ ਹੈਂ ਭਾਵ ਸੇ ਬਕਬਾਦ ਵਾ ਦੁਖ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਕਾਰਤੇ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੨ ॥

ਸੁਤੜੇ ਅਸੰਖ ਮਾਇਆ ਝੂਠੀ ਕਾਰਣੇ ॥

ਅਣਗਿਣਤ ਜੀਵ ਝੂਠੀ ਮਾਯਾ ਕੇ ਕਾਰਨ ਮੋਹਿ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਮੈਂ ਸੋਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਨਾਨਕ ਸੇ ਜਾਰੀਨਿ ਜਿ ਰਸਨਾ ਨਾਮੁ ਉਚਾਰਣੇ ॥ ੧੩ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਪੁਰਸ ਰਸਨਾ ਕਰ ਨਾਮ ਉਚਾਰਤੇ ਹੈਂ ਸੋਈ ਤਿਸ ਨਿੰਦ੍ਰਾ ਸੇ ਜਾਗਤੇ ਹੈਂ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤਿਸਨਾ ਪੇਖਿ ਭੁਲਣੇ ਵਠੇ ਨਗਰ ਗੰਧ ॥

ਮ੍ਰਿਗ ਤ੍ਰਿਸ਼ਨਾ ਕੇ ਜਲ ਔ ਗੰਧ ਨਗਰ ਕੇ (ਵਠੇ) ਵਸਣੇ ਵਤ ਜੋ ਇਹ ਜਗਤ ਅਨਹੋਤਾ ਹੈ ਭਾਸਤਾ ਹੈ ਇਸਕੋ ਦੇਖ ਕਰਕੇ ਇਹ ਜੀਵ ਸਭ ਭੁਲਣੇ ਵਿਚ ਆਏ ਹੁਏ ਹੈਂ ॥

ਜਿਨ੍ਹੀ ਸਚੁ ਅਰਾਪਿਆ ਨਾਨਕ ਮਨਿ ਤਨਿ ਫਥ ॥ ੧੪ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਮਨ ਤਨ ਕਰਕੇ ਸਚ ਕੋ ਅਰਾਪਿਆ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਭ ਗੁਣੋਂ ਸੰਪੂਰਨ (ਫਥ) ਸਭ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੪ ॥

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਣ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੁ ਸੰਮੁਖੁ ਪੁਰਖੁ ਅਪਾਰੁ ॥

(ਪਤਿਤ) ਪਾਪੀਓਂ ਕੇ ਉਧਾਰਣੇਹਾਰਾ ਜੋ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਮਰਥ ਅਪਾਰ ਪੁਰਖ ਹੈ ॥

ਜਿਸਹਿ ਉਧਾਰੇ ਨਾਨਕਾ ਸੋ ਸਿਮਰੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰੁ ॥ ੧੫ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਪੁਰਸ ਕੋ ਜੋ ਉਧਾਰਨਾ ਚਾਹਿਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਤਿਸ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਕੋ ਸਿਮਰਤਾ ਹੈ ॥ ੧੫ ॥

ਦੂਜੀ ਛੋਡਿ ਕੁਵਾਟੜੀ ਇਕਸ ਸਉ ਚਿਤੁ ਲਾਇ ॥

ਹੇ ਭਾਈ (ਦੂਜੀ) ਦੂਤ ਕੀ ਵਾ ਆਨ ਦੇਵ ਕੇ ਮਾਨਣੇ ਕੀ (ਕੁਵਾਟੜੀ) ਖੋਟੀ ਛੋਡ ਕਰਕੇ ਏਕ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਮੈਂ ਹੀ ਚਿਤ ਕੋ ਲਗਾਇ ॥

ਦੂਜੈ ਭਾਵੀ ਨਾਨਕਾ ਵਹਣਿ ਲੁੜੈਦੜੀ ਜਾਇ ॥ ੧੬ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸ ਜੀਵ ਕੀ ਬੁਧੀ ਮੈਂ ਦੂਤ ਭਾਵ ਕੀ ਛੋਡੀ (ਭਾਵੀ) ਭਾਈ ਹੈ ਜੋ ਕਾਲ ਰੂਪੀ (ਵਹਣਿ) ਪ੍ਰਵਾਹਿ ਮੈਂ (ਲੁੜੈਦੜੀ) ਰੁਝਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਤਿਹਟੜੇ ਬਾਜਾਰ ਸਉਦਾ ਕਰਨਿ ਵਣਜਾਰਿਆ ॥

(ਤਿਹਟੜੇ) ਤਿਹਟੀਆਂ ਹਟਾ ਵਲੇ ਕਿਆ ਧਰਤੀ ਅਕਾਸ ਪਾਤਾਲ ਇਹ ਤਿਹਟੜੇ ਬਾਜਾਰ ਹੈਂ ਜੀਵਾਂ ਰੂਪੀ

ਵਣਜਾਰੇ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਸਹਿਦਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਸਚੁ ਵਖਰੁ ਜਿਨੀ ਲਇਆ ਸੇ ਸਚੜੇ ਪਾਸਾਰ ॥ ੧੭ ॥

ਸਚਾ ਵਖਰ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਲਇਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਜਿਨੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭਜਨ ਕੀਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਜਨ ਸਚੇ ਪਾਸਾਰੇ ਵਾਲੇ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਦੈਵੀ ਸੰਪਤਿ ਗੁਣੋਂ ਸੰਪੂਰਨ ਸੋਭ ਰਹੇ ਹੈਂ ॥ ੧੭ ॥

ਪੰਥਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨ ਜਾਣਈ ਫੂਲੀ ਫਿਰੈ ਗਵਾਰਿ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਬਿਸਰਾਇਕੈ ਪਉਦੇ ਨਰਕਿ ਅੰਧਾਰ ॥ ੧੮ ॥

ਪ੍ਰੇਮ ਕੇ (ਪੰਥਾ) ਰਸਤੇ ਕੋ ਜੋ ਨਹੀਂ ਜਾਣਤੀ ਹੈ ਇਸੀ ਤੇ ਇਹ (ਗਵਾਰਿ) ਮੁਰਖ ਸਿਸਟੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋ ਫੂਲੀ ਫਿਰਤੀ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰੀ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਭੁਲਾਇ ਕਰਕੇ ਇਸ ਸਿਸਟੀ ਕੇ ਜੀਵ ਅੰਧਿਰੇ ਨਰਕੋਂ ਮੇਂ ਪਛਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧੮ ॥

ਮਾਇਆ ਮਨਹੁ ਨ ਵੀਸਰੈ ਮਾਂਚੈ ਵੰਮਾ ਵੰਮ ॥

ਸੇ ਪ੍ਰਭੁ ਚਿਤਿ ਨ ਆਵਈ ਨਾਨਕ ਨਹੀ ਕਰੰਮਿ ॥ ੧੯ ॥

ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਮਨ ਤੇ ਮਾਯਾ ਨਹੀਂ ਵਿਸਰਤੀ ਹੈ ਤਿਸੀ ਤੋ (ਵੰਮਾ ਵੰਮ) ਸ਼ਾਸ ਸ਼ਾਸ ਵਾ ਅਧਕ (ਵੰਮ) ਰੁਪਯੋ ਕੇ ਮਾਗਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪੂਰਬ ਜਨਮ ਮੇਂ ਜੋ ਸੁਭ ਕਰਮ ਕਰੇ ਨਹੀਂ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਤੋ ਜੋ ਸਰਬ ਸੁਖਦਾਤਾ ਪ੍ਰਭੂ ਇਸ ਜੀਵ ਕੇ ਚਿਤ ਮੇਂ ਨਹੀਂ ਆਵਤਾ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਤਿਚਰੁ ਮੂਲਿ ਨ ਬੁਝੀਦੇ ਜਿਚਰੁ ਆਪਿ ਕ੍ਰਿਪਾਲੁ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਦੇਹ ਜੀਵ ਤਬ ਤਕ (ਮੂਲਿ) ਕਦਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਬੁਝਤਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯੋਗ ਸੁਕ ਗੁਣੋਂ ਸੇ ਰਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ (ਜਿਚਰੁ) ਜਬ ਤਕ ਇਸ ਪਰ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾਲੂ ਹੈਂ ॥

ਸਬਦੁ ਅਖੁਟੁ ਬਾਬਾ ਨਾਨਕਾ ਖਾਹਿ ਖਰਚਿ ਧਨੁ ਮਾਲੁ ॥ ੨੦ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਭਾਈ ਤਿਸਕਾ (ਸਬਦੁ) ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪੀ ਮਾਲ ਅੰਧਨ ਜੋ ਰਾਮ ਨਾਮ ਅਖੁਟ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਆਪ ਖਾਹਿ ਭਾਵ ਧਾਰਨ ਕਰ ਔਰ ਕੋ ਖਰਚ ਦੇਹ ਭਾਵ ਯੋਗ ਆਗੇ ਜਗ੍ਯਾਸੀ ਜਨੋਂ ਕੋ ਉਪਦੇਸ਼ ਦੇਹ ॥ ੨੦ ॥

ਖੰਡ ਵਿਕਾਂਦੜੇ ਜੇ ਲਹਾਂ ਘਿੰਨਾ ਸਾਵੀ ਤੋਲਿ ॥

ਤੰਨਿ ਜੜਾਂਈ ਆਪਣੈ ਲਹਾਂ ਸੁ ਸਜਣੁ ਟੋਲਿ ॥ ੨੧ ॥

ਹੇ ਭਾਈ ਗਿਆਨੁ ਵੈਰਾਗ ਰੂਪੀ ਖੰਡ ਵਿਕਦੇ ਜੇ ਮੈ (ਲਹਾ) ਦੇਖਾ ਅੰ ਮੂਲ ਪ੍ਰੇਮ ਰੂਪੀ ਮੋਲ ਦੇ ਕਰਕੇ (ਘਿੰਨਾ) ਲਵਾ ਪੁਨਾ ਤਿਨ ਪਰੋਂ ਕੋ ਅਪਣੇ ਸੁਖਮ ਤਨ ਅੰਤਸਕਰਨ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰੋਂ ਤਬ ਤਿਨੋਂ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਸਜਣ ਕੋ (ਟੋਲਿ) ਖੋਲ ਲੇਵੋ, ਪੁਨਾ—(ਸਾਵੀ ਤੋਲਿ) ਸ੍ਰੀਰ ਜੋ ਬਰਾਬਰ ਤੋਲਕੇ ਲੇਵੋ ਭਾਵ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ੁਰ ਜੈਸਾ ਹੀ ਮੈਂ ਹੋ ਜਾਵਾ ॥ ੨੧ ॥

ਸਜਣੁ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹੁ ਸਿਰਿ ਸਾਹਾਂ ਵੈ ਸਾਹੁ ॥

ਸਜਣ ਰੂਪ ਸਚਾ ਪਾਤਿਸਾਹ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਸਾਹੋਂ ਕੇ ਸਿਰੋਮਣੀ ਸਾਹ ਹੈ ॥

ਜਿਸੁ ਪਾਸਿ ਬਹਿਨਿਆ ਸੋਹੀਐ ਸਭਨਾ ਦਾ ਵੇਸਾਹੁ ॥ ੨੨ ॥

ਜਿਸਕੇ ਪਾਸ ਬੈਠਿਆ ਭਾਵ ਯੋਗ ਜਿਸਕੀ ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਤਿਆ ਸੋਭਾ ਕੋ ਪ੍ਰਾਪਤਿ ਹੋਵੀਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸਭ ਜੀਵੋਂ ਕਾ (ਵੇਸਾਹੁ) ਖਰੀਦਨੇ ਜੋਗ ਵਾ ਭਰੋਸਾ ਰੂਪ ਹੈ। ਭਾਵ ਯੋਗ ਜੋ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਸੰਪੂਰਨ ਸਿਸਟੀ ਕੋ ਖਾਨ ਪਾਨ ਅਸਥਾਨ ਆਈ ਦੇਨੇ ਹਾਰਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਮੁਗਲੋਂ ਕੇ ਪਾਤਸਾਹ ਔਰੰਗਜੇਬ ਨੇ ਏਕ ਕਾਲ ਮੇਂ ਸਭ ਕਾਜੀਓਂ ਕੀ ਸਲਾਹ ਕੇ ਅਫਕਨ ਸੇਰ ਕਸਮੀਰ ਕੇ ਸੂਬੇ ਕੇ ਹੁਕਮ ਲਿਖ ਭੇਜਾ ਕਿ ਜੋ ਖਤ੍ਰੀ ਬਹਮਨ ਹੈਂ ਸਭ ਕੇ ਜਨੇਊ ਤੋੜ ਕਰ ਮੁਸਲਮਾਨ ਕਰ ਦੇਉ। ਅਫਕਨ ਸੇਰ ਨੇ ਬਾਹਰ ਗਾਉ ਕੇ ਖਤ੍ਰੀ ਬਹਮਨੋਂ ਕੋ ਏਕ ਦਿਨ ਤੁਰਕ ਕੀਆ ਮੁਖ ਮੇਂ ਬੁਕ ਦੇਤੇ ਤਿਲਕ ਖੁਰਕ ਲੇਤੇ ਔਰ ਜਨੇਊ ਤੋੜ ਦੇਤੇ ਥੇ ਜੋ ਜਨੇਊ ਜਬ ਤੋਲਾ ਗਯਾ ਤੋ ਸਵਾ ਮਨ ਹੁਆ ॥ ਅਬ ਤਕ ਜੋ ਖਤ੍ਰੀਆ ਸੇ ਤੁਰਕ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਖਖੇ ਔਰ ਜੋ ਬਹਮਨੋਂ ਸੇ ਭਏ ਹੈਂ ਜੋ ਥੀਏ ਕਹਾਉਦੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਰਤਾ ਕਾ ਬਡਾ ਕਲੇਸ ਹੁਆ ਤਬ ਸ੍ਰੀਨਗਰ ਕੇ ਜੋ ਮਾਨਨੀਯ ਪੰਡਤ ਥੇ ਸਭ ਮਿਲ ਕਰਕੇ ਸੂਬੇ ਕੇ ਪਾਸ ਆਏ ਔਰ ਅਰਜ ਕਰੀ ਕਿ ਆਪ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਈ ਮਾਸ ਕਾ ਹਮਕੋ ਅਵਕਾਸ ਦੇਈਏ ਹਮ ਪਾਤਸਾਹ ਜੋ ਬਾਰਤਾ ਕਰ ਲੇਇੰਗੇ ਵਾ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਕਰੈਗੇ ਅਗਰ ਕੁਝ ਭੀ ਨ ਕਰ ਸਕੇ ਤੋ ਬਿਨਾਂ ਜਤਨ ਕੇ ਹਮ ਤੁਰਕ ਮਤ ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਲੇਵੋਂਗੇ ਤਬ ਅਫਕਨ ਸੇਰ ਨੇ ਪਾਤਸਾਹ ਕੀ ਆਗਿਆ ਮੰਗਾਇ ਕਰ ਖਟ ਮਾਸ ਕਾ ਅਵਕਾਸ ਦੀਆ ਤਬ ਸਭ ਬਹਮਨ ਲੋਕ ਸ੍ਰੀਅਮਰਨਾਥਜੀ ਕੇ ਸਿਵਾਲਜ ਮੇਂ ਜਾਕਰ ਨਿਰਾਹਾਰਬੁਤ ਕਰਤੇ ਭਏ ਔਰ ਯੋਗ ਨਿਯਮ ਕੀਆ ਕਿ ਹੇ ਸੰਕਰ ਜੋ ਇਸ ਕਾ ਆਪ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਨਾ ਕਰੋਂਗੇ ਤੋ ਹਮ ਸਭ ਯਹੀਂ ਪਾਨ ਦੇਇੰਗੇ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਬ ਆਨ ਦਿਨ ਨਿਰਾਹਾਰ ਬੀਤੇ ਤਬ ਭਵਾਨੀ ਪਤ ਨੇ ਏਕ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਮੰਦਰ ਮੇਂ ਰਖ ਦਈ ਔਰ ਕੁਝ ਅਕਾਸ ਬਾਨੀ ਸੇ ਭੀ ਕਹਾ ਤਿਸ ਪਤ੍ਰਿਕਾ ਮੇਂ ਯੋਗ ਲਿਖਾ ਥਾ ਕਿ ਹੇ ਬ੍ਰਾਹਮਣੋਂ ਇਸ ਕਲਿ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ

ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਕਾ ਅਵਤਾਰ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕੇ ਨਮਿਤ ਹੈ ਜੋ ਅਬ ਤਿਸ ਗਾਦੀ ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਹੈਂ ਜੋ ਹਮ ਸਭ ਦੇਵਤੇ ਕਾ ਸੂਰੂਪ ਔਰ ਹਮਾਰੇ ਭੀ ਪੁਜ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਸਭ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਪਾਸ ਜਾਇ ਤੁਮਾਰੀ ਔਰ ਤੁਮਾਰੇ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੇਗੇ॥ ਇਤਨਾ ਸੁਨ ਸਭ ਪੀਛਿਤ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹਕਰ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਮੇਂ ਆਏ ਔਰ ਪੜ੍ਹਕਾ ਦੇਕਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਭਏ ਹੋ ਜਗਦਗੁਰੇ ਹੋ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਰਖਯਕ ਹਮ ਸਭ ਆਪ ਕੀ ਸਰਣ ਹੈਂ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੋ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਕਿ ਆਪ ਲੋਗ ਜਾਇਕਰ ਤੁਰਕੋਸ਼ ਔਰੰਗ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸੇ ਕਹੋ ਕਿ ਹਮ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਲੋਗ ਖੜ੍ਹੀਓਂ ਕਾ ਵਾਨ ਲੇਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਭਜਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਖੜ੍ਹੀ ਹਮਾਰੀ ਰਖਯਾ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਸ ਸਮਯ ਮੇਂ ਇਸ ਧਰਮ ਕੇ ਰਖਯਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦਪੁਰ ਜੀ ਮੇਂ ਹੈਂ ਜੇਕਰ ਆਪ ਉਨਕੋ ਤੁਰਕ ਮਤ ਮੇਂ ਲੇ ਆਇਗੇ ਤੋ ਹਮ ਸਭ ਆਪ ਹੀ ਤੁਰਕ ਹੋ ਜਾਏਗੇ॥ ਇਸ ਆਗਿਆ ਕੇ ਮੰਨ ਕਰ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਮੇਂ ਨਾਕਰ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਪਾਸ ਉਸੀ ਤਰਹ ਸਭ ਕਹਿ ਦੀਆ, ਯਿਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਸੁਨਕਰ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮਣੋਂ ਕੋ ਰੁਖਸਤ ਕਰ ਦੀਆ ਔਰ ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਭ ਆਪਣੇ ੨ ਘਰ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਾ ਜਪ ਜਪ ਕਾਰ ਕਰਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਵਾਨਾ ਬੁਲਾਨੇ ਕਾ ਭੇਜਾ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਤੁਮ ਚਲੋ ਹਮ ਆਉਤੇ ਹੈਂ॥

ਆਗੇ ਕਥਾ ਕਾ ਬਹੁਤ ਬਿਸਥਾਰ ਹੈ ਸਿਧਾਤ ਯਿਹ ਕਿ ਜਬ ਦਿਹਲੀ ਮੇਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਵਮੇਂ ਗੁਰਦੇਵ ਕੋਤਵਾਲੀ ਮੇਂ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਵੇ ਔ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਨੇ ਅਨੰਤ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਪ੍ਰਸਨੋਤ੍ਰ ਕੀਏ ਔਰ ਕਸਟ ਦੀਏ ਰਾਜਨ ਦੇਨਾ ਕੰਨਭੀ ਦੇਨਾ ਆਦਿ ਲਾਲਚ ਭੀ ਬਹੁਤ ਦਿਖਾਏ ਪਰੰਤੂ ਮਹਾਰਾਜ ਨੇ ਧਰਮ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਤਿਸ ਕਾਲ ਮਹਾਰਾਜ ਕੇ ਹਜ਼ੂਰ ਮੇਂ ਪਾਰ ਸਿਖ ਵੇ ਤਿਸ ਮੇਂ ਮਤੀ ਵਾਸ ਦੀਵਾਨ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਸਾਰਸੂਤ ਛਿਤ੍ਰ ਥਾ ਮਹਾਰਾਜ ਕੋ ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਉਤਾ ਥਾ ਕਸੂ ਦੇਖ ਬੋਲਾ ਆਗਾ ਰਹਿ ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਔਰ ਲਹੌਰ ਕੋ ਟਕਰਾਇ ਕਰ ਨਾਸ ਕਰ ਦੇਉਂ ਇਤਨਾ ਸੁਨ ਬਿਸਮਤਿ ਬਦਨ ਸ੍ਰੀ ਸਤਗੁਰਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਮਤੀਵਾਸ ਯੇਹ ਸਮਰਥ ਕਹਾ ਜੋ ਪਾਈ ਹੈ ਨਾਥ ਆਪ ਕੀ ਸੇਵਾ ਸੇ ਹੁਕਮ ਹੁਆ ਕਰਤਾਰ ਕੋ ਮਥਾ ਟੇਕ ਜਬ ਮਥਾ ਟੇਕਾ ਸਭ ਸਮਰਥਤਾ ਕੋ ਆਕਰਸ਼ਣ ਕਰ ਲਿਆ ਬਚਨ ਹੁਆ ਮਤੀਵਾਸ ਕਹੁ, ਭਖ ਬੋਲਾ ਦੀਨਦਯਾਲ ਅਬ ਤੇ ਮੇਰੇ ਮੇਂ ਸਾਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਹ ਸੁਨ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਕਹਾ ਜੈਸ ਸਮੁੰਦ ਮੇਂ ਜੇ ਯਿਹ ਭੁੰਦ ਤੁਝਕੋ ਮਿਲੀ ਹੈ ਉਸ ਮੇਂ ਕਿਆ ਸਮਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕਾ ਭਾਲਾ ਐਸਾ ਹੀ ਹੈ ਇਨ ਤੁਰਕੋਂ ਕਾ ਨਾਸ ਕਰਨਾ ਹੈ ਦਸਮ ਪੁਰਖ ਬਦਲਾ ਲੇਇਗਾ ਇਸ ਬਾਰਤਾ ਕੇ ਸੁਨਕਰ ਤੁਰਕੋਸ਼ ਨੇ ਭਾਈ ਮਤੀਵਾਸ ਜੀ ਕੋ ਖਤਯੋਂ ਸੇ ਖਿਧਾਇਕਰ ਚਿਰਾਇ ਦੀਆ ਪਰੰਤੂ ਦੋਨੋਂ ਧੜ ਸ੍ਰੀ ਜਪਜੀ ਕਾ ਪਾਠ ਕਰਤੇ ਰਹੇ ਭੋਗ ਤੁਕ ਕੇ ਸਾਥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਪਰ ਸਰੀਰ ਗਿਰਤਾ ਭਯਾ ਔਰ ਸਚਖੰਡ ਕੋ ਮਤੀਵਾਸ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ਇਸ ਕੋਤਕ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਹੋਰ ਸਿਖੋਂ ਨੇ ਕਹਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੁਥਾਇ ਮਰੇ ਬਚਨ ਹੁਆ ਚਲੇ ਜਾਇ ਤਿਨਕੇ ਬੰਧਨ ਛੁਟ ਗਏ ਪਹਰੂਏ ਸੋਂ ਗਏ ਔਰ ਇਸ ਪੜ੍ਹਕਾ ਕੋ ਲੇਕਰ ਸ੍ਰੀ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੋ ਪਾਸ ਪਹੁੰਚੇ ਏਕ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਜੋ ਬਾਬਾ ਬੁਢਾ ਜੀ ਕੇ ਖਸਟਮ ਸਥਾਨ ਵੇ ਜੋ ਪਾਸ ਰਹਿਗਏ ਤਬ ਸੋ ਪੜ੍ਹਕਾ ਨਿਜ ਮਨ ਪ੍ਰਬਾਇ ਕਹਿਕਰ ਸਰਬਤ੍ਰ ਸਿਖੋਂ ਜੋਗ ਉਪਦੇਸ਼ ਰੂਪ ਔ ਦਸਮ ਗੁਰੂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਇੰਦ ਮਿਘਾ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੋ ਪੜ੍ਹਕਾ ਲਿਖੀ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੯ ॥

ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਗਾਇਓ ਨਹੀ ਜਨਮੁ ਅਕਾਰਥ ਕੀਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਜਿਹਿ ਬਿਧਿ ਜਲ ਕੋ ਮੀਨ ॥ ੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸਨੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਨਾ ਨੂੰ ਗਾਇਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ਤਿਸਨੇ ਇਹ ਮਾਨਸ ਜਨਮ ਕੋ ਅਕਾਰਥ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਓ ਐਸੇ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਜਿਸ ਤਰਹ ਜਲ ਕੋ ਮਛੀ ਸੇਵਤੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਬਿਖਿਆਨ ਸਿਉ ਕਾਹੇ ਚਰਿਓ ਨਿਮਖ ਨ ਹੋਹਿ ਉਦਾਸ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜੁ ਹਰਿ ਮਨਾ ਪਰੈ ਨ ਜਮਕੀ ਵਾਸ ॥ ੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਿਖਯੋਂ ਮੇਂ ਕਿਉਂ (ਰਬਿਓ) ਪ੍ਰੇਮ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਨਿਮਖ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਤਿਨ ਬਿਖਯੋਂ ਸੇ ਉਦਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਭੀ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਜੋ ਜਮ ਕੀ ਵਾਸੀ ਤੇਰੇ ਗਲ ਮੇਂ ਨ ਪਵੇਗੀ ॥ ੨ ॥

ਤਰਨਾਪੋ ਇਉ ਹੀ ਗਾਇਓ ਨੁਹਿੰ ਜਰਾ ਤਨੁ ਜੀਤਿ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਭਜ ਹਰਿ ਮਨਾ ਅਉਧ ਜਾਤੁ ਹੈ ਬੀਤਿ ॥ ੩ ॥

ਹੇ ਮਨ (ਤਰਨਾਪੋ) ਜੁਥਾ ਅਵਸਥਾ ਕਾ ਸਮਾ ਤੋ ਧੌਂਹੀ ਬਿਅਰਥ ਬਿਖਯੋਂ ਮੇਂ ਚਲਾ ਗਿਆ ਔਰ ਅਸੁ ਬੁਢੇਪੇ ਨੇ ਸਭ ਇੰਦ੍ਰਿਯੋਂ ਕੋ ਜੀਤ ਲਿਆ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਯਿਹ ਤੁਢੇਪੇ ਕੀ ਅਵਧ ਭੀ ਬੀਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ॥ ੩ ॥

ਬਿਰਾਭ ਭਇਓ ਸੂਝੈ ਨਹੀ ਕਾਲੁ ਪਹੁਚਿਓ ਆਨੋ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਕਿਉ ਨ ਭਜੈ ਭਗਵਾਨ ॥ ੪ ॥

ਅਰੇ ਮੁਰਖ ਨਰ ਬੁਢਾ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਨੇੜੇ ਸੇ ਤੇਰੇ ਕੋ ਸੁਝਤਾ ਭੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਾਲ ਭੀ ਨਿਕਟ ਆਇ ਪਹੁੰਚਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਭਗਵਾਨ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਅਥ ਭੀ ਭਜਨ ਕਰ ॥ ੪ ॥

ਧਨੁ ਦਾਦਾ ਸੰਪਤਿ ਸਗਲ ਜਿਨਿ ਅਪੁਨੀ ਕਰਿ ਮਾਨਿ ॥

ਇਨਮੈ ਕਛੁ ਸੰਗੀ ਨਹੀਂ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਜਾਨਿ ॥ ੫ ॥

ਧਨ ਔਰ ਇਸਤ੍ਰੀ ਔਰ ਹਯ ਗਯਾਇ ਸੰਪਤਿ ਇਨਕੋ ਮਤ ਅਪਨੀ ਕਰਕੇ (ਮਾਨਿ) ਸਮਝ ਇਨਮੈ ਤੇਰਾ ਕੁਛ ਭੀ (ਸੰਗੀ) ਸੰਗ ਜਾਨੇਹਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਿਹ ਮੇਰੀ ਸਿਖਤਾ ਸਚੀ ਸਮਝ ॥ ੫ ॥

ਪਤਿਤ ਉਧਾਰਨ ਭੈ ਹਰਨ ਹਰਿ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਜਾਨੀਐ ਸਦਾ ਬਸਤੁ ਤੁਮ ਸਾਥ ॥ ੬ ॥

ਪਤਿਤਾਂ ਕੇ ਉਧਾਰ ਕਰਨੇ ਹਾਰੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਭਯ ਕੇ ਫੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰੇ ਅਨਾਥ ਕੇ ਨਾਥ ਹਰਿ ਹੈ । ਸੋ ਸਦੀਵ ਕਾਲ ਤੇਰੇ ਸਾਥ ਰਹਿਤੇ ਹੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਨਕੋ (ਜਾਨੀਐ) ਜਾਨਨਾ ਚਾਹੀਐ ॥ ੬ ॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਜਿਹ ਤੋਕਉ ਦੀਓ ਤਾਂ ਸਿਉ ਨੇਹੁ ਨ ਕੀਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਨਰ ਬਾਵਰੇ ਅਥ ਕਿਉ ਭੋਲਤ ਦੀਨ ॥ ੭ ॥

ਰੇ ਬਾਵਰੇ ਨਰ ਜਿਸਨੇ ਤੁਝਕੋ ਤਨ ਮਨ ਧਨ ਦੀਆ ਹੈ ਤਿਸਸੇ ਤੈਨੇ ਸਨੇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਆ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਮਝ ਭਜਨ ਕਾ ਬੀਤ ਗਿਆ ਤੋ ਅਥ ਫਿਰ ਕਜੋ ਦੀਨ ਬਨਾ ਭੋਲਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਆਪ ਚੋਰਾ ਕੀਆ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ॥ ੭ ॥

ਤਨੁ ਧਨੁ ਸੰਪੈ ਸੁਖ ਦੀਓ ਅਰੁ ਜਿਹ ਨੀਕੇ ਧਾਮ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨੁ ਰੇ ਮਨਾ ਸਿਮਰਤ ਕਾਹਿ ਨ ਰਾਮ ॥ ੮ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸ ਰਾਮ ਨੇ ਤੁਝਕੋ (ਤਨੁ) ਸਰੀਰ ਔਰ ਧਨ ਤਥਾ ਸੰਪਤਿ ਔਰ ਸਰਬ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਾ ਸੁਖ ਦੀਆ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਰਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ॥ ੮ ॥

ਸਭ ਸੁਖੁ ਦਾਤਾ ਰਾਮੁ ਹੈ ਦੂਸਰ ਨਾਹਿਨ ਕੋਇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹਿ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਹੋਇ ॥ ੯ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਸਭ ਸੁਖਾਂ ਕਾ ਦੇਨੇਹਾਰਾ ਦੇਵ ਰਾਮ ਹੀ ਹੈ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਰਾਮ ਹੀ ਕੋ ਸਿਮਰਨ ਸੋ ਮੁਕਤਿ ਹੋਏਗੀ ਵਾ ਹੋਤੀ ਹੈ ॥ ੯ ॥

ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਗਤਿ ਪਾਈਐ ਤਿਹਿ ਭਜੁ ਰੇ ਤੈ ਮੀਤ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਅਉਧ ਘਟਤ ਹੈ ਨੀਤ ॥ ੧੦ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ ਸੁਨ, ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਸੋ ਗਤਿ ਹੋਤੀ ਹੈ ਤਿਸ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਕੇ ਨਾਮ ਕੇ ਸਿਮਰਨ ਕਰ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਿਹ ਮਤ ਸਮਝ ਕਿ ਫਿਰ ਕਬੀ ਸਿਮਰ ਲੇਉ ਗਾ ਦੇਖ ਤੇਰੀ ਅਵਸਥਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿ ਘਟਤੀ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੧੦ ॥

ਪਾਚ ਤਤ ਕੇ ਤਨੁ ਰਚਿਓ ਜਾਨਹੁ ਚਤੁਰ ਸੁਜਾਨ ॥

ਜਿਹਤੇ ਉਪਜਿਓ ਨਾਨਕਾ ਲੀਨ ਤਾਹਿ ਮੈ ਮਾਨ ॥ ੧੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਚਤੁਰ (ਸੁਜਾਨ) ਗਣਨੀ ਵਾ ਪੰਡਿਤ ਯੋਗ ਜਾਨ ਜੋ ਯਿਹ ਸਰੀਰ ਪਾਚ ਤਤੋਂ ਕਾ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਨੇ ਰਚਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਨ ਤਤੋਂ ਸੋ ਉਤਪੰਨ ਹੂਆ ਹੈ ਤਿਨੀ ਤਤੋਂ ਸੋ ਲਯ ਹੋਏਗਾ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਚੇਤਨਤਾ ਦੇਵ ਇਸਸੇ ਅਲਗ ਹੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤਿਸੀ ਕਾ ਚਿੰਤਨ ਕਰ ॥ ੧੧ ॥

ਘਟਿ ਘਟਿ ਮੈ ਹਰਿ ਜੂ ਬਸੈ ਸੰਤਨ ਕਹਿਓ ਪ੍ਰਕਾਰਿ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਤਿਹ ਭਜੁ ਮਨਾ ਭਉਨਿਧਿ ਉਤਰਹਿ ਪਾਰਿ ॥ ੧੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਘਟੋਂ ਘਟੋਂ ਮੈਂ ਹਰਿ ਜੀ ਬਸ ਰਹਾ ਹੈ ਇਸ ਉਪਦੇਸ਼ ਕੋ ਸਭ ਸੰਤੋਂ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਰਕੇ ਕਹਾ ਹੈ ਭਾਵ ਯਿਹ ਕਿ ਤੇਰੇ ਸੋ ਫੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੇਰੇ ਹੀ ਮੈਂ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਤੂੰ ਤਿਸਕੋ ਭਜ ਤਿਸਸੇ ਸੇਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੋ ਪਾਰ ਉਤਰ ਜਾਏਂਗਾ ॥ ੧੨ ॥

ਸੁਖੁ ਦੁਖੁ ਜਿਹ ਪਰਸੈ ਨਹੀਂ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਭਿਮਾਨੁ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਸੋ ਮੂਰਤ ਭਗਵਾਨੁ ॥ ੧੩ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸਕੇ ਸੁਖ ਦੁਖ ਕਾ ਸਪਰਸ ਨਹੀਂ ਦੋਨੋਂ ਅਵਸਥਾ ਮੇਂ ਏਕ ਰਸ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਜਿਸਕੇ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਮਨ ਸੁਣ ਸੇ ਸੰਤ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਮੁਰਤਿ ਭਾਵ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧੩ ॥

ਉਸਤਤਿ ਨਿੰਦਿਆ ਨਾਹਿ ਜਿਹਿ ਕੰਚਨ ਲੋਹ ਸਮਾਨਿ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੈ ਜਾਨਿ ॥ ੧੪ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਜਿਸਕੇ ਉਸਤਤਿ ਔਰ ਨਿੰਦਾ ਸਪਰਸ ਨਹੀਂ ਕਰਤੀ ਹੈ ਔਰ ਸੋਇਨਾ ਅਰ ਲੋਹਾ ਜਿਸਕੇ ਤੁਲ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਤੂੰ ਮੁਕਤਿ ਪੁਰਖ ਸਮਝ ॥ ੧੪ ॥

ਹਰਖ ਸੋਗ ਜਾਕੈ ਨਹੀ ਬੈਰੀ ਮੀਤ ਸਮਾਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਮੁਕਤਿ ਤਾਹਿ ਤੈ ਜਾਨ ॥ ੧੫ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਜਿਸਕੇ ਹਰਖ ਔਰ ਸੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸਤ੍ਰ ਜਿਸਕੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਤੂੰ ਮੁਕਤਿ ਪੁਰਖ ਸਮਝ ॥ ੧੫ ॥

ਭੈ ਕਾਹੂ ਕਉ ਦੇਤ ਨਹਿ ਨਹਿ ਭੈ ਮਾਨਤ ਆਨਿ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਗਿਆਨੀ ਤਾਹਿ ਬਖਾਨਿ ॥ ੧੬ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਜੋ ਨਾ ਤੋ ਕਿਸੀ ਕੋ ਭਯਾ ਦੇਤਾ ਹੈ ਔਰ ਨਾ (ਆਨਿ) ਦੂਸਰੇ ਕੋ ਭਯਾ ਕੋ ਮਾਨਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਗਿਆਨੀ ਕਹੀਤਾ ਹੈ ॥ ੧੬ ॥

ਜਿਹਿ ਥਿਖਿਆ ਸਗਲੀ ਤਜੀ ਲੀਓ ਭੇਖ ਬੈਰਾਗ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨਿ ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹ ਨਰ ਮਾਥੈ ਭਾਗ ॥ ੧੭ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਜਿਸਨੇ ਸਭ ਥਿਖਣੋਂ ਕੀ ਵਾਸਨਾ ਤਜਾਗ ਦਿਤੀ ਹੈ ਬੈਰਾਗਵਾਨੋਂ ਕਾ ਭੇਖ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਕਿੰਚਨ ਹੁਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸ ਮਨੁਖ ਕੇ ਮਸਤਕ ਮੇਂ ਉਤਮ ਭਾਗ ਸਮਝ ॥ ੧੭ ॥

ਜਿਹ ਮਾਇਆ ਮਮਤਾ ਤਜੀ ਸਭਤੇ ਭਇਓ ਉਦਾਸ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਤਿਹ ਘਟਿ ਬ੍ਰਹਮ ਨਿਵਾਸੁ ॥ ੧੮ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਜਿਸਨੇ ਮਾਯਾ ਕੀ ਮਮਤਾ ਕਾ ਤਜਾਗ ਕਰੇਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਬਿਸਯੋਂ ਸੇ ਉਦਾਸ ਹੁਆ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਅੰਤਸਕਰਣ ਮੇਂ ਬ੍ਰਹਮ ਕਾ ਨਿਵਾਸ ਹੁਆ ਸਮਝ ॥ ੧੮ ॥

ਜਿਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਉਮੈ ਤਜੀ ਕਰਤਾ ਰਾਮ ਪਛਾਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਵਹੁ ਮੁਕਤਿ ਨਰੁ ਇਹ ਮਨ ਸਾਚੀ ਮਾਨ ॥ ੧੯ ॥

ਹੇ ਮਨ ਇਸ ਥਾਤ ਕੇ ਸਚੀ ਸਮਝ ਜਿਸ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨੇ ਹੀਤਾ ਮਮਤਾ ਕਾ ਤਜਾਗ ਕਰ ਦੀਆ ਹੈ ਔਰ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਰਾਮ ਕੋ ਪਹਿਚਾਨਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤੁਹ ਨਰ ਮੁਕਤਿ ਸਰੂਪ ਹੈ ॥ ੧੯ ॥

ਭੈ ਨਾਸਨ ਦੁਰਮਤਿ ਹਰਨ ਕਲਿ ਮੈ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ॥

ਨਿਸ ਦਿਨਿ ਜੋ ਨਾਨਕ ਭਜੈ ਸਫਲ ਹੋਹਿ ਤਿਹ ਕਾਮ ॥ ੨੦ ॥

ਭੈ ਕੇ ਨਾਸ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਖੋਟੀ (ਮਤਿ) ਬੁਧਿ ਕੇ ਦੂਰ ਕਰਨੇਹਾਰਾ ਇਸ ਕਲਿਯੁਗ ਮੇਂ ਹਰਿ ਕਾ ਨਾਮ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਹਰਿ ਨਾਮ ਕਾ ਜੋ ਰਾਤ ਦਿਨ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਸਭ ਕਾਮ ਸਫਲ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ਪੂਰਨ ਕਾਮ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੨੦ ॥

ਜਿਹਬਾ ਗੁਨ ਗੋਬਿੰਦ ਭਜਹੁ ਕਰਨ ਸੁਨਹੁ ਹਰਿ ਨਾਮ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਪਰਹਿ ਨ ਜਮ ਕੇ ਧਾਮ ॥ ੨੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਰਸਨਾ ਕਰਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਕੇ ਗੁਣੋਂ ਕੋ (ਭਜਹੁ) ਅੰਗੀਕਾਰ ਕਰ ਔਰ ਕਾਨੋਂ ਕਰਕੇ ਹਰਿ ਕੇ ਨਾਮ ਕੋ ਸ੍ਰਵਨ ਕਰ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਖ ਜਮ ਕੇ ਧਾਮ ਤੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛੋਂਗਾ ॥ ੨੧ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਮਤਾ ਤਜੈ ਲੋਭ ਮੋਹ ਅਹੰਕਾਰ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਆਪਨ ਤਰੈ ਅਉਰਨ ਲੇਤ ਉਧਾਰ ॥ ੨੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਮਮਤਾ ਕੋ ਤਜਾਗਤਾ ਹੈ ਔਰ ਲੋਭ ਮੋਹ ਹੰਕਾਰ ਕੋ ਤਿਆਗ ਦੇਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਆਪ ਸੰਸਾਰ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਸੇ ਤਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਭੀ ਸਭ ਸਤਸੰਗੀਓਂ ਕੋ ਤਾਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੨੨ ॥

ਜਿਉ ਸੁਪਨਾ ਅਰੁ ਪੇਖਨਾ ਐਸੇ ਜਗ ਕਉ ਜਾਨਿ ॥

ਇਨਮੇ ਕਛੁ ਸਾਚੇ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਭਗਵਾਨ ॥ ੨੩ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੈਸੇ ਸੁਪਨਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ (ਪੇਖਨਾ) ਪੁਤਲੀਓਂ ਕਾ ਤਮਾਸਾ ਹੋਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਸਮਝ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਬਿਨਾ ਭਗਵਾਨ ਕੇ ਇਨ ਦੋਨੋਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਤੋਂ ਤੁਲ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਕੋਈ ਸਚਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨੩ ॥

ਨਿਸਿ ਦਿਨਿ ਮਾਇਆ ਕਾਰਨੇ ਪ੍ਰਾਨੀ ਭੋਲਤ ਨੀਤ ॥

ਕੋਟਨ ਮੈ ਨਾਨਕ ਕੋਉ ਨਾਰਾਇਨ ਜਿਹ ਚੀਤਿ ॥ ੨੪ ॥

ਰਾਤ ਦਿਨ (ਨੀਤ) ਹਮੇਸਾ ਮਾਯਾ ਕੇ ਵਾਸਤੇ (ਪ੍ਰਾਨੀ) ਜੀਵ ਭੋਲਤਾ ਫਿਰਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਨਾਰਾਇਨ ਬਸਤਾ ਹੈ ਵਹੁ ਪੁਰਖ ਕੋਟੇਂ ਮੇਂ ਜੋ ਕੋਈ ਏਕ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਯਥਾ—“ਕੋਟ ਮਧੋ ਕੇ ਬਿਰਲਾ ਸੇਵਕੁ ਹੋਰ ਸਥਲੇ ਬਿਉਰਾਈ” ॥ ੨੪ ॥

ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ ਬੁਦਬੁਦਾ ਉਪਜੈ ਬਿਨਸੈ ਨੀਤ ॥

ਜਗ ਰਚਨਾ ਤੈਸੇ ਰਚੀ ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਮੀਤ ॥ ੨੫ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ ਜੈਸੇ ਜਲ ਤੇ (ਬੁਦਬੁਦਾ) ਵੇਨ ਉਪਜਤਾ ਹੈ ਔਰ ਬਿਨਸਤਾ ਰਹਿਤਾ ਹੈ ਇਸੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਜਗਤ ਕੀ ਰਚਨਾ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਨੇ ਰਚੀ ਹੈ ॥ ੨੫ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਕਛੁ ਨ ਚੇਤਈ ਮਦ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅੰਧ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਪਰਤ ਤਾਹਿ ਜਮ ਫੈਧ ॥ ੨੬ ॥

ਮਾਯਾ ਕੇ ਮਦ ਸੇ ਅੰਧ ਹੋਆ ਹੋਆ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੁਛ ਬੋਝਾ ਭੀ ਸੁਭਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਕੇ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਜਮ ਤੇ (ਫੈਧ) ਬੰਧਨ ਮੇਂ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੨੬ ॥

ਜਉ ਸੁਖ ਕਉ ਚਾਹੈ ਸਦਾ ਸਰਨਿ ਰਾਮ ਕੀ ਲੋਹ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਦੁਰਲਭ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ॥ ੨੭ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੇਕਰ ਨਿਤ ਸੁਖ ਚਾਹਤਾ ਹੈ ਤੋਂ ਰਾਮ ਕੀ ਸਰਨ ਗ੍ਰਹਿਨ ਕਰ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਯਿਹ ਮਾਨੁਖ ਦੇਹ ਦੁਰਲਭ ਹੈ ॥ ੨੭ ॥

ਮਾਇਆ ਕਾਰਨਿ ਧਾਵਹੀ ਮੂਰਖ ਲੋਗ ਅਜਾਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨਿ ਬਿਰਥਾ ਜਨਮੁ ਸਿਰਾਨ ॥ ੨੮ ॥

ਹੇ ਮਨ ਮਾਯਾ ਕੇ ਨਮਿਤ ਕਰਕੇ ਮੂਰਖ ਲੋਗ (ਅਜਾਨ) ਅਗਿਆਤ ਪੁਰਸ ਦੋੜਤੇ ਫਿਰਤੇ ਹੈਂ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਬਿਨਾ ਹਰਿ ਭਜਨ ਕੇ ਬਜਰਥ ਹੀ ਜਨਮ ਬਿਤਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ੨੮ ॥

ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਨਿਸਿ ਦਿਨਿ ਭਜੇ ਰੂਪ ਰਾਮ ਤਿਹ ਜਾਨੁ ॥

ਹਰਿ ਜਨ ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਚੀ ਮਾਨੁ ॥ ੨੯ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜੋ ਪ੍ਰਾਨੀ ਰਾਤ ਦਿਨ ਭਜਨ ਕਰਤਾ ਹੈ ਤਿਸਕੇ ਤੂਰਾਮ ਕਾ ਸ਼ੁਰੂਪ ਸਮਝ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਸਚ ਮਨ ਮੇਂ ਜਾਨ ਕਿ ਹਰਿ ਮੇਂ ਔਰ ਹਰਿ ਜਨ ਮੇਂ ਕੁਛ ਚੰਦਕ ਮਾਤ੍ਰ ਭੀ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੨੯ ॥

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ ਛਾਪਿ ਰਹਿਓ ਬਿਸਰਿਓ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਬਿਨੁ ਹਰਿ ਭਜਨ ਜੀਵਨ ਕਉਨੇ ਕਾਮ ॥ ੩੦ ॥

ਜਿਸਕਾ ਮਨ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਛਾਪ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਾ ਨਾਮ ਬਿਸਰ ਗਿਆ ਹੈ ਔਸੇ ਪੁਰਖ ਕਾ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸੇ ਰਹਿਤ ਜੋ ਜੀਵਨਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਕਿਸ ਕਾਮ ਕਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਬਜਰਥ ਹੈ ॥ ੩੦ ॥

ਪ੍ਰਾਨੀ ਰਾਮ ਨ ਚੇਤਈ ਮਦਿ ਮਾਇਆ ਕੈ ਅੰਧ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਪਰਤਤਾਹਿ ਜਮ ਫੈਧ ॥ ੩੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਮਾਯਾ ਕੇ (ਮਦ) ਹੰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਜੋ ਰਾਮ ਕੇ ਅੰਧਾ ਅਗਿਆਨੀ ਚਿੰਤਨ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਤਿਸਕੇ ਗਲ ਮੇਂ ਜਮ ਕਾ ਫੈਧ ਪੜਤਾ ਹੈ ॥ ੩੧ ॥

ਸੁਖ ਮੈ ਬਹੁ ਸੰਗੀ ਭਏ ਦੁਖ ਮੈ ਸੰਗਿ ਨ ਕੋਇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਅੰਤਿ ਸਹਾਈ ਹੋਇ ॥ ੩੨ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਬ ਜੀਵੋਂ ਕੇ ਸੁਖ ਹੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਬਹੁਤ ਸੇ (ਸੰਗੀ) ਸਾਥੀ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਕੋਈ ਬਿਪਤ ਆਉਤੀ ਹੈ ਤਬ ਉਸ ਦੁਖ ਮੇਂ ਕੋਈ ਭੀ ਸਾਥੀ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰਾ ਅੰਤ ਕੇ

ਮਰਨ ਸਮੇਂ ਸਹਾਇਕ ਹੋਇ ॥ ੩੨ ॥

ਜਨਮ ਜਨਮ ਭਰਮਤ ਫਿਰਿਓ ਮਿਟਿਓ ਨ ਜਮ ਕੋ ਝਾਸੁ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜੁ ਮਨਾ ਨਿਰਭੈ ਪਾਵਹਿ ਬਾਸੁ ॥ ੩੩ ॥

ਹੇ (ਮਨ) ਪ੍ਰਯਾਤੋ ਭੂ ਬਹੁਤ ਜਨਮੋਂ ਮੇਂ ਭ੍ਰਮਤਾ ਫਿਰਾ ਹੈ ਪਰੰਤੂ ਜਮ ਕਾ ਭਯ ਤੇਰਾ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਭੂ ਅਬ ਭੀ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਕਰ ਤੇ ਜਮ ਭਯ ਰਹਿਤ ਨਿਰਭਯ ਸਥਾਨ ਮੇਂ ਬਾਸਾ ਪਾਵੇਂਗਾ ॥ ੩੩ ॥

ਜਤਨ ਬਹੁਤੁ ਮੈ ਕਰਿ ਰਹਿਓ ਮਿਟਿਓ ਨ ਮਨ ਕੋ ਮਾਨੁ ॥

ਦੁਰਮਤਿ ਸਿਉ ਨਾਨਕ ਫਧਿਓ ਰਾਖਿ ਲੇਹੁ ਭਗਵਾਨਿ ॥ ੩੪ ॥

ਹੇ ਜੀਵ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰ -ਹੋ ਭਗਵਾਨ ਮੈਨੇ ਬਹੁਤੋ ਜਤਨ ਕੀਏ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਮੈਰੇ ਮਨ ਕਾ ਹਿਕਾਰ ਨਾ ਜਾਤਾ ਭਯਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਖੋਟੀ ਮਰ ਮੇਂ ਫਸਾ ਹੁਆ ਹੂੰ ਮੁੜੇ ਇਸ ਢੰਗ ਸੇ ਰਖ ਲੇਹੁ ॥ ੩੪ ॥

ਬਾਲ ਜੁਆਨੀ ਅਰੁ ਬਿਰਧ ਫੁਨਿ ਤੀਨਿ ਅਵਸਥਾ ਜਾਨਿ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਭਜਨ ਬਿਨੁ ਬਿਰਥਾ ਸਭ ਹੀ ਮਾਨ ॥ ੩੫ ॥

ਹੇ ਮਨ ਬਾਲਕ ਅਵਸਥਾ ਫਿਰ ਜੁਥਾ ਅਵਸਥਾ ਫਿਰ ਬ੍ਰਿਧ ਅਵਸਥਾ ਧਿਹ ਤੀਨ ਅਵਸਥਾ ਸਰੀਰਕੀ ਜਾਨਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹਰਿ ਭਜਨ ਸੇ ਬਿਨਾ ਸਭ ਬਰਥਾ ਹੈਂ ॥ ੩੫ ॥

ਕਰਣੋ ਹੁਣੇ ਸੁ ਨਾ ਕੀਓ ਪਰਿਓ ਲੋਭ ਕੈ ਫੰਧ ॥

ਨਾਨਕ ਸਮਿਓ ਰਮਿ ਗਇਓ ਅਬ ਕਿਉ ਰੋਵਤ ਅੰਧ ॥ ੩੬ ॥

ਹੇ ਪਿਆਰੇ ਜੋ ਤੈਨੇ ਕਰਨਾ ਥਾ ਸੋ ਤੋ ਕੀਆ ਨਹੀਂ ਲੋਭ ਕੇ ਢੰਧੇ ਮੇਂ ਫਸਾ ਰਹਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਤੇ ਸਮਝ ਬਿਤਤੋ ਹੋ ਗਯਾ ਹੈ ਹੇ ਅੰਧ ਅਬ ਕਿਉਂ ਰੋਤਾ ਹੈਂ ਅਪਨੇ ਕੀਏ ਕਾ ਫਲ ਭੋਗ ਭਾਵ ਮਰਨ ਕਾਲ ਰੋਤਾ ਹੈ ਤਬ ਜਮ ਤਿਸਕੋ ਐਸੇ ਕਰੇ ਹੈਂ ॥ ੩੬ ॥

ਮਨੁ ਮਾਇਆ ਮੈ ਰਮਿ ਰਹਿਓ ਨਿਕਸਤ ਨਾਹਿਨ ਮੀਤ ॥

ਨਾਨਕ ਮੂਰਤਿ ਚਿਤ੍ਰ ਜਿਉ ਛਾਡਿਤ ਨਾਹਿਨ ਭੀਤ ॥ ੩੭ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੇਸੇ ਭੀਤ ਪਰ ਲਿਖੀ ਹੁਈ ਮੂਰਤ ਭੀਤ ਕੋ ਤਜਾਗਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤੈਸੇ ਹੇ ਮਨ ਭੂ ਮਾਯਾ ਮੇਂ ਰਮਣ ਕਰ ਰਹਾ ਹੈਂ ਮਾਯਾ ਸੇ ਬਾਹਿਰ ਨਹੀਂ ਨਿਕਸਤਾ ਹੈਂ ॥ ੩੭ ॥

ਨਰ ਚਾਹਤ ਕੇਛੁ ਅਉਰ ਅਉਰੈ ਕੀ ਅਉਰੈ ਭਈ ॥

ਚਿਤਵਤ ਰਹਿਓ ਨਗਉਰ ਨਾਨਕ ਵਾਸੀ ਗਲਿ ਪਰੀ ॥ ੩੮ ॥

ਮਾਨੁਖ ਕੁਛ ਹੋਰ ਚਾਹਤਾ ਹੋ ਹੋ ਭਾਈ ਉਸ ਚਿੰਤਨ ਸ ਔਰ ਕਾ ਔਰ ਹੀ ਹੋ ਜਾਤਾ ਹੈ ਜੋ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਤਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਚਿਤਵਨ ਤੋ ਨਗਉਰੀ ਕਾ ਕਰਤਾ ਹੈ ਕਿ-ਮੈਂ ਔਰੋਂ ਕੋ ਨਹੀਂ ਔਰ ਅਪਨੇ ਹੀ ਗਲੇ ਮੇਂ ਜਮ ਕੀ ਵਾਸੀ ਪੜ ਜਾਤੀ ਹੈ ॥ ੩੮ ॥

ਜਤਨ ਬਹੁਤ ਸੁਖ ਕੇ ਕੀਏ ਦੁਖ ਕੋ ਕੀਓ ਨ ਕੋਇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਸੁਨ ਰੇ ਮਨਾ ਹਰਿ ਭਾਵੈ ਸੋ ਹੋਇ ॥ ੩੯ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸੁਨ, ਤੈਨੇ ਬਹੁਤ ਸੇ ਜਤਨ ਸੁਖ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕੀਏ ਦੁਖ ਕੇ ਵਾਸਤੇ ਕੋਈ ਭੀ ਜਤਨ ਨਹੀਂ ਕੀਆ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਪਰੰਤੂ ਜੇ ਹਰਿ ਕੋ ਭਾਵਤਾ ਹੈ ਸੋਈ ਸੁਖ ਯਾ ਦੁਖ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੩੯ ॥

ਜਗਤੁ ਭਿਖਾਰੀ ਫਿਰਤੁ ਹੈ ਸਭੋ ਕੋ ਦਾਤਾ ਰਾਮ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਮਨ ਸਿਮਰੁ ਤਿਹ ਪੂਰਨ ਹੋਵਹਿ ਕਾਮ ॥ ੪੦ ॥

ਹੇ ਮਨ ਸਾਰਾ ਸੰਸਾਰ ਭਿਖਾਰਾ ਹੁਆ ਫਿਰਤਾ ਹੈ ਔਰ ਏਕ ਰਾਮ ਹੀ ਸਭ ਕਾ ਦਾਤਾ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਕਰ ਜੋ ਤੇਰੇ (ਕਾਮ) ਸੰਕਲਪ ਪੂਰਨ ਹੋ ਜਾਵੇਂ ॥ ੪੦ ॥

ਝੂਠੈ ਮਾਨੁ ਕਹਾ ਕਰੈ ਜਗੁ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਜਾਨ ॥

ਇਨਮੈ ਕਛੁ ਤੇਰੇ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਕਹਿਓ ਬਖਾਨ ॥ ੪੧ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਗਤ ਕੋ ਸੁਪਨੇ ਕੀ ਭਾਤ ਜਾਨ ਇਸ ਝੂਠੇ ਜਗਤ ਕਾ ਕੜਾ ਮਾਨ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਇਸ ਜਗਤ ਮੈ ਤੇਰਾ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਾਤ ਕੋ ਬੇਦ ਸਾਸਤ੍ਰ ਸਭ ਨੇ ਬਖਯਾਨ ਕਰਕੇ ਕਹਾ ਹੈ ॥ ੪੧ ॥

ਗਰਬੁ ਕਰਤੁ ਹੈ ਦੇਹ ਕੇ ਬਿਨਮੈ ਛਿਨ ਮੈ ਮੀਤ ॥

ਜਿਹਿ ਪ੍ਰਾਨੀ ਹਰਿ ਜਸੁ ਕਹਿਓ ਨਾਨਕ ਤਿਹਿ ਜਗੁ ਜੀਤਿ ॥ ੪੨ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਮਨ ਜਿਸ ਦੇਹ ਕੇ ਆਪਨੀ ਮਾਨਕਰ ਤੂੰ ਹੰਕਾਰ ਕਰਤਾ ਹੈਂ ਸੇ ਤੇਰੀ ਦੇਹੀ ਏਕ ਖਜ਼ਾਨੇ ਮੇਂ ਨਾਸ ਹੋ ਜਾਏਗੀ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਿਸਨੇ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਏ ਹੈਂ ਤਿਸੀ ਨੇ ਜਗਤ ਕੇ ਜੀਤ ਲੀਆ ਹੈ ॥ ੪੨ ॥

ਜਿਹ ਘਟਿ ਸਿਮਰਨੁ ਰਾਮ ਕੋ ਸੋ ਨਰੁ ਮੁਕਤਾ ਜਾਨੁ ॥

ਤਿਹਿ ਨਰ ਹਰਿ ਅੰਤਰੁ ਨਹੀ ਨਾਨਕ ਸਾਦੀ ਮਾਨੁ ॥ ੪੩ ॥

ਹੇ ਮਨ ਜਿਸਕੇ ਅੰਤਰਿ ਰਾਮ ਨਾਮ ਕਾ ਸਿਮਰਨ ਹੈ ਐਸੇ ਤੂੰ ਜਾਨ ਸੋ ਮੁਕਤ ਪੁਰਖ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਮੇਂ ਔਰ ਹਰਿ ਮੇਂ ਕੁਝ ਭੇਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਇਸ ਮੇਰੀ ਕਹੀ ਕੋ ਸਰ ਸਮਝ ॥ ੪੩ ॥

ਏਕ ਭਗਤਿ ਭਗਵਾਨ ਜਿਹ ਪ੍ਰਾਨੀ ਕੈ ਨਾਹਿ ਮਨ ॥

ਜੈਸੇ ਸੂਕਰੁ ਸੁਆਨ ਨਾਨਕ ਮਾਨੇ ਤਾਹਿ ਤਨ ॥ ੪੪ ॥

ਏਕ ਭਗਵਾਨ ਕੀ ਭਗਤੀ ਜਿਸ ਸਰੀਰ ਧਾਰੀ ਕੇ ਮਨ ਮੇਂ ਨਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਜੈਸੇ ਸੂਕਰ ਔਰ ਸੁਆਨ ਹੈਂ ਤੈਸੇ ਸਮਝ ॥ ੪੪ ॥

ਸੁਆਮੀ ਕੋ ਗਿਰੂ ਜਿਉ ਸਦਾ ਸੁਆਨ ਤਜਤ ਨਹੀ ਨਿਤ ॥

ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਹਰਿ ਭਜਉ ਇਕ ਮਨ ਹੁਇ ਇਕ ਚਿਤ ॥ ੪੫ ॥

ਸੁਆਨ ਜੋ ਹੈ ਸੋ ਜੈਸੇ ਅਪਨੇ ਅੰਨ ਦਾਤਾ ਸੁਆਮੀ ਕੇ ਘਰ ਕਾ ਤਜਾਗ ਨਹੀਂ ਕਰਤਾ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸਪ੍ਰਕਾਰ ਹਰਿ ਕਾ ਭਜਨ ਏਕ ਮਨ ਏਕ ਚਿਤ ਸੇ ਦ੍ਰਿੜ ਹੋਕਰ ਕਰ ॥ ੪੫ ॥

ਤੀਰਥ ਬਰਤ ਅਰੁ ਦਾਨ ਕਰਿ ਮਨ ਮੈ ਪਰੈ ਗੁਆਨੁ ॥

ਨਾਨਕ ਨਿਹਵਲ ਜਾਤ ਤਿਹ ਜਿਉ ਕੁੰਚਰ ਇਸਨਾਨੁ ॥ ੪੬ ॥

ਬ੍ਰਤ ਤੀਰਥ ਦਾਨ ਕੋ ਕਰਕੇ ਫਿਰ ਜੋ ਇਨਕਾ ਅਭਿਮਾਨ ਕਰੇ ਕਿ ਮੈਨੇ ਕੀਏ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਕਿ ਤਿਸ ਅਭਿਮਾਨੀ ਕੇ ਤੀਰਥ ਬ੍ਰਤਾਦਿ ਐਸੇ ਨਿਸਵਲ ਹੋ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ (ਕੁੰਚਰ) ਹਾਥੀ ਕਾ ਅਸਨਾਨ ਨਿਸਵਲ ਹੈ । ਕਿਯੋਂਕਿ ਅਸਨਾਨ ਕਰਕੇ ਮਿਲ ਧੋਈ ਜਾਤੀ ਹੈ ਫਿਰ ਹਸਤੀ ਭਾਰ ਆਦਿਕਰ ਅਪਨੇ ਹਾਥੋਂ ਸੇ ਮ੍ਰਿਤਕਾ ਅਪਨੇ ਸਿਰ ਪਰ ਪਾਇ ਲੇਤਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਭਾਂਤਿ ਜਿਉ ਹੰਕਾਰ ਸੇ ਤੀਰਥਾਦਿ ਵਲ ਕੋ ਨਾਸ ਕਰ ਲੇਤਾ ਹੈ ॥ ੪੬ ॥

ਸਿਰੁ ਕੰਪਿਓ ਪਗ ਭਗਮਰੈ ਨੈਨ ਜੋਤਿ ਤੇ ਹੀਨ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਧਿ ਭਈ ਤਊ ਨ ਹਰਿ ਰਸ ਲੀਨ ॥ ੪੭ ॥

ਸਿਰ ਭੀ ਕੰਪਨੇ ਲਗਾ ਪੈਰ ਭੀ (ਭਗਮਰੈ) ਡੋਲਨੇ ਲਗੇ ਸੀਧੇ ਨਹੀਂ ਪੜਤੇ ਹੈਂ ਨੇਤ੍ਰ ਭੀ (ਜੋਤਿ) ਪ੍ਰਕਾਸ ਸੇ ਰਹਿਤ ਹੋ ਗਏ ਹੈਂ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਬਿਧਿ ਕੀ ਇਨ ਜੀਵੋਂ ਕੀ ਦਸਾ ਭਈ ਹੈ ਤੈਭੀਹਰਿ ਰਸ ਮੇਂ (ਲੀਨ)ਤਤਪਰ ਨਹੀਂ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੪੭ ॥

ਨਿਸ ਕਰਿ ਦੇਖਿਓ ਜਗਤੁ ਮੈ ਕੇ ਕਾਹੂ ਕੋ ਨਾਹਿ ॥

ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਹਰਿ ਭਗਤਿ ਹੈ ਤਿਹਿ ਰਾਖੇ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥ ੪੮ ॥

ਜਗਤ ਕੋ (ਨਿਸ ਕਰਿ) ਅਪਨਾ ਬਨਾਇਕਰ ਦੇਖ ਲਿਆ ਹੈ ਇਸ ਜਗਤ ਮੇਂ ਕੋਈ ਕਿਸੀ ਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਏਕ ਹਰਿ ਭਗਤ ਸਿਥਰ ਹੈ ਤਿਸੀ ਕੋ ਮਨ ਮੇਂ ਰਖੇ ॥ ੪੮ ॥

ਜਗ ਰਚਨਾ ਸਭ ਝੂਠ ਹੈ ਜਾਨਿ ਲੇਹੁ ਰੇ ਮੀਤ ॥

ਕਹਿ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਨਾ ਰਹੈ ਜਿਉ ਬਾਲੂ ਕੀ ਭੀਤ ॥ ੪੯ ॥

ਹੇ ਮਿਤ੍ਰ ਜਗਤ ਕੀ ਸਿਝਣੀ ਰਚਨਾ ਹੈ ਸਭ ਮਿਥਯਾ ਹੈ ਇਸਕੇ ਸਮਝ ਲੇਹੁ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜੈਸੇ ਬਾਲੂ ਕੀ ਭੀਤ ਸਿਥਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਤੀ ਇਸ ਭਾਂਤ ਜਗਤ ਰਚਨਾ ਭੀ ਖੜਕ ਭੰਗਰ ਹੈ ॥ ੪੯ ॥

ਰਾਮ ਗਇਓ ਰਾਵਨੁ ਗਇਓ ਜਾਕਉ ਬਹੁ ਪਰਵਾਰ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਥਿਰੁ ਕਛੁ ਨਹੀ ਸੁਪਨੇ ਜਿਉ ਸੰਸਾਰਿ ॥ ੫੦ ॥

ਯੇਹ ਤੀਨ ਲੋਕ ਮਾਤਾ ਜੀ ਪ੍ਰਤਿ ਲਿਖੇ— ਏਥੇ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਦੇਵ ਅਵਤਾਰ ਬੇ ਤਿਨੋਂ ਨੇ ਭੀ ਇਸ ਲੋਕ ਮੇਂ ਅਪਨੇ ਸਰੀਰ ਕੋ ਨ ਰਖਾ ਪੁਲੋਕ ਲੇਗਏ ਜਿਸ ਰਾਵਨ ਕੇ ਲਾਖ ਬੇਟੇ ਸਵਾ ਲਾਖ ਪੋਤੇ ਬੇ ਆਗੇ ਇਨਕੇ ਇਸਤ੍ਰੀ ਪੁੱਤ੍ਰ ਕਾ ਅਪਨੀ ਇਸਤ੍ਰੀਓਂ ਕਾ ਤਿਨਕੇ ਸੰਬੰਧੀਓਂ ਕਾ ਬਹੁਤ ਪਰਿਵਾਰ ਬਾ ਸੋ ਭੀ ਸੰਸਾਰ ਸੇ ਚਲਾ ਗਯਾ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਜਗਤ ਕੀ ਝੂਠੀ ਰਚਨਾ ਮੇਂ ਸਿਥਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਯੇਹ ਸੰਸਾਰ ਸੁਪਨਵਤ ਹੈ ॥ ੫੦ ॥

ਚਿੰਤਾ ਤਾਕੀ ਕੀਜੀਐ ਜੋ ਅਨਹੋਨੀ ਹੋਇ ॥

ਇਹ ਮਾਰਗੁ ਸੰਸਾਰ ਕੋ ਨਾਨਕ ਬਿਰੁ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥ ੫੧ ॥

ਚਿੰਤਾ ਤਿਸ ਬਸਤ ਕੀ ਕਰਨੀ ਰਾਹਿਏ ਜੋ ਅਨਹੋਨੀ ਅਸਚਰਜ ਬਾਰਤਾ ਕੋਈ ਨੋਇ ਜਾਏ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਦੇਹ ਕਾ ਤਿਆਗ ਯੋਗ ਤੇ ਸਭ ਸੰਸਾਰ ਕਾ ਰਸਤਾ ਹੈ ਤਾਤੇ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ॥ ੫੧ ॥

ਜੋ ਉਪਜਿਓ ਸੋ ਬਿਨਸਿ ਹੈ ਪਰੇ ਆਜੁ ਕੇ ਕਾਲ ॥

ਨਾਨਕ ਹਰਿ ਗੁਨ ਗਾਇ ਲੇ ਛਾਡਿ ਸਗਲ ਜੰਜਾਲ ॥ ੫੨ ॥

ਜੋ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਸੋ ਸਭੀ ਨਾਸ ਹੋਏਗਾ ਚਾਹੇ ਆਜ ਨਾਸ ਹੋਇ ਚਾਹੇ ਕਲ ਨਾਸ ਹੋਇ ਵਾ (ਪਰੋ) ਪਰਜੋ ਨਾਸ ਹੋ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਤਾਤੇ ਇਨ ਜੰਜਾਲੋਂ ਕਾ ਤਜਾਗ ਕਰ ਅੰ ਹਰਿ ਕੇ ਗੁਣ ਗਾਇਨ ਕਰ ਲੇਹ ॥ ੫੨ ॥
੧ ਸਲੋਕ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਕੀ ਪ੍ਰੀਖਿਆ ਵਾਸਤੇ ਲਿਖਾ—

ਦੋਹਰਾ ॥ ਬਲੁ ਛੁਟਕਿਓ ਬੰਧਨ ਪਰੇ ਕਛੂ ਨ ਹੋਤ ਉਪਾਇ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਅਬ ਓਟ ਹਰਿ ਗਜਿ ਜਿਉ ਹੋਹੁ ਸਹਾਇ ॥ ੫੩ ॥

ਹਮਾਰਾ ਬਲ ਸਭ ਛੁਟ ਗਇਆ ਹੈ ਔਰ ਸਰੀਰ ਮੇਂ ਬੰਧਨ ਪੜ ਗਏ ਹੈਂ ਅਬ ਅੰਤ ਕਾ ਔਸਰ ਹੈ ਹਮਾਰਾ ਕੀਆ ਕੋਈ ਉਪਾਉ ਨਹੀਂ ਹੋਤਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਅਬ ਹਰ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਕੇ ਤੇਰੀ ਓਟ ਹੋ ਜੈਸੇ ਆਪ ਨੇ ਹਰਿ ਹੋਕਰ ਗਜ ਕੀ ਰਖਯਾ ਕਰੀ ਬੀ ਤਿਸ ਭਾਇ ਮੇਰੀ ਭੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰੇ ॥ ੫੩ ॥ ਇਸ ਪਰੀਖਣਾ ਰੂਪ ਸਲੋਕ ਕੋ ਪੜ੍ਹਕਰ ਸ੍ਰੀ ਕਲਗੀਧਰ ਜੀ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਜੀ ਜੋ ੧ ਸਲੋਕ ਕਰ ਉਤ੍ਰ ਲਿਖਾ ਭਾਈ ਬੰਨੋਂ ਕੀ ਬੀੜ ਮੇਂ ਸਹਲਾ ੧੦ ਭੀ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥

ਬਲੁ ਹੋਆ ਬੰਧਨ ਛੁਟੇ ਸਭ ਕਿਛੁ ਹੋਤ ਉਪਾਇ ॥

ਨਾਨਕ ਸਭ ਕਿਛੁ ਤੁਮਰੇ ਹਾਥ ਮੈ ਤੁਮ ਹੀ ਹੋਤ ਸਹਾਇ ॥ ੫੪ ॥

ਹੇ ਸਤਿਗੁਰ ਕਰਣ ਕਾਰਣ ਜੀ ਬਲ ਸਿਸਕਾ ਨਾਮ ਹੈ ਜੋ ਆਪ ਹੀ ਜੋ ਉਤਪੰਨ ਹੁਆ ਹੈ ਔਰ ਸਭ ਬੰਧਨ ਆਪਕੇ ਛੁਟੇ ਹੁਏ ਹੈਂ ਔਰ ਸਭ ਕੁਛ ਆਪ ਕਾ ਕੀਆ ਉਪਾਇ ਹੋ ਸਕਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਹੇ ਗੁਰ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਸਰੂਪ ਸਭ ਕੁਛ ਆਪ ਹੀ ਕੇ ਹਾਥ ਮੇਂ ਹੈ ਅੰ ਆਪ ਹੀ ਸਭ ਭਗਤੋਂ ਕੇ ਸਹਾਇਕ ਹੋਤੇ ਹੈਂ ॥ ੫੪ ॥

ਇਸ ਉਤ੍ਰ ਕੋ ਲੇਕਰ ਜੋ ਸਿਖ ਦਿੱਲੀ ਆਇਆ ਤਿਸੀ ਕੇ ਹਾਥ ਗੱਦੀ ਕੀ ਛੋਟ ਔਰ ਤੀਨ ਸਲੋਕ ਸਿਰੇਪਾਉ ਰੂਪ ਭੇਜੇ ਪਹਿਲੇ ਮੇਂ ਜਗਤ ਕੀ ਦਸਾ ਦੂਸਰੇ ਮੇਂ ਨਿਸਚਯ ਤੀਸਰੇ ਮੇਂ ਉਪਦੇਸ ਲਿਖਾ ਹੈ ॥ ੫੪ ॥

ਸੰਗ ਸਖਾ ਸਭ ਤਜਿ ਗਏ ਕੋਉ ਨ ਨਿਬਹਿਓ ਸਾਥ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਬਿਪਤ ਮੈ ਟੇਕ ਏਕ ਰਘੁਨਾਥ ॥ ੫੫ ॥

ਹੇ ਰਘੁ ਕੁਲ ਕੇ ਨਾਥ ਅਕਾਲ ਪੁਰਖ ਭਾਵ ਯੋਗ ਕਿ ਹਮ ਭੀ ਇਸੀ ਕੁਲ ਮੇਂ ਹੈਂ ਜੋ ਅਬ ਸੰਗੀ ਔਰ ਮਿਤ੍ਰ ਸਭ ਤਜਾਗ ਗਏ ਹੈਂ ਕੋਈ ਭੀ ਸਾਥ ਮੇਂ ਨਿਭਤਾ ਨਹੀਂ ਭਜਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਐਸੀ ਬਿਪਤ ਕੇ ਸਮਝ ਮੇਂ ਏਕ ਤੁਮਾਰਾ ਹੀ ਆਸਰਾ ਹੈ ॥ ੫੫ ॥ ਤਿਸ ਸਮਝ ਕਰਤਾਪੁਰਖ ਜੀ ਕੋ ਪ੍ਰਤਖ ਦੇਖਕਰ ਔਰ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਜੀ ਕੋ ਦੇਖਕਰ ਬਚਨ ਹੁਆ ॥

ਨਾਮੁ ਰਹਿਓ ਸਾਧੂ ਰਹਿਓ ਰਹਿਓ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ॥

ਕਹੁ ਨਾਨਕ ਇਹ ਜਗਤ ਮੈ ਕਿਨ ਜਪਿਓ ਗੁਰ ਮੰਤ੍ਰੁ ॥ ੫੬ ॥

ਏਕ ਤੇ ਨਾਮ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਰਹਾ ਹੈ ਔਰ ਦੂਸਰੇ ਸਾਧੂ ਭਾਈ ਗੁਰਦਿਤਾ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਰਹਾ ਹੈ ਤੀਸਰੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਅਰਥਾਤ ਪੁਜਣੇ ਜੋਗ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਸਾਥ ਰਹਾ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਇਸ ਸੰਸਾਰ ਮੇਂ (ਕਿਨ) ਕਿਸੀ ਵਿਰਲੇ ਨੇ ਗੁਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਲੇਕਰ ਨਾਮ ਜਪਾ ਹੈ ॥ ੫੬ ॥ ਸਮਾਪਤੀ ਕਰਤੇ ਹੁਏ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਰਾਮ ਨਾਮੁ ਉਰਿ ਮੈ ਗਹਿਓ ਜਾਕੈ ਸਮ ਨਹੀ ਕੋਇ ॥

ਜਿਹ ਸਿਮਰਤ ਸੰਕਟ ਮਿਟੈ ਵਰਸੁ ਤੁਹਾਰੇ ਹੋਇ ॥ ੫੭ ॥

ਹੇ ਰਾਮ ਆਪਕਾ ਨਾਮ ਸੈਨੇ ਹਿਦਯ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕੀਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਕੇ ਸਮਾਨ ਦੂਸਰਾ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਔਰ ਜਿਸਕੇ ਸਿਮਰਨ ਮਾਤ੍ਰੇ ਸੋ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕੇ ਕਸਟ ਮਿਟ ਜਾਤੇ ਹੈਂ ਔਰ (ਤੁਹਾਰੇ) ਆਪਕਾ ਵਰਜਨ ਹੋਤਾ ਹੈ ॥ ੫੭ ॥

* ਜੋ ਇਹ ਦੋ ਸਲੋਕ ਐਸੇ ਭੀ ਮਹਾਨਾਮ ਤੋਂ ਪਰੰਪਰਾ ਮੁਨੀਤੇ ਹੈ ਪਹਿਲੇ ਸਲੋਕ ਮੈ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਰ ਪਾਸ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰੀ ਹੈ ਔਰ ਦੂਜੇ ਸਲੋਕ ਮੇਂ ਅਕਾਲ ਬਾਣੀ ਭਰ ਪਰਮੇਸ਼ਰ ਨੇ ਗੁਰੂ ਜੀ ਨੂੰ ਉਤਰ ਵੀਆ ਹੈ ॥

(ਮੁੰਦਾਵਣੀ) ਸਰਪੋਸ ਕੇ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਜੈਸੇ ਬਾਲ ਮੇਂ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰਖਕਰ ਉਪਰ ਸੇ ਉਸਕੋ ਸਰਪੋਸ ਸੇ ਮੁੰਦ ਦੇਤੇ ਹੈਂ ਜੋ ਇਸ ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਦੁਆਰਾ ਆਗੇ ਕੋ ਇਸ ਬਾਤ ਕਾ ਨਿਯਮ ਕੀਆ ਕਿ ਕੋਈ ਔਰ ਬਾਣੀ ਨ ਰਚਾਈ ਜਾਏ । ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਬਾਣੀ ਤੇ ਵਾਸਤੇ ਅਸਥਾਨ ਪਹਿਲੇ ਹੀ ਸੇ ਛੇੜ ਰਖਾ ਥਾ ॥

ਮੁੰਦਾਵਣੀ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਬਾਂਹੁ ਵਿਚਿ ਤਿਨਿ ਵਸਤੂ ਪਈਓ ਸਤੁ ਸੰਤੋਖੁ ਵੀਚਾਰੋ ॥

ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਮੁ ਠਾਕੁਰ ਕਾ ਪਇਓ ਜਿਸਕਾ ਸਭਸੁ ਅਪਾਰੋ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਰੂਪ ਬਾਲ ਮੇਂ ਤੀਨ ਬਸਤੂ ਰਖੀਆ ਹੈਂ ਸਤ ਬੋਲਨਾ ਯਥਾ ਲਾਭ ਸੰਤੋਖ ਰਖਨਾ ਏਹ ਵਸਤੂ ਵੀਚਾਰੇ ਅਰਥਾਤ ਸਮਝੋ ਔਰ ਤੀਸਰਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਨਾਮ ਪਰਮੇਸਰ ਦਾ ਗੁਰੋਂ ਨੇ ਪਾਯਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਮ ਦਾ ਸਭ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਸਰਾ ਹੈ ਅਰਥਾਤ ਉਹ ਨੀਚ ਕੋਈ ਜਪੇ ਸਭ ਕੇ ਮੁਕਤ ਕਰਤਾ ਹੈ ॥

ਜੇ ਕੋ ਖਾਵੈ ਜੇਕੋ ਭੁੰਦੈ ਤਿਸਕਾ ਹੋਇ ਉਪਾਰੋ ॥

ਏਹ ਵਸਤੂ ਤਜੀ ਨਹ ਜਾਈ ਨਿਤ ਨਿਤ ਰਖੁ ਉਚਿਪਾਰੋ ॥

ਜੇ ਕੋਈ ਇਸ ਭੋਜਨ ਕੇ ਖਾਤਾ ਹੈ ਵਾ (ਭੁੰਦੈ) ਖਿਲਾਉਤਾ ਹੈ ਵਾ ਜੋ ਅਥ ਖਾਤੇ ਹੈਂ ਆਗੇ ਜੋ ਖਾਏਂਗੇ ਤਿਸ ਤਿਸ ਕਾ ਉਧਾਰ ਹੋਤਾ ਹੈ ਔਰ ਹੋਇਗਾ ਜਿਸਨੇ ਇਸ ਭੋਜਨ ਕੋ ਕੀਆ ਹੈ ਔਰ ਜਿਸਕੋ ਇਸ ਰਸ ਕਾ ਸੁਾਦ ਆਇਆ ਹੈ । ਤਿਸਸੇ ਫਿਰ ਯੋਹ ਵਸਤ ਤਿਆਗੀ ਨਹੀਂ ਜਾਤੀ ਹੈ ਤਾਤੇ ਤੁਮ ਨਿਤਪ੍ਰਤਿ ਹਿਰਦੇ ਮੇਂ ਧਾਰਨ ਕਰ ਰਖੋ ॥

ਤਮ ਸੰਸਾਰੁ ਚਰਨ ਲਾਗਿ ਤਰੀਐ ਸਭੁ ਨਾਨਕ ਬ੍ਰਹਮ ਪਸਾਰੋ ॥ ੧ ॥

ਤਿਸਕਾ ਫਲ ਯੋਹ ਜੋ (ਤਮ) ਅੰਧਕਾਰ ਰੂਪ ਸੰਸਾਰ ਹੈ ਤਿਸ ਸੇ ਗੁਰੋਂ ਕੇ ਚਰਨੋਂ ਮੇਂ ਲਗ ਕਰਕੇ ਤਰ ਜਾਈਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈ ਸਭ ਬ੍ਰਹਮ ਹੀ ਪਸਾਰਾ ਹੈ, ਹੇ ਭਾਈ ਵਾਸਤਵ ਵੀਚਾਰ ਕਰਨੇ ਤੇ ਪ੍ਰਤਿਤ ਹੋਤਾ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਸਮਾਪਤੀ ਪਰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਤੇ ਹੈਂ :-

ਸਲੋਕ ਮਹਲਾ ੫ ॥ ਤੇਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਤੇ ਨਾਹੀ ਮੈਨੋ ਜੋਗੁ ਕੀਤੇਈ ॥

ਹੇ ਅਕਾਲਪੁਰਖ ਤੇਰੇ ਕੀਏ ਹੁਏ ਉਪਕਾਰ ਕੇ ਮੁਝਨੇ ਕੁਛ ਨਹੀਂ ਜਾਨਾ (ਈ) ਨਿਹਰੇ ਕਰਕੇ ਸਭ ਥਾਤੋਂ ਕੋ ਔਰ ਆਪਨੇ (ਜੋਗੁ) ਲਾਇਕ ਭਾਵ ਸਭ ਥਾਤ ਮੇਂ ਸਮਰਥ ਕੀਆ ਹੈ ॥

ਮੈ ਨਿਰਗੁਣਿਆਰੇ ਕੋ ਗੁਣੁ ਨਾਹੀ ਆਪੇ ਤਰਸੁ ਪਇਓਈ ॥

ਮੁਝ ਨਿਰਗੁਣੀ ਮੈਂ ਕੋਈ ਭੀ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਥਾ ਤੁਝਕੋ ਆਪੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਰ (ਤਰਸੁ) ਦਾਯਾ (ਪਇਓਈ) ਆਈ ॥

ਤਰਸੁ ਪਇਆ ਮਿਰਰਾਮਤਿ ਹੋਈ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਣੁ ਮਿਲਿਆ ॥

ਜਬ ਦਾਯਾ ਆਈ ਤਬ (ਮਿਰਰਾਮਤਿ) ਅਤਯੰਤ ਡ੍ਰਿਪਾ ਹੁਈ ਚਾਰੇ ਸਾਧਨ ਸਪੰਨ ਕੀਆ ਜਬ ਸਭ ਸਾਧਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁਏ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰ ਸਜਨ ਅਭਿਤਮ ਉਪਕਾਰੀ ਮਿਲਤੇ ਭਏ ॥

ਨਾਨਕ ਨਾਮੁ ਮਿਲੈ ਤਾਂ ਜੀਵਾਂ ਤਨੁ ਮਨੁ ਥੀਵੈ ਹਰਿਆ ॥ ੧ ॥

ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਜਬ ਸਤਿਗੁਰੋਂ ਕੀ ਡ੍ਰਿਪਾ ਸੇ ਤੇਰਾ ਨਾਮ ਮਿਲੇ ਤਬ ਮੈਂ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਯਥਾ-ਆਖਾ ਜੀਵਾ ਵਿਸਰੈ ਮਰਿ ਜਾਉ ॥ ਪੁਨਾ-ਮਰਣੇ ਬਿਸਰਣੇ ਗੋਬਿੰਦਗ ਜੀਵਣੇ ਨਾਮ ਪ੍ਰਿਵਦਹ ॥

ਤਿਸ ਕਰਕੇ ਮੇਰਾ ਮਨ ਸੁਖਜਮ ਅੰਤਸਕਰਣ ਤਨ ਸਭਲ ਸਰੀਰ ਸਭ ਹਰਾ ਹੋ ਰਹਾ ਹੈ ਸੋ ਉਪਕ੍ਰਮ ਸਤਿਨਾਮ ਸੇ ਲੇਕਰ ਉਪਸੰਗ੍ਰਹ ਸਤਿਨਾਮ ਮਿਲੇ ਤੇ ਜੀਵਤਾ ਹੂੰ ਕਹਿਕਰ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀਕਾ ਭੋਗ ਪਾਇਆ ॥ ੧ ॥

ਰਾਗੋਂ ਕੀ ਉਥਾਨਕਾ-ਜਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੀ ਬੀੜ ਕਰ ਤੁਕੇ ਤੋ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕਾ ਭੋਗ ਸੁਨਕਰ ਏ ਰਾਗ ੩੦ ਰਾਗਨੀ ੪੮ ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਸਭ ਪਰਵਾਰ ਸਮੇਤ ਦਰਸਨ ਕੋ ਆਏ ਔਰ ਕੀਰਤਨ ਕਰ ਬੇਨਤੀ ਪੂਰਬਕ ਬੋਲੇ ਕਿ ਹੇ ਡ੍ਰਿਪਾ ਸਿੰਧੁ ਜੀ ਹਮ ਸਭ ਕੇ ਵਕਤ ਕਾ ਕੈਸੇ ਨਿਰਦੇ ਹੋਗਾ ਤਬ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਕੋ ਆਗਾਜਾ ਕਰੀ ਕਿ ਜੈਸੇ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਜੀ ਕੇ ਆਦਿ ਮੇਂ ਸਬਦੋਂ ਕਾ ਸੂਚੀ ਪਤ੍ਰ ਲਿਖਾ ਹੈ ਤਿਸੀ ਭਾਤ ਰਾਗੋਂ ਕਾ ਸੂਚੀਪਤ੍ਰ ਮੰਗਲ ਰੂਪ ਅੰਤ ਮੇਂ ਲਿਖੇ । ਤਬ ਭਾਈ ਗੁਰਦਾਸ ਜੀ ਨੇ ਏਹੀ ਛੇ ਰਾਗ ਔਰ ਤੀਸ ਰਾਗਨੀ, ਅਠਤਾਲੀਸ ਪ੍ਰਤ੍ਰ ਜੋ ਆਏ ਬੇ ਸੇ ਰਾਗ ਮਾਲਾ ਰਖੀ ਹੈ ॥

੧ ਓ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਰਾਗਮਾਲਾ

ਰਾਗ ਏਕ ਸੰਗਿ ਪੰਚ ਬਿਰੰਗਨ ॥ ਸੰਗਿ ਅਲਾਪਹਿ ਆਨਉ ਨੰਦਨ ॥

ਏਕ ਏਕ ਰਾਗ ਸਾਥ ਪਾਚ ਪਾਚ (ਬਿਰੰਗਨ) ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ਪੁਨਾ ਏਕ ਏਕ ਰਾਗ ਆਨ ਆਨ ਪੁਰ੍ਹੋਂ ਸਹਿਤ ਰਾਗੀ ਜਨ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਰਾਗ ਭੈਰਉ ਵੈ ਕਰਹੀ ॥ ਪੰਚ ਰਾਗਨੀ ਸੰਗਿ ਉਚਰਹੀ ॥

ਪ੍ਰਥਮ ਭੈਰਵੀ ਬਿਲਾਵਲੀ ॥ ਪੁੰਨਿਆਕੀ ਗਾਵਹਿ ਬੰਗਲੀ ॥

ਪੁੰਨਿ ਅਸਲੇਖੀ ਕੀ ਭਈ ਬਾਰੀ ॥ ਏ ਭੈਰਉ ਕੀ ਪਾਰਉ ਨਾਰੀ ॥

ਪਹਿਲੇ ਵਹ ਰਾਗੀ ਜਨ ਸਵੇਰੇ ਸੂਰਜ ਉਦੇ ਹੁੰਦੇ ਨਾਲ ਭੈਰਵ ਰਾਗ ਕੇ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਔਰ ਪਾਰ੍ਹੋਂ ਰਾਗਨੀਆਂ ਭੈਰੋਂ ਰਾਗ ਕੀ ਸੰਗ ਹੀ ਸੋ ਗਵੱਯੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ਭੈਰਵੀ ੨ ਬਿਲਾਵਲੀ ੩ ਪੁੰਨਿਆਕੀ ੪ ਬੰਗਲੀ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਬਹੁੜੇ ਪੰਜਵੀਂ ਅਸਲੇਖੀ ਰਾਗਣੀ ਕੇ ਗਾਉਣੇ ਕੀ ਵਾਰੀ ਹੋਈ ॥ ਸੋ ਏਹ ਭੈਰਵ ਰਾਗ ਕੀ ਪੰਜੋਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ॥ ਅਥ ਆਨ ਪੁਰ੍ਹੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥—

ਪੰਚਮ ਹਰਖ ਦਿਸਾਖ ਸੁਨਾਵਹਿ ॥ ਬੰਗਲਮ ਮਧੁ ਮਾਧਵ ਗਾਵਹਿ ॥ ੧ ॥

ਪੰਚਮ (੧) ਏਕ ਹਰਖ (੨) ਦੋ ਅੰ ਤੀਸਰੇ ਕਾ ਨਾਮ ਦਿਸਾਖ ਸੁਨਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਪੁਨਾ (੪) ਰੋਬਾ ਬੰਗਲਮ (੫) ਪਾਰਵ ਮਧੁ, ਪੁਨਾ (੬) ਛੇਵਾ ਮਾਧਵ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਲਲਤ ਬਿਲਾਵਲ ਗਾਵਹੀ ਅਪੁਨੀ ਅਪੁਨੀ ਭਾਂਤਿ ॥

ਸੋ ਗੁਨੀ ਜਨ ਲਲਿਤ (੭) ਸਾਤਵਾ ਅਰ ਬਿਲਾਵਲ (੮) ਆਨਵੇਂ ਕੋ ਅਪਨੀ ਅਪਨੀ (ਭਾਂਤਿ) ਤਰਹ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਸਟ ਪੁਰ੍ਹ ਭੈਰਵ ਕੇ ਗਾਵਹਿ ਗਾਇਨ ਪਾਤ੍ਰ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਏਹ ਭੈਰਵ ਰਾਗ ਕੇ ਆਨੋਂ ਹੀ ਪੁਰ੍ਹ ਗਾਵਨੇ ਕੇ ਜੋ (ਪਾਤ੍ਰ) ਅਧਿਕਾਰੀ ਹੈਂ ਸੋ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਦੁਤੀਆਂ ਮਾਲਕਉਸਕ ਆਲਾਪਹਿ ॥ ਸੰਗਿ ਰਾਗਨੀ ਪਾਂਚਉ ਬਾਪਹਿ ॥

ਗੋਡਕਰੀ ਅਰੁ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ॥ ਗੰਧਾਰੀ ਸੀਹੁਤੀ ਉਚਾਰੀ ॥

ਧੰਨਾਸਰੀ ਏ ਪਾਂਚਉ ਗਾਈ ॥ ਮਾਲਾਰਾਗ ਕਉਸਕ ਸੰਗ ਲਾਈ ॥

ਮਾਰੂ ਮਸਤ ਅੰਗਮੇਵਾਰਾ ॥ ਪ੍ਰਬਲ ਚੰਡ ਕਉਸਕ ਉਭਾਰਾ ॥

ਖਉਖਟ ਅਉ ਭਉਰਾਨਦ ਗਾਏ ॥ ਅਸਟ ਮਾਲਕਉਸਕ ਸੰਗ ਲਾਏ ॥ ੧ ॥

ਸੋ ਗਾਇਕ ਦੂਸਰਾ ਮਾਲਕੋਸ ਨਾਮ ਜੋ ਰਾਗ ਹੈ ਤਿਸਕੋ ਉਚਾਰਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਿਸਕੋ ਸਾਥ ਬੀ ਪੰਜ ਰਾਗਨੀਓਂ ਕੋ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ॥ ਤਿਨ ਰਾਗਨੀਓਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ਗੋਡਕਰੀ ੧ ਅਰ ਦੇਵਗੰਧਾਰੀ ੨ ਗੰਧਾਰੀ ੩ ਧੰਨਾਸਰੀ ੪ ਧੰਨਾਸਰੀ ੫ ਏਹ ਪਾਰ੍ਹੋਂ ਗਾਇਨ ਕਰੀ ਹੈਂ ॥ ਏਹ ਮਾਲਕੋਸ ਰਾਗ ਕੇ ਸੰਗ ਲਾਈਆਂ ਹਨ ਅਥ ਪੁਰ੍ਹਾਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ਮਸਤ ਰੂਪ ਮਾਰੂ ੧ ਅੰਗਮੇਵਾਰਾ ੨ ਪ੍ਰਬਲ ੩ ਚੰਡ ੪ ਕੋਸਕ ੫ ਉਭਾਰਾ ੬ ਖਉਖਟ ੭ ਬਹੁੜੇ ਭਉਰਾਨਦ ੮ ਗਾਏ ਹੈਂ ਏਹ ਆਨ ਪੁਰ੍ਹ ਮਾਲਕੋਸ ਕੇ ਸੰਗ ਲਾਏ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਪੁੰਨਿ ਆਇਅਉ ਹਿੰਡੋਲੁ ਪੰਚ ਨਾਰਿ ਸੰਗਿ ਅਸਟ ਸੁਤ ॥

ਉਨਹਿ ਤਾਨ ਕਲੋਲ ਗਾਇਨ ਤਾਰ ਮਿਲਾਵਹੀ ॥ ੧ ॥

ਬਹੁੜੇ ਤੀਸਰਾ ਰਾਗ ਹਿੰਡੋਲ ਗਾਵਣੇ ਵਿਖੇ ਆਇਆ ਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਇਆ ਹੈ ਸਾਥ ਪੰਜ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਹੈਂ ਅਰ ਆਨ ਪੁਰ੍ਹ ਹੈਂ ॥ ਜਬ ਗਵੱਯੋ ਤਾਰਾਂ ਕੋ ਮਿਲਾਇਕਰ ਗਾਇਨ ਕਰਤੇ ਹੈਂ ਤਬ ਤਿਸ ਰਾਗ ਰੂਪ ਸਮੁੰਦ੍ਰ ਤੇ ਤਾਨ ਰੂਪ ਲਹਿਰਾਂ ਉਨਤੀਆਂ ਹੈਂ ਤਿਸਕੀਆਂ ਇਸਤ੍ਰੀਆਂ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ ॥ ੧ ॥

ਤੋਲੰਗੀ ਦੇਵਕਰੀ ਆਈ ॥ ਬਸੰਤੀ ਸੰਦੂਰ ਸੁਹਾਈ ॥

ਸਰਸ ਅਹੀਰੀ ਲੈ ਭਾਰਜਾ ॥ ਸੰਗ ਲਾਈ ਪਾਂਚਉ ਆਰਜਾ ॥

ਤੋਲੰਗੀ ੧ ਦੇਵਕਰੀ ੨ ਬਸੰਤੀ ੩ ਪੁਨਾ ਸੰਦੂਰ ੪ ਸੋਭਾਇਮਾਨ ਗਾਵਣੇ ਵਿਖੇ ਆਈ ਹੈ ਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਈ ॥ ਸਰਸ ਅਹੀਰੀ ੫ ਨਾਮ ਭਾਰਜਾ ਕੇ ਲੇਕਰ ਸ੍ਰੇਸ਼ਟ ਜਨੋਂ ਨੇ ਪੰਜ ਹੀ ਰਾਗਨੀਆਂ ਹਿੰਡੋਲ ਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਲਾਈਆਂ ਹੈਂ ॥

ਸੁਰਮਾਨੰਦ ਭਾਸਕਰ ਆਏ ॥ ਚੰਦ੍ਰਬਿੰਬ ਮੰਗਲਨ ਸੁਹਾਏ ॥

ਸਰਸਬਾਨ ਅਉ ਆਹਿ ਬਿਨੋਦਾ ॥ ਗਾਵਹਿ ਸਰਸ ਬੰਸੰਤ ਕਮੋਦਾ ॥

ਸੁਰਮਾਨੰਦ ਭਾਸਕਰ ਗਾਵਣੇ ਵਿਖੇ ਆਏ ਹੋਂ ਵਾ ਗੁਰੂ ਜੀ ਕੇ ਸਨਮੁਖ ਆਏ । ਚੰਦ੍ਰਬਿੰਬ ੩ ਮੰਗਲ ੪ ਏਹ ਸੋਭਾ ਕੇ ਪਾਵਤੇ ਹੈਂ । ਸਰਸਬਾਨ ਪੁ ਅੰਰ ਬਨੋਦਾ ਓ ਨਾਮ ਪੁਤ੍ਰ ਹੈਂ । ਔਰ ਬਸੰਤ ਕੇ ਸਹਿਤ ਰਸ ਕੇ ਵਾ ਅਧਿਕ ਜਾਨਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਅਰ ਕਮੋਦਾ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈ ਕਹੇ ਸਵਾਰੀ ॥ ਪੁਨਿ ਆਈ ਦੀਪਕ ਕੀ ਬਾਰੀ ॥ ੧ ॥

ਕਛੇਲੀ ਪਟਮੰਜਰੀ ਟੋਡੀ ਕਹੀ ਅਲਾਪਿ ॥

ਸੋ ਏਹ ਆਨੋਂ ਹੀ ਪੁਤ੍ਰ ਮੈਨੇ (ਸਵਾਰੀ) ਬਨਾਇ ਕਰ ਕਹੇ ਹੈਂ । ਅਬ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਗਾਵਨੇ ਕੀ ਵਾਰੀ ਆਈ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਅਬ ਤਿਸਕੀਆ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈ—ਕਛੇਲੀ ੧ ਪਟਮੰਜਰੀ ੨ ਔਰ ਟੋਡੀ ਅਲਾਪ ਕਰ ਕਹੀ ਹੈਂ ੩ ॥

ਕਾਮੋਦੀ ਅਉ ਗੁਜਰੀ ਸੰਗ ਦੀਪਕ ਕੇ ਥਾਪਿ ॥ ੨ ॥

ਕਾਮੋਦੀ ੪ ਔਰ ਗੁਜਰੀ ੫ ਪੰਜੇ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰੀਆਹੈਂ ॥੨॥ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—

ਕਾਲੀਕਾ ਕੁੰਤਲ ਅਉ ਰਾਮਾ ॥ ਕਮਲਕੁਸੁਮ ਦੀਪਕ ਕੇ ਨਾਮਾ ॥

ਗਉਰਾ ਅਉ ਕਾਨਰਾ ਕਲ੍ਹਾਨਾ ॥ ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਦੀਪਕ ਕੇ ਜਾਨਾ ॥ ੧ ॥

ਕਾਲੀਕਾ ੧ ਕੁੰਤਲ ੨ (ਅਉ) ਬਹੁੜੋਂ ਜਿਸਦਾ ਨਾਮ ਰਾਮਾ ਹੈ ੩ ਕਮਲਕੁਸੁਮ ੪ ਚੰਪਕ ੫ ਐਸੇ ਇਨਕੇ ਨਾਮ ਕਹੇ ਹੈਂ ਗਉਰਾ ੬ ਕਾਨਰਾ ੭ ਕਲਿਆਨਾ ੮ ॥ ਇਹ ਆਨੋਂ ਦੀਪਕ ਰਾਗ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਗਵਯੋਂ ਨੇ ਜਾਨਾ ਹੈ ॥ ੧ ॥

ਸਭ ਮਿਲਿ ਸਿਰੀਰਾਗ ਵੈ ਗਾਵਹਿ ॥ ਪਾਂਚਉ ਸੰਗ ਬਰੰਗਨ ਲਾਵਹਿ ॥

ਵੁਹ ਸਭ ਰਾਗੀ ਮਿਲਕੇ ਸੀਰਾਗ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ । ਸਾਥ ਹੀ ਪਾਂਚੋਂ ਸ੍ਰੋਸਟ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਤਿਨਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—

ਬੈਰਾਰੀ ਕਰਨਾਟੀ ਧਰੀ ॥ ਗਵਰੀ ਗਾਵਹਿ ਅਸਾਵਰੀ ॥

ਬੈਰਾਰੀ ੧ ਔਰ ਕਰਨਾਟੀ ੨ ਰਾਗੀਓਂ ਨੇ ਧਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈਂ ਗਵਰੀ ੩ ਅਰ ਅਸਾਵਰੀ ੪ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥

ਤਿਹ ਪਾਵੈ ਸਿੰਧਵੀ ਅਲਾਪੀ ॥ ਸਿਰੀਰਾਗ ਸਿਉ ਪਾਂਚਉ ਥਾਪੀ ॥ ੨ ॥

ਤਿਸਕੇ ਪੀਛੇ ਸਿੰਧਵੀ ਅਲਾਪੀ ਹੈ । ਸਿਰੀਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਪੰਜੇ ਹੀ ਅਸਥਾਪਨ ਕਰੀਆ ਹੈ ॥੨॥ ਅਬ ਪੁਤ੍ਰ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—

ਸਾਲੂ ਸਾਰਗ ਸਾਰਗਾ ਅਉਰ ਗੋਡ ਰੀਡੀਰ ॥

ਅਸਟ ਪੁਤ੍ਰ ਸੀਰਾਗ ਕੇ ਗੁੰਡ ਕੁੰਡ ਹਮੀਰ ॥ ੧ ॥

ਸਾਲੂ ੧ ਸਾਰਗ ੨ ਸਾਰਗਾ ੩ ਔਰ ਗੋਡ ੪ ਰੀਡੀਰ ੫ ਗੁੰਡ ੬ ਪੁਨਾ ਕੁੰਡ ੭ ਹਮੀਰ ੮ ਏਹ ਸੀਰਾਗ ਕੇ ਆਨੋਂਹੀ ਪੁਤ੍ਰਹੈਂ ॥੧॥

ਖਸਟਮ ਮੇਘ ਰਾਗ ਵੈ ਗਾਵਹਿ ॥ ਪਾਂਚਉ ਸੰਗ ਬਰੰਗਨ ਲਾਵਹਿ ॥

ਛੇਵੇਂ (ਵੇ) ਵੁਹ ਭਾਵ ਗਵਯੋਂ ਮੇਘ ਰਾਗ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈ ਔਰ ਪਾਂਚੋਂ ਹੀ ਸ੍ਰੋਸਟ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਤਿਸਕੇ ਸਾਥ ਮਿਲਾਵਤੇ ਹੈਂ ॥ ਅਬ ਇਸਤ੍ਰੀਆ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—

ਸੋਰਠਿ ਗੋਡ ਮਲਾਰੀ ਧੁਨੀ ॥ ਪੁਨਿ ਗਾਵਹਿ ਅਸਾ ਗੁਨ ਗੁਨੀ ॥

ਉਚੈ ਸੁਰਿ ਸੂਹਉ ਪੁਨਿ ਕੀਨੀ ॥ ਮੇਘ ਰਾਗ ਸਿਉ ਪਾਂਚਉ ਚੀਨੀ ॥ ੧ ॥

ਸੋਰਠਿ ੧ ਗੋਡ ੨ ਮਲਾਰੀ ੩ ਰਾਗਨੀ ਕੀ (ਧੁਨੀ) ਅਵਾਜ ਕਰਤੇ ਹੈ ਬਹੁੜੋਂ ਗੁਨੀ ਜਨ ਅਸਾ ਕੇ ੪ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਬਹੁੜੋਂ ਉਚੇ ਸੁਰ ਸਹਿਤ ਸੂਹਉ ੫ ਰਾਗਨੀ ਉਚਾਰਨ ਕਰੀ ਹੈਂ ਏਹ ਪੂਰਬੋਕਤ ਰਾਗਨੀਆ ਮੇਘ ਰਾਗ ਕੇ ਸਾਥ ਜਾਨੀਆ ਹੈ ॥੧॥ ਅਬ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਨਾਮ ਕਹਿਤੇ ਹੈਂ—

ਬੈਰਾਧਰ ਗਜਧਰ ਕੇਦਾਰਾ ॥ ਜਬਲੀਧਰ ਨਟ ਅਉ ਜਲਧਾਰਾ ॥

ਪੁਨਿ ਗਾਵਹਿ ਸੰਕਰ ਅਉ ਸਿਆਮਾ ॥ ਮੇਘ ਰਾਗ ਪੁਤ੍ਰਨ ਕੇ ਨਾਮਾ ॥ ੨ ॥

ਬੈਰਾਧਰ ੧ ਗਜਧਰ ੨ ਕੇਦਾਰਾ ੩ ਜਬਲੀਧਰ ੪ ਨਟ ੫ (ਅਉ) ਬਹੁੜੋਂ ਜਲਧਾਰਾ ੬ ਬਹੁੜੋਂ ਸੰਕਰ ੭ ਅਰ ਸਿਆਮਾ ੮ ਕੇ ਗਾਵਤੇ ਹੈਂ ਮੇਘ ਰਾਗ ਕੇ ਪੁਤ੍ਰੋਂ ਕੇ ਏਹ ਪੂਰਬੋਕਤ ਨਾਮ ਕਹੇ ਹੈਂ ॥੨॥

ਖਸਟ ਰਾਗ ਉਨਿ ਗਾਏ ਸੰਗ ਰਾਗਨੀ ਤੀਸ ॥

ਉਨ ਗੁਨੀਓਂ ਨੇ ਛਿਅ ਰਾਗ ਗਾਏ ਹੈਂ । ਔਰ ਤੀਸ ਰਾਗਨੀ ਭੀ ਇਨਕੇ ਸੰਗ ਹੀ ਗਾਈ ਹੈਂ

ਸਭੈ ਪੁਤ੍ਰ ਰਾਗੀਨ ਕੇ ਅਠਾਰਹ ਦਸ ਬੀਸ ॥ ੧ ॥ ਏ

ਸਭੀ ਬੇਟੇ ਰਾਗੋਂ ਕੇ ਅਠਾਰਾ ਅਰ ਦਸ ਅਰ ਬੀਸ ਹੈਂ ਅਰਥਾਤ ੪੮ ਅਠਤਾਲੀ ਹੈ ॥ ੧ ॥ ਏ ॥

7523